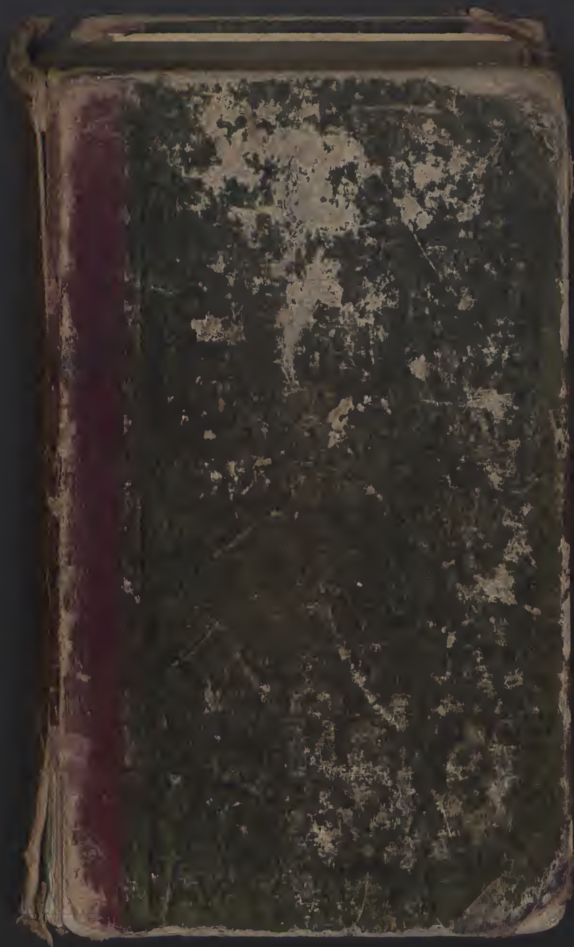

Græsk-Dansk

Ordbog.

Anden Afdeling.

Λ

Λ, λ, λάμβδα, τό, *indecl.*, det ellevte Bogstav i det græske Alphabet; som Tal, λ' = 30, men ͵λ = 30,000; – bes. mærkes derom flgd.; a) λ sættes ordentligen istedetfor ν foran et andet λ, ex. συλλαμβάνω, συλλέγω, etc.; b) λ sættes *dor.* istedetfor ν, ex. βεντίων, φίντατος, *dor.* f. βελτίων, φίλτατος; omvendt sættes ν *att.* istedetfor λ, ex. λίτρον, πλεύμων, *att.* f. νίτρον, πλεύμων; c) λ falder ud som Begyndelsesbogstav, bes. *jon.*, ex. εἴβω f. λείβω, ἄχνη f. λάχνη, αἰψηρός f. λαιψηρός, ἀφύσσω f. λαφύσσω; d) λ fordobbles undert. *epice* for Metrums Skyld efter Augmentum og i Sammensætninger, ex. ἔλλαβε, πολύλλιστος; e) λ forandres undert. *att.* til ρ, ex. κρίβανος, *att.* f. κλίβανος.

λα-, ogs. λαι-, el. λαιο-, *particul. insep.* med forstærkende Bem., ex. λάμαχος, λαίσπαις. — λᾶας, *ctr.* λᾶς, ὁ, *gen.* λᾶος (*Soph. Oed. Col.* ogs. λάου som af λάας), *dat.* λᾶϊ, *acc.* λᾶαν, *ctr.* λᾶν, *pl.* λᾶες, λάων, λάεσσιν, *etc.*; – Steen, Klippe; ogs. ἡ λᾶας, *Nic.*; jf. λάϊγξ, λεύς, ogs. λαός. — λαβάργυρος, 2, (λαβεῖν ἄργυρον) tagende Penge, som gior noget for Penge. — †λάβδα, τό, *indecl.* = λάμβδα; df. — λαβδακίζω, λαβδακισμός, = λαμβδ.; — λαβδοειδής, o. λαμβδοειδής, 2, der ligner et Lambda; λαβδ. ῥαφή, Beenenes piilformige Sammenfoining i Hierneskallen; o. — λάβδωμα, τό, en Figur, der ligner Lambda.

λαβεῖν, *inf. aor.* 2 *act.*; ≈ λαβέν, *dor.* f. λαβεῖν; men λάβεν, *poët.* f. ἔλαβεν; o. – λάβεσκον, *jon.* o. *poët.* forlænget f. ἔλαβον; – af λαμβάνω. — λαβή, ἡ, (λαβεῖν) hvori man kan tage el. gribe, Tag, Greb, Hanke, o. dl.; λαβαὶ μαχαιρῶν, Kaardehefter, *Dem.*; λαβὴν ἐνδοῦναι, παραδιδόναι, i Brydekunsten, at lade Modstanderen faae Tag, at blotte sig; df. *transl.* som *ansa*, Leilighed, Paastand, Anledning; ὅπως μήποτε τοῖς ἐπιβουλεύουσι λαβὴν δώσετε, *Dem.*; 2) Tagen, Griben, at tage, som λῆψις ἀργυρίου, *Æsch.*; Angriben, Anfalden; Angreb, Anfald, *ex.* af en Sygdom; Angreb, Dadel.

λαβῆν, s. λαβῆν, *dor.* f. λαβεῖν; o. – λάβῃσι, *ep.* f. λάβῃ, 3 *sing. conjunct. aor.* 2 *act.* til λαμβάνω. — λαβίδιον, τό, *dim.* af λαβίς. — λάβιον, τό, *dim.* af λαβή. — λαβίς, ίδος, ἡ, som λαβή, Greb, Hanke, Tag; Tang; Hage, Spænde.

λάβρα, ἡ, see u. λαῖρα. — *λαβραγορέω, er – λαβραγόρης, *att.* – γόρας, ου, ὁ, (ἀγορεύω) som snakker overilet; see u. λαβρεύομαι; — λαβράζω, o. λαβράκτης, ου, ὁ, = λαβραγορέω, λαβραγόρας; — λάβραξ, ακος, ὁ, *dim.* λαβράκιον, τό, etslags graadig Søfisk, Soulv; — λαβρεία, ἡ, = λαβροστομία; af — λαβρεύομαι, taler overilet el. overmodigen; τί πάρος λαβρεύεαι; hvi sladdrer du der utidigen? *Il.* 23, 474; o. *ib.* 478, ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, lader Munden løbe, οὐδέ τί σε χρὴ λαβραγόρην ἔμεναι (εἶναι); — λαβροπόδης, ου, ὁ, (πούς) χείμαῤῥος, fremstyrtende Regnstrøm, som λαβρόσσυτος, *poët.*; o. — λαβροποτέω, er – λαβροπότης, ου, ὁ, (πίνω) en umaadelig Dranker; – (af flgd.).

λάβρος, 2, *adv.* λάβρως, heftig, stærk, uhyre, uregierlig, h. *Hom.* om Naturkræfterne, *ex.* οὖρος, κῦμα, ποταμός, *etc.*, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς, *Il.*; ligel. h. *Herod.*, ὕσαι ὕδατι λαβροτάτῳ, at skylregne, o. ὄμβρος λάβρος; ligel. h. *Pind.*, m. σέλας, καπνός, λίθος, vældig, uhyre; men ogs. om Mennesker, λάβρος στρατός, en vild, utæmmelig Sværm, λάβροι παγγλωσσίᾳ, med fremfusende, utæmmelig Snaksomhed, *id.*; jf. λαβρεύομαι; τὸ σὸν λάβρον στόμα, du Mundkaade! *Soph.*; λάβρος ἀνήρ, *Theogn.*; om Bevægelsen, med rivende Hurtighed, *ex.* ἵπποι λάβρως φέρουσι ἄνακτα, *Theogn.*; sild. graadig, slugen, jf. λαβροποτεῖν, -φαγεῖν; – (rimel. af λα-, o. igiennem *inus.* λάω besl. m. λαβεῖν).

*λαβροσία, ἡ, = λαβροσύνη; — λαβρόσσυτος, 2, (σεύω) styrtende, stormende frem, heftig, hidsig, *Æsch.*; — λαβροστομέω, *Æsch.*, er – λαβρόστομος, 2, (στόμα) fremfusende, overilet, dum=

dristig i Talen; df. — λαβροστομία, ἡ, ubesindig, dumdristig Tale, Mundkaadhed; — λαβροσύνη, ἡ, Heftighed, Uregierlighed; bes. *a)* overilet el. dumdristig Tale; *b)* Graadighed, Slugenhed; — λαβρότης, ητος, ἡ, = frgd.; o. — λαβροφαγέω, (φαγεῖν) ogs. λαβρόω, æder graadigen, opsluger; – (af λάβρος). — λάβρυς, ἡ, karisk o. lydisk f. πέλεκυς, *Plut.* — λαβρώνιος, ὁ, etslags stort Bæger; (rimel. af λάβρος, el. af λαβή, alts. med Hanker).

λάβυζος, ἡ, etslags Kryderurt. — λαβυρίνθειος, 2, af, fra, udaf en Labyrinth; 2) ligesom en Labyrinth; af — λαβύρινθος, ὁ, en Labyrinth, etslags kunstig og vidtløftig Bygning, hvori man vanskeligen kunde finde Vei; den ægyptiske Labyrinth beskriver *Herod.* 2, 148; df. *a)* Irgang, Slyngning; *b)* ethvert i sig selv snoet el. slynget Legeme; εἰνάλιος λαβ., en Søsnegl; ἐκ σχοίνων λαβ., en af Siv flettet Fiskeruse, *Theocr.*; df. — λαβυρινθώδης, 2, hvori man let kan forvilde sig; alm. = λαβυρίνθειος. — λάβω, o. λαβών, *conj.* o. *part. aor.* 2 til λαμβάνω.

λαγανίζω, spiser Kage; o. – λαγάνιον, τό, *dim.* af – λάγανον, τό, etslags tynd Kage, Fladbrød; 2) Blad af en Kage med flere Lag, *tracta*; df. = λαγαρίζομαι, o. -ρύζομαι, spiser Kage, nasker, slikker. — * λαγαρίζω, som λαγαρόω, gior tynd, blod, slap; *in med.*, bliver tynd el. blød, smelter, slappes; — λαγαροειδής, 2, artet el. beskaffen som λαγαρός; o. — λαγαρόκυκλος, 2, (κύκλος) med ophøiet el. rundagtig Flade, som Stildpaddens Skal o. den deraf giorte Lyre; af — † λαγαρός, 3, slap, indfalden, fordybet, huul; tynd, blod, svag el. skiør; (besl. m. λαπαρός); df. — λαγαρότης, ητος, ἡ, Slaphed, Huulhed, Tomhed; Tyndhed, Blødhed; o. — λαγαρόω, = λαγαρίζω; ποταμὸς λαγαρούμενος, optøende Flod, *poët.* — λαγαρύζομαι, = λαγαρίζομαι.

λαγγάζω, ogs. λαγγάω, λαγγανίζω, λαγγανόομαι, λαγγέω, λαγγαρέω, giør det længe, tøver, dvæler, nøler, er dorsk el. efterladen, som ἐνδίδωμι; er frygtsom, flygter; (d. lat. *langueo*, og besl. m. *longus*); df. — λαγγώδης, 2, nølende, dorsk; o. — λαγγών, ῶνος, ὁ, en Nøler. — λάγδην, *adv.*, (λάζω) = λάξ. — λάγειος, 2, af en Hare, λαγός. — λαγέτας, *gen.* α, *dor.* f. λαγέτης, ου, ὁ, (λαός, ἡγέομαι) Folkefører, *Pind.*

λαγήνιον, τό, *dim.* af – λάγηνος, ἡ, Flaske, Viinflaske, Leiel; df. — λαγηνοφόρια, τά, (φέρω) Flaskernes Ombæren, en Fest i Alexandrien. — * λαγιδεύς, ὁ, en ung Hare; 2) en Kanin; (formet som λυκιδεύς af λύκος); — λαγίδιον, τό, = λαγίον; — λάγινος, 3, = λάγειος, af en Hare, *Æsch.*; o. — λαγίον, τό; ogs. λάγιον, *dim.* af λαγώς, liden el. ung Hare; – (af λαγώς).

λαγκία, ἡ, *lancea*, Landse, *Diod.* — * λαγνεία, ἡ, Udsvævelse i Omgang med Kiønnet, Vellyst; Omgang med Kiønnet; δουλεύειν γαστρὶ, ὕπνῳ, λαγνείᾳ, *Xen.*; 2) den mandlige Sæd; af — λαγνεύω, er udsvævende el. vellystig i Omgang med Kiønnet; har Omgang med Kiønnet; af — λάγνης, ου, ὁ, ogs. λαγνικός, 3, = flgd.; — λάγνος, 2, geil, vellystig; *compar.* λαγνίστερος, ogs. λαγνιαίτερος; (skal være besl. m. λάγινος, λαγώς, af Harens Geilhed).

* λαγοδαίτης, ου, ὁ, (δαίς) som spiser Harer; — λαγοθηράω, o. -θερέω, er – λαγοθήρας, ου, ὁ, som jager efter Harer; ogs. λαγωθήρας; — λαγοκτονέω, er – λαγοκτόνος, 2, (κτείνω) som myrder Harer; – (af λαγώς). — λαγός, οῦ, ὁ, Biform af λαγώς, en Hare, bes. *jon.* — λαγοσφαγία, el. λαγωσφ., ἡ, (σφαγή) Harernes Myrden; o. — λαγοτροφεῖον, τό, (τρέφω) Harehække, *leporarium*; (af λαγώς). — λαγύνιον, τό, o. λαγυνίς, ίδος, ἡ, *dim.* af — λάγυνος, ὁ, sild. ogs. ἡ, = λάγηνος, Flaske; [sædv. ῡ, sild. ogs. ῠ]; rimel. besl. m. λαγών); df. — λαγυνοφόρια, τά, = λαγηνοφόρια.

λαγχάνω, *f.* λήξομαι, *jon.* λάξομαι, *aor.* ἔλαχον, o. m. Redupl. λέλαχον, (see neden Bem. 2), *pf.* εἴληχα, o. uattisk λέλογχα; – erholder ved Lod, ogs. κλήρῳ λάχεν, *Il.* 23, 862; erholder ved Tilskikkelse el. Skiebne; df. alm. erholder, faaer, modtager, opnaaer; *c. acc.*, *ex.* Κὴρ – λάχε γεινόμενον, fik ham strax han var født i sin Magt, *Il.* 23, 79; el. *c. inf.*, *ex.* ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν (ναίειν), til at bebøe, *ib.* 15, 190; sield. *c. gen.*, *ex.* τῶ κ' ἔλαχον κτερέων, saaledes erholdt jeg, *Od.* 5, 311; – *pf.*, har faaet, m. *præs.* Bem., besidder, *ex.* (θεοῖσι), τοὶ Περσίδα γῆν λελόγχασι, *Herod.* 7, 53; sild. bes. faaer ved Arv, jf. κληρόομαι; – *b)* *att.* λαγχάνειν τινὶ δίκην τινός, at indstævne, anklage nogen for noget, (fordi neml. Dommerne tildeeltes Parterne efter Lodkastning, jf. d. lat. *sortiri litem*), ogs. uden δίκην; – 2) alene *in aor. redupl. act.*, at giøre deelagtig, τινὰ πυρός, d. e. at forbrænde, at vise den sidste Ære, *Il.*; – 3) *intr.*, at tilfalde ved Lodkastning, at blive til Andeel, *ex. Od.* 9, 160; men *Il.* 10, 430, πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, have faaet deres Station; ligel. *att.*, *ex.* εἰ ἔλαχον ἱερεύς, var bleven udnævnt el. valgt (ved Lodkastning), *Dem.*; οἱ λαχόντες δικασταί, βουλευταί, de ved Lodkastning udnævnte.

* λαγωβολεῖον, τό, Sted, hvor Harer skydes el. fanges; — λαγωβολία, ἡ, Kasten el. Skyden efter Harer, Harejagt;

o. — λαγωβόλον, τό, Knippel el. Krumstav, som kastes efter Haren; ogs. Hyrdestav, *pedum*, *Theocr.*; egentl. *neutr.* af flgd.; af — λαγωβόλος, 2, (λαγώς, βάλλω) som kaster efter, træffer, nedlægger Haren. — λαγωδάριον, o. λαγώδιον, τό, *dim.* af λαγώς. — λαγωδίας, ου, ὁ, etslags Fugl med laadne Fødder ligesom Haren, λαγώς. — λαγώειος, 3, af en Hare, hørende til en Hare, λαγώς. — λαγωθήρας, ου, ὁ, o. -θεράω, = λαγοθήρας, *etc.*

λᾰγών, όνος, ἡ, ogs. ὁ, Hulning, Hule, Kloft; 2) den hule, fordybede og blode Deel i Siden (imellem Ribbenene og Hoften), lat. *ilia*, h. *Hom.* λαπάρα; om Dyrene oftere, κενεών; 3) Rundingen el. Bugen af et Kar. — λαγωοβόλον, τό, *poët.* f. λαγωβόλον; af — λαγωός, οῦ, ὁ, oprindel. *jon.* f. λαγώς, *Hom.*; sild. ogs. *att.*, jf. λαγώς; 2) etslags Sofist. — λαγῷος, ῴα, ῷον, *ctr.* f. λαγώειος; τὰ λαγῷα, *sc.* κρέατα, Harekiod, Haresteg. — λαγωοφόνος, 2, *poët*, f. λαγωφόνος. — λαγώπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) Harefod, med laadne Fødder; 2) etslags Fugl; jf. λαγώς, Bem. 2; 3) etslags Vært el. vild Klever, Harefod; o. — λαγώπυρος, ὁ, (πυρός) Harehvede; (af flgd.).

λᾰγώς, *gen.* λαγώ o. λαγῶ, *acc.* λαγώ o. λαγῶν; *nom.* h. *Hom.* λαγωός, ogs. undert. h. *Herod.*; *Hes. Sc.* 302 har *acc.* ὠκύποδας λαγός; -Haren; *transl.*, λαγῶ βίον ἔζης, du forte et eleudigt Liv, *Dem.*; 2) etslags Fugl med laadne Been, rimel. Kioktensvale; jf. λαγωδίας, o. λαγώπους.

*λαγωσφαγία, ἡ, = λαγοσφαγία; — λαγωτροφεῖον, τό, = λαγοτρ.; af — λαγωτροφέω, (τρέφω) fører el. holder Harer; — λαγωφαγία, ἡ, (φαγεῖν) at spise Harer; — λαγωφθαλμία, ἡ, den Sygdom, at det øvre Øielaag ikke bedækker Øiet; af — λαγώφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) som har Hareøine el. fremstaaende Øine ligesom Haren; 2) som lider af λαγωφθαλμία; — λαγωφόνος, 2, (φονεύω) som myrder Harer; o. — λαγώχειλος, 2, (χεῖλος) med Harelæbe, Hareskaar; - (af λαγώς). — λάδανον, τό, *ladanum*, etslags Træharpix el. Gummi; ogs. λήδανον.

λάζομαι, *poët.* f. λαμβάνω, tager, griber, τινὰ ἀγκάς, nogen i Armene, *Il.*; men ὀδὰξ λαζοίατο (λάζοιντο) γαῖαν, maatte de bide i Græsset el. omkomme! h. *Hom.* alene *in præs.* o. *impf.*; h. *Herod.* 7, 144, *in fut.*, ἔμελλον λάξεσθαι ὀρχηδὸν ἕκαστος δέκα δραχμάς, skulde hver el. Mand for Mand erholde; (rimel. af *inus.* λάω, hvf. λαβεῖν, *etc.*). — λάζυμαι, Biform af frgd.; ὀδύνη με λάζυται, Smerte griber mig; alene *poët.* — λάζω, = λακτίζω; df. *transl.*, = ὑβρίζω; *gramm.*

λάθα, ἡ, *dor.* f. λήθη. — λαθάνεμος, 2, (λαθεῖν, ἄνεμος) vindstille. — λάθαργος, 2, = λήθαργος, *inc.* — λάθαργος, ὁ, Affald af Læder, *Nic.* — λαθέμεν, *ep.* f. λαθεῖν, *aor.* 2 til λανθάνω. — *λαθήβης, 2, forglemmende Ungdommen, ἥβη, gammel; — λαθητικός, 3, hørende, skikket til at skiule; let at skiule; som gierne skiuler sig; — λαθικηδής, 2, (κῆδος) som bringer til at glemme Sorgen, *ex.* Moderbrystet, μαζός, *Il.*; — λαθινοστός, 2, (νόστος) som glemmer at vende tilbage; — λαθιπήμων, ονος, 2, forglemmende el. som bringer til at glemme Lidelse, πῆμα; o. — λαθίποινος, 2, forglemmende Hævnen, ποινή; - (af λαθεῖν).

λᾱθίπονος, 2, (λήθη, πόνος) forglemmende el. som bringer til at glemme Sorg og Møie, *Soph.*; 2) som foraarsager hemmelig Smerte, *id.*, *Trach.* 1021. — λᾰθίφθογγος, 2, (φθογγή) som gjør stum, θάνατος, *Hes.*; o. — λαθιφροσύνη, ἡ, Glemsomhed; 2) Daarskab, Dumhed; af — λαθίφρων, ονος, 2, (φρήν) glemsom; 2) som glemmer den sunde Sands, daarlig, uforstandig; (af λαθεῖν). — λᾶθος, εος, τό, *dor.* f. λῆθος. = λήθη. — λαθοσύνη, ἡ, = ληθοσύνη, Forglemmelse, Glemsomhed; af — λᾱθόσυνος, 3, = ληθόσυνος, forglemmende; som bringer til at forglemme.

λάθρα, *adv.*, *jon.* λάθρη, (λαθεῖν) hemmeligen, paa en skiult Maade; λάθρα τοῦ ἀνδρός, Manden uafvidende, *Xen.*; df. — λαθραῖος, 3, ogs. 2, *adv.* -αίως, skiult, hemmelig; som handler skiult el. listigen. — λάθρη, *adv.*, *jon.* f. λάθρα; λάθρη τινός, uden at nogen veed el. mærker det; ἀλλά τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, umærkeligen, lidt efter lidt, *Il.* 19, 165; λάθρη κτείναντές με, ved skiult List, *Od.* — λαθρηδά, o. λαθρηδόν, *adv.* = λάθρη. — λαθρίδιος, o. λαθριμαῖος, 3, *poët.* = flgd. — λάθριος, 2, (λάθρα) som λαθραῖος, hemmelig, skiult.

*λαθροβόλος, 2, (βάλλω) kastende, træffende, hemmeligen; — λαθρογαμία, ἡ, (γάμος) hemmeligt Giftermaal; — λαθροδάκνης, ogs. -δήκτης, ου, ὁ, (δάκνω) bidende hemmeligen el. lumsk; - λαθρόνυμφος, 2, (νύμφη) hemmeligen gift; — λαθρόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) som gaaer hemmeligen; — λαθροφαγέω, er - λαθροφάγος, 2, (φαγεῖν) som spiser hemmeligen; o. λαθροφονευτής, οῦ, ὁ, o. λαθροφόνος, 2, (φονεύω) som myrder hemmeligen; - (af λάθρα). — λαθυρίς, ίδος, ἡ, *lathyris*, etslags Ulvemelk. — λάθυρος, ὁ, etslags Vært med Bælgfrugt, *cicerula.* — λάθω, λαθών, *conj.* o. *part. aor.* 2 til λανθάνω.

λαι-, see u. λα-. — λαϊβολέω, (λᾶας, βάλλω) kaster med Stene, stener; deraf — λαϊβολία, ἡ, Kasten med Stene. — λάϊγξ, ιγγος, ἡ, dim. af λᾶας, en liden Steen, Od.; df. lapis. — λαιδρός, 3, dristig, fræk, uforskammet, Nic.; (rimel. besl. m. λαμυρός, λῆμα). — λαίθαργος, 2, see u. λήθαργος. — λαικάζω, scortor, Ar.; 2) sild. bedrager; (maaskee af λαός, λαϊκός, ligesom man siger pudicitiam publicare); df. — λαικαστήρ, ῆρος, o. λαικαστής, οῦ, ὁ, scortator; fem. λαικάστρια, ogs. λαικάς, άδος, ἡ.

λαικάτη, ἡ, Folkeforsamling i de doriske Stæder, f. ἐκκλησία; af — λαϊκός, 3, tilhørende Folket, λαός, hørende til Folket; 2) profan, vanhellig; ὁ λαϊκός, eccl., Lægmand; df. — λαϊκόω, gior profan, vanhelliger, eccl. — λαιλαπέω, o. -πίζω, bestormer, inc.; o. — λαιλαπώδης, 2, stormende; af — λαῖλαψ, ἄπος, ὁ, Stormvind med Regn og Mørke, bes. paa Søen, βαθεῖα, κελαινή, ἐρεμνή, Hom.; λαίλαπα τείνει Ζεύς, udbreder en Storm; ἄνεμος σὺν λαίλαπι; Ζέφυρος λαίλαπι θύων, i. e. σὺν λαίλαπι, id.

λαῖμα, τό, = λῆμα; men Ar. Av. 1562, synes λαῖμα (τῆς καμήλου), at være komisk sammentrukket af αἷμα o. λαιμός. — λαιμάζω, = λαιμάσσω. — λαιμαργέω, er graadig; df. — λαιμαργία, ἡ, Graadighed; af — λαίμαργος, 2, graadig, slugen, umættelig; 2) svadsig, paa hvem Munden aldrig staaer; (rimel. af λαιμός o. ἀργός). — λαιμάσσω, -ττω, f. ξω, o. λαιμάω, (λαιμός) æder graadigen; er hungrig el. graadig. — λαιμητόμος, o. λαιμήτομος, 2, poët. f. λαιμοτ. — λαιμίζω, afskærer Struben, slagter, c. acc.

*λαιμοδακής, 2, (δάκνω) bidende i Struben; — λαιμο-πέδη, ἡ, Hundehalsbaand; o. — λαιμόρρυτος, o. λαιμόρρυτος, 2, (ῥέω) flydende ud af Struben, Eur.; af — †λαιμός, ὁ, Strube, Svælg, Hals, Hom.; sild. ogs. (Dyrenes) Gab; (besl. m. λίμος; rimel. af inus. λάω); df. — λαιμότμητος, ogs. λαιμοτόμητος, 2, med afskaaren Strube; af — λαιμοτομέω, afskærer Struben, τινά, paa nogen; af — λαιμοτόμος, 2, (τέμνω) som afskærer Struben; men pass., λαιμότομος, 2, med afskaaren Strube, slagtet; o. — λαιμώσσω, -ττω, = λαιμάσσω; har ondt i Struben el. Halsen.

λαῖνα, ἡ, = χλαῖνα, læna. — λαΐνεος, έα, εον, p. λάϊνος, 3, (λᾶας) af Steen; λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, du havde iført dig en Steenkiortel, var bleven stenet, Il. 3, 57. — λαῖον, τό, dor. f. λήϊον, Sædemark; 2) = δρέπανον, Segl. — λάϊος, ὁ, etslags Fugl, som ligner Drosselen. — λαιός, 3, venstre, lævus. — λαιοτομέω, (λαῖον, τέμνω) skærer Sædemarken, d. e. pløier, Theocr.

λαισαιοφόρος, 2, (φέρω) bærende Skioldet λαισήϊον; af — λαισήϊον, τό, et Skiold, som var overtrukket med raa Oxehud; Herod. 7, 91, λαισήϊά τε εἶχον ἀντ' ἀσπίδων, ὠμοβοέης πεποιημένα; rimel. lettere end ἀσπίς, df. h. Hom. λαισ. πτερόεντα; (af λάσιος, el. af λαιός). — λαίσθη, ἡ, = λάσθη. — λαίσκαπρος, 2, (λαι-, κάπρος) stor Buk, meget vellystig. — λαίσπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (λαι-, παῖς) = βούπαις. — λαισποδίας, ου, ὁ, (λαι-, σποδέω) = λαίσκαπρος.

λαῖτμα, τό, h. Hom. sædv. λαῖτμα θαλάσσης, ἁλὸς μέγα λαῖτμα, Havets Svælg, Dybet; (rimel. af λαιμός m. indskudt τ). — λάϊτος, 2, ctr. λαῖτος, jon. λήϊτος, ogs. λέϊτος, o. λῆτος, af Folket, λαός, hørende dertil, offentlig. — λαιφάζω, = λάπτω, λαφύσσω, sluger. — λαίφη, ἡ, Call., o. λαῖφος, τό, Od., slet og pialtet Dragt; alm. Klædebon; 2) som φᾶρος, Tøi, Lerred, bes. Seildug; (besl. m. λῶπος, λώπη). — λαιψηρόδρομος, 2, (δρόμος) o. — λαιψηροκέλευθος, 2, (κέλευθος) løbende, gaaende hurtigt; af — λαιψηρός, 3, adv. -ρῶς, hurtig, let; λαιψηρὰ γούνατα, Hom.; (rimel. af αἶψα, αἰψηρός, m. Forslag af λ).

λακάζω, (λακεῖν) toner, raaber, skriger, Æsch. — λακάθη, ἡ, h. Theophr., rimel. etslags Ælmetræ. — Λάκαινα, ἡ, Lacæna, fem. til Λάκων; 2) ἡ λάκαινα, sc. κύλιξ, etslags laced. Drikkekar. — λακάνη, ἡ, dor. f. λεκάνη. — λακάρη, o. λακάρτη, ἡ, = λακάθη. — λακαταπύγων, λακατάρατος, det ved λα- forstærkede καταπύγων, κατάρατος. — λάκαφθον, τό, etslags krydderagtig Træbark, rimel. = νάρκαφθον.

λάκε, ep. 3 sing. aor. 2. til λάσκω. — Λακεδαιμονιάζω, = λακωνίζω, Ar.; o. — Λακεδαιμόνιος, 3, lacedæmonisk; af — Λακεδαίμων, ονος, ἡ, Lacedæmon, som Hovedstad og Landskab, Hom. — λακεδών, όνος, ἡ, Stemme, Forkyndelse, Lære; af — λακεῖν, inf. aor. 2 til λάσκω.

λακερολογία, ἡ, (λέγω) Pluddren, Sladdren; af — λακερός, 3, (λακεῖν) larmende, sladdervorn; 2) sønderreven, pialtet, lacer; df. ubrugbar, slet; df. — λακέρυζα, ἡ, larmende, skrigende, κορώνη, Hes., κύων, biæffende, gioende; ogs. ved Bogstavomsætning, κελάρυζα; o. — λακερύζω, ogs. in med., larmer, støier; ved Bogstavoms. κελαρύζω, besl. m. κελαδέω, — λᾱκέω, dor. f. ληκέω, toner, larmer.

λακιδόω, o. λακίζω, sønderriver, splitter el. river i Stykker; af — λάκις, ιδος, ἡ, Rift, Lap, Pialt; afrevet Stykke;

Brudstykke; besl. m. λακεῖν. — λάκισμα, τό, det Sonderrevne; alm. = frgd.; o. — λακιστός, 3, sonderreven, splittet el. sprængt i Stykker; (af λακίζω).

*λακκαῖος, 3, af en Cisterne, ὕδωρ λακκαῖον, Cisternevand; — λακκόπεδον, τό, = ὄσχη Bem. 2; — λακκόπλουτος, ο, (πλοῦτος) kaldtes Athenienseren Kallias af en Skat, som han skulde have fundet i en Kiælder, λάκκος; df. alm. en Rigmand; — λακκοποιός, 2, (ποιέω) som gior Gruber el. Cisterner; — λακκοπρωκτία, ἡ, at være -λακκόπρωκτος, ogs. -πυγος, 2. (πρωκτός, πυγή) = εὐρύπρωκτος; - (af flgd.).

†λάκκος, ὁ, ogs. λάκος, Hul, Grube; Cisterne, Brond; etslags Kiælder el. Fordybning, bes. til Viin, τὸν λάκκον συντρίψας, Dem.; h. Herod. 7, 119, forklares λάκκος ved Dam til Vandfugle, vivarium; (d. lat. lacus, lacuna; skal være besl. m. λακεῖν); df. — λακκοσχέας, ου, ὁ, med en stor og nedhængende ὀσχέα; o. — λακκώδης, 2, (εἶδος) ligesom en Grube; skikket til Grube, γῆ.

λάκος, ὁ, = λάκκος. — λάκος, ὁ, (λακεῖν) Larm, (egentl. Lyden af hvad der rives i Stykker). — λάκος, τό, = λακίς. — λακπάτητος, 2, (λὰξ πατέω) traadt el. stødt med Fødderne, Soph. Antig. 1275, hvor man ogs. læser λαξπάτητον; men Hermann har derfor optaget Læsemaaden λεωπάτητον, af λεῖος, glat.

λακτίζω, (λάξ) slaaer, støder, træder med Hælen el. Foden, ogs. λακτίζειν ποσὶ γαῖαν, Hom.; alm. om enhver heftig Bevægelse, ex. φλὸξ αἰθέρα λακτίζοισα καπνῷ, hvis Røg slaaer imod, d. e. opstiger til Ætheren, Pind.; κραδία (καρδία) φόβῳ φρένα λακτίζει, slaaer, banker, Æsch.; (hvor man forklarer acc. af en udeladt præpos., ligesom i λακτίζειν πρὸς κέντρον, at stampe imod Braadden; ὑπὸ ἵππου λακτισθείς, slaaen af en Hest, Xen.

*λακτικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at slaae bag ud; ἡ λακτική, sc. τέχνη, denne Kunst, oppon. πυκτική; — λάκτις, ιος, ἡ, Kølle til at støde el. stampe med; — λάκτισμα, τό, Slag el. Spark med Foden; — λακτισμός, ὁ, Sparken, Støden med Foden; — λακτιστής, οῦ, ὁ, som slaaer, støder med Foden; ἵπποι λακτισταί, som slaae bag ud, Xen.; o. — λακτιστικός, 3, som gierne slaaer ud, støder, sparker; - (af λακτίζω).

λάκω, inus., o. alene som Stamme til λακεῖν, etc. — †Λάκων, ωνος, ὁ, Lakoner, Lacedæmonier, fem. Λάκαινα, [λᾰ]; df. — Λακωνίζω, efterligner Lacedæmonierne i Lader, Dragt, o. dl., bes. efterligner deres korte og fyndige Udtryksmaade, Λακωνισμός; b) holder med Lakonerne; o. — Λακωνικός, 3, lakonisk, hørende til Lacedæmonierne; ἡ Λακωνική, sc. γῆ, Lakonien; ogs. m. underforst. κρηπίς, etslags Mandfolkesko, m. underforst. κλείς, etslags Nøgle med Kam; ogs. etslags Dands; τὸ Λακωνικόν, lakonisk Staal.

Λᾰκωνίς, ίδος, ἡ, bes. fem. til Λακωνικός, sc. γυνή, en Lacedæmonierinde, sc. γῆ, Lakonien, ogs. Λακωνὶς γαῖα, Hom. Ap. — Λακωνισμός, ὁ, lakoniske Sæder og Skikke, bes. Lacedæmoniernes kraftfulde Korthed i Udtrykket; 2) at tage el. holde Parti med Lacedæmonierne; o. — Λακωνιστής, οῦ, ὁ, = ὁ Λακωνίζων; (af Λακωνίζω, s. m. s.). — Λακωνομανέω, (Λάκων, μαίνομαι) har lidenskabelig el. overdreven Forkiærlighed for Lacedæmonierne og deres Indretninger, Ar.

*λαλαγέω, sladdrer, pluddrer, snakker; om Vandet, at pladske; af — λᾰλᾰγη, ἡ, o. λαλάγημα, τό, Sladdren, Pladdren, Snakken; enhver ofte gientagen Larm; — λαλαγήτης, ου, ὁ, Sladdrer, Svadser; — λαλάζω, = λαλαγέω, λαλέω; o. — λάλαξ, ᾰγος, ὁ, Sladdrer, Pladdrer, Skriger; ogs. som κέρβερος, den qvækkende Vandfrø; 2) Sladder, Larm, Støi; - (af flgd.).

†λᾰλέω, laller, sladdrer, pladdrer, λαλεῖν ἄριστος, dygtig Snakker, oppon. λέγειν, ogs. om de uartikulerede Lyd, ex. h. Plut. om Hunde og Aber, λαλοῦσι μὲν οὗτοι, οὐ φράζουσι δέ, men de tale ikke; μέγα λαλεῖν, at tage Munden fuld, Dem.; df. — λάλη, ἡ, Tone, Stemme, Snak, Tale; 2) = λάλλη; — λάληθρος, 2, sladdrende, snaksom; — λάλημα, τό, Sladder, Snak, Tale; 2) = flgd.; οἴμ᾽ ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ, Soph. Antig. 320, den livagtige Sladder; — λαλητής, οῦ, ὁ, Sladdrer, Snakker; — λαλητικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at sladdre el. snakke; — λαλητός, 3, omsnakket, omtalt; til at snakke el. tale om; o. — λαλητρίς, ίδος, ἡ, fem. til λαλητής.

*λᾰλιά, ἡ, Snak, Sladder; Omtale, Rygte; Tale; — λάλιος, 3, poët. f. λάλος; — λάλλαι, αἱ, Kiselstene, som Vandet beskyller; o. — λαλόεις, εσσα, εν, poët. f. flgd.; af — λάλος, 2, (λαλέω) sladdrende, snaksom; comp. o. superl. irr. λαλίστερος, λαλίστατος. — λᾶμα, τό, dor. f. λῆμα, inc. — λάμᾰχος, 2, (λα-, μάχη) meget stridbar, meget tapper. — λάμβα, ἡ, etslags Sofisk, sædv. λαμία; 2) = λάμος, Jordkloft.

λαμβάνω, f. λήψομαι, jon, λάμψομαι, dor. λαψεῦμαι; pf. εἴληφα (f.

λέληφα) *jon.* λελάβηκα; *pf. pass.* εἴλημμαι, *dram.* ogſ. λέλημμαι, *jon.* o. *dor.* λέλαμμαι, *inf.* λελάμφθαι; *aor.* 2 ἔλαβον, *ep.* ἔλλαβον, λαβεῖν, λαβών, *imperat.* λάβε, o. λαβέ, *in med. inf.* ogſ. *redupl.* λελαβέσθαι; *aor.* 1 *pass.* ἐλήφθην, *jon.* ἐλάμφθην; h. *Hom.* alene *in aor.* 2 *act.* o. *med.*; — 1) tager, griber, *capio*; τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε, greb ved Benene, *Il.* 4, 463; beſ. om Bedende, tager paa, berører, *c. gen.*, jf. γόνυ, o. ἅπτομαι; ogſ. χεροὶν — λάβε γούνατα, *Il.*; *transl.* ſiges ogſ. en Sygdom, en Lidenſkab, o. dl., at gribe Menneſket, *ex.* κάματος λάβε γυῖα, *Il.*; ligel. ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμὸν (ἵππων), naar Fyrighed har grebet, hævet deres Mod, *ib.* 23, 467; κίνδυνος ἄναλκιν οὐ λαμβάνει, *Pind.*; ligel. *Il.* 24, 480, ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη — λάβη, har anfaldet, er paakommen, jf. ἄτη; ligel. *Thuc.* 1, 91, Ἀθηναίους θάρσος ἔλαβε; — 2) tager, faaer, opnaaer, *accipio*, (δέχομαι derimod mere, modtager, antager hvad der gives mig, o. dl., *admitto*); λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι, hellere at tage end give, *Thuc.*; ligel. τοῦ λαβεῖν ἕνεκα καὶ κερδᾶναι, *Xen.*; ſædv. *c. acc. ex.* ἀργύριον, χρήματα, μισθόν, o. dl.; ogſ. ἐς ὃ ἔλαβε τὴν δίκην, til han fik ſin Straf, *Herod.* — ligel. *in med.*, *ex.* τὴν ἀξίην οὐ λάμψεαι, *id.* 7, 39; ogſ. *c. gen.*, *ex.* λαβόμενος τῆς δεξιᾶς, *Xen.*, jf. Bem. 1; λαβόμενοι τῶν ὀρῶν διέφευγον, efter at have naaet, *Thuc.*; — κλέος λαβεῖν, at vinde Ros, *Od.*; ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν, *Pind.*; πίστι τε λαβόντες (αὐτὸν) καὶ ὁρκίοισι, vindende, forbindende ham, *Herod.* 3, 74; — 3) tager voldſomt, borttager, fanger, erobrer; εἰλημμένοι, s. ληφθέντες, Fangerne, ſom αἰχμάλωτοι, *Xen.*; εἰλῆφθαι — αἰχμάλωτον, *id.*; beſ. i den attiſke Ret, griber i Gierningen, overbeviſer; ἐπειδὴ τοὺς νόμους κακουργῶν εἴληπται, er greben i, overbeviiſt om; ἐὰν μὲν λάθωσιν, *oppon.* ἐὰν δὲ ληφθῶσι, *Dem.*; — 4) *transl.* ſom δέχομαι, *a)* optager (vel el. ilde); πρὸς ὀργὴν, πρὸς ὀργῆς, ἐν ὀργῇ, s. ὀργῇ λαβεῖν τι, at harmes over noget; ogſ. *in med.*, λαμβάνεσθαι τινος χαλεπῶς, at modtage nogen ilde, *Herod.*; — *b)* optager, d. e. bedømmer, ſlutter; παρὰ τὴν ὀργὴν βουλήματα λαβών, bedømmende el. ſluttende ſig til Eders Tænkemaade af Eders Harme el. Strænghed, *Dem.*; λαβεῖν ἐν ταῖς γνώμαις, s. εἰς τὴν γνώμην, at overbeviſe ſig, være overbeviiſt, *Xen.*; — 5) nogle Talemaader: τὴν Ἴδην λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χέρα, tagende, ladende til Venſtre, *Herod.*, jf. ἀπείργω; λόγον λαμβάνειν, at modtage, lade nogen aflægge Regnſkab; πεῖραν λαμβ—, at forſøge; πίστιν λαμβ—; at antage nogens Løfter, Gidsler, o. dl., *Xen.*; — *b)* *part.* λαβών ſættes ſmukt hos beſlægtede Begreber, hvilke det fuldſtændiggiør, *ex.* φέρε λαβὼν χιτῶνας, tag og bring, *Xen.*; kan ofte gives ved vort, med, *ex.* λαβὼν τὸ στράτευμα ἤλαυνε, marſcherede af med Hæren; λαβόντες τὰ πλοῖα ἀπέπλευσαν, afſeilede med Skibene, *id.*; — (λαμβάνω, λαβεῖν, er, ligeſom d. beſl. λάζομαι, at udlede af *inus.* λάω).

†λάμβδα, τό, *indecl.*, Bogſtavet Lambda; df. — λαμβδακίζω, giør hyppig Brug af Lambda; ogſ. udtaler Lambda tykt el. ſom en Strubelyd; — denne Brug af Lambda, λαμβδακισμός, ὁ; o. — λαμβδοειδής, 2, = λαβδοειδής. — λαμία, ogſ. λάμια, ἡ, etſlags fabelagtigt og graadigt Uhyre, hvormed man truede Børn; 2) = λάμνα; 3) *transl.*, Graadighed; o. — λάμνα, ἡ, *jon.* λάμνη, etſlags ſtor Søfiſk, rimel. Haifiſk; (af λάμος). — λᾱμόπτης, ου, ὁ, (λήμη, ὄψομαι) med rindende Øine, Suurøiet. — λάμος, ου, ὁ; [ᾰ] Svælg, Kloft, Hule; (beſl. m. λαιμός).

*λαμπᾰδαρχία, ἡ, (ἄρχω) Opſigt over Fakkelbærerne, ſee λαμπαδηδρομία; — λαμπαδεύω, giør til en λαμπάς; 2) *in med.*, = λαμπαδίζω; — λαμπαδηδρομία, ἡ, (δραμεῖν, δρόμος) Fakkelløb, i Athenen etſlags Veddeløb med brændende Fakler til Ære for Ildguderne Hephaiſtos, Prometheus, o. fl.; — λαμπαδηφορέω, er — λαμπαδηφόρος, 2, (φέρω) ſom bærer en Fakkel; — denne Handling, λαμπαδηφορία, ἡ; ogſ. = λαμπαδηδρομία, *Herod.* 8, 98; — (af λαμπάς).

*λαμπᾰδίας, ου, ὁ, en Fakkelbærer; 2) etſlags Komet; — λαμπαδίζω, = λαμπαδιοδρομέω; — λαμπαδικός, 3, hørende til en Fakkel; ſom foretages ved Fakkelſkin, beſ. δρόμος λ., Fakkelløb; — λαμπαδιοδρομέω, forſøger mig i Fakkelløbet, λαμπαδηδρομία; — λαμπάδιον, τό, liden Fakkel; 2) Bind, Forbinding; 3) etſlags Haarfletning paa Iſſen; — λαμπαδιστής, οῦ, ὁ, = λαμπαδίας; 2) λαμπ. ἀγών, = λαμπαδηδρομία; o. — λαμπαδοδρομία, ἡ, ogſ. -δρόμια, τά, = λαμπαδηδρομία, Fakkelløb; df. — λαμπαδοδρομικός, 3, hørende til Fakkelløb; λ. ἀγών, Veddeløb med Fakler; — (af λαμπάς).

*λαμπᾰδόεις, εσσα, εν, fakkelbærende; — λαμπαδουχέω, er — λαμπαδοῦχος, 2, (ἔχω) holdende el. bærende en Fakkel; λ. ἀγών, = λαμπαδηδρομία; df. — λαμπαδουχία, ἡ, at

holde el. bære en Fakkel; – (af λαμπάς). — λαμπάζω, poët. f. λάμπω, sild.

λαμπάς, άδος, ἡ, (λάμπω) Fakkel; sild. Lygte; Lampe; ogs. Lys, Lysen, Glands, som λαμπηδών; 2) Fakkelløb, som λαμπαδηδρομία; λαμπάδα δραμεῖν, ἐπιτελεῖν, ποιεῖν, at anstille Fakkelfesten; ἀφιέναι, εἶναι τὴν λαμπάδα, at lade Fakkelløbet begynde, Ar.; ἐν ταῖς λαμπάσι, paa Fakkelfesten, Xen.; 3) etslags ildligt Meteor; 4) etslags Krigsmaskine; 5) som adject., bes. fem. til λαμπρός, lys el. oplyst af Fakler, λαμπὰς ἀκτή, Soph.

λάμπεσκε, jon. f. ἔλαμπε, impf. af λάμπω. — λαμπετάω, = λάμπω, lyser, alene in part. ep. i Udtrykket, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, skinnende Ild, Hom. — λαμπέτης, ου, ὁ, fem. λάμπετις, ιδος, ἡ, den Lysende; — Λαμπετίη, ἡ, en Datter af Helios, Od. 12, 132; o. — λαμπετεύω, belyser, inc.; – (af λάμπω). — λάμπη, ἡ, Skind, Skimmel, Ureenhed, som sætter sig paa Viin, Vand, o. dl.; Sliim; ἀνήλιος λάμπη, om Underverdenen, Æsch.; (af λάπη, m. indskudt μ).

λαμπηδών, όνος, ἡ, (λάμπω) Lysen, Straalen, Glands. — λαμπήνη, ἡ, etslags bedækket Vogn; (rimel. af ἀπήνη); df. — λαμπηνικός, 3, hørende til el. lignende en λαμπήνη. — λαμπηρός, 3, (λάμπη) skimlet, slimet, alm. smudsig paa Overfladen. — λαμπουρίς, ίδος, ἡ, Johannisorm, af dens lysende Bagdeel; poët. ogs. om en Hund o. en Ræv, Lyc.; jf. flgd.; o. — λάμπουρος, 2, med lys el. ildfarvet Hale; (af λάμπω, οὐρά).

*λαμπραυγής, 2, fem. λαμπραύγητις, (αὐγή) lysende el. skinnende klart; — λαμπρειμονέω, er – λαμπρειμών, ονος, 2, (εἷμα) som bærer lyse el. skinnende Klæder; df. – λαμπρειμονία, ἡ, at bære en saadan Dragt; — λαμπρόβιος, 2, (βίος) som fører et glimrende Liv; — λαμπροείμων, 2, = λαμπρείμων; — λαμπρόζωνος, 2, (ζώνη) med glimrende Bælte; — λαμπρολογέω, (λέγω) taler om glimrende Ting; o. — λαμπρόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πους) med glindsende Fødder; – (af flgd.).

λαμπρός, 3, adv. λαμπρῶς, (λάμπω) lysende, glimrende, skinnende, straalende; λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, klar Lue, Xen.; reen, ublandet, ὕδωρ; om Farverne, lys, reen; λαμπρὰ φωνή, klar, tydelig Stemme, Dem.; sild. λαμπρὸς ἄνεμος, rimel. som albus o. candidus h. Hor., opklarende; 2) transl., a) tydelig, indlysende, aabenbar, ex. ἴχνη λαμπρά, fiendelige Spor, Xen.; λαμπρῶς λελυμένων τῶν σπονδῶν, Thuc.; b) fremskinnende, glimrende, udmærket; ex. ἡ ἀνδραγαθία λαμπροτέραν τὴν εὔκλειαν συμπαρέχεται, Xen.; ogs. om Personer, som splendidus o. clarus; λαμπρὸς πρὸς χρήματα, gavmild, liberal; ogs. absol., som er gavmild imod det Offentlige, Dem.; λαμπρῶς ἐπικείμενοι, i et glimrende el. modigt Angreb, Thuc.

*λαμπρότης, ητος, ἡ, Glands, Glimmer; transl., a) Klarhed, Tydelighed; b) Glands og Pragt i Adfærd og Tænkemaade; bes. Gavmildhed imod det Offentlige, Dem.; λαμπρότης ψυχῆς, Aandsstorhed; — λαμπρότοξος, 2, med glimrende Bue, τόξον; — λαμπροφαής, 2, (φάος) klartskinnende; — λαμπρόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) med glimrende Øine, klarøiet; — λαμπροφορέω, -φορία, ἡ, -φόρος, 2, (φέρω) = λαμπρειμονέω, etc.; — λαμπροφωνέω, er – λαμπρόφωνος, 2, (φωνή) som har en høi, klar, tydelig Stemme; λαμπροφωνότατος, Dem.; df. — λαμπροφωνία, ἡ, klar, høi Stemme el. Tale, høit Skrig; o. — λαμπρόψυχος, 2, (ψυχή) med stor og høi Siel, som μεγαλόψυχος; – (af λαμπρός).

*λαμπρυντής, οῦ, ὁ, som giør glimrende el. berømt; 2) af med., som bryster sig, ἵππος; o. — λαμπρυντικός, 3, hørende, skikket til at giøre glimrende el. til at glimre; af — λαμπρύνω, giør skinnende, glimrende, polerer, τὴν ἀσπίδα, τὰ ὅπλα, Xen.; transl., giør tydelig, giør berømt; in med., at vise sig i sin Pragt; at udmærke sig; λαμπρύνεσθαι χορηγίαις ἢ ἄλλῳ τῳ, Thuc.; df. — λάμπρυσμα, τό, Pynt, Puds, Smykke; 2) glindsende Legeme.

†λαμπτήρ, ῆρος, ὁ, (λάμπω) Lysestage; oprindel. etslags Ildkar, hvorpaa man brændte tørt Træ o. dl. til Lysning, Od. 18, 307, flgd.; sild. Fakkel, Lygte, Xen.; df. — λαμπτηροκλέπτης, ου, ὁ, (κλέπτω) som stiæler Lysestager el. Lys; — λαμπτηρουχία, ἡ, (ἔχω) h. Æsch. en udstillet Nattevagt, som giver Agt paa Ildsignaler; o. — λαμπτηροφόρος, 2, (φέρω) bærende, holdende en Fakkel el. Lygte. — λαμπυρίζω, lyser, skinner som en – λαμπυρίς, ίδος, ἡ, Johannisorm; jf. λαμπουρίς.

λάμπω, f. ψω, lyser, skinner, glimrer, straaler; transl., a) κλέος οἱ λάμπει, hans Hæder skinner, Pind., λάμπει σφίσιν ἀρετά, id.; b) om Lyden, ex. παιὰν δὲ λάμπει, toner, lyder, Soph.; 2) transit., lader lyse el. skinne, δόλιον ἀστέρα λάμψας, Eur.; (rimel. af inus. λάω). — λαμπώδης, 2, (λάμπη, εἶδος) = λαμπηρός.

λαμυρία, ἡ, (λαμυρός, Bem. 3) Dristighed, Kaadhed, Uforskammenhed i Hand-

ling og Tale, *Plut.* — λαμυρίς, ίδος, ἡ, = λωγάνιον. — λαμυρός, 3, *adv.* -ρῶς, ogſ. λάμυρος, (λάμος, λαιμός, λαβρός) ſom en Kloft, ſom et Svælg, uhyre viid el. dyb, θάλασσα, λίμνη; 2) df. *a)* graadig; græsſelig, forfærdelig, ὀδόντες, *Theocr.*; *b)* driſtig, kaad, uforſkammet; ſild. ogſ. fri, utvungen, artig, jf. ἐπίχαρις; εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, om jeg taler friere el. udførligere, *Xen.* — λαμφθῆναι, jon. f. ληφθῆναι; *inf. aor. pass.* til λαμβάνω, *Herod.* — λαμψάνη, ἡ, = λαψάνη, etſlags Plante. — λάμψις, ἡ, (λάμπω) Lyſen, Glindſen. — λάμψομαι, jon. f. λήψομαι, *fut.* til λαμβάνω.

λανθανόντως, *adv. part.* af flgd., ſkiult, hemmeligen. — λανθάνω, ogſ. λήθω; *f.* λήσω; *aor.* ἔλαθον (λελαθεῖν, ſee neden Bem. 2; *pf.* λέληθα, (m. *præs.* Bem.); *in med.*, λανθάνομαι, ogſ. λήθομαι; *f.* λήσομαι, (*part.* m. *pass*, Bem. *Soph. El.* 1248); *aor.* ἐλαθόμην, (m. Redupl. λελαθέσθαι; for λαθέσθαι har *Theocr. aor. depon.* λαοθῆμεν, *i. e.* λησθῆναι); *pf.* λέλησμαι, *ep.* λέλασμαι; — er el. bliver ſkiult el. ubemærket, τινά, for el. af nogen, λανθάνει με, undgaaer mig, er mig ubekjendt; — *a) c. inf.*, *ex.* σὲ μὴ λαθέτω, θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν, at erkiende Gudernes Værk, *Pind.*; — *b) c. part.*, *ex.* ἄλλον τινὰ λήθω μαρνάμενος, af den og den bliver jeg ubemærket i Kampen, *Hom.*; ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν ἀγνοῶν, at du ikke veed, *Xen.*; μὴ λάθῃ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐξελθών, at hans Fader er dragen ud, *id.*; λελήθασι μανθάνοντες, de lære uformærkt, *id.*; — *c)* m. ὅτι, *ex.* οὐδέ με λήθεις, Ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε, *Hom.*; οὐ λανθάνεις με, ὅτι οὐδ' οἰόμενος - λέγεις, uden at mene det, *Xen.*; — 2) alene *in aor. redupl.* m. *act.* Bem. ſom ληθάνω, bringe til at glemme, τινά τινος, *Il.* 15, 60, λελάθῃ δ' ὀδυνάων (*sc.* Ἕκτορα); jf. *ib.* 2, 600, ἐκλέλαθον κιθαριστύν, bragte ham til at glemme Kunſten; jf. λαγχάνω, Bem. 2; — 3) *in med.*, forglemmer, efterlader, τινός, noget, ἀλκῆς λαθέσθαι, at viſe ſig feig, *oppon.* ἀλκῆς μνήσασθαι, *Hom.*; men *Il.* 9, 533, ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησε, efter nogle, glemte forſætligen.

λάξ, *adv.*, med Hælen, med Foden, ſlaaende, ſtødende dermed; λὰξ ποδὶ κινήσας, *Il.* 10, 150, (αὐτὸν ἐν ποδὶ κ-) rørende med Taaen (τῷ δακτύλῳ, *schol. Villois.*) ved hans Fod; πὺξ καὶ λάξ, med Hænder og Fødder, af alle Kræfter. — λάξευσις, ἡ, at hugge Steen; — λαξευτήρ, ῆρος, ὁ, Steenhugger, ſom behugger Steen, ſom udhugger i el. af Steen; df. — λαξευτήριον, τό, Værktøi til at behugge Stene el. til at udhugge i Steen; — λαξευτής, οῦ, ὁ, = λαξευτήρ; ꝺ. — λαξευτός, 3, huggen af el. i Steen; af — λαξεύω, (λᾶς, ξέω) behugger Stene; udhugger af el i Steen. — λᾶξις, ιος, ἡ, *dor.* f. λῆξις. — λάξομαι, *jon.* f. λήξομαι, *fut.* til λαγχάνω, *Herod.* — λαξπάτητος, ſee u. λακπάτητος.

*λᾱοβότειρα, ἡ, *fem.* af λαοβοτήρ, ῆρος, ὁ, ꝺ: λαοβότος, 2, (βόσκω) ſom ernærer Folk el. Mennesker; — λαοδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω) betvingende Folket; — λαόδικος, 2, (δίκη) dømt el. domfældet af Folket; — λαοδογματικός, 3, (δόγμα) følgende, overeensſtemmende med den almindelige Mening, ἀποφάσεις λαοδ., ſaadanne Paaſtande, *Polyb.*; — λαοηγησία, ἡ, (ἡγέομαι) Folkeanførsel; — λαοκατάρατος, 2, (καταράομαι) forbandet af Folket; — λαοκρατέομαι, (κρατέω), ꝺ. λαοκρατία, ἡ, = δημοκρατέομαι, δημοκρατία; ꝺ. — λαο-μέδων, οντος, ὁ, (μέδομαι) Folkeherſker; - (af λαός).

λᾱοξόος, 2, (λᾶς, ξέω) tilhuggende el. polerende Steen. — λᾱοπᾰθής, 2, (παθεῖν) lidt, udholdt af hele Folket, *Æsch.*; — λαοπλάνος, ὁ, (πλανάω) Folkeforfører; ꝺ. — λαοπόρος, 2, (πόρος) μηχάνη, h. *Æsch.* Bro, hvorpaa Folket føres over; af — λᾱός, οῦ, ὁ, *att.* λεώς, Folket, Mængden; (δῆμος mere ſom Borgerſamfund, ὅμαδος, ſom vild Sværm); h. *Hom.* beſ. λαός, ꝺ. λαοί, Krigsfolket, Hæren el. Dele deraf; undert. ogſ. Fodfolket; ogſ. λαοὶ ἀσπισταί, λαοὶ ἕταροι; i *Od.* oftere, Underſaatter; λαοὶ ἀγροιῶται, Landfolket; førſt fra *Pind.*, Folk, Nation, *ex.* Δωριεὺς λαός; πόλιν λαόν τε διαιτᾶν, *id.*; (Fabelens Forbindelſe af λᾶας, Steen, ꝺ. λαός, Folk, ſee *Pind. Ol.* 9).

λᾶος, *gen.* af λᾶς; men *gen.* λάου, *Soph. Oed. Col.* 196, henfører *Buttm.* til Formen λάας efter 1 Declin. — λᾱοσεβής, 2, (σέβομαι) æret af Folket; ꝺ. — λαοσσόος, 2, (σεύω) ophidſende, opmuntrende til Strid, *ep.*, jf. ἱπποσσόος; 2) (σώζω) frelſende Folket, *Nonn.*; (af λαός).

*λᾱο-τέκτων, ονος, ὁ, Murer, Kunſtner i Steen; — λαοτίνακτος, 2, (τινάσσω) bevæget el. ryſtet af Stene; — λαοτόμος, 2, = λατόμος; ꝺ. — λαοτόρος, 2, (τορέω) giennemborende Steen; (af λᾶας). — λᾱοτρόφος, 2, (τρέφω) nærende Mennesker; men *pass.*, λαότροφος, 2, næret af Folket, λαός. — λαοτύπος, 2, (λᾶας, τύπτω) tilhuggende Stene; ὁ λ., Steenhugger, ſom λατύπος. — λαοφθόρος, 2, (φθείρω) fordærvende Folket; — λαοφόνος,

2, (φονεύω) dræbende Folket; o. — λαοφόρος, 2, (φέρω) førende Folket, ὁδός, Il.; att. λεωφόρος; (af λαός).

λᾱπαγμα, τό, det Afførte; o. — λαπαγμός, ὁ, Afførelse, Udtømmelse; af — λᾰπάζω. f. ξω, = ἀλαπάζω, udtømmer, udplyndrer, ἄστυ, Æsch.; h. Lægerne, λαπ- κοιλίαν, γαστέρα, renser Maven, lader afføre; in med., renser mig; ogſ. λαπάσσω, att. -ττω; (beſl. m. λάπτω, λαπάρα); df. — λάπαθον, τό, etslags Skræppe, ſom ſkaffer Aabning, lapathum. — λάπαθος, ὁ, tildækket Grube, hvori man fanger vilde Dyr. — λαπακτικός, 3, afførende; o. — λάπαξις, ἡ, Udtømmelse, Aabning; (af λαπάζω).

λαπάρα, ἡ, den blode og fordybede Deel af et Legeme; beſ. h. Menneſket, Stedet imellem Ribbenene og Hoften, ilia, Lyſken; h. Hom. ofte for d. ſild. λαγών; jf. ogſ. κενεών; egentl. fem. af — λᾰπαρός, 3, (λάπτω, λαπάζω) ſom λαγαρός, ſlap, indfalden, tynd, maver; blød; h. Lægerne, med aabent Liv. — λαπάσσω, att. -ττω, = λαπάζω. — λάπη, ἡ, = λάμπη, beſ. Sliim, pituita. — λαπῆναι, inf. aor. 2 pass. af λάπτω.

λαπίζω, opfører mig ſtolt el. overmodig, gior mig til, praler; af — Λαπίθαι, ῶν, οἱ, Lapitherne, en overmodig og raa Stamme i Theſſalien, ſom tilintetgiordes af Kentaurerne, Hom.; ſild. λαπίθης, ου, ὁ, en Praler. — λάπισμα, τό, Stolthed, Overmod, Praleri; o. — λαπιστής, οῦ, ὁ, et ſtolt og overmodigt Menneſke, en Praler; ogſ. λαπικτής; (af λαπίζω).

λαπτικός, 3, hørende til Udtømmelse, afførende; jf. λαπάζω; af — λάπτω, f. ψω, pf. λέλαφα; lambo, λάψοντες γλώσσῃσιν ὕδωρ, Il. 16, 161, ſlikkende, ſøbende Vandet med Tungen, om Ulve, ligel. om Hunde, o. dl.; ſild. alm. drikker, ſøber, beſ. graadigen; ogſ. transit., uddrikker, udtømmer; (df. λαπάζω; beſl. m. λαπαρός, λαφύσσω, o. fl.). — λαπωδής, 2, = λαμπώδης, ligeſom Sliim, fuld af Sliim.

λάρβασον, τό, = στίμμι. — λάριμνον, o. λάριμον, τό, etslags indiſk Røgelſe. — λαρινεύω, mæſker, feder; in med., mæſker mig,; af — λᾱρινός, 3, (λαρός) mæſket, fedet, βοῦς, σῦς, Il., ogſ. komiſk, μέγα καὶ λαρινὸν ἔπος τι λέγειν, Ar. Av. 465. — λαρῖνός, ὁ, etslags Sofiſt, Opp. — λάριξ, ικος, ὁ o. ἡ, Lærketræ. — λαρίς, ίδος, ἡ, = λάρος. — λᾱρισσαῖος, ὁ, sc. λέβης, etslags Kiedel, (oprindel. fra Byen Lariſſa); df. — λαρισσοποιός, ὁ, (ποιέω) ſom forfærdiger ſaadanne Kiedler.

λαρκαγωγός, 2, (ἄγω) bærende, førende en Kurv; o. — λαρκίδιον, τό, dim. af — λάρκος, ὁ, Kurv, beſ. Kulkurv; df. — λαρκοφορέω, (φέρω) bærer en Kurv, beſ. med Kul. — *λαρνακόγυιος, 2, (γυῖον) med Led el. Geſtalt ſom en Kaſſe; — λαρνακοφθόρος, 2, (φθείρω) dræbende i en Kaſſe; o. — λαρνακόφορος, 2, (φέρω) baaren el. fort i en Kaſſe; af — λάρναξ, ακος, ἡ, Kaſſe, Kiſte, o. dl., til at lægge el. giemme noget i; ogſ. en Aſkekrukke, Il. 24, 795; Δευκαλίων τεκτηνάμενος λάρνακα, Baad, Fartøi, Skib, Apollod.; ſild. ogſ. poët., ὁ λάρναξ.

λᾰροειδής, 2, der ligner en Maage; af — λάρος, ὁ, larus, etslags graadig Søfugl, en Maage; λάρος ὄρνις, Od.; transl., et graadigt Menneſke, Ar.; (beſl. m. λάβρος). — λᾱρός, 3, behagelig (for Smag, Lugt el. Syn); h. Hom. beſ. velſmagende, ex. δεῖπνον, δόρπον; superl. irr. cp. λαρώτατος, Od. 2, 350; (af inus. λάω, λαύω, hvf. ἀπολαύω, egentl. til at nyde).

*λᾰρυγγιάω, oftere λαρυγγίζω, ſkriger af fuld Hals; 2) transit., a) overſkriger; b) afſkærer Struben el. Halſen, τινά, paa nogen; df. — λαρυγγισμός, ὁ, Skrigen af fuld Hals; — λαρυγγίτης, ου, ὁ, en Skriger; — λαρυγγοτομέω, (τέμνω) = λαρυγγίζω, Bem. 2, b.; — λαρυγγοτομία, ἡ, denne Handling; o. — λαρυγγόφωνος, 2, (φωνή,) τύπος, Tone, ſom ligner en Strubelyd; af — λάρυγξ, υγγος, ſild. υγος, ὁ, det Øverſte af Luftrøret. ogſ. Luftrøret el. Struben ſelv; df. ogſ. Svælget el. Spiſerøret; (af inus. λάω). — λᾰρύνω, περιστερὰ λαρύνει, kurrer.

λᾶς, ὁ, gen. λᾶος, att. ctr. af λᾶας. — λασάμενος, dor. f. ληοάμενος, af λήθω, λανθάνω. — λάσανον, τό, Trefod el. Riſt til en Potte, ſom χυτρόπους; 2) lasanum, Natſtol, Commoditet; df. — λασανοφόρος, ὁ, ſom bringer en ſaadan. — λάσδεο, dor. f. λάζεο, λάζου, imperat. af λάζομαι. — λασεῦμαι, dor. f. λήσομαι, f. med. af λήθω, λανθάνω. — λασθαίνω, laſter, nedſætter, ſpotter; af — λάσθη, ἡ, Beſkæmmelse, Spot, jon. f. χλεύη; ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λάσθῃ εἰρώτα, Herod, 6, 67; (beſl. m. λακεῖν). — λασθῆμεν, dor. f. λησθῆναι, inf. aor. depon. f. λαθέσθαι, af λήθω, λανθάνω, Theocr. 2, 46.

λασιαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν) med laaden Nakke, poët.; — λασιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med tykke, børſtede Haar; — λασίκνημος, 2, (κνήμη) med laadne Fødder; — λασιόκωφος, 2, (κωφός) døv formedelſt haarede Øren; o. — λασιόμᾱλον, τό, (μῆλον) haaret Træfrugt, ſom Ferſken, Qvæde, o. dl.; af — †λάσιος, 3, att. ogſ. 2, haaret, laaden, λάσια στήθεα, λάσιον κῆρ, h.

Hom., med tykhaaret, laadent Bryst, Hierte, (som Tegn paa Mod og Manddom, sild. ogs. paa Klogskab; jf. πυκινός, πυκνός); 2) sild. som besl. δασύς, tæt-bevoxen med Træer, ske, o. dl.; [ᾰ]; df. — λασιόστερνος, 2, med haaret Bryst, στέρνον; — λασιότριχος, 2, = λασιόθριξ; — λασιόφρυς, υος, ὁ, ἡ, (ὀφρύς) med laadne el. stærke Øienbryn; o. — λασιών, ῶνος, ὁ, et med Buske el. Træer bevoxet Sted.

λασκάζω, = flgd. — λάσκω, *f.* λᾰκήσομαι, *aor.* 1 ἐλάκησα, [λᾰ, *Ar. Pax*, 382]; *aor.* 2 ἔλᾰκον, *ep.* ogs. *in med.*, (m. Redupl. λελάκοντο, *Hom. Merc.*); *pf.* λέλᾱκα, *jon.* o. *ep.* λέληκα, *part. fem. ep.* forkortet λελᾰκυῖα, *Od.*; – toner, brager, knager, bes. om Vaaben, o. dl., *ex.* λάκε δ' ἀσπίς, ogs. λάκε δ' ὀστέα, knustes med Bragen, *Hom.*; sild. at briste el. springe i Stykker; *ep.* alene *in aor.* 2; 2) skriger, larmer; κύνες λελάκοντο, gioede, *Hom. Merc.*; ellers alene *in pf.*, Σκύλλη – δεινὸν λελᾰκυῖα, *Od.* 12, 85; 3) taler høit, forkynder; h. *Trag.* særdv. om Orakler, at forudsige, at spaae; alene *att.* og igiennem alle Tempora. — λάσταυρος, ὁ, (λάσιος, ταῦρος) = δασύπυγος. — λάσω, *dor.* f. λήσω, *fut.* af λήθω, λανθάνω.

*λατᾰγεῖον, τό, det Bækken, hvori λάταξ falder; — λαταγέω, udkaster, udslynger en λάταξ; 2) om λάταξ selv, at kladske, pladske; o. — λαταγή, ἡ, Kasten, Slyngen med λάταξ; 2) Larmen deraf, ogs. λάταξ selv; af — λάταξ, ᾰγος, ἡ, den sidste Draabe i et uddrukket Bæger, hvilken man lod falde med en pladskende Lyd i et Kar; ogs. denne Lyd deraf, jf. κότταβος; 2) etslags fiirfoddet Vanddyr, som Biber el. Fiskeodder; [λᾰ]. — Λατινιάς, άδος, o. Λατινίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til – Λατῖνος, ὁ, en Latiner, sild.; 2) en Søn af Odysseus og Circe, *Hes.*

λᾱτομεῖον, τό, Steenbrud; af — λατομέω, hugger, bryder, tilhugger Steen; df. — λατόμημα, τό, den udbrækkede Steen; o. — λατόμητος, 2, huggen i Steen, udhuggen af en Klippe; — λατομία, ἡ, o. λατόμιον, τό, = λατομεῖον; o. — λατομικός, 3, hørende til Steenbrydning el. til et Steenbrud; af — λᾱτόμος, 2, (λᾶς, τέμνω) huggende el. tilhuggende Steen; ὁ λατόμος, Steenbryder, Steenhugger; ogs. etslags Instrument til Steenbrydning. — λάτος, ὁ, etslags Nilfisk.

*λατρεία, ἡ, Tieneste for Løn el. Sold; en Leietieners Stand el Tilstand; 2) Gudstieneste, Gudsdyrkelse; — λάτρευμα, τό, den for Løn forrettede Tieneste; 2) Tempeltieneste, Gudstieneste, Gudsdyrkelse; o. — λατρεύς, έως, ὁ, o. λατρευτής, οῦ, ὁ, som tiener for Løn, Leiesoldat, Tiener, Slave; af — λατρεύω, (λάτρις) tiener for Løn el. Sold, ogs. giør Krigstieneste som Leiesoldat; df. d. lat. *latrocinor*; 2) tiener Guderne, ærer dem ved Offere og Bønner; særdv. *c. Dat.*, h. *Eur.* ogs. undert. *c. acc.*; 3) adlyder, φανερὸς ἦν τοῖς νόμοις λατρεύων, *Xen.*; o. — λάτριος, 3, vedkommende en Tiener el. en Tieneste; af — λάτρις, ιος, ὁ, som arbeider for Løn el. Sold, Daglønner, Leiesoldat; df. d. lat. *latro*; Tiener, Træl; ἡ λάτρις, en Terne; (skal være besl. m. λάζομαι); df. — λάτριον, τό, Sold, Løn, Arbeidsløn.

λατυπέω, hugger el. tilhugger Steen; o. — λατύπη, ἡ, Afgang, Affald ved Stenenes Tilhugning; 2) Gips el. Kalk; af — λᾱτύπος, 2, (λᾶς, τύπτω) = λατόμος o. λαοτύπος; ὁ λατύπος, Steenhugger. — λατύσσειν, at kladske, at slaae, ogs. *in med.*, πτερύγεσσι, med Vingerne, *Opp.*

λαυκανία, ἡ, = λαιμός, Svælg, Strube; φαίνετο – λαυκανίης, *Il.* 22, 324, 5, *i. e.* φαίνετο (ὁ χροῦς) – (κατὰ τῆς) λαυκανίης, s. φαίνετο – λαυκανίης (μέρος τι), *Heyn.*; jf. λευκανία; (af *inus.* λάω, λαύω, besl. m. λαβεῖν).

λαύρα, ἡ, Gade, Stræde, Vei imellem Husene, *Od.* 22; λαύρα λεπτὴ καὶ ἀσαφής, h. *Plat.* om en Huulvei imellem Klipper; 2) Gade, Stræde, forsaavidt deraf omfattes et Antal Huse, Qvarteer af Byen, *vicus*, jf. κώμη; 3) sild. et Kloster; (af samme Stamme som frgd.). — λαῦρος, slettere Skrivem. f. λάβρος. — λαύω, *inus.*, df. ἀπολαύω, see u. *inus.* λάω.

λαφρία, ἡ, *epith.* til Athene o. Artemis, rimel. som giør Bytte, λάφυρον. — λᾰφυγμός, ὁ, o. λάφυξις, ἡ, Graadighed, Slugenhed; Frodsen, *Ar.*; o. — λαφύκτης, ου, ὁ, en graadig Æder; en Ødeland; (af λαφύσσω). — *λᾰφῡραγωγέω, giør Bytte, bortfører Bytte; λαφ. πόλιν, udplyndrer en By; df. — λαφυραγωγία, ἡ, at giøre Bytte, Plyndren; Bytte; af — λαφυραγωγός, ὁ, (ἄγω) som giør Bytte; som bortfører Bytte; o. — λαφυρεύω, = λαφυραγωγέω, *inc.*; (af flgd.).

†λάφῡρον, τό, ofte ogs. *in pl.*, Bytte; ἐπικηρύττειν τινὶ λάφυρον, ved offentligt Udraab at give nogen Tilladelse til at plyndre; jf. ῥύσιον o. σύλη; (rimel. besl. m. λαπάζω, λαφύσσω, ἀφύσσω); [ᾰ]; df. — λᾰφυροπωλεία, ἡ, Byttets Sælgen el. Salg; ogs. λαφυροπώλησις, ἡ; o. — λαφυροπωλεῖον, τό, Sted, hvor Byttet sælges; af — λαφυροπωλέω, sælger Byttet; sælger som Bytte, *c. acc.*; af — λαφυ-

ροπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger Byttet, som kiøber det hele Bytte og igien udsælger det deelviis.

λἄφύσσω, -ττω, *f.* ξω, opsluger graadigen, ἔπειτα δέ θ᾽ αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα **λαφύσσει** (λέων), *Hom.*; opæder, forøder, *helluor;* alm. fortærer, tilsætter, som d. besl. ἀφύσσω; jf. λάπτω, λαπάζω, o. *inus.* λάω; df. — **λαφύστιος**, 3, graadig, slugen.

λἄχαίνω, *f.* ἄνῶ, hakker, graver, opgraver; h. *Hom.* alene i Sammens., φυτὸν **ἀμφιλαχαίνειν**, at omgrave, *Od.*; (rimel. af λάσκω, λακεῖν). — **λαχανάριον**, τό, *dim.* af λάχανον. — **λαχανεία**, ἡ, Køkkenurternes Dyrkning; 2) = λαχανισμός; af — **λἄχανεύω**, (λάχανον) saaer, planter, dyrker, spiser Havegrønt el. Køkkenurter; τῷ τετάρτῳ σπόρῳ **λαχανεύεται**, ved fierde Sædeskifte saaes Haveurter, *Str.*

***λἄχανηλόγος**, 2, (λέγω) samlende, indhøstende Havegrønt; — **λαχανηρός**, 3, hørende til Havegrønt, lignende Køkkenurter; — **λαχανήτης**, ου, ὁ, = λαχανοθήκη; ogs. et Fad til Grønsel; — **λαχανηφόρος**, 2, (φέρω) bærende, bringende Grønsel; — **λαχανιά**, ἡ, Køkkenhave, Urtegaard, (formet som πρασιά); — **λαχανίζομαι**, samler Havevæxter el. Grønsel; 2) = βαμβαίνω, *vacillo*, o. *betizo*, *i. e. langveo*, *vid. Suet. Aug.* 87; — **λαχανικός**, o. **λαχάνιος**, 3, = λαχανηρός; γῆ λαχανία, Havejord; — **λαχάνιον**, τό, *dim.* af λάχανον; — **λαχανισμός**, ὁ, (λαχανίζομαι) Afskæren og Indsamlen af Køkkenurter el. Grønsel; — **λαχανίτης**, ου, ὁ, som dyrker Køkkenurter, Havegartner; — **λαχανοειδής**, 2, (εἶδος) der ligner Køkkenurter; o. — **λαχανοθήκη**, ἡ, Fad el. Potte, hvori man opbevarer el. frembærer Køkkenurter; — (af flgd.).

†**λάχᾰνον**, τό, (λαχαίνω) egentl. hvad der voxer i gravet Jord, *oppon.* hvad der voxer vildt; df. Havevæxter, Køkkenurter, Grønt, Grønsel, *olus, olera;* 2) *in pl.*, τὰ **λάχανα**, Grøntorv; jf. ἰχθύς Bem. 2; [λᾰ]; df. — **λαχανόπτερος**, 2, (πτερόν) med Urtevinger, komisk h. *Luc.*; — **λαχανοπωλεῖον**, o. **-πώλιον**, τό, Sted, hvor Grønt sælges; af — **λαχανοπωλέω**, er — **λαχανοπώλης**, ου, ὁ, (πωλέω) *fem.* **-πωλις**, o. — **λαχανοπωλητήρ**, ῆρος, *fem.* -τρια, Grønhandler, Grønmand, Grønhandlerske, Grønkone; o. — **λαχανοπωλία**, ἡ, Grønhandel; — **λαχανοφαγία**, ἡ, (φαγεῖν) at spise Køkkenurter el. Grønsel; o. — **λαχανώδης**, 2, = λαχανοειδής.

λάχε, f. ἔλαχε, *ep.* 3 *sing. aor.* 2 til λαγχάνω. — **λάχεια**, ἡ, *Od.* 9, 116, νῆσος ἔπειτα **λάχεια**, o. *ib.* 10, 509, ἔνθ᾽ ἀκτή τε **λάχεια**, *i. e.* εὔγειος, εὐσκαφής, med god og dyrkelig Jordsmon, af λαχαίνω; dog ville nogle læse, ἔπειτ᾽ **ἐλάχεια**, o. ἀκτή τ᾽ **ἐλάχεια**, *i. e.* σμικρά, liden. — **λαχεῖν**, *inf. aor.* 2 til λαγχάνω.

Λάχεσις, ἡ, Lachesis, Navnet paa en af de trende Moirer el. Parcer, egentl. som bestemmer Menneskenes Skiebne, λάχος; jf. *Hes. Theog.* 218, flgd.; ὑπὲρ **λάχεσίν** τε μόρον τε, = ὑπὲρ λάχος, *Herod.* 9, 43; o. — **λάχη**, ἡ, = λάχος; ogs. **λαχμός**, ὁ; (af λαχεῖν). — **λαχή**, ἡ, (λαχαίνω) Graven, Opgraven, *Æsch.* — **λαχμός**, οῦ, ὁ, (λάζω, λάγδην) = λακτισμός; 2) see u. λαχή; 3) urigtig Læsem. f. λάχνος, *Od.* 9, 445.

λαχναῖος, 3, ulden, haaret, laaden; af — †**λάχνη**, ἡ, uldent el. kruset Haar; Melkehaarene, *Hom.*; fiint Laad paa Klæder, οὔλη δ᾽ ἐπενήνοθε λάχνη, *Il.* 10, 129; ogs. Dyrenes Haar, *Hes.*; sild. Faareuld, jf. λάχνος; *transl.* som κόμη, Løv, Blade; (af ἄχνη, jf. χλαῖνα, *lana*); df. — **λαχνήεις**, εσσα, εν, ulden, haaret, børstet, στήθεα, om Hephaistos, *Il.*; **λαχνῆεν** δέρμα ονός, *ib.*; ὄροφος λ., af Rør el. Siv, *ib.* — **λαχνόγυιος**, 2, (γυῖον) med laadne, haarede Lemmer; af — **λάχνος**, ὁ, Faareuld, see u. λάχνη; df. — **λαχνόω**, giør ulden, haaret, laaden; o. — **λαχνώδης**, 2, (εἶδος) = λαχνήεις. — **λάχνωσις**, ἡ, (λαχνόω) Behaaren.

λαχοίην, *att.* f. λάχοιμι, *opt. aor.* 2 til λαγχάνω. — **λάχος**, τό, (λαχεῖν) Lod, Skiebne, *Theogn.*; 2) den ved Lod, Tilfælde, Arv, o. dl., tilfaldne Deel el. Andeel; 3) ὁ **λάχος**, Tilfældet, alene i Verset, ὁδηγὸν ὅστις τὸν **λάχον** ζητεῖ, τυφλός. — **λαχών**, *part. aor.* 2 til λαγχάνω, af *inus.* **λάχω**. — **λαψάνη**, ἡ, etslags spiselig Plante. — **λαψεῦμαι**, o. **λαψοῦμαι**, f. λήψομαι, *fut. dor.* til λαμβάνω. — **λάψις**, εως, ἡ, Drikken, Soben med den hule Tunge, jf. λάπτω; ogs. alm. Drikken, Soben.

λάω, = βλέπω, seer, skuer, *Od.* 19, 229, 230, hvor dog nogle mindre rigtigen forklare det ved ἀπολαύω, eftersom ogs. den første Bem. er nomtvivlet, *Hom. Mercur.* 360, αἰετὸς **ὀξὺ λάων**, med skarpt Blik; (af dette λάω dannes m. α *euphon.* ἀγλαός, o. m. α. *pr.* ἀλαός, fremdeles γλαύσσω, γλήνη, λάμπω, o. fl.).

λάω, *inus.*, hvf. d. doriske λῶ, λῇς, λῇ, vil, kan; (ansees, tilligemed Forstavelsen λα-, λαι-, som Stamme til mange med λα- begyndende Ord, der bemærke deels, at tage, omfatte, rumme, deels, at have Rum, at være tom el. huul, *ex.* **λαβεῖν**, λάζομαι, λάμος, λαιμός, λαρός, λαυκανία, λάπτω, λαφύσσω, λάτρις, λαγών, λαπάρα, λαύρα, o. fl.; df. ogs. *inus.* λαύω, hvoraf **ἀπολαύω**). — **λᾱώδης**, 2, hørende til Folket, λαός, passende el. skikket for Folket, *popularis.*

λέα, (λᾶας, λᾶς) Steen, hvormed Rendingen i Væven tynges lodret ned; alm. enhver vedhængt Vægt; ogs. λεία. — λέαινα, ἡ, Lovinde, *fem.* af λέων. — †λεαίνω, *ep.* λειαίνω, *f.* λεᾰνῶ, *ep.* λειανέω, (λεῖος) glatter, polerer, κέλευθον, jevner, *Hom.*; 2) river glat el. smaat, knuser, h. *Xen.* om Tænderne; τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα λεαίνοντες, fordærvende, odelæggende, *Herod.* 4, 122; 3) *transl.*, glatter, d. e. formilder, ogs. fremstiller paa en mildere Maade, *ex.* λεήνας τὸν Μαρδονίου λόγον, *Herod.* 8, 142; ogs. kildrer, smigrer; df. — λεαντήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* λεάντειρα, som glatter, jevner, afgnider, knuser, formilder; o. — λεαντικός, 3, som er tienlig til at glatte, jevne, o. s. v.

λεβηρίς, ίδος, ἡ, (λέπω) Hud, Bælg, Skal (af Frugter, Slanger, o. dl.); 2) Kanin; men bør maaskee hede λεβορίς, el. λεπορίς. — λέβης, ητος, ὁ, (λείβω) Kiedel til at koge i, som τρίπους, ofte i *Il.* kunstigen udarbeidet af Erts, χαλκός, jf. αἴθων, og som Kampbelonning; *b)* i *Od.* ogs. Bækken til Vaskevand; *c)* h. Spartanerne, etslags τύμπανον el. Bækken til at slaae paa, *Herod.* 6, 58; *d)* h. *Æsch.* en Askekrukke. — λεβητάριον, o. λεβήτιον, τό, *dim.* af λέβης.

*λεβετίζω, kaster i en Kiedel, koger deri; — λεβητοειδής, o. λεβητώδης, 2, (εἶδος) ligesom en Kiedel el. et Bækken; o. — λεβητοχάρης, ου, ὁ, o. -χάρων, ονος, ὁ, (χαίρω) Kiedelven, Madven. — λεβιανός, ὁ, *inc.*, o. λεβίας, οῦ, ὁ, *lebias*, rimel. Leverfisken, ἥπατος. — λεγεών, ῶνος, ὁ, d. lat. *legio.* — λέγνη, ἡ, o. λέγνον, τό, Rand, Søm, Indfatning; bes. en affarvet Rand el. Søm om en Klædning; df. — λεγνόω, omgiver med affarvet Rand el. Søm; o. - λεγνωτός, 3, omgiven med en saadan.

λέγω, *f.* λέξω; (*pf. act.* alene i nogle Sammens., *ex.* συνείλοχα); *pf. pass.* λέλεγμαι, (dog ogs. διείλεγμαι, ἐπειλεγμένος, *vid. Buttm.*); *aor. pass.* ἐλέχθην; (*aor 2 pass.* κατελέγην); alene *ep.*, *aor.* ἔλεξα, ἐλεξάμην, o. *aor. syncop.* ἐλέγμην, 3 *sing.* λέκτο, m. *imperat.* λέξεο, λέξο; om *fut. med.* λέξομαι see ogs. neden Bem. 4 *in fin.*; — 1) oprindel. lægger (til Hvile), *ex. Il.* 24, 635, o. *transl. ib.* 14, 252, ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο, har inddysset, bedaaret; oftere *in med.*, at lægge sig, εἰς εὐνήν, *Od.*; df. at ligge, at sove, ogs. ὕπνῳ λέγεσθαι, *Il.*; alm. at hvile; (denne Bem. alene *ep.*; df. λέχος, λέκτρον, *lectus*, λεχώ, λόχος, o. fl.); — 2) lægger sammen, samler, *lego*, *colligo*, ὀστέα, *Hom.*; *in med.*, samler mig, udvælger mig, ἄνδρας ἀρίστους, κούρους, *id.*; men *Od.* 9, 335, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην, valgte mig selv el. blev valgt; (i denne Bem. *att.* ogs. *pf.* i Sammens.; men Bem. læser Skrift, først h. *Herod.* i ἐπιλέγομαι); — 3) lægger dertil, d. e. tæller, regner dertil, *Od.* 4, 452, o. *ib.* 451, *in aor. syncop.* λέκτο δ' ἀριθμόν, overtalte hos sig selv, el. efter *Buttm.* som *depon.*, talte dem; *in aor. pass.* μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην, blev jeg talt, *Il.* 3, 188; — 4) fremlægger, d. e. fortæller, df. taler, siger, Ἀγαμέμνονι — λέγ' ὀνείδεα, *Il.* 2, 222; *att.* κακὰ λέγειν τινά, ogs. κακῶς λ. τ., at udskielde nogen, ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγειν, at sige hinanden de haardeste Ting, *Xen.*; men *Herod.* 1, 32, ἐκεῖνο δὲ, τὸ εἴρεό με, οὔκω σε ἐγὼ λέγω, siger jeg endnu ikke om dig, tillægger jeg dig ikke; h. *Hom.* oftere *in med.*, λέγεσθαί τι, at tale med hinanden om noget, *ex. Il.* 13, 292, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα; — undert. bruges λέγειν ogs. om skrevne Meddelelser, *ex.* τὰ γράμματα ἔλεγε τάδε, lød saaledes, *Herod.*; ὡς ὁ νόμος λέγει, *i. e.* κελεύει, byder, *Dem.*; men oftest *att.* om ethvert Slags mundtlig Meddelelse; bes. *a)* siger noget som min Mening, πῶς τοῦτο λέγεις; hvorledes siger du dette? hvad mener du dermed? λέγεις σὺ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, du siger, d. e. mener, *Xen.*; *b)* befaler, som κελεύω, ἔλεγον — μὴ θύειν, forbøde, *id.*; *c)* lover, tilsiger, λέγει — πᾶν ποιεῖν ἂν ἡδέως, lover villigen at giøre alt, *id.*; *d)* nogle andre Udtryksmaader; λέγειν ἔν τισι o. εἴς τινας, at tale til el. for nogle; λέγω τί; siger jeg noget? d. e. har jeg Ret? *oppon.* οὐδὲν λέγειν; καλῶς s. ὀρθῶς λέγεις, du har Ret; *e)* τὸ λεγόμενον, *i. e.* κατὰ τὸ λεγ., som man siger, efter Ordsproget; men ὁ λεγόμενος, den saa kaldte; *f)* pleonastisk, ἔφη λέγων, ἔλεγε φάς, bes. h. *Herod.*, dog ogs. *att.*; — (i denne Bem. har *fut.* λέξομαι h. *Trag. pass.* Bemærkelse, altsaa f. λεχθήσομαι).

*λεηλᾰσία, ἡ, Byttets Bortføren; at giøre til Bytte; af — λεηλατέω, bortfører Byttet, bes. bortdriver det Fienden fratagne Qvæg; ogs. giør til Bytte; *c. acc.* λεηλ. τὸ πεδίον, τὴν πόλιν, udplyndrer, *Herod.*; af — λεηλάτης, ου, ὁ, som bortdriver Byttet; som giør til Bytte; df. — λεηλατικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at søge Bytte el. plyndre.; — (af λεία, ἐλαύνω).

λεία, ἡ, Bytte, bes. de Fienden fratagne Hiorde og Mennesker; df. ogs. *in pl.* λεῖαι, *absol.* Hiorde; ogs. rørligt Gods, *Xen. Hell.* 1, 3, 3; λείαν ποιεῖσθαι τὴν χώραν, τὰ σώματα, at udplyndre; Μυσῶν λεία, h. *Dem.* som Ordspreg, hvad der er givet til Priis; jf. ληΐς. — λεία, ἡ, = λέα. — λειαίνω, *ep.* h. *Hom.* f. λεαίνω, *fut.* λειανῶ, *ep.* ogs. λειανέω; df. — λειάν-

τειρα, λειαντήρ, *jon.* f. λεαντ.; o. — λει-αὐστηρός, 2, glatſuur, d. e. ſødſuur; - (af λεῖος).

λείβηθρον, τό, Vandcanal; vandrig Egn, Eng, ſom λειμών; 2) Λείβηθρα, τά, Biergegn i Thracien, hvor Orpheus levede, og hvoraf Muſerne hede Λειβηθρίδες; af — λείβω, *f.* ψω, gyder, udgyder, lader flyde el. dryppe; h. *Hom.* ſom σπένδω, οἶνον, ogſ. μέθυ λείβειν, at offre Drikoffer; ogſ. uden οἶνον, λείβειν Διΐ, θεοῖς; (bf. λοιβή, o. *libare*; jf. ogſ. εἴβω); ogſ. δάκρυα λείβειν, at udgyde Taarer, *id.*; *in med.* o. *pass.*, at flyde ned, dryppe; ἀφρὸς - λείβεται, *Hes. Sc.* 390; ἐλείβετο αὐτῇ τὰ δάκρυα μετὰ τῶν παρειῶν, randt ned, *Xen.*; at henſmelte, henſvinde; *in pass.*, at begydes el. vædes.

λειεντερέω, lider af - λειεντερία, ἡ, (λεῖος, ἔντερον) flydende, ufordoiet Stolegang; df. — λειεντεριώδης, 2, ſom ligner denne Sygdom; ſom lider deraf. — λειεῦμαι, *dor.* f. λειοῦμαι, af λειόω. — λεΐζομαι, *jon.* o. *poët.* f. ληΐζομαι. — λεικνάριον, τό, *dim.* af λεῖκνον. — λεικνίζω, kaſter og renſer (Kornet) med Skovlen; 2) vugger; af — λεῖκνον, τό, Skovl, hvormed Korn kaſtes og renſes; 2) (af Ligheden) en Vugge.

λειμᾰκίς, ίδος, ἡ, νύμφη, Engnymphe; o. — λειμακώδης, 2, ligeſom en Eng, fugtig og græsrig; rig paa Eng el. Græsgang; af — λεῖμαξ, ᾰκος, ὁ, = λειμών, *Eur.* — λεῖμαξ, ᾱκος, ὁ, o. ἡ, den nøgne Snegl uden Huus, jf. σέσιλος. — λειμάς, άδος, ἡ, = λειμών. — λεῖμμα, τό, (λείπω) Reſten, det Overblevne; 2) i Tonekunſten = δίεσις, *Plato.* — λειμόδωρον, τό, etſlags Ukrud.

† λειμών, ῶνος, ὁ, (λείβω) ethvert vand- og græsrigt Sted, Eng, Græsgang; *transl.*, πόντιος λειμών, Havets Overflade, *Hom.*; df. — λειμωνήρης, 2, (ἄρω) hørende til en Eng el. Græsgang; — λειμωνιάς, άδος, ἡ, νύμφη, Engnymphe, beſ. *fem.* af λειμώνιος; — λειμωνιάτης, ου, ὁ, *fem.* ᾶτις, ιδος, λίθος, etſlags græsgrøn Steen; — λειμώνιον, τό, Engblomme, etſlags Anemone; — λειμώνιος, 3, fra Engen, hørende til en Eng, *pratensis*; — λειμωνίς, ίδος, ἡ, beſ. *fem. poët.* til λειμώνιος; — λειμωνίτης, ου, ὁ, *fem.* ῖτις, ιδος, = λειμώνιος; — λειμωνοειδής, 2, der ligner en Eng; med Vand, Græs og Blomſter; o. — λειμωνόθεν, *adv.*, fra Engen, *Il.*; ogſ. λειμωνόθε.

λεῖξις, εως, ἡ, (λείχω) Slikken, at ſlikke. — *λειόβᾰτος, 2, (βαίνω) ſom gaaer glat, d. e. let, ſagte; — λειόβᾰτος, ὁ, (βάτος) den glatte Rokke, etſlags Fiſk; — λειογένειος, 2, (γένειον) med glat Hage, uden Skæg; — λειόγλωσσος, 2, (γλῶσσα) glattunget, indſmigrende; — λειοκάρηνος, 2, (κάρηνον) med glat Hoved, ſkaldet; — λειόκαυλος, 2, (καυλός) glatſtilket; — λειοκυμονέω, er el. ſeiler paa det glatte, ſtille Hav; af — λειοκύμων, ονος, 2, (κῦμα) θάλαττα, det glatte, ſtille, rolige Hav, *Luc.*; o. — λειόμῐτος, 2, (μίτος) glattende, jevnende Traadene i Væven; - (af λεῖος).

λειοντῆ, ἡ, *poët.* f. λεοντῆ; o. — λειοντομάχης, o. λειοντοπάλης, ου, ὁ, (μάχη, πάλη) ſom kæmper - brydes med Løver, *poët.*; (af λέων). — λειοποιέω, giør glat el. jevn; o. — λειόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) glatfodet; af — λεῖος, 3, ſild. ogſ. 2, *adv.* λείως, *lævis*, glat, glattet, jevn, ὁδός, πεδίον, o. dl., *Hom.*, ogſ. χῶρος λεῖος πετράων, *id.*; ἐπορεύθησαν - λείους γηλόφους, over ſmaa, lidet ſkraanende Høie, *Xen.*; ſild. beſ. glat, ſkaldet; τὰ λεῖα, glatte Tøier, *oppon.* ὑφαντά, *Thuc.*; afſlidt; knuſet; *transl.*, λεῖοι μῦθοι, glatte Ord, *Æsch.*; (df. λεαίνω, λισσός, λίστρον). — λεῖος, ὁ, etſlags glat Haifiſk; af frgd.

*λειόστρᾰκος, 2, (ὄστρακον) med glat Skal; — λειόστρεια, o. -στρεα, τά, (ὄστρεον) en Muslingart med glat Skal; — λειότης, ητος, ἡ, Glathed, Jevnhed; — λειοτριβέω, gnider glat, glatter el. polerer ved Gnidning; river fiint: af — λειοτρίβης, 2, (τρίβω) glattet, poleret ved Gnidning, ſom er reven fiint; — λειοτριχέω, o. -τριχιάω, (θρίξ) har glat el. ſlet Haar; o. — λειουργέω, (ἔργον) giør glat, glatter; - (af λεῖος).

λείουσι, *dat. pl. poët.* f. λέουσι, af λέων, *Il.* — *λειόφλοιος, 2, (φλοιός) med glat Bark; — λειόφυλλος, 2, (φύλλον) med glatte Blade; o. — λειόω, giør glat, glatter, jevner; giør ſkaldet; 2) ſønderriver, knuſer; - [af λεῖος].

*λειπανδρέω, o. -ανθρωπέω, (ἀνήρ, ἄνθρωπος) har Mangel paa Mænd el. Menneſker; df. — λειπανδρία, o. -ανθρωπία, ἡ, Mangel paa Mænd el. Menneſker; — λειπεργάτης, ου, ὁ, (ἔργον) ſom forlader ſit Arbeide, *inc.*; — λειποβοτᾰνεῖν, (βοτανή) at miſte, mangle Græs el. Urter; — λειπογάλακτος, 2, (γάλα) = λειπόθηλος; — λειπόγᾰμος, 2, (γάμος) ſom forlader Ægteſkabet; — λειπογνώμων, ονος, 2, (γνώμων) beſ. om en Heſt, ſom har miſtet de Tænder, paa hvilke Alderen kiendes; o. — λειπογράμματος, 2, (γράμμα) ſom mangler et Bogſtav; - (af λείπω).

*λειποδεής, 2, (δέον) ſom mangler Livets Fornødenheder; — λειπόδερμος, 2, (δέρμα) uden Hud, beſ. uden Forhud, omſkaaren; — λειποδρανέω, er — λειποδρᾰνής, 2, (δραίνω) ſvag, kraftløs; — λειπόθηλος, 2, (θηλή) hvem Moderbryſtet unddrages; ſaa kaldes beſ.

de om Vinteren kastede Grise, *μετάχοιρα*; — *λειποθυμέω*, falder i Afmagt, ligger i Afmagt; df. — *λειποθυμία, ἡ*, Afmagt; o. — *λειποθυμικός*, 3, ogs. *λειποθυμιώδης*, 2, tilboielig til at falde i Afmagt; af — *λειπόθυμος*, 2, (*θυμός*) egentl. hvem Livet forlader, df. som falder el. ligger i Afmagt, afmægtig; – af (*λείπω*).

*λειπόκρεως, gen. ω, 2, (*κρέας*) affalden, udtæret, maver; — *λειπομαρτυρίου δίκη*, Anklage imod den, der udebliver som Vidne; — *λειπόναυς, ὁ*, (*ναῦς*) o. *λειπο-ναύτης, ου, ὁ*, som forlader Skibet, Skibsfolkene, Sotienesten, paa en ulovlig Maade; df. – *λειποναυτίου δίκη*, Anklage for denne Forseelse; o. — *λειπόνεως, ω, ὁ*, att. = *λειπόναυς*; — *λειποπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ*, (*πατήρ*) forladende Faderen; — *λειπόπνοος*, 2, (*πνοή*) som ikke drager Aande; — *λειποπυρίας, ου, ὁ*, = *λειπυρίας*; o. — *λειποπωγωνία, ἡ*, (*πώγων*) Skægløshed; – (af *λείπω*).

*λειπόρινος, 2, (*ῥινός*) uden Hud el. Bark; — *λειπόσαρκος*, 2, (*σάρξ*) = *λειπόκρεως*; — *λειποσιτέω*, (*σῖτος*) uden Korn, uden Brod; — *λειποστράτεια*, o. *-τία, ἡ*, o. *λειποστράτιον, τό*, at forlade Krigstienesten el. at unddrage sig den paa en lovstridig Maade; af — *λειποστρατέω*, er – *λειπο-στρατιώτης, ου, ὁ*, (*στρατός*) som forlader Krigstienesten, som unddrager sig den, som lober bort derfra, en Deserteur; — *λειποτακτέω*, er – *λειποτάκτης, ου, ὁ*, (*τάσσω*) som forlader Slagordenen el. Geledet, *τάξις*, alm. en Deserteur; df. — *λειποταξία, ἡ*, Bortloben af Geledet, Desertion; o. — *λειποταξίου δίκη*, Anklage imod en Deserteur; o. — *λειποτονέω*, (*τόνος*) taber Spænding el. Kraft; – (af *λείπω*).

λείπουρος, 2, (*οὐρά*) som lader Halen i Stikken, uden Hale; — *λειποψυχέω*, = *λειποθυμέω*; ogs. bliver modlos, *Herod.*; df. — *λειποψυχία, ἡ*, Afmagt; af — *λειπόψυχος*, 2, (*ψυχή*) = *λειπόθυμος*; df. — *λειποψυχώδης*, 2, (*εἶδος*) der horer til el ligner *λειποψυχία*, Afmagt; — *λειπυρία, ἡ*, ogs. *λειπυρίας πυρετός, ὁ*, f. *λειποπ.*, (*πῦρ*) etslags ondartet Feber, som ophører strax ved Indtrædelsen af Paroxysmus; df. — *λειπυρικός*, 3, o. *λειπυριώδης*, 2, (*εἶδος*) der ligner *λειπυρία*; der lider deraf; – (af *λείπω*).

λείπω, f. *ψω*, aor. *ἔλιπον*, in med. *ἐλιπόμην*, jf. Bem. 2 *in fin.*; pf. *λέλοιπα*, pf. pass. *λέλειμμαι*; f. pass. *λελείψομαι*; (aor. 1 *ἔλειψα* horer i det bedre Sprog alene til *λείβω*); – 1) lader, forlader, lader tilbage, lader fare; *λείπειν φάος ἠελίοιο*, at forlade Sollyset, at doe, *Hom.*; *b)* lader i Stikken, forlader; ogs. om Ting, *λίπον ἰοὶ ἄνακτα*, forlode, gik op for Kongen, *Od.* 22, 119; *c)* udebliver med, efterlader at bringe, *τὸν φόρον*, Skatten, *Xen.*; *ἔλιπε τὴν μαρτυρίαν*, vægrede sit Vidnesbyrd, *Dem.*; 2) *in med.* o. *pass.*, lades tilbage, bliver tilbage, *τινός*, efter el. bagefter nogen, *τινί* o. *τί*, i noget; *λείπετο - Μενελάου δουρὸς ἐρωήν*, blev tilbage efter M. et Spydkast, (Maalets *acc.*), *Il.* 23, 529; *ναυμαχίης λειφθῆναι*, at være udebleven fra, *Herod.*; *b)* bliver tilbage, er ringere, svagere, ligger under, *τινός*, for nogen; *ταῦτα-οὐδὲν ἐμοῦ λείπῃ γιγνώσκων*, dette veed du ligesaa vel som jeg, *Xen.*; *c) c. gen. rei*, forlades af, undværer, mangler; – *aor.* 2 *med.*, *ep.* ogs. m. *pass.* Bem., *cx. Od.* 4, 710, *vid. Buttm.*; 3) *intr.* h. *Hom.* alene in pf., *ψυχὴ λέλοιπε, πάντα λέλοιπε*, Livet, Alt er borte, er tabt, *Od.*; *att.* ogs i de øvrige Tempora, at feile, at mangle, som d. lat. *deficere*; *b)* vedbliver at være, vedvarer, som *μένω*; – (*λείπω* er d. tydske bleibe, vort bliver); df. — *λειπώδιν, ινος, ὁ, ἡ*, (*ὠδίν*) forladende Fodselssmerterne.

λείρινος, 3, giort af Lilier, lilieagtig; — *λειριοειδής*, (*εἶδος*) som ligner en Lilie; — *λειριόεις, εσσα, εν*, egentl. lilieagtig, liliefarvet; *transl.*, *χρὼς λειριόεις*, liliehvid, fiin Hud; *ὄψ λειριόεσσα*, fiin, blod, yndig Stemme, *Hom.*; o. — *λείριον, τό*, Lilie, bes. den hvide, ellers *κρίνον*; df. d. lat. *lilium*; 2) alm. Blomst, Spire; rimel. oprindel. *neutr.* af flgd; — *λείριος*, 2, = *λειριόεις*; ogs. *λειριώδης*, 2; af — *λειρός*, 3, fiin, blod, spæd; tynd, maver; (besl. m. *λεῖος*); df. — *λειρόφθαλμος*, 2, (*ὀφθαλμός*) med yndige Øine.

λεϊστός, 3, (*λεΐζομαι*) *jon.* o. *poët.* f. *ληϊστός*, giort til Bytte, *Il.* — *λεΐτος*, 2, *ctr.* *λεῖτος*, (*λαός, λεώς*) af Folket, horende til, vedkommende Folket, offentlig, *publicus*, *popularis*; derfor *att.* *δημόσιος*. — *λειτουργέω*, (*λειτουργός*) tiener det Offentlige, beklæder Æresposter; bes. i Athenen, paa egen Bekostning at forvalte visse offentlige Embeder, see u. *λειτουργία*; df. — *λειτούργημα, τό*, Tieneste; som ydes Staten i et offentligt Embede; o. — *λειτουργησία, ἡ*, = flgd.

λειτουργία, ἡ, (*λειτουργέω*) offentlig Tieneste el. Statsembede; *οὐκ ἂν δυναίμην δύο λειτουργίας λειτουργεῖν, οὔτε οἱ νόμοι ἐῶσι*, *Dem.*; bes. i Athenen saadanne offentlige Embeder, hvis Forvaltning paa egen Bekostning, efter en vis Orden, el. i overordentlige Tilfalde,

var paalagt de rigere Borgere, el. frivilligen overtoges af dem, *ex.* γυμνασιαρχία, χορηγία, ἑστίασις, ogs. τριηραρχία; *b)* en Tieneste, som i et Embede bevises det Offentlige; *c)* ethvert almindeligen nyttigt Arbeide, Haandværk; ὁ ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν, Befalingsmand over Haandværkere, Tømmermænd, o. dl., ved Hæren, *Polyb.*

λειτουργικός, 3, hørende til en λειτουργία el. til en λειτουργός; af — λειτουργός, ὁ, (λέϊτος, λεῖτος, ἔργον) som forvalter et offentligt Embede, bes. paa egen Bekostning, som χορηγός, τριήραρχος, o. dl., see u. λειτουργία; alm. som forretter et for det Offentlige nyttigt Arbeide; Haandværker, Arbeidsmand.

λειφαιμέω, er – λείφαιμος, 2, (λείπω, αἷμα) hvem Blodet forlader, som forbløder sig, som blegner. — λειχάζω, = λείχω, slikker. — λειχήν, ῆνος, ὁ, ogs. λιχήν, etslags mosagtig Udvæxt paa Træer, *lichen*; λιχὴν αφυλλος, ατεκνος, som berøver Træerne Blade og Frugt, *Æsch. Eum.* 776; paa Dyrene, nogne Steder med Vorter, o. dl.; hos Mennesker, etslags Udslæt paa Huden, bes. ogs. paa Hagen, *mentagra*; df. — λειχηνιᾷν, at have denne Sygdom.

Λειχήνωρ, ορος, (ἀνήρ), Λειχομύλη, ἡ, o. Λειχοπίναξ, ακος, ὁ, komiske Benævnelser paa Muus i *Batr.*, liges. Slikmand, Mølleslikkerske, Tallerkenslikker; af — λείχω, *f.* ξω, slikker, *lingo*; ogs. *transit.*, beslikker; *part. pf.* λελειχμότες, *Hes. Theog.* 826, henfører man til *inus.* λιχμάομαι, = λείχω, hvortil det efter *Buttm.* forholder sig, som μέμυκα til μυκάομαι; (df. λιχμάω, o. λίχνος).

*λειψανδρία, ἡ, = λειπανδρία; — λειψανηλόγος, 2, (λέγω) som samler det Overblevne; af — λείψᾰνον, τό, Resten, det Overblevne; Brudstykke; af — †λεῖψις, εως, ἡ, (λείπω) Laden, Forladen, Efterladen; 2) Udgaaen, Svinden, Aftagen; Mangel; df. — λειψιφᾰής, 2, (φάος, φῶς) med aftagende Lys, μήνη; ogs. λειψίφωτος, 2; — λειψόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) som har mistet Haaret; o. — λειψοσέληνος, 2, (σελήνη) naar Maanen udebliver, d. e. i første og sidste Qvarteer.

λειψυδρέω, har Mangel paa Vand; — λειψυδρία, ἡ, Vandmangel; o. — λειψύδριον, τό, vandløs Egn ved Bierget Parnes i Attika; af — λείψυδρος, 2, (λείπω, ὕδωρ) manglende Vand, vandløs. — *λειώδης, 2, som λεῖος, glat, jevn; — λείωμα, τό, det Glattede, Afgnedne, Stødte, Knuste; λείωμα ἄκρατον, o. dl., en af κυανός ved Rivning tilberedet Farve, *Theophr.*; o. — λείωσις, ἡ, Glatten, Jevnen, Afgniden; — (af λειόω, λεῖος).

λεκανάριον, λεκανίδιον, o. λεκάνιον, τό, ogs. λεκανίς, ἡ, o. λεκανίσκη, ἡ, *dim.* af – †λεκάνη, ἡ, (λέκος) Skaal, Fad, Bækken, Trug; [ᾰ]; df. — λεκανομαντεία, ἡ, Spaaen af en Skaal el. et Fad. af — λεκανόμαντις, εως, ὁ, o. ἡ, (μάντις) som spaaer af en saadan; o. — λεκανοσκοπία, ἡ, (σκοπέω) Beskuen af Skaale el. Fade for at spaae deraf. — λεκάριον, τό, *dim.* af λέκος.

*λεκιθίτης, ου, ὁ, ἄρτος, et med Æggeblommer el. Bælgfrugter tillavet Brød; — λεκιθολαχανόπωλις, ιδος, ἡ, (λάχανον) som sælger Bælgfrugter og Grønt; af — λεκιθοπώλης, ου, ὁ, *fem.* -πωλις, ιδος, ἡ, (πωλέω) som sælger en Mos el. Suppe af Bælgfrugter; af — λέκιθος, ὁ, Mos el. Suppe af Bælgfrugter; 2) ἡ λέκιθος, Æggeblomme, det Gule i Ægget; df. — λεκιθώδης, 2, (εἶδος) ligesom en Mos el. Suppe; 2) guul som en Æggeblomme. — λεκίς, ίδος, ἡ, λεκίσκος, ὁ, o. λεκίσκιον, τό, *dim.* af flgd.; — λέκος, εος, τό, o. λεκός, οῦ, ὁ, Skaal, Tallerken, Bækken, o. dl.; (rimel. besl. m. λήκυθος, o. λάγυνος). — λέκροι, οἱ, bedre λίκροι, s. m. s.

λέκτης, ου, ὁ, den Talende, Snakkende: o. — λεκτικός, 3, *adv.* -κως, hørende, skikket, tilbøielig til at tale el. snakke, øvet deri, *oppon.* πρακτικός, *Xen.*; hørende til Talen el. Udtrykket, bestaaende deri; som nærmer sig til det almindelige Sprog el. til Prosa; (af λέγω, siger). — λέκτο, 3 *sing. aor.* 2 *med. ep.* uden Bindevocal, af λέγω, *Od.* — λεκτός, 3, (λέγω, samler) samlet, udvalgt; 2) (λέγω, siger) talt, sagt; til at tale om, til at sige; τὰ λεκτά, formelle Begreber el. som mangle en bestemt Substants, *ex.* Tid og Rum, *Plut.*

λέκτριος, 2, sengeliggende; o. — λεκτροκλόπος, 2, = κλεψίγαμος; af — λέκτρον, τό, (λέγω Bem. 1) som λέχος, Leie, Seng; ogs. *in pl.*, *Od.*; λέκτρονδε, til Sengen, til Sengs; 2) *transl.*, Ægteseng, Ægteskab; Ægtefolk; df. — λεκτροχαρής, 2, (χαίρω) som fryder sig ved Sengen.

λελαβέσθαι, λελάβηοι, *etc.*, *aor.* 2 m. episk Redupl., af λαμβάνω, *Od.* — λελαθέσθαι, *etc.*, *inf. aor.* 2 *med.* m. episk Redupl., af λανθάνω, *Hom.*; ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα παῖδα, kunde skiule sin Nedkomst, *Hes. Theog.* 471; ogs. m. *act.* Bem., see u. λανθάνω. — λέλᾱκα, *pf.* til λάσκω; df. *ep.* forkort. *fem. part. pf.* λελᾰκυῖα, *Od.* — — λελάκοντο, *aor.* 2 *med.* m. episk

Redupl., af λάσκω. — λέλασμαι, pf. pass. til λανθάνω. — λελάχητε, λελάχωσι, conj. aor. 2 act. m. episk Redupl. o. transit. Bem., gior deelagtig, af λαγχάνω.

λέλειμμαι, λελειμμένος, pf. pass. af λείπω. — λέληθα, pf. til λανθάνω; df. adv. part., λεληθότως, hemmeligen, som λάθρα. — λέληκα, jon. o. ep. pf. til λάσκω. — λέλημμαι, sild. f. εἴλημμαι, pf. af λαμβάνω, Eur. — λέλησμαι, jon. o. ep. pf. pass. til λανθάνω. — λελίημαι, alene ep., pf. m. præs. Bem., stræber ivrigen, iler; h. Hom. alene in part. λελιημένος, som adject., ivrig, heftig, begierlig, gridsk; sild. ogs. c. gen., Ap. Rh.; λελίητο αὐδῆσαι, id.; (for λελίλημαι af inus. λιλάω s. λιλέω, besl. m. λιλαίομαι). — λελιμμένος, part. pf. pass. af λίπτω.

λελογισμένως, adv. part. af λογίζομαι, med Overlæg. — λέλογχα, pf. til λαγχάνω. — λέλοιπα, pf. til λείπω. — λελουμένος, part. pf. pass. til λούω. — λελύμασμαι, pf. pass. af λυμαίνομαι. — λελυμένως, adv. part. af λύω, opløst, slappet, langsomt. — λελῦτο, ep. f. λελύοιτο, 3 sing. opt. pf. pass. af λύω.

λεμβάδιον, τό, dim. af — λέμβος, ὁ, lidet Fartøi, Fiskerbaad; df. — λέμβαρχος, ὁ, (ἄρχω) som fører en λέμβος; o. — λεμβώδης, 2, (εἶδος) der ligner en λέμβος. — λέμμα, τό, (λέπω) det Afskrællede, Skal, Bark, Hud, Ham, o. dl. — λέμνα, ἡ, etslags Plante i staaende Vand. — λέμφος, ὁ, = κόρυζα, μύξα, Sliim, Ureenhed i Næsen; transl., Eenfoldighed, Dumhed; 2) λέμφος, 2, slimet, med Sliim i Næsen; eenfoldig, dum. — λέντεον, τό, d. lat. linteum.

λεξείδιον, τό, dim. af λέξις. — λεξείω, desid. af λέγω, vilde gierne tale el. snakke. — λέξεο, ogs. λέξο, ep. imperat. med. aor. syncop. af λέγομαι, lægger mig, Hom., see u. λέγω, Bem. 1. — λεξίδιον, τό, dim. af λέξις. — λεξιθήρας, ου, ὁ, (λέξις, θηράω) en Ordjæger; df. — λεξιθηρέω, jager efter Ord; df. — λεξιθηρία, ἡ, Ordjagt.

λεξικογράφος, ὁ, (γράφω) som skriver en Ordbog; o. — λεξικός, 3, hørende til Ord el. Ordbemærkelse; ὁ λεξικός, = λεξικογράφος; τὸ λεξικόν, sc. βιβλίον, en Ordbog; af — λέξις, εως, ἡ, (λέγω) Talen, Tale, Talemaade, Udtryk, Stiil; 2) enkelt Ord, Udtryk, Talemaade; Navn, Benævnelse; 3) forældet el. sieldent Ord, der behøver at forklares ved et bekiendt; jf. γλῶσσα.

*λεοντάγχωνος, 2, (ἄγχω) qvælende Løver, Call., inc.; — λεοντέη, ἡ, ctr. λεοντῆ, sc. δορά, Løvehud; fem. af — λεόντεος, 3, ogs. λεόντειος, 3, ogs. 2, af en Løve; ligesom en Løve; — λεοντηδόν, adv., paa Løveviis, som Løver; — λεοντιαῖος, 3, stor som en Løve; — λεοντιδεύς, έως, ὁ, en ung Løve; — λεοντική, ἡ, etslags Plante, ellers κακαλία; — λεόντιος, 3, = λεόντειος; o. — λεοντίσκος, ὁ, dim. af λέων, en liden Løve; — (af λέων).

*λεοντοβόρος, 2, (βόσκω) nærende, holdende Løver; men λεοντόβοτος, 2, pass., afgræsset af Løver; — λεοντοδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω) som betvinger Løver; — λεοντοδερής, 2, (δέρος) af Farve som en Løvehud; — λεοντόδιφρος, 2, (δίφρος) paa en med Løver forspændt Vogn; — λεοντοειδής, 2, (εἶδος) af Udseende som en Løve; — λεοντόθυμος, 2, (θυμός) løvemodig; — λεοντοκέφαλος, 2, (κεφαλή) med Løvehovede; — λεοντοκόμος, 2, (κομέω) som pleier el. passer Løver; — λεοντομιγής, 2, (μίγνυμι) sammensat af en Løve og af et andet Dyr; — (af λέων).

*λεοντόπαρδος, ὁ, = λεόπαρδος; — λεοντο-πέταλον, τό, etslags Urt; — λεοντο-πίθηκος, ὁ, Løveabe; — λεοντοπόδιον, τό, (πούς) Løvefod, etslags Urt; — λεοντόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) Løvefod; — λεοντοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον) med Løveansigt; — λεοντοτροφία, ἡ, (τρέφω) at optrække, opføde Løver; o. — λεοντοῦχος, 2, (ἔχω) havende, holdende Løver; — (af λέων).

*λεοντοφόνος, 2, (φονεύω) dræbende Løver; men λεοντόφονος, 2, pass., ombragt af Løver; — λεοντοφόρος, 2, (φέρω) bærende el. bringende Løver; — λεοντοφυής, 2, (φύω) avlet af Løver; 2) (φυή) med Løvenatur; — λεοντόχλαινος, 2, (χλαῖνα) iført en Løvehud; — λεοντόχορτος, 2, (χόρτος) fortæret af Løver; — λεοντόψυχος, 2, (ψυχή) med Løvehierte; — λεοντώδης, 2, = λεοντοειδής; o. — λεόπαρδος, ὁ, ogs. λεοντόπαρδος, (πάρδος) en Leopard; — (af λέων). — λεουργός, 2, = λεωργός.

λεπαδεύομαι, (λεπάς) fisker Muslinger. — λεπαδνιστήρ, ῆρος, ὁ, den yderste Ende af — λέπαδνον, τό, bred Læderrem, hvormed Aaget, ζυγόν, befæstedes under Lastdyrets Hals til Livgiorden, μασχαλιστήρ; sædv. in pl., Il. — λεπαδοτεμαχοσελαχο . . . . . τραγανοπτερύγων, Ar. Eccl. 1215, komisk formet Benævnelse paa en af alslags Lækkerier sammensat Ret. — λεπαῖος, 3, (λέ-

πας) klippefuld, biergig. — λέπαμνον, τό, sild., = λέπαδνον.

λέπαργος, 2, (λέπος, ἀργός) med hvidt Skind; df. hvid, hvidlig, graalig; dog efter nogle af λαπάρα, med hvid Bug. — λέπας, ατος, τό, nøgen Klippe, nøgent Bierg; df. — †λεπάς, άδος, ἡ, patella, etslags Musling med Skal, der suer sig fast til Klipper; df. — λεπαστή, s. λεπάστη, ἡ, ogs. λεπαστίς, ίδος, ἡ, etslags muslingformet Drikkekar; o. — λέπαστρον, τό, etslags Værktøi til Muslingfangst.

*λεπίδιον, τό, dim. af λεπίς; 2) etslags Plante; — λεπιδοειδής, 2, (εἶδος) skælformet, der ligner Skæl; — λεπιδόχαλκος, ὁ, f. λεπὶς χαλκοῦ, see u. λεπίς; — λεπιδόω, bedækker med Skæl; τὰ ὀστέα λεπιδοῦται, fortøres til Skæl el. Splinter; df. — λεπιδωτός, 3, skællet, med Skæl; 2) ὁ λεπιδωτός, etslags Nilfisk med store Skæl, Herod.; - (af flgd.).

λεπίζω, afskaller, aftager Skallen, Huden, Barken; o. — λέπιον, τό, dim. til flgd.; af — λεπίς, ίδος, ἡ, (λέπος) Skæl, Skal, Bark, o. dl.; λεπὶς χαλκοῦ, σιδήρου, Hammerskæl af Kobber, Jern; λ. πρίονος, Savspaan. — λέπισμα, τό, (λεπίζω) det Afskallede, Skæl, Skal. — λέπορις, ὁ, æol. f. λαγώς, Hare; df. lepus. — λέπος, τό, (λέπω) Skal, Skæl, Bark, o. dl.

*λέπρα, ἡ, Udslæt; — λεπράς, άδος, ἡ, bes. fem. poët. til λεπρός; λεπρὰς πέτρα, Theocr.; 2) som Subst., = λέπρα; — λεπράω, har el. faaer Udslæt; ogs. λεπριάω; o. — λεπρικός, 3, hørende til el. helbredende Udslæt; af — †λεπρός, 3, (f. λεπερός, af λέπος) ujevn, ru, skruppet, oppon. λεῖος; skabbet, som har Udslæt; df. — λεπρόω, ogs. λεπρύνω, giør skruppet, ujevn, ru; pass., bliver saaledes, bliver skabbet; o. — λεπρώδης, 2, (εἶδος) skrubbet, ujevn, skabbet; ligesom Udslæt.

*λεπτάκινος, 3, poët., o. λεπταλέος, 3, tynd, svag, fiin, blød, φωνή, Il.; smækker; maver; — λεπτεπίλεπτος, 2, overmaade tynd; — λεπτηγορέω, (ἀγορεύω) = λεπτολογέω; — λεπτηκής, 2, (ἀκή) med tynd, fiin Spids; — λεπτίζω, = λεπτύνω; — λεπτίς, ίδος, ἡ, κριθή, ogs. λεπτῖτις κριθή, en Bygart; — λεπτοβαθής, 2, (βάθος) ikke meget dyb, Æsch.; — λεπτόβλαστος, 2, (βλαστός) som skyder tynde, svage Spirer; — λεπτοβόης, ου, ὁ, (βοή) med fiin el. svag Stemme; — λεπτόβυρσος, 2, (βύρσα) med el. af tyndt Skind; — (af λεπτός).

*λεπτόγαιος, -γεως, -γεως, 2, (γαῖα, γῆ) med tynd, svag, maver Jordbund; — λεπτογνώμων, ονος, 2, (γνώμη) med fiin Forstand; — λεπτόγραμμος, 2, (γράμμα) med fine Streger el. Linier, med fiin Skrift; — λεπτογράφος, 2, (γράφω) som skriver fiint; men pass., λεπτόγραφος, 2, med fiin Skrift; — λεπτοδερμάτος, o. -δερμος, 2, (δέρμα) med tynd el. fiin Hud; df. — λεπτοδερμία, ἡ, tynd el. fiin Hud; o. — λεπτόδομος, 2, (δέμω) med fiin, tynd Bygningsmaade, Æsch.; (af λεπτός).

*λεπτοεπέω, (εἰπεῖν) = λεπτολογέω, inc.; — λεπτόθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, med tynde el. fine Haar; — λεπτόθριος, 2, (θρῖον) med tynde el. fine Blade; — λεπτόϊνος, (ἴς) med tynde, fine Traade el. Trævler; — λεπτοκάλαμος, 2, (κάλαμος) med tynd Halm el. Stængel; — λεπτόκαρπος, 2, (καρπός) med tynd, fiin Frugt; — λεπτοκάρυον, τό, Hasselnød, af dens tynde Skal; — λεπτόκαρφος, 2, (κάρφος) med tynde, spæde Grene; — λεπτόκαυλος, 2, (καυλός) med tynd, spæd Stilk el. Stængel; — λεπτόκνημος, 2, (κνήμη) med tynde, mavre Lægge el. Been; o. — λεπτοκοπέω, (κόπτω) hakker fiint el. smaat; - (af λεπτός).

*λεπτολέσχης, ου, ὁ, o. λεπτολεσχία, ἡ, = λεπτολόγος, -λογία; — λεπτολογέω, taler fiint; taler spidsfindigen; undersøger nøie; df. — λεπτολόγημα, τό, fiint Indfald, spidsfindig Tale; — λεπτολογία, ἡ, at tale fiint el. spidsfindigen; 2) Smaalighed, Kniberi, som κνιπότης; o. — λεπτολογιστής, οῦ, ὁ, som taler spidsfindigen; af — λεπτολόγος, 2, (λέγω) som taler fiint, subtilt, spidsfindigen; som undersøger nøie el. spidsfindigen; - (af λεπτός).

*λεπτομέρεια, ἡ, Bestaaen af fine Dele; af — λεπτομερής, 2, adv. -ρῶς, (μέρος) bestaaende el. sammensat af fine Dele, om Ilden, Vandet, o. dl., oppon. ἁδρός; 2) betragtet, behandlet efter de enkelte Dele, detailleret; — λεπτομεριμνία, ἡ, smaalig Omhu el. Nøiagtighed; af — λεπτομέριμνος, 2, (μέριμνα) med smaalig Nøiagtighed; — λεπτόμιτος, 2, (μίτος) med fine Traade, med fiin Væv; — λεπτομυθέω, (μῦθος) = λεπτολογέω; o. — λεπτόν, τό, sc. νόμισμα, liden Penge el. Mønt, N. T.; -(af λεπτός).

*λεπτόνευρος, 2, (νεῦρον) med tynde Sener el. Ledebaand; — λεπτόνητος, 2, (νέω) fiint spunden el. vævet; — λεπτόπηνος, 2, (πηνίον) af fiin Traad; — λεπτο-ποιέω, giør

tynd el. fiin; — λεπτόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (ποῦς) med tynde, mavre Been el. Fødder; — λεπτόπυγος, 2, (πυγή) med tynd el. maver Bagdeel; — λεπτόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med tynd, fiin, spæd Rod; o. — λεπτόῤῥυτος, 2, (ῥέω) flydende fiint el. tyndt, *Hippocr.*; — (af flgd.).

λεπτός, 3, adv. -τως, (λέπω) egentl. afskallet; sædv. tynd, fiin, spæd; ἡ λεπτότατος θὲς χαλκός, fineſt udarbeidet, dreven, *Il.* 20, 275; τράχηλος λεπτός, tynd Hals; εἰσίθμη λ., smal Indgang, *Od.*; *b)* maver, svag, kraftlos; τὸ λεπτὸν καὶ ἀσθενές, *oppon.* τὸ μάχιμον, *Xen.*; ogs. liden, ringe, ψηφῖα, πέταλα; *c) transl.*, fiin, skarpsindig, subtil, noiagtig; ogs. spidsfindig, λεπτὴ φροντίς, *Ar.*; λεπτὴ μῆτις, *Il.* 10, 226, svag Forstand; ogs. fiin, om, følsom; — *oppon.* παχύς.

*λεπτόσαρκος, 2, (σάρξ) med tyndt, mavert Kiød; — λεπτοσκελής, 2, (σκέλος) med tynde, smale Been; — λεπτο-σοφιστής, οῦ, ὁ, = λεπτολογιστής; — λεπτοσπάθητος, 2, (σπαθάω) med fiin Væv; — λεπτόσπερμος, 2, (σπέρμα) med tynd, fiin Sæd; — λεπτόστομος, 2, (στόμα) med liden Mund, med snæver Aabning; — λεπτοσύνη, ἡ, o. λεπτόσυνος, 2, *poët.* f. λεπτότης, λεπτός; — λεπτοσύνθετος, 2, (συντίθημι) med fiin Sammensætning; — λεπτοσχιδής, 2, (σχίζω) fiint kløvet el. spaltet; — λεπτόσωμος, 2, (σῶμα) med fiint, tyndt Legeme; — (af λεπτός).

*λεπτότης, ητος, ἡ, Tyndhed, Fiinhed, Blødhed; Maverhed; 2) *transl.*, Aandsfiinhed, Skarpsindighed, Subtilitet; — λεπτοτομέω, (τέμνω) skærer i smaa Stykker el. Dele; — λεπτοτράχηλος, 2, (τράχηλος) med tynd, smal Hals; — λεπτότρητος, 2, (τιτράω) fiint giennemboret, med fine Huller; — λεπτότριχος, 2, = λεπτόθριξ; —

λεπτουργέω, er en λεπτουργός, gior fiint Arbeide, udarbeider fiint, τί, bes. i Træ; 2) *transl.*, = λεπτολογέω, *Eur.*; — λεπτουργής, 2, af fiint Arbeide; o. — λεπτουργία, ἡ, fiint Arbeide, bes. i Træ; af — λεπτουργός, 2, (ἔργον) som gior fiint Arbeide, bes. i Træ; o. — λεπτοϋφής, 2, (ὑφή) fiint vævet; — (af λεπτός).

*λεπτοφανής, 2, (φαίνομαι) der viser sig, synes tynd; — λεπτόφλοιος, 2, (φλοιός) med tynd, fiin Bark; — λεπτοφυής, 2, (φυή) af en tynd el. fiin Natur; smal af Væxt; — λεπτόφυλλος, 2, (φύλλον) med smale, fine Blade; — λεπτοφωνία, ἡ, spæd, svag Stemme; af — λεπτόφωνος, 2, (φωνή) med spæd, svag Stemme; — λεπτόχειλος, 2, (χεῖλος) med tynde, fine Læber; — λεπτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) med fiin, blød Hud, med fiint, blødt Legeme; — λεπτόχυλος, 2, (χυλός) med tynd, fiin, liden Saft; o. — λεπτόω, = λεπτύνω; — (af λεπτός).

*λεπτυνέω, bliver maver; λεπτυνέοντα, formodede *Reisk.*, *Theocr.* 11, 69, f. λεπτὸν ἐόντα; — Λέπτυνις, ἡ, *epith.* til Proserpina; — λέπτυνσις, ἡ, Fortyndelse, Forringelse; Forfinelse; at giøre tynd el. maver; o. — λεπτυντικός, 3, hørende, skikket til at giøre tynd el. maver; af — λεπτύνω, (λεπτός) gior tynd, fiin, maver; df. — λεπτυσμός, ὁ, = λέπτυνσις.

*λεπύριον, τό, *dim.* af λέπυρον; df. — λεπυριόω, = λεπυρόω; — λεπυριώδης, 2, (εἶδος) ligesom Bælge, fuld af Bælge el. Skaller, bestaaende af Hinder, om en Zvibel; af — λέπυρον, τό, Skal, Bark, Bælg; af — †λεπυρός, 3, (λέπος) ligesom Skal, Bark, Bælg, som er el. indeholdes deri; df. — λεπυρόω, afskaller, afbælger; — λεπυρώδης, 2, = λεπυριώδης; o. — λεπύχανον, τό, = λέπυρον, bes. Loghinde, *tunica cepæ.*

λέπω, *f.* -ψω, afskaller, afbælger, afbarker; aftrækker Huden el. Ulden, flaaer; komisk, afprygler; (df. λέπος, λεπτός, λόπος, λοβός, λῶπος, o. fl.) — λεπώδης, 2, (λέπος, εἶδος) med Hud, Skind, Skal, Skæl, Bælg, der ligner en saadan.

Λέρνα, ἡ, Lerna, Morads i Argolis, bekiendt af den lernæiske Slange, ὕδρα Λερναία; *transl.*, Λέρνα κακῶν, en Ulykkens Pøl; df. — Λερναῖος, 3, ogs. 2, lernæisk, see frgd. — *Λεσβιάζω, o. Λεσβίζω, lever som en Lesbierinde, efterligner en saadan; af — Λεσβιάς, άδος, ἡ, Lesbierinde; df. ogs. = τριβάς; — Λέσβιος, 3, lesbisk, fra Lesbos; 2) τὸ λέσβιον, *a)* paa et Skib, = δευτέρα τροπίς; *b)* paa en Bygning, Friis, Gesims; *c)* Vinkelmaal; *d)* etslags Drikkekar; — Λεσβίς, ίδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til Λέσβιος, lesbisk; ogs. = Λεσβιάς; o. — Λεσβόθεν, *adv.*, fra Lesbos, *Il.*; af — Λέσβος, ου, ἡ, Lesbos, Ø i det ægeiske Hav. — Λεσπίς, ίδος, ἡ, *alexandr.*, = ἐλεσπίς.

λεσχάζω, o. λεσχαίνω, snakker, sladdrer; o. — λεσχαῖος, 2, af el. fra en λέσχη, hørende dertil; df. snaksom, sladdrende; af — λέσχη, ἡ, (λέγω) Sted, hvor man kommer sammen for at snakke og drive Tiden, etslags Vertshuus el. Herberge; ogs. Buegang, Bad, Smedie, o. dl., som tiener til Sammenkomster og Sladder; χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθών, ἤέ που ἐς λέσχην, *Od.* 18, 329; πὰρ δ᾽ ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην,

gaa forbi, hold dig fra, *Hes. Op.* 494; 2) Sladdren, Snakken, Samtale; ogs. Beraadslagning, Raadsforsamling, *Soph.*; ogs. Domstol, Dommerembede, *Æsch.*; ἀπικέεσθαι ἐς λέσχην περί τινος, *Herod.*; γενομένης λέσχης, ὃς γένοιτο αὐτέων ἄριστος, da man var kommen paa Tale om, *id.*; (egentl. et jonisk Ord; df. ἀδολέσχω).

*λέσχημα, τό, Sladder; — λεσχηνεία, ἡ, Sladdren, Snakken, Samtale; o. — λεσχηνευτής, οῦ, ὁ, ogs. λεσχηνίτης, ου, ὁ, Sladdrer; af — λεσχηνεύω; snakker, sladdrer, τινί, med nogen; ogs. *in med.*; — λεσχηνόριος, ὁ, *epith.* til Apollo som Beskytter for λέσχαι; — λεσχηνώτης, ου, ὁ, = λεσχηνευτής; 2) en Discipel; — λέσχης, ου, ὁ, Snakker, Sladdrer, Taler, o. — λεσχομάχη, ἡ, o. λεσχόμαχος, 2, = λογομαχία, λογόμαχος; — (af λεσχαίνω, λέσχη).

λευγάλεος, 3, *adv.* -λέως, sørgelig; ulykkelig, elendig; πτωχὸς λευγ., *Od.*; ligel. m. θάνατος, πόλεμος, κήδεα, ἄλγεα, ἀνίαι, o. fl., *Hom.*; ἔπεα λ., haarde, onde Ord; φρένες λ., ond, fordærvelig Tænkemaade, *id.*; ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο — ἐχώρησαν, med stort Tab, *Il.* 13, 723; (besl. m. λοιγός, λυγρός, *lugeo, luctus*).

λευκάζω, sield. f. λευκαίνω. — λευκαία, ogs. λευκέα, ἡ, rimel. *spartum*, etslags spansk Hamp til stærke Touge og Liner. — λευκαῖναι, αἱ, Kastanier fra Landsbyen *Λευκαί* ved Idabierget. — λευκαίνω, (λευκός) gior hvid, λεύκαινον ὕδωρ ἐλάτῃσι, sloge til Skum, *Od.*; *b)* oplyser, opklarer; *c) intr.* o. *in med.*, at blive hvid, at farve sig hvid, *ex.* af Skum.

*λευκ-άκανθα, ἡ, Hvidtorn; — λευκάλφιτος, 2, (ἄλφιτον) med hvide Byggryn; — λευκάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, med hvidt Pande- el. Hovedbind, ἄμπυξ; — λευκ-άνθεμον, τό, egentl. Hvidblomst, Navnet paa flere Arter af Camilleslægten; — λευκανθής, 2, (ἄνθος) med hvid Blomst el. Farve, blomsterhvid; λευκανθὲς κάρα, snehvidt Hovede, *Soph.*; o. — λευκανθίζω, egentl. blomstrer hvid, har hvide Blomster; alm. har hvid Farve, τὸν ἂν μὴ λευκανθίζοντα ἴδωνται, hvem de faae uden hvid Farve, *Herod.*; – (af λευκός.)

λευκανία, o. -νίη, ἡ, *jon.* f. λαυκανία, Strube, Svælg; df. — λευκανίηθεν, *adv.*, udaf Struben. — *λεύκανσις, ἡ, Hvidgioren el. Hvidtuen; at blive hvid; (formet som μέλανσις); — λευκαντής, οῦ, ὁ, som gior hvid, som farver el. overstryger med Hvidt; o. — λευκαντικός, 3, *adv.* -κῶς, horende, skikket til at hvidtne; (af λευκαίνω.) — λευκάργιλος, o. λευκάργιλλος, 2, (λευκός, ἄργιλλος) af el. med hvidt Leer.

λευκάς, άδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til λευκός, f. λευκή; 2) etslags Plante; 3) som *nom. pr.*, *Λευκὰς πέτρη*, Klipper paa Kysten af Epirus. — λευκασμός, ὁ, = λεύκανσις, ἡ. — *λεύκασπις, ιδος, ὁ, ἡ, (ἀσπίς) med hvidt Skiold, bærende, førende et hvidt el. blankt Skiold; h. *Trag.* hede bes. Argiverne, λευκάσπιδες; — λευκαυγής, 2, (αὐγή) med hvid Glands; o. — λευκ-αχάτης, ου, ὁ, hvid Achat; [ἀχᾶ]; – (af λευκός).

λευκέα, ἡ, = λευκαία. — *λευκέρινεός, ἡ, vildt Figentræ med hvid Frugt; — λευκέρυθρος, 2, (ἐρυθρός) hvidrød; — λευκερώδιος, ὁ, (ἐρωδιός) den hvide Heire; — λεύκη, ἡ, Hvidpoppel; 2) hvidt, kræftagtigt Udslæt; 3) hvide Pletter paa Neglerne; — λευκηπατίας, s. λευχηπατίας, ου, ὁ, (ἧπαρ) med hvid Lever; frygtsom, feig; o. — λευκήπειρος, 2, (ἤπειρος) med hvid Jord el. Jordbund; – (af λευκός).

*λευκήρετμος, 2, (ἐρετμός) med hvide Aarer; — λευκήρης, 2, (ἄρω) hvid i Sammenføiningen; alm. hvid; — λεύκινος, 2, af Hvidpoppel, λεύκη, *ex.* στέφανος; — λεύκιππος, 2, (ἵππος) ridende paa en hvid Hest, *epith.* til Dioskurerne; — λευκίσκος, ὁ, Hvidling, etslags Fisk; — λευκίτης, ου, ὁ, *fem.* λευκῖτις, ιδος, = λευκός; – (af λευκός).

λευκοβράχιων, ονος, 2, (βραχίων) hvidarmet; — λευκοβαφής, 2, (βάπτω) hvidfarvet; λευκόγαιος, -γειος, -γεως, 2, (γαῖα, γῆ) med hvid Jord; — λευκογραφέω, (γράφω) bemaler, bestryger med hvid Farve; df. — λευκογραφίς, ίδος, ἡ, en Jordart, hvoraf man faaer hvid Farve; — λευκοδέρματος, 2, (δέρμα) med hvid Hud, med hvidt Skind el. Læder; — λευκοδιφθερος, 2, (διφθέρα) med hvidt Læder, med hvid Pels; — λευκόδους, δοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) med hvide Tænder; o. — λευκοείμων, ονος, 2, = λευκείμων; – (af λευκός).

Λευκοθέα, ἡ, egentl. den hvide Gudinde; under dette Navn dyrkedes Kadmos's Datter Ino, som en frelsende Havgudinde, *Od.* 5, 334. — λευκόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) hvidhaaret; — λευκόϊνος, 3, giort af – λευκόϊον, τό, f. λευκὸν ἴον, hvid Viol, hvid Levkoi; 2) etslags tidligblomstrende Zvibelvært, *Theophr.*; — λευκόκαρπος, 2, (καρπός) med hvid Frugt; — λευκόκαυλος, 2, (καυλός) med hvid Stilk; — λευκοκέρατες, οἱ, (κέρας) med hvide Horn, βοῦς; — λευκοκέφαλος, 2, (κεφαλή)

med hvidt Hovede; — λευκόκομος, 2, (κόμη) hvidhaaret; — λευκο-κράμβη, ἡ, Hvidkaal; — λευκόκρεως, ω, 2, (κρέας) af el. med hvidt Kiød; — λευκο-κύμων, ονος, 2, (κῦμα) med hvide Bølger, skummende; — λευκόλῐθος, 2, (λίθος) af hvid Steen el. Marmor; τὰ λευκόλ., hvid Marmor; — λευκόλῐνον, τό, (λίνον) hvid Hør til Liner, o. dl., *Herod.*; — λευκολόφας, ου, ὁ, o. λευκόλοφος, 2, (λόφος) med hvid Fiæder- el. Haarbusk; — λευκομαινίς, ῐδος, ἡ, den hvide μαινίς, *maena*, etslags Fisk; — λευκόμαλλος, 2, (μαλλός) med hvid Uld; — λευκο-μέλᾱς, αινα, ᾰν, hvidsort, hvid og sort; — λευκομέτωπος, 2, (μέτωπον) med hvid Pande; — λευκομφάλιος, 2, (ὀμφαλός) med hvid Navle el. Frugtstilk; o. — λευκόνοτος, 2, klar og tør Søndenvind, *oppon.* den vaade, νότος; – (af λευκός).

*λευκοόπωρος, 2, (ὀπώρα) med hvid Træ- el. Høstfrugt; — λευκοπάρειος, *jon.* λευκοπάρῃος, 2, (παρειά) med hvide Kinder; — λευκοπάρῠφος, 2, (παρυφή) med hvid Søm el. Kant; λευκόπεπλος, 2, (πέπλος) med hvid Kaabe; — λευκοπέτᾰλος, 2, (πέταλον) med hvide Blade; med hvide Lag; — λευκο-πέτρα, ἡ, o. -πετρον, τό, hvid el. nøgen Klippe; — λευκόπηχυς, εως, 2, (πῆχυς) med hvide Arme el. Albuer; — λευκόπλευρος, 2, (πλευρά) med hvide Sider; o. — λευκοπληθής, 2, (πλῆθος) ἐκκλησία, opfyldt med, fuld af hvide Mennesker, *Ar.* – (af λευκός).

*λευκοποίκιλος, 2, (ποικίλος) hvidspraglet; — λευκόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med hvide Fødder; ogs. barfodet; — λευκόπρωκτος, 2, (πρωκτός) med hvid Bag; — λευκόπτερος, 2, (πτερόν), o. λευκοπτέρυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, med hvide Vinger el. Fiædre; — λευκόπυγος, 2, (πυγή) = λευκόπρωκτος; — λευκόπωλος, 2, (πῶλος) med hvide Heste, h. *Pind. epith.* til Dioskurerne; — λευκόπωρος, 2, = λευκοόπωρος; o. — λευκόροδον, τό, (ῥόδον) den hvide Rose; – (af flgd.).

λευκός, 3, lys, skinnende, glindsende, blank, αἴγλη, λέβης, *Hom.*; λευκὸν ὕδωρ, klart Vand, *id.*; *b) transl.*, klar, tydelig, let at forstaae; 2) om Farven, hvid; ogs. hvidlig, graalig; *transl.*, *a)* heldvarslende, lykkelig, glad; *b)* om det menneskelige Legeme, *α)* ungdommelig, hvid og skiøn, *Hom.*; *β)* sild. om den, som fører et indsluttet og siddende Liv, (ἐσκιατροφημένος, ogs. λευκὸς – διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι, *Xen.*) bleg; df. svagelig, forkiælet, feig; men λευκαὶ φρένες, *Pind. Pyth.* 4, forklarer *Boeckh.* ved θυμώδεις φρένες, Sindets vilde Heftighed; jf. *Hor. splendida bilis*; *γ)* bar, blot, nøgen; jf. λευκόπους, o. λευκόω Bem. 2; – *oppon.* μέλας; (besl. m. λάω, γλαύσσω, λεύσσω, *luceo*, *lux*).

*λευκόσαρκος, 2, (σάρξ) med hvidt Kiød; — λευκοστεφής, 2, (στέφω) med hvid Krands, omvunden med Hvidt; — λευκόστικτος, 2, (στίζω) med hvide Pletter; — λευκόσφυρος, 2, (σφυρόν) med hvide Knokler; alm. med hvide Fødder; — λευκοσώματος, 2, (σῶμα) med hvid Krop; — λευκότης, ητος, ἡ, Glands, Skin; 2) Hvidhed, hvid Farve; — λευκοτριχέω, er – λευκότριχος, 2, = λευκόθριξ; — λευκοτρόφος, 2, (τρέφω) hvidvoren, hvid; — λεύκουρος, 2, (οὐρά) hvidhalet; o. λευκουφής, 2, (ὑφαίνω) hvidvævet; – (af λευκός).

*λευκοφᾰής, 2, (φάος) med hvidt el. klart Lys; — λευκόφαιος, 2, (φαιός) askegraa; — λευκοφᾰνής, 2, (φαίνομαι) med hvidt el. klart Skin; — λευκόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) hvidøiet; — λευκοφλεγμᾰτία, ἡ, Blegsot; df. — λευκοφλεγματίας, ου, ὁ, som har Blegsot; — λευκοφλεγματέω, har Blegsot; o. — λευκοφλεγματώδης, 2, (εἶδος) lignende, hørende til Blegsot; som har Blegsot; — λευκόφλοιος, 2, (φλοιός) med hvid Bark; — λευκοφορέω, er – λευκοφόρος, 2, (φέρω) som bærer Hvidt el. hvide Klæder; λευκοφ. ἄμπελος, som bærer hvid Viin; o. — λευκόφρυς, υος, 2, (ὀφρύς) med hvide Øienbryn; λευκόφρυς, – ἀγορή, *vid. Herod.* 5, 57; – (af λευκός).

*λευκοχίτων, ονος, 2, (χιτών) hvidklædt; — λευκόχροια, ἡ, (χροιά) hvid Farve; — λευκόχροος, 2, *ctr.* λευκόχρους, (χρόα) = λευκόχρως; — λευκόχρυσος, 2, (χρυσός) hvid og guldfarvet; — λευκόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) hvid af Farve el. Hud; — λευκόψαρος, 2, (ψαρός) hvidgraa, graalig; o. — λευκόω, giør el. farver hvid, hvidtner, kalker, gipser; ogs. *in med.*; polerer, giør blank el. hvid, ὅπλα, *Xen.*; *pass.*, λελευκωμένον γραμματεῖον, = λεύκωμα, *Dem.*; 2) λευκοῦν πόδα, at blotte Foden, jf. λευκός Bem. 2, *b*, *γ*; – (af λευκός).

*λευκώλενος, 2, (ὠλένη) med hvide Albuer, Hvidarmet, *Hom.*, bes. *epith.* til Here; o. — λεύκωμα, τό, (λευκόω) det Hvidtnede, det med hvid Farve, Kalk, Gips Overstrøgne; bes. en med Gips overtrukken Tavle til at skrive paa, *ex.* Bekiendtgiørelser; ἀναγράψας τὸν νόμον εἰς λεύκωμα, *Dem.*; df. Liste, Fortegnelse, o. dl.; lat. *album*; 2) Æggehvide; 5) hvid Plet i Øiet, den hvide Stær; df. — λευκωματίζειν, at foraarsage den

hvide Stær; o. - λευκωματώδης, 2, (εἶδος) som lider deraf; - (af λευκός).

*λευκών, ῶνος, ὁ, (λεύκη) Lund el. Skov med Hvidpoppler; — λευκώπης, ου, ὁ, fem. λευκῶπις, ιδος, (ὤψ) hvid af Udseende; o. — λεύκωσις, ἡ, (λευκόω) Bestrygen med Hvidt, Kalk, Gips, o. dl.; ogs. = λεύκωμα; - (af λευκός).

λευρός, 3, (λεῖος) glat, jevn, flad, χῶρος, Od.; ogs. bred, udbredt, viid, Æsch. — λεύς, dor. f. λᾶς, Steen; λεὺς καππώτας, dor. f. λᾶς καταπαύτης, den Steen, paa hvilken Orestes udhvilede sig, Paus. — λεύσιμος, 2, stenende; stenet; λεύσιμος δίκη, θάνατος, den Straf el. Død, at blive stenet; o. — λευσμός, οῦ, ὁ, at blive stenet; (af λεύς, λεύω). — λεύσσω, seer, bliver vaer, bemærker, τί, Hom.; seer mig om, skuer, πρόσσω καὶ ὀπίσσω, id.; ogs. ἐπί s. εἴς τι, id.; 2) lyser, skinner, glimrer; (af λάω, besl. m. γλαύσσω, λευκός).

λευστήρ, ῆρος, ὁ, som stener; men Herod. 5, 67, ἐκεῖνον δὲ λευστῆρα, rimel. pass., at han derimod fortiente at stenes; λευστὴρ μόρος, den Død at stenes, Æsch.; o. — λευστός, 3, stenet, til at stene; (af λεύω). — λευστός, 3, (λεύσσω) seet; til at see, synlig. — λεύσω, f. af λεύσσω, inc. — λευχειμονέω, er - λευχείμων, ονος, 2, (λευκός, εἷμα) hvidklædt. — λευχηπατίας, ου, ὁ, = λευκηπατίας. — λεύω, (λεύς) stener; men for λεύσσω synes λεύω ikke at være brugt.

λεχαῖος, 3, hørende, tienlig til en Seng, λέχος. — λεχοποίης, ου, ὁ, v. λεχοποίη, ἡ, (λέχος, ποία) med Græs til at ligge i, d. e. bevoxen med høit og blødt Græs, Hom. — λεχήρης, 2, (ἄρω) heftet til Sengen, d. e. sengeliggende, som κλινήρης; af — λέχος, τό, (λέγω Bem. 1), Leie, Seng; ogs. τὰ λέχη, Sengested, Hom.; bes. a) Dødsseng, Paradeseng, hvorpaa den Afdøde stilles til Skue; b) Ægteseng; df. legemlig Omgang; λέχος πορσύνειν, ἀντιᾶν, h. Hom. euphemistisk om Fruentimmeret; h. Trag. ogs. Ægtefælle; df. - λέχοσδε, adv., i Seng, til Sengs, Hom.

λέχριος, 3, paa tværs, fra Siden, i en skraa Retning, forsviis, o. dl., obliquus; af — λέχρις, adv., paa tværs, o. s. v., see frgd., oblique; (rimel. besl. m. λέγω Bem. 1; jf. ogs λικριφίς, λικροί). — λεχώ, όος, ctr. οῦς, ἡ, (λέχος) den Sengeliggende, bes. en Barselkone; df. — λεχωϊάς, άδος, ἡ, o. λεχωΐς, ΐδος, ἡ, = frgd.; o. — λεχώϊος, 3, hørende til en Barselkone el. en Barselseng.

*λεώβατος, 2, (βαίνω) betraadt af Folket; ἡ λεώβατος, sc. ὁδός, Landevei, militair Vei; — λεώδης, 2, folkemæssig; alm. = λαώδης; — λεωκόρητος, 2, (κορέω) udfeiet, d. e. uddreven, forjaget tilligemed hele Folket; — λεωλεθρία, ἡ, fuldkommen Fordærvelse; af — λεώλεθρος, 2, (ὄλεθρος) fordærvet, ødelagt tilligemed hele Folket el. i Bund og Grund; o. — λεωλογέω, (λέγω) samler Folket; - (af λεώς).

λέων, οντος, ὁ, leo, en Løve; ogs. transl., ex. Il. 21, 483, ἐπεί σε λέοντα (f. λέαιναν) γυναιξὶ Ζεὺς θῆκεν, satte dig til at fordærve, ombringe; dat. pl. ep., λείουσι f. λέουσι, Il.; 2) etslags Krebs; 3) etslags stort Sødyr af Slægten κῆτος. — λεωπάτητος, 2, (πατέω) betraadt af Folket, λεώς. — λεωπέτρα, s. λειοπέτρα, ogs. λεωπετρία, ἡ, for λεία πέτρα, glat Steen el. Klippe.

λεωργός, 2, (ἔργον) egentl. som giør noget for el. imod Folket; sædv. forbrydersk; ὁ λεωργός, en Forbryder; jf. πανοῦργος; af — λεώς, ώ, ὁ, att. f. λαός; dog ogs. h. Herod., ex. 2, 129; ἀκούετε λεώ, hører I Folk, Heroldens sædv. Tilraab. — λέως, adv. jon. f. λίαν, ganske og aldeles, heelt igiennem; (efter gramm. forkortet af τελέως; efter nogle af λεώς, som betegnende en Heelhed; jf. λεώλεθρος. — λεωσφέτερος, 2, (σφέτερος) alene Herod. 9, 33, λεωσφέτερον ἐποιήσαντο, giorde til deres Medborger; o. — λεωφόρος, 2, (φέρω) førende, bærende Folket, πύλαι λεωφόροι, Herod.; ἡ λεωφόρος, sc. ὁδός, Landevei, militair Vei; (af λεώς).

λήβω, inus., anføres som Stamme til λήψομαι, fut. til λαμβάνω. — λήγω, f. ξω, lægger, stiller, lader ophøre, μένος, Vreden, Hom.; οὐδέ κεν χεῖρας λήξαιμι φόνοιο, lod dem ophøre at myrde, Od. 22, 63; 2) intr., ophører, ender; ληξάσης τῆς μάχης, Xen.; λήγων ἐνιαυτός, Dem.; b) c. part., ex. οὐ λήξω ἐναρίζων, vil ikke ophøre at myrde, Hom.; c) c. gen., λήγειν πόνου, ἔριδος, o. dl., at aflade, afstaae derfra, Hom.; τῆς ἀρχῆς ἔληξαν, havde ophørt at herske, Xen.; λῆξαι τοῦ βίου, at døe, id.; jf. παύω, παύομαι; - (oprindel. eet Ord med λέγω, hvoraf det er forlænget).

λήδανον, τό, Gummi el. Harpix, af — λήδανος, ὁ, ogs. λῆδος, ὁ, etslags orientalsk Busk, paa hvis Blade τὸ λήδανον danner sig; — ληδάριον, o. λῆδιον, s. ληδίον, τό, dim. af - λῆδος, τό, etslags fiint el. tyndt Tøi; etslags Sommerklædning el. Slør; (ogs. λαῖδος; besl. m. λαῖφος). — λήθαιος, s. ληθαῖος, 3, hørende til Forglemmelse, λήθη; til at forglemme; 2) af el. fra Forglemmelsens Flod, Λήθη, ex. πόμα. — ληθάνεμος, 2, = λαθίνεμος, — ληθάνω, (λήθω) bringer til at glem=

me, ἐκ δέ με πάντων Ληθάνει, Od. 7, 221, hvor dog ἐκ hører til Verbet.

ληθαργέω, forglemmer; — ληθαργία, ἡ, Sovesyge; df. — ληθαργίζω, har Sovesyge; o. — ληθαργικός, 3, som har Sovesyge; af — ληθαργός, 2, (λήθη) forglemmende; b) lunisk, listig; om Heste, stædig; 2) som subst., ὁ λήθαργος, Sovesyge. — ληθεδανός, 3, bringende til at glemme, som ἐπίληθος; o. — ληθεδών, όνος, ἡ, poët. = flgd.; af — †λήθη, ἡ, Forglemmen, Forglemmelse, μηδέ σε λήθη αἱρείτω, og glem det ikke, Il. 2, 33; Mangel paa Hukommelse; Glemsomhed; ὁ τῆς λήθης ποταμός, Forglemmelsens Flod, Lethe; λήθην ποιεύμενος τά μιν ἐόργεε, forglemmende, Herod. 1, 127; (besl. m. λῆθος, λήθομαι); df. — ληθήμων, ονος, 2, forglemmende, glemsom; — ληθικός, 3, hørende el. tilboielig til Glemsomhed, førende dertil; o. — λήθιος, 2, = frgd.; 2) hemmelig, skiult, som λαθραῖος.

ληθομέριμνος, 2, (μέριμνα) der glemmer el. bringer til at glemme Sorgerne; — λῆθος, τό, = λήθη, Forglemmen, Forglemmelse; o. — ληθοσύνη, ἡ, o. ληθότης, ητος, ἡ, = λήθη; af — λήθω, med. λήθομαι, bes. h. Hom. Biform af λανθάνω, -ομαι; dog ogs. h. Xen., ex. Sympos. 4, οὔποτε λήθω αὐτούς, er aldrig skiult for dem (for Guderne), aldrig forglemt, forsømt af dem; λήθομαι, Æsch. Ag. 39, oppon. αὐδῶ. — Ληθώ, όος, ctr. οῦς, for Λητώ; (efter en Forklaring af Plato, πρὸς τὸ λεῖον, i. e. τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἤθους, Mildhed, o. dl.). — ληθώδης, 2, (λήθη, εἶδος) glemsom.

*ληϊάνειρα, ἡ, (ἀνήρ) fangende Mænd, epith. til Aphrodite; — ληϊάς, άδος, ἡ, fem. poët. til ληΐδιος; ληϊάδας δὲ γυναῖκας - ἦγον, Il. 20. 192, de krigsfangne. — ληϊβότειρα, ἡ, σός, Od., fem. af ληϊβοτήρ, ῆρος, ogs. -βοτής, οῦ, ὁ, (ληΐς; βόσκω) afædende, fordærvende Sæden. — ληϊδάριον, o. ληΐδιον, τό, poët. f. ληδάριον, λήδιον. — ληΐδιος, 3, (ληΐς) giort til Bytte, erobret el. fangen i Krig.

ληΐζομαι, f. ίσομαι, (ληΐς) gior til Bytte, bortfører som Bytte, Il.; λ. χρήματα, γυναῖκας, Herod.; ogs. absol., plyndrer, hærier, ødelægger; h. Eur. c. gen., berøver; h. Thuc. 3, 85, o. 4, 41, rimel. ogs. in act., vid. Haack.; b) alm. erholder, vinder, lægger mig til, ex. Hes. Op. 702; men ib. 322, ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται, tilraner, tilliſter sig. — ληΐη, ἡ, jon. for λεία; τοὺς πολεμίους ληΐην θέσθαι, at udplyndre Fienden, Herod. — ληϊνόμος, 2, (νέμω) beboende Marken el. Landet; af — λήϊον, τό, Sæd paa Marken, Markfrugter, Hom.; sild. Sædemark; dor. λαῖον; (efter Damm. f. γήϊον, af γῆ; efter andre af λαός, ligesom δημόσιόν τι).

ληΐς, ΐδος, ἡ, jon. o. ep. for λεία, Bytte, Krigsbytte, bes. bortrøvede Mennesker og Hiorde; b) df. alm. Erhverv, Besiddelse, bes. af Qvæghiorde, Hes., Theocr.; 2) som adject. fem., = ληϊάς. — *ληϊστήρ, ῆρος, Od., o. ληϊστής, οῦ, ὁ, som gior Bytte, som plyndrer, en Røver; — ληϊστός, 3, giort til Bytte, røvet, bortført; til at udplyndre; vunden i Krigen; alm. vunden, erhvervet; o. — ληϊστύς, ύος, ἡ, at giøre til Bytte, Røven, Plyndren; ζῆν ἀπὸ ληϊστύος, Herod.; (af ληΐζομαι).

ληΐτις, ιδος, ἡ, (ληΐς) som vinder el. fornyder Bytte, epith. til Athene, Il.; sædv. ἀγελεία; 2) pass., = ληϊάς. — ληϊτοάρχης, ου, ὁ, = λήταρχος. — λήϊτον, τό, h. Achæerne, efter Herod. 7, 197, for πρυτανεῖον el. δημόσιον; Raadhuus; neutr. af — λήϊτος, 3, ctr. λῆτος, ogs. λῆτος, (λεώς, λαός) tilhørende, vedkommende Folket, offentlig; ἡ ληΐτη, sc. ἱέρεια, offentlig Præstinde; jf. λέϊτος. — ληϊτουργέω, o. ληϊτουργός, forældede Former for λειτουργέω; etc.

ληκάζω, o. ληκάω, (ληκώ) = βινέω; df. — ληκαλέος, 3, hørende til en scortator. — ληκέω, jon. for λακέω, λάσκω. — λήκημα, τό, (ληκάω) scortatio. — ληκτήριος, 3, (λήγω) som hører op el. gaaer til Enden; begrændset rundt om, yderst; ogs. ληκτός, 3, inc. — ληκύθειος, 3, hørende til en λήκυθος. — ληκυθίζω, bestryger med Salve, Farve, Sminke af Salvedaasen, λήκυθος; transl., θέσεις ληκυθίζειν, oratorisk at udmale, udsmykke visse Almeensteder; 2) taler, skriger, med en stærk og huul Stemme, som λαρυγγίζω, see λήκυθος Bem. 2; bes. at føre et svulstigt Sprog, h. Hor. ampullari. — ληκύθιον, τό, dim. af λήκυθος, liden Olieflaske.

ληκυθισμός, ὁ, Talen, Skrigen, Syngen med en stærk og huul Stemme; o. — ληκυθιστής, οῦ, ὁ, som bruger en saadan stærk og huul Stemme; (af ληκυθίζω Bem. 2). — ληκυθοποιός, 2, (ποιέω) som gior Olieflasker; o. — ληκυθοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger Olieflasker; af — λήκυθος, ἡ, Olieflaske; transl., Land, som giver megen Olie, Plut.; b) Daase, Æske, Buddik til Salve, Farve, Sminke, o. dl., arca pigmentorum; transl., oratoriske Prydelser og Overdrivelser, hvormed Almeensteder udsmykkes; 2) den fremragende Deel af Struben, det saakaldte Adams-

æble, ellers βρόχθος; df. en stærk og hunl Stemme; (λήκυθος er rimel. besl. m. λάγυνος). — ληκώ, οῦς, ἡ, *membrum virile*; alene h. *gramm.* (som Stamme til ληκάζω, λαικάζω.

λῆμα, τό, (λῶ) Villie, Attraa; Beslutning; Bestemthed, Mod, Dierrvhed, bes. h. *Herod.*, *ex.* ὑπὸ λήματός τε καὶ ἀνδρηΐης; λήματι καὶ ῥώμῃ οὐχ ἕσσονες; ogs. Overmod, Stolthed; λήματος κάκη, Feighed, *Æsch.* — ληκαλέος, 3, (λήμη) med rindende Öine, *lippus*; df. svagsynet. — λημάτιας, ου, ὁ, med fast Villie, bestemt, modig; — λητιάω, er bestemt el. modig; o. — λήματόω, giør modig; (af λῆμα). — λημάω, har rindende el. sure Öine; er svagsynet; λημᾷν κολοκύνταις, komisk Overdrivelse h. *Ar.*; jf. γλαμάω; af — λήμη, ἡ, ogs. γλήμη, o. γλάμη, *gramm.*, flydende Ureenhed i Öiet el. Öiekrigen, *pituita crassa*; 2) *transl.*, λῆμαι Κρονικαί, gammeldags Indbildninger, (som berøve Öiet dets Klarhed), *Ar.*

†λῆμμα, τό, (λαμβάνω, εἴλημμαι) hvad man faaer el. erholder; Indtægt, Indkomst; λῆμμα καὶ ἀνάλωμα, Indtægt og Udgift; alm. Fordeel, Vinding; παντὸς ἧττον λήμματος, som sælger sig til hvad det skal være; λῆμμα ἀργυρίου, optagne Penge, *Dem.*; 2) i Dialektiken, Forudsætning, hvoraf man slutter, *sumptio*; 3) Indholdsliste; df. — λημματικός, 3, πρὸς τὸν καιρόν, som passer sin Fordeel i rette Tid; — λημμάτιον, τό, *dim.* af λῆμμα; o. — λημματισμός, ὁ, (som af λημματίζω) Erhverv, Vinding.

λημνίσκος, ὁ, (λῆνος) uldent Baand el. Bind, *tænia*, *infula*. — Λῆμνος, ἡ, Lemnos, Ö i Ægeerhavet; df. *adj.*, Λήμνιος, 3; Λήμνια ἔργα - πάντα τὰ σχέτλια (enhver Grusomhed) νενόμισται καλέεσθαι, *Herod.* 6, 138. — λημότης, ητος, ἡ, (λήμη) sure og rindende Öine, *lippitudo*. — λῆν, *inf.* til λῶ. — *Λῆναι, s. Ληναί, αἱ, Bacchantinderne; — Λήναια, τά, see u. Ληναῖος; — Ληναΐζω, holder Festen Λήναια, digter til el. for denne Fest; o. — Ληναϊκός, 3, hørende til Festen Λήναια, ἀγών, τραγῳδία, o. dl. - (af ληνός).

*ληναῖος, 3, hørende til en Viinperse, ληνός; df. bes. *a)* ὁ Ληναῖος, *epith.* til Bacchus; *b)* τὰ Λήναια, *sc.* ἱερά, Lenæerne el. Viinpersefesten, som i Athenen høitideligholdtes med dramatiske Veddestrid til Ære for Bacchus; jf. Ληναιών, o. Διονύσια; *c)* τὸ Λήναιον, den Plads i Athenen, hvor Lenæerne feiredes; ὁ ἐπὶ Ληναίῳ ἀγών, den Dag, paa hvilken de dramatiske Digtere kæmpede i Lenæon; jf. Λίμναι; — Ληναΐτης, ου, ὁ, = Ληναϊκός; o. — ληναιών, ῶνος, ὁ, Lenæon el. Viinpersemaaneden, sild. *att.* Γαμηλιών, svarende omtr. til vor Januar; - (af ληνός).

*ληνάς, άδος, ἡ, = ἱστοπέδη; see u. ληνός; — ληνεών, ῶνος, ὁ, Sted, hvor Viinpersen staaer; — ληνίς, ίδος, ἡ, = ληνάς; o. — ληνοβατέω, er — ληνοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) som træder Viinpersen; ogs. Viingaardsmand; af — ληνός, οῦ, ἡ, ogs. ὁ, som *lacus*, o. *alveus*, Kar, Trug, Kiste, hvori noget lægges el. giemmes; bes. Viinperse, Kar, hvori Druerne perses; df. *poët.*, Viinhost; jf. ληναῖος; alm. ethvert Slags Trug, el. hvad der har Lighed med et saadant, *ex.* Vandtrug til Qvæget; Bagertrug; Kassen under Kudskesædet; Fordybning, hvori Masten befæstes, jf. ληνάς; Liigkiste; o. dl. — λῆνος, εος, τό, *dor.* λᾶνος, d. lat. *lana*, Uld; *in pl.* som ἔρια, hvad der er giort af Uld.

ληξιαρχικός, 3, hørende til en ληξίαρχος; τὸ ληξιαρχικόν, *sc.* γραμματεῖον, *s.* βιβλίον, Fortegnelse ved hver athen. Demos, hvori de mandbare og valgdygtige Borgeres Navne vare indførte; af — ληξίαρχος, ὁ, (λῆξις af λαγχάνω, ἄρχω) som indskrev de mandbare og valgdygtige Borgere i ληξιαρχικόν, see frgd. — ληξιπύρετος, 2, ogs. ληξοπ., standsende, stillende Feberen, πυρετός; af — λῆξις, ἡ, (λήγω) Ophøren, Ende. — λῆξις, ἡ, (λαγχάνω, λήξομαι) h. *Herod.* λᾶξις, Lod, Lodkastning, 2) Valg ved Lod; 3) Erholden ved Lod; den ved Lod erholdte Andeel; df. alm. en Deel el. Afdeling, *ex.* af en Landstrækning, *Herod.* 4, 21; 4) den imod nogen anstillede Klage; jf. λαγχάνειν τινὶ δίκην; δίδωσι τὴν λῆξιν - τῷ παρέδρῳ, den skriftlige Klage, *Dem.*

*ληπτήρ, ῆρος, o. ληπτής, οῦ, ὁ, den Tagende, Modtagende, Erholdende; — ληπτικός, 3, hørende, skikket, tilboielig til at tage, gribe, erholde; o. — ληπτός, 3, tagen, greben; begreben; modtagen, erholdt; til at fatte el. begribe; - (af λαμβάνω, λήψομαι).

*ληραίνω, sædv. ληρέω, er daarlig, taler el. handler daarligen; ληρεῖς ἔχων, see u. ἔχω; df. — λήρημα, τό, daarlig, tosset Tale el. Handling; o. — λήρησις, ἡ, at tale el. handle daarligen; λήρησις τοῦ γήραος, at gaae i Barndom; o. — ληρολόγος, 2, (λέγω) som taler eenfoldigen; af — †λῆρος, ὁ, daarlig Tale, tom Snak, *nugæ*; Ἡρακλείδῃ λῆρος πάντα ἐδόκει -εἶναι, *Xen.*; bes. *a)* Legetøj, Spilleværk, Giøgleri; Guldstads, Flitterstads paa Fruentimmerklæder; *b)* en Sladderhank, et daarligt og unyttigt Menneske, *nugator*; df. —

ληρωδέω, er – *ληρώδης*, 2, (*εἶδος*) som snakker hen i Veiret; tosset, unyttig, *nugatorius*; df. — *ληρωδία*, ἡ, Snikſnak, Narrestreger.

λησίμβροτος, 2, (*βροτός*) som skiuler sin Adfærd for Mennesker, Bedrager, Tyv; o. — *λῆσις*, ἡ, = *λῆστις*; (af *λήθω*). — *λῆσις*, ἡ, (*λῶ*) Villie, Valg. — *λησμόνη*, ἡ, *inc.*, o. *λησμοσύνη*, ἡ, = *λήθη*, Forglemmen, Forglemmelse, *κακῶν*, *Hes.*; af — *λήσμων*, *ονος*, 2, (*λήθω*) forglemmende, *τινός*; glemsom.

**ληστάρχης*, ου, o. *λῄσταρχος*, ὁ, (*ἄρχω*) Rovercapitain; — *λῃστεία*, ἡ, en Rovers Haandtering, Roveri; — *λῃστεύω*, er en Rover, *λῃστής*, rover, plyndrer; 2) *c. acc.*, berover, udplyndrer; — *λῃστήρ*, ῆρος, ὁ, = *λῃστής*; *fem.* *λῄστειρα*; df. — *λῃστήριον*, τό, Roveres Levemaade, Haandtering, o. dl.; Roveres Opholdsted, Roverkule; en Roverbande; *ἐκπέμπων λῃστήρια*, Tropper for at plyndre, *Xen.*; Fællesskab med Rovere; af — †*λῃστής*, οῦ, ὁ, *jon.* *ληϊστής*, (*ληΐς*, *ληΐζομαι*) en Rover, ogs. en Sorover, Kaper, Fribytter, som *πειρατής*; *οἱ λῃσταί*, Streifepartier, som udsendes for at plyndre, *Xen.*; df. — *λῃστικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, roversk; horende, skikket, tilboielig til at plyndre; *τὸ λῃστικόν*, en Roverbande; *λῃστικῶς*, paa Roveres Viis.

λῆστις, ἡ, (*λήθω*) = *λήθη*, Forglemmen, Forglemmelse; *λῆστιν ἴσχειν τι*, at glemme noget, *Soph.* — *λῃστοδίωκτος*, 2, (*διώκω*) forfulgt af Rovere; o. — *λῃστοκτόνος*, 2, (*κτείνω*) ombringende Rovere; *pass.*, *λῃστόκτονος*, 2, ombragt af Rovere; (af *λῃστής*). — *λῃστός*, 3, *ctr.* f. *ληϊστός*. — *λῃστοτροφέω*, (*τρέφω*) nærer, underholder ved Rov; — *λῃστρικός*, 3, = *λῃστικός*; *τὸ λῃστικόν*, Roverbande; o. — *λῃστρίς*, ίδος, ἡ, Roverske, som gior Bytte; (af *λῃστής*, *λῃστήρ*). — *λήσω*, *λήσομαι*, *fut. act.* o. *med.* til *λανθάνω*.

λήταρχος, ὁ, (*ἄρχω*) offentlig Overpræst; o. — *λήτειρα*, ἡ, *fem.* af — *λητήρ*, ῆρος, ὁ, offentlig Præstinde, offentlig Præst; (af *λήϊτος*). — *Λητογένεια*, ἡ, bes. *fem.* af — *Λητογενής*, ὁ, ἡ, (*γενέσθαι*) fodt af Leto el. Latona; *epith.* til Apollo og Artemis; o. — *Λητοΐδης*, ου, ὁ, Søn af Latona, Apollo; (af *Λητώ*). — *λῆτος*, 3, *ctr.* f. *λήϊτος*, s. m. s. — *λητουργέω*, *λητουργός*, for *λειτουργέω*, etc. — *Λητώ*, όος, *ctr.* οῦς, ἡ, Leto, Latona, Moder til Apollo og Artemis, *Hom.*; jf. *Ληθώ*; df. — *Λητωϊάς*, άδος, ἡ, o. *Λητωΐς*, ΐδος, ἡ, den Letoiske, Datter af Latona, Artemis; bes. *fem.* af — *Λητώϊος*, 3, *ctr.* *Λητῷος*, 3, af, fra Leto el. Latona, horende til Latona; *τὸ Λητῷον*, Latonas Tempel el. Helligdom.

ληχμός, ὁ, = *λῆξις*, (*λήγω*), Ophoren, Ende. — *λήχω*, *inus.*, anfores som Stamme til *λήξομαι*, *fut.* til *λαγχάνω*. — *λῆψις*, ἡ, (*λήψομαι*, *λαμβάνω*) Tagen, Borttagen, Griben; Erholden, Antagen; *λῆψις πυρετοῦ*, Feberanfald; *in. pl.*, *Plato*; *b)* en antagen Sætning, jf. *λῆμμα*; df. — *ληψολιγόμισθος*, 2, (*ὀλίγος*, *μισθός*) *τέχνη*, som faaer kun liden Lon, brodlos.

λῐ-, uadskillelig Forstavelse, som *λα-*, o. *λαι-*, hvilken nogle ville tillægge forstærkende Bem., *ex.* i *λιανθής*; med mere Vished anfores *λι-* som etslags Stamme til *λιλαίομαι*, *λίπτω*, o. *λίσσομαι*; (besl. m. *λίαν*). — *λί*, s. *λῖ*, τό, see u. *λίς* Bem. 2. — *λιάζομαι*, *aor.* *ἐλιάσθην*, boier af; *intr.*, undviger, gaaer bort; *ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης*, veeg tilside, giorde Plads, *Il.* 24, 96; *b)* glider ud, falder el. synker ned, *προτὶ γαίῃ*, til Jorden, *πρηνής*, forover, *Il.*; *σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν*, (*ἐλιάσθησαν*) sank, *ib.* 23, 879; hvor *Aristarch* læste *λίασσεν*, lod falde, af d. sild. *act.* *λιάζω*, boier; (besl. m. *κλίνω*; df. *ἀλίαστος*).

λίᾱν, h. *Hom.* o. *jon.* *λίην*, (*λι-*) altfor, *λίην μέγα*, *λίην τόσον*, *Od.*; for d. sild. *ἄγαν*; *b)* ogs. saare, heiligen; bes. sættes *καὶ λίην* med Eftertryk foran, *ex.* *Od.* 1, 46; *att.* indsættes *λίαν* ofte imellem Artikel og *subst.*, *ex.* *ἡ λίαν φιλότης*, det overdrevne Venskab, *αἱ λίαν ἀνεπιστημοσύναι*, o. dl.; [*ι anc.*]. — *λιανθής*, 2, (*λι-*, *ἀνθέω*) meget blomstrende, *inc.* — *λιάομαι*, see *λελίημαι*. — *λῐαρός*, 3, = *χλιαρός*, lunken, varm, *αἷμα*, *ὕδωρ*; *ὕπνος λιαρός*, mild, qvægende; *οὖρος λ.*, sagte Vind, *Hom.*; o. — *λίασμα*, τό, = *χλίασμα*; (rimel. af *χλιαίνω*).

λίβα, *acc. irr.* for *λιβάδα*, af ἡ *λιβάς*, *Ap. Rh.* — *λιβάδιον*, τό, Eng, vandrigt Sted; o. — *λῐβάζω*, *f.* *άσω*, drypper, lader flyde, gyder; *in med.*, drypper, rinder, flyder; (af *λιβάς*). — *λιβανίδιον*, τό, *dim.* af *λίβανος*. — **λῐβᾰνίζω*, lugter af Rogelse; — *λιβανικός*, 3, horende til Rogelse; — *λιβάνινος*, 3, giort af Rogelse; — *λιβανοκαΐα*, ἡ, (*καίω*) at antænde el. brænde Rogelse; — *λιβανομαντεία*, ἡ, Spaaen af Rogelse; af — *λιβανόμαντις*, εως, ὁ, ogs. ἡ, (*μάντις*) som spaaer af Dampen el. Gnisterne af Rogelse; – (af flgd.).

†*λίβᾰνος*, ὁ, ogs. ἡ, det Træ, af hvis Harpix man faaer Rogelse; *λιβά-*

νου ξύλου - κατασώχουσι, *Herod.* 4, 75.; 2) Rogelse; df. — λιβανοφόρος, (φέρω) bærende Rogelse; — λιβανόχροος, 2, *ctr.* -χρους, (χρόα) af Farve som Rogelse; o.—λιβανώδης, 2, (εἶδος) af Slags el. Udseende ligesom Rogelse. — λιβανωτίζω, roger med λιβανωτός. — λιβανωτινός, 3, giort el. tilberedet af λιβανωτός. — λιβανώτιον, τό, *dim.* af λιβανωτός.

*λιβανωτίς, ίδος, ἡ, Rosmarin; men λιβανωτὶς καγχρυφόρος *s.* καγχρυόεσσα, ἡ, etslags Skiermplante; begge af deres rogelseagtige Lugt; — λιβανωτόν, τό, = λιβανωτός; o. — λιβανωτοπωλέω, er - λιβανωτοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger Rogelse; af —†λιβανωτός, οῦ, ὁ, ogs. ἡ, Rogelse, Harpix el. Gummi af Træet λίβανος; χόνδρος λιβανωτοῦ, Rogelsekorn; men μάννα λιβ., *mica thuris*, den fiinstødte Rogelse; df. — λιβανωτοφόρος, 2, (φέρω) bærende Rogelse, *Herod.*; o. — λιβανωτρίς, ίδος, ἡ, Rogelsekarske; Rogelsekar, *thuribulum*.

*λἴβάς, άδος, ἡ, (λείβω) dryppende Fugtighed, Draabe; Kilde, Taarer, o. dl.; df. — λίβηθρον, τό, = λείβηθρον. — λίβον, τό, v. lat. *libum*, Offerkage. — Λιβόνοτος, ὁ, (Λίψ, Νότος) *Libonotus*, Vind af Sydsydvest. — λίβος, τό, = λιβάς, Draabe, Taare; 2) = *libum*. — Λιβοφοίνιξ, ικος, ὁ, = Λιβύνοτος. — λιβρός, 3, (λείβω) dryppende, vaad, fugtig; 2) mørk, sort, rimel. oprindel. om Regnskyer; ogs. λιμβρός; (df. *imber*; besl. m. ὄμβρος o. *umbra*).

Λιβύη, ἡ, Libyen, Landskab i Afrika, *Od.*; df. — Λιβύηθεν, *adv.*, fra Libyen; o. — Λιβυκός, 3, Libyisk. — λιβυός, ὁ, etslags ubestemt Fugl. — Λιβυρνίς, ίδος, ἡ, o. Λίβυρνον, τό, etslags letbygget Skib el. Galei. — †Λίβυς, υος, ὁ, Libyer; ogs. *adject.* = Λιβυκός; 2) en uskadelig Slangeart; df. — Λίβυσσα, ἡ, Libyerinde; ogs. *adject.* = Λιβυκή; — Λιβυστικός, 3, som Λιβυκός, libyisk; — Λιβυστίς, ίδος, ἡ, = Λιβυστική; o. — Λιβυφοίνιξ, ικος, ὁ, (Φοίνιξ) Blanding af Libyer og Phoenicier, d. e. Karthaginienser.

λίγα, *adv.* til λιγύς, f. λιγέα, som ὦκα, f. ὠκέα, til ὠκύς, tonende høit el. lydeligen; λ. κωκύειν, *Hom.* — λιγαίνω, (λιγύς) raaber, skriger, synger, toner høit el. lydeligen; σύριγγι, φόρμιγγι λιγαίνειν, at spille derpaa; ogs. *in med.*; *transit.*, μέλος λιγαίνειν, *Bion.* — λιγγούριον, τό, = λυγκούριον. — λίγγω, *inus.*, df. rimel. λίγξε βιός, tonede, surrede høit, *Il.* 4, 125; (altsaa besl. m. λίγα, λιγύς). — λίγδα, ἡ, = λίγδος, ἴγδη, Morter.

λίγδην, *adv.*, (λίζω, λείχω) streifende, ridsende paa Overfladen, *Od.* — λίγδος, ὁ, ogs. λίγδα, o. ἴγδη, = θυεία, Morter; 2) Dorslag; giennemboret Leerform til Støbning, ellers χοάνη, χόανος, χῶνος. — λίγειος, 3, sild. Form f. λιγύς; *jon.* λιγήϊος, 3. — λἴγέως, *adv.* af λιγύς. — λιγνυόεις, εσσα, εν, fuld af Røg, Damp, Sod, καπνός; af —λιγνύς, ύος, ἡ, dampende el. rygende Ild; 2) Damp, Røg; Sod, *fuligo*; *transl.*, Dødens Mørke, *Soph.*; df. —λιγνυώδης, 2, (εἶδος) røget; sodet.

*λἴγυηχής, 2, (ἠχή) skraldende, tonende høit el. lydeligen; — λιγύκροτος, 2, (κροτέω) tonende, larmende høit el. lydeligen; — λιγύμολπος, 2, (μολπή) syngende høit el. lydeligen; — λιγύμοχθος, 2, (μόχθος) som anstrænger sig (for at synge) høit, *Ar.*, *inc.*; — λιγύμυθος, 2, (μῦθος) talende høit el. lydeligen; — λιγυπνείων, οντος, ὁ, λιγύπνοιος, 2, o. λιγύπνοος, 2, *ctr.* -πνους, (πνέω, πνοή) blæsende, susende, pibende høit el. lydeligen; λιγυπνείοντες ἀῆται, *Od.*; o. — λιγυπτέρυγος, 2, (πτέρυξ) med lydende, susende Vinger; -(af λιγύς).

*λἴγυρίζω, taler, synger høit el. lydeligen; — λιγυρόθροος, 2, *ctr.* -θρους, = λιγύθροος; — λιγυροκώτιλος, 2, (κωτίλος) sladdrende med høi el. lydelig Stemme; o. — λιγυρόπνοος, 2, *ctr.* -πνους, = λιγύπνοος; af — λἴγυρός, 3, *adv.* -ρῶς, tonende høit el. lydeligen; h. *Hom.* bes. om Vinden, susende, pibende; μάστιξ λιγυρή, kladskende, hvinende; om Stemmen, høi, klar, *ex.* λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ, *Od.* 12, 44; ὄρνις λιγυρή, qviddrende, *Il.*; φωναὶ λιγυραί, *i. e.* λεπταὶ καὶ πυκναί, *Aristot.*; - (af flgd.).

λἴγύς, εῖα, ύ, *adv.* λιγέως, *poët.*, = λιγυρός, og om de samme Gienstande; bes. ogs. h. *Hom.*, λιγὺς ἀγορητής, o. λιγέως ἀγορεύειν, om Talerens høit lydende, giennemtrængende Foredrag el. Stemme; (h. *Hom.* o. *jon.* betones *fem.* λίγεια; λιγεῶν Μουσῶν, f. λιγειῶν *M.*, *Theocr.*). — Λίγυς, υος, ὁ, en Ligurier; ogs. *adject.*, = flgd.; df. — Λιγυστικός, 3, ligurisk, fra Ligurien; 2) τὸ λιγυστικόν, etslags Skiermplante; o. — Λιγυστίς, ίδος, ἡ, = Λιγυστική.

λιγύφθογγος, 2, (φθογγή) tonende, raabende høit el. lydeligen, h. *Hom. epith.* til Heroldérne; o. — λιγύφωνος, 2, (φωνή) med høi el. lydelig Stemme, *Hom.* — λίζω, *inus.*, besl. m. λείχω; deraf m. Bem. streifer, ridser, udleder man

λίγδην, o. ἐπιλίγδην; men λίγξε βιός, see u. λίγγω. — λίην, adv., h. Hom. o. jon. f. λίαν.

*λῑθᾰγωγός, 2, (ἄγω) forende, bringende Stene; — λιθάζω, stener; 2) forstener; — λίθαξ; ἄκος, ὁ, ἡ, Steen, Klippe; 2) adject., steenhaard, πέτρα, Od.; — λιθαργύρεος, o. -ρινος, 3, giort af λιθάργυρος, som ligner λιθ.; af — λιθάργυρος, ἡ, (ἄργυρος) Sølverglød og Blyglands af den smeltede Sølverts, spuma argenti; 2) etslags Metal, rimel. d. lat. stannum; 3) som adject., = λιθαργύρεος; — λιθαρίδιον, o. λιθάριον, τό, liden Steen; Ædelsteen; dim. af λίθος; - (af λίθος).

*λῑθάς, άδος, ἡ, = λίθος, Steen, Od.; Klippe, Klippestykke; — λιθαστής, οῦ, ὁ, (λιθάζω) som stener; df. — λιθαστικός, 3, hørende til at stene; — λιθάω, = λιθιάω; — λιθεία, ἡ, Bygningsmaterialier af Steen; 2) særdv. Ædelsteen; — λίθειος, o. λίθεος, 3, ogs. 2, = λίθινος, af Steen; — λιθηλογής, 2, (λέγω) opreist, opført af samlede Steen; — λιθία, ἡ, = λιθεία; — λιθιαῖος, 3, stenig, inc.; — λιθιακός, 3, angaaende Stene, hørende dertil; τὰ λιθιακά, sc. βιβλία, Skrifter om Stene, bes. om Ædelstene; - (af λίθος).

*λῑθίασις, ἡ, Blæresteen, Steensmerte; 2) haard Hævelse paa Øiet; af — λιθιάω, ogs. λιθάω, lider af Blæresteen el. Steensmerte; — λιθίδιον, τό, dim. af λίθος; — λιθίζω, ligner Steen, seer ud som Steen; — λίθινος, 3, ogs. 2, adv. -νως, af Steen, κρηπὶς λιθίνη, Xen.; stenig, fuld af Steen; λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτόν, som forstenet, id.; — λιθίον, τό, o. λιθίς, ίδος, ἡ, dim. af λίθος; - (af λίθος).

*λῑθόβλητος, 2, stenet; 2) besat med Stene; — λιθοβολέω, sild. ogs. -βολεύω, kaster med Stene, stener; — λιθοβολία, ἡ, Kasten med Stene, Stenen; o. — λιθοβολήσιμος, o. -βόλητος, 2, = flgd. Bem. 2; af — λιθοβόλος, 2, (βάλλω) som kaster Stene el. med Stene; som stener; τὸ λιθοβόλον, Kastemaskine til at udslynge Stene; 2) λιθόβολος, pass., stenet; — λιθογλύπτης, ου, ὁ, Steenskærer; — λιθογλυφής, 2, udskaaren, indgraven i Steen; o. — λιθογλυφία, ἡ, Steenskæreri; af — λιθογλύφος, 2, (γλύφω) som udskærer i Steen; ὁ λιθογλύφος, Steenskærer; - (af λίθος).

*λῑθογνωμικός, 3, (γνώμη) som kiender Stene, ὁ λιθογνωμικός, Steenkiender; τὸ λιθογνωμικόν, sc. βιβλίον, Bog el. Skrift, som lærer at kiende Stene; — λιθογνώμων, ονος, ὁ, Steenprøver, Steenkiender; — λιθόδενδρον, τό, (δένδρον) Steentræ, træformede Koraller; — λιθοδερκής, 2, (δέρκομαι) som forstener ved at sees, Γοργώ, poët.; — λιθόδερμος, 2, (δέρμα) med en Steenskal; — λιθοδικτέω, (δικεῖν) kaster Stene el. med Stene; — λιθόδμητος, o. λιθοδόμητος, 2, (δέμω, δομέω) bygget af Steen; — λιθοδόμος, 2, (δέμω) som bygger af Steen el. med Stene; ὁ λιθοδόμος, en Murer; — λιθοειδής, 2, (εἶδος) steenagtig, ligesom Steen; — λιθοεργής, 2, o. λιθοεργός, 2, (ἔργον) som gior til Steen, forstenende; - (af λίθος).

*λῑθοκάρδιος, 2, (καρδία) med Steenhierte; — λιθοκέφαλος, 2, (κεφαλή) med Steenhovede; — λιθόκολλα, ἡ, Steenkit; — λιθοκόλλητος, o. λιθόκολλος, 2, (κολλάω, κόλλα) sammenkittet el. forbunden med Stene; bes. udsmykket med paakittede el. indlagte Stene el. Ædelstene; τὸ λιθοκόλλητον, Besætning, Udsmykning, Smykke af Ædelstene el. Marmor; — λιθοκοπέω, er - λιθοκόπος, 2, (κόπτω) som tilhugger el. hugger i Steen; ὁ λιθοκόπος, en Steenhugger; df. — λιθοκοπία, ἡ, at tilhugge el. hugge i Steen; o. — λιθοκοπικός, 3, hørende dertil; ἡ λιθοκοπική, Steenhuggerkunsten; o. — λιθοκτονία, ἡ, (κτείνω) Mord el. Død ved Stening; - (af λίθος).

*λῑθολευστέω, er - λιθολεύστης, ου, ὁ, som stener; o. — λιθόλευστος, 2, stenet; som fortiener at stenes; λιθόλευστος ἄρης, Død ved Stening; (af λεύω); — λιθολογέω, er - λιθολόγος, 2, (λέγω) som udvælger el. samler Stene; som bygger med sammenpassede Stene, (uden at forbinde dem med Kalk); λιθολόγοι καὶ τέκτονες, Murere og Tømmermænd, Xen.; df. — λιθολόγημα, τό, Samling el. Sammenpasning af Stene; Steenvæg, Xen.; o. — λιθολογία, ἡ, at samle el. sammenpasse Stene; - (af λίθος).

*λῑθόξεστος, 2, (ξέω) huggen af Steen; — λιθοξόανος, 2, (ξόανον) med Prydelser el. Billedstøtter af Steen; — λιθοξοεῖον, τό, en Steenhuggers el. Billedhuggers Værksted; o. — λιθοξοϊκός, 3, hørende, skikket til at udhugge el. arbeide i Steen; af — λιθοξόος, 2, (ξέω) som tilhugger Stene, som udhugger el. arbeider i Steen; ὁ λιθοξόος, Steenhugger, Billedhugger; — λιθοποιέω, er - λιθοποιός, 2, (ποιέω) som gior el. forvandler til Steen; forstenende; — λιθοπριστης, ου, ὁ, (πρίω) som saver Stene eller Marmor; o.

— λιθόῤῥινος, 2, (ῥινός) med Dække el. Skal af Steen; – (af flgd.).

λίθος, ὁ, Steen; λίθον τινὰ ποιῆσαι s. θεῖναι, at forvandle til Steen, at at forstene, *Hom.*; ofte *transl.*, steenhaard, ubevægelig; *b)* ἡ λίθος, undert. h. *Hom.* f. *masc.*; sild. bemærker ἡ λίθος bes. en Ædelsteen el. dog en ædlere Steenart; χυτὴ λίθος, rimel. Glas el. Glasflus, f. d. sild. ὕαλος, (df. ogs. ἀρτήματα λίθινα χυτά, *Herod.* 2, 69); *c)* i Athenen, Forhøining af Steen til Talerstol, o. dl., *ex.* ὁ ἐν τῇ πνυκὶ λίθος, til Folketalerne, jf. πνύξ; ὁ τοῦ κήρυκος λίθος, paa ἀγορά el. Torvet, hvor ligel. Thesmotheterne svore πρὸς τῷ λίθῳ; *d)* Steen i Brætspil, df. rimel. πάντα λίθον κινεῖν, at sætte alt i Bevægelse, at giøre sit muligste; *d)* Blærresteen, jf. λιθιάω; [ῑ].

*λῐθοσόος, 2, (σεύω) som kaster Stene, som bortjager med Steenkast; — λιθοσπαδής, 2, (σπάω) ἁρμός, Rift el. Aabning efter et udrevet Klippestykke, *Soph.*; — λιθόσπερμον, τό, (σπέρμα) *lithospermum*, et slags Plante; — λιθοσσόος, 2, *poët.* f. λιθοσόος; — λιθοστεγής, 2, (στέγω) med Steentag; — λιθόστρωτος, 2, (στρώννυμι) brolagt; belagt el. indlagt med Stene, bes. om Mosaikarbeide; – (af λίθος).

*λῐθοτομεῖον, τό, = λιθοτομία; — λιθοτομέω, hugger el. bryder Steen; df. — λιθοτομία, ἡ, at hugge el. bryde Steen; de udhuggede el. brudte Stene; ogs. som λαοτομία, Steenbrud; *b)* h. Lægerne, at udskære Blæresteuen, Steensnit; af — λιθοτόμος, 2, (τέμνω) som hugger el. bryder Steen; *b)* som udskærer Blæresteuen; 2) λιθότομος, *pass.*, skaaren el. huggen af Steen; df. — λιθοτομικός, 3, hørende, skikket til at bryde Steen el. til at udhugge, udskære deri; — λιθοτράχηλος, 2, (τράχηλος) med Steenhals, hvis Hals el. Nakke er haard som Steen; — λιθοτριβικός, 3, (τρίβω) hørende til en Steensliber el. til Steensliberi; ἡ λιθοτριβική, Steensliberkunsten; – (af (λίθος).

*λῐθουλκέω, er – λιθουλκός, 2, (ἕλκω) som trækker Stene ud el. i Veiret; — λιθουργέω, er en λιθουργός, arbeider i Steen, bearbeider Steen; 2) giør til Steen, forstener, som λιθόω; df. — λιθουργία, ἡ, at bearbeide Steen; Arbeide i Steen; 2) *in pl.*, Steenbrud; — λιθουργίζω, = λιθουργέω Bem. 1, *inc.*; — λιθουργικός, 3, hørende til, vedkommende en Steenarbeider el. hans Arbeide; ἡ λιθουργική, den Kunst at arbeide i Steen; o. — λιθούργιον, τό, = λιθοτομεῖον, *inc.*; af — λιθουργός, 2, (ἔργον) som bearbeider Steen el. arbeider i Steen; hørende, tienlig til at arbeide i Steen; ὁ λιθουργός, Steenarbeider, Steenskærer; o. — λιθουρία, ἡ, (οὐρέω) Blærestenens Bortgang igiennem Urinen; – (af λίθος).

*λῐθοφορέω, er – λιθοφόρος, 2, (φέρω) bærende el. førende Stene; — λιθόψωκτος, 2, (ψώχω) glattende, polerende Stene; — λιθόω, giør til Steen, forstener; — λιθώδης, 2, som λιθοειδής, ligesom Steen, steenhaard; stenig, ὁδός, *Xen.*; df. — λιθωδία, ἡ, Stenens Haardhed, Steenhaardhed; — λιθωμότης, ου, ὁ, (ὄμνυμι) som sværger πρὸς τῷ λίθῳ, see u. λίθος *c.*; — λιθωπής, 2, (ὤψ) der seer ud som en Steen; o. — λίθωσις, ἡ, Forvandlen til Steen, Forstenen; o. – λιθωτός, 3, forvandlet til Steen, forstenet; (af λιθόω); – (af λίθος).

*λικμαίνω, = λικμάω; — λικμαῖος, 3, hørende til Kornets Rensning; λικμαία Δηώ, Demeter, som forestaaer samme; o. — λικμάς, άδος, ἡ, Kasteskovl, Kornskovl; af — † λικμάω; kaster Kornet med λικμός, renser det ved Kastning fra Avner, o. dl., *Il.*; alm. affondrer, adskiller, spreder; df. — λικμητήρ, ῆρος, ὁ, som renser el. kaster Kornet, *Il.*; df. — λικμητήριον, τό, ogs. λικμητηρίς, ίδος, ἡ, hvormed Kornet renses, Kasteskovl, o. dl.; — λικμητής, οῦ, ὁ, = λικμητήρ; df. — λικμητικός, 3, hørende til Kornets Rensning; — λικμητός, οῦ, ὁ, Kornets Rensning el. Kastning; o. — λικμήτωρ, ορος, ὁ, *poët.* f. λικμητήρ.

λικμίζω, = λικμάω; af — λικμός, οῦ, ὁ, Redskab til Kornrensning, Kasteskovl, Kornskovl, Driftetrug, o. dl.; jf. λίκνον; df. — λικμοφόρος, 2, = λικνοφόρος. — * λικνάριον, τό, *dim.* af λίκνον; — λικνίζω, = λικμάω; — λικνίτης, ου, ὁ, *epith.* til Bacchus, see λίκνον Bem. 2; o. — λικνοειδής, 2, (εἶδος) som ligner en Kasteskovl; – (af flgd.).

†λίκνον, τό, en (ligesom Kurvemagerarbeide) flettet Kasteskovl, hvormed Kornet rensedes i Vinden fra Avner, o. dl., *vannus*; ogs. λικμός; 2) af Ligheden, den hellige Kurv, hvori man paa visse Fester (bes. paa Dionysierne) bar Offerredskaberne, Førstegrøden af Markfrugterne, o. dl., df. *mystica vannus Iacchi* h. *Virg.*, jf. λικνοφόρος; 3) en Vugge, *Hom. Merc.*; df. — λικνοστεφέω, er – λικνοστεφής, 2, (στέφω) egentl. bekrandset med, d. e. bærende paa Hovedet den mystiske Kurv, λίκνον Bem. 2; o. — λικνοφορέω, er – λικνοφόρος,

2, (φέρω) som paa Bacchusfesten (dog også paa andre Fester) bærer i Procession den hellige Kurv, λίκνον Bem. 2.

λικριφὶς, *adv.*, i skraa Retning, fra Siden, til Siden, *Il.*; (besl. m. λέχρις, s. m. s.; df. *liquus*, *obliquus*, *etc.*); df. — *λικροί*, *οἱ*, ogs. λέκροι, de skraaligt el. paa tværs boiede Hiortetakker. — *λίκτης*, *ου*, *ὁ*, (λείχω) som slikker. — *λιλαίομαι*, alene *in præs.* o. *impf.*, attraaer, begierer, ønsker heftigen, længes efter noget, τινός, *Hom.*; ligel. ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα *λιλαίεο*, at naae Lyset el. Oververdenen, *Od.* 11, 223; oftere *c. inf.*, ogs. *transl.*, *ex.* om Landsen, *λιλαιομένη* χροὸς ἆσαι, at mætte sig med, at fortære, *Il.* 21, 168; *λιλαιομένη* πόσιν εἶναι, at han skal være hendes Mand, *Od.* 1, 15; (ved Redupl. af λάω, λῶ; jf. ogs. λι-; derimod er *λελίημαι*, f. λελίλημαι, *pf.* af *inus.* λιλάω, s. λιλέω, stræber).

†*λιμαγχέω*, (λιμός, ἄγχω) qvæler, udtærer ved Hunger, lader hungre; df. — *λιμάγχησις*, *ἡ*, o. *λιμαγχία*, *ἡ*, at lade hungre el. faste; o. — *λιμαγχικός*, 3, som qvæler ved Hunger el. Faste; 2) *pass.*, udhungret. — *λιμαγχονέω*, (ἀγχόνη) = λιμαγχέω; df. — *λιμαγχόνησις*, ogs. *λιμαγχόνη*, *ἡ*, = λιμάγχησις, *etc.* — *λιμαίνω*, (λιμός) hungrer, lider Hunger el. Mangel; ἵνα μὴ *λιμήνειε* ἡ στρατιή, *Herod.* 7, 25. — *λιμακώδης*, 2, = λειμακώδης, *inc.* — *λιμβεία*, *ἡ*, af *λιμβεύω*, -εύομαι, sild. f. λιχνεία, λιχνεύω; af — *λίμβος*, s. *λιμβός*, 2, sild. f. λίχνος, slikvorn, slugen, graadig. — *λιμβρός*, 3, = λιβρός Bem. 2, mørk, dunkel.

**λιμενάρχης*, *ου*, *ὁ*, (ἄρχω) Opsynsmand over Havnen og Havnetolden; df. — *λιμεναρχία*, *ἡ*, hans Embede og Værdighed; — *λιμενηόχος*, 2, (ἔχω) som har Havnen inde, som beboer den; men *pass.*, *λιμενήοχος*, 2, befindende sig el. indsluttet i en Havn; — *λιμενίζω*, er i Havn; 2) ligner en Havn, danner en saadan; — *λιμένιον*, *τό*, o. *λιμενίσκος*, *ὁ*, *dim.* af λιμήν; — *λιμένιος*, 3, = flgd.; — *λιμενίτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* λιμενῖτις, ιδος, af el. fra Havnen; hørende til, lignende en Havn; *b)* som *epith.* til flere Guddomme, beskyttende Havnen; - (af λιμήν).

**λιμενοειδής*, 2, (εἶδος) ligesom en Havn, der ligner en Havn; — *λιμενορμίτης*, *ου*, *ὁ*, (ὁρμίζεσθαι) som løber el. er løben ind i en Havn; — *λιμενοσκόπος*, 2, (σκοπέω) som syner el. efterseer Havnen; ὁ *λιμενοσκόπος*, Havnefoged; — *λιμενοφυλακία*, *ἡ*, en Havnefogeds Embede; af — *λιμενοφύλαξ*, *ακος*, *ὁ*, (φύλαξ) en Havnefoged; af — *λιμήν*, *ένος*, *ὁ*, en Havn, Bugt, Red; (men ὅρμος, det Indre af Havnen, Landingsstedet); *λιμένας καρποῦσθαι*, at have Indtægter af Havnetolden, *Dem.*; 2) *transl.*, Tilflugtssted, Samlingsplads, *Trag.*; df. — *λιμηρός*, 3, med god Havn. — *λιμηρός*, 3, (λιμός) hungrig, forhungret; df. trængende, fattig.

**λιμνάζω*, oversvømmer, forvandler til en Sump; 2) oftere *intr.* om Vand, som bliver staaende efter en Oversvømmelse; at blive til el. danne en Sump; ogs. *in med.*; — *Λίμναι*, *ῶν*, *αἱ*, i Athenen en lav Egn ved Akropolis med det ældste Bacchustempel, τῷ ἀρχαιοτάτῳ ἱερῷ τοῦ Διονύσου καὶ ἁγιωτάτῳ, τῷ ἐν *Λίμναις*, *Dem.*, ogs. med et Artemistempel; 2) en Forstad ved Sparta; — *λιμναῖος*, 3, sumpig; i, af el. fra en Sump; 2) fra *Λίμναι*, æret i *Λίμναι*, *epith.* til Bacchus; — *λιμνάς*, *άδος*, *ἡ*, *fem. poët.* til λιμναῖος; — *λιμνασία*, *ἡ*, (λιμνάζω) Vandets Oversvømmen og Stillestaaen; o. — *λιμνάτης*, *fem.* *λιμνᾶτις*, *dor.* f. λιμνήτης, λιμνῆτις; - (af flgd.).

†*λίμνη*, *ἡ*, det efter en Oversvømmelse tilbageblevne Sø- el. Flodvand, *λίμνης* ὑπ' ἰλύος, *Il.* 21, 317; df. alm. staaende Vand, Indsø, Dam, Kiær, Sump; oftere h. *Hom.*, Søen, Havet; (skal oprindel. være f. d. sild. λιμνοθάλασσα; *æstuarium*; af λείβω, som *stagnum* af στάζω, besl. m. λιμήν); df. — *Λιμνηγενής*, 2, (γένος) nedstammende fra *Λίμναι*, *epith.* til Bacchus o. Artemis; — *λίμνηθεν*, *adv.*, fra Søen; — *Λιμνήσιος*, *ὁ*; Ven af Kiæret, Frønavn i *Batr.*; — *λιμνῆστις*, *ἡ*, etslags Sumpplante, ellers ἀδάρκη; — *λιμνήτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* λιμνῆτις, ιδος, = λιμναῖος, levende el. voxende i en Sø el. Sump; 2) som opholder sig i *Λίμναι*, *epith.* til Bacchus og Artemis; o. — *λιμνίον*, *τό*, *dim.* af λίμνη.

**λιμνόβιος*, 2, (βίος) som lever i Søer el. Sumpe, *oppon.* χερσόβιος; — *λιμνοειδής*, 2, (εἶδος) ligesom en Sø el. Sump; — *λιμνοθάλασσα*, -ττα, *ἡ*, *æstuarium*, Sø, Sump, Pyt, o. dl., som dannes af det opskyllede Hav; 2) Saltsø, som adskilles fra Havet ved en smal Landstrimmel; — *Λιμνομάχης*, *ου*, *ὁ*, (μάχη) (dramatisk Digter) som kæmper i *Λίμναι*; — *λιμνόστρεα*, *τά*, (ὄστρεον) spiselige Østers, som holdes i Damme, λίμναι, *æstuaria*; — *λιμνοσώματος*, 2, (σῶμα) med svampagtigt el. løst (egentl. sumpagtigt) Legeme; — *λιμνουργός*, 2, (ἔργον) som

arbeider i Søer el. Sumper, en Fisker; — λιμνοφυής, 2, (φύω) født, voxen i en Sump el. Dam; — λιμνοχαρής, 2, som gierne lever i Sumper el. Kiær; v. — λιμνοχαρίς, ὁ, = frgd., Fro-navn i *Batr.*; (af χαίρω); — λιμνόω, oversvømmer og giør til Sump el. Kiær; v. — λιμνώδης, 2, (εἶδος) sumpagtig; fuld af Sumper el. Kiær; - (af λίμνη).

λιμοδοξία, ἡ, (λιμός, δόξα) Ærgierrighed. — λιμόδωρον, τό, = λειμόδωρον, etslags Ukrud. — *λιμοθνής, ῆτος, ὁ, ἡ, (θνήσκω) døende el. død af Hunger; — λιμο-κίμβιξ, ικος, ὁ, v. ἡ, en sulten Gnier; — λιμο-κόλαξ, ακος, ὁ, hungrig Snigrer; — λιμοκτονέω, er - λιμοκτόνος, 2, (κτείνω) som dræber ved Hunger, som udhungrer; - denne Handling, λιμοκτονία, ἡ; v. — λιμόξηρος, 2, (ξηρός) udtørret af Hunger; - (af flgd.).

†λιμός, οῦ, ὁ, ogs. bes. sild. ἡ, Hunger, Mangel paa Levnetsmidler el. Næring, ἀποθνήσκειν, ἀπόλλυσθαι λιμῷ, at omkomme af Hunger; ogs. *transl.*, λιμὸν ἐμποιεῖν τῳ, at vække nogens Attraa, *Xen.*; 2) ὁ λ., en Forhungret; (kan være af λέλειμμαι, λείπω, da man ogs. skrev λειμός); ds. — λιμοφορεύς, έως, ὁ, v. λιμοφόρος, 2, (φέρω) paaførende, foraarsagende Hunger; v. — λιμόψωρος, ὁ (ψώρα) Udslæt ifølge Hunger el. slet Næring. — λιμπάνω, sild. Biform f. λείπω. — λιμφεύω, λιμφός, rimel. = λιμβεύω, λιμβός, sild. — λιμώδης, 2, (εἶδος) hungrig, forhungret; v. — λιμώσσω, -ττω, hungrer, er hungrig; - (af λιμός).

*λιναγρέτης, ου, ὁ, (ἀγείρω) sammendreven i Garnet; — λιναγρέτης, ου, ὁ, (ἀγρεύω) fanget i Garnet; — λιναῖος, 3, = λίνειος, *inc.*; 2) ἡ λιναία, Line, Strikke; — λινάριον, τό, *dim.* af λίνον; — λινάω, opstiller et Garn el. Net og fanger deri; oftest i Sammens.; — λινέα, s. λινέη, ἡ, d. lat. *linea*, Line, Strikke, Seilgarn; — λίνειος, 3, v. λίνεος, 3, ctr. λινοῦς, ῆ, οῦν, som af λινόεις, = flgd.; — λινεργής, 2, (ἔργον) giort af Liin el. Hør, linned; — λινεύς, έως, ὁ, som fisker med Garn, *oppon.* καλαμευτής; 2) etslags Søfisk, *mugil*; — λινευτής, οῦ, ὁ, = λινοθήρας; af — λινεύω, opstiller Garn el. Net og fanger deri, ogs. fisker med Garn; v. — λινίσκος, ὁ, *dim.* af λίνον; - (af λίνον).

λινόδεσμος, 2, (δεσμός) = λινόδετος; 2) ὁ λινόδεσμος, Baand af Liin el. Hør, Seilgarn, o. dl.; — λινόδετος, 2, (δέω) bunden med Line el. Strikke; — λινόδρυς, υος, ἡ, Navnet paa en vis Plante; jf. χαμαίδρυς; — λινοεργής, 2, = λινεργής; — λινοερκής, 2, (ἕρκος) indsluttet i Garn el. Net; — λινόζευκτος, 2, (ζεύγνυμι) bunden el. bindende med en linned Traad; — λινόζωστις, ἡ, Bingelurt, etslags Plante; — λινοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) en Jæger med Garn; — λινοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ, *jon.* f. λινοθώραξ, (θώραξ) med linned Harnisk, *Il.*; — λινοκαλάμη, v. λινοκαλαμίς, ίδος, ἡ, (κάλαμος) Liinplante; — λινοκάρυξ, υκος, ὁ, *dor.* f. λινοκήρυξ, som udraaber Linned til Salg; — λινόκλωστος, 2, (κλώθω) spindende Hør; 2) *pass.*, spunden af Hør; v. — λινόκροκος, 2, (κρέκω) vævet af Hør, linned; - (af flgd.).

λίνον, τό, Liinplante, Liin, Hør, *linum*; 2) hvad der er giort af Liin el. Hør; bes. *a)* Traad, Snor, Line, Fiskerline, o. dl.; *transl.* ogs. Skiebnens Traad, ex. *Il.* 20, 128, ἅσσα οἱ Αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ; - λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε, *Il.* 18, 570, forklares sædv. ved ἄειδε - ὑπὸ λίνον, ὑπῆδε τῷ λίνῳ, τῇ χορδῇ, sang til Strængen; men efter *Aristarch.* skal λίνον her henføres til ὁ λίνος, γένος τι ὕμνου, see λίνος Bem. 2; *b)* Fiskergarn, Jægergarn; *c)* Linned, Lerred; Seildug, Lagen, Seil, o. dl.; [ῐ].

*λινόπεπλος, 2, (πέπλος) med linned Overklædning; — λινοπηνής, 2, (πηνίον) vævet af Horgarn, linned; — λινόπλεκτος, 2, (πλέκω) flettet, strikket af Liingarn; — λινόπληκτος, 2, som skyer Garnet, (om Dyr, som engang have været fangne deri); v. - λινοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, indsluttet i Garnet, (om Fisken, som søger at arbeide sig ud af Garnet, hvori den er fangen); 2) *transl.*, et Menneske i rasende Bevægelse el. Lidenskab, som φρενοπλήξ; *superl.* λινοπληγέστατος; (cf πλήσσω); — λινοπλόκος, 2, (πλέκω) som knytter, binder Garn el. Net; 2) *pass.*, λινόπλοκος, 2, flettet, knyttet af Liingarn; v. — λινοπλύνας, ου, ὁ, (πλύνω) som vasker Linned, Garn, Net, o. dl.; - (af λίνον).

λινοποιός, 2, (ποιέω), som gjør Lerred; ὁ λινοποιός, Linnedvæver; — λινοπόρος, 2, (πορεύομαι) αὖραι, de Seilene giennemstrygende Vinde, *auræ velivolæ*; — λινοπτάω, -άομαι, ogs. λινοπτάζω, er - λινόπτης, ου, ὁ, (ὄψομαι) som giver Agt, som passer paa det opstillede Jægergarn, (om noget Dyr løber deri); — λινόπτερος, 2, v. λινοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, (πτερόν, πτέρυξ) ναῦς, med linnede Vinger, d. e. med Seil; — λινόπτης, ου, ὁ, see u. λινοπτάω; v. — λινορραφής, 2,

(ῥάπτω) sammensyet af Lerred, δόμος, h. *Æsch.* om etslags ægyptisk Skib.

Λῖνος, ου, ὁ, Linos, gammel thebansk Heros og Sanger, Søn af Apollo og en Muse, Lærer for Orpheus og Herakles; df. 2) *appell.*, ὁ λίνος, Sang af el. om Linos; see ogs. u. λίνον Bem. 2, *a*; bes. betegnede λίνος, en Klagesang over Linos's Død, rimel. med en eiendommelig Melodie, see *Herod.* 2, 79, hvor den sammenholdes med Ægypternes μανέρως; særdv. ogs., *ex.* h. *Eur.*, Sang, Glædessang; [ῐ].

*λῐνόσαρκος, 2, (σάρξ) med fiint Kiød; alm. fiin, blød; — λινόσπαρτον, τό, (σπάρτον) etslags Plante, der brugtes som Hør el. Hamp; — λινόσπερμον, τό, (σπέρμα) Liinsæd; — λινοστασία, ἡ, at opstille Jægergarnet; at jage med Garn; af — λινοστατέω, (ἵστημι) opstiller Jægergarnet, jager med Garn; v. — λινοστολέω, er - λινόστολος, 2, (στέλλω) som klæder sig i Linned; df. — λινοστολία, ἡ, Beklædning med Lerred; at bære linnede Klæder; - (af λίνον).

*λῐνόστροφος, 2, (στρέφω) dreiet el. snoet af Hør; men λινοστρόφος, *act.*, som dreier el. snoer Hør; — λινοτειχής, 2, (τεῖχος) med linnede Vægge; v. — λινοτόμος, 2, (τέμνω) som sønderskærer Traaden; ὁ λινοτ., en Taskenspiller, som sønderskærer en Traad og derefter viser Tilskuerne den som heel; df. som Ordsprog, λίνον λίνῳ συνάπτειν, f. ἀπατᾶν; - (af λίνον).

*λῐνοῦλκος, 2, (ἕλκω) trukken el. spunden af Hør; — λινουργεῖον, τό, Linnedvæververksted; af — λινουργέω, er - λινουργός, 2, (ἔργον) som bearbeider Hør, som væver Lerred; df. — λινουργία, ἡ, Forarbeidelse af Lerred; ogs. Lerred; — λινοῦς, ῆ, οῦν, *ctr.* f. λίνεος, ligesom af λινόεις; — λινόϋφος, 2, (ὑφαίνω) som væver Lerred; — λινοῦχος, 2, (ἔχω) som har el. bruger Garn; som fisker med Garn el. Net; — λινοφθόρος, 2, (φθείρω) som fordærver, sønderriver Lerred; — λινοχίτων, ωνος, 2, (χιτών) med linned Underklædning; — λινόχλαινος, 2, (χλαῖνα) med linned Kappe el. Overklædning; v. — λινόω, binder med linnede Traade; - (af λίνον). — λιντήρ, ῆρος, ὁ, d. lat. *linter*. — λίνωσις, ἡ, (λινόω) Binden med linnede Traade. — λίξις, εως, ἡ, (λείχω) Slikken.

λίπα (τό) Olie, Fedt; h. *Hom.* særdv. ἀλεῖψαι λιπ' ἐλαίῳ, χρῖσαι λιπ' ἐλαίῳ, ogs. i Prosa, ἀλείφεσθαι, χρίεσθαι λίπα, jf. *Od.* 6, 227, at salve, at salve sig med Olivenolie; - man antager λίπα i disse Forbindelser at være *dat.* f. λίπαϊ, λίπᾳ, v. ἐλαίῳ at være *adject.* af ἐλάα, for at adskille λίπα fra στέαρ, v. dl.; efter nogle er derimod λιπὰ *adverb.* m. Bem. fedt; - (besl. m. λίπας, λίπος, ἀλείφω, *etc*). — λῐπάζω, v. λιπαίνω, (λίπας, λίπος) gior fed, indsalver; gioder (Jorden).

Λῐπαραῖος, 3, fra Øen Λιπάρα; λίθος Λ., islandsk Agath, Obsidian. — λῐπαράμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, (ἄμπυξ) med glimrende Pandebind; v. — λῐπαραυγής, 2, (αὐγή) med klar Glands, skinnende klart; (af λιπαρός). — λῐπαρέω, holder ud; καὶ τέως μὲν διάγειν λιπαρέοντας; *Herod.* 1, 86; bliver ved, er utrættelig i noget; ofte *c. part.*, *ex.* ἐλιπάρεε ἱστορέων, vedblev at spørge, *id.*; λιπαρεῖν τῇ πόσει; at vedblive at drikke, *id.*; *b)* bes. vedbliver at bede, beder indstændigen; ogs. *transit.*, λιπαρεῖν τινα, at bonfalde nogen, *Æsch.*; (af flgd.).

λῐπαρής, 2, *adv.* -ρέως, v. -ρῶς, udholdende, standhaftig, utrættelig, flittig, travl; bes. som beder indstændigen og uden Ophør; λιπαρὴς χείρ, som under Bønner offrer til Guderne, *Soph.*; λιπαρὴς θρίξ, som offres under Bønner, *id.*; (besl. m. λιπαρός m. Bem. klæbende, holdende fast ved noget); df. — λῐπαρία, ἡ, Vedholdenhed, Udholdenhed, Standhaftighed, ἐς τόδε (hidtil) λιπαρίῃ τε καὶ ἀρετῇ ἀντέχομεν, *Herod.* 9, 21; Stræben, Travlhed; bes. Vedholdenhed i at bede, indstændig Beden el. Bøn.

*λῐπαρία, ἡ, Fedtighed, Klæbrighed; — λιπαρόγεως, ω, 2, (γῆ) med fed Jordbund; — λιπαρόζωνος, 2, (ζώνη) med glimrende Bælte el. Livgiord; — λιπαρόθρονος, 2, (θρόνος) med glimrende Sæde el. Throne, *Æsch.*; — λιπαροκρήδεμνος, 2, (κρήδεμνον) med glimrende Hovedbind, *Il.*; — λιπαρόμματος, 2, (ὄμμα) med glimrende, skinnende Øine; v. — λιπαροπλόκαμος, 2, med glindsende el. med salvede Lokker, *Il.*; - (af flgd.).

λῐπαρός, 3, *adv.* -ρῶς, (λίπας, λίπος) oprindel. fed; df. glindsende af Fedt, Olie, Salve, salvet, *ex.* λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα, *Od.* 15, 332, hvilket dog *Eust.* forklarer ved λιπῶντες, fede; λιπαροὶ πόδες, fede, glatte, glindsende Fødder; λιπαρὰ θηρία, *Xen.*; 2) *transl.* som *nitidus*, *lautus*, glimrende, anseet, fornem, lykkelig; λιπαρὸν γῆρας, lykkelig, sorgløs Alderdom; ligel. λιπαρῶς γηράσκειν, *Hom.*; *b)* om Ting, glimrende, prægtig, herlig, smuk, λιπαρὰ κρήδεμνα, *id.*; λιπαροὶ χοροί, *Hes.*; λιπαραὶ Ἀθῆναι, det prægtige, rige, lykkelige Athenen, *Pind.*; *c)* om Jordbunden, feed, frugtbar, som

giver meget af sig; ogs. om Undersaatter, *λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας*, yde rige Afgifter, *Il.*; 3) sild. klæbende, klæbrig; df. som *λιπαρής*, vedholdende.

* *λῐπαρότης*, *ητος*, *ἡ*, Fedme, at være fed el. fast i Kiødet; — *λιπαρόχροος*, 2, *ctr.* *-χρους*, o. *λιπαρόχρως*, *ωτος*, *ὁ*, *ἡ*, (*χρόα*, *χρώς*) med glindsende Legeme el. Hud; o. — *λιπαρώψ*, *ῶπος*, *ὁ*, *ἡ*, (*ὤψ*) med glindsende Aasyn el. Udseende; - (af *λιπαρός*). — *λίπας*, *αος*, *τό*, = *λίπος*, Fedt, Fedtighed, Olie. — *λίπασμα*, *τό*, hvad der feder el. gioder; Fedtighed; o. — *λιπασμός*, *ὁ*, Feden, Mæsken, Gioden; (af *λιπάζω*).

λῐπαυγής, 2, (*λιπεῖν*, *αὐγή*) forladt af Lyset, uden Lys, mork, blind. — *λῐπάω*, (*λίπας*, *λίπος*) er fed, fedtet, klæbrig. — *λῐπεῖν*, *inf. aor.* 2 til *λείπω*. — *λιπερνέω*, ogs. *λιφερνέω*, er - *λιπερνής*, 2, ogs. *λιπερνής*, *ῆτος*, *ὁ*, *ἡ*, forladt, ulykkelig, fattig, uden Huus og Hiem; (rimel af *λιπεῖν*, o. *φερνή*, f. *λιποφερνής*). — *λιπερνήτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* *-νῆτις*, *ιδος*, = *λιπερνής*. — *λιπεσήνωρ*, *ορος*, *ὁ*, *ἡ*, (*λιπεῖν*, *ἀνήρ*) ladende Manden i Stikken.

* *λῐπόβιος*, 2, (*βίος*) forladende Livet, doende, dod; — *λιποβλέφαρος*, 2, (*βλέφαρον*) uden Oienlaag el. Oine; — *λιπογάλακτος*, 2, = *λειπογάλακτος*; — *λιπόγληνος*, 2, (*γλήνη*) uden Oieæble el. Oiesteen, blind; — *λιπόγλωσσος*, 2, (*γλῶσσα*) uden Tunge; *λιπογνώμων*, *ονος*, 2, = *λειπογνώμων*; — *λιπόγυιος*, 2, (*γυῖον*) hvem Lemmerne forlade, lam; — *λιπόδερμος*, 2, (*δέρμα*) uden Hud el. Skal; — *λιποδρανέω*, (*δραίνω*) forlades af Kræfterne, er el. bliver afmægtig; - (af *λιπεῖν*, *λείπω*). — *λῐπόεις*, *εσσα*, *εν*, = *λιπαρός*. — * *λῐπάζυγος*, 2, (*ζυγόν*) forladende Aaget, enkelt; — *λιπόθριξ*, *τριχος*, *ὁ*, *ἡ*, (*θρίξ*) som mister Haaret, uden Haar; — *λιπόθροος*, 2, (*θρόος*) som mister Stemmen, uden Stemme; o. — *λιποθυμέω*, (*θυμός*) bliver afmægtig; df. — *λιποθυμία*, *ἡ*, Afmagt; - (af *λιπεῖν*).

* *λῐποκτέανος*, 2, (*κτέανον*) uden Formue, fattig; — *λιπόκωπος*, — 2, (*κώπη*) uden Greb, Hefte, Stilk; — *λιπομαρτυρία*, *ἡ*, = *λειπομαρτύριον*; — *λιπομήτωρ*, *ορος*, (*μήτηρ*) som forlader el. har forladt Moderen; — *λιπόναυς*, ogs. *λιπόνας*, *ὁ*, *ἡ*, o. *λιπόνεως*, *ω*, *ὁ*, (*ναῦς*) som forlader Skibet; — *λιποναύτης*, *ου*, *ὁ*, = *λειποναύτης*; — *λιπόπαις*, *παιδος*, *ὁ*, *ἡ*, (*παῖς*) forladt af Børnene, barnløs; — *λιπόπατρις*, *ιδος*, *ὁ*, *ἡ*, (*πατρίς*) forladende Fædrelandet; 2) som volder, at nogen forlader el. glemmer Fædrenelandet; — *λιπόπνοος*, 2, (*πνοή*) som mister Veiret, uden Aandedræt, afmægtig, dod; — *λιπόπτολις*, *ιος*, *ὁ*, *ἡ*, (*πτόλις*, *πόλις*) forladende Byen; o. — *λιπόῤῥινος*, 2, (*ῥινός*) uden Hud; - (af *λιπεῖν*).

λιπόῤῥινος, 2, (*ῥινός*) med fedtagtig Hud; af — *λίπος*, *τό*, Fedtighed, Fedt, Tælle, Olie; ogs. Salve, Salveolie, jf. *λίπα*; [ĭ]. — * *λῐποσαρκέω*, er el. bliver - *λιποσαρκής*, 2, ogs. *λιπόσαρκος*, 2, (*σάρξ*) uden Kiød, maver; — *λιποσθενής*, 2, (*σθένος*) uden Styrke, kraftlos; — *λιπόσκιος*, 2, (*σκιά*) uden Skygge; *transl.*, klar, tydelig; — *λιποστέφανος*, 2, forladende Krandsen, faldende deraf, *φύλλον*; — *λιποστρατία*, *ἡ*, at være - *λιποστράτιος*, 2, (*στρατός*) som forlader Hæren; — *λιποτακτέω*, er - *λιποτάκτης*, *ου*, *ὁ*, (*τάξις*) som forlader Geledet, som forlader sin Post; — *λιποτριχής*, 2, o. *-τριχος*, 2, (*θρίξ*) = *λιπόθριξ*; o. — *λίπουρος*, 2, (*οὐρά*) uden Hale; - (af *λιπεῖν*).

* *λῐποφεγγής*, 2, (*φέγγος*) forladt af Lyset el. Synet, uden Lys el. Syn; mork, blind; — *λιπόφθογγος*, 2, (*φθογγή*) = *λιπόθροος*; o. — *λιποψυχέω*, (*ψυχή*) bliver afmægtig; døer; bliver modløs; - (af *λιπεῖν*). — *λιπόω*, *poët.* = *λιπάω*. — *λίπτω*, o. *λίπτομαι*, *pf.* *λέλιμμαι*, attraaer, begierer, længes efter noget, *τινός*, *alexandr.*; (af *λι-*, besl. m. *λίτομαι*, *λίσσομαι*). — *λιπώδης*, 2, (*λίπος*, *εἶδος*) fedtet, olieagtig.

λῑραίνω, = *ἀναιδεύομαι*, er fræk el. uforskammet, *λιρός*. — *λίρινος*, *λιριόεις*, o. *λίριον*, slettere Skrivemaade f. *λείρινος*, *etc.* — *λῑρός*, ogs. *λῖρος*, 3, fræk, kaad, lysten; *alexandr.* o. sield.; df. — *λιρόφθαλμος*, 2, (*ὀφθαλμός*) med kaade el. lystne Oine. — *λῖς*, *ὁ*, *defect. ep.*, f. *λέων*, Løve, *acc.* *λῖν*, *Hom.*; h. *alex.* ogs. *nom.* o. *dat. pl.*, *λίες*, *λίεσσι*. — *λίς*, *ἡ*, *ep.* forkortet i *λὶς πέτρη*, f. *λισσὴ πέτρη*, glat Klippe, *Od.*; [ĭ]; - Defectiverne, *λῖτα*, *λιτί*, see neden. — *λίσαι*, *ep.* *λίσσαι*, *imperat. aor.* 1 *med.* af *λίσσομαι*. — *λισγάριον*, *τό*, *dim.* af *λίσγος*, *ὁ*, sild. f. *σκαφεῖον*, Spade, Skovl; Gravstikke; (egentl. hvormed man glatter; af *λισσός*, *λίσπος*).

λίσπαι, *αἱ*, see u. *λίσπος*. — *λισπόπυγος*, 2, (*πυγή*) med glat Bag; af — *λίσπος*, 3, *att.* *λίσφος*, (*λισσός*, *λεῖος*) glat, glattet, afsleben, *γλῶσσα*, *Ar.*; ogs. udtæret, maver, 2) *αἱ λίσπαι*, Stykkerne af en overskaaren Tærning, der som *tessaræ hospitalitatis* tiente til Beviis paa, at en Giesteven, *ξένος*, var den, som han udgav sig for; ogs. *σύμβολα*. — *λισσάνιος*, 2, *lacon.* f. *ἀγαθός*. —

λισσάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til λισσός, f. λισσή; 2) *subst.*, f. λισσὰς πέτρα, glat, steil Klippe.

λίσσομαι, *f.* λίσομαι, [ῐ], *aor.* 2 ἐλλιτόμην, beder, bønfalder, besværger, ὑπὲρ τοκέων, ved nogens Forældre; ogs. uden *præpos.*, *ex.* Ζηνὸς ἠδὲ Θέμιστος, ved Zeus og Themis; *c. acc. pers.* beder, bønfalder nogen, τινά, om noget, τί; ταῦτα μὲν οὐκ ὑμέας ἔτι λίσσομαι, *Od.*; f. *acc. rei* sættes ogs. *inf.*, *acc. c. inf.*, el. ὅπως; ogs. m. tilføiet *dat.* εὐχῇσι, λιτῇσι, o. dl., med Løfter, med Bønner, *Hom.*; πολλὸς ἦν λισσόμενος, han bad meget, *Herod.*; – (enten af λισσός, λεῖος, ligesom giør mig glat, myg, smidig, el. af λι–; jf. ogs. λίτομαι).

λισσός, 3, glat; λισσὴ πέτρη, *Od.*, see u. λίς; (besl. m. λεῖος, λίσπος). — λιστός, 3, (λίσσομαι) ombedet; til at bede om. — λιστραίνω, o. λυστρεύω, omgraver, omhakker, φυτόν, *Od.*; graver og jevner; o. — λίστριον, τό, *dim.*, af – †λίστρον, τό, (λισσός, λεῖος) hvormed man opgraver og jevner Jorden, Spade, Skovl, Hakke, o. dl., Skuffejern, *Od.*; df. — λιστρόω, jevner, glatter; o. — λιστρωτός, 3, jevnet, glattet. — λίσφος, 3, *att.* f. λίσπος. — λίσχροι, οἱ, saadanne Værter, som omgraves, naar de blomstre, for dermed at giøde Jorden.

λῖτα, λῖτί, *acc.* o. *dat. defect.* h. *Hom.*, m. Bem. fiint (slet, glat) Linned; at λῖτα er *masc.*, viser *Od.* 1, 130, ὑπὸ λῖτα πετάσσας Καλόν, δαιδάλεον, *Buttm.*; λιτί, alene i Forbindelsen, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, med fiint og slet Liinklæde; jf. ἑανός; (besl. m. λιτός, λεῖος, o. s. v.). — λῖτάζομαι, o. λιταίνω, = d. brugeligere λιτανεύω. — *λῖτάνεια, ἡ, Beden, Bønfalden; — λιτανευτικός, 3, hørende, skikket til at bede el. bønfalde; o. — λιτανευτός, 3, ombedet; erholdt ved Bønner; – (af flgd.).

λῖτᾰνεύω, beder, bønfalder, som d. besl. λίσσομαι; bes. beder om Beskyttelse som ἱκέτης, γούνων, ved nogens Knæer, o. fuldstændigen, γούνων ἁψάμενοι λιτανεύομεν; ogs. som λίσσομαι, *c. acc. pers.*, λιτανεύειν τινά, at anraabe nogen, *Hom.*; πολλὰ λιτανεύοντας, uagtet de bade meget (for deres Liv), *Xen.*; af — λιτανός, 3, (λιτή) bedende, bønfaldende; ogs. = λιτανευτικός.

λῖταργίζω, *Ar.*, er – λίταργος, 2, som iler el. løber; hurtig, hastig; (skal være af λι– o. ἀργός); df. — λιταργισμός, ὁ, Ilen, Ilfærdighed, hurtigt Løb. — λιτασμός, ὁ, (λιτάζομαι) Beden, Bønfalden. — λῖτή, ἡ, Beden, Bønfalden, Bøn; λιτῇσι λίσσεσθαι, *Od.*, see u. λίσσομαι; 2) efter *Il.* 9, 500, flgd., ere αἱ Λιταί (de angerfulde Bønner) Døttre af Zeus, der følge langsomt efter Ἄτη (Forbrydelsen), for at bøde paa det af denne stiftede Onde; (besl. m. λίτομαι, λίσσομαι); df. — λιτήσιος, 2, bedende, bønfaldende. — λιτί, see u. λῖτα.

λῖτόβιος, 2, (βίος) levende simpelt, sparsomt, slet; – λιτοβόρος, 2, (βορά) med ringe Kost, som spiser slet; o. – λιτοδίαιτος, 2, (δίαιτα) med simpel el. ringe Levemaade; (af λῖτός). — λίτομαι, sield. *præs.* f. λίσσομαι, *poët.* — λῖτός, 3; *adv.* λιτῶς, glat, jevn, slet, simpel, som ἁπλοῦς; *oppon.* kunstig, virket, o. dl.; som haves let og uden Umage, ringe, liden, ubetydelig; tynd, fiin, o. dl.; (besl. m. λεῖος, λισσός, λίς). — λῖτός, 3, bedende, bønfaldende, *Pind.*; (besl. m. λίτομαι).

λῖτότης, ητος, ἡ, den Beskaffenhed, at være λῖτός; Simpelhed, Jevnhed, Slethed; Tyndhed, Fiinhed; Ringhed, Lidenhed. — λιτουργέω, o. λιτουργός, 2, = λειτουργέω, λειτουργός, men alene m. Bem. som handler ilde imod alle, som taler ilde om alle, som πανοῦργος, λεωργός; df. — λιτούργημα, τό, = πανούργημα, slet Streg. — λῖτοφαγία, ἡ, (λῖτός, φαγεῖν) ringe Kost.

λίτρα, ἡ, lat. *libra*, et Pund, Vægt af 12 Unzer; 2) liden Sølvmynt, $2\frac{2}{3}$ Obol; 3) sild. Vægten paa Himmelen; df. — λιτραῖος, 3, ogs. λιτριαῖος, 3, som holder et Pund; som er en λίτρα værd. — λίτρον, τό o. λιτρώδης, 2, *att.* f. νίτρον, νιτρώδης. — λιτροσκόπος, 2, (λίτρα, σκοπέω) Møntskuer, Møntprøver, Vexelerer. — Λιτυέρσης, ου, ὁ, Lityerses, slegfred Søn af den phrygiske Konge Midas; en efter ham kaldet Meiersang. — λῖφαιμέω, λίφαιμος, = λειφαιμέω, λείφαιμος. — λιφερνέω, = λιπερνέω.

λιχανός, ὁ, (λείχω) Slikkefinger, Pegefinger. — λίχανος, ἡ, *sc.* χορδή, den Stræng, som gribes med Pegefingeren, ogs. dens Tone. — λιχάς, άδος, ἡ, Rummet imellem den udstrakte Tommel- og Pegefinger. — λιχήν, ῆνος, ὁ, slettere Skrivem. f. λειχήν. — λιχμάζω, *Hes.*, λιχμαίνω, o. λιχμάω, (λείχω) slikker, beslikker; *in med.*, slikker mig om Munden; h. *Hom.* alene i ἀπολιχμάομαι; df. — λιχμήρης, 2, ἑρπηστής, Slange, som spiller med Tungen; 2) lækker, slikvorn. — λιχμώω, = λιχμάω, *poët.*

*λιχνάω, = λιχνεύω, *Ar.*; — λιχνεία, ἡ, Slikkeri, Fraadseri; alm. at være λίχνος; δοῦλοι λιχνειῶν, *Xen.*; o. — λίχνευμα, τό, Slikkeri, lækker Spise; af — λιχνεύω, beslikker, be-

graver, ogſ. *intr.* ligeſom *med.* λιχνεύομαι, er ſlikken, vellyſtig, lyſten, τί o. εἴς τι, efter noget; — λιχνία, ἡ, = λιχνεία; o. — λιχνοβόρος, 2, (βορά) ſom gierne vil ſpiſe lækkert; af — λίχνος, 3, ogſ. 2, ſlikken, ſlikvorn, lyſten, begierlig, τινός, efter noget; *transl.*, nysgierrig; ὁ λίχνος, en Slikmund; (af λείχω, beſl. m. γλίχομαι, λίπτω, λίσσομαι); df. — λιχνο-τένθης, ου, ὁ, en Slikmund; o. — λιχνό-φιλάργυρος, 2, ſlikken og gierrig. — λίψ, *gen.* λιβός, ὁ, Sydveſtvind, *Africus*; (rimel. ſom fugtig, af λείβω). — λίψ, *gen.* λιβός, ἡ, (λείβω) Draabe, Væde, Drikofſer, o. dl., *Æsch.*, — λίψ, *gen.* λιβός, ἡ, = λεπάς, λισσάς, ſteil Klippe. — λιψουρία, ἡ, (λίπτω, οὐρέω) Trang til at lade Vandet. — λιψύδριον, τό, = λειψύδριον.

λό, f. λόε, *Od.* 10, 361. — λόβιον, τό, *dim.* af — λοβός, οῦ, ὁ, Øreſlæp, Øreſlip, εὔτρητος, *Hom.*; 2) nedhængende Blad af Leveren, hvoraf man ſpaaede; 3) Bælg, Skal, Kapſel, beſ. af Bælgfrugter, ſom deraf hede ἔλλοβα; ogſ. etſlags Bælgfrugt el. Bønner, ellers δόλιχος; (rimel. af λέπω, afſkaller, afbælger); df. — λοβόω, deler, afſondrer Leverens Blade, ſee frgd. Bem. 2; o. — λοβώδης, 2, (εἶδος) ſom ligner Skal, Bælg el. Bælgfrugt, ſee λοβός Bem. 3.

λογάδες, αἱ, det hvide i Øiet; ogſ. Øiet ſelv; jf. λογάς. — λογάδην, *adv.*, med Valg, efter Udvalg; 2) i en Hob, ſammenhobet; o. — λογαῖος, 3, valgt, udvalgt, udſøgt; (af λογάς). — λογαοιδικὰ μέτρα, h. *gramm.*, Vers, hvis ſtærkere Fødder gaae over til ſvagere, *ex.* Dactylus til Trochæus i Verſet, *pauperiem sine dote quæro*; (af λόγος, ἀοιδή). — λογάριον, τό, *dim.* af λόγος, *Dem.* — λογάς, άδος, ὁ, ἡ, (λέγω) opſamlet; udvalgt, udkaaren; λογάδες λίθοι, opſamlede, ubehugne Markſtene. — λογάω, *desid.* af λέγω, vil gierne ſnakke, er ſnakſom, *Luc.* — λογγάζω, = λαγγάζω; df. — λογγασίη, ἡ, o. λογγάσια, τά, Steen el. Klippe paa Strandbreden, hvorved man faſtgiør det Toug, hvormed Skibet holdes faſt. — λογγών, ῶνος, ὁ, = λαγγών.

*λογεῖον, τό, det Sted paa Theatret, hvor Skueſpilleren ſpiller el. declamerer ſin Rolle, lat. *pulpitum*; — λογέμπορος, 2, (ἔμπορος) ſom driver Handel med Videnſkaberne, ſom ernærer ſig deraf; — λογεύς, έως, ὁ, = λογιεύς. — λογίατρος, ὁ, (ἰατρός) Læge (alene) i Ord el. i Munden; — λογίδιον, τό, *dim.* af λόγος; o. — λογιεύς, έως, ὁ, en Taler, ſædv. ῥήτωρ; 2) en Proſaiſt; — (af λόγος, λέγω).

λογίζομαι, (λόγος) regner, beregner, regner ſammen, holder Regning; overlægger, overveier; giør en Slutning, ſlutter. — λογικεύομαι, ſlutter, ſild.; af — λογικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Sproget, Talen, Ordene; brugelig i Talen; proſaiſk; øvet i Sproget el. Talen, veltalende; 2) hørende til Fornuft, Tænkning, Slutning; fornuftig, logiſk; τὸ λογικόν, Tænkekraften; jf. λόγιος; o. — λόγιμος, 3, o. 2, værd at tale om, mærkværdig; λογιμώτατον ἔθνος, *Herod.*; ſædv. ἐλλόγιμος; — (af λόγος).

λόγιον, τό, Tankeſprog; Orakelſvar; τὰ λόγια λέγει, Oraklerne ſige, *Herod.*; egentl. *neutr.* af — λόγιος, 3, *adv.* λογίως, (λόγος) ſom kiender Ordene el. Talen, d. e. veltalende; beſ. ogſ. *epith.* til Hermes ſom Gud for Sprog og Veltalenhed; τὸ λόγιον, Veltalenheden; *b)* ſom er dannet igiennem Sprogvidenſkaben, d. e. lærd, ſom har mange Kundſkaber; *c)* ſom taler el. foredrager i Proſa, *oppon.* ἀοιδός, *Pind.*; beſ. Hiſtorieſkriver, *Herod.*; ſild. ogſ. en Taler; h. Philoſopherne, en Dialektiker; 2) værd at tale om, berømt, *Herod.*; 3) forſtandig, klog, erfaren; df. — λογιότης, ητος, ἡ, Talegave, Veltalenhed; Udtrykkets Reenhed, Styrke og Skiønhed, *ex.* h. Sophokles.

*λόγισμα, τό, det Beregnede; Beregning; o. — λογισμός, ὁ, Regnen; Regning; οἱ λογισμοί, Regnekunſten, jf. λογιστικός; 2) *transl.*, Beregning, Betragtning, Overveielſe, Eftertanke; fornuftig Grund; Slutning; τὸν εὖ φρονοῦντα δεῖ τὸν λογισμὸν (den ſunde Sands) ἀεὶ τῶν ἐπιθυμιῶν κρείττω πειρᾶσθαι ποιεῖν, *Dem.*; (af λογίζομαι).

*λογιστεύω, er en λογιστής, prøver en Regning; alm. prøver, giennemgaaer nøiagtigen; o. — λογιστήριον, τό, i Athenen det Sted, hvor Logiſterne, οἱ λογισταί, forſamledes; 2) Regneſkole; 3) Sted, hvor man philoſopherer og diſputerer; af — †λογιστής, οῦ, ὁ, (λογίζομαι) ſom regner, en Regnemeſter; 2) i Athenen vare οἱ λογισταί, de 10 Regnſkabsreviſorer, ſom modtoge de afgaaende Øvrighedsperſoners Regnſkaber, jf. εὐθύνης; alm. ſom efterſeer el. bedømmer noget; λογιστὴς δίκαιος τῶν πραγμάτων, *Dem.*; df. — λογιστία, ἡ, Logiſternes Embede og Værdighed; o. — λογιστικός, 3, hørende, ſkikket til Regning, øvet deri; ἡ λογιστική, *sc.* τέχνη, ſom οἱ λογισμοί, Regnekunſten, (den praktiſke; derimod ἀριθμητική, d. theoretiſke); 2) hørende, ſkikket til Overlægning, Eftertanke, o. dl.; ſom overlægger, tænkſom; τὸ λογιστικόν, Eftertanken.

*λογογραφέω er en λογογράφος, ſkriver i Proſa; ſkriver en Hiſtorie; ſild.

skriver Taler; – denne Handling, *λογογραφία*, ἡ; o. — *λογογραφικός*, 3, horende, skikket, tilboielig til at skrive i Prosa, til at skrive en Historie el. Tale; ἡ *λογογραφική*, *sc.* τέχνη, denne Kunst; af — *λογογράφος*, 2, (γράφω) som skriver i Prosa, bes. Historier o. Taler; bes. kaldtes de ældste Historieskrivere (indtil *Herod.*) λογογράφοι, som de, der skreve Tildragelser el. dog historiske Sagn, λόγους, (ikke μύθους); jf. *Thuc.* 1, 21; sild. som for Betaling skriver Retstaler til andres Brug; ὅὐ οὐ *λογογράφος καὶ θεοῖς ἐχθρός*; *Dem.*; 2) Regnskabsforer.

**λογοδαίδαλος*, 2, (δαίδαλος) som taler kunstigen, som forkunstler Foredraget; — *λογόδειπνον*, τό, (δεῖπνον) lærd Giestebud; — *λογοδηρία*, ἡ, (δῆρις) Ordstrid, sild.; — *λογο-διάῤῥοια*, ἡ, en Diarrhee af Ord, Ordgyderi; — *λογο-διδάσκαλος*, ὁ, ἡ, Lærer i Veltalenheden; — *λογοειδεια*, ogs. -*ειδία*, ἡ, den Beskaffenhed, at være λογοειδής Bem. 1; af — *λογοειδής*, 2, (εἶδος) som ligner Prosa, som ligner den almindelige og simple Udtryksmaade; 2) sandsynlig, rimelig; – (af λόγος).

**λογοθεσία*, ἡ, ogs. -θέσιον, τό, (θέσις) Ordstilling, Stiil; 2) Handlingen – *λογοθετέω*, kalder til Regnskab, τινά, nogen; alm. er – *λογοθέτης*, ου, ὁ, (τίθημι) som drager til Regnskab el. Ansvar; som modtager og prøver el. reviderer Regnskaber; — *λογοθεώρητος*, 2, (θεωρέω) som alene med Forstanden el. Fornuften kan fattes og indsees, intellectuel, *oppon.* som falder i Sandserne; o. — *λογοθήρας*, ου, ὁ, (θηράω) Ordjæger; – (af λόγος).

**λογοκλοπεία*, ἡ, (κλέπτω) stiaalne Udtryk el. Tanker, Plagiat; — *λογολεσχέω*, er – *λογο-λέσχης*, ου, ὁ, Sladderhank, Ordgyder; — *λογομάγειρος*, ὁ, Ordkok; — *λογομανέω*, (μαίνομαι) har umaadelig Iver for Videnskaberne; — *λογομαχέω*, er – *λογομάχος*, 2, (μάχομαι) som strider med el. om Ord, Ordklover, Kiævler; df. — *λογομαχία*, ἡ, Ordstrid, Kiævleri; — *λογόμιμος*, 3, (μιμέομαι) som efterligner Ordene; som efterligner med Ord; o. — *λογομύθιον*, τό, (μῦθος) fabelagtig Fortælling; – (af λόγος).

λογοπλάθος, 2, (πλάσσω) dannende Ord; o. — †*λογοποιέω*, er λογοποιός, gior Ord; opdigter en Fortælling el. Fabel; alm. sladdrer, fortæller; df. — *λογοποίημα*, τό, Snak, Sladder, Rygte; opdigtet Fortælling, Fabel; — *λογοποιητική*, ἡ, *sc.* τέχνη, den Kunst, som oves af en λογοποιός; o. — *λογοποιΐα*, ἡ, Fortælling, Opdigtning, Fabel; 2) den Kunst at tale, fortælle, digte; – (af λόγος).

λογόποιός, 2, (ποιέω) som gior Ord el. Taler; bes. *a)* som skriver i Prosa; som skriver historiske Værker, *Herod.*, *oppon.* ἐποποιός, jf. λογογράφος; ogs. som skriver Retstaler for Andre; *b)* en Fabeldigter, *ex.* Æsopus; *c)* som opdigter el. udbreder Rygter, Sladder, o. dl.; Snakker, Sladderhank, Vindmager; — *λογοπραγέω*, (πράσσω) gior, opdigter, udbreder et Rygte, Sladder, o. dl.; 2) fordrer Regnskab; o. — *λογοπράτης*, ου, ὁ, (πιπράσκω) o. *λογοπώλης*, ου, ὁ, (πωλέω) Ordkræmmer; – (af flgd.).

λόγος, ὁ, (af λέγω, i de overforte Bem. taler, tænker, alts. Tale, Tanke, *oratio*, *ratio*, tilligemed deres Indhold og Anvendelse); — 1) Talen, hvad der horer til el. fremstilles ved Talen; alts. – 1) Ord, Tale, Fortælling; Snak; τὸν ἔτερπε *λόγοις*; *λόγοι* αἱμύλιοι, *Hom.*, hos hvem derfor sædv. μῦθος; *λόγον* φράσαις, *Pind.*; ἑνὶ *λόγῳ*, med eet Ord, *summatim*; οὐ *πολλῷ* λόγῳ εἰπεῖν, for at være kort, *Herod.*; ὑπὲρ *λόγον*, over al Beskrivelse; ἅπας *λόγος*, ἂν ἀπῇ τὰ *πράγματα*, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν, *Dem.*; (λόγος betegner altid Ordet tilligemed dets Begreb, men aldrig, som ἔπος o. ῥῆμα, ogs. Ordets grammatikalske Beskaffenhed): *b)* med Eftertryk, Ordsprog, Tankesprog, Sentents, Orakelsvar, o. dl.; – 2) Samtale, Meddelelse, Underholdning, mundtligt Andrag; τῷ ἐς *λόγους* ἤϊε, gik hen at tale med ham, *Herod.*; ligel. ἐς *λόγους* ἀφικνεῖσθαι (ἀπικέσθαι, *Herod.*), ἔρχεσθαι, ἐλθεῖν τινι; – 3) Omtale; ἐν *λόγοις* ἀστῶν *ἀγαθοῖσι* αἰνεῖσθαι, *Pind.*; alm. Rygte, Sagn, Fortælling; παρ' ἡμέας περὶ σεῦ *λόγος* ἀπῖκται *πολλός*, Rygtet har sagt os meget om dig, *Herod.*; *λόγος* ἐστί, φέρεται, ἔχει, κατέχει, *fama est*, *fert*, *obtinet*, der siges; df. bes. *a)* historisk Fortælling, Historie; jf. λογογράφος, o. λογοποιός; ogs. et historisk Værk, el. en Deel, en Bog deraf, sild. βίβλος, βιβλίον; *b)* oftere, digtet Fortælling, Fabel; ὁ τοῦ κυνὸς *λόγος*, Fabelen om Hunden; jf. *Herod.* 1, 141; alm. tom og intetsigende Snak, *λόγου* ἕνεκα, *dicis causa*, paa Skromt; *λόγῳ* μὲν –, ἔργῳ δὲ –, efter Skinnet, men i Gierningen; *λόγοι* ταῦτα καὶ προφάσεις, tom Snak og Udflugt, *Dem.*; – 4) Prosa, prosaisk Fremstillelse, *oratio*, *oppon.* ποίημα, ποίησις; *ἀοιδοὶ* καὶ *λόγοι*, *Pind.*; bes. historisk Fremstilling, (hvorpaa neml. den første græske Prosa forsøgte sig; jf. oven, Bem. 3, *a)*; – 5) offentlig Tale, Foredrag i el. for Retten, bes. i Athenen; *λόγους*

ποιεῖσθαι, at holde en Tale; λόγον ὑπέχειν, ὑποσχεῖν, at være anklaget, *Xen.*; df. bes. *a)* λόγον διδόναι, at give nogen Ordet, at tillade ham at tale sin Sag, *Dem.*; λόγου τυγχάνειν, τυχεῖν, at faae Ordet, at komme til at tale, *id.*; *b)* λόγων τέχνη, Veltalenhed; λόγους ἀγαθοί, gode Talere, *Xen.*; — II) hvad der tales el. siges, Ordenes el. Talens Indhold; bes. *a)* Sagen, Tingen, (jf. *res* af *reor*, ἐρεῖν); λόγος ὧδε λέγεται, Sagen fortælles saaledes, *Herod.*; μηδενὶ ἄλλῳ τὸν λόγον τοῦτον εἴπῃς, *id.*; τὸν ἥσσω λόγον - οὐ δύναμαι κρείττω ποιεῖν, den slettere Sag til den bedre, *Xen.*; *b)* κατὰ τὸν σὸν λόγον, efter din Paastand el. Mening; - 2) οἱ λόγοι, Videnskaberne; — III) den Kraft i Sielen, som danner og forbinder Ordene tilligemed deres Begreber, bes. forsaavidt som den udtaler sig igiennem Sproget: Tænkning, Fornuft; κατὰ λόγον, overeensstemmende med Fornuften, *oppon.* παρὰ λόγον; λόγος αἱρεῖ, Fornuften el. sund Sands lærer; ἢν ἡμέας λόγος αἱρῇ, om vi beslutte el. ville, *Herod.*; bes. *a)* fornuftig Prøvelse, Overlæg, Eftertanke; λόγον ἑαυτῷ διδόναι, at giøre sig selv rede for noget; κοινῷ λόγῳ χρησάμενοι, efter fælles Overlæg, *Herod.*; *b)* Omærksomhed, Iagttagelse; bes. Agtelse, Hensyn til nogens Værdighed; ἐόντες λόγου πρὸς βασιλῆος, i Anseelse hos Kongen, *Herod.*; ἐν λόγῳ εἶναι, at være anseet; λόγον τινὸς ἔχειν, ποιεῖσθαι, at tage Hensyn til nogen, at agte nogen, *oppon.* ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχειν, ποιεῖσθαι, τίθεσθαί τινα; ἐν ἀνδρὸς λόγῳ, der ansees for en Mand; - 2) rigtigt Forhold, Regnskab, *ratio*; λόγον διδόναι ὧν ἐποίει, καὶ λαμβάνειν παρ' ἄλλων, at aflægge og modtage Regnskab, *Xen.*; λόγον αἰτεῖν *s.* ἀπαιτεῖν παρά τινος *s.* τινά, at affordre nogen hans Regnskab, τινός, for noget; df. bes. *a)* Forhold, Hensyn, Analogie, Proportion; κατὰ λόγον δυνάμεως, efter Mulighed, *Xen.*; καλὸν καὶ σεμνὸν εἰς ἀρετῆς λόγον καὶ δόξης, med Hensyn til, *Dem.*; *b)* Forhold, Grund, Vilkaar, ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε, paa saadan Betingelse, *Herod.*; ἐπὶ τοῖσι αὐτοῖσι λόγοισι, τοῖσι-, paa de samme Vilkaar, som-, *id.*; *c)* = ὁρισμός, Definition; - 3) Fornuftslutning, Læresætning, Lærebygning, *Plato*.

λογόφιλος, 2, (λόγος, φιλέω) Ven af mange Ord el. af megen Snak. — λογχαῖος, 3, af, med, ved Landsen; v. — λογχάριον, τό, *dim.* af — †λόγχη, ἡ, egentl. den trekantede Jernspids paa Landsen el. Kastespydet, δορυ-πάλτον, λόγχην ἔχον, *Xen.*; 2) Landse, Kastespyd; 3) en Trop el. Afdeling af Landsenerere; jf. ἀσπίς, v. αἰχμή; df. — λογχεύω, stikker med Landsen; v. — λογχήρης, 2, (ἄρω) forsynet med en Landse; — λογχίδιον, τό, v. λογχίς, ίδος, ἡ, *dim.* af λόγχη; — λόγχιμος, 3, = λογχαῖος; κλόνοι λόγχιμοι, Landsernes Klirren, *Æsch.*; — λογχίτης, ου, ὁ, *fem.* λογχῖτις, ιδος, som ligner en Landse; ἡ λογχῖτις, Navnet paa en Plante; — λογχο-δρέπανον, τό, Seglandse; — λογχοποιός, 2, (ποιέω) som giør Landser; — λογχοφόρος, 2, (φέρω) landsebærende; v. — λογχόω, forsyner med en Jern- el. Metalspids, tilspidser; df. — λογχωτός, 3, forsynet med en Jern- el. Metalspids, tilspidset. — λογώδης, 2, = λογοειδής.

λόε, *Od.* 10, 361, *ep.* f. ἔλουε; v. λόεσσαι, λοέσσασθαι, *ep.* f. λοῦσαι, λούσασθαι; af λόω, λοέω, ældre Former f. λούω. — λοετρόν, τό, *ep.* f. λουτρόν; v. — λοετροχόος, 2, *ep.* f. λουτροχόος; af — λοέω, *ep.* f. λούω, vasker, *Hom.* — *λοιβαῖος, 3, hørende til λοιβή; — λοιβάσιον, v. λοιβεῖον, τό, *dim.* af λοιβή; v. — λοιβάω, = λείβω; af — λοιβή, ἡ, (λείβω) at lade dryppe, Bespræengen, Udgyden; Drikoffer, Libation. — *λοιγαῖος, 3, λοιγήεις, εσσα, εν, v. λοιγής, 2, *poët.* = flgd.; — λοίγιος, 3, sørgelig, fordærvelig, forstyrrende, dræbende; ἢ δὴ λοίγια ἔργα, i Sandhed en Ulykke; οἴω λοίγι' ἔσεσθαι, at det vil ende med Fordærvelse, *Il.*; af — λοιγός, οῦ, ὁ, Fordærvelse, Uheld, Undergang, Pestdød, v. dl., *Il.*; (besl. m. λυγρός, λευγαλέος, *lugeo*); df. — λοιγός, 2, = λοίγιος, *poët.*

*λοιδορέω, skielder, skænder, krænker, haaner; τὸ λοιδορῆσαι θεούς, *Pind.*; irettesætter, bebreider, *Xen.*; ligel. *in med.* v. *pass. depon.*, men *c. dat. pers.*, *ex.* λοιδορηθέντος δ' αὐτοῖς ἐκείνου, da han havde udskieldt dem, *Dem.*; df. — λοιδόρημα, τό, Skieldsord, Beskæmmelse, Forhaanelse; ogs. Gienstanden for Forhaanelse; df. *dim.* λοιδορημάτιον, τό; — λοιδορησμός, ὁ, *Ar.*, v. λοιδορία, ἡ, Skielden, Skænden, Beskæmmen; Skieldsord; πάμπολυ λοιδορία καὶ αἰτία κεχωρισμένον ἐστί, *Dem.*; af — λοίδορος, 2, som skielder, skænder, beskæmmer, dadler, bebreider. — λοιμία, ἡ, = λοιμός, Pest, *Hipp.*; v. — λοιμικός, 3, hørende til Pesten, pestilentialsk; af — †λοιμός, οῦ, ὁ, Pest, smitsom og dræbende Sygdom, *Il.*; *transl.*, som *pestis*, Fordærvelse; et fordærveligt, afskyeligt Menneske, *Dem.*; (enten af λῦμα, λύμη,

el. af λιμός, λείπω); ds. — λοιμοφόρος, 2, (φέρω) pestbringende; fordærvelig; — λοιμώδης, 2, (εἶδος) pestagtig, smittende; o. — λοιμώσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, lider af Pesten, har Pest; (formet ligesom λιμώσσω).

λοιπάζω, skriver til Rest; *in med.*, bliver skyldig til Rest; af — λοιπάς, άδος, ἡ, Rest, Restance; Gield; o. — λοιπογραφέω, (γράφω) = λοιπάζω; af — λοιπός, 3, (λείπω, λέλοιπα) øvrig, *reliqvus*, som er tilovers el. tilbage; ὁ λοιπὸς χρόνος, Fremtiden; λοιπόν μοι εἰπεῖν, jeg har tilbage at sige, *Xen.*; τὸ λοιπόν, τολοιπόν, i øvrigt, *cæterum*, fremdeles; τὰ λοιπά, ogs. καὶ τὰ λοιπά, *reliqva*, *et cætera*, vort, og saa videre; λοιπόν, som *adv.*, iøvrigt; derefter, altsaa; ogs. = ἤδε, allerede; *b)* τοῦ λοιποῦ, ἐκ τοῦ λοιποῦ, *sc.* χρόνου, derefter, fra den Tid; for Fremtiden; allerede; *c)* τὴν λοιπήν, *sc.* ὁδόν, Resten af Veien, *Xen.*

λαιοθήϊος, 3, *ep.* f. λοίσθιος, λοῖσθος; λοισθήϊον αεθλον, o. *in pl.* λοισθήϊα, *sc.* ἄεθλα, Kampbelønning for den Sidste, *Il.*; o. — λοίσθημα, τό, det Sidste, Enden; af — λοίσθιος, 3, o. λοῖσθος, 2, den tilbageblivende, yderste, sidste, *Il.*; *superl.* λοισθότατος, den allersidste, *Hes.*; (besl. m. λοιπός). — λόκκη, ἡ, = χλαμύς, *Anal.*

*λόξευμα, τό, skiev, skraa Stilling el. Retning; af — λοξεύω, = λοξόω; — Λοξίας, ου, ὁ, *epith.* til Apollo, af hans skieve, d. e. dunkle, mørke Orakelsvar; — λοξιάς, άδος, ἡ, Dyrkredsens skraae Bane, Ekliptiken; — λοξοβάμων, ονος, 2, o. λοξοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) gaaende i en skiev Retning; — λοξοβλεπτέω, (βλέπω) seer skievt, skeler; — λοξοκίνητος, 2, (κινέω) som bevæger sig skievt el. skraaligt; o. — λοξο-πορέω, gaaer i en skiev el. skraalig Retning; - (af flgd.).

λοξός, 3, skiev, skraa, krum; paa tværs, vendt el. bøiet til Siden; λοξὰ βλέπειν, at see skievt, at skele; λοξὸν ὄμμα, skelende Blik; αὐχένα λοξὸν ἔχει, har en krummet, nedbøiet Nakke, *Theogn.*; men h. *Tyrt.* om Zeus, vender Nakken bort, er ugunstig, vredes; λοξότερον ἔχειν πρός τινα, at være mistroisk imod nogen, *Polyb.*; *b)* om Talen, forvirret, mørk, dunkel; jf. Λοξίας; (ds. d. lat. *luxus*, *luxatus*, om forvredne Lemmer).

*λοξοτενής, 2, (τείνω) som har en skraa el. skiev Retning, κέλευθοι; — λοξότης, ητος, ἡ, skiev, skraa Retning, Skraahed; — λοξοτρόχις, ὁ, ἡ, (τρόχις, τρέχω) ἄγγελος, som løber i Krumninger, som bruger Omsvøb, mørk og uforstaaelig; — λοξόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) skeløiet; — λοξοχρήσμων, ονος, 2, (χρησμός, χράω) som giver krumme, mørke, tvetydige Orakelsvar, som Λοξίας; o. — λοξόω, giør skiev, skraa, krum; ds. — λόξωσις, ἡ, at giøre skiev el. skraa; skiev el. skraa Retning; - (af λοξός).

*λοπαδάγχης, ου, ὁ, (ἄγχω), *inc.*, o. λοπαδαρπαγίδης, ου, ὁ, (ἁρπάζω) som myrder, røver Tallerkener, om en Snyltegiest, *Athen.*; — λοπάδιον, τό, *dim.* af λοπάς; o. — λοπαδοφυσητής, οῦ, ὁ, (φυσάω) Tallerkenblæser, komisk om en Fløiteblæser, der var en Fraadser, (ligesom ved Forvexling af λοπάς o. λωτός); af — λοπάς, άδος, ἡ, etslags fladt Leerkar til at koge i, som τήγανον, ogs. til at spise og drikke af; 2) komisk = ἡ σορός; 3) etslags Sygdom hos Olietræet; af — †λοπάω, (λοπός) om Træer, at slippe Barken; 2) om Olie- o. Figentræer, at have syge Rødder; ds. — λοπητός, ὁ, den Tid om Foraaret, da Træerne slippe Barken; o. — λοπία, ἡ, den Beskaffenhed ved Træer, at de lade sig afbarke.

*λοπίζω, afskaller, afbarker, borttager Skallen el. Barken; ds. — λόπιμος, 2, let at afskalle el. afbarke; med tynd Skal; o. — λοπίς, ίδος, ἡ, o. λόπισμα, τό, = λεπίς, Bark, Skal, Skæl; af — λοπός, οῦ, ὁ, ogs. λόπος, (λέπω) Skal, Bark, Bælg; λοπὸς κρομύοιο, Zvibelhinde, *Od.*; hos Dyrene, Hud, Skind, Læder, den aftrukne Bælg; jf. λόφος.

λορδαίνω, = λορδόω; af — λορδός, 3, krummet el. bøiet forover og indad; alm. concav; *oppon.* κυρτός; ds. — λορδόω, bøier Overkroppen forover; ds. — λόρδωμα, τό, o. λόρδωσις, ἡ, Overkroppens Bøining forover.

λουέω, *ep.* forlænget af λούω, *Hom. Cer.* — λοῦμαι, *att.* f. λούομαι. — λοῦσις, ἡ, (λούω) Vasken, Baden. — λοῦσσον, τό, den hvide Kiærne i Fyrretræet. — *λουστής, ου, ὁ, som gierne bader sig; — λουτήρ, ῆρος, ὁ, Badekar; — λουτηρίδιον, o. λουτήριον, τό, o. λουτηρίσκος, ὁ, *dim.* af λουτήρ; o. — λουτιάω, *desid.* af λούω, har Lyst til at bade mig; - (af λούω).

*λούτριον, τό, det brugte Vaske- el. Badevand; — λουτρίς, ίδος, ἡ, ὤα, Skambælte til Brug ved Badning; o. — λουτροδάϊκτος, 2, (δαΐζω) dræbt i Badet; af — λουτρόν, τό, h. *Hom.* altid λοετρόν o. *in pl.*, (λοέω, λούω) Baden, Bad; Vasken, Afvasken, Afskyl-

len; 2) Vaskevand, Badevand; (betones ogs. λοῦτρον); ogs. = λούτριον, *Ar.*

***λουτροφορέω**, bringer Vand til Badet el. til at bade sig i; af — **λουτροφόρος**, 2, (φέρω) som bringer Badevand, λουτρόν; λουτροφ. ὑδρία, Spand til Badevand; λ. παῖς, i Athenen den Dreng, som hentede Brudgommen Vand fra Kilden Kallirrhoe; λ. χλιδή, Bryllupshøitiden; 2) ἡ **λουτροφόρος**, en Vandkrukke af sort Farve, hvilken sattes paa dens Gravsteen, som var død ugift; — **λουτροχοέω**, gyder Vand i Badet; af — **λουτροχόος**, 2, h. *Hom.* λοετροχ., (χέω) som gyder, bringer Bade- el. Vaskevand; ὁ λ., Slave, som har denne Forretning; λοετροχ. τρίπους, Kiedel, hvori man varmede Badevand, *Hom.*; o. — **λουτρών**, ῶνος, ὁ, Badekammer, Badehuus; - (af λουτρόν).

λούω, *f.* **λούσω**; af d. gl. λοέω har *Hom.* **λοέσσαι**, λοέσσασθαι, λοέσσεσθαι, og af Stamformen λόω, *impf.* λόε, *Od.* 10, 361; af dette λόω dannes ogsaa lettest (ifølge Betoningen) de attiske ogs. joniske Former, *impf. act.* ἔλου, ἐλοῦμεν, *etc.*, o. *med.* o. *pass.* **λοῦμαι**, **λοῦται**, **λοῦσθαι**, *etc.*, *vid. Buttm.*; (efter en anden Fremstillingsmaade er ἔλου, λοῦμαι, *etc.*, syncoperede af ἔλουε, λούομαι, *etc.*); - vasker, bader; *in med.*, vasker mig, bader mig; **λούειν**, **λούεσθαι** ἐν ποταμῷ, ποταμοῖο ῥοῇσιν, ogs. ποταμοῖο, *Hom.*; ἀπὸ κρήνης **λούεσθαι**, *Herod.*, men θερμῷ λούσασθαι, at bruge varmt Bad, *Xen.*; *pass.*, **λοῦσθαι** ὑπὸ Διός, at bades, at beregnes-, *Herod.* 3, 124; (besl. m. λύω, λῦμα; df. d. lat. *luo*, *diluo*, *lavo*, *etc.*).

λοφάδια, see καταλοφάδια. — ***λοφάω**, har en Fiærderbusk; 2) h. *Ar.* som komisk *desid.*, har Lyst til, er syg af Attraa efter en Fiærderbusk; — **λοφεῖον**, τό, Foderal til Fiærderbusken; — **λόφη**, ἡ, = λόφος; Fiærderbusk, *inc.*; o. — **λοφιά**, ἡ, *jon.* λοφιή, Hals med lange og stive Haar el. Børster, Man, Manke; df. om Vildsvinet, εὖ φρίξας λοφιήν, *Od.*, men ἐν **λοφιῇ** φρίσσει τρίχας, *Hes.*; καὶ ἀντὶ μὲν **λόφου** ἡ **λοφιὴ** κατέχρα, en Man tiente for Fiærderbusk, *Herod.* 7, 70; 2) Bagfinnerne hos store Fiske; 3) Forhøining, Høi, sild.; - (af λόφος).

***λοφίας**, ου, ὁ, *jon.* λοφίης, som har en λοφιά; — **λοφίδιον**, τό, *dim.* af **λόφος**; — **λοφιήτης**, ου, ὁ, som beboer Høiene, *epith.* til Pan; — **λόφιον**, s. λοφίον, τό, *dim.* af λόφος, liden Fiærderbusk; liden Høi; 2) = λοφεῖον; o. — **λοφίς**, ίδος, ἡ, = λοφεῖον; - (af λόφος). — **λοφνία**, ἡ, o. **λοφνίς**, ίδος, ἡ, *dim.* **λοφνίδιον**, τό, Fakkel af Viinrankens Bark; (rimel. af λόπος, λέπω).

— ***λοφόεις**, εσσα, εν, med Høie el. Bakker, bakket; — **λοφοποιός**, 2, (ποιέω) som gior Fiæder- el. Hielmbuske; o. — **λοφο-πωλέω**, sælger Fiæder- el. Hielmbuske; - (af flgd.).

λόφος, ου, ὁ, (λέπω) Hals, Nakke, bes. Lastdyrenes, forsaavidt den gnaves el. slides (afskalles) af Aaget; *Il.* 10, 573, staaer **λόφον** f. τράχηλον, egentl. τὸν τένοντα; *transl.*, ὑπὸ ζυγῷ τὸν **λόφον** **ἔχειν**, at være underdanig, *Soph.*, jf. εὔλοφος; 2) Jordhøi, Bakke, *Od.*; **Κρύνιον** ναίων **λόφον**, *Pind.*; jf. γήλοφος; 3) Hielmbusk, *crista*, h. *Hom.* af Hestehaar, sild. Fiærderbusk; df. *a)* h. Fuglene, Fiærdertop, ogs. Hanens Kam; *b)* h. Mennesker, enkeltstaaende Haarlok paa Issen, *vid. Herod.* 4, 175; 4) den afflaaede Hud, Læder, *Hipp.*; - (λόφος forholder sig til λέπω, som δέρμα til δέρω; ogsaa vi overføre ofte Hals, Ryg, o. dl. til Høie og Bierge, jf. ogs. d. lat. *dorsum* o. *jugum*, ligesom vi bruge Kam om det opstaaende Haar).

***λόφουρα**, τά, (οὐρά) kaldes Dyr, som have lange og stive Haar paa Halsen, *ex.* Heste; — **λοφοφόρος**, 2, (φέρω) bærende en Hielmbusk; om Fugle, med en Top el. Kam, *cristatus*; — **λοφώδης**, 2, (εἶδος) bakket; med Top el. Kam; — **λόφωσις**, ἡ, at bære en Top el. Kam; ogs. Toppen selv; o. — **λοφωτός**, 3, (som af λοφόω) med en Fiærderbusk el. Top, toppet; - (af λόφος).

***λοχαγέτης**, ου, ὁ, *dor.* o. *att.* f. λοχηγέτης, = λοχαγός; — **λοχαγέω**, *dor.* o. *att.* f. λοχηγέω, anfører en λόχος; — **λοχαγία**, ἡ, *dor.* o. *att.* f. λοχηγία, Anførselen af en λόχος, den Post være - **λοχᾱγός**, οῦ, ὁ, *dor.* o. *att.* f. **λοχηγός**, (ἡγέομαι, ἄγω) Anfører for en λόχος; for et Compagnie af omtr. 100 Mand, *centurio*; — **λοχάδην**, *adv.*, listigen, lurende, fra et Baghold; 2) inddeelt i **λόχους** el. Compagnier, compagnieviis; — **λοχάζω**, = λοχάω; — **λοχαῖος**, 3, = λοχεῖος, hørende til Fødsel el. til den Fødende; 2) om Sæden, som gaaer i Leie; som skyder yppigt og blomstrende frem; o. — **λοχάρχης**, ου, ὁ, o. **λόχαρχος**, ὁ, (ἄρχω) = **λοχαγός**; - (af λόχος).

λοχάω, belurer, oppasser nogen, τινά, ved el. i et Baghold, λόχος; ogs. *in med.*, *Od.*; alm. efterstræber, fanger ved List; ogs. *intr.*, *Il.* 18, 520, ὅθι σφίσιν εἶκε **λοχῆσαι**, hvor dem syntes (Stedet til) at lægge et Baghold. — **λοχεία**, ἡ, (λοχεύω) at føde, Føden, Barsel; — **λοχεῖος**, 3, (λόχος, Bem. 3) hørende til Fødsel el. til den Fødende; Ἄρτεμις **λοχεία**, som beskytter de Fødende; 2) τὰ

λοχεῖα, a) Barselkonens Renselse efter Fødselen; b) sc. χωρία, Fødested. — *λοχεός*, οῦ, ὁ, = λόχος, *Hes.*

λόχευμα, τό, Fødsel; det Fødte, Barn, Unge; o. — *λοχεύτρια*, ἡ, Barselkone; af — *λοχεύω*, (λόχος Bem. 3, λέχος) bringer til Verden, παῖδα, om Moderen, *Hom. Merc.*; forløser, τίς λοχεύει σε; hvo er din Jordemoder? *Eur.*; oftere *in med.*, føder, avler; 2) *λοχεύομαι*, = λοχάω, *Ar.* — *λοχηγετέω*, = λοχηγέω, *inc.* — *λοχηγέτης*, ου, ὁ, *jon.* f. λοχαγέτης. — *λοχηγέω*, o. *λοχηγός*, ὁ, *jon.* f. λοχαγέω, λοχαγός. — *λόχησις*, ἡ, (λοχάω) Liggen i Baghold, Beluren, Oppassen.

λόχια, τά, = λοχεῖα, see λοχεῖος Bem. 2, af λόχιος. — *λοχία*, ἡ, = λοχεία; 2) Barselkone. — *λοχίζω*, = λοχάω, stiller Baghold for nogen, τινά, efterstræber, belurer; 2) afdeler Mandskabet i λόχους og opstiller det saaledes; 3) = λοχεύω, føder, avler. — *λόχιος*, 2, = λοχεῖος, λοχαῖος; see ogs. λόχια, τά, o. λοχία, ἡ. — *λοχισμός*, ὁ, (λοχίζω) Stillen el. Læggen i Baghold. — *λοχίτης*, ου, ὁ, *fem.* λοχῖτις, ιδος, (λόχος) som ligger i Baghold, som efterstræber, belurer; 2) hørende til samme λόχος el. Compagnie; 3) *λοχῖτις ἐκκλησία*, Romernes *comitia centuriata*, *Dion. Hal.*

λοχμαῖος, 3, hørende til, opholdende sig i Buske; busket; af — †*λόχμη*, ἡ, (λόχος) Vildtets Leie, Krat, Busk, bes. hvori Vildtet skiuler sig; df. — *λόχμιος*, 2, = λοχμαῖος; τὰ λόχμια, = ἡ λόχμη; — *λοχμόω*, *λοχμόομαι*, *fruticesco*, udbreder mig el. vorer som en Busk; o. — *λοχμώδης*, 2, (εἶδος) bevoxen med Buske el. Krat, ligesom Krat.

λόχονδε, *adv.*, (κρίνειν) λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας, *i. e.* ἐς λόχον, til et Baghold, *Hom.*; λόχονδε ἰέναι, at gaae hen (forat lægge sig) i Baghold, *Il.*; af — *λόχος*, ὁ, (λέγω) Baghold, hvori man lurer paa Fienden, jf. frgd.; df. κοῖλος λόχος, πυκινὸς λόχος, om den trojanske Hest, *Od.*; b) Baghold, som bestaaende af en Hob Krigere; λόχον εἷσαι, λόχον ἀρτύνειν, at lægge et Baghold, *Hom.*; c) Baghold som Handling, Oppassen, Beluren; αὐτὴ νῦν φράζευ σὺ λόχον θείοιο γέροντος, hvorledes vi fange den Gamle, *Od.* 4, 395; 2) bes. *att.* er *λόχος* en Underafdeling af τάξις, bestaaende af omtrent 100 Mand, ligesom Romernes *centuria*, jf. λοχαγός; df. ogs. h. Romerne *κατὰ λόχους*, *centuriatim*, see u. λοχίτης; (dog anføres Antallet af den græske λόχος meget forskielligen, *vid. Sturz. Lexic. Xen.*); den spartanske λόχος udgiorde en fierde el. femte Deel af en μόρα, 125 Mand; b) i nogle Stater betegner λόχος en Afdeling af Borgerne, *Xen. Hier.*; ogs. alm. Forsamling, Forening, Hob, Skare; 3) Nedkomst, Barsel, som λοχεία, *Æsch.*; 4) en macedonisk Maaned, svarende til Attikernes μαιμακτηριών. — *λοχώς*, οῦ, ἡ, = λεχώ, Barselkone. — *λόω*, see u. λούω, o. λόε.

λύα, ἡ, Opløsning; df. Tvedragt, Oprør; βιασθέντες λύᾳ, *Pind.*; o. — *Λυαῖος*, ὁ, den (fra Sorger) Løsende el. Befriende, *epith.* til Bacchus; (af λύω). — *λῡγαῖος*, 3, *adv.* -αίως, (λύγη) skyggefuld, mørk, dunkel, sort; ogs. ἠλύγαιος. — **λυγγαίνω*, o. *λυγγάνω*, har Hikke, hikker; — *λυγγώδης*, 2, som ofte har Hikke; o. — *λύγδην*, *adv.*, hikkende; (af λύζω, λύγξ, ἡ). — *λυγδίνεος*, 3, o. *λύγδινος*, 3, af hvid Steen, af Marmor; alm. blendende hvid; af — *λύγδος*, ὁ, en blendende hvid Steen, hvid Marmor; ogs. *in fem.* som ἡ λίθος, ἡ Παρία *λύγδος*, parisk Marmor. — *λύγη*, ἡ, Skygge, Dunkelhed, Mørke; ogs. ἠλύγη; jf. λύκη; [ῡ i λύγη, men ῠ i ἠλύγη].

**λῠγηρός*, 3, bøielig; — *λῠγίζω*, bøier, krummer; vinder, fletter, binder; i Brydekunsten, fælder, nedlægger ved kunstige Vendinger; alm. overvinder; *in med.*, at snoe el. vende sig, ogs. om Dandsende; at være bøielig; — *λύγῐνος*, 3, giort el. flettet af Vidier; — *λύγισμα*, τό, det Bøiede, Krummede, Bundne, Flettede; ogs. Bøining, Krumning; — *λυγισμός*, ὁ, Bøien, Krummen; Bøining, Vinding, Slyngning, *ex.* de Dandsendes; i Brydekunsten, kunstig Vending, hvorved Modstanderen fældes; *transl.*, sophistisk Kneb, *Ar.*; — *λυγιστής*, οῦ, ὁ, som fletter af Vidier; — *λυγιστικός*, 3, skikket til at bøie, vinde, dreie; *pass.*, bøielig, smidig; o. — *λυγιστός*, 3, bøiet; bøielig; — (af λυγίζω, λύγος).

λυγκάζω, o. *λυγκαίνω*, = λυγγαίνω. — *λύγκειος*, o. *λυγκικός*, 3, af en Løs; ligesom en Løs; skarpsynet som en Løs; o. — *λυγκίον*, *dim.*, liden Løs; (af λύγξ, ὁ). — *λυγκούριον*, τό, etslags rødguul og giennemsigtig Beensteen; efter nogle, rødlig Hyacinth. — *λυγμός*, οῦ, ὁ, Hikken; Hulken; df. — *λυγμώδης*, 2, = λυγγώδης; o. — *λύγξ*, ἡ, *gen.* λυγγός, Hikken; 2) Hulken, Graad; (af λύζω). — *λύγξ*, ὁ, *gen.* λυγκός, *lynx*, Løssen.

λῠγόδεσμος, ὁ, (δεσμός) bunden med Vidier; o. — *λυγοπλόκος*, 2, (πλέκω) flettende Vidier el. af Vidier; af — *λύγος*, ὁ, o. ἡ, ung, bøielig og seig Green til Baand o. til Fletning, *vimen*,

Hom.; sild. = ἄγνος, Vidie; 2) = στρεβλή, etslags Skrue om sammenlimet Træ; ds. — λυγοτευχής, 2, (τεύχω) giort, flettet af unge Grene el. Vidier; o. — λυγόω, boier, indfoier; knytter, binder, som λυγίζω.

λυγρός, 3, *adv.* -γρῶς, bedrovelig, sorgelig, ulykkelig, γῆρας, ὄλεθρος, ἄλγος, o. dl., *Hom.*; τὰ λυγρά, Elendighed, Ulykke; εἵματα λυγρά, slette, usle Klæder; om Mennesker, svag, feig; - bringende Uheld, fordærvelig, *ex.* φάρμακα λυγρά, γαστὴρ λυγρή, *Hom.*; ogs. om Personer, *ex. Od.* 9, 454; (skal være af λύζω, hulker; besl. m. λυπρός, λοιγός, *lugeo*). — λυγώδης, 2, (εἶδος) ligesom en Vidiegreen, λύγος, boielig, smidig, sei.

†Λυδία, ἡ, Lydien, Landskab i Lilleasien; ds. — Λυδιάζω, o. Λυδίζω, efterligner Lydierne i Sprog, Dragt, Sæder; holder med Lydierne; — Λυδιακός, 3, o. Λύδιος, 3, ogs. Λύδειος, 2, lydisk, fra Lydien; λίθος Λυδία, ἡ, Probeersteen, Provesteen, ellers βάσανος; o. — Λυδιστί, *adv.*, paa lydisk Viis; i det lydiske Sprog. — λυδίων, ωνος, ὁ, d. lat. *ludio*; ogs. λυδός, ὁ. — Λυδοπαθής, 2, (παθεῖν) umandig og vellystig som en Lydier; af — Λυδός, οῦ, ὁ, en Lydier; Λυδή, ἡ, en Lydierinde; see ogs. u. λυδίων.

λύζω, *f.* ξω, har Hikke; 2) hulker, *singultio*; (ds. λύγξ, ἡ, λυγμός, o. fl.). — λύη, ἡ, *jon.* f. λύα. — λύθεν, *æol.* f. ἐλύθησαν, 3 *pl. aor.* 1 *pass.* til λύω. — †λύθρον, τό, o. λύθρος, ὁ, som λῦμα, Besudling, bes. med Blod; sædv. som βρότος, Blodet af et Saar; den Dræbtes Blod; Blod blandet med Stov, *Hom.*; 2) sild. Purpursnekkens rodfarvende Saft; ds. — λυθρόω, besudler med den Dræbtes Blod; o. — λυθρώδης, 2, (εἶδος) besudlet med den Dræbtes Blod.

λυκαβαντίδες Ὧραι, αἱ, de Aaret dannende Horaer; af — λυκάβας, αντος, ὁ, Aaret, *Od.*, *acc.* λυκάβαν, *Anal.*; (rimel. af λύκη, *lux*, o. βαίνω, ligesom Lysgang, Sollob). — λυκάγχη, ἡ, = κυνάγχη. — Λύκαια, τά, see u. Λυκαῖος. — λύκαινα, ἡ, o. λυκαινίς, ίδος, ἡ, *fem.* af λύκος, en Ulvinde; ds. — λυκαινόμορφος, 2, (μορφή) skabt som en Ulvinde. — Λυκαῖον, τό, ogs. Λυκαῖος, ὁ, Navnet paa et Bierg i Arkadien; ds. — Λυκαῖος, 3, lycæisk, arkadisk, bes. som *epith.* til Zeus, ogs. til Pan; 2) τὰ Λύκαια, *sc.* ἱερά, Fest for den lycæiske Zeus; *b)* ogs. de rom. *Lupercalia* kaldes Λύκαια, men af λύκος, *lupus*.

λυκανθρωπία, ἡ, *sc.* νόσος, en Sygdom af Melancholie, hvori den Syge løber omkring om Natten og tuder som en Ulv el. Hund; af — λυκάνθρωπος, ὁ, ἡ, (λύκος) som lider af denne Sygdom; ogs. et Menneske, som troer at antage en Ulvs Gestalt og Stemme, en Varulv. — λυκαυγής, 2, (λύκη, αὐγή) ligesom imellem Lys og Morke, halvlys, i Dæmringen. — λύκαψος, ἡ, etslags Plante, som ligner Oxetunge, ἄγχουσα. — λυκέη, ἡ, *Il.*, *att. ctr.* λυκῆ, ogs. λυκεία, ἡ, *sc.* δορά, Ulveskind, Ulvehud; en deraf giort Hielm, *Polyb.*

Λύκειον, τό, *Lyceum*, Gymnasium el. offentlig Øvelsesplads med bedækkede Spadseregange ved Athenen, saaledes kaldet af det nærliggende Apolstempel, js. flgd.; egentl. *neutr.* af — λύκειος, 3, ogs. 2, (λύκος) af en Ulv, horende til en Ulv, ulveagtig; 2) ὁ Λύκειος, *epith.* til Apollo, enten som λυκοκτόνος el. som Λυκηγενής; begge Afledninger kunne forbindes *Æsch. Sept.* 151, Λύκει᾽ ἄναξ, λύκειος γενοῦ στρατῷ δαΐῳ, bliv en Ulvefordærver, d. e. Fordærver for den fiendtlige Hær. — λυκεργής, 2, = λυκοεργής, *Herod.*, *inc.* — λυκῆ, ἡ, *att. ctr.* f. λυκέη, s. m. s.

λύκη, ἡ, *inus.*, o. alene som Stamord til λυκόφως, λυκαυγής, λυκάβας, λύχνος, λευκός, o. fl., d. lat. *luceo*, *lux*, *etc.*, skal efter nogle bemærke Lys, efter andre Mørke som λύγη; rigtigere synes λύκη at bemærke Overgangen fra Mørke til Lys og fra Lys til Mørke, alts. Daggry, Dæmring, Skumring, Lysning, Mørkning, Graaning, da Gienstandene vise sig farveløse el. graalige; *vid. Macrob. Saturn.* 1, 17; alts. ogs. i Bem. besl. m. λύγη; [ῠ].

Λῠκηγενής, 2, (Λυκία, γένος) nedstammende fra Lycien, *epith.* til Apollo, *Il.* 4, 101, 119. — λυκηδόν, *adv.*, paa Ulvenes Maade; o. — λυκηθμός, ὁ, Ulveskrig; (af λύκος). — Λῠκία, ἡ, Landskabet Lycien i Lilleasien; Λυκίηθεν, fra Lycien; Λυκίηνδε, til Lycien, *Il.* — λυκιδεύς, έως, ὁ, (λύκος) en ung Ulv. — Λυκιοεργής, *ctr.* λυκιουργής, 2, (ἔργον) af lycisk Arbeide; af — Λύκιος, 3, lycisk, fra Lycien; οἱ Λύκιοι, Lycierne; 2) τὸ λύκιον, etslags lycisk Torn, ellers πυξάκανθα; *b)* etslags helbredende Salve, som kogtes af dens Rod. — λῠκίς, ίδος, ἡ, = λυκαινίς, λύκαινα, Ulvinde.

*λῠκοβατίας, ου, ὁ, (βαίνω) betraadt af Ulve; — λυκόβρωτος, 2, (βιβρώσκω) opædt el. bidt af Ulve; — λυκόδοντες, οἱ, (ὀδούς) med Ulvetænder; — λυκοειδής, 2, (εἶδος) der lig=

ner, seer ud som en Ulv; — λυκοεργής, 2, (ἔργον) ombringende Ulve; προβόλους δύο λυκοεργέας, til at nedlægge Ulve med, rimel. Læsem. *Herod.* 7, 76, hvor man ogs. læser Λυκιοεργέας, af lycisk Arbeide; — λυκοθαρσής, 2, (θάρσος) skamløs som en Ulv; — λυκοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) Ulvejæger; — λυκοκτονέω, er - λυκοκτόνος, 2, (κτείνω) som dræber Ulve; 2) *epith.* til Apollo, Ulvedræberen; — λυκόμορφος, 2, (μορφή) af Gestalt som en Ulv; — λυκο-πάνθηρ, ηρος, ὁ, Ulvepanther; o. — λυκοῤῥαιστής, ου, ὁ, (ῥαίω) Ulvemorder; - (af flgd.).

λύκος, ὁ, Ulv, ogs. *transl.* om graadig Frækhed og Vildhed; som Ordsprog, λύκον ἰδεῖν, at see Ulven, d. e. at forstumme; (rimel. af λύκη, den graalige Farve, derfra i Norge, Graabeen); 2) etslags Fisk; 3) etslags Edderkop; 4) Navn paa flere Redskaber formedelst etslags tilfældig Lighed; *a)* en Deel af Mundbidet, *lupus, lupata*; *b)* Hage ved Brøndlinen; *c)* Dørhammer, ellers μάνδαλος, κόραξ.

*λῠκοσπάς, άδος, ὁ, ἡ, (σπάω) reven af Ulve; 2) en Hesteart i Underitalien; [ᾰ]; — λυκόστομος, 2, (στόμα) med Ulvegab; — λυκάφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) med Ulveøine; 2) som *subst.*, Ulveøie, etslags Ædelsteen; — λυκοφιλία, ἡ, Ulvevenskab, *Plato*; df. — λυκοφίλιος, 2, hørende til, lignende sligt Venskab; — λυκοφόρος, 2, (φέρω) bærende en Ulv (som indbrændt Tegn); o. — λυκόφρων, ονος, 2, (φρήν) med Ulvesind; - (af λύκος). — λυκόφως, ωτος, τό, Dæmring, Skumring; (af φῶς, o. rimel. af λύκη, s. m. s.). — λυκόχροος, 2, ctr. λυκόχρους, (λύκος, χρόα) ulvefarvet. — λυκοψία, ἡ, (ὄψις) = λυκόφως. — λυκοψίς, ἡ, o. λύκοψος, ἡ, = λύκαψος. — λυκόω, df. *pass.*, πρόβατα λελυκωμένα, revne, overfaldne af Ulven, *Xen.*; o. — λυκώδης, 2, = λυκοειδής.

λῦμα, τό, (λύω, λούω, *lues*) som κάθαρμα, Ureenhed, Ureenlighed, som afvaskes; ogs. den afvaskede Ureenhed, *purgamentum*, *Il.* 1, 314; *b)* *transl.*, moralsk Ureenhed, Skændsel, Forbrydelse; ogs. et forbrydersk Menneske, som κάθαρμα; *c)* = λύμη, Fordærvelse, *Æsch.*; 2) Pant til Indløsning; df. — λῡμαίνομαι, egentl. renser mig, sædv. ἀπολυμαίνομαι; 2) sædv. behandler som bortkastet el. foragtelig, d. e. mishandler, beskæmmer, krænker, haaner med Slag el. Skieldsord; λυμαίνεσθαι νεκρῷ, at mishandle den Døde, *Herod.*; ofte ogs. *c. acc.*, *ex.* h. *Xen.*; df. *b)* skader, beskadiger, fordærver, forstyrrer, forfører, ligel. baade *c. dat.* o. *c. acc.*; λυμαίνεσθαι τοῖς ὅλοις, at fordærve det Hele, *Dem.*; men πρᾶξιν λυμαίνεσθαί τινι, at fordærve det for nogen, *Xen.*; δοῦλος τὰ τῶν δεσποτῶν λελυμασμένος, *Dem.*; *act.* λυμαίνω sield. o. sild.

*λῡμαντήρ, ῆρος, o. λυμαντής, οῦ, ὁ, som skader, krænker, fordærver; df. — λυμαντήριος, o. λυμαντικός, 3, skadende, fordærvende, forstyrrende; skadelig, fordærvelig; o. — λυμάντωρ, ορος, ὁ, = λυμαντήρ; - (af λυμαίνομαι). — λῦμαρ, τό, *poët.*, o. λύμασις, ἡ, = λῦμα, λύμη, Fordærvelse. — λῡμεών, ῶνος, ὁ, en Fordærver, Forstyrrer; df — λυμεωνεύομαι, = λυμαίνομαι, *Polyb.* — λύμη, ἡ, [ῡ] som λώβη, Skam, Skændsel, Skamplet; Beskæmmelse, skammelig Mishandling; Beskadigelse, Skade, Fordærvelse, Forstyrrelse, *Herod.*; 2) = λῦμα, Besudlen, Ureenhed; (oprindel. eet Ord m. λῦμα; rimel. besl. m. λοιμός, ogs. m. λύπη). — λυμήν, [ῠ], blev løskiøbt, *Il.* 21, 80, *ep.* f. ἐλελύμην, *plqupf. pass.* af λύω, el. *aor. sync. med.* m. *pass.* Bem., *vid. Buttm.* — λῡμήτης, ου, ὁ, *poët.* f. λυμαντήρ. — λυμώδης, 2, (λύμη, εἶδος) skadelig, fordærvelig.

λῡπαλγής, 2, (ἄλγος) bedrøvet formedelst Smerte; o. — λῡπέω, bedrøver; giør fortrydelig, harmfuld, vred, ærgrer, falder besværlig; krænker, fornærmer, skader; *in med.*, bedrøver mig, er bedrøvet, sørger, ærgrer mig, τινί, o. ἐπί τινι, over noget; λυπεῖσθαι φρένα, *Theogn.*; af — λύπη, ἡ, [ῡ], Bedrøvelse, Sorg, Kummer, Ærgrelse; λῦπαι εἰσὶν ἡδοναῖς περιπεπλεγμέναι, *Xen.*; 2) Krænkelse, Fornærmelse.

*λύπημα, τό, = λύπη, *Soph.*; — λῡπηρός, 3, *adv.* -ρῶς, bedrøvende, sørgelig, smertelig, trykkende; — λῡπησιλόγος, 2, (λέγω) som bedrøver el. krænker ved sin Tale; o. — λυπητικός, 3, bedrøvende; 2) *pass.*, bedrøvet, sørgmodig, som pleier at sørge; - (af λυπέω). — λυπρόβιος, 2, (βίος) som fører et kummerligt Liv; o. — λυπρόγαιος, 2, *att.* -γεως, ω, 2, (γαῖα, γῆ) med slet el. ufrugtbar Jordbund; af — †λυπρός, 3, *adv.* -πρῶς, (λυπέω, λυπηρός) bedrøvende; 2) sædv. *pass.*, bedrøvet, kummerfuld, elendig, fattig; bes. om Jordbunden, ufrugtbar, maver; (besl. m. λυγρός); df. — λυπρότης, ητος, ἡ, kummerlig og maver Beskaffenhed, bes. Jordbundens; o. — λυπρόχωρος, 2, (χώρα) = λυπρόγαιος.

†λύρα, ἡ, [ῠ] *lyra*, Lyren, Instrument med 7 Strænge, som Hermes skal have opfundet og skienket Apollo;

λύρα κιθαρίζειν, *Hom. Merc.*; h. *Pind.* λύρα ἀδυεπής, ἀδυλόγος; df. *a)* Spil paa Lyren; *b)* den lyriske Digtekunst; 2) Stiernebilledet Lyren; 3) etslags Fisk af Barbeslægten; df. — λυρ-ἀοιδός, ὁ, (ἀείδω) Lyresanger, som synger til Lyren, *ctr.* λυρῳδός; — λυρίζω, spiller paa Lyren; o. — λυρικός, 3, hørende, skikket til Lyren el. til Lyrespil; ledsaget af Lyrens Spil; lyrisk. — λύριον, τό, *dim.* af λύρα. — λυρισμός, ὁ, Spillen paa Lyren; o. — λυριστής, οῦ, ὁ, en Lyrespiller; (af λυρίζω).

*λυρογηθής, 2, (γηθέω) glædende sig ved Lyren; — λυρόεις, εσσα, εν, som har Lighed med en Lyre; passende for Lyren; lyrisk; — λυροεργός, 2, (ἔργον) = λυροποιός; 2) ὁ λυροεργός, = λυραοιδός; — λυροθελγής, 2, (θέλγω) fortryllende ved sit Lyrespil; — λυρόκτιτος, 2, (κτίζω) bygget ved Lyren, *epith.* til Theben; — λυροκτυπίη, ἡ, Spillen paa Lyren; af — λυροκτύπος, 2, (κτυπέω) slaaende, spillende Lyren; — λυροπηγός, 2, (πήγνυμι) = λυροποιός; — λυροποιέω, ει - λυροποιός, 2, (ποιέω) som gior el. forfærdiger Lyrer; ὁ λ., en Lyremager; df. — λυροποιητικός, o. λυροποιϊκός, 3, hørende, skikket til at giøre Lyrer; o. — λυροποιΐα, ἡ, en Lyremagers Arbeide el. Kunst; - (af λύρα).

λύρτος, τό, epirotisk f. σκύφος. — λυρώδης, 2, (εἶδος) = λυρόεις. — λυρῳδία, ἡ, Lyrespil med Sang; af — λυρῳδός, ὁ, *ctr.* f. λυραοιδός, en Lyresanger; o. — λυρωνία, ἡ, (ὠνέομαι) at kiøbe Lyrer; (af λύρα).

*λυσανίας, ου, ὁ, (ἀνία) som løser el. stiller Smerte; — λυσέρως, ωτος, ὁ, (ἔρως) som opløser Kiærligheden; — λυσήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ) opløsende, d. e. afkræftende Mænd; — λυσίγαμος, 2, (γάμος) opløsende Brylluppet el. Ægteskabet; — λυσιγυνία, o. λυσιγυνεῖα, ἡ, Lemmernes Opløsning el. Udmattelse; af — λυσίγυιος, 2, (γυῖον) løsende, opløsende, udmattende Lemmerne; — λυσιδίκος, 2, (δίκη) opløsende, forligende Retssager; 2) opløsende, tilintetgiørende Retten; — λυσιέθειρα, ἡ, med opløst, flagrende Haar; — λυσίζωνος, 2, ogs. 3, (ζώνη) som løser Bæltet; bes. *a)* om Møen, som bliver Kone; *b)* om en Soldat, ikke omgiordet, ikke rustet, *discinctus*; 2) ἡ λυσιζώνη, *epith.* til Artemis o. til Eileithyia, som hielpe de Fødende; — λυσίθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, som løser Haarene el. lader dem flagre; — λυσίκακος, 2, (κακόν) opløsende, afhielpende Ulykken; o. — λυσίκομος, 2, (κόμη) = λυσίθριξ; - (af λύω, f. λύσω m. ῡ).

*λυσιμαχία, ἡ, o. -μάχιον, τό, etslags helbredende Urt; — λυσίμαχος, 2, ogs. 3, (μάχη) opløsende, jevnende Kamp, Strid, Trætte; — λυσιμελής, 2, (μέλος) opløsende, slappende Lemmerne; afkræftende; om Søvnen, Døden, o. dl.; o. — λυσιμέριμνος, 2, (μέριμνα) løsende Sorger; - (af λύω, λύσω). — λύσιμος, 2, (λύσις) til at løse, som lader sig løse; [ῡ]. — λυσίνομος, 2, (νόμος) opløsende Lovene. — λύσιος, 3, ogs. 2, (λύσις) løsende, befriende; ogs. som λυτήριος, hørende, skikket, tilbøielig til at løse; *epith.* til Bacchus. — λυσιπαίγμων, ονος, 2, (παῖγμα) løsende, løsladende Spillet el. Legen, *poët.*; o. — λυσιπήμων, ονος, 2, (πῆμα) løsende, lindrende Smerten; *poët.*; [ῡ i disse to Ord synes at vise til en Afledning af af λύσις, istedetfor den analogisk rigtige af λύσω m. ῡ]. — λυσίποθος, 2, (πόθος) som løser, stiller, ophæver Længselen; o. — λυσίπονος, 2, løsende, lindrende Arbeidet, Møien, Kummeren; λυσίπονοι θεράποντες, som lette deres Herrer Arbeidet, *Pind. Pyth.* 4, 41, *ed. Boeckh.*; (af λύω, λύσω m. ῡ).

λύσις, ἡ, (λύω) Løsen, Opløsning; bes. *a)* Løsladelse, Frigivelse af en Fange; en Fanges Løskiøbelse el. Befrielse; *b)* Befrielse fra Gield, χρειῶν, *Hes.*, d. e. Betaling; ogs. Befrielse, Renselse fra Synd og Brøde, *expiatio*; τῇ φιλοσοφίας λύσει τε καὶ καθαρμῷ, *Plato*; *c)* Befrielse fra Smerte, Sygdom, o. dl., df. alm. Lindring, Lettelse; ogs. Redning, θανάτου, fra Døden, *Od.*; τίς λύσις ἔσσεται πένθεων; *Pind.*; 2) Opløsning, Udmattelse; [ῠ].

λυσισωματέω, ει - λυσισώματος, 2, (σῶμα) som har et opløst el. svækket Legeme; — λυσιτέλεια, ἡ, Gavnlighed, Brugbarhed; Nytte, Indtægt, Frugt; af — λυσιτελέω, egentl. betaler, erstatter de anvendte Omkostninger; df. nytter, er nyttig, fordeelagtig, indbringende; ἐπὶ τὸ λυσιτελοῦν χωροῦσιν ἅπαντες, alle søge det Nyttige, *Dem.*; οὐ λυσιτελεῖ, det nytter ikke, det skader; af — λυσιτελής, 2, *adv.* -λῶς, (τέλος) egentl. erstattende Omkostningerne; df. nyttig, brugbar, indbringende, fordeelagtig; τοῦ δέοντος λυσιτελέστερον πρίασθαι, at kiøbe med altfor stor Fordeel, d. e. under Prisen; — λυσιτελούντως, *adv. part.* af λυσιτελέω, med Nytte, med Fordeel; λυσιτελούντως πρὸς τὴν δαπάνην, saa at Udgiften dækkes, *Xen.*; — λυσιφλεβής, 2, (φλέψ) løsende, aabnende Aarerne; — λυσίφρων, ονος, 2, (φρήν) løsende Siælen, befriende fra Sorger; — λυσιχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) = λυσι-

ϑριξ; v. — λυσιχίτων, ονος, ὁ, ἡ, (χιτών) med oplost, aaben Livkiortel; – (af λύω, λύσω). — λυσιῳδός, ὁ, v. ἡ, (ᾠδή) etslags Pantomime, benævnt efter dens Opfinder Lysis.

†λύσσα, att. λύττα, ἡ, Raseri, Galenskab; h. Hom. rasende Tapperhed, stort Krigermod; sild. rasende el. heftig Lidenskab, rasende Begierlighed; 2) en Muskel under Hundens Tunge; df. — λυσσαίνω, = λυσσάω; λυσσαίνειν τινί, at vredes heftigen paa nogen, Soph.; — λυσσαλέος, 3, rasende, gal; — λυσσάς, άδος, ἡ, den Rasende, den Gale; — λυσσάω, att. λυττάω, er rasende, er gal, raser, ogs. om Hunde; alm. er i heftig Lidenskab, er yderst opbragt; ἔρωτες λυττῶντες, Plato; — λυσσηδόν, adv., paa en rasende Maade; — λυσσόεις, εσσα, εν, v. λυσσήρης, 2, v. λυσσητικός, 3, = λυσσαλέος; — λυσσητήρ, ῆρος, v. λυσσητής, οῦ, ὁ, den Rasende, den Gale; κύων λυσσητήρ, Il.; — λυσσόδηκτος, 2, (δάκνω) bidt af et galt Dyr, bes. af gale Hunde; — λυσσομανέω, er – λυσσομανής, 2, (μαίνομαι) er rasende, gal, bes. af et Hundebid; — λυσσόω, gior rasende, sætter i Raseri; in med., geraader i Raseri, bliver rasende; — λυσσώδης, 2, (εἶδος) ligesom rasende, Il.; v. — λυσσῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) med et rasende Blik. — λυσσώων, ep. f. λυσσάων.

*λύτειρα, ἡ, fem. af – λῠτήρ, ῆρος, ὁ, en Løser, Forløser, Befrier; 2) en Voldgiftsmand, Æsch.; — λυτηριάς, άδος, ἡ, = λύτειρα; — λυτήριος, 3, sædv. 2, løsende, opløsende, befriende; alm. = λυτικός; Soph. Thrach. 554 ogs. c. acc. object. λύπημα, lindrende Smerten, som λίον; — λῠτικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket til at løse, opløse, befrie; v. — λῠτός, 3, løst, opløst; løskiøbt, befriet; 2) til at opløse; – (af λύω). — †λύτρον, τό, (λύω) Løsepenge; df. — λυτροχαρής, 2, (χαίρω) som glæder sig ved Løsepengene; v. — λυτρόω, løslader, frigiver imod Løsepenge; in med., befrier, kiøber fri ved Løsepenge; df. — λύτρωσις, ἡ, Løsladen, Frigiven; 2) af med., Løskiøben, Udløsen; v. — λυτρωτής, οῦ, ὁ, den Udløsende, Befriende. — λύττα, ἡ, λυττάω, etc., att. f. λύσσα, λυσσάω. — λύτωρ, ορος, ὁ, poët. = λυτήρ.

*λυχναῖος, ὁ, sc. λίθος, = λυχνίτης; — λυχναπτής, οῦ, ὁ, (ἅπτω, Bem. 2) som tænder Lysene; df. — λυχναψία, ἡ, Lysetænden; — λυχνεῖον, τό, Lygtepæl; Lysestage; — λυχνεύς, έως, ὁ, Fakkel, Lygte; 2) = λυχνίτης; — λυχνέλαιον, τό, Lampeolie; — λυχνεύω, lyser; — λυχνεών, ῶνος, ὁ, Giemmested til Lygter el. Lamper; — λυχνία, ἡ, = λυχνεῖον, sild.; — λυχνιαῖος, 3, hørende til en Lygte, Lampe, Fakkel; — λυχνίας, ου, ὁ, λίθος, = λυχνίτης; — λυχνίδιον, τό, dim. af λύχνος; — λυχνικόν, τό, den Tid paa Dagen, da man tænder Lys; — λυχνίς, ίδος, ἡ, etslags Plante med ildrøde Blomster til Krandse; 2) en i Mørke skinnende Ædelsteen; — λυχνίσκος, ὁ, dim. af λύχνος; v. — λυχνίτης, ου, ὁ, fem. λυχνῖτις, ιδος, af, hørende til, lignende en λύχνος; b) λυχνίτης λίθος, etslags lysende el. giennemsigtig Steen; b) φλομὶς λυχνῖτις, Kongelys; – (af λύχνος).

*λυχνόβιος, 2, (βίος) som lever ved Lys, som gior Dag til Nat; λυχνοκαΐα, ἡ, at tænde el. brænde Lys, Illumination; ogs. – λυκνοκαυτία, ἡ; af — λυκνοκαυτέω, er – λυχνοκαύτης, ου, ὁ, (καίω, καύσω) som tænder, brænder Lys el. Lamper; — λύχνον, τό, = λύχνος; — λυχνοποιέω, er – λυχνοποιός, 2, (ποιέω) som gior Lygter el. Lamper; — λυχνόπολις, ἡ, (πόλις) liges. Lygteby, Luc.; v. — λυχνοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) Lygte- el. Lampehandler; – (af flgd.).

†λύχνος, ὁ, Lygte, Lampe, Lysestage, (til at flytte, hvorimod λαμπτήρ stod fast); λύχνους ἅπτειν, at tænde Lamperne, illuminere; περὶ λύχνων ἁφάς, ved den Tid man tænder Lys; (hører til Stammen λύκη, s. m. s.); df. — λυχνοῦχος, ὁ, (ἔχω) som holder, bærer Lyset; Lysestage, Lygtepæl, v. dl.; — λυχνοφορέω, lacon. λυχνοφοριάω, er – λυκνοφόρος, 2, (φέρω) bærende en Lygte. — λύχνωμα, τό, = ἔμμοτον, ὀθόνιον, Charpie.

λύω, f. λύσω, aor. ἔλῡσα, pf. λέλῠκα, pass. λέλῠμαι, plqupf. ἐλελύμην, aor. pass. ἐλῠθην; desuden h. Hom. af aor. ep. m. pass. Bem. λύμην (f. ἐλύμην, el. efter nogle plqupf. f. ἐλελύμην), λῦτο, λύντο; og af pf. pass. 3 opt. λελῦτο (egentl. f. λελυῖτο); [ῡ foran o, ellers ῠ, dog ogs. ῡ in arsi, ex. Il. 24, 1]; – løser; 1) gior løs, opløser, afløser, ϑώρηκα, Harnisket; in med., λύσασϑαι ἱμάντα, at afløse sig; men Il. 7, 318, λύοντο τεύχεα, (for at beholde dem); b) spænder løs, ἵππους – ἐξ ὀχέων, ὑφ' ἅρμασι, v. dl., Hestene fra Vognen, Hom.; – 2) løslader, frigiver en Fange, m. v. u. gen. ἀποίνων, for Løsepenge; in med., kiøber løs, befrier ved Løsepenge; b) transl., befrier, udfrier, τινὰ κακότητος, nogen fra Elendighed, id.; pass., λέλυσϑαι ἀπ' ἀλλήλων, at være uafhængige af hinanden, Xen.; – 3) opløser, ophæver, ἀγορήν, en Forsamling, oppon.

καθίζω; *pass.*, λυθῆναι, at skilles ad, at oploses, *Xen.*; *b)* λ. νείκεα, oploser, jevner en Strid el. Trætte, *Hom.*; – 4) oploser, udmatter, γυῖα, γούνατα, ἅψεά τινος o. τινι, d. e. betvinger, fælder; *pass.*, λύτο γυῖα; βίη, μένος, ψυχὴ λέλυται, *Hom.*; *b)* alm. forstyrrer, ødelægger, πολίων κάρηνα, *id.*; πάντα λέλυται, alt er tabt, *Dem.*; – 5) *att.*, τέλη, μισθοὺς λύειν, at betale de skyldige Afgifter, Lønnen; *b)* οὐ λύει, o. οὐ λύει τέλη, = οὐ λυσιτελεῖ, det nytter ikke, *Soph.*; – (besl. m. λούω, λῦμα, *luo*, *etc.*).

λῶ, λῇς, λῇ, 3 *pl.* λῶντι, *inf.* λῆν, vil, attraaer; *defect. dor.* af *inus.* λάω. — *λωβάζω, sædv. λωβάομαι, *f.* ήσομαι, som λυμαίνομαι, mishandler, beskæmmer, forhaaner; λωβᾶσθαί τινα λώβην, at tilføie nogen en Beskæmmelse, *Hom.*; 2) skader, fordærver, ødelægger; ἑωυτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον, lemlæster sig paa det grusomste, *Herod.* 3, 154; sild. ogs. *c. dat.*, o. *in act.* λωβάω; — λώβευσις, ἡ, = λώβη; af — λωβεύω, spotter, har til Bedste, τινά, *Od.*; o. — λωβέω, λωβέομαι, sild. = λωβάομαι; af — λώβη, ἡ, som λύμη, skammelig Behandling, Mishandling, Forhaanelse, Krænkelse, see u. λωβάομαι; λώβην τῖσαι s. ἀποδοῦναι, at bøde for en Fornærmelse; men λώβην τίσασθαι, at hævne en Fornærmelse; 2) Skade, Tab, Fordærvelse; Lemlæstelse; Forstyrrelse; 3) = λέπρα, Udslæt, sild.; (rimel. besl. m. λύμη, o. m. *labes*).

*λωβήεις, εσσα, εν, skammelig, skændig, skadelig, fordærvelig; 2) *act.*, beskæmmende, skændende; — λώβησις, ἡ, (λωβέω) = λώβη; — λωβήτειρα, ἡ, *fem.* af – λωβητήρ, ῆρος, o. – λωβητής, οῦ, ὁ, som beskæmmer, skænder, mishandler; 2) som beskadiger, ødelægger, fordærver; 3) *pass.*, et skændigt, foragteligt Menneske; som λυμεών; — λωβητός, 3, mishandlet, beskæmmet, skændet; λωβητὸν τιθέναι, = λωβᾶσθαι, at beskæmme; 2) beskadiget, fordærvet, ødelagt; 3) *act.*, skændende, beskæmmende; ἔπη λωβητά, Skieldsord, *Soph.*; ogs. skadelig, fordærvelig, *id.*; — λωβήτωρ, ορος, ὁ, = λωβητήρ; o. — λωβός, 3, = λωβητός, *inc.*; 2) med Udslæt, sild.; – (af λώβη, λωβάομαι).

λωγάλιον, o. λωγάνιον, τό, Qvabbe, Doglæp paa fedet Qvæg; — λώγασος, ὁ, Pidsk af Oxelæder. — λώϊστος, *ctr.* λῷστος, 3, *superl.* til λωΐτερος, 3, *Od.*, sædv. λωΐων, *ctr.* λῴων, ονος, 2, (λάω, λῶ, vil) egentl. ønskeligst, ønskeligere, behageligere; sædv. som *superl.* o. *comparat.* til ἀγαθός; λώϊον καὶ ἄμεινον, *Xen.*; *Theocr.* 26, 32 har *neutr. pl.* τὰ λώϊα, f. τὰ λωΐονα. — λῶμα, τό, Rand, Søm, Kant paa Klæder; – λωμάτιον, τό, *dim.* deraf. — λῶντι, 3 *pl.* af det doriske λῶ, vil. — λῶος, s. λόος, ὁ, Navnet paa en Maaned h. Macedonierne.

λωπάς, άδος, ἡ, o. λώπη, ἡ, (λέπω, λοπός, λόφος, λοβός) alm. hvad der indhyller, Bælg, Hud, Skind; bes. Faarepels; Klædning, Kappe, δίπτυχον – εὐεργέα λώπην, *Od.* 13, 224. — *λωπίζω, alene i Sammensætn., *ex.* ἐκ δ' ἐλώπισε πλευράν, f. ἐξελώπισε δὲ πλ., blottede Siden, *Soph.*; jf. λοπίζω; — λώπιον, τό, *dim.* af λώπη, λῶπος; — λωποδυσία, ἡ, Tyveri, Plyndring; alm. Handling el. Handlemaade af en λωποδύτης; o. — λωποδυσίου δίκη, Anklage for at have stiaalet el. røvet Klæder; af — λωποδυτέω, er – λωποδύτης, ου, ὁ, (δύω) som bortstiæler Klæder, bes. i Badet; som trækker Klæderne af Folk paa Landeveien; alm. Tyv, Skielm, Røver, Stratenrøver; af — λῶπος, ὁ, (λέπω) = λώπη, s. m. s.

λωροκάπιστρον, τό, en Toile, sild.; af — λῶρον, τό, o. λῶρος, ὁ, d. lat. *lorum*, Rem, sild.; df. — λωροτομέω, er – λωροτόμος, 2, (τέμνω) som skærer i Remmer el. i Stykker. — λῷστος, 3, *att. ctr.* af λώϊστος; ὦ λῷστε, i Tiltaler, min Bedste, o. dl. — λῶταξ, ακος, ὁ, (λωτός Bem. 4) en Fløitespiller. — λωτεῦντα, see u. λωτόεις. — *λωτίζω, λωτίζομαι, afbrækker Blomsten; vælger mig det Bedste, *Æsch.*; — λώτινος, 3, giort af Lotos; — λώτισμα, τό, (λωτίζω) Blomsten, det Bedste, Herligste i sit Slags; λωτίσματα γῆς Ἑλλάδος, *Eur.*; o. — λωτόεις, εσσα, εν, bevoxen med Lotos; πεδία λωτεῦντα, *Il.* 12, 283, f. λωτοῦντα, λωτόεντα; – (af flgd.).

†λωτός, οῦ, ὁ, Lotos; 1) h. *Hom.* en Engplante til Hestefoder, en Kløverart, rimel. *trifolium melilotus*, *Linn.*; 2) ligel. h. *Hom. Od.* 9, 84, flgd., en africansk Træart, hvis søde Frugt, μελιηδέα λωτόν, Lotophagerne spiste; rimel. *rhamnus lotus*, *Linn.*; ogs. Frugten af dette Træ; jf. *Herod.* 4, 177; 3) den ægyptiske Lotus, først h. *Herod.* 2, 92, en Nilplante, hvis Marv og Frugt tiente til Næring; ogs. som Symbol paa Nilen, og alm. paa Frugtbarhed; 4) etslags haardt Træ, hvoraf man giorde Fløiter; df. *poët.* en Fløite, jf. λῶταξ; 5) den italienske Lotos, med høie, rankende Grene, der tiente som etslags Espalier til Prydelse paa Bygninger; df. — λωτοτρόφος, 2, (τρέφω) nærende med Lotos el. Kløver,

rig paa Klovet; o. — *λωτοφάγος*, 2, (*φαγεῖν*) som spiser Lotos, *λωτός* Bem. 2; 2) *Λωτοφάγοι*, *οἱ*, Lotophagerne, Lotosspiserne, en afrikansk Folkestamme paa Kysten af Cyrenaika, *Od.* 9, 84, flgd., *Herod.* 4, 177. — *λωτρόν*, *τό*, o. *λωτροχόος*, 2, *dor.* f. *λουτρόν*, *λουτροχόος*.

λωφάω, *jon.* *λωφέω*, egentl. om Lastdyr, hvis Hals, *λόφος*, bliver fri fra Aaget; df. 1) hviler mig, kommer mig, *κακῶν*, efter Lidelser, *Hom.*; *νεωστὶ ἀπὸ νόσου* – *βραχύ τι λελωφήκαμεν*, *Thuc.*; *b)* aflader, hører op, *τινός*; 2) letter, befrier, *τινά τινος*, nogen fra noget, *φρόνημα χόλου*, *Æsch.*; *b)* lader ophøre, ender, stiller, som *παύω*; df. — *λωφήϊος*, 3, lettende, lindrende; *λωφήϊα ἱερά*, Sonofsere, som stille en Guddoms Vrede, *Ap. Rh.*; — *λώφημα*, *τό*, Lindring, Ro, Hvile; — *λώφησις*, *ἡ*, = frgd.; 2) Afladen, Ophøren; o. — *λωφία*, *ἡ*, = *λώφησις*, *inc.* — *λώψ*, *ἡ*, = *λώπη*. — *λῷων*, *neutr.* *λῷον*, *att. ctr.* f. *λωΐων*; see u. *λώϊστος*.

M

M, *μ*, *μῦ*, *jon.* *μῶ*, *indecl.*, d. tolvte Bogstav i d. græske Alphabet; som Tal *μ'* = 40, men *͵μ* = 40,000; – med *μ* kunne følgende Forandringer finde Sted; – 1) Ombytning, hvorved *μ* gaaer over, *a)* til *π*, ex. *πεδά*, *πεδέρχομαι*, *æol.* o. *lacon.* f. *μετά*, *μετέρχομαι*; *b)* til *β* og omvendt, ex. *βεμβράς* o. *μεμβράς*, *βροτός*, *æol.* *μορτός*; *c)* til *ν*, ex. *μίν*, *att.* o. *dor.* *νίν*; – 2) Fordobling, ex. *ἄμμες*, *ὔμμες*, *æol.*, ogs. h. *Hom.*, f. *ἡμεῖς*, *ὑμεῖς*; – 3) Tilsætning og Bortkastelse; *a)* foran, ex. *ἐρύω* o. *μηρύω*, *ἴα* o. *μία*, *ὄσχος* o. *μόσχος*, o. fl.; hertil hører ogs. *Ἄρης*, *Mars*, *mares*, o. *ἀνήρ*, Mand; *b)* i Midten, ex. *πίμπλημι* f. *πίπλημι*, *ἄμβροτος* f. *ἄβροτος*, *λαμβάνω* af *λαβεῖν*, *κύμβη* o. *κύβη*, o. fl.; 4) for Vellydens Skyld sættes undert. *α* el. *ο* foran *μ*, ex. *ἀμέλγω* f. *μέλγω*, *ὀμόργνυμι* f. *μόργνυμι*; *b)* ligel. bliver for Vellydens Skyld *σ* deels sat til, deels bortkastet foran *μ*, ex. *σμικρός*, *μικρός*, *σμυγερός*, *μογερός*, *σμύρνα*, *μύῤῥα*, o. fl.

μ', apostropheret f. *με*; *b)* sield. o. alene *epice* f. *μοι*, ex. *Il.* 10, 544. — *μά*, sværgende Partikel *c. acc.*; ex. *μὰ Δία*, ved Zeus! dog sædv. hos en Bekræftelse el. Nægtelse, ex. *ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον*, *Il.*; *att.* ogs. *νὴ μὰ τὸν Δία*, sandeligen ved Z.! *οὐ μὰ τὸν Ἀπόλλωνα!* *b)* afvigende fra vor Sprogbrug falder Nægtelsen bort efter et nægtende Spørgsmaal, ex. *οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; μὰ Δί', ἐπεὶ κἀγὼ πόνηρός εἰμι*, *Ar. Eqvit.* 336, for *μὰ Δί' οὐκ ἐάσω σε*, sandeligen jeg slipper dig ikke; ligel. foran *ἀλλά*, ex. *δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς; μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον*, *id. Ran.* 176, f. *μὰ Δί' οὐ τελῶ*; – i sig selv er *μά* altid bekræftende, ex. *μὰ Δί', ἔφη, οὐ γὰρ ὁρῶ*, *Xen. Mem.* 1, 4, 9, hvor *οὐ* hører til det følgende; *c)* i det attiske Omgangssprog udelades undert. euphemistisk Guddommens Navn, ex. *ναὶ μὰ τόν*, *οὐ μὰ τόν*, *μὰ τήν*, o. dl.; *d)* undert. falder *μά* bort foran *acc.*, ex. *οὐ τὸν θεόν*, f. *οὐ μὰ τὸν θεόν*, *Soph.* — *μᾶ*, *æol.* o. *dor.* alene i *μᾶ γᾶ*, f. *μῆτερ γῆ*, *Æsch.*

μᾰγᾰδεύω, o. *μαγαδίζω*, spiller paa *μαγάδις*; 2) accompagnerer i Octaven. — *μαγάδιον*, *τό*, *dim.* af *μαγάς*. — *μᾰγάδις*, *ιδος* o. *εως*, *ἡ*, et musikalsk Instrument med 20 Strænge og 10 Toner; hed. ogs. *πηκτίς*; 2) etslags Fløite, som paa engang angav en høiere og lavere Tone. — *μᾰγᾰρικός*, *ὁ*, f. *μεγαρικός*, *sc.* *κέραμος*, Pottemagerarbeide fra Megara; ogs. *μαγαρίσκος*, *ὁ*. — *μάγᾰρον*, *τό*, see u. *μέγαρον*. — *μαγάς*, *άδος*, *ἡ*, den Stol, hvorover Citharstrængene spændes, *pons*.

μαγγάνα, *ἡ*, Viinfad af Træ i Neder-italien. — **μαγγᾰνεία*, *ἡ*, Bedrageri ved kunstige Maskiner el. Midler, Gioglleri, o. dl.; — *μαγγάνευμα*, *τό*, Taskenspillerkunst; alm. Bedrageri, Skuffelse; — *μαγγανευτής*, *οῦ*, *ὁ*, Giogler, Taskenspiller, Hexemester, Bedrager, o. dl.; — *μαγγανευτικός*, 3, hørende, skikket, tilbøielig til Giogleri, Bedrageri, o. dl.; *μαγγανευτική*, *ἡ*, *sc.* *τέχνη*, Taskenspillerkunst, *Plato*; o. — *μαγγανευτρία*, *ἡ*, *fem.* til *μαγγανευτής*; – (af flgd.).

μαγγᾰνεύω, skuffer, bedrager, fortryller ved kunstige Maskiner, Gioglerier, Tryllemidler, *φάρμακα*, o. dl.; *μαγγανεύειν πρὸς τοὺς θεούς*, at bruge overtroiske Midler til at vinde Guderne, *Polyb*; alm. forskionner, forfalsker, som *φαρμάττω*; af — †*μάγγᾰνον*, *τό*, kunstigt Middel til at fortrylle, skuffe, bedrage; Hexedrik, Giogleri, o. dl.; 2) etslags Krigsmaskine saavel til Angreb som Forsvar; 3) Axelen i en Talieblok; (besl. m. Mangletræ); 4) = *μάνδαλος*, en Slaa; 5) Jægergarn, (hvorved Vildtet skuf-

fes; df. *mango*, Slavehandler, der listigen skiuler Feilene hos den Slave, han vil sælge; rimel. af *μάγος*; maaskee ogs. besl. m. *μηχανή, μῆχος*); df. — μαγγᾰνόω, o. μαγγάνωμα, τό, = *μαγγανεύω, μαγγάνευμα*.

μαγδᾰλιά, ἡ, (*μάσσω*) Brodkrumme, hvorpaa man aftørrer Hænderne efter Maaltidet. — μᾰγεία, ἡ, (*μαγεύω*) Magie, en Magers Kunstgreb; ogs. den persiske Theologie. — μαγεῖον, τό, = *ἐκμαγεῖον*. — *μᾰγείραινα, ἡ, *fem.* til *μάγειρος*; — μαγειρεῖον, τό, Køkken; 2) Opholdssted for de Kokke, som udleie deres Tieneste; 3) Kar, Kiedel, Potte til at koge i; — μαγείρευμα, τό, det Kogte, kogt Spise; af — μαγειρεύω, er Kok, tiener som Kok; 2) *c. acc.*, koger el. tillaver en Spise; — μαγειρικός, 3, hørende, skikket til en Kok el. til hans Kunst; hørende til Kogning; ἡ μαγειρική, *sc.* *τέχνη*, Kogekunsten; — μαγειρίσκος, ὁ, *dim.* af *μάγειρος*; o. — μαγείρισσα, ἡ, *fem.* af *μάγειρος*; af — μάγειρος, ὁ, en Kok; (af *μάσσω*, ælter, fordi neml. Brodets Tilberedelse var Kokkenes ældste Forretning); 2) en Slagter, (fordi Offerslagteren i de ældste Tider ogs. tillavede Offermaaltidet); [ᾰ].

μάγευμα, τό, (*μαγεύω*) magisk Kunst el. Tryllemiddel; 2) Spisernes kunstige Tilberedelse, som *μαγγάνευμα*. — μᾰγεύς, έως, ὁ, (*μάσσω*) som ælter; en Bager; 2) som aftørrer, afvisker. — μᾰγευτής, οῦ, ὁ, = *μάγος*, *s.* *μαγεύς*, *inc.*; df. — μαγευτικός, 3, = *μαγγανευτικός*. — μᾰγεύω, er en Mager; er underviist i Magernes Lærdomme; 2) *c. acc.*, fortryller, skuffer, forleder ved magiske Kunster; fremtryller, fremhexer. — μαγικός, 3, (*Μάγος*) magisk; af en Mager, hørende til, egnende en saadan; skuffende, forførende, bedragersk. — *μᾰγίς, ίδος, ἡ, æltet Masse el. Dei i en vis Form, som Nudler, *offa*; 2) = *μάκτρα*, Deitrug; 3) = *τράπεζα*, et Bord; 4) = *μαγδαλιά*; — μάγμα, τό, enhver æltet Masse; bes. ogs. en fortykket Masse el. Salve, *oppon.* den flydende; o. — μαγμός, ὁ, Aftørren, Afvisken, Rensen; 2) som *adject.* aftørrende, rensende; — (af *μάσσω*).

Μάγνης, ητος, ὁ, *fem.* *Μάγνησσα*, fra d. thessaliske Landskab Magnesien, *Μαγνησία, ἡ*; ogs. Μαγνήτης, ου, ὁ, *fem.* *Μαγνῆτις, ιδος*, sædv. Μαγνήσιος, 3, ogs. 2; 2) μάγνης λίθος, *μαγνήσιος s. μαγνησία λίθος*, ogs. *μαγνήτης, ου, ὁ*, o. *μαγνῆτις, ιδος, ἡ*, Magneten; *b)* etslags Erts, som ligner Sølv. — μάγος, ου, ὁ, [ᾰ], 1) Μάγοι, οἱ, en medisk Folkestamme, *Herod.*; 2) sædv. h. Perserne, Præst el. Viis, som udlægger Drømme og forstaaer sig paa hemmelige Kunster, *id.*; df. 3) alm. Troldmand, Giøgler, Bedrager; *b)* som *adject.* 2, magisk, fortryllende, o. dl.; df. — μαγοφόνια, τά, (*φόνος*) Mord paa Magerne, en persisk Fest, *Herod.* 3, 79. — μαγύδαρις, ἡ, Sæden, ogs. Stilken af Planten *σίλφιον*; ogs. en bes. Planteart. — μαγῳδή, ἡ, o. μαγῳδία, ἡ, den Kunst, som øves af en — μαγῳδός, ὁ, (*ᾠδή*) etslags theatralsk Pantomime.

*μαδαγένειος, 2, *dor.* f. *μαδηγένειος*; — μαδαῖος, 3, *poët.* f. — μαδαρός, 3, (*μαδάω*) udflydt, opløst; bes. som har mistet Haarene, skaldet; df. — μαδαρότης, ητος, ἡ, Skaldethed; — μαδαρόω, = *μαδίζω*, giør skaldet; — denne Handling, μαδάρωσις, ἡ; o. — μαδάω, d. lat. *madeo*, flyder ud, smelter, opløses; bes. om Haaret, at falde af, gaae af, *defluere*, df. er skaldet; — (af *μαδός*). — μάδδα, ἡ, *dor.* f. *μάζα*.

μαδηγένειος, 2, (*γένειον*) med skaldet el. glat Hage, *imberbis*; o. — μάδησις, ἡ, Haarets Udgaaen, at blive skaldet; (af *μαδάω*). — μαδίζω, rykker Haaret ud, giør skaldet, ogs. *μαδαρόω*; 2) *intr.*, = *μαδάω*, *inc.*; df. — μάδισις, ἡ, Haarets Udrykken, at giøre skaldet; o. — μαδιστήριον, τό, Haartang, Redskab, hvormed Haaret rykkes ud; ogs. = *εἴστρα*; o. — μάδον, τό, = *μαδωνία*; af — μαδός, 3, = *μαδαρός*; (Stamord til *μαδάω, μαδίζω, etc.*). — μάδρυα, τά, f. *μαλόδρυα*, = *κοκκύμηλα*. — μαδωνία, ἡ, (*μαδός*) Vandlillie, *nymphæa*.

†μάζα, ἡ, (*μάσσω*, ælter) Bygbrod; derimod *ἄρτος*, Hvedebrod; *μάζα ἀμολγαίη*, tilberedet med Melk, *Hes.*; 2) alm. enhver æltet Masse af Form som Bygbrod, *massa*, *offa*; 3) *transl.*, som *ζωμός* o. *πέλανος*, Blodbad; df. — μαζαγρέτας, ου, ὁ, (*ἀγείρω*) der indsamler, sammentigger Bygbrod; — μαζάω, ælter, tillaver Bygbrod; — μαζερός, 3, hørende til Bygbrod, *πίναξ*, Tallerken, hvorpaa Bygbrod rækkes om; — μαζίνας, ου, ὁ, etslags Kabliau; o. — μάζινος, 2, af Bygbrod, af Brøddei. 2) ὁ μ., = frgd.

μάζιον, τό, *dim.* af *μαζός*. — μαζίον, τό, o. *μαζίσκη, ἡ*, *dim.* af *μάζα*, lidet Bygbrod. — *μαζοβόλιον, τό, (*βάλλω*), o. μαζονόμιον, τό, = μαζονόμος, ὁ, *sc.* *κύκλος s. πίναξ*, o. μαζονόμον, τό, *sc.* *ἀγγεῖον*, (*νέμω*) Træbakke, hvorpaa Bygbrod gives omkring; alm. Madskaal; — μαζοπέπτης, ου, ὁ, (*πέσσω*) Bygbrødbager; o. — μαζοποιέω, er — μαζοποιός, 2, (*ποιέω*) som tillaver Bygbrod; — (af *μάζα*).

μαζός, οῦ, ὁ, Brystvorten; Brystet, ogs. h. Manden, *Il.*; oftere Moderbrystet, Die; h. Dyrene, Yver, Patte; ogs. *transl.* f. Amme; (ligesom d. doriske μαστός besl. m. μάσσω, μάζα, μασάομαι, m. Grundbem. som er til at trykke, blod, kiødfuld, df. nærende); df. — μαζούσιος, 3, brystformet, *Lyc.* — μαζοφαγέω, er - μαζοφάγος, 2, (φαγεῖν) som spiser Bygbrød; o. — μαζοφορίς, ίδος, ἡ, (φέρω) = μαζονόμος; (af μάζα).

μαθαλλίς, ogs. μασθαλίς, ίδος, ἡ, etslags Bæger. — †μἄθεῖν, *inf. aor.* til μανθάνω; df. — μάθημα, τό, det Lærte, det Fattede; *b)* det man lærer, Kundskab, Videnskab; *c)* τὰ μαθήματα, bes. de mathematiske Videnskaber; df. — μαθηματικός, 3, hørende, skikket til at lære, lærvillig, næm; 2) hørende til Videnskaberne; bes. hørende til Mathematiken; ἡ μαθηματική, *sc.* τέχνη, *s.* ἐπιστήμη, = τὰ μαθήματα, de mathematiske Videnskaber; ὁ μαθηματικός, som kan Mathematik, en Mathematiker; sild. ogs. en Astrolog; o. — μαθηματοπωλικός, 3, (πωλέω) som driver Handel med Videnskaberne, *Plato.*

μάθησις, ἡ, (μαθεῖν) Læren, Erfaren, Erkienden; 2) det Lærte; Kundskab, Videnskab; 3) Vane. — μαθήσομαι, *fut.* til μανθάνω. — *μαθητεία, ἡ, Lærdom, Lærerens Underviisning; o. — μαθητεύω, er Discipel, gaaer i Skole hos nogen, τινί; ogs. *in med.*; af — μαθητής, οῦ, ὁ, den Lærende, Lærling, Discipel; df. — μαθητιάω, *desid.* til μανθάνω, har Lyst til at blive Discipel, *Ar.*; 2) sild. = μαθητεύω; — μαθητικός, 3, hørende, skikket til at lære, næm; o. — μαθητός, 3, lært; til at lære, let at lære; - (af μαθεῖν). — μαθήτρια, ἡ, o. μαθητρίς, ίδος, ἡ, *fem.* til μαθητής, Discipelinde. — μάθος, τό, *poët.* o. *jon.* f. μάθησις, det Lærte; Vane. — μάθω, *inus.*, Stamform til ἔμαθον, *aor.* 2 til μανθάνω. — μαθών, *part. aor.* 2 til μανθάνω.

μαῖα, ἡ, Moder, Moer, sædv. som venlig Tiltale, *ex.* i *Od.* til Eurykleia; sild. Amme; Jordemoder; *dor.* ogs. Bedstemoder; 2) etslags store Søkrebs. — Μαῖα, ἡ, Maja, Datter af Atlas og Moder til Hermes; ogs. Μαιάς, άδος, ἡ, *Od.* — Μαίανδρος, ὁ, Mæandros, Flod i Karien, bekiendt af dens mange Slyngninger; df. *transl.*, Krumning, Slyngning, bugtet Vei, o. dl. — μαιάς, άδος, ἡ, *fem. poët.* til μαιευτικός; men Μαιάς som *nom. pr.* see u. Μαῖα.

*μαιεία, ἡ, en Jordemoders Forretning el. Kunst; — μαίευμα, τό, det af en Jordemoderen modtagne Barn, Fosteret; — μαίευσις, ἡ, Fødselshielp; — μαιευτήρ, ῆρος, o. μαιευτής, οῦ, ὁ, Fødselshielper; — μαιευτικός, 3, hørende, skikket til at forløse; — μαιευτρία, ἡ, *fem.* af μαιευτήρ, en Jordemoder; o. — μαιεύτωρ, ορος, ὁ, = μαιευτήρ; af — †μαιεύω, (μαῖα) sædv. *in med.*, forløser, om Jordemoderen; 2) ὄρνιθας μαιεύεσθαι, at lade Høns ligge paa Æg; df. — μαιήϊος, 2, = μαιευτικός; men Μαιήϊος, 2, nedstammende fra Maja; o. — μαιήτωρ, ορος, ὁ, = μαιευτήρ.

Μαιμακτήρια, τά, atheniensisk Offerfest til Ære for Zeus, i Maaneden — Μαιμακτηριών, ῶνος, ὁ, i Vinterens Begyndelse, liges. Stormmaaned. — Μαιμάκτης, ου, ὁ, den Stormende, Stormens og Vindens Gud; (men efter *Plut.* o. fl. er Μαιμάκτης Antiphrasis f. Μειλίχιος, den Milde, den Naadige); af — μαιμάσσω, attraaer heftigen, τινός, noget; *b)* er i en heftig el. lidenskabelig Bevægelse, raser, stormer; af — μαιμάω, *f.* ήσω, = frgd., *Hom.*, som ogs. har de episke Former μαιμώωσι, μαιμώων, μαιμώωσα; χεὶρ μαιμῶσα φόνον, mordlysten, *Soph.*; μαιμᾷ πέλας ὄφις, *furit.*, *Æsch.*; man jevnfører d. lat. *gestio*; (af μάω, attraaer, m. forstærkende Redupl.). — μαιμώω, *ep.* f. μαιμάω, *Il.*

μαινάς, άδος, ἡ, (μαίνομαι) den Rasende, Affindige, Begeistrede; bes. Bacchantinde, Mænade; 2) *act.*, som bringer i Raseri, som giør Rasende, *ex.* af Kiærlighed; μαινὰς ὄρνις, *Pind.* — μαίνη, ἡ, *maena*, ogs. μαινίδιον, τό, o. μαινίς, ῖδος, *att.* ίδος, ἡ, etslags liden Søfisk til Nedsaltning, omtr. som vor Sild. — μαινόλης, ου, ὁ, *fem.* μαινολίς, *Æsch.*, ogs. μαινόλιος, 3, rasende, affindig, begeistret; 2) *act.*, begeistrende; (formet af μαίνομαι, ligesom φαινόλης af φαίνομαι). — μαινομένη, ἡ, = μαίνη; ogs. μαινομένια, τά.

μαίνομαι, *fut.* μανοῦμαι, natiſk μανήσομαι, *pf.* μέμηνα m. *præs.* Bem.; *aor.* 2 *pass.* ἐμάνην, *etc.*; raser, bliver rasende ifølge nogen heftig Lidenskab, bes. af Harme el. Vrede; φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι, *Il.* 8, 360; *transl.*, om livløse Ting, bes. om Elementerne, at rase, at storme, o. dl.; df. ogs. δόρυ, ἐγχείη μαίνεται, raser, anretter rasende Ødelæggelse; ligel. χεῖρες μαίνονται, *Il.*; *b)* bes. *att.* er affindig, er fra Forstanden; οὐχ οὕτω μαίνομαι, *Dem.*; εἰ μανέντες σε κατα-

κτείναιμεν, i Affindighed, *Xen.*; *c)* er begeistret, henreven, bacchantisk, i prophetisk Begeistring, o. dl.; 2) *act.* μαίνω, gior rasende, alene *in aor.* 1 ἔμηνα, *Ar. Thesmoph.* 561, o. *in compos.* ἐκμαίνω; (df. μανία; af *inus.* μάω, besl. m. μαίομαι o. μαιμάω).

μαίομαι, attraaer; søger; μαιομένη κευθμῶνας, *Od.*; – egentl. befoler, berorer, efter *Buttm.*, som henforer dertil *fut.* μάσομαι, o. *aor.* ἐμᾰσάμην, bes. *in compos.* ἐπιμάσασθαι, jf. *Od.* 11, 441 o. 446, o. ἐσεμάσσατο, *Il.* 17, 564; (af *inus.* μάω). — μαιόω, sædv. μαιόομαι, = μαιεύω, μαιεύομαι. — Μαῖρα, ἡ, Hundestiernen; (af μαίρω, egentl. den funklende); ogs. Navnet paa en Nereide, *Od.* — μαιριάω, *dor.* f. μαρίω. — μαίρω, funkler, skinner, alene som Stamme til μαρμαίρω. — μαίσων, ωνος, ὁ, i Athenen, en indenlandsk Kok; 2) en Maske, som forestiller en Kok, en Matros, o. dl. — μαίωσις, ἡ, o. μαιωτικός, 3, (μαιόω) = μαίευσις, μαιευτικός. — Μαιῶται, οἱ, Mæoterne, Skytherne norden for det sorte Hav; af — Μαιῶτις, ιδος, ἡ, λίμνη, den mæotiske Sø, (d. asovske Hav); df. — Μαιωτιστί, *adv.*, mæotisk, skythisk, paa skythisk Viis, i Skythernes Sprog. — μαίωτρον, τό, (μαιόω) Jordemoderlon.

μάκαιρα, ἡ, *fem. poët.* til – † μάκαρ, ἄρος, ὁ, ἡ, sild. ogs. τό; [μᾰ], lykkelig, lyksalig; oprindel. μάκαρες θεοί, o. *absol.* μάκαρες, de salige Guder, de Salige, *Hom.*, *b)* om Mennesker, lykkelig; bes. velhavende, rig, *id.*; *c)* fra *Hes.* de Afdøde, de Salige; jf. μάκαρες θνητοί, *Op.* 141, o. ligel. *ib.* 171 om Heroerne, καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν – ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν – Ὄλβιοι ἥρωες; derfor sild. μακαρίτης; – *compar.* o. *superl.* μακάρτερος, μακάρτατος; – (efter *Aristot.* af χαίρω, efter andre af μακρός); df. — μακαρία, ἡ, Salighed, Lyksalighed; de Saliges Opholdsted; μακαρία κενή, en intetsigende, indbildt Lykke; βάλλ' ἐς μακαρίαν, komisk Euphemismus, f. βάλλ' ἐς κόρακας.

*μακαρίζω, priser lykkelig, τινά τινος, nogen for noget, *Od.*; *pass.*, μακαρίζεσθαί τινι, at prises for noget, *Xen.*; — μακάριος, 3, *adv.* -ρίως, i Prosa d. sædv. Form f. μάκαρ; ὦ μακάριε, (ironisk) du brave Mand! — μακαριότης, ητος, ἡ, Salighed, Lyksalighed, Lykke; — μακαρίς, ίδος, ἡ, *fem. poët.* til μακάριος; — μακαρισμός, ὁ, (μακαρίζω) at prise lykkelig; — μακαριστός, 3, *adv.* -στῶς, priist el. til at prise lykkelig; τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι, *Xen.*; — μακαρίτης, ου, ὁ, *fem.* μακαρῖτις, ιδος, som μάκαρ Bem. 3, den Salige, den Afdøde, *Æsch. Pers.*; bes. ofte h. *Eccl.*; o. — μακαρτός, 3, = μάκαρ, μακαριστός, *poët.*; – (af μάκαρ).

μᾰκεδνός, 3, = μηκεδανός, μακρός, lang, rank, αἴγειρος, *Od.* — *Μᾰκεδονία, ἡ, Macedonien; — Μακεδονίζω, holder med Macedonierne; — Μακεδόνιος, ogs. -δονικός, 3, macedonisk; o. — Μακεδονιστί, *adv.*, paa macedonisk Viis; i det macedoniske Sprog; af — Μακεδών, όνος, ὁ, Macedonier; Μακεδὼν ἀνήρ, *Dem.* — μακελεῖον, τό, see u. μάκελον. — μακέλη, ἡ, *Hes.*, o. μάκελλα, ἡ, (κέλλω) Spade, bred Hakke, men δίκελλα, med to Tænder; *transl.*, Διὸς μάκελλα, Lynilden, *Æsch.* — μάκελον, o. μάκελλον, τό, ogs. μάκελος, ὁ, = δρύφακτος, φραγμός, Indhegning; (df. d. lat. *maceria*, rimel. ogs. d. lat. *macellum*, Slagterhuus, Kiødbod, h. *Plut.* μακελεῖον). — μάκερ, ερος, τό, etslags indisk Kryderi.

μᾱκεσίκρᾱνος, 2, (κρᾶνον) ἔποψ, med lang, høi Top el. Fiærderbusk; o. — μᾱκεστήρ, ῆρος, ὁ, μῦθος, lang el. langtrukken Tale, *Æsch.*, *oppon.* σύντομος; (af μᾶκος). — Μᾰκέτης, ου, ὁ, *fem.* Μᾰκέτις, ιδος, = Μακηδόνιος, 3, *fem.* ogs. Μᾰκηδονίς, ίδος, *poët.* f. Μακεδόνιος; ἡ Μακέτις, *sc.* γῆ, Macedonien. — μᾱκιστήρ, ῆρος, ὁ, καρδίας, h. *Æsch.*, skal være, en Hiertet træffende el. saarende Piil; jf. μακεστήρ. — μάκιστος, *dor.* f. μήκιστος, (μᾶκος, μῆκος) *superl. irr.* til μακρός. — μακκοάω, (μή, κοάω, κοέω) h. *Ar. in part. pf.* μεμακκοακώς, dum, eenfoldig, uden Forstand. — μᾶκος, τό, *dor.* f. μῆκος; *acc.* μᾶκος som *adv.* f. μακράν, *Pind.*

*μακρᾱδρόμος, 2, = μακροδρόμος; — μακραίων, ωνος, ὁ, ἡ, (αἰών) med lang Levetid; langvarig; — μακράν, egentl. *acc. fem.* af μακρός, m. underforst. ὁδόν, en lang Vei; sædv. som *adv.*, langt, langt bort el. borte; længe, for længe siden; μακρὰν λέγειν, ἀνιστορεῖν, at tale, fortælle vidtløftigen, *Soph.*; οὐκ εἰς μακράν, i al Korthed; — μακραύχην, ενος, 2, (αὐχήν) langhalset; — μακρέτειος, 2, (ἔτος) med lange, d. e. mange Aar; — μακρηγορία, ἡ, lang el. vidtløftig Tale; o. — μακρημερία, ἡ, (ἡμέρα) den Tid, da Dagene ere lange, *Herod.*; – (af μακρός).

*μακροβάμων, ονος, 2, (βῆμα, βαίνω) som tager lange Skridt; — μα-

κρόβιος, 2, (βίος) langlivet; df. — μακροβιότης, ητος, ἡ, v. μακροβίωσις, ἡ, (βιόω) at leve længe, langt Liv; — μακροβίοτος, 2, (βίοτος) = μακρόβιος; men μακρ. αἰών, som er levet længe, *Æsch.* — μακροβολέω, er — μακροβόλος, 2, (βάλλω) som kaster, slynger, skyder langt; — denne Handling, μακροβολία, ἡ; — μακρόβωλος, (βῶλος) med store Jordklumper; — μακρογένειος, 2, (γένειον) med lang Hage, med langt Skæg; — μακρόγεννυς, υος, 2, (γέννυς) med lange Kiævebeen; — μακρόγηρως, ω, 2, (γῆρας) af, med, i lang el. høi Alder; v. — μακρογόγγυλος, 2, (γογγύλος) langrund, aflang; — (af μακρός).

*μακροδάκτυλος, 2, (δάκτυλος) langfingret; — μακροδρόμος, 2, (δρόμος) løbende langt; — μακροζωΐα, ἡ, (ζωή) langt Liv; — μακροημέρευσις, ἡ, at leve længe; af — μακροημερεύω, lever længe; af — μακροήμερος, 2, (ἡμέρα) med lange el. mange Dage, som lever længe; — μακρόθεν, *adv.*, langt borte fra, fra det Fjerne; — μακρόθι, *adv.*, langt borte, fiernt, i det Fjerne; — μακρόθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) langhaaret; — μακροθυμέω, er — μακρόθῡμος, 2, *adv.* -θύμως, (θυμός) langmodig, taalmodig; som beslutter el. handler langsomt; *oppon.* ὀξύθυμος; df. — μακροθυμία, ἡ, Langmodighed; — (af μακρός).

*μακροκαμπυλαύχενος, 2, bedre -αύχην, ενος, ὁ, ἡ, (καμπύλος, αὐχήν) med lang og krum Hals; — μακροκαταληκτεῖν, at være — μακροκατάληκτος, 2, (καταλήγω) som ender med en lang Stavelse el. med et langt Bogstav; — μακρόκαυλος, 2, (καυλός) med lang Stilk el. Stængel; — μακρόκεντρος, 2, (κέντρον) med lang Braad el. Spids; — μακρόκερκος, 2, (κέρκος) langhalet; — μακροκέφᾰλος, 2, (κεφαλή) med langt Hovede; — μακροκομέω, (κόμη) har langt Haar; — μακροκωλία, ἡ, den Egenskab at være — μακρόκωλος, 2, (κῶλον) langlemmet, langbenet; med lange Kola el. Sætninger; — μακρόλοβος, 2, (λοβός) med lang Bælg el. Skal; — μακρολογέω, er — μακρολόγος, 2, (λέγω) som taler længe el. vidtløftigen; df. — μακρολογία, ἡ, lang el. vidtløftig Tale; v. — μακρονοσέω, er længe syg; df. — μακρονοσία, ἡ, langvarig Sygdom; — (af μακρός).

*μακροπαραληκτεῖν, at være — μακροπαράληκτος, 2, (παραλήγω) som har den næstsidste Stavelse lang; — μακρόπεπλος, 2, (πέπλος) med lang Overklædning el. Kaabe; — μακρόπνοια, ἡ, langt Aandedræt; af — μακρόπνοος, 2, *ctr.* -πνους, (πνέω) aandende langt el. dybt, med langt Aandedræt; ζωὴ μακρόπν., langt Liv, *Eur.*; — μακροπόνηρος, 2, (πονηρός) som længe er ond el. vred; — μακροπορέω, (πόρος) gaaer el. reiser langt; df. — μακροπορία, ἡ, lang Gang, lang el. vidtløftig Reise; — μακρόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) langfodet; — μακρόπτερος, 2, (πτερόν) langvinget; — μακροπώγων, ονος, 2, (πώγων) langskægget; — μακρορριζία, ἡ, den Beskaffenhed at være — μακρόρριζος, 2, (ῥίζα) med lang Rod; — μακρόρρις, ῥῖνος, ὁ, ἡ, (ῥίς) langnæset; — μακρόρρυγχος, 2, (ῥύγχος) med lang Snabel; v. — μάκρος, εος, τό, = μᾶκος, μῆκος, Længde, *Ar.*; — (af flgd.).

μακρός, 3, *adv.* μακρά, v. μακράν, (μᾶκος, μῆκος) lang; 1) om Stedet, lang, udstrakt (i alle Retninger); høi, μακρὰ οὔρεα, δένδρεα; dyb, φρείατα; μακρὰ βιβάς, med lange Skridt; μακρὸν ἀΰτειν, at skrige langt, d. e. høit, saa at det høres langt borte, *Hom.*; πορεύεσθαι μακροτέραν, *sc.* ὁδόν, at giøre en længere Marsch, *Xen.*; men ἐπὶ μακρὸν πορεύεσθαι, i en lang Række, *id.*; ogs. stor, rummelig; διὰ μακροῦ, i lang Afstand; *b)* μακρῷ h. *compar.* v. *superl.*, forstærkende liges. *longe*; μακρῷ εὐηθέστατον πρᾶγμα, den allerstørste Daarlighed; μακρῷ μάλιστα, i allerhøieste Grad, *Herod.*; — 2) om Tiden, lang, som varer længe; ἤματα μακρά, νὺξ μακρή, *Od.*; μακρὸν ἐέλδωρ, et længe næret Ønske, *ib.*; bes. ofte *att.*, *ex.* ἡμέρας μάλα μακρᾶς πλοῦς; v. *transl.*, μακρὸν ἂν εἴη γράφειν, skulde blive vidtløftigt, μακρὸς λόγος, o. dl.; διὰ μακροῦ, *sc.* χρόνου, efter lang Tid, længe efter, *oppon.* οὐ διὰ μακροῦ; jf. μακράν; — *compar.* μακρότερος, m. *adv.* -τερον, -τερα, -τέρως, v. -τέρω; *superl.* μακρότατος, m. *adv.* -τατον, -τατα, -τάτω; desuden *compar. jon.* μάσσων, μᾶσσον, v. *superl. irr.* μήκιστος, *Hom.*; — [*ep.* ᾱ, *att.* ᾰ].

*μακροσκελής, 2, (σκέλος) langbenet; — μακροστελέχης, 2, (στέλεχος) med lang Stamme; — μακροσύλλαβος, 2, (συλλαβή) med lang Stavelse; — μακροτάτω, -τέρω(ς), *adv. superl.* v. *compar.* af μακρός, længst borte, længere borte; — μακροτένων, οντος, 2, (τείνω) ἧλος, langstrakt, d. e. lang Nagle; — μακρότης, ητος, ἡ, Længde; — μακροτομέω, skærer langt; af — μακροτόμος, 2, (τέμνω) som skærer langt; 2) *pass.*, μακρότομος, som er skaaren langt el. efter Længden;

— *μακρότονος*, 2, (*τείνω*) udſpændt i Længden, langſtrakt; — *μακροτράχηλος*, 2, (*τράχηλος*) langhalſet; — *μακροφάρυγξ*, *υγγος*, ὁ, ἡ, (*φάρυγξ*) med lang Strube el. Hals; — *μακροφλυāρήτης*, *ου*, ὁ, (*φλυαρέω*) vidtløftig, uendelig Svadſer; — *μακροφυής*, 2, (*φύω*) ſom er voxen lang; — *μακρόφυλλος*, 2, (*φύλλον*) med lange Blade; v. — *μακροφωνέω*, er - *μακρόφωνος*, 2, (*φωνή*) ſom ſkriger langt el. høit; - (af *μακρός*).

**μακρόχειλος*, 2, (*χεῖλος*) med lange Læber; — *μακρόχειρ*, *χειρος*, ὁ, ἡ, (*χείρ*) landhaandet, langarmet; — *μακρόχηλος*, 2, (*χηλή*) med lange Kløer el. Hove; — *μακροχρόνιος*, 2, (*χρόνος*) ſom varer i lang Tid; ſom varer længe; df. — *μακροχρονιότης*, *ητος*, ἡ, lang Tid; langt Liv; Varighed; — *μακρόχρονος*, 2, = *μακροχρόνιος*; — *μακρόω*, = *μακρύνω*; — *μάκρυμμα*, *τό*, det Bortfiernede, Bortſtødte, Afſkyede; v.; — *μάρυνσις*, ἡ, Forlængelſe, Udvidelſe; 2) Bortfiernelſe; af — *μακρύνω*, forlænger, udvider; 2) bortfierner; — *μάκρων*, *ωνος*, ὁ, Langhovede; v. — *μάκρωσις*, ἡ, (*μακρόω*) = *μάκρυνσις*; - (af *μακρός*). — **μακτήρ*, *ῆρος*, v. *μάκτης*, *ου*, ὁ, den Æltende; 2) = *μάκτρα*; df. — *μακτήριος*, 3, hørende til Ælten el. Æltning; — *μακτός*, 3, æltet; — *μάκτρα*, ἡ, Deitrug, hvori Brødet æltes; alm. Kar, hvori noget æltes el. ſtødes; 2) Badekar, ellers *πύελος*; v. — *μάκτρον*, *τό*, Klæde, hvormed man aftørrer eller afviſker noget; - (af *μάσσω*). — *μᾰκών*, *part. aor.* til *μηκάομαι*, *Il.* 16, 469, *καδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών*, rallende, ſtønnende; (af *inus.* *μάκω*).

μάλα, *adv.*, meget, ſaare, høiligen; *μάλα πολλά*, ſaare meget; *μάλα πάντες*, alleſammen; *πάγχυ μάλα*, v. *μ. πάγχυ*, ganſke og aldeles; *μάλ' ὧδε*, ganſke ſaadan; ligel. forſtærkende h. Nægtelſer, *ex.* *μάλ' οὐ*, aldeles ikke, *μάλ' οὔπως*, v. ſ. v.; ligel. h. *compar.*, *ex.* *μάλα πρότερος*, langt tidligere, *Hom.*; *καὶ μάλα*, beſ. *att.*, ſaare vel, ret meget; h. *Herod.* *ex.* 7, 186, ligeledes, fremdeles, el. efter nogle, overhovedet; i Svar, viſt nok, ja vel, ganſke rigtigt, ogſ. *μάλα τοι*, *μάλα γε*; beſ. — *b)* bekræftende, forſikrende, *ex.* *Od.* 4, 733, *τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε*, da var han viſſeligen enten bleven; dog ofteſt hos andre Bekræftelſespartikler, *ex.* *ἦ μάλα*, *ἦ μάλα δή*, *μάλα δή*, ligel. *μάλα τοι*, v. *καὶ μάλα*, ſee ovenfor — *c)* *εἰ μάλα*, *καὶ εἰ μάλα*, *εἰ καὶ μάλα περ*, *c. opt.* om den blotte Mulighed, *ex.* *εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι*, om han vredes nok ſaameget; men *c. ind.* om det Virkelige, *ex.* *εἰ μάλα καρτερός ἐσσι*, om du end er meget ſtærk; paa ſamme Maade bruges *μάλα περ*, *καὶ μάλα περ* *c. partic.*, *Hom.*; - *d)* ſom *λίαν*, v. *ἄγαν*, altfor meget; ſield.; — 2) *compar.* *μᾶλλον*, mere, ſtærkere, i høiere Grad; hellere, *potius*; *ἐπὶ μᾶλλον* mere og mere, tiltagende, *Od.*; *att.* ogſ. *μᾶλλον μᾶλλον*, *magis magisque*; *πολὺ μᾶλλον*, meget mere, *ἔτι μᾶλλον*, *καὶ μᾶλλον ἔτι*, endnu mere; *μᾶλλον τοῦ δέοντος*, mere end det burde, *Plato*; *παντὸς μᾶλλον*, i ethvert Fald (egentl. mere end alt andet) *id.*; - *b)* beſ. *att.*, *οὐδὲν μᾶλλον*, v. *οὐδέν τι μᾶλλον*, derfor ikke, ligeſaa lidet; *μᾶλλον μέν*, egentlig vel, i Sandhed — *μᾶλλον δέ*, men meget mere; *οὐ μᾶλλον* -, *ἤ* -, ikke ſaa meget -, ſom meget mere -; *τί μᾶλλον*; (hvorfor mere?) hvorfor dog? - *c)* h. *compar.* forſtærkende el. udhævende, *ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον*, *Il.* 24, 243, endnu lettere; *μᾶλλον ὀλβιώτερος*, endnu lykkeligere, *Herod.*; *μ. ἄμεινον*, *μᾶλλον κερδαλεώτερον*, *id.*; ogſ. *att.*, *ex.* *δικαιότερον μᾶλλον*, *ἥδιον μᾶλλον*, endnu retfærdigere, behageligere, *Xen.*; - *d)* undert. udelades *μᾶλλον* foran *ἤ*, *qvam*, end, *ex.* *Herod.* 9, 26, *ἡμέας δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέρας*, *ἤπερ Ἀθηναίους*, f. *μᾶλλον ἤπερ* -; ligel. undert. h. *βούλομαι*, ſ. m. ſ. — 3) *superl.* *μάλιστα*, meeſt, ſtærkeſt, heftigſt; fortrinligen, beſynderligen, ogſ. *ἐν τοῖς μάλιστα*, *inprimis*, for det meſte, ſædvanligen; helſt; i Svar, ganſke rigtigt, aldeles ſandt, *μάλιστά γ'*, *ἔφη*, *Xen.*; forſtærket, *καὶ μάλιστα*, *vel maxime*, v. *μάλιστα πάντων*, *Plato*; *πολὺ μάλιστα*, *ὡς μάλιστα ἐδύνατο*, ſaa meget muligt; - *b)* h. *superl.* undert. forſtærkende, *ex.* *ἔχθιστος μάλιστα*, værſte Fiende, *Il.*; *μάλιστα λογιώτατοι*, de allerberømteſte, *Herod.*; - *c)* h. Tal, Størrelſer, v. dl., paa det nærmeſte, omtrent, *admodum*, *ex.* *διέφθειραν ἐς ὀκτακοσίους μάλιστα*, *Thuc.*; *μάλιστα κατὰ τὸ μέσον*, paa det nærmeſte i Midten.

μαλαβάθρινος, 3, tillavet af el. med - *μαλάβαθρον*, *τό*, ogſ. *μαλόβαθρον*, etſlags indiſk kryderagtigt Blad, ſom ſammenrulles og tygges, Betel; ogſ. *φύλλον Ἰνδικόν*, *s. absol.* *φύλλον*. — *μάλαγμα*, *τό*, (*μαλάσσω*) lindrende Plaſter el. Omſlag; 2) blødt Legeme til at brække, formilde Slag el. Stød *ex.* af Skudvgaben; df. — *μαλαγμώδης*, 2, (*εἶδος*) ſom ligner et lindrende Plaſter. — **μᾰλᾰκαίπους*, *ποδος*, ὁ, ἡ, (*πούς*) *poët.* f. *μαλακόπους*, med bløde, fine Fødder; ſom træder let, *Theocr.* — *μα-*

ʹλακαύγητος, 2, (αὐγή) ὕπνος, med mildt Blik; skal efter nogle hede μαλακαίχητος, (αὐχέω) beromt el. som berommer sig af sin Mildhed. — μαλάκειον, τό, = μαλάκιον; — μαλακευνέω, (εὐνή) sover blodt el. mildt; o. — μαλακευτικός, 3, blodgiorende, formildende; af — μαλακεύω, gior blod, formilder; – (af μαλακός).

*μᾰλᾰκία, ἡ, Blodhed, Fiinhed; Mildhed; Svaghed; b) om Mennesker, Blodagtighed, Kiælenskab; Svagelighed, (maladie); Mangel paa Mod, Ubestemthed, Uvirksomhed; Sandselighed, Uafholdenhed; οὐ μαλακίᾳ ἀλλὰ καρτερίᾳ τῶν ἰδιωτῶν περιεῖναι, Xen.; 2) Vindstille, Havblik; 3) in pl., kiælen, qvindagtig Behandling, Forkiælelse; ogs. Smiger; df. — μαλακίας, ου, ὁ, = μαλακίων, inc.; o. — μαλακιάω, er forkiælet, svagelig, frygtsom; skyer Arbeide og Anstrængelse; jf. μαλκάω; — μαλακίζω, forkiæler, gior feig, frygtsom, uvirksom; sield. formilder, Ear.; in med., er forkiælet, frygtsom, feig, πρὸς τὸν θάνατον, til at døe; μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα, vi nøle og ere uvirksomme, Dem.; — μαλάκιον, τό, 1) sødv. in pl., Mollusker, Vanddyr med blod Bedækning el. blode Knokler, ex. Blæksiskene; 2) etslags Qvindepynt af blodt Stof; o. — μαλακίων, ωνος, ὁ, forkiælet Menneske, Ar.; – (af μαλακός).

*μᾰλᾰκόγειος, 2, (γῆ) med blod Jord el. Jordbund; — μαλακόγναθος, 2, (γνάθος) blodmundet; — μαλακογνώμων, ονος, 2, (γνώμη) med blodt, mildt Gemyt, Æsch.; — μαλακόδερμος, 2, (δέρμα) med blod Hud el. Skal; — μαλακόθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med blode Haar; — μαλακο-κόλαξ, ἄκος, ὁ, forkiælet Snyltegiest; — μαλακοκρᾱνεύς, έως, ὁ, (κρᾱνον) etslags Fugl, germ. Weichschädel; — μαλακοποιέω, er – μαλακοποιός, 2, (ποιέω) som gior blod, blodagtig, feig, kraftlos; forkiælende; o. — μαλακοπύρηνος, 2, [ῡ] (πυρήν) med blod Frugtkiærne; – (af flgd.).

μᾰλᾰκός, 3, adv. -κῶς, blod, myg, χιτών, ἐσθής; μαλακὸς λειμών, blod, græsrig Eng; μαλακὴ νειός, blod, velpløiet Brakmark, Hom.; ligel. h. Xen. τὸ βλαστὸν χωρεῖν διὰ τῆς μαλακῆς sc. γῆς; 2) transl., a) om ulegemlige Ting, blød, mild, θάνατος, ὕπνος; ligel. μαλακῶς εὕδειν, Hom.; πῶς ἂν μαλακώτατα καθεύδοις; Xen.; μαλακοὶ λόγοι, milde, venlige Ord, Od.; αὔρας θηρείων μαλακάς, mild Luft, Xen.; μαλακὸν ὄμμα, blidt, kiælent Blik; τὰ μαλακά, sandselige Fornøielser, Xen.; μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, attraa ikke – ; b) om et Menneskes Tilstand, mild, spagfærdig, taalig; μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι, lettere at behandle, Il., see u. ἀμφαφάω; oftest dadlende, forkiælet, svag, feig, frygtsom, dorsk, effeminatus, ignavus; μαλακοὺς καὶ ἀπόνους, διὰ τὸ ἀεὶ ἐπ᾽ ὀχημάτων εἶναι, Xen.; μαλακὸς καὶ ἄτολμος, Dem.; μαλακῶς ἔχω, = μαλακίζομαι; jf. ogs. μαλθακός; (besl. m. βλάξ, som μολεῖν m. βλώσκω).

μαλακόσαρκος, 2, (σάρξ) med blodt Kiød; — μαλακόστρακος, 2, (ὄστρακον) med blod Skal; — μαλακότης, ητος, ἡ, = μαλακία, Blodhed, Blodagtighed; — μαλακόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) blodøiet; — μαλακόφλοιος, 2, (φλοιός) med blod Bark; — μαλακόφρων, ονος, 2, (φρήν) spagfærdig, sagtmodig; — μαλακόφωνος, 2, (φωνή) med blod, blid Stemme el. Tone; — μαλακόχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, (χείρ) med blod, mild Haand; o. — μαλακοψυχέω, er – μαλακόψῡχος, 2, (ψυχή) ubehiertet, feig; – (af μαλακός).

μαλακτήρ, ῆρος, ὁ, som blodgior el. bloder; — μαλακτικός, 3, blodgiorende; o. — μαλακτός, 3, blodgiort; til at blodgiore; (af μαλάσσω). — μαλάκυνσις, ἡ, Blodgiøren; af — μαλακύνω, = μαλάσσω, μαλακίζω, blodgiør. — μάλαξις, ἡ, Blodgioren; Formilden; af — †μαλάσσω, att. -ττω, f. ξω, (μαλακός) bloder, blodgior; forkiæler, aftræfter; ἐὰν μαλάξῃς αὐτόν, om du garver ham, Ar.; 2) transl., formilder, bevæger ved Bønner; df. — μαλάχη, ἡ, Malve, malva, bes. som de Fattiges Spise, Hes. Op. 41, οὐδ᾽ ἴσασιν – ὅσον ἐν μαλάχῃ – μέγ᾽ ὄνειαρ; skrives ogs. μολόχη; df. – μαλάχιον, τό, sc. ἱμάτιον, malvefarvet Fruentimmerklædning.

μᾰλερός, 3, (αάλω) vældig, stærk, heftig, overvældende, h. Hom. epith. til Ilden; μαλεραὶ ἀοιδαί, kraftfulde Sange, Pind.; μαλερὸς πόθος, tvingende Længsel; o. μαλερὸς Ἄρης, den vældige Ares, Trag. — μάλη, ἡ, sædv. μασχάλη, Hulingen under Armen, sædv. i Udtrykket ὑπὸ μάλης – ξιφίδια – ἔχοντες, under Armen el. hemmeligen; o. transl., οὐδ᾽ ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις ἐγένετο, paa nogen skiult Maade, Dem.; (besl. m. ala, axilla, Axel).

μάλθᾱ, ἡ, ogs. μάλθη, Blanding af Vox og Beg, hvormed man oversmurte (liges, tiærede) Legemer; b) blodt Vox, hvormed man overtrak Skrivertavler; ἐν μάλθῃ γεγραμμένην – τὴν μαρτυρίαν, Dem.; 2) etslags stort, blodt Sodyr; (rimel. besl. m. μαλθακός). — *μαλθάζω,

o. *μαλθαίνω*, = *μαλάσσω*; — *μαλθακευνία*, ἡ, (*εὐνή*) blod Seng, blodt Leie; — *μαλθακία*, ἡ, = *μαλακία*; — *μαλθακίζω*, = *μαλακίζω*; o. — *μαλθάκινος*, 3, *poët.* = flgd.; af — †*μαλθακός*, 3, = *μαλακός*, (m. indskudt *θ*) blod; *transl.*, *μαλθακὸς αἰχμητής*, svag, feig Kriger, *Il.*; derimod h. *Pind.* sædv. mild, blid; df. — *μαλθακότης*, ητος, ἡ, = *μαλακότης*; — *μαλθακόφωνος*, 2, = *μαλακόφωνος*; — *μαλθακόω*, = *μαλάσσω*; — *μαλθακτήριος*, o. *μαλθακτικός*, 3, = *μαλακτικός*; — *μαλθακώδης*, 2, (*εἶδος*) blødagtig. — *μάλθαξις*; ἡ, = *μάλαξις*; af — *μαλθάσσω*, *att.* -ττω, *f.* ξω, = *μαλάσσω*; af — *μάλθη*, ἡ, see u. *μάλθα*; df. — *μαλθώδης*, 2, (*εἶδος*) blød el. fei som *μάλθα*. — *μάλθων*, ωνος, ὁ, = *μαλακίων*, et forkiælet Menneske.

μᾱλία, ἡ, o. *μᾱλιασμός*, ὁ, = *μᾶλις*. — *μαλιναθάλλη*, ἡ, etslags ægyptisk Plante. — *μάλιον*, τό, Haar el. Haarlok; egentl. *dim.* af *μαλός*, *μαλλός*. — *μᾶλις*, ιος, ἡ, etslags Sygdom hos Heste og Esler, lat. *malleus*. — *Μᾶλίς*, ίδος, ἡ, *dor.* f. *Μηλίς*, (*μῆλον*) Nymphe for Hiorden el. Faarene. — *μάλιστα*, *adv. superl.* til *μάλα*, see u. *μάλα* 3. — *μαλκάω*, ogs. *μαλκιάω*, fryser, stivner, bliver klam, forkommer af Kulde, bes. paa de ydre og finere Dele af Legemet; af — *μάλκη*, ἡ, (*ctr.* af *μαλακή*, *μαλακία*) Stivhed af Kulde, forfrossen Tilstand, see frgd.; df. — *μάλκιος*, 2, ogs. *μαλκός*, 3, stiv af Kulde, forfrossen; ogs. *act.*, som bringer til at fryse.

μαλλοδέτης, ου, ὁ, o. *μαλλόδετος*, 2, (*μαλλός*, *δέω*) bunden med Uld el. Uldbaand. — *μᾶλλον*, *adv. compar.* til *μάλα*; see u. *μάλα* 2. — *μαλλοπάρῃος*, 2, *Theocr.* 1, 26, urigtig Læsem. f. *μᾱλοπάρῃος*, *dor.* f. *μηλοπάρῃος*. †*μαλλός*, οῦ, ὁ, Uldtot, lang Uld; *ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι*, *Hes.*; ogs. Lok, Haartop, Haarfletning; df. — *μαλλοφόρος*, 2, (*φέρω*) bærende lang Uld; — *μαλλόω*, besætter, beklæder med lang Uld; - denne Handling, *μάλλωσις*, ἡ; o. — *μαλλωτός*, 3, besat med lang Uld. — *μαλόβαθρον*, τό, see u. *μαλάβαθρον*. — *μᾶλον*, τό, *dor.* f. *μῆλον*. — *μᾱλοπάρῃος*, 2, *dor.* f. *μηλοπάρῃος*. — *μᾱλός*, οῦ, ὁ, = *μαλλός*. — *μᾱλός*, 3, h. *Theocr.*, maaskee rigtigere *μαλλός*, om Bukken, forklares af nogle, med lange Uldtotter, *villosus*, af andre, hvid. — *μᾱλοφόρος*, 2, *dor.* f. *μηλοφόρος*. — *μᾱλο-φύλαξ*, ακος, ὁ, ἡ, *dor.* f. *μηλοφύλαξ*.

Μάμερσα, ἡ, *epith.* til Athene, *Lyc.* — *Μάμερτος*, ogs. *Μάμερκος*, ὁ, *epith.* til Ares; (besl. m. *Mavors*). — *μάμμα*, o. *μάμμη*, ἡ, Mama, Moer; *att.* ogs. = *μήτηρ*, Moder; sild. ogs. Bedstemoder; 2) d. lat. *mamma*, Moderbrystet; df. — *μαμμάκυθος*, s. -κουθος, ὁ, (*κεύθω*) egentl. som skiuler sig i Mamas Skiød; sædv. en Dumrian, *Ar.* — *μαμμᾶν αἰτεῖν*, at forlange Spise, (om smaa Børn) *Ar.* — *μαμμάριον*, τό, = *μάμμιον*. — *μάμμη*, ἡ, = *μάμμα*. — *μαμμία*, ἡ, (*μάμμα*) Moder; 2) Bedstemoder; - *dim.* *μαμμίδιον*, o. *μάμμιον*, τό, lille Moder, Moerlille. — *μαμμόθρεπτος*, 2, (*μάμμα*, *τρέφω*) opdragen af en Bedstemoder; df. forkiælet.

μάν, *dor.* ogs. h. *Hom.* f. *μήν*, visseligen; *ἄγρει μάν*; velan da! *ἦ μάν*, ja i Sandhed; *οὐ μάν*, visseligen ikke, *Hom.*; *καὶ μάν*, ja endog, *Pind.*; (besl. m. *μά*). — *μανάκιον*, τό, see *μαννάκιον*. — *μανδάκη*, ἡ, Figur af en vis Form, som indbrændes Heste; df. *adv.* *μανδακηδόν*, ligesom en *μανδάκη*. — *μάνδᾰλος*, ὁ, Dørslaa; df. — *μανδαλόω*, tillukker med en Dørslaa; o. — *μανδαλωτός*, 3, som er tillukket dermed; *μανδ. φίλημα*, vellystigt Kys, *Ar.* — *μανδοειδής*, 2, (*εἶδος*) der ligner en *μανδύη*.

μάνδρα, ἡ, ethvert indsluttet Rum; bes. *a)* Stald, Fæstald; *b)* Huling til Stenen i en Signetring, ellers *πυελίς*, *pala*, *funda*; *c)* sild. Kloster. — *μανδραγόρας*, ου, ὁ, Alrune, en søvnvirkende Plante; *ὁ μανδραγόρας κομίζει τοὺς ἀνθρώπους*, *Xen.*; 2) etslags Drik deraf; *ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσιν ἐοίκαμεν ἀνθρώποις*, *Dem.*; df. - *μανδραγορίτης*, ου, ὁ, *sc.* *οἶνος*, en med Alrune tillavet Viin. — *μάνδρευμα*, τό, Indspærren i en Stald el. i et Kloster; af — *μανδρεύω*, (*μάνδρα*) indspærrer, bes. i en Stald el. i et Kloster. — *μανδύας*, ου, ὁ, *μανδύη*, ἡ, o. *μανδύς*, ύος, ἡ, en tyk, ulden Overklædning el. Kappe; (persisk Ord og beslægtet med *κάνδυς*). — *Μανέρως*, ὁ, etslags ægyptisk Klagesang, som *Herod.* 2, 79, sammenligner med Grækernes Linos. — *Μᾱνῆς*, οῦ, s. *Μάνης*, ου, ὁ *acc. pl.* *Μανᾶς*, *Ar.*, Manes, hyppigt Slavenavn, m. tilsvarende *fem.* *Μανία*.

μανθάνω, *f.* *μαθήσομαι*, *dor.* *μαθεῦμαι*, *aor.* *ἔμᾰθον* (*ep.* ogs. *μάθον*, o. *ἔμμαθον*), *pf.* *μεμάθηκα*; (af *inus.* *μάω*, forsker, søger); - lærer; *in aor.*, har lært, d. e. veed, indseer; *οὐκ ἔδοξε μαθέειν*, syntes ikke at vide, lod som han ikke vidste, *Herod.*; - sædv. *c. acc.*,

μαθοῦσα τὸ ποιηθέν, *id.*; ogs. *c. inf.*, *ex. μάθον ἔμμεναι ἐσθλός*, at holde mig brav, *Il.*; undert. *c. part.*, *ex. ἔμαθεν ἔγκυος ἐοῦσα*, at hun var frugtsommelig, *Herod.*; *b)* bemærker, iagttager, udforsker, *ex. ὁ δὲ τοὺς ἔξω ἐμάνθανε*, *Herod.* 7, 208; bes. *att.*, forstaaer, begriber; *μανθάνεις*; begriber du det? *οὐ μανθάνω*, jeg begriber det ikke, *Ar.*; ogs. *μάνθανε*, ligesom *ἴσθι*, i en indskudt Mellemsætning, (veed du); – *c)* lærer udenad, *edisco*, *ἠνάγκασέ με τὰ Ὁμήρου ἔπη μαθεῖν*, *Xen.*; – *d)* vænner mig til noget, *id.*; – *e) τί μαθών*; sættes ofte *att.* foran et misbilligende Spørgsmaal, egentl. af hvilken (forstandig) Grund? sædv. hvorfor? ligesom *τί παθών*; af hvilken (lidenskabelig) Grund? *τί μαθὼν σκυθρωπεῖς*; hvad gaaer ad dig, at –, el. hvi er du saa mørk? undert. ogs. *in oratione obliqua*, *ex. ὅ, τι μαθὼν ἐμοῦ καταψεύδῃ τοιοῦτο πρᾶγμα*, af hvilken Grund du paalyver mig –, *Plato*; jf. *πάσχω*.

μᾰνία, ἡ, (*μαίνομαι*) Raseri, Afsindighed; ogs. *adject.*, *μανίη νοῦσος*, *Herod.*; *b)* heftig Lidenskab, *ex.* Vrede, Kiærlighed, o. dl.; alm. enhver Overdrivelse, *ex. τίς ἂν οὖν δύναιτο τὴν σὴν μανίαν καὶ πολυτέλειαν ὑπομεῖναι*; din rasende Ødselhed, *Dem.*; *c)* prophetisk Begeistring; – 2) *Μανία, ἡ*, see u. *Μάνης*. — *μανιάκης, ου, ὁ*, o. *μανιάκον, τό*, et Guld-Hals- el. Armbaand h. Perser o. Celter; jf. *μάνος*. — **μᾰνιάς, άδος, ὁ, ἡ, τό*, rasende, afsindig; *νόσοις μανιάσι*, *Soph.*; — *μανικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, hørende, tilbøielig til Raseri; der seer ud som en Rasende; alm. rasende, afsindig; *b)* tilbøielig til heftige Lidenskaber; 2) overmaade stor, uhyre; overdreven, udsvævende; — *μανιόκηπος*, 2, (*κῆπος*) vellystig, om Fruentimre; — *μανιοποιός*, 2, (*ποιέω*) som giør rasende; — *μανιουργέω*, (*ἔργον*) giør rasende; o: — *μανιώδης*, 2, (*εἶδος*) ligesom rasende el. afsindig; – (af *μανία, μαίνομαι*).

μάννᾰ, ἡ, et Korn, det Mindste; bes. *μάννα λιβανώτου*, *mica thuris*. — *μαννάκιον, τό*, ogs. *μανάκιον*, *dim.* af *μάννος, μάνος*, et lidet Halsbaand. — *μαννάριον, τό*, = *μαμμάριον*, *Luc.* — *μάννος, ου, ὁ*, ogs. *μάνος*, et Halsbaand; (dorisk Ord, hvf. *monile*); df. — *μαννοφόρος*, 2, (*φέρω*) som bærer et Halsbaand, *Theocr.* — *μᾱνοειδής*, 2, (*εἶδος*) af en tynd, løs, huller Beskaffenhed; o. — *μανόκαρπος*, 2, (*καρπός*) med tynde, langt fra hverandre hængende Frugter; (af *μανός*). — *μάνος, ὁ*, see u. *μάννος*.

†*μᾱνός*, 3, d. lat. *rarus*, tynd, utæt, løs, slap; sielden, enkelt, adspredt, sparsom; *oppon. πυκνός*; df. — *μανοσπορέω*, saaer tyndt; af — *μανόσπορος*, 2, (*σπορά*) som er saaet tyndt; — *μανόστημος*, 2, (*στήμων*) med tynd Rending; — *μανότης, ητος, ἡ*, Tyndhed, Utæthed, Slaphed, Enkelthed, at være adspredt; *oppon. πυκνότης*; — *μανόφυλλος*, 2, (*φύλλον*) med faa, tynde, adspredte Blade; — *μανόχροος*, 2, (*χρόα*) med tynd, slap, utæt Hud; o. — *μανόω*, giør tynd, utæt, løs, hullet, slap, sparsom, sielden.

**μαντεία, ἡ*, Spaaen, Propheteren, Spaadomsgave, *Hom. Merc.*; 2) Spaadom, Orakelsvar; *μαντείας δεῖται*, derom maa man sporge Oraklet; *transl.*, dunkelt Udtryk; — *μαντεῖον, τό*, *jon. μαντήϊον*, Spaadom, Orakelsvar, ofte *in pl.*, *Od.*; 2) *in sing.*, Orakelets Sted el. Sæde, *Herod.*; — *μαντεῖος*, 3, ogs. 2, spaaende, prophetisk; hørende til Orakel el. Spaadom; o. — *μάντευμα, τό*, Orakelsvar, meddeelt Orakel; – (af flgd.).

†*μαντεύομαι*, (*μάντις*) spaaer, propheterer, giver et Orakelsvar; *δίζω, ἤ σε θεὸν μαντεύσομαι* –; *Herod.* 1, 65; *b)* aner, formoder; har en dunkel Forudfornemmelse; ogs. om Dyrene; 3) lader mig spaae, adsporger Guden, *περί τινος*, *Pind.*; *τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις*, *Xen.*; – *act. μαντεύω*, sild.; df. — *μαντευτής, οῦ, ὁ*, en Spaamand; — *μαντευτικός*, hørende, skikket til Spaamand el. til at spaae; o. — *μαντευτός*, 3, forudsagt, spaaet; forkyndt el. befalet af Oraklet. — *μαντεύω*, see u. *μαντεύομαι*. — *μαντήϊον, τό*, *jon.* f. *μαντεῖον*, *Od.* — *μαντήϊος*, 3, *jon.* f. *μαντεῖος*. — **μαντικός*, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at spaae; spaaende, prophetisk; *ἡ μαντική*, *sc. τέχνη*, Spaadomskunst, Spaadomsgave; v. — *μαντιπολέω*, spaaer; af — *μαντιπόλος*, 2, (*πολέω*) som beskæftiger sig med Spaadom, spaaende; – (af flgd.).

μάντις, εως, *jon. ιος, ὁ*, Spaamand, Prophet; *μάντις ἀνήρ*, *Pind.*; ogs. *ἡ μάντις*, Spaaqvinde, *Soph.*; (af *μαίνομαι*, er begeistret); 2) *ἡ μάντις*, etslags Græshoppe, *Theocr.*, ogs. den grønne Havefrø, som Veirprophet. — *μαντιχώρας*, ogs. *μαρτιχώρας, ου, ὁ*, et ubestemt indisk fiirfoddet Dyr; efter nogle, etslags Pindsviin, *hystrix*. — **μαντοσύνη, ἡ*, Spaadomskunst; ogs. *in pl.*, *Il.*; egentl. *fem.* af — *μαντόσυνος*, 3, hørende til Spaadom, Spaadomskunst, Orakel, udgaaende derfra, prophetisk; — *μαντώ*-

δης, 2, (εἶδος) af et forudsigende el. prophetisk Slags; o. — μαντῷος, 3, = μαντεῖος; - (af μάντις). — μᾱνύω, μαννυτής, ὁ, o. μάννυσις, ἡ, dor. f. μηνύω, etc. — μᾱνώδης, 2, = μανοειδής; o. — μάνωσις, ἡ, (μανόω) = μανότης, Tyndhed, Fortyndelse; (af μανός).

μάομαι, inus., df. ctr. μῶμαι, see u. μάω. — μαπέειν, ep. inf. aor. 2 til μάρπτω, Hes. — μάραγδος, ὁ, = σμάραγδος, Smaragd. — μάραγνα, ἡ, = σμάραγνα, Pidsk, Svøbe. — μάραθον, o. μάραθρον, τό, Fennikel, etslags Urt; df. — μᾰραθρών, ῶνος, ὁ, Fennikelmark. — Μᾰρᾰθών, ῶνος, ἡ, (egentl. = frgd.); sædv. som nom. pr., Marathon, Navnet paa en Demos i Attika, bekiendt af Miltiades's Seier over Perserne, 490 f. Ch.; df. — Μαραθωνομάχης, ου, ὁ, o. Μαραθωνομάχος, ὁ, (μάχομαι) som har fægtet ved Marathon; alm. tapper Kriger.

μάραινα, ἡ, = μάραγνα, Æsch. — †μᾰραίνω, f. -ᾰνῶ, aor. ἐμάρᾱνα, jon. ἐμάρηνα, pass. aor. ἐμαράνθην, pf. μεμάρασμαι; - udslukker, ἀνθρακιήν, Hom. Merc.; pass., φλὸξ ἐμαράνθη, πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, Il.; alm. act., svækker, afkræfter, lader aftage, fortorres, visne; πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει, Soph.; in pass. o. med., at blive svag, at aftage lidt efter lidt, ex. af Ælde; at fortorres, visne, uddøe; at blive glemt; (skal være besl. m. μαίρω, μαρμαίρω); df. — μάρανσις, ἡ, at giøre svag, at lade visne; Afkræften; o. — μαραντικός, 3, som giør svag el. vissen, afkræftende; — μάραον, τό, o. μάραος, ὁ, = πιτταξυς. — μᾰρασμός, ὁ, (μαραίνω) = μάρανσις; 2) intr., Hensvinden, Henvisnen, Svækkelse, Kræfternes Aftagen, bes. af Ælde; df. — μαρασμώδης, (εἶδος) forbunden med Svækkelse, svagelig. — μᾰράσσω, = σμαραγέω. — μαραυγέω, συγχεῖσθαι καὶ μαραυγεῖν, h. Plut. om Synet, ὄψις, at blendes, at blive blind (af altfor stærkt Lys; af μαίρω, μαρμαίρω, o. αὐγή); df. — μᾰραυγία, ἡ, Øinenes Blenden; Blindhed.

μαργαίνω, (μάργος) er affindig, raser; μαργαίνειν ἐπὶ θεοῖσι, Il. 5, 882, at rase imod, gaae i Raseri løs paa Guderne; jf. μαργάω. — μαργαρίδης, ου, ὁ, jon. f. — μαργᾰρίτης, ου, ὁ, fem. μαργαρῖτις, ιδος, sild. ogs. μαργαρίς, ίδος, ἡ, sc. λίθος, ogs. μάργαρον, τό, Perle, margarita; 2) = μαργέλλια. — μάργᾰρος, ὁ, ogs. ἡ, Perlemusling; ogs. Perlen selv; df. — μαργαρώδης, 2, (εἶδος) ligesom en Perle, af en Perles Form el. Farve. — μᾰργάω, som μαργαίνω, er daarlig, affindig, rasende; er overmodig, udsvævende, vellystig, graadig. — μαργέλλιον, τό, o. μαργηλίς, ίδος, ἡ, en Perle; 2) in pl., μαργέλλια, τά, o. μαργηλίδες, αἱ, en Palmeart med perleformet Frugt.

*μάργη, ἡ, = μαργότης, inc.; — μαργήεις, εσσα, εν, o. μάργης, ου, ὁ, = μάργος; o. — Μαργίτης, ου, ὁ, Margites, Navnet paa Helten i et komisk Heltedigt, som tilskreves Homer; egentl. et eenfoldigt og daarligt Menneske; af — †μάργος, 3, att. ogs. 2, rasende, affindig, Od.; daarlig, letsindig; ib.; 2) udsvævende, vellystig, graadig; γαστὴρ μάργη, Od.; alm. toileløs, fræk, overmodig; df. — μαργοσύνη, ἡ, o. μαργότης, ητος, ἡ, Raseri, Affindighed; Daarlighed, Letsindighed; Vellyst, Graadighed; Toileløshed, Frækhed, Overmod; o. — μαργόω, giør til en μάργος; in med., er en μάργος, som μαργαίνω.

μάρη, ἡ, Haand, manus, Pind. fragm.; (df. εὐμαρής, = εὐχερής, efter nogle ogs. μάρπτω). — μαριθάν, ᾶνος, ὁ, o. μαριθεύς, έως, ὁ, etslags Steen, som brænder, naar man gyder Vand derpaa. — μᾰρῑλευτής, οῦ, ὁ, Kulbrænder; o. — μαρῑλεύω, brænder Kul; af — †μᾰρίλη, ἡ, ogs. σμαρίλη, Kulglod, smaa gloende Kul, Kulstøv; (rimel. besl. m. μαίρω, μαρμαίρω); df. — μαρῑλοκαύτης, ου, ὁ, (καίω) Kulbrænder; o. — μαρῑλοπότης, ου, ὁ, (πίνω) som drikker, sluger Kulstøv. — μᾰρῖνος, ὁ, etslags Sofist; — μάρις, εως, ἡ, s. ὁ, et Maal for flydende Ting, efter nogle = 6 κοτύλαι. — μαρίω, har Hede, bes. Feberhede, dor. μαιριάω; (besl. m. flgd.).

μαρμαίρω, f. -μᾰρῶ, glimter, blinker; lyser, straaler; bes. om Lysets Vibration og om Metallernes Skin; ogs. ὄμματα μαρμαίροντα, Hom.; αἰγὴ μαρμαίρουσα, Hes.; b) transl., om enhver vibrerende el. zittrende Bevægelse, ex. Foddernes i Dands; jf. αἰόλος, αἰόλλω, αἰολάω; (af μαίρω m. forstærk. Redupl., og besl. m. μάρμαρος); df. — μαρμάρειος, att., o. μαρμάρεος, 3, glimtende, blinkende, straalende, h. Hom. bes. om Glandsen af Metaller; ogs. ἅλς μαρμαρέη, det speilklare Hav, id.; 2) hvid el. glindsende som Marmor; df. haard som Marmor, o. alm. af Marmor; jf. μάρμαρος. — μαρμᾰρίζω, skinner, glindser som Marmor; er haard som Marmor, μάρμαρος; — μαρμάρῐνος, 3, o. μαρμᾰρίτης, ου, ὁ, fem. μαρμαρῖτις, = μαρμάρεος; — μαρμα-

ρογλυφία, ἡ, (γλύφω) Udhuggen, Udskæren i Marmor, μάρμαρος; — μαρμαρόεις, εσσα, εν, = μαρμάρεος, skinnende, glindsende; — μάρμαρον, τό, = μάρμαρος, Call.; o. — μαρμαροποιός, 2, (ποιέω) arbeidende i Marmor; – (af flgd.).

μάρμἄρος, ου, ὁ, Steen, Klippestykke; μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών, Il.; men ib. 16, 735. som adject. til πέτρος, (rimel. m. Bibegreb af Stenens skinnende Farve); 2) sild. en haard og glindsende Steenart, Marmor; ogs. Marmorbrud; Arbeide af Marmor, bes. Gravminde, (i denne Bem. ogs. som fem. Theocr.); df. — μαρμαρόω, forvandler til Steen el. Marmor. — μαρμἄρῠγή, ἡ, Glimt, Glimten, Funklen; alm. hurtig og zittrende Bevægelse; μαρμαρυγαὶ ποδῶν, Od.; jf. ἀμαρυγή; df. — μαρμαρυγώδης, 2, (εἶδος) glimtende, funklende, straalende; af — μαρμαρύσσω, = μαρμαίρω; ogs. ἀμαρίσσω. — μαρμαρῶπις, ιδος, ἡ, o. μαρμαρωπός, 2, (μαρμαίρω, ὤψ) med glindsende Oine el. Aasyn; 2) som ved sit Skue forvandler til Steen, som λιθοδερκής.

μάρναμαι, formes i præs. o. impf. som δύναμαι, dog i opt. μαρνοίμην, aor. ἐμαρνάσθην; (rimel. af μάρη); kæmper, strider, fægter, τινί o. ἐπί τινι, imod nogen, men σύν τινι, for at hielpe nogen, χαλκῷ, ἔγχει, med Spydet, Hom. b) trættes, strider med Ord, id.; c) h. Pind. transl., kæmper, anstrænger mig, stræber; ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται πρὸς ἔργον, Ol. 5, 35; ogs. μάρν. περί τινι, o. περί τινος, — μάρον, τό, Katteurt. — μάρπτις, s. μάρπτυς, ὁ, jon. som ὑβριστής, Røver, Voldsmand, Æsch.; af — μάρπτω, f. μάρψω, aor. 2 ep. μέμαρπον, o. m. udstødt ρ, ἔμἄπον, inf. μαπέειν, Hes.; part. pf. μεμαπώς, id.; – griber, fatter, holder; ἀγκὰς μάρπτειν, at omarme, Il.; αὐχένων μάρψαις χερσὶν ὄφιας, gribende ved Halsene, Pind.; μάρπτειν ποσί, at indhente i Løbet, men χθόνα ποδοῖϊν μάρπτειν, at berøre med Fodderne, Hom.; (besl. m. ἁρπάζω o. κάρφω; df. carpo o. rapio). — μαρσίπιον, μαρσύπιον, o. μαρσύπειον, τό, dim. af — μάρσιπος, μάρσιππος, ogs. μάρσυπος, ὁ, marsupium, Pung, Pose, Lomme, Giemme; (besl. m. ἄῤῥιχος). — μαρτιχώρας, ου, ὁ, = μαντιχώρας.

†μάρτῠρ, ῠρος, ὁ, o. ἡ, (æol. f. μάρτυς, hvortil det laaner Casus) – et Vidne; sild. h. Eccl., en Martyr, et Blodvidne; df. μαρτυρέω, vidner, aflægger Vidnesbyrd, τινί, for nogen, til nogens Bedste; ἔχω αὐτὸς αὐτῷ μαρτυρῆσαι, selv kan jeg forsvare ham med mit Vidnesbyrd, Xen.; b) c. acc., bevidner, fremfører som Vidnesbyrd; μαρτυρεῖν ἀκοὴν οὐκ ἐῶσιν οἱ νόμοι, Dem.; τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρήσω, Pind.; df. — μαρτύρημα, τό, Vidnesbyrd; — μαρτυρία, ἡ, Bevidnen; det aflagte Vidnesbyrd; ogs. in pl., Od.; — μαρτυρικός, 3, vedkommende et Vidne el. et Vidnesbyrd; — μαρτύριον, τό, Vidnesbyrd, Beviis, Beviissted; — μαρτύρομαι, lader vidne, fremkalder el. paakalder som Vidne, c. acc. pers.; b) c. acc. rei, lader noget bevidne for Retten; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, Ar.; o. — μαρτυροποιέομαι, (ποιέω) kalder til Vidne; 2) aflægger Vidnesbyrd.

μάρτῠρος, ὁ, ældre episk Form f. μάρτυρ, oftest in pl. — μάρτῠς, ὁ, o. ἡ; laaner Casus af μάρτυρ, altſ. gen. μάρτῠρος, etc., dog bruges undert. acc., μάρτυν f. μάρτυρα; – Vidne; οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς, Pind.; μάρτυρες σοφώτατοι ἡμέραι ἐπίλοιποι, id.; τίνα γὰρ μάρτυρα μείζω παράσχωμαι – ; Dem. — μᾱρυκάομαι, o. μᾱρύκημα, τό, dor. f. μηρυκάομαι, etc. — μᾱρύομαι, dor. f. μηρύομαι.

μασάομαι, ogs. μασσάομαι, f. ήσομαι, tygger, spiser, fortærer; 2) vrænger haanligen med Munden; (besl. m. μάσσω, ælter). — μάσασθαι, Od. 11, 591, ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, i. e. ἐπιμάσασθαι, ἐφάψασθαι χερσίν, at berøre, aor. inf. til μαίομαι, s. m. s. — μάσδα, ἡ, dor. f. μᾶζα. — μασδός, ὁ, dor. f. μαζός. — μάσημα, τό, ogs. μάσσημα, det Tyggede, det Spiste; — μάσησις, ἡ, ogs. μάσσησις, Tyggen, Spisen; o. — μασητήρ, ῆρος, ὁ, ogs. μασσητήρ, Tyggende, Spisende; μῦς μ., en Muskel, som er virksom ved Tygningen; (af μασάομαι).

μασθαλίς, ίδος, ἡ, = μασθαλλίς. — μάσθλη, ἡ, = ἱμάσθλη, Læder; Rem el. Tømme af Læder; røde Læderskoe; ogs. μάσθλης. — μάσθλημα, τό, = frgd., bes. garvet Skind, Læder. — μάσθλης, ητος, ὁ, = μάσθλη; 2) transl., underfundigt Menneske, som veed at snoe sig, listig Skielm; df. — μασθλήτινος, 3, af Læder el. Læderremme; rød som Læder, læderfarvet. — μασθός, ὁ, dor. f. μαστός, μαζός. — μασι-, h. gramm. = ἐρι-, ogs. μάσι, adv., = μεγάλως; df. rimel. μάσσων, ogs. magnus, o. magis.

μάσμα, τό, (μάω, inus.) Sogen, Forsken, Plato. — μάσπετον, τό, Bladet af Planten σίλφιον. — μάσσομαι, vil befole el. berøre, f. til μαίομαι, s. m. s. — μασσάομαι, μάσσημα, τό, μάσσησις, ἡ, o. μασσητήρ, ὁ, = μασάο-

μαι, etc. — μάσσω m. Bem. befoler, berører, griber, – forkaster *Buttm.*, da μάσασθαι, μάσομαι, etc., høre til *præs.* μαίομαι, (ligesom δάσασθαι, νάσασθαι, formes af δαίω, ναίω); jf. ogs. *Od.* 9, 441 o. 446. — μάσσω, *att.* μάττω, *f.* μάξω, *pf.* μέμαχα, *pf. pass.* μέμαγμαι, trykker, knuger mellem Hænderne, bes. ælter (Dei til Brød), ἐμοῦ μάζαν μεμαχότος, *Ar.*; (df. μάγειρος, μάζα, μάκτρα, o. fl.; af *inus.* μάω, berører). — μάσσων, ονος, 2, *compar. irr.* af μακρός, f. μακρότερος, *Od.*; (afledes af μάσι).

μαστάζω, *f.* ξω, = μασάομαι, tygger, spiser; af — μάσταξ, ἄκος, ἡ, hvormed man tygger, Munden; ἐπὶ μάστακα χερσὶν – πιέζειν – ἑλεῖν, at holde nogen for Munden, *Od.*; 2) Spise, Næring, (Mundfuld), dog kan *Il.* 9, 324, μάστακ' staae f. μάστακι, i Snabelen; 3) Overlæben; ogs. Skægget paa Overlæben, Knebelsbart, (*dor.* μύσταξ, hvf. *les moustaches*); 4) etslags Græshoppe. — μαστάριον, τό, *dim.* til μαστός. — μασταρύζω, gumler, kan ikke ret tygge; mumler i Skægget; bes. om gamle Folk, *Ar.*; jf. μαστιχάω.

μάστειρα, ἡ, *fem.* af μαστήρ. — μάστευσις, ἡ, Søgen, Forsken, Efterforsken; o. — μαστευτής, οῦ, ὁ, = μαστήρ, den Søgende, Forskende; af — μαστεύω, (*inus.* μάω, søger) søger, udforsker; τὸν ἀποδιδράσκοντα διώκειν καὶ μαστεύειν, *Xen.*; 2) stræber, gior mig Umage for noget, τι, ogs. *c. inf.* — μαστήρ, ῆρος, ὁ, (μάω, *inus.*, μάσασθαι) som søger, forsker; Forsker, Speider; bes. i Athenen, en Øvrighed, som opsøgte Statsdebitorer og inddrog confiskeret Gods; jf. ζητητής, o. συλλογεύς; df. — μαστητήριος, 3, hørende, skikket til at opsøge el. udforske, Ἑρμῆς, *Æsch.*

*μαστῑγεύς, ὁ, = μαστιστής, *inc.*; — μαστῑγέω, = μαστίζω, *Herod.*; — μαστῑγίας, ου, ὁ, Træl, som altid trænger til Pidsken, *verbero*; — μαστῑγιάω, behøver altid at faae af Pidsken, kløer efter Pidskeslag; — μάστιγμα, τό, Pidskeslag; — μαστιγονόμος, 2, (νέμω) som uddeler Pidskeslag; — μαστιγοφόρος, 2, (φέρω) som fører Pidsken; bes. ὁ μαστιγοφ., etslags Underpolitibetient, som ῥαβδοῦχος; — μαστῑγόω, pidsker; alm. prygler, tugter, straffer; — μαστιγώσιμος, 3, som fortiener Pidsken; af — μαστίγωσις, ἡ, (μαστιγόω) Pidskning; — μαστίζω, *f.* ξω, pidsker, ἵππους, *Il.*; ogs. *c. inf.*, μάστιξεν δ' ἐλάαν, pidskede for at drive, drev med Pidsken, *ib.*; ogs. μαστίω; df. — μαστικτήρ, ῆρος, o. μαστίκτωρ, ορος, ὁ, som pidsker el. bruger Svøben; ÷ (af flgd.).

μάστιξ, ῑγος, ἡ, Pidsk, Svøbe; 2) *transl.* som *flagellum*, Straf; Plage, μάστιξ Διός, *Il.*, θεία μάστιξ, *Æsch.*; μάστιξ πειθοῦς, Overtalelsens tvingende Kraft, *Pind.*; (ligesom flgd. af *inus.* μάω, μάσασθαι, at berøre). — μάστῑς, ἡ, *jon.* f. μάστιξ, *dat.* μάστῑ f. μάστιϊ, *Il.*, *acc.* μάστιν. — μαστίσδω, *dor.* f. μαστίζω. — μαστιστής, οῦ, ὁ, = μαστικτήρ. — μαστιχάω, alene *Hes. Sc.* 389 *in part. ep.*, μαστιχόωντι, f. μαστιχῶντι, skærende Tænder; (rimel. af μάσταξ). — μαστῑχ-έλαιον, τό, Olie af — μαστίχη, ἡ, Mastix, Harpix el. Gummi af Mastixtræet, σχῖνος; (af μάσταξ, μασάομαι, fordi den tygges); df. — μαστίχινος, 3, tillavet af el. med Mastix. — μαστίω, *f.* ίσω, *poët.* = μαστίζω, pidsker; ogs. *in med.*, μαστίεται πλευρὰς οὐρῇ, om den vrede Løve, *Il.* — μαστόδετον, τό, (δέω) Brystbind; o. — μαστοειδής, 2, (εἶδος) brystformet; af — μαστός, οῦ, ὁ, Bryst; ὕδωρ ὑπὲρ τῶν μαστῶν ἐφαίνετο, *Xen.*; bes. Moderbrystet; ogs. Yver, Patte; 2) *transl.* som βουνός, hvad der hæver sig som et Bryst, bes. en Høi, *Pind.*, *Xen.*

μαστρία, ἡ, (μαστρός) Undersøgelse, Prøvelse, — *μαστροπεία, ἡ, Kobleri, som προαγωγία; af — μαστροπεύω, o. -πέω, kobler; h. *Xen.* ogs. *transl.*, forbinder med, anbefaler til, πρὸς τὴν πόλιν; — μαστροπεῖον, τό, Sted, hvor der kobles; — μαστροπικός, 3, hørende, skikket til Kobleri; o. — μαστροπίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til flgd.; af — μαστροπός, ὁ, ἡ, Kobler, Koblerske, *leno*, *lena*, ellers προαγωγός; σὺ μαστροπὲ σαυτοῦ, som søger at anbefale dig selv, *Xen.*, jf. μαστροπεύω; (rimel. besl. m. μαστήρ, μαστρός, som udspeider, udfinder). — μαστρός, οῦ, ὁ, = μαστήρ, som eftersøger, forsker, prøver. — μαστρύλλιον, τό, = ματρύλλιον. — μάστρυς, υος, ἡ, = ἡ μαστροπός. — μαστώδης, 2, = μαστοειδής. — μάστωρ, ορος, ὁ, *poët.*, = μαστήρ. — μασύντης, ου, ὁ, = μασητήρ; bes. en Snyltegiest.

†μασχάλη, ἡ, Axelen og Hulingen under Armene; 2) enhver lignende Huling el. Fordybning, bes. under et fremvoxet Blad el. Skud; df. ogs. Skud, Green, bes. Palmegreen; ogs. som ἀγκών, den Bugt, som dannes ved et Forbierg, *Strabo*; (af μάλη, d. lat. *ala*, *axilla*, m. Forslag af μ); df. — μασχαλία, o. μασχαλιαία, ἡ, etslags Zirat paa Søilen; — μασχαλίζω, hænger op ved Axlerne; 2) bes. hænger el. befæster ved

Axlerne de afhugne Lemmer, om Snigmordere, *Trag.*; jf. ἀκρωτηριάζω; — *μασχάλιος*, 2, o. *μασχάλινος*, 3, flettet af Palmegrene; — *μασχαλίς*, ίδος, ἡ, = μασχάλη Bem. 2; — *μασχαλίσματα*, τά, den Myrdedes afhugne Lemmer; see μασχαλίζω Bem. 2; 1) Bovkiødet, som ved Offringen lagdes paa Hoftekiødet; o. — *μασχαλιστήρ*, ῆρος, ὁ, Bovrem, som anbringes bagved Hestens Bove, og befæstes nedentil med Aagets Halsrem, λέπαδνον; 2) Skulderbaand, Giord, Bælte; 2) etslags Axelbedækning.

**μᾰτάζω*, (μάτην) = ματάω, taler el. handler daarligen; 2) at være forgæves. — **μᾰταιάζω*, o. *ματαΐζω*, = ματάζω; — *ματαιοβουλία*, ἡ, (βουλή) daarligt, unyttigt Raad, *inc.*; — *ματαιόκομπος*, 2, (κομπέω) som praler daarligen; — *ματαιολογέω*, er — *μᾰταιολόγος*, 2, (λέγω) som fører daarlig, unyttig, letsindig Snak el. Tale; df. — *ματαιολογία*, ἡ, daarlig, unyttig, forgæves Snak el. Tale; — *ματαιοποιέω*, er — *ματαιοποιός*, 2, (ποιέω) som handler daarligen el. forgæves; — *ματαιοπονέω*, er — *ματαιοπόνος*, 2, (πονέω) som arbeider forgæves, som giør et daarligt, unyttigt, forgæves Arbeide, df. — *ματαιοπόνημα*, τό, unyttigt el. forgæves Arbeide, o. — *ματαιοπονία*, ἡ, at arbeide uden Nytte el. forgæves. — *ματαιοπρᾱγέω*, (πρᾶγος), o. *ματαιοπραγία*, ἡ, = ματαιοπονέω, -πονία; o. — *ματαιοπώγων*, ωνος, ὁ, som forgæves bærer et langt Skæg; — (af flgd.).

μάταιος, 3, *att.* ogs. 2, *adv.* *ματαίως*, (μάτην) daarlig, forgæves, *vanus*; bes. 1) om Ting, unyttig, uden Virkning; overgiven, kaad, krænkende; *μάταιον ἔπος*, *μάταιος λόγος*, letsindig, haanlig Tale, *Herod.*; ἐκ τῶν *ματαίων λόγων* ἔχθρας ἀναιροῦνται, *Xen.*; *ματαίαις χερσὶ ψαύειν*, med forbryderske Hænder, *Soph.*; *ματαία νόσος*, Affindighed, jf. Bem. 2; 2) om Mennesker, daarlig, letsindig, kaad, overgiven; καὶ ἦν ματαιάς τε καὶ παιγνιήμων, *Herod.* 2, 173; opblæst, pralende, lognagtig; ὦ *μάταιε*, du Daare! *Dem.*; men *Soph. Trach.* 890. ὦ *ματαία*, du Affindige! — (efter *Riem.* besl. m. *inus.* μάω, μάτος m. Grundbem. at fare til, Fremfusenhed; efter nogle besl. m. μάψ); [ᾰ].

**μᾰταιοσπουδία*, ἡ, forgæves Umage el. Straben; af — *ματαιόσπουδος*, 2, (σπουδή) som forgæves gior sig Umage; — *ματαιοσύνη*, ἡ, = ματαιότης, Daarlighed, *inc.*; — *ματαιότεκνος*, 2, (τέκνον) som forgæves har Børn; — *ματαιοτεχνία*, ἡ, forgæves, unyttig Kunst, af — *ματαιότεχνος*, 2, (τέχνη) som driver en saadan; — *ματαιότης*, ητος, ἡ, Daarlighed, Letsindighed; forgæves Arbeide, spildt Umage; — *ματαιοφρονέω*, er — *μᾰταιόφρων*, ονος, 2, (φρήν) daarlig, letsindig; df. — *ματαιοφροσύνη*, ἡ, daarlig Tænkemaade, Letsindighed; — *ματαιόφωνος*, 2, (φωνή) som fører en daarlig el. letsindig Tale; o. — *ματαιόω*, giør unyttig, uvirksom, tilintetgior (nogens Umage); *in med.*, = ματάζω; — (af μάταιος). — *μᾰταϊσμός*, ὁ, (ματαΐζω) daarlig, letsindig Tale el. Handling, letfærdig Skiemt, jf. ἀποματαΐζω.

μάταξα, ἡ, Traad; bes. Silkeormens Kokon; alm. raa Silke; ogs. μέταξα. — *ματάω*, *f.* ήσω, (μάτην) er uvirksom, forsømmelig; *οὐδ' ἐμάτησεν*, s. *οὐδὲ μάτησεν*, og nølede ikke, *Il.*; *οὐ ματᾷ τοὔργον*, Sagen bier ikke, d. e. taaler ikke Opsættelse, *Æsch.*; 2) anstrænger mig forgæves, *ματᾷν ὁδῷ*, *Æsch.*; ogs. som ἁμαρτάνω, forfeiler, *c. gen.*, *Opp.*; *b)* om Ting, at være forgæves, unyttig, uden Kraft og Virkning; 3) handler, taler daarligen el. letsindigen. — *μᾰτευτής*, οῦ, ὁ, = μαστευτής; af — *μᾰτεύω*, (μάτος) sild. ματέω, = μαστεύω, søger, *Il.*; *b)* stræber efter, attraaer; μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι, *Pind.* — *μάτη*, ἡ, = ματία, Daarlighed, Feil, *Æsch.* — *μάτην*, *adv.*, forgæves, uden Virkning, *frustra*; 2) daarligen, uden Grund, letsindigen, *temere*, som μάψ; egentl. *acc.* af μάτη, df. *εἰς μάτην*, til intet, hen i Veiret; κρείσσων γὰρ Ἅιδᾳ κεύθων ἢ νοσῶν μάταν, bedre død end affindig, *Soph. Aj.* 635; jf. μάταιος; [ᾰ].

μᾰτήρ, ῆρος, ὁ, (ματέω) = μαστήρ. — *μάτηρ*, -τρός, ἡ, *dor.* f. μήτηρ, *mater.* — *ματία*, ἡ, *jon.* ματίη, (ματάω, μάτην) forgæves el. frugtesløs Bestræbelse; 2) Daarlighed, Letsindighed, Forseelse. — *ματίζω*, = ματεύω, søger; af — *μάτος*, τό, Søgen, Forsken, Undersøgen; (df. ματέω, ματεύω; af *inus.* μάω, søger). — *ματρῠλεῖον*, *ματρυλλεῖον*, o. *ματρύλλιον*, τό, = μαστροπεῖον; af — *ματρύλη*, o. *ματρύλλη*, ἡ, = μαστροπός.

ματτύα, ἡ, o. *ματτύης*, ου, ὁ, etslags lækker Ret til Desert, lat. *mattea* o. *mattya*; df. — *ματτῠάζω*, spiser Retten ματτύα; 2) tillaver denne Ret; o. — *ματτυολοιχός*, 2, (λείχω) slikken el. lysten efter Retten ματτύα; alm. en Lækkermund. — *μάττω*, *f.* ξω, *att.* f. μάσσω, ælter. — *ματύλλη*, ἡ, rimel. = ματτύα. — **μαυλία*, ἡ, Koblerske; (skal være af αὐλίζεσθαι m. Forslag af μ); df. — *μαυλίζω*, = μαστροπεύω.

— *μαυλίς, ίδος, ἡ,* = *μαυλία*; 2) en Kniv. — *μαυλιστής, οῦ, ὁ, fem. μαυλίστρια,* (*μαυλίζω*) = *ὁ, ἡ μαστροπός.* — *μαυρός,* 3, (*μαίρω, μαρμαίρω*) som *ἀμαυρός,* mørk, dunkel, usynlig; df. — *μαυρόω,* som *ἀμαυρόω,* gior mørk el. usynlig; ogs. *transl., Hes. Op.* 325, *ῥεῖα τέ μιν μαυροῦσι θεοί,* fornedre, fordærve; ligel. *μαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν, Pind.*

†*μάχαιρα, ἡ,* stor Kniv, bes. en Offerkniv, der h. *Hom.* hænger ved Siden af Sværdskeden, *παρὰ ξίφεος κουλεόν,* sild. ogs. Kokkekniv, *Dem.*; *b) κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ,* med en Ragekniv, *Ar.*; derimod *διπλῇ μάχαιρᾳ,* en Sax; 2) fra *Pind.,* Sværd, Dolk; ogs. undert. den krumme Sabel, *oppon. ξίφος,* den lige Kaarde; (skal være besl. m. *μάχη*); [*μᾰ*]; df. — *μαχαιρίδιον,* o. *μαχαίριον, τό, dim.* af *μάχαιρα*; — *μαχαιρίς, ίδος, ἡ,* liden Ragekniv; liden Sabel; — *μαχαιρωτός,* 3, kniv- el. sabelformet; — *μαχαιρομαχέω,* (*μάχη*) kæmper med Kniv el. Sabel; — *μαχαιροποιός, ὁ,* (*ποιέω*) Sværdfeier; — *μαχαιροπωλεῖον,* o. *-πώλιον, τό,* Sted el. Bod, hvor Knive el. Sabler sælges; af — *μαχαιροπώλης, ου, ὁ,* (*πωλέω*) som sælger Knive el. Sabler; en Sværdfeier; — *μαχαιροφορέω,* er — *μαχαιροφόρος,* 2, (*φέρω*) som bærer en Kniv el. Sabel; — *μαχαιρώνιον, τό, dim.* af *μάχαιρα*; o. — *μαχαιρωτός,* 3, (som af *μαχαιρόω*) formet, forarbeidet som en Kniv el. Sabel.

μαχάταρ, ὁ, lac., o. *μαχατάς, ὁ, dor.,* = *μαχητής.* — *Μαχάων, ονος, ὁ,* Machaon, Søn af Asklepios, ypperlig Saarlæge, *Il.* — *μαχειόμενος, ep. part. præs.* af — *μαχέομαι, jon.* f. *μάχομαι*; df. — *μαχεούμενος, ep. part. præs.,* f. *μαχούμενος, μαχόμενος.* — *μάχη, ἡ,* Feltslag, Træfning, Kamp; *μάχην ποιεῖσθαι, συνάπτειν*; *μάχη ἐγίνετο,* der holdtes; *μάχην νικᾶν,* at vinde et Slag, *Xen.*; *att.* ogs. Maaden at fægte paa; *τὴν μάχην μοι λέξον ἑκάστων ἥτις ἐστί, id.*; h. *Hom.* undert. Tvekamp, *Αἴαντος,* med Ajax; 2) Strid, Trætte, Tvistighed, Ordstrid; 3) som *ἀγών,* Kampleg, *Pind.*; *διὰ μάχης νικῶντες, oppon. ἀκονιτὶ νικ., Xen.*; 4) Kampplads, Valplads, *id.*; (rimel. ved Bogstavomsætning af *ἀκμή, αἰχμή*); — [*ᾰ*].

μᾰχήμων, ονος, 2, stridbar, krigersk, *Il.*; — *μᾰχησμός, ὁ,* = *μάχη,* sild.; — *μαχητής, οῦ, ὁ,* Stridsmand, Kriger; *ἀνὴρ μαχητής, Od.*; ogs. *adject.,* krigersk; df. — *μαχητικός,* 3, hørende, skikket til en Kriger; tilbøielig til Krig, Strid, Trætte; — *μαχητός,* 3, til at bestride, bekæmpe, overvinde; — *μάχιμος,* 3, ogs. 2, stridbar, krigersk; *τὸ μάχιμον,* = *μάχη, πόλεμος, Herod.*; — *μαχιμώδης,* 2, (*εἶδος*) krigersk, trættekiær; o. — *μαχισμός, ὁ,* som *μαχησμός,* = *μάχη,* sild.; — (af *μάχομαι, μάχη*).

**μαχλάς, άδος,* o. *μαχλίς, ίδος, ἡ, fem. poët.* til *μάχλος*; — *μαχλάω,* o. *μαχλεύω,* er *μάχλος,* ukydsk, utugtig; *μαχλᾶν τινι,* at have utugtig Omgang med nogen; — *μαχλικός,* 3, hørende til, passende for en *μάχλος*; af — †*μάχλος,* 2, ukydsk, utugtig, bolersk, bes. om Fruentimmer; om Mandfolk oftere *λάγνος*; 2) *transl., μάχλος ἄμπελος,* geil Viinstok, som skyder yppige Blade og Grene, *Æsch.*; (besl. m. *μύχλος, μύκλος*); df. — *μαχλοσύνη, ἡ,* Geilhed, Ukydskhed, Yppighed, egentl. *fem.* af — *μαχλόσυνος,* 3, = *μάχλος*; o. — *μαχλότης, ητος, ἡ,* = *μαχλοσύνη.*

μάχομαι, jon. μαχέομαι, part. ep. forlænget *μαχειόμενος,* o. *μαχεούμενος*; *f. μαχέσομαι, poët.* forlænget *μαχήσομαι,* o. *μαχέσσομαι,* sædv. *μαχοῦμαι*; *pf. μεμάχημαι,* ogs. *μεμάχεσμαι*; *adject. verb. μαχετέος,* o. *μαχητέος*; — kæmper, strider, fægter; *κατὰ μὲν ἕνα μαχεόμενοι,* Mand imod Mand, *Herod., κατὰ σφέας,* alene, afsondret; *μάχεσθαί τινι, μ. πρός τινα, ἀντία s. ἐναντίον τινός,* imod nogen, ogs. *c. dat. instrum., χερσί, τόξοις*; *μάχεσθαι σύν τινι,* med, under nogen, *μετά τισι, ἔν τισι,* ogs. *μετά τινων,* med, iblandt; *περί τινος,* o. *περί τινι, ἀμφί τινι, ἕνεκά τινος,* o. *ὑπέρ τινος,* om el. for noget, ogs. *πρό τινος,* bes. om Stedet, ligesom *πρόσθε*; *μάχεσθαι ἐπέεσσι,* at føre en Ordstrid, *Il.,* men *τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι,* at kæmpe imod, plages af —, *Xen.*; (rimel. af *αἰχμάζομαι,* see u. *μάχη*); df. — *μαχομένως, adv. part.* af frgd., paa en modsigende Maade.

†*μάψ, adv.,* som *μάτην,* forgæves, uden Følger, uden Nytte; uden Grund, daarligen; uden Orden, ligesom *οὐ κατὰ κόσμον*; (efter nogle af *αἶψα* m. Forslag af *μ.,* efter andre af *μάρπτω, μαπέειν,* liges. gribende til); df. — *μάψαυραι, ῶν, αἱ,* (*αὔρα*) forbigaaende Vindstød, *Hes. Theog.*; 2) *adject., μάψαυραι στόμφοι,* tomt Praleri, *Lyc.*; — *μαψίδιος,* 3, forgæves, unyttig; uden Grund; uden Orden; h. *Hom.* alene *in adv. μαψιδίως,* = *μάψ*; *μαψιδίως κεχολῶσθαι,* at vredes for intet, uden Grund; — *μαψιλάκας, ου, ὁ,* (*λακέω*) h. *Pind.,* bør hede *μαψυλάκας,* s. m. s.; — *μαψιλόγος,* 2, (*λέγω*) talende forgæ-

ves el. hen i Veiret; μαψιλόγοι οἰωνοί, Fugle, paa hvis Skrig man agter forgæves el. uden deraf at faae Varsel; — μαψιτόκος, 2, (τίκτω) som føder forgæves; — μαψίφωνος, 2, (φωνή) = μαψιλόγος; o. — μαψυλάκας, ου, ὁ, Pind., ogs. μαψύλακτος, 2, Sappho, (ὑλάω, ὑλακτῶ) som giøer, biæffer, skriger, sladdrer forgæves.

μάω, inus., alene som Grundform — 1) til μέμαα, pf. m. præs. Bem., 3 pl. μεμάᾱσι, part. μεμαώς, gen. μεμαῶτος, o. μεμᾱότος; syncoperede Former ere μέμαμεν, μέματε, μέμασαν; — stræber efter, attraaer heftigen; πῆ μέματον; hvorhen ile I? Il.; b) bes. in part., ilende, stormende frem, ἐγχείῃσι μεμᾱότες, med Spydene; c. gen., som længes efter, stræber at naae, Ἤρη μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς, Il. 5, 732; ἔβη μεμαώς, gik ilende, ilede; (3 pl. μεμάᾱσι forholder sig til μέμονα, s. m. s., ligesom γεγάᾱσι til γέγονα); — 2) til μῶμαι, præs. med., ctr. af inus. μάομαι, begierer, søger; ds. part. μώμενος, Soph., inf. μῶσθαι, Theogn., o. imperat. μώεο, Epicharm. h. Xen.; (som af μώομαι; jf. μνώεο af μνάομαι, μνῶμαι); — 3) til μαίομαι, beføler, berører, f. μάσομαι, etc., see u. μαίομαι; — (af inus. μάω ere desuden μαιμάω, μαίνομαι, μάσσω, ματεύω, μαστεύω, etc., ogs. Μοῦσα, dor. Μῶσα).

μέ, acc. enclit. af ἐγώ. — † μέγα, neutr. af μέγας, s. m. s.; ofte ogs. som adverb. f. μεγάλως, ex. μέγα πλούσιος, meget rig, μέγα ὑπερφέρουσα, meget fortrinlig, Herod.; forstærk. μάλα μέγα, λίην μέγα, overmaade, Hom.; ds. — μεγαβρεμέτης, ου, ὁ, = μεγαλοβρεμέτης; — μεγάδωρος, 2, (δῶρον) = μεγαλόδωρος; — μεγαθαμβής, 2, (θάμβος) meget forundret; — μεγαθαρσής, 2, (θάρσος) meget modig, Hes.; — μέγαθος, τό, jon. f. μέγεθος, Størrelse; μεγάθεϊ μέγας, μέγιστος, oppon. μεγάθεϊ σμικρός, etc., Herod.; o. — μεγάθυμος, 2, (θυμός) stormodig, høihiertet, med ædel Tænkemaade, Hom. — μεγαθύνω, (μέγαθος) jon. f. μεγεθύνω, gior stor.

μεγαίρω, aor. ἐμέγηρα, (μέγας) holder for stor, anseer som altfor stor, misbilliger som saadan; ds. 1) misunder, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μεγαίρω; h. Hom. μεγ. τινί τι, o. τινὶ s. τινὰ ποιεῖν τι; b) vægrer, unddrager, nægter af Misundelse, som φθονέω; ogs. absol., οὔτι μεγαίρω, forbyder ikke, Il. 7, 408; c) βιότοιο μεγήρας, Il. 13, 563, forklarer man ved, afværgende (τὴν αἰχμήν) fra (Antilochos's) Liv; maaskee rigtigere, misundende (Adamas) Livet, berøvende ham det, φθονήσας Ἀδάμαντι τοῦ βίου, καὶ ποιήσας αὐτὸν ἀναιρηθῆναι, Schol. Villois.; ellers findes μεγαίρειν τινί τινος f. τινί τι først h. Apoll. Rh.; d) fortrylller, fascino, ὄμμασιν ἐμέγηρεν ὀπωπάς, id.; alm. skader; — (μεγαίρω formes af μέγας, ligesom γεραίρω af γέρας).

*μεγακήτης, 2, (κῆτος) uhyre stor, med en uhyre Bug el. Huling, δελφίν, ναῦς, πόντος, Hom.; — μεγακλεής, 2, (κλέος) meget berømt; acc. poët. μεγακλέᾰ, f. μεγακλεέα, μεγακλῆ; o. — μεγακύδης, 2, (κῦδος) meget herlig; — (af μέγα). — † μεγάλα, neutr. pl. af μέγας, s. m. s.; ds. — μεγᾰλᾰδικητικός, 3, o. μεγαλάδικος, 2, (ἀδικέω, ἄδικος) som øver megen Uret el. Uret i vigtige Sager; — μεγαλαλκής, 2, (ἀλκή) meget stærk; — μεγαλάμφοδος, 2, med stor Omvei, ἄμφοδος; — μεγᾰλᾱνορία, ἡ, o. μεγαλάνωρ, ορος, dor. f. μεγαληνορία, μεγαλήνωρ; — μεγαλάρτια, τά, sc. ἱερά, de store Brøds Fest, (paa Delos til Ære for Demeter); af — μεγάλαρτος, 2, (ἄρτος) af el. med store Brød; — μεγαλάρχης, 2, (ἄρχω) stormægtig; — μεγαλαυχέω, o. μεγαλαυχέομαι, er — μεγαλαυχής, 2, (αὐχέω) overmodig, hoffærdig, stolt, pralende; — μεγαλαύχητος, o. μεγάλαυχος, 2, = frgd.; 2) μεγάλαυχος, h. Pind. ogs. meget ærefuld; ds. — μεγαλαυχία, ἡ, Praleri, Overmod, Hoffærdighed. — μεγάλειον, τό, = μεγάλλιον.

*μεγᾰλεῖος, 3, adv. -είως, stor, herlig, prægtig, fornem; τὸ μεγαλεῖον, = flgd.; — μεγαλειότης, ητος, ἡ, Storhed, Herlighed, Pragt, Glands; — μεγαλέμπορος, 2, = μέγας ἔμπορος, som handler i det store, Groshandler; — μεγᾰλ-επήβολος, o. -επίβολος, 2, som har opnaaet, udført, el. som opnaaer, udfører store og vigtige Ting; (d. første særdv. m. pf., d. sidste m. præs. Bem.); — μεγᾰληγορέω, er — μεγαληγόρος, 2, adv. -γόρως, (ἀγορεύω) stortalende, pralende; 2) som taler om store Ting; 3) som ophøier, roser, priser meget; ds. — μεγαληγορία, ἡ, Stortalenhed, Praleri; 2) Lovtale, Ros, Priis; — μεγαληνορία, ἡ, mandig Storhed, stort og høit Mod; ogs. Stolthed, Pind.; af — μεγαλήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, som besidder mandig Stolthed el. stort og høit Mod; ogs. stolt, overmodig, Pind.; 2) som gior Mænd store el. høimodige; som indgiver store Tanker; som frembringer store Mænd; o. — μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἦτορ) storhiertet, høimodig; h. Hom. ogs. m. θυμός; — (af μεγάλα, μέγας).

*μεγᾰλίζω, som μεγαλύνω, gior stor, ophøier, hæver; *in med.*, gior mig stor; er stolt, lader stolt; — μεγάλιστος, 2, (λίσσομαι) som beder meget el. indstændigen; λῆνος μεγάλιστον, de Bedendes Uldbind el. den med Uld omvundne hellige Green, ἱκετηρία, *Æsch.*; — μεγαλ-ίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, som veed meget, hoilærd; v. — μεγαλκής, 2, = μεγαλαλκής; - (af μέγας). — μεγάλλιον, τό, ogs. μεγάλειον, v. μετάλλιον μύρον, etslags vellugtende Salveolie.

*μεγᾰλοβρεμέτης, ου, ὁ, v. μεγαλόβρομος, 2, (βρέμω) som larmer, bruser meget stærkt el. høit; — μεγαλόβρῡχος, 2, (βρυχάομαι) brolende stærkt; — μεγαλόβωλος, 2, (βῶλος) med store el. stærke Jordklumper; — μεγαλογάστωρ, ορος, 2, (γαστήρ) med stor Bug; — μεγαλογκία, ἡ, (ὄγκος) et Legemes store Omfang, Masse, Tyngde; — μεγαλογνωμέω, er - μεγαλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, *adv.* -όνως, (γνώμη) med stor, hoi, ædel Tænkemaade; df. — μεγαλογνωμοσύνη, ἡ, stor og ædel Tænkemaade; — μεγαλογραφέω, (γράφω) skriver stort el. med store Bogstaver; — μεγαλογραφία, ἡ, (γραφή) at male store Gienstande; — μεγαλοδαίμων, ονος, ὁ, = μέγας δαίμων; — μεγαλοδάπανος, 2, (δαπάνη) som gior stor Bekostning; — μεγαλόδενδρος, 2, (δένδρον) med el. af hoie Træer. — μεγαλοδοξία, ἡ, stor Berømmelse; 2) store Tanker om sig selv, Indbildskhed; af — μεγαλόδοξος, 2, (δόξα) som nyder stor Berømmelse, meget æret, *Pind.*; 2) *act.* som giver stor Berømmelse; — μεγαλόδουλος, 2, (δοῦλος) Storslave; *oppon.* μικρόδουλος; — μεγαλόδους, όδοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) med store Tænder; — μεγαλοδύναμος, 2, (δύναμαι) saare mægtig; v. — μεγαλοδωρία, ἡ, ogs. -δωρεά, rigelig Beskienkelse med Gaver; stor Gavmildhed; rige og prægtige Gaver; af — μεγαλόδωρος, (δῶρον) som giver store el. prægtige Foræringer; τὸ μεγαλόδωρον, = μεγαλοδωρία; - (af μέγας, μεγάλα).

*μεγᾰλοεργής, 2, *adv.* -ργῶς, (ἔργον) egentl. som udfører noget stort; sædv. prægtig, herlig, *magnificus*; *ctr.* μεγαλουργής; df. - μεγαλοεργία, ἡ, egentl. stort Værk, stor Bedrift; sædv. Pragt, Herlighed, lat. *magnificentia*; *ctr.* μεγαλουργία; — μεγαλόζηλος, 2, (ζῆλος) meget ivrig; — μεγαλόηχος, 2, (ἦχος) lydende stærkt el. høit; — μεγαλόθριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, med stærkt Haar, θρίξ; — μεγαλόθῡμος, 2, = μεγάθυμος; — μεγάλοιτος, 2, (οἶτος) meget ulykkelig; — μεγαλόκαρπος, 2, (καρπός) med store Frugter; — μεγαλόκαυλος, 2, (καυλός) med stor Stilk; — μεγαλόκερως, ω, 2, (κέρας) med store Horn; — μεγαλοκευθής, 2, (κεύθω) rummende, omfattende meget; viid, rummelig; — μεγαλοκέφᾰλος, 2, (κεφαλή) med stort Hovede; — μεγαλοκίνδῡνος, 2, (κίνδυνος) som vover sig i stor Fare, som foretager store og farlige Ting; *oppon.* μικροκίνδυνος; — μεγαλόκλονος, 2, (κλόνος) som gior stor Larm; — μεγαλοκοίλιος, 2, (κοιλία) med stor Bug, Mave, Huling; — μεγαλόκολπος, 2, (κόλπος) med stor Barm, med stort Skiød; — μεγαλόκορος, 2, (κόρη) med stor Pupil; — μεγαλοκόρῠφος, 2, (κορυφή) med stor Isse el. Top; — μεγαλόκραχτος, 2, (κράζω) skrigende, larmende høit; — μεγαλοκρᾰτής, 2, (κράτος) stormægtig; — μεγαλοκύμων, 2, (κῦμα) med store Bølger; v. — μεγαλόκωλος, 2, (κῶλον) med store Led el. Lemmer; bes. med store Been el. Fødder; ogs. med lange Led i Perioden; - (af μέγας, μεγάλα).

*μεγᾰλόλᾰλος, 2, (λάλος) storpralende; — μεγαλόμαζος, 2, (μάζα) med store Bygbrød; — μεγαλομανής, 2, (μαίνομαι) meget rasende; — μεγαλόμαρτυρ, υρος, ὁ, = μέγας μάρτυρ; — μεγαλόμασθος, 2, (μασθός) med store Bryster; — μεγαλομάτηρ, ἡ, *dor.* f. μεγαλομήτηρ; — μεγαλομέρεια, v. -ρία, ἡ, at bestaae af store Dele; alm. Storhed; af — μεγαλομερής, 2, (μέρος) med store Dele, bestaaende af store Dele el. Masser; df. alm. stor i sit Slags, prægtig; *adv.* -μερῶς, prægtigen, stort; — μεγαλομήτηρ, -τρός, ἡ, Bedstemoder, *poët.*; — μεγαλόμητις, ι, (μῆτις) med stor, ophøiet Tænkemaade, med stort Mod; — μεγαλόμισθος, 2, (μισθός) som betaler med stor Løn; — μεγαλόμματος, 2, (ὄμμα) med store Øine; — μεγαλομῡκήτης, ου, ὁ, (μυκάομαι) brølende høit el. stærkt; — μεγαλόνοια, ἡ, stor Forstand; af - μεγαλόνοος, 2, *ctr.* -νους, (νόος) med stor Forstand; med stort Mod; - (af μέγας, μεγάλα).

*μεγᾰλοπάθεια, ἡ, (παθεῖν) stor Taalmodighed, Langmodighed; — μεγαλόπετρος, 2, (πέτρα) af el. med store, stærke Klipper; — μεγαλοπλούσιος, v. μεγαλόπλουτος, 2, (πλοῦτος) meget rig; — μεγαλοποιέω, gior stor, forstørrer; — μεγαλοπόλεμος, 2, (πόλεμος) stor el. berømt i Krig; — μεγαλόπολις, ὁ, ἡ, *neutr.* -πολι, (πόλις) som danner en stor Stad; 2) ἡ Μεγ., Megalopolis, en By i Arkadien; df. - μεγαλοπολίτης, ου, ὁ, Borger i en stor By; 2) fra Byen Megalopolis;

— μεγᾰλοπόνηρος, 2, (πονηρός) slet el. ond i det Store; — μεγαλόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (ποῦς) med store Fødder; — μεγαλοπρᾱγία, ἡ, (πρᾶγος) Udførelse af store Bedrifter; — μεγαλοπραγμοσύνη, ἡ, Tilbøielighed, Dygtighed til at udføre store Bedrifter; af — μεγαλοπράγμων, ονος, 2, (πρᾶγμα) som udfører store Bedrifter; som lægger store Planer; — μεγαλοπρέπεια, ἡ, stor Bekostning og Pragt, Gavmildhed, Høimodighed; v. — μεγαλοπρεπεύομαι, handler som en - μεγᾰλοπρεπής, 2, adv. -πῶς, (πρέπω) som anstaaer en stor og ædel Mand; b) som handler stort og ædelt; som er meget gavmild, som giør store Udgifter, som elsker Pragt, magnificus; — μεγαλοπτέρῠγος, 2, v. μεγαλοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, (πτέρυξ) med store Vinger; — μεγαλόπτολις, neutr. ι, poët. f. μεγαλόπολις; μεγαλοπτόλιες Ἀθᾶναι, Pind.; — μεγαλόπτωχος, 2, = μέγας πτωχός, stor Tigger; — μεγαλόπυλος, 2, (πύλη) med store Døre; v. — μεγαλοπύρηνος, 2, (πυρήν) med stor Kierne el. Steen; - (af μέγας, μεγάλα).

*μεγᾰλόῤῥαξ, ᾱγος, ὁ, ἡ, (ῥάξ) med store Bær; - μεγαλοῤῥήμων, ονος, 2, (ῥῆμα) stortalende, pralende; df. - μεγαλοῤῥημονία, ἡ, Stortalenhed, Praleri; — μεγαλόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med store Rødder; — μεγαλόῤῥινος, 2, 1) (ῥίν) med stor Næse; 2) (ῥινόν) med stærk Hud; — μεγάλος, inus. see u. μέγας; — μεγαλοσθενής, 2, (σθένος) med stor Styrke; — μεγαλοσμάραγος, 2, (σμάραγος) larmende stærkt; — μεγαλοσοφιστής, οῦ, ὁ, = μέγας σοφιστής; — μεγαλόσπλαγχνος, 2, (σπλάγχνον) med store Indvolde; 1) hvis indre Dele ere ophovne; 2) transl., a) stormodig, høihiertet; b) harmfuld, vred; — μεγαλοστάφῠλος, 2, (σταφυλή) med store Druer; — μεγαλόσταχυς, 2, (στάχυς) med store Ax; — μεγαλόστομος, 2, (στόμα) med stor Mund; — μεγαλόστονος, 2, (στένω) sukkende meget; 2) act., som afpresser dybe Suk; — μεγαλόσχημος, 2, v. μεγαλοσχήμων, ονος, 2, (σχῆμα) med stor Skabning, stor; v. — μεγαλοσώματος, v. μεγαλόσωμος, 2, (σῶμα) med stort Legeme; - (af μέγας, μεγάλα).

*μεγᾰλότεχνος, 2, (τέχνη) stor i Kunsten; τὸ μεγαλότεχνον, det Store i Kunsten; — μεγαλότης, ητος, ἡ, = μέγεθος, Størrelse; — μεγαλότῑμος, 2, adv. -τίμως, (τιμή) meget æret; 2) af meget Værd; — μεγαλότολμος, 2, (τόλμα) vovende meget, meget dristig; — μεγαλοτράχηλος, 2, (τράχηλος) med stærk Hals; — μεγᾰλουργέω, (ἔργον) udfører store Bedrifter; — μεγαλουργής, 2, ctr. f. μεγαλοεργής, ogs. μεγαλουργός, 2; — μεγαλουργία, ἡ, ctr. f. μεγαλοεργία; — μεναλοφανής, 2, (φαίνομαι) = μεγαλοπρεπής; — μεγαλοφεγγής, 2, (φέγγος) lysende stærkt; — μεγαλόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) med store Øine; — μεγαλόφῐλος, 2, (φίλος) som har store Venner; — μεγαλόφλεβος, 2, (φλέψ) med stærke Aarer; — μεγαλοφρονέω, er μεγαλόφρων, har høit og stort Mod; ogs. er stolt, τινί, v. ἐπί τινι, af el. over noget; in med., handler høimodigen el. stolt; v. — μεγαλοφροσύνη, ἡ, Stormodighed, stort og høit Mod; 2) Fornemhed, Stolthed; af — μεγαλόφρων, ονος, 2, adv. -όνως, (φρήν) stormodig, med stort og høit Mod; 2) overmodig, stolt; — μεγαλοφυής, 2, adv. -φυῶς, (φυή) af en stor, ædel Natur, som tænker el. handler ædelt; df. — μεγαλοφυΐα, ἡ, stor, ædel Natur el. Tænkemaade; — μεγαλόφυλλος, 2, (φύλλον) med store Blade; — μεγαλοφωνία, ἡ, stor, stærk, høi Stemme el. Tale; af — μεγαλόφωνος, 2, (φωνή) med el. af en stor, stærk, høi Stemme; - (af μέγας, μεγάλα).

*μεγᾰλοχάσμων, ονος, 2, (χάσμα) gabende, opspærret vidt fra hinanden, med vidt Gab; — μεγαλόψοφος, 2, (ψοφέω) tonende, larmende stærkt; — μεγαλοψῡχέω, er μεγαλόψυχος, handler høihiertet el. stormodigen; df. — μεγαλοψυχία, ἡ, Sielsstorhed, høi og ædel Tænkemaade; 2) overspændt Forestilling, Daarlighed, Plato; af - μεγαλόψῡχος, 2, adv. -ψύχως, (ψυχή) med el. af en stor, høi, ædel Siel, Aand, Tænkemaade; τὸ μεγαλόψυχον, = μεγαλοψυχία; 2) overspændt i sine Forestillinger, sværmende, daarlig, Plato; — μεγαλύνω, giør stor, forstørrer; giør mægtig, hæver; in med., giør mig stor, bryster mig; kommer til Ære og Anseelse; — μεγαλώδῠνος, 2, (ὀδύνη) meget smertelig; — μεγαλώνυμος, 2, (ὄνομα, ὄνυμα) som har el. giver stort Navn, stor Berømmelse; — μεγαλωπός, 2, (ὤψ) storøiet; — μεγάλως, adv. til μέγας, meget, stærkt, høiligen, overmaade; paa en høi, prægtig, glimrende Maade; — μεγαλωστί, adv., = frgd., bes. i et stort Rum; h. Hom. altid μέγας μεγαλωστί; — μεγαλωσύνη, ἡ, = μέγεθος, inc.; v. — μεγαλωφελής, 2, (ὀφέλλω) af stor Nytte, meget nyttig el. tienlig; — μεγάμῡκος, 2, (μυκάομαι) brølende stærkt; — μεγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, = μεγαλήνωρ, Pind.; v. — μεγαπένθης, 2, (πένθος) meget sorgelig; - (af μέγας, μέγα, μεγάλα).

†Μέγᾰρᾰ, ων, τά, Megara, en By i Attika; df. — Μεγαρεύς, έως, ὁ, en Indvaaner af Megara; — Μεγαρίζω, holder med Megarenserne, handler paa deres Viis; κλάων Μεγαριεῖς, h. Ar. komisk f. λιμώξεις, du skal hungre; 2) (af μέγαρον Bem. 4) anlægger underjordiske Rum paa Thesmophorierne; — Μεγαρικός, 3, megarisk; τὰ Μεγαρικά, ogs. Μεγαρικοὶ κέραμοι, οἱ, Leerkar, Pottemagervarer fra Megara; οἱ Μεγαρικοί, Tilhængere af Philosophen Euclides fra Megara; o. — Μεγαρίς, ίδος, ἡ, sc. γῆ, Landskabet Megara.

μέγᾰρον, τό, (μέγας) egentl. stort Værelse; Forsamlingsværelse, Spiseværelse, Mændenes Værelse, alm. Værelse, Stue, Kammer, Od.; 2) Huus, Bolig, bes. større Bolig, Pallads; ofte ligesom ædes in pl. (som bestaaende af flere Værelser); ἐν μεγάροις, i Huset, hiemme, Od.; 3) i Delphi, den Deel af Templet, hvor de Spørgende modtoge Orakelsvar; ogs. i andre Templer, det Inderste, det Allerhelligste, ellers ἀνάκτορον, ἄδυτον; 4) τὰ μέγαρα s. μάγαρα, underjordiske Rum, som man paa en Dag i Thesmophorierne anlagde til Ære for Demeter og Persephone, og hvori man indlod unge Grise, Ar. Acharn. 747. flgd. — μεγαρόνδε, adv. af μέγαρον Bem. 2, hiem, til Huset, Od. — μέγαρσις, ἡ, Misundelse; o. — μεγαρτός, 2, misundt; til at misunde; (af μεγαίρω).

μέγας, μεγάλη, μέγα, acc. μέγαν, μεγάλην, μέγα, de øvrige Casus af inus. μεγάλος; – stor, i alle Ordets Bemærkelser; 1) a) stor af Udstrækning, høi, lang, viid; b) stor af Legeme, stor af Væxt; ἠΰς τε, μέγας τε, o. καλός τε μέγας τε, Hom.; ogs. μέγας τὸ σῶμα, τὸ εἶδος, stor af Legeme, Gestalt; 2) transl., stor, stærk, heftig, ποταμὸς μέγας ἐῤῥύη; ofte ogs. om Sielens Bevægelser og Domme; mægtig, vældig, πρὶν μεγάλους γενέσθαι, forend de bleve mægtige, Herod.; μέγας ηὐξήθη, μέγας ἤρθη, hævede sig til Storhed, blev stor, Dem.; vigtig, udmærket, betydende; μέγα ἔργον, stort Værk; μέγα ἐστί, det er vigtigt; καὶ τὸ μέγιστον, og det vigtigste er; παρὰ τοὺς μεγίστους καιρούς, i den allervanskeligste Tid, Dem.; 3) altfor stor, bes. i Udtrykkene, μέγα εἰπεῖν, μεγάλα λέγειν, at tale overmodigen, μέγα s. μεγάλα φρονεῖν, at være overmodig, o. dl.; ὁ μέγας μῦθος, det forstørrende Rygte, Soph. Aj. 223; 4) adv. μεγάλως, forstærk. μάλα μέγ., i meget høi Grad; ogs. neutr. sing. o. pl. μέγα o. μεγάλα som adv., o. forstærk. μάλα μέγα, λίην μέγα, Hom.; 5) comparat. μείζων, ονος, 2, h. Herod. μέζων, dor. μέσδων, boeot. μέσσων, sild. ogs. μειζότερος; ofte m. Bem. altfor stor; superl. μέγιστος, 3, neutr. ogs. som adv. h. et andet superl., ex. μέγιστον ἔχθιστος, Eur. Med.

μεγασθενής, 2, = μεγαλοσθενής. — μεγάτῑμος, 2, = μεγαλότιμος. — μεγάτολμος, 2, = μεγαλότολμος. — μεγαυχής, 2, = μεγαλαυχής, Pind. — μεγάφρων, ονος, 2, = μεγαλόφρων. — μεγεθοποιέω, er – μεγεθοποιός, 2, (ποιέω) giørende stor, forstørrende; af — †μέγεθος, εος, τό, Størrelse, Høide, Væxt; jf. μέγαθος; πέντε ποδῶν εἶναι τὸ μέγεθος, i Størrelse, ligel. in pl., Herod. 2, 10; df. — μεγεθουργία, ἡ, (ἔργον) Udførelsen af store Bedrifter, stort Værk el. Arbeide; y. — μεγεθόω, o. μεγεθύνω, = μεγαλύνω, gjør stor, forstørrer.

μεγήρατος, 2, (μέγα, ἐρατός) meget elskværdig, Hes. Theog. 240, hvor man ogs. læser μεγήριτος af ἐρίζω, meget omstreden. — μεγιστᾶνες, οἱ, de Store, de Fornemme, Magnaterne; sild. ogs. μεγιστᾶνοι; (af μέγιστος, som νεᾶνες, ξυνᾶνες, af νέος, ξυνός). — μεγιστεύω, er el. bliver den største; (af μέγιστος, som ἀριστεύω af ἄριστος). — μεγιστόπολις, εως, neutr. ι, som giør en By, en Stat størst el. lykkeligst, Pind.; af — †μέγιστος, 3, superl. til μέγας; df. — μεγιστότῑμος, 2, (τιμή) mest el. høiest æret, Æsch.; o. — μεγιστόφωνος, 2, (φωνή) som skriger stærkest el. høiest.

μεδέων, οντος, ὁ, egentl. partic. af inus. μεδέω, = μέδομαι, fem. μεδέουσα, Forsørgende, Beherskende, c. gen., alene som epith. til Guderne. — μεδιμναῖος, 3, saa stor som en – μέδιμνος, ὁ, den attiske Skieppe som Kornmaal, = 6 ἑκτεῖς, 48 χοίνικες, el. 192 κοτύλαι; ogs. μέδιμνος σιτηρός; jon. ogs. ἡ μέδιμνος, Herod.; 2) i Nederitalien som κρουνός, etslags Vandrende; (skal være af flgd.). — μέδομαι, fut. μεδήσομαι, bærer Omsorg for, er betænkt paa noget, τινός, som μιμνήσκομαι, ex. ἀλκῆς μέδεσθαι, at tænke paa Modstand, d. e. at værge sig tappert; 2) μέδεσθαι κακὰ Τρώεσσι, som μήδεσθαι, μηχανᾶσθαι κακά τινι, at pønse paa nogens Fordærvelse, at berede nogen hans Undergang, Il.; μέδεσθαί τι, at have noget i Sinde; 3) act. μέδω, hersker, regierer, alene Soph. Antig. 1106, in partic., see flgd.; (man afleder deraf μέδιμνος, modius, modus, etc., see ogs. μήδομαι). — μέδων, οντος, ὁ, egentl. part. act. af frgd. Bem. 3, fem. μέδουσα, sædv. som subst., der beskytter, beskiermer, sørger for, sædv. ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, c. gen., ex. Δαναῶν,

Hom.; 2) *Μέδουσα*, Medusa, Datter af Phorkys og Keto, en af Gorgonerne, *Hes.*

μέζεα, *'ων*, *τά*, = *μήδεα*, Kiønsdelene, *Hes.* — *μεζόνως*, *adv.* af — *μέζων*, *ονος*, 2, *jon.* f. *μείζων*, *compar.* til *μέγας*. — *μεθαιρέω*, *aor.* *μεθεῖλον*, (*μετά*, *αἱρέω*, *irr.*) *ῥηϊδίως μεθέλεσκε* (*jon.* f. *μεθεῖλε*) greb let (den af en anden kastede Bold, *σφαῖραν*) *Od.* 8, 376; 2) omsætter, forandrer. — *μεθάλλομαι*, (*μετά*, *ἅλλομαι*, *irr.*) springer hen paa, angriber; springer efter, indhenter, *Il.*; *in part. aor. syncop.*, *μετάλμενος*; — *μεθāμέριος*, *dor.* f. *μεθημέριος*. — *μεθανδάνω*, (*ἁνδάνω*, *irr.*) alene i d. episke *aor.* *μετευάδεν ἀθανάτοισι*, behagede Guderne, *Qu. Sm.* — *μεθαρμόζω*, *att.* -*ττω*, omstemmer, forandrer; *in med.*, forandrer mig, forandrer min Tænke- og Handlemaade; df. — *μεθάρμοσις*, *ἡ*, Omstemmelse, Forandring.

μεθέηκε, *ep.* f. *μεθῆκε*, 3 *sing. aor.* 1, o. *μεθείω*, *ep.* f. *μεθέω*, *μεθῶ*, *conj. aor.* 2, til *μεθίημι*. — *μεθέκτης*, *ου*, *ὁ*, som har el. tager Deel i noget; — *μεθεκτικός*, 3, deeltagende, hørende til Deeltagelse; o. — *μεθεκτός*, 3, meddeelt; (af *μετέχω*, *f.* *μεθέξω*). — *μεθέλεσκε*, *jon.* f. *μεθεῖλε*, 3 *sing. aor.* 2 til *μεθαιρέω*. — *μεθέλκω*, (*ἕλκω*) trækker, drager bort og andetsteds hen. — *μεθέμεν*, *ep.* o. *dor.* f. *μεθεῖναι*, *inf. aor.* 2 *act.* til *μεθίημι*. — *μέθεν*, *dor.* o. *poët.* f. *ἐμέθεν*, *i. e.* *ἐμοῦ*. — *μέθεξις*, *ἡ*, (*μετέχω*) Deeltagelse. — *μεθέορτος*, 2, (*ἑορτή*) efter Festen; *ἡ μεθ.* *sc.* *ἡμέρα*, Dagen efter Festen.

μεθέπω, *impf.* *μεθεῖπον*, *ep.* *μέθεπον*, *f.* *μεθέψω*, *aor.* *μετέσπον*, *μετασπεῖν*, *μετασπών*, *aor. med.* *μεθεσπόμην*, *etc.* (*μετά*, *ἕπω*, *irr.*); — følger efter, er bagefter el. bagved; df. bes. *a)* forfølger, iler efter, *ποσσὶ κραιπνοῖσι μετασπών*, *Il.*; men *ib.* 5, 329, m. dobbelt *acc.* *Τυδείδην μέθεπεν κρατερώνυχας ἵππους*, drev Hestene ind paa Diomedes; ogs. *in med.*, *Il.*; *b)* søger, opsøger, gaaer efter noget; *c)* er sysselsat med noget; *ἑκόντι νώτῳ μεθέπων ἄχθος*, bærende paa Ryggen, *Pind.*; omgiver, beskytter; *d)* ankommer, besøger; *ἠὲ νέον μεθέπεις*; eller er du her første Gang? *Od.* 1, 175; — (bruges alene *poët.*, oftest *epice*).

μεθ-ερμηνεύω, (*μετά*) oversætter, fortolker af et Sprog i et andet. — *μεθ-ερπύζω*, o. *μεθ-έρπω*, *f.* *ψω*, kryber henover; kryber efter og indhenter. — *μέθεσις*, *ἡ*, Afladen, Eftergiven; o. — *μεθετικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, eftergivende, føielig; efterladen; (af *μεθίημι*). — *μέθη*, *ἡ*, (*μέθυ*) Sviir, Ruus; 2) at drikke gammel og ædel Viin; 3) Glædesdrik, Skaal, Toast. — *μεθήκω*, (*μετά*, *ἥκω*) som *μετέρχομαι*, o. *μέτειμι*, gaaer efter, forfølger; henter, *c. acc.* — *μεθηλικιόομαι*, (*ἡλικία*) gaaer fra en Alder over i en anden; df. — *μεθηλικίωσις*, *ἡ*, Overgang fra en Alder til en anden.

μέθημαι, (*μετά*, *ἧμαι*, *irr.*) sidder imellem, *μνηστῆρσι*, Beilerne, *Od.* — *μεθημερινός*, 3, o. *μεθημέριος*, 2, (*ἡμέρα*) ved Dag, som skeer om Dagen, *diurnus*; 2) daglig, *quotidianus*. — *μεθημοσύνη*, *ἡ*, Efterladenhed, Ligegyldighed; af — *μεθήμων*, *ονος*, 2, (*μεθίημι*) efterladen, skiødesløs, forsømmelig. — *μεθητικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, = *μεθετικός*. — *μεθ-ιδρύνω*, o. *μεθ-ιδρύω*, *irr.*, omstiller, omsætter; *in med.*, begiver mig, flytter fra et Sted til et andet, som *μεθίσταμαι*; df. — *μεθίδρυσις*, *ἡ*, Omsætten, Omstilling; Omflytning. — *μέθιεν*, *ep.* f. *μεθίεσαν*, 3 *pl. impf.* af *μεθίημι*, *Od.* — *μεθ-ιζάνω*, omsætter, omflytter.

μεθίημι, 2 o. 3 *sing. præs. ep.* *μεθιεῖς*, *μεθιεῖ*; men *μεθίεις*, *μεθίει*, 2 o. 3 *sing. impf.*, *Hom.*; *inf. ep.* *μεθιέμεν*, o. *μεθιέμεναι*, *id.*; *fut.* *μεθήσω*; *aor.* 1 *μεθῆκα*, *ep.* *μεθέηκα*; *aor.* 2 *inf. ep.* *μεθέμεν* f. *μεθεῖναι*, *conj.* *μεθείω* f. *μεθῶ*; — *Herod.* 1, 12, har *μετίετο* f. *μεθίετο*, o. oftere *pf.* *μεμετιμένος*, f. *μεθειμένος*; (*μετά*, *ἵημι*); — 1) *transit. c. acc.*, løser, løsner, løslader, *ex.* en Fange; lader fare, slipper; ogs. *transl.*, *μεθεῖναι χόλον*, at lade Vreden fare, *Hom.*; men *Od.* 18, 402, *τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μεθέηκεν*, (*al.* *μετέθηκεν*), *i. e.* *ἐνῆκεν*, han skulde da ikke sluppet løs, d. e. foraarsaget en slig Larm; *b)* afspænder; *transl.*, lader hvile el. komme sig, *κῆρ ἄχεος*, Hiertet af sin Kummer, *Il.*; *c)* forlader; efterlader, forsømmer; *d)* overlader, giver til Priis; *e)* udkaster, udskyder, *παλτά*, *οἷς* — *μεθιέντες* — *χρώμεθα*, *Xen. Cyr.* 4, 3, 3; — 2) *intrans.*, hvorved man pleier at supplere *ἑαυτόν*, *a)* *absol.*, giver efter, slappes, bliver kraftløs, *μεθιέναι βίῃ*, at aflade i Kræfter, at udmattes, *Il.*; er dorsk, forsømmelig, nøler, dvæler; *b)* *c. gen.*, *c. partic.*, ogs. undert. *c. inf.*, aflader, afstaaer fra, *ἀλκῆς*, at vise mig tapper, *μάχης*, fra Kampen, *Hom.*; *κλαύσας* — *μεθέηκεν*, ophørte at græde, *id.*, jf. *παύομαι*; *μεθιᾶσι τὰ δέοντα πράττειν*, *Xen.*; — 3) *in med.* ligel. *intrans.*, bes. m. Bem. at giøre sig løs fra noget, at lade en Sag fare, *ex.* *οὐ μετίετο ὁ Γύγης*, lod ikke af fra, opgav ikke den Sag, *Herod.* 1, 12; — efter *Her-*

mann. construeres *med. c. gen.*, naar det betegner deelviis Ophøren; [h. *Hom.* sædv. ῐ, dog ogs. undert. ῑ *in arsi*; *att.* altid ῑ].

μεθ-ίπταμαι, *irr.* (μετά) flyver bort el. andensteds hen. — μεθίστημι, *f.* μεταστήσω, omstiller, stiller el. ordner anderledes; νόμους, πολιτείαν μεταστῆσαι, at forandre Lovene, Statsforfatningen, *Xen.*; bringer over paa nogens Parti, πρός τινα; *b)* bortdriver, forjager; μεταστάθεις, som er dreven i Landflygtighed, *Dem.*; 2) *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf.*, o. *in medio*, stiller mig anderledes; ἑτάροισι μεθίστατο, hos Staldbrødrene; μεθίστασθαι s. μεταστῆναι φρενῶν, at gaae fra Forstanden; om Ting, at forfalde, forværres; *b)* gaaer bort, gaaer over, bes. til et andet Parti; *c)* *c. acc.*, *ex.* μεταστησάμενος αὐτούς, efterat have ladet dem gaae bort, *Xen.*

μεθό, f. μεθ᾽ ὅ, hvorefter, derefter, see μετά *c. acc.* — *μεθοδεία, ἡ, = τέχνη, List, *N. T.*; — μεθόδευμα, τό, = μέθοδος; — μεθοδευτής, οῦ, ὁ, som behandler noget efter Kunstens Regler el. methodisk; o. — μεθοδευτικός, 3, *adv.* -κῶς, som forstaaer sig paa Kunstens Regler; 2) kunstmæssigen behandlet, el. efter en Methode; af — μεθοδεύω, (μέθοδος) gaaer efter for at hente, eftersporer, forfølger; 2) behandler kunstmæssigen, afhandler methodisk; alm. foretager, behandler med Omhu; ogs. behandler listigen, overlister, bedrager, *c. acc.*

μεθ-οδηγέω, (μετά) fører en anden Vei. — μεθοδικός, 3, *adv.* -κῶς, (μέθοδος) methodisk, d. e. som behandler, afhandler, undersøger kunstmæssigen el. efter Grundsætninger og Regler; 2) *pass.*, som er behandlet methodisk. — μεθόδιον, τό, = ἐφόδιον. — μεθοδίτης, ου, ὁ, = μεθοδευτής. — μέθοδος, ἡ, (μετά, ὁδός) Gaaen efter nogen; ἡ τῆς νύμφης μέθοδος, at hente Bruden; Indhenten, Forfølgen; 2) Efterforsken; bes. Undersøgelse af dunkle og videnskabelige Gjenstande; μέθοδον ποιεῖσθαι, at anstille en saadan Undersøgelse; 3) den Vei og Maade, paa hvilken en Undersøgelse foretages, Methode; 4) Afhandling el. Skrift om en videnskabelig Gienstand.

μεθολκή, ἡ, (μεθέλκω) Dragen over til en anden Side. — μεθ-ομιλέω, (μετά) *c. dat. pl.*, har Omgang med, lever i Selskab med andre. — μεθορία, ἡ, see u. μεθόριος. — μεθ-ορίζω, (μετά) er tilgrændsende. — μεθόριος, 3, ogs. 2, (ὅρος) tilgrændsende, sammengrændsende; som danner Grændsen, *ex.* ποταμός; ἡ μεθορία, *sc.* γῆ, s. χώρα, ogs. τὰ μεθόρια, *sc.* χωρία, Grændsen, Grændselandene. — μεθ-ορκόω, (μετά) lader sværge en ny Eed; tager atter i Pligt og Eed. — μεθ-ορμάω, driver bagefter; *in med.*, stræber, iler bagefter, forfølger; h. *Hom. in aor. pass.*, μεθορμηθείς, stræbende derefter, forfølgende. — μεθ-ορμέω, begiver mig fra en Bugt i en anden; o. - μεθ-ορμίζω, bringer fra en Bugt i en anden; alm. bringer i en anden Stilling, forandrer; (af ὅρμος).

μέθυ, υος, τό, Viin; alm. stærk el. berusende Drik; (ds. μέθη, μεθύω, ogs. *temetum*, o. vort Miød); ds. — μεθυδότης, ogs. μεθυδώτης, ου, ὁ, (δίδωμι) Vinens Giver. — μεθυδριάς, άδος, ἡ, (μετά) νύμφη, = ὑδριάς, Vandnymphe; af ὕδωρ. — Μεθυμναῖος, 3, *epith.* til Dionysos; (af μέθυ, el. af Byen Methymnæ paa Lesbos). — μεθύπαρξις, ἡ, ligesom Eftertilværelse, Verbale til - μεθ-υπάρχω, (μετά) er el. bliver til derefter, el. efter en anden. — μεθυπίδαξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, (πίδαξ) som spruder Viin, βότρυς, *poët.*; [ῑ]; — μεθυπλᾰνής, 2, (πλάνη) forvirret, tumlende af Viin; o. — μεθυπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) truffen af Viin, d. e. drukken; (af μέθυ). — μεθ-υποδέομαι, (μετά) underbinder mig andre Saaler, tager andre Skoe paa. — μεθυπόστρωσις, ἡ, (μετά, ὑποστρώννυμι) Omredning; Forandring af Leie.

*μεθύσης, ὁ, slet Form f. μέθυσος; — μέθυσις, ἡ, Beruſen; Beruſelse; — μεθύσκω, *f.* ύσω, beruser, gior drukken i Viin; *transl.*, væder stærkt; *in med.*, beruser mig; er beruset; καθεύδων οὗπερ ἐμεθύσθη, hvor han var bleven beruset, *Xen.*; ds. — μέθυσμα, τό, berusende Drik; — μεθυσοκότταβος, 2, (κότταβος) som beruser sig ved en Kottabos, *Ar.*; af — μέθυσος, 3, ogs. 2, beruset, drukken; ds. — μεθυσοχάρυβδις, ἡ, Viincharybdis; - (af μέθυ, μεθύω). — μεθύστερος, 3, (μετά, ὕστερος) bagefter, sildigere; *neutr.* ogs. som *adv.*

*μεθυστής, οῦ, ὁ, Dranker; *fem.* μεθύστρια; — μεθυστικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til Drukkenskab el. til at beruse sig; — μεθυσφαλέω, er - μεθυσφαλής, 2, (σφάλλω) tumlende, ravende af Viin; — μεθυτρόφος, 2, (τρέφω) som opelsker Viin; — μεθυχάρμων, ονος, 2, (χαίρω) glad i Viin; o. — μεθύω, drikker ublandet Viin, μέθυ; er drukken el. beruset, ὑπὸ τοῦ οἴνου, *Xen.*; *oppon.* νήφω; *b)* at være giennemvædet, giennemblødet, βοείη μεθύουσα ἀλοιφῇ, *Il.* 17, 390; alm. at være fuld af, opfyldt med noget, τινί, o. τινός; *c)* er beruset af nogen Lidenskab; μεθύων ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης,

drukken af Elskov; μεθύειν περὶ τὰς ἡδόνας, at drukne i Lyster; (alene *in præs.* o. *imperf.*, thi *fut.* μεθύσω, *etc.*, høre til μεθύσκω, hvis passive Tempora erstatte de manglende til μεθύω); – (af μέθυ).

μειαγωγέω, μειαγωγία, ἡ, o. μειαγωγός, 2, see u. μεῖον. — μειδάω, *f.* ήσω, smaaleer; Σαρδάνιον μειδῆσαι, at lee el. smile bittert, *Od.*; om den Brede, at grine; (skal være af μὴ αὐδᾶν, ligesom uden Lyd); df. — μείδημα, τό, = flgd.; — μειδίαμα, o. μειδίασμα, τό, ogs. μειδιασμός, ὁ, Smaaleen; af — μειδιάω, *f.* άσω, = μειδάω; [ᾰ]. — μειζονάκις, *adv.*, oftere; o. — μειζονότης, ητος, ἡ, at være større; større Mængde el. Tal; af — μείζων, ονος, 2, *adv.* μειζόνως, *comp. irr.* til μέγας.

μείλας, *ep.* f. μέλας, *Il.* 24, 79. — *μείλια, ων, τά, hvad der formilder, glæder, fornøier; bes. *a)* Foræringer, der gives den Fornærmede som Bøder, som δίκη; *b)* alm. fornøielige Gaver, Pynt, Legetøi, o. dl.; — μείλιγμα, τό, hvad der opmuntrer, tilfredsstiller, forsoner; μειλίγματα θυμοῦ, en Mundfuld, som stiller Hundens Arrighed, *Od.* 10, 217; Χρυσηΐδων μείλιγμα, *Chryseïdum deliciæ*, om Agamemnon h. *Æsch.*; 2) en opmuntrende Sang; — μειλικτήριος, 2, o. μειλικτικός, 3, tienlig til at formilde, udsone, opmuntre; τὸ μειλικτήριον, *sc.* ἱερόν; Sonoffer; — μειλικτός, 3, formildet, opmuntret; til at formilde, opmuntre; o. — μείλικτρον, τό, = μείλιγμα; – (af μειλίσσω).

μειλινόεις, εσσα, εν, urigtig Læsem. f. μηλινόεις, h. *Nic.* — μείλινος, 3, *poët.* f. μέλινος, af Asketræ, μελία, *fraxineus*, δόρυ, ἔγχος; *Il.* — *μείλινος, 2, = μείλιχος, *Eur.*; — μείλιξις, ἡ, Formilden, Udsonen, Opmuntren; o. — μείλιον, τό, *inus.*, see μείλια, τά; af — μειλίσσω, *f.* ξω, formilder, tilfredsstiller, forsoner; πυρὸς μειλισσέμεν (μειλίσσειν) som πυρὸς χαρίζεσθαι, at forunde (den Afdøde) Baalet, at forbrænde den Dødes Lig, (hvorved først Sielen kom til Hvile), *Il.* 7, 410; fornøier, opmuntrer; bes. *in med.*, formilder, fornøier med blid og venlig Tale, giver gode Ord; μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, du skal ikke af Ærefrygt for mig formilde Talen el. Sandheden, *Od.* 3, 96; (ogs. μελίσσω; besl. m. μέλι, *mulceo*, *mollis*, mild, o. fl.).

*μειλίχη, ἡ, den bløde Læderrem, som de ældre Nævefægtere brugte for d. sild. med Søm el. Nagler forsynede ἱμάς; — μειλιχία, ἡ, Mildhed, Sagtmodighed; μειλιχίη πολέμοιο, Lunkenhed, Feighed i Kampen, *Il.*; — μειλιχεῖον, τό, Tempel for Zeus Μειλίχιος; — μειλίχιος, 3, ogs. 2, mild, blid, venlig; formildende, forsonende, bedende; h. *Hom.* sædv. m. μῦθος o. ἔπεα; ogs. *absol.* προσαυδᾶν μειλιχίοισι, at tiltale venligen; μειλίχια ἱερά, Sonoffere; Ζεὺς Μειλίχιος, som formildes ved Sonoffere; til hans Ære holdtes Festen Διάσια, *Thuc.* 1, 126; — μειλιχόγηρυς, υος, ὁ, ἡ, (γῆρυς) med mild, blid, venlig Stemme el. Tale, *poët.*; — μειλιχόδωρος, 2, (δῶρον) som giver milde, kiærkomne Gaver, *poët.*; o. — μειλιχομείδης, ου, ὁ, o. μειλιχόμειδος, 2, (μειδάω) leende, smilende mildt el. venligen; af — μείλιχος, 2, (μειλίσσω) = μειλίχιος, *Hom.*; df. — μειλιχόφωνος, 2, (φωνή) = μειλιχόγηρυς.

μεῖναι, *inf. aor.* 1 til μένω. — μεῖον, τό, *neutr.* af μείων, mindre; οὐδὲν μεῖον, intet mindre, ligesaa høiligen, ligesaa vel; 2) τὸ μεῖον, det Faar, som paa Dagen κουρεῶτις, da Drengen af φράτορες indskreves i Borgerlisterne, bragtes af Faderen som Offer el. Gave; dette Faar maatte ikke være under en vis Vægt, og kaldtes rimel. saa af Udraabet μεῖον, μεῖον, for let, for let! – den som bragte μεῖον, kaldtes μειαγωγός, og at bringe det, μειαγωγεῖν; *subst.* μειαγωγία, ἡ. — μεῖον, τό, = μῆον, etslags Skiernplante.

†μειονεκτέω, (μείων, ἔχω) har lidet, undværer, mangler noget, τινός o. τινί, *Xen.*; οὐν αὐτῷ τῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν – πῶς οὐκ ἂν τὴν αἰσχροκέρδειαν ἀποφεύγοι; *id.*; *oppon.* πλεονεκτέω; df. — μειονέκτημα, τό, at have el. faae mindre, Mangel, Tab; — μειονέκτης, ου, ὁ, som kommer til kort, den Tabende; o. — μειονεξία, ἡ, = μειονέκτημα, *oppon.* πλεονεξία. — μειόνως, *adv.* af μείων, mindre, for lidet. — μειότερος, 3, *poët.* f. μείων, *compar.* til μικρός. — μειουρία, ἡ, at være stumphalet; o. — μειουρίζω, afstumper; af — μείουρος, 2, (μείων, οὐρά) stumphalet; alm. hvis Ende er afkortet; στίχοι μείουροι h. *gramm.*, Hexametrer, som i Arsis af en af de to sidste Fødder synes at have en kort Stavelse; skrives ogs. μύουρος, μυουρίζω, *etc.* — μειόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) letsindig; o. — μειόω, giør ringere, svagere, formindsker, forringer; *in pass.*, bliver ringere, slettere, staaer tilbage for nogen, τινός, tager af, forværres; (af μείων).

*μειρᾰκεύομαι, = μειρακιεύομαι; — μειρᾰκίδιον, τό, = μειράκιον; — μειρακιεξαπάτης, ου, ὁ, (ἐξαπατάω) som bedrager Drenge; — μειρακιεύομαι, er en Dreng; gior Drengestreger; — μειρακίζομαι, er el. bliver en Dreng; kommer i Drenge- el. Ynglingsaarene; ogs. μειρακιόομαι; — μειράκιον, τό, dim. af μεῖραξ, Dreng, Yngling, bes. i el. ved det 14de Aar; — μειρακίσκη, ἡ, fem. af - μειρακίσκος, ὁ, dim. af μεῖραξ; — μειρακώδης, 2, (εἶδος) barnagtig, drengeagtig, kaad; o. — μειρακύλλιον, τό, dim. af — μεῖραξ, ᾰκος, ὁ, Dreng, hvorfor dog sædv. bruges μειράκιον; oftere ἡ μεῖραξ, Pige, Tøs, Terne; (μεῖραξ skal høre til Stammen εἴρω, taler, εἴρη, εἴρην).

μείρομαι, lader mig tildele, erholder som min Andeel; ἥμισυ μείρεο τιμῆς, modtag til din Andeel den halve Ære, Il. 9, 612; b) ἔμμορα (f. μέμορα), c. gen., ex. ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς, har erholdt, ib. 1, 278, (hvor ἔμμορε efter Formen ogs. kunde være aor. 2); c) perf. pass. impers. εἵμαρται, plqupf. εἵμαρτο, er tildeelt el. bestemt af Skiebnen, m. acc. c. inf.; d) in part. ἡ εἱμαρμένη, sc. μοῖρα, det Tildeelte, Skiebnen; jf. πεπρωμένη af πέπρωται, πορεῖν; (af inus. μείρω, tildeler; df. μέρος, μόρος, mors, etc.). — μείρομαι, f. ἀμείρομαι, ogs. f. ἱμείρομαι, sild. poët.

μείς, ὁ, dat. μεινί, jon. f. μήν, dor. μής, Maaned; 2) Maane, Maaneskifte. — μεῖστος, 3, superl. poët. til μείων. — μείωμα, τό, (μειόω) Forringelse, Formindskelse, Mangel. — μείων, ονος, ὁ, ἡ, neutr. μεῖον, compar. til μικρός o. til ὀλίγος, mindre, ringere; μεῖον ἔχειν, = μειονεκτεῖν. — *μείωσις, ἡ, Forringelse, Formindskelse; — μειωτικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket til at formindske; o. — μειωτός, 3, forringet, formindsket; til at forringe; - (af μειόω).

*μελάγγαιος, o. μελάγγειος, 2, att. μελάγγεως, ω, 2, (γαῖα, γῆ) med sort Jord, med Muldjord; — μελάγγυιος, 2, (γυῖον) med sorte Lemmer; — μελάγκαρπος, 2, (καρπός) med sort Frugt; — μελάγκερος, 2, att. μελάγκερως, ω, 2, (κέρας) med sorte Horn; — μελαγκορυφίζω, synger som en - μελαγκόρυφος, ὁ, et slags Fugl med sort Top; 2) som adject. 2, med sort Top el. Isse; — μελάγκραινος, o. μελαγκράνιος, 2, flettet af - μελάγκρᾰνις, ιος, ἡ, en Sivart med sort Top el. Knop; — μελαγκρήδεμνος, 2, (κρήδεμνον) med sort Hovedbind; — μελαγκρηπῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, (κρηπίς) med sort Fodstykke; o. — μελάγκροκος, 2, (κρόκη) med sort Islæt; 2) med sorte Seil, Æsch.; - (af μέλας).

*μελαγχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) med sort Haar el. Man; transl., med sort el. tæt Løv; — μελάγχειμα, ων, τά, (χεῖμα) Jordpletter, hvoraf Sneen er smeltet, og som tiene Haren til Vinterleie, Xen.; — μελάγχῖμος, 2, poët. f. μέλας; (dannes umiddelbart af μέλας, ligesom δύσχιμος af δύς); — μελαγχίτων, ονος, ὁ, ἡ, (χιτών) med sort Livkiortel; df. sorgende; — μελάγχλαινος, 2, (χλαῖνα) i el. med en sort Overklædning el. Kappe; — μελάγχλωρος, 2, (χλωρός) sortguul, mørkebruun; skal h. Plato være urigtig Læsem. f. μελίχλωρος; — μελαγχολάω, er μελάγχολος, har sort Galde, er galdesyg, tungsindig, afsindig, melancholsk; — μελαγχολία, ἡ, sort Galde, Galdesyge, Tungsindighed, Afsindighed, Melancholie; o. — μελαγχολικός, 3, adv. -κῶς, som hører til el. paafører Galdesyge, Tungsindighed, Afsindighed, Melancholie; b) som lider af Melancholie, melancholsk; af — μελάγχολος, 2, (χολή) med sort Galde, melancholsk; 2) μελάγχολος ἰός, en med sort Galde el. Gift bestrøgen Piil, Soph.; df. — μελαγχολώδης, 2, (εἶδος) der ligner sort Galde; — μελαγχρής, 2, att., o. μελαγχροιής, 2, (χροιά) poët. f. μελάγχροος; ἂψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, fik atter sit mandige Udseende, Od. 16, 175; — μελάγχροος, 2, ctr. μελάγχρους, poët. ogs. μέλαγχρος, 2, (χρόα, χρόος) med sort el. mørk Farve, Overflade, Hud; mørk, sortladen; bes. om den mørke Ansigtsfarve, som man faaer i fri Luft, solbrændt, o. dl.; — μελάγχρως, ωτος, o. οος, ὁ, ἡ, (χρώς) = frgd.; o. — μελάγχῡμος, 2, (χυμός) af el. med en sort Saft; - (af μέλας).

†μέλαθρον, τό, Loft, bes. den Tværbiælke, som bærer Loftet; ogs. den udvendigen fremragende Tagbiælke, Od. 19, 544; b) Biælkeværket, Gesimsen; c) alm. Tag, Skiul; Huus, Bolig; (rimel. af μέλας, μελαίνω, fordi Loftet sædvanligen var sort af den idelige Røg; jf. Herod. 8, 137); df. - μελαθρόφιν, jon. f. μελάθρου, Od.; o. — μελαθρόω, forbinder, befæster med Biælker.

*μελαινίδες, ων, αἱ, en sortagtig Muslingart; — μελαινόῤῥῖν, ῖνος, ὁ, ἡ, (ῥίν) med sort Næse; — μελαινόφαιος, 2, (φαιός) sortgraa, mørkegraa; — μελαίνω, f. ᾰνῶ, pf. pass. μεμέλασμαι, gior el. farver sort, sværter;

transl., μελαίνειν τὴν φράσιν, at giøre Udtrykket dunkelt; *in pass.* o. *med.*, at blive sort, at farve sig sort; jf. μελανέω; – (af μέλας).

*μελαμβαθής, 2, o. μελαμβαθύς, 2, (βάθος) mørk og dyb; — μελαμβαφής, 2, (βαφή) sortfarvet; — μελάμβιος, 2, (βίος) med mørkt el. dunkelt Liv; — μελαμβόρειος, o. -βόρεος, ὁ, (Βορέας) den saakaldte sorte Nordenvind, som blæser paa Kysterne af Palæstina og Gallien; — μελάμβροτος, 2, (βροτός) med el. af sorte Mennesker; — μελάμβωλος, 2, (βῶλος) som sorte Jordklumper; — μελαμπαγής, 2, (πήγνυμι) sammenløben og sort, fast og sort, χαλκός, *Æsch.*; — μελάμπεπλος, 2, (πέπλος) i sort Indhylling el. Gevand; o. — μελαμπέταλος, 2, (πέταλον) med sorte Blade; – (af μέλας).

*μελαμπόδιον, τό, Nysenrt, (saaledes kaldet efter Melampus, som først skal have viist dens Brug); — μελαμπόρφυρος, 2, (πορφύρα) med mørk Purpurfarve; alm. mørkfarvet; — μελάμπτερος, 2, (πτερόν) med sorte Vinger el. Fiædre; — μελάμπυγος, 2, (πυγή) med en sort Bag; (holdtes for Tegn paa Styrke, jf. λάσιος); — μελάμπυρον, τό, (πυρός) sort Hvede, etslags Ukrud i Hveden; — μελαμφαής, 2, (φάος) som viser sig mørk; alm. mørk, dunkel; — μελάμφυλλος, 2, (φύλλον) med sorte Blade; med mørkt el. tæt Løv, beskygget deraf, *Pind.*; τὸ μελάμφυλλον, Biørneklo, ἄκανθος; — μελάμφωνος, 2, (φωνή) med dunkel el. hæs Stemme; o. — μελαμψήφις, ιδος, ὁ, ἡ, med sort Steen el. Kisel; – (af μέλας).

*μέλαν, ανος, τό, Sværte, Blæk, Tusk, o. dl.; egentl. *neutr.* af μέλας; — μελανάθηρ, ερος, (ἀθήρ) σῖτος, etslags mørk Sommerhvede; — μελαναιγίς, ιδος, ὁ, ἡ, (αἰγίς) med den sorte Ægide, el. indhyllet i sort Uveir, om Erinnyen h. *Æsch.*; *b)* om Viin, mørk el. mørkerød; ogs. *epith.* til Bacchus; — μελαναίετος, ὁ, (αἰετός) den sorte Ørn; — μελαναυγέτις, ἡ, *fem. poët.* til – μελαναυγής, 2, (αὐγή) med sort Glands, sort; — μελάνδειρος, 2, (δειρή) Sorthals, etslags Fugl; — μελάνδετος, 2, (δέω) ombunden med Sort; φάσγανα μ., rimel. hvis Skede er indlagt el. beslaaen med Jern, *Il.*; — μελανδίνης, ου, ὁ, (δίνη) med sort Hvirvel; — μελανδόκος, 2, (δέχομαι) som optager Sværte, Blæk, o. dl.; κίστη μ., Blækhuus, ogs. μελανδόχη, ἡ; — μελάνδρυον, τό, (δρῦς) Egens sorte Marv el. Kiærne, ogs. τὸ μέλαν δρυός, *Od.* 14, 12; 2) τὰ μελάνδρυα, Stykker af nedsaltet Tantejе el. Tunfisk; af — μελάνδρυς, υος, ὁ, Tanteie, Tunfisk, sædv. θύννος; – (af μέλας).

*μελᾰνειμονέω, er – μελᾰνείμων, ονος, 2, (εἷμα) sortklædt; df. — μελανειμονία, ἡ, at bære sorte Klæder; — μελᾰνέω, o. μελάνω, som μελαίνομαι, bliver el. farves sort; men *Il.* 7, 64, læste mange ogs. μελάνει (forkortet af μελαίνει) πόντον ὑπ᾽ αὐτῆς (τῆς φρικός); — μελανήφατος, 2, (φατός) ὕμνος, Sang om det mørke Chaos, *Orph.*; — μελανηφόρος, 2, = μελανοφόρος; — μελανθέα, ἡ, at see det Sorte; — μελανθέλαιον, τό, Olie af μελάνθιον; — μελάνθεμον, τό, en Art af ἄνθεμις; — μελανθής, 2, (ἄνθος) blomstrende sort; alm. sortfarvet, sort; df. — μελάνθιον, τό, o. μελάνθιος πόα, sort el. vild Kummen, *nigella*; o. — μελάνθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) sorthaaret; – (af μέλας).

*μελᾰνία, ἡ, Sorthed; sort Plet el. Sky; — μελᾰνίζω, er sort el. sortagtig; — μελάνιον, τό, f. μέλαν ἴον, den mørke el. blaa Viol, *oppon.* λευκόϊον; — μελάνιππος, 2, (ἵππος) med sorte Heste; — μελανόγειος, 2, = μελάγγειος; — μελανόγραμμος, 2, (γραμμή) med sorte Linier; — μελανοδοχεῖον, τό, = μελανδόχη; — μελανοειδής, 2, (εἶδος) med sort el. mørkt Udseende; — μελανοείμων, ονος, 2, = μελανείμων; — μελανόζυξ, υγος, (ζεύγνυμι) ναῦς, med sorte Rorbænke; — μελανόθριξ, τρίχος, (θρίξ) sorthaaret; — μελανοκάρδιος, 2, (καρδία) med sort Hierte; df. skrækkelig, grusom; — μελανοκόμης, ου, ὁ, o. μελανόκομος, 2, (κόμη) med sorte Haar; — μελανόμαλλος, 2, (μαλλός) med sort Uld; — μελανόμματος, 2, (ὄμμα) med sorte Øine; — μελανονεκυοείμων, ονος, 2, (νέκυς, εἷμα) i sorte Liigklæder, *Ar.*; — μελανονεφής, 2, (νέφος) sortomskyet; — μελανοποιός, 2, (ποιέω) giørende sort; — μελανόπτερος, 3, o. -πτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, o. -πτέρυγος, 2, (πτερόν, πτέρυξ) med sorte Vinger el. Fiædre; – (af μέλας).

*μελᾰνόῤῥάβδωτος, 2, (ῥαβδωτός) sortstribet; — μελᾰνόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med sort Rod; — μελανόσαρκος, 2, (σάρξ) med sort Kiød; — μελανόστερνος, 2, (στέρνον) med sort Bryst; — μελανόστερφος, 2, (στέρφος) med sort Skind; — μελανόστικτος, 2, (στίζω) sortplettet; — μελανόστολος, 2, (στολή) sortklædt; — μελάνοστος, 2, f. μελανοστέος (ὀστέον) med sorte Knokler, Conjectur, *Il.* 21, 252, f. μέλανος τοῦ (θηρητῆρος), o. ligel.

μελάνοσσος, 2, (ὄσσε) sortøiet; — μελανοσυρμαῖος, 2, h. *Ar.* komisk Epithet til Ægypterne, med Henspillen paa deres lange Dragt, σύρμα, og Afførings-middelet, συρμαία; h. *Voss.* geschwärzt Abführungsvolk; — μελανότης, ητος, ἡ, Sorthed; o. — μελανουρίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* af μελάνουρος, 2, (οὐρά) med sort Hale; 2) ὁ μ., *a)* Navnet paa en Sofisk; *b)* Navnet paa etslags giftig Otterslange; – (af μέλας).

μελᾰνόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) sortøiet; — μελανόφλεψ, εβος, ὁ, ἡ, (φλέψ) med sorte Aarer; — μελανοφορέω, er – μελανοφόρος, 2, (φέρω) bærende sorte Klæder; — μελάνοφρυς, υος, 2, (ὀφρύς) med sorte Øienbryne; — μελανόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) = μελανοκάρδιος; — μελανοχρής, -χροος, -χρως, = μελαγχρής, *etc.*; — μελανόω, sværter, giør sort; — μέλανσις, ἡ, (μελαίνομαι) Sværtning, at blive sort; — μελάνστερνος, 2, = μελανόστερνος; — μελαντειχής, 2, (τεῖχος) sortommuret, med sorte Mure, δόμος Περσεφόνης, *Pind.*; — μελάντερος, 3, *compar.* til μέλας; — μελαντηρία, ἡ, Kobbersværte, Skomagersværte; — μελαντρᾰγής, 2, (τραγεῖν) σῦκον, sort at spise, *poët.*; — μελάνυδρος, 2, (ὕδωρ) med sort Vand, κρήνη, *Hom.*; — μελάνω, see u. μελανέω; — μελάνωμα, τό, Sværte; — μελανωπός, 2, (ὤψ) med sort Udseende el. Ansigt; — μελάνωσις, ἡ, = μέλανσις; o. — μελάῤῥῑνος, 2, (ῥινόν) med sort Hud; – (af flgd.).

μέλᾱς, *gen.* ᾰνος, μέλαινα, μέλᾰν, sort, mørk, dunkel, (dog ikke om nogen bestemt Farve), *ex.* μέλαν αἷμα, κῦμα, ὕδωρ; μέλας οἶνος, den mørke, mørkerøde Viin; ναῦς μέλαινα, rimel. som i en Afstand viser sig mørkt; μέλαν νέφος, mørk Sky; *transl.* μέλαν νέφος θανάτοιο, ἄχεος, ligel. μέλας θάνατος, μέλαιναι ὀδύναι, *Hom.*, mørk, sørgelig, ulykkelig; φρένες μέλαιναι, mørkt Gemyt, el. som βαθεῖαι φρένες, Dybsindighed; μέλαινα φωνή, dunkel, dump, hæs Stemme; ogs. mørk, uforstaaelig; alm. *oppon.* λευκός; – *compar.* μελάντερος, *Il.*, o. μελανώτερος; — Biform deraf er κέλαινος, ofte h. *Hom.*; μεῖλας alene *Il.* 24, 79; *æol.* μέλαις. — μέλασμα, τό, sort Farve; sort Plet; o. — μελασμός, ὁ, Sværten, Sortgiøren; (af μελαίνω).

μέλγω, *inus.*, Stamme til ἀμέλγω, malker. — μέλδομαι, smelter, lader smelte el. opløses; ogs. *in med.* m. *act.* Bem., naar man *Il.* 21, 363, læser κνίσσην μελδόμενος, hvor der dog ogs. læses κνίσσῃ μελδόμενος – λέβης, hvori man smelter Fedt. — μέλε, *poët.* f. ἔμελε, 3 *sing. imperf.* af μέλω. — μέλε, ὦ μέλε, *voc. att.* til begge Kiøn, min Kiære! min Gode! – (efter *Buttm.* at henføre til *nomin. inus.* μέλος, besl. m. μέλι, *mel*, *melior*; at μέλε skulde være forkortet f. μέλεε, ligesom ἦλέ f. ἤλεέ, strider imod Bemærkelsen). — μελεαγρίς, ίδος, ἡ, etslags Perlehøne. — μελεάζω, (μέλος) modulerer, synger.

*μελεδαίνω, (μέλω) *jon.* f. ἐπιμελέομαι, *c. gen.*, *s. c. inf.*, *ex.* γῆμαι κακὴν οὐ μελεδαίνει ἐσθλὸς ἀνήρ, skiøtter ikke om, attraaer ikke, *Theogn.*; *b)* pleier, forsørger, *Herod.* 8, 115. — μελέδη, ἡ, som μελεδώνη, μελέτη, Sorg, Omsorg. — μελέδημα, τό, Sorg, Bekymring, τινός, for nogen; λύων μελεδήματα ὕπνος, som λυσιμελής, *Il.*; *b)* den Gienstand, som man bekymrer sig om, som ligger nogen paa Hierte; jf. μέλημα; o. — μελεδήμων, ονος, 2, besørgende, bærende Omsorg for noget, τινός; 2) øvende; (af μελεδαίνω). — † μελεδών, ῶνος, ἡ, (μέλω) = μελεδώνη; 2) som *adject.* 2, = μελεδήμων; df. — μελεδωνεύς, ὁ, *poët.* = μελεδωνός; — μελεδώνη, ἡ, som μελέτη, Sorg, Kummer, *Hom.*, *Hes.*; 2) Forsorg, Pleie, Opvartning; o. — μελεδωνός, οῦ, ὁ, ἡ, Opsynsmand, Forsørger, *Herod.* 2, 65; alm. Oppasser, *id.*

μελέθρον, τό, *jon.* f. μέλαθρον, *Opp.* — μέλει, *impers.* see u. μέλω. — μελεΐζω, som μελίζω Bem. 1, sønderlemmer. — μελέϊνος, 3, = μελίϊνος. — μελεϊστί, *adv.*, (μελεΐζω) ledviis, Led for Led, *Il.* — μελεμβόρεος, ὁ, f. μελαμβόρεος. — μελεοπαθής, 2, (παθεῖν) lidende Ulykke; o. — μελεόπονος, 2, (πόνος) ulykkelig ved Trængsler; af — † μέλεος, 3, ogs. 2, som ἠλεός o. μάταιος, forgæves, unyttig, uvirksom, ἑστάμεναι μέλεον, at staae ledig, *Il.* 10, 480; sild. ogs. daarlig, tosset; ulykkelig, elendig, bes. i Tiltale, *ex. Herod.* 7, 140; jf. ogs. μέλε; μέλεον ogs. som *adv.*, *Il.*; df. — μελεόφρων, ονος, 2, (φρήν) ulykkelig i Sindet. — μελεσίπτερος, 2, (μέλος, 2, πτερόν) egentl. syngende, d. e. surrende med Vingerne, ἀκρίς, *poët.* — μέλεται, *poët.* f. μέλει, see u. μέλω.

μελετάω, *f.* ήσω, (μέλω) drager Omsorg for noget, τινός, βίου, ἔργου, *Hes.*; μελετᾶν τῶν ἐλευθερίων ἔργων, at lægge sig efter, *meditari*, *Xen.*; ligel. *c. acc.*, ogs. *c. inf.*, besørger, driver el. øver med Omhu; bes. *att.* og *in med.*, øver Veltalenhedskunsten, declamerer; οὐκ ἐπὶ τῶν καιρῶν μελετᾶν, ikke at udsætte Forberedelsen til sidste Øieblik,

Dem.; (df. d. lat. *meditor*); df. — μελέτη, ἡ, som μελέδη, Sorg, Omsorg, Pleie; μελέτην ἔχειν τινός, *Hes.*; *b)* omhyggelig Behandling, megen Flid og Iver, Øvelse, Studering; μαθήσει καὶ μελέτῃ πρὸς ἀνδρείαν αὔξεσθαι, *Xen.*; bes. *att.*, Øvelse i Veltalenheden, Declamation; *c)* den Gienstand, paa hvilken man anvender Flid, el. som man eftertragter, som μέλημα.

*μελέτημα, τό, omhyggeligt og flittigt Arbeide el. Studium; alm. = μελέτη; — μελετηρός, 3, som flittigen over sig, *studiosus*, *c. gen.*, *Xen.*; df. — μελετήριον, τό, Øvelsessted, Skole; *b)* Instrument, hvorpaa man over sig; — μελετητικός, 3, horende, skikket, tilboielig til Øvelse, bes. til Declamation; o. — μελετητός, 3, øvet; til at øve, til at lære ved Øvelse; – (af μελετάω). — μελέτωρ, ορος, ὁ, (μέλω) en Forsørger, *Soph.* — μέλη, ἡ, etslags Bæger, *Athen.* — μεληδόν, *adv.*, = μελεϊστί, ledviis. — μεληδών, όνος, ἡ, = μελεδών. — *μέλημα, τό, hvorfor man bærer Omsorg; den elskede Gienstand; νέαις μέλημα παρθένοις, *Pind.*; 2) Sorg, Omsorg; — μελησίμβροτος, 2, (βροτός) som er Gienstand for Menneskenes Omsorg; agtet af Menneskene; af — μέλησις, ἡ, Sorg, Omsorg, Forsorg; – (af μέλω).

μέλι, ιτος, τό, Honning, lat. *mel*; τὸ ὗον μέλι, det persiske Manna. — μελία, ἡ, jon. μελίη, Asketræ, Ask, *fraxinus*; 2) en Landse, (hvis Skaft oprindel. var af det haarde Asketræ, hvoraf ogs. Zeus skabte den tredie Menneskeslægt, *Hes. Op.* 145); df. — Μελίαι, αἱ, *Hes.*, ogs. Μελιάδες, αἱ, etslags Skovnympher. — *μελιβόας, ου, ὁ, (βοή) sodttonende, κύκνος, *Eur.*; — μελίβρομος, 2, (βρέμω) = frgd.; — μελιγαθής, dor. f. μελιγηθής, 2, (γηθέω) honningsød, *Pind.*; — μελίγδουπος, 2, (γδουπέω) tonende sodt, *id.*; — μελίγηρυς, υος, ὁ, ἡ, (γῆρυς) med sød Stemme, tonende sødt, ὄψ, ἀοιδή, *Hom.*; μελιγάρυες ὕμνοι, *Pind.*; — μελίγληνος, 2, (γλήνη) med søde Øine; o. — μελίγλωσσος, 2, (γλῶσσα) med sød Tunge, talende sødt; – (af μέλι).

μέλιγμα, τό, (μελίζω Bem. 2) Sang; 2) en Fløite, *Mosch.*, men skal efter nogle hede μείλιγμα. — *μελίδουπος, 2, = μελίγδουπος; — μελιειδής, 2, (εἶδος) ligesom Honning; o. — μελίεφθος, 2, (ἕψω) kogt med Honning. — μελίζω, (μέλος Bem. 1) sønderlemmer; *b)* udformer, uddanner Lemmerne; οὐ μεμελισμένα τέκνα, hvis Lemmer endnu ikke ere uddannede, f. διαρθρόω; 2) (μέλος Bem. 2) modulerer, spiller, σύριγγι, *Theocr.*; synger, efterligner Sang; *b)* besynger, τινὰ ἀοιδαῖς, *Pind.* — μελίζωρος, 2, (ζωρός) af reen Honning, ligesom reen Honning. — μελιηγενής, 2, (μελία, γένος) født el. udsprungen af en Ask. — *μελιηδής, 2, (ἡδύς) honningsød; ogs. *transl.* m. θυμός, νόστος, ὕπνος, *Hom.*; — μελίθρεπτος, 2, (τρέφω) næret med Honning; o. — μελίθροος, 2, *ctr.* μελίθρους, (θροέω) tonende sødt; – (af μέλι). — μελίϊνος, 3, (μελία) af en Ask, af Asketræ.

*μελίκηρα, τά, ogs. μελικήρα, ἡ, Purpursneglens Æg el. Yngel i Form af en Voxkage, κηρίον; — μελικηρία, ἡ, o. μελικηρίς, ίδος, ἡ, ondartet Udslæt i Hovedet, af dets Lighed med – μελίκηρον, τό, (κηρός) Biernes Honningkage; 2) = frgd.; o. — μελίκομπος, 2, (κομπέω) tonende sødt, *Pind.*; – (af μέλι). — μελικός, 3, *adv.* -κῶς, (μέλος Bem. 2) hørende til Sang, ledsaget deraf; til at synge; *b)* syngende; ὁ μελικός, en Sangdigter; — μελίκρατος, 2, jon. μελίκρητος, 2, (μέλι, κεράννυμι) blandet med Honning; τὸ μελίκρ., Blanding af Honning og Melk el. Vand, som bes. brugtes til Dødeoffere. — μελίκταινα, ἡ, *poët.* f. μελίταινα, *Nic.* — μελικτής, οῦ, ὁ, *dor.* μελικτάς, (μελίζω 2) som synger el. spiller, bes. som blæser paa Fløite; ogs. μελιστής.

μελιλώτινος, 3, som er giort af – μελίλωτον, τό, ogs. -λωτος, ὁ, (λωτός) en Kløverart med Honninglugt, Melilot; o. — μελίμηλον, τό, (μῆλον) Honningæble; (af μέλι). — μελίνη, ἡ, ogs. μέλινος, ὁ, almindelig Hirse, *panicum miliaceum*. — μέλινον, τό, = μελίταινα. — μέλινος, 3, af Asketræ, μελία, *fraxineus*; *poët.* μείλινος, *Il.*

*μελίπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) Honningbarn, Sukkerbarn; — μελίπηκτον, τό, (πήγνυμι) Honningkage, Sukkerbagværk; — μελίπνοος, 2, (πνέω) *ctr.* μελίπνους, aandende, duftende Honning; — μελιπτέρωτος, 2, (πτερόω) med Honningvinger; — μελίπτορθος, 2, (πτόρθος) fremskydende Honning; — μελιῤῥαθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (ῥαθάμιγξ) dryppende af Honning; o. — μελίῤῥοος, *ctr.* μελίῤῥους, 2, ogs. μελιῤῥύτος, 2, (ῥέω) flydende, strømmende med Honning; – (af μέλι).

μελίσδω, *dor.* f. μελίζω, 2. — μελίσκιον, τό, *dim.* af μέλος Bem. 2. — μέλισμα, τό, (μελίζω 2) Sang, Vise; Tone el. Lyd af et Instrument; 2) Sangmaade, Melodie. — μελισμάτιον, τό, *dim.* af frgd. — μελισμός, ὁ,

(μελίζω 1) Sonderlemmen, Sonderhuggen; 2) (μελίζω, 2) Syngen. — μελίσπονδα, τά, (μέλι, σπένδω) sc. ἱερά, Drikoffer af Honning; jf. ἐλαιόσπονδα, οἰνόσπονδα.

†μέλισσα, ης, ἡ, en Bi; poët. ogs. Honning, Soph.; b) χρησμὸς μελίσσας Δελφίδος, den delphiske Præstindes, Pind.; ogs. andre Guddommes Præstinder kaldtes μέλισσαι, jf. ἐσσήν; c) h. Mystikerne som νύμφη, den reue og kydske Siel; ogs. den jomfrulige Maane; (rimel. af μέλι, dog efter nogle af μέλω, fordi Bien er Flideus Sindbillede); df. — μελισσαῖος, v. μελίσσειος, 3, af Bier, horende til el. vedkommende Bier; — μελισσεύς, έως, ὁ, som passer Bier, Bivogter; — μελισσήεις, εσσα, εν, rig paa Bier; — μελισσία, ἡ, = μελισσών; — μελισσοβότανον, τό, (βοτάνη) Melisse, Hiertensfryd, apiastrum; ogs. μελισσόβοτον, τό, egentl. neutr. af - μελισσόβοτος, 2, (βόσκω) afædt af Bier.

μελισσοκόμος, 2, (μέλισσα, κομέω) som pleier, passer, holder Bier; — μελισσόκρᾱς, ᾱτος, ὁ, ἡ, = μελιτόκρας. — *μελισσονόμος, 2, (νέμω) v. μελισσοπόνος, 2, (πονέω) = μελισσοκόμος; 2) Ar. Ranæ 1275, synes μελισσονόμοι at være etslags Tienere el. Opsynsmænd hos Præstinderne, μέλισσαι, see u. μέλισσα; — μελισσόρῠτος, 2, (ῥέω) flydende af Bier; νασμοὶ μελ., Honning, Orph.; — μελισσοσόος, 2, (σώζω) beskyttende Bierne, epith. til Pan; — μελισσότευκτος, 2, (τεύχω) giort af Bier; — μελισσότοκος, 2, (τίκτω) avlet af Bier; men act. μελισσοτόκος, avlende Bier; v. — μελισσοτροφεῖον, τό, Bistade; af - μελισσοτρόφος, 2, (τρέφω) som nærer, pleier, holder Bier; - (af μέλισσα).

*μελισσουργεῖον, τό, Bistade; af - μελισσουργέω, er - μελισσουργός, 2, (ἔργον) sysselsat med Biavl; ὁ μελισσουργός, = μελισσεύς, Bivogter; df. — μελισσουργία, ἡ, en Bivogters Arbeide el. Syssel; — μελισσοφάγος, 2, (φαγεῖν) ædende Bier; v. — μελισσόφυλλον, τό, (φύλλον) Biblad, Melisse, see μελισσοβότανον; - (af μέλισσα). — μελίσσω, poët. f. μειλίσσω, Æsch. — μελισσών, ῶνος, ὁ, att. μελιττών, (μέλισσα) Bistade, Bihuus. — μελιστᾰγής, 2, v. μελίστακτος, 2, (στάζω) dryppende af Honning, μέλι. — μελιστής, οῦ, ὁ, (μελίζω, 2) = μελικτής, en Sanger; en Musikus.

μέλῐτα, ἡ, poët. f. μέλισσα, Emped. — *μελίταινα, v. μελίτεια, ἡ, = μελισσοβότανον; — μελίτειον, v. μελίτιον, τό, en giæret Drik af Viin og Honning, ogs. af Agern; — μελιτερπής, 2, (τέρπω) frydelig som Honning; v. — μελιτήριος, v. μελιτηρός, 3, af el. som Honning, honnigsød; hørende til Honning; - (af μέλι). — Μελῑτίδης, ου, ὁ, et Mandsnavn i Athenen, brugtes som μαργίτης v. μαμμάκυθος til at betegne en Dumrian, Ar. — *μελῐτίζω, paastryger Honning som Lægemiddel; — μελίτῐνος, 3, = μελιτηρός; — μελίτιον, τό, = μελίτειον; — μελιτισμός, ὁ, (μελιτίζω) at paasmøre Honning som Lægemiddel; v. — μελιτίτης, ου, ὁ, οἶνος, en med hvid Honning tillavet Viin, vinum mulsum; - (af μέλι).

*μελῐτοειδής, 2, (εἶδος) honningagtig, honningfarvet; — μελιτόεις, εσσα, εν, af Honning, sød, behagelig; ἡ μελιτόεσσα, Herod., att. μελιτοῦττα, sc. μᾶζα, Honningkage; — μελιτόκρᾱς, ᾱτος, ὁ, ἡ, = μελίκρατος; — μελιτοπωλέω, er - μελιτοπώλης, ου, ὁ, fem. -πωλις, ιδος, (πωλέω) som sælger Honning; — μελιτοτροφέω, (τρέφω) nærer, fører med Honning; df. — μελιτοτροφία, ἡ, Næring, Foren med Honning, Honningspise; — μελιτουργεῖον, τό, Sted hvor Honning tilberedes, Bikube, Bistade; af — μελιτουργέω, er - μελιτουργός, 2, (ἔργον) som tillaver, bereder Honning; - denne Handling, μελιτουργία, ἡ; - μελιτουργικός, 3, hørende dertil; — μελιτοῦς, οῦντος, ὁ, sc. πλακοῦς, v. μελιτοῦττα, ης, ἡ, att. ctr. f. μελιτόεσσα, Honningkage; — μελιτόχροος, 2, ctr. -χρους, = μελίχροος; v. — μελιτόω, blander el. tillaver med Honning; - (af μέλι).

μέλιττα, ἡ, att. f. μέλισσα, en Bi. — μελίτταινα, = μελίταινα. — μελίττιον, τό, dim. af μέλιττα; 2) en Bicelle. — *μελιττοπολέω, er - μελιττοπόλος, 2, (πολέω) sysselsat med Bier, som driver Biavl; — μελιττοπτηχέω, (πτήσσω) skræmmer Bier; — μελιττοτροφεῖον, -τρόφος, att. f. μελισσοτρ.; — μελιττουργός, etc., att. f. μελισσουργός; — μελιττώδης, 2, (εἶδος) biagtig, ligesom Bier; v. — μελιττών, ῶνος, ὁ, att. f. μελισσών; - (af μέλιττα). — *μελιτώδης, 2, = μελιτοειδής. — μελίτωμα, τό, Bagværk med Honning; v. — μελίτωσις, ἡ, Sødgioren med Honning; (af μελιτόω).

*μελίφθεγκτος, v. μελίφθογγος, 2, (φθέγγομαι, φθογγή) tonende honningsødt; alm. behagelig, henrykkende; — μελίφρων, ονος, 2, (φρήν)

som ved sin Sødhed fryder Hiertet, *οἶνος, σῖτος, Hom.*; — *μελίφυλλον, τό*, = *μελισσόφυλλον*; — *μελίφυρτος*, 2, (*φύρω*) blandet med Honning; — *μελίφωνος*, 2, (*φωνή*) med honningsød Stemme; — *μελίχλωρος*, 2, (*χλωρός*) honninggul; — *μελίχροιος*, 2, o. *μελίχροος*, 2, ctr. *-χρους*, (*χροιά, χρόα*) honningfarvet, guulagtig, guulbruun; — *μελιχρο-ποιέω*, giør honningsød; af — *μελιχρός*, 3, honningsød; tillavet med Honning; (formet som *πενιχρός*); — *μελίχρῡσος*, 2, (*χρυσός*) guldguul som Honning; — *μελιχρώδης*, 2, (*μελίχρους, εἶδος*) honningguul af Udseende; o. — *μελίχρως, ωτος*, o. *οος, ὁ, ἡ*, (*χρώς*) = *μελίχροος*; - (af *μέλι*).

μέλλαξ, ᾰκος, ὁ, en Yngling, sild.; (enten af *μέλλω*, el. besl. m. *μεῖραξ*). — * *μελλ-είρην, ενος, ὁ*, lacon. f. *μελλέφηβος*; — *μελλέποσις, ὁ*, o. *ἡ*, = *μελλόποσις*; — *μελλέπταρμος*, 2, = *μελλόπταρμος*; — *μελλέφηβος*, 2, (*ἔφηβος*) som er i Begreb med at træde ind i Ynglingsalderen, *ἥβη*; — *μέλλημα, τό, μέλλησις, ἡ*, o. *μελλησμός, ὁ*, Nølen, Dvælen; Udsættelse, Forhaling; Mellemtid; 2) at ville, at have i Sinde, Forehavende; den Tilstand, at noget skal begynde; — *μελλητής, οῦ, ὁ*, en Nøler; — *μελλητιάω*, desider. til *μέλλω*, har Lyst til at nøle; — *μελλητικός*, 3, hørende el. tilbøielig til at nøle; — *μελλιέρη, ἡ*, (*ἱέρη*) som er i Færd med el. bestemt til at blive Præstinde; o. — *μελλίρην, ενός, ὁ*, (*ἰρήν*) = *μελλείρην*; - (af *μέλλω*).

μελλόγᾰμος, 2, (*γαμέω*) som med det første vil gifte sig; — *μελλοδειπνικός*, 3, (*δεῖπνον*) *μέλος*, til at synge el. spille under Maaltidet, *Ar.*; — *μελλοθάνατος*, 2, (*θάνατος, θανεῖν*) som er ved at døe; — *μελλονικιάω*, ligesom nøler med at seire, *νικᾶν*, men med Hentydning paa Feltherren *Νικίας*, nøler som en Nicias; (da han skulde tiltræde Felttoget til Sicilien), *Ar.*; = *μελλο-νύμφη, ἡ*, den Forlovede, en Brud; — *μελλονύμφιος, ὁ*, der snart skal være Brudgom; — *μελλόνυμφος*, 2, (*νύμφη*) som er ved at forloves el. giftes; *ἁ μελλόνυμφος κλαγγά*, f. *ἡ τῶν μελλονύμφων κλαγγή*, Sang af Moer, som snart skulle giftes, *Soph. Trach.* 207; — *μελλόπαις, παιδος, ὁ, ἡ*, (*παῖς*) som er ved at blive Dreng el. Pige, efter *Hesych.* fra det 10de Aar; — *μελλόποσις, εως, ὁ, ἡ*, (*πόσις*) som er ved at blive Ægtefælle; o. — *μελλόπταρμος*, (*πταίρω*) som vil til at nyse.

μέλλω, impf. ἔμελλον, att. *ἤμελλον*, f. *μελλήσω*, vil, tænker, agter, er i Begreb med, har i Sinde, ex. *Il.* 2, 39; oftest c. *inf. fut.*, dog ogs. undert. c. *inf. præs.*; sield. c. *inf. aor.*, ex. *Il.* 13., 777; - *μέλλω* betegner vel den tilkommende Tid, dog ikke som *fut.* i Modsætn. af den nærværende, men *absol.* enten en forestaaende Nødvendighed, ex. *Od.* 7, 270, - en strax begyndende Handling, ex. *μέλλει θανεῖν*, han vil strax omkomme, - el. en Sandsynlighed, Mulighed, o. dl., hvor ogs. vi bruge Hielpeverberne vil, skal, maa, kan, kunde, synes, o. s. v., el. med Omskrivning, maaskee, rimeligen, muligen, o. dl., ex. *ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν*, som *ἐοίκασι*, ville sikkert give Lykke, *Od.* 18, 19; *μέλλω Ἀθανάτοις ἀλιτέσθαι*, jeg maa vel have, visseligen har jeg fortørnet Guderne, *Od.* 4, 377; undert. ogs. tilsyneladende om det Forbigangne, men m. Bibegreb af den blotte Mulighed, ex. *Od.* 18, 138, *Καὶ γάρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι*, maaskee har ogs. jeg engang været lykkelig; *b)* om Ting, at forestaae; *τὸ μέλλον, τὰ μέλλοντα*, det Tilkommende, Fremtiden; *τὸ μέλλον ἄδηλον ἅπασιν ἀνθρώποις, Dem.*; - 2) *att.*, vil alene (uden at handle), lader det blive ved det blotte Forsæt, d. e. nøler, udsætter, betænker mig; *ἡμῶν μελλόντων καὶ ῥᾳθυμούντων*, medens vi nøle, *Dem.*; ligel. *in med.* ex. *Thuc.* 5, 111; - (besl. m. *μέλω*, rimel. ogs. m. d. lat. *volo*).

μελλώ, οῦς, ἡ, poët. = *μέλλησις, Æsch.* — *μελογραφέω*, er - *μελογράφος*, 2, (*γράφω*) som skriver el. digter Sange; - denne Handling, *μελογραφία, ἡ*, o. — *μελοθεσία, ἡ*, (*θέσις*) at sætte, componere Sange el. Melodier; (af *μέλος* Bem. 2). — *μελοκοπέω*, er - *μελοκόπος*, 2, (*μέλος* Bem. 1, *κόπτω*) som afhugger el. sønderhugger Lemmerne; df. — *μελοκόπησις*, o. *μελοκοπία, ἡ*, Lemmernes Afhuggen el. Sønderhuggen. — *μέλομαι*, see u. *μέλω* Bem. 2. — *μελοποιέω*, er - *μελοποιητής, οῦ, ὁ*, sædv. *μελοποιός*, 2, (*μέλος* Bem. 2, *ποιέω*) som gior, digter Sange, som componerer Melodier; - denne Handling, *μελοποιΐα, ἡ*.

μέλος, εος, τό, Lem, Led, oftest *in pl.* Lemmerne paa Legemet, *Hom.*; *μέλη τετρωμένοι*, saarede paa Lemmerne, *Pind.*; 2) Sang, Vers, som bestaaende af organiske Led, Stavelser, Fodder, *etc.*; *τὰ μέλη*, bes. Chorsangene paa Theatret; *b)* Tonen el. Melodien paa en Sang; *μολπὰ μελέων γλιδῶσα, Pind.*; 3) Spil; (rimel. besl. m. *μέλειν*, at være Gienstand for Opmærksomhed). — *μελός*, see u. *μελέ*. — *μελοτυπέω*, (*τύπτω*) synger efter Takten, *Æsch.*; o. — *μελουργός*, 2, (*ἔργον*) = *μελοποιός*; (af *μέλος* Bem. 2).

*μέλπηθρον, τό, egentl. Sang; sædv. Spil, Leg; h. *Hom.* μέλπηθρα κυνῶν o. κυσί, Spil el. Rov for Hundene; jf. μολπή; — μελπήτωρ, ορος, ὁ, en Sanger; o. — Μελπομένη, ἡ, *Melpomene*, en af de ni Muser, *Hes.*; sild. bes. Tragoediens Muse; egentl. den Syngende; af — μέλπω, o. μέλπομαι, *f.* ψομαι, (μέλος Bem. 2) synger, besynger, ærer med Sang og Dands el. med Chore; μέλπεσθαι Ἄρηϊ, egentl. at dandse Ares til Ære, d. e. at fægte tappert, *Il.*; sild. alm. spoger, morer el. fornoier mig; df. — μελπῳδός, 2, (ᾠδή) som synger Sange. — μελύδριον, τό, *dim.* af μέλος Bem. 2, en liden Sang, *Ar.*

μέλω, *f.* μελήσω, *pf.* μεμέληκα, *ep.* μέμηλα; - bekymrer, gaaer til Hierte, *ex. Od.* 9, 20, δόλοισι Ἀνθρώποισι μέλω, interessérer Menneskene ved min List; sædv. *in* 3 *pers.* μέλει, μέλουσι, μελήσει, *etc.*, *c. nom. subject.*, *ex.* Ἕκτωρ μελέτω σοι, være Gienstand for din Omsorg, *curæ sit tibi*; μέλει μοι πόλεμος, θαλάσσια ἔργα, o. dl., jeg bekymrer mig om, sysler med; - f. *nominat.* sættes ogs. undert. *inf.*, *ex. Od.* 16, 465, - el. en heel Sætning, *ex.* ἔλεγε οὐ μέλειν οἱ, ὅτι πρὸ τῆς Ἑλλάδος ἀποθνήσκει, at han ikke sørgede over, at han døde -, *Herod.* 9, 72; - ogs. περί, *ex.* περὶ στρατιῆς τῆσδε θεοῖσι μελήσει, *id.* 8, 65, - *att.* ogs. *gen.*, *ex.* μέλει μοι τοῦδε, *Eur.*; men *Æsch. Agam.* 377, θεοὺς βροτῶν - μελεῖν, som ἐπιμελεῖσθαι, bære Omsorg for, ligesom *med. c. acc.*, see neden Bem. 2; - b) *pf.* 2 μέμηλε m. *præs.* Bem., *plqupf.* μεμήλει, ligger, laae (mig) paa Hierte, *Il.*; - *part.* μεμηλώς h. *Hom.* altid *act. c. gen.*, som beflitter sig paa, πλούτοιο, πολέμοιο; men *Hes. Op.* 233, *pass.*, μεμηλότα ἔργα, som besørges med Omhu; - usædvanligt er ταῦτα μέμηλας, dette har du klogtigen udfundet, *Hom. Merc.* 437; — 2) *med.* o. *pass.* bruges a) h. Digterne *imperson.* ligesom *act.*, μέλεται, μελήσεται, f. μέλει, μελήσει, *ex.* ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, *Il.* 1, 523; ogs. *c. gen.* μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πήρας, bryder sig intet derom, *Theocr.* 1, 53; - hertil hører *pf.* o. *plqupf. pass.*, μέμβλεται, μέμβλετο, s. m. s.; *ex.* μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος, *Il.* 21, 516, ligesom ἔμελε; - b) μέλομαι, *transit.*, besørger, drager Omsorg for, *c. acc.*, efterhomerisk, ligel. *c. inf.* μέλομαι μέλπειν, ἀείδειν, giør mig Umage for at synge, *Anacr.*; ligel. *in act. c. gen.*, see oven Bem. 1 *a in fin.*; - (μέλω er besl. m. μέλλω, ogs. m. μέδομαι, μήδομαι).

μελῳδέω, (μελῳδός) synger; τὰ μελῳδούμενα διαστήματα, som bruges ved el. i Sang, *Plut.*; df. — μελῴδημα, τό, Sang. — μελῴδης, 2, (μέλος Bem. 1, εἶδος) ligesom Led, med mange Led. — μελῳδητός, 3, bragt i Melodie, til at synge; som synges; o. — μελῳδία, ἡ, Syngen, Sang; 2) Melodie; (af μελῳδέω). — μελῳδός, ὁ, (μέλος Bem. 2, ᾠδή) Sanger; Sangdigter; Tonesætter.

μέμαα, *pf.* til *inus.* μάω. — μεμάθηκα, *pf.* til μανθάνω. — μεμακυῖα, *fem. part. pf.*, episk forkortet af μηκάομαι, *Il.* — μεμάνημαι, *pf.* til μαίνομαι. — μεμαότες, μεμαώς, μεμαυῖα, *part. pf.* til *inus.* μάω. — μεμάποιεν, 3 *pl. opt.* til μάρπτω, m. episk Rednpl. — μέμαρπον, *aor.* 2 til μάρπτω, m. episk Rednpl.

μέμβλεται, μέμβλετο, *ep.* 3 *pf.* o. *plqupf.* til μέλομαι, m. *præs.* o. *impf.* Bem., f. μεμέληται o. ἐμεμέλητο, (η *ep.* forkortet til ε, Stammens ε udstodt, og β indskudt for Vellydens Skyld), see u. μέλω Bem. 2. — μέμβλωκα, *pf.* til βλώσκω, *Od.*; jf. μολεῖν. — μεμβραδοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger μεμβράδας, Sardeller. — μεμβράνα, ἡ; d. lat. *membrana*, Pergament, Skind. — μεμβράς, άδος, ἡ, etslags smaa Sardeller, *Ar.*; df. — μεμβραφύα, ἡ, (ἀφύη) etslags Sardelle.

μεμελετηκότως, *adv. part. pf.* af μελετάω, med Overlæg, forsigtigen, *inc.* — μεμελημένως, *adv. part. pf.* til μέλομαι, med Omhu. — μεμερισμένως, *adv. part. pf. pass.* til μερίζω, deelviis, deelt. — μεμετιμένος, *jon.* f. μεθειμένος, *part. pf. pass.* til μεθίημι. — μεμετρημένως, *adv. part. pf. pass.* af μετρέω, efter et vist Maal. — μεμηκώς, *part. pf.* til μηκάομαι. — μέμηλε, μεμήλει, 3 *sing. pf.* o. *plqupf.* m. *præs.* o. *impf.* Bem.; o. — μεμηλώς, *part. pf.* til μέλω; see μέλω Bem. 1, *b.* — μεμηνιμένως, *adv. part. pf. pass.* af μηνίω, i Vrede. — μεμιχανημένως, *adv. part. pf. pass.* af μηχανάομαι, paa en listig Maade. — μεμιασμένως, *adv. part. pf. pass.* af μιαίνω, af et hæsligt Slags. — μεμιγμένως, *adv. part. pf. pass.* af μίγνυμι, paa en blandet Maade. — μεμνέωτο, μέμνημαι, μεμνήμην, see u. μιμνήσκω.

μεμνόνια, τά, *sc.* κρέα, Eselskiød; ogs. Torvet, hvor det sælges, af flgd., Bem. 3. — Μέμνων, ονος, ὁ, (μένω) Memnon, Søn af Eos og Thitonos, æthiopisk Fyrste, som Achilles fældede, *Hom.*; 2) en efter ham kaldet sort Fugl i Orienten; 3) μέμνων, *att.* et Esel, egentl. den Udholdende. — μεμοιραμένως, *adv. part. pf. pass.* af μοιράω, efter Lod, efter Skiebnen.

μέμονα, *jon.* o. *poët. pf.* m. *præs.* Bem., tænker paa, har i Sinde; attraaer, stræber efter, vil; *διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονεν*, har en dobbelt Villie, attraaer to indbyrdes stridige Ting, *Il.* 16, 435; ligel. *δίδυμα μέμονε φρήν*, *Eur.*; *μέμονε δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι*, han søger sit Maal lig Guderne, *Il.* 21, 315; (*μέμονα* forholder sig til *μέμαα* af *inus.* *μάω*, ligesom *γέγονα* til *γέγαα* af *inus.* *γάω*; besl. m. *μένος* o. *μενεαίνω*, men efter *Buttm.* forskielligt fra *μένω*, hvormed det dog vel kan jevnføres med Hensyn til det Udholdende i Villien). — *μεμονωμένως*, *adv. part. pf. pass.* af *μονόω*, afsondret, alene, forladt. — *μεμόρηται*, *poët.* 3 *pf.* til *μείρομαι*. — *μεμορμένος*, *æol.* f. *εἱμαρμένος* af *μείρομαι*, *Lyc.* — *μεμπτέος*, 3, til at dadle; — *μεμπτικός*, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at dadle; o. — *μεμπτός*, 3, dadlet; til at dadle; *οὐ μεμπτός*, fortrinlig, *Xen.*; 2) *act.* dadlende, *Trag.*; (af *μέμφομαι*). — *μέμυκα*, *pf.* til *μυκάομαι*. — *μέμφειρα*, *ἡ*, *poët.* f. *μέμψις*.

μεμφίδιος, 3, dadlende; af — *μέμφομαι*, *f.* *ψομαι*, *aor. dep.* *ἐμέμφθην*, *Herod.*; sild. ogs. *ἐμεμψάμην*; klager over, beklager, er utilfreds med noget, *κατά τι*, *Herod.*, *att.* *τινός*, ogs. *τι*; vredes, *τινί τι*, paa nogen for noget, el. m. *ὅτι*, *Herod.*; forkaster, *δῶρα*, *id.*; alm. forekaster, bebreider, *τινί τι*, *att.* ogs. *μέμψιν μέμφεσθαι τῷ Λοξίᾳ*, *Ar.* — *μεμψιβολέω*, (*μέμψις*, *βάλλω*) kaster om mig med Bebreidelser, formet som *ἐπεσβολέω*. —, *μεμψιμοιρέω*, er *μεμψίμοιρος*, s. m. s.; 2) som *μέμφομαι*, dadler; *μεμψιμοιρεῖ ὁ δῆμος οὐδὲν αὐτῷ*, *Dem.*; df. — *μεμψιμοιρία*, *ἡ*, Utilfredshed med sin Skiebne, den Misfornøiedes Klage; af — *μεμψίμοιρος*, 2, (*μοῖρα*) misfornøiet med, klagende over sin Lod el. Skiebne; alm. misfornøiet, dadlesyg, vrantenkiær; af — *μέμψις*, *εως*, *ἡ*, (*μέμφομαι*) Klage, Utilfredshed; Dadel, Bebreidelse.

μέν, Partikel, m. flgd. *δέ*, tiener til at forbinde el. til at modsætte hinanden de forskiellige Begreber, omtrent som *qvidem* – *sed* –, vist nok – men, vel – men, (naar neml. Sætningen med *qvidem* kan forandres til en Sætning med *quamvis*); ogsaa som *cum* – *tum*, ex. *πολλὰ μὲν οὖν ἐλοττοῦμαι* –, *δύο δὲ καὶ μεγάλα*, *Dem.*; ogs. deels – deels, saavel – som ogsaa, sædv. *τοῦτο μέν* –, *τοῦτο δέ* –; *ὁ μέν* –, *ὁ δέ* –, den ene, den anden; *ὅτε μέν* –, *ὅτε δέ* –, snart –, snart; – *μέν* ligesom *δέ*, sættes sædv. efter det første Ord i Sætningen, men aldrig foran; ogsaa kunne *μέν* o. *δέ* være adskilte fra hinanden ved flere Mellemsætninger, *ex. Il.* 2, 494 – 511; — om disse Partikler anmærkes endnu flgd.; *a)* foran *μέν* o. *δέ* gientages ofte det samme Ord i to paa hinanden følgende Led, *ex.* *στρατὸν πολλὸν μὲν κάρτα πεζόν* –, *πολλὸν δὲ ναυτικόν*, *Herod.* 6, 43; – *b)* *μέν* o. *δέ* staae ofte hos forskiellige Taledele, *ex.* *βραδύτερον μέν*, *εἷλκε δὲ ἡ* – *ἐπιθυμία*, drog mig –, skiondt langsomt, *Plato*; bes. staaer saaledes *μέν* h. *part.* el. *adject.*, *δέ* h. *verb. fin.*, *ex.* *ἄκων μέν*, *κατοίσω δέ*, vil bringe, skiondt nødig, *Luc.*; – *c)* naar der paa en relativ Sætning følger en demonstrativ, saa staaer *μέν* i begge, *ex.* *καὶ τὸν μέν* (*i. e.* *ὃν μέν*) *καλέουσι θέρος*, *τοῦτον μὲν προσκυνέουσι* –, *τὸν δέ* –, *Herod.* 2, 121; i samme Fald fordobbles ogs. *δέ*, *ex.* *ταῦτα ἀγαθὸ· ἕκαστος ἡμῶν*, *ἅπερ καὶ σοφός· ἃ δὲ ἀμαθής*, *ταῦτα δὲ κακός*, *Plato*; ogs. findes begge fordobblede, *ex. Herod.* 2, 26, *τῇ μέν* – *ταύτῃ μέν* –, *τῇ δέ* –, *ταύτῃ δέ* –; ligel. *ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον* –, *τότε μὲν ἔμενον*, – *τοῦ δὲ θεοῦ τάττοντος*, – *ἐνταῦθα δὲ λείποιμι τὴν τάξιν*, *Pl. Apol. S. p.* 28; – *d)* egentl. skulde der efter *μέν* altid følge *δέ*; dog kan *δέ* udelades, bes. h. Tids- og Stedsadverbier, saaledes altid *πρῶτον μέν* –, *ἔπειτα* –; eller Modsætningen alene ligger i Tanken, uden at blive udtrykt, bes. h. *pronom. pers.* o. *dem.*, *ex.* *ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι*; dig i det mindste, (dig om ikke andre), *Soph. Antig.* 634; *ἐγὼ μὲν οὐχ ὁρῶ*, jeg i det mindste; *καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοιαῦτα*, saaledes forholder det sig hermed (med andre Ting anderledes); – *e)* efter *μέν* udtrykkes Modsætningen undert. ikke ved *δέ*, men ved *αὖ*, *ex. Il.* 11, 17 – 19, ved *ἀτάρ*, *αὐτάρ*, *Hom.*, ved *μέντοι*, *Herod.*, ogs. ved *τε*; – (naar *μέν* forbindes med andre Partikler, da beholder dog hver sin eiendommelige Betydning; dog see neden *μέντοι*, *μὲν οὖν*, o. fl.; – *μέν* kan henføres til *μένω*, vedbliver, ligesom *δέ* til *δέω*, binder).

μέναιχμος, 2, ogs. 3, (*αἰχμή*) bestaaende i Kampen, udholdende i Kamp, tapper; o. — *μέναρδρος*, 2, (*ἀνήρ*) som holder Stand imod, venter paa sin Mand; (af *μένω*). — *μὲν ἄρα*, derefter, altsaa, følgeligen, ligesom *μὲν δή*, *μὲν οὖν*. *μὲν τοίνυν*. — *μὲν γάρ*, = *γάρ* med *μέν* i dets sædvanlige Forbindelser. — *μέν γε*, dog, dog i det mindste, *certe*. — *μὲν δή*, = *μὲν ἄρα*.

μενεαίνω, (*μένος*) attraaer heftigen og vedvarende, sædv. *c. inf.*, *Hom.*, ogs. *c. gen.* *μάχης*, er kamplysten, *Hes.*; 2) vredes, harmes, *τινί*, paa nogen, ogs. m.

forstærkende Dativ, ὅτε - θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν, *Il.* 19, 58; men *Il.* 16, 491, maa vel μενέαινε hede fnøs af Harme, da det modsættes στενάχων. — *μενεγχής, 2, (ἔγχος) = μέναιχμος; — μενεδάϊος, *att.* f. μενεδήϊος, 2, (δήϊος) bestaaende Fienden, oppebiende ham i Kampen, *Il.*; — μενέδουπος, 2, o. μενέκτυπος, 2, (δοῦπος, κτύπος) bestaaende Slagets Larm, holdende ud deri; — μενέμαχος, 2, (μάχη) holdende ud i Kampen el. i Slaget; o. — μενεπτόλεμος, 2, (πόλεμος) holdende ud i Krigen, krigersk, modig, *Hom.*; - (af μένω).

*μενετέος, 3, *adject. verb.* af μένω; ἐπειδὴ ἔγνω μενετέον ὄν, at han skulde blive, *Xen.*; — μενετικός, 3, tilboielig til at blive; o. — μενετός, 3, holdende Stand; udholdende, standhaftig; taalmodig; θεοὶ μενετοί, langmodige, *Ar.*; τοῦ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί, den beqvemme Tid el Leilighed venter ikke, vil bruges strax, *Thuc.*; — μενεφύλοπις, ιος, ὁ, ἡ, (φύλοπις) = μενεπτόλεμος; — μενεχάρμης, ου, ὁ, o. μενέχαρμος, 2, (χάρμη) holdende Stand, udholdende i Kampen; o. — μενητέος, 3, slettere Form f. μενετέος; - (af μένω). — μενί f. μέν, alene i νυνμενί. — μέν κε, forandrer ikke Bem. af μέν, da κέ hører til Verbet; jf. μὲν γάρ. — μέν νυν, *jon.* f. μὲν οὖν; Ἴωνες μέν νυν οὐκ ἐπείθοντο, adløde desuagtet ikke, *Herod.* 1, 76.

μενοεικής, 2, (εἰκός, ἔοικα) som tilfredsstiller Sielen, Sindet, Attraaen, μένος; tilstrækkelig, rigelig, δαίς, δεῖπνον, o. dl., ligel. τάφος μενοεικής, rigeligt Begravelsesmaaltid, *Il.*, μ. θήρη, rig Jagt, ὕλη, nok af Brænde; alm. behagelig, frydende Hiertet, χάρις, δῶρα, o. dl., *Hom.*; o. — μενοινάω, *jon.* μενοινέω, som μενεαίνω, attraaer heftigen, vil, ønsker, stræber; τί, efter noget; κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα, ponsede paa deres Fordærvelse, *Od.* 11, 532; ogs. m. forstærkende Dativ, φρεσὶν ᾗσιν, φρεσὶ οἷσι, i Sindet, *Hom.*; (af μένος); df. — μενοινή, ἡ, heftig Stræben, Attraa, Villie, Ønske. — μενοινώω, *ep.* f. μενοινάω.

μένος, τό, Kraft, Styrke, Legemskraft; μένος χειρῶν, μένος καὶ χεῖρες, μένος καὶ γυῖα, *Hom.*; ogs. om Dyrene, om livløse Ting, bes. om Elementerne; 2) Livskraften, Livet, ψυχή τε μένος τε, *id.*; 3) Aandskraft; bes. *a)* Mod, Tapperhed, μένος ἀνδρῶν, μένος Ἄρηος, Krigermod, μένεα πνείοντες, fnysende af Mod, *Hom.*; ogs. i Prosa, ὑπὸ προθυμίας καὶ μένους; μένος ἐμβαλεῖν, at indgive Mod, *Xen.*; alm. Heftighed, Vildhed, Uregierlighed, *impetus*; *b)* Ønske, Villie, Forsæt, Stræben; df. Gemyt, Sind, Tænkemaade, ligesom det deraf dannede *mens*, bes. i Sammensætninger εὐμενής, δυσμενής, o. a; *c)* omskrivende, som βίη, ἴς, σθένος, *ex.* ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο; (af *inus.* μάω, o. besl. m. μέμονα; df. μενεαίνω o. μενοινάω).

μὲν οὖν, ogs. μενοῦν, som μὲν δή, derefter, altsaa; i Svar, ja vel, vist nok; ogs. μὲν οὖν δή, o. μὲν δὴ οὖν, *Plato.* — μέν που, dog, dog vel, dog rimeligen; εἰδέναι μέν που χρή, man maa nemlig vide; lat. *nempe, nimirum.* — μέν ῥα, *poët.* f. μὲν ἄρα. — μεντἄν, ved Krasis f. μέντοι ἄν; ἄν hører her til Verbet og forandrer ikke Bemærkelsen af μέντοι, s. m. s., jf. μέν κε. — μέν τε foran δέ τε, er alene det forstærkede μέν - δέ; men μέν τε uden Eftersætning staaer for μὲν δή el. μέν τοι, dog, dog i Sandhed, o. dl., *ex.* σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε, Eder dog, Eder i det mindste sømmede det, *Il.* — μέν τοι, *att.* μέντοι, det ved τοι forstærkede μέν, vist nok, sikkerligen, o. dl.; *b)* altsaa, derefter; *c)* dog, alligevel, men, derimod. — μέντοι γε, ogs. γε μέντοι; d. forstærkede μέντοι, dog, alligevel. — μὲν τοίνυν, derefter, altsaa.

μένω, *f.* μενῶ, *ep.* μενέω, *aor.* ἔμεινα, *pf.* μεμένηκα, *lat. maneo*, bier, bliver; bes. h. *Hom.* holder Stand, *oppon.* φεύγω; ogs. i Prosa, οἱ φεύγοντες ἀποθνήσκουσι μᾶλλον τῶν μενόντων, *Xen.*; venter paa, oppebier, m. *acc. c. inf.*, *Il.* 4, 247; μένειν ἐπὶ τοῖσι κατεστεῶσι (καθεστῶσι), at blive ved, at beholde de bestaaende Skikke, *Herod.*; *b) c. acc.* oppebier, holder Stand imod Fienden, *maneo hostem*; oppebier et Tidspunkt, Ἠῶ δῖαν, *Hom.*, og omvendt, οἱ τῶν πραγμάτων καιροὶ οὐ μένουσι τὴν ὑμετέραν βραδυτῆτα; - μέμονα, see ovenfor.

μεράρχης, ου, ὁ, (μέρος, ἄρχω) Befalingsmand over en Afdeling af 2048 Mand; - hans Post, μεραρχία, ἡ. — μέργω, μέρδω, h. *gramm.* = ἀμέργω, ἀμέρδω. — μερεία, ἡ, = μερίς. — *μεριδ-άρπαξ, ἄγος, ὁ, som røver en Portion el. et Stykke Mad, *Batr.*; — μεριδάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) Anfører for en Afdeling af Hæren, Statholder over en Deel af Landet; - hans Post, μεριδαρχία, ἡ; — μερίζω, deler, fordeler; *b) in med.*, μερίζεσθαι τι, at tage sin Deel af noget; at dele noget imellem sig; ogs. μερίζεσθαί τι πρός τινα; sild. μερ. τινί τι, o. τινί τινος; *c) in pass.*, at være deelt, bes. at være adskilt i Partier; o. — με-

ρικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til, vedkommende en Deel; deelviis, affondret; – (af μερίς).

†μέριμνα, ἡ, Sorg, Kummer, Bekymring; *b)* Forsorg, Omsorg, omhyggelig Eftertanke; (ligesom f. μεμερισμένη af μερίζω, d. e. deelt imellem flere, jf. *Ter. curæ animum divorse trahunt*; jf. μέρμερος); df. — μεριμνάω, *f.* ήσω, er bekymret; overtænker, undersøger, grubler, περί τινος, o. τί, over noget; μεριμνᾷν τὰ δίκαια λέγειν, *Dem.*; πολλὰ μεριμνᾷν, ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν ἀγνοῶν τι, være meget omhyggelig for, at du ikke –, *Xen.*; jf. μερμηρίζω; df. — μερίμνημα, τό, Sorg, Kummer; Omsorg, Omhu; o. — μεριμνητής, οῦ, ὁ, Sorgende; Eftertænkende, en Grubler; df. — μεριμνητικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til Sorg el. Kummer, – til Omsorg, Eftertanke, Grublen, o. dl.; — μεριμνο-ποιέω, giør Sorger; — μεριμνο-σοφιστής, οῦ, ὁ, = μεριμνοφροντιστής; — μεριμνοτόκος, 2, (τίκτω) avlende Sorger; o. — μεριμνοφροντιστής, οῦ, ὁ, (φροντίζω) som møisommeligen grubler, h. *Ar.* komisk om Philosopherne.

μερίς, ίδος, ἡ, (μέρος) Deel, Stykke; *b)* Andeel, Portion; πρὸς μερίδας δειπνεῖν, saa at hver Giest faaer sin Portion, *Plat.*; *c)* Parti, *partes*; ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν μερίδι εἶναι, *Dem.*; *d)* Bidrag; df. Bistand, Hielp; μερὶς μεγάλη τοῖς ἀδικοῦσι καὶ πλεονεξία ἡ τῶν ὑμετέρων τρόπων πρᾳότης, *id.* — — *μέρισμα, τό, det Deelte, Deel; — μερισμός, ὁ, Deling; — μεριστής, οῦ, ὁ, som deler; o. — μεριστικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at dele, inddele, afdele; o. — μεριστός, 3, til at dele, delelig; – (af μερίζω). — μερίτης, ου, ὁ, (μερίς) som tager Deel i noget, deelagtig.

μερμαίρω, = μερμηρίζω, *Orph.* — μερμέριος, 3, sædv. μέρμερος, 2, sorgfuld; h. *Hom.* alene *in neutr. pl.* μέρμερα ἔργα, Krigsbedrifter, som udføres med Møie, el. som bringe Uheld, altsaa møisommelige el. fordærvelige; *b)* snu, listig, sindrig, hvortil man kan henføre *Hes. Theog.* 603, μέρμερα ἔργα γυναικῶν; *c)* om Mennesker som δύσκολος, vranten, gnaven, misfornøiet; (Afledn. see u. μέριμνα); df. — μέρμηρα, ἡ, *poët.* f. μέριμνα, Sorg, Kummer, Nød; ἄμπαυμα μερμηράων, Hvile fra, Lindring i Sorg og Møie, *Hes.*

μερμηρίζω, *f.* ίξω, (μέρμηρα) sørger, er bekymret; betænker mig, φρεσί, o. κατὰ φρένα, i Sindet; er i Uvished; δίχα, διάνδιχα μερμ., tvivler, nøler, *Hom.*; 2) *transit.* udtænker, opfinder, δόλον, φόνον τινί, *Od.*; εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι, være dig om, forskaffe, *ib.* 16, 256. — μέρμιθος, ὁ, o. μέρμις, ῑδος, ἡ, Traad, Snor, Line, Baand, *Od.*, som μήρινθος; (rimel. af εἴρω, *sero*, m. Forslag af μ). — μερμνός, ὁ, en Falkeart. — μεροπήϊος, 2, bes. *fem.* μεροπηΐς, ΐδος, ἡ, (μέροψ) menneskelig, *poët.*

μέρος, εος, τό, Deel, Andeel, Portion, Lod, hvad der tilkommer enhver, som μοῖρα; μέρος τι, tildeels, *partim*; μέρος μέν τι-, μέρος δέ τι, deels-, deels-; οἱ ἐπὶ μέρους, Individerne, de Enkelte; *b)* Deeltagelse; df. Omgang, Rad, Række, Orden, sædv. m. *præpos.*, *ex.* προσιὼν ἐν μέρει παρ' ἑκάστην ναῦν, *ordine*, det ene efter det andet, ogs. ἀνὰ μέρος; κατὰ μέρος πράττεσθαι, at giøre eet ad Gangen, *oppon.* ἅμα πάντα πρ., *Xen.*; κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος, πρὸς τὸ ἐμὸν μέρος, ogs. τὸ ἐμὸν μέρος, for min Deel, hvad mig angaaer; *c)* Henhøren til en Afdeling el. Klasse; *ex.* ἐν προσθήκης μέρει, som Tillæg; ἐν οὐδένος εἶναι μέρει, intet at gielde el. due; ἐν μέρει εὐεργεσίας ἀριθμεῖν τι, atregne, ansee som en Velgierning, *Dem.*

μέροψ, οπος, ὁ, (μείρομαι, ὄψ) sædv. *in pl.* οἱ μέροπες, som ere deelagtige i Stemmen, som articulere Sproget, d. e. talende, begavede med Sprog; h. *Hom.* o. *Hes.* μέροπες ἄνθρωποι, ogs. μ. βροτοί; fra *Æsch.* ogs. *absol.* μέροπες, *sc.* ἄνθρωποι; 2) Bislugeren, etslags Fugl, ellers ἀέροψ.

μές, *dor.* f. μέν; ogs. i Verbalendelserne bruges *dor.* -μες f. -μεν. — *μέσαβον, τό, (βοῦς) *lorum subjugium*, Læderrem, hvormed tvende Lastdyrs Aag befæstedes i Midten til Vognstangen; ogs. μέσαβος, ὁ, o. μεσάβοιον, τό; jf. ζυγόδεσμος; df. — μεσαβόω, spænder for, lægger Aaget paa; — μεσάγκεια, ἡ, (ἄγκος) Fordybning imellem tvende Høie, Dal; — μέσαγκτος, 2, h. *Æsch.*, skal hede μέσακτος; — μεσάγκυλον, τό, *sc.* ἀκόντιον, Kastespyd med en Kasterem, ἀγκύλη, i Midten; — μεσάγριος, 2, (ἄγριος) halvvild; — μεσάγροικος, 2, (ἀγροῖκος) noget bondeagtig; — μεσάζω, er i Midten, kommer i Midten el. derimellem; — μεσαίγεως, ω, 2, = μεσόγεως; — μεσαιπόλιος, 2, (πολιός) halvgraa, *poët.* f. μεσοπόλιος; – (af μέσος). — μεσαίτατος, o. μεσαίτερος, 3, *superl.* o. *compar.* af μέσος.

*μεσαίχμιον, τό, (αἰχμή) Rummet imellem to Hære el. Slagordener; jf. μεταίχμιος; — μέσακτος, 2, ikke μεσάκτιος, (ἀκτή) liggende midt paa Kysten,

Æsch.; — μεσαμβρίη, ἡ, jon. f. μεσημβρία, Herod.; — μεσάντιον, τό, (ἀντίον) Vævertræet, el. et meget stort Stykke Træ paa Væven; — μεσάραιον, τό, (ἀραιά) = μεσεντέριον, Krøset; man supplerer δέρμα; o. — μεσάστῡλον, τό, = μεσόστυλον; – (af μέσος). — μεσάτιος, 2, o. μέσᾰτος, 3, poët. f. μέσος.

μεσαύλη, ἡ, see u. μέσαυλος. — μεσαυλικόν, τό, (μέσος, αὐλέω) Stykke, som blæses paa Fløite imellem Sangene; ogs. μεσαύλιον. — μεσαύλιος, 2, = μέσαυλος; τὸ μεσαύλιον, = τὸ μέσαυλον, af αὐλή. — μέσαυλον, τό, see u. flgd. — μέσαυλος, ον, (μέσος, αὐλή) att. μέταυλος, ep. μέσσαυλος, alene som subst., 1) ὁ μέσαυλος, s. τὸ μέσαυλον, ogs. ἡ μεσαύλη, det af Bygninger omgivne Gaardsrum, cavædium, hvorfra Dørene førte til de forskiellige Beboelsesværelser; ogs. Fægaard, cohors; 2) ἡ μέσαυλος, o. ἡ μεσαύλη, sc. θύρα, den Dør, som fører fra Gaarden til Fruentimrenes Værelse. — μέσδων, dor. f. μέζων, μείζων.

*μεσεγγυάω, forpligter mig ved at deponere Penge hos en Trediemand el. Mægler; in med., μεσεγγυάομαι ἀργύριον, lader nogen til Sikkerhed deponere Penge hos en Trediemand, Dem.; df. — μεσεγγύη, ἡ, den ved en Trediemand stillede Sikkerhed; ogs. = flgd.; — μεσεγγύημα, τό, det hos en Trediemand el. Mægler til Sikkerhed nedlagte Pant; — μεσεγγύησις, ἡ, at nedlægge et Pant hos en Trediemand; o. — μεσεγγυητής, οῦ, ὁ, Midler, Mægler, Trediemand; af — μεσέγγυος, 2, (ἐγγύη) som gaaer i Borgen el. mægler for en Trediemand; alm. = frgd.; o. — μεσεμβολέω, (ἐμβάλλω) kaster derind imellem; – denne Handling, μεσεμβόλημα, τό; – (af μέσος).

*μεσεντέριον, o. μεσέντερον, τό, (ἔντερον) sc. δέρμα, Krøset, som er imellem og forbinder de tynde Tarme; jf. μεσάραιον, o. μεσόκωλον; — μεσέρκιος, 2, (ἕρκος) midt i Boligen; Ζεὺς μεσ., = Ζ. ἑρκεῖος. — μεσευθύς, ύ, (εὐθύς) h. Pythagoreerne, midt imellem tvende lige Tal, ex. Tallet 6 imellem 4 og 10; — μεσεύω, som μεσάζω, er, staaer, ligger i Midten, c. gen., Plato; — μέση, ἡ, sc. χορδή, den mellemste Stræng; jf. νήτη, o. ὑπάτη; — μεσηγύ(ς), ep. ogs. μεσσηγύ(ς), adv., i Midten, derimellem; ogs. som præpos. c. gen., μεσ. στηθέων, imellem; b) om Tiden, derimellem, imidlertid; c) som subst. τὸ μεσσηγύ, Mellemrum; τὸ μεσηγὺ ἤματος, Midten el. Halvdelen af Dagen, Theocr. — μεσήεις, εσσα, εν, som staaer i Midten (imellem en Bedre og en Slettere, Il. 12, 269); middelmaadig; o. — μεσῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ) midaldrende; – (af μέσος).

*μεσημβρία, ἡ, (f. inus. μεσημερία, af μέσος, ἡμέρα) Middag, Middagstimen; b) Middagssiden, Syden; df. — μεσημβριάζω, μεσημβριάω, o. μεσημβρίζω, alm. at være, finde Sted om Middagen; ἠέλιος μεσημβριόων, som culminerer, Ap. Rh.; giør noget i Middagsstunden, bes. hviler el. sover til Middag; o. — μεσημβρινός, 3, sædv. Form f. μεσημερινός, 3, ogs. μεσημέριος, 2, hørende til Middagen, som finder Sted om Middagen; τὸ μεσημβρινόν, Middagen; 2) liggende imod Syden; ὁ μεσ. sc. κύκλος, Middagslinien, Meridianen.

*μεσήπειρος, 2, (ἤπειρος) middellandsk; — μεσηρεύω, er – μεσήρης, 2; poët. μεσσ., (ἄρω) som er i Midten el. imellem to Partier; df. neutral; — μέσης, ου, ὁ, Nordvestvind (imellem βορέας o. καικίας); — μεσιδιόομαι, mægler; af — μεσίδιος, 3, poët. μεσσ., = μέσος; 2) som mægler; o. — μεσιτεία, ἡ, Mægling; en Mæglers Forretning; af — μεσιτεύω, 1) trans., mægler, bringer i Stand ved Mægling; 2) intr., er en – μεσίτης, ου, ὁ, fem. μεσῖτις, ιδος, som er i Midten; Mægler, Underhandler, Fredsstifter; – (af μέσος).

μεσοβασιλεία, ἡ, Mellemregiering, interregnum; o. — μεσοβασίλειος, 3, hørende dertil el. til en μεσοβασιλεύς; af — μεσο-βασιλεύς, έως, ὁ, Mellemkonge, interrex; — μεσόβοιον, τό, = μεσάβοιον, μέσαβον; — μεσόγαιος, 2, ogs. 3, (γαῖα, γῆ) middellandsk, liggende midt i Landet; μεσόγαιαν οἰκοῦντες, Herod.; — μεσόγειος, 2, ogs. 3, = frgd.; df. — μεσογειότης, ητος, ἡ, Middelland, Indland, inc.; — μεσόγεως, ω, 2, att. f. μεσόγαιος; df. — μεσογεωτικός, 3, middellandsk, boende inde i Landet; — μεσογονάτιον, o. μεσογόνιον, τό, (γόνυ) hvad der er imellem to Led el. Knuder, internodium, o. — μεσόγρᾰφος, 2, (γράφω) skreven i Midten; γραμμὴ μεσόγραφος, o. τὸ μεσόγραφον, den med μεσολάβιον søgte mellemste Proportionallinie; – (af μέσος).

*μεσοδάκτυλος, 2, (δάκτυλος) imellem Fingrene el. Tæerne; — μεσοδερκής, 2, (δέρκομαι) som sees i Midten el. imellem andre Ting; — μεσοδικός, 3, mæglende, inc.; — μεσόδμη, ἡ, (f. μεσοδομή, af δέμω) egentl. hvad der er bygget el. anbragt derimellem; bes. 1) i Od. ere μεσόδμαι etslags Mellemrum el. Fordybninger mellem Søilerne, τὰ μεταξὺ τῶν κιόνων διαφράγματα, Eust.,

ogs. μεσόστυλα, *intercolumnia*; men *Od.* 15, 289, er κοίλη μεσόδμη, en udhulet Tværbiælke, hvori Masten befæstes; sild. enhver Tværbiælke, hvorpaa noget hviler, en Vægtbiælke; — μεσόζευγμα, τό, (ζεῦγμα) Mellembaand; h. *gramm.* Bindeord; — μεσόθεν, μεσόθι, see u. μεσσόθεν, μεσσόθι; — μέσοι, *poët.* μέσσοι, *adv.*, f. ἐν μέσῳ, i Midten; derimellem; o. — μεσοικέτης, ου, ὁ, (οἰκέω) boende i Midten; 2) *att.* f. μετοικέτης, = μέτοικος; - (af μέσος).

*μεσόκλαστος, 2, (κλάω) brukken i Midten el. halvbrukken; — μεσοκνήμιον, τό, (κνήμη) den halve Læg; — μεσόκοιλος, 2, (κοῖλος) huul el. indboiet i Midten; τὰ μεσόκοιλα, Tværbiælker, paa hvilke Masten staaer; — μεσόκοπος, 2, (κόπτω) af et Mellemslags, af middelmaadig Størrelse, Længde, Alder, o. dl. — μεσόκρᾱνον, τό, (κρᾶνον) Midten af Hierneskallen; — μεσοκρῑνής, 2, (κρίνω) adskillende, afsondrende i Midten; μεσοκρ. κίων, Mellempille; — μεσοκύνιον, τό, (κύων) den saakaldte Lænke paa Dyrets Fod: jf. κυνήποδες; o. — μεσόκωλον, τό, Krøset el. Tarmehinden, forsaavidt som den er forbunden med den tykke Tarm, κῶλον; - (af μέσος).

*μεσολᾰβέω, tager, griber paa Midten; standser, afbryder, opholder; optager, fanger; ogs. oplost, μέσον λαβεῖν; *b)* tager i Midten el. derimellem; af — μεσολᾰβής, 2, (λαβεῖν) som griber, træffer paa el. i Midten; df. — μεσολάβιον, τό, mathematisk Instrument, hvormed man opsøger den mellemste Proportionallinie; — μεσόλευκος, 2, (λευκός) hvid i Midten; blandet med Hvidt, ellers διάλευκος; — μεσομηνία, ἡ, o. μεσομήνιον, τό, (μήν) Midten af el. i Maaneden, *Idus*; — μεσομήρια, τά, (μηρός) Stedet imellem Hofterne; — μεσομφάλιος, o. μεσόμφᾰλος, 2, (ὀμφαλός) i Midten af Navlen; alm. i Middelpunktet; τό μεσόμφ., Midten af Navlen, alm. Midten; Ἑστία μεσόμφαλος, som æres midt i Huset, *Æsch.*; 2) som har en Navle el. Bule i Midten; - (af μέσος).

μέσον, τό, *neutr.* af μέσος, Midten; 2) som *adv.* = μεσηγύ, μεταξύ. — *μεσόνεοι, ων, οἱ, (ναῦς) som roe paa den mellemste af de trende over hinanden anbragte Rorbænke, ellers ζυγῖται; jf. θαλαμίτης o. θρανίτης; — μεσονήστιμος, 2, som er midt i Fastetiden; — μεσονύκτιος, 2, (νύξ) ved Midnat; som kommer, er, skeer midt om Natten; — μεσοπᾰγής, 2, *poët.* μεσσοπ., (πήγνυμι) befæstet el. fastgiort i Midten, *lect. var.* *Il.* 21, 172, f. — μεσοπαλής, 2, *ep.* μεσσοπ., (πάλλω) svungen el. svingende sig i Midten; — μεσοπερσικός, 3, (Περσικός) halvpersisk; — μεσοπετής, 2, (πέτομαι) flyvende i Midten; — μεσόπλᾰτος, 2, (πλατύς) bred el. flad i Midten; — μεσοπλεύριος, o. μεσόπλευρος, 2, ogs. μεσοπλευρίτης, ου, ὁ, (πλευρά) som befinder sig imellem Ribbenene; o. — μεσόπλουτος, 2, (πλοῦτος) halvrig, *inc.*; - (af μέσος).

μεσοπόλιος, 2, *ep.* μεσαιπ., (πολιός) halvhvid, halvgraa; — μεσόπολις, εως, ἡ, (πόλις) By, som ligger i Midten; ogs. = μητρόπολις; — μεσοπορεία, ἡ, Gaaen, Gang el. Vei i Midten; af — μεσοπορέω, er - μεσοπόρος, 2, (πόρος) som gaaer, kiører, er midt paa Veien; — μεσοπόρφυρος, 2, (πορφύρα) med Purpur i Midten; blandet med Purpur; — μεσοποτάμιος, 3, (ποταμός) imellem to Floder; ἡ Μεσοποταμία, *sc.* χώρα, Mesopotamien (imellem Euphrat og Tigris); df. — Μεσοποταμίτης, ου, ὁ, Mesopotamier; — μεσοπτερύγια, τά, (πτέρυξ) de mellemste Fiædre i Vingen; — μεσοπύγιον, τό, Stedet imellem πυγαί; — μεσο-πύλη, ἡ, Mellemport; — μεσοπύργιον, τό, (πύργος) Rummet imellem to Taarne; — μεσοπωρέω, (ὀπώρα) er midt i Høsten; — μεσόριον, τό, Grændsen imellem tvende Egne; af — μέσορος, 2, (ὅρος) som danner Grændsen derimellem; o. — μεσοῤῥᾰγής, 2, (ῥήγνυμι) sønderreven i Midten; - (af flgd.).

μέσος, 3, *ep.* ogs. μέσσος, *adv.* μέσως, *medius*, som er i Midten el. derimellem, midterst, mellemst; μέσον ἦμαρ, Middag, *Hom.*, μέση ἡμέρα, *Herod.*; ἤδε ἦν μέσον ἡμέρας, *Xen.*; διὰ μέσης τῆς πόλεως, *id.*; *att.* ofte *c. gen.*, *ex.* μέση τούτων ὁδός, den mellemste af disse Veie, *id.*; ἔχεται μέσος, er fangen, *Ar.*; ἁρπάζει μέσον (με), midt om Livet, *Dem.*; *b)* τὸ μέσον, Midten, Mellemrummet, Afstanden, h. *Hom.* ogs. f. μεσαίχμιον; πολὺ τὸ μέσον, der er langt imellem, *Herod.*; τὸ μέσον (τῆς στρατιᾶς, ogs. τῶν κεράτων) Centrum; - dog oftest m. *præpos.* som *adverb.* el. *adject.*; *a)* διὰ μέσου ποιεῖσθαι, at anbringe i Midten, διὰ μέσου, *sc.* χρόνου, imidlertid, *Thuc.*; οἱ διὰ μέσου, som ere i Midten, paa intet Parti, neutrale; *β)* εἰς (ἐς) μέσον τιθέναι, εἰς τὸ μέσον καταθεῖναι, φέρειν, λέγειν, fremlægge for alle, give til Bedste, sige offentligen; men στὰς, καθεζόμενος εἰς τὸ μέσον, i Midten, *Xen.*; *γ)* ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι, at gaae af Veien, ikke at være i Veien el. til Hinder; ἐκ τοῦ μέσου καθῆσθαι, at sidde langt

borte; *ἐκ τοῦ μέσου εἶναι*, at være udenfor el. neutral, *Herod.*; *d)* *ἐν μέσῳ παρέχειν ἑαυτόν*, at fremstille sig offentligen; *κεῖσθαι ἐν μέσῳ*, at være fremlagt for Alles Øine; men *ἐν μέσῳ εἶναι c. gen.*, at være hinderlig for noget; *e)* *κατὰ μέσον τινός*, i Midten af noget; – 2) middelmaadig, maadeholden, ikke overdreven; *τῷ μέσῳ τῆς σπουδῆς ἤγου*, med passende Iler, *Xen.*; 3) mæglende, *Thuc.*; – poetiske Biformer ere *μέσατος* o. *μεσάτιος*; – *compar.* o. *superl.* *μεσαίτερος*, *μεσαίτατος*; – i Sammensætn. bemærker *μέσος* undert. halv; – (*μέσος* er oprindel. beslægtet med *μετά*; jf. *μεταίχμιον*, *μέταυλος*, f. *μέσ.*).

**μεσοσέληνον*, *τό*, (*σελήνη*) Nymaane, *interlunium*; — *μεσόστενος*, 2, (*στενός*) smal el. snæver i Midten; — *μεσόστηλον*, -*στῦλον*, o. -*στύλιον*, *τό*, (*στήλη*, *στῦλος*) Rum imellem tvende Søiler, *intercolumnium*; — *μεσοσυλλαβέω*, (*λαβεῖν*) griber midt derom; tager derimellem; — *μεσόσφαιρον*, *τό*, (*σφαῖρα*) kaldes en Mellemart af det indiske *μαλάβαθρον*; — *μεσοσχῐδής*, 2, (*σχίζω*) kløvet i Midten, halvkløvet; — *μεσοταγής*, 2, (*τάσσω*) stillet i Midten; — *μεσοτείχιον*, *τό*, (*τεῖχος*) Rum imellem Muren og den faste Leir; — *μεσότης*, *ητος*, *ἡ*, Midten; *b)* Maadehold, Middelveien; *c)* h. *gramm.*, Beskaffenhed; — *μεσότοιχον*, *τό*, o. *μεσότοιχος*, *ὁ*, (*τοῖχος*) Mellemvæg; — *μεσοτομέω*, giennemskærer i Midten; af — *μεσότομος*, 2, (*τέμνω*) giennemskaaren i Midten, deelt i to Halvter; o. — *μεσοτρῖβής*, 2, (*τρίβω*) halvslidt, *inc.*; – (af *μέσος*).

**μεσουρᾰνεῖν*, om Himmellegemerne, at være midt paa Himmelen, at culminere; df. — *μεσουράνημα*, *τό*, o. *μεσουράνησις*, *ἡ*, ogs. *μεσουράνισμα*, *τό*, Solens Standpunkt midt paa Himmelen; Middagslinien; o. — *μεσουράνιος*, 2, som er midt paa Himmelen; (af *οὐρανός*); — *μεσουρίαι*, *οἱ*, *sc.* *κάλοι*, (*οὖρος*) Tonge, hvormed Seilene drages ned; — *μεσούριον*, *τό*; *jon.* f. *μεσόριον*; — *μεσοφάλακρος*, 2, (*φαλακρός*) skaldet i Midten, halvskaldet; — *μεσοφᾰνής*, 2, (*φαίνομαι*) som viser sig i Midten; — *μεσοφᾰράγγιον*, *τό*, (*φάραγξ*) = *μεσάγκεια*; — *μεσοφλέβιον*, *τό*, Stedet imellem Øienbrynene; — *μεσόχθων*, *ονος*, 2, (*χθών*) inde i Landet; — *μεσόχλοος*, 2, (*χλόα*) halvgrønnende; — *μεσόχορος*, 2, (*χορός*) staaende i Midten af Choret; — *μεσόχροος*, 2, (*χρόα*) af el. med en Mellemfarve; — *μεσόχωρος*, 2, (*χῶρος*) inde i Landet; *τὸ μεσόχ.*, Mellemrum; o. — *μεσόω*, er i Midten; er el. udgiør det Halve; *ἡμέρα μεσοῦσα*, Middag, *Herod.*; 2) er Mellemmand, mægler; – (af *μέσος*).

μεσπίλη, *ἡ*, o. *μέσπῐλον*, *τό*, Mispeltræet og dets Frugt; df. — *μεσπιλώδης*, 2, (*εἶδος*) som ligner *μέσπιλον*. — *μεσσάτιος*, *Call.*, o. *μέσσᾰτος*, 3, *poët.* f. *μέσατος*, gammel Form f. *μέσος*; (rimel. oprindelig *superl.* f. *μεσαίτατος*). — *μέσσαυλον*, *μεσσαυλος*, *ep.* f. *μέσαυλ.* — *μεσσηγύ(ς)*, *ep.* f. *μεσηγ.* — *μεσσήρης*, *ep.* f. *μεσήρ.* — *μεσσογενής*, 2, (*γένος*) midaldrende. — *μεσσόγεως*, *ω*, 2, *ep.* f. *μεσόγ.* — *μεσσόθε(ν)*, *adv.*, f. *μεσόθε*, ud af Midten. — *μεσσόθῐ*, *adv.*, f. *μεσόθι*, i Midten; *c. gen.* derimellem. — *μέσσοι*, *adv.* *ep.* f. *μέσοι*. — *μεσσοπαλής*, *μεσσοπόρος*, *μεσσοπύλη*, *ep.* f. *μεσοπ.* — *μέσσορος*, 2, *ep.* f. *μέσορος*. — *μέσσος*, 3, *ep.* ogs. h. *Trag.* f. *μέσος*. — *μεσσωτήρ*, *ῆρος*, *ὁ*, (*μεσόω* Bem. 2) en Mellemmand el. Mægler, *poët.*

μεστός, 3, fuld, opfyldt, *τινός*, med noget; *b)* mæt; overmættet; undert. *c. part.*, *ex.* *μεστὸς ἐγένετο ἀγανακτῶν*, han var mæt, ked af at skænde, *Dem.*; df. — *μεστότης*, *ητος*, *ἡ*, Fylde, Udfyldelse; *b)* Mæthed; Overmættelse; o. — *μεστόω*, giør fuld, fylder; 2) mætter; df. — *μέστωμα*, *τό*, Fylde, Udfyldning. — *μεσύμνιον*, *τό*, (*μέσος*, *ὕμνος*) Udraab midt i en Strophe. — *μέσφᾰ*, *adv.*, *poët.* f. *μέχρι*, indtil; *μέσφ᾽ ἠοῦς*, *Il.*; *b)* uden Casus, saa længe; imidlertid; (rimel. af *μέσος*). — **μεσῳδικός*, 3, hørende til, lignende en — *μεσῳδός*, *ἡ*, (*ᾠδή*) Mellemsang imellem Strophen og Antistrophen; o. — *μέσωρος*, 2, (*ὥρα*) midaldrende, som er imellem Yngling og Mand, som tilkommer denne Alder; – (af *μέσος*).

μετά, *præpos.* *c. gen.*, *dat.* o. *acc.*; — *I)* *c. gen.*, 1) iblandt, imellem, i Forbindelse el. Selskab med nogen, *ex.* *μετὰ δμώων πῖνε καὶ ἦσθε*, aad og drak iblandt Trællene, *Od.* 16, 140; *καθῆσθαι μετὰ τῶν ἄλλων*, hos de øvrige, *Pl.*; *μετὰ νεκρῶν κείσομαι*, *Eur.*; saaledes vexler *μετ᾽ ἀνδρῶν* o. *ἐν ἀνδράσιν*; sædv. *c. plur.*; 2) med, bes. *a)* om en Medvirkning el. Bistand, *ex.* *μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο*; med B., for at hielpe dem, *Il.*; *μετ᾽ Ἀθηναίης*, *μετὰ θεῶν*, med Athenes, med Gudernes Hielp; *μετά τινος εἶναι*, *Thuc.*, *γίγνεσθαι*, at være med nogen, paa nogens Parti; *οἱ μετά τινος*, nogens Tilhængere, Venner, o. dl.; *b)* om Midlet el. Maaden, med, ved, igiennem

ex. μετ' ἀληθείας, med el. i Sandhed; μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιούμενοι, under el. igiennem Farer, Thuc.; μετὰ μισθοῦ, for Betaling, id.; c) om en Overeensstemmelse, med, efter, ifolge; μετὰ καιροῦ, efter Omstændighederne; μεθ' ὁτονοῦν τρόπον, paa nogensomhelst Maade; μετὰ τοῦ λόγου, efter Fornuften, ratione duce, Pl.; μετὰ τῶν νόμων, efter, ifolge Lovene, Dem.; — II) c. dat., alene poët., iblandt, imellem, hos, for (coram), omtr. som ἐν; ex. μετ' ἀθανάτοισιν, μετ' ἀνδράσι, o. dl., Hom.; μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν, id.; μετὰ χεροίν, mellem Hænderne; μετὰ φρεσίν, ligesom ἐν φρεσίν; ligel. h. Collectiver, μετὰ στρατῷ, μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ, o. dl.; ἐπέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, med Vinden el. med Vindens Hurtighed, sædv. ἅμα πν. ἀν., Od. 2, 147; — III) c. acc., 1) om Stedet, a) efter, bagefter, ex. ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, Il. 13, 492; b) hen til, ἰέναι μετά τινα, at gaae hen til, at besoge nogen, ex. Il. 10, 73; ogs. at gaae løs paa nogen, ex. Il. 5, 152; h. pl. o. Collectiver ogs., midt ind i, ind i mellem, ex. μετὰ ἔθνος ἑταίρων; transl., Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, Il. 2, 376; c) hen efter (for at hente), ex. πλεῖν μετὰ χαλκόν, Il.; transl., μετὰ κλέος πολέμου ἔρχεσθαι, at gaae efter, at stræbe efter Krigerros, Il. 13, 364; ligel. μετὰ πατρὸς ἀκουήν, for at erfare noget om Faderen, Od. 2, 308; jf. μετελθεῖν τινα, arcessere; d) undert. ogs. paa Stedet el. om en hvilende Tilstand ligesom μετά c. dat. o. ἐν, ex. μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλει ἄριστος, var den ypperste iblandt alle hans Jevnaldrende, Il. 9, 54; ligel. μετὰ χεῖρας ἔχειν, imellem el. i Hænderne, Herod., Thuc.; jf. μεταχειρίζεσθαι; — 2) om Tiden, efter, bagefter; bes. att., μετὰ ταῦτα, herefter, derefter, τὰ μετὰ ταῦτα, hvad heraf el. herpaa folger; ligel. att., μεθ' ἡμέραν, ved Dag (egentl. efter Dagens Frembrud); μετὰ τρίτην ἡμέραν, paa tredie Dag; b) μετά m. subst. o. partic. oversættes ved efterat, da, ex. μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα, Il. 24, 575, efterat P. var falden, ligesom Πατρόκλου γε θανόντος; jf. Il. 17, 605; ligel. μετὰ Σόλωνα οἰχόμενον, Herod. 1, 34; att. sættes ogs. alene Hovedordet, ex. μετὰ τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν, efterat Drengen el. Pigen er bleven 6 Aar gammel, Pl.; (vid. Matth. p. 1171); — 3) om en Folge paa hinanden, bes. efter Værdighed, Rang, o. dl., ex. Il. 2, 674; ligel. πόλις πλουσιωτάτη μετὰ Βαβυλῶνα, efter el. næst Bab.; b) om en Overeensstemmelse, efter, ifolge, ex. μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, efter mit og dit Sind, Il. 15, 52; — (efter sin Casus bliver μετά ved Anastrophe til μέτα); — IV) μετά uden Casus som adverb., 1) tillige, dertil, desuden, Hom.; 2) om Stedet, bagefter, oppon. πρόσθε, id.; 3) om Tiden, derefter, derpaa, som μετέπειτα, id.; ogs. h. Herod.; — men ofte er h. Hom. μετά alene ved Tmesis adskilt fra sit Verbum, ex. Il. 8, 94, μετὰ νῶτα βαλών, f. νῶτα μεταβαλών; — Od. 21, 93, staaer μέτα f. μέτεστι; — V) i Sammensætninger udtrykker μετά 1) Forbindelse, Deeltagelse, Meddelelse, ex. μεταδίδωμι, μετέχω, sædv. c. gen. rei, men c. dat. pers., naar man handler i Fællesskab med nogen, ex. h. μεταδαίνυμαι; 2) Væren derimellem om Tiden og Rummet, ex. μεταδόρπιος, μεταδήμιος, μεταπύργιον; 3) en Folge i Tiden og Rummet, ex. μετακλαίω, μετοίχομαι; 4) oftest Overgang fra Sted til andet, Forandring fra en Tilstand til en anden, ex. μεταβαίνω, μετατίθημι, μεταποιέω; — (μετά er besl. m. μέσος, der ogs. att. undert. i Sammens. forandrer σ til τ, ex. μέταυλος; ogs. vort med, Midte, o. s. v. høre til denne Stamme).

μετα-βαίνω, irr., f. μεταβήσομαι, aor. μετέβην, pf. μεταβέβηκα, gaaer over til et andet Sted, flytter, Herod. 1, 57; transl., gaaer over til en anden Gienstand, ex. ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, Od. 8, 492; men μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, f. μετεβεβήκει, havde culmineret, ib. 12, 312; 2) transit., er idelig om el. ved noget, er sysselsat dermed, som ἐπιβαίνω; b) ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι (αὐτόν), som μεταβιβάσαι, at have fort el. bragt ham over, Pind. Ol. 1, 42; — att. bruges ogs. imperat. μετάβᾰ f. μετάβηθι.

μετα-βάλλω, irr. f. -βαλῶ, aor. μετέβᾰλον, kaster, vender, dreier hurtigen omkring; men μετὰ νῶτα βαλών f. μεταβαλὼν νῶτα, vendende Ryggen, flygtende, Il.; εἰ ἐν τῷ θέρει μεταβάλοι τις τὴν γῆν, omploiede, Xen.; b) omstiller, omsætter, forandrer, τὸ οὔνομα, Navnet, Herod.; ogs. in med., μεταβάλλεσθαι ἱμάτια, at bytte Klæder, τροφήν, at fordoie Maden; μεταβάλλεσθαι ἐν τῇ ἀγόρᾳ, at handle, drive Handel paa Torvet; κρεῖττον προβαλλομένους τὰ ὅπλα, ἢ μεταβαλλομένους, end vendende dem bort fra Fienden el. flygtende, Xen.; 2) intr., ogs. in med., vender mig omkring; drager bort; forandrer mig; μετέβαλον ἐς εὐνομίην, forandrede sig til el. bleve

sædelige, *Herod.*; ligel. οὕτω μεταβαλόντες εὐνομήθησαν, *id.*; ogs. forfalder, udarter; bliver anderledes til Sinds.

μετα-βάπτω, *f.* ψω, omfarver, giver en anden Farve ved Dypning. — *μετάβăσις, ἡ, Overgaaen; Overgang, *ex.* til en anden Gienstand; Bortgaaen; o. — μεταβάτης, ου, ὁ, som gaaer over fra det ene til det andet, *desultor*; df. — μεταβăτικός, 3, *adv.* -κῶς, horende, skikket, tilboielig til at gaae over, til at gaae bort; (af μεταβαίνω). — μετα-βιβάζω, *f.* άσω, forer, bringer henover, bort, andensteds hen; μεταβ. εἰς ἀγαθά, forandrer til det Bedre, *Ar.* — μετα-βιόω, *irr.* *f.* ώσομαι, overlever, er efterlevende.

μετα-βλαστάνω, *irr.*, *f.* -βλαστήσω, omspirer, forandrer Spire el. Gestalt; df. — μεταβλαστικός, 3, forandret el. forandrende sig i Spiren. — μεταβλέπω, seer efter el. beseer noget, τί. — *μετάβλημα, τό, *poët.* f. μεταβολή; — μεταβλητικός, 3, *adv.* -κῶς, horende, skikket, tilboielig til at omsætte el. forhandle; ἡ μεταβλητική, Tuskhandel; o. — μεταβλητός, 3, omsat; til at omsætte; forandret; foranderlig; – (af μεταβάλλω).

μετα-βοθρεύω, (βόθρος) omplanter, omsætter i en anden Grube. — *μεταβολεύς, έως, ὁ, som omsætter Varer, som driver Tuskhandel; ogs. som κάπηλος, Smaahandler, Hoker; — μεταβολή, ἡ, Omsætten, Omstillen; Ombytten el Udsælgen af Varer; Tilbagevenden, Forandring bes. af Sted, Flytning; ἅμα τῇ μεταβολῇ τῇ ἐς Ἕλληνας καὶ τὴν γλῶσσαν μετέμαθε; *Her.* 1, 57; αἱ ἐν τῇ πόλει μεταβολαί, politiske Forandringer, Revolution; τὸ τῆς τύχης ὀξείας ἔχει τὰς μεταβολάς, *Dem.*; — μεταβολία, ἡ, = frgd.; — μεταβολικός, 3, horende, skikket, tilboielig til Omsætning af Varer, o. alm. til Forandring; τὸ μεταβ., Hokerbod; τὰ μεταβολικά, *sc.* γράμματα, h. *gramm.*, *vocales ancipites*; o. — μεταβόλος, 2, foranderlig; 2) ὁ μεταβόλος, = μεταβολεύς; – (af μεταβάλλω).

μετα-βουλεύω – ἄλλως ἀμφί τινι, tager en anden Beslutning angaaende nogen, *Od.* 5, 286; ogs. *in med.* o. m. Tmesis, μετὰ δὴ βουλεύεαι – μὴ ἄγειν, f. μεταβουλεύεαι, du forandrer din Beslutning, *Herod.* 7, 12; — μεταβουλία, ἡ, Forandring af Beslutning el. Tilboielighed; o. — μετάβουλος, 2, som forandrer Beslutning; som bliver anderledes til Sinds; – (af βουλή).

μετάγγελος, ὁ, ἡ, (αγγελος) Mellembud, *internuntius*, *epith.* til Iris, *Il.*; men *ib.* 15, 144, læses nu θεοῖσι μετ' ἄγγελος, *i. e.* μετὰ θεοῖσι. — μεταγγίζω, (ἄγγος) omgyder af et Kar i et andet; – denne Handling, μεταγγισμός, ὁ. — Μεταγειτνιών, ῶνος, ὁ, den anden Maaned i d. attiske Aar, Romernes September, *lacon.* Καρνεῖος, *boeot.* Πάνεμος; (efter *Plut.* af μετά o. γείτων, fordi man deri forandrede Naboer el. flyttede); df. τὰ μεταγειτνια f. -γειτόνια, = μετοίκια, *id.* — μεταγενής, 2, (γένος) som er fodt sildigere; df. yngre; οἱ μεταγενέστεροι, Efterkommerne; — μετα-γεννάω, *f.* ήσω, omskaber; vederqvæger el. opliver paa ny.

μεταγίγνομαι, *irr.*, sild. μεταγίνομαι, *f.* -γενήσομαι, at opstaae, blive, skee derefter el. sildigere; *b)* at blive el. skee anderledes, at forandres; *c)* at opstaae el. skee derimellem. — μετα-γιγνώσκω, *irr.*, sild. μεταγινώσκω, *f.* μεταγνώσομαι, erkiender, indseer bagefter, sildigere, el. for sildigt; *b)* sædv. forandrer el. berigtiger min Mening; ἀγνωμοσύνη, ἣν τῷ μεταγνῶναι λύσετε, *Dem.*; df. *c)* fortryder; angrer; jf. μετανοέω. — μετάγκεια, ἡ, = μεσάγκεια. — μεταγλωττιστής, οῦ, ὁ, (γλῶττα) Tolk; (som af μεταγλωττίζω).

μετάγνοια, ἡ, = μετάνοια, Anger, *Soph.* — μετα-γνώμη, ἡ, Forandring af Mening el. Beslutning; Fortrydelse; Affald. — μετάγνωσις, ἡ, (μεταγιγνώσκω) Forandring af Beslutning; ἡ περὶ τούτων μετάγνωσις ἧττα τῆς προαιρέσεώς ἐστι, en Forandring heri tilintetgior Eders Plan, *Dem.*

*μεταγρăφεύς, έως, ὁ, en Omskriver, en Afskriver; — μεταγρăφή, ἡ, Afskriven, Afskrift; o. — μεταγραφικός, 3, horende til Afskriven, opstaaen ved Afskrift; af — μετα-γράφω, *f.* ψω, omskriver, forandrer det Skrevne; forfalsker et Document, *Dem.* 542; *b)* afskriver; oversætter, *in med.*, *Thuc.*; *d)* skriver et Anagram. — †μετ-ἄγω, *irr.*, *f.* ξω, forer, bringer bort, andensteds hen, henover; df. — μεταγωγή, ἡ, Foren bort el. henover; Hensætten paa et andet Sted; o. — μεταγωγός, 2, bringende, forende andensteds hen, *inc.*

μεταδαίνυμαι, *f.* -δαίσομαι, (δαίνυμι, *irr.*) spiser, τινί, med nogen, τινός, af noget, *Hom.* — μετα-δειπνέω, spiser derefter, derpaa. — μετα-δέω, *irr.*, *f.* -δήσω, binder om, binder anderledes el. andensteds. — μεταδήμιος, 2, blandt Folket, δῆμος, indenlandsk, hiemme, som ἐπιδήμιος, ἐνδήμιος; μήτι κακὸν μεταδήμιον εἴη, intet Uheld ramme dit Folk! *Od.* 13, 46. — μετα-διαιτάω, antager en anden Levemaade.

μετα-διδάσκω, irr., f. -διδάξω, belærer. — μετα-δίδωμι, f. μεταδώσω, lader tage Deel, meddeler, τινί τινος, nogen noget; undert. ogs. τινί τι, ex. Herod. 9, 34, overlader nogen en Deel af noget; 2) giver derefter, derpaa, Theogn. — μεταδίομαι, (δίω, irr.) = μεταδιώκω, Æsch. — μεταδίωκτος, 2, indhentet; af — μετα-διώκω, f. ξω, forfølger, sætter efter, indhenter; 2) intrans., kommer snart el. hurtigt bagefter; df. — μεταδίωξις, ἡ, Forfølgen, Eftersætten, Indhenten.

μεταδοκεῖ, μετέδοξε, (δοκέω, irr.) impers., δείσασα, μή σφι μεταδόξῃ, skulde blive anderledes til Sinds, Herod.; ὡς ὦν μεταδεδογμένον μοι, μὴ στρατεύεσθαι, da jeg nu har forandret min Beslutning til, ikke at drage i Krig, id. 7, 13. — μετα-δοξάζω, forandrer Mening el. Sindelav. — μεταδόρπιος, 2, under Aftensmaaltidet, δόρπον, Od.; 2) efter Aftensmaaltidet; τὸ μεταδ., Deserten. — μετάδοσις, ἡ, (μεταδίδωμι) Meddelelse; Bidrag; df. — μεταδοτικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til Meddelelse. — μετάδουπος, 2, (δουπέω) faldende el. falden derimellem, Hes.

*μεταδρομάδην, adv., løbende bagefter, forfølgende; — μεταδρομή, ἡ, Løben, Ilen bagefter, Forfølgen; Anfald, Angreb; o. — μετάδρομος, 2, løbende bagefter, forfølgende, angribende; hævnende, straffende, πανουργημάτων, Soph.; (af μετατρέχω, -δραμεῖν). — μέταζε, adv., (μετά) herefter, bagefter, om Tiden; alene Hes. Op. 394 efter Rettelse af Spohn f. μεταξύ. — μεταζεύγνυμι, irr., f. -ζεύξω, spænder om, spænder anderledes.

μετάθεσις, ἡ, Omsætten, Omstilling, Forandring; b) Forandring i Mening el. Sindelav; o. — μετάθετος, 2, omsat, omstillet, forandret; til at omsætte, foranderlig; (af μετατίθημι). — μετα-θέω, irr., f. -θεύσομαι, løber bagefter, forfølger; indhenter, henter; 2) løber bort og andensteds hen. — μεταθρόα, adv., = ἀθρόως. — μεταθωρήσσομαι, men bedre læses μέτα særskilt som hørende til det foregaaende acc., ex. Il. 13, 301, Ἐφύρους μέτα θ., til deres Bistand; jf. ib. 20, 329.

μεταΐγδην, adv., (μεταΐσσω) springende, ilende bagefter, forfølgende. — μεταΐζω, poët. f. μεθίζω, (ἵζω) sidder el. sætter mig derhos, Od. 16, 362. — μετ-αίρω, tager bort og sætter paa et andet Sted; transl., τὸ ψήφισμα – κινεῖν καὶ μεταίρειν, at rykke og ophæve, Dem.; 2) intr., drager bort fra et Sted og til et andet, bryder op, (hvorved man pleier at underforstaae ἐμαυτόν, el. πόδα, ἵππον, ναῦν, o. dl.).

μετ-αΐσσω, f. ΐξω, springer løs derpaa, anfalder, angriber, h. Hom. altid in partic. uden Casus, ex. κτεῖνε μεταΐσσων; 2) springer bagefter, forfølger. — μετ-αιτέω, f. ήσω, fordrer en Deel deraf, τῆς βασιληΐης, af Regieringen, Herod., hvor man supplerer μέρος τι, der undert. ogsaa tilføies; ogs. c. acc. rei, beder om, forlanger, id.; men c. acc. pers. aftigger, afbetler nogen, Ar.; df. — μεταίτης, ου, ὁ, en Tigger. — μεταίτιος, 2, ogs. 3, (αἴτιος) medskyldig, deelagtig i noget, τινός; alm. skyldig, som αἴτιος. — μέταιτος, ὁ, = μεταίτης. — μεταίχμιος, 2, (αἰχμή) imellem to Hære el. Slagordener; τὸ μεταίχμιον, a) Rummet imellem tvende Hære, som μεσαίχμιον, Herod.; b) en Grændse el. et Stykke Jord, hvorom tvende Stater stride, id. 8, 140, 2.

μετα-καθέζομαι, irr., sætter mig anderledes, forandrer Plads el. Sæde. — μετα-καθίζω, irr., omsætter, sætter andensteds; 2) intr., = frgd. — μετα-καθοπλίζω, omvæbner, bevæbner anderledes. — μετα-καινίζω, omformer paa ny. — μετα-καλέω, irr., f. έσω, kalder bort, el. andensteds hen; in med., kalder til mig. — μετακάρπιον, τό, en Deel af Haanden (imellem Fingrene og Haandledet); jf. καρπός. — μετα-καταχέω, irr., f. -χεύσω, paagyder el. begynder derefter. — μετα-καταψύχω, irr., f. ύξω, afkøler derefter el. derpaa; [ῡ].

μετάκειμαι, (κεῖμαι, irr.) inf. μετακεῖσθαι, at ligge, at være sat el. lagt andensteds, at være forandret; h. rhet. om Udtrykket, at være overført el. uegentligt. — μετα-κελητίζω, begiver mig fra en κέλης, Ridehest el. Jolle, paa en anden. — μετα-κενόω, udtømmer. — μετα-κεράννυμι, irr., f. -κεράσω, omblander, blander anderledes el. af et Kar i et andet; df. — μετάκερας, ατος, ὁ, ἡ, τό, omblandet, sammenblandet, bes. af Varmt og Koldt, tempereret; o. — μετακέρασμα, τό, Blanding, ψυχροῦ καὶ θερμοῦ, af Varmt og Koldt.

μετα-κιάθω, gaaer, iler bagefter, sætter efter, forfølger, Il.; Αἰθίοπας μετεκίαθε, havde begivet sig til, Od. 1, 22; ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, havde giennemstreifet, Il. 11, 713. — †μετα-κῑνέω, omstiller, omsætter, omflytter, forandrer, τὴν πάτριον πολιτείαν, Dem.; df. — μετακίνημα, τό, det Omstillede, Omsatte; ogs. = flgd.; — μετακίνησις, ἡ, Omstillen, Omsætten, Overføren fra et Sted til et andet;

o. — *μετακίνητος*, 3, omstillet, forandret; til at forandre, foranderlig. — *μετα-κιρνάω*, = μετακεράννυμι, *inc.*

μετα-κλαίω, *irr.*, *f.* -*κλαύσομαι*, græder el. begræder bagefter. — *μετα-κλείζω*, *f.* ίξω, raaber el. nævner anderledes. — *μετα-κλείω*, *irr.*, = frgd. — *μετάκλησις*, ἡ, at kalde el. fordre nogen for sig; o. — *μετάκλητος*, 2, kaldet tilstede; (af μετακαλέω). — *μετα-κλίνω*, [ῑ], bøier el. vender til en anden Side, bort, tilbage; alm. forandrer; df. — *μετάκλισις*, ἡ, Omboien, Omboining, Tilbagebøining; Forandring. — *μετα-κλύζω*, renser bagefter med en Klysteer.

μετα-κοιμίζω, bringer andensteds hen og til Hvile, *Æsch.*, *inc.* — *μετάκοινος*, 2, (κοινός) fælles, meddeelt; 2) deeltagende. — *μετακομιδή*, ἡ, Bortskaffen, Bringen til Side; af — *μετα-κομίζω*, fører, bringer, skaffer bort el. andensteds hen. — *μετακόνδυλα*, τά, o. *μετακόνδυλοι*, οἱ, (κόνδυλος) Stykkerne imellem Fingerledene. — *μετα-κόπτω*, *f.* ψω, ompræger. — *μετα-κοσμέω*, omordner, ordner anderledes; df. — *μετακόσμησις*, ἡ, Omordnen; Omskabelse. — *μετακόσμιος*, 2, (κόσμος) imellem Verdenslegemerne; τὰ *μετακόσμια*, Rummet imellem Himmel og Jord; Mellemverdenen, *Epicur.*

μετα-κρούω, støder tilbage; m. o. u. ναῦν, roer el. styrer tilbage; *transl.*, forandrer min Mening. — *μετα-κτίζω*, ombygger; omdanner, omskaber. — *μετα-κυβεύω*, forandrer ligesom efter Tærningkast, d. e. efter Tilfældet. — *μετα-κυκλέω*, dreier om, fører bort. — *μετα-κυλινδέω*, vælter bort og andenstedshen. — *μετακύμιος*, 2, (κῦμα) imellem Bølgerne; ἄτας μετακυμίας, som afvender Ulykkens Bølger, *Eur.*

μετα-λαγχάνω, *irr.*, *f.* -*λήξομαι*, tager, har, faaer Deel i noget, μοῖραν s. μέρος τινός, oftere alene c. *gen.*, μεταλ. τινός, jf. flgd.; 2) lader tage Deel, giver en Deel el. Andeel, som μεταδίδωμι. — *μετα-λαμβάνω*, *irr.*, *f.* -*λήψομαι*, = frgd. Bem. 1, o. med samme Construction; df. ogs. nyder; 2) *c. acc.*, tager efter en anden; m. o. u. λόγον, optager en andens Tale, d. e. svarer; *μεταλ.* τὴν ἀρχήν, erholder Regieringen efter en anden; ogs. *intr.*, følger efter, er Efterfølger; 3) tager anderledes, forandrer, vexler, ombytter, τί τινος, o. τὶ ἀντί τινος, det ene for det andet, ἀντὶ εἰρήνης πόλεμον, *Thuc.*; 5) sild. forstaaer, begriber; udlægger, forklarer.

μεταλαμπαδεύω, (λαμπάς) overgiver under Fakkelløbet Fakkelen til en anden. — *μετ-αλγέω*, føler Medlidenhed; deler nogens Smerte; 2) føler Smerte over el. fortryder bagefter, τὸ δίκαιον ἔρξαι, *Æsch.* — *μετ-αλδήσκω*, voxer om, omformes i Væxten, τινί, til noget, *poët.* — *μετα-λήγω*, *ep.* μεταλλήγω, *f.* ξω, aflader fra noget, τινός, hører op dermed. — **μεταληπτικός*, 3, *adv.* -κῶς, som kan, formaaer at foretage noget; 2) alm. hørende til μετάληψις; af — *μεταληπτός*, 3, meddeelt; til at meddele, meddelelig; o. — *μετάληψις*, ἡ, Deeltagelse, Deelagtighed; 2) Efterfølgelse; 5) Forandring, Omvexling, Ombytning; 4) Udlægning, Udtydning; – (af μεταλαμβάνω).

**μεταλλαγή*, ἡ, Omvexling, Forandring; μετ. πολέμου, en Krig for en anden, *Xen.*; forandret Besiddelse el. Eiendom, *Soph.*; — *μεταλλακτήρ*, ῆρος, ὁ, som vexler el. forandrer, χροός, Farve; — *μετάλλακτος*, 2, omvexlet, forandret; til at omvexle, foranderlig; o. — *μετάλλαξις*, ἡ, = μεταλλαγή; – (af μεταλλάσσω). — *μεταλλάρχης*, ου, ὁ, (μέταλλον, ἄρχω) som forestaaer et Biergværk. — *μετ-αλλάσσω*, *att.* -ττω, *f.* ξω, ombytter, omvexler; forandrer, omstemmer, τῶν ἀνθρώπων τὰς διανοίας, *Dem.*; θέσμια *μεταλλάξας*, efter at have forandret Lovene, *Herod.*; men *μεταλλάσσω* πόλιν, χώραν, forandrer Sted, d. e. drager fra et Sted til et andet; *μεταλλ.* βίον, ogs. uden βίον, døer; – (af μεταλαμβάνω).

μεταλλάω, *f.* ήσω, gaaer, forsker, spørger efter andre Ting, μετ' *ἄλλα*; spørger om nogen el. noget, τινά, τί, ogs. nogen om noget, τινά τι, o. τὶ ἀμφί τινι, om noget angaaende nogen, *Hom.*; jf. μέταλλον; *b) Pind. Ol.* 6, 106, *μετάλλασέν* τέ νιν, rimel. m. *Boeckh.* o. *Schol.* at forklare ved, spurgte efter ham, d. e. bar Omsorg for ham, (ved at forudsige ham det Tilkommende).

**μεταλλεία*, ἡ, Opsøgen ved Hielp af Gruber og Gange i Jorden; 2) underjordisk Gang el. Mine; — *μεταλλεῖον*, τό, *inc.*, o. *μετάλλευσις*, ἡ, = μεταλλεία; — *μεταλλεύς*, έως, ὁ, o. *μεταλλευτής*, οῦ, ὁ, som søger, graver, bygger i el. under Jorden, Biergmand, Minerer, Vandbygger, o. dl.; 2) ὁ *μεταλλεύς*, en Myreart; — *μεταλλευτικός*, 3, hørende, skikket til at grave og opsøge i el. under Jorden; ἡ *μεταλλευτική*, sc. τέχνη, Biergdrift, Minering, Vandbygning, o. dl.; o. — *μεταλλευτός*, 3, udgravet af Jorden, opsøgt deri, bes. om Metaller; alm. opsøgt; – (af flgd.).

μεταλλεύω, (μέταλλον) graver i Jorden, bes. for at opsøge Metaller, Vand,

o. dl.; ogs. undergraver, underminerer; *b) transl.*, opsøger, undersøger, udforsker, som μεταλλάω; 2) som μεταλλίζω, dømmer til Biergværksarbeide. — μεταλλήγω, *ep.* f. μεταλήγω, *Il.* — μεταλλίζω, = μεταλλεύω Bem. 2. — μεταλλικός, 3, af Metal, μέταλλον, hørende til Metaller, metallisk. — μετάλλιον, τό, = μεγάλλιον. — μεταλλίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, = μεταλλικός. — μετ-αλλοιόω, forandrer.

†μέταλλον, τό, Grube, Gang, Mine i Jorden, hvor man søger Metal, Steen; ogs. Vand; Biergværk, Steenbrud, o. dl.; *b)* hvad der findes i el. udgraves af en saadan Grube; bes. Metal el. Erts, *metallum*, ofte ogs. *in pl.*; (rimel. ligesom μεταλλάω af μετ' ἄλλα); df. — μεταλλουργεῖον, τό, Sted, hvor Metal el. Erts forarbeides; af — μεταλλουργέω, et - μεταλλουργός, 2, (ἔργον) som forarbeider Metaller; o. — μεταλλόχρυσος, 2, (χρυσός) indeholdende Gulderts. — μετάλμενος, *part. aor. syncop.* til μεθάλλομαι. — μετα-λωφάω, *jon.* -λωφέω, ophører, aflader, udhviler.

μεταμάζιος, 2, (μετά, μαζός) imellem Brysterne; τὸ μεταμάζιον, Stedet imellem Brysterne. — μετα-μαίομαι, *irr.*, opsporer, opsøger, forfølger, stræber at naae. — μετα-μανθάνω, *irr.*, *f.* -μαθήσομαι, lærer om, lærer anderledes; glemmer det Lærte; alm. glemmer, τὴν γλῶσσαν, *Herod.* — μετ-αμείβω, *f.* ψω, omverler, ombytter; forandrer; *in pass.*, forandres; *in med.*, verler af med en anden, *Pind.*; df. — μετάμειψις, ἡ, Omverlen, Ombytten; Forandring.

μεταμέλει, *imperson.*, (μέλω, *irr.*) μοί τινος, jeg fortryder noget, ofte *c. partic.*, *ex.* μετεμέλησέ οἱ τὸν Ἑλλήσποντον μαστιγώσαντι, at han havde pidsket - , *Herod.* 7, 54; undert. ogs. m. Tingens Nominat., *ex.* τοῖσι Θεσσαλίης ἡγεομένοισι τὰ πρὸ τοῦ πεπρηγμένα μετέμελε οὐδέν, *Herod.* 9, 1; *partic. neutr.* μεταμέλον, som *nomin. absol.*, da det fortryder el. fortrød - ; jf. μεταμέλομαι.

*μεταμέλεια, ἡ, Anger, Forandring af Forsæt; μεταμέλειαν παρέχειν, at vække Fortrydelse, *Xen*; — μεταμελέομαι, = μεταμέλομαι, *inc.*; — μεταμελητικός, 3, hørende til Anger, tilbøielig til at angre; — μεταμελητός, 3, fortrydt, som man fortryder; μεταμελίη, ἡ, *jon.* f. μεταμέλεια; o. — μεταμέλομαι, *f.* -μελήσομαι, fortryder, føler Anger, τινί, o. ἐπί τινι, over noget; μεταμέλομαι ποιήσας, fortryder at have giort noget; μεταμ. περί τινος, forandrer mit Forsæt med Hensyn til noget; τὴν ὀργὴν - κωλύειν, εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι, at gaae saa vidt, at man vil komme til at fortryde det; — μεταμέλον, τό, see u. μεταμέλει; o. — μετάμελος, ὁ, Fortrydelse, Harme, *Thuc.*; - (af μέλει).

μεταμέλπομαι, (μέλπω) synger el. opfører Chordandse derimellem, *c. dat.* — μεταμήθεια, ἡ, (μῆδος) Betænkning bagefter el. naar det er for sildigt, *oppon.* προμήθεια; ogs. = μεταμέλεια. — μετα-μίγνυμι, *irr.*, *f.* -μίξω, blander om, blander anderledes; 2) blander i el. med noget, τινί τι, *Od.*; df. — μεταμίξ, *adv.*, blandet imellem hinanden; o. — μετάμιξις, ἡ, Forandring ved Blanding. — μεταμίσγω, = μεταμίγνυμι, *Od.*

μετα-μορφόω, omformer, omdanner, forvandler til en anden Gestalt; df. — μεταμόρφωσις, ἡ, Omdannelse, Forvandling. — μεταμόσχευσις, ἡ, Omplantning; af — μετα-μοσχεύω, omplanter. — μετ-αμπέχω, *irr.*, *aor.* μετήμπισχον, omklæder. — μετ-αμφιάζω, = frgd. — μετ-αμφιέννυμι, *irr.*, *f.* έσω, omklæder, iforer en anden Klædning; alm. forandrer, omstemmer. — μεταμώλιος 2, = flgd., *inc.* — μεταμώνιος, 2, egentl. med Vinden, alene *poët.* o. *transl.* f. μάταιος, vindig, daarlig, forgæves; μεταμώνια βάζειν, at tale hen i Veiret; τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν, tilintetgiøre! *Hom.*; (af μετά o. ἄνεμος, o. ligel. frgd. ved Forandring af ν til λ).

μετ-αναγιγνώσκω, *irr.*; bringer paa en anden Mening, omstemmer, *Soph.*; *pass.*, forandrer min Mening, bliver omstemt. — μεταναιέτης, ου, ὁ, (ναίω) boende hos el. flyttet til en anden, som μετανάστης; *Hes.* — *μεταναστάσιος, 2, som er bragt fra et Sted og hen til et andet; af — μετανάστασις, ἡ, Udvandring, Folkevandring, *Xen.*; o. — μετανάστατος, 2, som er forflyttet fra et Sted til et andet; μετανάστ. γῆ, hvis Beboere ere udvandrede; - (af μετανίστημι) — μεταναστεύω, drager bort og andensteds hen, udvandrer; af — †μετανάστης, ου, ὁ, (ναίω) som drager bort for at boe paa et andet Sted, Nybygger, Fremmed; Landstryger, df. ἀτίμητος μετανάστης, *Il.*; *att.* μέτοικος, lat. *inquilinus*; df. — — μετανάστιος, 2, hørende til en μετανάστης, skikket for en saadan; ogs. = μετανάστης; o. — μετανάστρια, ἡ, *fem.* til μετανάστης.

μετανείσσομαι, slettere Form f. μετανίσσομαι. — μετα-νέμω, *irr.*, for=

deler derimellem, deriblandt. — μετα-νέσμαι, *irr.*, gaaer bort og andensteds hen. — μετ-ανθέω, *irr.*, omblomstrer, forandrer Farve. — μετα-νίζω, *irr.*, *f.* ψω, omskyller, *inc.*; ds. — μετα-νιπτρίς, ίδος, ἡ, *sc.* κύλιξ, ogs. μετάνιπτρον, τό, Bæger el. Drik efter Hændernes Vaskning, d. e. efter Maaltidet. — μετα-νίσσομαι, gaaer hen over, gaaer over paa den anden el. modsatte Side; ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, vandrede over imod Vesten, *Hom.*; see βουλυτός.

μετ-ανίστημι, *f.* μεταναστήσω, lader forandre Bopæl el. Opholdssted; besk. bortfører som Krigsfange, fordriver, lader vandre ud; alm. bringer af Veien el. bort, omstiller, omsætter; — 2) *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf.*, o. *in med.*, drager bort el. andensteds hen, sætter mig ned paa et andet Sted, vandrer ud. — †μετα-νοέω, *irr.*, som μεταγιγνώσκω, indseer, erkiender bagefter; *b)* forandrer min Mening el. Anskuelse; *c)* fortryder, angrer; ds. — μετανοητικός, 3, hørende, skikket til Anger el. Sindsforandring; o. — μετάνοια, ἡ, sildigere Erkiendelse el. Indsigt; *b)* en deraf følgende Forandring i Mening el. Beslutning; *c)* Fortrydelse, Anger. — μετ-αντλέω, øser om, øser af det ene i det andet.

μέταξα, ogs. μάταξα, ἡ, o. *dim.* μετάξιον, τό, raa Silke. — †μεταξύ, *adv.*, (μέτα, μέσος) derimellem, ofte *c. gen.*, μεταξὺ τούτου, μ. τούτων, *Xen.*; μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, medens I talte, *id.*; ogs. *c. part.*, μεταξὺ λέγων, ogs. μεταξὺ λέγοντος, medens han talte; οἴχετο μεταξὺ ἀπολιπών, drog imidlertid el. strax efter bort, *Herod.*; τὸ μεταξύ, Mellemrum, Mellemtid; jf. μέταζε; ds. — μεταξυλογέω, (λέγω) skyder noget ind i Talen, afbryder en Materie og vender derefter tilbage til samme, bruger Parentheser, Digressioner, o. dl.; ds. — μεταξυλογία, ἡ, Digression, Udsvævelse i Talen, jf. frgd.; — μεταξύτης, ητος, ἡ, at være derimellem, Mellemrum, Mellemtid; o. — μεταξυτριγλύφιον, τό, i Bygningskunsten, Mellemrummet imellem τρίγλυφα.

μετα-παιδαγωγέω, o. μετα-παιδεύω, opdrager, underviser, oplærer paa en anden Maade el. anderledes end forhen. — μεταπαιφάσσομαι, (παιφάσσω) farer hid og did. — μετα-παραδίδωμι, overgiver til den ene efter den anden. — μετα-παραλαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, modtager vexelviis. — μεταπαύομαι, (παύω) holder op og hviler mig derimellem; ds. — μεταπαυσωλή, ἡ, Ophøren og Udhvilen derimellem, πολέμοιο, fra Krigen, *Il.*

μετα-πείθω, omstemmer, overtaler til et andet. — μεταπειράομαι, (πειράω) forsøger paa en anden Maade. — μετάπειστος, ogs. μεταπειστός, 2, (μεταπείθω) omstemt; til at omstemme. — μετάπεμπτος, 2, hentet, indkaldt, stævnet, *Herod.*; af — μετα-πέμπω, sender bagefter, afsender; 2) sædv. *in med.*, sender efter, kalder til mig, lader komme; *att.* ogs. *in act.*, *Thuc.*; ds. — μετάπεμψις, ἡ, Senden efter nogen, Henten; Indkaldelse. — μετα-περισπάω, drager, trækker bort og andenstedshen. — μετα-πέταμαι, *irr.*, o. μεταπέτομαι, flyver bort og andenstedshen. — μετα-πεσσεύω, *att.* -πεττεύω, omsætter Stenene i Brettet, sætter dem anderledes; *transl.*, omgior, forandrer.

μετα-πήγνυμι, o. -γνύω, *irr.*, *f.* -πήξω, befæster paa et andet Sted; μεταπήγνυσθαι τὴν καλιάν, at bygge sig Rede andensteds. — μετα-πηδάω, *f.* ήσω, springer om paa den anden Side; 2) springer bagefter; ds. — μεταπήδησις, ἡ, Bortspringen; 2) Springen bagefter. — μετα-πίνω, *irr.*, *f.* -πίομαι, drikker bagefter. — μετα-πιπράσκω, *irr.*, sælger derefter; sælger igien. — μετα-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder el. kaster mig paa den anden Side; *b) transl.*, forandrer pludseligen min Mening; μεταπεσόντος τοῦ ὀστράκου, da man er bleven anderledes til Sinds, da Vinden har dreiet sig; *c)* falder igiennem, gaaer Glip af noget, som *excido spe*, jf. ἐκπίπτω.

μετάπλασις, ἡ, o. μεταπλασμός, ὁ, Omdannelse; 2) μεταπλασμός, h. *gramm.*, naar en Casusform forudsætter et ubr. Nominat., *ex.* δένδρεσσι, ligesom af τὸ δένδρος; af — μετα-πλάσσω, *att.* -ττω, *f.* άσω, omdanner, omformer, forandrer. — μεταπλώω, *poët.* f. μεταπλέω, seiler i en anden Retning. — μετα-πνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσω, drager Veiret, kommer til Aande, kommer mig, τινός, af el. efter noget; ds. — μεταπνοή, ἡ, Forfriskelse.

†μετα-ποιέω, gior anderledes, omarbeider; forandrer, νόμους, *Dem.*; *in med.*, bemægtiger mig noget, τινός, ogs. μέρος τί τινος, som μεταλαγχάνω o. μεταλαμβάνω; alm. tilegner mig, har, besidder; ds. — μεταποίησις, ἡ, Omarbeidelse, Forandring, Fornyelse, Udbedring; — μεταποιητής, οῦ, ὁ, som omarbeider, som forandrer; o. — μεταποιητικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at omarbeide el. forandre. — μετα-ποιπνύω τινά, er om nogen, betiener eller opvarter nogen. — μεταπομπή, ἡ, (μεταπέμπω) = μετάπεμψις.

μετα-πορεύομαι, gaaer efter, søger at naae, *ex.* et Embede, *ambio*; *b)* forfølger, sætter efter; hævner, straffer, som *μετέρχομαι*. — *μεταπροσποιέω*, o. *μεταπροσποιΐα*, ἡ, = *μετασυγκρίνω*, o. *μετασύγκρισις*. — *μεταποτέος*, 2, *adject. verb.* af *μεταπίνω*, til at drikke bagefter. — *μετάπρᾱσις*, ἡ, gientaget Salg til nye Kiobere, Udhokren; o. — *μεταπράτης*, ου, ὁ, som sælger igien, en Hoker; (af *μεταπιπράσκω*).

μεταπρεπής, 2, udmærket, *ἀθανάτοισιν*, iblandt Guderne, *Il.*; af — *μετα-πρέπω*, udmærker mig, *ἡρώεσσιν*, *ἱππεῦσιν*, iblandt Heltene, Rytterne, men *ἔγχεϊ*, ved Landsen, ogs. *ἔγχεϊ μάρνασθαι*, *Il.* — *μεταπτάμενος*, *part. aor.* til *μεταπέταμαι*. — *μετα-πτοιέω*, skræmmer bort; 2) *intr.*, flygter bort af Frygt. — *μετάπτωσις*, ἡ, at slaae sig, Forandring; bes. Forandring af Sted; Foranderlighed, Ubestandighed; o. — *μεταπτωτικός*, 3, o. *μετάπτωτος*, 2, som slaaer sig, som forandrer sig; 2) foranderlig, ubestandig; (af *μεταπίπτω*). — *μεταπύργιον*, τό, (*πύργος*) = *μεσοπύργιον*, *Thuc.* — *μετα-πωλέω*, = *μεταπιπράσκω*.

μετ-αρδεύω, omvander, leder Vandet andenstedshen. — *μετἄρίθμιος*, 2, (*ἀριθμός*) *ἀθανάτοισιν*, som regnes, tælles iblandt Guderne, *pöet.* — *μεταῤῥέω*, *irr.*, *f.* -*ῥεύσομαι*, omflyder; flyder bort og andenstedshen; flyder tilbage. — *μεταῤ-ῥιζόω*, (*ῥίζα*) rykker op med Roden. — *μεταῤῥιπτέω*, o. -*ῥίπτω*, *irr.*, *f.* ψω, kaster om, kaster andenstedshen; forandrer. — *μετάῤῥοια*, ἡ, (*μεταῤῥέω*) Bortflyden, Tilbageflyden, ds. Ebbe, som *ἀνάῤῥοια*. — *μεταῤ-ῥυθμέω*, o. -*ῥυθμίζω*, omstemmer, omdanner, forandrer, forbedrer; ds. — *μεταῤῥύθμισις*, ἡ, Omdannelse, Forandring, Forbedring. — *μεταῤῥυθμόω*, = *μεταῤῥυθμίζω*. — *μεταῤῥυΐσκομαι*, = *μεταῤῥέω*. — *μετάῤῥυσις*, ἡ, (*μεταῤῥέω*) = *μετάῤῥοια*.

* *μεταρσία*, ἡ, = *μέταρσις*; — *μεταρσιολεσχέω*, -*λέσχης*, ου, ὁ, o. -*λεσχία*, ἡ, = *μετεωρολεσχέω*, *etc.*; — *μεταρσιολογέω*, -*λογία*, ἡ, o. -*λόγος*, 2, = *μετεωρολογέω*, *etc.*; o. — *μετάρσιος*, 2, ogs. 3, som *μετέωρος*, hævet i Veiret, høi; svævende i Luften; luftig, vindig; stolt, overmodig; *b)* *τὰ μετάρσια*, = *τὰ μετέωρα*, Luften tilligemed alle dens Phænomener; *c)* *ὅσας δὲ τῶν νεῶν μεταρσίας ἔλαβεν* (ὁ ἄνεμος), overfaldt paa Dybet, i rum Sø, *Herod.* 7, 188; ds. — *μεταρσιόω*, = *μετεωρίζω*, hæver i Veiret; *νέφος μεταρσιωθέν*, *id.*; af — *μέταρσις*, ἡ, *μεταίρω*) Hæven i Veiret; 2) sædv. Bortbæren, Borttagen; 3) Forflytten, Forplantning.

μετασεύομαι, (*σεύω*, *irr.*) iler med el. ved Siden, *Il.* 6, 296; *b)* iler efter, gaaer løs paa nogen, *τινά*; efter Augm. fordobbles σ, *ex. in aor. syncop.* *μετέσσυτο*. — *μετα-σκαίρω*, springer derhos, dertil. — *μετα-σκευάζω*, *f.* *άσω*, indretter anderledes, *εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον*, til at ligne, *Xen.*; omklæder, omdanner; *in med.*, pakker sammen og bringer bort el. til et andet Sted, forplanter; klæder mig om; ds. — *μετασκευαστικός*, 3, hørende el. skikket til at forandre; o. — *μετασκευή*, ἡ, Forandring; Forbedring. — *μετα-σκευωρέομαι*, forandrer. — *μετα-σκηνόω*, omqvarterer; 2) gaaer el. drager bort fra en Bopæl.

μετα-σοβέω, = *μεταδιώκω*. — *μετα-σπάω*, *f.* *άσω*, [ᾰ] drager, trækker, bringer bort og andenstedshen. — *μετασπών*, *μετασπόμενος*, *partic. aor. act.* o. *med.* til *μεθέπω*, forfølger, indhenter. — *μέτασσαι*, αἱ, (*μετά*, *μέσος*) *Od.* 9, 221, de Lam, som ere fødte imellem *πρόγονοι*, de tidlige, og *ἕρσαι*, de sildige, altsaa f. *μέσαι*. — *μετασσεύομαι*, *ep.* f. *μετασεύομαι*; ds. — *μετάσσυτος*, 2, ilende dertil, derefter.

μετάστᾰσις, ἡ, (*μεθίστημι*), 1) *act.*, Bortstillen, Bortsætten; Bortsenden, Fordriven, Forjagen; 2) *intr.*, *a)* Bortgaaen, Bortgang, Forsvinden; ogs. Døden; *b)* Bortfiernelse, Forviisning, Fordrivelse; *c)* Forandring, *ex.* af Opholdssted; bes. Forandring i Statsforfatningen, *ex.* det efter Nederlaget ved Syracus i Athenen indførte Aristokratie 411 f. Chr.; ds. — *μεταστᾰτικός*, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at bortstille, omsætte, o. s. v. — *μετα-στείχω*, gaaer efter nogen, *τινά*, for at hente, kalde, o. dl. — *μεταστέλλομαι*, (*στέλλω*) som *μεταπέμπομαι*, sender Bud efter, lader komme, henter nogen, *τινά*. — *μετα-στένω*, beklager, bejamrer bagefter, *ἄτην*, *πόνον*; *in med.*, *μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος*, beklager vexelviis, paa min Side el. ligeledes, *Eur. Med.* — *μετα-στεφᾰνόω*, omkrandser, krandser anderledes.

μεταστήθιος, 2, (*στῆθος*) midt imellem Brysterne; 2) imellem Haandballerne. — *μεταστοιχεί*, *adv.*, (*στοῖχος*) i en uafbrudt Række, *Hom.* — *μεταστοιχειόω*, forvandler og omskaber, (neml. ved at opløse et Legemes Bestanddele, *στοιχεῖα*, og forbinde dem paa ny); ds. — *μεταστοιχείωσις*, ἡ, Omskabelse. — *μεταστοιχί*, *adv.*, = *μεταστοιχεί*, *Hom.* — *μετα-στοναχίζω*, = *μεταστένω*, sukker bagefter, *Hes.* — *μεταστρατοπεδεύω*, (*στρατόπεδον*) omlei=

rer Hæren; bes. *in med.*, drager el. lader drage i en anden Leir, πρὸς τὸ ἄστυ, *Xen.*; ogs. undert. *in act.*

μεταστρεπτικός, 3, hørende, skikket til at vende el. dreie om; af — *μεταστρέφω*, *f.* ψω, vender noget om, bort, andenstedshen, *transl.* νόον, ἦτορ ἐκ χόλου, *Hom.*; μήτι *μεταστρέψωσι*, at de skulle giengielde, straffe, *Od.* 2, 67, jf. μετάτροπος; *μεταστρέφειν* τὰς αἰτίας, *retorquere*, *Dem.*; alm. forandrer, forvandler; *b) intr.*, vender mig om; omvender mig, bliver anderledes til Sinds, giver efter; ogs. som ἐπιστρέφομαι, bryder mig om noget, τινός, *Eur.*; *c)* ligel. *in med.* o. *pass.*, vender mig om, saavel imod, som fra Fienden, *Hom.*, πρός τινα, imod nogen, ἐπὶ θέαν, for at see, *Xen.*; ds. — *μεταστροφή*, ἡ, Omvenden, Omdreien. — *μετα-στρωφάω*, *f.* ήσω, *poët.*, = μεταστρέφω. — *μετα-στύλιον*, τό, (στῦλος) Søilegang, Gallerie.

μετα-συγκρίνω, forbedrer Helbreden ved at aabne Porerne og ved at afføre derigiennem de fordærvede Safter; - denne Behandlingsmaade, *μετασύγκρῐσις*, ἡ; - τὰ *μετασυγκρῐτικά*, de dertil tienlige Midler; θεραπεία *μετασυγκριτική*, = μετασύγκρισις. — *μετα-συμβάλλομαι*, (συμβάλλω, *irr.*) bidrager, hielper med dertil. — *μετα-συντίθημι*, omsætter og ordner anderledes. — *μετα-σύρω*, trækker, slæber andenstedshen. — *μετα-σφαιρίζω*, (σφαῖρα) kaster Bolden i en anden Retning; - denne Handling, *μετασφαιρισμός*, ὁ. — *μετα-σχηματίζω*, (σχῆμα) omdanner, omformer; ds. — *μετασχημάτῐσις*, ἡ, o. *μετασχηματισμός*, ὁ, Omformen, Omdannelse, Forandring.

μετα-τάσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, omordner, ordner og stiller anderledes; *in med.*, *μετατάττεσθαι* παρ' Ἀθηναίους, at gaae over til, at forbinde sig med Athen., *Thuc.*; h. *Xen.*, at forandre Slagordenen el. Fronten. — *μετα-τίθημι*, *f.* *μεταθήσω*, bringer, sætter ind derimellem, som μεθίημι, *Od.* 18, 402; 2) sædv. omsætter, omstiller, sætter el. stiller anderledes, forandrer; *in med.*, forandrer mig, forandrer min Mening, ogs. m. γνώμην, *Herod.*; *μετατίθεσθαι* τὰ εἰρημένα, τοὺς νόμους, at tilbagekalde, *Xen.*; *μετατίθεσθαι* τὸν φόβον, at overføre Frygten fra den ene til den anden; ἵνα δὴ μηδὲν *μετάθησθε*, at I ikke skulle blive anderledes til Sinds, *Dem.* — *μετα-τίκτω*, *irr.*, *f.* -*τέξομαι*, føder derefter; med Tmesis, *μετὰ* μὲν πλείονα *τίκτει*, *Æsch.*

μετα-τρέπω, *irr.*, *f.* ψω, vender el. dreier om; *in med.*, vender mig om, *μετὰ* δὲ *ἐτράπετο*, *Il.* 1, 199; *μετατρέπεσθαί* τινος, at vende sig om efter noget, d. e. at bryde sig derom, at agte derpaa, at sørge derfor, som ἐντρέπεσθαι. — *μετα-τρέφω*, *irr.*, *f.* -*θρέψω*, opdrager imellem el. med andre, *c. dat.* — *μετα-τρέχω*, *irr.*, *f.* -*θρέξομαι*, sædv. -*δραμοῦμαι*, *aor.* *μετέδραμον*, løber bort, andenstedshen, løber over; 2) løber efter for at hente, παρά τινος, fra nogen, *Ar.*

**μετατροπάζομαι*, = μετατρέπομαι, bryder mig om noget; — *μετατροπαλίζομαι*, vender mig om, bes. for at flygte, *Il.*; v. — *μετατροπή*, ἡ, o. *μετατροπία*, ἡ, Venden, Vending, Forandring; μὴ *φθονεραῖς* ἐκ *θεῶν* *μετατροπίαις* ἐπικύρσαιεν, *Pind.*; af — *μετάτροπος*, 2, (τρέπω) omvendt, forandret; οὕνεκα λαοῖς βλαπτομένοις ἀγορῆφι *μετάτροπα* *ἔργα* *τελεῦσι*, forskaffe Erstatning, *Hes. Theog.* 89. — *μετα-τρωπάω*, *poët.* f. μετατρέπω. — *μετα-τρωχάω*, *poët.* f. μετατρέχω.

μετα-τῠπόω, omformer; ds. — *μετα-τύπωσις*, ἡ, Omformen. — *μετ-αὐγάζω*, *dor.* πεδαυγ., beskuer, beseer. — *μετ-αἰδάω*, *f.* ήσω, taler imellem el. til flere, *ex.* ἀθανάτοισι, *Hom.*; jf. μετάφημι, o. μεταφωνέω; sild. tiltaler nogen, τινά. — *μέταυλος*, 2, *att.* f. μέσαυλος. — *μετ-αὔρῐον*, *adv.*, i Overmorgen; ἡ *μεταύριον* *sc.* ἡμέρα, Overmorgen. — *μετ-αὐτίκα*, *adv.*, strax derefter, strax derpaa. — *μετ-αὖτις*, *adv.*, derefter, derpaa, *Herod.* — *μεταυχένιος*, 2, (αὐχήν) efter el. om Halsen.

μετα-φέρω, *irr.*, *f.* *μετοίσω*, bærer bort el. andenstedshen, fører over, overfører; ἐκ τῶν ἀπόρων εἰς τοὺς εὐπόρους *μετήνεγκα* τὰς τριηραρχίας, *Dem.*; *b)* overbringer, beretter, *refero*; *c)* i Rhetoriken, bruger en Metaphor, see μεταφορά; 2) *μεταφέρεσθαι*, at løbe derefter el. dermed. — *μετάφημι*, (φημί, *irr.*) som μεταυδάω, taler til flere, *c. dat. pl. person.*; dog er ved τοῖς h. μετέφη undert. *ex. Il.* 2, 411, at supplere μύθοις s. ἔπεσι, med disse Ord; men *ib.* 2, 795, bruges μετέφη f. ἔφη uden Casus; jf. μετεῖπον. — *μετα-φοιτάω*, gaaer over fra den ene til den anden, *Strabo.*

μεταφορά, ἡ, (μεταφέρω) Bortføren, Overføren, Henbringen til et andet Sted; 2) i Rhetoriken, Bemærkelsens Overføren fra det ene Ord paa det andet, Metaphor; alm. figurligt el. uegentligt Udtryk. — *μεταφορέω*, *jon.*, = μεταφέρω, *Herod.*; ds. — *μεταφόρητος*, 2, fort, bragt, til at føre el. brin-

ge fra et Sted til et andet. — μεταφορικῶς, 3, *adv.* -κῶς, (μεταφορά) overført, metaphorisk, uegentlig; 2) øvet i at bruge Metaphorer, skikket dertil.

μετα-φράζομαι, *f.* -σομαι, overlægger bagefter el. med andre, *Il.* 1, 140. — μετα-φράζω, *irr.*, *f.* άσω, overfører i et andet Udtryk, *ex.* fra Poesie til Prosa; omskriver, oversætter; df. — μετάφρᾰσις, ἡ, Overførelse i andet Udtryk; Omskrivning, Oversættelse; o. — μεταφραστής, οῦ, ὁ, = ὁ μεταφράζων; alm. en Omskriver, en Oversætter. — μετάφρενον, τό, egentl. hvad der ligger ligeoverfor el. bagved φρένες, Mellemgulvet; sædv. Stedet imellem Skuldrene; df. alm. Ryggen, *Hom.* — μετα-φρίσσω, *irr.*, *f.* ξω, gyser bagefter.

μεταφύομαι, (φύω, *irr.*) tilligemed *aor.* 2. o. *pf. act.*, voxer el. opstaaer bagefter; 2) omdannes, omskabes i Væxten. — μεταφῠτεία, ἡ, Omplantning, Forplantning; af — μετα-φῠτεύω, omplanter, forplanter, omsætter. — μεταφύω, see u. μεταφύομαι. — μεταφωνέω, som μετάφημι, taler til flere, h. *Hom.* c. *dat. pl.*

μετα-χάζομαι, *irr.*, viger tilbage, *c. gen.* — μεταχάλκευσις, ἡ, Omsmeden; alm. Omarbeidelse; af — μετα-χαλκεύω, omsmeder, omstøber Metal el. Erts; alm. omarbeider. — μετα-χαράσσω, ompræger, præger anderledes. — μεταχειμᾰσις, ἡ, (χειμάζω) Eftervinter, en følgende Storm. — μεταχείρησις, = μεταχείρισις, *inc.* — *μετα-χειρίζω, h. *Thuc.* 1, 13, 4, 18, 6, 12, 7, 87, *in act.*, behandler, foretager, *c. acc.*; ellers sædv. *in med.*, μεταχειρίζομαι, *c. acc.*, tager i Hænderne, har el. holder imellem Hænderne, behandler, haandterer, bearbeider, besørger, *ex.* en Forretning; pleier, opvarter; ὁ σὸς νοῦς τὸ σὸν σῶμα, ὅπως βούλεται, μεταχειρίζεται, behandler, styrer, *Xen.*; μεταχειρίζεσθαι τοὺς πολλοὺς ὠμῶς, at behandle Mængden grovt, *Dem.*; — μεταχείριος, 2, som befinder sig i, imellem, under Hænderne; o. — μεταχείρῐσις, ἡ, o. μεταχειρισμός, ὁ, (μεταχειρίζομαι) Behandlen, Haandteren; Behandling, Haandtering, Behandlingsmaade; – (af χείρ).

μεταχεύω, *ep.* f. μετα-χέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, omgyder, gyder, hælder, øser af det ene i det andet; udgyder. — μεταχθόνιος, 2, ogs. 3, (χθών) overjordisk. — μετάχοιρον, τό, s. μετάχοιρος, ὁ, (χοῖρος) sildigt født Griis. — μετα-χρηματίζω, benævner anderledes. — μεταχρόνιος, 2, *poët.* 3, først h. *Tryphiod.* = flgd.; derimod h. ældre Digtere f. μεταχθόνιος, overjordisk, *ex. Hes. Theog.* 269, μεταχρονίαι γὰρ ἴαλλον, *sublimes*, høit over Jorden. — μετάχρονος, 2, (χρόνος) sildigere i Tiden, som er skeet el. giort sildigere.

μετα-χρώννυμι, -ννύω, *irr.*, *f.* -χρώσω, omfarver, giver anden Farve, andet Udseende. — μετα-χωρέω, gaaer bort, bortfierner mig; gaaer over paa den anden Side; df. — μεταχώρησις, ἡ, Overgang. — μετα-ψαίρω, = μετακινέω. — μετα-ψαλάσσω, rykker bort el. til Side. — μετα-ψηφίζομαι, overfører paa en anden ved Afstemning og ved en derefter fattet Beslutning; -denne Handling, μεταψήφῐσις, ἡ. — μετάψυξις, ἡ, (ψύχω) Afkøling. — — μεταψύχωσις, ἡ, = μετεμψύχωσις, *inc.*

μετέασι, *ep.* f. μέτεισι, *Il.* — μετεγγράφω, *f.* ψω, forandrer det Indskrevne, indskriver anderledes, *Ar.* — μετεγγυάομαι, o. μετέγγυος, *att.* f. μεσεγγ. — μετ-εγκεντρίζω, ompoder. — μετ-εγχέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, omgyder, gyder af et Kar i et andet. — μετέειπον, *ep.* f. μετεῖπον, s. m. s. — μετέῃσι, *jon.* f. μετέῃ, μετῇ, 3 *sing. conj. præs.*; af — μέτειμι, μετεῖναι, (εἰμί) er el. befinder mig dermed, derimellem, omgaaes dermed, *c. dat. pl., ex.* ἀθανάτοισι, φθιμένοισι μετεῖναι, *Hom.*; undert. *absol.*, Οὐ γὰρ πανσωλή γε μετέσσεται, skal være derimellem, *Il.* 2, 386; *b)* μέτεστί μοί τινος, har Deel i noget; ogs. fuldstændigen, ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι, *Isocr.*; ἀλλ' οὐ μέτην αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν, kom dem ikke ved, de havde ingen Ret dertil, *Soph. El.* 536; *c)* ἀποδεικνύντες οὐδὲν Αἰολεῦσι μετεὸν τῆς χώρης, *Herod.* 5, 94, f. μετόν, μετεῖναι, at Æol. ikke havde dermed at giore.

μέτειμι, μετιέναι, (εἶμι) gaaer med el. imellem flere; *part. aor. ep.* μετεισάμενος, gaaende derimellem, derhenover, *Il.*; 2) gaaer bagefter, følger nogen, τινά; *b)* gaaer efter for at hente, søger at naae, attraaer, *persequor*; ὀρθῶς μετιέναι τὴν σοφίαν, *Xen.*; *c)* gaaer efter, forfølger, hævner, straffer, τινά; 3) gaaer hen til, giver mig af med noget, πόλεμόνδε, *Il.*; καὶ θυσίῃσί σφεας μετήϊσαν, *prosequebantur*, *Herod.* 7, 178; (*præs.* sædv. m. *fut.* Bem.); jf. μετέρχομαι. — μετεῖπον, *ep.* μετέειπον, *inf.* μετειπεῖν, *aor.* 2 til μετάφημι, og med samme Construction, *Hom.*

μετεὶς, *jon.* f. μεθεὶς, *partic. aor.* 2 til μεθίημι. — μετεισάμενος, see

u. μέτειμι, μετιέναι. — *μετ-εἰςβαίνω*, *irr.*, *f.* -*βήσομαι*, gaaer over i el. til noget andet. — *μετ-εἰςδύνω*, *irr.*, gaaer el. lister mig over i el. til noget andet. — *μετείω*, *ep.* f. μετῶ, *jon.* μετέω, *conjunct. præs.* til μέτειμι, μετεῖναι.

μετ-ἐκβαίνω, *irr.*, *f.* -*βήσομαι*, gaaer derudaf og over til et andet el. andenstedshen, ἔκ τινος εἴς τι, *Herod.* — *μετ-ἐκβιβάζω*, bringer ud el. bort og andenstedshen, *Thuc.* — *μετεκβολή*, ἡ, = μεταβολή. — *μετ-ἐκδέχομαι*, *irr.*, optager el. antager af en anden. — *μετ-ἐκδίδωμι*, udleverer el. forlener derefter, igien el. anderledes. — *μετέκδυμα*, τό, *in pl.* Klæder til at bytte el. skifte; af — *μετεκδύομαι*, (ἐκδύω, *irr.*) afforer mig det ene Stykke efter det andet, bytter el. skifter Klæder. *μετ-ἐκπνέω*, *irr.*, udblæser, udpuster derimellem, ῥοθίοισι, imellem Bølgerne, *Opp.* — *μετ-ἐκφέρω*, *irr.*, forer, bringer ud og til et andet Sted.

μετ-ἐλέγχω, *f.* -γξω, overbeviser og bringer paa en anden Mening. — *μετελεύσομαι*, *fut.* til μετέρχομαι; *μετελευστέος*, 3, *adject. verb.* deraf. — *μετ-ἐμβαίνω*, *irr.*, stiger over i et andet. — *μετ-ἐμβιβάζω τοὺς ἐρέτας*, tager andre Rorskarle ombord istedetfor de forrige. — *μετέμμεναι*, *poët.* f. μετέμεν, *μετεῖναι*. — *μετέμφυτος*, 2, (ἐμφύω) omplantet, indbragt og indplantet andenstedsfra; ompodet. — *μετ-ἐμψυχόω*, lader Sielen vandre ud af det ene Legeme og ind i det andet; df. — *μετεμψύχωσις*, ἡ, Sielens Overgang fra det ene Legeme i det andet, Pythagoreernes Sielevandring.

μετένδεσις, ἡ, (μετενδέω) Ombinden. — *μετ-ἐνδεσμέω*, o. *μετ-ἐνδέω*, *irr.*, *f.* -δήσω, ombinder, d. e. løser fra det ene Sted og binder paa et andet. — *μετ-ἐνδύω*, *irr.*, omklæder; *in med.*, o. *in pf.* o. *aor. 2 act.*, klæder mig om, iforer mig en anden Klædning. — *μετενήνοχα*, *pf. att.* til μεταφέρω. — *μετ-ἐννέπω*, taler til flere, *c. dat. pl.*, som μετάφημι. — *μετ-ἐνσωματόω*, lader vandre fra et Legeme i et andet; - denne Forandring, *μετενσωμάτωσις*, ἡ. — *μετ-ἐντίθημι*, indbringer andenstedsfra.

μετεξαιρέομαι, (ἐξαιρέω, *irr.*) tager ud og bringer andenstedshen; *μετεξειλόμην τὸν γόμον*, omladede. — *μετ-ἐξίστημι*, forflytter fra en Bolig i en anden, lader udvandre, fordriver. — *μετ-ἐξαντλέω*, øser ud og over i noget andet. — *μετεξάρτυσις*, ἡ, (ἐξαρτύω) Omstillen af et Instrument, som før stod urigtigt. — *μετ-ἐξέτεροι*, 3, nogle andre, *Herod.* — *μετ-ἔπειτα*, *adv.*, bagefter, herefter. — *μετ-ἐπιγράφω*, *f.* ψω, giør en anden Paaskrift el. Indskrift. — *μετεπίδησις*, ἡ, Handlingen - *μετ-ἐπιδέω*, borttager den gamle Forbinding og anbringer en ny.

μετ-ἐράω, omgyder i et andet. — *μέτεῤῥος*, *æol.* f. μέτριος. — *μετ-ἔρχομαι*, *irr.*, *f.* *μετελεύσομαι*, *aor.* *μετήλυθον*, sædv. *μετῆλθον*; gaaer henover; kommer derhen, dertil; *b)* gaaer derimellem; *ex.* imellem Krigsfolkene; 2) *c. dat.*, gaaer hen til, kommer iblandt, imellem; ὑπερφιάλοισι *μετελθών*, *Od.* 1, 134; *b)* gaaer løs paa nogen, τινί, *Hom.*; 3) *c. acc.*, gaaer efter noget, τί, κλέος πατρός, for at erfare noget om Faderen, *Od.*; henter, lader komme; stræber at naae el. erholde, som μέτειμι; beflitter mig paa noget, ἔργα γάμοιο, *Il.*; ἐπιπόνῳ ἀσκήσει τὸ *ἀνδρεῖον μετέρχονται*, *Thuc.*; *b)* ἐπεί με *λιτῇσι μετέρχεαι*; beder mig bønligen, *Herod.*; ogs. uden λιτῇσι, ἐγώ σε *μετέρχομαι* πρὸς θεῶν, εἰπεῖν τὠληθές, *id.*; *c)* sætter efter, forfølger, *persequor*; ogs. hævner, straffer.

μετέσσυτο, 3 *sing. aor. syncop.* til μετασεύομαι. — *μετέσχηκα*, *pf.* til μετέχω, *Herod.* — *μετεύαδε*, 3 *sing. aor. ep.* til μεθανδάνω, *inc.* — *μετ-εύχομαι*, tilbagetager el. forandrer mit Ønske, *Eur.* — *μετ-ἔχω*, *irr.*, *f.* *μεθέξω*, er deelagtig, har el. tager Deel el. Andeel i noget, *μοῖραν τιμέων μετέχοντες*, *Herod.*; oftere *c. gen.*, *ex.* ἡ ψυχὴ *τοῦ θείου μετέχει*, *Xen.*; τῆς βουλῆς *μετεσχηκέναι*, *id.*; sield. *c. dat.*, *ex.* *Thuc.* 2, 16, τῇ τε οὖν αὐτονόμῳ *οἰκήσει μετεῖχον*. — *μετ-έω*, *jon.* o. *ep.* f. μετῶ, *conj. præs.* til μέτειμι, μετεῖναι.

**μετεωρία*, ἡ, Letsindighed; Glemsomhed; — *μετεωρίζω*, hæver el. holder i Veiret; *μετεωρίζειν ἑαυτόν*, at steile, om Hesten; *ἐμετεώριζον* ἔρυμα, opførte, *Thuc.*; *b)* μετ. ναῦν εἰς τὸ πέλαγος, fører ud paa Dybet; ogs. *intr.*, er paa Dybet; *pass.*, *μετεωρισθεὶς* ἐν τῷ πελάγει, som er paa Dybet, *Thuc.*; 2) *transl.*, sætter i Forventning el. Lidenskab, *erigo animum*; 3) *in med.*, hæver mig; sædv. geraader i Lidenskab, Forventning, frygter, haaber, o. dl.; *b)* er overmodig, letsindig, ubestandig; df. — *μετεωρισμός*, ὁ, Hæven i Veiret; bes. Sielens Spænding ifølge Haab, Forventning, Frygt, o. dl.; Mod; Stolthed, Letsindighed; - (af μετέωρος).

**μετεωροθήρας*, ου, ὁ, (θηράω) som jager i det Høie; — *μετεωροκοπέω*, (κόπτω) larmer el. sladdrer altid om overjordiske Ting, *Ar.*; — *μετεωρο-*

λεσχέω, er - μετεωρολέσχης, ου, ὁ, ogf. -λεσχος, 2, (λέσχη) fpottende el. med Foragt f. μετεωρολογέω, μετεωρολόγος; — μετεωρολογέω, er - μετεωρολόγος, 2, (λέγω) fom taler om el. afhandler overjordiſke Ting, beſ. Himmellegemerne og Phænomener i Luften; - en ſaadan Tale, Afhandling el. Lære, μετεωρολογία, ἡ; - μετεωρολογικός, 3, hørende el. ſkikket til ſlig Tale, øvet deri; τὰ μετεωρολογικά, Skrift om denne Gienſtand; — μετεωρο-ποιέω, gior høi, hæver i Veiret; — μετεωροπολέω, er - μετεωροπόλος, 2, (πολέω) fom beſkæftiger ſig med overjordiſke Ting; o. — μετεωροπορέω, er - μετεωροπόρος, 2, (πορέω) fom gaaer, vandrer, reiſer i det Høie, i Luften, over Jorden; df. - μετεωροπορία, ἡ, Luftvandring; - (af flgd.).

μετέωρος, 2, (ἑώρα, αἰώρα) hævet over Jorden, ſvævende i Luften el. i det Høie; alm. høi, *sublimis*; μετέωροι ὅρμουν (νῆες), paa Dybet, *Thuc.*; μετεωροτέρας τῆς ὁδοῦ γενομένης, da Veien gik over høie Steder el. Bierge, *Dem.*; *b)* τὰ μετέωρα, overjordiſke Ting; beſ. Himmellegemerne, Phænomenerne i Luften, Luftſyner, Forandringer i Luften; 2) *transl.* om Sielen, i en hævet, ſpændt, uvis Tilſtand ifølge Frygt, Haab, o. dl.; ἡ Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, i Forvirring, *Thuc.*; ogſ. ſtolt, overmodig; - h. *Hom.* altid μετήορος.

*μετεωροσκοπέω, er - μετεωροσκόπος, 2, (σκοπέω) fom betragter overjordiſke Ting, beſ. Himmellegemer, Luftſyner, o. dl.; df. — μετεωροσκοπικός, 3, hørende til en μετεωροσκόπος; ἡ μετεωροσκοπική, *sc.* τέχνη, hans Kunſt; o. — μετεωροσκόπιον, τό, h. Ptolomæus et Inſtrument, hvorved Stiernernes Afſtand, Elevation, o. dl., bliver obſerveret; — μετεωρο-σοφιστής, οῦ, ὁ, Sophiſt, fom beſkæftiger ſig med Himmellegemer, Luftſyn, o. dl., *Ar.*; — μετεωροσύνη, ἡ, *poët.*, = μετεωρία; — μετεωροφανής, 2, (φαίνομαι) viſende ſig i det Høie el. i Luften; — μετεωρο-φέναξ, ἄκος, ὁ, fom gior Vind el. bedrager med ſin Tale om overjordiſke Ting, Himmellegemer, Luftſyner, o. dl.; o. — μετεωρο-φρονέω, tænker el. grubler paa overjordiſke Ting; 2) er overmodig; — (af μετέωρος).

μέτηλυς, υδος, ὁ, ἡ, (μετέρχομαι, μετήλυθον) indvandrende Fremmed, Nybygger, fom μέτοικος; 2) en Overløber. — μετηνέμιος, 2, (ἄνεμος) i Vinden, omluftet; 2) med Vinden, vindſnar. — μετήορος, 2, ældre epiſk Form f. μετέωρος; ἅρματα μετήορα, fom kaſtes høit i Veiret, *Il.* — μετήσεσθαι, *jon.* f. μεθήσεσθαι, *inf. fut. med.*; - μετιεῖ, *jon.* 3 *præs.*, *Herod.*; (ſkrives maaſkee *in præs.* rigtigere μετιεῖ efter Analogien af τίθημι, derimod *in imperf.* μετίει, *vid. Buttm.*); o. - μετίετο, 3 *impf. med.*, *Herod.*; af - μετίημι, *jon.* f. μεθίημι, *id.* — μετ-ίσχω, = μετέχω, *Herod.*

μετοιακίζω, (οἴαξ) ſtyrer anderledes, i en anden Retning, *Plut.* — μετοικεσία, ἡ, Bortflytten, Udvandren fra et Sted; 2) Ophold, Bopæl, at boe paa et Sted fom μέτοικος, Indſidder, Skytsborger; af — μετ-οικέω, drager, udvandrer, flytter bort fra et Sted; 2) ogſ. *in med.*, boer paa et Sted fom μέτοικος el. Skytsborger; df. — μετοίκησις, ἡ, o. μετοικία, ἡ, = μετοικεσία. — μετοικίζω, *f.* ίσω, (μέτοικος) bringer hen, forflytter til et andet Sted; beſ. forplanter fom Nybyggere el. Koloniſter til et andet Land; 2) *in med.*, udvandrer, drager bort til et andet Land.

μετοικικός, 3, hørende til en μέτοικος el. Skytsborger. — μετοίκιον, τό, Skytspenge af 12 Drachmer, hvilke en μέτοικος el. Skytsborger i Athenen aarligen betalte; μετοίκιον τελεῖν, καταβάλλειν, τιθέναι, at betale denne Afgift; 2) τὰ μετοίκια, ogſ. τὰ συνοίκια, en aarlig Feſt i Athenen til Erindring om de forhen adſpredte Indvaaneres Forening i een By ved Theſeus. — μετοίκιος Ζεύς, Zeus fom Beſkytter for μέτοικοι. — μετοικισμός, ὁ, Forflytten til andre Boliger el. Egne; 2) af *med.*, Udvandren, Omflakken; o. — μετοικιστής, οῦ, ὁ, fom bringer el. fører Indvaanerne til et andet Sted, fom anlægger en Nybyggerſtad el. Kolonie; (af μετοικίζω).

μετοικοδομέω, bygger om el. anderledes; boſætter mig paa et andet Sted; af — μετοικοδόμος, 2, (οἰκοδομέω) fom boſætter ſig paa et andet Sted. — μέτοικος, 2, (οἶκος) fom drager hen for at boe paa et andet Sted; 2) μέτοικος, ὁ, o. ἡ, i Athenen, en Skytsborger el. boſat Fremmed; jf. μετοίκιον; *lat. incola, inquilinus*; df. — μετοικοφύλαξ, ἄκος, ὁ, Opſynsmand over μέτοικοι, deres Beſkytter. — μετ-οίχομαι, *irr.*, *f.* -χήσομαι, drager bort el. andenſtedshen, πόλινδε, *Il.*; 2) gaaer efter el. bageſter; ledſager; henter, kalder; forfølger, angriber, τινά, *ib.*; 3) gaaer derimellem, derigiennem, ἀνὰ ἄστυ, *Od.* — μετοίσω, *fut.* til μεταφέρω. — μετ-οιωνίζομαι τὰς τῆς πόλεως πράξεις, forandrer Statens Tilſtand ſaaledes, at man deraf tør haabe en bedre Fremtid, *Dinarch.*

μετ-οκλάζω, ſidder paa Huk og forandrer idelige min Stilling, *Il.* — μετ-

ὀνομάζω, benævner anderledes, giver et andet Navn; Ἀθηναῖοι μετωνομάσθησαν, bleve kaldte med forandret Navn Athenienser, *Herod.*; 2) bruger et Navn istedetfor et andet; df. — μετονομάσια, ἡ, Omnævnen, Forandring af Navn. — μετόπη, ἡ, (ὀπή) i Bygningskunsten, Rummet imellem *denticulos* o. *triglyphos*, *Vitruv.* — μετόπιν, *adv.*, (ὄπις) = μετόπισθε; jf. κατόπιν. — μέτοπις, ιδος, ἡ, (ὄπις) Hævn, som følger efter Forbrydelsen.

μετ-όπισθε(ν), *adv.*, *a*) om Stedet, bagved; tilbage; bagfra; ogs. *c. gen.*, *Hom.*; *b*) om Tiden, bagefter, derefter, herefter, fremdeles; παῖδες μετόπισθε λελειμμένοι, de efterladte Born, *Il.*; alm. d. lat. *post.* — *μετοπώρα, ἡ, Efterhøst, den sildige Høsttid, *bruma*; df. — μετοπωρίζειν, at ligne Efterhøsten; — μετοπωρινός, 3, som hører til, som skeer i den sildige Høsttid, *Hes.*; μετοπωριναὶ καὶ ψυχραὶ νύκτες, *Thuc.*; o. — μετόπωρος, 2, = frgd.; - τὸ μετόπωρον, = μετοπώρα, *tempus brumale*; - (af ὀπώρα).

μετόρχιον, τό, (ὄρχος) Rummet imellem tvende Rader Træer el. Ranker. — μετουσία, ἡ, (μέτειμι, μετών, μετοῦσα) Fællesskab, Deeltagelse; df. Besiddelse, Nydelse; df. — μετουσιαστικός, 3, hørende til Deeltagelse; τὸ μετουσιαστικόν, Afledsord, Derivatum, *gramm.* — μετοχέτευσις, Bortledning (bes. Vandets) til et andet Sted; af — μετ-οχετεύω, bortleder (bes. Vand) til et andet Sted. — μετοχή, ἡ, (μετέχω) Deeltagen, Deeltagelse, Fællesskab; 2) h. *gramm.*, Participium; df. — μετοχικός, 3, deeltagende; 2) τὸ μετοχ., = frgd. Bem. 2. — μετ-οχλίζω, hæver bort med Løftestangen; bringer bort med Anstrængelse, ὀχῆας θυράων, Slaaen el. Bommen fra Døren, *Il.* — μετ-οχμάζω, bringer andenstedshen. — μέτοχος, 2, (μετέχω, μετοχή) deelagtig, τινός, i noget; ἐγὼ αὐτῆς (τῆς συμφορᾶς) τὸ πλεῦν μέτοχός εἰμι, saa lider jeg selv meest derunder, *Herod.* 3, 52.

μετρέω, (μέτρον) maaler; afmaaler, vurderer, *transl.*, γαστρὶ τὴν εὐδαιμονίαν; κύματα μετρεῖν, at tælle, *Theocr.*; *b*) udmaaler, giennemvandrer (en Strækning), lægger tilbage, πέλαγος, giennemseiler, *Od.*; *in med.*, μετρούμενος ἴχνη, følgende Sporene, *Soph.*; *c*) tilmaaler; μετρεῖν τὴν ἴσην τινί, at give Lige for Lige; *in med.*, εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, at lade sig tilmaale rigtigen, at modtage et rigtigt Maal, *Hes.*

*μετρηδόν, *adv.*, efter Maal; — μέτρημα, τό, det Tilmaalte; det sædvanlige Maal; — μέτρησις, ἡ, Maalen, Maaling; Vurdering; — μετρητής, οῦ, ὁ, som maaler; som vurderer; 2) i Athenen, et Maal for flydende Sager, = 12 χόες el. 144 κοτύλαι, lat. *metreta*, = $\frac{2}{3}$ af d. rom. Amphora; — μετρητικός, 3, hørende, skikket til at maale; o. — μετρητός, 3, maalt, afmaalt; til at maale; - (af μετρέω).

μετριάζω, alm. er, befinder mig, kommer i en maadeholden el. passelig indvortes el. udvortes Tilstand, *ex.* tæmmer min Lidenskab el. Vrede, kommer mig af en Sygdom, o. s. v.; bes. bruger Maadehold, vogter mig for ethvert Slags Overdrivelse og Overmod; μετριάζειν δεῖν ἐν ταῖς εὐπραξίαις, *Dem.*; ogs. m. περί o. πρός; 2) *transit.*, paalægger Maadehold, sætter visse Grændser, regierer, *moderor.* — μετριάω, *dor.* f. μετρέω, (formet som ἀδικιάω f. ἀδικέω). — μετριεύομαι, = μετριάω, *inc.* — μετρικός, 3, hørende til et Maal, μέτρον, bes. til Stavelsemaalet, d. e. metrisk; ἡ μετρική, *sc.* τέχνη, Metriken.

*μετριολόγος, 2, (λέγω) som er maadeholden i sin Tale; — μετριοπάθεια, ἡ, Maadehold i Lidenskaberne; af — μετριοπαθέω, er — μετριοπαθής, 2, *adv.* -θῶς, (παθεῖν) som tæmmer sine Lidenskaber; o. — μετριοποσία, ἡ, Maadehold i Drikke; af — μετριοποτέω, er — μετριοπότης, ου, ὁ, (πίνω, ποτός) maadeholden i Drikke; - (af flgd.).

μέτριος, 3 o. 2, *adv.* μετρίως, (μέτρον) som har el. holder det rigtige Maal, passelig, tilstrækkelig; τὰ μέτρια κεκτῆσθαι, *Xen.*; τὸ μέτριον, det rigtige Maal; περαιτέρω τοῦ μετρίου, altfor langt; μέτρια λέγειν, at tale rigtigen, passeligen; *b*) middelmaadig; μέτριος πῆχυς, *oppon.* μέζων π., den store Alen, *Herod.*; ringe, ubetydelig, μετρίων δεῖσθαι, at behøve kun lidet, *Xen.*; 2) *transl.*, maadeholden, afholden, ἐν τῷ σίτῳ, *id.*; μέτριος ἀνήρ, *vir bonus*, god, brav, forstandig Mand, der i alle Livets Forholde iagttager Maal og Maade; best beskeden, *modestus*, uden Herskesyge; retfærdig, billig, *moderatus*; τὰ μέτρια, Pligterne.

*μετριόσιτος, 2, (σῖτος) som spiser med Maadehold; — μετριότης, ητος, ἡ, Maadelighed; *a*) Jagttagelse af det rigtige Maal; Maadehold, Afholdenhed; Beskedenhed og Retskaffenhed i borgerlige Forholde, *moderatio*, *modestia*; *b*) Middelmaadighed, maadelig el. ringe Beskaffenhed; o. — μετριο-φρονέω, tænker maadeholdent el. beskedent om mig selv; df. — μετριοφροσύνη, ἡ, Beskedenhed; - (af μέτριος). — μέτρισμα, τό,

= νόμισμα. — μετρίως, adv. af μέτριος, a) maadeligen, temmeligen; καὶ εἰ μετρίως αἰσθανομένῳ, om end i ringe Grad, Xen.; b) beskedent; billigen, fornuftigen. — μετροειδής, 2, (μέτρον, εἶδος) der ligner et Verse- el. Stavelsemaal, μέτρον.

† μέτρον, τό, Maal; 1) hvormed man maaler, Maalestok, Længdemaal; ogs. Kubikmaal; μέτρα οἴνου, ἀλφίτου, h. Hom. om et bestemt Maal, ligesom vort Maade; b) transl., Rettesnor, Grændse, som τέλος; μέτρῳ, o. κατὰ μέτρον, i det rigtige Forhold; 2) det Maalte, Udstrækning; μέτρα κελεύθου, Veiens Længde; μέτρον ὅρμου, Havnens Vidde; b) transl., μέτρον ἥβης, μέτρον σοφίης, den blomstrende Alder, den høieste Viisdom; c) Metrum, Versemaal, Stavelsemaal; df. — μετρονόμοι, οἱ, (νέμω), i Athenen, de 15 Mænd, som havde Opsigt med Maal og Vægt, neml. 10 i Byen, og 5 i Piræeus; o. — μετροποιέω, gior et Maal, gior efter Maal; df. — μετροποιΐα, ἡ, Stavelsemaal, Versemaal, som μέτρον Bem. 2, c.

μετωνυμία, ἡ, (μετά, ὄνομα) Omverling af Navn; i Rhetoriken, Brugen af det ene Ord istedetfor det andet, Metonymie; df. — μετωνυμικός, 3, adv. -κῶς, hørende til Metonymie, metonymisk. — *μετωπαδόν, poët. f. μετωπηδόν, adv., i el. med Fronten, μέτωπον; μετωπηδὸν ἔπλεον, dannende en Front, Herod., Thuc.; — μετωπίας, ου, ὁ, med stor, bred Pande, fronto; — μετωπιαῖος, 3, ogs. -ιδαῖος, inc., — μετωπίδιος, o. μετώπιος, 2, paa Panden, hørende til Panden; τὸ μετώπιον, a) Panden; b) etslags vellugtende ægyptisk Olie; o. — μετωπίς, ίδος, ἡ, Pandebind; — (af flgd.).

μέτωπον, τό, (μετά, ὤψ) Panden; transl., Forsiden, κόρυθος, Il.; Fronten; εἰς μέτωπον στῆναι, καθίστασθαι, at stille sig i Fronten; ogs. Forsiden paa en Bygning; df. — μετωποσκόπος, 2, (σκοπέω) beskuende Panden, som af Panden bedømmer Charakteren; o. — μετωποσώφρων, ονος, 2, med beskeden Pande, Æsch. Suppl. 202. — μεῦ, jon. f. μοῦ, gen. enclit. af ἐγώ, Hom.

μέχρι(ς), 1) præpos. c. gen., indtil; τέο μέχρις; hvorlænge? Il.; sædv. μέχρις οὗ; hvor længe? hvor langt? μέχρι τινός, indtil en vis Tid el. Afstand; μέχρι πολλοῦ, paa lang Tid; μέχρι παντός, for stedse; μέχρι τοῦδε, μέχρι τούτου, o. μέχρι ἐνταῦθα, lige hidtil; μέχρι πότε; hvorlænge? quousque? 1) h. Talbestemmelser, henimod, omtrent; c) jon. sættes undert. μέχρις οὗ c. gen., ex. μέχρις οὗ ὀκτὼ πύργων, Herod., f. μέχρις οὗ ὀκτὼ πύργοι εἰσίν; 2) som conjunct., indtil at, saalænge til, μέχρις δὲ τοῦτο ἴδωμεν, Herod. 4, 119; – att. bruges oftere μέχρι ogs. foran Vocaler; – (af μῆκος, μακρός).

μή, Nægtelsespartikel og prohibitiv Conjunction, ikke, at ikke; — 1) μή, adverb., nægter altid med Hensyn paa en foregaaende (udtrykt el. underforstaaet) Forestilling, hvorimod οὐ nægter Tingen i og for sig selv som Factum, jf. οὐ; ex. ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, hvorledes el. at du ikke har Ret heri (kan jeg ikke paastaae), Soph. Antig. 685; – saaledes staaer μή altid h. Forbud, h. nægtende Ønsker og Bønner, o. dl., ex. μὴ ψεῦδου, μὴ γένοιτο, μηδενὶ τὸν λόγον τοῦτον εἴπῃς, siig det ikke til nogen; og alm. sættes μή saasnart noget fremstilles som afhængigt af Subjectets Forestilling derom, ex. h. Isocr. om Xerxes, βουληθεὶς τοιοῦτον μνημεῖον καταλιπεῖν, ὃ μὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς ἐστιν, som det (efter X's Mening) ikke findes, o. s. v.; – derfor følger μή (ikke οὐ) – a) efter Hensigtspartiklerne ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ex. Herod. 1, 29, – ἵνα δὴ μή τινα τῶν νόμων ἀναγκασθῇ λῦσαι, for at han ikke –; df. bruges μή ogs. som Conjunction ligesom d. lat. ne, see nedenfor Bem. 2; – b) efter Betingelsespartiklerne εἰ, ἐπειδάν, ὅταν, ex. εἰ μή, nisi; (derimod bruges οὐ, ikke μή, efter Tids- og Causalpartiklerne ἐπεί, ἐπειδή, ὅτι); – c) efter Relativum, naar dette gaaer paa en almindelig el. ubestemt Forestilling (omtr. d. lat. si quis), ex. οἳ ἂν μὴ εὑρηθῶσιν –; ὃς ἂν δοκῇ μὴ ἀξύνετος εἶναι, Thuc.; ligel. efter Artiklen m. adject. el. partic., der lader sig opløse til en saadan relativ Sætning, ex. αἱ ψυχαί, αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι, i. e. αἳ μὴ καθαρῶς ἀπολυθῶσιν, Pl.; ligel. efter adject., som lader sig opløse paa denne Maade, ex. μὴ καθαρῷ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι, i. e. ὃς ἂν μὴ καθαρὸς ᾖ, id.; – d) h. en participial Construction, som svarer til en betinget Sætning m. εἰ, ex. οὐ γὰρ ἂν πάλιν ἐγίγνοντο, μὴ οὖσαι, i. e. εἰ μὴ ἦσαν, Pl.; – e) hos de enkelte Dele af Sætningen, som udtrykke Subjectets Forestilling tilligemed en Nægtelse, ex. ἐνόμισαν μὴ χρῆναι, de troede, at man ikke maatte –; πῶς τοῦτο λέγεις, τὸ μὴ θεμιτὸν εἶναι, Pl.; – i Modsætninger nægter μή alene en Deel af Sætningen, ex. ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον, καὶ μή, i. e. καὶ μὴ φιλόσ., Pl.; – derimod nægter οὐ den hele Sætning, ex. τότε μὲν ἴσα φαίνεται, τότε δὲ οὔ, sc. φαίνεται, id.; — 2) μή, conjunct., at ikke, for at ikke, ne, sædv. c. aor. conj. efter præs., c. opt. efter præterit.; dog ogs. c. indic.

præterit., *ex.* δείδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν, *Od.* 5, 300, at hun har sagt, – see nedenf. *b)*; o. *c. inf.* i nægtende Besvargelser, Ønsker, o. dl., *ex.* Δὸς μὴ 'Οδυσσῆα – οἴκαδ' ἱκέσθαι, *ib.* 9, 530; – *b*) efter Verberne, at frygte, ængstes, o. dl., og andre tilsvarende Udtryk, sættes μή i Græsken, hvor Nægtelsen falder bort i Dansken, *ex.* δέδοικα, μὴ γένηται, at det kunde skee; μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι, neppe undgik han at blive stenet; jf. ovenf. *Od.* 5, 300; νῦν δὲ φοβούμεθα, μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτήκαμεν, at vi have forfeilet, *Thuc.* 3, 53; ligesom d. lat. *vereor, ne erraverim*, o. dl.; – efter Verberne ὁρᾷν, σκόπεῖν, φυλάττειν, o. dl., at see til, o. s. v., synes μή *c. ind.* bedst at gives ved om ikke, *vid. Matth. p.* 998; – *c*) ligel. sættes μή efter vort Sprog pleonastisk efter Verberne, at forbyde, forhindre, at tvivle, ikke at troe, o. dl., *ex.* ἀπαγορεύω μὴ διαλέγεσθαι, forbyder at tale; ἐμπόδων εἶναι τοῦ μὴ ὁρᾷν, hindre fra at see; — 3) i Spørgsmaal udtrykker μή *c. ind.* ligesom *num*, en Misbilligelse el. at man venter et nægtende Svar, *ex.* ἆρα μὴ δοκεῖς; du troer dog ikke? derimod ἆρ' οὐ δοκεῖς; troer du? *ep.* sædv. ἦ μή–, *ex. Od.* 6, 200; – *b*) *att.* svarer μή alene til *enclit. -ne*, *ex.* μὴ δοκεῖ σοι τοῦτο εἶναι ἀληθές; *videturne tibi* – ? m. *fut. indic.* udtrykker μή *interrog.* tillige Misbilligelse el. Forbud, *ex. Soph. Aj.* 75; – *c*) i indirecte Spørgsmaal forbindes μή ei alene m. *conjunct.* o. *opt.*, men ogs. *c. indicat.*, naar neml. den Spørgende tillige antager noget at finde Sted, *ex. Soph. Antig.* 1253; – (μή i Forbindelse m. andre Partikler see nedenfor i alphabetisk Orden; hvad der er sagt om Forskiellen imellem μή o. οὐ, gielder ogs. for alle Sammensætninger dermed).

μὴ γάρ, *a*) μὴ γὰρ ὅτι, elliptisk ligesom μὴ ὅτι, jeg vil ikke sige, at–, m. flgd. ἀλλά; *b*) nægtende med Eftertryk, langt fra, ingenlunde; ogs. forstærket, μὴ γάρ γε, μὴ γὰρ δή; *c*) i Svar forstærker det en foregaaende Nægtelse; vist ikke, ingenlunde. — *μηδᾰμᾶ, o. μηδαμῆ, *poët.* ogs. μηδαμά, *Æsch.*, paa ingen Maade, ingenlunde; *b*) ingensteds, *Herod.*; — μηδαμινός, 3, som duer til intet, uden alt Værd, som οὐτιδανός; — μηδαμόθεν, *adv.*, ingenstedsfra; o. — μηδαμόθι, *adv.*, ingensteds; af — †μηδᾰμός, 3, f. μηδὲ ἀμός, som μηδείς, end ikke een, d. e. ingen; oftest *in pl.*, *Herod.*; df. — μηδαμόσε, *adv.*, ingenstedshen; — μηδαμοῦ, *adv.*, ingensteds; o. — μηδαμῶς, *adv.*, ingenlunde, paa ingen Maade.

μηδέ, *conjunct.*, (μή, δέ), *a*) som forbindende tvende Sætninger, heller ikke, end ikke, d. lat. *nec* el. *neque*; *b*) i Begyndelsen og Midten af en Sætning, end ikke, ikke engang; undert. ogs. gientaget med Eftertryk, *ex. Il.* 6, 58; *c*) fordoblet og betegnende Forholdet imellem tvende Sætninger, μηδέ–, μηδέ–, hverken–, heller ikke, ei heller.

μηδείς, μηδεμία, μηδέν, f. μηδὲ εἷς, *gen.* μηδενός, μηδεμιᾶς, μηδενός, end ikke een, d. e. ingen; ogs. μηδὲ εἷς, o. *att.* μηδ' ἂν εἷς, *Eur.*; ὁ, ἡ μηδέν, som er tilintetgiort, *Trag.*; ἐς μηδὲν ἀποῤῥίπτειν, at foragte, *Herod.*; τὸ μηδὲν εἶναι, at være unyttig; μηδέν ofte som *adv.*, ingenlunde; – μηδείς forstærkes ved en beslægtet (med μή sammensat) Nægtelse, *ex.* μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἔλπιζε λήσειν, ingen Skændighed nogensinde, el. ingensinde nogen Sk., *Isocr.*; ὑβριστὴν ἄνθρωπον καὶ μηδένα μηδαμόθεν, høist foragtelig, *Dem.*

μηδέποτε, *adv.*, (ποτέ) ingensinde. — μηδέπω, *adv.*, (πω) heller ikke. — μηδε-πώποτε, *adv.*, endnu ingensinde. — μηδέτερος, 3, (ἕτερος) ingen af begge; *adv.* μηδετέρως, paa ingen af begge Maader, hverken saa el. saa; df. — μηδετέρωθεν, *adv.*, fra ingen af begge Sider; o. — μηδετέρωσε, *adv.*, hen til ingen af begge Sider. — μήδευμα, τό, (μήδομαι) List, listigt Anslag. — μὴ δή, o. μὴ δῆτα, d. forstærk. Nægtelse μή, *Hom.*

Μηδία, ἡ, Medien. — Μηδίζω, efterligner Medernes Sæder, Sprog, Dragt, o. dl.; holder med Perserne; *oppon.* Ἑλληνίζω, *Herod.* — Μηδικός, 3, medisk, fra Medien; τὰ Μηδικά, *sc.* πράγματα, Medernes el. Persernes Statsanliggender; fra *Herod.* bes. Perserkrigen; Μηδικὴ πόα, *herba Medica*, en Kløverart; μῆλον Μηδικόν, Citronen. — μήδιον, τό, Navnet paa en Vært, rimel. = Μηδικὴ πόα. — Μήδιος, 2, = Μηδικός. — Μηδίς, ίδος, ἡ, *sc.* γῆ, = Μηδία. — Μηδισμός, ὁ, at holde med Perserne, at være persisk sindet; o. — Μηδιστί, *adv.*, paa medisk el. persisk Viis; i det mediske Sprog; (af Μηδίζω). — Μηδοκτόνος, 2, (Μῆδος, κτείνω) som myrder Meder el. Perser.

μηδόλως, *adv.*, f. μηδ' ὅλως, aldeles ikke. — μήδομαι, *f.* μήσομαι, (μῆδος) har i Sinde, fatter en Beslutning, *Il.* 2, 360; df. raader nogen, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ Αὐτῇ μηδοίμην, *Od.* 5, 189; *b*) udtænker og udfører med Klogt el. List; bes. κακὰ μήδεσθαί τινι *s.* τινα, imod nogen, *Hom.*; 2) sild. *c. gen.*, sørger for noget, bekymrer mig om noget, τινός,

ligesom d. joniske μέδομαι. — μηδοπότερος, 3, = μηδέτερος.

μῆδος, εος, τό, Beslutning, Raad, Anslag; Klogskab; List; h. *Hom.* altid *in pl.*; μήδεα μάχης, Udkast el. Plan til et Slag; 2) sild. som μῆτις, Overlæg, Omsorg, Forsorg; 3) μήδεα, ogs. μήδεα φωτός, den mandlige Skam, *Od.*; *b*) Urinblæren, *Opp.* — Μῆδος, ου, ὁ, en Meder. — μηδοστισοῦν, *neutr.* μηδοτιοῦν, f. μηδὲ ὅστις οὖν, μηδὲ ὅ, τι οὖν, end ikke nogen, ingensomhelst; aldeles intet. — μηδοσύνη, ἡ, som μῆδος, Raad, Klogskab. — Μηδοφόνος, 2, = Μηδοκτόνος. — μηθείς, *neutr.* μηθέν, sild. uattisk Form f. μηδείς, μηδέν; derimod i *fem.* altid μηδεμία. — μὴ ἵνα, m. flgd. ἀλλά, = μὴ ὅπως.

μηκάζω, = μηκάομαι. — μὴ καί, f. μηδέ, *Ap. Rh.* — μηκάομαι, *depon. med.*, *pf.* m. *præs.* Bem. μέμηκα, *partic.* μεμηκώς, forkortet *fem.* μεμάκυῖα, *Il.*; af *pf.* dannes et nyt *impf.* ἐμέμηκον, *Od.*; af *aor. inus.* ἔμακον dannes *partic.* μακών; - bræger, om Faaret, *Il.*, sild. ogs. om Geden, mækrer; alm. qvækker, skriger, brøler, raller; bes. *in part.* μακών, om fældede Dyr og Mennesker, κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, *Hom.*; (ligesom μυκάομαι oprindel. Naturlyd); ds. — μηκάς, άδος, ἡ, den mækrende, skrigende, om Geden; μηκάδες αἶγες, *Hom.*; sild. ogs. om Faaret f. βληχάς, brægende. — μηκασμός, ὁ, (μηκάζω) Brægen, Skrigen, *balatus.*

μηκεδανός, 3, (μῆκος) lang. — μηκ-έτι, *adv.*, ikke længere, ikke videre, ikke mere; ikke herefter. — μήκη, ἡ, o. μηκηθμός, ὁ, = μηκασμός; o. — μηκητικός, 3, brægende, skrigende, som pleier at bræge el. skrige; (af μηκάομαι). — *μήκιστος, 3, *superl.* til μακρός, den længste; μήκιστον, o. μήκιστα, som *adv.*, længst; i meget høi Grad; τί νύ μοι μήκιστα γένηται; hvad skal der omsider el. endeligen blive af mig? *Od.*; ligel. ἐπὶ μήκιστον; — μηκόθεν, *adv.*, langt borte fra, fra det Fierne; o. — μηκο-ποιέω, gior lang, forlænger; af — μῆκος, τό, Længde; Hoide, hoi Væxt; alm. Udstrækning, Brede og Hoide. — μῆκος, τό, *jon.* f. μῆχος, μηχανή; ἐπείτε κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆκος, intet Middel, ingen Redning, *Herod.* 4, 151. — μήκοτε, *adv.*, *jon.* f. μήποτε.

μηκύνω, *f.* -ὑνῶ, (μῆκος) gior lang, forlænger, τὰς ὁδούς, gior lange Dagreiser, *Xen.*; μηκύνω βοήν, skriger langt; μηκύνω λόγον, taler udførligen, *Herod.*; ogs. uden λόγον, er udsvævende, vidtløftig; ds. — μηκυσμός, ὁ, Forlængen, Udviden; at udtale Vocalerne som lange. — †μήκων, ωνος, ἡ, Valmue, *Il.*; Valmuehovede, ellers κώδεια; ogs. Valmuesaft, Opium, μηκώνιον; 2) etslags architektonisk Prydelse, rimel. af dens Lighed med et Valmuehovede; 3) den Blære, hvori Blækfisken har sin morke Saft; ds. — μηκωνικός, 3, hørende til Valmue; — μηκώνιον, τό, Valmuesaft; 2) den første Ureenlighed fra spæde Born; — μηκωνίς, ίδος, ἡ, θρίδαξ, Valmuelaktuk, af dens valmueagtige Saft; ogs. μηκωνῖτις; — μηκωνίτης, ου, ὁ, *fem.* -νῖτις, ιδος, ἡ, valmueagtig, der ligner Valmue; o. — μηκωνοειδής, 2, (εἶδος) = frgd.

μηλάτων, f. μήλων, metaplastisk Genitiv af μῆλον, Faar, *Lyc.* — μηλαφέω, (ἁφή) undersøger med Sonden, μήλη. — μηλέα, ἡ, *ep.* μηλείη, (μῆλον) Æbletræ, *malus*, *Od.*; μηλέα Περσική, Ferskentræ, μ. Κυδωνία, Qvædetræ. — μήλειος, 2, (μῆλον) af et Faar, μήλεια κρέα, Faarekiod, *Herod.*; 2) (μηλέα) af et Æbletræ. — μήλη, ἡ, etslags chirurgisk Instrument, Sonde, Katheter, o. dl., *specillum.* — Μηλιάδες, αἱ, (μῆλον) Frugttræernes el. Faarehiordenes Nympher; ogs. Μηλίδες. — Μηλιάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til Μήλιος, s. m. s. — μηλιαυθμός, ὁ, f. μήλων ἰαυθμός, Faarenes Sovested, Faarestald, *Lyc.* — Μηλίδες, αἱ, see u. Μηλιάδες.

μηλίζω, ligner Æbler el. Qvæder; bes. har en guul Farve; — μηλινοειδής, 2, o. μηλινόεις, εσσα, εν, æble- el. qvædefarvet, guldguul; af — μήλινος, 3, af Æbler el. Qvæder, tillavet dermed; ogs. qvædeguul, høiguul, *luteus*; (af μῆλον). — Μήλιος, 3, fra Den Melos; ἡ Μηλία, ogs. Μηλιάς, o. Μηλίς, m. o. u. γῆ, melisk Jord, askegraa Alunjord til Malerbrug, lat. *melinum.* — μηλίς, ίδος, ἡ, *poët.* = μηλέα; o. — μηλίτης, ου, ὁ, οἶνος, Qvæde- el. Æblevin; (af μῆλον).

*μηλοβατεῖν, (βαίνω) at bespringe Faarene; — μηλοβαφής, 2, βάπτω) guulfarvet; — μηλοβολέω, (βάλλω) kaster med Æbler; — μηλοβοτέω, græsser el. vogter, er - μηλοβοτήρ, ῆρος, o. μηλοβότης, οῦ, ὁ, Faarehyrde; o. — μηλόβοτος, 2, som afgræsses af Faarene; μηλόβοτος γῆ, udyrket, som alene tiener til Græsning; (af βόσκω); — μηλοδόκος, 2, (δέχομαι) som modtager Faar, *ex.* som Offer; — μηλοειδής, 2, (εἶδος) æbleformet, æblefarvet, bes. qvædeguul; o. — μηλοθύτης, ου, ὁ, Slagtende el. Offrende Faar; o. — μηλόθυτος, 2, hørende til et saadant Offer, ἐσχάρα, *Eur.*; (af θύω); - (af μῆλον Bem. 1 o. 2). — μελολόνθη,

ἡ, Guldtorbist, *Ar.* — *μηλομαχία*, ἡ, Æbleslag; o. — *μηλόμελι*, *ιτος*, τό, (*μέλι*) Qvædehonning; (af flgd.).

μῆλον, τό, Æble; alm. Kiærnefrugt, Træfrugt, *Hom.*; *μῆλον Κυδώνιον*, Qvæde, *Περσικόν*, Fersken, *Μηδικόν*, Orange, *Ἀρμηνιακόν*, Aprikose; *b) transl.*, *μῆλα*, de runde faste Bryster; uvis er derimod Bemærkelsen Kinder, *malæ*; (af *μῆλον*, *dor.* *μᾶλον*, er d. lat. *malum*); — 2) *μῆλον*, τό, Faar; h. *Hom.* oftest *in pl.* *τὰ μῆλα*, Faar, Geder, Faarehiord, Gedehiord, *pecudes*; jf. *μηλάτων*; (denne Bem. er alene poetisk).

**μηλονόμας*, *dor.* f. *μηλονόμης*, *ου*, ὁ, o. *μηλονομεύς*, *έως*, ὁ, Faarehyrde, Gedehyrde; o. — *μηλονόμος*, 2, græssende, vogtende Faar el. Geder; (af *νέμω*); — *μηλοπάρειος*, o. -*πάρηος*, *dor.* *μαλόπαρ.*, (*παρειά*) med Kinder som et Æble, med røde og runde Kinder; — *μηλο-πέπων*, *ονος*, ὁ, den æbleformede Melone; — *μηλοπλακούντιον*, τό, *dim.* af — *μηλο-πλακοῦς*, *οῦντος*, ὁ, Bagværk af Qvædeæbler; — *μηλόσκοπος*, 2, (*σκοπέω*), *κορυφή*, hvorfra man kan oversee Faarehiordene, *μῆλα*; — *μηλοσόος*, *poët.* *μηλοσσόος*, 2, (*σόος*, *σώζω*) beskyttende Faarene; — *μηλοσπόρος*, 2, (*σπείρω*) beplantet med Æbletræer; — *μηλοσφαγέω*, er — *μηλοσφάγος*, 2, (*σφάζω*) som slagter el. offrer Faar; — denne Handling, *μηλοσφαγία*, ἡ; o. — *μηλοτρόφος*, 2, (*τρέφω*) nærende, holdende Faar; — (af *μῆλον* Bem. 1 o. 2).

μηλοῦχος, ὁ, (*ἔχω*) som holder Brysterne, *τὰ μῆλα*, Brystbind. — **μηλοφάγος*, 2, (*φαγεῖν*) ædende Faar el. Faarekiod; — *μηλοφόνος*, 2, (*φονεύω*) dræbende, slagtende Faar; — *μηλοφορέω*, bærer el bringer Æbler; df. — *μηλοφορία*, ἡ, at være — *μηλοφόρος*, 2, (*φέρω*) bærende el. bringende Æbler, rig paa Æbler; *μηλοφόροι*, kaldtes ogs. Soldaterne af Perserkongens Livvagt, jf. *Herod.* 7, 41; o. — *μηλοφύλαξ*, *ακος*, ὁ, som vogter Faar el. Æbler; — (af *μῆλον* Bem. 1 o. 2). — *μηλόω*, undersøger med Sonden, *μήλη*. — *μήλωθρον*, τό, etslags hvid Ranke. — *μηλών*, *ῶνος*, ὁ, Have med Frugttræer, af *μῆλον*, Æble, som *pometum* af *pomum*. — *Μήλων*, *ωνος*, ὁ, *epith.* til Herakles, hvem man offrede Faar el. Træfrugter, *μῆλα*. — *μήλωσις*, ἡ, (*μηλόω*) Undersøgen med Sonden. — *μηλωτή*, ἡ, (*μῆλον*) Faarepels; alm. Pels. — *μηλωτίς*, *inc.*, o. *μηλωτρίς*, *ίδος*, ἡ, Øreskee; alm. Instrument, hvormed man sonderer; (af *μηλόω*, o. uden Sammens. m. *οὖς*). — *μήλωψ*, *οπος*, ὁ, ἡ, (*μῆλον* Bem. 1 o. *ὄψ*, *ὤψ*) æblefarvet, bes. qvædeguul, hoiguul; *μήλοπα καρπὸν ἀλετρεύειν*, den guldgule el. modne Hvede, *Od.*

μὴ μάν, virkeligen ikke, *Hom.*; *μάν* *dor.* f. *μήν*. — *μήν*, bekræftende Partikel som d. lat. *vero*, egentl. visseligen, i Sandhed; sædv. bruges *μήν* i Talens Overgange fra et Punkt til et andet og i Forbindelse med andre Partikler; *ex.* *ἦ μήν* sandeligen, visseligen, (bekræfter med Eftertryk), *ex.* *τὰ πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἦ μὴν — ὡς φίλοις χρήσεσθαι αὐτοῖς*, *Xen. Cyr.* 4, 2, 8; *jon.* bruges derfor *ἦ μέν*, *ex.* *Herod.* 4, 154; *οὐ μήν*, visseligen ikke; ogs. h. *καί*, *ἀλλά*, o. fl.; undert. bliver *μήν* at oversætte ved men, dog, o. dl., *ex.* *Soph. Oed. Col.* 587; *οὐ μὴν γυνή γ' ὄλωλεν Ἄλκεστις σέθεν*; er dog ikke død? *Eur. Alc.* 529; rimel. ogs. i *τί μήν*; hvad dog? hvad ellers? — (*μήν* bekræfter en Forestilling, *δή* derimod en Handling; *καὶ μήν*, o. *ἀλλὰ μήν* bekræfte den hele Sætning, *γε* derimod alene det Ord, efter hvilket det sættes).

†*μήν*, *gen.* *μηνός*, ὁ, Maaned; *τοῦ μηνός*, om Maaneden, maanedligen, ogs. *κατὰ μῆνα*; *μὴν ἱστάμενος*, ogs. *ἀρχόμενος*, den første Halvdeel af Maaneden, *oppon.* *μὴν φθίνων*, den sidste Halvdeel; *τρίτη τοῦ φθίνοντος μηνός*, som *tertio ante Calendas*, den tredie sidste; 2) Maanen, *τελευτᾷ ὁ μήν*, Maanen tager af, Maaneskinnet hører op; *b)* ogs. Maanens Guddom, *Lunus*, jf. *Μήνη*; 3) *in pl.* *μῆνες*, Fruentimrenes maanedlige Renselse; df. — *μηναγυρτέω*, er — *μην-αγύρτης*, *ου*, ὁ, som hver Maaned gaaer omkring og tigger, en saadan Cybeles Præst; — *μηνάς*, *άδος*, ἡ, *poët.*, o. *μήνη*, ἡ, *Hom.*, Maanen; ogs. Maanens Gudinde; o. — *μηνιαῖος*, 3, maanedlig, som varer en Maaned.

μηνιάω, = *μηνίω*, *Ap. Rh.* — *μηνίγγιον*, τό, *dim.* af — *μῆνιγξ*, *ιγγος*, ἡ, enhver Hud el. Hind, bes. Hiernehinden; (efter *Schn.* af *μανός*). — *μηνιθμός*, ὁ, at vredes, Vrede, *Il.*; o. — *μήνιμα*, τό, Aarsag til Vrede; Udbrud af Vrede, Beviis derpaa; Gienstand for Vrede, bes. Blodskyld; (af *μηνίω*). — *Μήνιον*, τό, Tempel for Maanens Gudinde, *Μήνη*. — *μῆνις*, *ιος*, *att.* *ιδος*, ἡ, varig Vrede el. Harme, *Hom.*; (skal være af *μένω*, el. *μένος*, efter nogle af *μαίνομαι*).

μηνίς, *ίδος*, ἡ, o. *μηνίσκος*, ὁ, *dim.* af *μήν*, liden Maane, *lunula*; maaneformet el. halvmaaneformet Legeme, Indfatning, Prydelse; Bedækning ovenpaa Statuer, for at bevare dem imod Støv, *Ar.* — *μήνιομα*, τό, sild. Form f. *μήνιμα*; o. — *μηνίτης*, *ου*, ὁ, den Vrede; af — *μηνίω*, (*μῆνις*) vedbliver

at vredes, τινί, paa nogen, τινός, for noget, *Hom.*; ogs. *in med.*, *Æsch.*; [ῐ *in præs.* o. *impf.*, dog undert. *in arsi* ῑ, ligel. altid ῑ foran σ]. — μηνοειδής, 2, *adv.* -δῶς, (μήνη, εἶδος) halvmaaneformet, *lunatus*; *b)* om Sol og Maane, som faaer smaa Horn; jf. διχότομος, o. ἀμφίκυρτος. — μηνο-τύραννος, ὁ, (μήν) Maanedernes Hersker.

*μήνυμα, τό, Angivelse; — μήνῡσις, ἡ, Angiven; — μηνυτήρ, ῆρος, ὁ, o. μηνυτής, οῦ, ὁ, en Angiver, en Forræder; df. — μηνυτικός, 3, hørende, skikket til at angive el. forraade, forrædersk; — μήνυτρον, τό, Løn el. udlovet Belønning for en Angivelse; o. — μηνύτωρ, ορος, ὁ, *poët.* = μηνυτήρ; af — μηνύω, angiver, rober, forraader; h. *Pind.* alm. bekiendtgiør, forkynder; (maaskee af μήν); [ῠ *anc. in præs.*, dog *att.* ῡ, ligel. altid ῡ foran σ].

μῆον, τό, etslags Skiermplante. — μὴ ὅπως -, ἀλλ' οὐδέ -, *non dicam*, jeg vil ikke sige -, *sed ne quidem*, men ikke engang -; μὴ ὅπως ὀρχεῖσθαι - ἀλλ' οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε, *Xen.*; ligel. μὴ ἵνα, o. flgd. — μὴ ὅτι, med flgd. ἀλλ' οὐδέ, = frgd.; 2) uden flgd. ἀλλά, ei at tale om. — μὴ οὐ, 1) hos *infinit.* efter en nægtende Sætning, at ikke, at jo, *quin*, *quo minus*, *ex.* οὐκ οἰκός ἐστι, Ἀθηναίους μὴ οὐ δοῦναι δίκας τῶν ἐποίησαν, *Herod.* 5, 7; πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν, *Soph. Antig.* 97; 2) h. *indicat.* o. *conj.* udtrykker derimod μὴ οὐ undertiden en virkelig Nægtelse, *ex.* δέδοικα, μὴ οὐ θάνῃ, at han ikke skal døe; jf. μὴ οὔτε, *Xen. Cyr.* 1, 1, 3; ligel. h. *partic.*, *ex.* δυσάλγητος ἂν εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν, naar jeg ikke (thi naar ligger i *partic.*) *Soph. Oed. Tyr.* 22; ligesom μὴ οὐ brugtes ogs. μὴ οὐχί.

μήπερ, endnu ikke, derfor ikke, *Herod.* — μήποθεν, (ποθέν) at ikke nogenstedsfra, *necunde*. — μήποτε, *adv.*, (ποτέ) at ikke engang, *nequando*, paa det at aldrig; h. *conj.* ogs. ønskende, at dog aldrig; h. *inf.*, aldrig, *ex. Il.* 9, 133. — μήπου, μή που, at ikke muligen, for at ikke paa en Maade, *Hom.*; 2) at ikke nogensteds, *necubi*. — μήπω, endnu ikke, *nondum*; μήπω γε, i det mindste ikke endnu; 2) dog ikke; 3) = μή που. — μὴ πώποτε, endnu aldrig. — μήπως, ogs. μή πως, som μή που, at ikke maaskee, at ikke muligen; 2) i Spørgsmaal, om ikke muligen.

μῆρα, τά, sield., h. *Hom.* som *pl.* til μηρίον. — μηριαῖος, 3, hørende til Laaret el. Hoften, μηρός, paa Laaret el. Hoften. — μῆριγξ, ιγγος, ἡ, stridt Haar, Børster; (skal være af μηρός; bedre af μηρύω). — μήρινθος, ου, ἡ, Traad, Snor, Seilgarn, *Il.*; som Ordsprog, ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε, Traaden trak ikke, det hialp intet, *Ar.*; *acc. sing. metaplast.* μήρινθα, som af μῆρις; (af μηρύω, besl. m. μέρμις o. μῆριγξ).

μηρίον, τό, alene *in pl.* μηρία, (derfor ogs. μῆρα), Hoftebenene el. Laarbenene, som man udskar (ἐκ μηρία τάμνον) af Hoften el. Laaret (μηρός), omviklede med dobbelt Fedt, (κνίσσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες), belagde med Fedtklumper, (ὠμοθέτησαν), og derefter brændte som Offer, *Hom.*; jf. ogs. *Hes. Theog.* 537, flgd.; 2) = μηροί, Hofter, meget sield. *ex. Bion.* 1, 84.; df. — μηροκαυτέω, (καίω) forbrænder Hoftebenene som Offer.

μηρορῥᾰφής, 2, (ῥάπτω) indsyet i Laaret, *epith.* til Bacchus; af — †μηρός, οῦ, ὁ, den øvre, kiødfulde Deel af Laaret, Lenden, Hoften; ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, hvor Laaret dreier sig i Hoften, *Il.* 5, 306; φάσγανον s. ἄορ ἐρυσσάμενος ὀξὺ παρὰ μηροῦ, fra Lenden el. Siden, *Hom.*; men μηροὺς ἐξέταμον, udskare Offerdyrets Laar, (for deraf at udtage τὰ μηρία, see u. μηρίον); df. — μηροτρᾰφής, 2, (τρέφω) næret i Laaret, *epith.* til Bacchus; efter nogle, opfostret paa det indiske Bierg Meros ved Nysa; o. — μηροτῠπής, 2, (τύπτω) slaaende, saarende Lenden, κέντρον, *Analect.*

μήρυγμα, τό, (μηρύω) det Trukne, Udtrukne, Spundne; df. Traad, Snor, Line; 2) Slangens bugtede Bevægelse, som *tractus* o. *volumen*. — μηρῡκάζω, μηρυκάω, μηρυκάομαι, o. μηρυκίζω, tygger Drøv; (rimel. af ἐρεύγομαι, ἤρυγον); df. — μηρυκισμός, ὁ, Drøvtyggen. — μήρῡμα, τό, = μήρυγμα; df. - *dim.* μηρυμάτιον, τό, bes. et Garnnøgle, o. dl. — μήρυξ, ῡκος, ὁ, (μηρυκίζω) etslags drøvtyggende Fisk, *scarus*. — μήρυσμα, τό, = μήρυγμα; af — μηρύομαι, (ἐρύω) trækker sammen, sammenvikler, ἱστία, *Od.*; *b)* trækker, piller, karder Ulden; trækker Islætten igiennem Rendingen; κρόκα ἐν στήμονι μηρύσασθαι, *Hes.*; *c)* vikler, snoer, trækker ud, ind, omkring; *in pass.*, κισσὸς μηρύεται περὶ χείλη, *Theocr.*; *d)* μηρύσασθαι ἀπὸ βυθῶν, at trække op af Dybet, *Opp.*

μής, ὁ, *dor.* f. μείς, μήν. — μῆστο, *ep.* f. ἐμέμηστο, *plqupf.* af μήδομαι. — μήστωρ, ωρος, ὁ, som raader, Raadgiver; μήστωρ μάχης, ἀϋτῆς, som raader for Slaget, Hærføreren; *b)* som foranlediger, udfinder, iværksætter; μήστωρ φόβοιο, som veed at opvække Frygt, μήστωρ πολέμου, en Kriger, *Hom.*; —

af *μήδομαι*; df. Mester, *maitre*, o. s. v.). — (*μήτε*, (*τε*) og ikke; ofte ogs. fordobblet og bestemmende Sætningernes Forhold, *μήτε* –, *μήτε* –, hverken –, ei heller; ogs. *μήτε* –, *μήδε* –, (men ikke omvendt); ligel. *μήτε* –, *μή* –, *Eur.*

μήτειρα, *ἡ*, = *μήτηρ*, bes. i Sammens. *ex.* *παμμήτειρα*. — *μητέριος*, 3, = *μήτριος*, moderlig; af — *μήτηρ*, *ἡ*, *gen.* *μητέρος*, *ctr.* *μητρός*, *etc.*, men *acc.* altid *μητέρα*; Moder, *mater*; ogs. om Dyrene; *transl.*, *μήτηρ μήλων*, *μήτηρ θηρῶν*, om et Land; ogs. = *μητρόπολις*; Moderstad. — *μήτῐ*, *neutr.* af *μήτις*, s. m. s.; *b)* ofte som *adv.*, vist ikke, jo ikke, ingenlunde; *μή τί γε*, ogs. *μή τι δή γε*, langt mindre, *nedum*; i indirecte Spørgsmaal, dog ikke? dog vel ikke? — *μήτῑ*, *dat. ctr.* f. *μήτιϊ*, af *μῆτις*.

**μητιάω*, *f.* *άσω*, *ep.* *μητιόω*, som *μήδομαι*, har i Sinde, tænker paa, overlægger; beslutter, ogs. m. *βουλάς*; ogs. *in med.*, overlægger el. beslutter hos mig selv; udtænker, udfinder; udfører, *κακά τινι*, Ondt imod nogen, *Hom.*; ogs. *νόστον Ὀδυσσῆϊ*, *Od.*; jf. *μητίομαι*; df. — *μητίετα*, *ου*, *ὁ*, *ep.* f. *μητιέτης*, *ου*, *ὁ*, som raader, Raadgiver; *epith.* til Zeus; — *μητίζομαι*, see u. *μητίομαι*; — *μητιόεις*, *εσσα*, *εν*, rig paa Raad, sindrig, klog, som *μητιέτης*, *epith.* til Zeus, *Hes.*; men *pass.*, *φάρμακα μητιόεντα*, kunstige, med Kunst opfundne Midler, *Od.*; – (af *μῆτις*).

μητίομαι, *f.* *ίσομαι*, [ῑ] = *μητιάω*, o. *μήδομαι*, bes. udfinder, udtænker, udfører, *τί τινι*, ogs. *τινά τι*, noget imod nogen, *Hom.*; (mindre rigtigen skrives *μητίσσομαι*, *μητίσσασθαι*, som af *μετίζομαι*); o. — *μητιόω*, *ep.* f. *μητιάω*; af — *μῆτις*, *ιος*, *att.* *ιδος*, *ἡ*, *dat. ep.* *μήτῑ* f. *μήτιϊ*, *Hom.*, *acc.* *μῆτιν*; Forstand, Klogskab, Indsigt, Overlæg; *μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ*, *Il.*; *b)* Raad, Plan, List, Middel; *μῆτιν ὑφαίνειν*, *Hom.*; jf. *μῆδος*. — *μήτῐς*, *neutr.* *μήτῐ*, *gen.* *μήτινος*, (*τὶς*) at ikke nogen, for at intet, *ne quis*, *ne quid*; construeres som *μή*; *b)* *μήτι* som *adv.*, see ovenf. — *μητίω*, = *μητίομαι*, *Orph.* — *μήτοι*, d. forstærkede *μή*, dog ingenlunde; *μήτοι γε*, dog jo ikke, dog vist ikke. — *μῆτος*, *τό*, = *μῆτις*, *gramm.*

**μήτρα*, *ἡ*, Moderen, hvori Fosteret undfanges; 2) Kiærne el. Marv i Træerne; 3) en Hvepseart; — *μητραγυρτέω*, tigger som en – *μητραγύρτης*, *ου*, *ὁ*, en Cybeles Præst, som gaaer omkring og tigger; — *μετράδελφος*, *ὁ*, (*ἀδελφός*) Morbroder; ogs. *μετραδελφεός*, *Pind.*; *ἡ μητράδελφος*, Moders Søster, Moster; — *μητράζω*, ligner el. faaer Lighed med Moderen, *matresco*, *inc.*; — *μητρᾰλοίας*, ogs. *μητραλῴας*, *gen.* *ου*, o. *α*, (*ἀλοιάω*) som slaaer sin Moder, en Modermorder, et afsindigt Menneske; — *μητράριον*, *τό*, *dim.* af *μήτηρ*, Morlille; — *μητρεγχύτης*, *ου*, *ὁ*, (*μήτρα*, *ἐγχέω*) Modersprøite; — *μήτρη*, *ἡ*, *jon.* f. *μήτρα*; — *μητριάζω*, = *μητραγυρτέω*; — *μητριάς*, *άδος*, *ἡ*, bes. *fem.* til *μήτριος*; — *μητρίδιος*, 3, som har en *μήτρα*, med Sæd, frugtbar; — *μητρικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, o. *μήτριος*, 3, ogs. 2, moderlig, *maternus*; o. — *μητρίς*, *ίδος*, *ἡ*, *πόλις*, *χώρα*, *γῆ*, Moderstad, Moderland, som *πατρίς*; egent. bes. *fem.* til *μήτριος*; – (af *μήτηρ*).

**μητροδίδακτος*, 2, (*διδάσκω*) oplært af Moderen; — *μητρόδοκος*, 2, (*δέχομαι*) optagen, undfanget af Moderen; — *μητρόθεν*, *adv.*, fra Moderen, paa Moderens Side, *Pind.*; — *μητρόθεος*, *ἡ*, (*θεός*) Guds Moder; — *μητροκασιγνήτη*, *ἡ*, Moders Søster, Moster, Tante; *μητροκασίγνητος*, *ὁ*, Morbroder; — *μητροκομέω*, pleier Moderen; — *μητροκτονέω*, er – *μητροκτόνος*, 2, (*κτείνω*) som myrder Moderen; men *pass.*, *μητρόκτονος*, 2, myrdet af Moderen; df. — *μητροκτονία*, *ἡ*, Modermord; — *μητροκωμία*, *ἡ*, Fødested, af *κώμη*, Flekke; — *μητρόλεθρος*, *ὁ*, o. *μητρολέτης*, *ου*, *ὁ*, (*ὄλλυμι*) Modermorder; — *μητρομήτωρ*, *ορος*, *ἡ*, Mormoder, Bedstemoder paa Moderens Side, *poët.*; — *μητρομιξία*, *ἡ*, (*μίγνυμι*) legemlig Omgang med Moderen; o. — *μητρόξενος*, *ὁ*, (*ξένος*) Bastard; – (af *μήτηρ*).

μητροπάτωρ, *ορος*, *ὁ*, (*πατήρ*) Morfader, Bedstefader paa Moderens Side; — *μητρόπολις*, *εως*, *ἡ*, (*πόλις*) Moderstad (med Hensyn til dens Kolonier); 2) Hovedstad; 3) Fødeby; — *μητρο-πολίτης*, *ου*, *ὁ*, Borger af en Moderstad el. Hovedstad; — *μητροπόλος*, 2, (*πολέομαι*) beskæftiget med Moderen, som staaer Moderen bi; *ἡ μητροπ.*, *epith.* til Eileithyia, *Pind.*; *ὁ*, *ἡ μητροπόλος*, Præst el. Præstinde hos Gudernes Moder. — *μητροπρεπής*, 2, (*πρέπω*) anstændig for Moderen; — *μητροῤῥαίστης*, *ου*, *ὁ*, (*ῥαίω*) Modermorder; — *μητρόῤῥιπτος*, 2, (*ῥίπτω*) bortkastet af Moderen; — *μητροτρεφής*, 2, (*τρέφω*) næret el. opdragen af Moderen; — *μητροτύπτης*, *ου*, *ὁ*, (*τύπτω*) = *μητραλοίας*; — *μητροφθόρος*, 2, (*φθείρω*) myrdende Moderen; — *μητροφόνος*, 2, (*φονεύω*) = frgd.; 2) *pass.*, *μητρόφονος*, 2, myrdet af

Moderen; o. — μητροφόντης ου, ὁ, = μητροφόνος; - (af μήτηρ).

†μητρυιά, ᾶς, ἡ, (μήτηρ) Stifmoder; df. — μητρυιάζω, er Stifmoder, opfører mig som en Stifmoder; — μητρυιός, οῦ, ὁ, Stiffader, som πατρυιός; o. — ματρυιώδης, 2, (εἶδος) stifmoderlig. — μητρῳάζω, helligholder Cybeles Fest; o. — μητρῳακός, 3, hørende til Gudernes Moder Cybele; (af μητρῷος Bem. 2). — μητρῷας, ου, ὁ, = μήτρως. — μητρῳασμός, ὁ, (μητρῳάζω) Helligholdelse af Cybeles Fest. — μητρώϊος, 3, poët., = μητρῷος; Od. — *μητρωνυμικός, 3, (ὄνομα) som benævnes efter Moderen; — μητρῷος, 3, moderlig, 2) hørende til Gudernes Moder Cybele; — τὸ Μητρῷον, Cybeles Tempel; i Athenen laae det tæt ved Raadhuset, βουλευτήριον, og tiente til Statsarchiv; τὰ Μητρῷα, sc. ἱερά, Cybeles religiøse Tienester; o. — μήτρως, ωος, ὁ, Morbroder, som μητροκασίγνητος, *Il.*; 2) Morfader, Bedstefader paa Moderens Side, *Pind.*; - μήτρωες ἄνδρες, Slægtninger paa Moderens Side, *id.*; - (af μήτηρ).

μηχᾰνάομαι, f. ήσομαι, lat. *machinor*, forarbeider, indretter, bygger kunstigen, τείχεα, *Il.*; λαγὼν μηχανησάμενος, havde giort i Stand, udpyntet, *Herod.*; b) oftest *transl.*, har i Sinde, udtænker (listige el. hemmelige Planer); bes. κακά, ἀτάσθαλα, ἀεικέα μηχανᾶσθαί τινι, ogs. ἐπί τινι, imod nogen, alm. anvender Kunst, List, Ondskab, o. dl., for at opnaae noget; c) *act.* μηχανάω alene *Od.* 18, 143, o. *Soph. Aj.* 1037; df. sild. μηχανάομαι som *pass.*, *pf.* μεμηχάνημαι, er kunstigen udtænkt el. indrettet, *Isocr.*; — μηχανέομαι, *jon.* f. μηχανάομαι; ὡς ἀπόσταιεν μηχανοίατο f. μηχανοῖντο, μηχανῷντο, *Herod.*; o. — μηχανεύω, = μηχανάομαι; - (af flgd.).

μηχᾰνή, ἡ, (μῆχος) lat. *machina*, Maskine, Instrument el. Værktøi til kunstigen at udføre el. bevirke noget; bes. Krigs- el. Beleiringsmaskine; ogs. Theatermaskine, θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, *Deus ex machina*; 2) *transl.*, Opfindelse, Kunst; Kunstgreb, List, Snildhed; alm. Middel til at opnaae noget; πάσῃ μηχανῇ, paa enhver mulig Maade; οὐδεμία μηχανή (ἐστι), det er ikke muligt, lader sig ikke giøre; ogs. Anstrængelse, Stræben, *Xen. Cyr.* 7, 5, 14. — *μηχάνημα, τό, = μηχανή; — μηχάνησις, ἡ, Brug el. Anvendelse af en Maskine, *machinatio*; ogs. = μηχανή, Maskine; — μηχανητής, οῦ, ὁ, som anvender List el. Klogskab, *machinator*; o. — μηχανητικός, 3, som veed at hielpe el. raade; opfindsom, listig, forslagen; - (af μηχανάομαι).

*μηχανηφόρος, 2, = μηχανοφόρος, *inc.*; — μηχανίη, ἡ, *poët.*, = μηχανή; = μηχανικός, 3, opfindsom, skikket til at opfinde, kunstrig; ἡ μηχανική, sc. τέχνη, den Kunst at opfinde og anvende Maskiner, Mekanik; — μηχανιώτης, ου, ὁ, *poët.*, = μηχανητής, *Hom. Merc.*; — μηχανοδίφης, ου, ὁ, (διφάω) som opsøger og anvender allehaande Midler, Kunstgreb, Maskiner; — μηχανόεις, εσσα, εν, kunstrig, opfindsom, *Soph.*; — μηχανοποιέω, forfærdiger el. anvender Maskiner; df. — μηχανοποιΐα, ἡ, den Kunst at forfærdige Maskiner; af — μηχανοποιός, ὁ, (ποιέω) som forfærdiger Maskiner; 2) *transl.*, = μηχανοῤῥάφος; — μηχανοῤῥᾰφέω, er - μηχανοῤῥάφος, 2, (ῥάπτω) som (syer) smeder Rænker, som udfinder og anvender List, Kunstgreb, o. dl.; - denne Handling og Handlemaade, μηχανοῤῥαφία, ἡ; — μηχανουργός, 2, (ἔργον) = μηχανοποιός; o. — μηχανοφόρος, 2, (φέρω) bærende el. bringende Maskiner; - (af μηχανή). — μῆχαρ, τό, o. μῆχος, τό, *poët.*, = μηχανή, Middel, Hielpemiddel; μῆχος κακοῦ, imod det Onde, *Hom.*, χείματος, imod Stormen, *Æsch.*; - (μῆχος er den gamle Stamme til μηχανή; derfor *jon.* μῆκος, som rimel. er besl. m. μήδομαι, *pf. inus.* μέμηκα).

μία, ἡ, *gen. irr.* μιᾶς, *fem.* til εἷς, jf. ἴα. — μιαιγαμία, ἡ, (γάμος) Blodskam; af — μιαίνω, f. -ᾰνῶ, *aor.* ἐμίηνα, *att.* ogs. ἐμίᾶνα, *aor. pass.* ἐμιάνθην; (*Il.* 4, 146, μιάνθην αἵματι μηροί forklare ældre *gramm.* som Forkortning af μιανθήτην, nyere af ἐμιάνθησαν, ligesaa f. μίανθεν; men da begge Forkortningsmaader mangle al Analogie, saa antager *Buttm.* μιάνθην at være 3 *dual.* af *aor. syncop. pass.*, ligesom f. ἐμιάνσθην, 3 *sing.* ἐμίαντο); *pf. pass.* μεμίασμαι; - oprindel. paasætter en Farve, *Il.* 4, 141; df. sædv., a) tilsmudser, giør plettet, ureen, o. dl.; b) *transl.*, besmitter, vanhelliger med nogen skændig Handling, Blodskyld, o. dl.; jf. d. lat. *violo*, o. *vitio*.

*μιαιφονέω, er - μιαιφόνος, 2, (φονεύω) som besudler med Blod, som myrder; df. — μιαιφονία, ἡ, Besudling med Blod, Mord, Blodskyld; — μίαμμα, τό, = μίασμα, *inc.*; — μίανσις, ἡ, Besudling, Besmittelse; o. — μιαντός, 3, farvet; plettet, besudlet; - (af μιαίνω). — *μιᾰρία, ἡ, Besudling, Beplettelse, Tilsmudsning; bes. Besmittelse med Blod el. Mord, Blodskyld; 2) ureen, ugudelig og forbrydersk

Tænke- og Handlemaade; v. — *μιαρόγλωσσος*, 2, (*γλῶσσα*) med ureen, dadlesyg Tunge; (af flgd.).

†*μῐᾰρός*, 3, *adv.* -*ρῶς*, (*μιαίνω*) farvet; plettet, tilsmudset; bes. besudlet med Blod, *Il.*; 2) *transl.*, som er besmittet med Mord el. Blodskyld; alm. ureen, *impurus*, forbrydersk, ugudelig; *b*) *ἡμέραι μιαραί*, de Dage i Maaneden Anthesterion, paa hvilke man udsonede de Afdøde med Drikoffere, *χοαί*; df. — *μιαροτρώκτης*, *ου*, *ὁ*, (*τρώγω*) = *μιαροφάγος*; v. — *μιαροφαγέω*, er - *μιαροφάγος*, 2, (*φαγεῖν*) som nyder urene Spiser; - denne Handling, *μιαροφαγία*, *ἡ*. — **μίασμα*, *τό*, Farvning; 2) Besudling; 3) *transl.*, Besmittelse med Mord el. anden Forbrydelse; ogs. Forbrydelsen selv, Misgierning, Skændsel, *piaculum*; — *μιασμός*, *οῦ*, *ὁ*, = *μίανσις*; v. — *μιάστωρ*, *ορος*, *ὁ*, Forbryder; som smitter sig el. andre med Mord, Blodskyld, Forbrydelse; 2) = *ἀλάστωρ*, Plageaand, *Trag*; - (af *μιαίνω*).

**μίγα*, v. *μῐγάδην*, *adv. poët.*, sammenblandet, imellem hinanden; — *μῐγάζομαι*, *poët.* f. *μίγνυμαι*, *Od.*; — *μῐγάς*, *άδος*, *ὁ*, v. *ἡ*, sammenblandet, uden Valg, *promiscuus*, *oppon.* *λογάς*; — *μίγδα*, v. *μίγδην*, *adv.*, = *μίγα*; *κάθιζον Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι*, imellem, iblandt, *Il.* 8, 437; — *μίγεν*, *æol.* f. *ἐμίγησαν*, *aor. 2 pass.* af *μίγνυμι*; — *μίγμα*, *τό*, det Blandede; Sammenblanding; *b*) det ved Blanding Tillavede, *ex.* Farver, Mixtur, Medicin, v. dl.; df. — *μιγματοπώλης*, *ου*, *ὁ*, (*πωλέω*) som sælger Mixturer el. Lægemidler; v. — *μιγμός*, *ὁ*, = *μίγμα*; (af flgd.).

μίγνυμι, ogs. *μιγνύω*, *Pind.*, derfor h. *Hom.* *μίσγω*, *f.* *μίξω*, *aor. 2. pass.* *ἐμίγην*; - mænger, blander, *οἶνον καὶ ὕδωρ*, *Hom.*, sædv. *τί τινι*, *ex.* *κόπρον τῇ γῇ*; df. alm. 2) forbinder, forener, bringer i Forbindelse el. Berørelse; *κάρη κονίῃσι ἐμίχθη*, faldt i Støvet, *Hom.*; *μίγνυσθαι γῇ*, *θαλάττῃ*, at komme i Land, paa Søen; 3) *transl.*, *a*) bringer i en Tilstand; *ἄνδρας* - *Μισγέμεναι* (*μίσγειν*) *κακότητι καὶ ἄλγεσι*, *Od.* 20, 203; *pass.*, *μίσγεσθαι στεφάνοις*, *νίκῃ*, v. dl., at komme i Forbindelse med, i Besiddelse af -; *b*) *in med.* v. *pass.*, kommer sammen med, har Omgang med nogen, *τινί*; *μίκτο* (*ἐμέμικτο*) *ὁμίλῳ*, *προμάχοισιν ἐμίχθη*, blandede sig imellem, *Il.*; *μίξεσθαι ξενίῃ*, at erholde Giestevenskab; men *ἐν δαΐ*, *ἐν παλάμῃσι μιγῆναι*, at geraade i Kamp, i Haandgemenge; bes. ogs. om legemlig Omgang, *φιλότητι* s. *ἐν φιλότητι μιγῆναί τινι*, *Hom.*

μίδας, *ου*, *ὁ*, etslags Kast i Tærningspil; 2) etslags for Bælgfrugter skadeligt Insect. — *μιερός*, 3, *jon.* f. *μιαρός*. — *μιηφόνος*, 2, = *μιαιφόνος*, *inc.* — *Μιθριακός*, 3, hørende til - *Μίθρας*, *ου*, *ὁ*, Persernes Solgud. — *μικιζόμενος*, *ὁ*, h. Lacedæmonierne, et Drengebarn i tredie Aar; af — *μικκός*, 3, *dor.* f. *μικρός*; df. — *μικκότρωγος*, 2, (*τρώγω*) som gnaver el. æder lidet; v. — *μικκύλος*, 3, *dim.* af *μικκός*, liden.

**μικραδῐκητικός*, 3, (*ἀδικέω*) som gior Uret i Smaating; — *μικραίτιος*, 2, (*αἰτία*) som klager over, gior Bebreidelser for Smaating; — *μίκρασπις*, *ιδος*, *ὁ*, *ἡ*, (*ἀσπίς*) med lidet Skiold; — *μικραῦλαξ*, *ακος*, *ὁ*, *ἡ*, med smaa Furer; *μικρ. χῶρος*, liden Ager; — *μικροβασιλεία*, *ἡ*, lidet Kongerige; af — *μικροβασιλεύς*, *ὁ*, = *μικρὸς βασιλεύς*, liden Konge, Underkonge; — *μικρόβιος*, 2, (*βίος*) kortlivet; — *μικρύβωλος*, 2, (*βῶλος*) bestaaende af smaa Jordklumper el. Masser; — *μικρογένειος*, 2, (*γένειον*) med liden Hage, med lidet Skæg; — *μικρόγενυς*, *υ*, (*γένυς*) med smaa Kiæver; — *μικρογλάφυρος*, 2, (*γλαφυρός*) liden og rund; — *μικρογνωμοσύνη*, *ἡ*, Forsagthed; af — *μικρογνώμων*, *ονος*, 2, (*γνώμη*) Forsagthed, Mismod; v. — *μικρογραφέω*, (*γράφω*) skriver med en kort Vocal; - (af *μικρός*).

**μικρόδοσις*, *ἡ*, = *μικρὰ δόσις*, liden Gave, at give smaa Foræringer; — *μικρόδουλος*, *ὁ*, (*δοῦλος*) liden Slave; — *μικροθαύμαστος*, 2, (*θαυμάζω*) som beundrer Smaating; — *μικροθυμέω*, er - *μικρόθῡμος*, 2, (*θυμός*) modløs, lavttænkende; df. — *μικροθυμία*, *ἡ*, Modløshed, lav el. nedrig Tænkemaade; — *μικροκαμπής*, 2, (*κάμπτω*) med en liden Bøining; — *μικροκαρπία*, *ἡ*, at være - *μικρόκαρπος*, 2, (*καρπός*) som bærer liden Frugt; — *μικροκέφαλος*, 2, (*κεφαλή*) med lidet Hovede; — *μικροκίνδυνος*, 2, (*κίνδυνος*) som vover sig i Fare for Ubetydeligheder; — *μικροκλέπτης*, *ου*, *ὁ*, (*κλέπτω*) som stiæler Smaating; — *μικροκοίλιος*, 2, (*κοιλία*) med liden Bug; med liden Hulhed; — *μικρόκομψος*, 2, (*κομψός*) smaaligen pyntet; v. — *μικρόκοσμος*, *ὁ*, (*κόσμος*) en liden Verden, Verden i det Smaa; - (af *μικρός*).

**μικροληψία*, *ἡ*, (*λῆψις*) at antage el. faae smaa Foræringer; — *μικρολογέω*, v. *in med.*, er en - *μικρολόγος*, 2, *adv.* -*λόγως*, (*λέγω*) egentl. som samler Smaating; alm. som agter paa Smaating el. Ubetydeligheder, nøieseende; df. *a*) nøieregnende, knap, kar-

rig; *b)* altfor nøiagtig, smaalig, ængstelig i sit Arbeide; *c)* vanskelig at omgaaes, gnaven, utilfreds; *d)* nedsættende, forringende; df. — *μικρολογία, ἡ,* at være en *μικρολόγος;* — *μικρόλῡπος,* 2, (*λύπη*) som sørger, som ærgrer sig over Smaating; — *μικρομελής,* 2, (*μέλος*) med smaa Lemmer; — *μικρομέρεια, ἡ,* at være - *μικρομερής,* 2, (*μέρος*) bestaaende af smaa Dele; — *μικρόμματος,* 2, (*ὄμμα*) smaaøiet; — *μικρόμυρτος,* 2, (*μύρτον*) som bærer smaa Myrtebær; - (af *μικρός*).

μικροποιέω, er - *μικροποιός,* 2, (*ποιέω*) som gior liden, forringende; — *μικροπολῑτεία, ἡ,* Nedstammen fra en liden By; af — *μικροπολίτης, ου, ὁ, fem. -λῖτις,* Borger el. Indvaaner af en liden By; Spidsborger; df. — *μικροπολιτικός,* 3, hørende til en saadan; *τὸ μ.,* Borgerskabet i en liden By; en Spidsborgers Adfærd; — *μικροπόνηρος,* 2, (*πονηρός*) ond i det Smaa; liden Skielm; — *μικρόπος,* 2, *poët.,* = *μικρόπους, ποδος, ὁ, ἡ,* (*ποῦς*) med smaa Fødder; kortbenet; — *μικροπρέπεια, ἡ,* Adfærd, Handlemaade af en *μικροπρεπής;* v. — *μικροπρεπεύομαι,* er en — *μικροπρεπής,* 2, *adv. -πῶς,* (*πρέπω*) smaalig i Tænke- og Handlemaade, modløs, nedrig; knap, karrig; *illiberalis;* — *μικροπρόσωπος,* 2, (*πρόσωπον*) med lidet Ansigt; — *μικροπτέρυξ, ῠγος, ὁ, ἡ,* med smaa Vinger; — *μικροπύρηνος,* 2, (*πυρήν*) med en liden Kiærne; - (af *μικρός*).

**μικρόῤῥαξ, ᾶγος, ὁ, ἡ,* (*ῥάξ*) med smaa Bær; — *μικρόῤῥῑν,* v. *μικρόῤῥῑς, ῖνος, ὁ, ἡ,* (*ῥίν*) med liden Næse; — *μικροῤῥοπύγιος,* 2, med kort Stiert; v. — *μικρόῤῥωξ, ωγος, ὁ, ἡ,* (*ῥώξ*) = *μικρόῤῥαξ;* af — *μικρός,* 3, liden, kort, lav, *Hom.;* ringe, ubetydelig, svag; *ἐκ μικρᾶς, sc. ἡλικίας,* fra Barndommen af; *μικρόν,* noget lidet; *οὐδὲ μικρόν,* end ikke det mindste; *κατὰ μικρόν, a)* i smaa Stykker; *b)* lidt efter lidt; *παρὰ μικρόν,* paa lidet nær, næsten, ogs. *μικροῦ,* v. *μικροῦ δεῖν,* ogs. *ὥστε μ. δεῖν,* egentl. saa at der feilede lidet; < *compar.* v. *superl. μικρότερος, -τατος;* ogs. *irreg. ἐλάσσων, ἐλάχιστος,* af *ἐλαχύς;* v. *μείων, μεῖστος,* ogs. *μειότερος, μειότατος;* - *jon. σμικρός, dor. μικκός,* jf. *μινύς, μινύθω;* [ῑ].

**μικροσῑτία, ἡ,* (*σῖτος*) at spise lidet; — *μικροσκελής,* 2, v. *μικρόσκελος,* 2, (*σκέλος*) med smaa Been el. Fødder; — *μικρόσοφος,* (*σοφός*) viis el. klog i Smaating; — *μικροσπέρματος,* v. *μικρόσπερμος,* 2, (*σπέρμα*) med Sæd, som falder i det Smaa; — *μικρόσταχυς, υ,* (*σταχύς*) med smaa Ax; — *μικρόστομος,* 2, (*στόμα*) med liden Mund, med liden Munding el. Aabning; — *μικρόσφαιρος,* 2, (*σφαῖρα*) den mindste Art af *μαλάβαθρον;* — *μικρόσφυκτος,* 2, (*σφύζω*) med svagt Pulsslag, *μικροσφυξία, ἡ;* — *μικρόσχημος,* 2, (*σχῆμα*) med liden Gestalt; — *μικροτέχνης,* 2, (*τέχνη*) Kunstner i det Smaa; — *μικρότης, ητος, ἡ,* Lidenhed, Ringhed, Lavhed, Nedrighed; — *μικροτράπεζος,* 2, (*τράπεζα*) som holder ringe el. slet Bord; v. — *μικρότριχος,* 2, (*θρίξ*) med lidet el. kort Haar; - (af *μικρός*).

**μικροφάγος,* 2, (*φαγεῖν*) som spiser lidet el. slet; — *μικρόφθαλμος,* 2, (*ὀφθαλμός*) smaaøiet; — *μικροφιλοτιμία, ἡ,* smaalig Ærgierrighed; af — *μικρο-φιλότῑμος,* 2, som søger sin Ære i Smaating, forfængelig i Smaating; — *μικροφρόνως, adv.* af - *μικρόφρων, ονος,* 2, (*φρήν*) modløs; med lav el. nedrig Tænkemaade; df. — *μικροφροσύνη, ἡ,* Modløshed; lav el. nedrig Tænkemaade; — *μικροφῠής,* 2, (*φύω*) liden af Vært el. Statur; df. — *μικροφυΐα, ἡ,* liden el. lav Vært; — *μικρόφυλλος,* 2, (*φύλλον*) med smaa Blade; — *μικροφωνία, ἡ,* liden el. svag Stemme; af — *μικρόφωνος,* 2, (*φωνή*) med liden el. svag Stemme; — *μικροχᾰρής,* 2, (*χαίρω*) som glæder sig over Smaating; — *μικρόχωρος,* 2, (*χώρα*) med liden Jordbund; — *μικροψῡχέω,* er, handler, viser mig som en - *μικρόψῡχος,* 2, (*ψυχή*) modløs; som har en lav, nedrig Tænkemaade; df. — *μικροψῡχία, ἡ,* Modløshed, Nedrighed; v. — *μικρύνω,* forringer, gior liden; - (af *μικρός*). — *μικτός,* 3, (*μίγνυμι*) blandet; til at blande.

μῖλαξ, ᾰκος, ἡ, = *σμῖλαξ.* — *Μιλησιουργής,* 2, (*ἔργον*) af milesisk Arbeide; af — *Μιλήσιος,* 3, af el. fra Byen Milet, *Μίλητος, ἡ.* — **μιλιάζω,* afmaaler efter Mile; — *μιλιάριον, τό,* en Milepæl; 2) etslags tilspidset Kobberkar til Destillering; — *μιλιασμός, ὁ,* (*μιλιάζω*) Afmaalen efter Mile; v. — *μιλιάω,* = *μιλιάζω;* af — *μίλιον, τό, miliarium,* en romersk Miil, = 1000 Skridt el. 8 Stadier. — *μῖλος, ἡ,* = *σμῖλος.*

**μιλτεῖον, τό,* Kar med Rødkrid el. Minnie; — *μίλτειος,* 3, af, med Rødkrid el. Minnie; — *μιλτηλῐφής,* 2, (*ἀλείφω*) bestrogen, farvet med Rødkrid el. Minnie, *Herod.;* jf. *μιλτοπάρῃος;* — *μίλτῐνος,* 3, af Rødkrid el. Minnie; *τὸ μίλτινον,* Minnie; — *μιλ-*

τίτης, ου, ὁ, λίθος, af Art el. Farve som Rødkrid, μίλτος. — μιλτοκάρηνος, 2, (κάρηνον) med rød Spids, rødhovedet; — μιλτοπάρῃος, 2, (παρειά) egentl. med rødfarvede Kinder; h. Hom. epith. til Skibe, hvis πρῷρα og πρύμνα paa Siderne ere strøgne med Rødt; o. — μιλτοπρεπής, 2, o. μιλτόπρεπτος, 2, (πρέπω) som ligner Rødkridfarve, der seer ud som Rødkrid; af — μίλτος, ἡ, Rødkrid, rubrica; 2) Minnie, minium; 3) = ἐρυσίβη, ἡ, Meeldug, robigo.

*μιλτοφυρής, 2, (φύρω) bestrøgen med Rødkrid el. Rødt; — μιλτόω, bestryger, farver med Rødt, Rødkrid, Minnie; — μιλτώδης, 2, (εἶδος) af Art el. Farve som Rødkrid el. Minnie; — μιλτωρυχία, ἡ, Graven efter Rødkrid; Rødkridgrube; af — μιλτωρύχος, 2, (ὀρύσσω) som opgraver Rødkrid; o. — μιλτωτός, 3, (μιλτόω) bestrøgen, farvet med Rødt, Rødkrid, Minnie; — (af μίλτος). — μίλφαι, αἱ, o. μίλφωσις, ἡ, Haarenes Affalden af Øienbrynene, ellers μαδάρωσις.

μῖμαίκυλον, ogs. μιμάκυλον, o. μαιμάκυλον, τό, den spiselige Frugt af Jordbærtræet, κόμαρος. — Μῖμαλλόνες, ogs. Μιμᾱλόνες, αἱ, Bachantinder; jf. Κλώδωνες; (rimel. besl. m. μιμέομαι). — μίμαρκις, s. μίμαρκυς, ἡ, en Ret af Harens, ogs. af andre Dyrs Indvolde og Blod. — *μῖμάς, άδος, ἡ, mimisk Kunstnerinde, etslags Skuespillerinde; — μῖμαυλέω, er — μίμαυλος, ὁ, (αὐλέω) etslags Mimiker el. mimisk Skuespiller; (rimel. fordi han lod sig ledsage af Fløiten); — μῖμέομαι, imitor, efterligner, eftergiør, c. acc.; — (af μῖμος).

*μῖμηλός, 3, efterlignende, skikket til at efterligne; 2) pass., efterlignet, eftergiort; df. — μῖμηλότης, ητος, ἡ, = μίμησις; — μίμημα, τό, det Efterlignede, Eftergiorte; Billede, Aftryk, Efterligning, Copie; — μίμησις, ἡ, Efterligning, Afbildning ved Efterlignelse; — μῖμητέος, 3, til at efterligne; — μιμητής, οῦ, ὁ, en Efterligner; — μῖμητικός, adv. -κῶς, hørende, skikket til at efterligne; — μῖμητός, 3, efterlignet, eftergiort; til at efterligne el. eftergiøre; o. — μῖμήτωρ, ορος, ὁ, poët., = μιμητής; — (af μιμέομαι). — μιμίζω, hinnio, vrinsker. — μῖμικός, 3, (μῖμος) mimisk, der ligner en Mime; df. uanstændig, utugtig. — μιμιχμός, ὁ, (μιμίζω) Vrinsken, hinnitus.

μιμνάζω, poët., = μίμνω, μένω. — μιμνήσκω, fut. μνήσω, minder, paaminder, formaner, τινά, sædv. τινά τινος, nogen om noget, Hom. — 2) in med., μιμνέσκομαι; pf. m. præs. Bem. μέμνημαι, memini, conj. μέμνωμαι, opt. μεμνήμην, Il., att. μεμνοίμην, μεμνῴμην, 3 ep. μεμνέῳτο, Il., men μέμνῃ, 2 sing. ind. f. μέμνησαι, Hom., o. μέμνεο, imperat. jon. f. μέμνησο, Herod.; fut. μνήσομαι, fut. 3, μεμνήσομαι; aor. pass. depon. ἐμνήσθην, f. μνησθήσομαι; — m. med. Bem. bruges ogs., men alene jon., μνάομαι, μνῶμαι, hvf. de episke Former μνωόμενος, ἐμνώοντο, μνώεο, o. μνέεται, μνεώμενος; (i det almindelige Sprog har μνάομαι alene Bemærkelsen frier); — a) mindes, erindrer mig, tænker paa noget, τινός, ogs. τί, o. ἀμφί, περί s. ὑπέρ τινος; χάρμης μνήσασθαι, at tænke paa, at lave sig til Kamp; ἀλκῆς μνήσ., at mindes, d. e. at bruge sin Styrke; undert. c. inf., ogs. c. part., ex. μέμνημαι ἀκούσας ποτέ σου, engang at have hørt af dig, Xen.; ὅτι μέμνηται εὖ παθών, Dem.; b) agter paa, er opmærksom paa noget, τινός, Il. 23, 361; c) erindrer med Ord, ommælder, omtaler; πατρὸς μνησθῆναι, Od. 4, 118; — jf. μνάομαι.

μίμνω, poët. f. μένω, bliver; transit., oppebier, holder Stand imod nogen, τινά, Hom.; μιμνόντεσσι, ep. dat. pl. part. f. μίμνουσι, Il. 2, 296. — *μῖμόβιος, 2, (βίος) som lever i el. af Mimik; — μῖμογράφος, 2, (γράφω) som skriver Mimer; o. — μιμολογέω, er — μῖμολόγος, 2, (λέγω) som giør el. foredrager Mimer; μιμολόγος ἠχώ, den eftersigende Echo; af — μῖμος, ὁ, en Efterligner; bes. en Skuespiller; μῖμοι γελοίων ᾀσμάτων, Dem.; 2) = μίμησις, sield.; 3) en Digtningsart, som sysselsatte sig med en tro Efterligning og Afbildning af Menneskenes Sæder og Skikke, Lidenskaber, o. dl.; df. — μιμώ, όος, ctr. οῦς, ἡ, en Abe.

μίν, acc. sing. 3 pers. pronom. f. αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, altid enklitisk; ogs. forstærket, μὶν αὐτόν, ham selv; men αὐτόν μιν oftest reflexive f. ἑαυτόν, Hom.; sild. ogs. poët. som 3 pers. pl., Alexandr.; dor. o. att. νίν. — μίνδαξ, ἄκος, ἡ, etslags persisk Røgelse. — μίνθα, o. μίνθη, ἡ, o. μίνθος, ἡ, Mynte, en Urt. — μίνθος, ὁ, Menneskeskarn; df. — μινθόω, giør ureen med μίνθος, Ar.; 2) = ἀποσκορακίζω. — Μῐνύαι, ῶν, οἱ, Minyerne, en gammel Slægt i Orchomenos, som nedstammede fra den orchomeniske Konge Μῐνύας, ου, ὁ; df. Μῐνῠᾱμάχος, 2, (μάχομαι) som bekæmper Minyerne. — μῐνῠανθής, 2, (μινύθω, ἄνθος) som blomstrer kort. — Μινύειος, jon. Μινυήϊος, 3, in

fem. ogſ. *Μινυηΐς, ΐδος*, minyeiſk, af el. fra Minyerne; af — *Μινύες, ων, οἱ*, = *Μινύαι.*

μῐνῠθέω, bliver mindre, tager af; men *transit.*, formindſker, ſom *μινυθίζω*, *inc.*; df. — *μῐνύθημα, τό*, det Formindſkede, Forringede, Udtærede; o. — *μινύθησις, ἡ*, Formindſkelſe, Forringelſe, Afſtumpning; — *μῐνῠθίζω*, gior mindre, forringer, afſtumper; o. — *μινυθικός*, 3, formindſkende, forringende; af — *μῐνύθω*, (*μινύς*), *minuo*, formindſker, forringer, afſtumper; udtømmer, ſvækker, *μένος, ἀρετήν*, *Hom.*; 2) *intr.*, bliver mindre, ringere, ſvagere, tager af, ſvinder hen, gaaer til Grunde, *id.*; df. — *μινυθώδης*, 2, (*εἶδος*) ringe, ſvag.

μίνυνθα, *adv.*, noget lidet, meget kort, et Dieblik, *Hom.*; (af *μινύς*; ſkal være *acc.* af *subst. inus. μίνυνς*); df. — *μινυνθάδιος*, 2, kortvarig, kortlivet, *Hom.*; *compar. μινυνθαδιώτερος*, *Il.*; o. — *μινυνθώδης*, 2, = *μινυθώδης*. — *μινυός*, 3, = *μινύς*, *Eust.* — **μινύριγμα, τό*, = *μινύρισμα*; af — *μῐνῠρίζω*, klynker med en fiin el. pibende Stemme, ſmaagræder; alm. nynner, knurrer el. kurrer med en ſagte Stemme; lat. *minurio*; df. — *μινύρισμα, τό*, Klynken, Klagen, Kurren, Nynnen, ſagte Sang; o. — *μινυρισμός, ὁ*, at klynke, nynne, ſynge med en fiin el. ſagte Stemme; o. — *μινύρομαι*, = *μινυρίζω*; jf. *κινύρομαι*; af — *μῐνῠρός*, 3, klynkende, pibende, kurrende, nynnende, ſyngende med en fiin el. ſagte Stemme; jf. *κινυρός*; af — *μινύς, ύ*, liden, ringe; kortvarig; alene h. *gramm.* ſom Stammeord til *μινύθω, μινυός*, *etc.*; df. — *μινυώριος*, o. *μινύωρος*, 2, (*ὥρα*) kortvarig, kortlivet. — *Μινώϊος*, 3, *jon.* f. *Μινῷος*, 3, *in fem.* ogſ. *Μινωΐς, ΐδος*, minoiſk, af el. fra Minos; af — *Μίνως, ωος*, *att.* ogſ. *ω*, *acc. Μίνω*, Minos, en Konge paa Kreta.

μίξ, *adv.*, (*μίγνυμι*) = *μίγα, μίγδην*. — **μιξ-αιθρία, ἡ*, o. *μιξαίθριον, τό*, (*αἰθήρ*) Blanding af Regn og Solſkin; — *μιξάνθρωπος*, 2, blandet med Menneſkegeſtalt, Halvmenneſke; — *μιξ-αρχηγέτης, ου, ὁ*, *dor.* -*ᾱγέτᾱς*, h. Argiverne *epith.* til Kaſtor ſom Halvheros; — *μιξέλληνες, οἱ*, (*Ἕλλην*) Halvgrækere; o. — *μιξίαμβος*, 2, blandet med Jamber, Satire, Spot; - (af *μίξις*). — *μιξίας, ου, ὁ*; ſom blander; o. — *μίξις, εως, ἡ*, Blanding, Sammenblanding; *b) transl.*, Omgang, Samqvem, Samfærſel; beſ. ogſ. legemlig Omgang; - (af *μίγνυμι*).

**μιξοβάρβαρος*, 2, halvbarbariſk og halvgræſk; — *μιξοβόας, ου, ὁ*, (*βοή*) blandet med Skrig; — *μιξοδία*, *ἡ*, o. *μίξοδος, ἡ*, (*ὁδός*) ſammenløbende el. forvirret Vei, Korsvei, Krydsvei, o. dl.; — *μιξοθάλασσος*, 2, (*θάλασσα*) *ἀνήρ*, ſom har ſin Beſtilling paa Søen, *ex.* en Matros, en Fiſker; — *μιξόθηλυς, υ*, (*θῆλυς*) blandet med det Qvindelige; — *μιξόθηρ, ηρος, ὁ, ἡ*, (*θήρ*) dyrblandet, Halvdyr og Halvmenneſke; — *μιξόθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ*, (*θρίξ*) halvbehaaret; o. — *μιξόθροος*, 2, (*θρόος*) med blandet Skrig; - (af *μίξις, μίγνυμι*).

**μιξόλευκος*, 2, (*λευκός*) blandet med Hvidt; — *μιξολύδιος*, 2, halvlydiſk, om en Toneart; df. — *μιξολῡδιστί*, *adv.*, i den halvlydiſke Toneart; — *μίξομαι*, *fut.* til *μίγνυμι*; — *μιξόμβροτος*, 2, *poët.* f. *μιξόβροτος*, (*βροτός*) halvdødelig, *Æsch.*; — *μιξονόμος*, 2, (*νέμω*) græsſende imellem hinanden; — *μιξοπάρθενος*, 2, (*παρθένος*) med en halvjomfruelig Skabning, *Herod.*; — *μιξοπόλιος*, 2, (*πολιός*) halvgraa, blandet med Graat; — *μιξόπῡος*, 2, (*πῦον*) blandet med Edder; — *μιξοφρύγιος*, 2, halvphrygiſk; — *μιξόφρυς, ύ*, (*ὀφρύς*) med ſammenløbende Dienbryne; — *μιξοφῠής*, 2, (*φύω*) af el. med en blandet Natur; o. — *μιξόχλωρος*, 2, (*χλωρός*) blandet med Grønt; - (af *μίξις, μίγνυμι*).

μῑσαγαθία, ἡ, Had til det Gode el. de Gode; af — *μῑσάγαθος*, 2, (*ἀγαθός*) hadende det Gode el. de Gode; — *μισαδελφία, ἡ*, Broderhad; af — *μισάδελφος*, 2, (*ἀδελφός*) ſom hader ſin Broder; — *μισαθήναιος*, 2, (*Ἀθηναῖος*) hadende Athenienſerne; h. *Dem. in superl.*; — *μισαλάζων, ονος*, 2, (*ἀλαζών*) hadende Pralere; — *μισαλέξανδρος*, 2, hadende Alexander; — *μισαλληλία, ἡ*, gienſidigt Had; af — *μῑσάλληλοι, ων, οἱ*, (*ἀλλήλων*) hadende hinanden; — *μισάμπελος*, 2, (*ἄμπελος*) hadende Viinſtokken; — *μισανθρωπέω*, er en - *μῑσάνθρωπος*, 2, (*ἄνθρωπος*) hadende Menneſker, menneſkefiendſk; df. — *μισανθρωπία, ἡ*, Menneſkehad; — *μισ-απόδημος*, 2, hadende Reiſer; o. — *μισαργυρία, ἡ*, (*ἀργύριον*) Had til Penge, Foragt for Penge; - (af *μισέω*).

**μίσγᾰ*, *adv.*, = *μίγα*; — *μισγάγκεια, ἡ*, (*ἄγκος*) Biergkloft, Dalgrund, hvori Biergſtrømmene løbe ſammen; i Proſa, *συνάγκεια*; — *μισγοδία, ἡ*, = *μιξοδία*; — *μισγόλας*, (*λαός*) *θόρυβος*, Larm af den ſammenblandede Mængde; o. — *μισγόνομος*, 2, (*νέμω*) *γῆ*, Egn med fælles Græsgang,

Alminding; af — μίσγω, blander, *Hom.*; see u. μίγνυμι; (af μίσγω er d. lat. *misceo*, o. s. v.). — *μῑσέλλην, ηνος, ὁ, ἡ, (Ἕλλην) Grækerfiende; — μισεργος, 2, (ἔργον) arbeidsky; o. — μῑσεταιρεία, ἡ, Adfærd af en - μῑσέταιρος, 2, (ἑταῖρος) som hader sine Staldbrodre; - (af flgd.).

†μῑσέω, *f.* ήσω, hader, afskyer, foragter, vil ikke, *c. acc.*, τοὺς αὐτοὺς καὶ μισεῖν καὶ φιλεῖν, οὓς ἡ πατρίς, *Dem.*; ogs. m. *acc. c. inf.*, *Il.* 17, 272; df. — μίσηθρον, τό; Middel til at vække Had imod nogen; jf. φίλτρον; — μῑσήλιος, 2, (ἥλιος) som skyer Solen; — μίσημα, τό, det Hadede, Gienstanden for Had; — μῑσηνέρως, ωτος, ὁ, ἡ, (ἔρως) Elsker, som bliver hadet; — μῑσητεία, o. -τία, ἡ, Utugtighed, Horeri; alm. umættelig Graadighed; = μῑσητή, ἡ, utugtigt Fruentimmer, Hore; — μῑσητής, οῦ, ὁ, som hader, Fiende; — μῑσητικός, 3, *adv.* -κῶς, horende, skikket, tilboielig til at hade el. afskye; — μῑσητός, 3, *adv.* -τῶς, hadet, afskyet, hvorved man ækles; 2) utugtig, geil, jf. μισητή; 3) umættelig; o. — μίσητρον, τό, = μίσηθρον.

μισθαποδοσία, ἡ, Betaling af den skyldige Løn el. Sold; o. — μισθαποδότης, ου, ὁ, som betaler den skyldige Løn el. Sold; (af μισθός o. ἀποδίδωμι). — μισθάριον, τό, *dim.* af μισθός. — μισθαρνευτικός, 3, = μισθαρνητικός, af — μισθαρνεύω, *inc.*, = flgd.; — μισθαρνέω, arbeider el. tiener for Løn, er en - μισθάρνης, ου, ὁ, (μισθός, ἄρνυμι) som modtager Løn, som arbeider el. tiener for Løn, Daglønner, Arbeidsmand; o. — μισθαρνητικός, 3, hørende til, vedkommende Arbeide el. Tieneste for Løn; o. — μισθαρνία, ἡ, at modtage Løn el. Sold for Arbeide el. Tieneste, at arbeide el. tiene for Løn; (af μισθαρνέω). — μισθαρνικός, 3, hørende til, vedkommende en Arbeidsmand el. Daglønner, μίσθαρνος. — μισθάρνισσα, ἡ, *fem.* til μισθάρνης. — μίσθαρνος, ὁ, = μισθάρνης.

*μισθαρχίδης, ου, ὁ, (ἀρχή) som søger saadane Øvrighedsposter, der ere forbundne med Løn, *Ar.*; dannet som σπουδαρχίδης; — μίσθιος, 3, ogs. 2, lønnet, besoldet; leiet, til at leie; — μισθοδοσία, ἡ, (δόσις) Lønnen, Besolden; — μισθοδοτέω, er — μισθοδότης, ου, ὁ, (δίδωμι) som giver Løn el. Sold; o. — μισθόδωρος, 2, (δωρέω) = frgd.; af — μισθός, οῦ, ὁ, Løn, Lønning, Sold; Leie, *germ.* Miethe; alm. Betaling, Giengield, Belønning, ogs. Straf; — μισθὸν φέρεσθαι o. φέρειν, som μ. λαμβάνειν, at erholde Løn, *Xen.*; μισθοῦ εὐεργετεῖν, f. μισθοῦ ἕνεκα εὐ., for at vinde derved, *id.*; — μισθοῦ λέγειν, f. ἀντὶ μισθοῦ, for Betaling, *Dem.*; — bes. i Athenen, μισθὸς βουλευτικός, δικαστικός, συνηγορικός, den Raadsherrerne, Dommerne, Talerne tillagte Besoldning; μισθὸς ἐκκλησιαστικός, de Borgeres Sold, som mødte i Folkeforsamlingen.

*μισθοφορά, ἡ, Lønning, Sold, Betaling for Tieneste; Leie; — μισθοφορέω, erholder Sold el. Løn; tiener nogen, τινί, gior Tieneste hos nogen, παρά τινι, for Løn el. Sold; bes. tiener i Krig som Leiesoldat; men ἀνδράποδον μισθοφοροῦν, som Eiermanden har udleiet til andre, *Xen.*; df. — μισθοφορία, ἡ, Tieneste for Løn el. Sold; 2) = μισθοφορά; o. — μισθοφορικός, 3, hørende til en μισθοφόρος, Leiesoldat, *etc.*; — τὸ μισθοφορικόν, = οἱ μισθοφόροι, Leietropperne; af — μισθοφόρος, ὁ, ἡ, (μισθὸν φέρων) som faaer Løn, som arbeider for Løn, Arbeidsmand; bes. Leiesoldat, *mercenarius*.

†μισθόω, (μισθός) udleier, bortforpagter, *eloco*; μισθοῦν ἑαυτόν ἐπί τι, at sælge sin Tieneste til noget; 2) *in med.*, leier, forpagter, tager i Sold; οἱ τὰ μισθώσιμα μισθούμενοι, som forpagte Statsindkomsterne, *Dem.*; 3) *in pass.*, tages i Sold; df. — μίσθωμα, τό, det Leiede, Forpagtede; Forpagtning; τέλος εἶχε τὸ μίσθωμα, Leiecontracten var udløben, *Dem.*; 2) den betingede Løn; bes. Skiøgeløn, jf. ἐμπολή; - *dim.* μισθωμάτιον, τό; — μισθωσιμαῖος, 3, leiet, tinget for en Løn; til at have for Løn; — μισθώσιμος, 2, som er at faae til Leie el. i Forpagtning, see u. μισθόω; som kan haves for Løn; — μίσθωσις, ἡ, Udleien, Bortforpagten; Forpagtning; Forpagtningssum; μισθώσεις τεμένων εἰσπράττειν, *Dem.*; — μισθωτεύω, = μισθοφορέω; — μισθωτής, οῦ, ὁ, som tiener for Løn, Arbeidsmand; — μισθωτικός, 3, tienlig, beqvem til at bortleie; tilboielig til at bortleie; af — μισθωτός, 2, leiet el. tinget for Løn; ὁ μ., Daglønner, Leiesoldat; o. — μισθώτρια, ἡ, *fem.* til μισθωτής.

μίσιππος, 2, (μισέω, ἵππος) hadende Heste. — μίσκος, ὁ, = μίσχος, en Stilk. — *μῑσοβάρβαρος, 2, hadende Barbarer el. Fremmede; — μῑσοβασιλεύς, έως, ὁ, en Kongehader; — μῑσόγαμος, 2, (γάμος) hadende Ægteskab; — μῑσογέλως, ωτος, ὁ, ἡ, hadende Latter; — μισογόης, ου, ὁ, hadende Giøglerier; — μισογύναιος, 3, hadende Fruentimre, som μισογύνης;

— μισογυνεία, ἡ, Fruentimmerhad; af — μισογυνέω, er — μισογύνης, ου, ὁ, (γυνή) Fruentimmerhader; — μισοδημία, ἡ, Had til Folket el. til Demokratiet; af — μισόδημος, 2, (δῆμος) hadende Folket el. Folkets Frihed; — μισο-δημότης, ου, ὁ, Fiende af sine Medborgere, jf. δημότης; ogs. = frgd.; — μισο-δικαστής, οῦ, ὁ, Fiende af Dommerne; o. — μισόδικος, 2, (δίκη) hadende Processer; - (af μισέω).

*μισόθεος, 2, (θεός) hadende Guderne; — μισόθηρος, 2, (θήρα) hadende Jagten; — μισοΐδιος, 2, (ἴδιος) hadende sine Egne; — μισοινία, ἡ, Had til Viin; af — μίσοινος, (οἶνος) hadende Viin; — μισοκαῖσαρ, αρος, ὁ, Fiende af Cæsar; — μισόκακος, 2, (κακός) hadende det Onde el. de Onde; — μισόκαλος, 2, (καλός) hadende det Smukke el. de Smukke; — μισοκερδής, 2, (κέρδος) hadende Vinding el. Vager; — μισολάκων, ωνος, ὁ, ἡ, hadende Lakonierne; — μισολάμαχος, 2, hadende Lamachus, Ar.; — μισόλεκτρος, 2, (λέκτρον) hadende Ægteskab; — μισολογέω, er - μισόλογος, 2, (λόγος) hadende el. foragtende Videnskaberne; df. — μισολογία, ἡ, Had imod Videnskaberne; — μισόνοθος, 2, (νόθος) hadende Bastarder; — μισόνυμφος, 2, (νύμφη) hadende Brude el. Giftermaal; o. — μισοξενία, ἡ, Had, Uvenlighed imod Giestevenner el. Fremmede; af — μισόξενος, 2, (ξένος) hadsk, uvenlig imod Giestevenner el. Fremmede; - (af μισέω).

*μισόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) hadende Børn; — μισοπάρθενος, 2, (παρθένος) hadende Jomfruer; — μισοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ) hadende Faderen; — μισοπέρσης, ου, ὁ, hadende Perserne; — μισοπόλεμος, 2, hadende Krigen; — μισόπολις, ιος, ὁ, ἡ, (πόλις) hadende Byen el. Staten; — μισο-πολίτης, ου, ὁ, hadende Borgerne; — μισοπονέω, er μισόπονος, hader el. skyer Arbeide; — μισοπονηρέω, er - μισοπόνηρος, 2, adv. -ρως, (πονηρός) som hader onde Mennesker el. onde Handlinger; alm. som hader; df. — μισοπονηρία, ἡ, Had imod onde Mennesker el. Handlinger; alm. Had; — μισοπονία, ἡ, Had til Arbeide, Arbeidsskyhed; af — μισόπονος, 2, (πόνος) hadende Arbeide el. Møie, arbeidsskye; — μισοπόρπαξ, ακος, ὁ, hadende Skioldgrebet, d. e. Krigen; superl. μισοπορπακίστατος, komisk h. Ar.; — μισοπράγμων, ονος, 2, (πρᾶγμα) som hader Virksomhed el. Forretninger; — μισοπροσήγορος, 2, = ἀπροσήγορος; — μισόπτωχος, 2, (πτωχός) hadende Tiggere; — μισοπώγων, ωνος, ὁ, ἡ, hadende Skægget; o. — μισορώμαιος, 2, hadende Romerne; - (af μισέω).

μῖσος, εος, τό, (μισέω) Had, Afsky, Fiendskab; τὰς πόλεις εἰς μῖσος αὐτῶν προήγαγον, Xen.; ogs. in pl., τὰ μίση - ἐφ' ὅλην ἔρχεται τὴν πόλιν, Dem.; b) Gienstanden for Had el. Fiendskab. — *μισόσοφος, 2, (σόφος) hadende Viisdom, oppon. φιλόσοφος; — μισο-στρατιώτης, ου, ὁ, hadende Soldaterne; — μισοσώματος, 2, (σῶμα) hadende, ringeagtende Legemet; — μισοτεκνία, ἡ, Børnehad; af — μισότεκνος, 2, (τέκνον) hadende Børn; — μισοτύραννος, 2, hadende Tyranner; — μισότυφος, 2, (τῦφος) hadende Opblæsthed; — μισοφαής, 2, (φάος) hadende, skyende Lyset; — μισοφίλιππος, 2, hadende Philippus; — μισοφιλόλογος, 2, hadende Lærdom el. lærde Folk; — μισόφιλος, 2, (φίλος) hadende Venner el. Venskab; — μισόφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, (φροντίς) hadende Sorger; — μισόχρηστος, 2, (χρηστός) hadende det Nyttige, det Gode, de Gode; o. — μισοψευδής, 2, (ψεῦδος) hadende Løgn; - (af μισέω).

μιστυλάομαι, spiser Sovemad, Sobber med et udhulet Stykke Brød, μιστύλη, ἡ, istedetfor med en Skee; transl., ἀμφοῖν χειροῖν μιστυλᾶται τῶν δημοσίων, øser med begge Hænder af el. bestiæler det Offentlige, Ar. Equ. 827; hvor Udgaverne dog sædv. have μυστιλᾶται, jf. μιστύλλω; af — μιστύλη, ἡ, see n. frgd.; skrives ogs. μυστίλη, som besl. m. μύστρον. — μιστύλλω, skærer i Stykker, sønderlemmer; skrives ogs. μυστίλλω, ex. Ar. Equ. 1168; (μιστύλλω vil man aflede igiennem μεῖστος af inus. μίω; = μινύθω, ogs. besl. m. μίτυλος): — μίσυ, νος, o. εως, τό, Vitriolerts, guul Atramentsteen; 2) etslags Jordfrugt ligesom Trøfler. — μίσυβρις, ιος, ὁ, ἡ, (μισέω, ὕβρις) hadende Overmod og Frækhed. — μίσχος, ὁ, Stilk, Stængel (ved et Blad el. en Frugt), pediculus; jf. μόσχος; 2) i Thessalien, etslags Værktøi til at grave med. — μισώδης, 2, (μῖσος, εἶδος) hadværdig, forhadt.

μιτόεργος, 2, (ἔργον) forarbeidende, dannende Traaden, om Tenen; o. — μιτορράφής, 2, (ῥάπτω) syet, d. e. knyttet af Traade, om et Net; af — μίτος, ὁ, Traad; Il. 23, 762, rimel. Rending; μοιρῶν μίτος, Parcernes Traad; κατὰ μίτον, sammenhængende, uafbrudt, uno filo contextum, el. som κατὰ λεπτόν, slet og ret, ligesom κατὰ λιτόν; 2) en Stræng; df. — μιτόω, ogs. in

med., νήματα, spænder Traaden el. Strængen; *transl.*, φθόγγον μιτώσασθαι, at lade Stemmen tone som en Stræng.

† μίτρα, *jon.* μίτρη, ἡ, Livgiord, (som en Deel af Rustningen og under Pantseret, *Il.*), jf. ζωστήρ; ogs. alm. Baand, Bind, Giord; ds. bes., *a)* som ζώνη, Jomfrubælte; *b)* som στρόφιον, Brystbind; 2) etslags Hovedbind el. Turban, som bæres af de østerlandske Folk; (besl. m. μίτος); ds. — μιτρηφόρος, 2, = μιτροφόρος, *Herod.*; — μιτρίον, τό, *dim.* af μίτρα; — μιτρόδετος, 2, (δέω) bunden med en Mitra; — μιτροφορέω, er - μιτροφόρος, 2, (φέρω) bærende en Livgiord el. et Hovedbind, (det sidste h. Grækerne Tegn paa Blødhed); — μιτροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών) med en Livgiord om Kiortelen; — μιτρόω, omgiver med et Livbælte el. et Hovedbind; o. — μιτρώδης, 2, (εἶδος) βρόχος, Strikke, som er giort af et Jomfrubælte, *Soph. Antig.* 1222, hvor man ogs. læser μιτώδης βρ., Strikke af Traade.

Μιτυληναῖος, 3, mytelenæisk, af, fra - *Μιτυλήνη*, ἡ, Hovedstaden paa Lesbos. — μίτυλος, ogs. μύτιλος, 3, *mutilus*, afstumpet, afstudset; bes. uden Horn; (besl. m. μιστύλλω). — μιτώδης, 2, (μίτος) see u. μιτρώδης. — μιχθαλόεις, εσσα, εν, = ὁμιχλώδης, *inc.* — μιχθείς, *part.*, μιχθῆναι, *inf.*, *aor.* 1 *pass.* til μίγνυμι. — μίχω, = ὁμιχέω, *inc.* — μίω, *inus.*, see u. μιστύλλω.

† μνᾶ, *ctr.* af *inus.* μνάα, *jon.* μνέα, *gen.* μνᾶς, lat. *mina*, en Mine, *a)* som Vægt, = 100 Drachmer el. omtrent $28\frac{1}{2}$ Lod; *b)* som Mynt, = 100 Drachmer el. $22\frac{1}{2}$ Rdlr. Courant; 60 μναῖ udgiore een Talent; ds. — μναάῖος, ogs. μναϊαῖος, 3, o. μναιαῖος, ogs. μναῖος, o. μνάϊος, 3, som holder een μνᾶ i Vægt el. i Værd; o. — μνᾱδάριον, τό, *dim.* af μνᾶ.

μνάομαι, *ctr.* μνῶμαι, = μιμνήσκομαι, erindrer mig, men alene *ep.* o. *jon.*; see u. μιμνήσκω; 2) alm. søger efter noget, søger at naae noget, *c. acc.*, μνεώμενος ἀρχήν, *Herod.*; bes. *c. acc.* γυναῖκα, frier. — μνασιδωρέω, *dor.* f. μνησιδωρέω. — μνασίον, τό, o. μνασίς, ἰδος, ἡ, et cyprisk Kornmaal, som holdt to Medimner. — μνάσιον, τό, etslags spiselig Vandplante i Ægypten. — μναστήρ, ὁ, *fem.* μνάστειρα, *dor.* f. μνηστήρ, *etc.* — μνάω, *inus.*; alene h. *gramm.* som Thema til μιμνήσκω. — μνέα, ἡ, *jon.* f. μνᾶ. — μνεία, ἡ, (μιμνήσκω) Mindelse, Erindring, Hukommelse.

*μνῆμα, τό, Minde, Mindesmærke, Erindringstegn, *monumentum*; μνῆμα τάφου, Gravminde, *Il.*, ogs. *absol.* μνῆμα; 2) = μνήμη, Hukommelse, Erindring, *Theogn.*; ds. — μνημάτιον, τό, *dim.* af frgd.; o. — μνηματίτης, ου, ὁ, λόγος, Mindetale; — μνημεῖον, τό, hvad der minder om noget, Mindesmærke; τῆς ψυχῆς μνημεῖα διαπονεῖσθαι, *edere specimina ingenii*, *Xen.*; alm. som μνῆμα, Minde, Gravminde; *monumentum*, ogs. Sted, hvor Mærkværdigheder opbevares; 2) τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον, huskes, bevares i Hukommelsen, *Pl.*; — μνήμη, ἡ, Hukommelse, Erindring; ἐφ᾽ ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφικνεῖται, i Mands Minde, *Xen.*; τὸν ἀεὶ χρόνον μνήμης τυγχάνοιμι, skulde blive erindret, *id.*; 2) Omtale, Mindelse; τῆς μνήμην εἶχον, om hvilken jeg har talt, *Herod.*; ligel. μνήμην τινὸς ποιεῖσθαι, *id.*; 3) som μνημεῖον, Sted til Opbevaring, Cabinet, Archiv, *Herodian.*; o. — μνημήϊον, τό, *jon.* f. μνημεῖον; - (af μιμνήσκω, μνάομαι).

*μνημόνειος, 3, horende til, tienlig for Hukommelsen; ζητήματα μν., som ove Hukommelsen; — μνημόνευμα, τό, Erindring el. Mindelse om noget; — μνημονευτικός, 3, horende, skikket til at erindre el. minde om noget; af — μνημονευτός, 3, hvad man erindrer sig el. kan erindre sig; 2) omtalt, ommældt; af — μνημονεύω, (μνήμων) som μιμνήσκομαι, erindrer mig, kommer i Hu, mindes, *b)* bringer i Erindring, ommælder, omtaler; ἄνθρωποι μνημονευόμενοι, omtalte, berømte Mænd.

*μνημονικός, 3, *adv.* -κῶς, horende til el. vedkommende Hukommelsen; ἁμάρτημα μνημ., Hukommelsesfeil; 2) med god Hukommelse; τὸ μνημονικόν, *a)* Hukommelse; *b)* Hukommelseskunst, ogs. τὰ μνημονικά, *Xen.*; — μνημόνιος, 2, = μνημόνειος; — μνημοσύνη, ἡ, Erindring, Mindelse; Hukommelse; μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς γενέσθω, glemme man ikke Ilden, *Hom.*; 2) som *nom. pr.*, *Mnemosyne*, Musernes Moder, *Hes.*; af — μνημόσυνος, 2, befordrende, bevarende Erindringen el. Mindet om noget; γράμματα λήθης μνημόσυνα, hindre Forglemmelse; τὸ μνημόσυνον, = μνημεῖον; - (af flgd.).

μνήμων, *neutr.* μνῆμον, *gen.* ονος, 2, *adv.* μνημόνως, (μιμνήσκω, μνάομαι) som erindrer sig, som mindes; φόρτου μνήμων, som bærer Omsorg for Ladningen, *Od.*; *b)* med god el. stærk Hukommelse; 2) *act.*, paamindende, formanende, raadende; ὁ μνήμων, Raadgiver, Fører; *dor.* μνάμων, = ἐπιστάθμος συμποσίου; h. *Arist.* = γραμμα-

ιτεός, jf. ἱερομνήμων. — μνῆσαι, *inf. act.*, v. μνησαίατο, *jon.* f. μνήσαιντο, *3 pl. opt. med., aor.* 1 til μιμνήσκω. — μνησάρετος, 2, (μιμνήσκω, ἀρετή) som mindes Dyden, dydig; *fem.* Μνησαρέτη, som *nom. pr.*, egentl. den Dydige. — μνησάσκετο, *jon.* f. ἐμνήσατο, *3 sing. aor.* 1 *med.* til μιμνήσκω.

*μνησιδωρέω, (δῶρον), h. *Dem. dor.* μνασιδ., bringer Gaver af Taknemmelighed, offrer, takker; — μνησίθεος, 2, (θεός) som tænker paa Gud; — μνησικακέω, er μνησίκακος, mindes det Onde, tænker paa Hævn, *c. dat. pers.* v. *gen. rei, ex.* μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς – μηδένος, *Xen. Anab.* 2, 4; ofte ogs. *absol.*, thi i μηδὲν μνησικακεῖν, *Thuc.* 4, 74, bør μηδὲν forklares som *adv.*, *nullo modo*, og ikke som *acc. rei*; df. — μνησικακητικός, 3, tilbøielig til at hævne sig for lidt Uret; v. — μνησικακία, ἡ, Harme over en lidt Uret, Hævngierrighed; af — μνησίκακος, 2, *adv.* -κάκως, (κακός) som mindes den lidte Uret og tænker paa Hævn, hævngierrig; – (af μιμνήσκω, μνάομαι).

μνησίμαχος, 2, (μάχη) som mindes Kampen, kamplysten; — μνησίνοος, 2, *ctr.* μνησίνους, (νόος) som bruger sin Forstand, besindig; — μνησιπήμων, ονος, 2, (πῆμα) som mindes en Krænkelse el. Forbrydelse, *Æsch.*; — μνῆσις, ἡ, Mindelse, Erindring, τινός, om nogen, *Herod.*; v. — μνησίτοκος, 2, (τίκτω) som mindes Fødselen, d. e. fødende, frugtbar; – (af μιμνήσκω, μνάομαι). — μνήσκομαι, *poët.* f. μιμνήσκομαι, sield. — μνήσομαι, *fut. med.* til μιμνήσκω.

*μνηστεία, ἡ, Frien, Frieri; — μνήστειρα, ἡ, *fem.* til μνηστήρ, som frier; *b) pass.*, til hvem man frier, Bruden; 2) som paaminder, maner, fremkalder, opvækker; Ἀφροδίτας – μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν, *Pind. Isthm.* 2, 8; — μνήστευμα, τό, hvortil man frier, Brud, Hustru; μνήστευμα γυναικός f. μνηστὴ γυνή, *Eur.*; 2) Frieri, Giftermaal; — μνήστευσις, ἡ, Frien, Frieri, Forlovelse, Giftermaal; v. — μνηστευτικός, 3, hørende til Frieri, Forlovelse, Giftermaal; af — μνηστεύω, (μνηστός) frier, γυναῖκα, θύγατρα, til Konen, til Datteren, *Od.*; faaer til Kone, gifter mig, τινά, med nogen; *b)* sild. *in act.* frier for en anden, *in med.* frier for mig selv; 2) lover el. giver til Kone, forlover, τὴν θυγατέρα τινί, Datteren med nogen; ogs. γάμον μνηστεύω τινί, *Eur.*; 3) alm. søger at opnaae el. erholde, forskaffer mig noget. — μνηστεύω, = μνηστεύω, *inc.*

μνηστή, ἡ, see u. μνηστός. — †μνηστήρ, ῆρος, ὁ, (μνάομαι) en Frier, en Beiler, *Od.*; sild. ogs. Brudgom, Ægtemand; *b)* alm. som stræber efter el. attraaer noget; 2) en Paaminder, en Maner, en Vækker; ogs. som mindes, som erindrer sig, sørger for, er ivrig for noget, τινός; εὐκλεᾶ – μναστῆρ᾽ ἀγώνων, *Pind. Pyth.* 12, 42; df. — μνηστήριος, 3, hørende, skikket til Frier el. til Frieri; — μνηστηριώδης, 2, (εἶδος) friermæssig; — μνηστηροκτονία, ἡ, Friermord, Beilermord; af — μνηστηροκτόνος, 2, (κτείνω) myrdende Beilerne; — μνηστηροφονία, ἡ, (φονεύω) = μνηστηροκτονία; saaledes kaldes ogs. d. 22de Sang af Odysseen.

μνῆστις, ιος, ἡ, (μιμνήσκω, μνάομαι) Tænken paa noget, τινός, δόρπου, *Od.*; alm. som μνήμη, *mentio*, Mindelse, Erindring, Omtale; οὕτω δὴ Γέλωνος μνῆστις γέγονε, *Herod.* — μνηστός, 3, (μνάομαι) til hvem der er beilet; forlovet, gift; ἄλοχος μνηστή, Ægtehustru, *Hom.* — μνήστρια, ἡ, *fem.* til μνηστήρ, Frierske, Koblerske; v. — μνῆστρον, τό, Forlovelse, Giftermaal; (af μνηστήρ). — μνηστύς, ύος, ἡ, *jon.* f. μνηστεία, Frieri, Beilen, *Od.*; 2) = μνήμη; [ῠ *in trisyll.*, ellers ῡ]. — μνήστωρ, ορος, ὁ, = μνηστήρ. — μνήσω, *fut.* til μιμνήσκω.

μνῐᾰρός, 3, μνῐόεις, 3, v. μνιώδης, 2, (εἶδος) mosagtig; uldagtig, blød; af — μνίον, ogs. μνῖον, τό, Mos, Søgræs, Tang, *Nic.*; (besl. m. μνόος). — μνοία, ἡ, Slavestand hos Kretenserne, see u. μνώα; df. — μνοΐτης, ου, ὁ, en Slave. — μνόος, *ctr.* μνοῦς, ὁ, den første bløde Dun el. Uld paa Fugle og Dyr, de første Melkehaar, *pluma*; (besl. m. μνίον); df. — μνοΐδιον, τό, *dim.* af μνόος. — μνώα, μνωΐα, v. μνῴα, ἡ, = μνοία; (maaskee besl. m. μνόος, *pluma*, ligesom vi undert. bruge Dreng ogs. om en gammel Tiener); df. — μνωΐτης, μνῴτης, v. μνώτης, ου, ὁ, = μνοΐτης. — μνωόμενος, *part. præs.*, v. μνώοντο, *3 pl. impf.* til μνάομαι, *poët.* udvidet f. μνώμενος, μνῶντο, ἐμνάοντο).

μογγός, 2, med hæs el. utydelig Stemme; — μογερός, 3, *adv.* -ρῶς, møisommelig, kummerlig, elendig; af — μογέω, (μόγος) har Møie og Arbeide, arbeider; udholder Anstrængelse, Møisommelighed, bes. *in part.* hos et andet Verbum, *ex. Il.* 11, 635, μογέων – , med Anstrængelse; lider el. føler Smerte, er syg, som *laboro*; ogs. m. et besl. Accusativ, bes. κακὰ πολλά, s. πολλά, ogs. ἄλγεα, udstaaer meget Ondt, udholder

Smerter, ἐπί τινι, for el. i Anledning af –, *Hom.* — μογιάω, *lacon.* f. μογέω.

*μογιλάλια, ἡ, Tunghed i Talen, den Tilstand at være – μογιλάλος, 2, (λαλέω) som taler tungt, som det falder tungt at tale; af — μόγις, *adv.*, med Møie, med Anstrængelse, næppe, *Hom.*; jf. μόλις; df. — μογισαψέδαφος, 2, (ἅπτομαι, ἔδαφος) som næppe berører Jorden, *Luc.*; af — μόγος, ου, ὁ, Møie, Arbeide, Anstrængelse; Kummer, Elendighed, Lidelse, *labor*; (df. μογέω, μόχθος, o. fl.). — μογοστοκέω, er μογοστόκος, som føder tungt el. med Smerte; μογοστοκία, ἡ, tung Fødsel; af — μογοστόκος, 2, (μόγις, τίκτω) som føder tungt; 2) som hielper dem, der have en tung Fødsel, *epith.* til Eileithyia, *Il.*

μόδιος, ὁ, d. lat. *modius*, et Kornmaal, = ⅓ af en Amphora, el. 16 Sextarier; 2) et Længdemaal af 200 ὀργυιαί el. Favne; df. — μοδιομός, ὁ, Udmaalen efter Modier. — μόδος, ἡ, etslags Plante, rimel. = μάδον, μάδος. — μόθαξ, ακος, ὁ, = μόθων — μόθος, ὁ, Slagets Larm el. Tummel; ἐπαΐξαι μόθον ἵππων, at styrte ind paa de fremtrængende Rytteryogne, *Il.* 7, 241; (besl. m. μόγος, μόχθος).

μόθων, ωνος, ὁ, i Sparta ere μόθωνες, Børn fra andre Byer i Lakonien, hvilke, uden at være fødte Spartaner, dog opdroges tilligemed disse; de kaldtes ogs. τρόφιμοι; 2) = οἰκογενής, *verna*, en i Huset født og opdragen Slave, (der som saadan nød større Frihed og var mere overgiven, end den kiøbte Slave); df. *b)* som Egenskab hos en saadan μόθων, Dristighed, Overgivenhed, Kaadhed; df. — μοθωνία, ἡ, = frgd. Bem. 2, *b*, *vernilitas*; o. — μοθωνικός, 3, dristig, overgiven, kaad, tvilelos, *vernilis*.

μοί, *dat. sing. enclit.* til ἐγώ. — μοιμυάω, o. μοιμύλλω, d. forstærk. μυάω o. μύλλω, siuer med sammentrukne Læber. — μοῖρα, ἡ, Deel; Andeel, Portion, *Hom.*; ἐστρατεύετο ἐς τὴν Περσέων μοίρην, ind i den persiske Provinds, *Herod.*; 2) *transl.*, det nogen Tildeelte el. Tilkommende; df. *a)* Lod, Skiebne, ὑπὲρ μοῖραν, imod Skiebnen; Tilskikkelse i Livet, saavel Held som Uheld; ogs. Dødens Skiebne, Døden, *Hom.*; ἐξέπλησε μοίρην τὴν ἑωϋτοῦ, *obiit*, *Herod.*; μοῖρα βιότοιο, det tildeelte Livsmaal, *Hom.*; *b)* det Vedbørlige, Passende, Sømmelige; κατὰ μοῖραν ἔειπε, ogs. ἐν μοίρῃ, sømmeligen; *c)* ἐν μοίρᾳ εἶναι, at være agtet; αὐτὸν ἐν οὐδεμιῇ μεγάλῃ μοίρῃ ἦγον, giorde ingenlunde meget af ham, *Herod.*; μοῖραν ποιεῖσθαί τινα, at vise nogen den skyldige Agtelse, *Soph.*; 3) Μοῖρα, ἡ, Skiebnens Gudinde, som Αἶσα, Romernes *Parca*; ogs. Dødens Gudinde, *Hom.*; først efter *Hes. Theog.* 218, ere der trende Μοῖραι, Klotho, Lachesis og Atropos; 4) en Grad (mathematisk); – (besl. m. μείρομαι, μέρος, μόρος, *mors*).

*μοιραγέτης, ου, ὁ, (ἡγέομαι) Skiebnens Styrer; — μοιράζω, = μοιράω; — μοιραῖος, 3, tildeelt ved Skiebnen, *fatalis*; — μοιράς, άδος, ἡ, = μοιρίς; — μοιράω, *f.* άσω, *jon.* ήσω, deler, sønderlemmer; sønderriver; *in med.*, μοιράομαι, *pf.* μεμοίραμαι, lader mig tildele, modtager som Andeel, Lod, Skiebne, *sortior*, *c. acc.*, sield. *c. gen.*; — μοιρηγενής, 2, (γένος) som fra Fødselen af er begunstiget af Skiebnen, født til Lykke; — μοιρηγέτης, ου, ὁ, *jon.* f. μοιραγέτης; — μοιριαῖος, 3, (μοῖρα Bem. 4) som udgiør en Grad; — μοιρίδιος, 3, ogs. 2, *adv.* -δίως, tildeelt af Skiebnen, bestemt af Skiebnen, *fatalis*; μοιρίδιον ἆμαρ, *Pind.*; o. — μοιρίς, ίδος, ἡ, deelt; – (af μοῖρα).

*μοιρογνωμόνιον, τό, ὄργανον, (μοῖρα Bem. 4) Gradmaaler. — *μοιρογράφια, ἡ, (γράφω) Delenes Beskrivelse; — μοιροδοκέω, (δέχομαι) tager Deel, *inc.*; — μοιροθεσία, ἡ, (μοῖρα Bem. 4, θέσις) Gradbestemmelse; — μοιρόκραντος, 2, (κραίνω) bestemt, fuldbragt af Skiebnen el. Parcen, *Æsch.*; — μοιρολαχέω, (λάχος) udlodder Delene; fordeler; 2) har el. tager Deel i noget; — μοιρολογέω, ogs. *in med.*, τινά, forkynder nogen hans Skiebne; af — μοιρολόγος, 2, (λέγω) forkyndende Skiebnen; — μοιρολογχέω, er – μοιρολόγχος, 2, (λαγχάνω, λέλογχα) som tager Deel; — μοιρονόμος, 2, (νέμω) fordelende Skiebnen; o. — μοιροφόρητος, 2, (φορέω) bragt af Skiebnen; – (af μοῖρα). — Μοῖσα, ἡ, *æol.* f. Μοῦσα. — μοῖτος, ὁ, = χάρις, Tak, Giengield; df. d. lat. *mutuus*; (et sicilisk Ord).

*μοιχάγρια, τά, (ἄγρα) Bøder, som den grebne Bøler maa betale, *Od.*; — μοιχάζω, = μοιχάω; — μοίχαινα, ἡ, o. μοιχαλίς, ίδος, ἡ, sædv. μοιχάς, άδος, ἡ, *fem.* til μοιχός, *moecha*, som begaaer Ægteskabsbrud; — μοιχάτης, ου, ὁ, *poët.* f. μοιχός; — μοιχάω, forfører til Ægteskabsbrud; alm. har ulovlig Omgang med Kiønnet; *transl.*, μοιχᾶν τὴν θάλατταν, at søge at tiliste sig Herredømmet over Havet, *Xen.*; ogs. *intr.*, driver Bolskab; – (af μοιχός).

*μοιχεία, ἡ, Ægteskabsbrud, Boleri; — μοιχευτήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* μοιχεύτρια, o. μοιχευτής, οῦ, ὁ,

= μοιχός, Horkarl, Boler; o. — μοιχευτός, 3, hørende til Ægteskabsbrud; af — μοιχεύω, ogs. *in med.*, = μοιχάω. — μοιχή, ἡ, = μοιχάς, sield. — *μοιχίδιος, μοιχικός, o. μοίχιος, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Ægteskabsbrud, tilbøielig dertil; — μοιχίς, ίδος, ἡ, = μοιχάς, sield.; — μοιχογέννητος, 3, (γεννάω) avlet i Ægteskabsbrud; o. — μοιχοληπτία, ἡ, *att.* f. μοιχοληψία, (λῆψις) at gribe el. gribes i Ægteskabsbrud; af — †μοιχός, οῦ, ὁ, *moechus*, Horkarl, Boler, som forfører til Ægteskabsbrud; 2) Haarets glatte Afragning (som pleiede at foretages med Bolere); - (skal være besl. m. μυχός, μύχιος, efter nogle af μίχω, ὀμιχέω); ds. — μοιχοσύνη, ἡ, *poët.*, = μοιχεία; — μοιχότροπος, 2, (τρόπος) med bolerske Sæder; o. — μοιχοτύπη, ἡ, Bolerske.

μόλγης, ου, ὁ, = μολγός, *inc.* — μολγινός, 3, giort af Orehud; af — μολγός, οῦ, ὁ, Lædersæk af Orehud, *bulga, culeus*; 2) *Ar. Equ.* 963, μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε, *fellatorem, Brunck.*; el. efter nogle, udplyndret, el. blind; (rimel. af ἀμέλγω, ἀμέργω, flaaer). — μολεῖν, *inf. aor.* 2, *ind.* ἔμολον, *part.* μολών, *fut.* μολοῦμαι, af *præs.* βλώσκω, *pf.* μέμβλωκα, kommer, ankommer; *c. acc. loci*, naaer el. kommer hen til et Sted; 2) vender tilbage; (ds. sild. *præs.* μολέω). — μολεύω, (μολεῖν) afskærer og udplanter Skudene, αὐτομόλους, *stolones*.

μολιβαχθής, 2, (μόλιβος, ἄχθος) betynget med Bly. — μολίβδαινα, ἡ; o. alle m. μολιβδ. begyndende Ord see u. μολυβδ. — μόλιβος, ὁ, *poët.* f. μόλυβδος, Bly; ds. — μολιβοσφιγγής, 2, (σφίγγω) befæstet med Bly; — μολιβουργός, 2, μολυβδουργός; o. — μολιβόω, = μολυβδόω. — μόλις, *adv.*, efterhomerisk, f. μόγις; (af μόλος f. μῶλος). — μολίσκω, alene h. *gramm.* som *præs.* til μολεῖν. — μολόβρια, τά, Vildsviingrise. — μολοβρίς, ἡ, *fem.* af - μολοβρός, οῦ, ὁ, en graadig el. hungrig Tigger, Snyltegiest, Slughals; (efter *gramm.*, μολίσκων s. μολὼν ἐπὶ τὴν βόραν; efter *Riem.* af μῶλυς, *mollis*). — μολόθουρος, ἡ, etslags altid grøn Busk.

μόλος, ὁ, *inus.* s. u. μῶλος. — Μολοσσία, -ττία, ἡ, et Landskab i Epiros; ds. — Μολοσσικός, -ττικός, 3, molossisk; — Μολοσσίς, -ττίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til flgd.; *M. sc.* γῆ, = Μολοσσία; — Μολοσσός, -ττός, 2, molossisk; *b)* κύων *M.*, en Bulbider; *c)* ὁ μολοσσός, i Metriken, etslags Versfod, (- - -). — μολοῦμαι, *fut.* til μολεῖν, *Trag.* — μολουρίς, ίδος, ἡ, en Græshoppeart; 2) en Froart; o. — μόλουρος, ὁ, en Slangeart; (af μολεῖν, οὐρά). — μολούω, = μολεύω. — μολόχη, ἡ, o. μολόχιον, τό, — μαλάχη, etc.

*μολπάζω, synger; besynger; — μολπαῖος, 3, hørende til Sang; rig paa Sang, festlig, glad; o. — μολπαστής, οῦ, ὁ, *fem.* μολπάστρια, (μολπάζω) som synger, dandser, spiller, leger; af — †μολπή, ἡ, (μέλπω) Sang og Dands; alm. Leg el. Munterhed, bes. som er forbunden med Sang og Dands; undert. ogs. Sang (uden Dands), o. Dands (uden Sang); *Hom.*; ds. — μολπηδόν, *adv.*, med Sang; i Leg; — μολπηστής, οῦ, ὁ, = μολπαστής; — μολπῆτις, ιδος, ἡ, *dor.* μολπᾶτις, syngende, dandsende; o. — μολπήτωρ, ορος, ὁ, = μολπαστής.

*μολύβδαινα, ἡ, Blykugle, Blymasse, saavel til at kaste, som til at nedtynge Garnet el. Linen; 2) Blylod, ellers μολύβδινος κανών; 3) Blykar; 4) Blyerts, Blygnult, *plumbago*; 5) Blyurt, etslags Plante, ligel. *plumbago*; — μολύβδεος, *ctr.* μολυβδοῦς, 3, af Bly; — μολυβδέω, = μολυβδόω, *inc.*; — μολυβδιάω, er blyfarvet, har blegt Udseende; — μολυβδικός, 3, af Bly; — μολυβδίνη, ἡ, = μολύβδαινα; — μολύβδινος, 3, af Bly; — μολύβδιον, τό, et Blyrør; — μολυβδίς, ίδος, ἡ, en Blykugle; — μολυβδίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, af Bly, blyagtig, blyholdig; o. — μολυβδοειδής, 2, (εἶδος) som ligner Bly, blyfarvet; - (af flgd.).

†μόλυβδος, ὁ, Bly; Blymasse; ogs. Blyant el. Bliant; (Formen μόλιβδος forkaste *gramm.*, jf. μόλιβος); ds. — μολυβδουργός, 2, (ἔργον) som forarbeider Bly, som arbeider i Bly; — μολυβδοφανής, 2, (φαίνομαι) der seer ud som Bly; — μολυβδοχοέω, (χέω) smelter el. støber Bly; — μολυβδόχροος, 2, o. μολυβδοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (χρόα, χρώς) blyfarvet; — μολυβδόω, gior til Bly; forblyer; *in pass.*, at blive til Bly; at smelte som Bly; o. — μολυβδώδης, 2, = μολυβδοειδής. — *μολύβδωμα, τό, Arbeide af Bly; — μολύβδωσις, ἡ, Forblyening; Sammenlodden med Bly; o. — μολυβδωτός, 3, forblyet; sammenloddet med Bly; betynget med Bly; (af μολυβδόω). — μολυβίς, ίδος, ἡ, = μολυβδίς, *inc.* — μόλυβος, ὁ, slettere Form f. μόλιβος. — μολυβοῦς, ῆ, οῦν, *ctr.* af μολύβεος f. μολύβδεος. — μολυβρός, 3, blyfarvet, *inc.*

*μόλυμμα, τό, = μόλυσμα; — μολυνοπραγμονούμενος, 3, (πρᾶγμα) som er indviklet el. bragt i smudsige

og fortrædelige Handeler, *Ar.*; o. — μόλυνσις, ἡ, Beplettelse, Tilsmudsning; 2) om Kiød o. dl., at være ristet el. kogt udenpaa (men indvendigen raat); af — μολύνω, [ῡ], *f.* -ῠνῶ, tilsmudser, besudler, giør ureen; ogs. som. μιαίνω, farver paa Overfladen; *b)* om Kiød, o. dl., koger el. steger alene udenpaa; 2) *transl.*, paasætter en Skamplet, vanærer, beskæmmer, fornedrer; forfører, skænder; *in med.*, nedværdiger mig, τινί, ved Omgang med nogen; ἐν ἀμαθίᾳ μολύνεσθαι, at sole sig i Uvidenhed, *Plato.* — μολῦρίς, ίδος, ἡ, = μολουρίς. — μόλυσμα, τό, Plet, Smudsighed, Ureenhed; o. — μολυσμός, οῦ, ὁ, Tilsmudsning, Beplettelse; (af μολύνω). — μολών, οῦσα, όν, *part. aor.* til μολεῖν.

μομφή, ἡ, (μέμφομαι) Dadel, Bebreidelse, Anklage; μομφὰν ἐπιοπείρων ἀλιτροῖς, *Pind. Nem.* 8. — μονάγκων, ωνος, ὁ, (ἀγκών) en Maskine, der udkaster Stene, (ligesom med een Arm), lat. *onager*; o. — μοναγρία, ἡ, μονάγριον, τό, o. μόναγρος, ὁ, (ἀγρός) eensom Mark el. Ager; (af μόνος). — μονάδην, *adv.*, = μοναδόν. — μονᾰδικός, 3, (μονάς) enkelt, eensom; ogs. = μοναστικός. — μονᾰδόν, *adv.*, *jon.* μουναδόν, enkelt, alene, ikkun; af — μονάζω, (μόνος) er enkelt el. alene; lever i Eensomhed.

*μόναθλία, ἡ, (ἆθλος) = μονομαχία; — μονάκανθος, 2, (ἄκανθα) med een Braad el. Torn; — μον-ἄλῠσις, ἡ, enkelt Kiæde; — μοναμπῠκία, ἡ, *poët.* f. μονάμπυξ, = κέλης, Veddeloberhest, *Pind. Ol.* 5; af — μοναμπῠκος, 2, o. μονάμπυξ, ῠκος, ὁ, ἡ, egentl. som *epith.* til Hesten, med enkelt Panderem; df. den enkelte Hest, bes. en Veddeloberhest, κέλης; ogs. *adject.*, πῶλος μονάμπυξ, ligel. δέρη· μονάμπυκος, om den Oxe, som gaaer ene i Aaget, *Eur.*; jf. μόνιππος, μονοκέλης, o. — μονανδρέω, er — μόνανδρος, 2, (ἀνήρ) som kun har een Mand; — (af μόνος). — μόναπος, ὁ, h. Pæonierne etslags vild Oxe, ellers βόνασος.

*μοναρχέω, er — μονάρχης, ου, ὁ, Eneherſker, uindskrænket Herre, Monark; ogs. d. rom. Dictator, *Plut.*; df. — μοναρχία, ἡ, Monarchie, Enevælde; uindskrænket Herredomme; df. — μοναρχικός, 3, monarchisk; af — μόναρχος, ὁ, (μόνος, ἄρχω) Enevoldsherre, Monarch; ogs. *adject.* 2, *ex.* σκᾶπτον μόναρχον, *Pind.* — μονάς, άδος, ἡ, egentl. bes. *fem.* til μόνος, eensom, enkelt, forladt, *Trag.*; 2) som *subst.*, *a)* h. Philosopherne, Eenhed, Monade, det Enkelte, Udelelige; *b)* Ener, Es (paa Tærningen); *c)* som Længdemaal, = δάκτυλος.

*μονασμός, ὁ, eensomt Liv, bes. Munkelivet; — μοναστήρ, ῆρος, ὁ, Eneboer, Munk; df. — μοναστήριον, τό, Enebolig, Munkekloster; — μοναστής, οῦ, ὁ, = μοναστήρ; df. — μοναστικός, 3, som lever i Eensomhed, horende, tilboielig til Eensomhed el. til Munkelivet; o. — μονάστρια, ἡ, *fem.* af μοναστήρ; — (af μονάζω). — μοναυλέω, er — μόναυλος, 2, (μόνος), 1) (αὐλός) som blæser alene el. spiller en Solo paa Floite; 2) (αὐλή) som boer, lever alene el. i Eensomhed; df. — μοναυλία, ἡ, at spille paa een Floite; 2) eensomt Liv, Eensomhed; o. — μοναύλιον, τό, Instrument, hvorpaa man spiller alene.

*μοναχή, ἡ, etslags indisk Tøi. — μοναχῆ, ogs. μονᾰχῆ, *adv.*, enkelt, alene; egentl. *dat. fem.* af μοναχός; — μοναχικός, 3, hørende til en μοναχός; o. — μοναχόθεν, *adv.*, alene fra een Side; af — †μονᾰχός, 3, (μόνος) enkelt, alene; som lever el. boer alene; ὁ μοναχός, en Munk; df. — μονᾰχοῦ, *adv.*, alene, ikkun; o. — μοναχῶς, *adv.*, alene, kun alene, paa en eneste Maade. — μον-ἔντερον, τό, (μόνος) Enetarmen; ogs. = κῶλον.

μονή, ἡ, (μένω) Bliven, Dvælen; Nølen; 2) Opholdssted. — *μονηΐς, ΐδος, ἡ, ἀρχή, = μοναρχία, sield.; — μονήκοιτος, 2, (κοίτη) sovende el. boende alene; — μονήλᾰτος, 2, (ἐλαύνω) dreven, forarbeidet af eet Stykke; — μονημέριος, 3, o. μονήμερος, 2, (ἡμέρα) paa en Dag, som varer een Dag; o. — μονήρης, 2, (ἄρω) enkelt, eneste, alene; om et Skib, eenaaret; — (af μόνος). — μονθυλεύω, μονθύλευσις, ἡ, μονθυλευτός, 3, = ὀνθυλεύω, *etc.*

μονία, ἡ, (μένω) Bliven, Dvælen, Stillestaaen; 2) Opholdssted, som μονή. — μονίας, ου, ὁ, (μόνος) eensom. — μόνῐμος, 2 o. 3, -μως, (μένω; μονή) blivende, fast, ubevægelig; *transl.*, vedholdende, bestandig, standhaftig, trofast; οἱ μονιμώτατοι, som blive i Geledet, *statarii*, *Xen.*; df. — μονῐμότης, ητος, ἡ, blivende Tilstand, Fasthed, Ubevægelighed; *transl.*, Vedholdenhed, Bestandighed, Standhaftighed, Troskab. — μονιός, ogs. μόνιος, 2, ogs. 3, levende eensomt, vild; o. — μόνιππος, 2, (ἵππος) med een Hest; 2) ὁ μ., enkelt (ikke forspændt) Hest; Ridehest, Veddelobshest, κέλης; (af μόνος). — μόννος, ὁ, = μάννος, Halsbaand.

*μονοβάλανος, 2, (βάλανος), κλείς, Nøgle med enkelt Kam; — μονοβάμων, 2, (βῆμα; βαίνω) gaaende enkelt el. alene; gaaende paa een Fod; — μονό-

βιβλος, 2, (βίβλος) bestaaende af een Bog; 2) *subst.*, ἡ μονόβιβλος, o. τὸ μονόβιβλον, Værk el. Skrift, som bestaaer af een Bog; — μονογαμέω, er - μονόγᾰμος, 2, (γαμέω) som gifter sig kun eengang el. alene med een Kone; ds. — μονογαμία, ἡ, enkelt Giftermaal el. Giftermaal med een Kone; o. — μονογαμίου δίκη, ἡ, retlig Straf for enkelt Giftermaal; - (af μόνος).

*μονογένεια, ἡ, bes. *fem.* til μονογενής, 2, *jon.* μουνογ., (γένος) født el. avlet enkelt, alene; τὸν παῖδα ἐόντα οἱ μουνογενέα ἀπέπεμψε, sin eneste Søn, *Herod.*; — μονο-γέρων, οντος, ὁ, en gnaven Olding; — μονόγληνος, 2, (γλήνη) med een Pieſteen, d. e. eenøiet; — μονόγλωσσος, -ττος, 2, (γλῶσσα) med een Tunge; som taler kun eet Sprog; — μονογνωμονέω, o. μονογνωμέω, er - μονογνώμων, ονος, 2, (γνώμη) egensindig, som følger alene sin egen Mening el. Overbeviisning; ds. — μονογνωμονικός, 3, egensindig; — μονόγονος, 2, (γονή) som er født enkelt el. alene; — μονογράμματος, 2, (γράμμα) bestaaende af eet Bogstav; τὸ μονογρ., Tegn, som bestaaer alene af eet Bogstav; o. — μονόγραμμος, 2, (γραμμή) bestaaende af een Linie; 2) bestaaende alene af Linier; τὸ μονόγραμμον, et saadant Omrids; - (af μόνος).

*μονοδάκτυλος, 2, med een Finger; — μονοδέρκτης, 2, (δέρκομαι) seende med eet Øie, d. e. eenøiet; — μονοδιαιτησία, ἡ, (διαιτάω) eensomt Liv; — μονοδοξέω, (δόξα) har alene Ære el. Berømmelse; — μονόδουπος, 2, (δουπέω) tonende, larmende alene; — μονόδους, οντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) med een Tand; — μονόδροπος, 2, (δρέπω) egentl. plukket af een Stamme; ds. skaaren el. huggen af een Stamme; μονόδροπον φίτον, Træ med en eneste Stamme, *Pind.*; alm. bestaaende af et eneste Stykke; — μονοειδής, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος) eensformet; enkelt, ublandet; o. — μονοείμων, ονος, 2, (εἷμα) som bærer alene een Klædning; - (af μόνος).

*μονοζυγής, 2, o. μονόζυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, (ζεύγνυμι) eenspændt; ds. alm. enkelt, alene; — μονόζωνος, 2, (ζώνη) med een Livgiord; *transl.*, uden Følge, alene; — μονόζωος, 2, (ζωή) levende alene, *inc.*; — μονόζωστος, 2, (ζώννυμι) = μονόζωνος; — μονοήμερος, 2, = μονήμερος; — μονόθεν, *adv.*, enkelt, alene; — μονο-θρηνέω, klager el. græder alene, *inc.*; — μονόθῠρος, 2, (θύρα) med een Dør el. Aabning; — μονοίκητος, 2, (οἰκέω) som beboes alene; som boer alene; — μονοκάλαμος, 2, med een Halm el. Stængel; — μονόκαμπτος, 2, (κάμπτω) med een Bøining, med eet Led; — μονόκαυλος, 2, (καυλός) med een Stængel el. Stilk; — μονοκέλης, ητος, ὁ, enkelt Ridehest el. Veddeløbshest; — μονοκέρᾰτος, o. μονόκερος, 2, med eet Horn; o. — μονόκερως, ωτος, ὁ, Eenhiørning; (af κέρας); o. — μονοκέφᾰλος, 2, (κεφαλή) med eet Hovede; - (af μόνος).

*μονόκλαυτος, 2, (κλαίω) θρῆνος, den Eensommes Graad og Klage, *Æsch.*; — μονοκληρονόμος, 2, (κληρονομέω) som er eneste Arving; — μονόκλῑνον, τό, Seng til Een; Ligkiste; — μονόκλωνος, 2, (κλών) med en eneste Green; — μονοκοίλιος, 2, (κοιλία) med en eneste Huling el. Hule; — μονοκοιτέω, er - μονόκοιτος, 2, (κοίτη) som sover alene; — μονόκοκκος, 2, (κόκκος) med een Kierne, med eet Korn; — μονοκόνδῠλος, 2, med een Ledeknokkel; med eet Led; — μονοκότῠλος, 2, (κοτύλη) med een Rad Brystvorter; — μονοκρᾰτορία, ἡ, Enevælde; af — μονοκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (κρατέω) Enevoldsherre, Enehersker; — μονοκρηπῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, (κρηπίς) med een Sko el. Halvstøvle; — μονόκροτος, 2, (κροτέω) som drives med eet Slag, ναῦς, med een Rad Aarer; — μονόκυκλος, 2, (κύκλος) med een Kreds, Runding, Skive; — μονόκωλος, 2, (κῶλον) bestaaende af eet Led; bes. med eet Been; μονόκωλον οἴκημα, med een Afdeling, med eet Stokværk, *Herod.*; alm. af et eneste Stykke, Slags, o. dl.; o. — μονόκωπος, 2, (κώπη) med een Aare; som roer alene; - (af μόνος).

*μονολέκιθος, 2, med een Æggeblomme; — μονολεχής, 2, (λέχος) = μονόκοιτος; — μονο-λέων, οντος, ὁ, den eensomme Løve; — μονολήκῠθος, 2, alene med Olieflasken; alm. = αὐτολήκυθος; — μονολήμματος, 2, (λῆμμα) bestaaende af een Forsætning; — μονόλῐθος, 2, (λίθος) giort el. bestaaende af en eneste Steen, οἴκημα, *Herod.*; — μονολογία, ἡ, Enetale, at tale med sig selv; af — μονολόγος, 2, (λέγω) som taler alene el. med sig selv; — μονόλοπος, 2, (λοπός) med een Bark, Skal, Hud, Hinde; — μονόλῠκος, ὁ, (λύκος) Ulv, som er eneste i sit Slags, en meget stor Ulv; o. — μονόλωπος, 2, (λώπη) = μονόλοπος; bes. med een Bedækning el. Klædning; - (af μόνος).

μονόμαζος, 2, (μόνος, μαζός) med een Brystvorte, med eet Bryst. — μονομάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, *dor.* f. μο-

νομήτωρ. — *μονομάχεῖον, τό, = μονομάχιον; — μονομάχέω τινί, fægter med nogen i Tvekamp; df. — μονομάχημα, τό, = μονομαχία; — μονομάχης, ου, ὁ, = μονομάχος; — μονομάχία, ἡ, Tvekamp; — μονομαχικός, 3, hørende til Tvekamp el. til en Tvekæmper; o. — μονομάχιον, τό, = μονομαχία, sild.; 2) = μονομαχοτροφεῖον; af — †μονομάχος, 2, (μόνος, μάχομαι) som kæmper i Tvekamp; ὁ μ., en Gladiator; df. — μονομαχοτροφεῖον, τό, Sted, hvor Tvekæmpere underholdes og oplæres, Gladiatorskole; af — μονομάχοτρόφος, 2, (τρέφω) som holder Gladiatorer.

*μονομέρεια, ἡ, Enkelthed, at være — μονομερής, 2, adv. -ρῶς, (μέρος) bestaaende af een Deel, af eet Stykke, enkelt; — μονόμετρος, 2, (μέτρον) bestaaende af eet Vers el. af eet Stavelsemaal; — μονομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ) som har alene sin Moder i Live; 2) berøvet sin Moder; — μονόμιτος, 2, (μίτος) med een Traad, med enkelt Islæt; jf. δίμιτος; — μονόμμάτος, 2, (ὄμμα) eenøiet; — μονομοιρία, ἡ, (μοῖρα) enkelt Deel, enkelt Lod; — μονόμορφος, 2, (μορφή) eensformig, med eetslags Gestalt; o. — μονόμοσχος, 2, (μόσχος) med een Stilk, med een Green; — (af μόνος).

μόνον som adv., o. μονονουχί = μόνον οὐ, see u. μόνος. — *μονόξοος, 2, (ξέω) som er kløvet enkelt; — μονόξυλος, 2, (ξύλον) af eet Træ, af een Stamme; 2) som bestaaer alene af Træ; — μονοούσιος, 2, (οὐσία) af et eneste Væsen; eneste Væsen i sit Slags; — μονοπάθεια, ἡ, (παθεῖν) at lide alene; Lidelse el. Sygdom i en enkelt Deel; — μονόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), 1) act., som har kun eet Barn; 2) pass., som er eneste Barn; — μονοπάτιον, τό, (πάτος) Fodsti, ict.; — μονοπέδῖλος, 2, (πέδιλον) med een Sko; — μονοπείρας, ου, ὁ, (πεῖρα) som gaaer alene ud paa et Forsøg, bes. paa Rov; μονοπεῖραι λύκοι; — μονόπελμος, 2, (πέλμα) med een Saale; — μονόπεπλος, 2, (πέπλος) som bærer alene en Overklædning; — μονόπηρος, 2, (πήρα) med een Randsel; o. — μονόπλευρος, 2, (πλευρά) med een Side, eensidig; — (af μόνος).

*μονοποδία, ἡ, (μονόπους) enkelt Versfod; Versets Afdeling efter de enkelte Fødder, oppon. διποδία; — μονόποιος, 2, (ποιός) med en eneste Beskaffenhed el. Egenskab; — μονόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med een Fod; — μονοπραγματέω, beskæftiger mig alene med een Sag; — oppon. πολυπραγματέω; — μονοπροσωπεῖν, at have ikkun een Person el. een Form, ex. om adject. af een Endelse; af — μονοπρόσωπος, 2, adv. -πως, (πρόσωπον) med, af, i, om en eneste Person; — μονόπτερος, 2, (πτερόν) med een Vinge; — μονόπτωτος, 2, (πίπτω, πέπτωκα) af el. med eet Fald el. een Casus; — μονοπόργιον, τό, (πύργος) befæstet Slot med eet Taarn; — μονοπωλέω, er — μονοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger alene, som driver Enehandel; df. — μονοπωλία, ἡ, Enehandel; o. — μονοπώλιον, τό, Ret til Enehandel; 2) m. o. u. ἐμπόριον, Sted, som driver Enehandel; — μονόπωλος, 3, (πῶλος) kiørende med, ridende paa een Hest; — μονόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med een Rod; — μονόῤῥυθμος, 2, (ῥυθμός) i eetslags Gestalt, efter eetslags Takt; δόμος μονόῤῥυθμος, h. Æsch., som beboes af een; — μονοῤῥύχης, ου, ὁ, (ὀρύσσω) Værktøi med een Spids til Gravning; o. — μόνορχις, εως, ὁ, ἡ, med een ὄρχις; — (af flgd.).

μόνος, 3, jon. μοῦνος, alene, eneste; μόνος μόνῳ ἔλεξεν, i Eenrum; ofte ogs. f. d. besl. εἷς, ogs. forstærk. εἷς μόνος; ἀμφίπολος μία μούνη, Od. 23, 227; ligel. in superl., μονώτατος; 2) eensom, alene, forladt; μόνος σοῦ, uden dig; κατὰ μόνας, alene, for sig selv; 3) eneste i sit Slags, ypperlig, unicus; 4) som adv., μόνον, ogs. μόνως, alene, ikkun; — bes. mærkes: a) μόνον udelades undert. imod vor Talebrug, bes. h. ἀλλά, ex. οὐ λόγοις (sc. μόνον), ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις, Dem.; ligel. efter ἀλλά o. δέ, ex. οὐ — διάβατος πεζῇ, — ἀλλὰ (sc. μόνον) πλοίοις, Xen.; b) μόνον οὐ, som tantum non, kun ikke, d. e. hartad, næsten, ex. μόνον οὐκ ἔτυπτε; ligel. μονονουχί; — (rimel. at udlede af εἷς, ἑνός, οἶος, unus, ikke af μένω).

*μονοσάνδαλος, 2, (σάνδαλον) med een Sko; — μονοσιτέω, er — μονόσιτος, 2, (σιτέω) som spiser alene el. kun eengang om Dagen; — denne Handling, μονοσιτία, ἡ; — μονοσκελής, 2, o. μονόσκελος, 2, (σκέλος) med eet Been; — μονόσκηπτρος, 2, (σκῆπτρον) eneherskende; — μονόστεγος, 2, (στέγη) med eet Tag el. Stokværk; — μονοστελεχής, 2, o. μονοστέλεχος, 2, (στέλεχος) med en eneste Stamme; — μονόστεος, 2, (ὀστέον) bestaaende af een Knokkel; — μονοστίβης, 2, (στείβω) gaaende alene; alm. alene, eensom; — μονόστῐχος, 2, (στίχος) bestaaende af een Rad el. Linie, af eet Vers; — μονόστολος, 2, (στέλλω) som sendes, kommer alene; alm. alene, eensom; 2) (στολή) som alene er iført en

Klædning; — μονόστομος, 2, (στόμα) med een Mund; med een Eg; — μονοστόρθυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, skaaren af een Blok; — μονοστροφικός, 3, adv. -κῶς, monostrophisk; af — μονόστροφος, 2, (στρέφω) bestaaende af een Strophe, ᾠδή; 2) ἅμαξα μονόστρ., Skubkarre, Hiulbør; — μονοσυλλαβεῖν, at være - μονοσύλλἄβος, 2, (συλλαβή) bestaaende af een Stavelse; - denne Egenskab, μονοσυλλἄβία, ἡ; o. — μονόσχημος, 2, (σχῆμα) med eetslags el. enkelt Gestalt; - (af μόνος).

*μονότεκνος, 2, (τέκνον) med eet Barn; om Dyr, som føder kun een Unge. — μονότης, ητος, ἡ, Eenhed, Enkelthed; 2) Eensomhed, forladt Tilstand; — μονοτοκεῖν, at være - μονοτόκος, 2, (τίκτω) som føder alene eet Barn el. een Unge; - en saadan Fødsel, μονοτοκία, ἡ; — μονοτονία, ἡ, Tonens Eensformighed, Monotonie; af — μονότονος, 2, adv. -τόνως, (τείνω) med een Tone, med eensformig Tone el. Stemme; alm. eensformig; transl., egensindig; — μονοτράπεζος, 2, (τράπεζα) som spiser alene; ξένια μονοτράπεζα, den Fremmedes Bevertning ved et særskilt Bord, Eur.; — μονότροπος, 2, adv. -πως, af eet Slags, enkelt; b) eensom; c) besynderlig, egensindig; — μονοτροφέω, (τρέφω) opføder, nærer, underholder alene el. for sig selv; df. — μονοτροφία, ἡ, afsondret Opdragelse el. Optrækning; b) at spise, føres, græsse alene; o. — μονότροχος, ὁ, (τροχός) Karre med eet Hiul; - (af μόνος).

*μονούατος, 2, (οὖας, οὖς) med eet Øre; med eet Greb; — μονουχία, ἡ, (ἔχω) eensomt Liv; — ugift Stand; — μονοφἄγέω, -φἄγία, ἡ, -φάγος, 2, (φαγεῖν) = μονοσιτέω, etc.; — μονοφἄνής, 2, o. μονόφαντος, 2, (φαίνομαι) som viser sig alene, alene synlig; — μονόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) eenøiet; — μονόφθογγος, 2, (φθογγή) med en eneste Tone; 2) subst., ὁ μονόφθογγος, enkelt Vocal, oppon. δίφθογγος; — μονὕφορβος, 2, (φορβή) græssende alene; — μονόφρουρος, 2, (φρουρά) som vaager alene; 3) bevogtet af een; — μονόφρων, ονος, 2, (φρήν) som har sin Mening for sig selv; — μονοφὕής, 2, (φυή) med enkelt N[illegible]r el. Væsen; alm. enkelt; af et eneste Stykke; ὀδόντες μονοφυέες ἐξ ἑνὸς ὀστέου πάντες, Herod.; — μονόφυλλος, 2, (φύλλον) med eet Blad; — μονόφῡλος, 2, (φυλή) af een Stamme el. Slægt; af eet Folk; af een Art; o. — μονόφωνος, 2, (φωνή) med een Stemme el. Tone, uartikuleret; - (af μόνος).

*μονοχάλῑνος, 2, (χάλινός) med een Tøile; — μονόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ) eenhaandet, med een Haand; — μονόχηλος, 2, (χηλή) med uspaltet Klov el. Hov; — μονοχῐτωνέω, er - μονοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών) som er ifort den blotte Underklædning el. Livkiortel; — μονόχορδος, 2, (χορδή) betrukken med een Stræng; 2) τὸ μονόχορδον, Monochord, etslags Instrument med een Stræng, hvorved man søgte at prøve og bestemme Tonen, μονοχορδίζειν; — μονόχρονος, 2, (χρόνος) med eet Tidsmaal, med een Stavelse, oppon. δίχρονος; 2) af el. i een Tid; som varer en vis Tid; — μονόχροος, ctr. μονόχρους, 2, o. μονόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρόα, χρώς) eenfarvet; 2) af eetslags el. samme Farve; — μονοχρώματος, o. μονόχρωμος, 2, (χρῶμα) = frgd.; o. — μονόψηφος, 2, (ψῆφος) med een Steen; med een Stemme; νεῦμα μονόψηφον, det ene afgiørende Vink, Æsch.; - (af μόνος).

μονόω, jon. ogs. μουνόω, (μόνος) lader alene; - ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων, lod vor Slægt forplante sig enkelt (igiennem een Søn af hver Fader), Od. 16, 117; in pass., a) er el. bliver alene; μουνωθέντα τάδε αὐτὸν εἴρετο, Herod.; b) c. gen., bliver forladt af nogen; μεμουνωμένοι o. μουνωθέντες συμμάχων, id. — *μονῳδέω, synger alene; df. — μονῳδία, ἡ, at synge ene; Enesang, Solo; o. — μονῳδικός, 3, hørende til μονῳδία; af — μονῳδός, 2, (μόνος, ᾠδή) som synger alene, Solosanger; 2) der indfører en eneste Person talende, ex. Lykophron i Kassandra.

*μονώνυξ, ὕχος, ὁ, ἡ, o. μονώνὕχος, 2, (ὄνυξ) = μονόχηλος; — μόνωπος, 2, = μόνωψ; — μόνωσις, ἡ, (μονόω) at lade enkelt; at forlade; forladt Tilstand, Eensomhed; — μονώτης, ου, ὁ, eensom, forladt; — μονωτί, adv., enkelt, alene; inc.; — μονωτικός, 3, eensom, alene; — μονῶτις, ιδος, ἡ, fem. til μονώτης; o. — μονωτός, 3, forladt, eensom; (af μονόω); — μόνωτος, 2, (οὖς) = μονούατος; o. — μόνωψ, ωπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) eenøiet; - (af μόνος). — μόνωψ, ωπος, ὁ, = μόνωπος.

μόρα, ἡ, en Afdeling af de spartanske Borgere og Krigere, vide Xen. de Rep. Lac. 11, 4; efter Lykurgs Anordning vare der 6 μόραι, hver bestaaende af 400 Mand; men Tid efter anden forstærkedes hver μόρα indtil 900 Mand; (af μείρομαι, ἔμμορα, o. oprindel. = μοῖρα, Deel, Afdeling). — μορΐζω, = μοιράζω, sield. — μοργεύω, kiører Straa i en

μόργος, ὁ, Bogukurv, *crates*. — μοργή, ἡ, *dim.* μοργίον, τό, et udviist Stykke Land; (troes at være feilskrevet f. μορτή, μορτίον). — μόργος, ὁ, see u. μοργεύω. — μορέα, ἡ, (μόρον) Morbærtræet. — μορέω, rimel. alene som Thema til nogle Former af μείρομαι, *ex.* μεμόρηται.

μορία, ἡ, 1) = μέρος, μόρος; 2) det Athene hellige Olietræ paa Athenens Borg; μορίαι hede ogs. de hellige Olietræer i Akademiet, *Ar. Nub.* 1093; 3) sild. o. sield. = μωρία. — μόριμος, 2, *poët.* f. μόρσιμος, *Il.* — μόριον, τό, egentl. *dim.* af μόρος, liden Deel, lidet Stykke; alm. Deel, Led; bes. *a)* Kionsdeel; *b)* h. *gramm.*, en Partikel; 2) Art el. Underafdeling af Slægten, ligesom *species* o. *pars* af *genus*. — μόριος, 3, (μόρος) bestemt el. tilskikket af Skiebnen, *fatalis*. — Μόριος Ζεύς, der beskytter de hellige Olietræer, *Soph.* — μορίς, ίδος, ἡ, = μόριον, μερίς, en liden Deel; sædv. i Sammensætn. *ex.* τριτημορίς, *Herod.*

μορμολύκειον, s. -λυκεῖον, τό, ogs. μορμολύκη, ἡ, o. -λύκιον, τό, som μορμώ, Skrækkebillede, Bussemand; Maske; (afledes umiddelbart af μορμολύττω). — μορμολυκτόω, o. μορμολύττω, sædv. μορμολύττομαι, skræmmer, forskrækker, kyser; 2) *intr.*, bliver bange; o. — μορμορωπός, 2, (ὤψ) skrækkelig af Udseende; (af μορμώ). — μορμύλος, ὁ, = μορμύρος. — μορμύρεος, 3, (μορμύρω) brusende, rislende. — μορμυρίζω, = μορμύρω. — μορμύρος, ὁ, etslags Sofisk; [ῠ]. — μορμύρω, [ῡ] flyder, bruser, risler; ποταμὸς ἀφρῷ μορμύρων, brusende med Skum, *Il.*; (dannet af μύρω, som πορφύρω af φύρω). — μορμυρωπός, 2, = μορμορωπός. — μορμύσσομαι, som μορμολύττομαι, forskrækker, forfærder; af — μορμώ, όος, *ctr.* οῦς, ἡ, ogs. μορμών, όνος, o. ῶνος, ἡ, Spøgelse el. Bussemand, hvormed man skræmmede Børn; alm. Skrækkebillede; h. *Ar.* ogs. som Udraab, μορμώ, τοῦ θράσους, skrækkeligt! hvilken Dierbhed! 2) etslags Theatermaske med viid Aabning; (skal efter *Hesych.* være af μόρμος, *æol.* μύρμος, = φόβος κενός, tom Skræk; kan med Hensyn til Lyden el. Hørelsen forbindes m. μύρω, μορμύρω, med Hensyn til Farven el. Synet m. μαυρός, ἀμαυρός, begge m. Bibegreb af det Skrækkelige); df. — μορμωτός, 3, (som af μορμόω) frygtet, skrækkelig.

μορόεις, εσσα, εν, (μόρος) h. *Hom.* ἕρματα μορόεντα, møisommelige, d. e. med Møie og Kunst forarbeidede, kunstige Ørenringe; 2) = μόριος, *fatalis*.

— μόρον, τό, Morbær; ogs. af Farvens Lighed, Brombær. — μόρος, ὁ, (μείρομαι, ἔμμορα) som μοῖρα, det af Guderne Tildeelte, Lod, Skiebne; bes. ulykkelig Skiebne, Død, Undergang, *fatum*; df. d. lat. *mors*. — μόροχθος, ὁ, etslags Jordart, hvormed man farve de Klæder hvide. — μοῤῥία, ἡ, ogs. μοῤῥία, o. μυῤῥίνη, etslags Masse, hvoraf Romernes *vasa murrina*, hvilke først Pompeius bragte fra Asien til Rom; rimel. Porcelain. — *μόρσιμος, 2, bestemt af Skiebnen, *fatalis*; μόρσιμον οὐ πάρφυκτον, *Pind.*; μόρσιμον ἦμαρ, Dødsdagen, *Hom.*; ἐδόκεε μόρσιμον εἶναι, uundgaaeligt, *Herod.*; — μορτή, ἡ, (μείρομαι; ἔμμορα) Deel, Andeel; bes. den en Kolonist af Afgrøden tillagte Andeel, jf. ἐπίμορτος; o. — μορτόβατος, 2, ogs. 3, (βαίνω) betraadt, bestegen af de Døde; μ. ναῦς, Charons Baad; af — μορτός, 2, dødelig; df. d. lat. *mortuus*; (af μείρομαι, ἔμμορα, μόρος). — μορύσσω, som μολύνω, tilsmudser, giør ureen; μεμορυγμένα (εἵματα) καπνῷ, *Od.*; ogs. som μιαίνω, bestryger med Farve, blander; μέλαν κυάνοιο μεμορυγμένον ἄνθος, Sort blandet med Blaat, *Opp.*

*μορφάζω, former, afbilder, fremstiller; giør Miner el. Gebærder, gesticulerer, *Xen.*; ogs. vrænger ad nogen for at spotte; df. — μόρφασμα, τό, det Afbildede; o. — μορφασμός, ὁ, Afbildning, Fremstilling; Minespil, mimisk Dands, Gesticulation, o. dl.; ogs. Vrængen, Vrængning, Grimasse; o. — μορφάω, former, afbilder, fremstiller; (af μορφή). — Μορφεύς, έως, ὁ, Drømmeguden, som afbilder Forestillinger i den Sovendes Siel; først fra *Ovid.*; af — μορφεύω, former, danner, afbilder, fremstiller; af — † μορφή, ἡ, Form, Gestalt, Afbildning; bes. skiøn Form, Legemsskiønhed, ligesom d. lat. ved Bogstavoms. af μορφή dannede *forma*; *transl.*, μορφὴ ἐπέων, skiønt Udtryk, skiøn Indklædning, *Od.*; ogs. alm. Skabning, Udvortes, Ansigt, *oppon.* ψυχή, *Xen.*; 2) Minespil, Gebærder; 3) i Tegnekunsten, Omrids, den rene Form; df. — μορφήεις, εσσα, εν, formet, dannet, λίθου, af Steen; med en skiøn Skabning; ἰδεῖν μορφάεις, *Pind.*

μόρφνος, 2, rimeligen besl. m. ὄρφνη, altså mørk, dunkel, mørkebruun, *furvus*, *Il.* 24, 316, som *epith.* til Ørnen. — *μορφοειδής, 2, (εἶδος) gestaltagtig, formel; — μορφοσκοπέω, er — μορφοσκόπος, 2, (σκοπέω) som beskuer Gestalter, som spaaer deraf; — μορφόω, former, danner, afbilder; o. — Μορφώ, όος, *ctr.* οῦς, ἡ, *epith.* til Aphrodite:

den Skionne; 2) μορφώ, = μορφή, Gestalt; - (af μορφή). — *μόρφωμα, τό, Billede, Gestalt; Afbildning, Dannelse; — μόρφωσις, ἡ; Formen, Afbilden; Afbildning, Billede, Gestalt; — μορφωτήρ, ῆρος, ὁ, fem. μορφώτρια, som former, afbilder, fremstiller, danner; o. — μορφωτικός, 3, adv. -κῶς, horende, skikket til at forme, afbilde, fremstille; - (af μορφόω).

μόσσυν, s. μόσυν, ῦνος, ὁ, Huus el. Taarn af Træ. — μοσχάριον, τό, liden Kalv, dim. af μόσχος. — μοσχάς, άδος, ἡ, Qvie, ung Ko; o. — μοσχέη, ctr. μοσχῆ, ἡ, sc. δορά, Kalveskind; (af μόσχος, Kalv). — μοσχεία, ἡ, (μοσχεύω) at plante en Aflægger. — μόσχειος, 2, af en Kalv, μόσχος. —*μόσχευμα, τό, Aflægger, udplantet Rodskud, stolo; alm. Skud, Spire; df. — μοσχευματικός, 3, horende, skikket til at udplante som Aflægger; o. — μόσχευσις, ἡ, Forplantning ved Aflæggere; af — μοσχεύω, (μόσχος) udplanter en Aflægger; forplanter ved Aflæggere; transl., opelsker, optrækker, nærer. — μοσχηδόν, adv., som en Kalv, paa Kalves Viis; — μοσχίας, ου, ὁ, som ligner en Kalv; 2) ungt Dyr, Unge; o. — μοσχιάω, vitulor, er kaad, overgiven som en Kalv; (af μόσχος, Kalv). — μοσχίδιον, τό, dim. af μόσχος, ung Aflægger, lidet Rodskud; μοσχ. συκίδιον, af et Figentræ, Ar. — μοσχίδιος, 3, = μόσχειος. — μοσχίον, τό, = μοσχάριον. — μόσχιος, 3, = μόσχειος; 2) som ligner en Kalv; spæd, blod, fiin; o. — μοσχοθύτης, ου, ὁ, (θύω) som slagter el. offrer Kalve; (af μόσχος, en Kalv).

μοσχοκάρυον, o. μοσχοκαρύδιον, τό, Muskatnod, sild. —†μόσχος, ὁ, ogs. ἡ, ung Spire, spædt Skud, fremskydende Green; 2) transl., a) om Mennesker, ligesom ὄζος o. ἔρνος, Spire, Stud, Afkom, Dreng, Pige; b) ethvert ungt Dyr, ung Fugl, o. dl.; sædv. i Prosa, ungt Qvæg, en Kalv; 3) sild. den animalske Rogelse Moschus; (af ὄσχος, ὄσχη, o. m. Forslag af μ.; besl. m. μίσχος); df. — μοσχοσφρᾱγιστής, οῦ, ὁ, (σφραγίζω) som udsoger og betegner med et Segl det til Offring bestemte Ungqvæg; df. — μοσχοσφραγιστικά βιβλία, τά, Boger om denne Forretning; — μοσχοτόμος, 2, (τέμνω) som slagter el. offrer Kalve; o. — μοσχοφάγος, 2, (φαγεῖν) som spiser Kalve el. Kalvekiod. — μοσχύνω, = μοσχεύω, optrækker, opelsker.

μοτάριον, τό, dim. af - μοτή, ἡ, poët., f. μοτόν, τό, o. μοτός, ὁ; betones ogs. μότον, μότος; opplukket Linned, Charpie; df. — μοτόω, fylder med Charpie, lægger den paa; — μότωμα, τό, den paalagte Charpie; o. — μότωσις, ἡ, Charpiens Paalægning. — μουῖα, ἡ, lacon. f. μυῖα, Flue. — μουκηρόβας, lacon. f. μυκηρόβας; af — μούκηρος, ὁ, lacon. f. μύκηρος. — μουκίζω, laconisk Ord m. Bem. sukker, stønner, puster af Uvillie og Harme, rimel. besl. m. μύζω, μυχθίζω.

μουνᾰδόν, adv., = μονάδην. — μούναξ, adv., (μοῦνος) enkelt, alene, Od. — μουνα-, μουνε-, μουνι-, o. μουνο-, see u. μονα-, μονε-, μονι-, o. μονο-, hvoraf de ere jonisk udvidede. — μουνοπάλης, ου, ὁ, (πάλη) som seirer alene i Brydning; jon. f. μονοπ. — μοῦνος, 3, jon. f. μόνος, sædvanlig Form h. Hom., Hes. o. Herod. — Μουνῠχία, ἡ, en med Piræens sammenhængende Havn ved Athenen; df. ogs. epith. til Artemis, som dyrkedes der; df. — Μουνυχιών, ῶνος, ὁ, den 10de attiske Maaned, svarende til Romernes Aprilis; Navnet paa Artemis Munychia's Fest. — μούνωψ, jon. f. μόνωψ. — μουῤῥίνη, ἡ, = μοῤῥίνη, see u. μοῤῥία.

Μοῦσα, ης, ἡ, æol. Μοῖσα, dor. Μῶσα, lacon. Μῶα, Musa, Muse, Gudinde for Sang, Musik, Poesie, Dands, o. alm. for enhver aandfuld og begeistret Stræben efter det Ædle og Skionne; Hes. Theog. 77, flgd., nævnes de ni Muser: Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε, Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε, Καλλιόπη τε; de tre Dottre af Zeus og af Mnemosyne; sildigere anviste man hver enkelt Muse ogsaa en særskilt Forsorg for en besynderlig Aandssyssel, ex. for Historien, etc.; Nogle antoge alene 3, andre 4 Muser; 2) sild. transl. som appell., a) Sang, Vise, Melodie; b) Sangerinde, Digterinde; c) alm. enhver Sysselsættelse med de ædle Musekunster; (rimel. af inus. μάω, opfinder; efter Plat. ligesom ὁμοῦ οὖσαι).

*Μουσᾱγέτης, ου, ὁ, dor. f. Μουσηγέτης; — Μουσεῖον, τό, Musernes Sæde el. Helligdom; Sted, hvor der undervises el. studeres, Studerekammer, Akademie, o. dl.; ogs. Ovelsesplads; 2) sild. Mosaik, Musivarbeide, opus musivum; — μουσεῖος, 3, ogs. 2, af el. fra Muserne, som μουσικός; — μουσειόω, belægger med Musivarbeide, μουσεῖον; - denne Handling, μουσείωσις, ἡ; — Μουσηγετέω, er - Μουσηγέτης, dor. Μουσαγ., ου, ὁ, (ἡγέομαι) Musagetes, Musernes Forer el. Anforer, epith. til Apollo, ogs. til Herakles; - (af Μοῦσα, μοῦσα).

*μουσίσδω, æol. o. lacon. f. - μουσίζω ogs. μουσίζομαι, musicerer, spiller et Instrument, synger; — μουσικεύομαι, = frgd.; af — μουσικός, 3, tilhørende Muserne el. de Muserne helligede Kunster og Videnskaber, som beskæftiger sig med disse; df. dannet, lærd, fiin, artig, vittig; dertil adv. μουσικῶς, superl. μουσικώτατα; - b) ὁ μουσικός, Tonekunstner, Sanger, Digter, Taler; c) ἡ μουσική, enhver Musekunst, bes. Musik, Digtekunst, Veltalenhed; ogs. alm. = παιδεία, høiere videnskabelig, lærd, kunstforstandig Dannelse; - (af Μοῦσα, μοῦσα). — μουσίκτας, ου, ὁ, (μουσίζω) dor., Sanger, Tonekunstner, Digter. — μουσίσδω, dor. f. μουσίζω. — μούσμων, ονος, ὁ, etslags sardinisk Dyr; (rimel. germ. der Muflone, som skal være Stamfader til det tamme Faar).

*μουσόδομος, 2, (δέμω) bygget af Muserne, bygget ved Musik el. Sang; — μουσοεργός, ὁ, ἡ, ctr. μουσουργός, (ἔργον) som beskæftiger sig med Musernes Kunster, som spiller, synger, digter; — μουσο-κόλαξ, ακος, ὁ, som smigrer for Muserne, som beiler til deres Gunst; — μουσόληπτος, 2, (λαμβάνω) greben el. begeistret af Muserne; — μουσομανέω, er - μουσομανής, 2, (μαίνομαι) henreven, begeistret af Muserne; som elsker med Lidenskab Muserne og deres Kunster, bes. Tone- og Digtekunsten; df. — μουσομανία, ἡ, lidenskabelig Kiærlighed til Muserne, bes. til Tone- og Digtekunsten; — μουσόμαντις, εως, (μάντις) ὄρνις, en syngende og spaaende Fugl, Ar.; — μουσομήτωρ, ορος, ἡ, Musemoder, frembringende Musernes Kunster; — μουσοπάτακτος, 2, (πατάσσω) truffen, slagen, inderligen begeistret af Muserne; — μουσοποιέω, er - μουσοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω) som synger, spiller, digter; — μουσοπόλος, 2, (πολέω) tienende, hyldende Muserne; ὁ μ., Sanger, Digter; - (af Μοῦσα, μοῖσα).

*μουσοτόκος, 2, (τίκτω) frembringende Museværker; — μουσοτραφής, 2, (τρέφω) opdragen af Muserne; — μουσουργέω, er - μουσουργός, 2, ctr. f. μουσοεργός; df. — μουσουργία, ἡ, Spillen, Syngen, Digten; — μουσόφθαρτος, 2, (φθείρω) ombragt af Muserne, Lycophr.; — μουσοφίλης, ου, ὁ, o. μουσόφιλος, ὁ, (φιλέω) som elsker Muserne; men - μουσοφίλητος, 2, pass., elsket af Muserne; — μουσοχαρής, 2, (χαίρω) som glæder sig ved Musernes Kunster, Musik, Poesie, o. dl.; o. — μουσόω, 1) danner, former, indretter efter Musekunstens Regler, spiller, synger, digter, bringer i Vers, sætter i Musik overeensstemmende dermed; 2) danner og oplærer efter disse Regler; alm. oplærer, underviser; (af Μοῦσα, μοῦσα). — μουστάκια, τά, d. lat. mustacea, etslags Bagværk. — μουσῳδός, 2, (μοῦσα, ᾠδή) syngende, digtende.

†μοχθέω, (μόχθος) som μογέω, giør mig Umage, slider og slæber, udstaaer Møie og Kummer, περί τι, ἐπί τινι, for noget; ogs. μ. κήδεσι, Il.; b) transit., πολλὰ μοχθεῖν, at lide, udholde meget, Eur.; alm. fuldfører, fuldbringer noget med megen Møie og Anstrængelse; df. — μοχθήεις, 3, poët. = μοχθηρός; — μόχθημα, τό, = μόχθος; Trag.; — μοχθηρία, ἡ, Møie, Kummer, Elendighed; b) ringe Stand; ringe Beskaffenhed, Usselhed, Armod; c) slet Tænkemaade, Ondskab; af — μοχθηρός, 3, adv. -ρῶς, (att. ogs. μόχθηρος) møisommelig, kummerlig, elendig, ulykkelig; b) af ringe Stand; ringe, ussel, ubrugbar; c) ond, nedrig.

μοχθίζω, = μοχθέω, intr., lider af noget, τινί, ἕλκεϊ ὕδρου, Il.; df. — μοχθισμός, ὁ, inc., = flgd.; — μόχθος, ὁ, Arbeide, Anstrængelse, Møie; Møisommelighed, Ulykke, Lidelse, Kummer, Smerte, Sygdom; (besl. m. μόγος o. μόθος, efter gramm. ogs. m. ἄχθος o. ὄχθος). — *μοχλεία, ἡ, o. μόχλευσις, ἡ, Hæven, Bevægen, Rykken, Bringen i Led med en Hæver el. Hævemaskine; o. — μοχλευτής, οῦ, ὁ, see u. flgd.; af — μοχλεύω, = μοχλόω; 2) sædv. er en - μοχλευτής, οῦ, ὁ, som hæver el. bevæger med en Hæver; alm. som bevæger en tung Last; ogs. som bringer i Led; o. — μοχλέω, jon. f. μοχλεύω, Il.; df. — μοχλικός, 3, hørende, skikket til at hæve, bevæge, bringe afsted; - (af μοχλός). — μοχλίον, τό, μοχλίς, ίδος, ἡ, o. μοχλίσκος, ὁ, dim. af — μοχλός, οῦ, ὁ, Hæver, Løftestang, vectis; alm. enhver stærk Stang; 2) Dørslaa, Dørskaade, Bom; - (af ὄχος, ὀχλεύς, ὀχλεύω, etc., dannes m. Forslaget μ, μοχλός, μοχλεύω, etc.); df. — μοχλόω, tillukker, tilspærrer med en Slaa el. Bom. — Μοψοπία, ἡ, gammel Benævnelse paa Attika; df. — Μοψόπιος, 3, = Ἀττικός.

μῦ, s. μῦ, en igiennem de sammentrukne Læber udpresset Lyd, som betegner Harme, Uvillie, Spot, o. dl.; jf. μύω o. μύζω; b) μῦ λαλεῖν, at mumle i Skægget (om den, som ikke tør tale høit, lat. mu facere, Enn., mussare, mutire. — μύα, ἡ, att. f. μυῖα. — *μυάγρα, ἡ, Musefælde; o. — μύαγρος, ὁ, Musefænger, en Slangeart; (af ἄγρα); o. — μυ-ἄκανθος, ὁ, Musetorn; ogs.

μυάκανθα, ἡ, *μυάκανθον*, τό, v. *μυακάνθινον*, ὁ; (af μῦς). — *μυάκιον*, τό, *dim.* af μύαξ, som χήμη, v. d. lat. *concha*, etslags Maal, saameget en Muslingskal holder.

μῠᾰλός, ὁ, v. *μυαλόω*, = μυελός, μυελόω. — *μύαξ*, ἄκος, ὁ, etslags toskallet Musling, *mytulus musculus Linn.*; 2) = μύστρον. — *μῠάω*, v. forstærket μοιμυάω, trækker el. bider Læberne sammen; fortrækker Munden el. Ansigtet i Harme, Smerte, Uvillie, Overraskelse, Uvished, o. dl.; ogs. lukker Øinene, blinker el. nikker med Øinene, *Ar.*; jf. μύ, μύω, μύλλω, μύζω. — *μῡγᾰλέη*, ctr. μυγαλῆ, (μῦς, γαλέη) Spidsmuus, *mus araneus*. — *μυγμός*, ὁ, (μύζω) Stonnen, Pusten, Snoften, *mussitatio*.

μυδάζομαι, s. *μυδάττομαι*, = μυσάττομαι. — **μῡδαίνω*, befugter, væder, giennemvæder; *b)* lader fordærves el. raadne af Fugtighed; 2) *intr.* = μυδάω; v. — *μυδᾰλέος*, 3, v. *μυδαλόεις*, εσσα, εν, fugtig, vaad, giennemvaad, δάκρυσι, αἵματι, *ep.*; *b)* muggen, fordærvet af Fugtighed; af — *μῠδάω*, er fugtig, vaad, giennemvaad; oploses, smelter, som d. besl. μαδάω; *b)* mugner, fordærves af for megen Fugtighed; df. — *μύδησις*, ἡ, Væde, at være giennemvaad; *b)* Muggenhed el. Bedærvelse af for megen Fugtighed; v. — *μυδόεις*, εσσα, εν, = μυδαλέος; af — *μύδος*, ὁ, Væde, Fugtighed; *b)* den af for megen Væde opstaaende Muggenhed el. Bedærvelse.

μυδροκτῠπέω, er — *μυδροκτύπος*, 2, (κτυπέω) som smeder, hamrer gloende Jern; af — *μύδρος*, ὁ, enhver gloende Masse bes. af Steen el. Jern; *μύδρους αἴρειν χεροῖν*, neml. til Beviis paa sin Uskyld, *Soph. Antig.* 264; ogs. alm. Metalmasse, Steenmasse; *μύδρος σιδήρεος*, *Herod.*; *μύδρος διάπυρος*, om Solen, ligesom λίθος διάπυρος. — *μῠδών*, ῶνος, ὁ, (μύδος) Kiød, som er skimlet el. ankommet af Fugtighed.

μύειος, 3, (μῦς) af Muus. — **μυελαυξής*, 2, (αὐξάνω) forøgende Marven, givende Marv; — *μῠέλινος*, 3, af Marv; — *μυελόεις*, εσσα, εν, fuld af Marv; df. fed, nærende; ogs. blød, fiin; — *μυελόθεν*, *adv.*, af Marven; — *μυελόν*, τό, sild. Biform af μυελός; v. — *μυελοποιός*, 2, (ποιέω) frembringende Marv, d. e. styrkende; af — †*μῠελός*, οῦ, ὁ, Marv, *Hom.*; h. *Soph.* kaldes Hiernen, λευκὸς κρατὸς μυελός; *transl.* hede nærende Spiser h. *Hom.*, *μυελὸς ἀνδρῶν*; alm. det Indre, ligesom *medulla*; *μυελὸς νάσω*, *Theocr.*; (rimel. besl. m. μύω); [h. *Hom.* altid ῡ, *att.* sædv. ῠ]; df. — *μυελοτρεφής*, 2, (τρέφω) nærende Marven, givende Marv; — *μυελόω*, fylder med Marv el. Fedt; v. — *μυελώδης*, 2, (εἶδος) som ligner Marv.

μυέω, (μύω) indvier i Mysterierne; underviser i hemmelige Lærdomme; alm. underviser, oplærer, τινά τι, nogen i noget; df. ogs. *in pass. c. acc. rei*, *μυεῖσθαι τὰ μυστήρια*, at blive indviet i —. — *μυζάω*, jon μυζέω, sield. f. μύσω Bem. 2; df. — *μύζουρις*, ἡ, (οὐρά) d. lat. *fellatrix*. — *μύζω*, *f.* μύσω, (μύ, μύω) trykker Læberne sammen og udstøder saaledes en dunkel Lyd igiennem Næsen; bes. *a)* stønner, sukker; snofter af Harme o. dl.; *b)* slaaer Kroller paa Næsen, udstøder et hm! spotter, tvivler, o. dl.; 2) suer (med sammentrukne Læber). — *μύημα*, τό, det Indviede; ogs. = flgd.; v. — *μύησις*, ἡ, Indvielse; høitidelig Forberedelse til en Underviisning; (af μυέω).

**μῡθάριον*, τό, *dim.* af μῦθος; — *μῡθέομαι*, *f.* ήσομαι, siger, taler; udsiger, fortæller; *μῦθον μυθεῖσθαι*, at holde en Tale, *Od.*; 2) overlægger, beraadslaaer, (ligesom taler med mig selv); ogs. *μυθεῖσθαι ὃν ποτὶ θυμόν*, *Hom.*; 2 *pers. præs.* *μυθεῖαι*, *ctr.* f. μυθέεαι, ogs. med udstødt ε, *μυθέαι*, *Od.*; — *μύθευμα*, τό, det Sagte, det Fortalte; af — *μυθεύω*, sild. Form f. μυθέομαι, *Eur.*; ogs. opdigter; — *μύθημα*, τό, = μύθευμα; v. — *μυθητήρ*, ῆρος, v. *μυθητής*, οῦ, ὁ, (μυθέομαι) den Talende, den Fortællende; 2) = στασιαστής, Oprører, *Anacr.*; see u. μῦθος Bem. 2; — *μυθίδιον*, τό, *dim.* af μῦθος; — *μυθίζω*, v. *μυθίζομαι*, sild. Form f. μυθέομαι, μυθεύω, *Opp.*; — *μυθιήτης*, ου, ὁ, = μυθητής Bem. 2; — *μυθικός*, 3, *adv.* -κῶς, (μῦθος Bem. 1, *c.*) hørende til Sagn, Fabel, Mythologie, fabelagtig, mythisk; — *μυθ-ιστορία*, ἡ, fabelagtig Historie; v. — *μυθίτης*, ου, ὁ, (μυθίζω) = μυθητής Bem. 2; — (af μῦθος).

**μῡθογρᾰφέω*, er — *μῡθογράφος*, 2, (γράφω) som opskriver el. digter Fabler; som skriver el. beskriver fabelagtigen; — *μυθολογεύω*, (λέγω) fortæller, *Od.*; — *μῡθολογέω*, (μυθολόγος) taler, fortæller; bes. *a)* fortæller Sagn fra den dunkle Fortid, fortæller en Fabel; *μεμυθολογεῖται*, det er blevet til et Sagn, til en Fabel, *Dem.*; *b)* opdigter, fingerer, πολιτείαν, en Statsforfatning; *c)* sladdrer, snakker; df. — *μυθολόγημα*, τό, fabelagtig Fortælling el. Digtning; — *μυθολογία*, ἡ, at fortælle Sagn el. Fabler; Fabel- el. Sagnhistorie, Mythologie; ogs. enkelt Sagn el. Fabel; *b)* Snak, Sladder; v.

— μυθολογικός, 3, hørende til Sagn el. til Fabelhistorien, mythologisk; skikket til, øvet i at fortælle Fabler; af — μυθολόγος, 2, (λέγω) som fortæller, samler Fortidens mørke Sagn, som digter Fabler; ὁ μ., en Fabeldigter; b) som snakker, sladprer; – (af μῦθος).

*μυθοπλαστέω, er – μυθοπλάστης, ου, ὁ, som opdigter Sagn el. Fabler; — μυθοπλαστία, ἡ, fabelagtig Digtning; opdigtet Fortælling; o. — μυθόπλαστος, 2, som er digtet fabelagtigen; – (af μῦθος, πλάσσω). — *μυθοπλόκος, 2, (πλέκω) der indfletter Sagn el. Fabler i sin Tale, el. der kunstigen vender og slynger Talen; — μυθοποιέω, er – μυθοποιός, 2, (ποιέω) som giør, opfinder, digter Sagn el. Fabler; pass., μυθοποιοῦμαι, man digter Fabler om mig; df. — μυθοποίημα, τό, Digtning, opdigtet Fortælling; o. — μυθοποΐησις, sædv. μυθοποιΐα, ἡ, at digte en fabelagtig Fortælling; af — μυθοποιός, 2, see u. μυθοποιέω; – (af flgd.).

μῦθος, ὁ, alm. enhver mundtlig Meddelelse; bes. a) Ord, Tale; Samtale, sædv. in pl.; Foredrag, ex. μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, Il. 9, 443; ogs. μῦθος δημόσιος, Herod.; b) Talen med Hensyn paa det Sagtes Indhold; df. Tanke, Mening, Beslutning, Anslag, ex. Il. 1, 545; ogs. Raad, Befaling, Tilsagn, o. dl., forsaavidt de indeholdes i Talen; ogs. alm. Talens Gienstand, Sagen, ex. Od. 22, 289, ἀλλὰ θεοῖσιν μῦθον ἐπιτρέψαι; c) at fortælle; ogs. Fortællingen selv; bes. h. Hom. saavel den sande som digtede Fortælling; derimod fra Pind. o. Herod., bes. att., alene digtet Fortælling el. Sagn, oppon. λόγος, bes. fabelagtig Fortælling om den mørke el. forhistoriske Oldtid og om dens Guder og Heroer, df. alm. enhver digtet Fortælling, Fabel, ex. den æsopiske, o. dl.; 2) Larm, Oprør, alts. æol. f. μύθας, jf. μοθητήρ Bem. 2; (men denne Bem. er uvis, thi Od. 21, 71, synes μῦθος at bemærke: Anslag, Forehavende, o. dl.).

*μυθοτόκος, 2, (τίκτω) avlende, frembringende Sange el. Fabler; — μυθουργέω, (ἔργον) o. μυθούργημα, τό, = μυθοποιέω, μυθοποίημα; o. — μυθώδης, 2, (εἶδος) fabelagtig, der ligner en Mythe; (af μῦθος). — †μυῖα, ἡ, Flue, Hom.; μυῖα στρατιῶτις, Aadselflue; 2) μυῖα χαλκῆ, etslags Børnespil, der ligner Blindebuk; jf. μυΐνδα; df. — μυίαγρος, ὁ, (ἄγρα) Fluefænger; — μυιάκυνα, ἡ, = κυνάμυια; — μυιΐδιον, τό, dim. af μυῖα; o. — μυιϊκός, 3, af en Flue, hørende til en Flue. — μυΐνδα, adv., (μύω) med tillukkede Øine; μυΐνδα παίζειν, at lege Blindebuk. — μύϊνος, 3, (μῦς) af Muus; 2) (μυῖα) = μυιϊκός.

*μυιοειδής, 2, (εἶδος) der ligner en Flue; μυιοειδῆ ὁρᾶν, at see sorte Pletter for Øiet; — μυιοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) en Fuglejæger; — μυιοκέφαλον, τό, see u. μυοκ.; — μυιοσοβέω, er en – μυιοσόβης, ου, ὁ, o. μυιοσόβος, 2, som bortskræmmer, bortjager Fluerne; o. — μυιοσόβη, ἡ, dim. μυιοσόβιον, τό, en Fluesmække; (af σοβέω); – (af μυῖα). — μυΐσκος, ὁ, ogs. μυΐσκα, ἡ, dim. af μῦς, etslags liden Musling; jf. μύαξ. — μυιώδης, 2, (μυῖα, εἶδος) ligesom en Flue. — μυιών, ὁ, urigtig Læsem. for μυών.

†μῡκάομαι, f. ήσομαι, aor. 2 ep. ἔμυκον, pf. ep. m. præs. Bem. μέμυκα, jf. d. besl. μηκάομαι; (af Naturlyden μυ); – brøler, mugio, egentl. om Qvæget, ex. ταῦρος μεμυκώς, πόρτιες μυκώμεναι, Hom.; sild. ogs. om andre Dyr; b) transl. om livløse Ting, at brage, knage, at give en huul el. dump Lyd, Il.; df. — μυκή, ἡ, o. μυκηθμός, ὁ, Hom., Brølen, bes. Qvægets; o. — μύκημα, τό, Brøl. — μυκηρόβᾱς, -βαντος, ὁ, (βαίνω) Mandel- el. Noddeknakker, etslags Fugl; af — μύκηρος, ὁ, Mandeltræ, Mandel.

μύκης, ητος, ὁ, ogs. μύκης, ου, ὁ, (μῦκος, mucus) en Svamp, fungus, af dens slimede og fugtige Beskaffenhed; 2) hvad der har Lighed med en Svamp; bes. a) τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφεος ὁ μύκης, Dopskoen paa en Sabelskede, Herod. 3, 64; b) Tande paa Lysevægen. — *μύκησις, ἡ, = μυκηθμός, Brølen; — μυκητής, οῦ, ὁ, en Brøler; — μυκητίας, ου, ὁ, σεισμός, Jordskiælv med underjordiske Drøn; o. — μυκητικός, 3, hørende, skikket til at brøle. — μυκήτινος, 3, (μύκης) giort af Svampe. — μυκήτωρ, ορος, ὁ, poët. f. μυκητής.

μύκλα, ἡ, o. μύκλος, ὁ, sort Stribe el. Rynke paa Eselets Hals og Fødder; 2) μύκλος, ogs. μυχλός som adject., rimel. æolisk Form f. μάχλος, = λάγνος, geil. — Μύκονος, ἡ, en af de cykladiske Øer; df. som Ordsprog, μία Μύκονος, det ene som det andet, der er ingen Forskiel. — μῦκος, ὁ, mucus, Sliim, Snot; enhver lignende Fugtighed; df. ogs. Svamp, jf. μύξα o. μύκης; 2) μῦκος s. μυκός som adject., = μυξώδης; transl., dum, eenfoldig.

†μυκτήρ, ῆρος, ὁ, (μύζω) Næse, Snude, Næsebører, hvorigiennem man snuser; 2) Elephantsnabel, som προβοσκίς; 3) Næbbet el. Piben paa en Lampe; 4) transl., Haan, Spot, Foragt, af

slaae Kroller paa Næsen; df. — μυκτηρίζω, som μυχθίζω, slaaer Kroller paa Næsen, spotter, haaner, *adunco naso suspendo*; df. — μυκτήρισμα, τό, Spot; — μυκτηρισμός, ὁ, Spotten; o. — μυκτηριστής, οῦ, ὁ, en Spotter; — μυκτηρόθεν, *adv.*, ud af Næsen; o. — μυκτηρόκομπος, 2, (κόμπος) lydende igiennem Næsen; πνεῦμα μ., om Hestenes Pusten, *Æsch.* — μύκω, *inus.*, see u. μυκάομαι.

*μύλαβρις, ogs. μυλαγρίς, o. μυλακρίς, ίδος, ἡ, etslags Insect i Melet, Meelmide, Meelorm; — μυλαῖος, 2, i Mollen, horende til, arbeidende i Mollen; — μυλακρὶς λᾶας, ὁ, Mollesteen; 2) μυλακρίς, ἡ, = μυλαβρίς; — μύλακροι, οἱ, Kindtænderne, *dentes molares*; — μύλαξ, ἄκος, ὁ, Mollesteen; alm. enhver stor og rund Steen, *Il.*; — μυλ-ἐργάτης, ου, ὁ, Arbeider i Mollen, Moller; o. — μυλεύς, έως, ὁ, *epith.* til Zeus, Mollernes Beskytter; - (af flgd.).

†μύλη, ἡ, Molle, *mola*, ogs. Haandmolle, *Od.*; *b)* den nedre og ubevægelige Mollesteen, Liggeren; 2) det paa Mollen skraaede Offerkorn, *mola salsa*, h. *Hom.* οὐλαί; 3) af Ligheden, *a)* Knæskal; *b)* μύλαι, = μύλακροι, Kindtænder; *c)* Efterbyrd, *mola*; (rimel. af μύω, see u. μύλλω); df. — μυλήκορον, τό, (κόρος) Mollekost; — μυλήφατος, 2, (φάω, πίφαμαι) knust, skraaet, malet paa Mollen, *Od.*; — μυλίας, ου, ὁ, *sc.* λίθος, = μύλη Bem. 2, *Plato*; — μυλιάω, skærer Tænder, alene *Hes. Op.* 530, λιγρὸν μυλιόωντες (*ep.* udvidet af μυλιῶντες; jf. μύλη Bem. 3, *b*, o. μύλλω); — μυλικός, 3, horende til en Molle; 2) tienlig for Kindtænderne; o. — μυλίτης, ου, ὁ, λίθος, = μυλίας, Mollesteen; 2) μυλίτης ὀδούς, Kindtand.

μυλλαίνω, (μυλλός) fordreier, vrænger Munden el. Læberne; df. haaner, spotter, som σιλλαίνω. — μυλλάς, άδος, ἡ, Skioge, see u. μύλλω Bem. 5. — μυλλίζω, = μυλλαίνω, *gramm.* — μύλλον, τό, ogs. μύλλος, τό, Læbe; o. — μυλλός, 2, med vrængede, fortrukne Læber el. Kinder; df. alm. vrænget, fortrukken, krum; (af μύω, μίλλω). — μύλλος, ὁ, *mullus*, etslags spiselig Sofisk. — μύλλω, sædv. m. forstærkende Redupl. μοιμύλλω, 1) h. *gramm.*, mumler, mukker, taler sagte el. med sammentrukne Læber, som μυάω, s. m. s.; 2) maler, knuser, *molo*; df. 5) ligesom *molo*, har legemlig, bes. utugtig Omgang med Kionnet; (μύλλω o. μύλη synes at hore til Stammen μύω, μύζω).

*μυλόδους, δοντος, ὁ, (ὀδούς) Kindtand, *dens molaris*; — μυλοειδής, 2, (εἶδος) ligesom en Molle, der ligner en Mollesteen, πέτρος, *Il.*; horende til en Molle; μ. λίθος, Mollesteen; — μυλόεις, εσσα, εν, = frgd.; 2) giort af en Mollesteen; — μυλοεργής, 2, (ἔργον) virket, malet paa Mollen; — μυλόκλαστος, 2, (κλάω) knust af Mollestenen, malet; — μυλοκόπος, 2, (κόπτω) skærpende Mollestenen; o. — μυλοκόρος, 2, (κορέω) feiende, rensende Mollen el. Mollestenen; - (af μύλη). — μύλος, ὁ, = μύλη, Molle; bes. Mollesteen, alm. stor, rund Steen; 2) Kindtand, *dens molaris*. — μύλος, ὁ, *poët.* f. μύλλος, *Opp.* — *μυλουργός, 2, (ἔργον) som gior Mollestene, *siliciarius*; — μυλόω, (μύλη Bem. 3, *c.*) hærder til, lader blive til en *mola uterina*; o. — μυλώδης, 2, = μυλοειδής; - (af μύλη).

*μυλωθρέω, maler; — μυλωθρικός, 3, horende til el. tilhorende en Moller; o. — μυλωθρίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.*, *a)* til μυλωθρικός; *b)* til μυλωθρός Bem. 1, Mollerinde; af — μυλωθρός, ὁ, (μύλη) Moller, Mollemester; 2) μυλωθρός, 2, horende til en Molle el. til Maling. — μυλών, ῶνος, ὁ, Sted, hvor Mollen staaer; καταβάλλειν εἰς μυλῶνα, *detrudere in pistrinum*, som Slavestraf; - *dim.* μυλώνιον, τό; o. — μυλωρός, 2, (οὖρος, ὥρα) bevogtende Mollen; - (af μύλη).

μῦμα, τό, etslags Ret. — μῦμαρ, τό, *æol.* f. μῶμαρ, μῶμος; df. — μυμαρίζω, *æol.* f. μωμάομαι. — μῦμος, ὁ, *æol.* f. μῶμος. — μύνδος, 2, (μύω, μύζω) stum, *mutus*. — μύνη, ἡ, Paaskud, Foregivende, Udflugt; μὴ μύνῃσι παρέλκετε, *i. e.* προφάσεσι, bruger ikke Udflugter, noler ikke, *Od.* 21, 111; alm. Nolen, Udsættelse; (efter *schol.*, παρὰ τὸ μύσαντα τὰ ὄμματα σκέπτεσθαι, τί χρὴ δρᾶν, at stirre hen for sig for at finde en Udvei; df. ἀμύνω, *munio*, *etc.*). — μυννάκια, τά, etslags Skoe, efter Mesteren Μύνναχος; df. - μυνναχόομαι, bærer dette Slags Skoe. — μύνομαι, (μύνη) foregiver, undskylder mig; df. noler; jf. ogs. d. besl. ἀμύνομαι.

μύξα, τά, en Blemmeart, *germ.* Sebesten. — †μύξα, ἡ, (μύω, μύζω, μύξω) alm. Sliim, bes. Sliim el. Fugtighed af Næsen, Snot, Snue; *mucus*, *muccor*, *att.* oftere κόρυζα; 2) = μυξωτήρ, μυκτήρ, Næse, Næsebor; *b)* Lampepibe, Lampenæb; df. — μυξάζω, er fuld af Sliim el. Snue; — μυξάριον, τό, *dim.* af ἡ μύξα, ogs. af τὰ μύξα; — μυξητήρ, ῆρος, ὁ, = μυξωτήρ; — μύξινος s. μυξῖνος, ὁ, ogs. μύξος, ὁ, o.

μύξων, ὁ, etslags glat Sofisk, hørende til Arten κεστρεύς, *mugil*, ligesom Sliimfisk; — μυξοποιός, 2, (ποιέω) som foraarsager Sliim el. Snue; — μύξος, ὁ, v. μύξων, ωνος, ὁ, see u. μύξινος; — μυξώδης, 2, (εἶδος) sliimagtig, fuld af Sliim el. Snue; v. — μυξωτήρ, ῆρος, ὁ, = μυκτήρ, Næse, Næsebor.

*μυοβατραχομαχία, ἡ, = βατραχομυομαχία; — μῠο-γαλέη, ctr. μυογαλῆ, ἡ, ogs. μῡγ., Spidsmuus; — μῠοδόχος, *jon.* -δόκος, 2, (δέχομαι) som optager el. skiuler Muus; — μυοθήρας, ου, ὁ, Musefænger; v. — μυοθηρέω, fanger Muus; (af θήρα); — μυοκέφᾰλον, τό, el. rigtigere μυιοκ., (κεφαλή) etslags Øiensvaghed; — μυόκοπρος, ἡ, (κόπρος) Museskarn; — μυοκτόνος, 2, (κτείνω) dræbende Muus; — μῠομᾰχία, ἡ, (μάχη) Musekrig; — μυοξός, ogs. μυωξύς, ὁ, en Museart, Skovmuus, Markmuus; — μυοπάρων, ωνος, ὁ, (παρών) let Sø-rover- el. Caperskib; — μυοσόβη, ἡ, urigtig Læsem. f. μυιοσόβη; — μυοσώτη, ἡ, *inc.*, μυοσωτίς, ίδος, ἡ, v. μυόσωτον, τό, (οὖς) Museøre, etslags Plante; ogs. μυὸς οὖς; - (af μῦς).

*μῠουρία, ἡ, den Beskaffenhed el. Figur at være - μύουρος, 2, (οὐρά) gaaende ud i en Spids som en Musehale, tilspidset, spids; ogs. afstumpet, sædv. μείουρος; df. - μυουρίζειν, at have denne Figur el. Beskaffenhed; — μύουρος, 2, see u. μυουρία; 2) ἡ μύουρος, Musehale, etslags Plante; — μυοφόνος, 2, (φονεύω) dræbende Muus; 2) ἡ μ., etslags Plante, liges. Musedød; v. — μυόχοδον, τό, (κέχοδα, χέζω) Museskarn; df. — μυόχοδος, ὁ, γέρων, gammelt Museskarn, som Skieldsord; - (af μῦς).

μύραινα, ἡ, ogs. σμύραινα, *muræna*, etslags Havaal. — μῠράκοπον, τό, (ἄκοπος) etslags vellugtende, med μύρον tilberedet Styrkningsmiddel. — *μῠράλειπτρον, τό, Salvedaase; v. — μῠραλειφέω, ogs. μυραλοιφέω, (ἀλοιφή) bestryger el. salver med vellugtende Olie; df. — μῠρᾰλοιφία, ἡ, men μυραλοιφή, ἡ, *inc.*, Bestrygen, Salven, Salvelse med vellugtende Olie; (af ἀλείφω); - μυράφιον, τό, *dim.* af μύρον; — μῠρεψία, ἡ, Kogning, Tillavning af vellugtende Salver; v. — μυρεψικός, 2, hørende, skikket til at tilberede vellugtende Salver; af — μῠρεψός, 3, (ἕψω) som koger el. tilbereder Salver; v. — μυρηρός, 3, hørende til vellugtende Salver, τεῦχος, ἀγγεῖον, λήκυθος, Salvedaase, Olieflaske; - (af μύρον).

*μῡρῐᾰγωγέω, anfører 10,000; af — μῡρῐᾰγωγός, 2, (ἄγω) førende 10000; ναῦς μ., stort Førselsskib; — μῡριάκις, *adv.*, 10000gange, utallige Gange; — μυριάμφορος, 2, (ἀμφορεύς) førende 10000 *amphoras*, sædv. ναῦς μ.; men komisk, μυριάμφ. ῥῆμα, *Ar.*; — μῡρίανδρος, 2, (ἀνήρ) med 10000 Mennesker el. Indbyggere; — μυριάρχης, ου, ὁ, v. μυρίαρχος, ὁ, (ἄρχω) Anfører for 10000 Mand; — μῡριάς, άδος, ἡ, Antal af 10000, en Myriade; df. utallig Mængde; v. — μυριᾱχοῦ, *adv.*, paa 10000 el. utallige Steder; - (af μυρίος). — μῠρίδιον, τό, *dim.* af μύρον. — μῡριέλικτος, 2, (ἑλίσσω) med utallige Slyngninger; v. — μῡριετής, 2, v. μυριέτης, ου, ὁ, (ἔτος) 10000aarig; uendelig gammel el. lang, χρόνος, *Æsch.*; (af μυρίος).

μῠρίζω, (μύρον) salver, indsalver; *pass. c. acc.*, μεμυρισμένοι πᾶν τὸ σῶμα, over hele Legemet, *Herod.* — μῠρίκη, ἡ, *myrica*, etslags Buskvæxt, Tamariske; [ῑ alene i Arsis]; df. — μυρῑκίνεος, 3, af en Tamariske; — μυρίκῐνος, 3, giort af Tamarisker; hørende dertil, ὄζος, *Il.*; v. — μυρῑκώδης, 2, (εἶδος) ligesom en Tamariske. — μῠρίνη, ἡ, som μυῤῥίνη, μυρσίνη, Myrte; see ogs. u. μοῤῥία. — μῠρίνης, ogs. μυῤῥίνης, ου, ὁ, οἶνος, en med vellugtende Olie el. med Myrtesaft tillavet Viin; (altsaa enten af μύρον el. af μύῤῥα). — μύρῑνος, s. μῠρῖνος, ὁ, etslags Søfisk.

μῡριόβοιος, 2, (βοῦς) af el. med 10000 Øxen; 10000 Øxen værd; — μῡριόγρᾰφος, 2, (γράφω) 10000 el. utallige Gange skreven; — μυριόδους, -δοντος, ὁ, ἡ, med utallige Tænder; med overmaade store Tænder, ἐλέφας; — μυριόκαρπος, 3, (καρπός) med 10000fold el. utallig Frugt; — μυριόκρᾱνος, 2, (κρᾶνον) med 10000 el. utallige Hoveder; — μῡριόλεκτος, 2, (λέγω) 10000 el. utallige Gange sagt; — μυριόμμᾰτος, 2, (ὄμμα) med utallige Øine; — μυριόμορφος, 2, (μορφή) med 10000 el. utallige Gestalter. — μυριόμοχθος, 2, (μόχθος) som fuldbringer uendelig meget, Ἡρακλῆς; 2) fuldbragt el. til at fuldbringe med uendelig Møie; - (af μυρίος).

*μῡριόναυς, αος, ὁ, ἡ, (ναῦς) med 10000 el. utallige Skibe; bestaaende af utallige Skibe; — μυριόνεκρος, 2, (νεκρός) med utallige Døde el. Faldne, μάχη, *Plut.*; — μυριοντάκις, *adv.*, = μυριάκις; — μυριοντάρχης, ου, ὁ, v. μυριόνταρχος, ὁ, = μυριάρχης; — μυριο-πάλαι, *adv.*, for uendelig lang Tid siden; — μυριοπλάσιος, *adv.* -σίως, v. μυριοπλασίων, ονος, 2, 10000fold; utallige Gange mere, *c. gen.*; — μυριόπλεθρος, 2, (πλέ-

θρον) med 10000 el. utallige Plethrer, uendelig stor el. vidtløftig; — μυριοπληθής, 2, (πλῆθος) med utallig Mængde, utallig; o. — μυριόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med 10000 el. utallige Fødder; 10000 Fod i Udstrækning; - (af flgd.).

†μῦριος, 2, saare megen, mangfoldig, utallig; μυρίον χέραδος, en Mængde Gruus; μυρίος χαλκός, χρυσός; forstærket μάλα μυρίοι, Od.; df. overmaade stor, umaadelig, uendelig; μυρίον πένθος, ἄχος, κλέος; μυρία πενία, yderste Armod; μυρία κέλευθος, uendelig lang Vei, Pind.; μυρίος χρόνος, uendelig lang Tid, id.; ogs. som adv. μυρία κλαίειν, μυρίῳ βελτίον, uendeligen bedre, ligel. μυρίῳ διαφέρειν, at være høist forskiellig; 2) som Talord o. m. 3 Endelser, 10000; sædv. in pl., dog ogs. ἵππος μυρίη, 10000 Ryttere, Herod., ἀσπὶς μυρία, Xen.; df. — μυριοστη-μόριον, 10000ste Deel; o. — μυριοστός, 3, den, det 10000ste; df. — μυριοστύς, ύος, ἡ, Tal, Mængde, Hob af 10000.

*μῡριοτευχής, 2, (τεῦχος) med 10000 Bevæbnede, beskyttet deraf, Eur.; — μῡριότης, ητος, ἡ, = μυριάς; — μυριότρητος, 2, (τιτράω) med utallige Huller; — μυριοτρόφος, 2, (τρέφω) som nærer el. underholder uendelig mange; — μυριόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) med utallige Øine; — μυριόφιλος, 2, (φίλος) som har utallige Venner; — μυριοφόρος, o. μυριόφορτος, 2, (φέρω, φόρτος) = μυριαγωγός; — μυριόφυλλον, τό, Navnet paa en Vandplante; af — μυριόφυλλος, 2, (φύλλον) med utallige Blade; — μυριόφῡλος, 2, (φῦλον) med utallige Arter, Slægter, Stammer; o. — μυριόφωνος, 2, (φωνή) med 10000 el. utallige Stemmer, Toner, Lyde, Sprog; - (af μυρίος).

μῠρίπνοος, 2, ctr. μυρίπνους, = μυρόπνοος. — μῠρίς, ίδος, ἡ, (μύρον) Salvedaase; 2) = μυῤῥίς. — μύρισμα, τό, den paastrøgne Salve; — μῠρισμός, ὁ, Salven, Salvelse; o. — μυριστικός, 3, hørende, skikket til at salve; (af μυρίζω). — μυριώνυμος, 2, (ὄνομα) med utallige Navne; o. — μυριωπός, 2, (ὤψ) = μυριόφθαλμος; (af μυρίος). — μύρμαξ, ᾱκος, ὁ, dor. f. μύρμηξ. — μυρμηδών, όνος, ὁ, (μύρμος) Myretue, en Sværm Myrer; dor. ogs. en Myre. — *μυρμήκειος, 2, af en Myre; myreagtig; — μυρμήκια, τά, ogs. μυρμηκίαι, αἱ, Vorter paa den flade Haand el. paa Fodsaalen, formicationes; 2) transl., μυρμηκίαι ἐκτράπελοι, Triller i Musiken, Plut.; — μυρμηκιά, ἡ, Myretue, Myresværm; transl., en Hob el. Sværm Mennesker, stor Mængde, bes. af Disciple; — μυρμηκίας, ου, ὁ, λίθος, etslags Ædelsteen med sorte Pletter el. Vorter; 2) χρυσὸς μυρμηκίας, det af de indiske μύρμηκες opgravede Guld, Herod.; — μυρμηκίασις, ἡ, o. μυρμηκιασμός, ὁ, Vorternes Frembryden, Kløe el. Smerte deraf; af — μυρμηκιάω, (μυρμήκια) har Vorter, føler Kløe el. Smerte deraf; — μυρμηκίζω, har en kløende Fornemmelse, ligesom af omkrybende Myrer; — μυρμήκιον, τό, dim. af μύρμηξ; o. — μυρμηκίτης, ου, ὁ, λίθος, etslags Ædelsteen, der ligesom undert. Berusteen indeslutter en Myre; - (af μύρμηξ).

*μυρμηκόβιος, 2, (βίος) der lever som en Myre; — μυρμηκοειδής, 2, (εἶδος) myreagtig; μυρμηκοειδῆ ὁρᾶν, at have ligesom Myrer for Øinene; — μυρμηκολέων, οντος, ὁ, Myreløve, Larven af etslags fiirvinget Insect; o. — μυρμηκώδης, 2, = μυρμηκοειδής; ogs. fuld af Insecter; af — μύρμηξ, ηκος, ὁ, Myre; sielden Form er μύρμος; 2) etslags indisk Rovdyr; 3) en skiult Klippe i Havet; jf. ogs. Herod. 7, 183; 4) etslags Handsker el. cæstus med Metalbuler ligesom Vorter, μυρμήκια, til Brug for Nævefægtere; 5) μυρμήκων ἀτραποί, poetisk Kunstlen, Ar.; jf. μυρμηκίαι Bem. 2; (af μύρμηξ er d. lat. formica).

*μῠροβάλανος, ἡ, etslags Træfrugt, hvoraf man pressede vellugtende Olie, βαλάνινον ἔλαιον; — μῠροβαφής, 2, (βάπτω) dyppet i Salve; — μυροβλύτης, ου, ὁ, (βλύω) sprudende med Salve; — μυροβόστρυχος, 2, med salvede, duftende Lokker; — μυρόβοτρυς, υ, (βότρυς) = frgd.; — μυροβρεχής, 2, (βρέχω) vædet af Salve; — μυρόεις, εσσα, εν, salvet; o. — μυροθήκη, ἡ, Salvedaase; - dim. μυροθήκιον, τό; - (af μύρον). — μῡρολογέω, see u. μύρομαι, μύρω.

†μύρον, τό, udstrømmende, flydende Plantesaft, som anvendes til vellugtende Salver, o. dl., bes. til Myrtesaft, μύῤῥα; 2) kunstigen tilberedet Salve, vellugtende Olie, unguentum; ogs. alm. som ἔλαιον, Olie; 3) det Sted, hvor vellugtende Salver og Olier ere til Salg; (afledes sædv., skiøndt imod Qvantiteten, af μύρω, flyder; efter nogle et orientalsk Ord, og besl. m. μύῤῥα, μυῤῥίνη); df. — μυροπισσόκηρος, ὁ, etslags Salve af vellugtende Olie, Beeg og Vox, μύρον, πίσσα, κηρός; — μῠρόπνοος, ctr. μυρόπνους, 2, (πνέω) duftende af vellugtende Salver el. Olier; — μῠροποιός, 2, (ποιέω) som tilbereder vellugtende Salver el. Olier; o. — μυροπόλος, 2, (πολέω) som om=

gaaes med, som behandler vellugtende Salver el. Olier.

*μῠροπωλεῖον, o. -πώλιον, τό, Sted el. Bod, hvor man sælger Salver, μύρα; af — μῠροπωλέω, er - μῠροπώλης, ου, ὁ, *fem.* -πωλις, ιδος, o. μυρόπωλος, 2, (πωλέω) som sælger vellugtende Salver el. Olier, Salvekræmmer; o. — μυρόῤῥαντος, 2, (ῥαίνω) besprængt med Salve; - (af μύρον). — μύρος, rigtigere μῦρος, ὁ, etslags Havaal, *myrus*; df. μύραινα. — *μῠροστᾰγής, 2, (στάζω) dryppende af Salver; — μῠροστάφῠλον, τό, (σταφυλή) Ranke med vellugtende Druer; — μυροφεγγής, 2, (φέγγος) skinnende af Salver; — μυροφόρος, 2, (φέρω) forende, bringende, indeholdende vellugtende Salve; — μυρόχριστος, 2, (χρίω) salvet med vellugtende Olie; — μυρόχροος, 2, (χρόα) med vellugtende Hud; o. — μυρόω, salver el. bestryger med vellugtende Olie, som μυρίζω, *Ar.*; - (af μύρον).

μύῤῥα, ἡ, den balsamiske Saft af den arabiske Myrte, *myrrha*, *murrha*. — μυῤῥινάκανθος, ἡ, (ἄκανθα) etslags tornet Buskvært, som ligner Myrten, Musetorn, Myrtetorn, *ruscus*, *ruscum*, *lacon.* μυρταλίς; o. — μυῤῥῖνάω, er lysten efter Myrtekrandse (som Udmærkelsestegn for visse Øvrighedspersoner); df. komisk = ἀρχοντιάω, *Ar.*; af — μυῤῥίνη, ἡ, ogs. μυρσίνη, Myrte, Myrtegreen, Myrtekrands; *b)* μυῤῥίναι, αἱ, Myrtemarked; 2) see u. μοῤῥία. — μυῤῥίνης, ου, ὁ, οἶνος, see μυρσίνης. — μυῤῥῖνίτης, ου, ὁ, οἶνος, Viin, som er tilsat med Myrtebær el. Myrtesaft; — μύῤῥῖνος, 3, af Myrter, *myrteus*; 2) *subst.*, = μύρτος; o. — μυῤῥῖνών, ῶνος, ὁ, Myrtelund, Myrteskov, *myrtetum*; (af μυῤῥίνη). — μυῤῥίς, ίδος, ἡ, etslags Vært, som ligner Myrten. — μυῤῥίτης, ου, ὁ, som af Farve el. i Lugt ligner Myrtesaft, μύῤῥα.

μυρσιν-ἔλαιον, τό, Myrteolie; af — †μυρσίνη, ἡ, = μυῤῥίνη; Myrte; df. — μυρσίνῐνος, 3, = μύῤῥινος, af Myrter; — μυρσῐνίτης, ου, ὁ, = μυῤῥινίτης; — μυρσινοειδής, 2, (εἶδος) som ligner Myrte; — μύρσῐνος, 3, = μύρτινος; o. — μυρσῐνών, ῶνος, ὁ, = μυῤῥινών. — *μυρτ-ᾰκανθα, ἡ, = μυῤῥινάκανθος; — μυρταλίς, ίδος, ἡ, *lacon.* = frgd.; — μυρτάς, άδος, ἡ, = μυρτίδανον Bem. 2; o. — μυρτεών, ῶνος, ὁ, = μυῤῥινών; - (af μύρτος).

μυρτίδᾰνον, τό, etslags Plante, som ligner Myrten, μύρτος; 2) etslags njevn Udvært paa Myrtens Bark; 3) Frugten af d. persiske Pebertræ; — μυρτίνη, ἡ, = μυῤῥίνη, μυρσίνη, Myrte; 2) af Frugtens Lighed, etslags Pære- el. Olietræ; — μύρτῐνος, 3, = μύῤῥινος, μύρσινος; — μυρτίς, ίδος, ἡ, = μύρτον, Myrtebær; 2) = μυρτίδανον Bem. 2; — μυρτίτης, ου, ὁ, οἶνος, = μυῤῥινίτης; — μυρτομῐγής, 2, (μίγνυμι) blandet med Myrtebær, μύρτον; — μύρτον, τό, Myrtebær; 2) = κλειτορίς; - de derved hængende Kiøddele, μυρτόχειλα, τά, o. μυρτοχειλίδες, αἱ; o. — μυρτοπέταλον, τό, Navnet paa en Plante, egentl. Myrteblad; af — μύρτος, ἡ, Myrtetræet, *myrtus*. — μυρτόχειλα, τά, o. μυρτοχειλίδες, αἱ, (χεῖλος) see u. μύρτον Bem. 2. — μύρτων, ωνος, ὁ, qvindagtigt Menneske, *Luc.*

μύρω, [ῡ] som ῥέω, flyder, rinder; δάκρυοι μῦρον (ἔμυρον *sc.* ὄϊστοί) flode, dryppede af Taarer, *Hes*; m. forstærk. Redupl. μορμύρω, *murmuro*; 2) *in med.*, μύρομαι, *sc.* δάκρυσι, lader Taarerne flyde, græder, klager, hyler; γοόωσά τε μῡρομένη τε, *Hom.*; *b) transit.*, begræder, beklager; sild. ogs. μῡρολογέω, o. μυρωδέω; - (af μύρομαι er d. lat. *moereo*). — μύρωμα, τό, den paastrøgne vellugtende Salve; o. — μύρωσις, ἡ, Bestrygen med vellugtende Salve, Indsalven med vellugtende Olie, Blanding dermed; (af μυρόω).

μῦς, ὁ, *gen.* μυός, *acc.* μῦν, Muus, *mus*; μῦς ἐν πίττῃ *s.* ἅλμῃ, μῦς πίττης γεύεται, som Ordsprog om den, som ikke veed at hielpe sig; 2) af etslags Lighed, *a)* en Muskel (i Legemet), *musculus*; *b)* etslags Muskel el. Musling, *germ.* Miesmuschel; jf. μύαξ; *c)* etslags Hvalfisk, *musculus*; (besl. m. μύω). — μύσαγμα, τό, (μυσάττω) som μύσος, Gienstand for Afsky, skændig Tale el. Handling, *Æsch.*

*μῠσᾰρός, 3, uhumsk, ureen, smudsig; df. *b)* afskyelig, skændig, som man ækles ved; — μῠσάττω, *f.* άξω, gior ureen, tilsmudser; gior til en Afsky, skænder; 2) sædv. *in med. c. acc.*, føler Ækelhed for noget, ækles ved, afskyer; οὐ μυσαττόμενον ταῦτα τὰ βρώματα ὁρῶ, er ilde ved at have tilsmudset dig derpaa, *Xen.*; df. — μυσαχθής, 2, ogs. μυσαχνός, o. μυσαχρός, 3, = μυσαρός; — μῠσερός, 3, sild. Form f. μυσαρός; o. — μῠσητός, 3, = μυσαρός; - (af μύσος).

Μῡσία, ἡ, Mysien, Landskab i Lilleasien; df. - Μύσιος, 3, mysisk. — μῠσιάω, (μύζω) snuser, snøfter af heftig Begiærlighed, ogs. for at spotte. — μῡσίδδω, *lacon.* = μυθίζω. — μύσις, εως, ἡ, (μύω) Sammentrykken, Tillukken af Mund, Læbe, Øine, og andre Aabninger; 2) *intr.*, Forstoppelse. — Μῡσίς, ίδος, ἡ, som Μυσία, Landskabet

Mysien. — *μυσκέλευδρον*, τό, (μῦς) Museskarn. — *μύσκος*, ὁ, *dim.* af μῦς, f. μυΐσκος, *inc.* — *μύσος*, τό, (μύω, μύζω) hvad der vækker Ækelhed og Affky; egentl. hvortil man blæser fra sig igiennem Næsen, for ikke at lugte det; *transl.*, skændig Handling el. Tale, hvorved man frygter at besmitte sig, *piaculum*; [ὔ].

Μῦσός, ὁ, Mysier, Indvaaner af Mysien. — *μυσπολέω*, (μῦς) løber om som en Muus, h. *Ar.* m. komisk Henspillen paa μυστιπολεύω. — *μύσσω*, *att.* μύττω, *f.* ξω, alene h. *gramm.*, som *simpl.* til ἀπομύττω, *emungo*, *etc.* — *μυσσωτός*, ὁ, see u. μυττωτός.

**μυστἄγωγέω*, fører ind i Mysterierne; df. — *μυστἄγώγημα*, τό, særdv. *μυστἄγωγία*, ἡ, Indførelse i og Forberedelse til Mysterierne; o. — *μυσταγωγητός*, 3, indført i el. til Mysterierne; af — *μυστἄγωγός*, 2, (μύστης, ἄγω) som indfører Mysterier; *b)* som indfører, indvier i Mysterier el. Hemmeligheder; 2) *sicil.* = περιηγητής, *Cic.* — *μύσταξ*, ἄκος, ὁ, *dor.* f. μάσταξ, Overlæben; det paa Overlæben voxende Skæg, *gall. les moustaches.*

μυστήρ, ῆρος, ὁ, = μύστης. — *μυστηριάζω*, indvier i Mysterierne; — *μυστηριακός*, o. *μυστηρικός*, 3, hørende til Mysterierne, mystisk; o. — *μυστηριασμός*, ὁ, (μυστηριάζω) Indvielse i Mysterierne; af — *μυστήριον*, τό, (μυστήρ, μύστης) Hemmelighed, hemmelig Lære; 2) *τὰ μυστήρια*, *a)* Mysterierne, visse hemmelige religiøs-politiske Lærdomme og Ceremonier; bes. i Athenen *absol.*, den eleusinske Demeters Mysterier, *τὰ μικρά*, de mindre, i Maaneden Anthesterion, o. *τὰ μεγάλα*, de større, i Maaneden Boedromion; — ἀσεβεῖν εἰς *τὰ μυστήρια*, *Xen.*; *b)* det Hellige, det Ukrænkelige; στεμμάτων *μυστήρια*, *Eur.*; 3) etslags Lægemiddel imod Høste. — *μυστήριον*, τό, (μῦς) Musehul, *Athen.*

μυστηρίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til μυστηριακός. — *μυστηριώδης*, 2, (εἶδος) der ligner Hemmeligheder el. Mysterier; hemmelighedsfuld, mystisk; o. — *μυστηριώτης*, ου, ὁ, *fem.* -ῶτις, ιδος, hørende til Mysterierne; μυστηριῶτις σπονδή, Vaabenstilstand under de eleusinske Mysterier, *Æschin.*; (af μυστήρια). — *μύστης*, ου, ὁ, (μυέω) den Indviede, τινός, i noget; 2) *act.* = *μυσταγωγός*, som indvier; df. — *μυστικός*, 3, hemmelig, mystisk; hemmelighedsfuld. — *μυστιλάομαι*, *μυστίλλω*; *etc.*; see u. μιστυλάομαι, *etc.*

**μυστιπόλευτος*, 2, som høitideligholdes hemmeligen; af — *μυστιπολεύω*, ex - *μυστιπόλος*, 2, (πολέω) som helligholder Mysterierne; alm. som helligholder en Fest; — *μύστις*, ιδος, ἡ, *fem.* til μύστης; — *μυστοδόχος*, 2, (δέχομαι) som optager, indeholder Indviede el. Hemmeligheder, δόμος, *Ar.*; — *μυστοδότης*, ου, ὁ, (δίδωμι) = μυσταγωγός; o. — *μυστοπολεύω*, -*πόλος*, = μυστιπολεύω. *etc.*; (af μύστης). — *μυστρίον*, τό, *dim.* af - *μύστρον*, τό, ogs. *μύστρος*, ὁ, etslags Skee; 2) et Maal af to κοχλιάρια; df. — *μυστριοπώλης*, o. *μυστροπώλης*, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger Skeer. — *μυσφόνος*, 2, (μῦς, φονεύω) dræbende Muus. — *μυσχνός*, *μυσχρός*, 3, = μυσαχνός. — *μυσώδης*, 2, (μύσος, εἶδος) = μυσαρός.

μῦτἄκίζω, bruger hyppigen Bogstavet μῦ; df. — *μῦτἄκισμός*, ὁ, den hyppige Brug af Bogstavet μῦ. — *μῦτίλος*, ὁ, (μῦς) etslags spiselig Musling; (efter *Heindorf.* rigtigere μιτύλος, *mitulus*, ikke af μῦς, men af latinsk Oprindelse). — *μύτιλος*, 3, see u. μίτυλος. — *μύτις*, ιδος, o. ιος, ἡ, h. Blækfisken, den Deel, som er istedetfor Leveren. — *μύττω*, *att.* f. μύσσω. — *μυττωτεύω*, maser el. gior til en Velling; af — *μυττωτός*, ὁ, rimel. ogs. μυττωτόν, τό, etslags Velling el. Ret af sammenreven Løg og andre skarpe Sager, *intritum. moretum*; ogs. etslags Senepssaus; (af μύω, μύζω, μύσσω, formedelst den skarpe Lugt).

μῠχαίτατος, s. *μυχιαίτατος*, *μύχατος*, o. *μυχέστατος*, 3, *suprl. irr.* til μύχιος, inderst, længst inde; aldeles skiult, forborgen, dunkel; (dannet af μυχός). — *μῠκηβόρος*, 2, (μυχός, βορά) som æder i en Krog el. i en Hule, *Nic.*, *inc.* — *μυχθίζω*, (μύζω) trækker Læberne sammen og udstøder en Lyd igiennem Næsen; fordreier Læberne el. Ansigtet; df. bes. *a)* sukker, stønner; *b)* viser Uvillie, Foragt, Harme, spotter, haaner; ogs. *c. acc.*, udspotter, foragter; *c)* mumler, mukker; df. — *μυχθισμός*, ὁ, Stønnen, Rallen; o. — *μυχθώδης*, 2, (ligesom af μύχθος, o. εἶδος) ligesom en Stønnende el. Sukkende.

μῠχιαῖος, 3, *inc.*, o. *μύχιος*, 3, (μυχός) indvendig, inderst, i det Inderste; i en afsides Winkel el. Krog; *superl. irr.* *μυχαίτατος*, *etc.*, see ovenfor. — *μυχλός*, see u. μύκλα. — *μυχμός*, ὁ, (μύζω) = μυγμός, Sukken, Stønnen, *Od.*; Rallen, Snoften. — *μῠχόθεν*, *adv.*, ud af det Indre; o. — *μυχοί*, *adv.*, indvendigen, i det Indre, f. μυχῷ, som οἴκοι f. οἴκῳ, (af μυχός). — *μυχοίτατος*, 3, *superl. irr.* til μύχιος; *μυχοίτατος* ἷζε, sad inderst, længst fra

Indgangen, *Od.* — μυχόνδε, *adv.*, ind i det Inderste; (af flgd.).

μυχός, οῦ, ὁ, (μύω) det inderste Sted, afsides Vinkel el. Krog; μυχῷ Ἄργεος, i det Inderste af Argos, *Il.*; bes. den inderste Deel af Huset, *penetrale*; ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, *Od.*; alm. indsluttet Sted; ἐν τοῖς ἄγκεσι καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων, *Xen.*; — sild. *pl. heterogen.* τὰ μυχά; df. — μύχουρος, ὁ, (οὖρος) som vogter det Inderste; o. — μυχώδης, 2, (εἶδος) med skiulte Vinkler, Kroge, Gange, Huler, Rum, o. dl.

μύω, *f.* ύσω, 1) *intr.*, at lukke sig, at gaae sammen, bes. om Munden o. Dinene; Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε, have ikke lukket sig, *Il.* 24, 637; ogs. ἕλκεα πάντα μέμυκε, vare lukkede, *Hom.*; df. at boie sig sammen, at falde sammen, jf. ἠμύω; 2) *transit.*, tillukker, bes. Munden o. Dinene; boier sammen; ogs. udstoder en Lyd, i det jeg trækker Læberne sammen, som μύζω; [ῡ *ep.*, ὕ *att.*, ogs. *Il.* 24, 637; *in pf.* altid ῡ]. — *μυώδης, 2, (εἶδος) museagtig; 2) fuld af Muskler; — μυών, ῶνος, ὁ, (μῦς Bem. 2, *a*) Sted i Legemet, hvor mange Muskler ligge sammen, Muskelbundt, Muskelknude; — μυωνία, ἡ, Musehul; o. — μυωξία, ἡ, o. μυωξός, ὁ, = μυοξία, μυοξός; (af μῦς).

μυωπάζω, = μυωπιάζω. — μυωπία, ἡ, (μύωψ) at være nærsynet; 2) = μυωπία; df. — μυωπιάζω, er nærsynet; — μυώπιας, ου, ὁ, = μύωψ; o. — μυωπίασις, ἡ, = μυωπία. — μυωπίζω, (μύωψ) sporer, driver med Sporen; *b) in pass.*, spores; bes. jages, drives af Hestebremse; alm. bliver forfulgt, jaget, dreven omkring; *c) in med.* om Heste, at jage Bremsene fra sig, *Xen.* — μυωπός, 2, = μύωψ, nærsynet. — μυωτόν, τό, = μυόσωτον. — μυωτός, 3, (μῦς Bem. 2, *a*) forsynet med Muskler. — μύωψ, ωπος, ὁ, (μύω, ὤψ) egentl. som næsten lukker Dinene, som blinker med Dinene; df. sædv. nærsynet; 2) Heste- el. Oxebremse, som οἶστρος; 3) Spore; ἐν μύωψι περιπατεῖν, med Sporer paa, *Theophr.*; 4) *transl.*, Drift, Tilskyndelse; 5) den lille Finger.

Μῶα, ἡ, *lacon.* f. Μῶσα, *dor.* f. Μοῦσα. — μῶδιξ, ἡ, = σμῶδιξ. — *μωκάω, *f.* ήσω, sædv. μωκάομαι, haaner, spotter, bes. ved at efterabe; 2) κάμηλος μωκᾶται, broler, (efterlignende Naturlyd); df. — μώκημα, τό, Spot, Haan; — μωκία, ἡ, Bespottelse, Forhaanelse; o. — μωκίζω, spotter, haaner; af — μῶκος, ὁ, Spot, Haan, bes. ved at efterabe; (skal være besl. m. μῶμος); df. — μωκός, ὁ, en Spotter, *moqueur.*

μῶλος, ὁ, Moie, Arbeide, Anstrængelse, bes. i Krigen; df. Kamp, Slag, h. *Hom.* μῶλος Ἄρηος, ogs. u. Ἄρηος; ogs. alm. Strid, Trætte; (besl. m. μολεῖν, μόλος h. *gramm.*, μόγος, μόθος, o. m. *moles, molior*). — μῶλυ, υος, τό, *moly*, etslags fabelagtig Urt, see *Od.* 10, 302, flgd.; 2) sild. = flgd. — μώλυζα, ἡ, etslags Hvidlog med et eneste Hovede; ogs. Svibelen deraf, *unio*. — μωλύζω, o. μωλύνω; = μωλύω. — μῶλυξ, υκος, ὁ, ἡ, *dor.*, o. μωλυρός, 3, = flgd. — μῶλυς, υ, (μῶλος) udmattet af Arbeide og Moie; afkræftet, svag, slov; dum, dorsk; (skulde egentl. betones μωλύς).

μωλύτης, ου, ὁ, = μῶλυς; o. — μωλυτικός, 3, afkræftende, svækkende, slovende; (af μωλύω). — μώλυχνος, 2, = μῶλυς. — μωλύω, o. μωλύνω, (μῶλυς) afkræfter ved Arbeide, svækker, slover; *in pass.*, tager af, svækkes, ældes; om Kiod o. Spiser, lidt efter lidt at blive mor; *aor. pass.* af μωλύνω, μωλυνθῆναι o. μωλυθῆναι. — μωλωπίζω, mærker med Blodstriber, saarer; o. — μωλωπικός, 2, fuld af Blodstriber, Buler, o. dl.; af — μώλωψ, ωπος, ὁ, Blodstribe, Bule, Hovenhed efter Slag; Skramme, Streifsaar; (af μάω, ὀμάω, besl. m. μῶλος, o. formet som αἱμάλωψ, o. fl.).

μῶμαι, *ctr.* f. μάομαι, soger, stræber, gior mig Umage. — μωμάομαι, *jon.* μωμέομαι, (μῶμος) dadler, spotter, haaner, *c. acc.*; ogs. *absol.* μωμήσεταί τις μᾶλλον, ἢ μιμήσεται. — μῶμαρ, τό, *poët.* f. μῶμος. — μώμευμα, τό, = μώμημα; af — μωμεύω, = μωμάομαι. — μώμημα, τό, det Dadlede, Gienstanden for Spot el. Dadel; 2) Dadel, Forhaanelse, Bespottelse; — μωμητής, οῦ, ὁ, en Dadler, en Spotter; o. — μωμητός, 3, dadlet, spottet; til at dadle el. spotte, dadelværdig; (af μωμάομαι).

μῶμος, ου, ὁ, Dadel, Haan, Spot, Skændsel; μῶμον ἀνάψαι, at paahefte, paasætte en Skamplet; 2) personificeret, Momus, en Gud for Spot og Dadel; efter *Hes. Theog.* 214, Son af Natten; (rimel. af μέμφομαι, μομφή; ogs. rimel. besl. m. μῶκος, dog efter nogle af *inus.* μάω, berorer); df. — μωμοσκοπέω, er — μωμοσκόπος, 2, (σκοπέω) som undersoger Offerdyrene, om de ere feilfrie; alm. undersogende, provende.

μῶν, *adv. interrog.*, oprindel. *dor. ctr.* af μὴ οὖν, dog ikke? dog vel ikke? ogs. mon? *lat. an forte?* — *att.* bruges derfor ogs. μῶν οὖν, og aldeles pleonastisk, μῶν μή, *ex.* μῶν μή τι ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι τῶν ἑτέρων; mon de

vel ere – ? *Plato.* — μῶνος, α, ον, *dor.* f. μοῦνος, μόνος. — μῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (μόνος, μῶνος, ὄνυξ, f. μονῶνυξ) o. μώνυχος, 2, med een Klo el. Hov, med uspaltet Hov, *solipes*, om Hesten, *Hom.* — μώομαι, *ep.* f. μῶμαι, μάομαι.

*μωραίνω, *f.* -ᾰνῶ, *aor.* ἐμώρᾱνα, er daarlig, dum, eenfoldig; taler el. handler som en Daare; πεῖραν τήνδ' ἐμώρανε, giorde dette affindige Forsøg, *Æsch.*; 2) *transit.*, gior smaglos el. flau; — μωρί·, ἡ, Slovhed, Dumhed, Eenfoldighed, Flauhed; μωρίη πολλὴ λέγειν, *Herod.*; — μώριον, τό, etslags Mandragoras, hvis Nydelse gior forvirret; — μωρο-κακοηθής, 2, som baade er ond og dum; — μωρο-κλέπτης, ου, ὁ, en dum Tyv; — μωρολογέω, er – μωρολόγος, 2, (λέγω) som taler eenfoldigen, daarligen, dumt; df. — μωρολόγημα, τό, daarlig, eenfoldig Tale el. Fortælling; o. — μωρολογία, ἡ, at tale daarligen el. eenfoldigen; – (af μωρός, μῶρος).

μῶρον, τό, = μόρον, Morbær. — μωροπόνηρος, 2, (πονηρός) dum og ond; af — †μωρός, *att.* μῶρος, 3, *adv.* -ρῶς, som besl. m. μῶλυς egentl. slov, svag; sædv. daarlig, dum, eenfoldig, taabelig, naragtig, om Personer og Handlinger; ὦ μῶρε; du Daare! τουτὸ μωρότατον πεποιήκασιν, *Xen*; ogs. smaglos, flau, *fatuus*; (efter nogle af μὴ ὥρα, el. af μὴ ὁρᾶν; rimeligere besl. m. μῶλος, μῶλυς); df. — μωροσοφέω, er – μωρόσοφος, 2, (σοφός) naragtig viis, en viis Daare; df. — μωροσοφία, ἡ, daarlig Viisdom.

μωρόσῡκον, τό, = συκόμωρον. — *μωρότης, ητος, ἡ, Slovhed; Dumhed; — μωρόφρων, ονος, 2, (φρήν) med slov Forstand; o. — μωρόω, gior slov el. dum, bedover; df. — μώρωσις, ἡ, Slovhed, Dorskhed, Bedovelse; Dumhed, Daarlighed, Eenfoldighed; – (af μωρός, μῶρος). — Μῶσα, ἡ, *dor.* f. Μοῦσα. — μῶσθαι, *poët.* f. μᾶσθαι, *infin.* af μῶμαι, μάομαι, *Theogn.*

N.

N, ν, νῦ, *indecl.*, det trettende Bogstav i det græske Alphabet; som Tal ν' = 50, men ,ν = 50,000; — med νῦ foregaae følgende Forandringer: – 1) *a)* ν bliver til γ foran Ganebogstaverne γ, κ, χ, o. foran ξ, *ex.* ἐγχώριος, ἐγξέω, *etc.*; *b)* ν bliver til μ foran Læbebogstaverne β, π, φ, o. foran ψ, *ex.* συμφυής, ἔμψυχος; *c)* ν assimilerer sig med et følgende μ, λ, ῥ, o. σ, *ex.* ἐμμανής, ἐλλείπω, συῤῥάπτω, σύσσιτος; dog findes ogs. Former som ἔνρυθμος, πάνσοφος, og foran σ bliver Præpos. ἐν uforandret; *d)* ν falder ud foran ζ, σβ, σπ, σφ, σκ, σχ, kun ikke i Præpos. ἐν, ligel. sædv. *in dat. pl.* 3, *ex.* μῆνες, μησί; derimod indskyder ν undert. i *aor.* 1 *pass.* af *verb. liqvid.*; – 2) efter Dialecterne bliver ν *a)* *æol.* fordobblet, efter at den foregaaende Vocal er forkortet, *ex.* κτέννω f. κτείνω; *b)* ombyttet m. λ, see u. λάμβδα, *b*; *c)* ombyttet m. μ, see u. μῦ, 1, *c.*; – 3) ν ἐφελκυστικόν s. παραγωγικόν kan tilføies *dat. pl.* paa σι, 3 *person.* paa σι o. ε, Localendelsen -σι, den episke Endestavelse -φι, desuden εἴκοσι, νόσφι, πέρυσι, Partiklerne κέ o. νύ, o. undert. -ί *demonstr.*, – deels foran en følgende Vocal, deels før at giore Ordet mere fuldtonende.

νᾶας, *dor.* f. νῆας, ναῦς, *acc. pl.* af ναῦς, *Theocr.* — νάβλα, ἡ, o. νάβλας, ου, ὁ, etslags musikalsk Instrument med Strænge; df. – ναβλιστής, οῦ, ὁ, o. ναβλιστοκτυπεύς, έως, ὁ, (κτυπέω) som spiller derpaa. — νάγμα, τό, (νάσσω) egentl. det Sammentrængte, Ophobede; df. en Muur, som τεῖχος. — ναετήρ, ῆρος, o. ναέτης, ου, ὁ, (ναίω) Indvaaner, Beboer, som ναιέτης. — ναθμός, ὁ, (νάω) = νασμός.

ναί, *adv.*, næ, ja, visseligen; ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες, *Il.*; ναὶ μά, see u. μά; ligel. i Svar udtrykker ναί vort, ja. — νᾱΐ, *dor.* o. *att.* f. νηΐ, *dat. sing.* af ναῦς. — Ναϊάς, άδος, ἡ, sædv. *in pl.* Ναϊάδες, αἱ, (νάω) Flod- el. Vandnympher, Naiader. — ναιδαμῶς, *adv.*, det forstærk. ναί, formet som οὐδαμῶς. — νᾱΐδιον, τό, *dim.* af ναός. — ναίεσκε, *impf. jon.* af ναίω. — ναιετάασκε, *impf. jon.* af – ναιετάω, (ναίω) boer, er bosat, lever, opholder mig paa et Sted, ἐν s. ἐπὶ χθονί, ogs. alene *c. dat.*, *Hom.*; ogs. beboer, *c. acc.*, *id.*; *b)* om Lande, Øer, Huse, o. dl., m. *pass.* Bem., at være beboet, *ex.* Ἰθάκης ἐπὶ ναιεταούσης, *Od.* 1, 404; ogs. at være beliggende; (istedetfor den sædvanlige episke Ud-

videlse ex. i ναιετάασκε, bruges ep. oftere de opløste Former ναιετάω, ναιετάουσι, etc., vide Buttm.). — ναιετήρ, ῆρος, o. ναιέτης, ου, ὁ, (ναίω) en Indvaaner. — νάϊος, 3, dor. o. att. f. νήϊος. — ναῖρον, τό, etslags indisk Kryderi. — Νᾱΐς, ΐδος, ἡ, (νάω) = Ναϊάς. — νᾱΐσκος, ὁ, dim. af ναός. — ναίχι, adv., d. forstærkede ναί.

ναίω, 1) intr., boer; Ζεὺς - αἰθέρι ναίων, Il.; dog sædv. m. præpos. ἐν, ἐπί, o. s. v.; alm. er, dvæler, opholder mig paa et Sted; b) om Steder, m. pass. Bem., at være beboet el. beliggende, ex. Il. 2, 626, - Νήσων, αἳ ναίουσι πέρην᾽ ἁλός, jf. ναιετάω; ligel. in pf. pass., Il. 9, 153, πᾶσαι δὲ - νέαται (f. νενέαται, νέανται); efterhomerisk er fut. νάσομαι, o. aor. ἐνασάμην, poët. νασσάμην; - 2) transit., beboer, c. acc. οἶκον, δῶμα, ἤπειρον, o. dl.; b) gior beboelig, befolker, bes. in aor., ex. καί κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν, Od. 4, 174; ogs. alm. bygger; men c. acc. pers., bosætter, lader boe, ex. ἐν Ἄργει - ἔνασσεν - Ἡρακλέος ἐκγόνους, Pind. Pyth. 5; in aor. pass., ἐνάσθην, bosætter mig, Il. 14, 119; 3) = νάω, flyder, Od. 9, 222, ναῖον δ᾽ ὀρῷ ἄγγεα πάντα, hvor man dog ogsaa læser νᾶον; - (rimel. er Grundbemærkelsen flyder, er opflydt; jf. ogs. νάσσω).

νάκη, ἡ, Od., o. νάκος, τό, Skind med Ulden, Gedeskind, Faareskind. — νακοδαίμων, ονος, ὁ, komisk formet efter κακοδαίμων, = flgd.; — νακοδέψης, ου, ὁ, (δέψω) Lædergarver; af — †νάκος, τό, = νάκη; df. — νακοτιλτέω, er - νακοτίλτης, ου, ὁ, som rykker el. river Ulden af Skindet; o. — νακότιλτος, 2, hvoraf Ulden er rykket; (af τίλλω). — νακτός, 3, (νάσσω) stoppet, tæt sammentrængt, valket; τὰ νακτά, Filt. — νακύριον, τό, dim. af νάκος.

νᾶμα, τό, (νάω) hvad der flyder, Flod, Kilde, Væde; df. — νᾱμᾰτιαῖος, 3, flydende; ναμ. ὕδωρ, rindende Vand; — νᾱμάτιον, τό, dim. af νᾶμα; o. — νᾱμᾰτώδης, 2, (εἶδος) ligesom en Kilde; fuld af Kilder el. af rindende Vand. — νᾱμερτής, νᾱμέρτεια, dor. f. νημερτής, νημέρτεια. — νᾶν, dor. f. ναῦν, acc. sing. af ναῦς; — νάννας, ου, ὁ, o. νάννη, ἡ, = νέννος, νέννα. — ναννίον, τό, dim. af νάννος, en liden Dukke. — ναννίσκος, ὁ, dim. af flgd. Bem. 2.

νάννος, ὁ, Dværg; ogs. om smaa Dyr; b) en Dukke; oprindel. adject., ex. νάννα παιδία, Aristot.; 2) Offerkage; (skrives urigtigen νάνος); df. — ναννοφυής, 2, (φυή) af en Dværgs Vært el. Størrelse; o. — ναννώδης, 2, (εἶδος) dværgagtig, som ligner en Dværg. — Ναξία, ἡ, λίθος s. πέτρα, Slibesteen, cos Naxia; o. — Ναξιουργής, 2, (ἔργον) af Arbeide fra Naxos; af — Νάξος, ἡ, Naxos, en af Cykladerne, forhen Δία.

*νᾱοδομία, ἡ, (δέμω) Tempelbygning; — νᾱοποιέω, er - νᾱοποιός, 2, (ποιέω) som bygger et Tempel; o. — νᾱοπόλος, 2, (πολέω) som opholder sig i Templet; 2) ὁ ναοπ., Tempelvogter; af — νᾱός, ὁ, jon. νηός, att. νεώς, (ναίω) egentl. Bolig; sædv. en Guddoms Bolig, et Tempel; ogs. det indre Rum el. Skibet i Templet, Herod.; ogs. den Deel af Templet, hvor Guddommens Billede stod, ellers σηκός, cella, id. — νᾱός, dor. o. att. poët. f. νηός, gen. sing. af ναῦς. — νᾱοφύλαξ, ακος, ὁ, 1) (ναός) Tempelvogter; 2) (ναῦς) som vogter el. styrer et Skib.

νᾰπαῖος, 3, hørende til en Skovdal, νάπη, boende deri; αἱ Ναπαῖαι, Skovdalens Nympher. — νάπειον, τό, = νᾶπυ. — νάπη, ἡ, o. νάπος, τό, Biergkløft med Skov, Skovdal, som βῆσσα, ogs. transl., ex. πόσον τι νάπος ὁ Πόντος; hvor stort Svælg, Xen.; b) alm. Biergskov, saltus; (skal være af νάω, flyder, og derfor ogs. bemærke Sted el. Sump, hvori Vandet løber sammen, som μεσάγκεια). — ναπτάλιος, ἡ, = νάφθα. — νᾶπυ, υος, τό, = σίναπι, Senep.

*ναρδίζω, ligner Nardus i Udseende, Lugt, o. dl.; — νάρδινος, 3, af Nardus; νάρδ. ἔλαιον, Nardusolie; — ναρδίτης, ου, ὁ, af el. med Nardus, οἶνος, tillavet dermed; fem. ναρδῖτις, ιδος, ἡ; o. — ναρδολῖπής, 2, (λίπος) salvet med Nardusolie; af — †νάρδος, ἡ, nardus, Nardus, etslags Plante, af hvis axeformede Blomst, στάχυς, man tillavede etslags vellugtende Olie; ogs. Nardusolien selv; df. — ναρδόστᾰχυς, υος, ἡ, = νάρδου στάχυς; spica nardi, Nardusblomst, see u. νάρδος.

*ναρθηκίζω, lægger Beenskinner af νάρθηξ om et Beenbrud; 2) slaaer med en νάρθηξ; — ναρθήκινος, 3, giort af νάρθηξ; — ναρθήκιον, τό, dim. af νάρθηξ; — ναρθηκισμός, ὁ, Handlingen ναρθηκίζειν; — ναρθηκοπλήρωτος, 2, (πληρόω) πυρὸς πηγή, den Narthexrøret fyldende Ildkilde, den Ildgnist, som Prometheus i Narthexmarven bragte fra Himmelen til Jorden, Æsch. Prometh. 109; — ναρθηκοφᾰνής, 2, (φαίνομαι) der viser sig som νάρθηξ; — ναρθηκοφόρος, 2, (φέρω) som bærer en Stok af νάρθηξ; df. = θυρσοφόρος; o. — ναρθηκώδης, 2, (εἶδος) der ligner en νάρθηξ; af — νάρθηξ, ηκος, ὁ, etslags høistammet Skiermplan-

te, *ferula*, i hvis Marv (de Gamles Ildsvamp) Prometheus bragte Ilden tilbage til Jorden, *Hes. Op.* 52; det lette, ledede Rør bare Bacchanter og Skolemestere, ogs. tiente det til Beenskinner; see u. ναρθηκίζω; 2) en Æske el. Daase til Salver, Lægemidler, o. dl.; ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος διόρθωσις, den aristoteliske Recension af Homers Digte, hvilken Alexander bevarede i et kostbart Skriin (νάρθηξ) af Perserbyttet.

νάρκα, metaplastisk f. νάρκην, *acc.* til νάρκη. — νάρκαφθον, τό, etslags indisk Bark, som tiente til Kryderi og Røgelse, rimel. = λάκαφθον. — ναρκάω, stivnes, slappes, χεὶρ νάρκησε, blev lam, *Il.*; af — νάρκη, ἡ, ogs. νάρκα, Stivnen, Stivhed, Lamhed; Bedovelse, *torpor*; 2) Krampefisken, *torpedo*; df. — νάρκημα, τό, o. νάρκησις, ἡ, Stivnen, Stivhed, Bedovelse, Lammelse.

ναρκίσσινος, 3, giort af Narcissus; o. — ναρκισσίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, der ligner Narcissus; af — νάρκισσος, ὁ, ogs. ἡ, Narcissus, etslags Blomst, rimel. af dens bedøvende Lugt, jf. νάρκη. — ναρκόω, gior stiv, følesløs, lam, bedøver; o. — ναρκώδης, 2, (εἶδος) ligesom lam, bedovet; (af νάρκη). — νάρκωσις, ἡ, = νάρκησις, Lamhed, Bedovelse; o. — ναρκωτικός, 3, lammende, bedøvende; (af ναρκόω). — νᾱρός, 3, (νάω) flydende. — νάρταλος, ὁ, etslags flettet Kurv. — νάρτη, ἡ, etslags indisk Kryderi.

νᾶς, *dor.* f. ναῦς. — νάσθη, *ep.* f. ἐνάσθη, *aor. pass.* til ναίω. — νάσκαφθον, τό, = νάρκαφθον. — νασμός, ὁ, (νάω) Flyden; det Flydende, Flod, Kilde; df. — νασμώδης, 2, (εἶδος) fuld af Kilder el. Floder. — νάσσα, *ep.* f. ἔνασσα, *aor.* 1 til ναίω. — νάσσω, *f.* νάξω, *pf. pass.* νένασμαι, tætter, trænger el. trykker sammen, fylder aldeles; γαῖαν ἔναξε, giorde, stampede fast, *Od.*; (besl. m. νέω, νήω, rimel. ogs. m. ναίω o. νάω). — νάστης, ου, ὁ, (ναίω) Beboer, Indvaaner. — ναστίσκος, ὁ, *dim.* af ναστός, en liden Kage; o. — ναστοκόπος, 2, (κόπτω) som skærer Kage i Stykker; af — †ναστός, ὁ, (νάσσω) etslags tæt, fast Kage el. Offerkage; 2) ναστός, 3, sammentrængt, sammenpakket, stampet fast, tæt opfyldt; df. fast, tæt, fuld; df. — ναστότης, ητος, ἡ, Tæthed, Fasthed, sammentrængt el. fast Tilstand; o. — ναστοφαγέω, er - ναστοφάγος, 2, (φαγεῖν) som æder faste Spiser, bes. fast Kage el. Brod. — νάττω, *att.* f. νάσσω.

*ναυᾱγέω, er ναυαγός, Skibbruden; lider Skibbrud, strander, *Herod.*; *transl.*, gaaer til Grunde, sætter til; ogs. alm. forulykkes, slaaes i Stykker, o. tl.; τὰ ναυαγοῦντα, = τὰ ναυάγια, *Dem.*; df. — ναυᾱγία, ἡ, Skibbrud, *id.*; o. — ναυάγιον, τό, Vraget el. Stumper og Stykker af et strandet Skib; *b)* alm. Ruiner; ναυάγια ἱππικά, Stumperne af en sønderbrudt Vogn, *Soph.*; 2) sild., = ναυαγία; af — ναυᾱγός, 2, (ναῦς, ἄγνυμι) skibbruden, strandet, *naufragus*; *b) transl.*, forulykket; alm. sønderknust, slaaen i Stykker.

*ναυαρχέω, er en - ναύαρχος, ὁ, (ἄρχω) Skibsbefalingsmand, som anfører en Flaade, Admiral; ναυαρχεῖν πλοίων, *Dem.*; Skibsfører, Skipper; df. — ναυαρχία, ἡ, Flaadens Anførsel, Admiralspost; ogs. Anførsel af et enkelt Skib; o. — ναυαρχίς, ίδος, ἡ, Admiralskibet; — ναυβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) som bestiger et Skib, som reiser til Søes; Søfarende, Matros; o. — ναύδετον, τό, (δέω) Skibsline; - (af ναῦς). — ναυηγέτης, ου, ὁ, = ναυηγός. — ναυηγός, ναυηγέω, ναυηγία, *etc. jon.* = ναυαγός, *etc.*

*ναυκληρέω, er en ναύκληρος, Skibsreder, eier og bortfragter et Skib; *b)* alm. driver Sømandsskab, nærer mig af Søen; ὁ μὲν γεωργεῖ, ὁ δὲ ναυκληρεῖ, *Xen.*; *c) transl.*, udleier, συνοικίαν, en Bopæl; — ναυκληρία, ἡ, den Syssel og Levemaade, som en ναύκληρος fører; 2) det en ναύκληρος tilhørende Skib; — ναυκληρικός, 3, hørende til en ναύκληρος; o. — ναυκλήριον, τό, det en ναύκληρος tilhørende Skib; τὰ ναυκλήρια, en Flaade; ὃς μέγιστα τῶν Ἑλλήνων κέκτηται ναυκλήρια, den største Søfart el. Søhandel, *Dem.*; - (af flgd.).

ναύκληρος, ὁ, (ναῦς, κλῆρος) Skibseier, Skibsreder, bes. som udleier sit Skib el. enkelte Pladser derpaa; 2) Huuseier el. Vert, som udleier Værelser; ogs. *att.* som selv leier et heelt Huus, for at giøre Fremleie deraf til Flere; df. — ναυκληρώσιμος, 2, til at udleie, til at giøre Fremleie af. — ναυκρᾱρία, ἡ, etslags athen. Borgerafdeling, som forestodes af en ναύκραρος; for ναυκραρίαι kom sildigere δῆμοι, jf. ogs. συμμορίαι; — ναυκράρια, τά, Naukrarernes Archiv; o. — ναυκραρικός, 3, hørende til en ναύκραρος el. til en ναυκραρία; - (af flgd.).

ναύκρᾱρος, ὁ, oprindel. = ναύκληρος, Skibseier, Reder, (λ bliver ofte *att.* til ρ); *att.* ere sædv. ναύκραροι, Forstandere for de gamle Borgerafdelinger, ναυκραρίαι; sildigere afløstes de af δήμαρχοι; h. *Herod.* 5, 71, hede de 9 Archonter, οἱ πρυτάνιες τῶν ναυκράρων. — ναυκρατέω, er - †ναυκράτης, 2, (ναῦς, κράτος,

κρατέω) som er mægtig el. har Overmagten til Søes, som holder Søen, som forsvarer sig paa Søen; ναυκρατέες τῆς θαλάσσης, *Herod.*; som holder et Sted besat med Skibe; som seirer i et Søslag; 2) som holder Skibet fast; df. ogs. =, ἐχενηΐς, etslags Fisk; df. — ναυκρᾰτητικός, 3, hørende til, bevirkende Overmagt paa Søen el. en Søseier; — ναυκρᾰτία, ἡ, Overherredømme el. Overmagt paa Søen; Søseier; v. — ναυκρᾰτωρ, ορος, ὁ, = ναυκράτης, *Herod.*; ogs. Skibsseier el. Skibsbefalingsmand, *Soph.*

ναῦλα, ἡ, v. ναῦλον, τό, = νάβλα. — ναυλολογέω, (λέγω) indsamler, indfræver Betaling for Fragten el. af de Reisende; af — ναῦλον, τό, ogs. ναῦλος, ὁ, (ναῦς) Penge, som betales i Fragt el. af de Reisende; ogs. alm. Leie, Afgift. — ναυλοχέω, ligger i Havn el. paa et beqvemt Sted, for derfra at overliste Fienden, ogs. om Skibe, *Herod.*; ogs. *transit.*, ναυλοχεῖν τινα, saaledes at lure paa nogen, *Thuc.*; df. — ναυλοχία, ἡ, Handlingen ναυλοχεῖν; v. — ναυλόχιον, v. ναύλοχον, τό, = flgd., Bem. 2; af — ναύλοχος, 2, (ναῦς, λόχος, λέχος) tienlig til Ankerplads el. Liggeplads for Skibe; λιμένες - ναύλοχοι, hvor Skibe ligge i Sikkerhed, *Od.*; 2) ὁ ναύλοχος, Havn, Bugt, Rede, Station, hvor Skibe kunne ligge i Sikkerhed el. lure paa Fienden. — ναυλόω, (ναῦλον, ναῦς) udleier et Skib; *in med.*, leier mig et Skib.

*ναυμᾰχέω, kæmper til Søes, leverer et Søslag; ogs. alm. strider, kæmper, *Ar.*; — ναυμάχης, ου, ὁ, = ναυμάχος; — ναυμαχησείω, *desid.* af ναυμαχέω, har Lyst til at levere et Søslag; v. — ναυμαχία, ἡ, Søslag; ναυμαχίαν v. ναυμαχίᾳ νικᾷν, *Xen.*; af — ναυμάχος, 2, (ναῦς, μάχη) som strider til Søes, som leverer et Søslag; 2) *pass.*, ναύμαχος, 2, hørende til et Søslag, til at bruge deri, ξυστά, *Il.*, δόρατα, *Herod.*

ναυπηγέτης, ου, ὁ, v. ναυπηγής, 2, = ναυπηγός. — *ναυπηγέω, er en ναυπηγός, tømrer el. bygger Skibe; *in med.*, ναῦς ναυπηγέεσθαι, at bygge sig Skibe, *Herod.*; df. — ναυπηγησία, ἡ, = ναυπηγία, *inc.*; — ναυπηγήσιμος, 2, hørende, skikket til Skibsbygning, ξύλα, *Dem.*; — ναυπήγησις, ἡ, sædv. Skibsbygning; 2) en Flaades Udrustning; — ναυπηγικός, 3, hørende, skikket til Skibsbygning; v. — ναυπήγιον, τό, Sted, hvor Skibe bygges, Skibsværft; af — ναυπηγός, 2, (ναῦς, πήγνυμι) som tømrer el. bygger Skibe, Skibstømmermand; — ναύπορος, 2, = ναυσίπορος, *Æsch.*

ναῦς, ἡ, et Skib, *jon.* νηῦς, *dor.* νᾶς; *gen.* νεώς, *jon.* νηός, *dor.* ναός, *etc.*; *dat.* νηΐ; *acc. att.* ναῦν, *jon.* νῆα v. νέα, sild. ogs. νηῦν; *plur.* νῆες v. νέες; *gen.* νεῶν v. νηῶν; *dat.* ναυσίν, *ep.* νήεσσιν v. νέεσσι; *acc.* ναῦς v. νέας; *dual. dat.* νεοῖν, *Thuc.*; jf. γραῦς; - (af νάω, ναίω, νέω, flyder, svømmer). — ναυσθλόω, *ctr.* f. ναυστολέω. — ναυσία, ἡ, (ναῦς) Søsyge, Ildebefindende, Qvalme, Brækning; alm. Modbydelighed, Væmmelse, *nausea.* — ναυσίᾰσις, ἡ, at have ondt, at ville brække sig; alm. = frgd.; af — ναυσιάω, (ναυσία) vil brække mig, har ondt, føler Ækelhed el. Væmmelse.

*ναυσιβάτης, ου, ὁ, = ναυβάτης; — ναυσίβιος, 2, (βίος) som nærer sig af Skibsfart; — ναυσίδρομος, 2, (δρόμος) befordrende Skibenes Løb; v. — ναυσικλειτός, 3, v. ναυσικλῠτός, 2, (κλειτός, κλυτός) berømt ved Skibe, Skibsfart, o. dl., *Hom.*; (af ναῦς). — ναυσιόεις, εσσα, εν, (ναυσία) som føler Væmmelse.

*ναυσιπέδη, ἡ, (πέδη) Skibsline; — ναυσιπέρατος, 2, (περάω) som er sat el. ført til Skibs; alm. = ναυσίπορος; — ναυσίποδες, οἱ, (πούς) som bruge Skibe for Fødder el. Fodreiser, *poët.* om Øboere; ogs. ναύποδες; — ναυσίπομπος, 2, (πέμπω) som ledsager Skibene; αὔρα ναυσίπ., gunstig Vind, *ventus secundus*; 2) *pass.*, sendt, bragt, ført til Skibs; — ναυσίπορος, 2, (πόρος) beseilet el. til at beseile med Skibe; 2) *act.*; ναυσιπόρος, 2, seilende, dragende til Skibs; — ναυσίστονος, 2, (στένω) ὕβρις, Skibenes jammerfulde Skændsel el. Nederlag, *Pind.*; v. — ναυσιφόρητος, 2, (φορέω) ført paa Skibe; dragende til Skibs, Sømand, *id.*; - (af ναῦς),

ναυσιώδης, 2, (εἶδος) fuld af Ildebefindende, tilbøielig til Brækning, Væmmelse, o. dl.; 2) *act.*, som foraarsager Brækning; v. — ναυσίωσις, ἡ, = ναυσίασις; ναυσίωσις φλεβῶν, Blodets Udstrømmen igiennem Aarerne; — ναύσταθμον, τό, v. ναύσταθμος, ὁ, (ναῦς, σταθμός) Havn, Rede, Bugt, hvor Skibe kunne løbe ind; 2) ὁ ναύσταθμος, de i Havnen forsamlede Skibe, Skibsleir.

*ναυστολέω, sender et Skib; *transl.*, styrer, regierer, τὴν πόλιν, *Eur.*; τῷ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς; hvorhen styrer du din Flugt? *Ar.*; 2) sender, bringer, fører paa et Skib el. til Skibs; 3) *intr.*, dog oftest *in med.*, drager el. reiser til Skibs; alm. drager, reiser, gaaer;

ναυστολεῖν χθόνα, at reise i et Land, at bereise et Land; df. — ναυστόλημα, τό, hvad der er bragt til Skibs; ogs. = flgd.; o. — ναυστολία, ἡ, Senden, Bringen, Føren, Ledsagen til Skibs; 2) Dragen, Reisen, Reise til Skibs; af — ναυστόλος, 2, (ναῦς, στέλλω) sendende, bringende, førende, ledsagende til Skibs; 2) pass., ναύστολος, 2, som er bragt til Skibs; som drager el. reiser til Skibs.

ναύτης, ου, ὁ, (ναῦς) *nauta*, Somand, Matros; 2) som drager el. reiser til Soes; 3) alm. Staldbroder, Kammerat, Deeltager. — ναυτία, ἡ, o. ναυτιάω, *att.* f. ναυσία, ναυσιάω. — ναυτικός, 3, *adv.* -κῶς, (ναῦς, ναύτης) horende til Skibe, Skibsfart, Somand, o. dl.; erfaren i Sovæsenet; ἡ ναυτική, *sc.* τέχνη, Kundskab i Sovæsenet; τὸ ναυτικόν, *a)* Sovæsen, Sofart, *res nautica*; *b)* Somagt, Flaade; *c)* Penge el. Capital, som tages el. laanes paa Bodmeri, *pecunia foenere nautico collocata*; ναυτικὸν ἀμφοτερόπλουν, hvorved Crediter overtager Risico baade paa Ud- og Hiemreisen, men ναυτ. ἑτερόπλουν, naar han overtager Risico alene paa Udreisen; ναυτικῶς δανεῖσθαι, at udlaane sine Penge paa Bodmeri. — ναυτιλία, ἡ, Skibsfart; Søreise, *Od.*; o. — ναυτίλλομαι, seiler, reiser til Soes, *Od.*; af — ναυτίλος, ὁ, (ναῦς) = ναύτης; Somand, Matros; Reisende el. Passager til Soes; 2) en Polypart; df. — ναυτιλοφθόρος, 2, (φθείρω) som fordærver de Søfarende. — ναυτιόεις, εσσα, εν, *att.* = ναυσιόεις. — ναῦτις, ιδος, *s.* ναυτίς, ίδος, ἡ, *fem.* til ναύτης. — ναυτιώδης, 2, o. ναυτίωσις, ἡ, *att.* f. ναυσιώδης, ναυσίωσις.

*ναυτοδίκαι, ῶν, οἱ, (δίκη) Bisiddere i den atheniensiske Søret; af dem paadømtes ogs. γραφαὶ ξενίας el. Klager imod nægte Borgere; — ναυτοκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = ναυκράτωρ; — ναυτολογέω, er — ναυτολόγος, 2, (λέγω) som samler, modtager Sofolk el. Reisende ombord; o. — ναυτοπαίδιον, τό, (παιδίον) Matrosbarn; - (af ναύτης). — *ναυφάγος, 2, (φαγεῖν) opslugende, fordærvende Skibe; — ναυφθορία, ἡ, Skibbrud, Skibenes Undergang el. Forstyrrelse; af — ναύφθορος, 2, (φθείρω) skibbruden; 2) *act.*, ναυφθόρος, 2, fordærvende Skibene; - (af ναῦς).

ναῦφι(ν), *gen.* o. *dat. pl.* til ναῦς, *ep.* f. ναυσίν. — ναύφρακτος, 2, (φράσσω) omringet, beskyttet af Skibe; ναύφρακτον στράτευμα, Sokrig, *Eur.*; o. — ναυφυλακέω, er - ναυφύλαξ, ἄκος, ὁ, Vagt el. Vogter paa et Skib; (af ναῦς). — ναύω, *æol.* f. νάω, flyder.

— νάφθα, ης, ἡ, ogs. νάφθα, τό, o. νάφθας, *gen.* νάφθα, ὁ, et Slags fiin, let antændelig Biergolie. — νάω, *f.* νάσω, flyder; κρήνη νάει, *Hom.*; ogs. *Od.* 9, 222, læse nogle νᾶον f. d. deraf poetisk forlængede ναῖον; (thi ellers er h. *Hom.* α i *praes.* kort, derimod langt alene *in fut. etc.*). — νάω, *inus.*, lader boe, alene som Thema til nogle Tempora af ναίω.

νε-, *particula insep.* f. νη-, skal findes *ex.* i νέποδες, *inc.* — νέα, *jon. acc. sing.* f. νῆα, ναῦν, af ναῦς, Skib. — νεά, ἡ, som νεός, νει.., Brakmark, *novale*; egentl. *fem.* af νέος, m. underforstaaet γῆ. — *νεάγγελτος, 2, (ἀγγέλλω) nyligen anmældt el. forkyndet; — νεαγενής, 2, *jon.* νηγενής, (γένος) nyligen fodt; — νεάζω, er ung; er en Yngling; er den yngre (af to); handler, taler som en Yngling el. med Ungdomskraft; 2) *transit.* som νεάω, νεόω, gior ny, fornyer; bes. omploier en Brakmark, *novo agrum*, jf. νεά; o. — νεαίρετος, 2, (αἱρέω) som nyligen el. først nu er tagen, fanget, erobret; - (af νέος).

*νεακής, 2, *jon.* νεηκής, (ἀκή), o. νεακόνητος, 2, (ἀκόνη) nyligen, først nu el. paa ny skærpet el. sleben; — νεακράς, νεάκρατος, urigtig Læsem. f. νεοκράς, *etc.*; — νεαλδής, 2, (ἀλδαίνω) nyligen voren el. avlet, *Opp.*; — νεαλής, 2, 1) (af ἀλής, *i. e.* ἀθρόον) i ny el. ungdommelig Kraft, ungdommelig stærk og fyrig; alm. ung; df. uerfaren, uovet; 2) fisk. *a)* (af ἁλίσκομαι) nyligen fanget, som νεάλωτος; *b)* (af ἁλίζω, ἅλς) nyligen saltet; [*att.* ᾱ, h. *Nic.* ᾰ]; o. — νεάμελκτος, 2, sædv. *jon.* νεήμελκτος, s. m. s.; - (af νέος).

νεάν, *s.* νεᾶν, ᾶνος, ὁ, = νέος; (formet som ξυνάν af ξυνός). — νέανδρος, 2, (ἀνήρ) ἀλκή, en ung Mands Styrke, *Lyc.*; o. — νεανθής, 2, (ἄνθος) med nye el. friske Blomster; (af νέος). — νεανίας, ου, ὁ, (νεάν, νέος), *jon.* νεηνίης, *Od.*, Yngling, ung Mand; *b)* som *adject. masc.* m. ἀνήρ, ungdommelig stærk, rask, kraftig; ogs. overilet, overgiven, overmodig, *Plato.* — νεανιεία, ἡ, Ungdommen; o. — νεανίευμα, τό, ungdommelig, overilet, letsindig, overmodig Handling el. Opførsel; - (af flgd.).

νεανιεύομαι, (νεανίας) handler el. opforer mig som Yngling el. ung Mand; bes. er letsindig, hidsig, overilet, overmodig, εἴς τινα, ogs. κατά τινος, imod nogen. — νεανίζω, = νεανιεύομαι. — νεανικός, 3, *adv.* -κῶς, (νεάν, νέος) ung, ungdommelig; df. *a)* frisk, kraftfuld, dygtig, stor og stærk, ogs. om Ting; *b)* dadlende: overilet, overgiven, overmodig. — νεανιόομαι, = νεανιεύομαι. — νεᾶνις, ιδος, ἡ, *jon.* νεῆνις,

s. m. s.; — νεᾱνίσκευμα, τό, = νεανίευμα; af — νεανισκεύω, sædv. in med., = νεανιεύομαι; ogs. alm. er i Ynglingsalderen, tilbringer de unge Aar; af — νεανίσκος, ὁ, (νεάν, νέος) Yngling, en ung, stærk og modig Mand, ogs. et letsindigt, overmodigt Menneske. — νέανσις, ἡ, (νεάζω) = νέασις. — νέαξ, ᾱκος, ὁ, poët. = νεανίας.

νεαοιδός, ὁ, ἡ, (ἀοιδός) ung Sanger el. Sangerinde; v. — νεάπολις, εως, ἡ, (πόλις) ny By, liges. Nyby, Nystad; ofte som nom. pr. Navnet paa flere Byer, Neapolis; skrives ogs. νέα πόλις; df. — νεαπολίτης, ου, ὁ, ny Borger; Indvaaner af Neapolis; (af νέος). — νεαροηχής, 2, (ἠχέω) tonende ny el. som ny; — νεαρο-ποιέω, gior ny, fornyer; opfrisker; v. — νεαροπρεπής, 2, (πρέπω) visende sig som ny; af — νεαρός, 3, adv. -ρῶς, (νέος) ny, frisk, nylig; ung, ungdommelig, Il.; ὁ νεαρός, Ynglingen; df. — νεαροφόρος, 2, (φέρω) nyligen bærende. — νέαρχος, ὁ, = ναύαρχος, inc. — νεαρῳδός, 2, (νεαρός, ᾠδή) = νεαοιδός.

νέας, jon. v. ep. f. νῆας, acc. pl. af ναῦς. — νεάσιμος, 2, om en Brakmark: til at omploie; v. — νέασις, ἡ, v. νεασμός, ὁ, Brakmarkens Omploien el. Omploining; (af νεάζω Bem. 2). — νεασπάτωτος, 3, (σπατόω) nysaallet; boeot. f. νεοκάττυτος. — νέαται, 3 pl. pf. pass. til ναίω, Il., ep. f. νένασται, jon. νενέαται, v. m. bortkastet Redupl. νέαται. — νεάτη, ἡ, sc. χορδή, sædv. νήτη, den nederste el. underste Stræng, (hos os den hoieste, som giver den fineste Tone), fem. af νέατος. — νεατή, ἡ, v. νεατίς, ιδος, ἡ, sc. γῆ, Brakmark, Brakager, novale; egentl. fem. af flgd.

νέατος, 3, jon. sædv. νείατος, etslags superl. irr. af νέος, formet som μέσατος af μέσος; a) om Stedet, den sidste, underste, nederste, yderste, ex. νείατος ὦμος, νείατα πείρατα γαίης, v. dl., Hom.; ogs. c. gen. νείατος ἄλλων, id.; b) sild. om Tiden, sidst, sildigst, nyest, novissimus. — νεατός, 3, brakket; v. — νεατός, ὁ, Brakmarkens Ploining, Ploietiden; (af νεάω, νεάζω). — νεαύξητος, 2, (αὐξάνω) nyligen foroget el. formeret; v. — νεάω, som νεάζω, fornyer; bes. omploier Nyland el. Brakjord; df. — νεωμένη, ἡ, sc. γῆ, Brakjord, Hes.

*νέβραξ, ᾶκος, ὁ, = νεβρός; alm. ungt Dyr, Unge; — νέβρειος, 2, af en Hiortekalv; — νεβρῆ, ἡ, sc. δορά, = νεβρίς, Hiortekalvens Skind; egentl. ctr. f. νεβρέη, som κυνῆ, f. κυνέη, v. fl.; — νεβρίας, ου, ὁ, som ligner en ung Hiort, bes. plettet el. spettet som en Hiortekalv; - (af νεαρός). — *νεβρίδιον, τό, dim. af νεβρίς. — νεβριδόπεπλος, 2, v. νεβριδόστολος, 2, (πέπλος, στολή) indhyllet i Skindet af en Hiortekalv; epith. til Bacchus og Bacchantinderne; v. — νεβρίζω, er ifort Skindet af en Hiortekalv for at holde Bacchusfesten; af — νεβρίς, ίδος, sield. ῖδος, ἡ, (νεβρός) Skindet af en Hiortekalv, bes. som Bacchus's og Bacchantindernes Dragt.

νεβρισμός, ὁ, (νεβρίζω) at have en νεβρίς. — νεβρίτης, ου, ὁ; νεβρίας, plettet, spettet, λίθος, en saadan Bacchus helliget Steen; — νεβρόγονος, 2, (γόνος) nedstammende fra en Hiortekalv; af — †νεβρός, οῦ, ὁ, ung Hiort, Hiortekalv; alm. Raa; sild. alm. ethvert ungt Dyr, som σκύμνος; i Prosa ogs. ἡ νεβρός; (rimel. af νέος, νεαρός); df. — νεβροτόκος, 2, (τίκτω) fodende Hiortekalve; — νεβροφᾰνής, 2, (φαίνομαι) visende sig som en ung Hiort; — νεβροφόνος, 2, (φονεύω) dræbende unge Hiorte; — νεβροχαρής, 2, (χαίρω) som fryder el. glæder sig ved unge Hiorte; — νεβροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών) ifort en νεβρίς; — νεβρόω, forvandler til en Hiortekalv; v. — νεβρώδης, 2, (εἶδος) af Gestalt som en Hiortekalv; ogs. = νεβροχαρής.

νέες, jon. v. ep. f. νῆες, nom. pl. af ναῦς. — νέεσσι, ep. dat. pl. af ναῦς. — νέη, sc. σελήνη s. ἡμέρα, see u. νέος. — νέηαι, jon. f. νέῃ, 2 conj. præs. af νέομαι. — *νεηγενής, 2, (γένος) nyfodt, nyligen el. forst nyligen fodt, Od.; — νεηθᾰλής, 2, (θάλλω) ny el. frisk spirende, gronnende, blomstrende, jon. f. νεοθαλής; — νεηκής, 2, Il., v. νεηκονής, 2, Soph., (ἀκή, ἀκόνη) jon. = νεᾱκής, s. m. s.; — νεήλᾰτος, 2, (ἐλαύνω) frisk slaaen el. dreven; bes. om Meel, som νεοηλής, frisk malet; df. τὰ νεήλατα, Kager af nymalet Meel; — νεηλῐφής, 2, (ἀλείφω) nyligen el. frisk salvet, indsmurt; bestrogen; — νέηλυς, ῠδος, ὁ, ἡ, (ἔρχομαι, ἤλυθον) nyligen el. forst nu ankommen; v. — νεήμελκτος, 3 v. 2 (ἀμέλγω) frisk el. forst nu malket; - (af νέος).

νεηνίης, ου, ὁ, jon. f. νεανίας, s. m. s.; νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς, Od. — νεῆνις, ιδος, ἡ, att. v. dor. νεᾶνις, (νεάν, νέος) som adject. fem., ungdommelig, bes. jomfruelig; som subst., Jomfru, Pige. — νεηνίσκος, ὁ, jon. f. νεανίσκος. — νέηξ, ηκος, ὁ, jon. f. νέαξ. — νεήτομος, 2, (τέμνω) nyligen el. forst nyligen skaaren, afskaaren, gildet; v. — νεήφᾰτος, poët. f. νεόφατος, (φημί) nyligen talt, nyligen tonende, ny.

νεί, boeot. f. γῆ, Ar. — νεῖαι, ep. 2 sing. præs. af νέομαι, Od. — νειαιρᾰ, ἡ; jon. νειαίρη, compar. irr. til νέος, ydre, nedre, o. dl., sædv. νείαιρα γαστήρ, Il., ogs. ἡ νείαιρα, uden γαστήρ, Underlivet, ctr. νεῖρα, νείρη; jf. νειρός. — νειάτιος, 2, sild. poët. f. νείατος, νέατος. — νειατόθεν, adv., sild. Form f. νειόθεν, νεόθεν. — νείατος, 3, jon. o. poët. f. νέατος.

νεικείω, ep. f. νεικέω. — νεικεστήρ, ῆρος, ὁ, som skænder, dadler; μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα (καλέεσθαι) (lad dig ikke kalde, vær ikke den) som udskielder de Bedre, Hes.; af — νεικέω, jon. ogs. νεικείω, 3 conj. νεικείῃσι, f. έσω, jon. έσσω, (νεῖκος) - strider, trættes, skændes, τινί, med nogen, ἕνεκά τινος, om noget; ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον; at vi overvælde hinanden med Modsigelser og Krænkelser, Il. 20, 252; Od. 11, 512, læses nu νικάσκομεν οἴω, ikke νεικέσκομεν; b) sædv. transit. c. acc. pers., krænker, driller, haaner, udskielder, beskæmmer, ofte m. tilføiet dat. μύθῳ, αἰσχροῖς ἐπέεσσι, o. dl., Hom.; ὃς νείκεσσε θεάς, (om Paris) afviste haanligen, beskæmmede, Il. 24, 29; ἐνείκεε τὸν Θεμιστοκλῆα, anklagede, beforte, Herod. 8, 126.

νείκη, ἡ, Æsch., o. νείκησις, ἡ, = νεῖκος. — νεικητήρ, ῆρος, ὁ, lect. var. f. νεικεστήρ, Hes. — νεῖκος, έος, τό, Trætte, bes. Ordstrid, Skieldsord, νείκει ἄριστε, du Skændegiæst! Krænkelse, Bebreidelse; b) Strid, Kamp, Slag; h. Hom. ofte i Forbindelse med beslægtede Begreber, ἔρις καὶ νεῖκος, o. dl., νείκεα νεικεῖν, see u. νεικέω; c) Stridens Gienstand.

*Νειλαγάθια, τά, etslags Nilfrugt; — Νειλαῖος, o. Νειλεῖος, 2, ogs. Νειλαιεύς, ὁ, fra, af, udaf Nilfloden; — Νειλογενής, 2, (γένος) avlet i el. udaf Nilen; — Νειλοθαλής, 2, (θάλλω) udspiret, fremblomstret af Nilen; — Νειλοθερής, 2, (θέρω) avlet el. høstet ved Nilen; — Νειλομέτριον, τό, (μέτρον) Nilmaaleren, en i en Grube anbragt Soile, paa hvilken man bemærkede Nilvandets Stigen og Falden; o. — Νειλόῤῥυτος, ogs. Νειλόρυτος, 2, (ῥέω) giennemstrømmet af Nilen; af — †Νεῖλος, ὁ, Nilstrømmen, først Hes. Theog., men endnu h. Hom. ὁ Αἴγυπτος; ds. — Νειλοσκοπεῖον, τό, (σκοπέω), = Νειλομέτριον; — Νειλωΐς, ΐδος ἡ, beliggende ved Nilen; — Νειλώτης, ου, ὁ, fem. Νειλῶτις, ιδος, boende i el. ved Nilen, befindende sig deri; o. — Νειλῷος, 3, = Νειλαῖος.

νεῖμαν, νεῖμεν, ep. f. ἔνειμαν, ἔνειμεν, aor. 1 af νέμω. — νειόθεν, adv., jon. f. νεόθεν, nedenfra og opad; νειόθεν ἐκ κραδίης, af Hiertets Inderste, Il.; 2) fra ny af; o. — νειόθι, adv., jon. f. νεόθι, nederst, underst, længst nede el. inde; δάκε νειόθι θυμόν, krænkende dybt i Hiertet; ogs. c. gen. νειόθι λίμνης, Il.; ds. ogs. under, som ὑπό o. κατά. — νεωκόρος, ὁ, ἡ, jon. f. νεωκόρος. — νείομαι, jon. f. νέομαι. — νεῖον, jon. f. νέον, som adv., nyligen, først nu.

νειοποιέω, brakker, lader ligge brak; ogs. ligesom νειὸν ποιέω, besaaer med Bælgfrugter for at skiorne Jorden; af — νειός, οῦ, ἡ, Brakmark, novale, τρίπολος, som ploies tre Gange, Hom.; egentl. fem. jon. af νεός, sc. γῆ, Nyland, ds. νειὸν ἀρούραν σπείρειν, Hes.; sild. ogs. ὁ νειός, sc. ἀγρός; jf. νεός, νεά, o. νεάζω Bem. 2. — νεῖος, 3, jon. f. νέος. — νειότατος, 3, superl. af νεῖος, jon. f. νεώτατος, af νέος, adv. νειότατον, = νειόθι. — νειοτομεύς, ὁ, (νειός, τέμνω) skærende, ploiende Brakmarken.

νεῖρα, s. νείρα, ogs. νείρη, ἡ, ctr. f. νείαιρα, Underlivet; ogs. det Inderste, Æsch. — νειρίτης, ου, ὁ, = νηρίτης, etslags Somusling, inc. — νειρός, 3, ctr. f. νεαρός, νειαρός, hvs. νεῖρα, νείαιρα, inc. el. rimel. alene h. gramm. — νείσσομαι s. νείσομαι, see u. νίσσομαι. — νείφω, sild. Form f. νίφω; ogs. = βρέχω, væder. — νεκάς, άδος, ἡ, (νέκυς) Hob el. Mængde af Liig el. Dode; ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι, imellem uhyre Dynger af Liig, Il. 5, 886; 2) ds. h. Callim., Hob, Række, Stake, som τάξις.

*νεκράγγελος, ὁ, et Dodsbud; — νεκραγωγέω, er - νεκραγωγός, 2, (ἄγω) forende, ledsagende de Dode; — νεκρακαδημία, ἡ, et Dodeakademie; — νεκρεγερσία, ἡ, = νεκρῶν ἔγερσις, inc.; — νεκρικός, 3, adv. -κῶς, horende til, vedkommende, sommende de Dode; — νεκριμαῖος, 3, af døde Dyr; — νεκροβαρής, 2, (βάρος) betynget med Dode; — νεκροβόρος, 2, (βορά) ædende Dode; — νεκροδέγμων, ονος, 2, (δέχομαι) optagende, modtagende Dode; — νεκροδερκής, 2, (δέρκομαι) seende ud som en Dod; — νεκροδόκος, 2, ogs. νεκροδόχος, 2, = νεκροδέγμων; o. — νεκροδοχεῖον, τό, Sted, hvor de Dode modtages; (af δέχομαι); — νεκροθάπτης, ου, ὁ, (θάπτω) som begraver de Dode; o. — νεκροθήκη, ἡ, Giemmested for de Dode, Grav, Liigkiste, Urne; - (af νεκρός)

*νεκροκαύστης, ου, ὁ, (καίω) som forbrænder de Døde; — νεκροκόμος, 2, (κομέω) som smykker, pynter om de Døde; — νεκροκορίνθια, τά, de af de corinthiske Grave udgravede Askekrukker el. Urner med kunstigt Arbeide; — νεκρόκοσμος, 2, (κοσμέω) som smykker el. paaklæder de Døde; — νεκρολατρεία, ἡ, (λατρεύω) de Dødes Tilbedelse; — νεκρο-μαντεία, ἡ, de Dødes Besværgelse el. Manen for at erfare det Tilkommende; df. — νεκρομαντεῖον, τό, Sted, hvor man besværger og adsporger de Døde om det Tilkommende; — νεκρόμαντις, εως, ὁ, (μάντις) som maner el. besværger de Døde, og udsporger dem om det Tilkommende; — νεκρονώμης, ου, ὁ, (νωμάω) Liigbærer, poët.; — νεκροπέρνας, ου, ὁ, (περνάω) som sælger Døde el Liig; — νεκροπομπός, 2, (πέμπω) sendende, ledsagende, førende de Døde; v. — νεκρορύκτης, ου, ὁ, (ὀρύσσω) som opgraver de Døde; - (af flgd.).

†νεκρός, οῦ, ὁ, (νέκυς) det døde Legeme, et Liig; h. Hom. ogs. νεκροὶ τεθνηῶτες v. κατατεθνηῶτες; sild. ogs. τὰ νεκρά; b) den Døde, den Afdøde; 2) som adject. 3, død, afdød, afsielet; df. — νεκροστολέω, er - νεκροστόλος, 2, (στέλλω) som besørger, begraver de Døde, som sætter el. fører dem over; — νεκροσυλία, ἡ, de Dødes Plyndring; af — νεκρόσυλος, 2, (συλάω) som udplyndrer de Døde; — νεκρόταγος, ὁ, (ταγός) de Dødes Fyrste el. Herskner, epith. til Minos, Lyc.; — νεκροτάφος, ὁ, (θάπτω) = νεκροθάπτης; — νεκρότης, ητης, ἡ, at være død; v. — νεκροτοκέω, (τίκτω, τόκος) føder dødt Barn el. Foster; df. — νεκροτόκιον, τό, dødfødt Barn el. Foster.

*νεκροφăγέω, er - νεκροφάγος, 2, (φαγεῖν) som æder Liig el. Aadsler; — νεκροφορεῖον, τό, Liigbaare; af — νεκροφορέω, er - νεκροφόρος, 3, (φέρω) som bærer til Graven el. begraver de Døde; — νεκρόω, døder, dræber; — νεκρώδης, 2, (εἶδος) der ligner en Død el. et Liig; — νεκρών, ῶνος, ὁ, Begravelsesplads; v. — νεκρώσιμος, 3, hørende til de Døde el. til Liig; ved Dødsleiet; af — νέκρωσις, ἡ, (νεκρόω) Døden, Dræben; - (af νεκρός).

νέκτăρ, ἄρος, ὁ, Nektar, Gudernes Drik; ex. μετὰ δέ σφισι (θεοῖς) Ἥβη Νέκταρ ἐῳνοχόει, Il. 4, 3; df. heder en ædel Viin, νέκταρος ἀπόῤῥωξ, Od.; sild. forbindes ogs. dermed Begrebet om Vellugt, jf. νεκτάρεος; df. 2) etslags vellugtende Salve; (den sædv. Afledn. af νε-, v. κῆρ el. κτάω, har i det mindste Analogie med Formationen af ἀμβροσία); df. — νεκτάρεος, 3, nektarisk, guddommelig; bes. vellugtende, behagelig, yndig, jf. ἀμβρόσιος; — νεκτάριον, τό, etslags Plante, ellers ἑλένιον; df. — νεκτăρίτης, ου, ὁ, οἶνος, som er tillavet dermed; — νεκτăροστăγής, 2, (στάζω) dryppende af Nektar; v. — νεκτăρώδης, 2, (εἶδος) nektaragtig.

*νεκῠάμβατος, 2, (ἀναβαίνω) bestegen el. betraadt af de Døde; — νεκύδαλος, ὁ, Silkeormens Puppe el. den deraf udviklede Sommerfugl; — νεκυδόν, adv., ligesom et Liig; — νεκυηγός, 2, (ἄγω) = νεκραγωγός; — νεκυηπόλος, 2, (πολέω) som omgaaes med Døde; — νεκυία, ἡ, Dødningeoffer, hvorved man maner Sielene op fra Underverdenen; den ellevte Bog af Odysseen kaldtes derfor Νεκυία; — νεκυϊσμός, ὁ, = frgd.; — νεκυομαντεία, ἡ, -μαντεῖον s. -μαντήϊον, τό, v. νεκυόμαντις, εως, ὁ, = νεκρομαντεία, etc.; — νεκυοσσόος, 2, (σώζω) reddende, d. e. opvækkende de Døde, (kan ogs. formes af σεύω); v. — νεκυοστόλος, 2, = νεκροστόλος; af — †νέκυς, υος, ὁ, dat. pl. ep. νεκύεσσι, ogs. νέκυσσι, = νεκρός, baade som subst. v. adject.; οἱ νέκυες, = ἔνεροι, inferi, Underverdenens Beboere, Hom.; (af νέκυς er νεκρός, v. d. lat. neco, nex); df. — νεκύσια, τά, sc. ἱερά, Dødningeoffer, Fest for de Afdøde; v. — νεκυσσόος, 2, = νεκυοσσόος.

Νεμέα, ἡ, (νέμος) Skovegn imellem Argos og Korinth, hvor de nemeiske Lege, τὰ Νέμεα, holdtes; df. — Νεμεαῖος, 3, fem. ogs. Νεμεάς, άδος, v. Νεμαίων, ονος, 2, nemeisk; v. — Νεμέηθεν, adv., fra Nemea. — νεμέθω, poët. forlænget af νέμω. — Νέμεια, τά, v. Νεμείη, ἡ, poët. f. Νέμεα, v. Νεμέα. — Νεμειαῖος, 3, Νεμειήτης, ου, ὁ, Νέμειος, 3, v. Νεμείων, ονος, 2, = Νέμειος. — Νέμεος, 3, nemeisk, Theocr.

νεμεσάω, f. ήσω, ep. ofte νεμεσσάω, etc., aor. pass. νεμεσσήθην, (νέμεσις) føler Uvillie, vredes, τινί, paa nogen, optager ilde, τινί τι; μὴ νεμέσα, bliv ikke vred; bes. vredes el. harmes over nogens ufortiente Lykke el. Ulykke; df. alm. misunder; b) in med. egentl. vredes el. føler Uvillie imod mig selv; νεμεσσᾶται ἐνὶ θυμῷ - ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν, gider ikke, foragter at slaae om sig med Ord, Od. 4, 158; df. undseer mig, skammer mig, finder betænkeligt, som vereor; dog bruger Hom. ofte med. m. act. Bem. v. Forbind., ex. νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα, vredes over, straffer, Od. 14, 284; jf. νεμεσίζομαι.

Νεμέσεια, τά, sc. ἱερά, Fest for Nemesis, ogs. for de Afdøde. — **νεμεσήμων, ονος*, 2, uvillig, harmfuld; 2) *act.*, som vækker Uvillie el. Harme; — *νεμεσητικός*, 3, tilbøielig til Uvillie over nogens Lykke el. Ulykke; alm. tilbøielig til Uvillie, Vrede, Misundelse, o. dl., hørende dertil; o. — *νεμεσητός*, 3, *ep.* ogs. *νεμεσσ-*, hvad der fortiener Uvillie, Vrede, Misundelse; utilbørlig, strafværdig; *νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη c. inf.*, det var da til at harmes over, *Hom.*; df. hadet, forhadt, misundt; 2) for hvem man undseer sig, som *αἰδοῖος*; 3) uvillig, misfornøiet; – (af *νεμεσάω*). — *Νεμέσια, τά*, = *Νεμέσεια*. — *νεμεσίζομαι*, = *νεμεσάω* o. *νεμεσάομαι*; *νεμεσίζομαί τινί τι*, optager en noget ilde; *νεμ. θεούς*, som *αἰδέομαι*, ærer og frygter.

νέμεσις, εως, ἡ, (*νέμω*) retfærdig Uvillie over det Usømmelige og Vrange, Vrede el. Harme derover, bes. over nogens ufortiente Lykke og dennes Misbrug; df. den straffende Retfærdighed, bes. Gudernes; *νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται*, og Menneskene ville optage mig det ilde, *Hom.*; *b)* Gienstanden for en fortient Uvillie; h. *Hom.* altid *οὐ νέμεσις c. inf.* el. m. *acc. c. inf.*, *ex. Il.* 3, 156, man kan ikke vredes, ikke harmes derover; *c)* Frygt for Dadel, Undseelse, Skam; *ἐν φρεσὶ θέσθε αἰδῶ καὶ νέμεσιν, Il.* 13, 122; 2) *Νέμεσις*, Nemesis, Retfærdighedens Gudinde, forlader med *Αἰδώς* den lastefulde Jord, *Hes. Op.* 200; – bes. h. *Trag.* saa at sige Ligevægtens Gudinde, som hader og straffer al Overdrivelse i Menneskelivet, bes. Overmod og Misbrug af Lykkens Gaver; egentl. som tildeler (*νέμει*) hver sin Ret. — *νεμεσσάω, νεμεσσητός, νέμεσσις, ep.* f. *νεμεσάω, etc.*

**νεμέτωρ, ορος, ὁ*, som fordeler; bes. som haandhæver Ret og Retfærdighed, en Dommer, *Æsch.*; — *νέμησις, ἡ*, Fordelen, Uddelen, Fordeling; 2) Græssen; — *νεμητής, οῦ, ὁ*, = *νεμήτωρ*; o. — *νέμος, εος, τό*, Græsningsplads, Græsgang; df. alm. Skov, Lund, *nemus*; – (af flgd.).

νέμω, f. νεμῶ, ogs. *νεμήσω, aor. ἔνειμα, pf. νενέμηκα, pf. 2. νένομα, aor. pass. ἐνεμήθην* o. *ἐνεμέθην*; -deler, uddeler, fordeler, *μοίρας*, Portioner, *σῖτον, κρέα, μέθυ, Hom.*; *κλῆρον νέμειν*, at give Deel i Arven, df. *κληρονόμος*; *b) in med.*, besidder som min Andeel, *πατρώϊα πάντα, Hom.*; df. besidder, nyder, har inde, beboer, *ἄλσεα, Ἰθάκην*; *πόλιες αὗται τὸν Ἄθων νέμονται*, ligge paa A., *Herod.*; – *pass.*, *νέμεσθαι ὑπό τινι*, at beboes af nogen, *id.*; ogs. *act.* bruges undert. m. *med.* Bem., *ex.* – *χώρη, τὴν οἱ Νομάδες νέμουσι, id.* 4, 191; – 2) *in act.*, efterhomerisk: har i min Magt; har, besidder, holder; df. bes. *a)* behersker; styrer, regierer; ogs. som *νωμάω*, fører, bevæger, *χεῖρα, γλῶσσαν, ἀσπίδα*; *b) transl.*, tager, anseer for noget, *ex. σὲ νέμω θεόν*, holder dig for en Gud, *Soph.*, jf. *νομίζω*; ogs. tager el. vælger til noget, *τινὰ προστάτην*, nogen til Patron; *pass.*, *οἱ νενεμημένοι*, som ere optagne som Borgere, *Polyb.*; – 3) græsser, lader græsse, fører, *pasco, Od.*; sild. *c. acc.*, *νέμειν τὰ ὄρη*, at lade græsse paa Biergene, *Xen.*; o. *transl.*, *πυρὶ νέμειν πόλιν*, at hærie med Ild; oftere *in med.* om Hiorden, *νέμεσθαι, pasci*, at græsse, at gaae paa Græs; ogs. *c. acc.*, *ἄνθεα ποίης νέμεσθαι*, at afgræsse, afæde; *transl.* om Ilden, at æde el. gribe om sig, *Il.*; ogs. *pass.*, *πυρὶ χθὼν νέμεται*, afædes, hæries med Ild, *ib.*; (denne Bem. er forbunden med de frgd. enten ved at dele, tildele Græsgang, el. ved, at beboe og benytte neml. til Græsning; – af *νέμω* ere *νέμος, νομός, νομή; νόμος, νομίζω*, o. fl.; ogs. *νωμάω*).

νένασμαι, pf. pass. a) af *ναίω*, alene *poët.*, *b)* af *νάσσω*, ogs. i Prosa. — *νενέαται, jon.* f. *νένηνται*, 3 *pl. pf. pass.* af *νέω*, hober. — *νενέμηκα, pf.* til *νέμω*. — *νένηκα, pf.* til *νέω*, spinder. — *νενίηλος*, 2, dum, slov, *fatuus*, el. efter andre, svagsynet, blind, *Callim.*; (man jevnfører *βλεννός*, o. *ἐνεός*, ogs. *ἠλός*). — *νένιπται*, 3 *sing. pf. pass.* til *νίζω*. — *νέννα, ἡ*, Tante, Moster, Faster, *fem.* af – *νέννος, ὁ*, Oncle, Morbroder, Farbroder. — *νένοφα, pf.* til *νέφω*. — *νένωμαι, jon.* o. *dor. ctr.* f. *νενόημαι, pf. pass.* af *νοέω*.

**νεοαλδής*, 2, (*ἀλδαίνω*) nyligen el. frisk voxen; — *νεοάλωτος*, 2, (*ἁλίσκομαι*) = *νεάλωτος*; — *νεοαρδής*, 2, (*ἄρδω*) nyligen, frisk vandet el. vædet; — *νεοαύξητος*, 2, = *νεαύξητος*; — *νεόβδαλτος*, 2, (*βδάλλω*) nyligen el. frisk malket; — *νεοβλαστής*, 2, o. *νεόβλαστος*, 2, (*βλαστάνω*) ny el. frisk spirende, opblomstrende; — *νεόβλυτος*, 2, (*βλύω*) ny fremsprudet; — *νεόβορος*, 2, (*βορά*) nyligen fortæret; men *act.*, *νεοβόρος*, som nyligen har spiist; — *νεόβροχος*, 2, (*βρέχω*) nyligen vædet; *transl.*, nyligen besvangret; o. — *νεοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ*, (*βιβρώσκω*) som nyligen har spiist; – (af *νέος*).

**νεογαμητή, ἡ*, = *ἡ νεόγαμος*; — *νεογαμής*, 2, o. *νεόγαμος*, 2, (*γαμέω*) nygift, først nyligen gift, ung Ægtemand, ung Ægtekone; — *νεογενής*, 2, o. *νεογέννητος*, 2, (*γένος, γεν-*

νάω) nybaaren, nyfødt; først nyligen bleven til el. opstaaen; — νεογίλαῖος, 5, νεογῖλής, 2, o. νεογῖλός, 2, nyfødt, spæd, ung, βρέφος, *Od.*; ὀδοὺς ν., Melketand; χρόνος νεογ., kort Tid, *poët.*; (skal være besl. m. flgd., alts. af γάλα, γλάγος); — νεογλαγής, 2, (γλάγος) nyfødt, som endnu dier; — νεόγληνος, 2, (γλήνη) med nye el. paa ny erholdte Øine; — νεογλῦφής, 2, (γλύφω) nyligen udskaaren; — νεογνής, 2, *inc.*, o. νεογνός, 2, *ep. ctr.* f. νεόγονος, 2, (γόνος) nyfødt, som νεογενής; — νεόγραπτος, o. νεόγρᾰφος, 2, (γράφω) nyligen skreven el. malet; — νεόγυιος, 2, (γυῖον) med nye, unge, friske Lemmer; ny, ung, *Pind.*; o. — νεογῦνής, οῦ, ὁ, (γυνή) nyligen gift, som nyligen har taget sig en Kone; – (af νέος).

*νεοδάκρῦτος, 2, (δακρύω) som nyligen har grædt, i nye Taarer; — νεοδάμαστος, 2, = νεόδμητος; — νεοδᾶμώδης, 2, (δᾶμος *dor.* f. δῆμος) h. Lacedæmonierne, en Helotes, som formedelst tro Tieneste i Krigen har erholdt et slags Borgerret; — νεόδαρτος, 2, (δέρω) nyligen el. frisk aftrukken, afflaaet, δέρμα, *Od.*; — νεοδίδακτος, 2, (διδάσκω) som først nyligen har lært el. erfaret noget; 2) *pass.*, nyligen lært, indøvet, bragt paa Scenen: om Theaterstykker; — νεοδμής, ῆτος, ὁ, ἡ, o. νεόδμητος, 2, (δαμάω) nyligen, først nu tæmmet el. bragt under Aaget; *transl.* om Konen: nygift; 2) nyligen betwungen, overvældet, ombragt; — νεόδμητος, o. νεοδόμητος, 2, (δέμω, δομέω) nyligen opbygget, indrettet fra ny af; — νεόδορος, 2, (δέρω) = νεόδαρτος; o. — νεοδρεπής, 2, o. νεόδρεπτος, o. νεόδροπος, 2, (δρέπω) nyligen, frisk afplukket el. afbrækket; – (af νέος).

*νεοειδής, 2, (εἶδος) af ungdommeligt Udseende; — νεοεργής, 2, (ἔργον) nyligen el. først nu udarbeidet, giort færdig; — νεόζευκτος, — νεοζυγής, 2, o. νεόζῠγος, 2, (ζεύγνυμι) nyligen forspændt el. sammenspændt; *transl.*, nyligen forenet el. spændt i Ægtestandens Aag, nygift; alm. nyligen forbunden; — νεόζῠμος, 2, (ζύμη) nyligen syret; — νεόζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, (ζεύγνυμι) = νεοζυγής; — νεοηλής, 2, (ἀλέω) nymalet; o. — νεῆλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ) i den unge og kraftfulde Alder; – (af νέος).

*νεοθᾰλής, 2, (θάλλω) frisk el. ny grønnende, spirende, blomstrende; men νεοθαλής, *dor.* f. νεοθηλής Bem. 2; — νεοθᾰνής, 2, (θνήσκω, θανεῖν) nyligen el. først nu død; — νεόθεν, *adv.*, fra ny af; ogs. nyligen; 2) som νειόθεν, nedenfra opad; — νεοθηγής, 2, o. νεόθηκτος, 2, (θήγω) nyligen el. frisk skærpet; — νεοθηλής, 2, 1) (θάλλω, τέθηλα) = νεοθᾰλής, ποίη, ὕλη, *transl.* εὐφροσύνη; 2) (θηλή) som giver frisk Melk, μαζός, *Opp.*; rimel. ogs. = νεογλαγής; — νεόθηλος, 2, = νεοθηλής; — νεοθήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (θήγω) = νεοθηγής; — νεοθήρευτος, 2, (θηρεύω) nyligen el. først nu jaget; — νεοθλῖβής, 2, o. νεόθλιπτος, 2, (θλίβω) nyligen trykket, udtrykket, udpresset; — νεοθνής, ῆτος, ὁ, ἡ, (θνήσκω) = νεοθανής; — νεόθρεπτος, 2, (τρέφω) nyligen opnæret, frisk opvoren; 2) frisk storknet el. løbet sammen, τυρός; jf. τροφαλίς; — νεόθριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med nye el. unge Haar; o. — νεόθῠτος, 2, (θύω) nyligen el. først nu offret; – (af νέος).

*νεοίη, ἡ, *poët.* f. νεότης, Ungdommen, den unge og fyrige Alder, *Il.*; — νεοικοδόμητος, 2, (οἰκοδομέω) nyligen opbygget; — νέοικος, 2, (οἶκος) nyligen bosat, ny Indvaaner el. Borger, som νεαπολίτης; 2) nyligen bebygget, *Pind.*; — νεοκάθαρτος, 2, (καθαίρω) nyligen renset; — νεοκατάγρᾰφος, 2, (καταγράφω) nyligen, først nu opskreven el. optegnet; — νεοκατασκεύαστος, o. -σκευος, 2, (κατασκευάζω, κατασκευή) nyligen indrettet, tilberedet, giort, bygget; — νεοκατάστᾰτος, 2, (καθίστημι) nyligen, først nu, el. paa ny indsat, indrettet, anordnet; 2) nyligen bosat, grundet, opbygget; — νεοκατάχριστος, 2, (καταχρίω) frisk bestrøgen el. salvet; — νεοκατήχητος, 2, (κατηχέω) nyligen el. først i kort Tid underviist, *Eccl.*; — νεοκάτοικος, 2, = νέοικος; — νεοκάττυτος, 2, (καττύω) nysaalet; o. — νεόκαυστος, o. νεόκαυτος, 2, (καίω) nyligen brændt el. forbrændt; – (af νέος).

*νεοκηδής, 2, (κῆδος) som er i ny Sorg, overvældet el. saaret af nye Smerter; — νεοκληρονόμος, 2, (κληρονομέω) som arver paa en ny Maade; — νεόκλωστος, 2, (κλώθω) nyspunden, nyvævet; — νεοκμής, ῆτος, ὁ, ἡ, o. νεόκμητος, 2, (κάμνω) nyligen, først nu forarbeidet el. giort; — νεοκόνητος, 2, (κονέω), νεοκόνητον αἷμα χεροῖν ἔχειν, at have Hænderne besudlede med nyligen udgydet Blod, *Soph.*; — νεόκοπος, o. νεόκοπτος, 2, (κόπτω) nyligen huggen, tilhuggen, udhuggen; — νεόκοτος, 2, (κότος) i ny Vrede, som vækker ny Vrede; 2) alm. = νέος, *Æsch.*; (i denne Bem. formet som ἀλλόκοτος). — νεόκρᾱς, ᾱτος, νεοκράς, ᾶτος, ὁ, ἡ, o. νεόκρᾱτος, 2,

(κεράννυμι) ny el. frisk blandet; κρητὴρ νεοκρ., etslags blandet Drik ved Giestebude, Forbund, o. dl.; — νεόκτητος, 2, (κτάομαι) nyligen erhvervet; — νεόκτιστος, 2, (κτίζω) nyligen begrundet el. bygget; alm. nygiort; o. — νεόκτονος, 2, (κτείνω) nyligen, først nu dræbt el. ombragt; - (af νέος).

*νεολαία, ἡ, (λεώς, λαός) det unge Mandskab, Ungdommen; ogs. som *adject.*, ung; — νεολαμπής, 2, (λάμπω) med nyt, usædvanligt Lys el. Skin; — νεόλεκτος, 2, (λέγω) nyligen samlet el. hvervet; df. — νεολεξία, ἡ, den Tilstand at være nyhvervet, νεόλεκτος; o. — νεόληπτος, 2, (λαμβάνω) nyligen, først nu naaet, erholdt, indhentet, fangen; - (af νέος). — νεολκέω, νεολκία, νεόλκιον, slettere Skrivemaade f. νεωλκέω, etc. — *νεόλουτος, 2, *poët.* ogs. νεόλλουτος, (λούω) nyligen vasket el. badet; — νεόλυτος, 2, (λύω) nyligen løst el. adskilt; o. — νεολώφητος, 2, (λωφάω) som nyligen har ladet af el. hørt op; - (af νέος).

νέομαι, *ctr.* νεῦμαι, gaaer, kommer; gaaer bort; gaaer tilbage el. hiem; alene *poët.* o. *in præs.* o. *impf.*; - *præs.* sædv. ligesom εἶμι, m. *fut.* Bem., dog med Undtagelse af *infin.* νέεσθαι, νεῖσθαι; *præs. act.* νέω alene h. *gramm.*; jf. ogs. νείσσομαι, νίσσομαι. — *νεομάλακτος, 2, (μαλάσσω) frisk el. nyligen æltet; — νεόμην, ηνος, (σελήνη) Nymaane; o. - νεομηνία, ἡ, *ctr.* νουμηνία, den Tid, da det er Nymaane, den begyndende Maaned; (af μήν); — νεομορφοτύπωτος, 2, (μορφή, τυπόω) formet el. præget efter den nye Mode; — νεόμυστος, 2, (μύω, μύστης) nyligen indviet el. fuldbragt; — νεόνυμφος, 2, (νύμφη) nyligen gift; — νεόξαντος, 2, (ξαίνω) nyligen kardet; o. — νεόξεστος, 2, (ξέω) nyligen glattet, poleret, tilhuggen, tilskaaren; - (af νέος).

*νεοπαγής, 2, (πήγνυμι) nyligen befæstet, fastgiort, sammenløben, stivnet, frossen; — νεοπαθής, 2, (πάθος) i frisk el. ny Smerte, *Æsch.*; — νεοπειθής, 2, o. νεόπειστος, 2, (πείθω) som paa ny er bragt til Lydighed; — νεοπένης, ητος, ὁ, ἡ, nyligen el. først nu forarmet; — νεοπενθής, 2, (πένθος) i ny Sorg el. Kummer; 2) *pass.*, hvorover der nyligen er sørget; — νεοπέπειρος, 2, først nyligen moden; — νεόπεπτος, 2, (πέσσω) nybagt; — νεοπηγής, 2, o. νεόπηκτος, 2, (πήγνυμι) = νεοπαγής; — νεοπλεκής, 2, o. νεόπλεκτος, 2, (πλέκω) frisk el. først nu flettet; — νεοπλουτοπόνηρος, 2, (πονηρός) som er bleven slet ved nyerhvervet Rigdom; af — νεόπλουτος, 2, (πλοῦτος) som nyligen er bleven rig, πλούσιος; alm. som praler med sin Rigdom; o. — νεοπλυνής, 2, o. νεόπλυτος, 2, (πλύνω) frisk, nyligen, først nu vasket el. renset, εἵματα, *Od.*; - (af νέος).

*νεο-ποιέω, giør ny, fornyer; df. — νεοποίητος, 2, nygiort, fornyet; — νεοποίκιλος, 2, (ποικίλος) = νεοσίγαλος; — νεόποκος, 2, (πέκω, πόκος) nyligen, først nu afklippet; — νεο-πολίτης, ου, ὁ, ny Borger, en frigiven og til Borger giort Slave; *fem.* νεοπολῖτις, ιδος; — νεοπότιστος, 2, (ποτίζω) nyligen, først nu vædet el. vandet; — νεόποτος, 2, (πίνω) som først nyligen har drukket; — νεόπους, ποδος, ὁ, sædv. *in pl.* νεόποδες, (ποῦς) de unge Sideskud af den aargamle Viinranke; — νεοπρεπής, 2, (πρέπω) passende, anstændig for unge Folk; 2) ungdommelig af Udseende el. Anstand; — νεόπριστος, 2, (πρίω) nyligen giennemsavet, giennemfilet, sønderskaaren; — νεόπτολις, ἡ, f. νεόπολις, νεάπολις; o. — νεοπυρίητος, 2, (πυριάω) som nyligen er kommen fra Dampebadet, nyligen giennemvarmet; - (af νέος).

*νέοργος, 2, (ὀργάω) som skyder op el. svulmer i Ungdoms Kraft og Fylde, *Soph.*; — νεοῤῥαγής, 2, (ῥήγνυμι) nyligen, først nu sønderreven, brusten, sprungen i Stykker; — νεόῤῥαντος, 2, (ῥαίνω) nyligen bespræugt el. vædet; — νεοῤῥαφής, 2, o. νεόῤῥαπτος, 2, (ῥάπτω) nyligen syet, giort, forfærdiget; — νεοῤῥόφητος, 2, (ῥοφέω) som nyligen har sobet el. drukket; — νεόῤῥυτος, 2, (ῥέω) frisk flydende, nyligen udgydet, *Soph.*; — νεόῤῥυτος, 2, (ῥύω) nyligen udtrukken, ξίφος, *Æsch.*; o. — νέορτος, 2, (ὄρνυμι) nyligen opvakt el. opstaaen; alm. ny, ung; - (af flgd.).

νέος, 3, *att.* ogs. 2, *jon.* ogs. νεῖος, ny; df. *a)* ung, ungdommelig, i Ungdommens fulde Styrke og Kraft; νέος παῖς, νέοι κοῦροι s. ἄνδρες, *Hom.*; som *subst.* ὁ νέος, Yngling, ungt Menneske; ἐκ νέου, ἐκ νέων, o. ἐκ νέας, *sc.* ἡλικίας, fra Ungdommen af, fra Barnsbeen; *b)* ny, nylig, nyligen opstaaen, νέον ἄλγος, *Il.*; ἡ νέα, *sc.* σελήνη s. ἡμέρα, Nymaane, *novilunium*, see u. ἔνη; ἐκ νέου, o. ἐκ νέας, som νεόθεν, *denuo*, paa ny; som *adv.* sædv. νέον, nyligen, for kort siden, først nu, sild. ogs. νέως; *c)* ny, usædvanlig, paafaldende, bes. *in compar.* νεώτερόν τι, noget Uhørt; νεώτερα, m. o. u. πράγματα, *res novæ*, Uroligheder i Staten; f. *superl.* νεώτατος bruges ogs. *jon.* νει-

ὅτατος; df. — νεός, ἡ, sc. γῆ, o. νεός, ὁ, sc. ἀγρός, Nyland, Brakmark; jf. νεά o. νειός.

*νεοσιγᾰλος, 2, (σῑγαλόεις) frisk og glimrende; — νεοσκᾰφής, 2, (σκάπτω) nygraven; — νεοσκύλευτος, 2, (σκῡλεύω) nyligen aftrukken, frarøvet, fratagen ἔντος; — νεόσμηκτος, 2, (σμήχω) nyligen afgneden, glattet, renset; — νεόσοικοι, = νεώσοικοι, inc.; — νεοσπᾰδής, 2, = νεόσπαστος; — νεοσπάρακτος, 2, (σπαράσσω) nyligen sønderreven; — νεόσπᾰς, ᾰδος, ὁ, ἡ, o. νεόσπαστος, 2, (σπάω) nyligen trukken, udtrukken, afplukket, afbrækket; — νεόσπειστος, 2, (σπένδω) nyligen offret; o. — νεόσπορος, 2, (σπείρω) nyligen saaet; - (af νέος).

*νεοσσεύω, att. νεοττεύω, bygger Rede el. Hæk; df. — νεοσσία, ἡ, at bygge Rede, at udruge Unger; Hækketiden; — νεοσσία, ἡ, Reden med Ungerne, ogs. Ungerne el. Yngelen selv; ogs. Biernes Yngel; — νεόσσιον, s. νεοσσίον, τό, dim. af νεοσσός, ung Fugl; Kylling; alm. ungt Dyr; ogs. lidet Barn; — νεοσσοκομέω, er - νεοσσοκόμος, 2, (κομέω) som holder, fører, opelsker unge Fugle el. Høns; o. — νεοσσοποιέω, o: νεοσσοποιΐα, ἡ, = νεοσσεύω, o. νεοσσία; af — †νεοσσός, ὁ, att. νεοττός, (νέος) Unge, bes. ung Fugl; sild. ogs. om andre Dyr, ex. om Biernes Yngel, Xen.; ogs. lidet Barn; 2) Blommen i Ægget; df. — νεοσσοτροφεῖον, τό, Sted, hvor unge Fugle opelskes el. opføres; af — νεοσσοτροφέω, (τρέφω) opelsker, opfører unge Dyr, bes. unge Fugle; df. — νεοσσοτροφία, ἡ, unge Fugles Opfødning.

*νεόσσῡτος, 2, (σεύω) som nyligen er ilet derhen el. derfra; — νεοστᾰθής, 2, (ἵστημι) nyligen el. først nyligen stillet, sat, plantet; — νεοστεφής, 2, ogs. νεόστεπτος, 2, (στέφω) nyligen krandset, med friske Krandse; — νεοστράτευτος, 2, (στρατεύομαι) ny i Krigstieneste, som gjør det første Felttog; — νεόστροφος, 2, (στρέφω) nyligen dreiet el. flettet; — νεοσύλλεκτος, o: νεοσύλλογος, 2, (συλλέγω) nyligen, først nu samlet, hvervet, sammenbragt; — νεοσύστᾰτος, 2, (συνίστημι) nyligen, først nu sammenstillet el. opstaaen ved Sammenstilling; — νεοσφᾰγής, 2, (σφάζω) nyligen el. først nu slagtet; df. — νεοσφαγία, ἡ, nylig Slagtning; — νεόσφακτος, 2, o. νεόσφαξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, = νεοσφαγής; - (af νέος).

*νεοτελής, 2, (τέλος) nyligen endt el. fuldbragt; 2) nyligen indviet; — νεοτερπής, 2, (τέρπω) som bringer ny Fornøielse; — νεότευκτος, 2, o. νεοτευχής, 2, (τεύχω) nyligen, først nyligen giort el. forarbeidet, Il.; — νεότης, ητος, ἡ, Ungdommen, den unge Alder, oppon. γῆρας; ogs. collective, det unge Mandskab, som νεολαία; 2) Nyhed, Friskhed; df. — νεοτήσιος, 2, ung, ungdommelig, hørende til Ungdommen; — νεότμητος, 2, (τέμνω) nyligen el. først nu skaaren, afskaaren, kløvet, deelt; — νεότοκος, 2, (τίκτω) nyligen el. først nu født; 2) act., νεοτόκος, 2, som først nyligen har født; o. — νεότομος, 2, = νεότμητος; - (af νέος).

*νεοτρεφής, 2, (τρέφω) som har frisk Næring; ogs. nyfødt; — νεοτρῑβής, 2, o. νεότριπτος, 2, (τρίβω) nyligen el. først nu gneden, tærsket, udpresset; — νεοτροφέω, er - νεοτρόφος, 2, (τρέφω) som ernærer, opdrager de Unge el. i Ungdommen; men νεότροφος, = νεοτρεφής; o. — νεότρωτος, 2, (τιτρώσκω) nyligen saaret; - (af νέος). — νεοττεία, ogs. νεόττευσις, ἡ, = νεοσσία. — νεοττός, ὁ, att. f. νεοσσός, o. ligel. i alle dette Ords Afledninger bruges att. νεοττ- f. νεοσσ-. — νεότῡρος, ὁ, (τυρός) ny Ost; o. — νεουργέω, giør ny, fornyer; af — νεουργός, 2, (ἔργον) giørende ny, fornyende; nygiort, først nu giort; (af νέος). — νεουργός, 2, (ναῦς, ἔργον) som giør el. bygger et Skib. — νεούτατος, 2, (νέον, οὐτάω) nyligen saaret.

*νεοφᾰνής, 2, (φαίνομαι) som først nu viser sig, nyligen synlig; — νεοφάντης, ου, ὁ, en Nyindviet, formet som ἱεροφάντης; — νεόφαντος, 2, = νεοφανής; — νεόφατος, 2, = νεήφατος; — νεοφεγγής, 2, (φέγγος) med nyt Skin, i nyt Lys, μήνη, poët.; — νεόφθαρτος, 2, (φθείρω) nyligen el. først nu fordærvet, tilintetgiort, ombragt; — νεόφθῐτος, 2, ogs. νεοφθίμενος, 3, (φθίνω) = frgd.; — νεόφοιτος, 2, (φοιτάω) som først i kort Tid sværmer omkring el. træder frem; 2) pass., først nyligen besøgt el. betraadt; — νεόφονος, 2, (φονεύω) nyligen el. først nu dræbt; — νεόφρων, ονος, 2, (φρήν) barnagtig; — νεοφυής, 2, (φύω) frisk opvoxen el. spirende; — νεοφύρᾱτος, 2, (φῡράω) nyligen el. frisk æltet; — νεοφῠτεία, ἡ, ung Træplantning; o. — νεοφυτεῖον, τό, et med unge Træer el. nyligen beplantet Sted; af — νεόφῠτος, 2, (φύω) beplantet med unge Træer el. nyligen beplantet; 2) nyligen, frisk plantet el. voxen; o. — νεοφώτιστος, 2, (φωτίζω) nyligen oplyst; - (af νέος).

νεοχάρακτος, 2, (χαράσσω) nyligen el. frisk indgravet, indtrykket, indpræget, ἴχνος, Soph.; nyligen skarpet el. hvæs-

ſet; — νεοχμέω, o. νεόχμησις, = νεοχμόω, νεόχμωσις; af — νεοχμός, 2, = νέος i alle Bem.; νεοχμόν τι, *res novæ*, Uroligheder, jf. νέος, c.; ὁ Μενοικέως νεοχμός, Søn af Men., *Soph.*; 2) *subst.* ὁ νεοχμός, = νεόχμωσις; (af νέος, νεόω, νεώσσω); df. — νεοχμόω, fornyer, forandrer; beſ. ſtifter Uro i Staten, *Herod.*; df. — νεόχμωσις, ἡ, Fornyen, Fornyelſe, Forandring, Uro; — νεόχνοος, 2, (χνόος) med de førſte Haar, med den førſte Duun paa Hagen; — νεόχριστος, 2, (χρίω) nyligen el. friſk ſalvet, beſtrøgen, beſmurt; — νεόχυτος, 2, (χέω) nyligen gydet el. udgydet; o. — νεόω, giør ny, fornyer, forandrer; 2) ploier en Brakmark, opdyrker paa ny, *novo agrum*; ἡ νεωμένη, *sc.* γῆ, Brakland, *Hes.*; — (af νέος).

νέποδες, ων, οἱ, *Od.* 4, 404 ere Sælhundene, φῶκαι - νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης, (ὅ ἐστι τέκνα, Børn, νέπους γὰρ κατά τινα γλῶσσαν, efter en Dialect, ὁ ἀπόγονος, *Eust.*); df. ogſ. d. lat. *nepos*, *nepotes*; h. *Alexandr.* er ogſ. denne Bem. ſikker; - efter andre ſkal νέποδες være for νήποδες, = ἄποδες, uden Fødder, ſom ikke kunne gaae; el. at aflede af νέω, νήχω, ſvømmer, altſ. = νηξίποδες, med Svømmefødder.

νέρθε(ν), *adv.*, = ἔνερθε, derunder; neden til; ogſ. nedenfra; *b)* ſom *præpos. c. gen.*, under, γαίης νέρθε o. νέρθεν γῆς, under Jorden, *Hom.*; df. — νέρτατος, 3, = ἐνέρτατος, den underſte, nederſte. — *νερτέριος, ὁ, ſom er derunder; beſ. under Jorden, *inferus*; — νερτεροδρόμος, 2, (δραμεῖν) Bud i Underverdenen; o. — νερτερόμορφος, 2, (μορφή) af Geſtalt ſom en Død el. Underjordiſk; af — νέρτερος, 3, ogſ. 2, længere nede, nedre, lavere, *inferior*, *compar.* uden *posit.*; ogſ. = νερτέριος; beſ. *in pl.*, de Underjordiſke, ſom ἔνεροι, *inferi*. — νέρτος, ὁ, Navnet paa en Rovfugl, *Ar.*

νετώπιον, ſædv. νέτωπον, τό, etſlags Olie af bittre Mandler. — νεῦμα, τό, (νεύω) Vinken, Vink; Nikken, Tilnikken; df. Bifald, Billigelſe, Bekræftelſe. — νεῦμαι, *ctr.* af νέομαι, kommer, gaaer, *Il.* — νευρά, ἡ, *jon.* νευρή, ſom νεῦρον; *a)* Sene i Legemet; *b)* Bueſene, h. *Hom.* ἐΰστρεφής, νεόστροφος, altſ. ſnoet el. dreiet; *c)* en Stræng. — νευρειή, ἡ, *poët.* f. νευρά, *Theocr.* — νευρένδετος, 2, (νεῦρον, ἐνδέω) bunden med Sener; betrukken med Strænge. — νευρή, ἡ, *jon.* f. νευρά, *Hom.* — νευρῆφι(ν), *ep. gen.* o. *dat.* af νευρή, *id.*

νευρία, ἡ, Sene, ſom νευρά; *b)* Stræng af Sener. — νευρικός, 3, hørende til Sener el. Nerver; nerveſvag; o. — νευρινός, 3, giort af Sener, Nerver, Plantetrævler; (af νευρά). — νευρίον, τό, *dim.* af νεῦρον, liden Sene, liden Stræng. — νευρίς, ίδος, ἡ, *dim.* af νευρά, = ſrgd.; 2) etſlags Plante; df. — νευρίτης, ου, ὁ, *fem.* νευρῖτις, ιδος, der ligner Sener el. Nerver, ſeneagtig, ſenet.

*νευροβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) ſom gaaer paa Linie, Liniedandſer; — νευρόδετος, 2, (δέω) bunden med Sener el. Liner; beſpændt, betrukken med Strænge; — νευροειδής, 2, (εἶδος) ſeneagtig, der ligner en Sene; — νευρόθλαστος, 2, (θλάω) med knuſte, beſkadigede Sener el. Nerver; — νευρόκαυλος, 2, (καυλός) med ſenet el. trævlet Stængel; — νευροκοπέω, (κόπτω) afſkærer, ſvækker Senerne; o. — νευρολάλος, 2, (λαλέω) med ſladdrende, tonende Strænge; (af flgd.).

νεῦρον, τό, Sene, d. lat. *nervus*; df. 1) Senen i det menneſkelige og dyriſke Legeme, Muſkelbaand, Ledebaand; ogſ. *in pl.*, *ex.* νεῦρα διεσχίσθη, *Il.*; 2) hvad der er giort af Sener, beſ. *a)* Snor, Baand, Line til at binde el. ſye med; *b)* Bueſene, h. *Hom.* altid νευρή, ſ. m. ſ.; *c)* Stræng, Chorde; ogſ. Tarmeſtræng; 3) af Ligheden, Planternes Trævler el. Traade; 4) *transl.*, Kraft, Styrke, Eftertryk, *ex.* οὐδὲν ὄφελος τῆς πόλεως μὴ νεῦρα ἐχούσης ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας, *Dem.*; 5) Nerverne, ſom de fra Hiernen udløbende Redſkaber for Følelſen, førſt fra *Aristot.*

*νευρόνοσος, 2, (νοσέω) ſyg i Senerne; — νευροπαχής, 2, (παχύς) med tykke Sener; men νευροπαχύς, ύ, *inc.*; — νευροπλεκής, 2, (πλέκω) flettet af Sener; — νευρορᾰφέω, ſædv. νευροῤῥᾰφ., er en νευρορράφος, ſyer ſammen med Sener el. Remmer, beſ. flikker Skoe; df. — νευρορᾰφία, ſædv. νευροῤῥαφία, at flikke Skoe; o. — νευρορᾰφικός, ſædv. νευροῤῥαφικός, 3, hørende til en Skoflikker el. til hans Arbeide; af — νευρορράφος, ſædv. νευροῤῥάφος, 2, (ῥάπτω) ſom ſyer, flikker med Sener el. Remmer: ὁ νευροῤῥ., en Skoflikker; *b)* ſom ſnoer Tarmſtrænge: - (af νεῦρον).

*νευροσπᾰδής, 2, trukken el. ſpændt ved en Sene, ἄτρακτος, *Soph.*; — νευρόσπασμα, τό, = νευρόσπαστον; — νευροσπαστεία, ἡ, Bevægelſe ved Senerne; af — νευροσπαστέω, trækker og ſætter i Bevægelſe ved Sener, Traade el. Strænge, jf. flgd.; alm. bevæger; af — νευροσπάστης, ου, ὁ, ſom med Sener, Strænge, Traade ſætter kunſtige Ledødukker i Bevægelſe, Marionetſpiller;

df. — νευροσπαστία, ἡ, = νευροσπαστεία; o. — νευροσπαστικός, 3, hørende, tienlig til at trække, bevæge, pirre ved Sener el. Nerver; 2) hørende, tienlig til at trække el. drage ved Sener, Traade, o. dl.; ἡ νευροσπαστική, Marionetspillerens Kunst; af — νευρόσπαστος, 2, trukken el. sat i Bevægelse ved Sener, Liner, Traade, Maskineri; ἀγάλματα νευρόσπαστα, de ved Traade bevægede Lededuкker, Marionetter, Automater; ogs. absol. τὰ νευρόσπαστα, – (af νεῦρον, σπάω).

*νευροτενής, 2, o. νευρότονος, 2, (τείνω) spændt med el. ved Sener; — νευροτομέω, er – νευροτόμος, 2, (τέμνω) sønderskærende Senerne; — νευρότρωτος, 2, (τιτρώσκω) saaret paa Senerne el. Ledebaandene; — νευροχαρής, 2, (χαίρω) som glæder sig ved Buesenen, epith. til Apollo; — νευρόω, spænder med Sener; anspænder Senerne; alm. anspænder, anstrænger; o. — νευρώδης, 2, = νευροειδής, ligesom Sener; fuld af Sener, kraftig, stærk; – (af νεῦρον).

νεῦσις, ἡ, (νέω, νεύσομαι) Svømmen; Seilen, at fare til Søes. — νεῦσις, ἡ, (νεύω) Nikken, Vink; Boining. — νευστάζω, nikker, vinker, giver Tegn, ὄφρυσι, med Øienbrynene el. Øinene; νευστ. κεφαλῇ, nikker med Hovedet, ogs. lader Hovedet hænge forover af Modløshed, men νευστ. κόρυθι, lader Hielmbusken veie forover, i det jeg gaaer, Hom.; sild. ogs. som νυστάζω, nikker, slumrer ind. — *νευστάς, άδος, ἡ, = κολυμβάς; — νευστέον, gerund. af νέω, νεύσομαι, man maa svømme; — νευστήρ, ῆρος, ὁ, o. νεύστης, ου, ὁ, en Svømmer; en Sømand; (af νέω, νεύσομαι).

νευστικός, 3, som neier el. bøier sig, nedhængende; o. — νευστός, 3, tilnikket, tilvinket; af — νεύω, f. νεύσω, nikker, vinker; giver Vink el. Tegn; tilnikker, tilvinker, ὄφρυσι, κεφαλῇ, med Øinene, Hovedet; oftere ogs. ἐπ' ὄφρυσι νεύειν, i. e. ὀφρ. ἐπινεύειν, Hom.; b) neier mig, bøier mig, synker ned; ogs. c. acc., νεύειν κεφαλάς, κάρα ἐς πέδον, om Modløse el. Overvundne; (besl. m. νέω, νεύσομαι; df. νευστάζω, νυστάζω, nuto, numen).

†νεφέλη, ἡ, (νέφος) Sky, Taage, nebula, κυανέη, μέλαινα, πορφυρέη, Hom.; ogs. transl., ex. ἄχεος νεφέλη, id.; 2) Fuglenet, Ar.; alm. Net, Garn, Soph.; df. — νεφεληγερέτα, ὁ, gen. -ταο, (ἀγείρω) Skysamleren, epith. til Zeus, Hom.; derfor sild. νεφεληγερέτης, ου, ὁ, o. νεφεληγερής, έος, ὁ; — νεφεληδόν, adv., ligesom Skyer; o. — νεφέλιον, τό, dim. af νεφέλη, liden Sky, nubecula; 2) en Plet paa Øiet, ogs. paa andre Ting.

*νεφελογενής, 2, (γένος) avlet af Skyerne el. af Nephele; — νεφελοειδής, 2, (εἶδος) der ligner Skyer, skyet, mørk; — νεφελοκένταυρος, ὁ, Skycentaur, Luc.; — Νεφελοκοκκυγία, ἡ, (κόκκυξ) ligesom Skygiøgeby, som Fuglene h. Ar. bygge i Luften; – Νεφελοκοκκυγιεύς, έως, ὁ, en Indvaaner deraf; — νεφελοστασία, ἡ, Sted, hvori man opstiller Fuglenet, νεφέλη; — νεφελόω, beskyer; giør af el. udaf Skyer; — νεφελώδης, 2, = νεφελοειδής; o. — νεφελωτός, 3, (νεφελόω) beskyet; giort af Skyer; – (af νεφέλη).

νεφίον, τό, dim. af νέφος, liden Sky; — νεφόβολος, 2, (βάλλω) kastet, d. e. bedækket med Skyer, skyet; — νεφοειδής, 2, = νεφελοειδής; o. — νεφοποίητος, 2, (ποιέω) giort el. dannet af Skyer; af — νέφος, εος, τό, Sky, Taage, nebula; Dunkelhed, Mørke; ogs. transl. som νεφέλη, θανάτου μέλαν νέφος, Il.; ogs. mørk Mine, som nubes; b) af Ligheden: Hob, Sværm, Mængde, ex. νέφος Τρώων, πεζῶν, o. dl., Hom.; (df. κνέφος, κνέφας, νεφέλη, besl. m. γνόφος, δνόφος, nubes; – rimel. af νέω, νήω); df. — νεφόω, beskyer, formørker.

*νεφρίδιος, 3, af Nyrerne, vedkommende Nyrerne; ogs. νεφριαῖος, 3; — νεφρίτης, ου, ὁ, fem. νεφρῖτις, ιδος, af Nyrer, hørende dertil, ligesom Nyrer; ἡ νεφρῖτις, sc. νόσος, Nyresygdom, Steensmerte; df. — νεφριτικός, 3, som lider af Nyre- el. Steensmerte; — νεφρομήτρα, ἡ, = νεφρῶν μήτηρ, sædv. in pl. νεφρομῆτραι, αἱ, Lendemusklerne, ved hvilke Nyrerne ligge; af — νεφρός, οῦ, ὁ, Nyre, oftest in pl.; h. Kokkene, Testikel; (rimel. ved Bogstavomsætning af φρενός, φρήν, ligesom renes af φρένες); df. — νεφρώδης, 2, (εἶδος) nyreagtig, ligesom Nyrer. — νέφω, (νέφος) 3 pers. νέφει, sædv. συννέφει, ogs. συννεφεῖ, det bliver skyet, Himmelen overtrækkes med Skyer, pf. συννένοφεν, vid. Buttm. — νεφώδης, 2, = νεφοειδής; om Stemmen, dunkel, utydelig. — νέφωσις, ἡ, (νεφόω) Omskyen, Omtaagen.

νέω, in act. inus., df. med. νέομαι, kommer, gaaer; see u. νέομαι. — νέω, f. νεύσομαι o. νευσοῦμαι, aor. ἔνευσα, svømmer; impf. ep. ἔννεον Il. 21, 11; (egentl. dukker, jf. νεύω; besl. m. νάω, νήχω, νῆσος, no, nato). — νέω, f. νήσω, neo, spinder, νεῖ νήματα – ἀράχνης, Hes.; h. Hom. alene in med., ex. ἅσσα οἱ νήσαντο Κατα-

κλῶθες, havde tilspundet, d. e. beskikket ham, *Od.*; (df. νήθω, νῆσις, νῆμα). — *νέω*, f. νήσω, *pf. pass.* *νένημαι* s. *νένημαι*, (*vid. Buttm.*, som oftere rettet νεναομένος h. *Ar.* til νενησμένος); - heber, sammenhober, opdynger; πυρὰν *νῆσαι*, at opstable et Baal, *Herod.*; *Hom.* bruger de forlæng. Former, νηέω; i Sammens. νηνέω; (besl. m. ναίω, νάσσω). — *νεώ*, *att.* f. νεών, *acc. sing.* til νεώς.

νεωκορέω, feier Templet, holder det reent, har Opsigt derover; komisk: renser, rydder, udplyndrer et Tempel; 2) *transl.*, bevarer reen og ubesmittet, ἔρωτα, *Luc.*; df. — *νεωκορία*, ἡ, den Forretning at være - *νεωκόρος*, 2, (νεώς, κορέω) som feier, renser Templet; ὁ *νεωκ.* Tempelvogter, *æditūus*; - Byer bes. i Asien, som oprette Templer for deres Herskere, tillægge sig ofte paa Mynter Navnet *Νεωκόρος*. — *νεωλκέω*, er - *νεωλκός*, 2, (ναῦς, ἕλκω) som trækker, bringer Skibene paa Land el. paa det Torre, *qui subducit naves*; - *νεωλκία*, ἡ, denne Handling; o. - *νεώλκιον*, τό, Sted, hvor Skibene bringes paa det Torre, *navale*.

νέωμα, τό, (νεόω) nypløiet og til Sæd tilberedet Mark, *novale*. — *νεών*, ῶνος, ὁ, (ναῦς) *jon.* = νεώριον. — *νεώνητος*, 2, (νέον, ὠνέομαι) nyligen kiøbt, bes. om Slaver, *Ar.* — *νεωποιέω*, er - *νεωποιός*, 2, (νεώς, ποιέω) som bygger et Tempel; 2) (ναῦς) som bygger et Skib; df. — *νεωποίης*, ου, ὁ, etslags Øvrighedsperson, som rimel. havde Opsyn med Templernes Opførelse og Vedligeholdelse. — *νεωρέω*, er νεωρός, Opsynsmand over νεώριον. — *νεωρής*, 2, (νέος, ὥρα) nylig, ny, frisk; *νεωρὴς* βόστρυχος τετμημένος, nyligen afskaaren Lok, *Soph. El.* 901.

**νεώριον*, τό, o. *νεώρια*, τά, *navalia*, Skibsverfter, hvor Skibe deels bygges, deels tørres og udbedres; ogs. Søarsenal; σκεύη ἐν τῷ *νεωρίῳ* οὐχ ὑπῆρχε ταῖς ναυσίν, *Dem.*; ogs. Søboder, jf. νεώσοικοι; df. — *νεωριοφύλαξ*, ακος, ὁ, Vagt, Vogter, Tilsynsmand over νεώριον; o. — *νεωρίς*, ίδος, ἡ, = νεώριον, *Strab.*; af — *νεωρός*, ὁ, (ναῦς, ὥρα) Opsynsmand over Skibe, Skibsverfter, Søarsenal, o. dl. — *νεωρυχής*, 2, (νέον, ὀρύσσω) nyligen gravet el. udgravet.

νεώς, *gen.* νεώ, ὁ, *att.* f. ναός, et Tempel. — *νεώς*, *att. gen.* af ναῦς. — *νέως*, *adv.* af νέος, nyligen, sædv. νεωστί. — *νέωσις*, ἡ, (νεόω) Brakmarkens Pløining og Tilberedning til Sæd, *novatio*. — *νεώσοικοι*, οἱ, (ναῦς, οἶκος) Skibshuse, kaldtes de enkelte Afdelinger i νεώριον el. Søarsenalet. — *νεωστί*, = νεόω, νεωτερίζω; (af νέος, formet som λιμώσσω af λιμός, o. fl.; df. νεοχμός, *etc.*). — *νεωστί*, *adv.* til νέος, f. νέως, nyligen, først nu, for kort siden.

νέωτα, ogs. εἰς *νέωτα*, Aaret over; i el. for det kommende Aar; (*æol.* f. νέωσε, νέωτε, af νέος). — *νεώτατος*, 3, *superl.* af νέος, *Hom.* — *νεωτερίζω*, (νεώτερος) foretager Forandringer; stifter Uro el. Oprør; ogs. *transit.*, *νεωτερίζειν τὴν πολιτείαν*, at forandre el. ryste Statsforfatningen, *Thuc.* — *νεωτερικός*, 3, som νεανικός, der anstaaer el. ligner et ungt Menneske, νεώτερος, ungdommelig; heftig. — *νεωτερισμός*, ὁ, at indføre Nyheder el. Forandringer; Nyhedssyge, Forandringslyst; bes. Anstiftelse af Uro og Oprør i Staten; o. — *νεωτεριστής*, οῦ, ὁ, Nyhedskræmmer, Oprører; (af νεωτερίζω).

νεωτεροποιέω, er - *νεωτεροποιός*, 2, (ποιέω) som indfører Nyheder el. Forandringer, oprørsk, urolig; df. — *νεωτεροποιΐα*, ἡ, Handlingen νεωτεροποιεῖν; af — *νεώτερος*, 3, *compar.* af νέος, yngre, nyere; heftigere; *νεώτερόν τι*, noget Uventet, bes. noget Ubehageligt; ogs. som τὰ *νεώτερα*, o. *νεώτερα πράγματα* s. ἔργα, *res novæ*, Forandringer, Uroligheder i Staten; *νεώτερα πράσσειν* s. ποιεῖν, = νεωτερίζειν, *Herod.* — *νεωφύλαξ*, ακος, ὁ, (νεώς) Tempelvogter. — *νεώχερσος*, γῆ, ἡ, (χέρσος) = νέωμα, Brakmark.

νη-, uadskillelig Nægtelsespartikel, bes. foran Adjectiver; - (af Alpha privativum og dets Biform ἀν- dannedes med en følgende Vocal Formerne *ἀνηλεής*, ἀνήριθμος, ἀνήκουστος, o. fl., og m. Bortkastelse af Alpha, *νηλεής*, νήριθμος, νήκουστος; derfra blev νη- som en virkelig Nægtelsespartikel ogs. sat foran Consonanter, *ex.* i *νηκερδής*, *νηπενθής*, o. fl.; af νη- er ogs. d. lat. *ne*, omsat *in*, jf. ἄνευ; forstærkende Bem. har dette νη- aldrig, jf. νηλιτής).

νή, *att.* Bekræftelsespartikel *c. acc.*, bes. *νὴ Δία*, o. νὴ τὸν Δία, ogs. *νὴ μὰ τὸν Δία*, ja ved Zeus! visseligen! i Sandhed! ogs. ironisk, som d. lat. *si Diis placet*; ogs. i Svar og Indvendinger, sædv. ἀλλὰ νὴ Δία, s. *νὴ Δί' ἀλλά*, *enim vero*, *imo vero*, dog jo i Sandhed! — *νῆα*, *νῆας*, *jon. acc. sing.* o. *pl.* af ναῦς, *Hom.* — *νηάς*, άδος, ἡ, etslags ubekiendt Dyr paa Samos. — *νηγάτεος*, 3, nygiort, ny, χιτών, κρήδεμνον, *Hom.*; (af νέος o. γέγονα, γέγαα, for Verfets Skyld omsat f. νεήγατος). — *νήγρετος*, 2, (νη-, ἐγείρω) ikke vækket; *νήγρετος* ὕπνος, fast Søvn, hvoraf man ikke let vaagner,

Od.; sild. den evige Sovn; ogs. νήγρετον εὕδειν, at sove fast el. uden at vaagne, Od.

νήδυια, ων, τά, (νηδύς) Indvoldene, ἔντερα, intestina, Il. — νηδυιόφιν, for Verfets Skyld forlænget f. νηδύοφιν, s. m. s., Mosch. — νηδύμιος, 3, = flgd., Opp. — νήδῠμος, 2, h. Hom. som epith. til ὕπνος, a) efter Aristarch. af νη- o. δύω, δύνω, f. ἀνέκδυτος, hvoraf man ikke kan komme ud el. vaagne, som νήγρετος; b) efter den sædv. Forklaring af νήδυμός f. ἥδυμος, ἡδύς; sød, behagelig; maatte man med Buttm. antage ν for en gammel Skriverfeil, der var foranlediget af det udfaldne Digamma.

νηδύοφιν, ep. gen. o. dat. af - νηδύς, ύος, ἡ, som κοιλία, enhver Hulhed el. Huling i de kiodfulde Dele af Legemet, bes. Maven, Bugen med Indvoldene, ogs. Modersliv; sild. ep. acc. νηδύα f. νηδύν; [ῡ i disyll., men ῠ i trisyll.]. — νῆες, nom. pl. af ναῦς. — νήεσσι, ep. dat. pl. af ναῦς. — νηέω, f. νηήσω, jon. f. νέω, hober, sammenhober, ἄποινα, opdynger Løsepenge, ὕλην, ξύλα, opstabler; νηήσας εὖ νῆας, efter at have tilladet, Il. 9, 358, o. in med., νῆα ἅλις χρυσοῦ-νηησάσθω, maa han tillade sit Skib, ib. 137; jf. νηνέω; df. — νήησις, ἡ, Hoben, Ophoben, Opstablen.

νηθίς, ίδος, ἡ, Spinderske; af — νήθω, = νέω, spinder; (formet som πλήθω af inus. πλέω f. πίμπλημι). — νηΐ, jon. dat. sing. af ναῦς. — Νηϊάς, pl. Νηϊάδες, αἱ, o. Νηΐς, ΐδος, ἡ, jon. f. Ναϊάς, Ναϊάδες, Ναΐς; Naiade, Nymphe i en Kilde el. i ferst Vand, ogs. Νύμφη νηΐς, Il. — νήϊος, 3, (ναῦς) horende til et Skib, af el. paa et Skib; δόρυ νήϊον, ogs. absol. νήϊον, Skibstommer, Hom., ligel. νήϊα ξύλα, Hes. — νῆϊς, ϊδος, ὁ, ἡ, (νη-, εἰδέναι) uvidende, uerfaren; ukyndig; ogs. c. gen. ex. οὐ νῆϊς ἀέθλων, Od. 8, 179. — νηΐτης, ου, ὁ, o. νηϊτικός, 3, = νήϊος; νηΐτῃ στρατῷ ἐπιπλεῖν, med en Krigsflaade, Thuc.

*νηκερδής, 2, (κέρδος) uden Vinding, unyttig, βουλή, ἔπος, Hom.; df. ogs. skadelig; — νήκερος, 2, Hes. Op. 529, ep. f. νήκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) uden Horn, kullet; — νήκεστος, 2, (ἀκέομαι) ulægelig, Hes.; — νηκουστέω, (ἀκούω) horer ikke, adlyder ikke, er ulydig, c. gen., ex. νηκούστησε θεῶς, Il. 20, 14; o. — νήκουστος, 2, (ἀκουστός) uhort, ubekiendt; - (m. νη-, s. m. s.). — *νήκτης, ου, ὁ, en Svommer; svommende; — νηκτικός, 3, horende, skikket til at svomme; af — νηκτός, 3, til at svomme i el. over; 2) svømmende; τὸ νηκτικόν, Svommeevnen, Anacr.; — νηκτρίς, ίδος, ἡ, fem. til νήκτης, Svommerske; svommende; o. — νήκτωρ, ορος, ὁ, = νήκτης; - (af νήχω).

νηλεγής, 2, (νη-, ἀλέγω) uden at bekymre sig om noget, uden alt Hensyn; jf. ἀνηλεγής. — †νηλεής, 2, ep. ogs. νηλειής, adv. νηλεῶς o. νηλειῶς, (νη-, ἔλεος) h. Hom. in dat. o. acc. νηλέϊ, νηλέα, (som af νηλής), uden Medlidenhed, ubarmhiertig, ἦτορ, θυμός, νηλεὲς ἦμαρ, Dodsdagen; νηλεὴς ὕπνος, hvori den Sovende grusomt omkommer, Hom.; df. — νηλεόθῡμος, 2, (θυμός) med grusom Tænkemaade; o. — νηλεόποινος, 2, (ποινή) som straffer uden Barmhiertighed, epith. til Κῆρες, Hes. Theog., 217, (hvor h. Stob. læses ἠλεόποινος, straffende Daarligheder). — νηλευστος, 2, (νη-, λεύσσω) usynlig. — νηλής, 2, poët. f. νηλεής, s. m. s. — νηλητής, 2, = νηλίτης, inc.

νηλίπεζος, 2, (πέζα) = νηλίπους. — νηλιποκαιβλεπέλαιος, 2, komisk f. νηλίπους καὶ ἔλαιον βλέπων, barfodet og seende sig om efter el. tiggende Salveolie. — νηλίπους, ποδος, ὁ, ἡ, ogs. νήλιπος, 2, = ἀνηλίπους, ἀνήλιπος, uden Skoe, barfodet; df. i yderste Armod, Soph.; (af νη-, ἤλιψ o. πούς). — νηλῑτής, 2, (νη-, ἀλειτής, ἀλιταίνω) uskyldig, ustraffelig, som ἀναμάρτητος, ex. Od. 16, 317, (hvor Aristarch. urigtigen forklarer νηλιτεῖς (νηλητεῖς) ved ἁμαρτωλοί, feilende, fordi han antager et νη- intens.). — νηλίτης, ου, ὁ, = νηλιτής, inc. — νηλιτόποινος, 2, urigtig Læsem. f. νηλεόποινος. — νηλῐφής, 2, (νη-, ἀλείφω) ubestrøgen, bes. usalvet; df. yderst fattig. — νήλωπος, 2, (νή-, λώπη) uden Kappe, uden Klædning.

νῆμα, τό, (νέω, spinder) det Spundne, Garn, Traad; hvad deraf er giort, Væv, vævet Toi. — νημέρτεια, ἡ, Ufeilbarhed, Paalidelighed, Sandhed; af — νημερτής, 2, adv. -τέως, (νη-, ἁμαρτάνω) uden Feil, ubedragelig; df. sanddru, sand; νημερτὲς ἔπος, et sandt, paalideligt Ord; νημερτέα εἰπεῖν, at tale Sandhed. — νηνεμεῖν, at være el. blive vindstille; alm. at være, el. blive stille, rolig; df. — νηνεμία, jon. -μίη, ἡ, Vindstille; νηνεμίης, under Vindstille, Il.; b) som adject., γαλήνη νηνεμίη, Havblik, Od.; af — νήνεμος, 2, (νη-, ἄνεμος) uden Vind, vindstille; alm. stille, rolig; df. — νηνεμόω, gior vindstille; alm. stiller, beroliger.

νηνέω, jon. som νηέω, = νέω, hober; h. Hom. alene i Sammens. — νηνία,

ἡ, Mindesang el. Klagesang over en Afdod, forekommer alene i d. lat. *nenia*. — νῆνις, ιος, ἡ, *ctr.* f. νεᾶνις. — νηξίπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med Svommefodder; af — νῆξις, εως, ἡ, Svommen; (af νήχω). — νηοβάτης, ου, ὁ, *jon.* f. ναυβάτης. — νηοκόρος, 2, *poët.* f. νεωκόρος. — νηοπόλος, 2, (νεώς, νηός, πολέω) som opholder sig i Templet el. beskæftiger sig dermed; df. Præst, Tempeltiener, *Hes.*; *att.* ναοπόλος. — νηοπορέω, *poët.* f. ναυπορέω, drager el. reiser til Skibs. — νηός, οῦ, ὁ, *jon.* f. ναός, et Tempel, *Hom.* — νηός, *jon. gen.* af ναῦς, *id.*

*νηοσόος, *poët.* νηοσσόος, 2, (σώζω) frelsende, beskyttende Skibene; — νηοῦχος, (ἔχω) holdende, beskyttende Skibene; — νηοφόρος, 2, (φέρω) forende, bringende Skibene; o. — νήοχος, 2, = νηοῦχος; - (af ναῦς). — νηπᾰθής, 2, (νη-, πάθος) uden Lidelse; 2) *act.*, bortfiernende, formildende Lidelser; jf. νηπενθής. — νήπαυστος, 2, (νη-, παύω) = ἄπαυστος. — νηπεδανός, 3, = ἠπεδανός, *Opp.*; (rimel. efter Analogie af νήδυμος f. ἥδυμος). — νήπειος, 3, = νηπίειος, *inc.* — νήπεκτος, 2, (νη-, πέκω) ukæmmet. — νηπελέω, (νη-, πέλομαι) er uformuende, afmægtig. — νηπενθής, 2, *adv.* -θῶς, (νη-, πένθος) som νηπαθής, uden Lidelse, uden Sorg; 2) *act.*, bortfiernende, formildende Lidelser, φάρμακον, *Od.* 4, 221. — νηπευθής, 2, (νη-, πυνθάνομαι) uudforskelig, undralelig.

*νηπιάα, ἡ, Barnagtighed, Daarskab; νηπιάας ὀχέειν, at være barnagtig, at giore Bornestreger, *Od.* 1, 297; — νηπιάζω, o. -άζομαι, = flgd.; — νηπιαχεύω, *Il.*, o. νηπιάχω, er Barn el. barnagtig, gior Bornestreger; af — νηπίαχος, 2, *poët.* f. νήπιος, umyndig, barnagtig; (uden Sammens. m. ἰάχω; da -χος alene er en adjectivisk Formation); df. — νηπιαχώδης, 2, = νηπιώδης; — νηπιέη, ἡ, *jon.* f. νηπιάα, Umyndighed, Barndom, den svage Barnealder; *transl.*, Barnagtighed, Daarskab, h. *Hom.* oftere *in dat. pl.* νηπιέῃσι; (egentl. *fem.* til νηπίεος); — νηπίειος, o. νηπίεος, 3, barnlig, horende til et Barn; barnagtig; — νηπιεύομαι, = νηπιαχεύω, *gramm.*; — νηπιόεις, εσσα, εν, *poët.* f. νήπιος; — νηπιοκτόνος, 2, (κτείνω) myrdende Born; o. — νηπιοπρεπής, 2, (πρέπω) anstændig, passende for Born; barnlig; - (af flgd.).

†νήπιος, 3, *att.* ogs. 2, (νη-, ἔπος) umyndig, ung, som endnu er et Barn, *infans*; νήπια τέκνα, *Hom.*; undert. ogs. om Dyrenes Yngel; h. *Theophr.* ogs. om den unge Sæd; 2) *transl.*, *a)* om Forstanden, barnagtig, uerfaren, uklog, forstærk. μέγα νήπιος; ogs. ukyndig, som ikke forudseer; *b)* om Kræfterne, svag, kraftlos som et Barn; βίη-νηπίη, *Il.* 11, 560; df. — νηπιότης, ητος, ἡ, Barndom, Borneaarene; *transl.*, Barnagtighed, Bornestreger, Daarlighed; — νηπιοφᾰνής, 2, (φαίνομαι) der viser sig som et Barn; — νηπιοφροσύνη, ἡ, Barnagtighed, Uforstand; af — νηπιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) barnagtig, uforstandig, eenfoldig; o. — νηπιώδης, 2, (εἶδος) ligesom et Barn, barnlig, barnagtig.

νήπλεκτος, 2, (νη-, πλέκω) uflettet; bes. med uflettede Haar. — νήποινα, νηποινεί, νηποινῆ, o. νηποινί, *adv.*, ustraffet, uhævnet; νηποινὶ τεθνάναι, *Dem.*; af — νήποινος, 2, (νη-, ποινή) uden Straf, uhævnet; *neutr.* νήποινον ofte som Adverb., *Od.*; uden Vederlag el. Erstatning; df. h. *Pind.* φυτῶν νήποινος, udeelagtig i, d. e. uden Frugttræer. — νήποτμος, 2, (νη-, πότμος) = ἄποτμος; ogs. som *lect. var.* f. νήϋτμος, *Hes. Theog.* 795. — νήπτης, ου, ὁ, (νήφω) ædruelig, maadeholden, betænksom; df. — νηπτικός, 3, = frgd.; 2) som gior ædruelig og maadeholden; τὰ νηπτικά, saadanne Skrifter. — νήπυστος, 2, (νη-, πυνθάνομαι) uhort, ikke erfaret. — νηπυτιεύομαι, er - νηπύτιος, 3, (νη-, ἀπύω) som νήπιος, umyndig, ung, Barn, *infans*; oftere *transl.*, barnagtig, uforstandig.

Νηρεΐς, ΐδος, ἡ, Nereide, Datter af Nereus, Middelhavets Nymphe; *jon.* Νηρηΐς, *pl.* Νηρηΐδες, *Il.*; o. — Νήρειος, 3, af Nereus; Νήρεια τέκνα, Fiskene; af — Νηρεύς, έως, *jon.* ῆος, ὁ, Nereus, gammel Havgud, Middelhavets Hersker under Poseidon, Son af Pontus og Fader til Nereiderne; df. — Νηρηΐνη, ἡ, *poët.* f. Νηρηΐς, *gen.* Νηρηΐδος sild. ogs. Νηρῇδος, ἡ, *jon.* f. Νηρεΐς, s. m. s. — νήριθμος, 2, (νη-, ἀριθμός) utallig. — νήριον, τό, o. νηρις, ιος, ἡ, *nerium*, Oleander, ellers ῥοδοδάφνη. — νήριστος, 2, (νη-, ἐρίζω) ubestreden. — νηρίτης, ου, ὁ, etslags Somusling med plettet Laag, ogs. ἀναρίτης; [ῑ]. — νήριτος, 2, = νήριθμος, utallig, umaalelig, umaadelig meget, νήριτος ὕλη, *Hes.*; 2) = νήριστος, ubestreden, vis, sikker, *inc.* — νηρός, 3, (νάω) som ναρός, vaad, fugtig.

νησιαῖος, 3, (νῆσος) af el. fra en Ø, horende dertil. — νησιάζω, = νησίζω. — νησιάρχης, ου, ὁ, (νησίς, ἄρχω) Hersker over en Ø. — νησίδιον, o. νησίον, τό, *dim.* af νῆσος. — νη-

σίζειν, at være en Ø, at ligge som en Ø, νῆσος. — νῆσις, εως, ἡ, (νέω, spinder) Spinden. — νῆσις, ἡ, (νέω, hober) Sammenhoben. — νησίς, ῖδος, ἡ, *dim.* af νῆσος, liden Ø. — νησίτης, ου, ὁ, *fem.* νησῖτις, ιδος, = νησιαῖος. — νησιώτης, ου, ὁ, *fem.* νησιῶτις, ιδος, (νῆσος) Øboer; df. — νησιωτικός, 3, hørende til, vedkommende en Øboer.

*νησοειδής, 2, (εἶδος) ligesom el. lignende en Ø; — νησομαχία, ἡ, et Øslag; o. — νησο-ποιέω, gior til en Ø; af — †νῆσος, ἡ, Ø, (af νέω, svømmer, egentl. svømmende Land); 2) sild. *poët.*, en Halvø; df. — νησοφύλαξ, ἄκος, ὁ, Øvogter; o. — νησόω, = νησοποιέω. — †νῆσσα, ἡ, *att.* νῆττα, (νέω, svømmer), en And; df. — νησσαῖος, 3, af en And, ligesom en And; — νησσάριον, τό, *dim.* af νῆσσα; o. — νησσοτροφεῖον, τό, (τρέφω) Sted, hvor man fører Ænder, Andesti.

*νηστεία, ἡ, Fasten; — νήστειρα, ἡ, *fem.* af νηστήρ, den Fastende; — νηστεύς, έως, ὁ, o. νηστευτής, οῦ, ὁ, = νηστήρ, νήστης; af — νηστεύω, faster, spiser ikke; alm. afholder mig, τινός, fra noget; — νηστήρ, ῆρος, o. νήστης, ου, ὁ, den Fastende, sild. Form f. νῆστις; ⊥ (af νῆστις). — νηστικός, 3, (νέω, spinder) hørende, skikket til at spinde; ἡ νηστική, *sc.* τέχνη, den Kunst at spinde. — νήστιμος, 2, hørende til at faste; af — νῆστις, ιος, *Hom.*, sild. ogs. εως, o. ιδος, ὁ, ἡ, (νη-, ἐσθίω) som ikke har spiist, fastende, *Hom.*; *b)* som opvækker, foraarsager Hunger; νόσος νῆστις, *Æsch.*; *c)* ἡ νῆστις, Tomtarmen, *intestinum jejunum*; df. — νηστοποτέω, (πότης, πίνω) drikker fastende; - denne Handling, νηστοποσία, ἡ. — νηούδριον, τό, = *dim.* af νῆσος.

νήτη, ἡ, see u. νῆτος. — νήτῖτος, 2, (νη-, τίω) ustraffet, uhævnet. — νῆτος, 3, *ctr.* af νέατος, bes. ἡ νήτη, *sc.* χορδή, den nederste (hos os den høieste) Streng. — νητός, 3, (νέω, hober) sammenhobet, opstablet. — νητός, 3, (νέω, spinder) spunden, snoet. — νητρεκής, 2, *adv.* -κέως, o. -κῶς, (νη-, τρέω) = ἀτρεκής, virkelig, vis, sandfærdig. — νῆτρον, τό, (νέω, spinder) Teen. — †νῆττα, ἡ, *att.* f. νῆσσα, en And; df. *dim.* νηττάριον, o. νήττιον, τό, liden And, ogs. som Kiælenavn; — νηττοκτόνος, ὁ, (κτείνω) som myrder Ænder, etslags Ørn; — νηττοφόνος, ὁ, (φονεύω) = frgd.; o. νηττοφύλαξ, ἄκος, ὁ, som vogter Ænder. — νήϋγμος, 2, (νη-, αὔω) uden Skrig, Larm, Lyd, *lect. var.* h. *Hes.* f. νήϋτμος. — νηῦς, ἡ, *jon.* f. ναῦς, *Hom.*; df. sild. o. field. *acc.* νηῦν, *Ap. Rh.* — νηυσί, *jon.* f. ναυσί, *dat. pl.* til ναῦς. — νήϋτμος, 2, (νη-, ἀϋτμή) uden Aande, aandelos, *Hes.*; 2) uden Lugt.

νηφαίνω, = νήφω, *inc.* — νηφάλεος, 3, sild. Form f. νηφάλιος. — νηφαλεότης, ητος, ἡ, o. νηφαλέωσις, ἡ, = νηφαλιότης. — νηφαλιεύς, έως, ὁ, = νηφάλιος. — νηφαλιεύω, o. νηφαλίζω, bringer Drikoffer (uden Viin), renser med et saadant Offer, see flgd., Bem. 2; af — †νηφάλιος, 3, ogs. 2, (νήφω) nøgter, ædru, bes. uden Viin, som ingen Viin drikker; df. *transl.*, ædru, sindig, betænksom, forsigtig; 2) νηφάλια, τά, m. o. u. ἱερά s. θύματα, ogs. νηφάλιαι θυσίαι, Drikoffer uden Viin, der bragtes visse Guddomme, bes. Muserne, Nympherne, o. Eumeniderne; df. νηφάλιοι βωμοί, hvorpaa saadanne Offere bragtes, νηφ. ξύλα, den dertil brugte Ved; - Formerne νήφαλος o. νηφάλιμος ere uvisse; df. — νηφαλιότης, ητος, ἡ, = flgd. — νηφαλισμός, ὁ, (νηφαλίζω) Nøgterhed, at være ædru; *transl.*, Betænksomhed, Sindighed, Overlæg. — νηφαντικός, 3, som gior el. bevarer ædru; af — νηφαντός, 3, = νηφάλιος, *inc.* — νηφόντως, *adv. part. præs.* af νήφω, paa en ædru, forsigtig, forstandig Maade. — νήφοσι, *poët.* f. νήφουσι, *dat. pl. part. præs.* af — νήφω, *f.* νήψω, er nøgter el. ædru, lever ædrueligen, bes. drikker ingen Viin; *transl.*, er maadeholden, forsigtig, betænksom, handler saaledes.

νηχαλέος, 3, svømmende; o. — νηχεῖον, τό, Svømmeplads; (af νήχω). — νήχι, *adv.*, d. forstærk. νη. — νήχυτος, 2, (χέω) ὕδωρ, som ἀχύνητος, som udgyder sig, strømmer vidt el. rigeligen; (rimel. formet ved at antage et νη- *intens.*, see u. νη-). — νήχω, *f.* νήξω, *Od.*, sædv. νήχομαι, *f.* ξομαι, (νέω) svømmer. — νῆψις, ἡ, (νήφω) Nøgterhed, at være ædru. — νήω, *jon.* f. νέω, hober sammen. — νηῶν, *jon.* f. νεῶν, *gen. pl.* af ναῦς, *Hom.*

νίγλᾰρος, ὁ, liden Pibe el. Fløite, hvorefter man roede; ogs. den med en saadan Pibe frembragte Tone. — νίζω, den sædv. Form h. *Hom.*, laaner sine Tempora af d. sild. νίπτω, (dog χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, *Od.* 18, 179) *f.* νίψω, *pf. pass.* νένιμμαι, (νίψ *inus.*) væder, vasker; νίψαι τινὰ πόδας, at vaske nogen Fødderne, men *in med.* νίψασθαι χεῖρας, at vaske sine Hænder, ἁλός, ἐκ ποταμοῦ, af el. i Søen, o. s. v., jf. λούω; ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν Νίψεν ἀπὸ χρωτός, havde afvasket, afskyllet, *Il.* 10, 575.

νῑκάζω, *f.* νικαξῶ, *dor.* f. νικάω. — νικαῖος, 3, (νίκη) hørende til Seieren; Ζεὺς νικ., som giver Seier. — νικατήρ, o. νικάτωρ, *dor.* f. νικητήρ, νικήτωρ; af — νῑκάω, *f.* ήσω, (νίκη) 1) *intrans.*, seirer, vinder, er el. bliver overlegen; τὰ χερείονα νικᾷ, det Slettere seirer, *Hom.*; ligel. *att.*, νικῴη δὲ ὅ πᾶσιν ὑμῖν μέλλει συνοίσειν, maatte det for Eder alle i Tiden Gavnligste seire! *Dem.*; γνώμη νικᾶν, ogs. γνώμην ν., at giore sin Mening gieldende, *Herod.*; ligel. ἡ νικῶσα γνώμη s. βουλή, som bliver den gieldende, som bliver fulgt; i Retssproget heder νικᾶν *sc.* δίκην, at blive frikiendt, jf. φεύγω; ligel. ἐνίκησε τοῦ κλήρου *sc.* τὴν δίκην, vandt Processen om Arven, *Dem.*; – 2) *transit.*, *a) c. acc. pers.*, beseirer, overvinder, overgaaer, τινά τινι, nogen i noget; ogs. νόον νίκησε νεοίη, *Il.*; *in pass.*, νικᾶσθαι ὑπό τινος, af nogen, men νικᾶσθαι ἡδονῇ, ἔρωτι, at ligge under for, som ἡττᾶσθαι; *b) c. acc. rei*, νίκην νικᾶν, at vinde en Seier, ligel. μάχην νικᾶν, ogs. μάχῃ νικ., at seire i et Slag, γνώμην ν., see oven; πάντα, o. τὰ πάντα νικᾶν, at seire i alle Kamplege; ὅτε ἐνίκα τὰ Πύθια τεθρίππῳ, i de pythiske Lege, *Dem.*

νίκη, ἡ, [ῑ] Seier, bes. i Kamp el. Slag, ogs. νίκη μάχης, *Il.*, ellers νίκη τινός, den Seier nogen vinder; ogs. Seier for Retten; sild. alm. Overhaand, Overvægt, Fortrin; 2) Νίκη, som *nom. pr.*, Seierens Gudinde; Seiersgudindens Billede. — νίκημα, τό, (νικάω) det Beseirede, Overvundne; 2) det Tilkæmpede, Seierens Priis, Seieren. — νίκημι, *dor.* f. νικάω. — νῑκητήρ, ῆρος, ὁ, (νικάω) som νικητής, Seiervinder; df. — νικητήριος, 3, hørende til en Seier el. Seiervinder; νικητήριον φίλημα, Kys som Seiersbelonning; ogs. *absol.* τὸ νικητήριον, Seiersbelonning; τὰ νικητήρια *sc.* ἱερά, Seiersfest; νικητήρια ἑστιᾶν, at feire Seieren med et Giestebud.

νῑκητής, οῦ, ὁ, (νικάω) en Seiervinder; df. — νικητικός, 3, hørende til, befordrende Seieren; seirende, seierrig. — νικήτρια, ἡ, *fem.* til νικητήρ, Seiervinderske. — νικήτωρ, ορος, ὁ, *poët.* f. νικητήρ. — νῑκηφορέω, gaaer af med Seieren, seirer; df. — νικηφορία, ἡ, at seire, Seier; af — νικηφόρος, 2, (νίκη, φέρω) bringende, forskaffende Seier; 2) (φέρομαι) som gaaer af med Seieren, seirende, seierrig. — *νῑκόβουλος, 3, (βουλή) seirende i Raadet; — νικόδρομος, 2, (δρόμος) seirende i Løbet; — νικομάχας, ου, ὁ, (μάχη) Seiervinder i Slaget; — νικοποιός, 2, (ποιέω) forskaffende Seieren; — νῖκος, εος, τό, sild. Form f. νίκη; h. *Herod. inc.*; o. — νικοτέλεια, ἡ, bes. *fem.* til - νικοτελής, 2, (τελέω) fuldendende Seieren; – (af νίκη). — νικοφορέω, = νικηφορέω, *inc.*

νίμμα, τό, ogs. νιμμός, ὁ, (νίπτω) Vaskevand, sild. — νίν, *dor.* o. *att.* (h. *Trag.*) *acc. enclit.* 3 *pers. sing. pronom. subst.* f. αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, ham, hende, det, ogs. f. 3 *pers. pl.*; h. *Hom.* o. *jon.* bruges derfor μίν. — νιπτήρ, ῆρος, ὁ, som vasker; bes. Vaskebækken, Vaskekar; *fem.* νιπτρίς, rimel. alene i μετανιπτρίς; o. — νίπτρον, τό, Vaskevand; af — νίπτω, vasker, h. *Hom.* sædv. νίζω, s. m. s. — νίσσομαι, = νέομαι, gaaer bort, gaaer tilbage, alene *ep.* o. *in præs.* o. *impf.*, thi *Il.* 23, 76 læses vel rigtigst νίσσομαι m. *fut.* Bem.; for νίσσομαι findes ogs. νείσσομαι.

νιτρία, ἡ, Sted, hvor νίτρον samles el. opgraves; o. — νιτρίτης, ου, ὁ, *fem.* νιτρῖτις, ιδος, indeholdende νίτρον, rig derpaa; ἡ νιτρῖτις; *sc.* γῆ, = flgd.; af — †νίτρον, τό, *att.* λίτρον, (νίζω, νίπτω) sædv. et mineralsk Alkali, ildfast Ludsalt, Soda, Natrum; ogs. et vegetabilisk Alkali, som Aske af Træer og Planter; (etslags Lud af begge brugtes til at vaske med, derfra Navnet); df. — νιτροποιός, 2, (ποιέω) frembringende Natrum; — νιτρόω, gior til Natrum; vasker el. renser med Natrum; o. — νιτρώδης, 2, (εἶδος) som ligner Natrum; fuld af Natrum.

†νίφα, (τήν) Snee, *Hes. Op.* 535, *acc. metapl.* til νιφάς, formet af *nom. inus.* νίψ; df. — νῐφαργής, 2, ogs. νίφαργος, 2, (ἀργός) sneehvid; o. — νῐφάς, άδος, ἡ, Snee, Sneeflokke; i *Il.* altid *in pl.*, νιφάδες, ogs. νιφάδες χιόνος, Sneefog; *transl.* χρυσέαις νιφάδεσσι πόλιν βρέχε, med Guldsnee, Guldregn, *Pind.*; *b)* ofte *transl.*, νιφὰς πολέμου, som χειμών, o. fl., Krigens Uveir, *id.*, *Æsch.*; *c)* som bes. *adject. fem.* til νιφόεις, besneet, fuld af Snee, *Soph.*; — νῐφετός, οῦ, ὁ, (νίφω) faldende Snee, Sneeveir, Sneefog, *Hom.*; df. — νιφετώδης, 2, (εἶδος) ligesom Snee; fuld af Snee.

*νῐφοβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, νιφόβλητος, o. νιφόβολος, 2, (βάλλω) tilsneet, bedækket med Snee; — νιφόεις, εσσα, εν, besneet, fuld af Snee, *Hom.*; — νιφόκτυπος, 2, (κτυπέω) omlarmet, omfogen af Snee; — νιφοστιβής, 2, χειμών, Vinteren, da man træder i Snee, *Soph.*; o. — νῐφοψῡχής, 2, (ψῦχος) sneekold; – (af νίφα, νίψ). — νίφω, *f.* ψω, sneer; ὅτε ὤρετο Ζεὺς νιφέμεν (νιφεῖν, *aor.* 2), da det begyndte

at snee, *Hom.*; ligel. ὅταν νίφῃ θεός, *Xen.*; besneer; *in pass.*, οἱ δὲ νιφόμενοι ἀπῆλθον, *id.*; af — νίψ, ἡ, *nom. inus.* til *acc.* νίφα, s. m. s.; (vf. *nix, nivis, ningo, etc.*; rimel. ogs. besl. m. νίζω, νίπτω). — νίψω, *fut.* til νίζω.

νόα, *acc. heterocl.* f. νοῦν, af νοῦς, ligel. *dat.* νοΐ, o. *nom. pl.* νόες, sild. (bes. h. *Eccl.* — νοερός, 3, *adv.* -ρῶς, νόος, νοῦς) hørende til Forstanden, til at fatte med Forstanden, intellectuel, aandelig, *mentalis*; 2) begavet med Forstand, forstandig; alm. besielet; df. — νοερότης, ητος, ἡ, Forstandens Væsen, Intellectualitet. — νοέω, *f.* ήσω, (νόος) seer, ὀξύ, skarpt, ogs. ὀφθαλμοῖς, o. ἐν ὀφθαλμοῖς, *Hom.*; df. *b)* kiender ved at see, *ex.* τὸν ἰδὼν ἐνόησε; οὐκ ἴδεν, οὐδ' ἐνόησε, *id.*; df. *c)* bemærker, iagttager, indseer, erkiender, ogs. θυμῷ νοεῖν, *Od.*; 2) tænker, νόον, en Tanke, πεπνυμένα, forstandigen, ofte m. φρεσί, ἐν φρεσί, μετὰ φρεσί, κατὰ φρένα, i Sindet, *Hom.*; καλῶς νοεῖν καὶ λέγειν καὶ πράττειν, *Xen.*; df. *b)* betænker, overveier, ogs. forudseer, *Od.* 20, 367; *c)* udtænker, udfinder; *d)* tænker derpaa, har i Sinde, vil, agter, *c. inf.*, *ex.* νοέω Ἕκτορα λῦσαι; *in med. Il.* 10, 501; - *jon.* o. *dor.* sammentrækkes νοήσω, νενόημαι, *etc.*, til νώσω, νένωμαι, jf. βοάω; - (af νοέω er γνῶναι, *novi, etc.*).

νόημα, τό, (νοέω) det Tænkte, Udtænkte, Udfundne, Opfindelse; Tanke; Tænkemaade; *b)* Forehavende, Forsæt, Beslutning, ofte *in pl.*, *Hom.*; *c)* Tænkekraften, Forstanden; df. — νοήμων, ονος, 2, eftertænkende, betænksom, forstandig, klog. — νόημι, *æol.* f. νοέω, *gramm.* — νοηρός, 3, sild. Form f. νοερός. — *νόησις, ἡ, Tænken, Indseen, Begriben; Begreb, Tanke, Bemærkning; alm. Tænkekraften, Forestillingsevnen; — νοητικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at forstaae, begribe, bemærke; af — νοητός, 3, *adv.* -τῶς, forstaaen, begreben, tænkt; *b)* forstaaelig, begribelig; *c)* intellectuel, som alene er til i Forestillingen, som alene lader sig tænke (men ikke falder i de ydre Sandser); - (af νοέω).

νοθᾱγενής, 2, *dor.* f. νοθηγενής. — νοθεία, ἡ, (νοθεύω) uægte Fødsel, uægte Børns Stand; alm. Uægthed, Forfalskning. — νόθειος, 3, (νόθος) hørende til et uægte Barn; τὰ νόθεια, *sc.* χρήματα, den uægte Søns Andeel i Faderens Efterladenskab. — νόθευσις, ἡ, Forfalsken, Forfalskning; o. — νοθευτής, οῦ, ὁ, en Falskner; af — νοθεύω, (νόθος) gier uægte, forfalsker, skyder under; 2) holder for uægte. — νοθηγένης, 2, *poët.* f. - νοθογενής, 2, ogs. νοθογέννητος, o. νοτογένης, 2, (γένος, γίγνομαι, γεννάω) uægte, født el. avlet udenfor Ægteskab; o. — νοθοκαλλοσύνη, ἡ, (κάλλος) uægte Skiønhed; af — νόθος, 3, *att.* ogs. 2, *adv.* νόθως, som er avlet udenfor Ægteskab, *spurius*, *oppon.* γνήσιος, ogs. νόθος υἱός, νόθη κούρη, naturlig Søn; Datter, *Il.*; 2) alm. uægte, forfalsket, understukken; (skal være besl. m. νυθός). — νοΐδιον, τό, *att.* νοίδιον, *dim.* af νοῦς.

*νομάδειος, 2, = νομαδικός; — νομαδία, ἡ, en Hob el. Horde sammenlevende Nomader; df. — νομᾰδιαῖος, 3, levende sammen som Nomader; — νομαδικός, 3, hørende til Hyrdelivet, til Hiordens Græsning; omflakkende, omstreifende (som Hiorden paa Græsgangene); βίος νομ., Hyrde- el. Nomadelivet; *adv.* νομαδικῶς, paa Nomaders Viis; — νομαδίτης, ου, ὁ, *fem.* -δῖτις, ιδος, = νομαδικός; — νομαδόστοιχος, 2, (στοῖχος, στείχω) som i en Række vender tilbage fra Græsgangen; o. — νομάζω, driver Hiorden paa Græs, lader Hiorden græsse; *in med.* om Hiorden, at græsse, at gaae paa Græs; ogs. som νέμω, boer; - (af νομάς).

νομαῖος, 3, (νομός) af, fra Græsgangen el. Hiorden, hørende dertil; τὰ νομαῖα, Græsningspenge. — νόμαιος, 3, (νόμος) brugelig, vedtagen, nedarvet; τὰ νόμαια, *instituta*, Vedtægter, Sæder og Skikke, Skik og Brug; νόμαια πάτρια κινεῖν, *Herod.*; ξεινικὰ νόμαια Πέρσαι προσίενται μάλιστα, antage fremmede Sæder, *id.* — νομάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) Forstander for et District, νομός; - hans Embede, νομαρχία, ἡ. — νομάς, άδος, ὁ, ἡ, (νομός) hørende til Hiorden, flakkende omkring med den; df. οἱ Νομάδες, omstreifende Hyrdefolk, Nomader. — νομέας, ου, ὁ, sild. Form f. νομεύς. — νόμευμα, τό, (νομεύω) det Græssede, d. e. Hiorden. — νομεύς, έως, *poët.* ῆος, ὁ, (νέμω, νομός) Hyrde; ἄνδρες νομῆες, *Il.*; 2) som fordeler, uddeler, ἀγαθῶν, *Plato*; 3) h. *Herod.* 1, 194, o. 2, 96, ere οἱ νομέες = ἐγκοίλια, Krumholter, de fra Kiølen ligesom Ribbeen opstaaende krumme Sidetræer, jf. ogs. ἐντερόνεια.

νομευτής, οῦ, ὁ, = νομεύς, Hyrde; df. — νομευτικός, 3, hørende til Hyrderne el. til Hiordens Græsning; af — νομεύω, (νομεύς) driver Hiorden paa Græs, vogter Hiorden, lader den græsse; ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα, *Od.* 9, 217; men βουοὶ νομοὺς νομεύειν, at lade afgræsse, *Hom. Mercur.* — νομέω, = νομεύω, *inc.* —

νομή, *ἡ*, (*νέμω*) som *νομός*, Græsgang; *νομὰς νέμεσθαι*, at gaae paa Græs, men *νομὰς νέμειν*, at beboe Græsegne, *Herod.*; *νομαὶ* - *βοσκημάτων*, Qvæghiorder, *Xen.*; *b)* ogs. *act.*, at græsse, at æde om sig; deraf *transl.*, *νομὴ πυρός*, at Ilden griber om sig, *Plut.*; deraf *νομαί*, Saar el. Skurv, som æder om sig, *nomæ*; 2) Deling, Fordeling; Arveskifte, *Dem.*; *b) νομαί sc. χρημάτων*, offentlig Pengeuddeling, *donativa*. — *νομῆες*, *οἱ*, *poët. pl.* til *νομεύς*, *Hom.*

νομίζω, *f. ίσω*, *att. ιῶ*, *pf. νενόμικα*, *pass. νενόμισμαι*, (*νόμος*) holder, erkiender, iagttager som Vedtægt, som Skik og Brug; *γλῶσσαν τὴν αὐτὴν νομίζειν*, at bruge samme Sprog, *Herod.*; *νομίζειν τοὺς αὐτούς τινι φίλους τε καὶ ἐχθρούς*, *Thuc.* 3, 70, at have de samme Venner og Fiender; *ὥσπερ οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον*, som de Gamle brugte el. vedtoge det, *Dem.*; ligel. *c. inf.*, *ex. τοῦτο νενομίκασι ποιέειν*, pleie, ere vante til at giøre dette, *Herod.*; *b) c. dat.*, bes. om en vedvarende Skik, *ex. ἀγῶσι καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες*, *Thuc.* 6, 52; *Αἰγύπτιοι οὐδὲν ἥρωσι νομίζουσι*, have ikke, dyrke ikke Heroer, *Herod.* 2, 50; bes. om Penge, *σιδήρῳ*, *σκύτεσι νομίζειν*, at bruge Jern, Skind for Penge; *c)* optager efter nogen, indfører en Skik fra nogen, *ex. Ἕλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων ταῦτα νενομίκασι*, *Herod.* 2, 51, jf. 4, 27; *d) in pass.*, *νομίζεται*, det er vedtagel, det er Skik og Brug; *τὰ νομιζόμενα*, o. *τὰ νενομισμένα*, Vedtægter, Skikke, bestaaende Indretninger; ogs. den Ære, som bevises de Afdøde, *justa*; *οἱ νενομισμένοι θεοί*, Statens antagne Guder; 2) holder for, anseer, mener; *οὓς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων*, *Xen.*; *νομίζοντα λέγειν τι*, at sige noget, som man meuer det.

νομικός, 3, *adv.* -*κῶς*, hørende til, vedkommende Lovene; 2) erfaren i Lov og Ret, lovkyndig; deraf *ἡ νομική*, *sc. ἐπιστήμη*, Lovkyndighed, Retsvidenskab; o. — *νόμιμος*, 3, *adv.* -*μως*, overeensstemmende med Skik og Brug el. med de gieldende Love; deraf *a)* vedtagen, brugelig; *νόμιμοι παρασκευαί*, de sædvanlige Tilberedelser, *Thuc.*; *τὸ νόμιμον*, Vedtægt, Skik og Brug; *b)* retlig, lovlig, lovformelig; *νόμιμος πόλεμος καὶ προφανής*, *Dem.*; *τὰ νόμιμα*, de gieldende Anordninger; *παραβαίνοντες τὰ νόμιμα τῶν Ἑλλήνων*, Grækernes Folkeret, *Thuc.*; ogs. retfærdig, retmæssig, rigtig; *c)* om Personer: erkiendt, anseet; retskaffen, brav.

νομιμότης, *ητος*, *ἡ*, (*νόμιμος* Bem. *b*) Lovlighed; Lovenes Overholdelse; lovmæssig Forfatning. — *νόμιος*, 3, ogs. 2, (*νομός*, *νομή*) hørende til Hyrderne el. Hiorden; sædv. *νόμιος θεός*, Hyrdeguden, Hyrdernes Skytsgud. — *νόμισις*, *ἡ*, (*νομίζω*) Vedtægt, vedtagen Mening; *ἡ ἀνθρωπεία ἐς τὸ θεῖον νόμισις*, Menneskenes vedtagne Forestillinger om Guddommen og dens Forhold til samme, *Thuc.* — †*νόμισμα*, *τό*, (*νομίζω*) alm. det ved Skik og Brug el. ved Lovene Antagne, Erkiendte, Indførte; bes. den i Staten gieldende og omløbende Mynt, *numisma*, *nummus*; ogs. gieldende Vægt og Maal, fuldt el. lovligt Maal; deraf — *νομισματικός*, 3, hørende til Mynt el. Penge; — *νομισμάτιον*, *τό*, *dim.* af *νόμισμα*, liden Mynt; o. — *νομισματοπώλης*, *ου*, *ὁ*, (*πωλέω*) Mynthandler, Vexelerer; deraf — *νομισματοπωλικός*, 3, hørende til en Vexelerer; *ἡ νομισματοπωλική*, hans Forretning; 2) som sælger for Penge. — *νομιστεύω*, har som Brug el. Skik; alm. = *νομίζω*; o. — *νομιστί*, *adv.*, efter Skik og Brug; efter Lovene; (af *νομίζω*).

νομοαίολος, 2, (*νόμος* Bem. 2, *αἰόλος*) med forskiellige el. mangfoldige Melodier. — **νομογραφέω*, er - *νομογράφος*, 2, (*γράφω*) som skriver Love, som giver skrevne Love; deraf — *νομογραφία*, *ὁ*, at skrive Love, at give skrevne Love; skreven el. skriftlig Lovgivning; — *νομοδείκτης*, *ου*, *ὁ*, (*δείκνυμι*) som udlægger el. forklarer Lovene; — *νομοδιδάκτης*, *ου*, *ὁ*, o. *νομοδιδάσκαλος*, *ὁ*, (*διδάσκω*) en Lovens Lærer; o. — *νομοδίφας*, *ου*, *ὁ*, (*διφάω*) som undersøger Lovene; - (af *νόμος*).

**νομοθεσία*, *ἡ*, (*θέσις*) Lovgivning; 2) den givne Lov, Lovbud; — *νομοθετέω*, giver Love; forordner ved Love; deraf — *νομοθέτημα*, *τό*, den givne Lov; alm. Lovbud, Anordning; af — †*νομοθέτης*, *ου*, *ὁ*, (*νόμος*, *τίθημι*) Lovgiver; 2) i Athenen udgiorde *Νομοθέται* en bestandig Lovcommission, hvortil de forhenværende Dommere valgtes; deraf — *νομοθέτησις*, *ἡ*, Lovgivning; o. — *νομοθετικός*, 3, hørende, skikket til Lovgiver el. til Lovgivning; vedkommende Lovgivningen. — *νομοθήκη*, *ἡ*, *poët.* f. *νομοθεσία*. — *νομοΐστωρ*, *ορος*, *ὁ*, (*ἵστωρ*, *εἰδέναι*) lovkyndig; o. — *νομομάθεια*, *ἡ*, Lovkyndighed; af — *νομομαθής*, 2, (*μανθάνω*) lovkyndig; (af *νόμος*). — *νομόνδε*, *adv.*, (*νομός*) til Græsgangen, *Hom.* — *νομοποιέω*, er - *νομοποιός*, 2, (*νόμος*, *ποιέω*) som giør el. giver Love.

νομός, *οῦ*, *ὁ*, (*νέμω* Bem. 2) Græsgang, Eng, Strækning, Mark, hvor Hiorden gaaer paa Græs; *νομὸς ὕλης*, Græsgang i Skoven; *b)* Græsning, Fo-

der, Næring; alm. Æde, Spise, *Hes.*; c) *transl.*, *Il.* 20, 249, ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα, Talens mangfoldige Vendinger hid og did, jf. *Hes. Op.* 403; nogle skrive ogs. ἐπέων-νόμος, Maade at tale paa; 2) tildeelt Plads, Ophold, Bolig; omgrændset Egn, Landstrøg, District; bes. hede h. *Herod.* Ægyptens enkelte Provindser νομοί; οὗτος ὁ νομὸς ἐν νήσῳ οἰκέει, ligger paa en Ø, *Herod.* 2, 166.

νόμος, ου, ὁ, (νέμω Bem. 1) egentl. det Tildeelte, Anordnede, Vedtagne; Skik og Brug el. Vedtægt; κατὰ νόμον, *de more*; νόμος ἐστίν οἱ ἐξαπατᾶν τοὺς εὖ ποιεῦντας, det er hans Maade; νόμος πάντων βασιλεύς, *usus dominus*, *Herod.*; b) hvad der ved at iagttages er blevet til Lov; df. Lov, Anordning, Forskrift; τίθεσθαι, ποιεῖσθαι s. ποιεῖν νόμους, at give Love, λῦσαι νόμους, at afskaffe; bes. hede i Athenen Solens Love, νόμοι, Drakons, θεσμοί; c) alm. Lov og Ret, det Lovlige og Rette; men χειρῶν νόμος, Næveretten, Voldsretten; ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι, at komme i Haandgemænge, *Herod.*; 2) i Musiken ere νόμοι som ἁρμονίαι, lat. *modi*, Tonearter, oprindel. trende, den doriske, den phrygiske, den lydiske; b) ogs. betegner νόμος etslags Hymnemelodie, af hvilket Slags νόμοι ὄρθιοι s. ὀξεῖς gik meget hoit.

*νομοτρίβής, 2, (τρίβω) inddreven i Loven, lovkyndig; — νομοφυλακεῖον, o. νομοφυλάκιον, τό, det Sted, hvor νομοφύλακες forsamles el. holde Ret; — νομοφυλακέω, er νομοφύλαξ, bevogter Lovene; — νομοφυλακία, ἡ, Embede el. Værdighed, som beklædes af — νομο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, Lovenes Vogter el. Beskytter; i de gamle Stater, en Øvrighed, som vaagede over Lovenes Jagttagelse; o. — νομοφυλακίς, ίδος, ἡ, *fem.* til frgd.; — (af νόμος). — νομώδης, 2, (νομή, Bem. 1, b, εἶδος) ligesom onde Saar. — νομῳδός, 2, (νόμος, ᾠδή) som udsynger el. tyder Lovene. — νομώνης, ου, ὁ, (νομός, ὠνέομαι) som forpagter Græsgangene.

*νοοβλαβής, 2, (βλάπτω) som har Skade paa Forstanden; — νοόπλαγκτος, 2, (πλάζω) hvis Forstand er forvirret, som er fra Forstanden; — νοοπλᾰνής, 2, (πλανάομαι) = frgd.; 2) (πλανάω) *act.*, forvirrende Forstanden; o. — νοόπληκτος, 2, o. νοοπλήξ, ηγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) træffende, slaaende, forvirrende Forstanden; — (af flgd.).

νόος, νόου, ὁ, *ctr.* νοῦς, νοῦ, see ogs. u. νόα, — Sind; df. a) Sindelav, Tænkemaade, Gemyt, Siel, Hierte; ἀνθρώπων νόος, Menneskenes Sind el. Tænkemaade, *Od.*; νόος ἔμπεδος, ἀκήλητος s. ἀπηνής, fast — uforsonlig Charakteer, *Hom.*; b) Tænkekraften, Fornuft og Forstand, Klogskab, Indsigt; νόῳ, med Overlæg; παρὲκ νόον, uden fornuftig Grund, *Hom.*; c) Tanke, Mening, Plan, Hensigt; νόον νοεῖν, βουλεύειν, ἐν νόῳ ἔχειν, at have i Sinde; κατὰ νόον τινός, efter nogens Sind; νόος er h. *Hom.* ἐν στήθεσσι, μετὰ φρεσί, ἐν θυμῷ; d) h. Philosopherne, Sielen, Aanden, som modsat Legemet el. adskilt derfra; ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς, *Xen.*; h. Anaxagoras er νοῦς den hvilende Materies bevægende Princip.

νοοσφᾰλής, 2, (σφάλλω) = νοοπλανής; o. — νοόω, gior forstandig; (af νόος). — νορύη, ἡ, rimel. etslags Bælgfrugt, ὄσπριον. — *νοσάζομαι, er syg, *oppon.* ὑγιάζομαι; — νοσακερός, 3, sygelig; svagelig, skranten, forkiælet; — νόσανσις, ἡ, at blive syg, (som af νοσαίνω), *oppon.* ὑγίανσις; — νοσερός, 3, = νοσηρός; o. — νόσευμα, τό, Sygdom; af — νοσέω, (νόσος) er syg; νοσεῖν νόσον, at lide af Sygdom; *transl.*, *ex.* ἀνηκέστῳ πονηρίᾳ νοσεῖν, at være yderst slettænkende, *Xen.*; αἱ δὲ πόλεις ἐνόσουν, vare i Forvirring, Oprør, *Dem.*; alm. at være el. komme i en slet Tilstand.

*νοσηλεία, ἡ, Sygepleie; 2) af *med.*, den Tilstand, hvori man trænger til Sygepleie, Sygdom; o. — νοσήλεια s. νοσήλια, τά, *sc.* σιτία, Sygespise; alm. den Syges Fornødenheder, Lægemidler, o. dl.; af — νοσηλεύω, pleier el. passer den Syge; *in med.*, lader mig pleie i en Sygdom, trænger til Sygepleie; 2) gior syg; *in med.*, ogs. *in act.*, er syg; (af νόσος; *adject.* νοσηλός, *inc.*). — νοσήλια, τά, see u. νοσήλεια. — †νόσημα, τό, (νοσέω) Sygdom, som νόσος; df. — νοσηματικός, 3, syg, sygelig; underkastet Sygdomme; — νοσημάτιον, τό, *dim.* af νόσημα; o. — νοσηματώδης, 2, = νοσώδης. — νοσηρός, 3, ogs. νοσερός, (νοσέω) syg, sygelig; 2) som gior syg, usund, om Egne. — νοσηφόρος, 2, *poët.* f. νοσοφόρος. — νοσίζω, (νόσος) gior syg.

*νοσογνωμονικός, 3, hørende til, øvet i at kiende og adskille Sygdommene ved udvortes Mærker; — denne Lægens Kunst, ἡ νοσογνωμονική, *sc.* τέχνη; af — νοσογνώμων, ονος, 2, (γνώμη, γνῶναι) som kiender og adskiller Sygdommene ved udvortes Mærker; — νοσοεργός, 2, (ἔργον) foraarsagende Sygdom; — νοσόθυμος, 2, (θυμός) sindssyg; — νοσοκομεῖον, τό, Sygehuus; af — νοσοκομέω, er — νοσοκόμος, 2, (κομέω) som pleier el. passer en Syg; df.

— νοσοκόμησις, o. νοσοκομία, ἡ, Sygepleie; — νοσοποιέω, foraarsager Sygdom; νοσοποιεῖν τινά, at smitte nogen med Sygdom; af — νοσοποιός, 2, (ποιέω) foraarsagende Sygdom; οἱ νοσοποιοί, Urostiftere; - (af flgd.).

νόσος, ἡ, jon. νοῦσος, Sygdom, Syge, (h. Hom. altid en umiddelbar Tilskikkelse fra Guderne); ἐκ νούσου ἀνέστη, stod op, blev frisk, Herod.; ἐν νόσῳ, i Sygdom, naar man er syg, Xen.; df. transl., a) Ulykke, Lidelse, Trængsel, Hes.; b) Sielens Sygdom, bes. α) heftig og sygelig Lidenskab; β) moralsk Elendighed, Forbrydelse, Lastefuldhed; c) i Staten, Uro, Oprør, bes. som stiftes af Partier; d) alm. Overgang til det Værre, voldsom Forværrelse; θεία νόσος, kaldes en voldsom Storm, Soph. Antig. 421.

νοσοτροφία, ἡ, (τρέφω) Sygepleie; νοσοτρ. σώματος, Diæt i Sygdom, Plato; — νοσοτυφέω, (τῦφος) agerer fornemt i Sygdom; o. — νοσοφόρος, 2, (φέρω) foraarsagende Sygdom; (af νόσος). — νόσσαξ, ᾶκος, ὁ, ung Hane; o. — νοσσάς, άδος, ἡ, ὄρνις, ung Høne, Kylling; (af νοσσός). — νοσσεύω, νοσσία o. νοσσιά, ἡ, o. νοσσίον, τό, ctr. f. νεοσσεύω, νεοσσία, o. s. v. — νοσσίς, ίδος, ἡ, dim. af νοσσός, liden Fugl. — νοσσοειδής, 2, (εἶδος) ligesom Fugle el. Høns; o. — νοσσοποιέω, = νεοσσοποιέω; af — νοσσός, ὁ, ctr. f. νεοσσός; df. — νοσσοτροφέω, ctr. f. νεοσσοτροφέω.

*νοστ-αλγέω, har Hiemvee; — νοστέω, gaaer, kommer, reiser tilbage, bes. hiem, ἐς πατρίδα γαῖαν, οἴκαδε, ὅνδε δόμονδε, Hom.; kommer lykkelig el. uskadt derfra, ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο, Il.; ogs. alm. gaaer, kommer, reiser, som ἔρχομαι; 2) ἐνόστησε τὸ ὕδωρ, blev godt el. drikkeligt, Pausan.; js. flgd., Bem. 2; o. — νόστιμος, 2, hørende til Tilbagekomsten el. Hiemkomsten; bes. νόστιμον ἦμαρ, den Dag, paa hvilken nogen kommer tilbage, Od., df. ogs. Tilbagekomst, Hiemkomst; b) som vender el. kan vende tilbage, som endnu lever, Od.; df. frelst, reddet, salvus; c) transl. om Planter, o. dl., som kommer sig, som trives; df. moden, trivelig, spiselig, nærende, behagelig; af — νόστος, ου, ὁ, Tilbagekomst, Hiemkomst, Tilbagereise, τινός, nogens; ogs. νόστος γαίης Φαιήκων, til Phæakernes Land, Od.; ogs. alm. Vei, Gang, Reise; 2) Νόστοι kaldtes flere episke Digte, som fortalte Heltenes Tilbagereise fra Troja; - (νόστος er rimel. besl. m. νέομαι).

†νόσφι(ν), ogs. apostropheret, ex. νόσφ' Ὠκεανοῖο, Il., a) som adv., fiernt, borte, afsondret, for sig selv, afsides, omtr. d. lat. seorsum; νόσφιν ἤ-, s. πλὴν ἤ-, præterqvam, Theocr.; b) som præpos. c. gen., langt borte fra noget, τινός, alene, uden nogens Hielp el. Bistand; νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύειν, at tænke anderledes; νόσφι Ποσειδάωνος, uden, med Undtagelse af P., Hom.; (efter Riem. besl. m. ὀψέ); df. — νοσφίδιος, 3, bortfiernet, d. e. bragt til Side, stiaalen, Hes.; o. — νοσφιδόν, adv., ved at bortvende, tyvagtigen.

νοσφίζω, f. ίσω, att. ιῶ, (νόσφι) bortfierner, afsondrer; bes. a) bortvender, berøver, stiæler; σέ τ' ἐνόσφιζε ἄνθεα, berøvede dig, Pind. Nem. 6, 106; derfor in med., νοσφίσασθαι χρήματα, Xen.; b) rydder af Veien, ombringer, Æsch. Choëph.; 2) h. Hom. altid in med., a) adskiller el. afsondrer mig, τινός, fra nogen, ex. Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι; Od. 23, 98; o. transl., νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, vi skulde adskille os endnu mere, blive mindre enige, Il. 2, 81; b) m. act. Bem. o. c. acc., forlader, lader i Stikken; παῖδα νοσφισσαμένη, Od. 4, 263; sædv. m. Stedets acc., δῶμα, ὄρεα, o. dl., forlader, bortfierner mig derfra, Hom. — νόσφιν, see u. νόσφι. — νοσφισμός, ὁ, (νοσφίζω) Bortfiernelse, Afsondring; Bortvendelse, Berøvelse.

νοσώδης, 2, adv. -δως, (νόσος, εἶδος) sygelig, svagelig; feilagtig, fordærvet, slet; 2) act., foraarsagende Sygdom, usund, som νοσηρός. — *νοτ-απηλιώτης, ου, ὁ, Sydost, Sydostvind; df. - νοταπηλιωτικός, 3, sydostlig; — νοτερός, 3, vaad, fugtig; 2) act., vædende, befugtende; — νοτέω, er vaad el. fugtig; drypper el. driver af Vand; o. — νοτηρός, 3, = νοτερός; - (af νότος). — νοτία, ἡ, Væde, Fugtighed; νοτίαι εἰαριναί, Foraarsregn, Il.; egentl. fem. af νότιος. — νοτιάω, = νοτέω. — νοτίζω, (νότιος) væder, giør vaad, befugter; 2) intr., at være sydlig; θέρος νοτίζον, Sommeren med sine vaade Søndenvinde, Aristot.

νότιος, 3, att. ogs. 2; (νότος) vaad, fugtig, regnfuld; νότιος ἱδρώς, den vaade Sved, Il.; Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὥρμισαν (ναῦν) i. e. ἐν ὑγρῷ, langt ude paa Dybet, Od. 4, 785; 2) sydlig; df. — νοτίς, ίδος, ἡ, Væde, Fugtighed; — νοτισμός, ὁ, (νοτίζω) Befugtelse; o. — νοτιώδης, 2, (εἶδος) ligesom vaad, noget vaad el. fugtig. — νοτόθεν, adv., fra Syden; af — Νότος, ου, ὁ, Søndenvind, egentl. Sydvestvind, lat. Notus, (bringer Taage og Væde), df. ogs. Διὸς νότος, Regn, Æsch.; df. νότιος, etc.; 2) Sønden, Sydvest. —

νοττάριον, τό, o. νοττεύω, ctr. f. νεοττάριον, νεοττεύω.

νουβυστικός, 3, o. νούβυστος, 2, (νοῦς, βύω) proppet fuld med Forstand, propfuld el. fuld af Forstand; χρῆμα νουβυστικόν, en klog Ting; adv. νουβυστικῶς, paa en meget klog Maade, Ar. — νουθεσία, ἡ, = νουθέτησις; men νουθετεία, ἡ, inc.; af — † νουθετέω, (νοῦς, τίθημι) lægger paa Hierte; df. advarer, foreholder, paaminder, retter; ὥστε οὐδὲ παθὼν ἐνουθετήθη, end ikke af Skade blev klog, Dem.; df. — νουθέτημα, τό, Formaning, Paamindelse; — νουθέτησις, ἡ, o. νουθετησμός, ὁ, Advarsel, Forestilling, Erindring, Formaning; — νουθετητής, οῦ, ὁ, som advarer el. formaner; — νουθετητικός, 3, o. νουθετικός, 3, advarende, formanende, erindrende, læggende paa Hierte; — νουθετία, ἡ, = νουθέτησις; o. — νουθετισμός, ὁ = νουθετησμός.

νουμηνία, ἡ, att. ctr. f. νεομηνία, Nymaane; 2) den med Nymaane begyndende Maaned; df. — νουμηνιάζω, er — νουμηνιάστης, ου, ὁ, som helligholder Nymaanens Fest; af — νουμήνιος, 2, (νέος, μήν) att. ctr. f. νεομήνιος, som skeer ved Nymaane. — νούμμιον, τό, dim. af — νοῦμμος, ὁ, nummus; = νόμος, bes. h. Dorerne en Mønt af 3 Oboler; h. Plut. = sestertius.

νουνέχεια, ἡ, Forstand, Klogskab, Betænksomhed; af — νουνεχής, 2, adv. -χῶς, (νοῦς, ἔχω) som har Forstand, klog, betænksom; df. — νουνεχόντως, adv., = ἐχόντως νοῦν, forstandigen, betænksomt. — νοῦς, νοῦ, att. ctr. f. νόος, s. m. s. — νοσαλέος, 3, sygelig, syg; — νουσαχθής, 2, (ἄχθος) betynget med Sygdom, meget syg; o. — νουσομελής, 2, (μέλος) med syge Lemmer; af — νοῦσος, ἡ, jon. o. ep. f. νόσος, Hom.; df. — νουσοφόρος, 2, jon. f. νοσοφόρος.

νύ, νύν, particula enclit., betegner ligesom δή og οὖν Talens el. Handlingens Fremskriden (liges. vort tonløse nu; ogs. er νύ, νύν, alene d. forkortede νῦν), nu (uden Tone), da, derpaa, ex. Il. 1, 382, οἱ δέ νυ λαοὶ θνῆσκον, derpaa; altsaa, derfor, dog, da, bes. h. imperat., ex. σπεῦδέ νυν, φέρε νυν, εἶά νυν, stræb da! velan da! ogs. h. andre Partikler, ex. att. τοίνυν, h. Hom. τῷ νυ, o. ἐπεί νυ, f. ἐπειδή; ligel. τί νυν, o. ἦ ῥά νυ, Hom.; — (νύ bruges alene ep. h. Hom. o. Hes.; for νύν sættes undert. νῦν, ex. Il. 15, 115, men aldrig omvendt, jf. νῦν).

νύγδην, adv., (νύσσω) stikviis; punctim. — νυγείς, εῖσα, έν, partic. aor. 2 pass. af νύσσω. — νύγμα, τό, ogs. νύχμα, Stik, Bid; df. — νυγματώδης, 2, (εἶδος) ligesom Stik el. Bid, som volder en stikkende Fornemmelse; o. — νυγμή, ἡ, o. νυγμός, ὁ, Stikken, Stik, Bid; — (af νύσσω). — νυθός, 3, umærkelig, bes. for Øiet og Øret; ogs. νυθής, o. νυθώδης; (skal være besl. m. νόθος, men findes alene h. gramm.).

νυκτάζω, = νυστάζω, inc. — νυξαίετος, ὁ, (νύξ, αἰετός) Natørn, Heire, ἐρωδιός. — νυκταλός, 2, = νυσταλός, inc. — νυκταλωπάω, = νυκταλωπιάω; ogs. = νυστάζω. — νυκταλώπηξ, εκος, ὁ, νυκταλωπία, ἡ, o. νυκταλωπίασις, ἡ, den Feil ved Øiet, at man seer alene om Natten; o. — νυκταλωπιάω, seer alene om Natten; af — νυκτάλωψ, ωπος, ὁ, ἡ, (νύξ, ὤψ) som seer alene om Natten; alm. svagsynet; 2) som subst. = νυκταλωπία.

*νυκτεγερσία, ἡ, Nattevaagen; at giore el. foretage noget om Natten; af — νυκτεγερτέω, (ἐγείρω) vaager om Natten; gior el. foretager noget ved Nattetider; — νυκτέλιος, 3, natlig, epith. til Bacchus, hvis Fest holdtes om Natten; df. — νυκτέλια, τά, sc. ἱερά, de natlige Bacchusfester; — νυκτερεία, ἡ, ogs. νυκτέρεια, τά, (νυκτερεύω) Nattens Tilbringen med Vaagen, Jagen el. Jagt, o. dl., natlig Jagt; — νυκτερείσιος, 2, natlig, Ar.; o. — νυκτερέτης, ου, ὁ, (ἐρέσσω) som roer el. fisker om Natten; — (af νύξ).

*νυκτέρευμα, τό, giennemvaaget Nattetid; Nattequarteer; — νυκτερευτής, οῦ, ὁ, som vaager el. foretager noget om Natten; bes. som jager el. fisker om Natten; df. — νυκτερευτικός, 3, hørende, skikket til Nattevaagen el. til en natlig Forretning; κύων νυκτ., at bruge til Nattejagt; af — νυκτερεύω, (νύκτερος) tilbringer Natten vaagen; foretager noget, bes. jager el. fisker om Natten.

*νυκτερήσιος, o. νυκτερίδιος, 2, natlig; — νυκτερινός, 3, poët. νυκτέριος, 3, ogs. 2, natlig; νυκτ. φυλακή s. φρουρά, Nattevagt, Nattepatrouille; — νυκτερίς, ίδος, ἡ, Natfugl, bes. Flaggermuus, Od.; 2) ogs. Navnet paa en Fisk, Opp.; — νυκτερόβιος, 2, (βίος) som lever el. søger sin Underholdning om Natten; o. — νυκτεροειδής, 2, = νυκτοειδής; af — † νύκτερος, 2, (νύξ) natlig; df. — νυκτεροφεγγής, 2, (φέγγος) lysende om Natten; — νυκτερόφοιτος, 2, (φοιτάω) omvankende i Natten; o. — νυκτερωπός, 2, (ὤψ) med natligt, dunkelt Blik; natlig, mørk, dunkel.

*νυκτηγορέω, (ἀρογεύω, ἀγορά) forsamler om Natten; taler el. forkynder om Natten; df. — νυκτηγορία, ἡ, natlig Forsamling; Tale, som holdes om Natten; natligt Budskab; — νυκτηγρεσία, ἡ, v. νυκτηγρετέω, = νυκτεγρεσία, νυκτεγρετέω; — νυκτήμερον, τό, = νυχθήμερον, inc.; p. — νυκτηρεφής, 2, (ἐρέφω) bedækket med Nat, indhyllet i Nat; mørk, dunkel; df. sørgelig, ulykkelig; - (af νύξ).

*νυκτίβιος, 2, = νυκτόβιος; — νυκτίβρυμος, 2, (βρέμω) larmende, støiende om Natten; — νυκτίγαμος, 2) (γαμέω) som parres om Natten; 2) som gifter sig hemmeligen; — νυκτιδρόμος, 2, (δραμεῖν) løbende, gaaende i Natten; — νυκτι-κόραξ, ἀκος, ὁ, Natravn; — νυκτικρυφής, 2, (κρύπτω) skjult el. skiulende sig om Natten; — νυκτιλαθραιοφάγος, 2, (λαθραῖος, φαγεῖν) som spiser hemmeligen om Natten; — νυκτιλάλος, 2, (λαλέω) snakkende om Natten, Natsnakker; — νυκτιλαμπής, 2, (λάμπω) lysende i Natten; poët. ved Antiphrasis, saa lys som Natten, d. e. mørk, dunkel, Trag.; v. — νυκτιλόχος, 2, (λοχάω) beluренde om Natten; - (af νύξ).

*νυκτίμαντις, εως, ὁ, ἡ, = νυκτόμαντις; — νύκτιμος, 2, = νύκτιος; — νυκτίνομος, 2, (νέμομαι) græssende, gaaende paa Græs om Natten; — νύκτιος, 3, natlig; — νυκτιπαταιπλάγιος, 2, (πατέω; πλάγιος) vandrende krumme Veie i Natten; — νυκτιπήδηκες, οἱ, (πηδάω) Natspringere, etslags Tosser; — νυκτίπλαγκτος, νυκτιπλάνής, v. νυκτίπλάνος, 2, (πλάζω, πλανάω) omflakkende, omstreifende om Natten; v. — νυκτιπλάνῆτις, ιδος, ἡ, bes. fem. poët. til νυκτιπλανής; - (af νύξ).

νυκτιπλοέω, (πλέω) seiler om Natten; df. — νυκτίπλοια, ἡ, natlig Seilads; — νυκτιπόλευτος, v. νυκτιπόλος, 2, (πολέω) vandrende i Natten; — νυκτιπορέω, -πορία, -πόρος, (πορέω) = νυκτοπορέω, etc.; — νυκτιόσεμνος, 2, (σεμνός) som dyrkes om Natten, Æsch.; — νυκτιφάής, -φάνης, v. -φαντος, 2, (φάος, φαίνομαι) lysende, skinnende, visende sig om Natten; df. alm. natlig, mørk; — νυκτίφοιτος, 2, (φοιτάω) = νυκτερόφοιτος; — νυκτιφρούρητος, 2, (φρουρέω) bevogtet el. bevogtende om Natten; v. — νυκτίχόρευτος, 2, (χορεύω) i el. med natlige Dandsechore; - (af νύξ).

*νυκτοβαδία, s. νυκτοβατία, ἡ, (βαίνω) Nattevandring, Natreise; — νυκτόβιος, 2, (βίος) levende, søgende sin Underholdning om Natten; — νυκτογράφέω, (γράφω) skriver om Natten; df. — νυκτογραφία, ἡ, Skriven om Natten; — νυκτοδρόμος, 2, = νυκτιδρόμος; — νυκτοειδής, 2, (εἶδος) natlig, mørk, sort; — νυκτοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) Natjæger; — νυκτοκλέπτης, ου, ὁ, (κλέπτω) Nattetyv; df. — νυκτοκλοπία, ἡ, natligt Tyveri; — νυκτολαμπίς, ίδος, ἡ, (λάμπω) Natlogte; — νυκτόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) Natprophet; — νυκτομάχέω, (μάχομαι) kæmper el. leverer Slag om Natten; df. — νυκτομάχία, ἡ, Slag, Træfning, Overfald om Natten; — νυκτοπεριπλάνητος, 2, v. νυκτόπλάνής, 2, (πλανάομαι) = νυκτίπλαγκτος; - (af νύξ).

νυκτοπορέω, er - νυκτοπόρος, 2, (πορέω) som gaaer el. reiser om Natten; df. — νυκτοπορία, ἡ, Gang el. Reise om Natten; — νυκτοτήρης, ου, ὁ, (τηράω) som passer paa, holder Vagt om Natten; — νυκτουργός, 2, (ἔργον) arbeidende el. giørende noget om Natten; — νυκτοφαής, v. νυκτοφανής, 2, = νυκτιφαής; — νυκτοφυλάκέω, holder Nattevagt; bevogter om Natten; df. — νυκτοφυλάκησις, ἡ, Vagthold el. Bevogten om Natten; v. — νυκτοφυλάκία, ἡ, Nattevagt; af — νυκτο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, som holder Nattevagt, Natvægter; — νυκτῷον, τό, Nattens Tempel; — νυκτωπός; 2, (ὤψ) = νυκτερωπός; v. — νύκτωρ, adv., om Natten, noctu, Hes.; - (af νύξ). — νυκχάζω, = νίσσω.

νύμφᾰ, acc. νύμφᾰν, sild. poët. f. νύμφη; h. Hom. alene in voc., νύμφᾰ φίλη; men νύμφᾱ, dor. f. νύμφη. — *νυμφᾱγενής, 2, (γένος) født af en Nymphe; — νυμφᾱγέτης, ου, ὁ, (ἡγέομαι) Nymphernes Fører; v. — νυμφᾰγωγέω, er - νυμφᾰγωγός, 2, (ἄγω) som tilfører Brudgommen Bruden fra hendes Forældres Huus; 2) som frier for en anden; νυμφᾰγωγεῖν γάμους, at stifte Ægteskaber, Plut.; df. — νυμφᾰγωγία, ἡ, Handlingen νυμφαγωγεῖν; - (af νύμφη). — νυμφαία, ἡ, Navnet paa en Vandplante, nymphæa. — νύμφαιον, τό, Tempel, Plads el. Lund, som er helliget Nympherne; egentl. neutr. af — νυμφαῖος, 3, (Νύμφη) af el. fra Nympherne; tilhørende, helliget Nympherne; df. - νυμφάς, ἁδος, ἡ, bes. fem. af frgd.

νυμφεῖος, 3, (νύμφη) hørende til Bruden el. den unge Kone; τὸ νυμφεῖον, sc. δῶμα, Brudekammeret; underst. ogs. Bruden selv, Trag.; τὰ νυμφεῖα, sc. ἱερά, Bryllup, Bryllupsfest. — *νύμφευμα, τό, det ved Ægteskab Forbundne; 2) Ægteskab, Giftermaal; — νύμφευσις, ἡ, at gifte sig, Giftermaal; — νυμφευτήρ, ῆρος, ὁ = νυμφευτής; df. — νυμφευτήριος, 3, hø-

rende til Bryllup, Brudepar, Giftermaal; — *νυμφευτής, οῦ, ὁ*, som sidder hos paa Brudens Vogn og fører hende til Brudgommens Huus, ellers *πάρανύμφιος*; 2) Brudgom, Ægtemand; df. — *νυμφεύτρια, ἡ*, som pynter og ledsager Bruden, ellers *ἡ παράνυμφος*; 2) Bruden el. den unge Kone selv; af — *νυμφεύω, (νύμφη), τινὶ παῖδα*, giver nogen Datteren til Kone; 2) om Pigen, *νυμφεύειν τινί*, som *nubere viro*, at gifte sig; *in med.*, tager til Kone, gifter mig, *παῖδα*; - (af flgd.).

νύμφη, ἡ, jf. *νύμφᾰ*, Brud, d. lat. *nupta*; (rimel. af *inus. νύβω*, d. lat. *nubo*, egentl. tilhyller, fordi Bruden var tilsløret, naar hun afhentedes til el. af Brudgommen); *b*) nygift Kone, ogs. alm. ethvert ungt Fruentimmer, bes. h. Digterne; 2) *ἡ Νύμφη*, Nymphe; *θεαὶ Νύμφαι, κοῦραι Νύμφαι, Hom.*; - Nympherne ere Naturguddomme, som beboe Kilder, Søer Enge, Træer, Skove, Bierge, o. s. v.; *Νύμφη Νηΐς*, Kildenymphe, *Il.*, jf. *Νηρηΐς*; ogs. *poët.* Vandet selv, df. *lympha*, jf. *νυμφόληπτος*; *Νύμφαι ἀγρόνομοι, Od., ὀρεστιάδες, Il.*, sild, ogs. *ὀρεάδες*; jf. *Δρυάδες*; *Ἀμαδρυάδες*; 3) Dukke, som *κόρη*; 4) Biernes Yngel, ellers *σχαδόνες*; ogs. den vingede Myre; 5) den sig aabnende Rosenknop; 6) Hul i Kinden; 7) Spidsen af Plovjernet; 8) = *κλειτορίς*.

**νυμφιάω*, er begeistret, afsindig, *lymphatus*, bliver el. er ude af mig selv; jf. *νυμφόληπτος*; — *νυμφίδιος*, 3, o. *νυμφικός*, 3, hørende til Brud el. Brudgom; nygift, forlovet; — *νυμφίος*, 2, = *νυμφίδιος*; men *νυμφίος, ὁ*, Brudgom, ung Ægtemand; o. — *νυμφίς, ίδος, ἡ*, bes. *fem.* til *νυμφίδιος*; *αἱ νυμφίδες*, Brudeskoene; — *νυμφόβας, αντος, ὁ, (βαίνω) ὁ τῶν Νυμφῶν ἀνήρ, epith.* til Pan og Silenus; — *νυμφογενής*, 2, = *νυμφαγενής*; — *νυμφόκλαυτος*, 2, *(κλαίω)* begrædt af unge Koner og Møer; o. — *νυμφοκομέω*, pynter Bruden; 2) pynter mig som en Brud; af — *νυμφοκόμος*, 2, *(κομέω)* som pynter Bruden; *ἡ νυμφοκ.*, Brudepige; - (af *νύμφη, Νύμφη*).

* *νυμφόληπτος*, 2, greben, henreven, begeistret af Nympherne; ude af sig selv, afsindig, *lymphatus*; o. — *νυμφοληψία, ἡ*, begeistret Tilstand, Afsindighed; (af *λαμβάνω*); — *νυμφοπόνος*, 2, *(πονέω)* som beskæftiger sig med Brudens Pynt; alm. = *νυμφοκόμος*; — *νυμφοστολέω*, er - *νυμφοστόλος*, 2, *(στέλλω)* som smykker Bruden; som bringer el. fører Bruden til Brudgommen; — *νυμφότιμος*, 2, *(τιμάω)* som ærer Bruden; 2) *pass.*, æret af Bruden; o. — *νυμφών, ῶνος, ὁ*, Brudekammer; 2) Tempel for Bacchus, Demeter og Persephone; - (af *νύμφη, Νύμφη*).

νῦν, adv., nu, *nunc*, just nu, paa denne Tid; *οἳ νῦν βροτοί εἰσιν*, de Dødelige som de nu ere, *Il.*; *ὁ, ἡ, τὸ νῦν*, nuværende; *οἱ νῦν ἄνθρωποι*, de nuværende Mennesker; *ὁ νῦν χρόνος*, den nærværende Tid, ogs. *τὸ νῦν, τὰ νῦν*; *τὰ νῦν πράγματα*, Øieblikkets Omstændigheder; *b*) undert. ogs. h. *præteritum, ex. νῦν Μενέλαος ἐνίκησε, Il.* 1, 272; ogs. h. *fut. ex., νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, ib.* 5, 279; jf. *νυνί*; *c*) h. andre Tidsbestemmelser, *ex. νῦν σήμερον, Il.*; *νῦν ἄρτι, nunc nuper*; jf. *νυνί, ταννῦν τουνῦν*; 2) *νῦν* sættes undert. f. *νύ, νύν*, see u. *νύ, ex. μὴ νῦν μοι νεμεσήσατε*, vredes da, derfor, altsaa ikke paa mig, *Il.* 15, 115.

νύν, see u. *νύ*. — *νυνγαρί*, o. *νυνμενί, att.* f. *νυνὶ γάρ, νυνὶ μέν*. — *νῦν δή*, d. forstærkede *νῦν*, netop nu. — *νυνί, att.* d. m. *-i demontr.* forstærkede *νῦν*, netop nu, oftest h. *præs.* — *νυνμενί*, see u. *νυνγαρί*. — *νῦν ὅτε*, = *ἔστιν ὅτε*, undertiden, *Soph.*

νύξ, νυκτός, ἡ, Nat, *nox*; *νυκτός, noctu*, om Natten; *νύκτα φυλάσσειν, ἰαύειν*, at holde Vagt, at sove hele Natten, *Od.*; *b*) Nattens Mørke; *transl.*, Mørke, Rædsel; Dødens Mørke, Døden; Underverdenen; *τάδε νυκτὶ ἔϊσκει*, det ligner han med Natten, skyer han som Døden, *Hom.*, hos hvem dog Natten af dens vederqvægende Kraft ogs. ofte heder *ἀμβροσίη*; *c*) *att. in pl.*, bes. *μέσαι νύκτες*, Midnatstimerne; *σχέδον ἦσαν μέσαι νύκτες*; *ἀμφὶ s. περὶ μέσας νύκτας*, omtrent ved Midnat, *Xen.*, ogs. *ἐν μέσῳ νυκτῶν*; - efter *Il.* 10, 253, deles Natten i trende lige Dele, *μοῖρας*; df. *Od.* 12, 312, *ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, i. e. τρίτον μέρος*, den tredie el. sidste Deel af Natten; 2) Natsiden, Aftenen, Vesten.

νύξις, εως, ἡ, (νύσσω) Stikken, Sporen; Sporestik; — *νυός, οῦ, ἡ*, Svigerdatter, *nurus, Hom.*; alm. Svigerske, ethvert besvogret el. ved Giftermaal beslægtet Fruentimmer, jf. *γαμβρός*; 2) Brud, Kiæreste, Pige. — *νύσσα, ης, ἡ*, Søile paa Rendebanen, ogs. *στήλη*; bes. *a*) ligesom *καμπτήρ* o. d. lat. *meta*, den Søile yderst paa Banen, omkring hvilken Veddekiørerne maatte dreie saa nær som muligt (*ἐν νύσσῃ ἐγχριμφθῆναι*) med den venstre Hest, og derhos spore (*νύσσειν, κέντειν*) den høire, *Il.* 23, 332, flgd.; *b*) en Søile ved Indkiørselen paa Banen el. Skrankerne, *βαλβίς, ἄφεσις, carceres*; df. *c*) Skillerum, *Bion*; af — *νύσσω*; *att. νύττω, f. ξω*, støder, stikker, giennemborer, *ξίφεσι, ἔγχεσι*, o. dl., *Il.*;

ogs. stoder, hugger; ἀγκῶνι νύσσειν, at puffe med Albuen, *Od.*; alm. ridser, streifer, saarer let.

νύσταγμα, τό, liden Slummer, som man har nydt; o. — νυσταγμός, ὁ, Nikken, Slumren; Sovn, Luur; af — †νυστάζω, *f.* άσω o. άξω, (νεύω, *nuto*) nikker (ved at sove siddende), slumrer, sover; *transl.*, giver ikke Agt, forseer mig af Uagtsomhed, sover indeni, *dormito*; ogs. lader Hovedet hænge; ds. — νυστακτής, οῦ, ὁ, som gierne nikker el. sover; ogs. *adject.* ὕπνος νυστακτής, Indnikken, Sovn med Nikken, *Ar.*; — νυστακτικός, 3, tilboielig, skikket til at nikke el. sove; — νυσταλέος, 3, o. νύσταλος, 2, sovnig, som gierne vil sove; ds. — νυσταλογερόντιον, τό, (γέρων) sovnig gammel Mand; o. — νύσταξις, ἡ; Nikken, Sovnighed. — νύττω, *att.* f. νύσσω.

*νύχα, *adv.*, = νύκτωρ; — νυχαυγής, 2, (αὐγή) glimrende, skinnende i Natten; — νυχεγρεσία, ἡ, = νυκτηγρεσία; — νυχεία, ἡ, o. νύχευμα, τό, Nattevaagen, at vaage hele Natten, *pervigilium*; af — νυχεύω, vaager hele Natten; alm. tilbringer Natten, Νύμφαις, hos Nymipherne; — νυχηβόρος, 2, = νυχοβόρος, *inc.*; — νυχθήμερον, τό, (ἡμέρα) Jevndogn, Nat og Dag, 24 Timer; o. — νύχιος, 3, *att.* ogs. 2, natlig, som er el. skeer, som gior noget om Natten; ogs. sovende; (af νύξ). — νύχμα, τό, (νύσσω) = νύγμα. — νυχοβόρος, 2, (νύξ, βορά) som æder om Natten.

νώ, Biform f. νῶϊ, *nom.* o. *acc. dual.* til ἐγώ, vi begge, os begge. — νώγαλα, τά, lækkre Spiser, Lækkerier, som τρωγάλια, bes. Deserten. — νωγάλευμα, o. νωγάλισμα, τό, = frgd.; af — νωγαλεύω, o. νωγαλίζω, nyder lækkre Spiser, νώγαλα. — νωδογέρων, οντος, ὁ, tandlos Olding; af — νωδός, 3, 1) (νη-, ὀδούς) tandlos, *edentulus*; 2) uden Sprog og Besindelse, bedovet, sandselos; (Bem. 2 af νη-, αὐδή, eller maaskee uden Sammens. alene en Biform af νωθής). — νωδυνία, ἡ, Smertelosshed; af — νώδυνος, 2, (νη-, ὀδύνη) uden Smerte, κύματος, *Pind.*; 2) lindrende el. stillende Smerte. — νῶε, *poët.* f. νῶϊ, f. m. s.

νώθεια, ἡ, Dorskhed, Dovenskab, Langsomhed. af — νωθής, 2, dorsk, doven, langsom, om Eselet; om Forstanden, langsom til at begribe, dum, slov; alm. svag, mat, kraftlos; (ds. νωθρός, rimel. ogs. besl. m. νυθής, νυθός, νόθος). — νώθητι, *jon. ctr.* f. νοήθητι, af νόημι, νοέω; (jf. νώσασθαι, νῶσις). — *νωθρεία, ἡ, (νωθρεύω) Dorskhed, Langsomhed til at handle; — νωθρεπιθέτης, ου, ὁ, (ἐπιτίθεμαι) langsom til at begynde el. tage fat; — νωθρεύω, (νωθρός), ogs. *in med.*, er dorsk, langsom, er dorsk til at handle; ds. — νωθρία, ἡ, = νωθρεία; ds. — νωθριάω, = νωθρεύω; — νωθροκάρδιος, 2, (καρδία) med dorsk Hierte; o. — νωθροποιός, 2, (ποιέω) som gior dorsk; af — †νωθρός, 3, *adv.* -θρῶς, = νωθής, dorsk, langsom, doven; slov, mat, kraftlos; ds. — νωθρότης, ητος, ἡ, Dorskhed, Langsomhed, Uvirksomhed; o. — νωθρώδης, 2, (εἶδος) ligesom den Dorske; alm. = νωθρός.

νῶϊ, *nom.* o. *acc. dual.* til ἐγώ, vi begge, os begge; ogs. bes. *att.* forkortet νώ; *gen.* o. *dat. dual.* νῶϊν, begge vores, os begge; *att.* νῷν; (af νῶϊ, νώ er d. lat. *nos.*); ds. — νωΐτερος, 3, begge vores, tilhorende os begge, af el. fra os begge; alene *ep.* — νῶκαρ, αρος, τό, Dorskhed forbunden med Sovnighed; ds. ogs. Dodens Sovn; 2) som *adject.*, dorsk, sovnig; (skal være af νη-, ὀχέω); ds. — νωκαρώδης, 2, (εἶδος) dorsk, sovnig. — νωλεμές, o. νωλεμέως, *adv.* af — νωλεμής, 2, h. *Hom.* alene som *adv.*, o. sædv. νωλεμὲς αἰεί, som συνεχὲς αἰεί, uafladeligen, uafbrudt, uden Ophold el. Standsning; ligel. νωλεμέως κτείνοντο, hurtigt efter hinanden, o. νωλεμέως ἔχειν, at holde fast, *Od.*; (skal være af νη-, λείπω, altsaa som νηλιπής).

νῶμα, τό, *jon.* f. νόημα. — νωμάω; (νέμω Bem. 1) uddeler, fordeler, tildeler, *Hom.*; 2) (νέμω Bem. 2) styrer, bevæger, forer rask og med Færdighed, bes. Vaaben, ἔγχος, τόξον, o. dl., ogs. andre Redskaber, *ex.* Aaren, o. m. tilfoiet ἐν χερσί, ἐν παλάμῃσι, o. dl., *Hom.*; ogs. om Lemmernes flinke Bevægelse, πόδας, γούνατα νωμᾶν, *id.*; b) *transl.* m. o. u. ἐν φρεσί, ἐν στήθεσσι, κέρδεα νωμᾶν, ogs. νόον πολυκερδέα νωμᾶν, at ponse paa List, *versare*, *volvere*, *Od.*; alm. bemærker, iagttager, νωμῶντες ὧν σῖτα ἀναιρεομένους læggende Mærke til, at de vare i Færd med at spise, *Herod.* 4, 128; ogs. eftertænker; 2) *intr.*, bevæger mig, tumler mig, svæver.

*νωμεύς, έως, ὁ, sield. Form f. νομεύς, egentl. som styrer el. bevæger; — νωμήσιμος, 2, (νωμάω, Bem. 2) som sædvanligen bevæger sig, bes. tilbage; — νώμησις, ἡ, Fordeling; 2) Bevægelse, Styrelse; o. — νωμητήρ, ῆρος, o. νωμήτωρ, ορος, ὁ, som bevæger, leder, styrer; (af νωμάω).

νῷν, *att.* f. νῶϊν, see u. νῶϊ. — νωνυμία, ἡ, Navnloshed, Uberomthed; o. — νώνυμνος, 2, episk Biform f. νώνυμος (for at kunne bruge *penult.* lang, jf. ἀπάλαμνος f. ἀπάλαμος); af — νώνυ-

μος, 2, (νη-, ὄνυμα, ὄνομα) navnløs, d. e. ubekiendt, uberømt; 2) sild. *poët.* c. *gen.*, uden at nævne el. mindes. — νωπέομαι, = δυσωπέομαι. — νῶροψ, οπος, h. *Hom.* alene i Forbindelsen, νώροπι χαλκῷ, o. νώροπα χαλκόν, funklende, skinnende Erts; (efter de Gamle af νη-, ὁρᾶν, ikke tilat see paa; jf. ἦνοψ). — νώσασθαι, νῶοις, *jon.* o. *dor.* f. νοήσασθαι, νόησις; jf. νένωμαι.

*νωταγωγέω, er- νωταγωγός, 2, (ἄγω) som bærer paa Ryggen; — νωταῖος, 3, *poët.* f. νωτιαῖος; — νωτακμών, ονος, 2, (ἄκμων) med pandserklædt Ryg, *Batr.*; — νωτάρης, ου, ὁ, (αἴρω) tagende paa Ryggen, *Suid.*; — νοτεύς, έως, ὁ, som bærer paa Ryggen. — νωτιαῖος, 3, fra el. af Ryggen; paa Ryggen, hørende til Ryggen; — νωτιδανός, ὁ, etslags Haifisk med Pigge paa Rygfinnerne, ogs. ἐπινωτιδεύς; — νωτίζω, bringer til at vende Ryggen, slaaer paa Flugt; men Ἄρης παλίσσυτον δράμημα νωτίζει, vender Løbet tilbage, d. e. flygter, *Soph.*; df. 2) *intr.*, πρὸς φυγὴν νωτίζειν, at tage Flugten, *Eur.*; 3) bedækker Ryggen, *id.*; 4) sædv. *in med.*, tager paa Ryggen; — νώτιος, 2, sield. Biform f. νωτιαῖος; o. — νώτισμα, τό, (νωτίζω Bem. 4) hvad man tager el. har paa Ryggen; Vinger, o. dl.; – (af νῶτος).

νωτοβατέω, (βαίνω) bestiger Ryggen, *ex.* en Biergryg; ogs. om Dyrenes Parring; gaaer paa el. over Ryggen, τύμβους, over Gravhøiene; — νωτόγραπτος, 2, (γράφω) med bemalet el. spraglet Ryg; — νῶτον, τό, see u. νῶτος; o. — νωτοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) med pidsket Ryg, som *mastigias, verbero*; 2) *act.*, slaaende Ryggen; af — †νῶτος, ὁ, *att.* ogs. νῶτον, τό, Ryggen; *in pl.* altid τὰ νῶτα, h. *Hom.* ofte *pl.* f. *sing.*; τὰ νῶτα δεῖξαι, at vise Ryggen, d. e. *a)* at flygte, at vende Ryggen; *b)* i Veddeløbene, at komme foran, at vinde; 2) *transl.*, enhver bred Flade, *ex.* h. *Hom.*, εὐρέα νῶτα θαλάσσης; df. — νωτοφορέω, er- νωτοφόρος, 2, (φέρω) som bærer paa Ryggen; df. — νωτοφορία, ἡ, Bæren paa Ryggen.

νωχέλεια, ἡ, Dorskhed, Langsomhed, Ladhed; o. — νωχελεύομαι, er dorsk, langsom, doven, uvirksom; af — †νωχελής, 2, som bevæger el. rører sig langsomt; langsom, svag, dorsk; jf. νωθής, νωθρός; (skal være af νη-, ὀκέλλω); df. — νωχελία, ἡ, *ep.* f. νωχέλεια, *Il.*; o. — νωχελίζω, *ep.* f. νωχελεύομαι.

Ξ.

Ξ, ξ, ξῖ, *indecl.*, det fiortende Bogstav i det græske Alphabet; som Tal, ξ' = 60, men ,ξ = 60000; — om ξῖ bemærkes flgd.; *a)* efter *gramm.* er ξῖ en af γσ, κσ, χσ, sammensat Dobbeltconsonant, hvilket bekræftes ved at sammenligne ξίφος - σκίφος, ξερός - σχερός, ἰξός - *viscum*, μίσγω - μίξω, ἴσχω - ἕξω, ἀφύξιμος - ἀφύσγετος, o. fl.; – først med det samiske Alphabet erholdt Attikerne ξῖ, for hvilket de forhen brugte χσ, *ex.* ἀνάχσιλα f. ἀνάξιλα; – ξῖ forholder sig altsaa til γσ, o. s. v., ligesom ζῆτα til δσ el. σδ; – *b)* ligesom κ og π i κῶς - πῶς, o. fl., saaledes ombyttes ogs. ξῖ o. ψῖ, *ex.* i ἴξ - ἴψ, ὄψ - *vox*, o. fl.; – *c)* bes. *æol.* *jon.* o. *att.* bruges ofte ξῖ som Aspiration af κ o. af σ, *ex.* ξυνός *jon.* f. κοινός, ξύν *att.* f. σύν, *inus.* κύν, lwf. *cum*; – *d)* *dor.* bruges ofte ξῖ f. σ *fut.* o. *aor.*, *ex.* κλαξῶ f. κλῄσω, παῖξαι f. παῖσαι; – *e)* *jon.* bruges διξός, τριξός, κριξός, f. δισσός, τρισσός, κρισσός.

ξαίνω, *f.* ξανῶ, *aor.* ἔξηνα, *aor.* *pass.* ἐξάνθην, kradser, kæmmer, bes. karder Uld, ogs. fuldst. εἴρια ξαίνειν, *Od.*; alm. bearbeider Uld, spinder og væver; 2) *transl.*, tager igiennem, giennemprygler, m. o. u. μάστιγι, ῥαβδῷ, o. dl.; df. — ξανάω, bliver stiv (egentl. i Hænderne af Uldarbeide); *b)* *transit.*, ξανῆσαι χέρα, rimel. at arbeide saa Haanden bliver stiv, *Soph.*; df. — ξάνησις, ἡ, Stivhed i Hænderne.

ξανθίας, ου, ὁ, etslags Tunfisk el. Makreel. — ξανθίζω, (ξανθός) giør el. farver bruun; bruner, rister, steger. — ξανθικός, ὁ, Maaneden April h. Macedonierne; τὰ ξανθικά, Armeens Mønstring i denne Maaned. — ξάνθιον, τό, etslags Vært (Borre), hvormed Haaret farves guult; — ξάνθισμα, τό,

ξανθίζω) det Guulfarvede; 2) guul Farve; — ξανθάγεως, ω, 2, (γῆ) med guldguul Jord; — ξανθοέθειρος, 2, (ἔθειρα) v. ξανθόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med guldgule, blonde el. brune Haar; — ξανθοκάρηνος, 2, (κάρηνον) med guldguult Hovede el. Haar; — ξανθοκόμης, ου, ὁ, *Pind.*, v. ξανθόκομος, 2, (κόμη) = ξανθόθριξ; v. ξανθόουλος, 2, (οὖλος) guul og kruset el. krøllet; (af flgd.).

ξανθός, 3, guul, guldguul, hoigual; mørkeguul, bruunguul, som πυῤῥός; bleguul, lyseguul, *flavus*; som *epith.* til flere Heroer, *ex.* Menelaus, forklares ξανθός vel rigtigst om gule el. blonde Haar (ikke om mørkladen el. solbrændt Ansigtsfarve), ligesom ξανθὴ κόμη tillægges Achilles, ξανθαὶ τρίχες Odysseus; ξανθαὶ ἵπποι, bleggule, isabelfarvede Heste, *Hom.*; (besl. m. ξουθός; skal være af ξέω, ξαίνω, muligen som poleret, glindsende).

*ξανθότης, ητος, ἡ, guul, bruunlig, blond Farve, see frgd.; — ξανθοτριχέω, (θρίξ) har guldgule el. blonde Haar; — ξανθοφαής, 2, (φάος) med guldguult Skin; — ξανθοφυής, 2, (φυή) guldguul, blond af Natur el. Udseende; — ξανθοχίτων, ωνος, 2, (χιτών) med guldguul Klædning el. Indhylling; — ξανθοχολικός, 3, hørende til, passende for en — ξανθόχολος, 2, (χολή) af el. med guul Galde; — ξανθόχροος, 2, ctr. ξανθόχρους; v. ξανθόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρόα, χρώς) med guldguul Farve, Overflade, Hud; — ξανθόω, gior el. farver guldguul; v. — ξανθωπός, 2, (ὤψ) guldguul af Aasyn el. Udseende; — (af ξανθός).

ξάνιον, τό, Uldkam, Uldkarde; alm. Kam; 2) = ἐπίξηνον, Huggeblok; — ξάνσις, ἡ, Uldens Kardning; — ξάντης, ου, ὁ, *fem.* ξάντρια, som karder Uld; — ξαντικός, 3, hørende, skikket til at karde Uld; v. — ξάσμα, τό, kardet Uld; — (af ξαίνω). — ξάω, *inus.*, alene som Stamme til ξαίνω v. til *scabo.*

ξειν-, *jon.* forlænget af ξεν-. — de saaledes begyndende Ord see u. ξεν-. — ξεινήϊον, τό, (ξεῖνος, ξένος) *jon.* f. ξενεῖον, Skienk, Foræring til Giestevennen, ogs. δῶρα ξεινήϊα, *Od.*; undert. alene Giestevennens Bevertning; ogs. alm. Gave til en Ven; undert. *transl.*, Løn, Straf. — ξεινοβάκχη, ἡ, (ξεῖνος, Βάκχη) rasende forelsket i Giestevennen el. den Fremmede, om Medea. — ξεινρίς, ίδος, ἡ, see u. ξενρίς.

*ξεναγέτης, ου, ὁ, som fører de Fremmede el. Giesterne omkring og sørger for dem el. beverter dem, *Pind.*; af — ξεναγέω, fører de Fremmede omkring og underretter dem om Fædrenelandets Skikke; alm. optager og beverter Fremmede; 2) hverver el. anfører Leietropperne, *Xen.*; df. — ξενάγησις, ἡ, = ξεναγία; 2) υἱῶν ξενάγησις, at udtage Sønnerne til Soldater; v. — ξεναγία, ἡ, Commando over el. Anførsel af Leietropperne; af — ξεναγός, 2, (ξένος, ἡγέομαι) som fører de Fremmede omkring; 2) ὁ ξεναγός, Anfører el. Befalingsmand over Leietropperne; (denne egentl. doriske Form er ogs. *attice* den sædvanlige). — ξεναγωγέω, v. ξεναγωγός, (ἄγω, ἀγαγεῖν) = ξεναγέω, ξεναγός.

*ξεναπάτης, ου, ὁ, (ἀπατάω) som bedrager Giestevenner el. Fremmede; df. — ξεναπατία, ἡ, Bedrageri imod Giestevenner el. Fremmede; — ξεναρκής, 2, (ἀρκέω) som hielper, beskytter den Fremmede el. Giestevennen; ξεναρκὴς δίκη, Giestevenskabets Ret, *Pind.*; — ξενεῖον, alm. Form f. d. jon. ξεινήϊον; — ξένη, ἡ, den Fremmede; bes. *a) sc.* γυνή, Giesteninde, fremmed Fruentimmer; *b) sc.* χώρα *s.* γῆ, fremmed Land; *c) sc.* τράπεζα, giestfri Bevertning, Giestfrihed, som ξενία; egentl. *fem.* af ξένος; df. — ξένηθεν, *adv.*, f. ἐκ ξένης *sc.* γῆς, fra et fremmed Land; — ξενηλασία, ἡ, Fremmedes Fordrivelse; ξενηλασίας ποιεῖν, at fordrive Fremmede, *Thuc.*; af — ξενηλατέω, (ἐλαύνω) fordriver Fremmede; v. — ξενία, ἡ, h. *Herod.* altid ξεινίη, (ξένος) at være Fremmed, den Fremmedes Stand og Stilling i Modsætning af Borgerens; ξενίας γραφή, *Dem.*; 2) Giestevenskab, Giestevenskabets Ret; τοῖσι Ἴωσι ξεινίην συνεθήκατο, indgik Giestevenskab med J., *Herod.* 1, 27; df. *b)* Giestevennens el. den Fremmedes Modtagelse og Bevertning; ξεινίην ὁ Πέρσης τοῖσι Ἀκανθίοισι προεῖπε, paalagde at modtage og beverte, *id.* 7, 116; egentl. *fem.* af ξένιος; — (af ξένος).

ξενίζω, *jon.* ξεινίζω, *f.* ίσω, (ξένος) modtager, beverter, beskienker en Fremmed el. en Giesteven; ξείνους ξεινίζειν, *Od.* 3, 355; alm. beverter, trakterer, beskienker; ἐξένιζεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς, *Xen.*; *pass.* Σόλων ὑπὸ τοῦ Κροίσου ἐξεινίζετο, *hospitio exceptus est*, *Herod.*; *Hom.* har ofte *aor. ep.* ξείνισσε (ἐξένισε); 2) indbringer noget Fremmed, Paafaldende, Vidunderligt; om Planter og Dyr, hindrer i Væxten, forstyrrer (ved en for deres Natur fremmed Behandling); *in med.*, finder noget fremmedartet, paafaldende, vidunderligt; 3) *intr.*, er som en Fremmed; taler el. handler paa en usædvanlig el. paafaldende Maade; λέξις ξενίζουσα, fremmed el. usædvanligt Udtryk; διαβε-

βλήκασι μου τὸν πατέρα, ὡς ἐξένιζε, *Dem.*

ξενικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til, vedkommende, passende for Fremmede el. Giestevenner; ξεινικὰ νόμαια, ἱρά, fremmede Sæder, *etc., Herod.*; εἰ τὰ ξενικὰ (*sc.* τέλη) ἐτέλει, de Fremmedes Afgift, *Dem.*; 2) τὸ ξενικόν, o. τὰ ξενικά, στράτευμα, στρατεύματα, = οἱ ξένοι, Leietropperne; o. — ξένιος, 3, *att.* ogs. 2, *jon.* ξείνιος, hørende til en Giesteven el. til Giestevenskab, τράπεζα, *Od.*; giestfri, giestmild; Ζεὺς ξένιος, som Giestevenskabets og Giesterettens Beskytter; *b)* τὸ ξένιον *sc.* δῶρον, ogs. τὰ ξένια, τὰ ξείνια, Foræring el. Skienk til Giester; ogs. den Fremmedes hele Pleie og Bevertning, *Hom.*; jf. ξεινήϊον; *c)* ἐπὶ ξένια, ἐπὶ ξενίαν, o. ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν, at indbyde til Giest; ἐπὶ ξενίᾳ s. ξενίᾳ δέχεσθαι, at modtage, beverte med Giestfrihed; jf. ξενία; - (af ξένος).

ξένισις, ἡ, (ξενίζω) Giestevennens el. den Fremmedes Bevertning. — ξένιομα, τό, (ξενίζω Bem. 2) Forundring over det Fremmede el. Paafaldende. — ξενισμός, ὁ, = ξένισις; skadelig Virkning af det indbragte Fremmede el. Usædvanlige; jf. ξενίζω Bem. 2; ogs. det Fremmede, Paafaldende, Stødende. — ξενιτεία, ἡ, den Fremmedes, Reisendes, Leiesoldatens Stand, Stilling, Levemaade, o. s. v.; af — ξενιτεύω, (ξένος) = ξενίζω Bem. 1; 2) ofte ogs. *in med.*, er fremmed, lever el. opholder mig iblandt Fremmede; er paa Reiser; *b)* er i fremmed Krigstieneste, tiener som Leiesoldat.

*ξενοδαϊκτής, οῦ, ὁ, (δαΐζω) som myrder Giestevenner el. Fremmede; — ξενοδαίτης, ου, ὁ, (δαίομαι) som opæder Fremmede el. Giestevenner; — ξενοδοκεῖον, o. -δοχεῖον, τό, hvor Giester el. Fremmede modtages, Giestestue, Vertshuus, Herberge; af — ξενοδοκέω, o. -δοχέω, er - ξενοδόκος, o. ξενοδόχος, 2, (δέχομαι) som optager, beverter, herbergerer Giestevenner, Giester, Fremmede; h. *Hom.* er ξεινοδόκος altid Verten, ξεῖνος, Giesten; 2) et Vidne; df. — ξενοδόχημα, τό, = ξενοδοχεῖον; — ξενοδοχία, ἡ, Giestevennens, Giestens el. den Fremmedes Modtagelse og Bevertning; af — ξενοδόχος, 2, (δέχομαι) = ξενοδόκος; o. — ξενοδώτης, ου, ὁ, (δίδωμι) egentl. Giestgiver, Vert; sædv. *epith.* til Bacchus; - (af ξένος).

*ξενόεις, εσσα, εν, fuld af Giestevenner el. Fremmede; — ξενοθυτέω, (θύω, θύτης) offrer (slagter) Giester el. Fremmede; — ξενοκοπέω, (κόπτω) slaaer, mishandler Giester el. Fremmede; — ξενοκρατέομαι, (κρατέω) beherskes af Fremmede, bes. af Leietropper; — ξενοκτονέω, er - ξενοκτόνος, 2, (κτείνω) som myrder Giestevenner el. Fremmede; df. — ξενοκτονία, ἡ, Mord paa Giestevenner el. Fremmede; - (af ξένος).

*ξενολογέω, er - ξενολόγος, 2, (λέγω, samler) som samler Leiesoldater, som hverver Fremmede til Krigstieneste; df. — ξενολογία, ἡ, Fremmedes Samlen el. Hverven til Leiesoldater; o. — ξενολόγιον, τό, en Hær af Leiesoldater, Leietropper; — ξενομανέω, er - ξενομανής, 2, (μαίνομαι) som har en rasende Lidenskab el. Forkiærlighed for fremmede Mennesker, Sæder, Vaner, o. dl.; df. — ξενομανία, ἡ, rasende Lidenskab el. Forkiærlighed for det Fremmede og Udenlandske; — ξενοπαθέω, (παθεῖν) noget forekommer mig fremmed, paafaldende, jeg føler Mistro imod noget, fordi jeg ikke er vant dertil; o. — ξενοπρεπής, 2, (πρέπω) som sømmer el. anstaaer en Fremmed; 2) som har et fremmed Udseende; - (af flgd.).

ξένος, ὁ, *jon.* ξεῖνος, Fremmed; Giest; *a)* Giesteven; - (Giestevenner forpligtede sig tilligemed Efterkommere ved Gaver, ved visse Religionsskikke, og under Beskyttelse af Ζεὺς ξένιος, til giensidigen at modtage, beverte og hielpe hinanden; df. h. *Hom.* ξεῖνος πατρώϊος, ogs. παλαιός; dog heder Verten sædv. ξεινοδόκος, derimod den Fremmede som nogens Giesteven, ξεῖνός τινος s. τινι;) - *b)* enhver Fremmed, der søger Bistand, ἱκέτης, el. er i Trang, πτωχός, heder ligeledes ξεῖνος, og er som saadan under Giesterettens Beskyttelse; df. ogs. alm. som venlig Tiltale til Fremmede, ὦ ξένε, ligesom ὦ φίλε, Kiære! min Ven! *c)* alm. Fremmed, Ubekiendt, *oppon.* πολίτης; men Udlænding, Barbar, rimel. alene h. Lacedæmonierne, *Herod.* 9, 11; *d)* *att.*, Leiesoldat.

ξένος, 3, *att.* ogs. 2, *jon.* ξεῖνος, *adv.* ξένως, fremmed; ξεῖνε πάτερ, ἄνθρωποι ξεῖνοι, *Hom.*; *b)* *att.*, ξένος τινός, fremmed i, ubekiendt med noget, *Soph.*; ligel. ξένως ἔχω τινός, er fremmed deri; *c)* fremmed, ny, paafaldende, overraskende. — ξενόστασις, ἡ, (στάσις) som ξενοδοκεῖον, Station, Herberge for Giestevenner el. Fremmede; o. — ξενοσύνη, ἡ, *jon.* ξεινοσ., *Od.*, Giestfrihed, Giestevenskab, Giesteret; (af ξένος).

ξενότῑμος, 2, (τιμάω) som ærer Giestevenner el. Fremmede; — ξενοτροφέω, er - ξενοτρόφος, 2, (τρέφω) som ernærer, underholder Giestevenner el. Fremmede; bes. som underholder Leiesoldater; - denne Handling, ξενοτροφία, ἡ; — ξενοφονέω, er - ξενοφόνος,

2, (φονεύω) som myrder Giestevenner el. Fremmede; — ξενοφυής, 2, (φυή) af fremmed, usædvanlig Natur, Dannelse, Beskaffenhed; o. — ξενοφωνέω, er — ξενόφωνος, 2, (φωνή) som taler et fremmed el. udenlandsk Sprog; som bruger usædvanlige Ord el. Udtryk; df. — ξενοφωνία, ἡ, fremmed Sprog, usædvanlig Tale; - (af ξένος).

ξενόω, (ξένος) gior til Giesteven; sædv. *in med.*, ξενοῦσθαί τινι, at stifte Giestevenskab med nogen; h. *Xen.* ogs., ligesom ξενοῦσθαι παρά τινι h. *Herod.*, at tage ind til nogen, at beværtes af nogen; ξενοῦσθαί τινα, at modtage og beverte nogen som Giesteven, *Æsch.*; 2) *in med.*, er en Fremmed, lever i et fremmed Land, *Soph.*; oftere *in pass.*, bringes, drives ud iblandt Fremmede; 3) alene sild. *in act.*, ξενοῦν τινά τινος, at berøve nogen noget. — ξενύδριον, o. ξενύλλιον, τό, *dim.* af ξένος. — ξενών, ῶνος, ὁ, (ξένος) de Fremmedes Værelse, Giestekammer, som ξενοδοχεῖον. — ξένωσις, ἡ, (ξενόω Bem. 2) at giores til en Fremmed, at hensættes i en ny og usædvanlig Tilstand.

ξερίς, ίδος, ἡ, = ξυρίς. — ξερός, 3, *jon.* f. ξηρός, tør; ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, f. πρὸς ξερὰν ἤπειρον, imod det tørre Fastland, *Od.* 5, 402; (besl. m. σχερός, χέρσος). — *ξέσις, εως, ἡ, Skraben, Kradsen; Glatten, Poleren, Afsliben; ogs. Udskæren, Udhuggen i Steen el. Træ; — ξέσμα, τό, det Skrabede, Glattede, Polerede; *b)* hvad der gaaer af ved Polering, Affald, Spaaner, o. dl.; 2) = ξόανον; o. — ξεσμός, ὁ, = ξέσις; - (af ξέω). — ξέσσε, *ep.* f. ἔξεσε, 3 *sing. aor.* 1 *act.* af ξέω. — ξέστης, ου, ὁ, *dim.* ξεστίον, τό, d. lat. *sextarius*, i Rom = 20 Unser.

*ξεστός, 3, skrabet, kradset; glattet, poleret, hovlet, behugget, filet, sleben, o. dl., bes. om Arbeider af Træ, Steen og Horn; ξεσταὶ αἴθουσαι, af polerede Stene, *Il.*; df. — ξεστουργία, ἡ, Behuggen, Poleren, o. s. v.; o. — ξέστρον, τό, Værktøi, hvormed man behugger, polerer, o. s. v.; af — ξέω, *f.* ξέσω, *ep.* ogs. ξέσσω, *pf. pass.* ἔξεσμαι, skraber, kradser; glatter, polerer; udskærer, udhugger, bearbeider; (besl. m. ξαίνω, ξύω).

ξηνός, ὁ, = κορμός, Klods, Blok, sædv. ἐπίξηνον. — ξηραίνω, *f.* -ᾰνῶ, *aor.* ἐξήρᾱνα, *pass.* ἐξηράνθην, *pf. pass.* ἐξήρασμαι, *Herod.*, o. ἐξήραμμαι, (ξηρός) tørrer, udtørrer; udtømmer *ex.* et Bæger, *sicco.* — ξηραλειπτέω, o. ξηράλειψις, ἡ, = ξηραλοιφέω, ξηραλοιφία. — ξηραλοιφέω, (ξηρός, ἀλείφω) salver mig tør, d. e. uden først at bruge Bad; - fordi denne Indsalvningsmaade anvendtes foran Brydningen, saa bruges ogs. ξηραλοιφεῖν h. *Plut.* om samtlige Legemsøvelser; df. — ξηραλοιφία, ἡ, Handlingen ξηραλοιφεῖν.

*ξήρανσις, ἡ, Tørren; Tørhed; — ξηραντικός, 3, tørende, skikket til at tørre; — ξηρασία, ἡ, Tørhed; — ξήρασις, ἡ, *inc.*, o. ξηρασμός, ὁ, = ξήρανσις; - (af ξηραίνω). — ξηράφιον, o. ξήριον, τό, tørt Strøpulver; o. — ξηρή, ἡ, *sc.* γῆ, det tørre el. faste Land, *continens*; - (af ξηρός). — ξηρίς, ίδος, see u. ξυρίς.

ξηροβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) gaaende paa det Tørre; df. — ξηροβατικός, 3, som kan gaae paa det Tørre; = ξηροβιωτικός, 3, (βιόω) som lever el. kan leve paa det Tørre el. paa Landjorden; — ξηροκακοζηλία, ἡ, κακοζηλία forbunden med Tørhed i Stilen; — ξηρόκαρπος, 2, (καρπός) af el. med tørre Frugter; — ξηροκέφαλος, 2, (κεφαλή) med tørt Hovede; — ξηρόκολλα, ἡ, (κόλλα) tørt Liim hos Guldarbeiderne; — ξηροκολλούριον, τό, tør Øiensalve; — ξηρολουτρέω, bruger tørt Bad, *ex.* Bad af hed Sand; — ξηρόμυρον, τό, tør Salve, vellugtende Strøpulver; o. — ξηρονομικός, 3, (νομός) græssende paa det Tørre; - (af ξηρός).

*ξηροποιέω, er — ξηροποιός, 2, (ποιέω) som gior tør, som tørrer el. udtørrer; — ξηροπόταμος, ὁ, (ποταμός) Strøm el. Flod, som udtørres om Sommeren, ellers χείμαῤῥος; — ξηροπυρία, ἡ, tørt Svedebad; o. — ξηροπυρίτης, ου, ὁ, ἄρτος, = αὐτοπυρίας; af — ξηρός, 3, tør, udtørret; om Stemmen, hæs; indtørret, maver; udtømmet, svækket; ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν τινά, at bringe nogen paa det Tørre, at berøve nogen Alt, *Theocr.*; ogs. fastende, *siccus*; ἡ ξηρά, *jon.* ξηρή, *sc.* γῆ, see u. ξηρή; (besl. m. ξερός, s. m. s., ligel. m. σκηρός, σκιῤῥός, χέρσος, o. fl.).

*ξηρόσαρκος, 2, (σάρξ) af el. med tørt Kiød; — ξηροσμύρνη, ἡ, (σμύρνα) tør Myrrhe; — ξηροτήγανον, τό, = τήγανον, Digel, Pande; — ξηρότης, ητος, ἡ, Tørhed, Maverhed; — ξηροτριβέω, gnider tør; df. — ξηροτριβία, ἡ, tør Gnidning; — ξηροτροφικός, 3, (τρέφω) levende el. nærende sig paa det Tørre; 2) som elsker tørre Spiser; — ξηροφαγέω, (φαγεῖν) spiser tør Mad; df. — ξηροφαγία, ἡ, at spise tør Mad; — ξηροφθαλμία, ἡ, Tørhed og Betændelse i Øinene; af — ξηρόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) som li-

der af denne Svaghed; — ξηρόφλοιος, 2, (φλοιός) med tør Bark. — ξηρόφωνος, 2, (φωνή) med tør. el. hæs Stemme; — ξηρώδης, 2, (εἶδος) ligesom tør el. fortørret; o. — ξήρωσις, ἡ, (som af ξηρόω) = ξήρανσις; - (af ξηρός).

ξιρίς, ίδος, ἡ, = ξυρίς. — ξίφαι, ῶν, αἱ, (ξίφος) Høvljern. — ξιφείδιον, τό, = ξιφίδιον, dim. af ξίφος. — *ξιφήρης, 2, (ἄρω) væbnet el. rustet med Sværd; — ξιφηφορέω, er- ξιφηφόρος, 2, (φέρω) som bærer Sværd; df. — ξιφηφορία, ἡ, at bære et Sværd; — ξιφίας, ου, ὁ, hvad der ligner et Sværd; bes. a) Sværdfisken; b) etslags Komet; — ξιφίδιον, τό, dim. af ξίφος, lidet Sværd; — ξιφίζω, dandser med udstrakte Hænder (som om jeg holdt et Sværd); alm. strækker Hænderne ud; — ξιφίον, τό, dim. af ξίφος; 2) etslags Plante, gladiolus communis, Sværdblomst; o. — ξιφιός, ὁ, = ξιφίας; - (af ξίφος).

ξίφισμα, τό, o. ξιφισμός, ὁ, etslags Krigerdands med Sværd; 2) Fægten med Sværd; — ξιφιστήρ, ῆρος, o. ξιφιστής, οῦ, ὁ, som τελάμων, Sabelgehæng, balteus; o. — ξιφιστύς, ύος, ἡ, jon. = ξιφισμός; - (af ξιφίζω). — *ξιφοδήλητος, 2, (δηλέω) ombragt med Sværd; θάνατος ξιφοδ., Død ved Sværdet, *Æsch.*; — ξιφοδρέπανον, τό, seglformet Sværd, ellers ἅρπη. — ξιφοειδής, 2, (εἶδος) sværdformet; — ξιφοθήκη, ἡ, Sværdskede; — ξιφοκτονέω, dræber med Sværd; af — ξιφοκτόνος, 2, (κτείνω) som dræber med Sværd; δίωγμα ξιφοκτ., dræbende Stød med Sværdet; 2) pass., ξιφόκτονος, dræbt med Sværd; — ξιφομάχαιρα, ἡ, Sabelsværd, jf. ξίφος; o. — ξιφοποιός, 2, (ποιέω) Sværdfeier; - (af flgd.).

† ξίφος, εος, τό, Sværd, Sabel, μέγα, ὀξύ, ogs. ἀμφηκες, tveægget, o. χάλκεον, af Erts, *Hom.*; sild. er ξίφος, det lige Sværd, μάχαιρα, den krumme Sabel; 2) et sabelformet Been i Blæksprutens Ryg; (skal være besl. m. ξύω); df. — ξιφουλκέω, er- ξιφουλκός, 2, (ἕλκω) som drager Sværdet; df. — ξιφουλκία, ἡ, at drage Sværdet. — ξιφουργός, 2, (ἔργον) = ξιφοποιός. — ξιφοφορέω, o. ξιφοφόρος, = ξιφηφορέω, ξιφηφόρος. — ξιφύδριον, τό, dim. af ξίφος; 2) etslags Musling, ellers τελλίνη.

ξοανογλύφος, 2, (γλύφω) som udskærer Billeder; ὁ ξοανογλ., Billedskærer; af — ξόανον, τό, (ξέω) udskaaret Arbeide, udskaaret el. udhugget Billede; alm. Guderbillede; ogs. Metalbillede, støbt Billede; — df. ξοανοποιΐα, o. ξοανουργία, ἡ, (ποιέω, ἔργον) at udskære, udhugge Billeder. — ξοΐς, ΐδος, ἡ, Værktøi, hvormed man udskærer el. udhugger, Formskærerkniv, Meisel; o. — ξόος, ὁ, = ξέσις; (af ξέω). — ξουθόπτερος, 2, (πτερόν) med gule el. brunlige Vinger, om Bierne; af — ξουθός, 3, ogs. 2, som ξανθός, guul, guulagtig; brunlig, see frgd.; 2) sild. spæd, tynd; fiin, høi, om Stemmen; (skal være besl. m. ξέω).

ξυάλη, o. ξυήλη, ἡ, (ξύω) = κνῆστις, Værktøi til at skrabe med, Formskærerkniv, Rasp, o. dl.; 2) *lacon.*, en seglformet Dolk. — ξυγκ-, de saaledes begyndende Ord see u. συγκ-. — ξυηρός, 3, (ξύω) skrabet, glattet, inc. — *ξυλαλόη, ἡ, Aloetræ, sild. f. ἀγάλλοχον; — ξυλάριον, τό, dim. af ξύλον, lidet Stykke Træ; — ξυλεία, ἡ, Skoven, at fælde el. hente Ved, lignatio; 2) det samlede Ved el. Træ, Bygningsved, som ξύλωσις; af — ξυλεύομαι, skover, fælder, samler, henter Ved, lignor; df. — ξυλεύς, έως, ὁ, som skover, som samler, henter, sælger Ved el. Brænde; o. — ξυλευτής, οῦ, ὁ, = ξυλουργός; - (af ξύλον).

*ξυληβόρος, 2, (βορά) som æder Træ; — ξυληγέω, er- ξυληγός, 2, (ἄγω) som fører, bærer Ved el. Brænde; — ξυληφθόρος, 2, = ξυλοφθόρος; — ξυλήφιον, τό, skal rimel. hede ξυλίφιον, s. m. s.; — ξυλία, ἡ, = ξυλεία; — ξυλίζομαι, henter el. samler Brænde; — ξυλικός, 3, af Træ; hørende til Træer; καρποὶ ξυλ., Træfrugter; — ξυλινός, 3, af Træ, giort af Træ, *Herod.*; *transl.*, af Træ, stiv, uskikket; 2) (ξύλον Bem. 3) giort af Bomuld. — ξυλισμός, ὁ, (ξυλίζομαι) = ξυλεία, Skoven: — ξυλίτης, ου, ὁ, af Træ, som ligner Træ; o. — ξυλίφιον, τό, = ξυλύφιον, inc.; - (af ξύλον).

ξυλλ-, de saaledes begyndende Ord see u. συλλ-. — *ξυλοβάλσαμον, τό, (βάλσαμος) Ved af Balsamtræet; — ξυλόβολον, τό, (βάλλω) = ξυλοθήκη; — ξυλογλύφος, 2, (γλύφω) som udskærer i Træ; — ξυλογραφέω, (γράφω) skriver paa Træ el. paa en Trætavle; — ξυλοειδής, 2, (εἶδος) træagtig; træfarvet; — ξυλο-θήκη, ἡ, Vedhammer, Brændeoplag; — ξυλο-κανθήλια, τά, Pakfadel af Træ; — ξυλο-κασσία, ἡ, etslags Caneel; — ξυλοκαστέλλιον, τό, (castellum) lidet Træhuus; — ξυλοκέρατα, τά, sild. = κεράτιον; — ξυλο-κιννάμωμον, τό, Ved af Caneeltræet; o. — ξυλόκοκκα, τά, sild. = ξυλοκέρατα; - (af ξύλον).

*ξυλόκολλα, ἡ, (κόλλα) Træliim; — ξυλοκοπέω, er- ξυλοκόπος, 2, (κόπτω) som fælder Træ, som

hugger Brænde; 2) som slaaer med en Stok; df. — ξυλοκοπία, ἡ, at fælde el. hugge Ved; 2) Stokkeprygl; — ξυλοκόπος, see u. ξυλοκοπέω; ogs. som *subst.*, ὁ ξυλοκ-, Værktoi, hvormed Træ fældes el. tilhugges; *b*) en Træpikker (Fugl); — ξυλο-λυχνοῦχος, ὁ, Trælysestage; — ξυλομᾰνεῖν, (μαίνομαι) at skyde alt for stærkt i Træet, om Planter; o. — ξυλομιγής, 2, (μίγνυμι) blandet med Træ; - (af flgd.).

ξύλον, τό, [ῡ], Træ, Ved, Brænde, Tommer; alm. et Stykke Træ; hvad der er giort af Træ; bes. *a*) Stok, Kiæp, Prygl; *b*) Kors, Galge; Halstræ, Træ el. Stok til Forbrydere, df. δῆσαί τινα ἐν ξύλῳ; Vexlererens Bord, Bank; *d*) πρῶτον ξύλον i d. athen. Theater, den forste Bænk, hvor πρύτανες og πρόεδροι (πρωτόβαθροι) sade; 2) h. *Alexandr.* ogs. det levende Træ, Træet paa Roden; 5) Bomuldstræet; dog forklares εἵματα ἀπὸ ξύλων h. *Herod.* ved Klæder af Bast el. Bark, βίβλος; 4) som Længdemaal, 4½ Fod el. 3 πήχεις; - (rimel. af ξύω).

* ξῠλοπᾰγής, 2, (πήγνυμι) sammenfoiet el. bygget af Træ; — ξῠλο-πέδη, ἡ, Fodblok af Træ; — ξυλόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med Træfodder; — ξυλοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) Træ- el. Tommerhandler; — ξυλόσπογγος, ὁ, ogs. ξυλοσπόγγιον, τά, (σπόγγος) en til en Stok befæstet Svamp; — ξυλοστεγής, 2, (στέγη) med Dække el. Tag af Træ; — ξυλοσχίστης, ου, ὁ, (σχίζω) som klover Træ el. Brænde; — ξυλοτόμος, 2, (τέμνω) som skærer el. hugger Træ; ὁ ξυλοτ-, Brændehugger; o. — ξυλότονα, τά, (τείνω) ὄργανα, Bue o. andre Instrumenter, hvis Strænge spændes med elastisk Træ; - (af ξύλον).

*ξῠλοτρόφος, 2, (τρέφω) nærende el. frembringende Træ; — ξῠλοτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω) som gnaver el. æder Træ; — ξυλουργέω, er - ξυλουργός, 2, (ἔργον) som arbeider i Træ, som bearbeider Træ; df. — ξυλουργία, ἡ, Træets Bearbeidelse; o. — ξυλουργικός, 3, horende, skikket, tienlig til at forarbeide Træ; — ξῠλουργός, 2, see u. ξυλουργέω; ὁ ξυλουργ., Tommermand, Snidker, Billedskærer; — ξυλοφάγος, 2, (φαγεῖν) ædende Træ; — ξυλοφᾰνής, 2, (φαίνομαι) der seer ud som Træ, som udenpaa ligner Træ; — ξυλοφθόρος, 2, (φθείρω) som fordærver Træ; — ξυλοφορέω, er - ξυλοφόρος, 2, (φέρω) som bærer Træ el. Brænde; som bærer en Stok el. Knippel; - denne Handling, ξυλοφορία, ἡ; - ξυλοφορικός, 3, horende, skikket dertil; o. — ξυλόφρακτος, 2, (φράσσω, φράγνυμι) indhegnet, befæstet med Træ; bygget af Træ; - (af ξύλον).

* ξυλοχάρτια, τά, (χαρτίον) Skrivertavler af Træ; — ξυλοχίζομαι, *dor.* ξυλοχίσδομαι, = ξυλίζομαι; af — ξύλοχος, ὁ, o. ἡ, (ἔχω) skovrig Egn, en med Skov el. Busker bevoxen Strækning, Vildnis; df. Dyrenes Smuthuller i Skoven; ἐν ξυλόχῳ λέοντος, *Od.*; — ξυλόω, gior el. forvandler til Træ; *in med.*, at blive til Træ; 2) gior, bygger, sammenfoier af Træ; — ξυλύφιον, τό, *dim.* af ξύλον, lidet Stykke Træ; — ξυλώδης, 2, = ξυλοειδής; ogs. rig paa Træ; o. — ξυλών, ῶνος, ὁ, Vedhammer, Brænde- el. Træoplag; - (af ξύλον). — ξύλωσις, ἡ, Træværket i en Bygning; 2) = ξυλεία; o. — ξυλωτής, οῦ, ὁ, = ξυλεύς; - (af ξυλόω).

ξυμ-, de saaledes begyndende Ord see u. συμ-. — ξύν, gammel attisk f. σύν, ex. ofte h. *Thuc.*, ogs. undert. h. *Hom.* for Versets Skyld, bes. i Sammens.; - de med ξυν- begyndende Ord see u. συν-. — ξῡνάν, ᾶνος, ὁ, = flgd., *Pind.*; formet som νεᾶνες. — ξῡνάων, ονος, ὁ, *dor.* f. ξυνήων, *id.* — ξῠνεείκοσι, *ep.* f. ξυνείκοσι, συνείκοσι, tyve tilsammen, *Od.* — ξῡνεών, ῶνος, ὁ, *jon.* f. ξυνήων. — ξῡνῇ, *adv.*, = κοινῇ; egentl. *dat. fem.* af ξυνός.

ξῡνήϊος, 3, *jon.* f. *inus.* ξύνειος, = ξυνός; ξυνήϊα, fælles Eiendom, hvad der endnu ikke er deelt, *Il.* — ξῡνήων, ονος, ὁ, *dor.* ξυνάων, *ctr.* ξυνάν, (ξυνός) = κοινωνός, som er deelagtig i noget, τινός, Deeltager, Staldbroder. — ξύνιε, o. ξυνίει, *imperat. præs.* til ξυνίημι, see u. συνίημι. — ξύνιον, *ep.* f. ξυνίεσαν, 3 *pl. impf.* til ξυνίημι, συνίημι.

ξῡνοδοτήρ, ῆρος, ὁ, (δίδωμι) Algiver, som giver Alle Glæder, *epith.* til Apollo; af — † ξῡνός, 3, = κοινός, fælles, almindelig, vedkommende el. tilhorende Alle; ξυνὸς Ἐνυάλιος, *Mars communis Il.*; ξυνὸν δόρυ, Forbund, *Soph.*; ξῡνῇ som *adv.* = κοινῇ; (ξυνός er alene som Dialekt forskielligt fra κοινός, o. besl. m. ξύν, σύν); df. — ξυνόφρων, ονος, 2, (φρήν) ligesindet; — ξῡνοχαρής, 2, (χαίρω) som glæder Alle, *epith.* til Apollo; — ξυνόω, gior almindelig, meddeler Alle, som κοινόω; o. = ξυνωνία, ἡ, = κοινωνία.

ξῠραῖος, 3, (ξυράω) klippet. — ξυράφιον, τό *dim.* af ξυρόν. — ξῠράω, *jon.* ξῠρέω, klipper, bes. klipper Haaret, rager; ξυρεῖ ἐν χρῷ, det tager Skinnet med, det medforer den yderste Fare, *Soph.*; men λέοντα ξυρεῖν, at klippe en Love, om et farligt Foretagende, *Plato*; *in med.*, at rage sig, at lade sig klippe el. rage; o. — ξυρήκης, 2, (ἀκή) skærende

el. skarp som en Ragekniv; *b)* som skærer, klipper, rager skarpt af; 2) *pass.*, skarpt el. glat afskaaren, afklippet, raget; ogs. = ξυρήσιμος; – (af ξυρόν).

ξύρησις, ἡ, v. *ξυρησμός*, ὁ, Afklippen, Beklippen; — *ξυρήσιμος*, 2, til at klippe; v. — *ξυρίας*, ου, ὁ, med klippet Haar; (af ξυράω). — *ξυριάω*, *desid.* af ξυράω, har Lyst til at klippes el. rages, trænger dertil. — *ξυρίζω*, v. *ξυρίζομαι*, sild. Form f. ξυράω. — *ξυρίον*, τό, *dim.* af ξυρόν. — *ξυρίς*, ιδος, ἡ, etslags fryderagtig Plante, som Sværdlillien, rimel. af dens Lighed med en Rageniv, ξυρόν. — *ξυροδόκη*, v. -δόχη, ἡ, (ξυρόν, δέχομαι) v. *ξυροθήκη*, ἡ, Foderal el. Hylster til en Ragekniv.

ξυρόν, τό, (ξύω) Ragekniv; ofte som Ordsprog, ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἵστασθαι, ἔχεσθαι, ἐπὶ ξυροῦ εἶναι, ogs. h. *Soph.* ἐπὶ ξυροῦ τύχης βεβηκέναι, (hvad der sættes paa Eggen af en Ragekniv, maa nemlig strax falde til en af Siderne), alts. at svæve paa en Knivsed, at være ved Udfaldet, i det afgiørende Øieblik, i høieste Fare, o. dl., jf. ἀκμή. — *ξυρός*, οῦ, ὁ, sield. v. sild. f. ξυρόν. — *ξυροφορέω*, (ξυρόν, φέρω) bærer en Ragekniv. — *ξύρω*, sild. Biform af ξυράω, rimel. alene *in. med.* *ξύρομαι*, rager el. klipper mig, lader mig rage el. klippe.

**ξύσιλος*, 2, skabbet; — *ξύσις*, ἡ, Skraben, Kradsen; Kloen; — *ξύσμα*, τό, det Skrabede, Kradsede; Afgang, Affald ved Skrabning, *strigmentum*, *ramentum*; det Sønderrevne; ξύσματα τῶν ὀθονίων, = μοτόν, Charpie; alm. fine og løsrevne Dele, Solstøv; ogs. *ξύσματα*, som γράμματα, indgraven el. raderet Skrift; alm. skrabet el. saaret Sted, Stribe efter Slag, Ar efter Saar, o. dl.; df. — *ξυσμάτιον*, τό, *dim.* af ξύσμα; v. — *ξυσματώδης*, 2, (εἶδος) lignende ξύσμα, Affald, Afgang, fuld deraf; — *ξυσμή*, ἡ, = ξύσμα, sield.; v. — *ξυσμός*, ὁ, Skraben, Kradsen; ogs. Kløe, at have Kløe, som κνησμός; – (af ξύω).

ξυσταρχέω, er — *ξυστάρχης*, ου, ὁ, (ἄρχω) Forstander for en ξυστός el. Øvelsesplads, omtr. som γυμνασιάρχης. — *ξυστήρ*, ῆρος, ogs. ξύστης, ου, ὁ, (ξύω), som skraber, kradser; 2) Værktøi, hvormed man skraber, kradser, indgraver, *scalprum*; df. — *ξυστήριος*, 3, hørende, skikket til at skrabe, kradse, indgrave, o. dl.; τὸ *ξυστήριον*, = ξυστήρ Bem. 2. — *ξυστικός*, 3, (ξύω) skrabende, kradsende, bidende; 2) hørende til en ξυστός. — *ξυστίς*, ιδος, ἡ, *att.* ogs. ξύστις, (ξύω) lang, fiin og slæbende Kappe, Kaabe, Talar; 2) = ξυστρίς.

ξυστοβόλος, 2, (βάλλω) som kaster Spyd el. Landse; af — *ξυστόν*, τό, Kastespydets Stang el. Skaft; om Aiar hedder det *Il.*, 15, 677, 8, νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι, Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ; alm. Stang, Skaft; ogs. som δόρυ, Spyd, Kastespyd, Landse; 2) etslags Værktøi, Lineal, Retholt, o. dl., som brugtes af Tømmermænd og Murere; 2) h. Romerne er *xystum* = flgd. Bem. 2; (egentl. *neutr.* af *adject.* ξυστός).

ξυστός, ὁ, en jevnet og bedækket Søilegang i Gymnasierne, hvor man foretog Legemsøvelser, ogs. spadserede om Vinteren; i Elis ogs. den hele Øvelsesplads; man sammenligner, ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, *Od.* 4, 627; 2) h. Romerne etslags aaben Terrasse foran Søilegangene ved deres Landhuse, ogs. *xystum*; (egentl. *adject.* *mascul.* af flgd., hvorved man supplerer δρόμος). — *ξυστός*, 3, (ξύω) skrabet, glattet, poleret, *rasus*. — *ξυστοφόρος*, 2, (φέρω) bærende Spyd el. Landse, ξυστόν.

ξύστρα, ἡ, v. *ξυστρίς*, ιδος, ἡ, Værktøi til at skrabe med, bes. Badeskraber, f. d. ældre στλεγγίς; ogs. alm. Hestestrigle; h. Lægerne, Instrument til at indgyde Fluida; 3) Cannelering el. Rifle paa Søilerne, *stria*. — *ξυστρολήκυθος*, ὁ, = στλεγγιδολήκυθος, *gramm.* — *ξύστρον*, τό, som ξύστρα, Værktøi til Skraben, Kradsen, Glatten, Poleren. — *ξυστροποιός*, 2, (ποιέω) som giør ξύστρας; — *ξυστρο-φύλαξ*, ἄκος, ὁ, Foderal el. Hylster til en ξύστρα; v. — *ξυστρωτός*, 2, (som af ξυστρόω) som er bearbeidet ujevn, *rasilis*; bes. om Søiler, riflet, *striatus*; see u. ξύστρα Bem. 3; – (af ξύστρα).

ξύω, *f.* ξύσω [oftest ῡ], skraber, kradser, afgnider; λίστροισιν δάπεδον ξῦον, rensede med Skrabejern, *Od.*; *b)* alm. giør fiin el. glat, forarbeider fiint; *ex.* ἑανὸν ἔξυσ' ἀσκήσασα, *Il.* 14, 179; sild. ogs. forarbeider, udskærer i Træ, o. dl.; jf. ogs. ἀποξύω; (besl. m. *inus.* ξάω, v. m. ξέω).

O.

Ο, ο, ὂ μικρόν, det lille el. korte *ο*, *oppon.* *ὂ μέγα*, det store, lange, dobbelte *ο*, (*ω* f. *οο*), det femtende Bogstav i det græske Alphabet; som Tal, *ο'* = 70, men *,ο* = 70000; (oprindeligen benævntes dette Bogstav *οὖ*, ligesom *ε* benævntes *εἰ*); — med *ὂ μικρόν* foregaae følgende Forandringer: 1) *a) æol.* sættes *ο* f. *ου*, *ex.* *βολά*, *βόλομαι*, f. *βουλή*, *βούλομαι*, ligel. f. *α*, *ex.* *στροτός* f. *στρατός*, *θροσέως* f. *θρασέως*, o. ligel. f. *ω*, *ex.* *ὄρα* f. *ὥρα*; — omvendt forandres *æol.* *ο* til *ε*, *ex.* *ἔδοντες* f. *ὀδόντες*, o. til *υ*, *ex.* *ὄνυμα* f. *ὄνομα*; — *b) dor.* endes *acc. pl.* 2 *declin.* ogs. paa *ος* f. *ως*, *ους*, *ex.* *Theocr.* 4, 11, *τὼς λύκος* f. *λύκους*; omvendt forlænges *ο dor.* ogs. undert. *ep.* til *οι*, *ex.* *ἀγνοιέω*, *πνοιά*, *etc.*, f. *ἀγνοέω*, *πνοά*; men *jon.* *μοῦνος*, *νοῦσος* f. *μόνος*, *νόσος*; — 2) efter Vellydens Medfor sættes el. bortkastes *ο* (ligesom ogs. *α*) i Ordets Begyndelse, *ex.* *βέλος* – *ὀβελός*, *βρι* – *ὄβριμος*, *δάξ* – *ὀδάξ*, *κέλλω* – *ὀκέλλω*, *ξύω* – *ὀξύς*, *νύσσω* – *ὄνυξ*, *etc.*; ligel. er *nomen* af *ὄνομα*, *dens* af *ὀδούς*, o. fl.; — 3) i Sammensætninger forlænges *ο* ofte bes. til *η*, *dor.* *ᾱ*, *ex.* *θεογενής* – *θεηγενής*, *etc.*, sieldnere til *αι*, *ει*, *οι*, *ω*.

ὁ, ἡ (*dor.* *ἁ*), *τό*, *gen.* *τοῦ* (*dor.* *τῶ*, *jon.* *τοῖο* som *pron.*), *τῆς* (*dor.* *τᾶς*), *τοῦ* (*τῶ*, *τοῖο*), *dat.* *τῷ*, *τῇ* (*dor.* *τᾷ*), *τῷ*, *acc.* *τόν*, *τήν* (*dor.* *τάν*) *τό*; *dual.* *τώ*, *τά*, *τώ*, *gen.* o. *dat.* *τοῖν*, *ταῖν*, *τοῖν*; *pl.* *οἱ* (*dor.* ogs. *τοί*, ogs. *Herod.* 1, 186, *Æsch. Pers.* 424, o. *Saph. Aj.* 1404), *αἱ* (*dor.* ogs. *ταί*), *τά*, *gen.* *τῶν*, *τῶν* (*jon.* *τάων*, *dor.* *τᾶν*), *τῶν*, *dat.* *τοῖς* (*jon.* *τοῖσι*), *ταῖς* (*jon.* *τῇσι*, *ταῖσι*), *τοῖς*, *acc.* *τούς* (*æol.* o. *dor.* *τός*, *τώς*), *τάς*, *τά*; — (de m. *τ* begyndende Former henvise til den oprindelige Form *τός*, *τή*, *τό*, jf. ogs. *αὐτος*; ogs. er *ὁ* oprindel. det i Udtalen forkortede *ὅς*); — *I)* h. *Hom.* forekommer *ὁ*, *ἡ*, *τό*, alene som *pronom.*, 1) som *relat.* *ex.* – *μῦθον*, *ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί*, *Il.* 1, 388; — ligel. h. *Herod.*, *ex.* 5, 37, – *τοὺς* (*οὓς*) *δ' ἔλαβε τυράννους*, – *τούτους δὲ ἐξεδίδου*; men *att.* alene h. *Trag.* o. *in casib. obl.*, *ex.* *Æsch. Agam.* 533, *Soph. Oed. T.* 1379; – 2) oftere som *demonstr.*, *ex.* *Χρύσην* –, *ὁ γὰρ ἦλθε*, *Il.*, 1, 12; jf. *Il.* 10, 352, *Od.* 13, 79, *etc.*; – begge Pronomer synes at forekomme *Il.* 1, 125, *Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται*, (f. *ἃ μὲν* –, *ταῦτα* –; hvor dog Grækeren alene hørte: det vi have røvet –, det el. dette er deelt; – ifølge den i dette Tilfælde forstærkede Udtale vil *Thiersch*, *pag.* 496, m. fl., betone *ὅ* f. *ὁ*, hvorfra dog *Buttm. pag.* 305 raader med vægtige Grunde); – 3) ogs. *att.* bruges *ὁ*, *ἡ*, *τό* f. *demonstr.*, bes. efter *præpos.*, *ex.* *ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο*, *Pl.*; ligel. bes. i Modsætninger og Inddelinger, *ex.* *ὁ μέν* –, *ὁ δέ* –, den ene –, den anden –, el. denne –; hin –; *τὸ μέν* –, *τὸ δέ* –, deels –, deels –; fremdeles *ὁ καὶ ὁ*, den og den, *τὰ καὶ τά*, dette og hiint; ellers oftest *in casib. obliquis*, bes. *in acc.* efter *καί*, *ex.* *καὶ τὸν κελεῦσαι δοῦναι*, *Xen.*; *καὶ τὸν εἰπεῖν*, *ὅτι* –, (*in nom.* sædv. *καὶ ὅς*, *καὶ ἥ*, *καὶ οἵ*), o. *in neutr.*; – eiendommeligen bruger *Hom. demonstr.* *ὁ*, *ἡ*, *τό*, for strax at antyde et følgende Nomen, *ex.* *Αὐτὰρ ὁ μήνιε* – *Πηλέος υἱός*, *Il.* 1, 488, jf. *Od.* 5, 68; paa samme Maade bruges ogs. *μίν* f. *τόν*, *Il.* 13, 315; – 5) umiddelbart foran sit Nomen betegner *ὁ*, *ἡ*, *τό*, dog altid h. *Hom.* en nærmere Bestemmelse, *ex.* *τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον*; den (af ham forlangte) Eed, *Il.* 14, 280; *Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον*, den (bekiendte) Æresgave, *ib.* 1, 167; ligel. bemærker h. *Hom.* *ὁ ἄριστος* (*ὤριστος*) egentl. han, den tappreste, *οἱ ἄλλοι*, de el. hine, de andre, o. s. v.; (dog forberededes herved Overgangen til den egentlige Artikel); — *II)*, 1) bes. *att.* svarer *ὁ*, *ἡ*, *τό*, til vor bestemte Artikel, den, det, -en, -et, og fattes sædv. kun, hvor vi bruge den ubest. Art., hvilken Græsken enten udelader, *ex.* *ἵππος ἔτικε λαγόν*, *Herod.*, eller betegner med *τις*, *ex.* *γυνή τις εἶχεν ὄρνιν*; *ἀγαθόν*, et Gode, noget Godt, men *τὸ ἀγαθόν*, *τἀγαθόν*, det (i og for sig selv) Gode; *honestum*; *σοφὸς ἀνήρ*, en viis Mand, men om en bestemt Person, *σοφὸς ὁ ἀνήρ*; – dog kan Artikelen udelades, hvor Begrebet allerede ved sig selv er tilstrækkeligen bestemt, *ex.* *ἡ ὀρθὴ ἐπὶ φιλοσοφίαν* (*ὁδός*), til Philosophien; *καλὸς θησαυρὸς παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις ὀφειλομένη*, *Isocr.*; ligel. sædv. *absol.* *βασιλεύς*, om Perserkongen; – 2) eiendommeligen sættes Artikelen *a)* h. *pronom. demonstr.* *οὗτος*, *ὅδε*, *ἐκεῖνος*, *ex.* *ἐκ τῶν χωρέων τουτέων*, *Herod.* 6, 45; ligel. h. *pronom. poss.*, *ex.* *ὁ σὸς υἱός*, din Søn, men *υἱός σου*, en Søn af dig (en af flere); ligel. undert. foran *interrog.*, *ex.* *τὸ τί*; *τὰ τί*; hvad? hvad for noget? *Ar.*; ligel. hvor Talen er om en (de

Gamle) bekiendt Gienstand, *ex.* – ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδός, om hin (bekiendte) skionne Dreng; – *b*) h. *particip.*, α) som i Latinen kunne oploses ved *qui c. conj.*, *ex.* εἰσὶν οἱ λέγοντες, *sunt qui dicant*; αὖθις δὲ ὁ ἡγησόμενος οὐδεὶς ἔσται, *qui monstret viam*; β) som kunne oploses ved *is, qui* m. *verb. finit.*, *ex.* τὸν πλεῖστα καὶ πονοῦντα καὶ ὠφελοῦντα τὸ κοινόν, *Xen.*, f. ἐκεῖνον, ὃς πλ. πονεῖ –; ligel. ὁ βουλόμενος, hvo der vil; ὁ τυχών, den forste den bedste; – *c*) h. *neutr. sing.* o. *pl.* af *adject.* o. *pron.*, *ex.* τὸ εὐτυχές f. ἡ εὐτυχία; τὸ πρόθυμον f. ἡ προθυμία; τὸ ὑμέτερον f. ὑμεῖς; τὸ ἐμόν, o. τἀμά f. ἐγώ; ligel. τὸ τί, Væsenet, τὸ ποῖον, Qvalitæten, τὸ πόσον, Qvantitæten; ligel. m. *neutr. partic. ex.* τὸ τιμώμενον τῆς πόλεως f. ἡ τιμὴ τ. π., Statens Anseelse, *Thuc.*; ὁρῶν πολὺ τὸ ξυνεστηκός f. πολλοὺς ξυνεστηκότας, *id.*; – 3) *neutr.* τό, τοῦ, τῷ, *etc. c. infin.* staae istedetfor *subst.*; *in nomin.*, *ex.* τὸ ἁμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄντας, οὐδέν, οἶμαι, θαυμαστόν, *Thuc.*; *in gen.*, *ex.* ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ὡς φρονιμώτατον εἶναι, *Xen.*, ligel. τοῦ μὴ λύειν ἕνεκα τὰς σπονδάς, for ikke at bryde, *id.*; men undert. udelades ἕνεκα, *ex. Thuc.* 1, 23, τοῦ μή τινας ζητῆσαί ποτε, at man ikke skal engang sporge; *in dat.*, *ex.* ἐν τῷ φρονεῖν ἥδιστος βίος; *in acc.*, *ex.* τὸ μὲν εὐνοεῖν τε καὶ προορᾶν ἄγαμαι σεῦ, *Herod.* 9, 79; – 4) Artikelen ὁ, ἡ, τό, hos et Adverb. el. h. en Præpos. med Casus, giver disse Bemærkelsen af Adjectiver til det hosstaaende el. underforstaaede Substantiv; *ex. a*) ἡ ἄνω πόλις, den ovre Deel af Byen; οἱ τότε ἄνθρωποι, ogs. οἱ τότε, de daværende Mennesker, *oppon.* οἱ νῦν; ἡ ἄνω βουλή, Raadet paa Areopagus; – *b*) τὰ εἰς τὸν πόλεμον, *i. e.* τὰ πολεμικά; οἱ καθ' ἡμᾶς, vore Samtidige; ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ, i forrige Tider, *Dem.*; – 5) Artikelen staaer undert. *in neutr.* foran en Sætning, som forklarer noget foregaaende, ogs. foran enkelte Ord, som anfores el. forklares; *ex. a*) ὀρθὴ γὰρ ἡ παροιμία, τὸ, τὰς ἁπάσας μὴ ῥᾴδιον εἶναι διαφεύγειν, *Pl.*; ligel. τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου, ὁμοῦ πάντα χρήματα, hvad Anax. siger; τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν λέγω, *Dem.*; – dog kan Artikelen her ogs. antage d. frgd. Nomens Genus, *ex.* καλὴν ἔφη παραίνεσιν εἶναι, τὴν κὰδ δύναμιν ἔρδειν, *Xen. Mem.* 1, 3, 3; – *b*) Artikelen ὁ, ἡ, τό, staaer ofte uden det dertil horende Nomen, *ex. a*) *c. gen.* af et Collectivum, som οἱ τοῦ δήμου, *plebeji*; *c*) m. underforst. Substantiv, som κατά γε τὴν ἐμήν, *sc.* γνωμήν; ligel. ἡ ἐμὴ νικᾷ, min Mening seirer; ἡ αὔριον, *sc.* ἡμέρα, den Dag i Morgen; (Ellipse); *d*) i Eder, μὰ τόν, μὰ τήν, νὴ τόν, hvor man af Ærefrygt udelader Guddommens Navn, see u. μά o. νή; – 7) *neutr.* af Artikelen staaer ofte, bes. *in acc.*, uden at styres af et andet Ord, *a*) h. Adverb. o. h. Præpos. med Casus i Bem. af et Adverbium, *ex.* α) τὸ πάρος, τὸ πρόσω, τὸ πρίν, forhen; τὸ πάλαι, fordum; τὸ πάμπαν, τὸ παράπαν, aldeles, ganske; τανῦν, nu, ogs. τὸ νῦν εἶναι; τὸ τήμερον εἶναι, i Morgen; man supplerer her κατά; – β) τὸ ἀπὸ τοῦδε, herefter, herpaa; ligel. τὸ ἐπὶ τῷδε, τὸ ἐπὶ τούτῳ; τὸ πρὸ τούτου, forhen; τὸ ἐπ' ἐμέ, τοὐπ' ἐμέ, for min Deel, hvad mig angaaer; τὸ ἐπ' ἐκείνῳ, o. m. flgd. *infin.* τὸ κατὰ ταῦτον εἶναι, o. dl., saavidt det kommer an paa ham; – *b*) h. *gen.* af et Substantiv, *aa*) for at udtrykke, α) hvad der vedkommer, horer til, kommer fra Substantivet, *ex.* τὰ φίλων οὐδέν, ἤν τις δυστυχῇ, Venners Hielp; τὰ τῶν θεῶν, Gudernes Tilskikkelser; τὰ τῶν φθιτῶν, den sidste Ære; β) bes. hvad nogen pleier at giore, hvad der pleier at vederfares nogen, *ex.* δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἰβυκείου ἵππου πεπονθέναι, det synes at gaae mig ligesom J's Hest; δεδιέναι τὸ τῶν παίδων, at skræmmes som Born; – *bb*) som blot Omskrivning af Genitivet, *ex.* τὰ τῆς ὀργῆς, o. τὸ τῆς ὀργῆς, f. ἡ ὀργή; τὰ τῆς ἐμπειρίας f. ἡ ἐμπειρία; ogs. τὰ περὶ τῆς δίκης f. ἡ δίκη, *Plato.*; – 8) h. *femin. in duali* staaer Artikelen ofte *in mascul.*, *ex* τὼ χεῖρε, τὼ ἡμέρα, τὼ πόλεε, *etc.*;— *III*) Attikernes Brug af Artikelen f. *pronom. relat.* see ovenf. *I*, 1, og f. *pronom. demonstr.* see *ib.*, 3; – her bemærkes endnu, at *casus obliqui* af Artikelen ofte staae *absolute* som *pronom. demonstr.*; *a*) *dat.* τῷ, *idcirco*, derfor, *ex. Il.* 2, 250; τῷ τοι – μᾶλλον σκεπτέον, derfor maa du noiere betragte, *Pl.*; ogs. heder τῷ, da, i det Tilfælde, *ex. Il.* 4, 290; *b*) τῇ, her, der, sædv. τῇδε; τὸ μὲν τῇ, τὸ δὲ τῇ, det ene paa et Sted, det andet paa et andet, *Xen.*; ogs. om Bevægelse m. tilsvarende ᾗ, *ex.* Τῇ δ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω, der – hvor, ad den Vei, som, *Hes. Op.* 208; – τῇ μέν – τῇ δέ –, deels – deels –, paa den ene Side – paa den anden, *Eur.*; *c*) τό, derfor, *ex. Il.* 17, 404.

ὅ, *jon.* o. *dor.* f. ὅς, s. m. s.; *b*) *neutr.* af *pronom. relat.* ὅς. — ὀά, *interject.*, som φεῦ, *lat. væ*, vee! ach! — ὄα, ἡ, Ronnebærtræe, *sorbus*; ogs. som ὄον, Ronnebær, *sorbum*. — ὄα, ἡ,

1) (ὄϊς) = οἴα, Faareskind; 2) = ὤα, Rand, Som. — ὄαρ, -ἄρος, ἡ, Selskaberske, bes. Ægtefælle, Hustru; *gen. pl.* ὀάρων ἕνεκα, *Il.* 9, 327, ville nogle hellere henføre til ἡ ὄαρος; af *ctr.* ὦρ er ὤρεσσι, *Il.* 5, 486; - (rimel. af ἄρω, εἴρω, *sero*, passer, knytter sammen; jf. συνήορος, σύναορος).

ὀαρίζω, (ὄαρος) omgaaes, lever, taler fortroligen med nogen, τινί, *Il.*, ogs. μετά τισι; *poët.* ogs. ὀάρους ὀαρίζειν, at sladdre fortroligen sammen, bes. om Ægtefolk og Elskende; *b*) alm. som ὁμιλέω, har Omgang, har at giøre, taler med nogen; df. — ὀάρισμα, τό, o. ὀαρισμός, ὁ, fortrolig Omgang el. Samtale, bes. imellem Ægtefolk og Elskende; ogs. alm. Omgang, Selskab, Samtale.

*ὀαριστής, οῦ, ὁ, Staldbroder, Kammerat; som omgaaes el. taler fortroligen med nogen; saal. er Minos, Διὸς μεγάλου ὀαριστής, *Od.* 19, 179; o. — ὀαριστύς, ύος, ἡ, *jon.* f. ὀάρισμα, fortrolig Omgang el. Samtale, bes. de Elskendes; ἐν δ' ὀαριστὺς Πάρφασις, lesnærende Elskovssnak, *Il.* 14, 216; alm. Omgang, Samtale; ἣ γὰρ πολέμου ὀαριστύς, thi saaledes omgaaes man, saaledes gaaer det til i Krig, *ib.* 17, 228; μετὰ προμάχων ὀαριστύν, i Haandgemænge med, i Trængselen af πρόμαχοι, *ib.* 13, 291, jf. ὅμιλος; - (af ὀαρίζω).

ὄαρος, ὁ, (ὄαρ) = ὀάρισμα, ὀαρισμός; ogs. Tale, Sang; ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι, *Pind. Nem.* 3, 19; ψέγιον ὄαρον ἐννέπων, dadlende Tale, Dadel, *id. ib.* 7, 102; h. *Hom.* o. *Hes.* altid *in pl.* — ὄαρος, ἡ, = ὄαρ, *inc.*, see u. ὄαρ. — Ὄασις, ἡ, = Αὔασις, *Herod.*

ὄβδην, o. ἐσόβδην f. ἐς ὄβδην, ligefor Øinene, *coram*, som *adv.* h. *Alexandr.*, egentl. *acc.* af *inus.* ὄβδη f. ὄψις. — ὀβελαῖος, 3, *inc.*, o. ὀβελιαῖος, 3, af et Spids Længde; ogs. spidformet; — ὀβελίας, ου, ὁ, ogs. ὀβελίτης, ου, ὁ, ἄρτος, Brød, som er baget el. ristet paa et Spid; ogs. som koster en Obol; df. — ὀβελιαφόρος, 2, (φέρω) som bærer et saadant Brød; - (af ὀβελός). — ὀβελίζω, betegner med en ὀβελός Bem. 3, betegner som uægte.

ὀβελισκολύχνιον, τό, *dim.* af — ὀβελισκόλυχνος, ὁ, (λύχνος) Stegespid, som ogsaa tiener til Lysestage; af — ὀβελίσκος, ὁ, *dim.* af ὀβελός, lidet Spyd el. Spid; ogs. Kaardeklinge; ogs. Jernspidsen paa d. rom. *pilum*; 2) Spidsstøtte, Obelisk; 3) etslags Mynt, hvis Præg var et Spyd, jf. ὀβολός. — ὀβελισμός, ὁ, (ὀβελίζω) et Steds Betegnelse med ὀβελός el. som uægte. — ὀβελίτης, ου, ὁ, see u. ὀβελίας. — ὀβελός, οῦ, ὁ, (βέλος) Spyd; Stegespid, i denne Bem. altid h. *Hom.* o. *in pl.*; 2) Spidsstøtte, Obelisk, *Herod.*; 3) som kritisk Tegn, en horizontal Linie, hvormed et Sted mærkes som uægte el. tvivlsomt, (ligesom spiddes); jf. ὀδελός, o. ὀβολός.

ὀβολαῖος, 3, *inc.*, o. ὀβολιαῖος, 3, af en Obols Værd el. Størrelse; o. — ὀβολιμαῖος, 3, alene en Obol værd, d. e. ringe, ubetydelig; af — †ὀβολός, οῦ, ὁ, Obol, en Mynt indeholdende sex χαλκοῦς, = $\frac{1}{6}$ δραχμή; alm. liden Mynt, Skillemynt; 2) ogs. som Vægt, $\frac{1}{6}$ Drachme; - (oprindel. skulle 6 spidse Kobber- el. Jernstykker, ὀβελοί, have udgiort en Haandfuld, δραχμή; el. Mynten havde Navn af dens ældste Præg, et Spyd, ὀβελός; jf. ὀβελίσκος; sildigere var dens Præg et O); df. — ὀβολοστατέω; er - ὀβολοστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι) som veier Oboler; *transl.*, som driver smaalig el. smudsig Aager, en Aagerkarl; df. — ὀβολοστατική, ἡ, en Aagerkarls Haandværk.

ὄβρια, τά, o. ὀβρίκαλα, τά, *Æsch.*, Dyrenes Unger; (skal være af βρύω). — *ὀβριμόγυιος, 2, (γυῖον) med stærke Lemmer, stærk; — ὀβριμόεις, εσσα, εν, *poët.* = ὄβριμος; — ὀβριμοεργός, 2, (ἔργον) som udfører el. foretager stærke, d. e. uhyre, forvovne, forbryderske Foretagender, bes. imod Guderne, *Il.*; — ὀβριμόθυμος, 2, (θυμός) med stærkt og stort Mod; — ὀβριμόπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) som har stærke Børn; o. — ὀβριμοπάτρη, ἡ, (πατήρ) Datter af en stærk el. mægtig Fader; h. *Hom. epith.* til Athene; - (af flgd.).

ὄβριμος, 2, ogs. 3, stærk af Kræfter, vældig, mægtig; heftig, uimodstaaelig, tapper; h. *Hom.* om Ares, Achilles, o. Hektor; *b*) om Ting: vældig, vægtig, uhyre; ὄβριμα ἔργα, vældige Bedrifter; ὄβριμα ἐβρόντησε, tordnede stærkt, *Hes.*; ligel. ὄβριμ. ὕδωρ, *Od.*; - (af βρι-, besl. m. βριαρός, o. fl., o. m. Forslag af *o euphon.*; jf. O, 2, *a*). — ὄβρυζον, τό, χρυσίον, reent Guld; besl. m. d. lat. *obrussa*, Guldets Ildprøve.

ὀγδοαδικός, 3, hørende til Tallet Otte, ὀγδοάς; o. — ὀγδοαῖος, 3, af el. i otte Dage; paa den ottende Dag; af — ὀγδοάς, άδος, ἡ, (ὀκτώ) Tallet Otte. — ὀγδόατος, 3, *poët.* f. ὄγδοος, *Hom.* — ὀγδοήκοντα, οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, 80; df. — ὀγδοηκονταέτης, 2, (ἔτος), *ctr.* ὀγδοηκοντούτης, 2, 80aarig; o. — ὀγδοηκοντάπηχυς, υ, (πῆχυς) 80 Alen lang. — ὀγδοηκοσταῖος, 3, paa 80de Dag; af — ὀγδοηκοστός, 3, (ὀγδοήκοντα), den, det 80de; af — ὄγδοος, όη, οον, (ὀκτώ)

den, det ottende. — ὀγδώκοντα, ctr. f. ὀγδοήκοντα, Il. — ὀγδωκονταέτης, poët. ctr. f. ὀγδοηκονταέτης.

ὅγε, ἥγε, τόγε, det ved γε forstærkede pronom. demonstr. ὁ, ἡ, τό, denne her, den her, o. s. v., som hicce; ogs. denne dog, denne i det mindste, hic quidem; udmærkende, ex. Il. 19, 344, Κεῖνος ὅγε, hic ille; 2) absol. som adv. bruger Hom., a) τῇγε, om Stedet, netop her; b) acc. neutr. τόγε, netop derfor, just af den Grund; att. ὅγι. — Ὀγκᾶ, o. Ὀγκαίη, ἡ, i Theben epith. til Athene. — ὀγκάομαι, broler, skriger, skryder, bes. om Eselet. — ὄγκη, ἡ, = ογκος Bem. 1 o. 2. — ὀγκηθμός, ὁ, Brolen, Skrigen; o. — ὄγκημα, τό, Brol, Skrig, bes. Eselets; (af ὀγκάομαι).

ὀγκηρός, 3, adv. -ρῶς, (ὄγκος Bem. 2) af stort Omfang; df. transl., pragtfuld, hoi; ogs. dadlende: svulstig, overdreven; om Personer, gravitætisk. — ὄγκησις, ἡ, = ὀγκηθμός. — ὀγκητής, οῦ, ὁ, (ὀγκάομαι) en Broler, en Skriger, bes. om Eselet; df. — ὀγκητικός, 3, som gierne broler el. skriger; (derimod ere Formerne ὀγκηστής, ὀγκηστικός, meget uvisse). — ὄγκινος, 3, krummet, boiet, bes. forsynet med Modkrog el. Hage, uncinus; o. — ὄγκιον, τό, Kasse el. Kurv, hvori man giemmer Pile med Hager, o. dl. Jernkram; (af ὄγκος Bem. 1). — ὀγκοποιέω, lader svulme, ophoier, forstorrer, alm. = ὀγκόω; (af flgd. Bem. 2).

ὄγκος, ὁ, 1) oprindel. = ἀγκών, Boining, Krumning; Vinkel, Hiorne paa et Legeme; df. Krog, Modkrog, bes. Modkrogen, Skægget el. Hagen paa Pilen, in pl. Il.; (alts. besl. m. ἄγκος, ἀγκύλος, angulus, etc.); 2) et Legemes store Omfang, Masse el. Vægt; hvad der hæver sig el. rager hoit i Veiret; ὄγκος φρυγάνων, Herod.; en Hoi, et ophoiet Sted; bes. ogs. etslags hoi Hovedpynt; ogs. Svulst, Hævelse; tumor; ofte transl., a) ydre Værdighed, Majestæt, Gravitæt; ogs. indre Værdighed og Hoihed; jf. Soph. Trach. 819; bes. ogs. om Stilen; b) dadlende: Stolthed, Overmod, Opblæsthed; ὄγκον αἴρειν, at blive overmodig; Soph.; om Stilen: Svulstighed, Overdrivelse, Bombast; — (Buttm. henforer Bem. 2 til ἐνεγκεῖν af inus. ἔγκω, altsaa at sammenligne m. φόρτος; dog kunne maaskee begge Bem. være forbundne i det Krumme, Runde, Ophoiede).

ὄγκος, 3, stor af Omfang, udstrakt, opsvulmet, opblæst; rimel. alene in compar. o. superl.; o. — ὀγκόω, forstorrer det ydre Omfang, udvider, gior hoiere, lader svulme; transl., gior fornem, opblæst, stolt; bruger svulstig el. overdreven Skrivemaade; in med., hæver el. udvider mig, svulmer; transl., bliver opblæst, stolt, overmodig; ὠγκωμένῳ ἐπὶ γένει, Xen.; pass., τάφῳ ὀγκωθῆναι, at faae en vældig Gravhoi, Eur.; (af ὄγκος Bem. 2). — ὀγκύλλομαι, = ὀγκόομαι, Ar.; af — ὀγκύλος, 2, = ὀγκηρός; — ὀγκώδης, 2, (εἶδος) ligesom Svulst, ὄγκος; 2) ονος ὀγκωδέστερος, som kan skrige el. skryde endnu hoiere; (af ὀγκάομαι). — ὄγκωμα, τό, = ὄγκος Bem. 2; — ὄγκωσις, ἡ, Forstorren af det ydre Omfang, Udviden, at lade svulme, Opblæsen, o. s. v.; o. — ὀγκωτός, 3, forstorret, hævet i Veiret, opblæst, opsvulmet; (af ὀγκόω).

ὀγμεύω, (ὄγμος) drager hen efter en lige Linie, ὀγμ. στίβον, gaaer ligefrem, Soph.; bes. ploier, meier, jager i el. efter en Linie, jf. ὄγμος; ὤγμευον αὐτῷ, droge foran ham i en lang Række, Xen. — Ὄγμιος, ὁ, h. Luc. celtisk epith. til Herakles. — ὄγμος, ὁ, enhver lige Linie, Rad, Række; oprindel. den med Ploven dragne Fure, ellers αὖλαξ, sulcus; ogs. Skaaren efter Meieren; ὄγμον ἐλαύνειν, Il., ἄγειν, Theocr.; df. πίονες ὄγμοι, de fede Sædemarker, Hom. Cer.; b) alm. hvad der danner en sammenhængende Række, ex. en Rad Træer; ogs. Vei, Bane, bes. Himmellegemernes; (af Stammen ἄγω). — ὄγχνη, ἡ, Pæretræ, Od.; 2) Pære, ib.; sild. ogs. ὄχνη.

ὀδαγμός, ὁ, (ὀδάζω) Bid, Stik; Kloe. — ὁδᾱγός, ὁ, dor., ogs. att. f. ὁδηγός. — ὀδάζω, = ὀδόω, gramm. — ὀδάζω, f. ξω, ogs. ὀδαξάω, jon. ogs. ὀδαξέω, o. ὀδάξω, bider, stikker, foraarsager Stikken og Kloe; oftest in med. o. pass., fornemmer Biden, Stikken, Kloe, kloer mig; (af δάξ, ὀδάξ, δάκνω). — ὁδαῖος, 3, (ὁδός) horende til Veien; b) horende til en Reise; τὰ ὁδαῖα, Varer, hvormed man reiser, Kiobmandsgods, Od.; ogs. Proviant til Reisen.

ὀδακτάζω, poët. f. ὀδάζω, inc. — ὀδάξ, adv., (δάξ, δάκνω) bidende med Tænderne, mordicus; ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, bidende sig i Læberne (af Harme), Od.; ὀδὰξ ἑλεῖν γαῖαν, οὖδας, at bide i Græsset, Hom.; df. — ὀδαξάω, jon. -ξέω, = ὀδάζω; df. — ὀδαξησμός, ὁ, = ὀδαγμός; o. — ὀδαξητικός, bedre ὀδαξητικός, 3, som foraarsager Biden, Stikken, Kloe. — ὀδάξω, (ὀδάξ) = ὀδάζω. — ὀδαξώδης, 2, (εἶδος) = ὀδαξητικός. — ὁδάω, udforer og sælger; alm. sælger, forhandler, τινί τι; in med., lader sælge mig noget, τί, d. e. kiober, tilhandler mig; Formerne ὀδάζω, o. ὁδέω, alene h. gramm.; (af ὁδός, som ἐμπορέω af πόρος).

ὅδε, ἥδε, τόδε, d. m. δε enclit. forstærkede pronom. demonstr. ὁ, ἡ, τό,

dat. pl. ep. ogſ. τοῖσδεσσι(ν) o. τοῖσδεσι f. τοῖσδε; jf. ὁδί; – ſom οὗτος, denne, dette, og med Eftertryk, denne her, denne der, lat. *hicce*; ogſ. forſtærket ὁ μὲν ἀνὴρ ὅδε γε, *Xen.*; – 2) beſ. mærkes om dette Pronomen: *a)* det viſer ofte til det Følgende, ligeſom vort dette, *ex. Od.* 1, 376, 7, τόδε ὀλέσθαι; ofte h. *Hom.*; ligel. *att.*, beſ. *c. inf.*, *ex.* τόδε δὲ μάλιστα μέμνησό μοι, μὴ ἀναμένειν, *Xen.*; *b)* tilſyneladende ſom *adv. loci*, her, lat. *hic*, *ex. Il.* 20, 345; ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονός, ligger her paa Jorden; beſ. h. *pronom. person.*, ὅδε ἐγώ, jeg her, ἡμεῖς οἵδε, vi her; Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε (εἰμὶ) πάντα παρασχεῖν, er her for at bringe, *Il.* 19, 140; ligel. ὅδ' αὐτὸς ἐγώ; ogſ. m. τίς, *ex.* Τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται–; hvo følger her–? hvo er den, ſom her følger N.? *Od.* 6, 276; *c)* i den attiſke Dialog ſættes ὅδε med Eftertryk f. ἐγώ, derimod ſædv. med Ringeagt f. οὐ; *d)* ὅδε ſættes forſtærkende h. Tids- og Stedsadverbier, *ex.* ταννῖν τάδε, netop nu, *Herod.*; ligel. m. αὐτός f. ὁ αὐτός, *ex.* τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος, *Od.*; *e)* omſkrivende *c. gen. ex.* ἐς τόδε χρόνου, ἡμέρας, ἡλικίας, netop indtil den Tid, o. ſ. v.; – 3) enkelte Caſus ſom *adverb.*; *a)* τῇδε, om Stedet, her, *Hom.*, ogſ. *att.*, *ex.* ἐγὼ δὲ τῇδε ἁρμοστής, *Xen. Anab.* 7, 2; om Maaden: ſaaledes, *ex. Il.* 17, 512, τῇδε γὰρ ἔβρισαν, i en ſaadan Grad; ligel. *att.*, *ex.* ᾗδέ γε μὴν ἄξιον ἐπαινέσαι, af den Grund, *Xen.*; *b) acc. neutr.* τόδε, herhid, *ex. Od.* 1, 409; ogſ. δεῦρο τόδε; ligel. τόδε, ogſ. *in pl.* τάδε, derfor, af den Grund; *ex.* Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, *Od.* 23, 213; τίς ἂν τάδε γηθήσειε; kunde glæde ſig derover? *Il.* 9, 77.

ὁδεία, ἡ, (ὁδεύω) Vei, Gang, Reiſe; Gaaen, Reiſen. — ὀδελός, ὁ, *æol.* o. *boeot.* f. ὀβελός, o. f. ὀβολός. — ὅδευμα, τό, Vei, Gang, Reiſe; — ὁδεύσιμος, 2, gangbar, fremkommelig; o. — ὁδευτής, οῦ, ὁ, Vandrer, Reiſende; af — ὁδεύω, (ὁδός) gaaer, vandrer, reiſer. — ὁδέω, = ὁδάω, *gramm.*; 2) = ὁδεύω, *inc.*

*ὁδηγέω, er en ὁδηγός, ledſager nogen, τινά, viſer ham Veien; *b) transl.*, anfører, underviſer, oplærer; ſild. ogſ. *in med.*; df. — ὁδηγητήρ, ῆρος, o. ὁδηγητής, οῦ, ὁ, Veiviſer, Fører, Ledſager; *b) transl.*, Lærer; df. — ὁδηγητικός, 3, hørende, ſkikket til en Veiviſer el. til at viſe Vei; — ὁδηγήτρια, ἡ, *fem.* til ὁδηγητήρ; o. — ὁδηγία, ἡ, (ὁδηγέω) at viſe Vei, Ledſagelſe; *b) transl.*, Anførſel, Underviisning; – (af flgd.).

ὁδηγός, ὁ, (ὁδός, ἡγέομαι) Veiviſer, Ledſager; *b) transl.*, ſom anviſer el. underviſer, en Lærer; *c) adject.*, viſende Veien; underviiſende! — ὁδί, ἡδί, τοδί, *att.* med Eftertryk, dog beſ. i Omgangsſproget f. ὅδε; [ῑ]. — *ὅδιος, 3, hørende til en Vei el. Reiſe; οἰωνὸς ὅδιος, lykkeligt Varſel for en Reiſe; Ἑρμῆς ὅδιος, ſom Veienes og de Reiſendes Beſkytter; — ὅδισμα, τό, (ſom af ὁδίζω) Vei, Bane; πολύγομφον ὅδισμα, h. *Æsch*, Xerxes's Bro over Helleſponten; o. — ὁδίτης, ου, ὁ, Vandrer, Reiſende; ἄνθρωπος ὁδίτης, *Hom.*; – (af ὁδός).

ὀδμαλέος, 3, lugtende ſtærkt, beſ. ſtinkende; o. — ὀδμάομαι, lugter, ſporer; alm. mærker, fornemmer; af — †ὀδμή, ἡ, (ὄζω) ſtærk Lugt el. Uddunſtning; Vellugt; Stank; τὴν ὀδμὴν ὀσφραινόμενος, *Herod.*; jf. ὀσμή; df. — ὀδμήεις, εσσα, εν, lugtende ſtærkt; vellugtende; ſtinkende; *poët.*; o. — ὀδμώδης, 2, (εἶδος) = ὀδμαλέος. — *ὁδοιδοκέω, er - ὁδοιδόκος, 2, (δοκεύω) ſom lurer paa Veiene; jf. ὁδοσκόπος; o. — ὁδοιπλανέω, *Ar.*, er - ὁδοιπλανής, 2, (πλανάω) ſom flakker, vandrer omkring el. fra en Vei til en anden; df. - ὁδοιπλανία, ἡ, en ſaadan Omflakken; – (af ὁδός).

*ὁδοιπορέω, er en ὁδοιπόρος, reiſer, vandrer, gaaer; df. — ὁδοιπορία, ἡ, Vei, Reiſe, beſ. til Lands; οὐκέτι ὁδοιπορίῃσι διεχρέετο, reiſte ikke mere til Lands, *Herod.*; — ὁδοιπορικός, 3, *adv.* -κῶς, vedkommende en Reiſe; hørende til, paſſende for en Reiſende; τὸ ὁδοιπορικόν, en Reiſebeſkrivelſe; o. — ὁδοιπόριος, 2, = frgd.; τὸ ὁδοιπόριον, hvad man medtager paa Reiſen, Proviant, ἐφόδιον, *viaticum*; men *Od.* 15, 506, efter *Eust.* Folkenes Hyre el. Løn; – (af flgd.).

ὁδοιπόρος, ὁ, ἡ, (πόρος, πορεύομαι) Reiſende, Vandrende; Fodgænger; Reiſekammerat el. Veiviſer, *Il.* 24, 375; o. — ὁδόμετρον, τό, ogſ. ὁδόμετρος, ὁ, (μέτρον) Veimaaler; 2) ὁ ὁδόμετρ., ſom maaler en Vei, Fodgænger, Løber; (af ὁδός). — *ὀδοντάγρα, ἡ, (ἄγρα) Tandtang, Tandtrækker, ogſ. ὀδονταγωγόν, τό, *neutr.* af — ὀδονταγωγός, 2, (ἄγω) trækkende Tænder ud; — ὀδονταλγέω, (ἄλγος) lider af Tandpine, ὀδονταλγία, ἡ; — ὀδοντίασις, ἡ, Tilſtanden - ὀδοντιάω, faaer Tænder, har Ondt for Tænder; — ὀδοντικός, 3, paſſende for Tænderne; o. — ὀδοντισμός, ὁ, (ſom af ὀδοντίζω) et ſlags Tone paa Fløiten, ſom efterligner Tændernes Skæren; – (af ὀδούς).

*ὀδοντογλῠφίς, ίδος, ἡ, ogſ. -γλυφον, τό, (γλύφω) Tandſtikker; — ὀδοντοειδής, 2, (εἶδος) ligeſom en Tand, tandformet; — ὀδοντομάχης, ου, ὁ, (μάχομαι) kæmpende med Tænderne; — ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, (ξέω) Tandbørſte; — ὀδοντο-ποιέω, = ὀδοντοφυέω; — ὀδοντόσμηγμα, τό, (σμάω) hvormed Tænderne gnides, Tandpulver; — ὀδοντότριμμα, τό, (τρίβω) = ſrgd.; — ὀδοντοτύραννος, ὁ, Stortand, etſlags Orm i Indus el. Ganges; — ὀδοντοφθόρος, 2, (φθείρω) fordærvende Tænderne; — ὀδοντοφόρος, 2, (φέρω) bærende Tænder; κόσμος ὀδοντοφ., Heſteſmykke med paaſatte Tænder; — ὀδοντοφυέω, frembringer, d. e. faaer Tænder; af — ὀδοντοφυής, 2, (φύω) ſom frembringer, d. e. faaer Tænder; 2) pass., opſtaaen, opvoxen af Tænder; df. — ὀδοντοφυΐα, ἡ, at faae Tænder, at have Ondt for Tænder; — ὀδοντόφῠτος, 2, (φύω) = ὀδοντοφυής Bem. 2; v. — ὀδοντόω, forſyner med Tænder; part. pf. pass., ὠδοντωμένος, ſom har faaet el. har Tænder; df. — ὀδοντωτός, 3, forſynet med Tænder el. Kam; ξύστρα ὀδοντ., en Kam, Luc.; - (af ὀδούς).

*ὁδοποιέω, τὴν ὁδόν, ſætter en Vei i Stand, Xen.; ὁδοποιεῖν τινι, at bane nogen Vei; ὁδοπ. τι, at jevne, bane noget, at bringe noget i Gang; at bringe noget i regelmæsſig Gang el. Methode; in pass., ὁδοποιοῦμαι, har Fremgang, hielpes frem, befordres, progredior; df. — ὁδοποίησις, ἡ, Veianlæg, Veibygning; Opſynet derover; 2) Anførſel, Veiledning, Forberedelſe til noget; — ὁδοποιητικός, 3, banende Veien; indledende, forberedende; v. — ὁδοποιΐα, ἡ, = ὁδοποίησις; af — ὁδοποιός, 2, (ὁδός, ποιέω) banende, vedligeholdende Veiene; alm. = ὁδοποιητικός.

ὁδός, οῦ, ὁ, **Vei**, Bane, Gang, Sti; ὁδὸς ἱππηλασίη, for Ryttere, λαοφόρος, Landevei, Il.; ἡ τοῦ ποταμοῦ ὁδός, Flodens Bane el. Seng; πρὸ ὁδοῦ, fremad, Il.; ſild. ſom πούργου, med Fordeel, nyttigen; πρὸ ὁδοῦ εἶναι, at være forud, at have Fordelen, τι, i noget; ὁδοῦ πάρεργον, i Forbigaaende; 2) ſom Handling: Gang, Reiſe; Gaaen, Reiſen; ὁδὸν ἐλθέμεναι (ἐλθεῖν), Il. 1, 151, at giore en Marſch (for at overfalde Fienden); οἰωνῶν ὁδοί, Fuglenes Flugt, Soph.; 3) transl., Vei, Middel, Maade, Adfærd, Methode, ſom μέθοδος v. via; καθ' ὁδόν, methodiſk; ὁδὸς ἐπί τι, Veien el. Middelet til noget; dog ogſ. καλλίων ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίᾳ, Xen.; jf. οὐδός.

ὀδός, οῦ, ὁ, att. f. d. jon. οὐδός, ſ. m. ſ. — *ὁδοσκοπέω, ɛr - ὁδοσκόπος, 2, (σκοπέω) ſom bevogter Veiene; 2) der ſom Rover lurer paa Veiene; — ὁδοστατέω, ſtaaer og holder Vagt paa Veien; 2) ſtandſer, hemmer Gangen el. Løbet; af — ὁδοστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι) ſom ſtaaer og holder Vagt paa Veien; 2) en Strateurover; — ὁδοστρωσία, ἡ, (στρώννυμι) Gadernes Brolægning; Veibygning; v. — ὁδουρέω, pasſer op, belurer paa Veien; af — ὁδοῦρος, 2, (οὖρος) ogſ. ὕδουρος, v. ὁδουρός, men ὁδουρής, 2, inc., ſom bevogter Veiene; ὁδοῦρος, ὁ, ἡ, Ledſager, Ledſagerinde; 2) der lurer paa Veiene, Strateurover; - (af ὁδός).

ὀδούς, gen. ὀδόντος, ὁ, **Tand**, dens, jon. ὀδών; 2) enhver fremragende Spids, Tand, Takke, o. dl.; 3) den anden Halshvirvel; (ſkal være beſl. m. ἔδω, ligeſom dens m. edo, edens). — *ὁδοφῠλᾰκέω, bevogter Veiene; af — ὁδοφύλαξ, ἄκος, ὁ, ſom holder Vagt paa Veiene; 2) ſom lurer paa Veiene, Strateurover; v. — ὁδόω, viſer Vei, bringer paa den rette Vei, τινά, nogen; b) bringer i Gang, indleder; in pass., at have Fremgang, at lykkes; τὰ ἀπ' ὑμέων ἡμῖν χρηστῶς ὁδοῦται, I giore os en ypperlig Tieneſte, Herod. 4, 139; - (af ὁδός).

ὀδύνᾱμα, τό, dor. f. ὀδύνημα; af — ὀδῠνάω, f. ήσω, foraarſager Smerte el. Kummer, bedrøver, krænker; in med., føler Smerte, bedrøver el. ængſter mig; af — ὀδύνη, ἡ, (δύη) Smerte, Legemsſmerte; b) Kummer, Bedrøvelſe; h. Hom. oftest in pl.; τοῖς νενικημένοις ὀδύνη, væ victis! Plut.; (beſl. m. ὀδύρομαι, ὀδύρασθαι). — ὀδύνημα, τό, (ὀδυνάω) Smerte. — *ὀδῠνηρός, 3, adv. -ρῶς, ſmertelig; bedrøvende, krænkende; — ὀδῠνήφᾰτος, 2, (φάω, πέφαμαι) dræbende, d. e. ſtillende, lindrende Smerte, Il.; — ὀδῠνηφόρος, 2, (φέρω) bringende Smerte; — ὀδυνοσπάς, άδος, ἡ, (σπάω) trukken, ſønderſlidt af Smerte, Æsch.; v. — ὀδυνώδης, 2, (εἶδος) ſmertelig, ſom ὀδυνηρός; - (af ὀδύνη).

ὄδυρμα, τό, Klage, Begrædelſe; v. — ὀδυρμός, ὁ, Klagen, Begræden, Graad; af — ὀδύρομαι, a) intr., klager, græder, jamrer mig, ſørger; στοναχῇ τε γόῳ τε ὀδύρεσθαι, Od.; ὀδύρομαί τινος, ogſ. ἀμφί τινα, ſørger for el. over nogen; men ὀδύρομαί τινι, v. πρός τινα, beklager mig for nogen; b) transit., beklager, begræder, ſørger over nogen el. noget, ἕως ἐγὼ τόνδε ὀδύρωμαι, over min faldne Mand, Xen.; men Od. 13, 219, ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν, ſørgede af Længſel efter, ligel. ὀδύρ. νόστον; aor. ὀδυράμενος, Il.

24, 48; jf. ogs. δύρομαι; (besl. m. δύη, ὀδύνη, ὀδύσασθαι).

ὀδυρτικός, 3, hørende til Graad el. Klage; sørgelig, jammerlig; o. — *ὀδυρτός*, 3, beklaget, begrædt, over hvem der er sørget; værd at begræde el. sørge over; (af ὀδύρομαι). — * *Ὀδυσσήϊος*, 3, *ep.* f. Ὀδύσσειος; — *Ὀδύσσεια*, ἡ, egentl. *fem.* af Ὀδύσσειος, *sc.* ποίησις, Odysseen, Fortællingen, Digtet om Odysseus; — *Ὀδυσσειακός*, 3, hørende til Odysseen; o. — *Ὀδύσσειος*, 3, hørende til, vedkommende Odysseus; af — *Ὀδυσσεύς*, έως, *jon.* ῆος, ὁ, *ep.* ogs. Ὀδυσεύς, Odysseus, lat. *Ulysses* o. *Ulixes*, Helten i Odysseen; jf. *Od.* 19, 407, flgd.

ὀδύσσομαι, *inus.*, df. *aor.* 1 *med.* ὠδυσάμην, o. 3 *pf.* m. *præs.* Bem. ὀδώδυσται f. ὤδυσται, vredes, harmes paa nogen, τινί, *Od.*; dog forklare nogle *part.* ὀδυσσάμενος, *ib.* 19, 407, *passive* ved μισηθείς, hadet, som har Fiender; *b) c. acc.*, krænker, fornærmer; (besl. m. δύη, ὀδύνη, ὀδύρομαι, o. m. d. lat. *odi; odium*). — *ὀδύω*, *inus.*, anføres som Stamme til ὀδύνη, ὀδύρομαι, ὀδύσασθαι, *etc.*

ὄδω, *inus.*, alene som Stamme til ὄδωδα, ὀδώδει, *pf.* o. *plqupf.* af ὄζω. — *ὀδωδή*, ἡ, (ὄζω) Lugt, Duft, Uddunstning; ogs. Lugtens Sands. — *ὀδώδυσται*, see u. ὀδύσσομαι. — *ὀδών*, όντος, ὁ, *jon.* f. ὀδούς, *Herod.* — *ὀδωτός*, 3, (ὁδόω) gangbar, fremkommelig; *transl.*, udførlig, let. — *ὄεσσι*, *ep.* f. ὀΐεσσι, *dat. pl.* af ὄϊς, et Faar.

ὄζαινα, ἡ, (ὄζω) en Næsepolyp; 2) en Søpolyp; (begge af deres Lugt); df. — *ὀζαινικός*, 3, som har en Næsepolyp; o. — *ὀζαινίτης*, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, ιτιδος, ligesom en Næsepolyp. — *ὀζαλέος*, 3, (ὄζος) grenet, med Grene. — *ὀζέω*, *inus.*, alene som Stamme til ὀζήσω, *f.* af ὄζω. — * *ὄζη*, ἡ, ond Lugt, Stank, bes. af Munden; — *ὀζο-θήκη*, ἡ, Mødding, Cloak, Privet; o. — *ὀζόλης*, ου, ὁ, *fem.* ὄζολις, ιδος, lugtende, bes. som lugter ilde, stinkende; *Ὀζόλαι*, οἱ, hed en lokrisk Stamme; (rimel. af Svovelkilderne i deres Land); - (af ὄζω).

ὄζος, ου, ὁ, Green, Qvist, Skud, *Il.*; efter *Theophr.* egentl. det Sted paa Træet, hvor et Skud bryder frem, Øie, Knude, *nodus*; df. ὄζος τυφλός, Skud, som bliver til en Knude; ogs. som γόνυ, Afsats, Led, Aarsskud; 2) *transl.*, Skud, Spire; Søn, Afkom, Efterkommer; ὄζος Ἄρηος, *epith.* til en udmærket Kriger, *Il.*; (besl. m. ὄσχος, μόσχος). — *ὀζόστομος*, 2, (στόμα) som lugter af Munden; o. — *ὀζόχρωτος*, 2, (χρώς) hvis Hud el. Krop har en Lugt ved sig; (af ὄζω). — *ὀζόω*, (ὄζος) rimel. alene *in med.*, τὰ ἄκρα ὀζοῦνται εἰς χεῖρας, skyde ud i Fingre, *Theophr.* — *ὄζυξ*, υγος, ὁ, ἡ, *poët.* f. ὁμόζυξ,

ὄζω, *f.* ὀζήσω, sjeld. ὀζέσω, *pf.* m. *præs.* Bem. ὄδωδα, lugter (vel el. ilde), dufter, uddunster; τηλόθι δ' ὀδμὴ Κέδρου-ὀδώδει, Duften af (det brændende) Cedertræ spredte sig vide, *Od.* 5, 60; *b)* lugter af el. efter noget, τινός, undert. ogs. med den lugtende Deel i *gen.*, *ex.* τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου, *Ar.*; men Κρονίων ὄζειν, gammeldags, forældet at lugte til, *id.*; τίνος ὄζειν δείσει; *resp.*, καλοκἀγαθίας, *Xen.*; *c) imperson.* ὄζει, ὄδωδε, det lugter, τῶν ἰχνῶν, af Sporene, *id.*; - ogs. *in med.* h. *Hippocr.*; (af ὄζω, ὄδωδα, er *odor*, *oleo*). — *ὀζώδης*, 2, (εἶδος), 1) (ὄζη) lugtende, stinkende; 2) (ὄζος) grenet, deelt i Grene; med forvorne Grene og Knuder. — *ὀζωτός*, 3, (ὀζόω) = frgd.

ὄη, ἡ, *jon.* f. ὄα. — *ὅθεν*, *adv. relat.*, hvorfra; af el. fra hvem; hvorom; undert. ogs. tilsyneladende f. hvor, ὅθι, ὅπου, *ex. Il.* 2, 857, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη; *b) att.* ogs. hvorfor, af hvilken Grund; - jf. πόθεν, τόθεν. — *ὀθεύω*, o. ὀθέω, = ὄθομαι; af — *ὄθη*, ἡ, (ὄθομαι) Omhu, Omsorg, Hensyn. — *ὅθι*, *adv. relat. poët.* f. οὗ, οἷ, hvor, paa hvilket Sted, o. uden frgd. *demonstr.*, der hvor; jf. πόθι, o. τόθι. — *ὄθμα*, τό, = ὄμμα, *Nic.*

ὀθνεῖος, 3, ogs. 2, fremmed, udenlandsk, *Plato*; (rimel. besl. m. ἔθνος); 2) f. ὀθόνινος h. *Lyc.*, *inc.*; df. — *ὀθνεύτυμβος*, 2, (τύμβος) begraven i et fremmed Land, *poët.* — *ὄθομαι*, har Omhu for, Hensyn til noget; frygter, vægrer mig, skyer; h. *Hom.* altid m. Nægtelse og ofte forbundet m. ἀλεγίζω; *c. inf.*, *ex. Il.* 15, 166, 7; ligel. *c. part.*, *ex.* οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων, skyede ikke at begaae Forbrydelser, *ib.* 5, 403; ogs. *c. gen.*, *ex.* οὐκ ἀλεγίζω, Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, bryder mig ikke om hans Vrede, *ib.* 1, 181; (rimel. besl. m. ὠθέω igiennem Grundbemærkelsen bevæger).

ὀθόνειον, τό, = ὀθόνιον. — † *ὀθόνη*, ἡ, fiint Lerred el. linned Tøi; *b)* hvad der er deraf, *ex.* Slør, Underklæder, Bordug, Seil, o. dl.; h. *Hom.* altid *in pl.*; alm. det fineste og kostbareste Linned; df. — *ὀθόνινος*, 3, giort af Lerred; — *ὀθόνιον*, τό, *dim.* af ὀθόνη, lidet Stykke Linned, bes. til Bind om et Saar; ogs. Charpie; df. — *ὀθονιοπώλης*, ου, ὁ, (πωλέω) Lerredshandler. — *ὄθοννα*, ἡ, etslags orientalsk Plante; etslags Lægemiddel. — *ὀθονοποιός*, 2, (ποιέω) som giør Lerred, Linnedvæver; o. — *ὀθονοσκεπής*,

2,(σκέπω) bedækket med Lerred el. med et Liinklæde; (af ὀθόνη). — ὀθοῦνεκα f. ὅτου ἕνεκα, eftersom, *Trag.*; h. *Soph.* ogs. f. ὅτι, at. — ὄθριξ, gen. ὄτριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) *poët.* f. ὁμόθριξ, med lige Haar, *Il.*; jf. ἄθριξ. — ὄθροος, 2, *poët.* f. ὁμόθροος.

οἴ, h. *Ar.* ogs. ὀΐ, Udraab i Smerte, ogs. i Forundring, vee! ach! o! lat. *heu! væ!* οἴ ἐγώ, *Eur.*, sædv. οἴ μοι, see u. οἴμοι, h. *Hom.* altid ὤ μοι; (af οἴ udleder man ὀϊζύς, οἶτος, οἶκτος). — οἱ, *nom. pl. masc.* af Artikelen ὁ; jf. ogs. flgd.; men οἵ, *nom. pl. masc.* af *pronom. relat.* ὅς. — οἷ, *dat. sing.* 3 *pers. masc.* o. *fem.* af *gen.* οὗ, f. αὐτῷ, αὐτῇ, ham, hende, h. *Hom.* sædv. derfor *enclit.* οἱ, sield. *reflexive*, ex. μή οἱ ὁ πάππος ἀποθάνῃ, *Xen.*; jf. *Herod.* 1, 8; i hvilken Bem. *Hom.* derimod bruger ἑοῖ αὐτῷ, sædv. οἷ αὐτῷ, sig selv, ham selv; jf. οὗ, *sui*, o. ἕ, *se*; (formedelst Digamma skrives οὔ οἱ, ikke οὐχ οἱ, ligesom γάρ οἱ, μέν οἱ, o. dl., h. *Hom.* danne en Spondeus). — οἷ, *adv. relat.*, hvorhen, hvorvidt, lat. *quo*; οἷ ἄν, hvorhen end; ogs. *c. gen.*, *ex.* οἷ κακῶν, til hvilken Grad af Ulykke; undert. tilsynel. f. ὅπως, hvorledes, *ex.* οἷ φθίνει τύχα, hvorhen, d. e. hvorledes Skiebnen ender, *Eur.*

οἷα, *adv.*, hvorledes, paa hvilken Maade, see u. οἷος. — οἴα, ἡ, (οἶς) Faareskind, ogs. ὄα. — οἴα, ἡ, Ronnebærtræ, ogs. ὄα. — οἰᾱδόν, *adv.*, alene, eensomt; (af οἶος, som μοναδόν af μόνος). — οἰᾱκηδόν, *adv.*, ligesom en οἴαξ. — οἰᾱκίζω, styrer (med et Ror, οἴαξ); styrer, leder; regierer; vender, dreier. — οἰάκιον, τό, *dim.* af οἴαξ. — οἰάκισμα, τό, Skibets Styren el. Foren; o. — οἰακιστής, οῦ, ὁ, Styrmand, Styrer, Leder; (af οἰακίζω). — *οἰᾱκονομέω, er — οἰᾱκονόμος, 2, (νέμω) som styrer el. fører Roret; ὁ οἰακ., Styrmand; *transl.*, Styrer, Statsstyrer, Hersker; o. — οἰακοστροφέω, er — οἰακοστρόφος, 2, (στρέφω) som dreier el. vender Roret; alm. = οἰακονόμος, *Pind.*; af — οἴαξ, ᾱκος, ὁ, *jon.* οἴηξ, egentl. det Greb, hvorved Roret holdes og styres; jf. αὐχήν o. πηδάλιον; *b)* Roret selv, bes. *poët.*; 2) i Udtrykket εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός, *Il.* 24, 269, ere οἴηκες, Ringe, igiennem hvilke Linerne gaae; (udledes af οἴω, οἴσω).

οἰάτης, ου, ὁ, *fem.* οἰᾶτις, ιδος, = κωμήτης, af οἴη, = κώμη, *gramm.*; men Οἰᾶτις νομός h. *Soph.*, en Græsgang i den attiske Demos Οἴα. — οἶβος, ὁ, et Stykke Oxekiød af Baghalsen, *Luc.* — οἴγνυμι, οἰγνόω, οἴγω, *f.* οἴξω, 3 *aor.* ὦξε o. ὤϊξε, *Hom.*, 3 *pl. impf. pass.* ὠΐγνυντο, *id.*, — aabner, lukker op, θύρας s. πύλας, Dørene, ogs. *absol.* ὦξε γέροντι, aabnede (Døren) for den Gamle, *Il.*; langt oftere bruges *compos.* ἀνοίγω.

οἶδα, οἶσθα, οἶδε, *pf.* til *inus.* εἴδω, egentl. har indseet, df. m. *præs.* Bem. veed, forstaaer, formaaer, o. s. v., see u. εἴδω. — *οἰδαίνω, lader hovne el. svulne, gior svullen; *b)* *intr.* ligesom *in med.*, svulner, hovner, er svullen, ligesom *tumeo* ofte om heftige Lidenskaber; jf. οἰδάω o. οἰδάνω; — οἰδαλέος, 3, svullen, hoven, opsvulnet; opblæst; o. — οἰδάνω, = οἰδαίνω; *transl.*, χόλος νόον οἰδάνει, oppuster; opflammer, *Il.*; — (af οἰδάω, οἶδος). — οἶδαξ, ᾱκος, ὁ, (οἰδάω) = φήληξ, umoden Figen. — οἶδας, *poët.* f. d. sædv. οἶσθα, 2 *sing.* af οἶδα. — οἶδαρθα, *æol.* f. οἶδας, οἶσθα.

οἰδάω, *f.* ήσω, *jon.* οἰδέω, (οἶδος) *intr.*, svulmer, hovner; Ὤιδεε δὲ χρόα πάντα, hovnede over hele Legemet, *Od.* 5, 455; alm. at udvide sig, *tumere*, *turgere*, *ex.* om Væxterne; *b)* *transl.* om Lidenskaber, o. dl., at giære, at bruse; πρήγματα οἰδέοντα, ogs. οἰδαίνοντα, en giærende, en endnu ikke ordnet Tilstand i Staten; df. — οἴδημα, τό, Opsvulmen; Hævelse; — οἰδηματόεις, εσσα, εν, opsvulmet, hovnet; o. — οἰδηματώδης, 2, (εἶδος) ligesom en Hævelse; o. — οἴδησις, ἡ, Opsvulmen, Hævelse; Hoide, hoi Beskaffenhed. — οἰδίσκω, = οἰδαίνω, *transit.*, lader svulme, gior hoi el. stor.

οἶδμα, τό, oprindel. = οἶδος; sædv. *poët.* Vandets Svulmen, Bolgen, Brusen; brusende, bolgende Hav, Flod, Strom; ogs. οἶδμα θαλάσσης, o. ἅλιον οἶδμα; sild. alm. Havet, *ex.* Περσικὸν οἶδμα; *b)* οἶδμα νότων, Sydvestvindenes Brusen, *Anthol.*; df. — οἰδματόεις, 3, fuld af brusende Bolger; alm. horende til Havet, af Havet; *poët.* — οἴδνον, τό, = ὕδνον. — οἰδοποιέω, = οἰδίσκω. — οἶδος, εος, τό, Svulst, Hævelse, Bullenhed indenfra; (df. οἰδέω, οἶδμα, etc.).

οἰέανος, 2, (οἶος, ἑανός) med een Klædning. — οἴειος, *poët.* f. οἴεος, 3, (ὄϊς, οἶς) af et Faar; ἡ οἰέη, *sc.* δορά, Faareskind. — οἰέομαι, *inus.*, danner flere Tempora til οἴομαι. — οἰέτης, 2, (ἔτος) *poët.* f. ὁμοέτης, lige i Aar, jevnaldrende, *Il.*; (egentl. ὀέτης, som ὄθριξ).

ὀϊζῡρός, 3, *att.* οἰζυρός, *adv.* -ρῶς, jammerlig, elendig, ynkelig, ulykkelig; ὀϊζυροὶ βροτοί, de elendige Dodelige, *Hom.*; νύκτες ὀϊζυραί, sorgelige Nætter, *Od.*; moisommelig, besværlig; — *compar.* o. *superl.* *irr.* h. *Hom.*, ὀϊζῡρώτερος, -ώτατος, jf. λαρώτερος; [*Ar.* bruger ῠ]; af — ὀϊζύς, ύος,

ἡ, att. οἰζύς, (οἴ, νὰ) Elendighed, Lidelse, Jammer, Nød, Trængsel, Møie; πόνος καὶ ὀϊζύς, κάματος κ. ὀϊζύς, Hom.; dat. ὀϊζυῖ ctr. f. ὀϊζύϊ, Od.; sild. acc. ὀϊζύα f. ὀϊζύν; [ῡ in bissyll., ῠ in trisyll.]; df. — ὀϊζύω, att. οἰζύω, klager, sørger, περί τινα, over nogen, Il.; 2) transit., lider, udholder, κακὰ πολλά, ib.; [υ anc. in præs., men long. foran σ]. — ὀΐζω, att. οἴζω, = οἰζύω; rimel. alene i δυσοΐζω,

οἴη, ἡ, = κώμη; (rimel. af οἶος, eensom, fordi κῶμαι ligge adspredte, σποράδην). — οἴη, ἡ, = ὄα, Rønnebærtræ. — οἰήϊον, τό, ep. = οἴαξ, Ror; ogs. in pl., Od. — οἰηκίζω, jon. = οἰακίζω. — οἴημα, τό, (οἴομαι) Mening, Dom, Anskuelse; 2) høi Mening om sig selv, Indbildskhed; df. — οἰημᾰτίας, ου, ὁ, som har store Tanker om sig selv, Indbildsk. — οἰημάτιον, τό, dim. af οἴημα. — οἴηξ, ηκος, ὁ, jon. f. οἴαξ.

οἴησις, ἡ, (οἴομαι) Menen; Mening; b) forudfattet Mening, Fordom; c) høi Mening om sig selv, Indbildskhed. — οἰησίσοφος, 2, o. οἰησίφρων, ονος, 2, (σοφός, φρήν) som holder sig selv for viis el. klog; — οἰητής, οῦ, ὁ, Menende, Formodende; o. — οἰητός, 3, som menes, antages; indbildt, alene til i Forestillingen, oppon. virkelig; 2) act., menende, formodende; (af οἴομαι). — οἴϊς, ϊδος, ἡ, poët. f. ὄϊς, οἷς, Theocr.

οἶκα, jon. f. ἔοικα, pf. til εἴκω, Herod. — οἴκᾰδε, adv., (οἶκος) = οἴκόνδε, til Hiemmet, hiemad, hiem; οἴκαδε ἱκέσθαι, νεῖσθαι, o. dl., Hom.; ἡ οἴκαδε ὁδός, Hiemveien, Xen.; 2) = οἴκοι, hiemme, Xen.; τὰ οἴκαδε ποθεῖν, at have Hiemvee; dor. οἴκαδες, o. οἴκαδις. — οἰκάριον, τό, dim. af οἶκος. — οἰκειυπραγέω, (οἰκεῖος, πράσσω) skiøtter mig selv, passer mine egne Sager, bekymrer mig ikke om Andres, som ἰδιοπραγέω, oppon. πολυπραγμονέω, df. — οἰκειοπραγία, ἡ, at passe sit Eget, rolig og eensom Levemaade.

οἰκεῖος, 3, ogs. 2, adv. -είως, jon. οἰκήϊος, (οἶκος) huuslig, hørende til Huset el. Huusvæsenet; τὰ οἰκεῖα, Huusvæsenet; Formuen, res familiaris; 2) hørende til Familien, beslægtet; τὸν εὑρίσκε οἰκηΐης ἐόντα ἀγαθῆς, af god Familie, af en ædel Slægt, Herod.; venskabelig, fortrolig, familiaris; οἰκείως ἔχειν πρός τινα, οἰκείως χρῆσθαί τινι, at omgaaes, leve fortroligen med nogen; 3) egen, eiendommelig, τὰ ἑαυτῶν ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχειν, som deres, til deres Tieneste, Xen.; ἡ οἰκεία, sc. γῆ, Fødelandet; ἡ οἰκεία πόλις, Fødeby, Hiemstavn; ogs. privat, som ἴδιος, oppon. δημόσιος; 4) egnet, passende, skikket, πρός τι; svarende til noget, τινός.

*οἰκειότης, ητος, ἡ, huuslig el. fortrolig Omgang; Fortrolighed; enhver nøie Forbindelse, ex. ved Ægteskab, Slægtskab, Venskab; — οἰκειόφωνος, 2, (φωνή) med egen Stemme, mundtlig; — οἰκειόχειρος, 2, (χείρ) egenhændig; o. — οἰκειόω, giør til οἰκεῖος el. οἰκεῖον; a) giør til Slægtning, Ven, Fortrolig; b) giør egen, eiendommelig, tilegner; in med., tilegner mig, Herod.; c) giør egnet, beqvem, skikket; — (af οἰκεῖος). — οἰκείω, poët. f. οἰκέω, Hes. — οἰκείωμα, τό, Slægtskab, Fortrolighed; Tilbøielighed, πρός τινα; b) det til noget Egnede, Skikkede, Brugbare; Dygtighed, Brugbarhed; — οἰκείωσις, ἡ, Handlingen οἰκειοῦν i alle Bem., see u. οἰκειόω; o. — οἰκειωτικός, 3, tilegnende; (af οἰκειόω).

οἰκετεία, ἡ, Huusfolket; Tienestetyendet; o. — οἰκετεύω, = οἰκέω, beboer; 2) in med., er Tiener el. Slave; af — οἰκέτης, ου, ὁ, (οἰκέω) egentl. Medlem af Huset el. Familien; sædv., Tiener, Træl, Slave, in pl. ogs. oftere, Familien, Kone og Børn. — οἰκετία, ἡ, = οἰκετεία. — οἰκετεύς, έως, ὁ, = οἰκέτης. — οἰκετικός, 3, (οἰκέτης) hørende til Tyendet; τὸ οἰκετικόν, Tyendet, Tienestefolkene. = οἰκέτις, ιδος, ἡ, fem. af οἰκέτης, Slavinde, Tienestepige; 2) Huusmoderen, Theocr. — οἰκεύς, έως, jon. ῆος, ὁ, (οἰκέω) Medlem af Huset el. Familien, Il.; sædv. = οἰκέτης, Tiener, Slave.

οἰκέω, (οἶκος) boer; er bosat, opholder mig, lever paa et Sted, m. ἐν; h. Herod. ligel. in med., ex. ἐν τῇ ἠπείρῳ οἰκημένων τῶν Ἑλλήνων, 1, 27; οἰκεῖν ἐς-χωρίον τι, at begive sig hen til, at bosætte sig paa et Sted; b) om Steder, Byer, o. dl., at være beliggende; πλεῖσται πόλεις περὶ τὴν ὑμετέραν οἰκοῦσι, Xen.; df. at være indrettet, at bestyres, forvaltes; ἡ πόλις οἰκεῖ εὖ, καλῶς, κακῶς, forvaltes vel el. ilde; ligel. in pass.; 2) transit., beboer; οἰκεῖν τὴν ἑαυτῶν (χώραν) νομοις, at beboe, forvalte Landet, at leve deri efter Love, Dem.; ligel. in med. c. acc., Herod. 1, 27; pass., ἡ πόλις οἰκεῖται καλῶς, κακῶς, see u. Bem. 1, b; b) in pass. som οἰκίζομαι, bliver bosat; Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, Il. 2, 668; c) ἡ οἰκουμένη sc. γῆ, oprindel. det beboede Grækenland; under Romerne, orbis Romanus: sild. den beboede Jordklode.

οἰκηΐος, 3, jon. f. οἰκεῖος. — οἰκηϊόω, jon. = οἰκειόω. — *οἴκημα,

τό, det Beboede, Bolig, Huus, Kammer; ogſ. et Stokværk, en Etage; beſ. *a)* Buur, *Herod.*, ſædv. οἰκίσκος; Fængſel; *b)* Sovekammer; ogſ. Bordel, jf. τέγος; *c)* Spiſeværelſe, ſædv. δίαιτα; *d)* Capel; df. — οἰκηματικός, 3, hørende til en Bolig el. til et Kammer; — οἰκημάτιον, τό, *dim.* af οἴκημα; — οἰκήσιμος, 3, beboelig; af — οἴκησις, ἡ, at boe, Beboen; Bolig, Huus; alm. Opholdsſted; - (af οἰκέω).

* οἰκητήρ, ῆρος, ὁ, en Beboer; — οἰκητήριον, τό, Bopæl, Bolig; egentl. *neutr.* af — οἰκητήριος, 3, hørende til en Beboer; — οἰκητής, οῦ, ὁ, ſom οἰκητήρ, en Beboer; — οἰκητικός, 3, med faſt Bopæl, *oppon.* ἄοικος; — οἰκητός, 3, beboet; beboelig; o. — οἰκήτωρ, ορος, ὁ, Beboer, Indvaaner, *Herod.*; h. *Dem.* 1236, = μέτοικος, *inqvilinus.*

οἰκία, ἡ, Huus, Bopæl, Bolig; τῆς οἰκίας τὸ κύτωθεν, Huſets Grundvold, *Dem.*; 2) Huusvæſen, Familie; οἰκίας ᾤκει δύο, havde to Huusholdninger, var gift paa to Steder, *id.*; οἰκίαν καλῶς οἰκεῖν, *Xen.*; - i d. attiſke Ret betegner οἶκος hele Formuen, men οἰκία alene Boligen. — οἰκιακός, 3, = οἰκεῖος, huuslig; — οἰκίδιον, τό, *dim.* af οἶκος, *Ar.*; o. — οἰκίδιος, 3, = οἰκεῖος, huuslig, i Huſet; privat; (af οἶκος).

οἰκίζω, (οἶκος) opbygger, anlægger, πόλιν, οἴκους; bebygger, befolker, χωρίον, beſ. med Koloniſter; *b)* *c. acc. personi*, boſætter, fører hen for at boe paa et Sted; (ombyttes ofte urigtigen m. οἰκέω). — οἰκιήτης, ου, ὁ, ſield. Form f. οἰκέτης. — οἰκικός, 3, = οἰκεῖος, *inc.* — οἰκίον, τό, beſ. *jon.* o. *poët.* = οἶκος (hvoraf det alene efter Formen er *dim.*) Huus, Bopæl, Bolig; h. *Hom.* altid *in pl.*, beſ. οἰκία ναίειν; alm. Opholdsſted, Leie, Rede, o. dl., *id.*

οἴκισις, ἡ, (οἰκίζω) Opbyggelſe, Anlæggelſe, beſ. af en Kolonie; at boſætte, beſ. at befolke med nye Indvaanere. — οἰκίσκη, ἡ, o. οἰκίσκος, ὁ, egentl. *dim.* af οἶκος, lidet Huus el. Kammer; beſ. Buur el. Afſlukke til Dyr. — οἰκισμός, ὁ, = οἴκισις. — οἰκιστήρ, ῆρος, o. οἰκιστής, οῦ, ὁ, (οἰκίζω) ſom bygger, bebygger, befolker et Sted, ſom ſtifter en Kolonie. — οἰκιτιεύς, ὁ, komiſk f. οἰκέτης.

* οἰκόβιος, 2, (βίος) levende i Huſet, huuslig; = οἰκο-βουκόλος, ὁ, Huſets Hyrde el. Vogter, *Æsch. Suppl.* 305, hvor man dog ogſ. læſer οἰοβουκόλος, ſ. m. ſ.; — οἰκογενής, 2, (γένος, γενέσθαι) ſom er født i Huſet, *verna*, (om en Slave, *oppon.* den kiøbte, *emptus*); ogſ. om Huusdyr; alm. ſom er bleven til i Huſet ſelv; = οἰκοδέγμων, ονος, ὁ, (δέχομαι) ſom optager i ſit Huus, en Vert; — οἰκο-δέσποινα, ἡ, Konen i Huſet; — οἰκο-δεσποσύνη, ἡ, Herredømme i Huſet; - (af οἶκος).

* οἰκοδεσποτεία, ἡ, den Indflydelſe, ſom øves af οἰκοδεσπότης Bem. 2; af — οἰκοδεσποτέω, er i begge Bem. - οἰκο-δεσπότης, ου, ὁ, 1) Herren i Huſet, Huusfaderen; 2) i Aſtrologien, den Planet, ſom til hver Tid herſker el. øver ſin Indflydelſe paa et Tegn i Dyrekredſen og paa de derunder Fødte; (hvert Tegn har neml. ſit eget Huus, οἶκος); df. — οἰκοδεσποτικός, 3, tilhørende, anſtaaende Herren i Huſet el. Huusfaderen; o. — οἰκοδίαιτος, 2, (δίαιτα) levende i Huſet el. hiemme; - (af οἶκος).

οἰκοδομέω, (οἰκοδόμος) bygger et Huus; alm. bygger, opfører, τὰ τείχη, *Thuc.*; *transl.*, ἐπὶ ταῦτα οἰκοδομεῖτε ἄλλα φιλικὰ ἔργα, bygger, begrunder herpaa, *Xen.*; ſild. opbygger. — οἰκοδομή, ἡ, ſild. o. uattiſk f. οἰκοδόμημα, o. f. οἰκοδόμησις. — * οἰκοδόμημα, τό, opbygget Huus; Bygning; — οἰκοδόμησις, ἡ, et Huſes el. en Bygnings Opførelſe; df. — οἰκοδομητικός, 3, hørende, tienlig til et Huſes Bygning; ἡ οἰκοδομητική, *sc.* τέχνη, Bygningskunſten; — οἰκοδομητός, 3, bygget, opbygget; til at bygge; o. — οἰκοδομία, ἡ, ogſ. οἰκοδομιά, = οἰκοδόμησις, h. *Thuc.* 1, 93, Murenes Opførelſe; - (af οἰκοδομέω).

οἰκοδομικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, ſkikket til at bygge; ἡ οἰκοδομική, *sc.* τέχνη, Bygningskunſten; af — οἰκοδόμος, 2, (οἶκος, δέμω) ſom bygger el. opfører et Huus; ὁ οἰκοδ., en Bygmeſter. — οἴκοθεν, *adv.*, (οἶκος) fra Huſet; fra Hiemmet; fra Hiemſtavnen, fra Fødelandet; οἴκοθεν οἴκαδε, fra et Hiem til et andet, *Pind.*; 2) ofte *transl.*, *a)* af egen Formue, af egne Midler, *Il.*; *b)* af egen Drift, alene af el. ved ſig ſelv, *Pind.*; *c)* fra Hiemmet, fra Fødſelen; fra Begyndelſen af; df. fra Grunden, ganſke og aldeles, heelt igiennem, ſom ἀρχήν, *Æschin.*

* οἴκοθι, *adv.*, *poët.* f. οἴκοι, hiemme, *domi*, *Hom.*; — οἴκοι, *adv.*, i Huſet, i Hiemmet, hiemme, *domi*, i Fødelandet, *Hom.*; τὰ οἴκοι, de fædrenelandſke Skikke; τὰ οἴκοι τέλη, οἱ οἴκοι ἄρχοντες, Statens Øvrighedsperſoner; — οἰκοκερδής, 2, (κέρδος) fordeelagtig for Huſet el. for Familien; o. — οἴκονδε, *adv.*, = οἴκαδε, til Hiemmet, til Fødelandet, hiem, hiemad, *Hom.*; - (af οἶκος).

*οἰκονομέω, er en οἰκονόμος, holder Huus, forvalter, bestyrer Huusholdningen; 2) alm. forvalter, ordner, indretter, fordeler, holder Huus med noget; df. — οἰκονομία, ἡ, Huusholdning, Husets el. Formuens Forvaltning; ogs. Statshuusholdning; alm. Forvaltning, Anordning, Indretning, Regiering; o. — οἰκονομικός, 3, *adv.* -κῶς, øvet i, skikket til at holde Huus el. til at forvalte Huusholdningen; alm. øvet i, skikket til at forvalte, anordne, indrette; ἡ οἰκονομική, *sc.* τέχνη, Huusholdningskunsten; ὁ οἰκονομικός, *sc.* βίβλος, et Skrift derom, *ex.* det af Xenophon; τὰ οἰκονομικά, Huusholdningen med alt Tilhørende; - (af flgd.).

*οἰκονόμος, 2, (νέμω) som holder Huus, som forvalter Huusholdningen; ὁ οἰκον-, Huusholder, Vert; — οἰκόπεδον, τό, (πέδον) det Sted, hvorpaa Huset staaer el. stod; Ildsted; ogs. Huset selv; o. — οἰκοποιέω, giør el. bygger et Huus; af — οἰκοποιός, 2, (ποιέω) som giør el. bygger et Huus; 2) *pass.*, giort, tilberedet i Huset, *Soph.*; - (af οἶκος). — οἰκόριος, 3, *poët.* f. οἰκούριος, *Pind.*

οἶκος, ου, ὁ, Huus; Bolig, o. alm. hvad der tiener til Bolig, Kammer, Hytte, Hule, Telt, Leie, Rede, o. s. v.; *b)* Hiem, Bopæl; Fødeland; οἶκον ἱκάνεται, er kommen hiem, *Od.* 23, 7, f. εἰς οἶκον, οἴκονδε, i Prosa ἐπ' οἶκον, o. ἐπ' οἴκου; ogs. *in pl.* οἶκοι (egentl. Boliger, Kamre, som *ædes*) om et enkelt Huus; h. *Herod.* ogs. Capel, Tempel, 8, 143; jf. οἴκημα; 2) Huusvæsen, Huusholdning; οἶκος καὶ κλῆρος, Huus og Gods; i. d. attiske Ret: den hele Formue el. Arv, jf. οἰκία; 4) Familien, Slægten; ogs. Husets samtlige Folk; οἶκον ὅλον τρέφειν, at underholde hele Huset, *Xen.*; (af οἶκος m. Digamma er *vicus*, jf. οἶνος).

οἰκός, *jon.* f. ἐοικός, *neutr. part. pf.* af εἴκω. — *οἰκοσιτία, ἡ, at spise hiemme, at holde sig selv med Kosten; af — οἰκόσιτος, 2, (σιτέω) som spiser alene; γάμοι οἰκόσιτοι, hvor til kun faa Giæster ere budne; som holder sig selv med Kosten; som giør noget uden Betaling; νύμφιος οἰκόσ-, som tager Bruden uden Medgift el. ikke for Medgiftens Skyld; — οἰκοσκευή, ἡ, Huusgeraad; — οἰκοσκοπικόν, τό, (σκοπέω) Iagttagelse af et Varsel i Hiemmet; o. — οἰκοσόος, 2, (σώζω) som vedligeholder Huset; - (af οἶκος).

*οἰκοτραφής, 2, (τρέφω) opdragen i Huset. sædv. = οἰκότριψ Bem. 1; — οἰκοτρίβαιος, o. οἰκοτριβικός, 3, hørende til en οἰκότριψ; af — οἰκοτρίβης, 2, = οἰκότριψ; 2) fordærvende Huset; af — οἰκότριψ, ἶβος, ὁ (τρίβω) en i Huset født og opdragen Slave, *verna*; 2) som fordærver, oprykker Huset, *Ar.*; o. — οἰκοτύραννος, ὁ, Huustyran; - (af οἶκος). — οἰκουμένη, ἡ, *sc.* γῆ, see u. οἰκέω Bem. 2, c.; df. — οἰκουμενικός, 3, hørende til det hele af Grækerne beboede Land, til hele det romerske Rige, til den hele Jordkreds; af el. fra det hele Rige, den hele Jordkreds.

†οἰκουρέω, (οἰκουρός) vogter el. bevogter Huset; *b) transl.*, bliver hiemme, er uvirksom, foretager intet; alm. bliver, dvæler; οἰκουρεῖν πόλιν, = οἰκεῖν π., *Æsch.*; df. — οἰκούρημα, τό, egentl. Husets Bevogtning og hvad dertil hører; df. en Person, som vogter el. passer Huset, h. *Eur.* = γυνὴ οἰκουρός; οἰκούρημα ξένων, Husets Beskyttelse ved Fremmede; o. — οἰκουρία, ἡ, Husets Bevogten; *transl.*, stille Levemaade; at afholde sig fra Forretninger; alm. Lediggang, Uvirksomhed.

*οἰκουρικός, 3, huuslig, stille; sparsom; o. — οἰκούριος, 2, hørende til Husets Bevogtning el. til Hiemmesidden; *b)* οἰκούρια, *sc.* δῶρα, Løn for Husets Pasning; ogs. Legetøi for Børn, som efterlades hiemme; *dor.* ἑταῖραι οἰκούριαι, Legesøstre i Hiemmet, *Pind.*; af — οἰκουρός, 2, (οἶκος, οὖρος) som bevogter Huset; som altid bliver hiemme; huuslig, sparsom; som lever afsondret fra Forretninger: ørkesløs, uvirksom; df. — οἰκουρότης, ητος, ἡ, sield. Form f. οἰκουρία.

οἰκοφθορέω, er - οἰκοφθόρος, 2, (φθείρω) som fordærver, ødelægger Huset el. Formuen; alm. som bringer Skade el. Tab; *in pass.*, οἰκοφθορεῖσθαι, at miste sin Formue; at komme til Skade, at geraade i Fordærvelse; df. — οἰκοφθορία, ὁ, Husets Fordærvelse el. Forstyrrelse; alm. Skade, Fordærvelse; οἰκοφθορία γυναικῶν γαμετῶν, gifte Koners Forførelse. — οἰκοφθόρος, 2, see u. οἰκοφθορέω; 2) ὁ οἰκοφθ., som forfører Andres Koner, see frgd.; — οἰκοφόρος, 2, (φέρω) bærende Huset; — οἰκοφυλακέω, er - οἰκοφύλαξ, ἄκος, ὁ, som bevogter Huset; som er el. bliver hiemme; df. — οἰκοφυλάκιον, τό, = οἰκουρία, see u. οἰκούριος; - (af οἶκος).

*οἰκτείρω, *aor.* ᾤκτειρα, beklager, bejamrer, ynkes over nogen, τινά, men οἰκτείρω τινός, *s.* τινὸς χάριν, *s.* ἐπί τινι, i Anledning af noget; — οἰκτίζω, som οἰκτείρω, beklager, bejamrer, τινά τινος; *in med.* οἰκτίζομαι, klager, jamrer; o. — οἰκτικός, 3, hørende, tilbøielig til Medlidenhed; - (af

οἶκτος). — οἰκτιρμός, οῦ, ὁ, Medlidenhed, Forbarmelse; Κρέσσων οἰκτιρμῶν φθόνος, bedre at misundes, end at ynkes, *Pind.*; v. — οἰκτίρμων, ονος, 2, medlidende, barmhiertig; (af οἰκτείρω). — οἴκτισμα, τό, Jammerklage; v. — οἰκτισμός, ὁ, Klagen, Jamren; (af οἰκτίζομαι).

οἴκτιστος, 3, den jammerligste, beklageligste, elendigste, *Hom.*; som *adv.* οἴκτιστα, paa det ynkeligste, *Od.*, sild. ogs. οἰκτίστως; *superl. irr.* til οἰκτρός, (formet som ἔχθιστος af ἐχθρός, o. fl.). — οἶκτος, ου, ὁ, (οἴ, *væ*) egentl. Beklagen, Bejamren; Medlidenhed, Forbarmelse, *Od.* — οἰκτοσύνη, ἡ, = frgd., sild. — οἰκτότερος, 3, see u. οἰκτρός. — οἰκτρίζω, = οἰκτίζω, *inc.* — *οἰκτρόβιος, 2, (βίος) som fører et elendigt Liv; — οἰκτρόγοος, 2, (γόος) som klager jammerligen; — οἰκτροκέλευθος, 2, (κέλευθος) som har en elendig Vei el. Reise; — οἰκτρολογία, ἡ, (λέγω) Tale, som vækker Medlidenhed; v. — οἰκτρομέλαθρος, 2, (μέλαθρον) som har et elendigt Huus; — (af flgd.).

οἰκτρός, 3, *adv.* κτρῶς, (οἶκτος) beklagelig, ynkelig, elendig; som *adv.* οἰκτρά f. οἰκτρῶς, *Hom.*; foruden *compar.* o. *superl.* οἰκτρότερος, -τατος, ogs. *superl. irr.* οἴκτιστος, s. m. s.; οἰκτότερος, *Herod.* 7, 46, retter man til οἰκτρότερος; 2) *act.*, klagende; beklagende, medlidende, barmhiertig; df. — οἰκτροχοέω φωνήν, f. οἰκτρὰν φωνὴν χέω, lader en klagende Stemme høre, klager ynkeligen, *Ar.* — οἰκώς, οἰκυῖα, οἰκός, *jon.* f. ἐοικώς, *part.* af ἔοικα; *adv.* οἰκότως.

οἰκωφελής, 2, (οἶκος, ὀφέλλω) nyttig for Huset, γυνή, som ved sin gode Huusholdning forøger Husets Velstand, *Theocr.*; df. — οἰκωφελία, ἡ, Nytte for Huset, Huuslighed, huuslig Erhvervelse, *Od.* — οἶμα, ατος, τό, (οἰμάω) = οἴμημα, ὅρμημα, stormende Angreb, Anfald, *impetus*, som Lovens, Ørnens; ogs. *in pl.*, *Il.* — οἶμαι, *ctr.* f. οἴομαι; bes. i Mellemsætninger: mener jeg, og i Svar: vil jeg troe, sikkerligen; see u. οἴομαι.

οἰμάω, *poët.* f. ὁρμάω, bryder, styrter, stormer frem med Heftighed el. Lidenskab; egentl. om Rovfugle, *ex.* Ἦΰτε κίρκος — οἴμησε μετὰ πέλειαν, sløg ned efter en Due, *Il.* 22, 140. — οἴμη, ἡ, = οἶμος, egentl. Gang, Vei; særdv. Gangen, d. e. Tonen, Melodien af et Sangstykke; ligel. Gangen i en Fortælling el. i et Digt; df. Fortællingen el. Digtet selv, διήγησις, ᾠδή, *vid. ad Od.* 8, 74.

οἴμοι, (egentl. οἴ μοι, *væ mihi*, h. *Hom.* altid ὤ μοι), Udraab i Smerte, Harme, Forundring, undert. ogs. i Glæde (ei ei! o. dl.); οἴμοι sættes ofte *absol.* el. *c. nominat.*, *ex.* οἴμοι ἐγώ, οἴμοι δείλαιος, undert. *c. gen.*, *ex.* οἴμοι ἀναλκείης, *Theogn.* — οἶμος, ου, ὁ, Gang, Vei, Sti, Bane, μακρὸς δὲ — οἶμος ἐπ' αὐτήν, lang Vei, *Hes.*; Stribe, Linie, κυάνοιο, af anløbet Staal, *Il.*; ogs. Landstrog, Egn, Land, *Æsch.*; 2) ligesom οἴμη, Sangens Tone el. Melodie; (tilligem. οἴμη rimel. at udlede af *inus.* οἴω f. φέρω, o. besl. m. οἶτος).

οἰμωγή, ἡ, Jamren, Jammerklage, m. κωκυτός o. στοναχή, *Il.*; — οἴμωγμα, τό, Klageraab, Jammerskrig; v. — οἰμωγμός, ὁ, = οἰμωγή, *Soph.*; af — †οἰμώζω, *fut. att.* οἰμώξομαι, *aor.* ᾤμωξα, raaber οἴμοι, raaber ach og vee, jamrer mig, skriger, hyler af Smerte; *c. acc.* bejamrer, beklager; οἰμωζέτω, gaae han til —! οἰμώξεται, det skal gaae ham ilde; (af οἴμοι, ligesom οἰζω af οἴ); df. — οἰμωκτεί, -κτί, *adv.*, under Jammerklage, ynkende el. vaandende sig; — οἰμωκτός, 3, til at beklage, beklagelig; 2) *act.*, som beklager, jamrer, vaander sig ynkeligen; o. — οἰμωξία, ἡ, o. οἴμωξις, ἡ, ogs. οἰμωκτία, ἡ, sild. Former f. οἰμωγή. — οἰμώσσω, = οἰμώζω.

οἰναγωγός, 2, (οἶνος, ἄγω) førende, bringende Viin. — οἰναδοθήρας, ου, ὁ, (οἰνάς Bem. 2, θηράω) som jager efter Duer. — οἰνανθάριον, τό, *dim.* af — οἰνάνθη, ἡ, (οἴνη, ἄνθη) den første Spire til den frembrydende Drue, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς; df. h. *Pind. transl.*, det første Duun paa Hagen, Melkehaarene, som ἴουλος; 2) *poët.*, Viinrankens Blomst og Blade; ogs. Viinranken selv, *Ar.*; 3) Blomsten af den vilde Viinstok; 4) etslags Skiermplante, hvis Blade ligne Viinrankens; 5) etslags Fugl, rimel. = οἰνάς Bem. 2; df. — οἰνάνθινος, 3, som er giort af οἰνάνθη; ἔλαιον οἰνάνθινον, en af οἰνάνθη (Bem. 4) tilberedet Olie. — οἰνανθίς, ίδος, ἡ, *poët.* = οἰνάνθη.

οἰνάρα, ἡ, *jon.* -άρη, *poët.* -άρεα, o. οἰνάρεον, τό, *poët.*, = οἴναρον, Viinblad. — οἰνάρεος, 3, af Viinløv el. Viinranker; o. — οἰναρίζω, afbryder Viinløvet; οἰναρ. τὰς ἀμπέλους, afblader, beskærer Viinstokkene; (af οἴναρον). — οἰνάριον, τό, *dim.* af οἶνος, lidet af Viin, ringe, slet, svag Viin, *Ar.* — οἰναρίς, ίδος, ἡ, Viinranken, ellers κλῆμα; o. — οἴναρον, τό, Viinblad, Viinløv; Viinranke; ogs. Viinstokken selv; (af οἶνος). — οἴναρος, ὁ, h. *Theophr.* rimel. = κόμαρος. — οἰνάς,

άδος, ἡ, = οἴνη, Viinstok, Ranke; 2) etslags vild Due; 3) som *adject.*, af Viin, hørende til Viin, beruset; df. *Οἰνάδες, αἱ*, f. *Μαινάδες*, *Opp.*

*οἰναχθής, 2, (ἄχθος) = οἰνοβαρής; — οἰν-ἔλαιον, τό, Viin med Olie; — οἰν-ἔμπορος, ὁ, Viinhandler; — οἰν-ἐραστής, οῦ, ὁ, Viinelsker; — οἰνεύομαι, drikker Viin; — οἰνέω, har el. faaer Viin, *inc.*; o. — οἰνεών, ῶνος, ὁ, *att.* οἰνών, Viinoplag, Viinkielder; ogs. Viinhuus; - (af οἶνος). — οἴνη, ἡ, Viinstokken, *Hes.*, sild. ἄμπελος; *poët.* ogs. f. οἶνος, Viin; 2) Æs el. Ener (paa Terningen); *jon.* ogs. f. κύβος, Terning; (v. lat. *unio*, og rimel. ligesom dette af οἶος, *unus*). — *οἰνηγία, ἡ, (ἄγω) Foren, Tilbringen, Indførsel af Viin; — οἰνηρός, 3, af Viin, viinagtig; med Viin i, φιαλή, *Pind.*; om en Egn: rig paa Viin; ogs. som gierne drikker Viin, *vinosus*; o. — οἰνήρυσις, ἡ, (ἀρύω) Kar, hvormed man øser Viin; *Ar.*; - (af οἶνος). — οἰνιάς, άδος, ἡ, *poët.* f. οἰνάς. — οἰνίδιον, τό, = οἰνάριον.

*οἰνίζω, lugter af Viin; smager af Viin; 2) *in med.* οἰνίζομαι, kiøber, tilhandler mig Viin; ogs. οἶνον οἰνίζεσθαι, *Il.*; df. alm. henter, skaffer, øser mig Viin; 3) οἰνίζω af οἴνη Bem. 2, = μονάζω; — οἰνικός, 3, af Viin, hørende dertil; o. — οἴνινος, 3, af Viin; οἴνινον ὄξος, Viineddike; - (af οἶνος). — οἰνίσκος, ὁ, som οἰνάριον, *dim.* af οἶνος. — οἰνιστηρία, ἡ, det Bæger, hvormed man tildrak φράτορες paa Festen - οἰνιστήρια, τά, (οἰνίζομαι) *sc.* ἱερά, et Offer af en Maade Viin, οἴνου μέτρον, som de athen. Borgere bragte Herakles, og hvoraf de tildrak deres φράτορες paa den Dag, da deres Sønner optoges iblandt ἔφηβοι; ogs. denne Fest selv.

*οἰνοβαρέω, *Theogn.*, er - οἰνοβαρής, 2, (βάρος, βαρύς) tung af Viin, *vino gravis*, d. e. beruset, drukken af Viin; af οἰνοβαρέω er *part. jon.* οἰνοβαρείων, = οἰνοβαρής, *Od.*; — οἰνοβαφής, 2, (βάπτω) dyppet i Viin, d. e. beruset, drukken; — οἰνοβρεχής, 2, (βρέχω) befugtet med Viin; alm. = frgd.; — οἰνοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) spiist el. til at spise med Viin, *Nic.*; — οἰνόγαλα, ακτος, τό, (γάλα) Viinmelk; — οἰνόγαρον, τό, γάρον blandet med Viin; — οἰνογευστέω, er - οἰνογεύστης, ου, ὁ, (γεύομαι) som smager paa Viinen; df. — οἰνογευστικός, 3, hørende til at smage paa Viinen; — οἰνοδόκος, 2, (δέχομαι) optagende, indeholdende Viin, *Pind.*; — οἰνοδοτέω, 1) er - οἰνοδότης, ου, ὁ, *dor.* -δότᾱς, (δότης, δίδωμι) som giver, yder Viin; 2) sædv. οἰνοδοτεῖν τινα, h. Lægerne, at anordne nogen Viin; — οἰνοειδής, 2, (εἶδος) som ligner Viin, viinagtig; — οἰνόεις, εσσα, εν, *ctr.* οἰνοῦς, -οῦσσα, *att.* -οῦττα, -οῦν, = οἰνηρός; *b)* tillavet af el. med Viin; ἡ οἰνοῦττα, etslags med Viin tillavet Kage el. Grød bes. for Rorskarlene; 2) etslags Urt. — οἰνο-ἠθέω, er - οἰνοηθητής, οῦ, ὁ, som giennemsier, afsier Viin; - (af οἶνος).

*οἰνοθήκη, ἡ, Viinoplag; — οἰνοθήρας, ου, ὁ, o. -θηρίς, ίδος, ἡ, etslags Buskvært, hvis Rod lugter af Viin; — οἰνόθρυπτος, 2, (θρύπτω) svækket af Viin; *Theocr.* 15, 25, Conjectur f. αἰνόθρυπτος; — οἰνο-κάπηλος, ὁ, Viinhandler, Vertshuusmand; — οἰνοκάχλη, ἡ, (καχλάζω) sprudende af Viin, beruset; — οἰνόληπτος, 2, (λαμβάνω) greben af Vinen, drukken; — οἰνολογέω, (λέγω) samler Viin el. Druer; 2) taler om Viin; — οἰνομανής, 2, (μαίνομαι) rasende af Viin el. af Kiærlighed til Viin; df. — οἰνομανία, ἡ, rasende Lyst til Viin; — οἰνομάχλη, ἡ, (μάχλος) kaad i en Ruus; — οἰνόμελι, ιτος, τό, (μέλι) Viinhonning, etslags Miød; o. — οἰνομήτωρ, ορος, ἡ, Viinmoder; - (af οἶνος).

*οἰνοπέδη, ἡ, Viinland, Viinbierg; af — οἰνόπεδος, 2, (πέδον) med Viinland, rig paa Viin, ἀλωή, *Od.*; τὸ οἰνόπεδον, = οἰνοπέδη; τέμενος οἰνοπέδοιο, en til Viinland jevnet Flade, *Il.*; — οἰνοπέπαντος, 2, (πεπαίνω) βότρυς, Drue med moden Viin; — οἰνοπίπης, ου, ὁ, (ὀπιπτεύω) higende, lysten efter Viin; — οἰνοπλάνητος, 2, (πλανάω) berusende med Viin; beruset af Viin; — οἰνοπληθής, 2, (πλῆθω) fuld af Viin, rig paa Viin, Συρίη, *Od.*; — οἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, o. οἰνόπληκτος, 2, (πλήσσω) slaaen af Viin, drukken; — οἰνοποιέω, er - οἰνοποιός, 2, (ποιέω) som tilbereder Viin; df. — οἰνοποιΐα, ἡ, Vinens Tilberedning; — οἰνοπόρος, 2, (πορέω) som forskaffer Viin; — οἰνοποσία, ἡ, o. -πόσιον, τό, (πόσις) Viindrikken; — οἰνοποτάζω, *Hom.*, = οἰνοποτέω, drikker Viin, er - οἰνοπότης, ου, ὁ, *fem.* -πότις, ιδος, *poët.* οἰνοποτήρ, ῆρος, ὁ, (πότης, πίνω) en Viindrikker; ἄνδρες οἰνοποτῆρες, *Od.*; — οἰνόπτης, ου, ὁ, (ὄψομαι) Viinskuer, som paaseer ved Giestebudet, at Vinen vedbørligen tilsættes med Vand; — οἰνοπωλέω, er - οἰνοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) Viinhandler; df. — οἰνοπώλιον, τό, Sted, hvor Viin sælges,

Viinhuus, Viinkielder; o. — οἰνοπωτέω, = οἰνοποτέω; - (af flgd.).

†οἶνος, ὁ, Viin, h. *Hom.* μέλας, ἐρυθρός, αἴθωψ, ἡδύς, εὐώδης, o. s. v.; ἐν οἴνῳ, ἐπ᾽ οἴνῳ, παρ᾽ οἶνον, ogs. ἐν οἴνοις, under Vinen el. Drikkelavet, *inter pocula*; 2) enhver giærende og berusende Drik, som tilberedes af Træfrugt, af Sæd, el. alm. af Planteriget, *oppon.* οἶνος ἀμπέλινος, *Herod.*; οἶνος ἐκ κριθῶν, etslags Øl, *id.*; 3) det Sted, hvor Viin sælges, Viinhuus; (af οἶνος m. Digamma er *vinum*, jf. οἶκος); df. — οἰνόσπονδα, τά, (σπένδω) ἱερά, Offer, hvorved Libationen forrettes med Viin; — οἰνοσσόος, 2, (σώζω) bevarende Vinen; — οἰνοτόκος, 2, (τίκτω) avlende Vinen; — οἰνοτρόπαι, αἱ, (τρέπω) som forvandle Vand til Viin; o. — οἰνοτρόφος, 2, (τρέφω) nærende, frembringende Viin.

*οἰνουργία, ἡ, o. οἰνουργός, ὁ, = οἰνοποιΐα, οἰνοποιός; — οἰνοῦς, οἰνοῦσσα, *att.* οἰνοῦττα, οἰνοῦν, *ctr.* f. οἰνόεις, *etc.*, s. m. s.; = οἰνοφλυγέω, er - οἰνόφλυκτος, 2, o. οἰνόφλυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, (φλύω) drikfældig, drukken; df. — οἰνοφλυγία, ἡ, Drikfældighed, Drukkenskab; — οἰνοφορεῖον, o. -φόριον, τό, Viinfad; af — οἰνοφορέω, er - οἰνοφόρος, 2, (φέρω) bærende el. bringende Viin; som har el. indeholder Viin, σκεῦος οἰνοφ., Fad el. Kar med Viin, *oenophorus*; — οἰνο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, som bevogter Vinen; o. — οἰνόφυτος, 2, (φύω) beplantet, bevoxen med Viin; 2) *act.*, οἰνοφύτος, 2, plantende Viin; - (af οἶνος).

*οἰνοχαρής, 2, (χαίρω) som glæder sig ved Viin; — οἰνοχάρων, οντος, ὁ, der som en anden Χάρων befordrer ned til Underverdenen, men ved Hielp af forgiftet Viin: om Philip af Maced., ogs. med Henspillen paa frgd.; — οἰνοχοεία, ἡ, Vinens Iskienken; af — οἰνοχοεύω, h. *Hom.* alene *in præs.*; o. οἰνοχοέω, iskienker Viin, er Mundskienk, οἰνοχόος; νέκταρ ἐῳνοχόει, iskienkede Nektar som Viin, *Il.*, 4, 3; *impf.* ogs. ᾠνοχόει, *Hom.*; — οἰνοχόη, ἡ, Kar el. Øse, hvormed man gyder Vinen af κρήτηρ i Bægeret; 2) sild. Skienkebordet med Drikkekarene; 3) en Mundskienkerske; — οἰνοχόημα, τό, (οἰνοχοέω) den af οἰνοχόος iskienkede Drik; 2) en Fest, hvorved der beværtes med Viin; — οἰνοχοΐα, ἡ, = οἰνοχοεία; o. — οἰνοχοϊκός, 3, hørende til en - οἰνοχόος, 2, (χέω) som iskienker Viin for Giesterne; ὁ οἰνοχόος, en Mundskienk; - (af οἶνος).

οἰνοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (χρώς) viinfarvet; — οἰνόχυτον, τό, (χέω) πόμα, iskienket Drik el. Viin, *Soph.*; — οἶνοψ, οπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) af Udseende som Viin, viinfarvet, mørkerød, h. *Hom.* bes. om det bevægede, sortladne Hav, jf. πορφύρεος; sild. ogs. høirød; — οἰνόω, giør el. forvandler til Viin; 2) beruser med Viin, giør drukken; *pass.* οἰνωθέντες, berusede; — οἰνώδης, 2, *ctr.* f. οἰνοειδής, viinagtig; riig paa Viin; — οἰνών, ῶνος, ὁ, *att.* = οἰνεών; — οἰνωπός, 3, ogs. 2, (ὤψ) = οἶνοψ; — οἴνωσις, ἡ, Drukkenskab; o. — οἰνωτός, 3, beruset; 2) tillavet af el. med Viin; (af οἰνόω); — οἴνωτρον, τό, Viinpæl; o. — οἰνώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = οἶνοψ, o. οἰνωπός, *Trag.*; - (af οἶνος).

οἷο, *ep.* f. οὗ, *gen.* af *pronom. possess.* ὅς, *suus*; men f. οὗ, *sui*, bruges *ep.* εἷο. *οἰόβᾰτος, 2, (βαίνω) eensom, øde, forladt, ὕλη, *poët.*; — οἰόβιος, 2, (βίος) som lever i Eensomhed; o. — οἰοβότας, ου, ὁ, *lect. var.* f. οἰοβώτας, s. m. s.; (af οἶος). — οἰόβοτος, 2, (ὄϊς, βόσκω) afgræsset af Faar, som μηλόβοτος. — οἰο-βουκόλος, ὁ, enten Faarehyrde, af ὄϊς, el. eensom Hyrde, af οἶος. — οἰοβώτας, ου, ὁ, (οἶος, βόσκω) egentl. græssende alene, forvildet fra Hiorden; *transl.*, φρενὸς οἰοβώτας, *Soph. Aj.* 615, som gaaer sin egen Vei, egensindig, fra Forstanden, jf. οἰοβότας, o. οἰόφρων.

*οἰόγᾰμος, (γαμέω) = μονόγαμος; — οἰόζωνος, 2, (ζώνη) = μονόζωνος, vandrende alene, eensom; — οἰόθεν, *adv.*, fra een alene, alene fra een Side; alene, for sig selv; h. *Hom.* altid οἰόθεν οἶος, d. forstærk. οἶος, ganske alene; — οἰόθι, *adv.*, alene, for sig; o. — οἰόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) = μονόκερως; - (af οἶος).

οἴομαι, *ep.* ὀΐομαι, [ῑ], *att. ctr.* οἶμαι; *impf.* ᾠόμην, *ep.* ὠϊόμην, *ctr.* ᾤμην; *fut.* οἰήσομαι, *ep.* ὀΐσομαι; *aor.* ᾠήθην, *ep.* ὠΐσθην, o. ὀϊσάμην, sild. ogs. *jon.* οἰησάμην; - f. οἴομαι bruges ogs. *ep.* *act.* οἴω, ὀΐω [oftest m. ῑ]; — 1) Bem., *a*) mener, holder for, tænker; har i Sinde, vil; ogs. skulde mene, skulde troe, jf. nedenf. 2, *e*; *b*) formoder, aner (haaber el. frygter), mistænker; venter; *c*) bilder mig ind, bes. har Indbildninger om mig selv; — 2) Constr., *a*) m. *acc. c. inf.*, *ex.* ὀΐσατο γὰρ θεὸν εἶναι, *Od.* 1, 323; οἴονται τοὺς ἀχαρίστους ἀμελῶς ἔχειν, ere skiødesløse, *Xen.*; αἰσχρὸν, ὕστερόν ποτ᾽ εἰπεῖν, συμβάντος τινὸς, τίς γὰρ ἂν ᾠήθη ταῦτα γενέσθαι; hvo kunde dog have troet, at dette vilde skee? *Dem.*; ogs. m. *nom. c. inf.*, *ex.* οἰοίμην καὶ αὐτὸς βελτίων εἶναι, *Xen.*; - *b*) *c. inf.* som da *a*) enten har det frgd. Verbums Subject, *ex.* κι-

χήσεσθαι δέ σ' ὀΐω, tænker at indhente dig, *Il.* 6, 341; β) eller Subiectet forstaaes af Prædicatet, *ex.* διωκέμεναι γὰρ ὀΐω, *sc.* αὐτούς, at de forfolge mig, *Od.*, 15, 278; ligel. σὺ δ' ᾤου, χρῆναι σιωπῇ ὑπάρχειν; eller troede du, at man—? *Xen.*; — c) *absol.*, *ex.* αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, altid nærer du Mistanke, *Il.* 1, 561; ligel. θυμὸς ὀΐσατό μοι, mit Hierte anede det, ogs. ὀΐσατο κατὰ θυμόν; sield. *impers.*, ὀΐεταί μοι ἀνὰ θυμόν, det aner mig i mit Hierte, *Hom.*; — d) *transit. c. acc.*, *ex.* Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὀΐω, men det troer jeg ikke, *Od.* 15, 427; Κεῖνον ὀϊομένη, ventende paa ham, *ib.* 2, 351; — e) som selvstændig Mellemsætning, men alene i første Person, *ex.* ἔπειτά γ', ὀΐω, Γνώσεαι, bagefter, tænker jeg, vil du erfare det, *Od.* 16, 309; ligel. *att.* oftest *ctr.* ᾦμαι o. ᾤμην, troer jeg, tænker jeg, (enten for beskedent at indskrænke Paastanden, el. for ironisk at spotte over den modsatte); men i Svar paa et nægtende Spørgsmaal bekræfter οἶμαι, ligesom vort: det skulde jeg troe! det forstaaer sig! — 3) attiske Talemaader ere: α) πῶς οἴει; πῶς οἴεσθε; hvorledes troer du vel? (forstærkende) ligesom πῶς δοκεῖς; b) οἴομαι δεῖν, holder for nødigt, har foresat mig, vil; *ex.* λέγειν οἴεται δεῖν ποιεῖν δεινούς, han vil (udgiver sig for at kunne) giøre (Folk) til dygtige Talere, *Pl.*; οἴεται δεῖν εἰδέναι, han vil (bilder sig ind at) være klog, *id.*; c) οἴεσθαι δεῖ, οἴεσθαι χρή, man kan tænke sig; — (οἴομαι, er muligen besl. m. οἶος i Grundbem. afsondrer, tager deraf, d. e. formoder).

οἷον, *neutr.* af οἷος, som *adv.*, som, ligesom; som, for Exempel; omtrent; οὐχ οἷον, o. μὴ οἷον, ei alene ikke; see u. οἷος Bem. 3. — οἱονανεί, f. οἷον ἂν εἰ, omtrent som om, som om maaskee. — οἱονεί, f. οἷον εἰ, som naar, som om. — οἰονοϊστική, ἡ, af οἴομαι, νοῦς, εἰδέναι, hvf. *Plato Phædr.* komisk udleder Ordet οἰωνιστική, — οἰονόμος, 2, (οἶος, νέμω) græssende alene; levende eensomt; alm. eensom. — οἱόντε, muligt; οὐχ οἱόντε, umuligt; see u. οἷος Bem. 2, e. —

οἰο-πέδη, ἡ, rimel. af ὄϊς, etslags Uldbind til en syg Fod, *Anal.* — οἰοπέδιλος, 2, (οἶος, πέδιλον) med een Sko. — οἰόποκος, 2, (ὄϊς, πέκω) klippet af et Faar. — οἰοπολέω, er — οἰοπόλος, 2, 1) (οἶος, πέλομαι) som er el. lever alene; alm. alene, eensom, forladt, h. *Hom.* altid om Steder og Egne; fra *Pind.* ogs. om Personer; 2) (ὄϊς, πολέω). som vogter el. græsser Faar, Ἑρμῆς, *Hom. Mercur.*

οἶος, οἴη, οἶον, alene, uden Hielp el. Følge; df. eensom, forladt, ofte h. *Hom.* og med nærmere Bestemmelse, *ex.* οἶος ἄνευθ' ἄλλων; ogs. forstærket, εἷς οἶος, en eneste, aleneste een; og m. *dual.* δύο οἴω, ikkun to, ogs. δύο οἶοι; undert. *c. gen.*, *ex. Il.* 11, 693; oftere οἶος ἀπ' ἄλλων, o. dl., men οἶος ἐν τισι, μετά τισι, alene iblandt —, *Hom.*; 2) eneste i sit Slags, d. e. udmærket, fortrinlig, *Il.* 24, 499; — (οἶος bruges bes. af de ældre Epikere, men *att.* μόνος; besl. m. ἴος, o. m. d. lat. *unus*, see u. οἴνη).

οἷος, οἵα (*jon.* οἵη), οἷον, (af ὅς, ἥ, ὅ), *pronom. relat. correlat.* til *demonstr.* τοῖος o. til τοιοῦτος, — af hvilken Beskaffenhed, hvad for en, hvilken en, hvordan; h. *Hom.* ogs. som oprindel. *demonstr.* οἷός τε, *ex. Il.* 7, 208; fuldstændigen: ἐδόκει τοιοῦτος εἶναι, οἷος ἂν εἴη ἄριστός γε ἀνὴρ καὶ εὐδαιμονέστατος, *Xen. Mem.* 4, 8; jf. *Od.* 21, 173; ofte uden frgd. *demonstr.*, *ex.* Οἷος ἀστὴρ εἶσι, som en Stierne skrider frem, *Il.* 22, 316; — 2) eiendommelige Udtryksmaader: a) οὐδὲν οἷον (f. οὐδὲν τοιοῦτον, οἷον) intet er sligt, intet er ypperligere, det overgaaer alt; θαυμαστὸν οἷον, saare meget; ofte ogs. som Udraab el. Udtryk af Forundring, *ex.* οἷα ἔργα, hvilke Bedrifter! (ogs. hvilke Forbrydelser!); ogs. om Aarsagen, *ex.* οἷά μ' ἔοργας, ifølge dine Forbrydelser imod mig, *Il.* 22, 347; — b) οἷος staaer undert. f. ὅτι τοιοῦτος, *ex.* οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, ifolge hans Trodsighed, *quæ est ejus atrocitas*, *Hom.*; — c) οἷος sættes hos det Nomen, hvortil det viser, *ex.* πολλῷ ἥδιόν ἐστι, χαριζόμενον οἵῳ σοὶ ἀνδρί, ἢ ἀπεχθόμενον, ὠφελεῖσθαι, f. ἀνδρί, οἷος σὺ εἶ, *Xen. Mem.* 2, 9, 3; — d) *att.* fordobles ofte οἷος i den samme Sætning, *ex.* οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά, hvilke Forbrydelser! hvilken Straf! *Soph. El.* 751; — e) οἷός εἰμι o. οἷός τ' εἰμί, *c. inf.*, (egentl. f. τοιοῦτός εἰμι, ὥστε —, er af den Art el. Beskaffenhed, at —), udtrykkes sædv. ved: kan, vil, pleier, formaaer, *ex.* οὐδὲ λέγειν οἷός τ' εἰμί, kan ikke tale, *Xen.*; οἷος ἦν ἐπεξιέναι, var færdig til Angreb, *Dem.*; df. hedder οἷος *c. inf.* (ved Udtrykkets Forkortning), som kan, o. s. v., *ex.* κακοὺς δὲ ἄρα τοὺς οἵους τούτοις κακῶς χρῆσθαι, som kunne misbruge, *Xen. Mem.* 4, 6, 11; οἷοι φιλεῖν, — οἷοι μισεῖν, beredte, villige til at elske, hade, *Dem.*; οἷόν τ' ἐστὶν, det er muligt; — 3) som *adv.* bruges *neutr.* οἷον, ogs. οἷα, *att. poët.* ogs. οἵως; a) som, ligesom, *quemadmodum*, οἷον ὅτε, som naar; οἷα δή, eftersom; b) som, ligesom, for

Exempel, *ex.* ἄλλα ζῶα - οἷον ὁ βοῦς, *Xen.*; c) omtrent, *quasi*, som ὅσον; - [den første Stavelse bruges undert. kort, *ex. Il.* 13, 275, oftere h. de attiske Digtere].

οἰός, v. ὄϊος, *gen.* af οἶς, v. ὄϊς. — ὄϊος, 2, (ὄϊς) af et Faar; γάλα ὄϊον, Faaremelk. — *οἰόφρων, ονος, 2, (φρήν) egensindig; πέτρα οἰόφρ., eensom Klippe, *Æsch.*; — οἰοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών) alene i en Livkiortel (uden Kappe), tyndt el. let klædt; v. — οἰόω, lader alene el. uden Hielp, forlader; 3 *aor. pass.* οἰώθη, blev ene, blev forladt, *Hom.*; gior forældreløs, o. dl.; - (af οἶος). — ὀΐπτωτον, τό, v. ὀΐπτωτος, ὁ, (ὄϊς, πίπτω) hvad der falder fra Faaret, Faaremøg, som ὀϊσπάτη, *inc.* — ὄϊς, ὁ, v. ἡ, *gen.* ὄϊος, *etc.*; *nom. v. acc. pl.* ὄϊες, ὄϊας, *ctr.* ὄϊς [ῑ], *dat. pl.* ὀΐεσσι(ν) f. ὄεσι (*Buttm. pag.* 190) ogs. οἴεσι, *Od.* 15, 386; - *att. ctr.* οἶς, οἰός, οἰΐ, οἶν; *pl.* οἶες *ctr.* οἶς, οἰῶν, οἰσί(ν), οἶας *ctr.* οἶς; deraf ogs. h. *Hom.* οἰός v. οἰῶν; - et Faar, m. d. lat. Digamma *ovis*; h. *Hom.* heder Hanfaaret ὄϊς ἀρνειός s. ἄρσην, Hunfaaret ogs. ὄϊς θῆλυς; sild. er ὄϊς oftest *fem.*

οἶσαξ, rimel. = οἰσύα, *inc.* — ὀΐσατο, ὀϊσάμενος, *ep. aor. med.* til οἴομαι, ὀΐομαι, *Hom.*; [ῑ]. — οἶσε, οἴσετε, *imperat. aor.* til φέρω. — οἰσέμεν, οἰσέμεναι, *ep.* f. οἴσειν, *inf. fut.* til φέρω. — οἶσθα, du veed, f. οἴδασθα, οἶδας, 2 *sing.* af οἶδα. — ὀϊσθείς, *part. aor. pass.* til οἴομαι, *Il.* — οἰσόκαρπον, τό, (καρπός) Frugten af οἶσος; v. — οἴσον, τό, Fletning, bes. Strikke, Toug; af - οἶσος s. οἰσός, ὁ, etslags Busk som Vidie, hvis Grene og Rødder brugtes til Fletning, Strikker, o. dl., ogs. οἰσύα, οἰσύς, besl. m. *vitex, vimen.* — οἰσοφάγος, ὁ, (οἴσω, φαγεῖν) Spiserøret, Svælget.

οἰσπάτη, οἴσπη, *Herod.*, οἰσπότη, v. οἰσπώτη, *Ar.*, ἡ, opløst ὀϊσπάτη, *etc.*, (ὄϊς, οἶς, πάτος) efter nogle = ὀΐπτωτον, Faaremøg; rimel. rigtigere, Sved og Ureenhed ved uvasket Faareuld. — οἰστέον, *gerund.* til φέρω, af *inus.* οἴω, man maa bære. — *ὀΐστευμα, τό, den udskudte Piil, Pileskud; — ὀϊστευτήρ, ῆρος, v. ὀϊστευτής, οῦ, ὁ, som skyder med el. afskyder en Piil; v. — ὀϊστευτύς, ύος, ἡ, *jon.*, den Kunst at skyde med Pile; af — ὀϊστεύω, (ὀϊστός) skyder med Pile, afskyder en Piil, τόξῳ, *Od.*, τινός, efter nogen, *Il.*; h. *Hom.* oftere *in part.* m. βάλλειν, *ex.* Ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλε, traf med en Piil, *Il.* 4, 196; df. sild. *transit.*, nedlægger, fælder med en Piil.

οἰστικός, 3, (οἰστός, οἴσω, φέρω) bærende, bringende; skikket til at bære el. bringe. — ὀϊστοδέγμων, ονος, 2, omfattende, indeholdende Pile; v. — ὀϊστοδόκη, ἡ, = flgd.; (af δέχομαι); v. — ὀϊστο-θήκη, ἡ, Pilekogger; (af ὀϊστός). — οἰστός, 3, (οἴσω, φέρω) baaren; til at bære; df. let at bære el. udholde. — †ὀϊστός, οῦ, ὁ, *att.* οἰστός, en Piil; h. *Hom.* er den πτερόεις, forsynet med Fiædre, χαλκήρης, med Metal- el. Jernspids, undert. ogs. τριγλώχιν, med tre Spidser; sild. rimel. ogs. Kastespyd; ogs. *in pl. heterog.* τὰ ὀϊστά; (besl. m. οἰστός, οἴσω); df. — ὀϊστοῦχος, 2, (ἔχω) holdende, indeholdende Pile; v. — ὀϊστοφόρος, 2, *att.* οἰστοφ., (φέρω) bærende Pile.

†οἰστράω, sædv. *intrans.*, *jon.* οἰστρέω, sædv. *transit.*, (οἶστρος), 1) *intr.*, er vild, urolig, løber omkring som rasende; (egentl. om Dyr, som bisse, naar de stikkes el. plages af Bremse, see οἶστρος); *b) transl.*, er el. geraader i en heftig Lidenskab, raser, er afsindig; 2) *transit.*, gior vild el. urolig, (egentl. ved at stikke, om Bremsen); *b) transl.*, sporer, ophidser; sætter i heftig Lidenskab, gior rasende; df. — οἰστρηδόν, *adv.*, ligesom stukken af Bremse, d. e. urolig, rasende; v. — οἰστρήεις, εσσα, εν, egentl. stukken af Bremse, sædv. rasende, afsindig.

*οἰστρηλασία, ἡ, Qvægets Jagen og Uro af Bremsestik; df. at giore afsindig; ogs. Afsindighed; af — οἰστρηλατέω, egentl. om en Brems: jager, driver, ængster Qvæget; *transl.*, driver til Raseri, bringer i heftig Lidenskab; af — οἰστρήλατος, 2, (οἶστρος, ἐλαύνω) egentl. dreven af Bremse; sædv. *transl.*, som er dreven af Raseri, som er bragt i heftig Lidenskab; 2) *act.*, som driver til Raseri, som sætter i heftig Lidenskab, *Æsch.* — οἴστρημα, τό, det opvakte Raseri; 2) *act.*, hvad der opvækker Raseri; v. — οἴστρησις, ἡ, Rasen, Raseri, heftig Lidenskab; 2) *act.*, at giore rasende; (af οἰστράω).

*οἰστροβολέω, (βάλλω) træffer, saarer, driver med en Braad, τινά; — οἰστροδίνητος, 2, (δινέω) dreven, omhvirvlet af en Brems el. ligesom af en Brems; *transl.*, som omtumles af Vanvid el. Lidenskab; — οἰστροδόνητος, v. -δονος, 2, (δονέω) = frgd.; — οἰστρομανής, 2, (μαίνομαι) rasende af Bremsestik; alm. rasende; df. — οἰστρομανία, ἡ, Raseri, rasende Lidenskab; df. — οἰστροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) stukken af Bremse; df. rasende, *Trag.*; - (af flgd.).

†οἶστρος, ὁ, Brems, *oestrus*, etslags Insect, som plager Qvæget; Τὰς (βοῦς) μὲν τ' αἰόλος οἶστρος ἐδόνησεν, *Od.* 22, 300; ogs. undert. f. μύωψ; *b)* alm. Braad; Stik; df. 2) *transl.*, enhver heftig Drift el. Attraa, heftig Lidenskab, bes. heftig Elskov, ogs. Vrede; *b)* alm. Raseri, Afsindighed; (rimel. besl. m. ὀϊστός, οἰστός, οἴσω); df. — οἰστροφόρος, 2, (φέρω) som opvækker heftig Lidenskab el. Afsindighed; — οἰστρόω, = οἰστρέω, *inc.*; o. — οἰστρώδης, 2, (εἶδος) ligesom stukken af en Braad, afsindig.

†οἰσύα, ἡ, o. οἴσυον, τό, som οἶσος, etslags vidieagtig Busk; df. — οἰσύϊνος, 3, giort el. flettet af Vidier; — οἰσυοπλόκος, 2, (πλέκω) flettende Vidier el. af Vidier; o. — οἰσυουργός, 2, (ἔργον) som forarbeider Vidier el. af Vidier. — *οἰσύπέιος, 2, = οἰσυπηρός; — οἰσύπη, ἡ, *jon.* f. οἴσυπος; — οἰσυπηρός, 3, fuld af Sved og Smudsighed, bes. οἰσυπ. ἔριον, smudsig Faareuld; — οἰσυπίς, ίδος, ἡ, en Tot af smudsig Uld; o. — οἰσυπόεις, εσσα, εν, = οἰσυπηρός; af — οἴσυπος, ὁ, den fedtagtige Sved og Smudsighed ved uvasket Faareuld, *succus s. sordes lanæ*; jf. οἰσοπάτη, οἴσπη; (rimel. af οἶς, el. mul. besl. m. ὄζω); df. — οἰσυπώδης, 2, (εἶδος) = οἰσυπηρός.

οἰσύς, ύος, ἡ, = οἰσύα. — οἴσω, *fut.* til φέρω, af *inus.* οἴω. — οἰτόλινος, ὁ, Sang om Linos's Dod, see Λίνος Bem. 2; af — οἶτος, ου, ὁ, Lod, Skiebne, sædv. Ulykke, Undergang, Dod, m. o. u. κακός; κακὸν οἶτον ἀπόλλυσθαι, at omkomme elendigen, *Il.*; alene *jon.* o. *poët.*; (rimel. af οἴ o. besl. m. οἶκτος, dog efter nogle af οἴσω, som *fors* af *fero*, o. besl. m. οἶμος). — οἴφω, ogs. οἰφάω o. οἰφέω, = d. besl. ὀπυίω; alm. har Omgang med Kionnet; sield.

οἰχέομαι, *jon. ctr.* οἰχεῦμαι, *in præs.* sield. f. οἴχομαι. — οἰχνέω, = οἴχομαι, gaaer, kommer; *impf. jon.* οἴχνεσκον, *Hom.*; sild. gaaer bort; i denne Bem. ogs. οἰχνεύω; (med indskudt ν, ligesom i ἱκνέομαι af ἵκω) af — οἴχομαι, *impf.* ᾠχόμην, *f.* οἰχήσομαι, *pf.* ᾤχημαι (alene *in compos.*, *ex.* παρῴχημαι, men παρῴχηκεν, er forbi, alene *Il.* 10, 252); oftere οἴχωκα, egentl. gaaer, kommer, gaaer bort; men sædv. (efter *Buttm.*, i det man, istedetfor Handlingen gaaer, betegner dens Følge,) *in præs.* er borte, *in impf.* var borte, *ex.* Οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, *Il.* 15, 223, er gaaen, er dragen; ἐκπέφευγ', οἴχεται φροῦδος, *Ar. Acharn.* 208; ἐπεὶ ᾤχεο νηῒ Πύλονδε, var dragen el. seilet, Ὀδ. 16, 24; den egentl. Bem. gaaer er imidlertid vedbleven *Il.* 1, 53, o. *ib.* 5, 495; ogs. ofte *transl.*, er borte, er død; df. sild. οἰχόμενος f. θανών, den Afdøde; ligel. *in pf.* οἴχωκα er borte, o. *transl.*, som ὄλωλα, *perii*; *b)* bes. sættes οἴχομαι hos *partic.* af Verber, som udtrykke en Bevægelse, for at betegne Hurtighed, *ex.* οἴχεται φεύγων, ἀποπτάμενος, ἀπελαύνων, *etc.*, er flygtet, fløien, dragen bort; ogs. bruges οἴχεσθαι ofte om Skudvaaben, at flyve, ile, fare afsted; *c)* om livløse Ting, at være borte, at være tabt, *ex.* πῆ σοι μένος οἴχεται; hvor er dit Mod blevet af? *Il.*; ἐπ' ὀλίγου οἴχεται, det hænger i et Haar, *Ar.*

οἴω, *inus.*, som Stamme til οἴσω, *fut.* til φέρω, bringer, bærer. — οἴω, ὀΐω, h. *Hom.* ofte episk Activum f. οἴομαι; *lacon.* ogs. οἰῶ. — *οἰωνίζομαι, iagttager Fuglenes Flugt og Skrig, for deraf at tage Varsler, *augurium capio*; *b)* anseer for et Varsel, formoder, aner, *auguror*; *c)* afskyer som et ondt Varsel, *Dem.*; o. — οἰωνικός, 3, hørende til Rovfugle, til Fuglenes Flugt og Skrig, til de deraf udledede Varsler; ἡ οἰωνική, *sc.* τέχνη, den Kunst, at tage Varsler el. at spaae af Fuglenes Flugt og Skrig; – (af οἰωνός).

*οἰώνισμα, τό, Varsel el. Spaadom af Fuglenes Flugt og Skrig, *augurium*; 2) = οἰωνός, Rovfugl; — οἰωνισμός, ὁ, Iagttagelse af Fuglenes Flugt og Skrig, Spaaen deraf; alm. Forudsigelse, Spaadom, Formodning, Anelse; ogs. at modtage en Spaadom el. et Varsel; 2) = οἰώνισμα; — οἰωνιστήρ, ῆρος, ὁ, = οἰωνιστής; df. — οἰωνιστήριον, τό, Sted, hvorfra man iagttager Fuglenes Flugt og Skrig, *templum augurum*; 2) den Ting, hvoraf man tager Varsel for at spaae; 3) det af en Ting tagne el. laante Varsel; egentl. *neutr.* af — οἰωνιστήριος, 3, hørende til en οἰωνιστήρ el. til hans Kunst; – (af οἰωνίζομαι).

οἰωνιστής, οῦ, ὁ, (οἰωνίζομαι) som iagttager Fuglenes Flugt og Skrig, og som spaaer deraf, *augur*, *Il.*; ogs. θεοπρόπος οἰωνιστής, *ib.* 13, 70; df. — οἰωνιστικός, 3, hørende til en οἰωνιστής; ἡ οἰωνιστική, *sc.* τέχνη, hans Kunst. — *οἰωνόβρωτος, 2, (βιβρώσκω) opædt af Fugle el. Rovfugle; — οἰωνοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) som fastsætter, bestemmer Betydningen af Fuglenes Varsler; — οἰωνόθροος, 2, θρόος, Fuglenes Klageskrig, *Æsch.*; o. — οἰωνοκτόνος, 2, (κτείνω) myrdende Fugle, bes. Rovfugle; – (af οἰωνός).

*οἰωνομαντεία, ἡ, Spaadom af Fuglenes Flugt og Skrig; o. — οἰωνο-

μαντικός, 3, hørende til en οἰωνόμαντις; ἡ οἰωνομαντική, sc. τέχνη, hans Kunst; af — οἰωνόμαντις, εως, ὁ, o. ἡ, (μάντις) som spaaer af Fuglenes Flugt og Skrig, *augur*; — οἰωνόμικτος, 2, (μίγνυμι) blandet med Gestalter af Fugle; — οἰωνοπόλησις, o. οἰωνοπολία, ἡ, = οἰωνομαντεία; af — οἰωνοπόλος, 2, (πολέω) som sysselsætter sig med at iagttage Fuglenes Flugt og Skrig, og med at spaae deraf; som *subst.* = οἰωνιστής, οἰωνόμαντις, *Il.*; — (af flgd.).

οἰωνός, οῦ, ὁ, (οἶος) eensom el. enkelt flyvende Fugl, bes. Rovfugl af det større Slags, *ex.* Grib, Ørn, o. dl., *oppon.* ὄρνις; οἰωνοὶ ὠμησταί, *Il.*; ds. *b)* Spaafugl el. slig enkelt flyvende større Fugl, af hvis Flugt og Skrig man udledede Varsler; 2) det af Fuglenes Flugt og Skrig udledede Varsel el. Forbud paa hvad der skal skee, *auspicium, augurium*; ds. alm. Forvarsel; εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, *Il.* 12, 243, det bedste Forvarsel er at kæmpe for Fødelandet, (den, som kæmper for Fødelandet, behøver intet Varsel af Fugle); οἰωνὸν δέχομαι, *accipio omen*; (οἰωνός formes af οἶος, som υἱωνός, κοινωνός, af υἱός, κοινός).

*οἰωνοσκοπεῖον, τό, Sted, hvorfra man iagttager Fuglenes Flugt og Skrig, som οἰωνιστήριον; af — οἰωνοσκοπέω, ogs. *in med.*, er en — οἰωνοσκόπος, 2, (σκοπέω) som iagttager Fuglenes Flugt og Skrig, og som spaaer deraf; ds. — οἰωνοσκόπημα, τό, Forvarsel, Raad, o. dl., som udledes af Iagttagelsen af Spaafuglenes Flugt og Skrig, *augurium*; — οἰωνοσκοπητικός, 3, = οἰωνοσκοπικός; — οἰωνοσκοπία, ἡ, den Forretning, det Embede, som forestaaes af en οἰωνοσκόπος; — οἰωνοσκοπικός, 3, hørende til en οἰωνοσκόπος el. til hans Kunst; ἡ οἰωνοσκοπική, sc. τέχνη, denne Kunst selv; o. — οἰωνοσκόπιον, τό, = οἰωνοσκοπεῖον; af — οἰωνοσκόπος, 2, see u. οἰωνοσκοπέω; ὁ οἰωνοσκόπος, = οἰωνιστής.

οἴως, *adv.* af οἶος; οἶος ὢν οἴως ἔχεις; hvilken Mand, i hvilken Tilstand! *Soph. Aj.* 923; see u. οἶος Bem. 2, *d.* — ὄκα, *poët.*, ὄκκα, *dor.*, f. ὅτε. — ὀκέλλω, *aor.* ὤκειλα, τὴν ναῦν, driver, støder Skibet frem, bes. paa Grund, ds. strander; ogs. *intr.*, τῶν νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι —, *Xen.* — ὄκκα, *dor.* *poët.* f. ὅτε. — *ὀκλαδίας, ου, ὁ, sc. δίφρος s. θρόνος, Stol til at lægge sammen, Feltstol; — ὀκλαδιάω, er i Færd med at synke i Knæ, ὀκλάζειν; ogs. alm. = ὀκλάζω; o. — ὀκλαδόν, *adv.*, med bøiede Knæer, siddende paa Huk; — (af flgd.).

† ὀκλάζω, m. o. u. εἰς γόνυ, synker i Knæ, sætter mig paa Huk (paa Hælene med bøiede Knæer), i *Il.* μετοκλάζω; om Dyrene, at lægge sig (af Udmattelse el. til Hvile); 2) *a)* bøier mig, krummer mig, folder mig sammen; *b)* bliver træt, synker ned af Træthed, *Soph.*; *c)* sætter mig, anstrænger mig ikke mere; nøler, er dorsk el. træg, *desideo*; *d)* hinker, vanker; 3) sild. *transit.*, krummer, bøier, τὰ ὀπίσθια sc. σκέλη, om Hesten, *Xen.*; (rimel. af κλάω, bøier, brækker; efter nogle besl. m. ἄγκος, ἀγκάλη); ds. — ὀκλάξ, *adv.*, = ὀκλαδόν; — ὄκλαξ, ἡ, = flgd.; — ὄκλασις, ἡ, Handlingen ὀκλάζειν; alm. at bøie Knæ; — ὄκλασμα, τό, = ὄκλασις; 2) etslags Dands, som har sit Navn af denne Stilling; o. — ὀκλαστί, *adv.*, = ὀκλαδόν; ὀκλ. πηδᾶν, om en Frø.

ὀκναλέος, 3, *poët.* f. ὀκνηρός. — *ὀκνείω, *Il.*, *poët.* f. ὀκνέω, dvæler, nøler, betænker mig, *c. inf.*, *ex.* ἵππων ἐπιβαινέμεν, *Il.*; tør ikke, gider ikke; alm. er dorsk, doven, bange, ængstelig; θαῤῥῶν πλείονα ἔθυσεν, ἢ ὀκνῶν ηὔχετο, offrede med Tillid — bad af Frygt, *Xen.*; ds. — ὀκνηρία, ἡ, = ὄκνος, sild.; af — ὀκνηρός, 3, *adv.* -ρῶς, nølende, betænksom; dorsk; frygtsom; *b)* betænkelig, farlig; o. — ὀκνία, ἡ, = ὄκνος; af — ὄκνος, ὁ, Dvælen, Nølen, Tøven, bes. af Dorskhed el. Frygt; ds. Dorskhed, Dovenskab; Frygtsomhed, Ængstelighed; πολὺς ὄκνος ἦν ἀνίστασθαι, det gik meget langsomt med at staae op, man gad ikke ret reise sig, *Xen.*; 2) (i et Maleri) etslags symbolisk Figur, som bøder el. snoer en Line, hvilken en Eselinde gnaver itu, *ocnus spartum torquens*, om et forgieves el. uendeligt Arbeide, *Plin.*, *Paus.*; 3) Nordrum, en Heireart; (mul. af ἔχω; efter nogle besl. m. ὀκλάζω).

ὀκνύς, 3, = ὀκνηρός, *inc.* — ὀκνόφιλος, 2, (φιλέω) som elsker at nøle; o. — ὀκνώδης, 2, (εἶδος) nølende, dorsk, træg, frygtsom; (af ὄκνος). — ὁκόθεν, ὁκοῖος, ὁκόσος, ὁκότε, ὅκου, *jon.* men alene i Prosa f. ὁπόθεν, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότε, ὅπου. — ὄκος, ogs. ὄκκος, h. *gramm.* Øie, ds. d. lat. *oculus*; besl. m. ὄσσε, ὄσσομαι.

*ὀκριάω, giør skarp; *in pass.*, at blive skarp, ujevn; *b)* som τραχύνεσθαι o. *exasperari*, *transl.*, at geraade i Harme, *ex.* πανθυμαδὸν ὀκριόωντο (*ep.* f. ὠκριῶντο) bleve yderst opbragte paa hinanden, *Od.* 18, 33; o. — ὀκρίβας, βαντος, ὁ, (βαίνω) Forhøining paa Scenen, hvor Acteurerne declamerede bes. i Tragoedien, derfor sild. θυμέλη; 2) Maler-

stol; 3) Kudskesæde, Buk; 4) alm. som κιλλίβας, enhver Forhoining el. Buk, hvorpaa noget stilles; - (af ὄκρις).

ὀκριοειδής, 2, (εἶδος) ligesom en Spids; forsynet med en Spids; af en ru og ujevn Beskaffenhed; ogs. alm. = flgd.; v. — ὀκριόεις, εσσα, εν, spids, ru, skarp, med flere fremstaaende Spidser, Hiorner, Kanter, h. *Hom.* sædv. om en Marksteen, λίθος, πέτρος, μάρμαρος, χερμάδιον; (af ὄκρις). — ὀκριόωντο, see u. ὀκριάω. — ὄκρις, ιος, ἡ, som ἄκρις v. ἄκρα, Spids, spids el. fremstaaende Kant, Hiorne, v. dl.; 2) som *adject.* ὀκρίς, ιδος, ὁ, ἡ, = ὀκριόεις, skarp, steil, ujevn, *Æsch.*; df. — ὀκρίωμα, τό, som ὄκρις, fremstaaende Spids, Ujevnhed.

ὀκρυόεις, εσσα, εν, (κρύος) m. Forslag af ο *euphon.* f. κρυόεις, = κρυερός, kold, som vækker kold Gysen, skrækkelig, frygtelig, πόλεμος, *Il.*; *transl.*, κύων ὀκρυόεσσα, afskyelig Tæve, kalder Helene sig selv, *ib.* 6, 344; (for Wolf og Heyne forverledes ofte h. *Hom.* ὀκρυόεις med det aldeles forskiellige ὀκριόεις).

*ὀκτάβλωμος, 2, (βλωμός) som bestaaer af otte Bid el. Mundfuld, ἄρτος, *Hes.*; — ὀκταδάκτυλος, 2, (δάκτυλος) med el. af otte Fingre; — ὀκτάδραχμος, 2, (δραχμή) otte Drachmer i Vægt el. Værd; — ὀκτάεδρος, 2, (ἕδρα) med otte Sæder; — ὀκταετηρίς, ίδος, ἡ, v. ὀκταετία, ἡ, Tidsrum af otte Aar, otte Aar; af — ὀκταέτης, 2, *fem.* ὀκταέτις, ιδος, (ἔτος) otteaarig; — ὀκταήμερος, 2, (ἡμέρα) af, i, paa otte Dage; - (af ὀκτώ).

ὀκτάκις, *adv.*, (ὀκτώ) otte Gange; df. — ὀκτακισμύριοι, 3, 80,000; v. — ὀκτακισχίλιοι, 3, 8000; ogs. *in sing.*, ὀκτακισχιλίη ἵππος, ἀσπίς, f. ὀκτακισχίλιοι ἱππεῖς, ἀσπιδοφόροι, 8000 Ryttere, Skioldbærere el. Fodfolk, *Herod.* — *ὀκτάκνημος, 2, (κνήμη) med otte Hinleger, κύκλα, *Il.*; — ὀκτακόσιοι, 3, otte Hundrede; — ὀκτακότυλος, 2, (κοτύλη) som holder otte Kotyler; — ὀκτάκωλος, 2, (κῶλον) med otte Led el. Afsatser; — ὀκταμερής, 2, (μέρος) bestaaende af otte Dele; — ὀκτάμετρος, 2, (μέτρον) bestaaende af otte Maal, Versemaal, Fodder; v. — ὀκταμηνιαῖος, 3, sild. Form f. - ὀκτάμηνος, 3 v. 2, (μήν) af el. i otte Maaneder; otte Maaneder gammel; i ottende Maaned; - (af ὀκτώ).

*ὀκτάπεδος, 2, *dor.* f. ὀκτάπους; — ὀκτάπηχυς, εος, 2, (πῆχυς) af otte Alen; — ὀκταπλάσιος, 2, v. ὀκταπλασίων, ονος, 2, ottefold; — ὀκτάπλεθρος, 2, (πλέθρον) otte Plethrer lang el. stor; — ὀκταπλόος, 2, *ctr.* ὀκταπλοῦς, ottefold; — ὀκταπόδης, ου, ὁ, otte Fod lang, *Hes.*; 2) som flgd., med otte Fodder; — ὀκτάπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med otte Fodder; h. Skytherne, Besidder af to Oxen og en Karre, *Luc.*; 2) otte Fod lang; — ὀκτάῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med otte Rodder; med otte Spidser el. Takker; v. — ὀκτάῤῥυμος, 2, (ῥυμός) med otte Aag, *octojugis*; - (af ὀκτώ).

*ὀκτάς, άδος, ἡ, Tallet Otte; et Antal af otte; — ὀκτάσημος, 2, (σῆμα) med otte Tegn, med otte Afsnit, Tider, Fodder, i Metriken; — ὀκτασταδιος, 2, (στάδιον) otte Stadier el. 1000 Skridt lang; τὸ ὀκτασταδιον, en Længde af otte Stadier; — ὀκτάστυλος, 2, (στῦλος) med otte Soiler; — ὀκτάτονος, 2, (τείνω), ἕλικες ὀκτάτονοι, (Polypens) otte Arme el. *cirrhi*; — ὀκταχῶς, *adv.*, otteslags, paa otte Maader; v. — ὀκτήρης, 2, (ἄρω) ottefold sammenfoiet, bes. med otte Aarer; af — ὀκτώ, οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, Otte, *octo*.

*ὀκτωδάκτυλος, 2, = ὀκταδάκτυλος. — †ὀκτωκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, Atten; df. — ὀκτωκαιδεκάδραχμος, 2, (δραχμή) atten Drachmer i Vægt el. Værd; — ὀκτωκαιδεκαέτης, 2, (ἔτος) attenaarig; — ὀκτωκαιδεκάπηχυς, εος, 2, (πῆχυς) af atten Alen; — ὀκτωκαιδεκαπλασίων, ονος, 2, attenfold; — ὀκτωκαιδεκάσημος, 2, (σῆμα) med atten Tegn, Tider, Fodder, i Metriken; — ὀκτωκαιδεκαταῖος, 3, paa den attende Dag; — ὀκτωκαιδέκατος, 3, den attende; v. — ὀκτωκαιδεκέτης, 2, *fem.* -έτις, ιδος, (ἔτος) attenaarig;

*ὀκτωμηνιαῖος, 3, v. -μηνος, 2, = ὀκταμην-; — ὀκτώπηχυς, v. -πους, = ὀκτάπ-; — ὀκτώραβδος, 2, (ῥάβδος) med otte Striber el. Linier; — ὀκτωστάδιος, 3 = ὀκτασταδιος; v. — ὀκτώφορος, 2, (φέρω) baaren af otte; som *subst.* i alle 3 Genera, Bærestol, som bæres af otte; - (af ὀκτώ). — ὀκχέω, *dor.* f. ὀχέω, stotter, bærer; udholder, *Pind.*; df. — ὀκχή, ἡ, *dor.* f. ὀχή, Stotte, Stive; v. — ὄκχος, ὁ, *dor.* f. ὄχος, Vogn, *Pind.* — ὄκως, *jon.* f. ὅπως, *Herod.* — ὄκωχα, gammelt *pf.* af ἔχω; df. *compos.* συνοχωκότε, *Il.* 2, 218; df. — ὀκωχή, ἡ, Stotte, Stive.

ὀλαί, αἱ, *att.* f. οὐλαί, — ὀλάργυρος, 2, (ὅλος, ἄργυρος) heel af Solv. — ὀλβακήϊον, τό, ogs. ὑλβαχνον, ὀλβάχιον, v. ὀλβάχνιον, = οὐλοχύϊον. — ὀλβήεις, εσσα, εν, sild. *poët.* f. ὄλβιος. — ὀλβία, ἡ, Lyksalighed, som μακαρία; ls. ὄλβιος; — ὀλβιάζω, *inc.* = flgd.; v. — ὀλβίζω, gior lykkelig; bes. agter el. priser som lykkelig; (af ὄλβος).

*ὀλβιογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ) bugsalig, hvis Gud er hans Bug; — ὀλβιοδαίμων, ονος, 2, (δαίμων) med en lykkelig Skiebne, lykkelig, *Il.*; — ὀλβιόδωρος, 2, (δῶρον) ydende, skienkende Lykke; ὀλβ. χθών, som giver rig Velsignelse, frugtbar; — ὀλβιοδώτης, ogs. -δότης, ου, ὁ, *fem.* -δῶτις, ιδος, (δίδωμι) som giver Lykke; — ὀλβιοεργός, 2, (ἔργον) som gior lykkelig; — ὀλβιόθυμος, 2, (θυμός) som gior Hiertet lykkeligt; som er lykkelig i sit Hierte, sit Sind; — ὀλβιόμοιρος, 2, (μοῖρα) med lykkelig Skiebne; o. — ὀλβιόπλουτος, 2, (πλοῦτος) lykkelig ved sin Rigdom; - (af flgd.).

ὄλβιος, 2, ogs. 3, *adv.* ὀλβίως, (ὄλβος) lykkelig, lyksalig; h. *Hom.* bes. velhavende, rig, *beatus*; δῶρα ὄλβια ποιεῖν, om Guderne, at velsigne, *Od.*; θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν, giver dig Lykke! *ib.*, men τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν ζωέμεναι (ζώειν, ζῆν) at leve lykkeligen, *ib.* 7, 148; *b*) *att.* ved en komisk Euphemisme, βάλλ' ἐς ὀλβίαν, som β. ἐς μακαρίαν, f. βάλλ' ἐς Ἅιδου, ἐς κόρακας, see u. βάλλω; *superl. irr.* ὄλβιστος, sild. o. *poët.*, forkaster *Buttm. pag.* 272.

*ὀλβιότυφος, 2, (τῦφος) lykkelig i sin Stolthed el. Indbildning; — ὀλβιόφρουρος, 2, (φρουρέω) bevogtende, bevarende Lykken; — ὀλβιόφρων, ονος, 2, (φρήν) som tænker paa, hiemsøger de Rige, ποδάγρα, *Luc.*; o. — ὀλβιόχειρος, 2, (χείρ) med lykkeliggiorende, helbredende Haand; - (af ὄλβιος). — ὄλβιστος, s. ὀλβιστός, 3, efter *Buttm. adject. verb.* af ὀλβίζω, som prises el. er at prise lykkelig, sild. *poët.* — *ὀλβοδοτήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* -δότειρα, o. ὀλβοδότης, ου, ὁ, *fem.* -δότις, ιδος, (δίδωμι) Lykkens Giver el. Giverinde, som ὀλβιοδώτης, *etc.*; — ὀλβομέλαθρος, 2, (μέλαθρον) af el. fra et lykkeligt, rigt Huus, el. som gior Huset lykkeligt; o. — ὀλβονομέω, (νέμω) βίον, fører et lykkeligt Liv; af — ὄλβος, ὁ, Lykke, Lyksalighed; Velstand, Rigdom; Velgaaende; ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, *Hom.*; alm. lykkelig og blomstrende Tilstand, ogs. om Lande, o. dl.; (skal være af ὅλος βίος, s. βίος ἐν ὅλαις, Livet i dets Heelhed og Fylde; bedre af ὄφελος, el. af ἄλφω); df. — ὀλβοφόρος, 2, (φέρω) bringende Velstand og Lykke.

ὀλέεσθαι, *ep.* f. ὀλεῖσθαι, *inf. fut. med.* til ὄλλυμι. — ὀλέεσκε, *Il.* 19, 135, (h. *Heyn.* ὤλεσκε) 3 *sing. impf.* til ὄλλυμι, *ep.* forlænget ligesom af ὤλεον; men *Buttm.* foretrækker Varianten ὀλέσκεν. — ὀλέθριος, 2, ogs. 3, *adv.* -θρίως, fordærvelig, som bringer Fordærvelse og Ulykke; ὀλέθριον ἦμαρ, Fordærvelsens Dag, Dødsdagen, *Il.*; 2) *pass.*, ulykkelig, *Soph.*; o. — ὀλεθροποιός, 2, (ποιέω) bringende Fordærvelse; af — ὄλεθρος, ὁ, (ὄλλυμι, ὀλῶ) Fordærvelse, Undergang, Ulykke, Død, αἰπύς, λυγρός, o. dl., *Hom.*; ὀλέθρου πείρατα, Undergangens el. Dødens Maal, *id.*; 2) som bringer Fordærvelse, som *pestis, pernicies*; bes. fordærveligt Menneske, *Herod.*; jf. βάραθρον.

ὀλεῖ, ὀλεῖται, 2 o. 3 *sing. fut.* 2 *med.* til ὄλλυμι. — ὀλέκρανον, τό, = ὠλέκρανον, *Ar.* — ὀλέκω, *ep.* = ὄλλυμι, fordærver, dræber; *in med.* = ὄλλυμαι, omkommer, *Hom.*; alene *in præs.* o. *impf.* — ὀλερός, 3, (ὀλός) *att.* f. θολερὸς, ureen, smudsig, mørk. — ὀλέσαι, ὀλέσας, *inf.* o. *part. aor. act.* til ὄλλυμι. — ὀλεσήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ὄλλυμι, ἀνήρ) fordærvende Mennesker, *poët.* — ὀλέσθαι, *inf. aor.* 2 *med.* til ὄλλυμι.

*ὀλεσίβωλος, 2, (βῶλος) knusende Jordklumper; — ὀλεσίθηρ, ηρος, ὁ, ἡ, o. ὀλεσίθηρος, 2, (θήρ) fordærvende, dræbende Vildtet; — ὀλεσίμβροτος, 2, (βροτός) fordærvende, dræbende Mennesker; formet som φθισίμβροτος, o. fl.; — ὀλεσίοικος, 2, (οἶκος) fordærvende Huset; — ὀλεσίπτολις, ὁ, ἡ, (πόλις) forstyrrende Byen; o. — ὀλεσιτύραννος, 2, *poët.* ὀλεσσιτ-, fordærvende, ombringende Tyranner; - (af ὄλλυμι). — ὀλέσσαι, ὀλέσσας, *etc.*, *ep.* f. ὀλέσαι, ὀλέσας. — ὀλέσω, *fut. act.* til ὄλλυμι. — ὀλετήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* ὀλέτειρα, ogs. ὀλέτις, (ὄλλυμι, ὀλῶ) Fordærver, Morder, Fordærverske. — ὀλέω, *inus.*, Stamform til nogle Tempora af ὄλλυμι.

ὀλή, ἡ, see u. οὐλαί. — ὄληαι, ὄληται, 2 o. 3 *sing. conj. aor.* 2 *med.* til ὄλλυμι. — ὀλιβράζω, *f.* -βράξω, *dor.* = ὀλισθαίνω; af — ὀλιβρός, 3, *dor.* = ὀλισθηρός, *gramm.* — *ὀλιγαιμία, ἡ, lidet Blod; af — ὀλίγαιμος, 2, (αἷμα) af el. med lidet Blod; — ὀλιγάκις, *adv.*, faa Gange, sielden; — ὀλιγάμπελος, 2, (ἄμπελος) med faa Ranker; — ὀλιγανδρεῖν, at være - ὀλίγανδρος, 2, (ἀνήρ) af, med faa Mænd el. Mennesker, som har Mangel paa Mænd el. Mennesker; - denne Mangel, ὀλιγανδρία, ἡ; o. — ὀλιγανθρωπεῖν, ogs. *in med.*, -άνθρωπος, 2, o. -ανθρωπία, ἡ, = ὀλιγανδρεῖν, *etc.*; - (af ὀλίγος).

*ὀλιγαριστία, ἡ, (ἄριστον) sparsom Frokost; at spise Lidet til Frokost; — ὀλιγάρκεια, o. -κία, ἡ, Tilfredshed med Lidet, Nøisomhed; af — ὀλιγαρκέομαι, sild. ogs. *in act.*, er - ὀ-

λιγαρκής, 2, (ἀρκέομαι) tilfreds med lidet, nøisom; 2) som er nok el. tilstrækkelig for Faa; — ὀλιγαρτία, ἡ, (ἄρτος) Mangel paa Brod; — ὀλἴγαρχέω, er - ὀλἴγάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) Oligark el. Aristokrat; sædv. *in part.* οἱ ὀλιγαρχοῦντες, Oligarkerne, Aristokraterne; *in pass.*, ὀλιγαρχεῖσθαι, at beherskes af de Faa, οἱ ὀλίγοι, at have en aristokratisk Statsforfatning; df. — ὀλιγαρχία, ἡ, Oligarkie, faa Personers el. Familiers Regiering; o. — ὀλιγαρχικός, 3, oligarkisk sindet; 2) hørende til Oligarkiet og Oligarkerne; som fører til Oligarkie; - (af ὀλίγος).

*ὀλἴγαῦλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, (αὖλαξ) med lidet Agerland; — ὀλιγαχόθεν, *adv.*, fra faa Steder, *Herod.*; — ὀλιγαχοῦ, *adv.*, paa faa Steder; — ὀλιγεκτέω, (ἔχω) har lidet; df. — ὀλιγεξία, ἡ, at have Lidet; — ὀλιγήμερος, 2, (ἡμέρα) af, i, paa faa Dage; — ὀλιγηπελέω, h. *Hom.* alene *in part.* ὀλιγηπελέων, έουσα, = flgd.; af — ὀλιγηπελής, 2, (πέλομαι) svag, afmægtig; df. — ὀλιγηπελία, *jon.* -λίη, Svaghed, Afmagt; — ὀλιγήρης, 2, o. ὀλιγήριος, 2, sild. *poët.* f. ὀλίγος; — ὀλιγηροσίη, ἡ, (ἄροσις) lidet Pløieland; — ὀλιγησίπυος, 2, (σιπύα) med lidet Kornspand, med liden Brodkurv; o. — ὀλίγινθα, *adv.*, = μίνυνθα; - (af ὀλίγος).

ὀλιγίστατος, o. ὀλίγιστος, 3, *Hom.*, *adv.* -στως, *superl. irr.* til ὀλίγος; ὀλιγίστον, paa meget lidet nær. — ὀλιγόαιμος, 2, = ὀλίγαιμος. — *ὀλιγόβιος, 2, (βίος) af el. med en kort Levetid; — ὀλιγόβουλος, 2, (βουλή) med ringe Indsigt; — ὀλιγογνώμων, ονος, 2, (γνωμή) = ὀλίγωρος; — ὀλιγογόνατος, 3, (γόνυ) med faa el. smaa Knæer, Knuder, Led; — ὀλιγογονία, ἡ, Ufrugtbarhed; af — ὀλιγογόνος, 2, (γονή) lidet frugtbar, ζῶον, *Herod.*; - (af ὀλίγος).

*ὀλιγοδάπανος, 2, (δαπάνη) som forbruger, fortærer Lidet; — ὀλιγοδεής, 2, (δέομαι) behøvende Lidet, nøisom; - denne Egenskab, ὀλιγοδεία, ogs. -δεῖα, ἡ; — ὀλιγοδίαιτος, 2, (δίαιτα) som spiser Lidet; — ὀλιγόδουλος, 2, (δοῦλος) som har faa Slaver; — ὀλιγοδρἄνέω, df. h. *Hom.* alene *part.* ὀλιγοδρἄνέων, = ὀλιγοδρἄνής, 2, (δράω, δραίνω) som formaaer lidet, svag, afmægtig, som ὀλιγηπελής; df. — ὀλιγοδρανία, ἡ, Uformuenhed, Svaghed, Afmagt; o. — ὀλιγοδύναμος, 2, (δύναμαι) som formaaer lidet, svag, *inc.*; - (af ὀλίγος).

*ὀλιγοελαιοῦν, (ἔλαιον) at have el. give liden Olie; — ὀλιγοεξία, ἡ, = ὀλιγεξία; — ὀλιγοεργής, 2, (ἔργον) kraftløs; — ὀλιγοέτης, 2, (ἔτος) med el. af faa Aar; df. — ὀλιγοετία, ἡ, en Alder af faa Aar, Ungdom; — ὀλιγόζος, 2, (ὄζος) af el. med faa Grene; — ὀλιγοήμερος, 2, = ὀλιγήμερος; — ὀλιγόθερμος, 2, (θέρμη) med ringe Varme; — ὀλιγόθριξ, τρῖχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med faa Haar; — ὀλιγοθυμέω, er - ὀλιγόθῦμος, 2, (θυμός) som har lidet Mod, modløs, feig; o. — ὀλιγόϊνος, 2, (ἴς) af el. med svage Sener el. Trevler; - (af ὀλίγος).

*ὀλιγόκαιρος, 2, (καιρός) som har kort Tid til at virke i, ἰατρική, *Hipp.*; — ὀλιγοκάλαμος, 2, (κάλαμος) med liden Halm; — ὀλιγόκαρπος, 2, (καρπός) med faa Frugter; — ὀλιγόκαυλος, 2, (καυλός) med faa Stængler el. Stilke; — ὀλιγόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) med smaa Horn; — ὀλιγόκλἄδος, 2, (κλάδος) med smaa Grene; — ὀλιγοκρατέομαι, (κρατέω) = ὀλιγαρχέομαι; — ὀλιγο-λαλέω, snakker lidet; — ὀλιγόλογος, 2, (λέγω) som taler lidet; - (af ὀλίγος).

*ὀλἴγομἄθής, 2, (μανθάνω) som lærer el. har lært lidet; — ὀλἴγομετρία, ἡ, (μέτρον) Bestaaen af faa Versemaal el. Versefødder; — ὀλιγόμισθος, 2, (μισθός) som faaer liden Løn; — ὀλιγομῦθία, ἡ, at være - ὀλιγόμῦθος, 2, (μῦθος) som taler lidet; — ὀλιγόνειρος, 2, (ὄνειρος) drømmende lidet; — ὀλιγόξυλος, 2, (ξύλον) med lidet Træ; — ὀλιγοπαιδία, ἡ, at være - ὀλιγόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) som har faa Børn; (af ὀλίγος). — ὀλιγοπελέω, -πελής, -πελία, h. *gramm.*, = ὀλιγηπελέω, *etc.*

*ὀλἴγόπιστος, 2, (πίστις) med liden Tro, *N. T.*; — ὀλιγο-ποιέω, giør liden el. ringe, *inc.*; — ὀλιγοπόλιος, 2, (πολιός) med enkelte graae Haar; — ὀλιγοπονία, ἡ, at arbeide lidet, Dovenskab; af — ὀλιγόπονος, 2, (πονέω) som arbeider lidet; — ὀλιγοποσία, ἡ, (πόσις) at drikke lidet; — ὀλιγοποτέω, er - ὀλιγοπότης, ου, ὁ, o. ὀλιγόπετος, 2, (ποτόν, πίνω) som drikker lidet; — ὀλιγοπραγμοσύνη, ἡ, liden Beskæftigelse el. Beskæftigelse med Smaating; af — ὀλιγοπράγμων, ονος, 2, (πρᾶγμα) som bestiller lidet, som har faa Forretninger, *oppon.* πολυπράγμων; — ὀλιγόπτερος, 2, (πτερόν) med faa Fiædre; — ὀλιγόπῡρος, 2, (πυρός) med lidet Hvede; o. — ὀλιγόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med faa Rødder; - (af flgd.).

ὀλίγος, 3, ringe i Antal, *oppon.* πολύς; om Tiden, kort; ὀλίγοι, faa; οἱ ὀλίγοι, i Staten, de Faa, som have

Magten, *optimates*; ἐόντων - ὀλίγων ἀλέξασθαι, for faa til at modstaae, *Herod.*; *b*) liden, *oppon.* μέγας; ἐν ὀλίγῳ *sc.* τόπῳ, paa et snævert Sted, *Thuc.*; alm. ringe; *c*) *neutr.* ὀλίγον, ogs. ὀλίγα o. ὀλίγῳ, som *adverb.*, lidet el. lidt, noget lidet, ikke meget; οὐκ ὀλίγον φέρτερος, ikke lidet dygtigere; ὀλίγον, paa lidet nær, næsten, ὀλίγου εἷλον, *Thuc.*, ὀλίγου ἐς χιλίους, *id.*; ὀλίγου ἐδέησα πεσεῖν, næsten var jeg falden, (egentl. manglede lidet deri); ligel. bruges ὀλίγου ἐλθεῖν, ἀφικέσθαι, *c. inf.*; ligel. παρ᾽ ὀλίγον, ἐν ὀλίγῳ; om Tiden, ἐν ὀλίγῳ, ἐξ ὀλίγου, δι᾽ ὀλίγου o. δι᾽ ὀλίγον, ἐπ᾽ ὀλίγον, i, fra, efter, paa en kort Tid; κατ᾽ ὀλίγον, lidt efter lidt, δι᾽ ὀλίγων, korteligen, *paucis*; *d*) *compar.* μείων, mindre, ringere, ligesom til μικρός, ogs. ἐλάσσων, sild. ὀλίζων, *Alexandr.*, jf. *compos.* ὑπολίζονες, *Il.* 18, 519, o. ὀλιζότερος, *Nic.*; *superl.* ὀλιγιστός, s. m. s., sild. ogs. ὀλιγίστατος, ogs. undert. ligesom til μικρός.

*ὀλιγόσαρκος, 2, (σάρξ) med el. af lidet Kiød; — ὀλιγοσθενής, 2, (σθένος) med el. af liden Styrke; — ὀλιγοσιτέω, er - ὀλιγόσιτος, 2, (σιτέω) som spiser lidet; df. — ὀλιγοσιτία, ἡ, at spise lidet; — ὀλιγόσπερμος, 2, (σπέρμα) af el. med liden Sæd; — ὀλιγοστιχία, ἡ, at være - ὀλιγόστιχος, 2, (στίχος) bestaaende af faa Linier el. Vers; — ὀλιγοστός, 3, en af de Faa, i Selskab med Faa; 2) = ὀλίγιστος, den mindste, ringeste; ὀλιγοστὸς χρόνος, den mindste Deel af Tiden, *Soph.*; — ὀλιγοσυλλαβία, ἡ, at være - ὀλιγοσύλλαβος, 2, (συλλαβή) bestaaende af faa Stavelser; — ὀλιγοσύνδεσμος, 2, (σύνδεσμος) med faa Forbindelser el. Bindeord; o. — ὀλιγοσώματος, 2, (σῶμα) med lidet Legeme; - (af ὀλίγος).

ὀλιγοτεκνία, ἡ, o. -τεκνος, 2, (τέκνον) = ὀλιγοπαιδία, -παις. — *ὀλιγότης, ητος, ἡ, Faahed; Ringhed; Ubetydelighed; — ὀλιγοτιμία, ἡ, (τιμή) ringe Ære, Ringeagt; — ὀλιγοτοκέω, er - ὀλιγοτόκος, 2, (τίκτω) fødende lidet el. sielden; df. — ὀλιγοτοκία, ἡ, at føde lidet el. sielden; — ὀλιγότριχος, 2, = ὀλιγόθριξ; — ὀλιγοτροφέω, nærer lidet; df. — ὀλιγοτροφία, ἡ, liden Næring; af — ὀλιγότροφος, 2, (τρέφω) lidet nærende; 2) som spiser lidet; — ὀλιγόϋδρος, 2, (ὕδωρ) med lidet Vand, fattig paa Vand; — ὀλιγόϋλος, 2, (ὕλη) med lidet Stof; med ringe Indhold; o. — ὀλιγοϋπνέω, er - ὀλιγόϋπνος, 2, (ὕπνος) med liden el. kort Søvn; df. — ὀλιγοϋπνία, ἡ, liden el. kort Søvn; - (af ὀλίγος).

*ὀλιγοφαγία, ἡ, o. -φάγος, 2, (φαγεῖν) = ὀλιγοσιτία, *etc.*; — ὀλιγοφιλία, ἡ, (φίλος) Venskab med Faa; — ὀλιγοφόρος, 2, (φέρω) bærende, frembringende lidet; 2) taalende lidet, bes. οἶνος ὀλιγοφ., som ikke taaler meget Vand, d. e. tynd, svag; — ὀλιγόφρων, ονος, 2, (φρήν) med liden Forstand; — ὀλιγόφυλλος, 2, (φύλλον) med faa Blade; — ὀλιγοχοέω, udgyder lidet; af — ὀλιγόχοος, 2, *ctr.* ὀλιγόχους, (χέω) udgydende lidet; bes. om Markfrugt, som giver lidet i Skieppen; — ὀλιγοχορδία, ἡ, faa Strænge; af — ὀλιγόχορδος, 2, (χορδή) med faa Strænge; o. — ὀλιγοχρηματία, ἡ, (χρήματα) liden Formue, faa Penge; - (af ὀλίγος).

*ὀλιγοχρονία, ἡ, kort Tid; af — ὀλιγοχρόνιος, 2, ogs. 3, (χρόνος) af el. i kort Tid, af kort Varighed; df. — ὀλιγοχρονιότης, ητος, ἡ, kort Tid, Tidens Korthed; — ὀλιγόχρονος, 2, = ὀλιγοχρόνιος, *inc.*; — ὀλιγόχυλος, 2, o. ὀλιγόχυμος, 2, (χυλός, χυμός) med faa Safter; — ὀλιγοψυχέω, er - ὀλιγόψυχος, 2, (ψυχή) lidethiertet, modløs; df. — ὀλιγοψυχία, ἡ, Modløshed; o. — ὀλιγόω, gior liden el. mindre, forringer, som ὀλιγοποιέω; - (af ὀλίγος).

*ὀλιγῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ, *dor.* f. ὀλιγαῦλαξ, med faa Furer el. Agre. — *ὀλιγωρέω, er ὀλίγωρος, agter ikke, ringeagter, forsømmer, *c. gen.*, *ex.* τῶν φίλων ὀλιγωροῦντες, som ere ligegyldige imod, ikke sørge for deres Venner, *Xen.*; df. — ὀλιγώρησις, ἡ, o. ὀλιγωρία, ἡ, Ligegyldighed, Ringeagt, Forsømmelse; ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιεῖσθαι, = ὀλιγωρεῖν; κατὰ τὴν τῆς ὀλιγωρίας ἀξίαν, i Forhold til Forsømmelsen el. Brøden, *Dem.*; af — ὀλίγωρος, 2, *adv.* -γώρως, (ὤρα) nagtsom, skiødesløs, efterladen; som intet Hensyn tager til noget, τινός; ὀλιγώρως καὶ ῥαθύμως φέρειν, at tage sig noget let; ὀλιγώρως ἔχειν, at være skiødesløs, *Xen.*; men περὶ τὰς ἐπιθυμίας ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως, ikke at giøre for meget af sine Lyster, *Plato*; o. — ὀλιγωφελής, 2, (ὀφέλλω) som hielper lidet; - (af ὀλίγος).

ὀλιζότερος, 3, *Nic.*, o. ὀλίζων, ονος, 2, *compar. irr. poët.* til ὀλίγος; see u. ὀλίγος *d*; df. — ὀλιζόω, ogs. ὀλιζίω, gior mindre, formindsker. — ὁλικός, 3, (ὅλος) almindelig, *universalis*, i Almindelighed; ganske og aldeles. — ὀλισβο-κόλλιξ, ὁ, Brod i Form af - ὄλισβος, ὁ, et eftergiort *membrum virile*, *Ar.* — ὀλισθάζω, *poët.* o. sield. f. flgd. — ὀλισθαίνω, bedre ὀλισθάνω, *f.* ὀλισθήσω, *aor.*

2 ὤλισθον, 3 pers. ep. ὄλισθε, *Hom.*, (ὄλισθος) glider, falder ved at glide; Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων, *Il.* 23, 774; ἐκ δέ οἱ ὄλισθε ἧπαρ, gled fra ham, *Il.*; sild. *c. gen.*, νηὸς ὀλισθών, over Bord; *b)* glider hen el. henover; *c) transit.*, ὠλισθήκει τὸν γλουτόν, havde ved at falde forvredet Hoften, *Philostr.*

*ὀλισθήεις, εσσα, εν, *poët.* f. ὀλισθηρός; — ὀλίσθημα, τό, Glid, Gliden, Feiltrin, Fald; — ὀλισθηρός, 3, *adv.* -ρῶς, glat, slibrig, οἶμος, *Pind.*; tilbøielig til at glide el. falde; — ὀλίσθησις, ἡ, Udgliden og Falden; Fald, Feiltrin; o. — ὀλισθητικός, 3, som gior glat el. slibrig; — (af ὀλισθάνω). — ὀλισθογνωμονέω, mindre rigtigen ὀλισθογνωμέω, (γνώμη) ligesom glider ud, d. e. feiler i min Mening; o. — ὀλισθοποιέω, gior glat el. slibrig; af — ὄλισθος, ὁ, Glathed, Slibrighed; *b)* glat Sted, hvor man let kan falde; *c)* = ὀλίσθημα; 2) etslags glat Fisk; (besl. m. λίσπος, λίσφος, λεῖος). — ὀλισθράζω, = ὀλισθάνω. — ὀλισθών, *part. aor.* 2 til ὀλισθάνω. — ὀλίσσων, = ὀλίζων, *inc.*

ὁλκαδικός, 3, hørende til, ligesom et Lastskib, ὁλκάς; ὁλκαδικὸν πλοῖον, = ὁλκάς. — ὁλκάδιον, τό, *dim.* af ὁλκάς. — ὁλκαδοχριστης, ου, ὁ, (ὁλκάς, χρίω) som bestryger Lastskibe. — ὁλκάζω, (ὁλκή) = ὁλκέω, ἕλκω. — ὁλκαία, ἡ, o. ὁλκαῖον, τό, see u. flgd. — ὁλκαῖος, 3, (ὁλκή) trukken, dragen, slæbt; til at trække el. slæbe, σειρή, λίνα, *Nic.*; ἀτραπὸς ὁλκαῖος, Kryben, *id.*; 2) som *subst.*, *a)* ὁλκαία, ὁλκαίη, ἡ, Hale el. Svands (som slæbes bagefter); *b)* ὁλκαῖον, sædv. ὅλκαιον, τό, Legeme el. den Deel af et Legeme, som trækkes el. slæbes bagefter, bes. en saadan Underdeel af et Legeme; df. Underdelen af et Skib, Skibsrummet, jf. ὁλκεῖον; Underdelen, Bunden, Bugen af et Kar, et Badekar, et Bæger, o. dl.

*ὁλκάς, άδος, ἡ, Trækskib (som de hollandske Trækskoiter); sædv. Lastskib; 2) som *adject.* = ὁλκαῖος; σκάφος ὁλκάς, *Eur.*; — ὁλκεῖον, τό, Træ under Skibet, hvorpaa det trækkes, jf. ὁλκαῖος 2, *b*; o. — ὁλκεύς, έως, ὁ, som trækker el. drager bes. et Net; (af ὁλκή). — ὁλκέω, (ὁλκός) = ἕλκω, trækker, drager, slæber. — ὁλκή, ἡ, (ἕλκω) Trækken, Dragen, Slæben, ἀρότρου, Plovens; 2) Trækken, at trække til el. efter sig; 3) den tungere Vægtskaals Trækken; df. Vægt, Tyngde, ogs. *transl.*, bes. en Drachme som Vægt; 4) at trækkes el. drages hen til noget; *transl.*, Drift, Tilbøielighed.

ὁλκήεις, εσσα, εν, (ὁλκή) trækkende, dragende, veiende, vægtig. — ὁλκήϊον, τό, *jon.* f. ὁλκεῖον. — ὁλκήρης, 2, som slæber, vinder, snoer sig afsted, krybende; o. — ὅλκιμος, 2, som trækker sig el. lader sig trække, sei, klæbrig; 2) *act.*, tienlig, dygtig til at trække, som trækker godt; (af ὁλκή). — ὁλκίον, τό, = ὁλκαῖον, see u. ὁλκαῖος Bem. 2, *b*.

*ὁλκός, οῦ, ὁ, alm. Træk, Drag; df. *a)* som Handling: Trækken, Dragen, Slæben; o. *intrans.*, at trække, slæbe, bevæge sig; enhver langsom og slæbende Bevægelse, Kryben, o. dl., *ex.* Ormens, Slangens, o: s. v.; ligel. Luftens el. Vindens Træk, Flodens Strøm el. Løb, *etc.*; *b)* som Ting: det frembragte Træk, *ex.* Furen efter Ploven, *sulcus*; df. Grøft el. Canal, som drages; Rift, Ridse, *ex.* efter Kniven; den Bane, et bevæget Legeme beskriver; *c)* enhver Maskine, hvorved noget trækkes; bes. *α)* τῶν νεῶν ὁλκοί, Valser, *pulvini*, paa hvilke Skibene trækkes over Land; df. h. *Herod.* ogs. = νεώλκια; *β)* = ῥυτῆρες, Remme el. Liner, hvorved Vognen trækkes, *Soph.*; *d) pass.*, hvad der trækkes, drages, slæbes afsted; ὁλκὸς ἁμάξης, den trukne Vogn; ὁλκοὶ δάφνας, den slæbte Laurbærgreen el. Kost af Laurbærriis; ligel. Slangens Bug, o. dl.; 2) etslags Edderkop, ellers λύκος; o. — ὁλκός, 3, trækkende til sig, *Plato*; 2) *transl.*, slæbende, langsom; — (af ἕλκω).

ὄλλιξ, ικος, ὁ, etslags Træbæger. — ὄλλυμι, *f.* ὀλῶ, *aor.* ὤλεσα, *ep.* ogs. ὄλεσσα, *pf.* ὀλώλεκα; *in med.*, ὄλλυμαι, *f.* ὀλοῦμαι, *aor.* ὠλόμην, og det efter Bem. hertil hørende *pf.* 2 ὄλωλα; desuden har *Hom. f.* ὀλέσω, *Od.* 13, 399, *aor.* ὀλλῦσαι, *Il.* 8, 549, *impf.* ὀλέσκε, *vid. s. l.*, o. οὐλόμενος, som *adject.*, *vid. s. l.*, (oprindel. *part. aor. med.* f. ὀλόμενος, der ogs. findes brugt egentl. *Eur. Or.* 1384, ὥς σ' ὀλόμενον στένω) men sædv. *act.* fordærvelig; sild. *aor. pass.* ὠλέσθην; — 1) *act.*, *a)* fordærver, forstyrrer, tilintetgior; ombringer, dræber; Οἵ νῆάς τ' ὄλεσαν καὶ ἑταίρους, *Od.* 23, 319; *b)* mister, taber; bes. h. *Hom.* θυμόν, ψυχὴν ὀλέσαι, at miste Livet, at omkomme; (ogs. d. lat *perdere* forbinder begge Bem. at fordærve, og at tabe); — 2) *in med.* o. *pf.* 2, gaaer til Grunde, forgaaer, bes. omkommer paa en voldsom Maade, ὑπό τινι, ved nogen; df. ogs. *aor.* ὠλόμην o. *pf.* ὄλωλα m. *pass.* Bem. o. Constr., *ex.* ἀπολωλέναι ὑπό τινος, at ombringes af nogen; ὄλοιτο, som Forbandelse, gid han omkomme! ὄλωλα, h. *Hom.* oftere, er omkommen, *att.* sædv. m. *præs.* Bem., gaaer til Grunde, er fortabt, ulykkelig, uden Redning; οἱ ὀλωλότες, de Afdøde.

ὁλμειός, οῦ, ὁ, = ὅλμος. — ὁλμίσκος, ὁ, *dim.* af ὅλμος, liden Morter; 2) Dorstabel. — ὁλμοκοπέω, (κόπτω) støder i en Morter; v. — ὁλμοποιός, 2, (ποιέω) som gjør Morterte; af — ὅλμος, ὁ, oprindel. en hunl, cylinderformet Steen, der tiente til Morter, *vid. schol. Vill. ad. Il.* 11, 147; deraf alm. Valse, Cylinder, o. dl.; deraf af Figurens (deels ydre, deels indre) Liighed, *a)* en Morter, *Hes.*, lat. *mortarium*, ogs. Trug o. alm. enhver Huling, hvori man støder noget; *b)* Fordybningen i den Stol, paa hvilken Pythia spaaede; *c)* Kindtændernes Hunlhed; *d)* Kroppen, *truncus*, af det menneskelige Legeme, lat. ogs. *mortarium*; *e)* etslags Drikkekar; *f)* det Overste el. Mundstykket paa Fløiten; (af εἴλω, *volvo*, el. efter *Buttm.* af οὐλαί, ἀλέω, *molo*).

ὁλογράμματος, 2, (γράμμα) heelt udskreven; — ὁλογραφέω, skriver heelt ud el. uden Afkortning; af — ὁλόγραφος, 2, (γράφω) = ὁλογράμματος, *inc.*; v. — ὁλοδάκτυλος, 2, heelt igiennem daktylisk; (af ὅλος). — ὀλόεις, εσσα, εν = ὀλοός, *Soph.* — ὀλοεργής, 2, v. ὀλοεργός, 2, (ὀλοός, ἔργον) som fordærver. — ὁλήμερος, 2, (ἡμέρα) som varer den hele Dag; v. — ὁλοθανής, 2, (θνήσκω) aldeles død; (af ὅλος). — ὁλοθούριον, τό, etslags til Planteriget grændsende Søedyr, see *Schneid.*

ὀλόθρευσις, ἡ, Fordærvelse; Fordærven; v. — ὀλοθρευτής, οῦ, ὁ, en Fordærver; deraf. — ὀλοθρευτικός, 3, fordærvende, fordærvelig; af — ὀλοθρεύω, (ὄλεθρος) fordærver, forstyrrer, ødelægger. — ὀλοΐιος, v. ὀλοιός, 2, *poët.* f. ὀλοός, fordærvelig. — ὁλοίτροχος s. ὀλοίτροχος, *ep.* ogs. ὁλοοίτροχος s. ὀλοοίτροχος, ὁ, rund Steen bes. til at rulle el. styrte ned paa de Stormende; ὁλοιτρόχους ἀπίεσαν, *Herod.* 8, 52; ogs. som *adject.* ὁλοίτροχοι λίθοι, πέτροι, runde Klippestykker; (af τρέχω v. ὅλος, ligesom heel rund og skikket til at rulle, el. af τρέχω v. ὀλοός, som ruller til Fordærvelse).

*ὁλοκαρπόω, (καρπός) bringer et Offer, som heelt el. alene bestaaer af Markfrugter; – et saadant Offer, ὁλοκάρπωμα, τό; – at bringe et saadant Offer, ὁλοκάρπωσις, ἡ; — ὁλόκαυστος, v. †ὁλόκαυτος, 2, (καίω) heel forbrændt, som forbrændes heel; deraf. — ὁλοκαυτέω, bringer som Brændoffer, τοὺς ταύρους, τοὺς ἵππους, *Xen.*; ogs. *absol.*, bringer et Brændoffer; v. — ὁλοκαυτίζω, sild. = frgd.; ogs. ὁλοκαυτόω; deraf. — ὁλοκαύτωμα, τό, det bragte Brændoffer; – dets Bringen, ὁλοκαύτωσις, ἡ; – (af ὅλος).

ὁλοκληρία, ἡ, Fuldstændighed, Heelhed; af — ὁλόκληρος, 2, *adv.* -κλήρως, (κλῆρος) heel el. fuldstændig i alle sine Dele, ufortæret, ukrænket; ikke at dadle; — ὁλόκνημος, 2, (κνήμη) σκέλις ὁλόκν., Laaret tilligemed Skinnebenet; — ὁλόκοπος, 2, (κόπτω) aldeles knust; grovtstødt; — ὁλόκυκλος, 2, (κύκλος) σελήνη, Maanen med sin fulde Skive, Fuldmaane; — ὁλοκωνῖτις, ιδος, ἡ, etslags Plante med knoldet Rod; — ὁλολαμπής, 2, (λάμπω) aldeles lysende; — ὁλόλευκος, 2, (λευκός) ganske hvid; v. — ὁλόλιθος, 2, (λίθος) ganske el. heel af Steen; – (af ὅλος).

*ὀλολῡγή, ἡ, høit Skrig, *ex.* hvormed Qvinder anraabe Guderne, *Il.* 6, 301; høi Stemme el. Sang; Klageskrig; ogs. Glædesskrig, Jubel; ἡ ὀλολυγὴ ἐν τοῖς ἱροῖς, kom til Græcerne fra Libyen, *Herod.* 4, 189; — ὀλόλυγμα, τό, høit Skrig i Sorg el. Glæde; — ὀλολυγμός, ὁ, at opløfte høit Glædes- el. Klageskrig; ogs. alm. = ὀλολυγή; v. — ὀλολῡγών, όνος, ἡ, alm. høit Skrig, saavel Glædes- som Klageskrig; 2) Hanfroens Skrig efter Hunnen; 3) etslags ubestemt Dyr, saaledes kaldet af dets Skrig, *Theocr.* 7, 139; – (af flgd.).

ὀλολύζω, *f.* ξω, (λύζω) oprindel. hæver Stemmen, opløfter et Skrig for at anraabe Guderne el. for at takke dem, bes. om Qvinder h. *Hom.* v. *Ar.*; 2) sild. løfter et høit Skrig i heftig Glæde el. i heftig Sorg. — ὀλολύττω, = ὀλολύζω. — ὁλομελής, 2, (μέλος) med hele Lemmer; deraf. — ὁλομελία, ἡ, det Hele med alle dets Dele; v. — ὁλομερής, 2, *adv.* -μερῶς, (μέρος) i hele, store Dele el. Stykker; (af ὅλος). — ὀλόμην, ὄλοντο, *ep.* f. ὠλόμην, ὤλοντο, *aor. med.* til ὄλλυμι. — ὁλονθος, 2, (ὄνθος) ganske fuld af Skarn; v. — ὁλονυκτίως, *adv.*, (νύξ) den hele Nat igiennem; (af ὅλος). — ὀλοοίτροχος, s. ὀλοοίτροχος, *ep.* forlænget af ὀλοίτροχος, *etc.*, *Il.*

ὀλοός, 3, (ὄλλυμι, ὀλῶ) fordærvelig, fordærvende, forstyrrende, som bringer Fordærvelse og Død, Κήρ, Μοῖρα, πόλεμος, γῆρας, μῆνις, o. dl., *Hom.*, som ogs. har *compar.* o. *superl.* ὀλοώτερος, ὀλοώτατος θεῶν, den fordærveligste af alle Guder; (aldrig i den moralske Bem. ond, ondskabsfuld); ogs. ὀλοώτατος ὀδμή f. ὀλοωτάτη, *Od.* 4, 442; 2) *pass.*, fordærvet, forloren, *perditus*, *Soph.*; jf. ὀλοφώϊος; deraf. — ὀλοόφρων, ονος, 2, (φρήν) tænkende, pønsende paa Fordærvelse, fordærvelig, ὕδρος, λέων,

σῖς, *Il.*;" b) i *Od.* som *epith.* til Atlas, Minos, o. Æetes, klog, forstandig, egentl. listig, forslagen; jf. vort, et farligt Menneske; denne Bem. forklare *gramm.* ogs. ved τῶν ὅλων φροντιστικός, som besørger og betænker Alt.

ὁλοπόρφυρος, 2, (πορφύρα) heel af Purpur; o. — ὁλόπτερος, 2, (πτερόν) med hele Vinger el. Fjædre; τὰ ὁλόπτερα, Insecter med hele Vinger, *ex.* Bier, Hvepser, o. dl.; (af ὅλος). — ὀλόπτω, *f.* ψω, rykker, rusker, river ud el. af, luger, o. dl.; 2) afskaller, afhuder; (den første Bem. rimel. besl. m. ὀλοφύρομαι, den anden m. λοπός). — ὁλόπυρος, 2, (πυρός) af el. med heel Hvede, bes. som er kogt, jf. πύανος; o. — ὁλοῤῥιζεί, *inc.*, *adv.* til - ὁλόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) tilligemed hele Roden; (af ὅλος). — ὀλός, οῦ, ὁ, *att.* θολός, Smudsighed, Dynd; bes. den mørke Saft af Blæksprutten. — ὀλός, 3, = ὀλοός, *gramm.*

ὅλος, 3, *adv.* ὅλως o. ὅλον, heel, ganske, udeelt, fuldstændig, d. lat. *solus i. e. solidus*; h. *Hom.* o. *Hes.* altid *jon.* οὖλος; οἱ ὅλοι, alle, de samtlige; *b)* τὸ ὅλον, det Hele; διασπᾶν ἀπὸ τοῦ ὅλου *sc.* στρατεύματος, *Xen.*; men *adject.*, ἀντιπάλοις τὸ μετ᾽ ὀργῆς προσφέρεσθαι - ὅλον ἁμάρτημα, den største Feil, *id.*; ligel. πλάσμα ὅλον ἐστὶν ἡ διαθήκη, idel Falskneri, *Dem.*; *c)* τὰ ὅλα, det Hele; τῆς τῶν ὅλων σωτηρίας ἐπιμελεῖσθαι, for det Heles Vel, *Xen.*; τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν, denne Universets Orden, *id.*; περὶ τῶν ὅλων κινδυνεύειν, περιβάλλεσθαι, at vove det yderste, at være i den yderste Fare; τοῖς ὅλοις ἡττᾶσθαι, at ligge aldeles under; *d)* *adv.* ὅλως, aldeles, ganske, i Almindelighed, overhovedet, ogs. τοῖς ὅλοις; df. ogs. i al Korthed, kort og godt, lat. *denique.*

* ὁλο-σηρικός, 3, heel af Silke; — ὁλοσίαλος, 2, (σίαλος) fuld af Spyt; — ὁλοσίδηρος, 2, (σίδηρος) heel af Jern; — ὁλόσκιος, 2, (σκιά) aldeles beskygget; = ὁλοσπαδής, 2, o. ὁλοσπάς, άδος, ὁ, ἡ, (σπάω) aldeles trukken el. udtrukken; — ὁλοσπόνδειος, 2, (σπονδεῖος) bestaaende af lutter Spondeer; — ὁλόστεος, 2, (ὀστέον) heel af Been el. Knokler; 2) τὸ ὁλόστεον, etslags Plante; — ὁλοστήμων, ονος, 2, (στῆμα) heel bestaaende af Rending; o. — ὁλοσφύρᾱτος, *dor.* f. ὁλοσφύρητος, o. ὁλο-σφῡρήλατος, o. ὁλόσφῡρος, 2, (σφῦρα), men ὁλοσφύρειτος, 2, *inc.*, heel hamret, heel bearbeidet med Hammeren, massiv: om massivt Metalarbeide i Modsætn. af det hulstøbte; o. — ὁλοσφύριον, τό, (ὁλόσφυρος) hamret, massiv, gedigen Metalmasse; - (af ὅλος).

* ὁλοσχέρεια, ἡ, summarisk og omtrentlig Beregning; af — ὁλοσχερής, 2, *adv.* -ρῶς, (σχερός) heel og holden, med alle sine Dele, fuldstændig og uden at mangle noget; ὁλοσχερῶς διακεῖσθαι πρός τι, at være aldeles forhippet paa noget, *Isocr.*; 2) vedkommende det Hele, Vigtigste, Hovedsagen; gaaende i det Store, almindelig, vigtig; *adv.* ὁλοσχερῶς, i det Hele; almindeligen, overhovedet; men ὁλοσχερῶς κόπτειν, at støde grovt; o. — ὁλόσχιστος, 2, (σχίζω) heelt kløvet el. kløvet af det Hele; - (af ὅλος).

ὁλόσχοινος, ὁ, (σχοῖνος) en tyk Sivart, *juncus mariscus*, som deels braget el. udblødet, βεβρεγμένος, deels ubraget, ἄβροχος, brugtes til alslags Fletning; alm. Siv; *b)* som Ordsprog: ἀποῤῥάπτειν τὸ στόμα τινὸς ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ, at tilsye, at stoppe Munden paa nogen med ubraget Siv, d. e. med liden Umage, *Æschin.*; — ὅλσοχος, 2, (ὄσχη) Læderpung, Lædersæk; 2) = κότινος; o. — ὁλοσώματος, 2, (σῶμα) med hele Legemet; vedkommende hele Legemet; - (af ὅλος).

* ὁλοτελής, 2, (τέλος) aldeles fuldendt, fuldkommen, fuldstændig; — ὁλότης, ητος, ὁ, Heelhed, Totalitæt, Abstractum af ὅλος; o. — ὁλότροπος, 2, (τρόπος) paa alle Maader, *inc.*; (af ὅλος). — ὁλότροχος, ὁ, = ὁλοίτροχος. — ὀλο-φλυκτίς, ίδος, ἡ, o. ὀλοφυγδών, όνος, ἡ, som φλύκταινα, Blære, Blegn, Vable. — ὀλοφυδνός, 3, jamrende, klagende, ἔπος, *Hom.*; 2) jammerlig, beklagelig; af — ὀλοφύζω, *f.* ξω, sild Form f. ὀλοφύρομαι. — ὀλοφυής, 2, (ὅλος, φυή) voxen, dannet af det Hele el. af eet Stykke. — ὀλοφυκτίς, ίδος, ἡ, = ὀλοφλυκτίς. — ὁλόφῡλος, 2, (ὅλος, φῦλον) = ὁλόκληρος.

ὀλοφυρμός, οῦ, ὁ, Klagen, Jamren; Klageskrig; af — † ὀλοφύρομαι, klager, jamrer, οἰκτρά, αἰνά, svarligen, ynkeligen, *Od.*, τινί, over noget, men θυμῷ, i Sielen; πῶς δὴ νῦν - ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι, vaander dig ved at være tapper, *i. e.* ἀποδειλιᾷς, viser dig feig, *Od.* 22, 232; *b)* ynkes, forbarmes over nogen, τινός, *Hom.*; *c)* *transit.* *c. acc.*, beklager, sørger over, ogs. har Medlidenhed med nogen, τινά, *id.*; foruden *præs.* bruger *Hom.* 2 o. 3 *aor.* ὀλοφύραο, ὀλοφύρατο; (sædv. Afledn. af ὀλοός, ligesom holder for forloren; efter nogle besl. m. ὀλόπτω f. τίλλω, ligesom udrykker Haaret af Sorg); df. — ὀλόφυρσις, ἡ, = ὀλοφυρμός; o. — ὀλο-

φυρτικός, *adv.* -κῶς, tilboielig til at klage, klagende; beklagelig, jammerlig.

ὀλοφώϊος, 2, fordærvelig, farlig; ὀλοφώϊα, m. o. u. δήνεα, fordærvelige Kunster el. Rænker, *Od.*; ὀλοφώϊα εἰδώς, som forstaaer saadanne, øvet deri, *ib.*; (rimel. af ὀλοός, ὄλλυμι, efter nogle af ὄλλυμι o: φώς, fordærvende Mennesker). — *ὀλόφωνος, 2, (φωνή) med heel, fuld Stemme; — ὀλόφωτος, 2, (φῶς) i fuldt Lys; — ὀλόχαλκος, 2, (χαλκός) heel af Kobber; — ὀλόχροος, 2, *ctr.* ὀλόχρους, (χρόα) med en eneste Farve; — ὀλόχρυσος, 2, (χρυσός) heel af Guld; o. — ὀλόψυχος, 2, (ψυχή) med el. af den hele Siel; — (af ὅλος).

ὄλπη, ἡ, ogs. ὄλπις, ιδος, o. ιος, ἡ, Olieflaske af Læder, som λήκυθος, *Theocr.*; 2) = πρόχοος. — Ὄλπια, τά, Alperne. — ὄλπις, see u. ὄλπη. — Ὄλπις, ὁ, h. *Theocr.* Navnet paa en Fisker; df. sild. som *appell.* = γριπεύς, Fisker.

Ὀλυμπία, ἡ, *sc.* γῆ *s.* χώρα, Olympia, den Egn i Elis omkring Pisa, hvor de olympiske Lege holdtes; ogs. ofte Byen Pisa; Ὀλυμπίᾶσι *s.* -πιᾶσι, Ὀλυμπίαζε, o. Ὀλυμπίᾶθεν, i, til, fra Olympia. — Ὀλύμπια, τά, *sc.* ἱερά *s.* ἀγωνίσματα, de af Herakles stiftede, af Iphitos fornyede Kamplege til Ære for den olympiske Zeus, hvilke efter hvert fierde Aars Udløb høitideligholdtes af samtlige Hellener i Olympia i Elis; Ὀλύμπια νικᾶν, at vinde Prisen i de ol. Lege. — Ὀλυμπιακός, 3, = Ὀλυμπικός. — Ὀλυμπίας, ου, ὁ, ἄνεμος, Vest-Nord-Vestvind, ellers ἀργέστης, Ἰάπυξ, *corus.*

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til Ὀλύμπιος, olympisk; Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, *Il.* 2, 491; 2) som *subst.*, *a)* de olympiske Kamplege; *b) sc.* νίκη, Seieren i de ol. Kamplege; df. sild. alm. Seier; *c)* oftest en Olympiade, Tidsrum af fire Aar, efter hvis Forløb de olympiske Kamplege fornyedes; (omtr. fra Aar 300 f. Ch. tælle de græske Historieskrivere Aarene efter Olympiader; den første Olympiade begynder med Aaret 776 f. Ch.).

Ὀλυμπιεῖον, *s.* Ὀλυμπίειον, τό, (Ὀλύμπιος) den olympiske Zeus's Tempel. — Ὀλυμπικός, 3, (Ὀλυμπία) olympisk, af, fra, i Olympia. — Ὀλυμπιονίκης, ου, ὁ, Seiervinder i de olympiske Kamplege; ogs. som *adject.* hørende til, forherligende en saadan Seier, ὕμνος, κῶμος, *Pind.*; o. — Ὀλυμπιόνικος, 2, seirende i de olympiske Kamplege, *Pind.*; (af Ὀλύμπια, νικάω). — Ὀλύμπιος, 2, olympisk, af, fra, Olympen, Ὄλυμπος, beboende Olympen, h. *Hom.* ofte som *epith.* til Guderne, der ofte ogsaa hede Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες; bes. heder ogs. Zeus *absol.* Ὀλύμπιος; df. sild. himmelsk; Ὀλύμπιον, τό, = Ὀλυμπεῖον; (af flgd.).

Ὄλυμπος, ὁ, *jon.* ogs. Οὔλυμπος, høit Bierg paa Grændsen af Thessalien og Macedonien; 2) h. *Hom.* o. *Hes.* (efter gammel Folketro) Gudernes Bolig paa Spidsen af Olympus; — ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι, κ. τ. λ., *Od.* 6, 41, *etc.*; jf. *Il.* 11, 76, 20, 5, o. paa flere Steder; *b)* efter sildigere Forestillinger: det høieste Middelpunkt paa Himmelhvælvingen over Midten af Jordskiven; alm. Gudernes Sæde, Himmelen; 3) Navnet paa et Bierg i Mysien, paa en By i Pamphylien, paa en berømt Fløitespiller, o. s. v.; 4) som *adverb.*, Ὀλυμπόθεν, *jon.* Οὐλ-, fra Olympen, *Pind.*; o. Ὀλυμπόνδε, *jon.* Οὐλ-, til, paa, ind i Olympen, *Hom.*

ὀλυνθάζω, = ἐρινάζω; 2) befrugter Hunpalmen med Sædstøvet af Hanpalmen; ogs. ὀλυνθιάζω; af — ὄλυνθος, ὁ, sildig el. Vinterfigen, som sielden modnes, *grossus*; df. — ὀλυνθοφορέω, er — ὀλυνθοφόρος, 2, (φέρω) som bærer umodne Figener. — ὀλῦρα, ἡ, sædv. *in pl.*, etslags Korn, h. *Hom.* m. κρῖ λευκόν, som Hestefoder; men *Herod.* 2, 36, om Ægyptierne, ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία (lave Brød), τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι, rimel. de Nyeres St. Peterskorn; (skal være besl. m. ὀλή, οὐλαι).

ὀλυρίτης, ου, ὁ, ἄρτος, Brød, som er tillavet af ὄλυραι; df. *fem.* ὀλυρῖτις, ιδος. — ὀλώδης, 2, *att.* = θολώδης. — ὀλώϊος, 3, sield. poëtisk Biform f. ὀλοός, ὀλοιός, *Hes.* — ὄλωλα, *pf.* 2 til ὄλλυμι, m. *intr.* Bem., er forløren. — ὅλως, *adv.* af ὅλος, s. m. s. — ὅλωσις, ἡ, (ὅλος, som af ὀλόω) at giøre heel, Fuldstændiggiørelse.

ὁμᾰδεύω, forsamler; o. — ὁμαδέω, larmer, støier, skriger, raaber, sædv. om Larmen af en stor og forvirret Mængde Mennesker, bes. i *Od.* om Frierne; (af ὅμαδος). — ὁμαδόν, *adv.*, (ὁμάς) i det Hele, tilsammen, *inc.* — ὅμαδος, ὁ, (ὁμάς) Larm, Støi, Tummel; bes. forvirret Tale el. Raab af en Mængde Mennesker, *Il.*; Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ, om Stormens og Havets Brusen, *ib.* 13, 797; 2) som ὅμιλος, en larmende Mængde Mennesker el. Krigere, *Il.*; df. 3) h. *Pind.* Slagets Larm; alm. Slag, Kamp, Strid, ogs. Veddestrid.

ὁμάζω, brøler, brummer, om Biørnen og Pantheren. — ὁμαίμιος, 2, *poët.* = flgd., πατροκάτωρ, *Pind.*; af — ὅμαιμος, 2, (ὁμός, αἷμα) af samme el. fælles Blod, blodsforvandt, *consanguineus*, bes. Bro-

der, Søster, *Herod.*; men *fem.* ὅμαιμις, ιδος, *inc.*; df. — ὁμαιμοσύνη, o. ὁμαιμότης, ητος, ἡ, Blodsforvandtskab; o. — ὁμαίμων, ονος, 2, = ὅμαιμος, *Herod.*; *compar.* ὁμαιμονέστερος, *Soph.* — ὁμάϊον, τό, (ἀΐω) = ὁμακοεῖον.

ὁμαιχμέω, er — ὅμαιχμος, 2; (ὁμός, αἰχμή) kæmpende med nogen, staaende nogen bi i Kamp el. i Krig, forbunden, allieret; df. — ὁμαιχμία, ἡ, Kæmpen el. Kamp i Forbund med nogen, Bistand i Kampen, fælles Kamp; alm. som συμμαχία, Forbund; ἡμῖν ὁμαιχμίην συνθέμενοι ἄνευ τε δόλου καὶ ἀπάτης, efter at have giort Forbund med os, *Herod.* 8, 140; sild. ogs. Kamp, Slag. — ὁμἄκοεῖον, ogs. -κόϊον, τό, Horesal, Forsamlingssted for — ὁμάκοοι, οἱ, (ὁμός, ἀκούω) Medhorende, Meddisciple, pythagoreisk Ord.

ὁμἄλής, 2, jevn, lige, egentl. om Jordbunden, ogs. *transl.*; o. — ὁμαλία, ἡ, = ὁμαλότης; (af ὁμαλός). — † ὁμἄλίζω, (ὁμαλός) gior el. stoder jevn, jevner, glatter; *b) transl.*, beroliger, formilder; 2) *intr.*, er lige, bliver lige, ogs. *in med.*, *ex.* ὅπως ὁμαλιεῖται ὁ ἀλοητός, *Xen.*; df. — ὁμαλισμός, ὁ, at giore lige, Jevnen, Glatten; — ὁμαλιστήρ, ῆρος, ὁ, som gior lige, som jevner, glatter; 2) Værktoi, hvormed man jevner el. glatter, Valse, Strygholt, o. dl.; o. — ὁμαλίστρα, ἡ, o. ὁμάλιστρον, τό, = ὁμαλιστήρ Bem. 2.

ὁμαλόδερμος, 2, (δέρμα) med jevnt Skind, med glat Hud; af — ὁμἄλός, 3, *adv.* -λῶς, (ὁμός) lige, jevn, glat, ὁδός, πεδίον; *Xen.*; τὸ στράτευμα ὁμαλῶς προῄει, i lige Linie, *id.*; *b) transl.*, ὁμαλός τις στρατιώτης, middelmaadig Soldat, *Theocr.*; *c)* lignende, liig; df. — ὁμαλότης, ητος, ἡ, Jevnhed, Glathed; o. — ὁμἄλόω, o. ὁμαλύνω, = ὁμαλίζω. — ὁμἄρής, 2, (ὁμοῦ, ἄρω) passende, stemmende, enig; jf. ὅμηρος. — ὁμαρτάζω, bor hede ὀμοργάζω.

ὁμαρτέω. (ὁμοῦ, ἀρτάομαι) træffer sammen, er sammen; Τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, *Il.* 13, 584, giorde det samme (angrebe hinanden); bes. *in partic.* f. *adv.* ὁμαρτῇ, *ex.* ὁμαρτήσαντε, *ib.* 12, 400; (skiøde) tilsammen, begge; bes. m. βαίνειν, at gaae sammen; df. ledsager, følger, er forbunden med nogen, τινί; ogs. *transl.*, er enig, stemmer overeens med nogen, *Hes.*; jf. ὁμάρτω. — ὁμαρτῆ, s. ὁμαρτῇ, *adv.*, tilsammen, tillige, er h. *Hom.* efter *Aristarch.* forandret til ἁμαρτῆ, s. ἁμαρτῇ, s. m. s. — ὁμαρτήδην, *adv.*, = ἁμαρτῆ. — ὁμάρτω, *inus.*, df. alene *aor.* ὅμαρτεν, *prosequebatur*, *Orph.*

* ὁμάς, άδος, ἡ, det Hele; πάντες καθ' ὁμάδα, alle tilsammen; — ὁμάσπις, ιδος, ὁ, ἡ, (ἀσπίς) Medstrider, Krigskammerat; — ὁμαῦλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, (αὖλαξ) fra el. paa det samme Agerland; — ὁμαυλία, ἡ, at boe sammen; legemlig Omgang; af — ὅμαυλος, 2, (αὐλή) boende, sovende sammen; Ægtefælle; o. — ὅμαυλος, 2, (αὐλός) blæsende, spillende, syngende sammen; *transl.*, samstemmende, eendrægtig; — (af ὁμός, ὁμοῦ).

ὀμβρέω, regner; Ζεὺς ὀμβρεῖ, som Ζεὺς ὕει, det regner; 2) *transit.*, = ὀμβρίζω; — ὀμβρηγενής, 2, (γένος) avlet af Regn; — ὄμβρημα, τό, (ὀμβρέω) Regn, Regnskuur; — ὀμβρηνός, 3, *inc.*, ὀμβρηρής, 2, *Nic.*, o. ὀμβρηρός, 3, *Hes.*, = ὄμβριος, regnig; fuld af Regn; — ὀμβρία, ἡ, Regn, Regnveir; — ὀμβρίζω, beregner; alm. væder, befugter; o. — ὀμβριμαῖος, 3, = ὄμβριος; — (af ὄμβρος). — ὀμβρίμος, 2, m. Sammensætn., fuldere lyrisk Form f. ὄβριμος; λέοντι ὀμβρίμῳ, *Pind.* — ὄμβριος, 2, ogs. 3, (ὄμβρος) regnig, fuld af Regn; af Regn, horende til Regn, *pluvialis*.

ὀμβροβλυστέω, o. -βλὕτέω, (βλύω) svulner op, flyder over af Regn; — ὀμβροδόκος, 2, (δέχομαι) optagende Regnen; — ὀμβροκτύπος, 2, (κτυπέω) slaaende med Regn; o. — ὀμβροποιός, 2, (ποιέω) frembringende Regn; af — ὄμβρος, ὁ, Regn, Regnskuur, d. lat. *imber*; h. *Hom.* sædv. Διὸς ὄμβρος, som kommende fra Zeus; bes. Pladsregn, Skylregn, *Hom.*; ligel. ὄμβροι ἐξαίσιοι, *Xen.*; ogs. alm. Regn, *pluvia*, jf. ὑετός; 2) *transl.*, hvad der falder som Regn, om Taarer, Pile, o. dl.; (rimel. ogs. besl. m. d. lat. *umbra*, o. m. *humeo*).

* ὀμβροτοκία; ἡ, Regnens Frembringelse; af — ὀμβροτόκος, 2, (τίκτω) frembringende Regn; — ὀμβροφόρος, 2, (φέρω) bringende Regn; — ὀμβροχἄρής, 2, (χαίρω) glædende sig ved Regn; o. — ὀμβρώδης, 2, (εἶδος) regnig, regnagtig; — (af ὄμβρος). — ὁμέθνιος, 2, = ὁμόεθνος. — ὀμεῖται, 3 sing. fut. til ὄμνυμι. — * ὁμέστιος, 2, (ἑστία) boende om een Arne, levende sammen el. i samme Huus; — ὁμευναῖος, 3, = ὅμευνος; — ὁμευνετέω, er — ὁμευνέτης, ου, ὁ, *fem.* -νέτις, ιδος, = flgd.; — ὅμευνος, 2, *fem.* ὁμευνίς, ίδος, (εὐνή) sovende sammen el. i samme Seng; Sengkammerat; Ægtefælle; o. — ὁμέψιος, 2, (ἑψία) legende sammen, Legekammerat; — (af ὁμός).

ὁμῆ, *adv.*, = ὁμοῦ, sild. *poët.* — * ὁμηγερής, 2, (ἀγείρω) forsamlet; — ὁμηγὔρής, 2, (ἄγυρις) = frgd., *Pind.*;

— ὁμηγυρίζομαι, forsamler, Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορήν, *Hom.*; sild. *in act.*, o. ds. *in med.*, at forsamle sig; af — ὁμήγυρις, ιος, ἡ, (ἄγυρις) forsamlet Mængde, θεῶν, *Hom.*; alm. hvad der er forsamlet, Hob, Skare, *ex.* ὁμήγ. ἄστρων, o. dl.; — ὁμήθεια, ἡ, at boe el. leve sammen; o. — ὁμήθειος, 3, = flgd.; af — ὁμήθης, 2, (ἦθος) boende, levende sammen; 2) = ὁμοήθης; - (af ὁμός).

ὁμηλῐκία, ἡ, *jon.* -κίη, lige Alder; ὁμηλικίη δέ μοί ἐσσι, Jevnaldrende, *Od.* 22, 209; ὁμηλικίην ἐκέκαστο - γνῶναι, overgik sin Samtid i at kiende, *ib.* 2, 158; bes. lige Ungdom, Staldbroderskab imellem Ynglinger; o. — ὁμηλίκιος, 3, jevnaldrende; af — ὁμῆλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ) Jevnaldrende; bes. af lige Ungdom, *Od.*; 2) af lige Storrelse, *Luc.*; o. — ὅμηλυς, υδος, ὁ, ἡ, (ἤλυσις, ἔρχομαι) som kommer, gaaer med el. i Selskab, Ledsager; ds. — ὁμηλυσία, ἡ, at komme el. gaae med, i Selskab med nogen, Ledsagelse, Selskab paa en Gang el. Reise; - (af ὁμός).

Ὁμηραπάτης, ου, ὁ, (ἀπατάω) ἐπικόπτης, om Xenophanes, h. *Sext. Emp. Hypotyp.* 1, 33, rimel. den spottende Homerforvirrer (fordi han parodierede Homer); el. man læser Ὁμηραπάτης ἐπικόπτην, (ἀπάτη) der spottede over de homeriske Vildfarelser angaaende Guderne; el. man læser Ὁμηροπάτης (πατέω) der træder paa, foragter Homer. — ὁμηρεία, ἡ, (ὁμηρεύω) at give el. at tiene til Gidsel, Pant, Sikkerhed. — Ὁμήρειον, τό, Homers Tempel og Helligdom (i Smyrna); egentl. *neutr.* af — Ὁμήρειος, 2, *adv.* -είως, homerisk.

*ὁμηρέτης, ου, ὁ, = συνηρέτης; — ὁμήρευμα, τό, Gidsel, Pant, hvad der gives til Sikkerhed; af — ὁμηρεύω, oprindel. træffer sammen dermed, ds. stemmer sammen el. overeens dermed; φωνῇ ὁμηρεῦσαι, *Hes.*; 2) sædv. er, tiener til Gidsel, Pant, Sikkerhed; 3) *transit.*, giver til Gidsel el. Pant; o. — ὁμηρέω, = frgd. Bem. 1 o. 2; Ὡμήρησε δέ μοι - ἄγγελος, mødte mig, traf mig, *Od.* 16, 468; - (af ὅμηρος). — ὁμήρης, 2, = ὁμαρής, ὅμηρος, *c. dat.*, *Nic.*; — o. — ὁμηρία, ἡ, = ὁμηρεία.

*Ὁμηρίδδω, *dor.* f. Ὁμηρίζω; — Ὁμηρίδης, ου, ὁ, sædv. *in pl.* Ὁμηρίδαι, οἱ, Homeriderne, en Sangerfamilie paa Øen Chios, som skulde nedstamme fra Homer, og som foredroge og udbredede Homers Digte; ds. *b)* alm. de ῥαψῳδοί, som foredroge og udbredede Homers Digte, Homeriderne; *c)* som Ὁμηρισταί, Efterlignere af Homers Digtningsmaade; — Ὁμηρίζω, digter i homeriske Vers; bruger homeriske Vendinger og Udtryk; alm. efterligner Homer; 2) ὁμηρίζω, (ὁμοῦ, μηρός) = διαμηρίζω; *b)* kopsætter; — Ὁμηρικός, 3, *adv.* -κῶς, paa Homers Viis, med Homers Ord; 2) ὁμηρικός af ὁμηρίζω Bem. 2, pæderastisk; — Ὁμηριστής, οῦ, ὁ, (Ὁμηρίζω) efterligner *Hom.*; ogs. f. Ὁμηρίδης, ῥαψῳδός; 2) som kopsætter; — Ὁμηρόκεντρα, τά, o. Ὁμηροκέντρωνες, οἱ, (κέντρων) Digte, som ere sammenflikkede af homeriske Vers; o. — Ὁμηρο-μάστιξ, ῑγος, ὁ, Homersvøben, *epith.* til Homers ondskabsfulde Dadler, Grammatikeren Zoilus; - (af Ὅμηρος).

ὅμηρον, τό, Pant, Gidsel; jf. ὅμηρος Bem. 2. — Ὁμηροπάτης, ου, ὁ, (πατέω) som træder paa, som foragter Homer; see u. Ὁμηραπάτης; af — Ὅμηρος, ὁ, Homer, Iliadens og Odysseens berømte Sanger, h. *Pind.* ἀδυεπής; *b)* h. Cymeerne skal ὅμηρος være brugt f. τυφλός, blind; ds. rimel. Sagnet om Homers Blindhed, da han dog rigtigere var, som Cicero siger, *poëtarum oculatissimus.* — ὅμηρος, 2, (ὁμοῦ, ἄρω) som ὁμαρής, ὁμηρής, sammenføiet; forbunden, forenet, ogs. ved Ægteskab; ds. Ægtefælle; *b)* *transl.*, samstemmende, enig; 2) *subst.*, ὁ ὅμηρος, Borgen, Pant, Gidsel (egentl. for Enighedens Vedligeholdelse); ἐν ὁμήρων λόγῳ, som Gidsler, *Herod.*

ὁμῑλᾰδόν, *adv.*, (ὅμιλος) som ἰλαδόν, hobeviis, i Skarer, *turmatim*, *Il.*; alm. i Mængde; ogs. som ὁμοῦ, tilsammen, τινί, med nogen. — ὁμῑλέω, (ὅμιλος) er, lever, har Omgang el. Forbindelse med nogen, τινί, h. *Hom.* ogs. ὁμιλεῖν μετά, ἐνί, παρά τισι; alm. taler med, underholder mig med nogen, τινί; ogs. som συνουσιάζω, om legemlig Omgang; *b)* træffer sammen med, geraader i Kamp med nogen, τινί, *Hom.*; ogs. *absol.*, εὖτ' ἂν - ὁμιλήσωσι φάλαγγες Ἀνδρῶν, *Il.* 19, 159; *c)* *c. dat. rei*, ὁμιλεῖν παιδείᾳ, φιλοσοφίᾳ, φροντίσι, πολέμῳ, o. dl., at være sysselsat med Lærdom, at være i Krig, o. s. v.; *d)* ὁμιλ. πρός τινα, omgaaes med, opfører mig saa el. saa imod nogen; *e)* opholder mig, dvæler, παρ' οἰκείαις - ἀρούραις, *Pind.*

ὁμιληδόν, *adv.*, = ὁμιλαδόν, *Hes.* — *ὁμίλημα, τό, Gienstand for Underholdning el. Samtale; — ὁμῑλητής, οῦ, ὁ, Omgangsven, Staldbroder; Tilhører, Discipel; — ὁμιλητικός, 3, omgængelig, selskabelig, snaksom; ἡ ὁμιλητική, *sc.* τέχνη, den Kunst at omgaaes Mennesker; o. — ὁμιλητός, 2, med hvem man kan omgaaes; οὐχ ὁμιλητός, ikke til at omgaaes, ds. vild, frygtelig, *Æsch.*; (af ὁμιλέω). — ὁμι-

λία, *ἡ*, (*ὅμιλος*) Samværen, Samliv, bes. det borgerlige el. selskabelige Liv i Staten; Omgang, Underholdning, Samtale; Underviisning, *ὁμιλίας μισθός*, *Xen.*; ogs. Overtalelse, *Dem.*, *oppon.* *βία*; 2) Sammenkomst, Forsamling; 3) det fra Omgangen Vedhængende, Vane, *consvetudo*.

ὅμιλος, *ὁ*, (*ὁμός*, *ὁμοῦ*, *ἴλη*) stor Hob el. Mængde Mennesker, talrig Forsamling, *Hom.*; bes. i *Il.*, en talrig Hob Krigere, ogs. *ὅμιλος ἀνδρῶν*, o. dl.; *b)* den store Hob, Mængden, den simple Mand, ogs. en Hob simple Krigere; *c)* Larm el. Støi af den forsamlede Mængde, *βοῇ τε καὶ ὁμίλῳ ἐπήϊσαν*, med Skrig og Larm, *Herod.* 9, 59; *d)* efterhomerisk ogs. om livløse Ting: Hob, Mængde.

ὀμιχέω, (*ὀμίχω*) lader Vandet, *Hes.* — *ὁμιχλαίνω*, omtaager, beskyer; af — *ὁμίχλη*, *jon.* *ὀμίχλη*, *ἡ*, Taage; taaget el. skyet Luft, *Hom.*; Damp, Dunst, som *κνίσσα*; bes. Dunst, som sætter sig paa et blankt Legeme, *ex.* paa Glas; et saadant Legemes Anløben; df. — *ὁμιχλήεις*, *jon.* *ὀμ.*, *εσσα*, *εν*, taaget, skyet; o. — *ὁμιχλοειδής*, o. *ὁμιχλώδης*, 2, (*εἶδος*) taaget, ligesom Taage. — *ὄμιχμα*, *τό*, Urin; af — *ὀμίχω*, *inus.*, Stammen til *ὀμιχέω*; df. *aor.* *ὦμιξα*, *Hipp.*; (besl. m. *mingo*, *méjo*).

ὄμμα, *ατος*, *τό*, (*ὄψομαι*, *ὦμμαι*) oprindel. hvad man seer; Skue, *species*; ogs. en Anskuelse el. Forestilling i Sielen; 2) Øie, alm. Aasyn, Ansigt; *ὄμματι λοξῷ ἰδεῖν*, at see skievt el. ugunstigen; ogs. *transl.* *ψυχῆς ὄμμα*, *Plato*; 3) Himmelens Øie, Sol, Maane, Stierner, alene *poët.*, bes. h. *Trag.*; 4) alm. Lys, Glands; *transl.*, hvad der bringer Lys og Glæde, *ex.* *ὄμμα φήμης*, det første glade Budskab, *Soph.*; alm. som *ἄνθος*, det Ypperste, Kosteligste, bes. h. *Trag.*; jf. ogs. *ὀφθαλμός*.

**ὀμμάτειος*, 3, af el. i Øinene; — *ὀμματίδιον*, o. *ὀμμάτιον*, *τό*, *dim.* af *ὄμμα*, lidet Øie; — *ὀμματογράφος*, 2, (*γράφω*) bemalende, farvende Øinene; — *ὀμματολαμπής*, 2, (*λάμπω*) med glindsende, lynende Øine; — *ὀμματοποιός*, 2, (*ποιέω*) forskaffende Øinene el. Synet; — *ὀμματοστερής*, 2, (*στερέω*) berøvet Øinene; 2) *act.*, berøvende Øinene; — *ὀμματουργός*, 2, (*ἔργον*) = *ὀμματοποιός*; o. — *ὀμματόω*, (*ὄμμα*) forsyner med Øine, *ex.* en Billedstøtte, *c. acc.*; 2) giør seende, aabner Øinene paa nogen, *τινά*; *b)* *transl.*, giør forstandig, oplyser; *ὀμμ. λόγον*, forklarer nøiere, hvad jeg har sagt; – (af *ὄμμα*).

ὄμνυμι, *f.* *ὀμοῦμαι*, *εῖ*, *εῖται*, *inf.* *ὀμεῖσθαι*, *aor.* *ὤμοσα*, *inf. ep.* *ὀμόσσαι*, *pf.* *ὀμώμοκα*, *perf. pass.* *ὀμώμοσμαι*, men 3 *pers.* *ὀμώμοται*, *aor pass.* *ὠμόθην*, *vid.* *Buttm.*; *part. jon.* *ὀμοῦντες*, (som af *ὀμόω*) *Herod.* 1, 153; jf. ogs. *ὀμνύω*; – sværger, *ὅρκον*, en Ed, *ἐπίορκον*, en Meened, *Hom.*; bekræfter, tilsiger, lover med Ed, *τὶ*, noget, *ex.* *Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι*, *Il.* 19, 187; *ὤμνυε τὴν εἰρήνην*, *Dem.*; ligel. *c. inf.*; men m. flgd. *μή* o. *inf.* benægter edeligen, *ex.* *Il.* 19, 175; *att.* ogs. som Indskudssætning *c. indic.*, *ex.* *Xen. Anab.* 6, 1, 21, *ὀμνύω ὑμῖν θεοὺς πάντας – ἦ μὴν ἐγὼ ἐθύομεν*; – tilsværger nogen, *τινί*, sield. *πρός τινα*, *Od.*; – sværger ved nogen el. noget, *τινά*, *τὶ*, *Στυγὸς ὕδωρ*, ved Floden Styx, *Il.*; *ὄμνυμί σοι τοὺς θεοὺς*, *οἳ καὶ ἀκούουσι*, *Xen.*; ogs. *ὀμόσας καθ' ἱερῶν*, *Dem.*; (rimel. af *ὁμός*, ligesom *ὁμολογέω*, altsaa egentl. bekræfter, bejaer, el. forbinder, forpligter).

ὀμνύω, = *ὄμνυμι*, h. *Hom.* alene *in impf.* *ὤμνυε*; oftere *attice*. — **ὁμοαῦλαξ*, *ἄκος*, *ὁ*, *ἡ*, = *ὁμαῦλαξ*; — *ὁμόβιος*, 2, (*βίος*) levende sammen, *τινί*, bes. som Staldbroder, Ægtefælle; 2) levende paa samme Maade, med samme Levemaade; — *ὁμοβλαστάνω*, bedre -*βλαστέω*, er - *ὁμοβλαστής*, 2, (*βλαστάνω*) som spirer tillige; — *ὁμοβουλέω*, er - *ὁμόβουλος*, 2, (*βουλή*) som beraadslaaer, overlægger tillige; 2) *ὁμόβουλος*, som er af samme Mening, som har samme Tænkemaade; o. — *ὁμοβώμιος*, 2, (*βωμός*) som har samme el. fælles Altar, *ex.* Demeter og Persephone; – (af *ὁμός*).

**ὁμογάλακτος*, 2, o. *ὁμογάλαξ*, *ακτος*, *ὁ*, *ἡ*, (*γάλα*) som er opammet med den samme Melk, Melkebroder, Melkesøster; — *ὁμογάμβριοι*, *οἱ*, (*γαμβρός*) fælles Svigersønner; — *ὁμόγαμος*, 2, (*γαμέω*) forbunden ved Ægteskab, Ægtefælle; — *ὁμογάστριος*, 2, o. *ὁμογάστωρ*, *ορος*, *ὁ*, *ἡ*, (*γαστήρ*) af samme Moderliv, kiødelig Broder, Søster; *κασίγνητος ὁμογ.*, *Il.*; — *ὁμογένεια*, *ἡ*, lige Slægt, lige Slægtskab: o. — *ὁνογενέτωρ*, *ορος*, kiødelig Broder; — *ὁμογενής*, 2, *adv.* -*νῶς*, (*γένος*) af lige Slægt el. Fødsel; alm. blodsforvandt, beslægtet; — *ὁμογένιος*, 2, see u. *ὁμόγνιος*; o. — *ὁμο-γέρων*, *οντος*, *ὁ*, Medolding, jevnaldrende Olding; – (af *ὁμός*).

**ὁμογλωσσέω*, -*γλωττέω*, er - *ὁμόγλωσσος*, -*γλωττος*, 2, (*γλῶσσα*) som har el. taler det samme Sprog, *τινί*, som en anden, *Herod.*; — *ὁμόγνητος*, 2, ogs. 3, = *ὁμογενής*; — *ὁμόγνιος*, 2, *ctr.* f. *ὁμογένιος*, (*γένος*) af samme Slægt, beslægtet; Broder, Sø-

ster; 2) beskyttende Slægtskabet; ὁμόγνιοι θεοί, Slægtens el. Familiens Skytsguder, *Dii gentilitii*; — ὁμογνωμονέω, er - ὁμογνώμων, ονος, 2, *adv.* -μόνως, (γνώμη) ligesindet, med lige Sindelav; af samme Mening; πολλάκις πλείονας ὁμογνώμονας λαμβάνουσι οἱ φαῦλοι, ἢ οἱ σπουδαῖοι, vinde for deres Mening, *Xen.*; df. — ὁμογνωμοσύνη, ἡ, lige Sindelav; - (af ὁμός).

*ὁμόγονος, 2, (γονή) = ὁμογενής, *Pind.*; — ὁμόγραμμος, 2, (γραμμή) af el. med lige Linier; 2) (γράμμα) af, med samme Bogstav el. samme Bogstaver; — ὁμογραφέω, (γράφω) skriver paa samme Maade; — ὁμάδελφος, 2, (δελφύς) = ὁμογάστριος; — ὁμοδέμνιος, 2, (δέμνιον) Sengkammerat; Ægtefælle; — ὁμοδημέω, lever med andre iblandt det samme Folk el. i det samme Fædreneland; holder mig til Folket, lever med Folket; df. — ὁμοδημία, ἡ, Forbindelse el. Samliv med Folket; af — ὁμόδημος, 2, (δῆμος) af det samme Folk, hørende til den samme Stamme, *Pind.*; som lever iblandt det samme Folk; - (af ὁλός).

*ὁμοδίαιτος, 2, (δίαιτα) der fører samme Levemaade, boer paa samme Sted, spiser ved samme Bord; — ὁμόδιφρος, 2, (δίφρος) paa den samme Vogn; — ὁμοδογματέω, (δόγμα) har samme Lære el. Mening; df. — ὁμοδογματία, ἡ, Liighed, Overeensstemmelse i Lære el. Mening; — ὁμοδοξέω, er - ὁμόδοξος, 2, *adv.* -δόξως, (δόξα) af lige Mening, ligesindet; df. — ὁμοδοξία, ἡ, lige Mening; — ὁμοδόρπιος, 2, (δόρπον) medspisende, tagende Deel i Maaltidet, som σύνδειπνος; — ὁμόδουλος, 2, (δοῦλος) medtienende, Medslave; — ὁμοδρομέω, holder lige Skridt; alm. er - ὁμόδρομος, 2, (δραμεῖν, τρέχω) løbende, gaaende, reisende sammen; træffende sammen; - denne Handling, ὁμοδρομία, ἡ; v. — ὁμοδυναμέω, er - ὁμοδύναμος, 2, (δύναμαι) lige mægtig, med lige Magt; - (af ὁμός).

ὁμοεθνέω, er - ὁμοεθνής, 2, ogs. ὁμόεθνος, 2, (ἔθνος) af samme Folk el. Stamme, hørende dertil; alm. af samme Art el. Slags; df. — ὁμοεθνία, ἡ, Nedstammen fra det samme Folk, *gentilitas*; 2) h. *Hipp.*, de øvrige Legemsdeles Medfølelse med den lidende Deel; — ὁμοείδεια, v. ὁμοειδία, ἡ, den Egenskab at være - ὁμοειδής, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος) ligeartet, af samme Slags, af samme Udseende; — ὁμοερκής, 2, (ἕρκος) i samme Indslutning, i samme Fængsel; v. — ὁμοέστιος, 2, (ἑστία) som lever ved samme Arne; i samme Huus; - (af ὁμός).

*ὁμόζευκτος, 2, (ζεύγνυμι) sammenspændt, forbunden, jf. ὁμόζυγος; — ὁμόζηλος, 2, (ζῆλος) med lige Iver; — ὁμοζῠγέω, (ὁμόζυγος) trækker, er spændt i det samme Aag; alm. arbeider sammen med nogen, forretter det samme Arbeide; b) trækker lige el. med lige Kraft, (egentl. om Lastdyret); df. *transl.*, handler i Overeensstemmelse, er enig med nogen, *oppon.* ἑτεροζυγέω; — ὁμοζῠγής, 2, = ὁμόζυγος, *Nonn.*; — ὁμοζῠγία, ἡ, (ὁμοζυγέω) Lastdyrenes Sammenspænding i Aaget; df. at trække sammen; at arbeide sammen; — ὁμόζῠγος, 2, v. ὁμόζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, (ζεύγνυμι, ζυγόν) spændt sammen, trækkende i det samme Aag; alm. nøie forbunden; sammenparret; bes. forbunden ved Ægteskab, Ægtefælle; ogs. passende sammen, stemmende overeens; — ὁμοζωνέω, er - ὁμόζωνος, 2, (ζώνη) som er el. lever i den samme Zone; - denne Tilstand, ὁμοζωνία, ἡ, - (af ὁμός).

ὁμοήθεια, ἡ, Liighed i Sæder og Tænkemaade; af — ὁμοήθης, 2, (ἦθος) som har samme Sæder el. Tænkemaade; — ὁμοῆλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ) = ὁμῆλιξ, af lige Alder; — ὁμοθάλαμος, 2, (θάλαμος) boende i samme Værelse, i samme Huus, *c. gen.*; *Pind.*; — ὁμοθαμνεῖν, (θάμνος) at voxe sammen med Planten el. Stammen, (om en Podeqvist); v. — ὁμόθεν, *adv.*, af el. fra det samme Sted; δοιοὺς θάμνους Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας (rimel. f. ἐκπεφυῶτας) tvende Stammer, opvoxne af den samme Rod, *Od.* 5, 477; ὁ ὁμόθεν γενόμενος, af samme Forældre, *Xen.*; 2) nær fra, *cominus*; - (af ὁμός).

*ὁμόθεος, ὁ, v. ἡ, (θεός) Medgud, Medgudinde; — ὁμόθηλος, 2, (θηλή) = ὁμογάλαξ; — ὁμόθηρος, 2, (θήρα) jagende sammen, Staldbroder paa Jagten; = ὁμόθρησκος, 2, (θρῆσκος) som har samme Gudstieneste, bes. som har samme Overtro; — ὁμόθριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) af el. med lignende Haar; — ὁμόθρονος, 2, (θρόνος) medthronende, medherskende, *Pind.*; — ὁμόθροος, 2, (θρόος) tonende, lydende, talende eensdan; — ὁμοθῡμαδόν, *adv.*, eenstemmigen; af ὁμοθυμέω, er - ὁμόθῡμος, 2, (θυμός) eenstemmig, eendrægtig, enig; df. — ὁμοθυμία, ἡ, Eenstemmighed, Eendrægtighed, Enighed; - (af ὁμός).

†ὁμοίϊος, ὁμοίϊον, *ep.* f. ὅμοιος; h. *Hom.* bes. om det, som er fælles for alle, som forestaaer alle, *ex.* γῆρας ὁμοίϊον, ὁμοίϊος θάνατος; ogs. hvori begge Parter tage lige Deel, *ex.* νεῖκος ὁ-

μοιΐον, ὁμοιΐος πόλεμος; [egentl. ἴ, men dog ogs. ῑ, bes. h. *Hom.* foran en lang Endelse, *ex.* i *ὁμοιΐον*].

**ὁμοιόαρκτος*, 2, (*ἄρχω*) der begynder ligedan; — *ὁμοιοβἄρής*, 2, (*βάρος, βαρύς*) lige tung; — *ὁμοιόβιος*, v. *-βίοτος*, 2, (*βίος, βίοτος*) med ligedan Levemaade; — *ὁμοιογένεια*, *ἡ*, Liighed i Slægt, Art, Fødsel; af — *ὁμοιογενής*, 2, (*γένος*) af lige Slægt el. Art, af lige Fødsel; — *ὁμοιογονία*, *ἡ*, (*γονή*) at avle lignende Legemer; — *ὁμοιογρἄφέω*, (*γράφω*) skriver liigt el. lignende; — *ὁμοιοειδής*, 2, (*εἶδος*) ligeartet, af lige el. lignende Udseende; v. — *ὁμοιόθριξ*, *τρῐχος*, *ὁ*, *ἡ*, (*θρίξ*) af el. med ligedan Haar; - (af *ὅμοιος*).

ὁμοιοκαρπέω, er - *ὁμοιόκαρπος*, 2, (*καρπός*) bærende ligedan Frugter, af el. med lignende Frugter; — *ὁμοιοκαταληκτεῖν*, at være - *ὁμοιοκατάληκτος*, 2, (*καταλήγω*) som ender ligedan, af el. med ligedan Endelse; - denne Beskaffenhed, *ὁμοιοκαταληξία*, *ἡ*; — *ὁμοιόκρῑθος*, 2, (*κριθή*) som ligner Byg; — *ὁμοιολεπτομερής*, 2; ligesom en *λεπτομερής*, ligesom bestaaende af smaa Dele; v. — *ὁμοιολογία*, *ἡ*, Talens Liighed el. Eensformighed; - (af *ὅμοιος*).

**ὁμοιομέρεια*, *ἡ*, de enkelte Deles Liighed med det Hele; den Beskaffenhed ved et Legeme, at det bestaaer af ligedanne Dele; *αἱ ὁμοιομέρειαι* h. Anaxagoras, de af eensdanne Dele bestaaende Elementer el. Urstoffe; af — *ὁμοιομερής*, 2, (*μέρος*) bestaaende af ligedanne el. lignende Dele; — *ὁμοιομήτριος*, 2, (*μήτηρ*) født af den samme Moder; — *ὁμοιόμορφος*, 2, (*μορφή*) med ligedan Gestalt; — *ὁμοιοούσιος*, 2, (*οὐσία*) med ligedan Væsen; v. — *ὁμοιοπάθεια*, *ἡ*, lignende Beskaffenhed, Liighed, Overeensstemmelse i Følelser, Tilbøieligheder, Lidenskaber; af — *ὁμοιοπαθέω*, *τινί*, er - *ὁμοιοπαθής*, 2, *adv.* *-θῶς*, (*παθεῖν*, *πάσχω*) som har de samme Tilbøieligheder, Følelser, Lidenskaber; som sympathiserer el. stemmer overeens med nogen, *τινί*; som er i lignende Tilstand, i lignende Forholde; - (af *ὅμοιος*).

**ὁμοιοπάτριος*, 2, (*πατήρ*) avlet af den samme Fader; — *ὁμοιοπρεπής*, 2, (*πρέπω*) af ligedan Udseende, *Æsch.*; — *ὁμοιοπροσωπέω*, er - *ὁμοιοπρόσωπος*, 2, (*πρόσωπον*) med lignende el. ligedan Ansigt, lignende af Person el. Gestalt; 2) i den samme Person; — *ὁμοιόπτερος*, 2, (*πτερόν*) med lige, lignende Fiædre el. Vinger; — *ὁμοιόπτωτος*, 2, (*πτῶσις*) med lige, lignende Fald el. Casus; med ligedan Endelse; — *ὁμοιόπῡρος*, 2, (*πυρός*) lignende Hvede; v. — *ὁμοιόρρυσμος*, 2, = *ὁμόρρυσμος*; - (af flgd.).

ὅμοιος, 3, *jon.* *ὁμοῖος*, *att.* ogs. 2, *ep.* ogs. *ὁμοίϊος*, s. m. s., *adv.* *ὁμοίως*, (*ὁμός*); - liig, ligedan, lignende, af samme el. lignende Beskaffenhed; *ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον*, *Od.*, (Herren samler Sine); *ὅμοιοι τοῖς ὁμοίοις εὖνοί εἰσιν*, *Xen.*, Lige søger Lige; *τὸ ὁμοῖον ἀνταποδιδόναι*, at give lige for lige, *par pari referre*, *Herod.*; *ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι*, at farve, væde den samme Jord, *Il.* 18, 329; bes. *a*) lige i Kræfter, *ex.* *Ἐνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετο*, var mig voxen, *Il.* 23, 632; d. lat. *par*; *b*) lige i Tænkemaade, overeensstemmende, eendrægtig; *c*) lige i Værdighed, jf. *ὁμότιμος*; df. *οἱ Ὅμοιοι* i Sparta, de Borgere, som havde lige Ret til Statsembeder, *Pares*, *gall.* *Pairs*; — 2) som *ὁμοίϊος* v. *κοινός*, *communis*, fælles for alle, almindelig, *ὁμοίη μοῖρα*, *ὁμοῖος ποτμός*, o. s. v.; *b*) *ὁμοῖον ἡμῖν ἔσται*, det vil være os det samme el. ligegyldigt, d. lat. *perinde*, *Herod.*; *c*) *πάνυ ὅμοιον εἴρηκας*, hvad du har sagt el. din brugte Lignelse er aldeles passende, *Xen. Mem.* 3, 1; — 3) *ὅμοιος* kan staae *absol.*, eller *c. dat. pers. s. rei*, undert. ogs. (som sammenlignende) *c. gen.*, *ex.* *ἡ πορεία ὅμοια φυγῆς ἐγένετο*, *Xen. Anab.* 4, 1; *b*) for *dat. rei* med *gen. pers.* sættes undert. strax *dat. pers.*, *ex.* *κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι*, *Il.* 17, 51, (f. *κ. ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμ.*); ligel. *ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχε ἐσθῆτα*, *Xen. Cyrop.* 5, 1; *c*) efter *ὅμοιος* sættes *καί* f. *ὡς*, *ὥσπερ*, som, *ex.* *γνώμῃσι ἐχρέωντο ὁμοίῃσι καὶ σύ*, *Herod.*; ogs. *οἷόσπερ*, v. *ὅσπερ*, *ex.* *ταῦτα ὅμοιος εἶ, οἷός περ τὰ ἄλλα*, *Xen.*; *d*) det, hvori det ene ligner det andet, sættes sædv. *in acc.*, see frgd. Exempel, undert. ogs. *in infin.*, *ex.* *θείειν ἀνέμοισι ὁμοῖοι*, *Il.*; ogs. *ὁμοῖος ἐν πολέμῳ*, *ib.*; sild. ogs. *in dat.*; — 4) ligesom *adv.* *ὁμοίως* bruges ogs. *neutr.* *ὅμοιον*, v. *ὅμοια*, ligedan, ligeledes, paa lignende el. samme Maade; *ὅμοιον ὥστε* -, som naar -, *Soph.*; *ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι*, *Xen.*

**ὁμοιόσημος*, 2, (*σῆμα*) med ligedan el. lignende Tegn; med lige el. lignende Bemærkelse; — *ὁμοιόσκευος*, 2, (*σκευή*) med, i ligedan, lignende Pynt el. Dragt; — *ὁμοιόστομος*, 2, (*στόμα*) med ligedan el. lignende Mund, Munding, Aabning, Front; — *ὁμοιοσύντακτος*, 2, (*συντάσσω*) af, i, med ligedan Construction; — *ὁμοιοσχημονέω*, er - *ὁμοιοσχήμων*, *ονος*, 2, *adv.* *-μόνως*, ogs. *ὁμοιόσχημος*, 2, (*σχῆ-*

μα) som har en liig, ligedan, lignende Gestalt el. Stilling; ds. — ὁμοιοσχημοσύνη, ἡ, Gestaltens el. Stillingens Liighed; — ὁμοιοταχής, 2, *adv.* -χῶς, (τάχος) lige hurtig; v. — ὁμοιοτέλευτος, (τελευτή) som endes ligedan, med lignende Ende el. Udgang; τὸ ὁμοιοτέλευτον, omtr. vort, Riim; -(af ὅμοιος).

*ὁμοιότης, ητος, ἡ, Liighed, Overeensstemmelse; — ὁμοιότονος, 2, (τόνος) med ligedan Tone el. Accent; — ὁμοιοτροπία, ἡ, Liighed i Art el. Slags; Liighed i Sæder og Levemaade, Charakteerliighed; af — ὁμοιότροπος, 2, *adv.* -τρόπως, (τρόπος) som har en saadan Liighed, see frgd.; — ὁμοιοτύπωτος, 2, (τυπόω) dannet, formet paa en ligedan el. lignende Maade; — ὁμοιούσιος, 2, (οὐσία) som ὁμοιοούσιος, med ligedan, lignende Væsen el. Natur; — ὁμοιόφλοιος, 2, (φλοιός) med ligedan el. lignende Bark; — ὁμοιοφωνία, ἡ, Stemmens Liighed; af — ὁμοιόφωνος, 2, (φωνή) af, med ligedan el. lignende Stemme; — ὁμοιόχροια, ἡ, (χροιά) Farvens Liighed; — ὁμοιόχρονος, 2, (χρόνος) i lige el. ligelang Tid; bes. i Metriken, af el. med lige Qvantitæt; — ὁμοιοχρώματος, 2, (χρῶμα) af ligedan el. lignende Farve; v. — ὁμοιόχωρος, 2, (χώρα) som optager lige Rum el. Plads; - (af ὅμοιος).

ὁμοιόω, *f.* ώσω, (ὅμοιος) gior liig el. lignende; fremstiller, afbilder med Liighed; holder for at være liig el. lignende, sammenligner, τινί τι; h. *Herod.* 1, 123 *in med.*, τὰς πάθας τὰς Κύρου τῇσι ἑωυτοῦ ὁμοιούμενος; h. *Hom.* alene *in infin. aor. 1 pass.*, ὁμοιωθήμεναι ἄντην, *ep.* f. ὁμοιωθῆναι ἄντ.; ds. — ὁμοίωμα, τό, hvad der er bearbeidet til at ligne, Afbildning, Billede, Efterligning; Lignelse; — ὁμοιωματικός, 3, hørende til at tilveiebringe Liighed, som befordrer Liigheden; — ὁμοίωσις, ἡ, Efterligning, Fremstilling ved et lignende Billede; Sammenligning; v. — ὁμοιωτής, οῦ, ὁ, som gior liig, som sammenligner; bes. Billedhugger, Maler; v. — ὁμοιωματικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til at giøre liig el. lignende; ἡ ὁμοιωτική, *sc.* τέχνη, den Kunst at eftergiore, efterligne noget, τινός.

*ὁμόκαπνος, 2, (καπνός) sammen i Rogen (ved Arnen), d. e. levende sammen; *lect. var.* f. - ὁμόκαπος, 2, (κάπη) spisende, levende sammen; — ὁμοκέλευθος, 2, (κέλευθος) gaaende, reisende sammen; v. — ὁμόκεντρος, (κέντρον) af, med, ud fra det samme Middelpunkt el. Centrum; - (af ὁμός).

ὁμοκλάω, h. *Hom.* alene *in 3 impf.* ὁμόκλα, sædv. ὁμοκλέω, tilraaber, tilskriger, τινί, nogen, enten opmuntrende el. truende; ds. opmuntrer, tilskynder; truer, skielder; *c. inf.* befaler med et Raab; ogs. m. tilfoiet μύθῳ, ἐπέεσσι; *aor. jon.* ὁμοκλήσασκε, *Il.*; af — ὁμοκλή, ἡ, (ὁμοῦ, καλέω) egentl. Fleres forenede Skrig, *ex.* μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν, *Il.* 16, 147; ἐν αὐλῶν παμφώνοις ὁμοκλαῖς, *Pind. Isthm.* 5, 35; sædv. hoit Tilraab, Opmuntring, Trusel, Skielden, see frgd.; undert. ogs. *jon.* m. *spir. len. ex.* ὑπ' ὀμοκλῆς; sild. alm. Larm, Larmen, Bragen.

ὁμοκληρία, ἡ, lige Lod el. Andeel, Medlesiddelse; af — ὁμόκληρος, 2, (ὁμός, κλῆρος) som har en lige Lod el. Andeel; Medeier, Medarving, *Pind.* — ὁμόκλησις, ἡ, = ὁμοκλή, Sammenraaben, Sammenskrigen; v. — ὁμοκλητήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* ὁμοκλήτειρα, som kalder sammen, opmuntrer, truer, skielder, *Il.*; (af ὁμοκλέω). — *ὁμόκλητος, 2, (καλέω) sammenkaldt, sammenbuden; 2) som har det samme Navn; — ὁμοκλινής, 2, (κλίνω) v. ὁμόκλινος, 2, (κλίνη) *Herod.*, liggende sammen, *ex.* til Bords; v. — ὁμόκλιτος, 2, (κλίνω) liggende el. boende sammen; - (af ὁμός).

*ὁμοκοίλιος, 2, (κοιλία) = ὁμογάστριος; — ὁμοκοιτία, ἡ, Sammensoven; v. — ὁμόκοιτις, ιδος, ἡ, = ἄκοιτις, bes. *fem.* til - ὁμόκοιτος, 2, sovende sammen; Ægtefælle; (af κοίτη); — ὁμόκραιρος, 2, (κραῖρα) med lige Horn; — ὁμόκτιτος, 2, (κτίζω) bygget tilsammen, ὁμόκτ. αὖλις, samme Bolig, *Opp.*; v. — ὁμόλεκτρος, 2, (λέκτρον), v. ὁμόλεχος, 2, (λέχος) = ὁμόκοιτος; - (af ὁμός).

ὁμολογέω, (ὁμόλογος) taler, siger det samme; ds. *a)* har el. taler det samme Sprog, oftest med tilfoiet κατὰ γλῶσσαν, *ex.* ὁμολογέουσι κατὰ γλῶσσαν οὐδέν, have aldeles forskielligt Sprog, *Herod.*; *b)* stemmer med, bliver enig med nogen, τινί, ogs. μισθῷ ὁμολογήσαντες, naar de ere enige om Prisen, *Herod.* 2, 86; alm. tilstaaer, indrømmer, bifalder; τοὺς ἀκούοντας ὁμολογοῦντας παρεῖχε, overbeviste, om Socrates; bekiender, erklærer offentligen; *c)* indgaaer, tilsiger, lover; bes. capitulerer med Seierherren; ἐπίστασθε ἡμέας ὁμολογήσειν τῷ Πέρσῃ, at vi ville overgive os, *Herod.* 7, 172; ὡμολόγησαν ἓν ἱμάτιον ἔχων ἕκαστος ἀπιέναι, de indgik, *Xen. Hell.* 2, 3; *d)* οὐδὲν ὁμολογεῖν τινι, at være nogen uvedkommende, *Herod.* 6, 54; *e)* for *act.* bruges ogs. *med.*, bes. m. Bem. at blive enige om visse Paastande el. Betingelser; ὁμολογησώμεθα πρῶτον,

ποιά ἐστι, vi ville forst enes derom, *Xen.*; *f*) *pass.*, ὁμολογοῦμαι, man antager almindeligen om mig el. at jeg –; ὁμολογεῖται, det antages, indrømmes af alle; τὰ ὁμολογούμενα, v. τὰ ὡμολογημένα, almindeligen vedtagne Sandheder; – *adject. verb.* ὁμολογητέον, man maa bekiende.

* ὁμολόγημα, τό, det Tilstaaede, Afgiorte, Erkiendte; *b*) det Aftalte, det Lovede; — ὁμολογησία, v. ὁμολόγησις, ἡ, Bekiendelse, Tilstaaelse; *b*) Aftale; v. — ὁμολογητής, οῦ, ὁ, som indrømmer, tilstaaer; *b*) som tilsiger, lover; (af ὁμολογέω). — ὁμολογία, ἡ, (ὁμόλογος) Samstemmen, Overeensstemmelse, Bifald; *b*) Indrømmelse, Erkiendelse; *c*) Tilsagn, Løfte, Aftale; *d*) Forening, Forlig; bes. Overgivelse paa visse Betingelser, Capitulation, ὁμολογίῃ χρῆσθαι, at indgaae en saadan, *Herod.*; οὐδὲ λόγους περὶ ὁμολογίης ἐνεδέκοντο, vilde end ikke høre om Overgivelse, *ib.* 8, 52; *e*) h. Stoikerne, Overeensstemmelse med Naturen.

ὁμόλογος, 2, (ὁμός, ὁμοῦ, λέγω) samstemmende, bifaldende, overeensstemmende; indrømmende, erkiendende; δοκοῦμεν ἄν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι περὶ ὧν λέγω, at vedtage, *Xen. Sympos.* 8; om Ting, overeensstemmende, passende; *b*) tilsigende, lovende; *c*) *adv.* ὁμολόγως, afgiort, erkiendt, aabenbarligen, ogs. ἐξ ὁμολόγου. — ὁμολογουμένως, *adv. part. pass.* v. *med.* af ὁμολογέω, eenstemmigen, med alles Bifald; aabenbarligen; tilsvarende, passende; τῇ φύσει ὁμολογουμένως ζῆν, *naturæ convenienter vivere.*

* ὁμόλοχος, 2, af den samme λόχος el. Trop; 2) (λέχος) = ὁμόλεχος, *gramm.*; — ὁμομαθής, 2, (μανθάνω) lærende sammen; — ὁμομαστιγίας, ου, ὁ, medpryglet, Medslave, komisk h. *Ar.*; — ὁμομηλίς, ίδος, ἡ, = ἁμαμηλίς; — ὁμομήτριος, 3, v. ὁμομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ) af den samme Moder, kiødelig Broder el. Søster; — ὁμόναος, 3, (ναός) boende i fælles Tempel; — ὁμόνεκρος, 2, (νεκρός) meddød, den Meddøde; — ὁμονήδυος, 2, (νηδύς) = ὁμογάστριος; – (af ὁμός).

ὁμονοεῖον, τό, Tempel for Eendrægtigheden, ὁμόνοια; af — ὁμονοέω, (ὁμόνοος) har samme Sindelav, stemmer overeens, er enig med nogen, τινί, i noget, τι; lever i Venskab og Eendrægtighed; df. — ὁμονοητικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Overeensstemmelse i Sindelav og Meninger, befordrende Eendrægtighed. — ὁμόνοια, ἡ, (ὁμόνοος) Liighed i Sindelav, Overeensstemmelse i Meninger, Eendrægtighed, *concordia*; ὁμόνοια μέγιστον ἀγαθὸν ταῖς πόλεσι, *Xen.*; ogs. som Gudinde.

* ὁμόνομος, 2, (νόμος) af el. med lige Love; 2) (νομός) græssende sammen; — ὁμόνοος, 2, *ctr.* ὁμόνους, *adv.* ὁμονόως, (νόος, νοῦς) ligesindet, som har samme Tænkemaade, samme Meninger; enig, eendrægtig, τινί, med nogen; — ὁμόνυμφος, 2, (νύμφη) besvogret; — ὁμόοικος, 2, (οἶκος) boende sammen; — ὁμοουσία, v. ὁμοουσιότης, ητος, ἡ, Liighed i Væsen; af — ὁμοούσιος, 2, (οὐσία) med samme Væsen, med samme Natur; — ὁμόπᾱγος, 2, (*pagus*) fra samme Flekke, *Dion. Hal.*; — ὁμοπαθέω, τινί, er - ὁμοπᾰθής, 2, *adv.* -θῶς, (πάθος) som lider el. føler med nogen, τινί; som har de samme Følelser, Lidenskaber, Tilbøieligheder; – (af ὁμός).

* ὁμοπαίκτωρ, ορος, ὁ, (παίζω) Legekammerat, *collusor*; — ὁμόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) Medbarn; bes. om Tvillingsøskende; — ὁμοπάτριος, v. ὁμόπατρος, 2, v. ὁμοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ) avlet af samme Fader; — ὁμόπεδος, 2, (πέδον) flad, jevn, slet; — ὁμοπιστία, ἡ, Liighed i Tro; af — ὁμόπιστος, 2, (πίστις) som har samme Tro; — ὁμοπλεκής, 2, v. ὁμόπλεκτος, 2, (πλέκω) sammenflettet, flettet i hinanden, nøie forbunden; — ὁμοπλήθης, 2, (πλῆθος) lige i Mængde el. Tal; — ὁμοπλοέω, (ὁμόπλοος) seiler med el. tillige, seiler ligedan; df. — ὁμόπλοια, ἡ, at seile sammen, fælles Søreise; — ὁμόπλοκος, 2, (πλέκω) = ὁμοπλεκής; — ὁμόπλοος, 2, *ctr.* ὁμόπλους, (πλόος, πλοῦς) som seiler med el. tillige, Staldbroder paa en Søreise; v. — ὁμοπλωτήρ, ῆρος, ὁ, (πλώω) Medseilende, Medsvømmende; – (af ὁμός).

* ὁμοποιός, 2, (ποιέω) giørende det samme; — ὁμοπολέω, bevæger tillige el. ligedan; — ὁμόπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις) af den samme By el. Stat; — ὁμοπόρευτος, 2, (πορεύομαι) medreisende, Reisefælle; — ὁμοπρᾱγέω, (πρᾶγος) har el. tager Deel i en Handling; — ὁμοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, (πρᾶγμα) Medarbeider, Deeltager, Hielper; — ὁμόπτερος, 2, (πτερόν) med lige, lignende Fiædre el. Vinger; *transl.*, i lige Alder, *Eur.*; (skal være af Haarenes Liighed); – (af ὁμός). — ὁμόπτολις, εως, ὁ, ἡ, *poët.* f. ὁμόπολις. — ὁμόπτωτος, 2, = ὁμοιόπτωτος, *inc.*

ὀμοργάζω, = ὀμόργνυμι. — ὄμοργμα, τό, hvad man aftørrer, en Plet; af — ὀμόργνυμι, *f.* ὀμόρξω, aftørrer; h. *Hom.* sædv. *in med.*, bes. δάκρυα ὀμόρξασθαι, at aftørre sine Taarer, παρειάων, af Kinderne; 2) udtrykker,

udpresser. — ὁμορέω, er ὅμορος, tilgrændsende, Nabo, see u. ὁμουρέω; df. — ὁμόρησις, ἡ, see u. ὁμούρησις. — ὁμόριος, v. ὅμορος, 2, (ὁμοῦ, ὄρος) tilgrændsende, i Nabolavet, Nabo, τινός, v. τινί, af nogen, *Xen.*

*ὁμοροφία, ἡ, at boe under det samme Tag; af — ὁμορόφιος, 2, (ὀροφή) boende under det samme Tag; (f. d. sædv. ὁμώροφος); — ὁμόῤῥειθρος, 2, (ῥεῖθρον) med fælles Flod, øsende af samme Vandledning; — ὁμόῤῥητος, 2, (ῥητός, ῥηθῆναι) som er talt (sagt) sammen el. tillige; — ὁμοῤῥοή, ἡ, (ῥέω) Sammenflyden, *inc.*; — ὁμοῤῥοθέω, egentl. roer med el. tillige; ἐρέται ὁμοῤῥοθοῦντες, *Plut.*; df. alm. arbeider, anstrænger mig tillige, o. *transl.* stemmer overeens, gior eet med nogen; v. — ὁμοῤῥόθιος, 2, = flgd.; af — ὁμόῤῥοθος, 2, (ῥοθέω) egentl. brusende, sædv. roende sammen; alm. samvirkende, arbeidende med fælles Kraft; *transl.*, samstemmende, enig; — ὁμόῤῥοια, ἡ, = ὁμοῤῥοή, *inc.*; af — ὁμόῤῥοος, 2, (ῥόος, ῥέω) flydende sammen; v. — ὁμοῤῥόφιος, urigtig Skrivem. f. ὁμορόφιος; v. — ὁμορυθμία, ἡ, *jon.* ὁμορυσμίη, Liighed; af — ὁμόρυθμος, 2, *jon.* ὁμόρυσμος, (ῥυθμός, ῥυσμός) af lige Gestalt, lignende.

ὁμός, 3, h. *Hom.* som ὅμοιος, liig, lignende; fælles, almindelig, ὁμὴ αἶσα, v. dl.; 2) tilsammen, forenet, forbunden; enig; overeensstemmende; οὐκέθ' ὁμὰ φρονέοντε, ikke længere enige, *Hes.*; εἰς ὁμὰ παιδί, som ὁμοῦ παιδί, *id.*; (besl. m. ἅμα, der mere bruges om Tiden; df. ὅμοιος, ὁμῶς, *etc.*). — ὀμόσαι, *inf. aor.* til ὄμνυμι. — ὁμόσαρκος, 2, (ὁμός, σάρξ) af lige el. det samme Kiød. — ὁμόσε, *adv.*, (ὁμός) hen til det samme Sted, hen i Nærheden; ὁμόσε ἦλθε μάχη, samlede sig, blev almindelig, *Il.* 13, 337; df. i Prosa, ὁμόσε ἰέναι, χωρεῖν, φέρεσθαί τινι, at gaae løs paa, at anfalde, *Xen.*; 2) fra *Polyb.* = ὁμοῦ, ἅμα, *c. dat.*

* ὁμοσθενής, 2, (σθένος) lige stærk; — ὁμοσίπυος, 2, (σιπύη) brugende af det samme Forraad, spisende sammen; — ὁμοσιτέω, τινί, spiser med nogen; af ὁμόσιτος, 2, (σιτέω, σῖτος) spisende tillige el. med nogen, μετά τινος, *Herod*; — ὁμόσκευος, 2, (σκευή) rustet, bevæbnet, paaklædt ligedan el. paa den samme Maade; — ὁμοσκηνέω, = ὁμοσκηνόω; df. — ὁμοσκηνία, ἡ, Væren, Ophold i det samme Telt; af — ὁμόσκηνος, 2, (σκηνή) boende, levende i det samme Telt; alm. levende under samme Tag, i det samme Huus, τινί, med nogen; df. — ὁμοσκηνόω, er en ὁμόσκηνος, τινί, med nogen; v. — ὁμόσπλαγχνος, 2, (σπλάγχνον) = ὁμογάστριος; - (af ὁμός).

* ὁμοσπονδέω, er deelagtig i et Forbund el. i en Fredsslutning; af — ὁμόσπονδος, 2, (σπονδή) som er deelagtig i en Libation; df. bes. *a*) som har el. tager Deel i en Fredsslutning, i et Forbund; *b*) som spiser ved det samme Bord, (thi ogs. Maaltidet var forbundet med et Drikoffer); v. — ὁμόσπορος, 2, (σπείρω) saaet tilsammen; avlet tilsammen, af de samme Forældre el. Forfædre; men *act.* ὁμοσπόρος, medsaaende, medavlende, h. *Soph.* om Oedip, der havde ægtet sin egen Moder; - (af ὁμός). — ὀμόσσαι, *ep.* f. ὀμόσαι.

* ὁμόστεγος, 2, (στέγη) = ὁμώροφος; — ὁμοστιβής, 2, (στείβω) gaaende sammen; overeensstemmende; — ὁμοστιχάω, *Il.*, ogs. ὁμοστιχέω, gaaer med nogen, τινί; af — ὁμοστιχής, 2, (στείχω) gaaende tillige el. sammen; — ὁμόστιχος, v. ὁμόστοιχος, 2, (στίχος, στοῖχος) i lige Rad el. Orden; med samme Rang; — ὁμόστολος, 2, (στέλλομαι) som er sendt, som reiser, gaaer dermed el. tillige; 2) (στολή) i samme el. lignende Dragt; alm. af samme Beskaffenhed, φύσις, *Æsch.*; — ὁμόστοργος, 2, (στοργή) med lige Kiærlighed; v. — ὁμοσχήμων, ονος, 2, (σχῆμα) med lignende Gestalt, ligedannet; - (af ὁμός).

* ὁμοταγής, 2, *adv.* -γῶς, (τάσσω) i, af, med lige Orden el. Række; construeret paa lignende Maade; — ὁμόταφος, 2, (ταφή, θάπτω) som er begraven dermed, i samme Grav; — ὁμοταχής, 2, v. ὁμόταχος, 2, (τάχος, ταχύς) lige hurtig; — ὁμοτέλευτος, 2, = ὁμοιοτέλευτος, *inc.*; — ὁμοτελής, 2, (τέλη) som betaler de samme Afgifter; — ὁμοτέρμων, ονος, 2, (τέρμα) tilgrændsende, Nabo; — ὁμοτεχνέω, er - ὁμότεχνος, 2, (τέχνη) som øver den samme Kunst, som driver samme Syssel el. Haandværk; v. — ὁμότηθος, 2, (τήθη) = ὁμόθηλος; - (af ὁμός).

ὀμοτής, οῦ, ὁ, (ὄμνυμι) som sværger; som er tagen i Ed, Edsvoren; df. — ὀμοτικός, 3, hørende til Sværgen, vedkommende en Ed. — * ὁμοτιμία, ἡ, Liighed i Agtelse, lige Værdighed el. Ære; af — ὁμότιμος, 2, *adv.* -τίμως, (τιμή) lige æret, som nyder lige Ære el. Værdighed, som har lige Fordring paa Æresposter; 2) οἱ ὁμότιμοι h. Perserne, de fornemste Mænd i Staten, som havde indbyrdes lige Rang, *Xen.*; jf. ὅμοιος Bem. 1, *c.*; — ὁμότιτθος, 2, (τίτθη) = ὁμόθηλος; v. — ὁμότοιχος, 2, (τοῖχος) som har Væg el. Muur til fælles med en anden, Nabo, *Æsch.*; —

ὁμοτονέω, er – ὁμότονος, 2, *adv.* –τόνως, (τόνος, τείνω) som er spændt lige, med lige Spænding el. Styrke; df. som er stemt lige, med lige Tone el. Stemme, ligetonende, τινί, med noget; – (af ὁμός).

ὁμοτράπεζος, 2, (τράπεζα) som spiser ved samme Bord, τινί, med nogen; — ὁμότρητος, 2, (τιτράω) som ligeledes er giennemboret; — ὁμότριχος, 2, = ὁμόθριξ; — ὁμοτροπέω, er – ὁμότροπος, 2, (τρόπος) af lignende Art el. Beskaffenhed; med lignende Sæder, Levemaade, Charakteer; ὁμότροπα ἤθεα, *Herod.*; *adv.* ὁμοτρόπως, paa lignende Viis el. Maade; — ὁμοτραφής, 2, = ὁμότροφος; v. — ὁμοτροφία, ἡ, fælles Opdragelse og Næring; af — ὁμότροφος, 2, som er opdragen, opvoxen, næret sammen el. tillige med nogen, τινί, ogs. τινός; spisende tilsammen; 2) *act.* ὁμοτρόφος, 2, opdragende, ernærende tilsammen; (af τρέφω); — ὁμοτροχάω, (τρέχω) løber med el. tilsammen; men *Od.* 15, 451, læses ἁματρ.; v. — ὁμοτυπία, ἡ, (τύπος) lige Slag el. Præg, ligedan Form; – (af ὁμός).

ὁμοῦ, *adv.*, egentl. *gen. neutr.* af ὁμός, tilsammen, paa samme Sted, *ex.* ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους, *Il.* 11, 27; ὁμοῦ τραφῆναι, i samme Huus, *Xen.*; *b)* meget nær, *Soph.*, *Ar.*; πάνυ ὁμοῦ εἶναι, at være meget nær, *Xen.*; ogs. *c. dat.*; 2) tilsammen, tillige, jf. *Il.* 1, 61; γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, baade Land og Vand; ἄνδρας ὁμοῦ καὶ ἵππους, *Xen.*; ἄμφω ὁμοῦ, begge tilsammen, *Hom.*; *b) c. dat.* tillige, tilsammen med nogen; ὁμοῦ νεφέεσσι, med Skyerne el. ligesom Skyerne, ligel. ὁμοῦ νεκύεσσι, o. dl., *Hom.*; 3) næsten, hartad, sædv. ὁμοῦ τι; h. Talord, omtrent.

ὁμόϋλος, 2, (ὁμός, ὕλη) af ligedan Træ el. Materie. — ὁμοῦμαι, *fut.* til ὄμνυμι, *Hom.* — ὁμουρέω, *jon.* f. ὁμορέω, grændser sammen el. til noget, τινί; *b) transl.*, lever sammen, holder til med nogen, om Ægtefolk, o. dl.; df. — ὁμούρησις, ἡ, *jon.* f. ὁμόρησις, Sammengrændsen, Naboskab; v. — ὁμούριος, 2, = flgd.; af — ὅμουρος, 2, (οὖρος) *jon.* f. ὅμορος, tilgrændsende, Nabo, τινί, *Herod.*, ogs. τινός; v. — ὁμούοιος, v. ὁμουοιότης, = ὁμοούσιος, *etc.*, *inc.*; – (af ὁμός).

ὁμοφεγγής, 2, (φέγγος) lysende sammen; — ὁμόφθογγος, 2, (φθόγγος) samlydende, medlydende; — ὁμοφλεγής, 2, (φλέγω) brændende sammen el. tillige; — ὁμόφλοιος, 2, = ὁμοιόφλοιος, *inc.*; — ὁμόφοιτος, 2, (φοιτάω) gaaende, reisende sammen; — ὁμοφραδής, 2, v. ὁμοφράδμων, ονος, 2, (φράζω) som taler, stemmer, raader med el. tillige; 2) samstemmende, samtonende; eenstemmig, eendrægtig, enig; — ὁμοφρονέω, som ὁμονοέω, har samme Mening el. Tænkemaade, stemmer overeens; ὁμοφρονέοντε νοήμασι, *Od.* 6, 183; er enig med nogen, τινί; men πολέμου ὁμοφρονέοντος, som føres med fælles Anstrængelse, *Herod.* 8, 3; v. — ὁμοφροσύνη, ἡ, som ὁμόνοια, Liighed i Tænkemaade; Eendrægtighed, ogs. *in pl. Od.*; af — ὁμόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) som ὁμόνοος, ligesindet; eendrægtig; ofte m. θυμός, *Hom.*; – (af ὁμός).

*ὁμοφυής, 2, (φυή) med lige Væxt, med lige Alder; af lignende Natur; df. — ὁμοφυΐα, ἡ, Liighed i Væxt, Alder, Natur; — ὁμοφυλία, ἡ, Folkets, Stammens Liighed el. Slægtskab; v. — ὁμοφύλιος, 2, = flgd.; af — ὁμόφυλος, 2, (φῦλον) af lige, lignende Folk el. Stamme, fra det samme Land; alm. af samme Slægt el. Art; τὸ ὁμόφυλον, samme Slægt; — ὁμόφυτος, 2, (φύω) skabt el. opstaaen tillige; v. — ὁμοφωνέω, er – ὁμόφωνος, 2, *adv.* –νως, (φωνή) som har lige, lignende Stemme el. Sprog; som taler, toner, klinger sammen el. tillige; *transl.*, samstemmende, enig; jf. σύμφωνος; df. — ὁμοφωνία, ἡ, Liighed i Stemme, Sprog, Sang el. Klang; Samklang; *transl.*, Overeensstemmelse; – (af ὁμός).

*ὁμοχοῖνιξ, ικος, ὁ, ἡ, Medslave, der erholder sin χοῖνιξ tilligemed en anden; — ὁμόχορος, 2, (χορός) hørende til det samme Chor; — ὁμοχροέω, er ὁμόχροος, af lige el. af eetslags Farve; — ὁμοχροία, ἡ, (χροιά) Farvens Liighed el. Eenhed; 2) = flgd.; — ὁμοχροιΐη, ἡ, egentl. *jon.* f. ὁμόχροια; sædv. jevn Overflade, bes. paa det menneskelige Legeme, d. e. Huden, *Herod.* 1, 74; jf. χρόα, v. χρώς; — ὁμοχρονέω, er — ὁμόχρονος, 2, (χρόνος) samtidig, levende paa samme Tid, τινί; 2) i lige Takt; τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον ὁμοχρονεῖ, holder Takt, *Luc.*; – (af ὁμός).

*ὁμόχροος, 2, *ctr.* ὁμόχρους, ὁμοχρώματος, v. ὁμόχρωμος, 2, v. ὁμόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρόα, χρῶμα, χρώς) ligefarvet, med samme Farve; eensfarvet; — ὁμόχωρος, 2, (χώρα) fra samme Egn el. Land, Landsmand; 2) tilgrændsende, Nabo; — ὁμοψηφέω, stemmer sammen, er af lige Mening; af — ὁμόψηφος, 2, stemmende for det samme, eenstemmig, af lige Mening; 2) som har den samme el. lige Stemmeret, som ἰσόψηφος, *Herod.*; — ὁμοψυχέω, ὁμοψυχία, ἡ, v. ὁμόψυχος, 2, (ψυχή) = ὁμονοέω, ὁμόνοια, v. ὁμόνοος; —

o. — ὁμόω, sammenføier, forbinder, forener; df. *pass.* ὁμωθῆναι φιλότητι, som φιλότητι μιγῆναι, at forene sig i Kiærlighed, *Il.*; - (af ὁμός). — ὀμόω, *inus.*, o. alene som Stamme til nogle Tempora af ὄμνυμι.

ὄμπη, ἡ, = ὄμπνη, *inc.* — ὀμπνειος, 3, = ὄμπνιος; af — ὄμπνη, ἡ, Næring, bes. af Markens Grøde; ogs. de Markfrugter, som tiene til Næring, bes. i Grækenland Byg og Hvede; 2) *in pl.* ὄμπναι, de af Honning og Markfrugter, bes. af Hvede, tillavede Offerkager; df. ogs. Honningkager i Bikuben; (besl. m. ὀφέλλω; ὠφελέω, o. m. d. lat. *opes, copia, opimus, etc.*, jf. ὄμπνιος); df. — ὀμπνηρός, 3, o. ὀμπνιακός, o. ὀμπνικός, 3, = ὄμπνιος. = Ὄμπνια, ἡ, *epith.* til Demeter, som *alma Ceres* af *alo*, som giver Grøde og Næring, Fylde og Frugtbarhed; (egentl. *fem.* af flgd.; betones ligesom πότνια).

ὄμπνιος, 3, (ὄμπνη) egentl. hørende til Næring af Markens Frugter; hørende til, kommende fra Markens Frugter; df. *b)* givende Næring, nærende; *c) pass.*, velnæret, stor og stærk; velhavende, rig; rigelig, overflødig; d. lat. *opimus, opulentus, opiparus.* — ὀμφαῖος, 3, (ὀμφή) med spaaende, varslende Stemme, som indeholder et Varsel.

*ὀμφάκη, ἡ, suur Viin af umodne Druer; — ὀμφᾰκίας, ου, ὁ, Viin af umodne Druer; 2) *transl.* som *adject. masc.*, suurmulet, fortrædelig, gnaven; — ὀμφᾰκίζω, er umoden, egentl. om Druer; *in med.*, plukker, stiæler umodne Druer el. Frugter, ogs. *transl.* om fortidlig Elskovsnydelse; — ὀμφάκινος, 3, o. ὀμφάκιος, 2, tillavet af umodne Druer el. Frugter; ὀμφάκιον, τό, *sc.* ἔλαιον, Olie, af grønne, umodne Oliver, ellers ὠμοτριβές; — ὀμφακίς, ἴδος, ἡ, det bittre Bæger af Agernet; — ὀμφακίτης, ου, ὁ, *fem.* ὀμφακῖτις, ιδος, umoden; ὀμφ. οἶνος, = ὀμφακίας; — ὀμφακόμελι, ιτος, τό, (μέλι) Drik af sure Druer og Honning; — ὀμφακορράξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, (ῥάξ) med sure, umodne Viinbær; o. — ὀμφακώδης, 2, (εἶδος) lignende en suur, umoden Drue, bitter, syrlig; - (af ὄμφαξ).

ὀμφᾰλητομία, ἡ, Navlestrængens Afskæren, Jordemoderkunsten; af — ὀμφαλητόμος, 2, (ὀμφαλός, τέμνω) afskærende Navlestrængen; ἡ ὀμφαλητόμος, en Jordemoder, *jon.*, men *att.* μαῖα. — ὀμφάλιον, τό, *dim.* af ὀμφαλός. — *ὀμφάλιος, 2, vedkommende Navlen; rund som en Navle; — ὀμφαλιοτήρ, ῆρος, ὁ, Kniv, hvormed Navlestrængen afskæres; — ὀμφαλοειδής, 2, (εἶδος) navleformet, navlerund; — ὀμφαλόεις, εσσα, εν, med en Navle, navleformet; h. *Hom.* bes. ἀσπὶς ὀμφαλόεσσα, med navleformet Bule i Midten; ogs. ζυγὸν ὀμφαλόεν, med Bule el. Knap, hvorved Tømmen kan bindes; o. — ὀμφαλόκαρπος, 2, (καρπός) med navleformet Frugt; - (af flgd.).

ὀμφαλός, ὁ, Navlen, lat. *umbilicus*; ogs. Navlesnoren; 2) af Liigheden: hvad der navleformigen hæver sig paa en Flade; bes. h. *Hom.*, Bule el. Knap midt paa Skioldet, *umbo*; Knap paa Aaget, hvorved Tømmen bindes; ogs. Øen Ogygia kaldes ὀμφαλὸς θαλάσσης, som liggende midt i Havet, *Od.* 1, 50; fra *Pind.* heder et Steensæde i den delphiske Helligdom ὀμφαλός; 3) Stilken paa Figener, ogs. paa anden Frugt; (besl. m. ἄμβων, ἄμβη, *umbo, umbilicus*).

ὀμφαλοτομία, ἡ, o. ὀμφαλοτόμος, 2, = ὀμφαλητομία, *etc.* — ὀμφαλώδης, 2, *ctr.* f. ὀμφαλοειδής, navleformet. — ὀμφαλωτός, 3, formet el. bearbeidet som en Navle, ὀμφαλός. — ὄμφαξ, ᾰκος, ἡ, sild. ogs. ὁ, umoden Drue; ogs. anden umoden Frugt; og sild. *transl.*, den endnu umodne Mø; 2) som *adject.* ὁ, ἡ, umoden, suur, bitter, βότρυς, σταφυλή; *b) transl.*, suurmulet, mørk, gnaven.

ὀμφή, ἡ, Stemme; h. *Hom.* ὀμφὴ θεῶν *s.* θεοῦ, o. θείη ὀμφή, en Gudomsstemme, see *Il.* 2, 41; Varsel, Orakel; alm. ethvert varslende Tegn fra Guderne, som κληδών, ogs. *absol.*; 2) Roes, Berømmelse, Ære; Ἀθηναίων μιν ὀμφαὶ κώμασαν, *Pind. Nem.* 10, 63; (af *inus.* ἔπω, hvf. εἰπεῖν, o. med indskudt μ); df. — ὀμφήεις, εσσα, εν, som lader en Stemme høre, bes. som giver et Forvarsel; o. — ὀμφητήρ, ῆρος, ὁ, som lader en Orakelstemme tone, Spaamand, Prophet. — ὀμφύνω, (ὀμφή Bem. 2) som giør berømt el. æret.

ὁμῶλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, *dor.* f. ὁμαύλαξ; ogs. som ὅμουρος, tilgrændsende. — ὄμωμι, τό, etslags persisk Plante. — ὀμώμοκα, *pf.* til ὄμνυμι. — *ὁμωνῠμέω, har samme el. lignende Navn, τινί, med nogen; df. — ὁμονυμία, ἡ, Navnliighed, samme Navn; o. — ὁμωνύμιος, 2, = flgd.; af — ὁμώνῠμος, 2, *adv.* -μως, har samme el. lignende Navn, *Il.*; alm. har fælles Benævnelse, τινί, ogs. τινός, med nogen; 2) tvetydig, med dobbelt Mening; o. — ὁμωρόφιος, o. ὁμώροφος, 2, (ὀροφή) som er, lever, boer under det samme Tag, i det samme Huus med nogen, τινί; - (af ὁμός).

ὁμῶς, *adv.* af ὁμός, som ὁμοίως, ligeledes, paa samme Maade, ligesaa, *Hom.*; ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, ligesaavel

ved Nat som ved Dag, *id.*; *πάντες ὁμῶς*, alle tilsammen, *id.*; *b) c. dat.*, ligesom, *ex. ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν*, veed at være mild ligesom du, *Od.* 13, 405; jf. *Il.* 9, 312; 2) tilsammen, sammen, paa samme Sted; *b) c. dat.*, *πᾶσι γὰρ ἔσσῃ ὁμῶς*, tillige med alle, *Theogn.*; jf. *ὁμοῦ*.

ὅμως, *conj.*, (*ὁμός*) alligevel, desuagtet, dog; *ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης*, *Il.* 12, 393; bes. *att.* efter *καὶ εἰ*, o. *κἄν*, ogs. *c. part.*, ofte ogs. forstærket, *ὅμως γε μήν*, *ὅμως μέντοι*, o. dl., dog alligevel, men dog; *κἂν ὅμως*, om endog. — *ὁμωχέτης*, ου, ὁ, (*ὁμοῦ*, *ἔχω*) *dor.* f. *ὁμοεχέτης*, holdende, boende sammen; om Guderne som *σύνναος*, havende Tempel tilsammen, *Thuc.* 4, 97.

ὀνᾱγός, ὁ, (*ὄνος*, *ἡγέομαι*) *dor.* o. *att.* f. *ὀνηγός*, Eseldriver. — *ὀνάγρινος*, 3, af det vilde Esel, hørende dertil, lignende et saadant; o. — *ὀναγρόβοτος*, 2, (*βόσκω*) afgræsset af vilde Esler; af — *ὄναγρος*, ὁ, f. *ὄνος ἄγριος*, det vilde Esel; 2) etslags Kastemaskine, ellers *μονάγκων*.

ὄναρ, τό, Drøm, Syn i Drømme, *oppon.* *ὕπαρ*; *οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν*, *Od.* 19, 547; *τὸ ὄναρ ἔκρινεν ἀγαθόν*, *Xen.*; bruges alene *in nom.* o. *acc.*, de øvrige Casus laanes af *ὄνειρον*, *ὄνειρος*; o. *ὀνείρατα*, s. m. s.; *b)* hvad der er el. svinder som en Drøm, *σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος*, *Pind.*; *οὐδ' ὄναρ ἐλευθερίας*, end ikke et Drømmebillede, end ikke Skyggen deraf; *b) att.* som *adv.* f. *κατ' ὄναρ*, i Drømme: *ὃ μηδ' ὄναρ ἤλπισαν*, *Dem.*; *ὄναρ καὶ ὕπαρ*, drømmende og vaagen, d. e. uafbrudt, altid, Dag og Nat; 2) *ὄναρ* findes ogs. *poët.* ombyttet med *ὄνειαρ*, og omvendt.

ὀνάριον, τό, *dim.* af *ὄνος*, lidet Esel. — *ὄνασθαι*, *inf. aor.* 2 *med.* til *ὀνίνημι*. — *ὀνεία*, ἡ, *sc.* *δορά*, Eselshud; egentl. *fem.* af *ὄνειος*. — *ὄνειαρ*, *gen.* *ὀνείατος*, τό, (*ὀνίνημι*) alm. hvad der nytter el. hielper; bes. *a)* Nytte, Hielp, Bistand; *transl.* kaldes ogs. Hektor *πᾶσιν ὄνειαρ*, *Il.* 22, 433; sild. ogs. om Guderne; *b)* Næring, Vederqvægelse, Spise og Drikke; *οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον*, *Hom.*; *c)* Kostbarheder; Skatte; ogs. kostelige Gaver, *id.*; 2) *poët.* ogs. f. *ὄναρ*, s. m. s.

ὀνειδείη, ἡ, *poët.* f. *ὄνειδος*. — * *ὀνείδειος*, 2, skændende, skieldende, dadlende, beskæmmende; *ὀνειδείοις ἐπέεσσι*, *Hom.*; sild. alm. skammelig, skændig; o. — *ὀνειδίζω*, *f.* ίσω, skænder, skielder, dadler, m. o. u. *ἔπεσι*, *Hom.*; sild. ogs. *c. acc. pers.*; *b)* forekaster, bebreider, tilregner som Brøde, *τινί τι*; men *Il.* 9, 34, *Ἀλκὴν — μοι — ὀνείδισας*, *i. e.* *ἐμέμψω*, har nedsat, dadlet; ogs. *τῷ θεῷ τούτων ὀνειδίσαι*, at foreholde Guden dette, *Herod.* 1, 90; (af *ὄνειδος*). — *ὀνειδίη*, o. *ὀνείδιος*, urigtig Læsem. f. *ὀνειδείη*, *ὀνείδειος*.

* *ὀνείδισις*, ἡ, o. *ὀνειδισμός*, ὁ, Beskæmmelse, Bebreidelse, Skænd, Dadel; — *ὀνείδισμα*, τό, hvad man forekaster el. bebreider nogen, Skam, Skændsel; — *ὀνειδιστήρ*, ῆρος, ὁ, som skænder, skielder, bebreider, dadler; df. — *ὀνειδιστικός*, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Skænd el. Dadel, tilboielig dertil; alm. skændende, skieldende; o. — *ὀνειδιστός*, 2, udskieldt, beskæmmet; 2) til at skænde paa, til at dadle, skammelig; — (af *ὀνειδίζω*).

ὄνειδος, τό, (*ὄνομαι*) Skam, Skændsel; Dadel, Bebreidelse; h. *Hom.* bes. skændende, skieldende Tale, df. *ὀνείδεα μυθήσασθαι*, *βάζειν*, *λέγειν*; *ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ*, Krænkelser, som giennemtrænge Mennesket, *Herod.* 7, 160; *b) transl.*, som paadrager sig el. andre Eftertale, Beskæmmelse; o. dl., *κατηφείη καὶ ὄνειδος*, *Il.* 16, 498; 2) Ros, Ære, Priis, *Eur.*; (neml. oprindel. Eftertale, saavel god, som ond, see u. *ὄνομαι*.).

ὀνεῖον, τό, Eselstald; o. — *ὄνειος*, 2, ogs. 3, af et Esel, *γάλα*, Eselmelk; (af *ὄνος*). — *ὀνειος*, *jon.* *ὀνήϊος*, (*ὀνίνημι*) nyttig; jf. *ὀνήϊστος*. — *ὀνείρατα*, τά, *nom.* o. *acc. pl. irr.* til *ὄναρ*, *Od.*; df. *gen.* *τὰ τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα*, som hænger sammen med, er afhængigt af Drømme, *Herod.* 1, 120; sild. ogs. h. *Alexandr.* *dat.* *ὀνείρασι*, o. *gen.* o. *dat. sing.* *ὀνείρατος*, *ὀνείρατι*. — * *ὀνείρειος*, 3, o. *ὀνειρήεις*, 3, af en Drøm, hørende dertil, *ὄψις*; *ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι*, ved Drømmenes Porte; — *ὀνειρογενής*, 2, (*γένος*) født i Drømme; — *ὀνειροδότης*, ου, ὁ, *fem.* -δότις, (*δίδωμι*) givende, bringende Drømme; — *ὀνειροκρίτης*, ου, ὁ, (*κριτής*. *κρίνω*) Drømmetyder; df. — *ὀνειροκριτικός*, 3, hørende til, vedkommende Drømmetydning, tilboielig dertil; *τὰ ὀνειροκριτικά*, *sc.* *βιβλία*, Bog om Drømmes Udlægning, *ex.* af Artemidorus; — *ὀνειρολογία*, ἡ, at fortælle Drømme, Drømmendtydning; o. — *ὀνειρόμαντις*, εως, ὁ, ἡ, (*μάντις*) spaaende af Drømme, Drømmeprophet; — (af *ὄνειρος*).

ὄνειρον, τό, sild. Biform af *ὄνειρος*, Drøm; *Ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο*, *Od.* 4, 841. — * *ὀνειρόπληκτος*, 2, (*πλήσσω*) rørt, truffen, forskrækket af en Drøm; ogs. *ὀνειρόπληξ*; — *ὀνειροποιός*, 2, (*ποιέω*)

frembringende Drømme; — ὀνειροπολέω, er en ὀνειροπόλος, har med Drømme at giøre; deraf a) drømmer, *proprie* o. *transl.*; b) skuffer; c) ὀνειροπολοῦμαί τινι, drømmer om noget; deraf — ὀνειροπόλησις, ἡ, Drømmen; o. — ὀνειροπολία, ἡ, Drømmen, Drøm; af — ὀνειροπόλος, 2, (πολέω) sysselende med Drømme; deraf a) som tyder el. udlægger Drømme, Drømmetyder, *Il.*; alm. som seer ind i Fremtiden, som har Indskydelser; b) drømmende, en Drømmer; o. — ὀνειροπομπός, 2, (πέμπω) sendende Drømme; (af flgd.).

† ὄνειρος, ὁ, Drøm; jf. ὄνειρον, ὄναρ, ὀνείρατα; τὸν ὄνειρον ἐξήκειν, at Drømmen er opfyldt, *Herod.* 1, 120; b) som Person, Drømmeguden, *Hom.*; efter *Hes. Theog.* 212 ere Drømmene Børn af Natten; c) *transl.*, enhver flygtig og usikker Forestilling; deraf — ὀνειροσκόπος, 2, (σκοπέω) betragtende Drømme; Drømmetyder; — ὀνειροτόκος, 2, (τίκτω) avlende Drømme; — ὀνειρο-φαντασία, ἡ, Syn i Drømme; — ὀνειρόφαντος, 2, (φαίνομαι) som har viist sig i Drømme, *Æsch.*; — ὀνειρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) forstaaende sig paa Drømme; — ὀνειρωγμός, ὁ, = ὀνείρωξις Bem. 2; — ὀνειρώδης, 2, (εἶδος) drømmende, som gierne drømmer; hørende til en Drøm; — ὀνείρωξις, ἡ, Drømmen, Drøm; 2) see flgd. Bem. 2; af — ὀνειρώσσω, att. -ώττω, drømmer; 2) har Pollutioner i Søvne, ὀνείρωξις, ὀνειρωγμός, s. m. s.; o. — ὀνειρωτικός, 3, hørende til at drømme, bestaaende i Drømme.

ὀνέλαφος, ὁ, (ὄνος, ἔλαφος) Eselhiort. — ὄνευος, ὁ, = ὄνος Bem. 3, a, Maskine til at trække med, Vinde; ogs. som sætter en Vinde i Bevægelse; deraf — ὀνεύω, vinder, trækker med en Vinde; — ὀνήγησις, ἡ, Eseldriven; af — ὀνηγός, (ὄνος, ἡγέομαι) Eseldriver. — ὀνήϊος, 2, *jon.* f. ὄνειος, nyttig; deraf — ὀνηΐατος, 3, *superl.-irr.* til ὄνειος, den nyttigste, dygtigste, bedste, meest ærede. — ὀνηλατέω, er - ὀνηλάτης, ου, ὁ, (ὄνος, ἐλαύνω) Eseldriver.

ὀνήμενος, *part. aor.* 2 *med.* til ὀνίνημι, *Od.* — ὄνημι, *inus.*, alene som Stamme til nogle Tempora af ὀνίνημι. — ὄνησα, *ep. aor.* 1, o. ὀνήσει, 3 *fut.* til ὀνίνημι. — * ὀνησίδωρος, 2, (δῶρον) ydende Nytte; — ὀνήσιμος, 2, *adv.* -σίμως, nyttig, tienlig, gavnlig, befordrende; o. — ὀνησίπολις, εως, ὁ, (πόλις) gavnende, nyttende Staten; af — ὄνησις, εως, ἡ, (ὀνίνημι) Nytte, Gavn, Fordeel, Hielp, Vinding; Nydelse, Lykke, *Od.*; deraf — ὀνησιφόρος, 2, (φέρω) bringende Nytte. — ὀνητικός, 3, hvad der kan nytte; af — ὀνητός, 3, (ὀνίνημι) nyttig, brugbar, til at nyde. — ὀνήτωρ, ορος, ὁ, = frgd.

ὄνθος, ὁ, Møg, Skarn af Dyrene, som κόπρος o. βόλβιτον, *Il.* — ὀνθύλευσις, ἡ, etslags Fareeren el. Fylden (h. Kokkene); o. — ὀνθυλευτός, 3, opfyldt, farceret; af — ὀνθυλεύω, h. Kokkene, tillaver Maden paa en vis Maade; rimel. udfylder, farcerer; skrives ogs. βονθυλεύω, o. μονθυλεύω; 2) tilbereder, forfalsker Vinen, som καπηλεύω; (skal være af ὄνθος, fordi al Fylden og Blanden tillige er etslags Ureengiøren). — ὀνίας, ου, ὁ, σκάρος, en lysegraa Art af Fisken σκάρος. — ὀνίδιον, τό, *dim.* af ὄνος, lidet Esel. — ὀνικός, 3, hørende til et Esel, ὄνος, af et Esel; eselagtig.

ὀνίνημι, (f. *impf.* bruges ὠφέλουν), *f.* ὀνήσω, *aor.* ὤνησα; *in med.*, ὀνίναμαι, *f.* ὀνήσομαι; *aor.* ὠνήμην (først sild. ὠνάμην), *part.* ὀνήμενος, *imperat.* ὄνησο; de øvrige Modi af dette Aorist antage α, *inf.* ὄνασθαι, *opt.* ὀναίμην; *aor. pass.* ὠνήθην, *Xen.*; — 1) *in act.*, nytter, gavner, understøtter nogen, τινά, befordrer nogens Fordeel, Fornøielse, o. dl., ogs. m. dobbelt *acc.*, *ex.* σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει, dette vil din Alderdom gavne dig, *Od.* 23, 24; ligel. ὀνῆσαί τι τοὺς φίλους, *pass.* ὀνηθῆναί τι, at have nogen Fordeel, *Xen.*; ὥς ὤνησάς με, hvor du har giort mig en Glæde! — 2) *in med.*, har Nytte, Fordeel, Gavn, Fornøielse, τινός, af noget; δαιτὸς ὄνησο, hav godt af Maden! tag til Takke! *Od.* 19, 68; τί σεῦ ἄλλος ὀνήσεται; hvad Nytte skal nogen vel have af dig? *Il.* 16, 31; b) *in opt.* ofte ønskende, *ex.* οὕτως ὀναίμην, gid jeg saa sandt maa opleve Glæde, τῶν τέκνων, af mine Børn! ogs. ὄναιο τοῦ γενναίου χάριν, Held dig for slig Ædelmodighed! - hertil hører ogs. det elliptiske Udtryk *Od.* 2, 33, Ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, *sc.* εἴη, ἔστω, f. ὄναιτο, gid det gaae ham vel! - ὄναιο; vel bekomme! ironisk f. ὄλοιο, faa du en Skam! ὄναιο ἄν, εἰ -, det skulde være dig tienligt, om -; - (ὀνίνημι er formet ved Redupl. af *inus.* ὀνάω, og ingenlunde besl. m. det alene i Aoristformen ὠνάμην lignende ὄνομαι af *inus.* ὀνόω).

ὀνίς, ιδος, ἡ, (ὄνος) Eselmøg, ogs. *in pl.*, *Ar.* — ὀνίσκη, ἡ, *dim.* af ἡ ὄνος, liden Eselinde. — ὀνίσκος, ὁ, *dim.* af ὄνος, lidet Esel; 2) etslags Torsk, *asellus*; 3) Kielderorm, *multipes*; 4) som ὄνος Bem. 3, a, Vinde, Rulle, Haspe; 5) Tømmermandssav. — ὀνίσκω, = ὀνίνημι, *Athen.* — ὀνίτης, ου, ὁ, en Steenart fra Skythien. — ὀνῖτις, ιδος, ἡ, en Art af ὀρίγανον. — ὀνοβατέω,

lader en Hoppe bespringes af et Esel; 2) om Eselet, at bespringe en Hoppe; af — ὀνοβάτης, ου, ὁ, *fem.* ὀνοβάτις, ιδος, (ὄνος, βαίνω) som bestiger et Esel, ridende paa et Esel. — ὀνόβλιτον, τό, etslags βλίτον el. Melde. — ὀνόβρυχις, ιδος, ἡ, etslags Plante med Bælgfrugt.

ὀνόγαστρις, ιος, ὁ, (γαστήρ) med en tyk Mave. — ὀνόγυρος, ὁ, etslags Torn el. Tidsel; ὀνόγυρον κινεῖν, at røre op i en ubehagelig Sag. — ὀνοειδής, 2, (εἶδος) der ligner et Esel, af Eselslægten; — ὀνοκένταυρα, ἡ, o. ὀνοκένταυρος, ὁ, (κένταυρος) en Abeart uden Hale; o. — ὀνοκίνδιος, ὁ, ogs. ὀνοκίνδης, ου, ὁ, (κινέω) en Eseldriver; (af ὄνος). — ὀνόκλεια, ἡ, Planten ἄγχουσα. — ὀνοκοίτης, ου, ὁ, (ὄνος, κοίτη) som ligger el. har ligget i en Eselkrybbe. — ὀνοκόπος, 2, (κόπτω) som skærper den liggende Møllesteen, ὄνος. — ὀνοκρόταλος, ὁ, etslags Fugl, rimel. Vandravnen. — ὀνοκώλη, ἡ, ogs. ὀνοκωλίς, ἡ, = ὀνοσκελίς; bes. *fem.* til ὀνόκωλος, 2, (ὄνος, κῶλον) egentl. med Eselleminer, sædv. m. Eselfødder, med Eselbeen.

ὄνομα, ατος, τό, *jon.* o. *poët.* οὔνομα, *æol.* ὄνυμα, Navn, Benævnelse; ὄνομα θεῖναί τινι, *att.* ὄν. τίθεσθαι, at give Navn, ἀπό s. ἐπί τινος, af el. efter noget; Εἴπ' ὄνομ', ὅ, ττι σε κεῖθι κάλεον, hvormed de kaldte el. nævnte dig, *Od.* 8, 550; ligel. καλοῦσί με τοῦτο τὸ ὄνομα, *Xen.*; sild. ogs. ὀνόματι καλεῖν τινα; - 2) Navn, Rygte, Navnkundighed; ἐν ὀνόματι εἶναι, at være berømt, ὄνομα ἔχειν, ogs. at være berygtet; ἐν ἀτίμῳ ὀνόματι, ubekiendt, *Xen.*; - 3) det blotte Navn, modsat Tingen; ἄλλως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον, *Thuc.*; ὀνόματι, ἐπ' ὀνόματι, efter Navnet, under det Paaskud; - 4) Ord, Udtryk; τὰ ὀνόματα μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ναυτικῇ, Søterminer, *Xen.*; ψέγουσι τοὺς νῦν σοφιστὰς, ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασιν, ere blotte Ordkræmmere, *id.*; 5) h. *gramm. Nomen, oppon.* ῥῆμα, *Verbum*; (af ὄνομα er *nomen*, Name, Navn; besl. m. ὄνομαι).

ὀνομάζω, *f.* άσω, *dor.* άξω, (ὄνομα) benævner, anfører navnligen, opregner; *b)* tiltaler ved Navn; *c)* benævner, giver Navn, ἀπό s. ἐπί τινος, af el. efter noget; *pass.* ὀνομασθῆναι ἔκ τινος, have Navn af noget; *Xen.*; *d)* nævner, tilsiger, lover; τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι, *Il.* 9, 511; *e)* udnævner, bestemmer; - 2) giør navnkundig, berømt; οἱ ὠνομασμένοι, de Navnkundige, Berømte, *oppon.* ἄδοξοι; jf. ὀνομαίνω. — ὀνοματετέω, o. ὀνοματέτης, ου, ὁ, = ὀνοματοθετέω, ὀνοματοθέτης.

ὄνομαι, ὄνοσαι, 3 *pl.* ὄνονται, *imperat.* ὄνοσο, ὄνοσσο, *opt.* ὀνοίμην, ὄνοιτο, *fut.* ὀνόσομαι, *aor.* ὠνοσάμην, o. ὠνόσθην; *aor.* 2 *med.* 3 *sing.* ὤνατο, *Il.* 17, 25, (f. ὤνετο, som εὕρατο, o. fl.); (*præs.* 2 *pl.* οὔνεσθε, *Il.* 24, 241, f. ὄνεσθε, skulde efter *Buttm.* være οὔνοσθε, ὄνοσθε); — skænder, skielder, dadler, foragter; Ἦ οὔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε, skielde I? er det Eder ikke nok? *Il.*, see ovenf.; Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, dadler, misbilliger, *Il.* 14, 95; ὀνόσσεσθαι κακότητος (ἕνεκα, ἐξευτελίσαι τὴν κάκωσιν, *Eust.*) at holde for ringe, *Od.* 5, 379; τοὺς χειροτέχνας ἥκιστα ὄνονται, ringeagte ingenlunde, *Herod.* 2, 167; - (ὄνομαι er efter *Buttm.* en Formation paa μι af *inus.* ὀνόω; rimel. oprindel. omtaler vel el. ilde, df. ὄνομα, ogs. ὄνειδος, o. d. lat. *honos*).

*ὀνομαίνω, *dor.* o. *æol.* f. ὀνομάζω, *fut. jon.* οὐνομανέω, *Herod.*, *aor.* 1 *ep.* ὀνόμηνα, *conj.* ὀνομήνω, *etc.*, *Hom.*; - nævner el. kalder ved Navn; benævner, giver Navn, *Hes.*; ἴσχεο, μηδ' ὀνομήνῃς, udsig det ikke, *Od.* 11, 251; udnævner, udvælger, θεράποντα, *Il.*; — ὀνομακλήδην, *adv.*, navnligen, ved Navn, *Od.*; o. — ὀνομακλήτωρ, ορος, ὁ, som kiender og nævner Personernes Navn; (af καλέω); o. — ὀνομακλυτός, 2, (κλυτός) med berømt Navn, berømt, *Il.*; *b) act.*, som giør berømt; (af ὄνομα).

*ὀνομασία, ἡ, o. ὀνόμασις, ἡ, Benævnelse; Udtryk, Ord; 2) Brugen af et Udtryk el. Ord; — ὀνομαστήρια, τά, *sc.* ἱερά, Navnedagens Fest; af — ὀνομαστήρ, ῆρος, = ὀνομαστής, οῦ, ὁ, som nævner, benævner, giver Navn; — ὀνομαστί, *adv.*, navnligen, ved Navn; — ὀνομαστικός, 3, *adv.* -κῶς, nævnende, benævnende, hørende til at nævne; bes. *a)* τὸ ὀνομαστικόν, *sc.* βιβλίον, Ordfortegnelse, Samling af Ord, som ere ordnede efter Materien; (af *Julius Pollux*); *b)* ἡ ὀνομαστική, *sc.* πτῶσις, Nominativus; o. — ὀνομαστός, 3, *adv.* -στῶς, nævnt; til at nævne; οὐκ ὀνομαστός, *infandus*, afskyelig, *Od.*; 2) navnkundig, berømt, *Pind.*; - (af ὀνομάζω).

ὀνοματικός, 3, hørende til et Ord, bes. til et Substantivum, ὄνομα, tagen deraf, substantivisk. — ὀνομάτιον, τό, *dim.* af ὄνομα, lidet Ord. — *ὀνοματογραφέω, er - ὀνοματογράφος, 2, (γράφω) som skriver el. opskriver Navne; df. — ὀνοματογραφία, ἡ, Navnenes Opskrivning; — ὀνοματοθεσία,

ἡ, at give el. tillægge et Navn, Benævnelse; o. — ὀνοματοθέσια, τά, = ὀνομαστήρια; af — ὀνοματοθετέω, er - ὀνοματοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) givende, tillæggende et Navn, benævnende; df. — ὀνοματοθετικός, 3, hørende, skikket til at benævne, benævnende; — ὀνοματοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) Ordjæger, Ordklöver; df. — ὀνοματοθηράω, jager efter Ord; o. — ὀνοματοκλήτωρ, ορος, ὁ, = ὀνομακλήτωρ; - (af ὄνομα).

* ὀνοματολόγος, 2, (λέγω) samlende Ord el. Navne; 2) som nævner Personernes Navne, *nomenclator*; — ὀνοματομάχος, 2, (μάχομαι) stridende om et Ord, Udtryk, Navn; — ὀνοματοποιέω, er - ὀνοματοποιός, 2, (ποιέω) som gior, udfinder Navne, Benævnelser, Ord, bes. saadanne, hvorved en Naturlyd udtrykkes; - denne Handling, ὀνοματοποίησις, ἡ, o. ὀνοματοποιΐα, ἡ; — ὀνοματουργέω, er - ὀνοματουργός, 2, (ἔργον) = ὀνοματοποιός; o. — ὀνοματώδης, 2, (εἶδος) ligesom et Navn; substantivisk; - (af ὄνομα).

ὀνόπορδον, 2, (πέρδω) Eselvind, etslags Torn; o. — ὀνόρυγχος, ἡ, Eselsnude, etslags Plante; af — ὄνος, ὁ, o. ἡ, Esel, Asen, Asenjnde; df. Udtrykkene, περὶ ὄνου σκιᾶς, (at trættes) om Eselskyggen, (*de lana caprina*, om Keiserens Skæg, o. dl.); ὄνος πρὸς λύραν s. πρὸς αὐλόν, (Hund paa en Violin) uden al Sands for det Skionne; ἀπ' ὄνου πεσεῖν, at falde af Eselet, o. med Allusion til ἀπὸ νοῦ πεσεῖν, at komme fra Forstanden; 2) formedelst nogetslags Liighed betegner ὄνος, *a*) en Torskeart, *asellus*; *b*) en Kielderorm, ogs. ὀνίσκος, o. ἴουλος; *c*) en Græshoppeart uden Vinger, ellers ἀσίρακος; *d*) et Stiernebillede i Nærheden af Krybben; o. *e*) (rimel. af Lydliigheden) Esset paa Tærningen, ellers οἰνη, lat. *unus* o. *unio*; 3) Eselets Dygtighed til Lastdyr, hvf. ogs. d. lat. *onus*, synes at ligge til Grund for de flgd. Bem. af ὄνος, *a*) Maskine, hvormed noget hæves i Veiret, Vinde, Rulle, Haspe, o. dl.; ogs. Rok, Teen; *b*) den nedre Mollesteen, Liggeren, h. *Xen.* ὄνος ἀλέτης; *c*) Viinfad, Viinkande.

ὄνοσις, ἡ, (ὄνομαι) Skam, Skændsel; Bebreidelse, Dadel; Foragt. — ὀνοσκελίς, ίδος, ἡ, (ὄνος, σκέλος) Kiærling med Eselfod, som ὀνοκώλη, *epith.* til Ἔμπουσα, s. m. s.; som Skieldsord, en Hex. — ὄνοσμα, τό, en Vært af Slægten ἄγχουσα. — ὀνοσσάμενος, o. ὀνόσσεσθαι, *ep.* m. fordoblet σ, *part. aor.* o. *inf. fut.* til ὄνομαι. — ὀνοστάσιον, τό, (ὄνος, στάσις) Eselstald. — ὀνοστός, 3, (ὄνομαι) udskieldt, dadlet; forsmaaet, ringeagtet; til at dadle el. ringeagte, foragtelig, δῶρα, *Il.* — ὀνοσφαγία, ἡ, (ὄνος, σφαγή) at slagte el. offre Esler. — ὀνοτάζω, som ὄνομαι, udskielder, dadler, ringeagter; h. *Trag.* ogs. *in med.*; — ὀνοτός, 3, = ὀνοστός, dadlet, ringeagtet, *Pind.*; o. — ὀνοτύς, ὁ, = ὄνοσις, Dadel, Skam; (af ὄνομαι).

ὀνουρις, ιδος, ἡ, Navnet paa en Plante. — ὀνοφορβός, ὁ, (ὄνος, φέρβω) Eselvogter. — ὀνοχειλές, έος, τό, ὀνοχειλίς, ίδος, ἡ, o. ὀνόχειλος, ἡ, (ὄνος, χεῖλος) Eselæbe, Plante af Slægten ἄγχουσα. — ὀνόω, *inus.*, alene som Stamme til ὄνομαι. — ὄντα, τά, *pl. part. neutr.* af εἰμί, hvad der er; det Nærværende; det Virkelige; *b*) hvad man eier, Formue, Gods. — ὄντως, *adv. part.* af εἰμί, virkeligen, i Sandhed. — ὄνυμα, τό, *æol.* f. ὄνομα; df. — ὀνυμάζω, o. ὀνυμαίνω, *æol.* f. ὀνομάζω, ὀνομαίνω, nævner.

ὄνυξ, υχος, ὁ; *pl.* ὄνυχες, (Ornens) Kloer, *Hom.*; alm. h. Fugle og Dyr, Klo, Klov, Hov, o. dl.; h. Mennesket, Nægl; — 2) ofte *transl.*, *a*) ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, *de tenero ungui*, fra den spæde Alder; ἐξ ὀνύχων, *ex unguiculis*, egentl. ud af Næglene el. Fingerspidserne, d. e. af det Inderste, af Hiertens Grund, fra Grunden af, *ex.* φιλεῖν; ligel. ὁ πόνος δύεται εἰς ὄνυχα, trænger sig lige ud i Næglen; *b*) ὅταν εἰς ὄνυχα ὁ πηλὸς (Kunstnerens Leer, Modellen) ἀφίκηται, (er kommen) er formet indtil Næglen, d. e. indtil de mindste og fineste Dele), *Plut.*; ligel. h. *Dion. Hal.*; Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται εἰς ὄνυχα, har udtrykt L's Maneer indtil de fineste Træk; jf. *Hor. A. P.* 32; df. ἡ δι' ὄνυχος δίαιτα, noiagtig Levemaade, *Plut.*, ligel. εἰς ὄνυχα, ἐπ' ὄνυχος, paa en Nægl, paa et Haar, d. e. paa det noieste; *c*) ἐκ τῶν ὀνύχων τεκμαίρεσθαι, at slutte fra en Deel til det Hele, (*ex. ungue leonem*); — 3) af nogen ydre Liighed *a*) med en Klo, enhver krum Spids el. Hage, Hagen paa en Pil, Hagen el. Tanden paa Ankeret, o. dl., alm. en Spids; *b*) med en Nægl, den nedre, hvide Deel af Rosenblade, o. dl., hvorved de ere befæstede til Bægeret, *ungues rosarum*; ligel. en Hævelse paa Hornhinden i Oiet; ligel. en Deel af Leveren; *c*) af Farvens el. Stribernes Liighed med Næglens, en Marmorart, Onyx, ogs. hvad deraf er forarbeidet; ogs. etslags Ædelsteen, jf. σαρδόνυξ; - (af νύσσω m. Forslag af ο; df. *unguis*, *ungula*, *etc.*).

ὀνυχίζω, *f.* ίσω, *att.* ιῶ, beskærer Nægle, Kloer, o. s. v.; *in med.*, skærer mine Nægle; *b*) *transl.*, beklipper, sny-

der, bedrager; 2) mærker, kradser, river med Næglen; 3) undersøger med Næglen, d. e. nøiagtigen; v. — ὀνυχιμαῖος, 3, i smaa Stykker (som hvad der skæres af Næglene); (af ὄνυξ). — ὀνύχινος, 3, (ὄνυξ Bem. 3, c.) giort af Onyx, indlagt dermed. — ὀνυχισμός, ὁ, Næglenes Beskæren; 2) Næglprøve, d. e. nøiagtig Prøvelse; v. — ὀνυχιστήρ, ῆρος, ὁ, som afskærer Næglene; df. — ὀνυχιστήριον, τό, sc. μαχαίριον, Kniv el. Sax, hvormed Nægle skæres el. klippes; (af ὀνυχίζω).

ὀνυχίτης, ου, ὁ, fem. ὀνυχῖτις, ιδος, (ὄνυξ Bem. 3, c.) der ligner Onyx, hørende dertil. — ὀνυχογραφέω, ridser, kradser, betegner med Nægle el. Kløer; — ὀνυχοειδής, 2, (εἶδος) der ligner en Nægl el. en Onyx; v. — ὀνυχόω, giør til en Nægl, danner som en Nægl, en Hage, o. dl.; (af ὄνυξ). — ὀνώδης, 2, ctr. f. ὀνοειδής, eselagtig. — ὄνωνις, ιδος, ἡ, ogs. ὀνωνίς, = ὕνοσμα.

ὀξάλιος, 2, syrlig; v. — ὀξαλίς, ίδος, ἡ, Benævnelsen paa etslags syrlig Viin, ogs. paa en af Art Syrer; (af ὀξύς). — ὀξάλμη, ἡ, (ὄξος, ἅλμη) Saus af Saltvand og Eddike. — ὀξέα, ἡ, sild. Form f. ὀξύα. — ὀξείδιον, τό, dim. af ὄξος. — ὀξέϊνος, 3, sild. Form f. ὀξύϊνος. — ὀξέλαιον, τό, (ὄξος, ἔλαιον) Saus af Eddike og Olie. — ὀξερίας, ου, ὁ, (ὀξερός f. ὀξηρός) τυρός, Ost af suur Melk.

ὀξέως, adv. af ὀξύς, skarpt, giennemtrængende, angribende. — ὀξηρός, 3, eddikeagtig; som bruges til Eddike, ἄγγος, κέραμος ὀξ., Eddikefad; v. — ὀξίζειν, at være el. blive suur; at smage af Eddike; (af ὄξος). — ὀξίνα, ἡ, (ὀξύς) Harven, occa, (af dens skarpe Spidser). — ὀξίνης, ου, ὁ, οἶνος, syrlig Viin; — ὀξίς, ίδος, ἡ, liden Skaal til Eddike, acetabulum; 2) en Krabbeart, Ar.; v. — ὀξοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) Eddikehandler; af — ὄξος, εος, τό, (ὀξύς) Viineddike; suur Viin.

ὀξύα, v. ὀξύη, ἡ, en Træart, rimel. Bøgen, ellers φηγός; 2) et af Træet ὀξύα forfærdiget Spydskaft; alm. et Spyd. — *ὀξυ-ἄκανθα, ἡ, egentl. Spidstorn; rimel. Berberistorn; — ὀξυβάφιον, τό, dim. af — ὀξύβαφον, τό, (βάπτω) Eddikekop, hvori man dypper; 2) som Maal, ¼ af en κοτύλη; — ὀξυβελής, 2, (βέλος) med en skarp Spids, ὀϊστός; med spidse Pile el. Vaaben; alm. spids, tilspidset; 2) kastende, skydende hurtigt; bes. ὀξυβελής, ὁ, m. v. u. καταπέλτης, etslags Kastemaskine, ogs. ὀξυβελικόν, τό, sc. μηχάνημα; — ὀξυβλεπτέω, er — ὀξυβλέπτης, ου, ὁ, (βλέπω) som seer skarpt; df. — ὀξυβλεψία, ἡ, skarpt Syn; v. — ὀξυβόας, v. ὀξυβόης, ου, ὁ, (βοάω) skrigende, tonende skarpt el. lydeligen; — (af ὀξύς).

*ὀξύγαλα, ακτος, τό, (γάλα) egentl. suur Melk; sædv. frisk Ost, Skiørost, ellers τροφαλίς; sild. ogs. sammenløben Melk; df. — ὀξυγαλάκτινος, 3, lavet af suur el. sammenløben Melk; — ὀξύγαρον, τό, etslags Saus af Eddike og γάρον; — ὀξυγένειος, 2, (γένειον) med skarp, spids Hage; — ὀξυγλυκές, έος, v. ὀξύγλυκον, τό, ogs. ὀξύγλυκυ, εος, τό, sc. ποτόν, Drik af Eddike og Honning; af — ὀξύγλυκυς, εια, υ, (γλυκύς) suursød; — ὀξύγοος, 2, (γόος) klagende, jamrende sig høit; — ὀξυγραφέω, er — ὀξυγράφος, 2, (γράφω) som skriver hurtig; df. — ὀξυγραφία, ἡ, Hurtigskriven; v. — ὀξυγώνιος, 2, (γωνία) skarpvinklet, spidsvinklet; — denne Beskaffenhed, ὀξυγωνιότης, ητος, ἡ; — (af ὀξύς).

*ὀξυδέρκεια, v. -δερκία, ἡ, Skarpsynethed, skarpt Syn; af — ὀξυδερκέω, er — ὀξυδερκής, 2, (δέρκομαι) seende skarpt, skarpsynet; df. — ὀξυδερκικός, skærpende Synet, god for Øinene; — ὀξυδόρκεια, -κία, ὀξυδορκέω, -δορκής, -δορκικός, = ὀξυδέρκεια, etc.; — ὀξύδουπος, 2, (δοῦπος) med skarp, giennemtrængende Tone el. Larm; — ὀξυδρομέω, er — ὀξύδρομος, 2, (δραμεῖν, δρόμος) løbende hurtigt; v. — ὀξυέθειρος, 2, ogs. 3, ogs. m. metaplastisk Plur. ὀξυέθειρες, (ἔθειρα) med skarpt, spidst Haar; — (af ὀξύς). — ὀξύζω, = ὀξίζω. — ὀξύη, ἡ, = ὀξύα.

*ὀξυηκοΐα, ἡ, skarp el. fiin Hørelse; af — ὀξυήκοος, 2, (ἀκοή) hørende skarpt el. fiint; — ὀξύηχος, 2, (ἦχος) tonende, lydende høit el. skarpt; — ὀξυθάνατος, 2, (θάνατος) som dræber hurtigt; 2) som døer hurtigt; — ὀξυθηκτος, 2, adv. -θήκτως, (θήγω) skarpt sleben, skærpet; 2) transl., i heftig Bevægelse, yderst opbragt; — ὀξυθρήνητος, 2, (θρηνέω) bitterligen begrædt; — ὀξυθυμέω, er ὀξύθυμος, iilsindet, hidsig, bliver snart vred el. opbragt; ogs. in med., Ar.; df. — ὀξυθύμησις, ἡ, snart el. let at blive vred, Opfarenhed; v. — ὀξυθυμία, ἡ, Iilsindighed, Hidsighed; — (af ὀξύς).

ὀξυθύμια, τά, [θῦ], Pladse paa Korsveiene foran Hekates Billedstøtte, paa hvilke man henkastede og opbrændte (med θύμος, vild Timian) Resterne af Renseles- og Sonoffere. — ὀξυθυμίας, ου, ὁ, den Iilsindige, den Opfarende; af — ὀξύθυμος, 2, (θυμός) iilsindet, som snart vredes, opfarende; df. — ὀξυ-

θυμόω, = ὀξυθυμέω; sædv. in med.; (af ὀξύς). — ὀξύϊνος, 3, giort af Bøgetræ, ὀξύα. — *ὀξυκάρδιος, 2, (καρδία) = ὀξύθυμος; — ὀξυκάρηνος, 2, (κάρηνον) = ὀξυκέφαλος; — ὀξύκεδρος, ἡ, (κέδρος) det spidsbladede, røde Enebærtræ; — ὀξυκέρατος, 2, v. ὀξύκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) med spidse Horn; — ὀξυκέφαλος, 2, (κεφαλή) spidshovedet; v. — ὀξυκίνητος, 2, (κινέω) bevæget el. bevægende sig hurtigt; - (af κινέω).

*ὀξυκοΐα, ἡ, v. ὀξύκοος, 2, = ὀξυηκοΐα, etc., inc. — ὀξύκομος, 2, (κόμη) med spidst Haar; med spidst Løv, om Naaletræerne; — ὀξύκρᾱτον, τό, (κεράννυμι) Blanding af Eddike, posca; — ὀξυκώκῡτος, 2, (κωκύω) klagende el. beklaget med høit Jammerskrig; — ὀξυλάβεια, ἡ, Hurtighed i at gribe, bes. til at benytte den gode Leilighed; af — ὀξυλᾰβέω, er - ὀξυλᾰβής, 2, (λαμβάνω) som fatter, griber hurtigt; alm. hurtig, heftig, gesvindt, behændig; ds. — ὀξυλάβη, ἡ, etslags Tang; ogs. ὀξύλαβος, ὁ; v. — ὀξυλαβία, ἡ, = ὀξυλάβεια; - (af ὀξύς).

*ὀξυλάλος, 2, (λαλέω) talende, sladdrende hurtigt el. i en skærende Tone, Ar.; — ὀξυλάπαθον, τό, en Art af Syrer; — ὀξυλίπαρον, τό, (λῐπαρόν), τρίμμα, etslags suur Sauß med Fedt; — ὀξυλῐπής, 2, (λίπος), ἄρτος, etslags med Eddike og Fedt tillavet Brød; — ὀξυλοβέω, (λοβός) hører skarpt, fiint, hurtigt; — ὀξυμάθεια, v. -μᾰθία, hurtig, rask Læren el. Fatten; af — ὀξυμᾰθής, 2, (μαθεῖν, μανθάνω) som lærer el. begriber hurtigt; — ὀξύμᾱλον, τό, dor. = ὀξύμηλον; — ὀξυμελής, 2, (μέλος) syngende i en skarp el. høi Tone; — ὀξύμελι, ῐτος, τό, v. ὀξυμελίκρᾱτον, jon. -κρητον, τό, (μέλι, κεράννυμι) Blanding el. Drik af Eddike og Honning; — ὀξυμέριμνος, 2, (μέριμνα) som vækker skarpe, bittre Sorger; 2) som fordrer skærpet Omsorg el. Skarpsindighed; — ὀξύμηλον, τό, = κοκκύμηλον; — ὀξυμήνῑτος, 2, (μηνίω) hastig til at vredes; opstaaen af Hastighed el. Iilsindighed, *Æsch.*; — ὀξύμολπος, 2, (μολπή) = ὀξυμελής; — ὀξυμυρσίνη, ἡ, = κεντρομυρσίνη, Pigmyrten; v. — ὀξύμωρος, 2, (μωρός) egentl. spids og dum; sædv. ὀξύμωρον, τό, spidsfindig, vittig Tanke, som først synes eenfoldig; vittig Forbindelse af modsigende Begreber, ex. h. *Hor. strenua nos exercet inertia*; - (af ὀξύς).

*ὀξυναῖος, 2, inc., v. ὄξυνος, 2, suur; ὄξ. οἶνος, = ὀξίνης; — ὀξυντήρ, ῆρος, ὁ, som skærper; af — ὀξύνω, f. ὑνῶ, giør skarp el. spids, skærper, spidser; b) *transl.*, opmuntrer, tilskynder; opbringer, forbittrer; b) h. *gramm.* = ὀξυτονέω, d. lat. *acuo*; 2) giør suur el. bitter; b) *intr.*, bliver suur; v. — ὀξυόδους, δοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) med skarpe el. spidse Tænder; - (af ὀξύς). — ὀξυόεις, εσσα, εν, h. *Hom.* ἔγχος ὀξυόεν, v. dl., rimel. af Bøgetræ, ὀξύα, f. ὀξύϊνον; dog efter nogle f. ἔγχος ὀξύ, den skarpe, spidse Landse. — ὀξυόστρακος, 2, (ὀξύς, ὄστρακον) med skarp, spids Skal el. Skaar.

*ὀξυπᾰγής, 2, (πήγνυμι) skarp el. spids til at slaae ind; — ὀξυπᾰθής, 2, (παθεῖν) som let kommer i Lidenskab; ὀξυπαθῶς ἔχειν τινί, at blive meget opbragt over noget; — ὀξυπεινής, 2, v. ὀξύπεινος, 2, (πεῖνα) meget hungrig el. graadig; — ὀξυπέπερι, τό, Peberreddike; — ὀξυπευκής, 2, (πευκή) skarp og bitter; — ὀξύπικρος, 2, (πικρός) skarp el. suur og bitter; *transl.*, meget smertelig. — ὀξυποδέω, (ὀξύπους) er hurtig til Fods; ds. — ὀξυποδία, ἡ, Hurtighed til Fods; — ὀξυπόριον, v. ὀξύπορον, τό, sc. φάρμακον, Middel til Fordøielse; af — ὀξυπόρος, 2, (πόρος) gaaende hurtigt; gaaende, trængende hurtigt igiennem; ds. skarp, spids; — ὀξύπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med spidse Fødder; hurtig til Fods; — ὀξύπρωρος, 2, (πρῷρα) med skarp Fordeel; alm. med skarp Spids; — ὀξύπτερος, 2, (πτερόν) med spidse el. hurtige Vinger; — ὀξυπύθμενος, 2, (πυθμήν) med spids Bund; — ὀξύπυκνος, 2, see u. πυκνός; v. — ὀξυπύνδαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, (πύνδαξ) = ὀξυπύθμενος; - (af ὀξύς).

*ὀξυρεγμιέω, v. ὀξυρεγμιάω, lider af - ὀξυρεγμία, ἡ, (ἐρευγμός) suur Opstødelse fra Maven formedelst Mangel paa Fordøielse; 2) den deraf foraarsagede Tilbøielighed til Arrighed; ds. — ὀξυρεγμιώδης, 2, (εἶδος) som har saadanne sure Opstødelser; som foraarsager saadanne; — ὀξυρεπής, 2, *poët.* f. ὀξυῤῥεπής, 2, (ῥέπω) = ὀξύῤῥοπος; — ὀξύῤῥῑν, s. ὀξύῤῥῑς, ῖνος, ὁ, ἡ, ogs. ὀξύῤῥινος, 2, (ῥίν) med skarp, spids, fiin Næse; — ὀξυῤῥόδῐνον, τό, (ῥόδινος) ἔλαιον, Rosenolie med Eddike; — ὀξύῤῥοπος, 2, *adv.* -ῤόπως, (ῥοπή, ῥέπω) som hurtigen bøier sig, ex. Vægtskaalen ved en tilkommen Vægt; alm. som hurtigt el. let sættes i Bevægelse; *transl.*, som let bringes i Lidenskab, opfarende, hidsig; ogs. som let bringes paa en anden Mening, som let lader sig omstemme; v. — ὀξύῤῥυγχος, 2, (ῥύγχος) med spids Snude el. Snabel; - (af flgd.).

ὀξύς, ὀξεῖα, ὀξύ, *adv.* ὀξέως, skarp; skærpet; spids, skærende, χαλκός, βέλος, ξίφος, o. dl., ogs. λᾶας, κορυφή, *Hom.*; ogs. ἠέλιος, stiktende, brændende, *Hom. Ap.*; χιὼν ὀξεία, *Pind.*; – 2) ofte *transl.*, *a*) hvad der virker stærkt paa en Sands, *ex.* om Lyset, φάος, αὐγὴ ἠελίοιο, df. *att.* πορφύρα ὀξεῖα, hoirød; om Lyden, ἀϋτμὴ ὀξεῖα, skarp, skærende; ligel. ὀξὺ βοᾶν., ὀξὺ λεληκώς, ὀξέα κεκληγώς, skrigende hoit, *Il.*; men ἡ ὀξεῖα *sc.* προσῳδία, den høie, skarpe Accent eller Tone, *acutus*; om Smagen, bitter, suur, snærpende, o. s. v.; *b*) om enhver stærk, bes. smertelig Fornemmelse, ἄχος, ὀδύναι; νόσος ὀξεῖα, heftig, hidsig; ligel. μελεδῶναι, πάθαι, ἀνίαι ὀξεῖαι, ængstende; martrende Sorger; *c*) om Sandserne: skarp, fiin, stærk; ofte som *adv.*, *ex.* ὀξὺ προϊδεῖν, at see skarpt for sig; ὀξύτατον δέρκεσθαι, at have meget skarpt Syn; ὀξὺ ἀκούειν, at høre godt; ogs. ὀξὺ νοεῖν, at bemærke noie; df. sild. skarpsindig; – 3) rask, hurtig, bes. som *adv.* o. i Sammens.; df. *b*) *transl.*, lidenskabelig, heftig, hidsig; – ligesom *adv.* ὀξέως, bruges ofte *neutr. sing.* o. *pl.* ὀξύ o. ὀξέα, for hvilket *Hes. Scut.* 348 har ὀξεῖα; – (besl. m. ὠκύς).

*ὀξυσιτία, ἡ, (σῖτος) den Sygdom i Maven, at Spiserne blive sure; — ὀξύστομος, 2, (στόμα) med spids Mund el. Snabel; med skarp Eg; alm. spids, skarp, skærende, stikkende; — ὀξύσχοινος, ὁ, (σχοῖνος) en spids el. skarp Sivart; — ὀξυτενής, 2, (τείνω) løbende ud i en Spids; spids, tilspidset; — ὀξυτέρως, *adv. compar.* af ὀξύς; — ὀξύτης, ητος, ἡ, skarp el. skærende Beskaffenhed; Eg, Od, Spids; 2) *transl.*, *a*) om Smagen: Skarphed, Syre, Bitterhed; ogs. pirrende, piqvant Smag; om Tonen: Hoihed, Klarhed; ogs. om en Stavelse, at være ὀξεῖα; *b*) om Sandserne: Skarphed, Fiinhed; df. Skarpsindighed; 3) Hurtighed, Raskhed; *transl.*, Lidenskabelighed, Hidsighed; ogs. Raskhed i at handle; – (af ὀξύς).

ὀξυτόκιον, τό, *sc.* φάρμακον, Middel til at fremskynde Fødselen; af — ὀξυτόκος, 2, (τίκτω) fødende let el. hurtigt; — ὀξύτομος, 2, (τέμνω) som skærer skarpt; — ὀξυτονέω, løber ud i en Spids; 2) sædv. *transit.*, betegner el. udtaler Ordets sidste Stavelse med en Acutus; – denne Handling, ὀξυτόνησις, ἡ, *gramm.*; af — ὀξύτονος, 2, *adv.* -τόνως, (τείνω, τόνος) som ὀξυτενής, løbende ud i en Spids, tilspidset, spids; giennemtrængende, skarp, γόος, ᾠδή, o. dl., som ὀξύς; 2) bes. betegnet el. udtalt med en Acutus paa den sidste Stavelse; — ὀξυτόρος, 2, (τορός, τείρω) som let borer el. trænger igiennem, som ὀξύς, ogs. om Stemmen; df. alm. spids, skarp; — ὀξυτριφύλλιον, τό, Spidsklover; o. — ὀξύτριχος, 2, (θρίξ) med spidst Haar; – (af ὀξύς).

*ὀξύφαγρος, ὁ, en Art af Sofisken φάγρος; — ὀξυφαής, 2, (φάος) med skarpt Syn; — ὀξυφεγγής, 2, (φέγγος) med en klar Glands; — ὀξίφθογγος, 2, (φθόγγος) tonende skarpt, med en klar Stemme; — ὀξυφλεγμασία, ἡ, (φλέγμα) Slimets Skarphed i Legemet; — ὀξύφρων, ονος, 2, (φρήν) skarpsindig; — ὀξύφυλλος, 2, (φύλλον) med spidse Blade; — ὀξυφωνία, ἡ, skarp, klar Stemme; af — ὀξύφωνος, 2, (φωνή) med klar Stemme, som ὀξύφθογγος; — ὀξύχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, (χείρ) med hurtige, raske Hænder, behændig; df. — ὀξυχειρία, ἡ, Hændernes Hurtighed el. Færdighed, Behændighed; — ὀξυχολία, ἡ, Iilsindethed, Arrighed; af — ὀξύχολος, 2, *adv.* -χόλως, (χολή) let til at harmes el. blive arrig; — ὀξυωπέω, er skarpsynet; af — ὀξυωπής, 2, (ὤψ) skarpsynet; 2) *act.*, skærpende Synet; df. — ὀξυωπία, ἡ, skarpt Syn, Skarpsynethed; df. — ὀξυωπίας, ου, ὁ, skarpsynet, med skarpt Syn; o. — ὀξυωπός, 2, (ὤψ) = frgd.; – (af ὀξύς). — ὀξώδης, 2, (ὄξος, εἶδος) ligesom Eddike; alm. syrlig. — ὀξωρεγμία, ἡ, = ὀξυρεγμία, *inc.* — ὀξωτός, 3, (som af ὀξόω) tillavet med Eddike, ὄξος.

ὄον, τό, Rønnebær. — ὄον, *ep.* f. οὗ, *gen.* af ὅς el. ὅ, *Hom.*; – skulde efter *Buttm.* egentl. hede ὅο. — *ὀπαδεύω, o. ὀπᾱδέω, *jon.* o. *ep.* ὀπηδέω, følger, ledsager nogen, τινί, ogs. ἅμα τινί, *Hom.*; ogs. om Ting, *ex.* τόξα μοι ὀπηδεῖ; ἀρετήν–, ἥ σοι ὀπηδεῖ, som aldrig forlader dig, *Od.* 8, 237; h. *Hom.* alene *in præs.* o. *impf.*; df. — ὀπάδησις, ἡ, *jon.* ὀπήδησις, Følgen, Ledsagen; 2) Efterfølgen, Adlyden; o. — ὀπαδητήρ, ῆρος, ὁ, = flgd.; af — ὀπᾱδός, 2, *jon.* ὀπηδός, følgende, ledsagende; ogs. *subst.*, Ledsager, Ledsagerinde; ogs. Betient, Slave, som ἀκόλουθος; jf. ὀπάων; (af ὀπάζω, ἕπω, ἕπομαι).

ὀπάζω, *f.* άσω, *ep.* άσσω, lader følge el. ledsage, giver med paa Veien, πομπόν τινι, ogs. ἀρχὸν μετά τινι; πολὺν λαὸν ὀπάζειν τινί, give mange Krigsfolk, giøre til Anfører over mange, *Il.*; *in med.*, ὀπάζομαί τινα, lader følge mig, tager med som Ledsager; *b*) om Ting, forlener, forunder, κῦδός τινι, ligel. ἀρετήν, κάλλος, χάριν; ogs. paalægger, ὀϊζύν, o. dl., *Hom.*; alm. tilføier, forbinder, ἔργον ἔργῳ, *Hom. Merc.*, ἔργον πρὸς ἀσπίδι, anbringer et Kunstværk paa Skiol-

det, *Æsch.*; 2) som διώκω, forfølger, sætter efter, trænger ind paa nogen, τινά, *Il.*; ogs. *absol.*, trænger, stormer frem, jf. κατοπάζω; *pass.*, χειμάῤῥους ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, dreven, opsvulmet af Regn, *ib.*; (af ἕπω, ἕπομαι; df. ὀπάων, ὀπαδός, *etc.*).

ὀπαῖος, 3, (ὀπή) med en Aabning, med et Hul; ἡ ὀπαία, m. o. u. κεραμίς, θυρίς, Aabning i Taget, hvorigiennem Røgen trækker ud; τὸ ὀπαῖον, s. ὄπαιον, den Deel af Taget, hvori denne Aabning findes; see ogs. ἀνόπαια. — ὀπάλλιος, ὁ, Opal, etslags Ædelsteen. — ὀπάτριος, o. ὄπατρος, 2, f. ὁμοπάτριος, ὁμόπατρος, af samme Fader. — ὀπάων, ονος, ὁ, (ὀπάζω) som ὀπαδός, Ledsager, Staldbroder; bes. som ledsager nogen i Krigen, Vaabendrager, Riddersvend, *ex.* Meriones h. Idomeneus, Phoinix h. Peleus, *Il.*; sild. Tiener, Betient, Slave; ὀπάων μήλων, Faarehyrde, *Pind.*; ἡ ὀπάων, Ledsagerinde, *Hom. Cer.*; jf. ὀπέων; 2) *adject.* 2, følgende, ledsagende.

ὄπεας, ατος, τό, Skomagersyl, *subula*; h. *Herod.* 4, 70, rimel. etslags Lancet; skrives ogs. *æol.* ὕπεας; (rimel. af ὀπή). — ὄπερ, *ep.* f. ὅσπερ, *Il.* — ὀπέων, ωνος, ὁ, *jon.* f. ὀπάων, *Herod.* — ὀπή, ἡ, Aabning, Hul, Luge, bes. i Taget til at skaffe Røgen ud og Lyset ind, Lufthul, Røghul, ogs. κάπνη, καπνοδόχη, jf. τηλία; o. ὀπαῖος, ogs. μετόπη; sild. Vindue; (rimel. af ὄψ).

ὄπη, *ep.* ogs. ὄππη, *dor.* ὄπᾱ, *Pind.*, *adv.*, (πῇ) hvorhen; ὄπη τε-, τῇτε-, hvorhen-, derhen-, *Il.*; ogs. hvor, (paa Stedet, jf. ὄποι); ὄπη γᾶς; hvorhen i Landet? *Æsch.*; ὄπη χθονός, hvor paa Jorden; 2) hvorledes, paa hvilken Maade, *Hom.*; bes. *att.* ὄπη ἄν, *c. conj.* o. *opt.* ligesom h. ἄν; ligel. ὀπήπερ, o. ὄπηπερ ἄν; – ὁπηοῦν, o. ὁπητιοῦν, paa nogensomhelst Maade, hvordan det end er; (egentl. *dat. fem.* af *inus.* πός, ὅπος, og skrives derfor ogs. ὄπῃ, ὄππῃ).

ὀπηδεύω, -δέω, ὀπηδητήρ, ὀπηδός, *jon.* f. ὀπαδεύω, *etc.*, *Hom.*; ὀπηδός τινι, nogens Ledsager el. Betient, *Hom. Merc.* — ὀπήεις, εσσα, εν, (ὀπή) med en Aabning, med et Hul. — ὁπηλίκος, 3, (πηλίκος) hvor stor, hvor stærk; hvor gammel; ὁπηλικοσοῦν, hvor stor end, hvor gammel end; [ῐ]. — ὁπῆμος, see u. ὀππῆμος. — ὁπηνίκα, *adv.*, naar, til hvilken Tid; ogs. relativt spørgende. — ὁπηοῦν, ὄπηπερ, o. ὁπητιοῦν, *adv.*, see u. ὄπη Bem. 2. — ὀπήτειον, ὀπητείδιον, o. ὀπήτιον, τό, *dim.* af ὄπεας.

ὀπίας, ου, ὁ, τυρός, Ost af Melk, der er bragt til at løbe sammen ved Figensaft, ὀπός. — ὀπιδνός, 3, æret, frygtet; af — ὀπίζομαι, *f.* σομαι, (ὄπις) har Hensyn til, agter paa, bes. har Ærefrygt for, ærer, frygter, *revereor*, μῆνιν Διός, μητρὸς ἐφετμήν, *Hom.*; ogs. *c. acc. pers.*, *id.*; ogs. *absol.*, ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων, de Frommes Lykke, *Pind. Isthm.* 3, 8. — ὀπίζω, (ὀπός) uddrager ved Indsnit Saften af Træer; *pass.*, σμύρνα ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ὀπίζεται, sveder ud som Harpix; 2) ὀπίζειν τὸ γάλα, at lade Melken løbe sammen ved Figensaft, ὀπός.

ὄπῑθε(ν), *adv. poët.* f. ὄπισθε(ν). — ὀπιθόμβροτος, 2, *poët.* f. ὀπισθόμβροτος, (ὄπιθε, βροτός) bagefter, følgende, overlevende de Dødelige; ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας, hæderligt Eftermæle, *Pind. Pyth.* 1, 180. — ὄπιον, τό, *dim.* af ὀπός, bes. Valmuesaft, Opium. — ὀπῑπευτήρ, ὀπιπεύω, sild. Former f. ὀπιπτευτήρ, ὀπιπτεύω. — ὀπίπης, ου, ὁ, = flgd.; sædv. i Sammens., som γυναικοπίπης, o. fl. — ὀπιπτευτήρ, ῆρος, ὁ, som seer sig om, som betikker, begaber; af — ὀπιπτεύω, seer mig om efter noget, τί, begaber nysgierrigen, bes. er lysten efter, γυναῖκας, *Od.*; df. belurer, forfører; alm. iagttager; ogs. *absol.*, *ex.* Λάθρῃ ὀπιπτεύσας, hemmeligen lurende, *Il.* 7, 243; (af ὄψομαι, ὄψ).

ὄπῐς, ιδος, ἡ, *acc.* ὄπῐν o. ὄπιδα, alm. Hensyn til noget, Giengieldelse; Frygt for Giengieldelse; Ærefrygt; df. bes. *a*) straffende Hensyn til en Brøde, bes. h. *Hom.* θεῶν ὄπις, Giengieldelse, Revselse, Straf fra Guderne; θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγειν, τρομεῖν, εἰδέναι; θεῶν ὄπιδα αἰδεῖσθαι, ὄπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένος, o. dl., *Hom.*, *Hes.*; ogs. uden θεῶν, ὄπιδα φρονεῖν, ὄπιδος δέος, *Od.*; jf. Οὖπις; *b*) sieldnere, belønnende Hensyn, Løn, Belønning, *ex.* θεῶν δ' ὄπιν ἄφθιτον αἰτέω, *Pind. Pyth.* 8, 101; *c*) Menneskenes Hensyn til, Frygt for Gudernes Straf; alm. Ærefrygt, *reverentia*; θεῶν ὄπιν ἔχειν, *Herod.*, som ὀπίζεσθαι θεούς; (rimel. af ὄψ, ὄψομαι, dog kan Ordet ogs. udledes af ἕπω, ἕπομαι, neml. som Handlingens Følge).

ὀπισαμβώ, ἡ, (ὀπίσω, ἀμβαίνω, ἀναβαίνω) Gaaen baglends. — ὄπισθα, *adv.*, *æol.* o. *dor.* f. ὄπισθε. — ὀπισθάγκων, ωνος, ὁ, ἡ, (ἀγκών) havende Armene paa Ryggen; o. — ὀπισθάμβων, ονος, ὁ, (ἄμβων) en Pult; af — ὄπισθε(ν), *ep.* ogs. ὄπιθε(ν) bagved, bagud, bagfra; ὄπισθε μένειν, καταλείπειν, at blive, at lade tilbage, *Hom.*; οἱ ὄπισθε λόγοι, den følgende Tale, *Herod.*; εἰς τοὔπισθεν, tilbage, baglends,

Eur.; ogs. som *præpos. c. gen.*, ὄπισθε μάχης, *Hom.*; ὄπισθεν τῶν πυλέων, *Herod.*; 2) om Tiden: herefter, derefter, i det Følgende; - *compar.* ὀπίστερος, *superl.* ὀπίστατος, *Il.*; - (rimel. af ὄπις; besl. m. ὀπίσω, ὀψέ, ἄνοπιν, o. fl.).

*ὀπισθέναρ, ἄρος, τό, (θέναρ) Bagen af den flade Haand; — ὀπισθίδιος, 3, *adv.* -δίως, o. ὀπίσθιος, 3, ogs. 2, *adv.* -οθίως, som er bagpaa, bagved, paa den bageste Side el. Deel, hørende dertil, *posticus*; *oppon.* πρόσθιος; — ὀπισθοβάμων, ονος, 2, (βαίνω) gaaende tilbage el. baglends; 2) bespringende, parrende sig bagfra; — ὀπισθοβᾰρής, 2, (βάρος, βαρύς) betynget bagtil; — ὀπισθοβάτης, ου, ὁ, = ὀπισθοβάμων; df. — ὀπισθοβᾰτικός, 3, som sædvanligen er en ὀπισθοβάμων; — ὀπισθόβολος, 2, (βάλλω) kastet bagud el. tilbage; o. — ὀπισθοβρῑθής, 2, (βρίθω) = ὀπισθοβαρής; - (af ὄπισθεν).

*ὀπισθόγρᾰφος, 2, (γράφω) beskreven bagpaa el. paa Bagsiden; — ὀπισθοδάκτυλος, 2, (δάκτυλος) med tilbagebøiede Fingre; — ὀπισθόδετος, 2, (δέω) bagbunden; — ὀπισθοδίωξις, ἡ, = παλίωξις; — ὀπισθόδομος, ὁ, (δόμος) Bagdelen af et Huus el. Tempel; bes. i Athenen, Bagdelen af Athenes Tempel paa Borgen, som tiente til Skatkammer; — ὀπισθο-κάλυμμα, τό, Bedækning paa Bagdelen; — ὀπισθόκαρπος, 2, (καρπός) hvis Frugt sidder under el. bagved Bladet; — ὀπισθοκέλευθος, 2, (κέλευθος) gaaende tilbage el. baglends; gaaende bagefter, følgende; — ὀπισθόκεντρος, 2, (κέντρον) forsynet med en Braad el. Spids bagtil; o. — ὀπισθοκέφαλον, τό, (κεφαλή) Baghovede; - (af ὄπισθεν).

*ὀπισθοκόμης, ου, ὁ, o. -κομος, 2, (κόμη) med Haar paa Baghovedet; — ὀπισθοκράνιον, τό, Bagdelen af κρανίον el. Hierneskallen; — ὀπισθοκρηπῖδες, αἱ, (κρηπίς) etslags Fruentimmerskoe; — ὀπισθο-κύφωσις, ἡ, Rygradens Tilbageboining; — ὀπισθόμβροτος, see u. ὀπισθόμβροτος; — ὀπισθομήριον, τό, o. ὀπισθόμηρος, ὁ, (μηρός) Bagdelen af Laaret; — ὀπισθονόμος, 2, (νέμω) græssende baglends, *Herod.*; — ὀπισθονῠγής, 2, (νύσσω) stikkende, saarende bagtil el. bagfra; — ὀπισθοπόρος, 2, (πορεύομαι) = ὀπισθοκέλευθος; — ὀπισθόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) gaaende, følgende efter, en Tiener, *Æsch.*; 2) gaaende tilbage, *Eur.*; o. — ὀπισθορμέω, er — ὀπισθόρμητος, 2, (ὁρμή, ὁρμάομαι) som iler tilbage; - (af ὄπισθε).

*ὀπισθοσφενδόνη, ἡ, det Bageste af Fruentimmerpynten σφενδόνη; — ὀπισθοτίλα, ἡ, (τῑλάω) komisk Benævnelse paa Blækfisken, σηπία; — ὀπισθοτονία, ἡ, som Sygdom: Lemmernes voldsomme Tilbageboining og Stivhed; ogs. ὀπισθότονος, ὁ; - ὀπισθοτονικός, 3, som lider af denne Sygdom; af — ὀπισθότονος, 2, (τείνω) spændt, trukken tilbage el. bagud; 2) ὁ ὀπισθοτ., = ὀπισθοτονία; df. — ὀπισθοτονώδης, 2, (εἶδος) der ligner Sygdommen ὀπισθοτονία, som lider deraf; — ὀπισθουρητικός, 3, (οὐρέω) ladende Vandet bagud el. bagfra; — ὀπισθοφάλακρος, 2, (φαλακρός) med skaldet Baghovede; o. — ὀπισθοφᾰνής, 2, (φαίνομαι) som viser Bagen el. Ryggen; - (af ὄπισθε).

*ὀπισθοφόρος, 2, (φέρω) bærende bagved el. bagefter; — ὀπισθοφυλακέω, holder Vagt bagved; af — ὀπισθο-φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, som holder Vagt bagved; οἱ ὀπισθοφύλακες, som udgiore Bagtropperne; ogs. ὀπισθοφυλακία, ἡ; — ὀπισθο-χειμών, ῶνος, ὁ, Eftervinter, sildig Vinter; o. — ὀπισθόχειρ, -χειρος, ὁ, ἡ, (χείρ) med Hænderne bundne paa Ryggen; - (af ὄπισθε). — ὄπισμα, τό, den af Planterne udtrukne Saft; o. — ὀπισμός, ὁ, Plantesaftens Udtrækning; (af ὀπίζω): — ὀπίσσω, *adv.*, *ep.* f. ὀπίσω, *Hom.* — ὀπίστερος, o. ὀπίστατος, *Il.*, *compar.* o. *superl.* til ὄπισθε, *posterior*, *postremus*.

ὀπίσω, *ep.* ogs. ὀπίσσω, *adv.*, (ὄπις) 1) om Stedet: bagefter, bagud, tilbage, bagfra, *Hom.*; ἐν τῇ ὀπίσω κομιδῇ, paa Tilbageveien, *Herod.*; *oppon.* πρόσω; *att.* ogs. τὸ ὀπίσω, *ctr.* τοὐπίσω; εἰς τοὐπίσω, tilbage, bagud; *b*) ogs. som *præpos. c. gen.*, sield.; 2) om Tiden: bagefter, herefter; i Fremtiden, ogs. ἐς ὀπίσσω, *Od.*; ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω νοεῖν, λεύσσειν, ὁρᾶν, oftere h. *Hom.*, at see, at betænke det nærmest Forestaaende og hvad derefter følger, (ikke d. Tilkommende og Forbigangne), ligesom Attikernes, τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον; 3) igien, atter; ἀνακτᾶσθαι ὀπίσω τὴν τυραννίδα, andengang, *Herod.*; [ῐ].

ὁπλάριον, τό, *dim.* af ὅπλον. — *ὁπλενδυτέω, (ἐνδύω) anlægger, iforer mig Vaaben; — ὁπλέω, *poët.* f. ὁπλίζω, tilbereder, gior til rette; ἅμαξαν ὥπλεον, spændte for Vognen, *Od.*; — ὁπλή, ἡ, Hov, Klov, h. Heste, Hornqvæg, o. s. v.; o. — ὁπλήεις, εσσα, εν, rustet, væbnet; - (af ὅπλον).

ὁπλίζω, *f.* ίσω, (ὅπλον) tilbereder, gior til rette, udruster, væbner; ἅμαξαν

ὁπλίσαι, at spænde for Vognen, *Hom.*; sield. ἐπιβάτας ὁπλίσαι, at indøve, at exercere, *Herod.* 6, 12; *gerund.* ὁπλιστέον καὶ ἵππους καὶ ἱππέας, man bør udruste, *Xen.*; *b) in med.*, ἵππους ὁπλίζεσθαι, at spænde sine Heste for; δόρπον, δεῖπνον ὁπλίζεσθαι, at tillave sig et Maaltid; men *absol.* ὁπλίζεσθαι, at ruste el. væbne sig, *Hom.*, o. *transl. c. acc.*, θράσος ὁπλίζεσθαι, at ruste sig med Mod, at tage Mod til sig, *Soph.*; ligel. *in pass.*, Ὅπλισθεν δὲ γυναῖκες, giorde sig færdige (til Dandsen, f. ὡπλίσθησαν), *Od.* 23, 143.

* ὅπλισις, ἡ, Tilberedelse, Tilrustning; bes. Bevæbning, Udrustning til Krig; Øvelse; 2) Rustning, Vaaben; — ὅπλισμα, τό, Vaaben, Rustning; 2) udrustet Krigshær el. Flaade; — ὁπλισμός, ὁ, = ὅπλισις; o. — ὁπλιστής, οῦ, ὁ, som udruster el. bevæbner; - (af ὁπλίζω). — ὁπλῖτἄγωγός, 2, som anfører Linietropperne, ὁπλῖται; o. — ὁπλῖτεία, ἡ, de Tungtbevæbnedes el. Linietroppernes Tieneste; af — ὁπλιτεύω, er en ὁπλίτης, gior Krigstieneste som tungtbevæbnet Soldat, *Thuc.* 6. 91, *oppon.* πελτάζω, *Xen.*, jf. flgd.; men *Thuc.* 8, 73, rimel. anfører de Tungtbevæbnede el. Infanteriet; af — ὁπλίτης, ου, ὁ, *fem.* ὁπλῖτις, ιδος, (ὅπλον) med tunge Vaaben, ἀσπιδοδούποισιν ὁπλίταις δρόμοις, ved Veddeløb i tung Rustning, *Pind. Isthm.* 1, 32; 2) sædv. ὁ ὁπλίτης, den tungtbevæbnede Infanterist med tung Landse, δόρυ, m. Harnisk og stort Skiold, ὅπλον, hvoraf han har sin Benævnelse, ligesom πελτάστης sin af det lille Skiold, πέλτη; [ῑ].

* ὁπλῑτικός, 3, af el. hørende til en ὁπλίτης; τὸ ὁπλιτικόν, det tunge Infanteri; ἡ ὁπλιτική, *sc.* τέχνη, den Kunst at bruge tunge Vaaben; — ὁπλῖτις, ιδος, ἡ, γυνή, χείρ, o. dl., rustet, væbnet; — ὁπλιτοδρομέω, er - ὁπλιτοδρόμος, 2, (δρομεῖν) som holder et Veddeløb i tung Rustning; o. — ὁπλιτοπάλης; *dor.* -πάλας, οῦ, ὁ, (πάλη) tungtbevæbnet Kæmper, *Æsch.*; - (af ὁπλίτης).

* ὁπλοδιδακτής, οῦ, ὁ, (διδάσκω) o. ὁπλο-διδάσκαλος, ὁ, Vaabenlærer, Fægtemester; — ὁπλοδοτέω, (δίδωμι) giver Vaaben, bevæbner; — ὁπλόδουπος, 2, (δουπέω) larmende i el. med Vaaben; — ὁπλο-θήκη, ἡ, Sted, hvor Vaaben giemmes, Rustkammer, Tøihuus; — ὁπλοκαθαρμός, ὁ, (καθαίρω) ogs. ὁπλοκαθαρσία, ἡ, o. ὁπλοκαθάρσιον, τό, *sc.* ἱερόν, *armilustrium*, Vaabenrenselse, Vaabenindvielse; — ὁπλόκτῠπος, 2, (κτυπέω) = ὁπλόδουπος; — ὁπλολογέω, (λέγω) samler Vaaben, sild.; o. — ὅπλομαι, *poët.* f. ὁπλίζομαι, δεῖπνον, tillaver mig et Maaltid, *Il.*; - (af ὅπλον).

* ὁπλομᾰνέω, er - ὁπλομανής, 2, (μαίνομαι) som har Lidenskab for Kamp el. Vaaben; 2) kæmper med Raseri; df. — ὁπλομανία, ἡ, overdreven Kiærlighed til Krig el. Vaaben; — ὁπλομᾰχέω, er en ὁπλομάχος, kæmper som en tungtbevæbnet Soldat, ὁπλίτης; 2) øver mig i Vaaben- el. Fægtekunsten; af — ὁπλομάχης, ου, ὁ, ogs. ὁπλομαχητής, οῦ, ὁ, = ὁπλομάχος; df. — ὁπλομαχητικός, 3, hørende til Brugen af Vaaben, øvet deri; ἡ ὁπλομαχητική, *sc.* τέχνη, Fægtekunsten; o. — ὁπλομαχία, ἡ, Kæmpen el. Kamp med tunge Vaaben; 2) den Kunst at kæmpe med tunge Vaaben, Underviisning deri; 3) alm. Krigskunst, Taktik; df. — ὁπλομαχικός, 3, hørende til ὁπλομαχία; af — ὁπλομάχος, 2, (μάχομαι) som kæmper med tunge Vaaben; 2) Lærer i Vaabenkunst og Taktik; Fægtemester; - (af flgd.).

ὅπλον, τό, Redskab, Værktøi, Tøi, som τεύχη, ἔντεα; bes. *a)* hvad der hører til at udruste et Skib, Takkel og Tov, Skibsline, o. dl., *Od.*; *b)* Haandværkstøi; ὅπλα χαλκήϊα, Smedeværktøi, *Hom.*; 2) sædv. Krigstøi, hvormed man ruster sig til Krig; Armatur, Rustning, Vaaben; *att.* bes. det store Skiold, *clypeus*, jf. ὁπλίτης; 2) bes. τὰ ὅπλα, *a)* = ὁπλῖται, de Tungtbevæbnede, *Xen.*; *b)* Leir, Vaaben-Plads; ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱροῦ τὰ ὅπλα, sloge Leir, *Herod.* 9, 52, ligel. *att.*; *c)* ὅπλα θέσθαι, ἀντία s. ἀντία τινὶ ὅπλα θέσθαι, τίθεσθαι, at reise sig imod nogen, at angribe nogen, *Xen.*; *d)* θέσθαι s. τίθεσθαι ὅπλα, at aflægge, nedlægge sine Vaaben, *ex.* for at hvile sig; ogs. at strække Gevær, at overgive sig.

* ὁπλοποιέω, er - ὁπλοποιός, 2, (ποιέω) som gior, forfærdiger Vaaben el. Rustninger; ὁ ὁπλοποιός, Vaabensmed; df. — ὁπλοποιητικός, 3, hørende, skikket til at forfærdige Vaaben; o. — ὁπλοποιΐα, ἡ, Forfærdigelse af Vaaben el. af Rustninger; saa kaldtes ogs. den 18de Sang af Iliaden; o. — ὁπλοσκοπία, ἡ, (σκοπέω) Vaabenskue; de Tungtbevæbnedes Mønstring; - (af ὅπλον). — Ὁπλόσμιος, ὁ, i Karien *epith.* til Ζεύς, o. Ὁπλοσμία, ἡ, paa Peloponnes *epith.* til Hera, rimel. den Bevæbnede, som bærer Vaaben, ὅπλα.

ὁπλότερος, 3, o. ὁπλότατος, 3, *compar.* o. *superl.* uden *posit.* f. νεώτερος, νεώτατος, den yngre, den yngste; ogs. ὁπλότερος γενεῇ, yngre af Fødsel, *Hom.*; - rimel. af ὅπλον, altsaa oprindel.

vaabendygtigere; men *Theocr.* 16, 46, ere ἄνδρες ὁπλότεροι, de sildigere Menneskeslægter; (efter *Buttm.* af ἕπω, ἕπομαι). — * ὁπλουργία, ἡ, (ἔργον) = ὁπλοποιΐα; — ὁπλοφάγος, 2, (φαγεῖν) søndergnavende Vaaben, bes. Skiolde; — ὁπλοφορέω, er - ὁπλοφόρος, 2, (φέρω) bærende Vaaben, bevæbnet, bes. som ὁπλίτης; *b)* Vaabendrager, Livvagt, som δορυφόρος; — ὁπλοφυλάκιον, τό, Sted, hvor Vaaben opbevares, Toihuus; af — ὁπλο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, Vaabenvogter, Felttøimester; o. — ὁπλοχαρής, 2, (χαίρω) som glæder sig ved Vaaben, som elsker Krigen; - (af ὅπλον).

ὀποβάλσαμον, τὸ, (ὀπός, βάλσαμος) Saft af Balsomtræet. — ὁποδαπός, 3, (ποδαπός) hvad for en, bes. hvilken Landsmand, relativt spørgende, *Herod.* 9, 16. — ὀποειδής, 2, (εἶδος) lignende Saft, ligesom Saft, saftig; bes. som bringer Melken til at løbe sammen; o. — ὀπόεις, εσσα, εν, saftig, fuld af Saft; (af ὀπός). — ὁπόθεν, *ep.* ὁππόθεν, *adv.*, (πόθεν) hvorfra, fra hvilket Sted el. Land, *Od.*; ὁπόθεν δήποτε, o. ὁποθενοῦν, hvorfra som helst; *b)* σκοπῶν, ὁπόθεν ἄρχοιτο, hvormed han skulde begynde, *Xen.* — ὁπόθι, *ep.* ὁππόθι, ὁππόθ', *adv.*, (πόθι) hvor, paa hvilket Sted, *poët.* f. ὅπου, *Hom.* — ὅποι, *adv.*, (ποῖ) hvorhen; ogs. derhen hvor-, ὅποι ποτέ, ὅποι δήποτε, hvorhen end, hvorsomhelst hen; ὅποι προσωτάτω, saa langt bort som muligt; *b)* *c. gen.* ὅποι γῆς, *quo s. ubi terrarum*; *c)* f. ὅπως, hvorledes. — ὁποῖος, 3, *ep.* ὁπποῖος, *adv.* ὁποίως, (ποῖος) hvad for en, af hvilket Slags, hvorledes beskaffen, *qualis*, *Od.*; dertil svarer τοῖος, *ex.* Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, et sligt Ord, som du selv har talt, skal du høre, *Il.* 20, 250; ὁποῖός τις *qvaliscunque*, ligel. ὁποιοσοῦν, δή, δήποτε, δηποτοῦν, ogs. ὁποῖος οὖν δή, af hvilketsomhelst Slags; ὁποιουτινοσοῦν πράγματος, *qvaliscunque tandem negotii*, *Xen.*; [οι bruges *att.* undert. kort]; df. — ὁποιότης, ητος, ἡ, Qvalitæt.

ὀποκάλπασον, s. ὀποκάρπασον, τό, en giftig Saft, hvormed Aloe forfalskedes; — ὀποκιννάμωμον, τό, Saft af Planten κιννάμωμον; o. — ὀποπάναξ, ακος, ὁ, Saft af Planten πάναξ; af — ὀπός, οῦ, ὁ, Saft el. Fugtighed af Planter og Træer, der enten udsvedes som Harpix, el. uddrages ved Indsnit; bes. Figentræets Saft, der tiente til Løbe, τάμισος, *Il.* 5, 902; *transl.*, ὀπὸς ἥβης, Ungdomsfylde, *sild.*; 2) Planten σίλφιον; - (af ὀπός vil man aflede σοφός, σαφής, *sapiens*, *sapor*, *sapa*, Saft, ogs. *sopor* igiennem ὄπιον). — ὀπός, *gen.* af ὄψ, *Il.*

ὁποσάκις, *adv.*, saa ofte som -; ὁποσακισοῦν, saa ofte det end skal være; — ὁποσάμηνος, 2, (μήν) hvor mange Maaneder gammel; — ὁποσαπλάσιος, 3, o. ὁποσαπλασίων, ονος, 2, hvor mangefold, hvor mangfoldig; - ὁποσαπλασιοσοῦν hvor mangefold end det skal være; — ὁποσάπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) af el. med hvor mange Fødder; 2) hvor mange Fod lang, bred, o. s. v.; — ὁποσαχῆ, *adv.*, paa hvormange Steder; paa hvormange Maader; o. — ὁπόσε, *ep.* ὁππόσε, *adv.*, (πόσε) *poët.* f. ὅποι, hvorhen, *Od.*; - (af flgd.).

ὁπόσος, 3, *ep.* ὁππόσος, ὁπόσσος, o. ὁππόσσος, (πόσος) *qvantus*, hvor stor; saa stor som -; om Tal: hvor mange, *quot*, saa mange som -; πόσα ἄν μοι χρήματα δοίης; ὁπόσα ἂν δυναίμην, *Xen.*; ὁποσοσοῦν, -δήποτε, o. ὁποσοστισοῦν, hvor stor end, hvor mange det end skal være. — ὁποσταῖος, 3, paa hvilken Dag (i Tallet), efter hvor mange Dage; ogs. = flgd.; af — ὁπόστος, 3, (πόστος) hvilken i Tallet, *quotus*; ὁποστοσοῦν, *quotuscunque*.

ὁπόταν, *ep.* ogs ὁππόταν, f. ὁπότ' ἄν, h. *Hom.* ogs. ὁπότε κεν, *adv.*, (πότε, ἄν) naar nemlig, om maaskee, i Tilfælde at -, som ὅταν, om en blot mulig Handling, der *a)* som nærværende el. tilkommende sættes i *conjunct.*, thi φθέγξομαι, *Il.* 21, 341, o. ἱμείρεται, *Od.* 1, 41, ere *ep.* forkortede f. φθέγξωμαι, ἱμείρηται; *b)* som forbigangen el. som en andens Mening i *optat*; 2) *att.* m. Causalbem., eftersom dog, da nemlig, da nu engang; see u. flgd. Bem. 2.

ὁπότε, *ep.* ogs. ὁππότε, *adv.*, (πότε) naar, til hvilken Tid, som ofte som -; dengang, da; *a)* *c. indic.*, naar Handlingen er virkelig, *ex. Il.* 1, 399, Ὁππότε - ἤθελον, *ib.* 3, 173, ὁππότε Υἱέϊ σῷ ἑπόμην, ogs. i Sammenligninger, ὡς ὁπότε, som naar; *b)* *c. conjunct.*, naar Handlingen fremstilles som blot mulig, *ex. Il.* 16, 245, ὁππότ' ἐγώ περ ἴω —, f. ὁπότ' ἄν; *c)* *c. opt.*, naar den ubestemte el. blot mulige Handling udtrykkes som forbigangen, *ex.* ὁπότε δοκοίη αὐτῷ καιρὸς εἶναι, naar han troede det var Tid; ὁπότε βούλοιτο εἰσιέναι, saa ofte han vilde gaae ind, *Xen.*; - 2) m. Causalbem., eftersom, da nemlig, ligesom *quando* f. *quoniam*; først h. *Herod.*, *ex.* 2, 125, ὁπότε χρόνον μὲν οἰκοδόμεον - τὸν εἰρημένον; oftest *att.*; 3) ὁποτεοῦν s. ὁποτοῦν, naar ikkun, naar nogensinde.

† ὁπότερος, 3, ep. ὁππότερος, hvilken af begge, uter; ὁποτεροσοῦν, o. ὁπότερος δήποτε, hvilkensomhelst af begge, utervis, utercunque; b) ὁπότερον, o. ὁπότερα, som adv. f. ὁποτέρως, paa hvilken af begge Maader, utromodo; ogs. i et indirect Spørgsmaal m. flgd. ἤ, utrum–, an–, ligel. ὁπότ. εἴτε–, εἴτε–; 2) den ene af begge, alteruter, Dem.; df. — ὁποτέρωθε(ν), ep. ὁππότ., adv., fra hvilken af begge Sider, Dele, Personer, o. dl.; ὁποθερωθενοῦν, fra hvilken end af begge Sider, o. s. v.; — ὁποτέρωθι, adv., paa hvilken af begge Sider el. Dele, utrubi.; — ὁποτέρως, adv., see u. ὁπότερος; o. — ὁποτέρωσε, hen til hvilken af begge Sider, af begge Dele, utro.

ὅπου, adv., (ποῦ) hvor, paa hvilket Sted, ubi, att. ogs. c. gen., ex. ὅπου γῆς, hvor paa Jorden; ὅπου ἄν, ὅπουπερ ἄν, hvor end, hvorsomhelst, ogs. ὁπουοῦν, ὁπουδή, ὁπουδήποτε, ubicunque; ὅπου μέν–, ὅπου δέ–, paa det ene Sted–, paa det andet–, her–, hist–; ἔσθ' ὅπου–, est ubi–, nogensteds, alicubi; 2) naar, til hvilken Tid at–, til den Tid da–; ogs. i det Tilfælde at–; 3) hvorledes, paa hvilken Maade; 4) ὅπου γε, eftersom; (egentl. gen. af et pron. ὅπος, o. besl. m. ὅποι, ὅπη, ὅπως, o. fl.). — ὀπόφυλλον, τό, (ὀπός Bem. 2, φύλλον) Sæden af Planten σίλφιον.

ὅππα, dor., ὅππη, ep. f. ὅπη. — ὁππῆμος, adv., ep. f. ὁπῆμος, (ἦμος) = ὁπότε, naar. — ὁππόθεν, ὁππόθι, ὁπποῖος, ὁππόσε, ὁππόσος, ep. f. ὁπόθεν, etc. — ὁππόταν, ὁππότε, ὁππότερος, ὁπποτέρωθεν, ὅππως, ep. f. ὁπόταν, etc. — ὀπτάζω, ὀπταίνω, ogs. ὀπτάνω, sieldne forlængede Former af inus. ὄπτω, hvf. fut. ὄψομαι til ὁράω.

ὀπταλέος, 3, stegt, κρέα, Hom., oppon. ὠμός; bagt, tørret: πλίνθος ὀπταλ., brændt Teglsteen; til at stege; o. — ὀπτανεῖον, o. ὀπτάνιον, τό, Sted, hvor man steger, Stegeovn, Bagerovn, Køkken, o. dl.; 2) tørt Træ til at bage el. stege ved; (af ὀπτάω). — ὀπτανία, ἡ, = ὀπτανεῖον; 2) = ὀπτασία. — ὀπτανεύς, έως, ὁ, som steger; — ὀπτάνιον, τό, = ὀπτανεῖον; o. — ὀπτανός, 3, stegt, ristet; 2) til at stege el. riste, som ἑψανός, til at koge. — ὀπτάνω, = ὀπτάζω; df. — ὀπτασία, ἡ, Skue, Skuespil, sild. Ord f. ὄψις.

ὀπτάω, jon. ὀπτέω, steger, rister, κρέα; bager, tørrer, brænder bes. Pottemagervarer; alm. tørrer el. tilbereder ved Ild; ogs. transl. om Elskov; (besl. m. ἕψω). — * ὀπτέος, 3, adject. verb. til ὁράω; — ὀπτεύω, = ὁράω, Ar.; — ὀπτήρ, ῆρος, som seer el. skuer efter noget, en Speider, Od.; 2) Opsynsmand, Xen.; df. — ὀπτήριος, 3, sædv. ὀπτήρια, τά, sc. δῶρα, Foræringer, som gives for Synet af en Person el. Ting; bes. som ἀνακαλυπτήρια o. θεώρητρα, Brudgommens Foræringer til Bruden, naar hun første Gang viste sig uden Slør; – (af inus. ὄπτω).

* ὀπτήσιμος, 3, som lader sig stege el. riste; 2) stegt, ristet; — ὄπτησις, ἡ, Stegen, Riisten; Tørren, Hærden, at brænde ved Ild, ex. Pottemagervarer; o. — ὀπτητικός, 3, hørende, skikket til at stege el. riste; af — ὀπτητός, 3, stegt, ristet; – (af ὀπτάω). — ὀπτίζω, = ὀπτάζω, ὁράω, inc. — ὀπτίκια, τά, d. lat. officia, Hofbetieninger. — ὀπτικός, 3, hørende til at see, vedkommende Synet; ἡ ὀπτική, sc. τέχνη s. θεωρία, Læren om Synet, Optik; o. — Ὀπτιλέτις, ἡ, epith. til Athene; af — ὀπτίλος, ὁ, dor. f. ὀφθαλμός, Øie; ogs. ὀπτίλλος; efter nogle ogs. πτίλος, πτίλλος; (af inus. ὄπτω). — ὀπτίων, ονος, ὁ, d. lat. optio, Hielper, Medhielper; bes. ved Hæren: Anførerens Medhielper, Lieutenant, Adjutant, gall. Aide.

ὀπτός, 3, 1) (af ὀπτάω, forkortet f. ὀπτητός) stegt, ristet, κρέας, Od.; tilberedet ved Ild, kogt, bagt, ἄρτος, Herod.; om Pottemagervarer, brændt; alm. tørret; 2) (af inus. ὄπτω) seet; til at see, synlig. — ὄπτω, inus., alene som Stamform til fut. ὄψομαι, pf. ὄπωπα, o. aor. pass. ὤφθην, som ifølge deres Bem. henføres til ὁράω. — ὀπυίω, att. ὀπύω, f. ύσω, a) in act., gifter mig el. er gift, altid om Manden; ὀπυίοντες, gifte Mænd, Od., oppon. ἠΐθεοι, Ungkarle; ogs. har ægteskabelig Omgang med Konen, ib.; b) in med. o. pass. om Fruentimmeret: at gifte sig, at blive Kone; [ῡ].

ὀπώδης, 2, ctr. f. ὀποειδής. — † ὄπωπα, pf. til ὁράω, af Stammen ὄπτω, Hom.; df. — ὀπωπέω, sild. Præsensform f. ὁράω, Orph.; — ὀπωπή, ἡ, poët. f. ὄψις, Seen, Skuën, at blive noget vaer; ogs. Synet, Synets Sands; — ὀπωπητήρ, ῆρος, ὁ, = ὀπτήρ, Hom. Merc.; o. — ὀπώπιος, 2, (ὀπωπή) af Øiet, hørende til Øiet.

ὀπώρα, ἡ, jon. ὀπώρη, den hedeste Aarstid, neml. imellem θέρος o. φθινόπωρον, omtr. vore Hundedage, fra Opgangen af Sirius til Opgangen af Arkturus; 2) de Frugter, som modnes i denne Aarstid, bes. Træfrugter og Viindruer; ὀπώραν πρίασθαι, at tilkiøbe sig Aarets Frugter af en Have, Dem.; 3) transl., den blomstrende, kraftfulde Ungdomsalder, den første fuldmodne Mand-

dom, *Pind.*; (efter nogle af ὄπις o. ὥρα, ligesom Tiden efter θέρος, el. f. ὀποῦ ὥρα, ligesom Safttiden; efter *Riem.* af *ops, opis*, Frugt- el. Høsttiden, med Endelsen -ωρος, -ωρα).

*ὀπωριαῖος, 3, som er af ὀπώρα, hørende dertil; τὰ ὀπωριαῖα, Sommerfrugter, Træfrugter; — ὀπωρίζω, *f.* ίσω, *att.* ιῶ, samler; indhøster Frugterne, bes. Træfrugter og Viindruer; ὀπωριεῦντες (*fut. jon.*) τοὺς φοίνικας, *Herod.*; *in med.*, indhøster til mig selv; — ὀπωρικός, 3, hørende til Frugttiden; 2) hørende til Træfrugt, giort deraf; — ὀπώριμος, 2, = frgd.; ogs. med megen Frugt; ὀπώρ. δένδρον, Frugttræ; — ὀπωρῖνός, 3, i, af, fra Tiden ὀπώρα, hørende til Eftersommeren el. Hundedagene; ἀστὴρ ὀπωρινός, Hundestiernen, Σείριος; [*ep.* ῑ foran en lang Stavelse, ellers o. *att.* ῐ]; o. — ὀπωρισμός, ὁ, (ὀπωρίζω) Træfrugtens Indsamling; - (af ὀπώρα).

ὀπωρο-βασιλίς, ίδος, ἡ, Frugtdronning, Navnet paa en ædel Figenart; — ὀπωρο-θήκη, ἡ, Frugtgiemme, Frugtkammer; — ὀπωρο-κάπηλος, ὁ, Frugthandler; — ὀπωρολόγος, 2, (λέγω) plukkende, samlende Træfrugter; — ὀπωροπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) Frugthandler; — ὀπωροφορέω, er - ὀπωροφόρος, 2, (φέρω) bærende Træfrugt; — ὀπωροφυλάκιον, τό, Opholdssted el. Hytte for en ὀπωροφύλαξ; 2) = ὀπωροθήκη; af — ὀπωροφύλαξ, ακος, ὁ, Opsynsmand over Træfrugterne; o. — ὀπωρώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) som kiøber el. forpagter Træfrugten; ogs. = ὀπωροπώλης; - (af ὀπώρα).

ὅπως, *ep.* ὅππως, *jon.* ὅκως, (πῶς); *I*) som *adverb.*, 1) hvorledes, paa hvilken Maade, som *relat.* til πῶς, naar den Svarende gientager Spørgsmaalet, *ex. Ar. Pax*, 502; ligel. i alle indirecte Spørgsmaal; ligel. som svarende til οὕτω, *ex.* κράτιστόν ἐστιν, οὕτως, ὅπως δύναμαι, λέγειν; df. ogs. forstærkende h. *superl.*, *ex. Ar. Pax*, 206, ὅπως ἀνωτάτω *sc.* δυνατὸν ἦν, saa høit muligt; ὅπως τάχιστα, snarest muligt, ogs. ὅπως δύναται τάχιστα; det hurtigste han kan; men fuldstændigen, οὕτως ὅπως ἥδιστα, paa det behageligste, *Soph. Trach.* 330; *b*) ὁπωσοῦν, ὁπωστιοῦν, ὁπωσδή, hvorledes end, paa hvilkensomhelst Maade; οὐδ᾽ ὁπωστιοῦν, end ikke paa nogen Maade, end ikke i det mindste; *c*) οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως, det er ikke muligt, ikke paa nogen Maade; οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ, det er ikke muligt, at ikke, paa alle Maader, nødvendigen; *d*) elliptisk *c. gen.*, σοῦστε ὅπως ποδῶν, *sc.* ἔχετε, *Æsch. Suppl.* 850; *e*) elliptisk er ogs. Udtrykket οὐχ ὅπως, egentl. f. οὐκ ἐρῶ ὅπως; sædv. m. flgd. ἀλλά, *ex.* οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τουτωνὶ πολιτεύει, jeg vil ikke sige, at du -, el. ei alene er du utaknemmelig -, men ogsaa -, *Dem.*; - *f*) ὅπως construeres ligesom de øvrige relative Partikler, α) *c. indic.*, naar der siges, hvorledes noget vil el. bør skee, *ex. Il.* 2, 252; β) *c. conjunct.*, naar der tales om en blot Mulighed i den nærværende Tid, oftest med ἄν, κε el. κεν, *ex. Od.* 1, 295; γ) *c. opt.* naar en saadan Mulighed udtrykkes *in præterito*, eller som en andens Forestilling, *ex. Il.* 18, 473, *Od.* 9, 554; - 2) som Udraab: hvorledes; 3) som Sammenligningspartikel: ligesom; 4) om Tiden: som, da, efterat, saasnart som, *ex. Ar. Nub.* 60; 5) om en Aarsag: derover at, eftersom, fordi, *ex. Od.* 4, 109; — *II*) som *conjunctio* o. Hensigtspartikel: at, paa det at, for at, d. lat. *ut*; 1) *c. conjunct.* efter *præs.*, *ex. Il.* 3, 110; dog ogs. efter *præterit.*, naar Handlingen betegnes som vedvarende, eller dens Hensigt angives som bestemt, *ex. Thuc.* 1, 57, o. *ib.* 65; *b*) ὅπως m. ἄν o. κεν o. *conj.* betegner ogs. Handlingens Varighed, *ex.* ὅπως ἂν ἵλεω οἱ θεοὶ ὄντες ἡμῖν συμβουλεύειν ἐθέλωσι, ὅσον δύναμαι διατελῶ ἐπιμελούμενος, for at de skulle (vedblive at) ville, *Xen. Cyr.* 1, 6, 3; *c*) uden et frgd. Verbum udtrykker ὅπως *c. conj.* en Opmuntring el. Advarsel, *ex.* ὅπως τοῦτό γε μὴ ποιήσῃς, at du dog ikke giør dette! giør det dog ikke! ligel. *c. fut. ind.*, *ex.* ὅπως ἄνδρες ἔσεσθε, at I dog skulle være Mænd! d. e. værer Mænd! - hvorved man supplerer ὅρα, σκόπει, φύλαξαι, o. dl.; - 2) *c. opt.* efter *præterit.*, naar Handlingen betegner nogens Forestilling el. Hensigt, *ex. Od.* 3, 129, oftest ὅπως ἄν, ὅπως κεν, *ex. Herod.* 1, 99; - 3) *c. indic. fut.* om en Hensigt, som skal el. vil kunne opnaaes, *ex.* λόγοισιν θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, *Od.* 1, 57; men Udtrykket δεῖ σ᾽ ὅπως δείξεις, *Soph. Aj* 556, forklarer man ved, δεῖ σε ὁρᾶν, ὅπως δείξεις; *b*) *c. ind. præterit.*, naar man udtrykker, hvad der i et vist Tilfælde vilde være skeet, *ex.* οὔκουν ἐχρῆν σε Πήγασον ζεῦξαι, ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος, for at du kunde have viist dig mere tragisk, *Ar. Pax*, 135; - 4) ὅπως μὴ efter δέδοικα, o. dl., = μή, *ex. Soph. Oed. T.* 1058; - (ὅπως er oprindel. *adv.* af *inus.* ὅπος, see u. ὅπου).

ὅραμα, τό, (ὁράω) det Sete, Syn, Skuespil. — ὅραμνος, ὁ, kortere Form f. ὀρόδαμνος. — ὅρασις, εως, ἡ, Synet,

Synets Sands, Evnen til at see, *visus*; 2) det man seer, Syn, Skue; — ὁρᾱτής, οῦ, ὁ, som seer, skuer, en Tilskuer; — ὁρατικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til at see, øvet deri; — ὁρᾱτός, 3, seet; til at see, synlig; v. — ὁραυγέομαι, (αὐγή) tager i Øiesyn, besigter, undersøger nøie; - (af flgd.).

ὁράω, *impf. att.* ἑώρων, *pf.* ἑώρᾱκα, (*att. poët.* ogs. ἑόρακα, *trisyll.*) *pf. pass.* ἑώραμαι, (ἑόραμαι); men *aor. pass. infin.* ὁραθῆναι alene sild.; *adject. verb.* ὁρατός, v. ὁρατέος; - ifølge Bemærkelsen henføres under ὁράω, - *a*) (af *inus.* ὄπτω, el. efter *Buttm.* af Stammen οπ-) *fut. med.* m. *act.* Bem. ὄψομαι, *f. pass.* ὀφθήσομαι, *pf. pass.* ὦμμαι, ὦφθαι, *adject. verb.* ὀπτός, v. ὀπτέος; - *b*) (af *inus.* εἴδω) *aor.* εἶδον, ἰδεῖν, ἰδών, ἴδοιμι, ἴδε, *att.* ἰδέ; *in med.* εἰδόμην, ἰδέσθαι, ἰδοῦ (som *interject.* ἰδού, see!); *pf.* m. *præs.* Bem. οἶδα, *inf.* εἰδέναι; *adject. verb.* ἰστέος; - endnu mærkes *præs. jon.* ὁρέω, *impf.* ὥρεον, *Herod.*, v. *Od.* 14, 343, 2 *præs. med.* ὅρηαι, rigtigere ὁρῆαι, (f. ὁράεαι, ὁρᾶαι); og endeligen de episke Udvidelser ὁρόω, ὁρόων, ὁράασθε, *etc.*; — Bem. *a*) seer, skuer εἴς τι, εἴς τινα, paa, efter noget, nogen; κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, ned paa dem, ἐπὶ πόντον, paa, henover Havet, *Hom.*; ὁρᾶν πρός τι, κατά τι, at vende, have Retning imod noget, som *spectare*; ὁρᾶν εἴς s. πρός τινα, at see paa, vente Hielp og Trost af nogen; ὅρα μή-, *cave ne*-, see til, vogt dig; ὁρᾷς; seer du? *viden?* - *b*) seer, bliver vaer, beseer, bemærker; ἔξεστι ὁρᾶν, man kan see el. mærke; *in pass.*, at sees; ogs. at lade sig see; τὰ ὁρώμενα, det Sete, Syn, Skuespil; ogs. de synlige Ting; efter *adject.* bruges sædv. *inf. act.* f. *pass.*, *ex.* στυγνὸν εἶναι ὁρᾶν, mørk at see paa; efter *verb.* følger altid *part.* f. *inf.*, *ex.* ὁρῶ ἐρχόμενον; - *c*) *transl.*, indseer, erkiender; overveier, betænker; - *d*) ὁρᾶν ἀλκήν, θυμόν, at lade see Styrke, Mod, at straale af Mod; ὁρᾶν πόλεμον, at see ud til Krig.

ὀρβίκατον, s. ὀρβίκλατον, τό, d. lat. *malum orbiculatum.* — ὀργάζω, *f.* άσω, (ὀργάω) giør blød el. myg ved at ælte; ogs. som δεψέω, garver, *Herod.*; alm. giennemarbeider, arbeider sammen, blander, rører; 2) *transl.*, bevæger, rører. — ὀργαίνω, *f.* ᾰνῶ, (ὀργή) 1) *transit.* som ὀργίζω, giør vred, sætter i Lidenskab, *Soph.*; 2) *intr.* som ὀργίζομαι, bliver vred, geraader i Lidenskab, *id.*

*ὀργᾰνέω, = ὀργανόω; — ὀργάνη, ἡ, = ἐργάνη; — ὀργᾰνικός, 3, *adv.* -κῶς, af, ved, med et Værktøi, forsynet dermed; virkende, frembragt, bes. ved et musikalsk Instrument; v. — ὀργάνιον, τό, *dim.* af ὄργανον; af — †ὄργᾰνον, τό, (ἔργον) Værktøi, Redskab, Maskine; Presse; *transl.*, Sandseredskab; *b*) musikalsk Instrument, bes. med Strænge; 2) Stof, Materie, bes. Bygningstømmer, ogs. ὄργανον ἐν ὄρεσι; 3) f. ἔργον, Værk, Arbeide, *ex.* μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, *Soph.*; df. — ὀργανοπήκτωρ, ορος, ὁ, (πήγνυμι) = ὀργανοποιός; — ὀργανοποιητικός, 3, hørende, skikket til at forfærdige Værktøi; v. — ὀργανοποιΐα, ἡ, Forfærdigelse af Værktøi; af — ὀργανοποιός, 2, (ποιέω) som giør el. forfærdiger Værktøi; v. — ὀργανόω, forsyner med det nødvendige Værktøi; indretter, sætter i Stand, organiserer; df. — ὀργάνωσις, ἡ, passende Indretning, Organisation.

ὀργάς, άδος, ἡ, (ὀργάω) *sc.* γῆ, Marskland, lavt el. fugtigt Jordsmon med yppig Plantevæxt, om Ager og Eng; *b*) som τέμενος, frugtbare Jorder, Lunde, o. dl., som indviedes til nogen Guddom; besønderlighed ἱερὰ ὀργάς et saadant Landstrog imellem Athenen og Megara; *c*) alm. som *adject. fem.*, hvad der struder af Fylde og Frugtbarhed. — ὀργασμός, ὁ, 1) (ὀργάζω) Ælten, Blødgiøren; 2) (ὀργάω) strudende Fylde; Drift, Attraa. — ὀργαστήριον, τό, f. ὀργιαστήριον, Sted, hvor Orgierne helligholdes. — ὀργάω, (ὀργή) svulmer i Kraft og Fylde, er fuld af, har Overflødighed paa noget, τινός; df. *a*) egentl. om Jordbunden og dens Frembringelser: at yde el. have yppig Væxt og Grøde, at strude med Værter og Frugter; τὰ παραθαλάσσια τῶν καρπῶν ὀργᾷ ἀμᾶσθαι -, struder frem for at høstes, tilbyder en rig Høst, *Herod.* 4, 199; ligel. om Mennesker og Dyr, bes. med Hensyn til en stærk og kraftfuld Forplantelse; 2) *transl.*, har og ytrer en heftig indre Drift el. Attraa; alm. er i en heftig Lidenskab; διὰ τὸ ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα, fordi de i Lidenskab dømme om Tingene, *Thuc.*

ὀργεών, ῶνος, ὁ, i Athenen en af hver Δῆμος og af hver Φρατρία udvalgt Borger, som til visse Tider forrettede visse Offere, ligesom den romerske *curio*; disse Præster kaldtes ogs. γεννῆται τῶν θεῶν; *b*) *poët.* alm. som ἱερεύς, Præst; jf. ὀργίων; (rimel. af ὄργια); df. — ὀργεώνη, ἡ, *fem.* af frgd.; v. — ὀργεωνικός, 3, hørende til ὀργεῶνες; δεῖπνον ὀργ. deres Maaltid; jf. ὄργια.

ὀργή, ἡ, den indre Drift tilligemed den virksomme Ytring af Sielens Anlæg, af Charakteren, Temperamentet, Stemningen, o. s. v.; alm. Charakteer, Tem-

perament, Sindsbevægelse; *ἀκρὸς τὴν ὀργήν*, heftig i Sindet, lidenskabelig; *ὀργὴν ἐπιφέρειν τινί*, at handle nogen til Villie, efter nogens Sind; *b*) Sindets Heftighed, Lidenskab; bes. Uvillie, Harme, Vrede; ogs. Overmod, Stolthed; *ὀργῇ*, som *adv.*, i Vrede; *ὀργή τινος*, Harme over noget; (besl. m. *ὀρέγω*, rimel. ogs. m. *ὁρμή*). — *ὄργημα, τό*, = *ὀργή*, sild. — *ὀργητής, οῦ, ὁ*, (*ὀργή* Bem. *b*) vred el. tilbøielig til Vrede.

ὄργια, ίων, τά, ligesom *μυστήρια*, hemmelig Gudstieneste, *ex.* Demeters i Eleusis, *Hom. Cer.*; sild. bes. Offringer og Ceremonier paa Dionysosfesten; 2) alm. *a*) enhver hellig Tieneste, hoitideligt Offer, o. dl.; *b*) enhver Hemmelighed; (enten af *ἔργον*, jf. *ἔρδειν*, *sacra facere*; eller af *ὀργή*, *ὀργάω*, jf. *θυσία*, *θυμός*); df. — *ὀργιάζω, f. άσω*, hoitideligholder Orgierne; ogs. *ὀργιάζειν τελετήν*, at holde en Indvielse paa Orgiernes Viis, *Plato*; ogs. *in med.*, *δαίμοσι ὀργιάζεσθαι*, *id.*; *ὀργιάζειν τὴν θεὸν ὀργιασμοῖς*, at ære med visse Mysterier, *Plut.*; *ὀργιάζειν τινά*, at indvie nogen i Mysterierne.

ὀργιάς, άδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til *ὀργιαστικός*. — *ὀργιασμός, ὁ*, Orgiernes Fest el. Hoitideligholdelse; o. — *ὀργιαστής, οῦ, ὁ*, som hoitideligholder Orgierne; alm. en Indviet; df. — *ὀργιαστικός*, 3, hørende til Orgiernes Fest; paa Orgiernes Viis, enthusiastisk, begeistret; (af *ὀργιάζω*). — *ὀργιάω*, *poët.* o. sild., 1) f. *ὀργιάζω*; 2) f. *ὀργίζομαι*. — *ὀργίζω*, giør vred, opbringer, *τινά*; *in med.*, bliver vred el. opbragt, *τινί*; o. — *ὀργίλος*, 3, *adv.* -*λως*, som let vredes, tilbøielig til Vrede, iilsindet; df. — *ὀργιλότης, ητος, ἡ*, Tilbøielighed til Vrede, Hidsighed; (af *ὀργή* Bem. *b*). — *ὀργιοφάντης, ου, ὁ*, (*ὄργια*, *φαίνω*) Præst, som underviser i Orgierne, som indvier deri. — *ὀργίων, ονος*, ogs. *ωνος, ὁ*, Præst; (af *ὄργια*, el. af *ἔργω*).

ὄργυια, o. *ὀργυιά, ἡ*, (*ὀρέγω*) en Favn, Længdemaal af 4 *πήχεις* el. 6 Fod; 100 Orgyier udgiøre eet Stadium; df. — *ὀργυιαῖος*, 3, *poët.* ogs. *ὀργυιόεις, εσσα, εν*, som er een Orgyie lang el. stor; o. — *ὀργυιόω*, udstrækker nogens Hænder; binder med udstrakte Hænder. — *ὀρεακόμος, ὁ*, = *ὀρεοκόμος*. — *ὀρεάνας* s. *ὀρειάνας* kalder Pythia Mændene, *τοὺς ἄνδρας*, i et Orakel h. *Plut.*

ὀρέγδην, *adv.*, med udstrakte Hænder; *transl.*, gierne, villigen; o. — *ὄρεγμα, τό*, Strækken, Udstrækken, bes. af Hænder og Fødder, df. et Skridt; *τὰ χερὸς ὀρέγματα*, *Æsch.*; *ὄρεγμα παρηΐδων*, at fremrække, frembyde Kinderne; 2) Rum, Strækning, Længde el. Længdemaal; (af *ὀρέγω*). — *ὀρέγνυμι*, = *ὀρέγω*; *χεῖρας ὀργνύς*, *Il.*

ὀρέγω, f. ξω, pf. pass. ὀρώρεγμαι, 3 *pl. ὀρωρέχαται*; rækker, strækker, udstrækker, *χεῖρα*, Haanden, ogs. *χεῖράς τινι*, imod nogen, *Od.*; sild. ogs. udstrækker Foden, bes. for at gaae; *b*) rækker, bringer, yder; *κῦδος ὀρέξαι τινί*, at forlene, forunde nogen Hæder, *Hom.*; - *in med.*, *a*) rækker el. strækker mig, *χερσί*, *ἔγχεϊ*, egentl. med Hænderne, med Landsen, d. e. udstrækker Hænderne, Landsen; *ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν*, strakte sig med Benene for at kæmpe, om Hestenes anstrængte Løb, *Hom.*; *b*) strækker mig, rækker efter noget, *τινός*; *οὗ παιδὸς ὀρέξατο*, *Il.*; ogs. *transl.*, attraaer, stræber efter noget, *τινός*; *c*) *c. acc.*, naaer, træffer, erholder det, hvorefter jeg rækker; ogs. træffer, saarer, *Hom.*; tager til mig, *σῖτον*, *Eur.*; *d*) usædv. staaer *Il.* 24, 506, *χεῖρ᾽ ὀρέγεσθαι* f. *ὀρέγειν*, med mindre man f. *χεῖρα* supplerer *χειρί*; (besl. dermed er *rego, erigo, porrigo*; jf. ogs. *ὀρεχθέω*).

**ὀρειάρχης, ου, ὁ*, (*ἄρχω*) Biergbehersker; — *ὀρειάς, άδος, ἡ*, bes. *fem.* til *ὄρειος*; 2) *αἱ Ὀρειάδες*, m. o. u. *Νύμφαι*, Oreader, Biergnymphер; — *ὀρείαυλος*, 2, (*αὐλή*) som bebœr Biergene, som befinder sig paa Biergene; — *ὀρειβάς, άδος, ὁ, ἡ*, = *ὀρειβάτης*; — *ὀρειβασία, ἡ*, Gaaen, Skriden, Vandren paa el. over Biergene; *τὰ ὀρειβάσια*, *sc. ἱερά*, Fest, paa hvilken man i Procession drager om paa Biergene; af — *ὀρειβατέω*, er - *ὀρειβάτης, ου, ὁ*, *fem. ὀρειβάτις, ιδος*, (*βαίνω*) som bestiger, giennemvandrer Biergene; som gaaer paa Biergene; df. — *ὀρειβατικός*, 3, hørende, skikket til at vandre om paa Biergene; o. — *ὀρειβρεμέτης, ου, ὁ*, (*βρέμω*) brusende, brølende, tordnende paa el. i Biergene; - (af *ὄρος*).

ὀρείγανον, τό, = *ὀρίγανον*. — **ὀρειγενής*, 2, (*γένος*) født el. avlet i Biergene, nedstammende derfra; — *ὀρειδρομία, ἡ*, Løben i el. igiennem Biergene; af — *ὀρειδρόμος*, 2, (*δραμεῖν*, *τρέχω*) løbende i el. paa Biergene; o. — *ὀρειθαλής*, 2, (*θάλλω*) grønnende, voxende, blomstrende paa Biergene; - (af *ὄρος*). — *ὀρεικός*, 3, (*ὀρεύς*) af et Muulesel, hørende dertil; *ὀρεικὸν ζεῦγος*, et Spand Muulesler, en med Muulesler forspændt Vogn. — **ὀρεικτιστός*, o. *ὀρείκτιτος*, 2, (*κτίζω*) bygget paa Biergene; — *ὀρειλεχής*, 2, (*λέχος*) liggende, sovende, boende paa Biergene; — *ὀρειμᾰλίδες, αἱ*, = *ὀρομαλίδες*; o. — *ὀρειμανής*, 2, (*μαίνομαι*)

rasende igiernem Biergene; 2) rasende efter Bierge; - (af ὄρος).

*ὀρεινομέω, er - ὀρεινόμος, 2, (νέμω Bem. 2) græssende, dvælende, levende, boende paa Biergene; — ὀρεινός, 3, ved, af, paa et Bierg, horende dertil; fra Biergene, voxende vildt; ogs. transl., vild; 2) biergig, med Bierge; — ὀρειοβάτης, ου, ὁ, = ὀρειβάτης; — ὀρείοικος, 2, (οἰκέω) beboende Biergene; — ὀρειομᾰνής, 2, = ὀρειμανής; — ὀρειονόμος, 2, = ὀρεινόμος; — ὄρειος, 3, ogs. 2, = ὀρεινός; — ὀρειοχᾰρής, 2, (χαίρω) som elsker Bierge, som gierne lever paa Bierge; — ὀρει-πελαργός, ὁ, egentl. Biergstork, etslags Grib, sædv. γρυπαιετός; — ὀρειόπλαγκτος, 2, (πλάζω), v. ὀρειοπλᾰνής, 2, (πλανάομαι) omflakkende, omvankende paa el. i Biergene; — ὀρειπολέω, = ὀρεοπολέω; v. — ὀρειοπτελέα, ἡ, Biergalm, Ælmetræ, som voxer paa hoie Steder; - (af ὄρος).

*ὀρείτης, ου, ὁ, Biergbeboer; — ὀρειτρεφής, 2, v. ὀρείτροφος, 2, (τρέφω) næret, opdragen, opvoxen paa Biergene; — ὀρειτυπία, ἡ, Biergarbeide, bes. Tilhugning af Tommer og Stene paa Biergene; af — ὀρειτύπος, 2, (τύπτω) som forretter Biergarbeide, bes. som fælder Tommer, bryder Steen, o. dl., paa el. i Biergene; — ὀρειφοιτέω, er - ὀρειφοίτης, ου, ὁ, v. ὀρείφοιτος, 2, (φοιτάω) som giennemstreifer Biergene; — ὀρείχαλκος, ὁ, (χαλκός) Messingerts; det deraf lunstigen forarbeidede Messing; 2) som adject., som er af Messing; — ὀρειώδης, 2, (εἶδος) biergagtig; biergig; v. — ὀρειώτης, ου, ὁ, = ὀρείτης, Biergbeboer; - (af ὄρος).

*ὀρεκτέω, v. ὀρεκτιάω, sild. = ὀρέγομαι; — ὀρέκτης, ου, ὁ, Kæmpende i Haandgemænge; see u. ὀρεκτός; — ὀρεκτικός, 3, adv. -κῶς, horende til, vedkommende Begierlighederne, som opvækker dem; τὸ ὀρεκτικόν, Begierlighederne; v. — ὀρεκτός, 3, udstrakt, udrakt; ὀρεκταὶ μελίαι, som man strækker ud imod Fienden, hvormed man kæmper i Haandgemænge, Il.; ligel. ὀρεκτὸν δόρυ, oppon. παλτὸν δόρυ, Kastespyd, Strabo; 2) begieret, attraaet; - (af ὀρέγω).

ὀρεμπόται, οἱ, (ὄρος, ἐμπίνω) Biergdrikkere, el. som faae deres Vand fra Biergene, hede Floderne i et Orakel h. Plut. — ὄρεξις, εως, ἡ, (ὀρέγω) Tragten, Stræben, List, Attraa, Begierlighed, τινός, efter noget.

*ὀρεοζεύκτης, ου, ὁ, (ζεύγνυμι) som spænder Muulesler for; — ὀρεοκομέω, er - ὀρεοκόμος, 2, (κομέω) som passer, pleier, driver Muuleslerne; df. — ὀρεοκομία, ἡ, Muuleslernes Pleie og Røgtning; - (ὀρεωκόμος h. Ar. skal rimel. være ὀρεᾱκόμος); - (af ὀρεύς). — ὀρέομαι, f. ὄρομαι, = ὄρνυμαι, reiser mig, bevæger mig, kommer i Bevægelse, Il.

*ὀρεοπολέω, er - ὀρεοπόλος, 2, (πολέω) som opholder sig el. lever paa Biergene; — ὀρεο-σέλινον, τό, Biergpetersilie, apium montanum; — ὀρεοτύπος, 2, i Prosa = ὀρειτύπος; — ὀρεο-φύλαξ, ᾰκος, ὁ, Biergvogter; — ὀρέσβιος, 2, f. ὀρεσίβιος, (βίος) levende paa Bierge el. i Biergegne; — ὀρεσιβάτης, ου, ὁ, poët. f. ὀρειβάτης; — ὀρεσιγενής, v. -γονος, 2, poët. f. ὀρειγενής; — ὀρεσιδρόμος, 2, = ὀρειδρόμος; — ὀρεσικοίτης, ου, ὁ, v. ὀρεσίκοιτος, 2, (κοίτη) som har sit Leie; som boer el. lever paa Biergene; — ὀρεσινόμος, 2, = ὀρεινόμος; — ὀρεσίοικος, 2, = ὀρείοικος; — ὀρεσίτροφος, 2, = ὀρείτροφος; — ὀρεσίφοιτος, 2, = ὀρείφοιτος; v. — ὀρεσίχῠτος, 2, (χέω) udgydet af Biergene; - (af ὄρος).

*ὀρεσκεύω, er ὀρέσκοος, lever paa Bierge, opholder mig i Biergegne; — ὀρέσκιος, 2, (σκιά) beskygget af Bierge; — ὀρέσκοιος, inc., ὀρέσκοος, v. ὀρεσκῷος, 2, (κέω, κεῖμαι) som har sit Leie, som boer paa Biergene; fra Biergegne, vild, Hom.; — ὀρέσσαυλος, 2, = ὀρείαυλος; — ὀρεσσι-, de saaledes begyndende Ord see u. ὀρεσι-; (Sigma er i saadanne Ord epice fordobblet); — ὀρεσσίβοτος, 2, (βόσκω) som græsser paa Biergene; — ὀρεσσιπάτος, 2, (πατέω) betrædende Biergene; — ὀρέστερος, 3, poët. = ὀρεινός, Hom.; — ὀρεστιάς, άδος, ἡ, som beboer Biergene; νύμφαι ὀρεστιάδες, = Ὀρειάδες, Biergnympher; 2) en Sang om Orestes; v. — ὀρεστίς, ίδος, ἡ, = ὀρεστιάς; - (af ὄρος).

ὀρέστιον, τό, etslags Urt, ellers νεκτάριον. — ὄρεσφι(ν), ep. gen. v. dat. sing. v. pl. af ὄρος. — ὀρεσχάς, άδος, ἡ, = ὄσχη. — ὀρεύς, έως, ὁ, jon. οὐρεύς, som ἡμίονος, Muulesel, Mule, Il.; (rimel. af ὄρος, fordi den brugtes i Biergegne); 2) poët. f. ὀρεινός, Lyc. — ὀρεύω, bevogter; (af οὖρος, ὦρος, ὠρεύω). — ὀρεχθέω, poët. f. ὀρέγομαι, 1) begierer, attraaer; 2) om Hiertet, at slaae stærkt; κἀνταῦθα πῶς οἴεσθε μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν, Ar. Nub. 1372; 3) Il. 23, 30, forklares βόες ὀρέχθεον sædv. ved brølede; v. ligel. Theocr. 11, 43, θάλασσαν - ὀρεχθῆν, at brøle, at bruse; dog synes det første bedre med Passow, at forklares ved, at være el. ligge udstrakt,

det andet ved, at strække el. bevæge sig imod noget.

ὀρέω, *jon.* f. ὁράω. — ὀρεωκόμος, see u. ὀρεοκόμος. — ὁρῆαι, *ep.* f. ὁράεαι, 2 *sing. præs. med.* til ὁράομαι. — ὅρημι, *æol.* o. *dor.* f. ὁράω. — ὁρητός, 3, *jon.* f. ὁρατός. — ὀρθαγγελέω, (ὀρθός, ἀγγέλλω) forkynder rigtigen el. sandfærdigen. — ὀρθάγης, ου, ὁ, = ξένος, *Lyc.* — ὀρθαγόρας, ου, ὁ, (ὀρθός) komisk Benævnelse paa *membrum virile*, h. *Ar.* — ὀρθαγορίσκος, ogs. ὀρθραγορίσκος, ὁ, ungt Sviin, liden Griis, *lacon.* — ὀρθάγωνος, 2, = ὀρθόγωνος, *inc.* — ὀρθάδιος, 2, *poët.* f. ὄρθιος. — ὄρθαι, *inf. aor.* 2 *med.* af ὄρνυμι, *ep.* uden Bindevocal f. ὀρέσθαι. — ὀρθάνης, ου, ὁ, Benævnelsen paa etslags Dæmon el. Priapos. = ὄρθαπτον, τό, etslags uldent Viskeklæde, *gausape.*

ὀρθεύω, (ὀρθός) = ὀρθόω, *Eur.* — ὀρθήν, *sc.* ὁδόν, den lige Vei, ligend, ligefrem, *recta*, egentl. *acc. fem.* af ὀρθός. — Ὀρθία, ἡ, *epith.* til Artemis h. Laecedæmonierne. — ὄρθια, som *adv.*, med høi Stemme, *Il.*; egentl. *neutr. pl.* af ὄρθιος, s. m. s. — ὀρθιάδε, o. ὀρθιάζε, h. *Stob.* ὀρθίαγε, lige op, lige i Veiret; ὀρθιάδε βαίνειν, *Xen.*; o. — ὀρθιάζω, taler med hævet Stemme, skriger, raaber høit; ὀρθιάζειν γόοις, at klage el. jamre sig lydeligen, *Æsch.*; 2) alm. = ὀρθόω, opreiser. — ὀρθίαξ, ακος, ὁ, den nedre Deel af Masten. — ὀρθίασμα, τό, (ὀρθιάζω) høi Stemme el. Tale, høit Raab el. Skrig. — ὀρθιάω, = ὀρθόω, opreiser, *sild.*; df. — ὀρθίασις, *jon.* ὀρθίησις, ἡ, Opreisning, *inc.* — ὀρθιόκωπος, 2, (κώπη) som roer i en opreist Stilling.

ὄρθιον, som ὄρθια, *adv.*, høit, lydeligen; egentl. *neutr. sing.* af flgd. — ὄρθιος, 3, *att.* ogs. 2, opreist, lige; lige opad, brat, steil; ὁδὸς ὀρθία ἰσχυρῶς, meget steil, *Xen.*; πολὺ ἥδιον τὸ πρανὲς τοῦ ὀρθίου δραμεῖται, *id.*; ogs. *transl.*, *ex.* ὄρθιος οἶμος ἐπ᾽ αὐτήν (ἀρετήν) *Hes.*; 2) alm. ret, lige, *oppon.* krum, skiev; bes. ὄρθιοι λόχοι, h. *Liv. recti ordines*, Troppernes Stilling og Opmarschering i Colonner, *oppon.* φάλαγξ; ogs. *transl.*, *ex.* ἤθη ὄρθια, ligefrem, oprigtig Tænkemaade, *Plut.*; 3) om Stemmen: høi, hævet, klar, lydelig, tonende høit el. lydeligen, sædv. som *adv.*, *ex.* ὄρθια ἤϋσε, løftede et høit Skrig, *Il.*; νόμος ὄρθιος, ogs. μελῳδία ὄρθιος, som νόμος ὀξύς, etslags meget høi Toneart.

*ὀρθοάκανθος, 2, (ἄκανθα) med lige Torne el. Pigger; — ὀρθοβατέω, (βαίνω) gaaer lige el. den lige Vei; — ὀρθοβόας, ου, ὁ, (βοάω) som skriger høit; — ὀρθόβολος, 2, (βάλλω) som kastes lige el. i en lige Retning; — ὀρθοβουλία, ἡ, rigtigt el. godt Raad; af — ὀρθόβουλος, 2, (βουλή) af el. med et rigtigt el. godt Raad, som giver et saadant; — ὀρθογνωμονέω, ogs. ὀρθογνωμέω, er — ὀρθογνώμων, ονος, 2, (γνώμη) som tænker el. dømmer rigtigen; — ὀρθογόη, ἡ, *lect. var.* f. ὀρθρογόη, s. m. s.; — ὀρθογραφέω, (γράφω) skriver lige el. rigtigt; df. — ὀρθογραφία, ἡ, at skrive lige el. rigtigt; Retskrivning; 2) Tegning af en staaende Bygning i Fronten, *oppon.* Grundtegning; o. — ὀρθογωνία, ἡ, at være retvinklet; ret el. lige Vinkel; af — ὀρθογώνιος, o. ὀρθόγωνος, 2, (γωνος, γωνία) med en ret el. lige Vinkel; — (af ὀρθός).

ὀρθοδαής, 2, (δαῆναι) som rigtigen veed el. forstaaer; — ὀρθοδίκαιος, 2, (δίκη) efter den lige Ret, strængt retfærdig; — ὀρθοδίκας, *dor.* f. ὀρθοδίκης, ου, ὁ, (δικάζω) som dømmer ret el. retfærdigen; — ὀρθοδοξαστής, οῦ, ὁ, (δοξάζω) = ὀρθόδοξος; df. — ὀρθοδοξαστικῶς, *adv.*, efter den rigtige Mening; — ὀρθοδοξέω, er — ὀρθόδοξος, 2, (δόξα) som mener det Rette, som har den rigtige Mening; df. — ὀρθοδοξία, ἡ, den rigtige Mening; — ὀρθοδότειρα, ἡ, (δίδωμι), διανοίας, som giver den rette Sands, *Orph.*, *inc.*; — ὀρθοδρομέω, er — ὀρθόδρομος, 2, (δραμεῖν, τρέχω) som løber ligend, ligefrem; o. — ὀρθόδωρον, 2, (δῶρον) Længden af den udstrakte Haand; — (af ὀρθός).

ὀρθοέθειρος, 2, (ἔθειρα) = ὀρθόθριξ; — ὀρθοέπεια, ἡ, rigtigt Sprog, rigtig Udtale; af — ὀρθοεπέω, (ἔπος) taler el. udtaler rigtigen; — ὀρθόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med lige, opretstaaende Haar el. Børster; 2) som bringer Haarene til at reise sig, φόβος, *Æsch.*; — ὀρθοκάθεδρος, 2, (καθέδρα) siddende opreist; — ὀρθο-κάλαμος, ὁ, den lige Stilk el. Stængel, el. som *adject.* = ὀρθόκαυλος; — ὀρθοκάρηνος, 2, (κάρηνον) = ὀρθοκέφαλος; — ὀρθόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) med lige Horn; 2) = ὀρθόθριξ, *Soph.*; — ὀρθοκέφαλος, 2, (κεφαλή) med opreist Hovede; 2) = ὀρθόθριξ; — ὀρθόκισσος, ὁ, (κισσός) Vedbende med opskydende Ranker, *oppon.* χαμαίκισσος; — ὀρθόκοιλος, 2, skal rimel. hede ὀρθόκωλος; o. — ὀρθο-κόρυδος, ὁ, den livagtige Toplærke, *Alciphr.*; skal maaskee hede αὐτοκόρυζος, see u. κόρυζα; — (af ὀρθός).

*ὀρθόκραιρος, 3, (κραῖρα) med lige el. fremstaaende Horn, om Øren, *Hom.*; ogs. om Skibe, med lige og fremstaaende Snabel, Forstavn, Bagstavn; — ὀρθόκρᾶνος, 2, (κρᾶνον) med høi Isse el. Top; τύμβος ὀρθοκρ., spids Gravhøi, *Soph.*; — ὀρθοκρῖσία, ἡ, (κρίνω) en rigtig, retfærdig Dom el. Ret; — ὀρθόκυλλος, 2, (κυλλός), v. ὀρθόκωλος, 2, (κῶλον) med krumme el. lige Lemmer, som man ikke kan bøie; — ὀρθολεκτέω, v. ὀρθολογέω, (λέγω, λόγος) taler ret el. rigtigen; df. — ὀρθολογία, ἡ, rigtig Tale, *Plato*; — ὀρθομαντεία, ἡ, rigtig el. sand Spaadom; af — ὀρθόμαντις, εως, *jon.* ιος, ὁ, ἡ, (μάντις) sandfærdig Spaamand; — ὀρθομαρμάρωσις, ἡ, (μάρμαρος) at overdrage opstaaende Vægge med Marmorkalk; v. — ὀρθόμφαλος, 2, (ὀμφαλός) med fremstaaende Navle; — (af ὀρθός).

*ὀρθονόμος, 2, (νέμω) som fordeler retfærdigen; — ὀρθόνοος, 2, *ctr.* ὀρθόνους, (νόος) med ligefrem el. sund Sands, med rigtig Forstand; — ὀρθοπᾶγής, 2, (πήγνυμι) som er stukken lige ind, reist lige i Veiret, staaende lige og fast; — ὀρθο-πάλη, ἡ, Brydning el. at brydes i en opreist Stilling, *oppon.* κλινοπάλη; — ὀρθοπεριπᾰτητικός, 3, (περιπατέω) som gaaer omkring i en opreist Stilling; — ὀρθοπληγιάω, er — ὀρθοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) som hæver sig lige i Veiret, som slaaer lige ud; om Hesten: som steiler; v. — ὀρθοπλοέω, er — ὀρθόπλοος, 2, *ctr.* ὀρθόπλους, (πλέω) som seiler lige ud; 2) som har en lykkelig Søreise; alm. som har god Fremgang, lykkelig; *verb.* i denne Bem. ogs. *in med.*; — (af ὀρθός).

*ὀρθόπνοια, ἡ, Aanden, Pusten op ad el. i en opreist Stilling; bes. den Sygdom at være — ὀρθόπνοος, 2, *ctr.* ὀρθόπνους, (πνέω) ogs. ὀρθοπνοϊκός, 3, trangbrystig, som alene kan aande i en opreist Stilling; — ὀρθοποδέω, er ὀρθόπους, gaaer med lige Fødder el. ad den lige Vei, *N. T.*; — ὀρθόπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις) som opretholder el. styrer Staten; — ὀρθόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med lige Fødder; gaaende el. staaende lige; gaaende lige ud; ὀρθόπους πάγος, steilt Bierg, *Soph.*; — ὀρθοπρᾶγέω, (πρᾶγος) handler ret el. rigtigen; — ὀρθο-πρίων, ονος, ὁ, Hulbor til at trepanere med; — ὀρθοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον) med lige, fremstaaende, opreist Ansigt; — ὀρθόπρυμνος, 2, (πρύμνα) med lige el. opstaaende Bagstavn; — ὀρθόπτερος, 2, (πτερόν) med lige, opretstaaende Fiædre el. Vinger; 2) med en høi Søilerække, *Soph.*; — ὀρθοπύγιον, τό, = ὀῤῥοπύγιον, *inc.*; — ὀρθόπῡγος, 2, (πυγή) med opretstaaende Svands; v. — ὀρθοῤῥημοσύνη, ἡ, (ῥῆμα) rigtig Tale el. Udtale; rigtig Brug af Ordene; — (af flgd.).

ὀρθός, 3, *adv.* -θῶς, lige, opreist, opretstaaende; ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν, stode lige i Veiret, *Il.* 24, 359; ligel. στῆ δ᾽ ὀρθός, stod opreist; ogs. staaende, bestaaende, *ex.* en Bygning; — *transl.*, *a)* som er i god Stand, som staaer sig godt, lykkelig; *b)* som har en opreist Aand, standhaftig, munter, opmuntret, opmærksom, forventningsfuld, v. dl.; — 2) lige, i lige Retning el. Linie, *oppon.* σκολιός; df. ὀρθήν, *sc.* ὁδόν, ad den lige Vei, ligefrem, *rectâ*, ogs. δι᾽ ὀρθῆς; *transl.*, *a)* ret, rigtig, sand, ὀρθῷ λόγῳ, *re vera*, *Herod.*; ὀρθῶς ἔλεξας, du har ret; ὀρθὴ μανία, virkelig Afsindighed; *b)* ret, retfærdig, κατὰ τὸ ὀρθὸν δικάζειν, at dømme retfærdigen, *Herod.*; god, billig; ὀρθῶς ἀποδιδόναι, at give redeligen tilbage; (besl. m. ὄρθαι, ὄρνυμι).

*ὀρθοστάδην, v. ὀρθοσταδόν, *adv.*, staaende lige el. opreist; — ὀρθοστᾰδίας, ου, ὁ, v. ὀρθοστάδιος, ὁ, χιτών, Klædning, som ikke bliver omgiordet, men hænger lige ned og nedentil støder op, *tunica recta*; τὸ ὀρθοστάδιον, Fløitespillerens lange Talar; — ὀρθόστᾰσις, ἡ, (στάσις) lige el. opreist Stilling; v. — ὀρθοστᾰτέω, staaer lige el. opreist; af — ὀρθοστάτης, ου, ὁ, staaende lige el. opreist; 2) etslags Pille el. Søile; 3) etslags Offerkage ved Dødeoffere; — (af ὀρθός, ἵστημι).

*ὀρθόστρωτος, 2, (στρώννυμι) en lige, med Marmor belagt Væg; — ὀρθοσύνη, ἡ, v. ὀρθότης, ητος, ἡ, lige, opret, opreist Stilling; 2) *transl.*, Ligefremhed i Tænkemaaden, Retlighed; — ὀρθοτίτθιος, v. ὀρθότιτθος, 2, (τίτθη) med staaende el. faste Bryster; df. ungdommelig; — ὀρθοτομέω, skærer, afskærer, inddeler lige el. i en lige Retning; df. — ὀρθοτομία, ἡ, lige Snit el. Skaar; af — ὀρθοτόμος, 2, (τέμνω) skærende, delende lige; 2) *pass.*, ὀρθότομος, 2, skaaren el. deelt lige; — ὀρθοτονέω, skriver el. taler med den lige, fulde Tone el. Accent; df. — ὀρθοτόνησις, ἡ, den lige el. fulde Betoning; af — ὀρθότονος, 2, (τόνος) som tales el. skrives med den lige, fulde Tone el. Accent; τὸ ὀρθότονον, *s.* ὀρθοτονούμενον, Ord, som betones med den lige el. fulde Accent; *oppon.* ἐγκλιτικόν; — ὀρθοτριχέω, v. -τριχιάω, er ὀρθόθριξ, har lige el. opretstaaende Haar; — denne Beskaffenhed,

ὀρθοτριχία, ἡ; — ὀρθόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) med opreist Sands; bes. med spændt Forventning el. Opmærksomhed; — ὀρθοφυέω, er — ὀρθοφυής, 2, (φύω) som voxer lige, med rank Væxt; denne Beskaffenhed, ὀρθοφυΐα, ἡ; v. — ὀρθοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) med opretstaaende Haar el. Man; — (af ὀρθός).

ὀρθόω, (ὀρθός) reiser i Veiret, opreiser; stiller høit; forhøier; om Bygninger, o. dl., sætter i Stand; — transl., a) hæver i Veiret, bringer til Anseelse, Magt, Ære, οἶκον, πόλιν; bringer i Stand, giver Fremgang el. Lykke; pass., at have Fremgang; ἣν ἡ διάβασις ὀρθωθῇ, lykkedes, Herod. 1, 208; b) opreiser, trøster, opmuntrer; bes. vækker til Opmærksomhed el. Forventning; — 2) gior lige, bringer i lige Retning; transl., bringer paa rette Vei, leder, styrer, regierer; berigtiger, forbedrer; in med., at være sand el. rigtig; οὕτω μὲν ὀρθοῖτ' ἂν ὁ λόγος, Herod. 7, 102;

ὀρθραγορίσκος, ὁ, = ὀρθαγορίσκος. — ὀρθρεύω, ogs. in med., (ὄρθρος) er tidligt paa Færde, gior noget, kommer, gaaer, ligger om Morgenen; 2) alm. vaager, er søvnløs, Trag. — ὀρθρία, ἡ, sc. ὥρα, Morgenstunden, egentl. fem. af ὄρθριος. — ὀρθρίδιος, 3, poët., v. ὀρθρινός, 3, sild. = ὄρθριος; — τὸ ὀρθρινόν, = ὁ ὄρθρος, Morgenen; ogs. som adv., om Morgenen; v. — ὀρθριοκόκκυξ, υγος, ὁ, ἡ, (κοκκύζω) som skriger el. galer om Morgenen, epith. til Hanen; af — ὄρθριος, 3, ogs. 2, (ὄρθρος) tidlig, om Morgenen; compar. v. superl. irr. ὀρθριαίτερος, ὀρθριαίτατος; df. — ὀρθριοφοίτης, ου, ὁ, (φοιτάω) som gaaer el. kommer tidligen.

ὀρθροβόας, ου, ὁ, (βοάω) = ὀρθριοκόκκυξ; — ὀρθρογόη, ἡ, (γοάω) klagende, qviddrende tidligen, om Svalen; Hes. Op. 568, lect. var. f. ὀρθογόη, klagende høit; v. — ὀρθρολάλος, 2, (λαλέω) sladdrende, qviddrende tidligt; af — ὄρθρος, ὁ, Morgenen, Morgenstunden, Hes.; (af ὄρνυμι, ὄρθαι, ὀρθός). — ὀρθώνυμος, 2, (ὀρθός, ὄνυμα) med det rette, rigtige, sande Navn, Æsch. — Ὀρθωσία, ἡ, epith. til Artemis, som Ὀρθία; 2) ὀρθωσία, ἡ, = ὄρθωσις. — Ὀρθώσιος, ὁ, Ζεύς, d. lat. Jupiter Stator. — ὄρθωσις, ἡ, at giøre lige, Opretten, Opreisen; Styrelse, Ledelse; rigtig Tale el. Handling; v. — ὀρθωτήρ, ῆρος, ὁ, som opreiser, ophielper, istandsætter; som gior lige, som berigtiger, styrer, leder; (af ὀρθόω).

ὀρῖ-, i Sammens. af ὄρος, Bierg, er rimel. urigtig Skrivemaade f. ὀρει-, ex. ὀριβάτης, ὀριβρεμέτης, f. ὀρειβάτης, v. s. v. — ὅριαῖος, 3, (ὅριον) dannende Grændsen; ὁρ. λίθος, Grændsesteen. — Ὀρίβακχος, ὁ, = ὄρειος Βάκχος, hvis Orgier høitideligholdes paa Biergene. — ὀριβάτης, -βρεμέτης, see u. ὀρι-. — ὀριγανίζω, som ligner ὀρίγανον. — ὀριγανίτης, ου, ὁ, οἶνος, en med ὀρίγανον tilsat Viin. — ὀριγανόεις, εσσα, εν, tillavet med — ὀρίγανον, τό, ogs. ὀρίγανος, ἡ, sield. ὁ, origanum, etslags Plante med skarp og bitter Smag; df. som Ordsprog, ὀρίγανον βλέπειν, at see suurt, Ar.

ὀρίγναμαι, inc., v. — ὀριγνάομαι, = ὀρέγομαι, rækker mig, strækker mig; ἔγχεσιν ὠριγνῶντο, med Landserne, Hes.; ὀριγνάμαι τινος, rækker, langer efter noget; ὀριγν. τι, naaer el. opnaaer noget; see u. ὀρέγω. — ὀριδρομία, ἡ, v. ὀριδρόμος, 2, skal rimel. hede ὀρειδρ., see u. ὀρι-.

ὁρίζω, f. ίσω, (ὅρος) begrændser, indskrænker, adskiller, Ἀσίην τῆς Λιβύης, Herod., ogs. τι ἀπό τινος; b) bestemmer, fastsætter en Grændse; τὴν ἀρχὴν αὐτῷ ὥριζεν πρὸς ἕω ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα, Xen.; c) transl., bestemmer, fastsætter; bes. bestemmer, udvikler et Begreb, definerer; — 2) in med. egentl. bestemmer mig en Grændse, ofte ogs. alm. f. act., ex. ὁρισάμενοι δικαίους, naar vi definere el. bestemme Begrebet retfærdig, id.; — b) fastsætter ved en Beslutning, anordner, βωμούς, Soph.; df. — ὁρίζων, οντος, ὁ, sc. ἀήρ s. κύκλος, part. af ὁρίζω, circulus finitor, Horizont, Atmosphærens og Jordfladens Grændselinie.

ὀρῖκός, 3, (ὀρεύς) = ὀρεικός. — ὁρῖκός, 3, (ὅρος) begrændsende, bestemmende. — ὀρικτίτης, ου, ὁ, (ὄρος, κτίζω) som beboer, har sit Ophold paa Biergene, σῦς, Pind.; skal efter Matthiæ hede ὀρείκτιτος. — ὀριμαλίδες, see u. ὀρομαλίδες. — ὄρινδα, ἡ, = ὄρυζα; df. — ὀρίνδης, ου, ὁ, ἄρτος, Brød af ὄρυζα. — ὀρίνω, opvækker, sætter i Bevægelse, ἄνεμοι πόντον, Hom.; sædv. transl., θυμὸν, κῆρ, ἦτορ ὀρίνειν, at sætte i heftig Sindsbevægelse, Hom.; in pass., ὠρίνετο s. ὀρίνθη θυμός, forfærdedes; ὀρινθέντες, de Forfærdede, id.; sild. in med., sætter mig i Bevægelse, gaaer, iler; (best. m. ὄρνυμι).

ὁριοδείκτης, ου, ὁ, (δείκνυμι) = ὁριστής; af — ὅριον, τό, Grændse, Maal, Ende, som ὅρος. — ὄριον, τό, dim. af ὄρος, lidet Bierg. = ὅριος, 2, (ὅρος) fra Grændsen, hørende dertil; τὰ ὅρια, Grændse. — ὀρῖπέδιον, τό, urigtig Skrivem. f. ὀροπέδιον. — ὀρίπλαγκτος, 2, v. ὀριπλανής, 2, urigtig Skrivem. f. ὀρειπλ-. — *ὁρίομαι,

τό, Grændse, Grændseskiel, Hegn, Grændsemuur, o. dl.; 2) Bestemmelse, bestemt Mening; Skik og Brug, Vedtægt; Lov; — ὁρισμός, ὁ, Begrændsen, Grændsebestemmelse; 2) *transl.*, et Begrebs Bestemmelse el. Udvikling, Definition; o. — ὁριστής, οῦ, ὁ, som bestemmer en Grændse; 2) som bestemmer et Begreb, som definerer; 3) = ὁρίζων, Horizont; df. — ὁριστικός, 3, hørende, skikket til at begrændse, bestemme, definere; 2) ἡ ὁριστική, *sc.* ἔγκλισις, *modus indicativus, gramm.*; (af ὁρίζω). — ὀριτρεφής, 2, o. ὀρίτροφος, 2, urigtig Skrivem. f. ὀρειτρ-, s. u. ὀρι-.

ὀρκάνη, ἡ, = ἑρκάνη, ἕρκος, (ἔργω, εἴργω) hvad der omslutter, omgiver, indhegner; df. Hegn, Muur, Net el. Garn; Beleiringsværker; Fængsel. — *ὁρκαπάτης, ου, ὁ, (ἀπατάω) som bedrager med falsk Ed, meenedersk; — ὁρκίζω, lader sværge, tager i Ed, som ὁρκόω; 2) besværger noget, τί; — ὁρκιητόμος, 2, *jon.* f. ὁρκιοτόμος; — ὁρκιηφόρος, 2, *jon.* f. ὁρκιοφόρος; o. — ὁρκικός, 3, = ὅρκιος; (af ὅρκος).

ὅρκιον, τό, = ὅρκος, Ed; ogs. hvad der tiener som Ed, Underpant, Sikkerhed; see ogs. flgd. Bem.; 2) sædv. *in pl.*, ὅρκια, τά, det Offer, hvormed en Ed bekræftes; df. det Besvorne, bes. edeligt Forbund; ὅρκια πιστὰ τάμνειν, ταμεῖν, at slutte el. bekræfte et Forbund ved et høitideligt Offer, *Hom.*; df. d. latinske *ictum foedus*; ὅρκια o. ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι, ὑπὲρ ὅρκια πημῆναι, ὅρκια συγχεῦαι, ψεύσασθαι, o. dl., at krænke, forstyrre, svige den besvorne Overeenskomst, *oppon.* ὅρκια φυλάσσειν, *Hom.*; h. *Herod.* ogs. *in sing.*, *ex.* κατὰ τὸ ὅρκιον, ifølge Forbundet; ὅρκιον τάμνειν ἐπί τισι, paa visse Vilkaar; ὅρκιον ποιήσασθαι πρός τινα, at slutte Forbund med nogen; ὅρκια δοῦναι, at aflægge Ed, *Od.*; *b)* ligesom τὰ ἱερά, de til Edens Bekræftelse slagtede Offerdyr, *Il.* 3, 445; (egentl. *neutr.* af flgd., hvorved man sædv. kan supplere ἱερόν *s.* ἱερά).

ὅρκιος, 2, sield. 3, (ὅρκος) hørende til en Ed; df. *a)* som er tagen i Ed, bunden, forpligtet ved en Ed, *Æsch.*; ὅρκιος λέγω, bekræfter mit Udsagn med Ed, *Soph.*; *b)* ved hvem man sværger; ὅρκιοι θεοί, bes. Ζεὺς ὅρκιος, der vaager over Edens Hellighed og straffer dens Krænkelse; ogs. ξίφος ὅρκιον, hvorved man sværger, *Eur.* — ὁρκιοτομέω, = ὅρκια τέμνω, see u. ὅρκιον; af — ὁρκιοτόμος, 2, (τέμνω) som bekræfter Eden med et Offer; o. — ὁρκιοφόρος, 2, (φέρω) som aflægger Ed; (af ὅρκιον). — ὁρκιομός, ὁ, Beedigelse; at tage i Ed; o. — ὁρκιστής, οῦ, ὁ, sild. Form f. ὁρκώτης; (af ὁρκίζω).

ὅρκος, ου, ὁ, Ed, edelig Bekræftelse; ὅρκος θεῶν, μακάρων, som sværges ved Guderne, *Od.*; sild. ὅρκος κατά τινος; ἑλέσθαι ὅρκον τινός o. τινί, at lade nogen sværge; h. *Herod.* ὅρκον ἐπελαύνειν, προσάγειν τινί, sædv. ὅρκον ἀπολαμβάνειν, at tage i Ed; men ὅρκον ὀμόσαι, *Hom.*, ἀποδιδόναι, at aflægge en Ed; *b)* hvorved man sværger, Edens Vidne, *ex.* Floden Styr, ved hvem Guderne sværge, *Il.*; *c)* som *nom. pr.* er Ὅρκος, Søn af Eris, en Guddom, som straffer Meened, *Hes.*; (ὅρκος er = ἕρκος, af ἔργω, εἴργω, egentl. Skranke, df. d. lat. *Orcus*, indsluttet Rum, hvorudaf ingen kan komme).

ὁρκοσφαλτής, οῦ, ὁ, (σφάλλω) som bryder en Ed; o. — ὁρκοτόμος, 2, = ὁρκιοτόμος, *inc.*; (af ὅρκος). — ὁρκοῦρος, ὁ, = ἑρκουρος. — ὁρκόω, (ὅρκος) lader sværge, tager i Ed, som ὁρκίζω; ogs. ὁρκοῦν τινα ὅρκον, *Thuc.*; *in pass.*, tages i Ed, df. sværger. — ὅρκυνος, ὁ, o. ὄρκυς, υνος, ὁ, etslags stor Fisk af Størarten. — ὀρκύπτω, f. ὀρθὸς κύπτω, strækker og bøier mig forover for at see, lure, o. dl., *gramm.*

ὅρκωμα, τό, (ὁρκόω) at lade sværge, at tage i Ed; 2) af *pass.*, en Ed. — *ὁρκωμοσία, ἡ, Sværgen, Ed; — ὁρκωμόσια, τά, edelig Forsikring el. Bekræftelse; 2) som ὅρκια, Offer ved en Eds Aflæggelse; 2) ὁρκωμόσιον, το, Sted, hvor et Forbund sluttes el. beediges; egentl. *neutr.* af — ὁρκωμόσιος, 3, = ὅρκιος; df. — ὁρκωμοσιάζω, = flgd., *inc.*; — ὁρκωμοτέω, sværger en Ed; df. — ὁρκωμότης, ου, ὁ, = ὁρκωτής, som lader sværge; — ὁρκωμοτικός, 3, hørende til, brugelig ved en Eds Aflæggelse; o. — ὁρκωμοτος, 3, ved hvem man sværger; alm. = ὅρκιος; (af ὅρκος o. ὄμνυμι). — ὁρκωτής, οῦ, ὁ, som lader sværge, som tager i Ed; o. — ὁρκωτός, 3, som er tagen i Ed; (af ὁρκόω).

ὅρμα, τό, = ὁρμή, *inc.* — ὁρμαθίζω, forbinder i en Rad; bringer i en Række; o. — ὁρμάθιον, τό, *dim.* af — ὁρμαθός, οῦ, ὁ, (ὅρμος) Rad, Række af forbundne el. sammenhængende Ting; Kiæde, Snor. — ὁρμᾱθῶ, *dor.* f. ὁρμηθῶ, *conj. aor. pass.* af ὁρμάω.

ὁρμαίνω, *aor.* 1 ὥρμηνα, (ὁρμάω) bevæger hid og did; bes. bevæger, tumler i Sielen, *animo volvo, agito*, h. *Hom.* sædv. ὁρμαίνειν τι κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν, ἀνὰ θυμόν, ἐνὶ φρεσί, o. dl.; ὁρμαίνειν πόλεμον, ὁδόν, at tænke el. at betænke sig paa noget, at have i Sinde, o. dl., ogs. ἄλλα δέ οἱ κῆρ ὥρ-

μαινε, tænkte paa andet, havde andet for, *Od.*; ogſ. *absol*, *ὣς ὥρμαινε*, ſaaledes vendte han Tanken hid og did, *Il.*; el. m. flgd. *ἤ* –, *ἤ* –, om –, eller –, o. dl.; – 2) længes efter, attraaer, ønſker; – 3) efterhomeriſk: ſætter i Bevægelſe, tilſkynder, *ex. πορεύεν θυμὸς ὥρμαινέ-νιν*, *Pind. Ol.* 3, 45; o. *intr.* kommer i Bevægelſe, iler; *ἵππος ὁρμαίνει*, ſtyrter frem, *Æsch.*; df. — *ὁρμαστήρ, ῆρος, ὁ, fem. ὁρμάστειρα, ἡ*, ſom tilſkynder, ſom ſporer.

ὁρμάω, f. ήσω, (*ὁρμή*) 1) *transit.*, ſætter i Bevægelſe, opmuntrer, tilſkynder, *τινὰ εἰς πόλεμον*, *Il.*; ogſ. *ὁρμᾶν πόλεμον*, at opvække Krig, *Od.*; *pass.*, *ὁρμηθεὶς θεοῦ*, tilſkyndet, dreven af en Gud, *ib.*; – 2) ſædv. *intr.*, ſætter mig i Bevægelſe, bryder op, foretager el. begynder ivrigen, laver mig til, *διώκειν*, *στῆναι ἐναντίβιον*, *Hom.*, *εἰς τὸ διώκειν*, *εἰς μάχην*, *εἰς φυγήν*, *Xen.*; *b)* gaaer løs derpaa, ſtormer frem, angriber, *Τρώων*, Trojanerne, *Hom.*, ogſ. *ἐπί τινα*, *Hes.*, *εἰς ἄνδρας*, *πρὸς τὰ μέταλλα*, *Xen.*; *c) transl.*, attraaer heftigen, vil, ønſker; *ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν* –, *ὡρμηκότε προεστάναι τῆς πόλεως*, *Xen.*; – 3) oftest *in med.* o. *aor. pass.* ligel. m. intr. Bem., *ex. διώκειν ὡρμήθησαν*, ſkyndte ſig, ilede at forfølge, *Il.*; *ἐν δέ οἱ ἦτορ* – *ὡρμᾶτο πτολεμίζειν*, *Il.* 21, 572, følte Drift, attraaede; gaaer løs paa, angriber, *τινός*, nogen, ogſ. *ἐπί τινι*, *Hom.*, men *μετά τινος*, iler efter nogen, *id.*; ogſ. ofte *absol.*, ſtormer frem, angriber, el. m. tilføiet *ἔγχεϊ*, *ξίφεσι*, o. dl., *id.*; – beſ. i Proſa, *ὁρμᾶσθαι ἐκ* –, ogſ. *ἀπὸ* –, at bryde op, rykke ud fra et Sted, at operere ud fra et Punkt, *ex. ὁρμηθεὶς ἐκ Θηβῶν*, ligel. *ἐκεῖθεν ὁρμηθείς*, o. dl., *Xen.*; *b)* undert. ſom *ἄρχομαι*, begynder; *ὁρμᾶσθαι ἀπὸ τῶν θεῶν*, *Xen.*; *λόγον*, *τὸν ὥρμητο λέγειν*, ſom han begyndte el. agtede at holde, *Herod.*; o. *pass.* *τῆς πέρι* (hvorom) *ὁ λόγος ὅδε ὥρμηται λέγεσθαι*, *id.*; *c) transl.*, ønſker heftigen, ſtræber ivrigen; *ὁρμᾶσθαι* – *εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι περὶ ἀρετῆς*, *Xen.*; *ὅλως ὥρμημαι ἐπὶ τὸ ἀντιφιλεῖσθαι*, har giort mig al Umage derfor, *id.*

ὁρμειά, ἡ, = *ὁρμιά*, *inc.* — *ὁρμενόεις, εσσα, εν*, med lang Stilk el. Stængel; af — *ὅρμενος*, *s. ὄρμενος*, *ὁ*, Skud, Stilk, Stængel, *in pl.* ogſ. *τὰ ορμενα*; (rimel. oprindel. eet Ord m. flgd.). — *ὅρμενος*, 3, *part. aor.* 2 *med.* af *ὄρνυμι*, ſ. m. ſ. — *ὁρμέω*, ligger ſtille i en Havn el. Bugt, ligger for Anker; *οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοὺς ὁρμεῖν*, at deres Stilling var uſikker, *Xen.*; *τριήρεις ὁρμοῦσαι*, *id.*; *transl.*, *οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς* (*sc. ἀγκύρας*) *ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς*, ſtoler ikke paa det ſamme, har ikke ſamme Intereſſe, ſom hans Medborgere, *Dem.*; alm. er i Sikkerhed.

ὁρμή, ἡ, (*ὄρνυμι*) den første heftige Bevægelſe, Opbryden, Angreb, Storm; Opbrud, Reiſe, Marſch, Tog, *expeditio*; *ἔγχεος ὁρμή*, Spydets Fart el. Hurtighed; *πυρὸς ὁρμή*, Ildens Magt, *Il.*; 2) *transl.*, den første Bevægelſe i Sielen, heftig Attraa el. Stræben; *μιᾷ ὁρμῇ*, eenſtemmigen, *Xen.*; *εἰς ὁρμὴν τοῦ τὰ δέοντα ποιεῖν προτρέψαι*, at indgive, opvække Mod og Lyſt dertil, *Dem.*; ſild. beſ. ſandſelig Drift, Inſtinct, Sandſelighed, *oppon.* den af Fornuften ledede frie Villie.

**ὁρμηδόν*, *adv.*, med Heftighed, uregierligen; — *ὅρμημα, τό*, egentl. Gienſtanden for en Attraa el. Anſtrængelſe; *Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε*, *Il.* 2, 356, rimel. Grækernes Anſtrængelſer og Lidelſer, *Ἑλένης ἕνεκα*, for hendes Skyld; dog efter nogle, Helenes voldſomme Bortførelſe og Kummer; — *ὁρμητήριον, τό*, Middel, Tilſkyndelſe el. Opmuntring; – 2) ſædv. det Sted el. Punkt, hvorudfra Feltherren opererer imod Fienden, ſee u. *ὁρμάω* Bem. 3; – 3) *transl.*, Anledning, Leilighed til noget, *τινός*; o. — *ὁρμητίας, ου, ὁ*, o. *ὁρμητικός*, 3, *adv.* *-κῶς*, ſom har ſtærk Drift el. Tilbøielighed; heftig, hidſig, uregierlig; *ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τι*, at attraae noget heftigen; – (af *ὁρμάω*).

† *ὁρμιά, ἡ*, (*ὅρμος*) en af Haar flettet Anglesnor; df. — *ὁρμιεύω*, angler, er – *ὁρμιευτής, οῦ, ὁ*, ſom fiſker med Angel, Angelfiſker; o. — *ὁρμιηβόλος*, 2, (*βάλλω*) ſom udkaſter Anglesnoren, ſom angler. — *ὁρμίζω*, *f. ίσω*, (*ὅρμος* Bem. 2) *ναῦν*, bringer Skibet i Havn; men *Il.* 14, 77, *Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν*, vi ville ankre paa Dybet, (*εὐναί* h. *Hom.* ſ. d. ſild. *ἀγκύραι*); *in med.*, lander, kaſter Anker; *ὡρμίσατο ἐς τὸν ποταμόν*, løb op i Floden, *Xen.*; *πρὸς τὴν γῆν ὁρμισθείς*, *id.*; 2) *transl.*, bringer i Sikkerhed; ſtiller faſt og ſikker, befæſter; *pass.*, *μὴ ἐκ τύχης ὡρμισμένοι*, uafhængige af Lykken, *Eur.*

ὅρμινον, τό, ogſ. *ὅρμινος, ὁ*, et Slags Salvie; df. — *ὁρμινώδης*, 2, (*εἶδος*) ſom har Liighed med Salvie. — *ὅρμισις, ἡ*, Handlingen *ὁρμίζειν*; *a)* at føre Skibet i Havn, Ankren, Landing; *b)* af *med.*, at ligge for Anker; *c) transl.*, at bringe i Sikkerhed el. til Ro; at være i Sikkerhed. — *ὁρμίσκος, ὁ*, *dim.* af *ὅρμος*, lidet Halsbaand. — *ὅρμισμα, τό*, = *ὅρμος* Bem. 2; o. — *ὁρμιστηρία, ἡ*, Line, Kiæde, hvorved noget holdes faſt el. i Veiret; (af *ὁρμίζω*). —

ὁρμοδωτήρ, ῆρος, ὁ, (ὅρμος, δίδωμι) bringende i Havn, en Lods.

ὅρμος, ὁ, Snor, Kiæde, bes. Halsbaand, *Hom.*; στεφάνων ὅρμος, Rad el. Snor af Krandse, *Pind.*; *b)* Runddands, hvori Drenge og Piger danne ligesom en Kiæde; 2) Ankerplads, Red, Bugt, *statio navalis*; *b)* bes. det Sted i Havnen, hvor Skibet giøres fast og hvor man gaaer ombord; *c)* *transl.*, Tilflugtssted; (rimel. i begge Bem. af εἴρω, *sero*, knytter; *Buttm.* udleder Bem. 2 af ὄρνυμι).

ὀρνāπέτιον, τό, *boeot.* f. ὄρνεον, *Ar.* — * ὀρνεάζομαι, fanger Fugle; 2) seer i Veiret ligesom en Fuglefænger; — ὀρνεăκός, 3, af Fugle; hørende til Fugle; — ὀρνεόβρωτος, 2, (βιβρώσκω) opædt af Fugle; — ὀρνεοθηρευτικός, 3, (θηρεύω) hørende, skikket til at fange Fugle; — ὀρνεόμαντις, εως, ὁ, (μάντις) Fugleprophet, *augur, auspex*; - ὀρνεομιγής, 2, o. ὀρνεόμικτος, 2, (μίγνυμι) blandet med Fuglegestalt, halv Fugl, halv Menneske, o. dl.; o. — ὀρνεόμορφος, 2, (μορφή) med el. af Fuglegestalt; - (af flgd.).

† ὄρνεον, τό, = ὄρνις, en Fugl, *Il.*; 2) τὰ ὄρνεα, Fuglemarked; df. — ὀρνεοπωλεῖον, τό, Sted, hvor Fugle sælges; af — ὀρνεοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) Fuglehandler; — ὀρνεοσκοπέω, er - ὀρνεοσκόπος, 2, = ὀρνιθοσκόπος; df. — ὀρνεοσκοπία, ἡ, = ὀρνιθοσκοπία; — ὀρνεοτρόφος, 2, = ὀρνιθοτρόφος; — ὀρνεόφοιτος, 2, (φοιτάω) betraadt, besøgt af Fugle; — ὀρνεόω, = ὀρνιθόω, *inc.*; o. — ὀρνεώδης, 2, (εἶδος) som ligner Fugle.

* ὀρνīθαγρευτής, οῦ, ὁ, (ἀγρεύω) Fuglejæger; — ὀρνīθάριον, τό, *dim.* af ὄρνις, liden Fugl; — ὀρνίθαρχος, 2, (ἀρχός) Fuglenes Fyrste el. Forstander, *Ar.*; — ὀρνīθεία, ἡ, (ὀρνιθεύω) Fuglefangst; 2) (ὀρνιθεύομαι) Jagttagelse af Fuglenes Flugt; Skrig, o. dl., for at spaae deraf; — ὀρνίθειος, 3, *poët.* ogs. ὀρνίθεος, 2, af Fugle, hørende til, lignende Fugle; τὸ ὀρνιθεῖον, Sted, hvor Fugle opholde sig; o. — ὀρνīθευτής, οῦ, ὁ, Fuglefænger; af — ὀρνιθεύω; fanger Fugle; 2) *in med.*, ὀρνιθεύομαι, som οἰωνίζομαι, iagttager Fuglenes Flugt og Skrig for at spaae deraf; - (af ὄρνις).

* ὀρνīθιακός, 3, hørende til Fugle el. til Høns; — ὀρνīθίας, ου, ὁ, ὀρνιθίαι ἄνεμοι, Nordenvinde om Foraaret, hvormed Trækfuglene komme, *Ar.*; χειμὼν ὀρνιθίας, Storm, som skrækker Fuglene, *id.*; 2) en Fuglehandler; — ὀρνīθικός, 3, tilkommende, egnende Fugle; — ὀρνίθιον, τό, *dim.* af ὄρνις, liden Fugl el. Høne; — ὀρνίθιος, 3, = ὀρνίθειος; — ὀρνιθοβοσκεῖον, τό, Sted, hvor Fugle holdes el. opfødes; af — ὀρνιθοβόσκος, 2, (βόσκω) som holder, fører, opføder Fugle el. Høns; — ὀρνιθόγαλον, τό, (γάλα) Fuglemelk, etslags Vært; — ὀρνīθογενής, 2, = ὀρνιθόγονος; — ὀρνιθογνώμων, ονος, 2, (γνώμη) som kiender Fugle; — ὀρνīθογονία, ἡ, Fugles Opelskning; 2) Yngel af Høns; af — ὀρνīθόγονος, 2, (γονή) avlet af Fugle, nedstammende derfra; o. — ὀρνīθοειδής, 2, (εἶδος) som ligner Fugle; som ligner Høns; - (af ὄρνις).

ὀρνīθο-θήρα, ἡ, Fuglejagt, Fuglefangst; df. — ὀρνīθοθηράω, er - ὀρνιθοθήρας, ου, ὁ, Fuglefænger; — ὀρνīθοθηρευτικός, 3, (θηρεύω) hørende til Fuglefangst; ἡ ὀρνιθοθηρευτική, *sc.* τέχνη, Fuglefængerens Kunst; — ὀρνιθοθηρία, ἡ, = ὀρνιθοθήρα; — ὀρνιθο-κάπηλος, ὁ, Fuglehandler. — ὀρνιθοκομεῖον, τό, o. ὀρνιθοκόμος, 2, (κομέω) = ὀρνιθοβοσκεῖον, *etc.*; — ὀρνιθοκόος, 2, (κοέω) som kiender, som udtyder Fuglenes Flugt og Skrig; — ὀρνιθοκρίτης, ου, ὁ (κρίνω) som bedømmer, udtyder Varsler af Fugle; — ὀρνιθολόγος, 2, (λέγω) talende om, afhandlende Fugle; — ὀρνιθολόχος, 2, (λοχάω) udspeidende, lurende paa Fugle; — ὀρνιθομανέω, er - ὀρνιθομανής, 2, (μαίνομαι) som elsker Fugle med Lidenskab; df. — ὀρνιθομανία, ἡ, lidenskabelig Kiærlighed til Fugle; o. — ὀρνιθόμορφος, 2, (μορφή) med Fuglegestalt; - (af ὄρνις).

ὀρνιθόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) avlet af Fugle; ung Fugl; 2) som ligner Fugle; — ὀρνιθο-πέδη, ἡ, Fuglesnare; — ὀρνιθοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) Fuglehandler; — ὀρνιθοσκοπέω, er - ὀρνιθοσκόπος, 2, (σκοπέω) som iagttager Fuglenes Flugt og Skrig for at spaae deraf, *augur, auspex*; — ὀρνιθοτροφεῖον, τό, Fugle- el. Hønsehuus; af — ὀρνιθοτροφέω, er - ὀρνιθοτρόφος, 2, (τρέφω) som fører, nærer, holder Fugle el. Høns; - denne Handling, ὀρνιθοτροφία, ἡ; — ὀρνιθοφάγος, 2, (φαγεῖν) ædende Fugle el. Høns; — ὀρνιθοφυής, 2, (φυή) med Fuglegestalt; 2) = ὀρνιθόγονος; — ὀρνιθόω, giør til Fugl, forandrer til Fugl; — ὀρνιθώδης, 2, *ctr.* f. ὀρνιθοειδής; o. — ὀρνιθών, ῶνος, ὁ, Fugle- el. Hønsehuus, Hønsegaard, o. dl.; - (af ὄρνις). — ὄρνιξ, *inus.*, df. *dor. gen.* ὄρνīχος, *etc.*, see u. ὄρνις. — ὄρνιος, 2, *poët.* f. ὀρνίθειος.

ὄρνις, ὁ, o. ἡ, *gen.* ὄρνῑθος, *acc.* ὄρνιθα o. ὄρνιν; *pl. nom.* ὄρνιθες, o. efter Analogie af πόλις, ὄρνεις, ὀρνέων, *acc.* ὄρνεις o. ὄρνις; desuden *dor.* af *nom. inus.* ὄρνιξ, *gen.* ὄρνῑχος, *etc.*; – Fugl; *in pl. att.* ogs. Fuglemarked; ligel. bes. *att.* ὁ ὄρνις, Hanen, ἡ ὄρνις, Hønen; Μοισᾶν (Μουσῶν) ὄρνιθες, hede Digterne, *Theocr.* 7, 47; ὀρνίθων γάλα, Melk af Fugle, siges de at faae, for hvilke alting lykkes over Forventning; – 2) Fugl, af hvis Flugt og Skrig man spaaer, ὄρνις δεξιός, ἀριστερός, κακός, *Hom.*; df. *transl.*, *a)* Varsel, som tages af Fuglenes Flugt og Skrig, *augurium*, *auspicium*; *b)* alm. Forvarsel, ogs. enhver Ting, hvoraf man tager Varsler; see *Ar. Av.* 719, flgd.; – (rimel. af ὄρνυμι); – [*in nom.* o. *acc.* ι *anc.*, ellers ι *long.* dog ogs. i Sammens. ι *anc.*]. — ὀρνιχολόχος, 2, *dor.* f. ὀρνιθολόχος. — ὄρνιχος, *dor.* f. ὄρνιθος, *gen.* af *inus.* ὄρνιξ f. ὄρνις.

ὄρνῡμι, o. ὀρνύω, *f.* ὄρσω, *aor.* ὦρσα; *in med.* ὄρνυμαι, 3 *fut.* 2 ὀρεῖται, *Il.* 20, 140, dog m. *lect. var.* ὄρηται som *aor. conj.*; *aor.* ὠρόμην, ὤρετο o. ὦρτο, *inf.* ὄρθαι, *part.* ὀρμενος, *imperat.* ὄρσο o. ὄρσεο; *pf. m. intr.* Bem. ὄρωρα, ligel. 3 *pass.* ὀρώρεται, *conj.* ὀρώρηται; derimod er ὤρορεν, 3 *aor.* redupl. m. *transit.* Bem. efter Analogie af ἤγαγεν; – endel. mærkes Formerne ὀρέοντο, som af ὀρέομαι, o. ὄρονται, ὄροντο, som af ὄρομαι; — 1) sætter i Bevægelse, lader staae op, jager op, ἐξ εὐνῆς, *Il.*; – *b)* opmuntrer, ophidser, tilskynder, bringer i Lidenskab, opbringer, ἐπί τινι, imod nogen, *Il.*, ogs. τινά τινι; – *c)* opvækker, volder, afstedkommer, πόλεμον, φόβον, ἔριν, o. dl.; — 2) *in med.* o. *in pf.* 2 ὄρωρα, kommer i Bevægelse, bevæger mig; εἰσόκε μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ, røre sig, *Il.*; bes. *in imperat. præs.* o. *aor.* ὄρνυθι, ὄρσο, ὄρσεο, *jon. ctr.* ὄρσευ, rør dig! nu frisk! som ἄγε o. ἴθι, *Hom.*; – staaer op, reiser mig, begynder paa noget, laver mig til, h. *Hom.* ofte *c. inf.*, *ex.* ἔργον ῥέξαι, at forrette et Arbeide, ogs. *c. part.*, *ex.* ὄρσο κίων, for at gaae til Sængs; – *b)* gaaer løs paa nogen, ἐπί τινα, angriber nogen; men ὀρέοντο, *absol.*, ilede, stormede, skyndte sig, *Il.*; *transl.* om Sindet, θυμός, νόος, μένος, bruser op, bevæges heftigen; – *c)* opstaaer, bliver til, som *orior*; bes. *in pf.* 2 ὄρωρα, er opstaaen, er tilstede, er til; πῦρ ὀρμενον, opstaaen el. brændende Ild; – hertil henfører *Buttm.* ogs. *Od.* 14, 104, ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται, ligesom ogs. et Scholion har den Forkl. ἐῤῥωμένως συνέπονται, følge rask, d. e. passe paa; jf. *Od.* 3, 471; see ogs. ὄρομαι; – (af *inus.* ὄρω, hvf. ogs. ὀρίνω, ὁρμή, *etc.*, rimel. ogs. ὄρνις, ορος, ὀρθός, ὄρθρος, ὄρχος, o. fl., ligel. *orior* o. *hortor*).

ὀρνύφιον, τό, *dim.* af ὄρνις. — ὀροβάγχη, ἡ, (ὄροβος, ἄγχω) etslags Ukrud, som qvæler Væxten ὄραβος. — ὀροβάδες, αἱ, = ὀρειβάδες. — ὀρόβακχος, ὁ, Frugten af παλίουρος. — *ὀροβιαῖος, 3, af Størrelse som en Ert; — ὀροβίας, ου, ὁ, der ligner en Ert; — ὀροβίζω, feder med Erter; — ὀρόβινος, 3, giort af Erter; — ὀρόβιον, τό, *dim.* af ὄροβος; — ὀροβίτης, ου, ὁ, *fem.* -βῖτις, ιδος, der ligner en Ert, af Størrelse som en Ert; o. — ὀροβοειδής, 2, (εἶδος) af Udseende el. Slags som en Ert; af — ὄροβος, ὁ, etslags Ert, *ervum*, Fugleert, Vikke; ogs. den Plante, hvorpaa den voxer; df. — ὀροβοφαγέω, (φαγεῖν) spiser Erter; o. — ὀροβώδης, 2, *ctr.* f. ὀροβοειδής.

ὀρογενής, 2, (ὄρος, γένος) født el. opstaaen paa Grændsen. — ὄρογκοι, οἱ, o. ὀρόγκη, τά, Bierghøie, Biergspidser, *Alexandr.* o. sild.; (skal være af ὄρος o. ὄγκος). — ὀρόγυια, ἡ, *poët.* f. ὀργυιά, *Pind.* — ὀροδαμνίς, ιδος, ἡ, *dim.* af - ὀρόδαμνος, ὁ, *ctr.* ὀράμνος, Green, Qvist; o. — ὀροδεμνιάδες, ων, αἱ, (δέμνιον) som ligge, ere leirede, boe paa Biergene, *epith.* til Biergnympherne; (af ὄρος), — ὁροθεσία, ἡ, s. ὁροθέσια, τά, Grændsebestemmelse, den trukne el. satte Grændse; af — ὁροθετέω, er - ὁροθέτης, ου, ὁ, (ὅρος, τίθημι) som sætter en Grændse, som giør en Grændsebestemmelse.

ὀροθύνω, = ὄρνυμι, sætter i Bevægelse, ophidser, tilskynder; opvækker, ἀέλλας, ἐναύλους, *Hom.*; (uden Sammens. forlænget af ὄρω). — ὀροιτύπος, 2, = ὀρειτύπος. — ὀρο-κάρυον, τό, Biergnød, en Træart h. *Strabo*; o. — ὀροκτύπος, 2, (κτυπέω) larmende, brusende paa el. igiennem Biergene; (af ὄρος). — ὄρομαι, hvf. ὄρονται, ὄροντο h. *Hom.*, henføre nogle til οὖρος, ὁράω, m. Bem. vogter; see ὄρνυμι *in fin.* — ὀρομᾶλίδες, αἱ, *dor.* f. ὀρομηλίδες, (μῆλον) etslags Biergæbler el. vilde Æbler, *Theocr.*; o. — ὀροπέδιον, τό, (πεδίον) Biergflade; (af ὄρος). — ὀροπύγιον, τό = ὀῤῥοπύγιον.

ὄρος, εος, τό, *jon.* οὖρος, Bierg, Høi, Biergstrækning; (rimel. besl. m. ὄρω, ὄρνυμι, altsaa egentl. som hæver sig i Veiret). — ὀρός, ὁ, = ὀῤῥός. — ὅρος, ὁ, Grændse, Grændsesteen (h. *Hom. jon.* οὖρος); *b)* alm. Mærke; bes. Mærke, som paaheftes et Huus el. Grundstykke, som

er pantsat; – 2) *transl.*, *a)* Maal, Hensigt, *ἑνὰ ὅρον θέμενος c. inf.*, sættende sig dette ene Formaal, *Dem.*; *b)* Regel, Rettesnor; *c)* et Begrebs Bestemmelse el. Definition; (df. pleier man at aflede d. lat. *sors*, ligesom *sulcus* af *ὁλκός*).

ὀρός, ὁ, Valle, Melkevalle, *serum*, *Od.*; *b)* det vandagtige i Blodet, Blodvand; ligel. Tiærevand, ellers *ὀρόπισσα*; skrives sild. ogs. *ὀῤῥός*; 2) det brede Træ, hvorpaa man trykker ved at presse Druer og Oliver. — *ὀροσάγγαι, ῶν, οἱ*, Kongens Velgiorere, hos Perserne. — *ὀροσπίζης, ου, ὁ*, (*ὄρος, σπίζα*) Biergfinke. — *ὀροτύπος*, 2, = *ὀρειτύπος*. — *ὄρουσις, ἡ*, = *ὅρμησις, ὁρμή*, bes. h. Stoikerne f. *φορὰ διανοίας ἐπὶ τὸ μέλλον*; af — *ὀρούω*, = *ὄρνυμαι*, hæver mig, bryder el. styrter frem med Heftighed, *εἴς s. πρός τι*, imod noget, ogs. *ἐπί τινι*, men *ἀπό s. ἔκ τινος*, fra et Sted; 2) sild. alm. hæver mig el. rager i Veiret; (besl. m. *ὄρνυμι*).

†*ὀροφή, ἡ*, (*ἐρέφω*) Loftet i et Værelse, *Od.*; alm. Tag; *in pl. αἱ ὀροφαί*, Sparreværket, *contignationes*; 2) alm. ethvert bedækket Sted; df. — *ὀροφηφάγος*, 2, (*φαγεῖν*) fortærende, forstyrrende Taget; — *ὀροφηφόρος*, 2, (*φέρω*) bærende et Tag el. Dække, om Skildpadden; — *ὀροφίας, ου, ὁ, μῦς*, Huusmuus, *ὄφις*, Huusslange; o. — *ὀροφικός*, 3, af Taget, hørende til Taget. — *ὀρόφινος*, 3, (*ὄροφος*) giort af Rør, bedækket med Rør. — *ὀροφοιτάω*, o. *ὀροφοίτης, ου, ὁ*, = *ὀρειφοιτάω*, etc.

ὄροφος, ὁ, (*ἐρέφω*) Rør, hvormed Huse tækkes el. Lofte berøres; 2) alm. Tag, Loft; df. — *ὀροφόω*, tækker, forsyner med et Tag; df. — *ὀρόφωμα, τό*, Tag, Dække, Loft; — *ὀρόφωσις, ἡ*, Tækken, Forsynen med et Tag; o. — *ὀροφωτός*, 3, tækket, forsynet med et Tag, Loft, Dække. — *ὄροχθοι, οἱ*, = *ὄροχχοι*. — *ὀρόω*, poët. f. *ὁράω*, *Hom.* — *ὄρπαξ, ᾶκος, ὁ*, *dor.* f. *ὄρπηξ*. — *ὄρπετον, τό*, *æol.* f. *ἑρπετόν*. — *ὄρπηξ, ηκος, ὁ*, *att.* *ὄρπηξ*, ungt Skud, ung Green; alm. Green, Qvist; *b)* af Ligheden: Hyrdestav, *Hes.*; Landse, *Eur.*; *c)* *transl.*, Skud, Afkom; (skal være af *ὄρω*, ligesom f. *ὀρόπηξ*, efter nogle besl. m. *ἅρπη*).

ὀῤῥόπισσα, ἡ, (*πίσσα*) Tiærevand; o. — *ὀῤῥοποσία*, o. *ὀῤῥοποτία, ἡ*, at drikke Valle; af — *ὀῤῥοποτέω*, (*πίνω*) drikker Valle; (af *ὀῤῥός, ὀρός*). — *ὀῤῥοπύγιον, τό*, (*ὄῤῥος, πυγή*) h. Fuglene, de opstaaende Rumpefiædre; h. Fiskene, Rumpefinne; df. — *ὀῤῥοπυγόστικτος*, 2, (*στίζω*) med brogede Rumpefiædre. — *ὀῤῥός, ὁ*, = *ὀρός*, Valle. — *ὄῤῥος, ὁ*, ogs. *ὄρος*, egentl. Enden paa Rumpebenet, hvorved Dyrenes Hale er befæstet; alm. Hale, Rumpe; (df. *οὐρά*, rimel. ogs. *οὖρον*, *urina*; jf. ogs. *ὀῤῥωδέω*).

ὀῤῥόω, (*ὀῤῥός*) gior el. forvandler til Valle. — *ὀῤῥωδέω*, frygter, bliver ræd el. bange, *τί*, for noget; (skal være af *ὄῤῥος* o. *δέος*, fordi Dyrene, naar de frygte, bøie Halen ind under Bugen; bedre ligesom d. besl. *horreo*, *horresco*, Efterligning af en Naturlyd, som udtrykker Gysen; df. — *ὀῤῥωδής*, 2, *adv.* *-δέως*, ræd, frygtsom, bange. — *ὀῤῥώδης*, 2, (*ὀῤῥός, εἶδος*) som ligner Valle. — *ὀῤῥωδία, ἡ*, (*ὀῤῥωδέω*) Frygt, Frygtsomhed.

ὄρσας, *part. aor. act.*; – *ὀρσάσκε*, *ep.* f. *ὦρσε*, 3 *sing. aor. act.*; o. – *ὄρσεο*, *ὄρσευ*, ogs. *ὄρσο*, *imperat. aor. med.*, af – *ὄρνυμι*; *Hom.* — **ὀρσιγύναιξ*, (*γυνή*) *nom. inus.*, df. *acc.* *ὀρσιγύναικα*, *epith.* til Bacchus, som sætter Qvinder i Bevægelse; — *ὀρσίκτυπος*, 2, (*κτύπος*) opvækkende Larm; *Ζεὺς ὀρσίκτ.*, Tordneren; — *ὀρσινεφής*, 2, (*νέφος*) drivende, samlende Skyer; — *ὀρσιπετής*, 2, (*πέτομαι*) flyvende høit; — *ὀρσίπους, ποδος, ὁ, ἡ*, (*πούς*) hævende Foden, rask paa Benene; *ὀρσίπους βοή*, Skrig, som sætter Fødderne i Bevægelse; o. — *ὀρσίτης, ου, ὁ*, etslags Dands paa Kreta; – (af *ὄρνυμι, ὄρσω*). — *ὄρσο*, *imperat. aor. med.* til *ὄρνυμι*, staae op! reis dig! *Hom.*

ὀρσοδάκνη, ἡ, (*ὀρσός, δάκνω*) etslags Insect, som afbider Plantespiren. — *ὀρσοθύρη, ἡ*, (*ὄρνυμι, θύρα*) rimel. etslags høi Dør, hvortil en Trappe fører, *Od.* 22, 126. — *ὀρσολοπεύω*, o. *-λοπέω*, forstyrrer, forvirrer; *θυμὸς ὀρσολοπεῖται*, foruroliges, ængstes, *Æsch.*; alm. krænker, angriber; af — *ὀρσόλοπος*, 2, tilbøielig til Angreb, krigersk, stormende, *epith.* til Ares; (rimel. af *ὄρνυμι, ὄρσω*, uden Sammens. m. *λοπός, λόφος*). — *ὀρσός, οῦ, ὁ*, ungt Skud; Green, Qvist, Spire; 2) *transl.*, ungt Dyr; (af *ὄρνυμι, ὄρσω*, el. Biform af *ὄρος*). — *ὀρσοτριαίνης, ου, ὁ*, (*τρίαινα*) som bevæger, svinger Treforken, *Pind.*; o. — *ὀρσύδρα, ἡ*, (*ὕδωρ*) Vandrør; (af *ὄρνυμι*). — *ὄρσω*, *fut.* til *ὄρνυμι*.

ὀρτάζω, *jon.* f. *ἑορτάζω*, *Herod.* — *ὀρταλίζω*, hopper og springer, er overgiven som et ungt Dyr; af — *ὀρταλίς, ίδος, ἡ*, oprindel. *dor.* f. *νεοσσός, σκύμνος*, ungt Dyr, ung Fugl, *pullus*, bes. Kylling, Høne; ogs. *ὀρταλιχεύς, ὁ*, o. *ὀρτάλιχος, ὁ*; (rimel. af *ὄρνυμι*, o. besl. m. *ὄρνις*). — *ὀρτή, ἡ*, *jon.* f. *ἑορτή*,

Herod. — ὀρτύγιον, τό, *dim.* af ὄρτυξ. — *ὀρτυγοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) Vagteljæger. — ὀρτυγοκόμπος, 2, = ὀρτυγοκόπος, (m. indskudt μ); — ὀρτυγοκοπέω, er - ὀρτυγοκόπος, 2, (κόπτω) som slaaer efter Vagtler; df. — ὀρτυγοκοπία, ἡ, at slaae efter Vagtler, etslags Ungdomsleg i Athenen; df. - ὀρτυγοκοπικός, 3, hørende, skikket til denne Leg; - (af ὄρτυξ).

*ὀρτυγομάνια, ἡ, (μαίνομαι) umaadelig Kiærlighed til Vagtler; — ὀρτυγομήτρα, ἡ, (μήτηρ) Vagtelmoder; — ὀρτυγοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger Vagtler; o. — ὀρτυγοτροφεῖον, τό, Sted, hvor Vagtler holdes; af - ὀρτυγοτροφέω, er - ὀρτυγοτρόφος, 2, (τρέφω) som føder el. holder Vagtler; af — ὄρτυξ, ὔγος, ὁ, Vagtel, *coturnix*; 2) etslags Vært; (rimel. besl. m. ὄρνις, ὀρταλίς).

ὀρύα, ἡ, = χορδή, Tarm. — ὀρῠγάνω, o. ὀρυγγάνω, = ἐρεύγω. — ὀρῡγάνω, ὀρύγω, [ῡ] = ὠρύω; - 2) ὀρῠγάνω, ὀρύγω, [ῠ], = ὀρύσσω. — ὄρυγγος, ὁ, ogs. ἤρυγγος, Gedebukkens Skæg. — ὀρῠγή, ἡ, (ὀρύσσω) = ὀρυχή. — ὀρύγιον, τό, *dim.* af ὄρυξ. — ὄρυγμα, τό, (ὀρύσσω) Grube, Grøft; ogs. som βάραθρον, Grube, hvori Forbrydere nedstyrtes. — ὀρυγμαδός, ὁ, sild. Form f. ὀρυμαγδός. — ὀρυγμάτιον, τό, *dim.* af ὄρυγμα. — ὀρυγμός, ὁ, alene h. *gramm.* som Stamord til ὀρυγμαδός. — ὄρυγξ, υγγος, ὁ, = ὄρυξ. — ὀρύγω, = ὀρύχω, ὀρύσσω; [ῠ].

ὄρυζα, ἡ, o. ὄρυζον, τό, Riis, som Plante og Frugt; df. — ὀρυζοτροφέω, (τρέφω) føder, nærer med Riis. — ὀρυκτή, ἡ, = ὄρυγμα, Grube, *inc.* — ὀρυκτήρ, ῆρος, o. ὀρύκτης, ου, ὁ, den Gravende, en Graver; df. *a)* spidst Jern til at grave el. bore med, som ὄρυξ; *b)* Plovjernet; ogs. den dermed gravede Fure; o. — ὀρυκτός, 3, gravet, *Il.*; til at grave; (af ὀρύσσω). — ὀρῠμαγδός, ὁ, Støi, Larm, Brusen, Vaabengny; alm. enhver uartikuleret el. forvirret Lyd, *ex.* ῥέων μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ, om en Biergstrøm; ὀρυμαγδὸς δρυτόμων, Larmen af Skovhuggere, *Hom.*; (af ὀρύγω, ὀρυγμός, ὠρύω, besl. m. ἀράσσω).

ὄρυξ, ὔγος, ὁ, spidst Jern til at grave el. bore med, bes. som Steenhuggerværktøi, Meisel, Gravstikke, o. dl.; 2) etslags Ged i Libyen, af dens spidse Horn; 3) etslags Hvalfisk, rimel. Spæckhiørningen, *orca*; o. — ὄρυξις, ἡ, Graven, Boren, Indgraven; af — ὀρύσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, *pf. att.* ὀρώρυχα, *Xen.*, graver, τάφρον, βόθρον, *Hom.*; udgraver, opgraver, μῶλυ, *Od.*; indgraver, indhugger i Steen el. Jern, *Xen.*; *pf. att.* ὀρώρυχα bortkaster ofte Reduplicationen; h. *Herod.* findes baade ὀρώρυκτο o. ὤρυκτο, som 3 *plqapf.*; (rimel. besl. m. ἀράσσω, ῥήσσω); df. — ὀρυχή, ἡ, = ὄρυξις. — ὀρύχω, = ὀρύσσω.

ὀρφᾰκίνης, ου, ὁ, den unge Fisk ὀρφός. — *ὀρφάνευμα, τό, forældreløs Tilstand; af — ὀρφᾰνεύω, sørger for, pleier forældreløse Børn; 2) *in med.*, er faderløs el. forældreløs, forsørges som en saadan; — ὀρφᾰνία, ἡ, forældreløs el. forladt Tilstand; alm. Mangel, Undværelse; — ὀρφανίζω, sætter i en forældreløs el. forladt Tilstand; alm. fraraner, fratager nogen noget, τινά τινος, *Pind.*; o. — ὀρφανικός, 3, o. ὀρφάνιος, 2, hørende til, vedkommende et faderløst Barn; 2) forældreløs, faderløs, παῖς, *Il*; men ἦμαρ ὀρφανικόν, den Dag, da nogen mister sine Forældre; alm. forældreløs Tilstand; - (af ὀρφανός.)

ὀρφᾰνιστής, οῦ, ὁ, (ὀρφανίζω) Pleiefader, Formynder for forældreløse Børn, *Soph.* — †ὀρφᾰνός, 3, ogs. 2, forældreløs, faderløs; ὀρφανὰ τέκνα, *Hes.*; *b)* fra *Pind.* alm. berøvet, undværende, manglende, ἑταίρων, Staldbrødre; ὀρφανοὶ ὕβριος, uden Overmod; ὀρφανοὶ γενεᾶς, uden Børn el. Afkom; (sild. forkortet Form er ὀρφός, hvf. d. lat. *orbus*; besl. m. ὀρφνή, ὀρφνός); df. — ὀρφανοτροφεῖον, τό, Vaisenhuus; af — ὀρφανοτροφέω, er - ὀρφανοτρόφος, 2, (τρέφω) ernærende, underholdende forældreløse Børn; — ὀρφανο-φύλαξ, ακος, ὁ, som har Opsyn med forældreløse Børn; i Athenen vare Ὀρφανοφύλακες, Embedsmænd, som paa det Offentliges Vegne sørgede for de Børn, hvis Fædre vare faldne i Krigen, forvaltede deres Formue, o. s. v.; o. — ὀρφανόω, = ὀρφανίζω, sild.

ὀρφέες, οἱ, *pl. metapl.* af ὀρφός. — Ὀρφεοτελεστής, οῦ, ὁ, (τελέω) som indvier i de orpheiske Mysterier; o. — Ὀρφικός, 3, hørende til - Ὀρφεύς, έως, ὁ, Orpheus. — ὄρφιον, τό, *dim.* af ὀρφός. — ὀρφίσκος, ὁ, etslags Sofisk, ogs. κίχλη. — ὀρφναῖος, 3, mørk, dunkel, sort, *epith.* til Natten, *Hom.*; sild. ogs. *absol.* ἡ ὀρφναία, ὀρφναίη, *sc.* νύξ, den mørke Nat; 2) natlig, om Natten; ὀρφναῖον πῦρ, *Æsch.*; af — ὄρφνη, ἡ, Mørke, Dunkelhed; bes. Nattens Mørke, Nat; *transl.*, Sorg, Kummer, Ulykke; (besl. m. ὀρφνός, ὀρφός, ὀρφανός).

ὀρφνήεις, εσσα, εν, *poët.* f. ὀρφνός; o. — ὀρφνηθεν, *adv.*, ud af Mørket, ud af Natten; (af ὄρφνη). — ὄρφνῐνος, 3, = ὀρφνός; bes. ὄρφνινον χρῶμα, etslags mørkeblaa el. mørkebruun Farve,

som falder stærkt i det Sorte; ogs. etslags mørk Purpurfarve, *Xen.* — ὄρφνιος, 2, = ὀρφνός. — ὀρφνίτης, ου, ὁ, = ὀρφανός. — ὀρφνός, 3, mørk, dunkel, sort; med en mørk, mørkeblaa, mørkerød Farve; (besl. m. ὄρφνη, ὀρφός, ὀρφανός, df. d. lat. *furvus*); df. — ὀρφνώδης, 2, (εἶδος) mørkagtig, sortlig. — ὀρφοβότης, ου, ὁ, (βόσκω) = ὀρφανοτρόφις; df. — ὀρφοβοτία, ἡ, forældreløse Børns Opdragelse og Pleie; af — ὀρφός, 3, sild. forkortet Form af ὀρφανός. — ὄρφος, ὁ, *att.* ὀρφῶς, etslags Sofisk. — ὀρφόω, (ὀρφός) = ὀρφανόω, ὀρφανίζω. — ὀρφῶς, ὁ, *att.* f. ὀρφός.

ὀρχάμη, ἡ, h. *Pollux*, skal rimel. være ὀρχάνη, indsluttet Plads med vilde Træer. — ὄρχαμος, ὁ, egentl. den forste i Raden; alm. den første; h. *Hom.* altid ὄρχαμος ἀνδρῶν, ὄρχαμε λαῶν, Folkenes Fører el. Hersker; *att.* ofte f. κορυφαῖος, Chorfører; sild. ogs. *fem.* ὀρχάμη; (besl. m. ἄρχομαι, ἄρχων). — ὀρχάνη, ἡ, (εἴργω, ἕρκος) Hegn, Gierde, f. ἑρκάνη; (besl. m. ὄρχος, ὄρχατος). — ὀρχάς, άδος, ἡ, = frgd. — ὀρχάς, άδος, ἡ, en Olivenart, af dens Lighed med en ὄρχις. — ὄρχατος, ὁ, (ὄρχος) indhegnet og beplantet Plads, en Have; φυτῶν ὄρχατος, Urtehave, *Hom.* — ὀρχείδιον, τό, *dim.* af ὄρχις.

ὀρχέομαι, *f.* ήσομαι, dandser, hopper, springer, *salto*; Διόνυσον, Κύκλωπα ὀρχεῖσθαι, at fremstille i Pantomime; alm. bevæger mig stærkt og let; *c) act.* ὀρχέω, lader dandse el. springe, hæver i Veiret, sild. o. sield.; (rimel. besl. m. ὀρθός, ὄρνυμι; efter nogle ved Bogstavomstilling af χορός). — ὀρχηδόν, *adv.*, (ὄρχος) efter Raden, Mand for Mand, *viritim*, *Herod.* 7, 144.

*ὀρχηθμός, ὁ, *att.* ὀρχησμός, Dandsen, Hoppen, Dands; *b)* sild. bes. pantomimisk Dands; *c)* alm. rask og stærk Bevægelse, Rysten, Zittren, o. dl.; — ὄρχημα, τό, Dands; pantomimisk Fremstilling; — ὄρχησις, ἡ, Dandsen, Dands; alm. rask og stærk Bevægelse; bes. en Pantomimers Kunst og Action; — ὀρχησμός, ὁ, *att.* = ὀρχηθμός; o. — ὀρχηστήρ, ῆρος, o. ὀρχηστής, οῦ, ὁ, en Dandser; κοῦροι ὀρχηστῆρες, *Il.*; sild. bes. pantomimisk Dandser, παντόμιμος; ogs. Dandsemester, *Plato*; 2) som bevæger sig stærkt og heftigt, en Springer; ogs. som *epith.* til Ares; 3) en springende Sofisk, *Opp.*; – (af ὀρχέομαι).

*ὀρχηστικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, tilbøielig til Dands; Ven el. Kiender af Dands; ἡ ὀρχηστική, *sc.* τέχνη, Dandsekunsten, bes. den pantomimiske; — ὀρχηστο-διδάσκαλος, ὁ, (διδάσκω) Dandsemester, som underviser i Pantomimer; — ὀρχηστομανέω, (μαίνομαι) har heftig Tilbøielighed til Dands, bes. til Pantomimer; o. — ὀρχηστοπόλος, ὁ, (πολέω) *poët.* f. ὀρχηστής; – (af ὀρχηστής).

ὀρχήστρα, ἡ, (ὀρχέομαι) Plads til til at dandse paa; df. *transl.*, Tumleplads; *b)* i d. attiske Theater, en halvrund, rummelig Plads, paa hvilken Choret opførte Dandse og bevægede sig; den var ved en ret Linie adskilt fra Scenen, men omkring Halvcirkelen vare Tilskuernes Sæder opførte. — ὀρχήστρια, ἡ, Dandserinde, *fem.* af ὀρχηστήρ. — ὀρχηστρικός, 3, = ὀρχηστικός. — ὀρχήστριον, τό, *dim.* af ὀρχήστρα. — ὀρχηστρίς, ίδος, ἡ, = ὀρχήστρια. — ὀρχηστύς, ύος, ἡ, *jon.* f. ὄρχησις, Dandsen, Dands; *dat. ctr.* ὀρχηστυῖ, *Od.*; [ῡ i *nom.* o. *acc.*, ellers ῠ].

ὀρχίδιον, τό, *dim.* af ὄρχις. — ὀρχίλος, ὁ, etslags Fugl, rimel. Gierdekonge, ellers τροχίλος, βασιλίσκος. — *ὀρχιπεδάω, o. -πεδίζω, berører, tager paa ὀρχίπεδον; — ὀρχι-πέδη, ἡ, egentl. Testikeltvang, df. Uformuenhed til at avle; o. — ὀρχίπεδον, τό, (πέδον) sædv. *in pl.* τὰ ὀρχίπεδα, Pungen; ogs. Testiklerne, *testiculi*; ὀρχίπεδ' ἕλκειν, = ὀρχιπεδᾷν, *Ar.*; af — ὄρχις, ιος o. εως, ὁ; *nom. pl. att.* ὄρχεις, Testikler; 2) etslags Plante med testikelformede Rodknolde; 3) ἡ ὄρχις, ligesom ἡ ὀρχάς, en Olivenart.

ὄρχος, ὁ, (εἴργω, ἕρκος) indhegnet Plads, bes. som er beplantet, df. Have, Viingaard, *Od.*; (nogle forklare ορχος ved en Rad el. Række, bes. af Træer og Viinstokke, og udlede det tilligem. ὄρχαμος af ἄρχομαι s. ἔρχομαι, el. af ὀρθός). — ὀρχοτομέω, (ορχις, τέμνω) kastrerer; df. — ὀρχοτομία, ἡ, Kastrering. — ὄρω, *inus.*, alene som Stamform til flere Tempora af ὄρνυμι, s. m. s. — ὀρώδης, 2, (ὄρος, εἶδος) biergagtig, biergig. — ὀρωρέχαται, ὀρωρέχατο, 3 *pl. pf.* o. *plqupf. pass.* til ὀρέγω, *Hom.* — ὀρώρυχα, *pf. att.* af ὀρύσσω.

ὅς, ἥ, ὅ, *pronom. relat.*, hvilken, hvilket, som, der, *gen.* οὗ, ἧς, *etc.*, *jon.* ogs. ὅου, ἕης, *Hom.*, *dat. pl. fem. ep.* ἧς, o. ᾗσι; (om Brugen af den betonede Artikel, ὅ, ἥ, τό, f. *relat.* ὅς, see u. ὁ, ἡ, τό, I, 2, *in fin.*); – ὅς, ἥ, ὅ, bruges ogs. undert. *a)* f. *pronom. demonstr.* αὐτός, οὗτος, see nedenf. Bem. 4; *b)* f. *pron. poss.* ἐμός, σός, ἑός, see nedenf. Bem. 5; — om ὅς, ἥ, ὅ, bemærkes følgende; 1) – *a)* Relativsætningen sættes undert. med Eftertryk foran den demonstrative, *ex. Il.* 1, 218, 9, 505; ogs. har *relat.* undert. efter sig det Nomen,

hvortil det sigter, *ex.* οὗτός ἐστιν, ὃν εἶδες ἄνδρα; – *b)* ved Attractionen sættes *relat.* i det foregaaende Nomens *gen.* el. *dat.*, istedetfor at styres af sit Verbum i *acc.*, *ex. Il.* 5, 265, hvor *relat.* ἧς har *appositum* ποινήν *in acc.*, ligesom svarende til ἥν – δῶκε; ogs. med udeladt *demonstr.*, *ex.* ἐξ ὧν σὺ ὁμολογεῖς, (f. ἐκ τούτων, ἃ σὺ ὁμ.), ligel. σὺν οἷς μάλιστα φιλεῖς, (f. σὺν τούτοις, οὓς μ. φ.); hertil hører ogs. Udtrykket ἐφ᾽ ᾧ (ἐφ᾽ ᾧ τε) *c. inf.*, med Betingelse, paa Vilkaar, *ex. Herod.* 1, 22, ἐπ᾽ ᾧ τε ξείνους – εἶναι, f. ἐπὶ τούτῳ, ὥ s. ὥ τε, at, see neden, Bem. 3, *c.*; – ligel. *Xen. Anab.* 4, 2, ἐφ᾽ ᾧ μὴ καίειν κώμας; *vid. Thiersch. p.* 684; – *c)* naar tvende Relativsætninger forbindes ved καί, δέ, o. dl., saa har *Hom.* i den anden Sætning *pron. demonstr.* f. *relat.*, *ex. Od.* 1, 71, Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη, (f. καὶ ὅν); el. han udelader *relat.*, *ex. Od.* 2, 54, καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι, (f. καὶ ὅς οἱ κ. ἔ.); – *d) relat.* sættes undert. istedetfor *demonstr.* m. en Hensigts- el. Causalpartikel, *ex, Od.* 15, 458, ὃς ἀγγείλειε γυναικί, for at han skalde –; ligel. θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν οὐδὲν δίδως, at du giver os intet; – *e)* ἔστι sættes h. alle Casus af ὅς for at udtrykke nogen, nogle, *ex.* ἔστιν οἷς οὐχ οὕτως ἔδοξεν, nogle vare ikke af denne Mening; — 2) ὅς, ἥ, ὅ med Partikler: – *a)* ὅς γε, *qui quidem*, indskrænkende, *Soph.*; – *b)* ὃς καί, som ogsaa, som jo, men καὶ ὅς, og som, *id.*; – *c)* ὅς κε, ὅς κεν, *Hom.*, *att.* ὃς ἄν, naar Talen er om det Uvisse, hvo end, hvosomhelst, *lat. quicunque*, oftest *c. conj.*, undert. ogs. *c. ind.* el. *opt.*, see u. ἄν; undert. ogs. f. ἵνα m. *demonstr.*, ligesom *qui* f. *ut*, *ex. Il.* 9, 165, οἵ κε τάχιστα Ἔλθωσι, for at de –; jf. ogs. ὅσπερ, ὅστε, ὅστις; — 3) enkelte Casus af *relat.* sættes ogs. *absol.*; – *a)* οὗ, o. ἐξ οὗ, f. a hvilken Tid; ἔστιν οὗ, undertiden; om Stedet, hvor, ogs. hvorhen, *ex.* οὗ δὴ κατέφυγε, *Xen.*; – *b) dat. sing. fem.* ᾗ, *α)* om Stedet, d. *lat. qua*, hvor, *ep.* sædv. ᾗ ῥα, ᾗ δή; undert. ogs. τῇ –, ᾗ –, derhen, hvorhen; *β)* om Maaden, *ex.* ᾗ θέμις ἐστίν, som det er ret; *γ)* h. *superlat.* forstærkende, *ex.* ᾗ μάλιστα, ᾗ ῥᾷστα, *quam maxime, quam facillime*; h. *compar.* jo; – *c) neutr. relat.* ὅ, (ogs. ὅ ῥα), bruger *Hom.* f. ὅτε o. ὅτι, foran objective Sætninger, u. Bem. at, det at, *ex. Il.* 1, 120, Λεύσσετε – ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ; at den gaaer bort –; jf. *Il.* 16, 120, o. fl.; undert. kan ὅ ogs. opløses ved δι᾽ ὅ, hvorfor, derfor; paa samme Maade bruges ogs. *neutr. pl.* ἅ, o. *dat. sing.* ᾧ, h. *Trag.*; — 4) ὅς, ἥ, ὅ, har endnu h. *Hom.* ofte sin oprindelige demonstrative Bem. som οὗτος, *ex.* Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε –, *Il.* 21, 198; jf. *Od.* 1, 286, o. fl.; bes. ved Delenes Anførelse, *ex. Il.* 11, 536, 7; – *b) att.* bruges alene καὶ ὅς, f. καὶ οὗτος, og denne, i Sætningens Begyndelse, o. ἦ δ᾽ ὅς, ἦ δ᾽ ἥ, sagde han, sagde hun, i Dialogen, jf. ἠμί, o. sild. bes. h. *Dem.* ὃς μέν, ὃς δέ, denne, hiin, igiennem alle Casus; ὃς καὶ ὅς, den og den, *Herod.* 4, 68; — 5) som *pronom. possess.* bruges ὅς, ἥ, ὅ, ei alene f. ἑός, *suus*, *ex. Il.* 15, 58, τὰ ἃ πρὸς δώμαθ᾽ ἱκέσθαι, men ogs. undert. tilsyneladende f. σός, *ex. Od.* 1, 402, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις, o. f. ἐμός, *ex.* φρεσὶν ᾗσιν, *Od.* 13, 320; dog see *Buttm. Lexil.* 1, *p.* 90.

ὅσα, see u. ὅσος Bem. 2, *c.* — * ὁσάκι, o. ὁσάκις, h. *Hom. jon.* ὁσσάκι, *adv.*, hvor ofte, saa ofte som –; — ὁσαπλάσιος, 3, o. ὁσαπλασίων, ονος, 2, hvor mangefold, hvor mange Gange; — ὁσάπους, πόδος, ὁ, ἡ, (πούς) med hvor mange Fødder; — ὁσάτιος, 3, *jon.* ὁσσάτιος, *Il.* 5, 758, *poët.* f. ὅσος; — ὁσαχῆ, *adv.*, paa hvor mange Maader, paa saa mange Maader som –; — ὁσαχόθι, *adv.*, paa hvor mange Steder, paa saa mange Steder som –; ogs. = ὁσάκι; o. — ὁσαχοῦ, *adv.*, = ὁσαχῆ; – (af ὅσος). — ὅσδω, *dor.* f. ὄζω. — ὁσέτειος, o. ὁσέτιος, 2, (ἔτος) aarlig, hvert Aar, *quotannis*; o: — ὁσημέραι, som *adv.* f. ὅσαι ἡμέραι, Dag for Dag, dagligen; (af ὅσος).

ὁσία, ἡ, *jon.* ὁσίη, egentl. *fem.* af ὅσιος, den naturlige, af Guddommen anordnede Ret og Lov, tilligemed alt, hvad derved er helligt el. tilladt; ὁσία ἐστί, det er tilladt; πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος νομίσας, at Tingen var aldeles tilladelig, *Ar.*; – 2) den hellige Tieneste, religiøs Skik, Offring, Ceremonie, *ritus*; ὁσίης ἐπιβῆναι, at foretage den hellige Handling, ὁσίη ἐγένετο, den gik for sig; *b)* bes. ogs. den sidste Ære, som vises Afdøde, jf. d. *lat. justa facere*; *c)* af den tankeløse Ceremonietieneste forklares Udtrykket, ὁσίης ἕνεκα ποιεῖσθαί τι, paa Skromt, alene for Skinnets Skyld, *dicis causa*; 3) meget sild. = ὁσιότης, Fromhed, *pietas*. — ὁσιεύω, = ὁσιόω, *inc.*

ὅσιος, 3, *adv.* ὁσίως, begrundet, helliget, tilladt ved de guddommelige og naturlige Love, overeensstemmende dermed; τὰ ὅσια καὶ δίκαια, guddommelig og menneskelig Ret; derimod ἱερὰ καὶ ὅσια, hvad der tilhører Guder og Mennesker, see nedenf. Bem. 3; ὅσιόν ἐστι, o. ὁσίως ἔχει, det er tilladt, der er intet derimod; 2) sield. om Personer,

from, gudfrygtig; ἱερῶν πατρῴων ὅσιος, som holder Fædrenes Religion, *Æsch.*; 3) om Ting, hellig, ukrænkelig; bes. tilhørende det Offentlige, (*oppon.* det til en Guddom Indviede); ds. offentlig, jf. ovens. ἱερὰ καὶ ὅσια; ds. h. *Ar.* ὅσιον χωρίον, som man tør betræde, som βέβηλον, *profanum*, egentl. *ubi fas est.*

* ὁσιότης, ητος, ἡ, det Hellige, guddommelig Ret og Lov, Religion; 2) Hellighed, Fromhed, Religiositet; — ὁσιουργέω, er - ὁσιουργός, 2, (ἔργον) som forretter hellige el. fromme Værker, som offrer; o. — ὁσιόω, gior hellig, renser, befrier fra en Brøde ved et Renselsesoffer, *expio*; *in med.* στόμα εὔφημον πᾶν ὁσιούσθω, *i. e.* ὅσιον ἐχέτω, holde sig fra vanhellige Ord, *Eur*; *pass.*, τὸν κατιόντα ὁσιοῦσθαι καὶ καθαίρεσθαι, at den (fra Landflygtighed) Tilbagevendte bliver renset ved et Sonoffer, *Dem.*; *b)* ὁσιοῦν τινα τῇ γῇ, at bevise den sidste Ære, at begrave; - (af ὅσιος).

ὀσιριάζω, er hengiven til Osiristienesten; af - Ὄσιρις, ιδος, ὁ, en ægyptisk Guddom. — ὁσίωσις, ἡ, Helligelse, Indvielse, Udsoning, τινός, af noget; o. — ὁσιωτήρ, ῆρος, ὁ, det Offerdyr, som slagtes, naar Præsten er bleven valgt; (af ὁσιόω). — ὄσκαλσις, ἡ, = σκάλσις, *Theophr.* — ὀσμάομαι, som ὀδμάομαι, lugter, sporer; alm. bemærker, bliver vaer, *c. gen.*, *Soph.*; o. — ὀσμάς, άδος, ἡ, etslags vellugtende Plante; af — ὀσμή, ἡ, (ὄζω) *jon.* ὀδμή, Lugt; ds. *a)* Dunst, Uddunstning, Vellugt, ogs. Stank; *b)* hvad der lugter el. giver en Lugt fra sig; *c)* Lugtens Sands.

ὀσμήρης, 2, o. ὀσμηρός, 3, (ὀσμή) lugtende, duftende; vellugtende; stinkende. — ὄσμησις, ἡ, Lugten; Lagt; *inc.*; o. — ὀσμητός, 3, lugtet; til at lugte, lugtende; (af ὀσμάομαι). — ὀσμύλη, ἡ, o. ὀσμύλος, ὁ, etslags Havpolyp med stærk Lugt; — ὀσμύλιον, o. ὀσμυλίδιον, τό, *dim.* af ὀσμύλος; o. — ὀσμώδης, 2, (εἶδος) = ὀσμήρης; - (af ὀσμή).

ὅσος, 3, *ep.* ὅσσος, hvor stor, hvor megen, hvor vid, lang, o. s. v., d. lat. *quantus*; m. d. tilhørende *demonstr.* τόσος, *att.* sædv. τοσοῦτος, kan ὅσος alene oversættes ved som; *in pl.* ὅσοι, alle som, saa mange som, *quotquot*; undert. *c. gen.*, *ex.* ὅσον πένθους, s. ὅσον πένθος, ligel. ὅσοι ἵππων; ὅσος οἷός τε, hvor stor og hvordan, el. hvor skiøn, *Il.* 24, 630; ὅσον χρόνον, ogs. *absol.* ὅσον, o. ἐφ᾽ ὅσον, saa længe som-; men ogs. ἐφ᾽ ὅσον, h. *Hom.* ὅσσον ἔπι, ligesom καθ᾽ ὅσον, ἐς ὅσον, saa vidt som-, for saa vidt som-; ἐν ὅσῳ, medens at -, imidlertid at -; παρ᾽ ὅσον, paa det nær at-, undtagen at-; -*b)* ὅσῳ, h. *compar.*, jo, ogs. som *adject.* h. *superl.* forstærkende, *ex.* ἀπέχθειαι ὅσαι χαλεπώταται, (egentl. som de haardeste neml. ere); - *c)* ὅσος δή, o. ὅσος δήποτε, hvor stor, hvor megen den end mon være, *Herod.*; ὅσος ἄν, hvor stor el. megen end; — 2) som *adv.* bruges *neutr.* ὅσον o. ὅσα, saa meget som, saa vidt el. langt som, saa længe som; ὅσον τε m. Nummets *acc.*, omtrent, *ex.* ὅσον τ᾽ ὄργυιαν; ὅσον τ᾽ ἐπὶ ἥμισυ, omtrent til Hælften, *Od.*; ὅσον μόνον, ὅσον οὐ, *tantum non*, netop ikke, næsten, paa det nærmeste; ὅσον μόνον, ogs. ikkun, kun lidet, ogs. ὅσον ὀλίγον, ὅσον ὅσον; οὐχ ὅσον, ei alene ikke, d. lat. *ne dicam*; ὅσον οὐκ ἤδη, kun ikke allerede, d. e. i al Korthed; - *b)* h. *compar.* o. *superl.* nærmere bestemmende, *ex.* ὅσον βασιλεύτερος, ὅσον ἄριστος, saa meget, i saadan Grad-; - *c)* ligesom ὅσον bruges ogs. *neutr. pl.* ὅσα, bes. *att.*. saa meget som-, saa langt som-, o. s. v.; ὅσα μή, uden at, undtagen at, som παρ᾽ ὅσον.

ὅσοσπερ, -ὅσηπερ, ὅσονπερ, det nærmere bestemte el. forstærkede ὅσος, saa stor nemlig, saa megen nemlig, aldeles saa stor el. megen som -. ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, det nærmere bestemte el. forstærkede ὅς, som el. hvilken nemlig el. dog, *qui quidem*, hvilken just el. netop; men kan oftest alene oversættes ligesom det enkelte Relativ; h. *Hom.* ogs. ofte *in masc.* ὅπερ.

ὀσπριοδόχος, 2, (δέχομαι) som optager el. indeholder Bælgfrugter; o. — ὀσπριο-θήκη, ἡ, Giemme til Bælgfrugter; af — † ὄσπριον, τό, Bælgfrugt; bes. Bønner; (alene efter Formen *dim.* af *inus.* ὄσπρον s. ὄσπρος; skal være af σπείρω, σπόρος); ds. — ὀσπριοπώλης, ου, ὁ, *fem.* -πωλις, ιδος, (πωλέω) som sælger Bælgfrugter el. Bønner; — ὀσπριοφαγέω, (φαγεῖν) spiser Bælgfrugter; o. — ὀσπριώδης, 2, (εἶδος) som ligner Bælgfrugter. — ὀσπρολέων, οντος, ὁ, etslags for Bælgfrugter skadeligt Ukrud; (af *inus.* ὄσπρον, see u. ὄσπριον).

ὄσσα, ης, ἡ, Rygte, Sagn; bes. almindeligen udbredt Rygte, hvis Oprindelse man ikke veed, og som derfor tilskrives nogen Guddom; ds. h. *Hom.* ὄσσα ἐκ Διός, ligesom Ὄσσα personificeret er Zeus's Budskaberske; ds. alm. Stemme, *Hes.*; Lyd, Klang, Tone, *id.*; - 2) forst fra *Pind.*, spaaende el. varslende Stemme, enhver varslende Lyd, Forvarsel, Forudforkyndelse, h. *Hom.* ὀμφή, φήμη, κληδών; -(besl. m. ὄψ, ds. ὀσσεύομαι; men ὄσσομαι af ὄσσε): — Ὄσσα, Bierget Ossa

i Thessalien. — ὀσσάκι, v. ὀσσάτιος, ep. f. ὀσάκι, ὀσάτιος.

ὄσσε, τώ, *neutr. dual.*, Øinene; h. *Hom.* ogs. m. *adject. in pl.*, ὄσσε φαεινά, αἱματόεντα; sild. ogs. af *pl.*, *gen.* ὄσσων, *dat.* ὄσσοις, ὄσσοισι, *Hes.*; (ds. ὄσσομαι). — ὀσσεία, ἡ, *att.* ὀττεία, f. m. s.; af — ὀσσεύομαι, *att.* ὀττεύομαι, (ὄσσα) aner ifølge en varslende Stemme, spaaer, forudsiger ifølge Tegn fra Guderne; bes. anseer for et uheldigt Varsel, frygter, er bange; jf. ὀττεία. — ὀσσίχος, 3, f. *inus.* ὀσίχος, *dim.* af ὄσος, ὅσσος, hvor liden, *quantulus.*

ὄσσομαι, ældre Form f. *inus.* ὄπτομαι, hvf. *fut.* ὄψομαι, (ὄσσε) egentl. seer, jf. προτιόσσομαι; *b)* sædv. seer i Aanden, m. o. u. θυμῷ, har Forudfølelse af noget; aner bes. noget Ondt, κακόν, κακά, ἄλγεα, *Hom.*; ogs. tænker paa nogen, πατέρα, *Od.*; *c)* tilkiendegiver en indre Fornemmelse el. Anelse, ogs. m. Blik el. Mine, κακὰ ὀσσόμενος, med vredt, truende Blik, *Il.*; ds. alm. forudsiger, τινί τι. — ὅσσος, *ep.* f. ὅσος.

ὀστάγρα, ἡ, (ὀστέον, ἄγρα) Tang til at udtrække Beensplinter; 2) = ὁ ὀστεοκόπος. — ὄστακος, ὁ, *att.* f. ἀστακος, Søkrebs; (rimel. af ὀστέον). — ὀστάριον, τό, *dim.* af ὀστέον, lidet Been. — ὀστακίς, ίδος, ἡ, = ἀσταφίς, σταφίς. — ὅστε, ἥτε, ὅ, τε, (ὅς, τέ) oprindel. τε, og, m. *demonstr.* ὅς, han, *ex. Il.* 2, 669, ὅστε θεοῖσι ἀνάσσει, og han regierer, d. e. som, hvilken, *Thiersch. p.* 595, b; derefter brugtes τε hos *relat.* ὅς for at betegne en let Forbindelse el. Ubestemthed, som nemlig, som da, o. dl., men maa ofte oversættes ligesom d. enkelte ὅς; jf. ὅστις; h. *Hom.* ofte ogs. *in masc.* ὅ, τε.

* ὀστέϊνος, 3, af Been, af Knokler; — ὀστεογενής, 2, (γένος) avlet af Been; τὸ ὀστεογενές, Beenmarv, *Plato*; — ὀστεοκόπος, 2, (κόπτω) ὀδύνη, som giennemtrænger Marv og Been; 2) ὁ ὀστεοκόπος, yderlig Udmattelse, som giennemtrænger Benene; o. — ὀστεολογία, ἡ, Benenes Opsamling; 2) Lære el. Underviisning om Benene el. Knoklerne; af — ὀστεολόγος, 2, (λέγω) samlende Been el. Knokler; af — ὀστέον, τό, *att. ctr.* ὀστοῦν, *pl.* ὀστᾶ, Been, Knokkel; 2) Kiærnen el. Stenen i Frugt; ds. — ὀστεουλκός, ὁ, (ἕλκω) Tang til at udtrække Beensplinter; — ὀστεόφιν, *ep.* som *gen. pl.* til ὀστέον; o. — ὄστινος, 3, = ὀστέϊνος.

ὅστις, ἥτις, ὅ, τι, h. *Hom.* ogs. *in masc.* ὅτις, *in neutr.* ὅ, ττι; *gen.* οὗτινος, ἧστινος, *etc.*, *att.* ogs. ὅτου, h. *Hom.* ὅττεο, *ctr.* ὅττευ, ὅτευ; *dat.* ᾧτινι, ogs. ὅτῳ, h. *Hom.* ὅτεῳ; desuden forekommer *ep. neutr. pl.* ὅτινα, o. *acc. pl.* ὅτινας; jf. ogs. ἅσσα, *att.* ἄττα; — hvo som, hver som, viser ikke som ὅς tilbage til et bestemt Subject, men til et hvilketsomhelst af en bestemt Art, d. lat. *quisquis, quicunque, quilibet*, *ex.* Ὄντινα κιχείη, ἐρητύσασκε, hvem han traf, anholdt han, *Il.* 2, 188; *b)* denne Ubestemthed forstærkes endnu ved at tilføie γε, οὖν, ἄν, o. s. v.; bes. ποτέ o. δή m. ἐστι, *ex.* Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστί, hvo han saa er, *Æsch.*; ἢ ἄλλος ὅστις δή ποτ' ὢν τυγχάνει, eller være det sig hvosomhelst anden, *c)* οὐδεὶς ὅστις οὔ, alle og enhver; οὐδὲν ὅ, τι οὔ, altsammen.

ὄστλιγξ, ιγγος, ἡ, Haar, Haarlok; ogs. h. Planterne, kruset Stængel el. Ranke; alm. hvad der slynger el. snoer sig, som ἕλιξ, *ex.* Lynet, Straalen, Gnisten, o. dl. — * ὀστοδοχεῖον, τό, (δέχομαι) Giemmested til Been el. Knokler, Beenhuus; — ὀστοειδής, 2, (εἶδος) knokkelagtig; — ὀστοθήκη, ἡ, = ὀστοδοχεῖον. — ὀστοκατάκτης, ου, ὁ, (κατάγνυμι) som sønderbryder Been el. Knokler; — ὀστοκλάστης, ου, ὁ, (κλάω) = frgd.; — ὀστοκόπος, ὁ, = ὀστεοκόπος; — ὀστοκόραξ, ακος, ὁ, Beenravn, *ossifragus*; — ὀστολογέω, er ὀστολόγος, 2, (λέγω) som opsamler Been el. Knokler; ds. — ὀστολογία, ἡ, ogs. ὀστολόγιον, τό, *ossilegium*, Opsamling af Been el. Knokler, bes. af det forbrændte Lig; o. — ὀστομαχία, ἡ, o. -μάχιον, τό, (μάχη) et slags Spil med Beenplader el. Beenfigurer; — (af ὀστέον).

ὀστοῦν, τό, *att. ctr.* f. ὀστέον. — ὀστοφαγέω, (φαγεῖν) spiser Been el. Knokler; — ὀστοφανέω, (φαίνω) viser Been el. Knokler; o. — ὀστοφυής, 2, (φυή) med beenagtig Natur el. Beskaffenhed; (af ὀστέον). — * ὀστρακέος, 3, af Leer, alm. = ὀστράκινος; — ὀστρακεύς, έως, ὁ, som gior Leerkar, en Pottemager; o. — ὀστρακηρός, 3, o. ὀστρακίας, ου, ὁ, af Slags el. Farve som et Leerkar; 2) ὀστρακηρὰ ζῶα, Skaldyr; — (af ὄστρακον).

* ὀστρακίζω, stemmer med Potteskaar el. Leerskaar for en Borgers Landsforviisning; (i Athenen traf dette Slags Forviisning, ὀστρακισμός, saadanne Borgere, hvis Magt blev anseet som farlig for Statsforfatningen; jf. πεταλισμός); — ὀστρακίνδα, *adv.*, παιδιά, etslags Leg el. Spil, hvori man kastede et Potteskaar, som var hvidt paa den ene Side og sort paa den anden, paa en Linie, for at bestemme, hvilken af de Spillende skulde flygte og forfølges af den anden; dette

Spil hed ogs. ὀστράκου περιστροφή; o. — ὀστράκινος, 2, af Beskaffenhed som et Leerkar; med en Skal af Leer; alm. af Leer; - (af ὄστρακον).

ὀστράκιον, τό, dim. af ὄστρακον. — ὀστρακίς, ίδος, ἡ, = frgd.; 2) den træagtige Skal om Piniekiærnen; — ὀστρακισμός, ὁ, Landsforviisning ifølge Stemmegivning med Potteskaar, see u. ὀστρακίζω; — ὀστρακίτης, ου, ὁ, fem. -ῖτις, ιδος, = ὀστρακηρός; 2) ὀστρακίτης λίθος, Meerskum, os sepiæ; — ὀστρακόδερμος, 2, (δέρμα) med potteskaaragtig, haard Hud el. Skal; τὰ ὀστρακόδερμα, Skaldyr; — ὀστρακόεις, εσσα, εν, poët. = ὀστράκινος; o. — ὀστρακο-κονία, ἡ, Gulv af knuste Potteskaar el. Tegl, pavimentum testaceum; - (af flgd.).

†ὄστρᾰκον, τό, brændt Leer, og hvad deraf giores, Leerkar, Tegl, Leerskaar el. Potteskaar, testa; ogs. det Leerskaar, som tiente til at stemme for en Borgers Landsforviisning, see u. ὀστρακίζω; τὸ ὄστρακον ἐπιφέρειν τινί, at stemme for nogens Forviisning; df. ogs. f. ὀστρακισμός; ὀστράκου περιστροφή, see u. ὀστρακίνδα; - 2) Skaldyrenes haarde Skal; ogs. Skildpaddeskal, Perlemor; ogs. Æggeskal; (rimel. af ὀστέον); df. — ὀστρακόνωτος, 2, (νῶτος) med haard Skal paa Ryggen; — ὀστρακοποιός, 2, (ποιέω) som gior Leerkar, en Pottemager; o. — ὀστρακόρῑνος, 2, (ῥινός) = ὀστρακόδερμος.

*ὀστρακοφορέω, giver min Stemme med et Potteskaar, see u. ὀστρακίζω; - dette Slags Stemmegivning, ὀστρακοφορία, ἡ; — ὀστρακόχροος, 2, ctr. ὀστρακόχρους, (χρόα) med haard Hud el. Skal; — ὀστρακόω, gior til Potteskaar, brækker i Stykker; 2) brænder haard, ex. Leerkar; overtrækker med en haard Skal; in med., faaer en haard Skal; o. — ὀστρακώδης, 2, (εἶδος) ligesom Potteskaar; - (af ὄστρακον).

*ὀστρεΐνος, 3, af en Muslingskal, hørende dertil, levende deri; — ὀστρειογραφής, 2, (γράφω) bemalet med Purpurfarve; af — ὄστρειον, τό, Purpurmusling; Purpurfarve; 2) alm. Musling; Østers; df. — ὀστρειώδης, 2, = ὀστρεώδης; af — ὄστρεον, τό, Østers, Musling, sædv. λιμνόστρεον; 2) etslags Purpurfarve, ostrum; (besl. m. ὀστέον o. ὄστρακον); df. — ὀστρεώδης, 2, (εἶδος) muslingagtig, ligesom Østers. — ὀστρῖμον, τό, Stald, Lyc. — ὀστρίτης, ου, ὁ, (ὄστρεον) λίθος, Østersteen. — ὀστρύα, o. ὀστρύς, ύος, ἡ, etslags Træ med haard Ved. — ὄστρυγξ, υγγος, ἡ, m. dim. ὀστρύγγιον, τό, sild. o. sield. Form f. ὄστλιγξ. — ὀστώδης, 2, (ὀστέον, εἶδος) ligesom Been el. Knokler. — ὄσυρις, ἡ, etslags Plante, rimel. = χηνοπόδιον.

ὄσφρα, ἡ, = ὀσμή, Lugt; o. — ὀσφράδιον, τό, = ὀσφραντήριον; af — †ὀσφραίνομαι, f. ὀσφρήσομαι, aor. ὠσφρόμην, jon. ὀσφράμην, sild. poët. ogs. ὠσφρησάμην; - transit., lugter, sporer, c. gen., ex. ὡς ὄσφραντο τῶν καμήλων οἱ ἵπποι, Herod.; sild. ogs. c. acc.; sild. ogs. pass. ὀσφρανθῆναι, Aristot.; (besl. m. ὄζω); df. — ὄσφρανσις, ἡ, Lugten, Lugt; o. — ὀσφραντήρ, ῆρος, o. — ὀσφραντής, οῦ, ὁ, som lugter, som sporer; df. — ὀσφραντήριος, 3, o. ὀσφραντικός, 3, lugtende, som giver Lugt fra sig; τὸ ὀσφραντήριον, sc. φάρμακον, hvad man lugter til, for at styrke sig derpaa.

ὄσφραντο, jon. f. ὤσφραντο, aor. med. til ὀσφραίνομαι. — ὄσφραντος, 2, lugtet; som man kan lugte; — ὀσφρασία, ἡ, o. ὄσφρησις, ἡ, = ὄσφρανσις; — ὀσφρητικός, 3, = ὀσφραντικός; o. — ὀσφρητός, 3, = ὀσφραντός; - (af ὀσφραίνομαι). — ὀσφρόμενος, 3, part. aor. 2 til ὀσφραίνομαι. — *ὀσφυαλγέω, er - ὀσφυαλγής, 2, (ἄλγος) som har Lendevee; df. — ὀσφυαλγία, ἡ, Lendevee; o. — ὀσφυῆξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (ἄγνυμι) lendebruden, lendelam; af — ὀσφύς, ύος, ἡ, Hofte, Lend, coxa; ὀσφὺς διπλῆ, de kiodfulde Dele, som paa begge Sider af Bagryggen hæve sig over Hofterne.

ὀσχέα, ἡ, ὄσχεον, τό, o. ὄσχεος, ὁ, = flgd. Bem. 2. — ὄσχη, ἡ, ogs. ὄσχος, ὁ, som ὤσχη o. ὦσχος, enhver ung Green, Skud, Qvist; bes. Viinranke med Druer; df. μόσχος; 2) en Pung, bes. Testikelpungen. — ὄσχιον, τό, den ophøiede Rand om Modermunden, Hippocr. — ὀσχοβόρος, 2, (βορά) som æder, fortærer de unge Skud; af — ὄσχος, ὁ, = ὄσχη Bem. 1. — *ὀσχοφόρια, τά, den Dag af den atheniensiske Fest Σκίρα, paa hvilken Drenge i Pigeklæder og med Viinranker med Druer i Hænderne, ὀσχοφόροι, droge i Procession til det Ἀθηνᾶ Σκιράς tilhørende Tempel paa Pladsen ὀσχοφόριον, τό; o. — ὀσχοφορικός, 3, hørende til Festen ὀσχοφόρια, brugelig derved; af — ὀσχοφόρος, 2, (ὄσχος, φέρω) bærende Viinranker med Druer; see u. ὀσχοφόρια. — ὀσῶραι, som adv., f. ὅσαι ὧραι (εἰσί), saa mange Timer der ere, hver Time.

ὅτα, æol. f. ὅτε. — ὅταν, f. ὅτ' ἄν, (ὅτε, ἄν) skrives ogs. ofte ὅτ' ἄν, conjunctio, naar, ifald at, sædv. c. conj. om en gientagen el. mulig Handling, ex. Il. 1,

519, ὅτ᾽ ἄν μ᾽ ἐρέθῃσι; df. saa ofte som, saa snart som, *att.* ὅταν τάχιστα; – ligel. ὅτε κεν, *ex. Il.* 6, 225, ὅτε κεν τὸν δῆμον ἵκωμαι; – ogs. ofte i Sammenligninger, bes. m. ὡς, *ex.* Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἄν ἀστράπτῃ, *Il.* 10, 5; men ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἄν – λέων στρέφεται, *Il.* 12, 41, er *ep.* forkortet f. στρέφηται, o. ligel. ὅτε κεν συμβλήσεαι, *Il.* 20, 335, *vid. Thiersch. pag.* 615; hvorimod σκαίρουσι *Od*, 10, 412, forklares ved Anakoluthie, el. derved, at d. frgd. ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἄν –, ved Mellemsætningen ligesom bringes af Syne el. forglemmes; – ὅταν c. *opt.* om en Mulighed findes *Æsch. Pers.* 448; – jf. ὁπόταν.

ὅτε, *conjunctio*, (oprindel. af *neutr.* ὅ, o. τε, el. en Adverbialform til ὅς); 1) *c. indic.*, hvor noget virkeligen antages at foregaae; – *a)* bes. *c. præteritis* som Tids- og Aarsagspartikel, da, dengang at; da, eftersom; *ep.* ogs. ὅτ᾽ ἄρ, ὅτε δή, ὅτε δή ῥα, ὅτε περ, ὅτε πέρ τε, o. s. v.; *ex.* Οἱ δ᾽ ὅτε δή – ἵκοντο, da de vare komne, *Il.* 1, 432; ὅτ᾽ – οὐδὲν ἔτισας, da, (at), fordi, *ib.* 244, jf. *ib.* 412; Νῦν δ᾽ ὅτε πέρ μοι ἔδωκε, *Il.* 18, 293, eftersom; – ogs. i Sammenligninger, *ex.* Ὡς δ᾽ ὅτε τίς τε – ἀπέστη, som naar –, *Il.* 3, 33, jf. *ib.* 4, 275; undert. ogs. *c. impf.*, *ex.* ταύτην ὅτ᾽ ἐγάμουν, da jeg var i Færd med at ægte hende, *Ar. Nub.* 49; – *b)* undert. ogs. *c. præs.* o. *fut.*, *α)* som Tidspartikel, naar, *ex.* ὅτε θ᾽ εὕδουσιν βροτοὶ ἄλλοι, *Il.* 10, 83, jf. *ib.* 2, 743; *β)* som Aarsagspartikel, eftersom, da, (at), *ex.* ὅτε με – οὔτι τίουσι, da el. eftersom de ikke ære mig, *Od.* 13, 129, ὅτε – μενεαίνεις, eftersom (at) du saa vredes, *Il.* 4, 32; ὅτε μ᾽ ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ, da du vil nøde mig til at vredes, *Il.* 1, 518; jf. ogs. d. flgd. Bem. c.; — 2) *c. conjunct.*, naar Handlingen betegnes alene som mulig og betinget, ikke som virkelig; – naar, i Fald at, forudsat at, o. dl., df. ogs. ofte sammenlignende; – *a)* uden Lignelse, *ex.* ὅτε – αἰσχύνωσι, *Il.* 22, 74; ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι, *Od.* 10, 486; ὅτε – σμαραγήσῃ, *Il.* 21, 198; – *b)* sammenlignende oftest m. ὡς, *ex.* Ὡς δ᾽ ὅτε – Στήῃ, *Il.* 5, 597; saaledes *c. opt.* alene *Od.* 9, 384, ὡς ὅτε τις τρυπῷ (τρυπῴοι) δόρυ νήϊον ἀνήρ, som om nogen borede; – *c)* alene tilsyneladende afvige fra denne Regel, *α)* de episke Forkortninger i nogle Personalendelser, *ex.* ὅτε χώσεται, (monne) vredes, *Il.* 1, 80; Ὡς δ᾽ ὅτε – ἄστρα – Φαίνετ᾽ ἀριπρεπέα, som naar de (monne) vise sig, *Il.* 8, 552, jf. *ib.* 4, 130, 17, 728, o. fl.; *β)* de indicative Former, som have deres Grund i en unøiagtig Orthographie, *ex.* κινήσει f. κινήσῃ, *Il.* 2, 395, ἐέργει f. ἐέργῃ, *ib.* 4, 131, o. fl., *vid Thiersch. pag.* 615, hvor han ogs. for ὡς ὅτε τίς τε – Στήθεός ἐστι κανών *Il.* 23, 760, vil læse Στήθεος ἄγχι (*sc.* ὄρνηται af d. frgd. ὤρνυτο); — 3) *c. opt.*, naar Forestillingen er om det Forbigangne; – *a)* om en blot Mulighed, *ex.* ὅτε τις χειμὼν – ὄροιτο, naar et Uveir opstod, *Od.* 14, 522, jf. *ib.* 20, 138; – *b)* om det oftere Skete, *ex.* ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, saa ofte som, *Il.* 1, 610; ligel. ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, *ib.* 4, 263; — 4) endnu bemærkes om ὅτε, – *a)* ὅτε μή, sildigere ὅτι μή, f. εἰ μή, naar ikke, vexlende *c. conj.* o. *opt.*, *ex.* ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων Ἐμβάλοι (ἐμβάλῃ) – δαλόν, *Il.* 13. 319; uden Verbum (m. underforst. Verb.) ὅτε μή, *nisi*, undtagen, *ex.* ὅτε μὴ Διῒ πατρί, *Il.* 16, 227; – *b)* ved Ellipse følger ὅτε efter μέμνημαι, οἶδα, *etc.*, *ex.* ἦ οὐ μέμνῃ (*sc.* τοῦ χρόνου, den Tid) ὅτε τ᾽ ἐκρέμω, *Il.* 15, 18; – *c)* ὅτε bruges undert. f. ὅτι, *ex.* – εἴδονθ᾽, ὅτ᾽ ἄρ –, *Il.* 8, 251; – *d)* efterhomerisk er ἔσθ᾽ ὅτε, ἔστιν – ὅτε, undertiden; ogs. m. udeladt ἐστι, νῦν ὅτε, nu er det at, alm. nu.

ὁτέ, *adv.*, undertiden, nu og da; ὁτὲ μὲν –, ὁτὲ δὲ, snart –, snart –; ogs. ὁτὲ μὲν –, ἄλλοτε δὲ, o. dl., *Hom.*; (eet Ord m. frgd.). — ὅ, τε, *neutr.* af ὅςτε, ogs. *jon.* f. ὅςτε, *Il.* — ὅτεο, ὅτευ, f. οὗτινος, ὁτέοισι, *ep.* f. οἷστισι, ὅτεῳ, *ep.* f. ᾧτινι, o. ὁτεων, *ep.* f. ὧντινων, see u. ὅςτις.

ὅτι, *ep.* ogs. ὅττι, ὅτι ῥα, ὅττι ῥα, (af ὅ, τι, hvormed det undertiden ombyttes, jf. *Il.* 1, 64, o. *ib.* 56); – *conjunctio*; 1) at, efter Verba, at sige, at vide, dexer bekiendt, o. dl., hvor man i Latinen sætter *acc. c. inf.*; – *a)* *c. ind.*, naar man anfører et Factum, *ex.* Οἶδα γάρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο, *Il.* 11, 408, jf. *ib.* 1, 537; – *b)* *c. opt.*, naar man anfører en andens Forestilling, *ex.* ἀλλ᾽ ἤκουσα, ὅτι Περικλῆς πολλὰς (ἐπῳδὰς) ἐπίσταιτο, skulde have vidst, *Xen. Mem.* 2, 6; undert. falder ogs. ὅτι bort foran *opt.*, *ex. Soph. Philoct.* 615; – *c)* ogs. kunne begge *modi* forbindes, *ex.* οὗτοι ἔλεγον, ὅτι Κῦρος τέθνηκεν, Ἀριαῖος δὲ πεφευγὼς – εἴη –, *Xen. Anab.* 2, 1; – *d)* ὅτι sættes undert. pleonastisk, *α)* foran den Talendes egne Ord, *ex.* εἶπε δ᾽, ὅτι εἰς καιρὸν ἥκεις, *Xen.*, ligel. h. *imperat.*, *ex.* ἴσως ἂν εἴποιεν, ὅτι – μὴ θαύμαζε, *Pl.*; *β)* h. *infin.* o. *part.*, *ex.* οὐκ ἂν αἰσχυνθείην, ὅτι μὴ οὐχὶ ὀρθῶς φάναι εἰρηκέναι, at bekiende, at min Paastand var noget urigtig; εἰδὼς, ὅτι – ενδει-

ἂν ἔσεσθαι, *Xen.*; – *e*) ouwendt sættes ὅτι elliptisk, *α*) i Svar, *ex.* δῆλον δὴ ὅτι, (*sc.* οὕτως ἔχει), at det er ganske rigtigt; εὖ ἴσθ' ὅτι, tro det, ligel. εὖ οἶδ' ὅτι, ogs. οἶδ' ὅτι, det veed jeg; *β*) ὅτι μή, uden, undtagen, *nisi*; οὔτ' – ἐξήλθες, ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμόν, *Plato*; *γ*) οὐχ ὅτι, o. μὴ ὅτι m. flgd. ἀλλά, som οὐχ ὅπως, ikke alene; μὴ γὰρ ὅτι ἄρχοντα, ἀλλὰ καὶ οὓς οὐ φοβοῦνται, αἰδοῦνται οἱ ἄνθρωποι, *i. e.* μὴ ὑπολάβῃς ὅτι, tro ikke at; ogs. ei alene ikke, egentl. for ikke at sige, *ne dicam*; οὐχ ὅτι i Eftersætningen, omendskiondt, *quamquam*; — 2) ὅτι som Causalpartikel, derover at, d. e. fordi, *ex.* ἆρα τὸ ὅσιον, ὅτι ὅσιόν ἐστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, ἢ ὅτι φιλεῖται, ὅσιόν ἐστι; *Plato*; ὅθ' οὕνεκα, er rimel. pleonastisk af ὅτι o. ἕνεκα, ligesom τίνος χάριν ἕνεκα, *vide Matthiæ pag.* 1270, thi af ὅτου ἕνεκα maatte ved Krasis opstaae ὁτούνεκα; – *b*) i afhængige Spørgsmaal, hvorfor? – ὅτι τί; o. ὅτι δὴ τί; hvorfor? — 3) ὅτι h. *superlat.* forstærkende, ὅτι τάχιστα, *quam celerrime*, *Hom.*; h. *Herod.* ogs. ὅτι τάχος, som ὅσον τάχος; ὅτι πλεῖστοι, *quam plurimi*, *Xen.*; πόλις εὐδαίμων ὅτι μάλιστα, saa lykkelig som muligt; – (ligesom ὅτι bruges og construeres ogs. ὡς).

ὅ, τι, *neutr.* af ὅστις. — ὁτιή, *conj.* = ὅτι, fordi; ὁτιὴ τί; hvorfor? — ὅτινα, *ep.* f. ὅντινα o. ἅτινα, *acc. sing.* o. *neutr. pl.* af ὅστις. — ὅτις, *ep.* f. ὅστις. — ὀτλεύω, o. ὀτλέω, lider, taaler, bærer; df. — ὄτλημα, τό, det Lidte, Lidelse, Trængsel; o. — ὀτλήμων, ονος, 2, = τλήμων, lidende, ulykkelig; af — ὄτλος, ὁ, Lidelse, Trængsel, Møie; (rimel. m. *o. euphon.* af τλῆναι).

ὀτοβέω, toner, larmer, støier; af — ὄτοβος, ὁ, *poët.* ogs. ὄττοβος, Larmen, Larm, Støi; ogs. Tone el. Lyd af Instrumenter; (rimel. onomatopoietisk, o. besl. m. flgd.). — ὀτοτοῖ, ogs. ὀττοτοῖ, ὀτοτοτοῖ, Udraab i Smerte el. Sorg, ach! vee! df. — ὀτοτύζω, ogs. ὀττοτύζω, *f.* ξω, raaber ὀτοτοῖ, klager, jamrer mig; o. — Ὀτοτύξιοι, οἱ, komisk Ord h. *Ar.*, ligesom Hylbyere.

ὀτϱαλέος, 3, *adv.* -λέως, som flgd., hurtig, travl, ilende; o. — ὀτϱηϱός, 3, rørig, rask, hurtig, travl, virksom, ilende, θεϱάποντες, *Il.*; 2) som ὀξύς, skarp, skærende, smertelig, *Opp.*; (af ὀτϱύνω). — ὄτϱιχες, *nom. pl.* af ὄθϱιξ. — ὀτϱοχηφάγος, 2, = τϱωγηφάγος, *poët.* — ὀτϱυνέω, *jon.* f. ὀτϱυνῶ, *fut.* af ὀτϱύνω. — *ὄτϱυνσις, ἡ, = ὀτϱυντύς; — ὀτϱυντήϱ, ῆϱος, o. ὀτϱύντης, ου, ὁ, som tilskynder, som opmuntrer; df. — ὀτϱυντικός, 3, tilskyndende, opmuntrende; o. — ὀτϱυντύς, ύος, ἡ, *jon.* f. ὄτϱυνσις, Tilskyndelse, Opmuntring; – (af flgd.).

ὀτϱύνω, [ῡ] *f.* ὀτϱυνῶ, *jon.* ὀτϱυνέω, *aor.* ὤτϱυνα, tilskynder, opmuntrer, πολεμίζειν, μάχεσθαι, til Krig, til Kamp, ogs. ἐπί τι, εἴς τι, πόλεμόνδε, o. dl.; driver, sporer, jager, ἵππους, κύνας; om Ting, paaskynder, driver med Iver, πομπήν, ὁδόν τινι, o. s. v., *Hom.*; 2) *intr.* o. *in med.*, skynder mig, iler.

ὄττα, ἡ, *att.* f. ὄσσα. — ὄττἄβος, ὁ, *jon.* = κότταβος. — ὀττεία, ἡ, Anelse, Forudsigelse, bes. af noget Ondt; *b*) den af slig Anelse el. Forudsigelse opstaaende Frygt og Overtro; af — ὀττεύομαι, *att.* f. ὀσσεύομαι, s. m. s. — ὅττεο, ogs. *ctr.* ὅττευ, *ep.* f. ὅτου, οὗτινος, af ὅστις. — ὅττι, *ep.* f. ὅτι. — ὅ, ττι, *ep.* f. ὅ, τι, *neutr.* af ὅστις. — ὀττοβέω, ὄττοβος, *poët.* f. ὀτοβέω, ὄτοβος. — ὄττομαι, *att.* f. ὄσσομαι. — ὀττοτοῖ, o. ὀττοτύζω, = ὀτοτοῖ, ὀτοτύζω. — ὅτῳ, *att.* f. ᾧτινι, *dat.* til ὅστις.

οὐ, – foran en Vocal med *spir. lenis*, οὐκ, m. flgd. *spir. asper*, οὐχ, jf. οὐκί, οὐχί, – *adv.*, ikke, nægter ligefrem ligesom *non*, hvorimod μή nægter betinget; — 1) οὐ sættes – *a*) h. Verber, *ex.* οὐ γίγνεται, ogs. *c. conj.*, *ex.* Οὐ γάϱ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται, det skal vist ikke skee, at –, *Il.* 7, 197, ogs. *c. opt.*, *ex.* οὐ γένοιτο, det vilde ikke skee; – *b*) h. *adject.*, *ex.* ἐν οὐ καλοῖς, ἐν οὐκ ἀγαθοῖς, ogs. undert. h. *subst.*, *ex.* ἡ οὐ πεϱιτείχισις, den ikke (fuldendte) Indslutning, *Thuc.*; ἡ τῶν γεφυϱῶν οὐ διάλυσις, *id.*; – *c*) undert. tiener denne Vending til at fremhæve det modsatte Begreb, *ex.* οὐκ ἐάω, *veto*, forbyder, οὔ φημι, vægrer mig, afslaaer, οὐ χαλεπόν, saare let; — 2) om οὐ bemærkes endnu følgende Egenheder: – *a*) Nægtelsen gientages undert. h. *Hom.* forstærkende, *ex.* *Od.* 3, 28, hvor nogle dog skrive οὔ, οἱ –, jf. *Virg. Æn.* 9, 27, dog ogs. ofte ellers, bes. οὐ μὰν οὐδέ, οὐ μὲν οἴομαι οὐδέ, o. dl., *Il.*; – *b*) alle nærmere almindelige Bestemmelser (nogen, noget, nogensinde, o. dl.) tilføies altid nægtende, el. i deres m. οὐ sammensatte Former, *ex.* οὐκ ἐποίησε τοῦτο οὐδαμοῦ οὐδείς, ingen har nogensinde giort dette; — 3) spørgende sættes οὐ *c. indic.*, hvor man venter bekræftende Svar, *ex.* Οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι; gives der da ikke andre? *Il.* 10, 165; ἆϱ' οὐ δοκεῖς; troer du ikke? derimod, ἆϱα μὴ δοκεῖς; du troer dog ikke?; – *b*) *c. opt.* formildende el. bedende, *ex.* Οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδϱα μάχης ἐϱύσαιο; vilde du

dog vel ikke- ! *Il.* 5, 456; - c) bes. *att. c. fut. ind.* strængt befalende, *ex.* οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα; ville I ikke føre-? d. e. fører ham bort paa Stedet! o. m. flgd. μή, *ex.* οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς, hold roslig ud, og vær ikke feig, *Soph. Aj.* 75; — 4) οὐ betones οὔ, hvor det udtrykker vort nei, ogs. i Udtrykket πῶς γὰρ οὔ; o. dl., ligel. naar det ender Sætningen, *ex.* ἦν μέγας μὲν οὔ, καλὸς δέ, *Xen.*; - (med οὐ maa man overalt sammenligne Artikelen μή; - οὐ foran andre Partikler anføres nedenfor efter Bogstavordenen).

οὗ, egentl. *gen.* af *pronom. relat.* ὅς; ogs. ofte som *adverb.* hvor; ἔστιν οὗ, mangesteds; om Tiden, naar, da. — οὐά, lat. *vah!* Udraab i Forundring og Studsen. — οὐαί; Udraab i Smerte og Harme, *væ*, vee! — οὖας, ατος, τό, *jon.* f. οὖς, Øre; *b*) Hanke, Greb; ds. — οὐάτιος, 3, *poët.* οὐατόεις, εσσα, εν, med Øren; langøret; *b*) forsynet med Hanke el. Greb; o. — οὐατοκοίτης, ου, ὁ, (κοίτη) som ligger og sover paa sine Øren.

οὐ γάρ, thi ikke (ved at angive en nægtende Grund); - οὐ γάρ; (spørgende) ikke sandt? - οὐ γάρ, (i Svar paa et nægtende Spørgsmaal) vist ikke, heller ikke, nei, *ex.* οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; οὐ γάρ, *Luc.*; - *b*) οὐ γὰρ ἀλλά-, en attisk Ellipse, som maa suppleres af d. flgd. Verbum, *ex.* μὴ σκῶπτέ μ', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, f. οὐ γὰρ σκωπτέον, ἀλλ'-, thi det er ikke at spotte over, el. οὐ γὰρ σκωπτικῶς ἔχω, ἀ. κ., *Ar. Ran.* 58; κλύοιμ' ἄν· οὐ γὰρ (*sc.* δεῖ μὴ κλύειν, thi det er uret ikke at høre dig) ἀλλὰ δεῖ δοῦναι μέρος; paa samme Maade forklares οὐ μὴν ἀλλά-; - *c*) οὐ γὰρ οὖν, (som nægtende Svar paa en nægtende Sætning) derefter (οὖν) vist nok ikke. — οὐγγία, ἡ, ogs. οὐγκία, d. lat. *uncia*, Unse.

οὐδαῖος, 3, (οὖδας) paa Jorden, jordisk, som χθόνιος; 2) i Jorden, underjordisk, som καταχθόνιος. — *οὐδαμᾶ, *jon.* οὐδαμῆ, *poët.* ogs. οὐδαμά, *adv.*, ingensteds; paa intet Sted; h. *Herod.* ogs. ingensteds hen, som οὐδαμόσε; 2) paa ingen Maade, ingenlunde; — οὐδαμινός, 3, som duer til intet, uværdig, unyttig; uformuende, afmægtig; - denne Beskaffenhed, οὐδαμινότης, ητος, ἡ; — οὐδαμόθεν, *adv.*, ingensteds fra, fra ingen Side; o. — οὐδαμόθι, *adv.*, ingensteds; af — οὐδαμός, 3, f. οὐδὲ ἁμός, end ikke een, d. e. ingen, som οὐδείς; sædv. *in pl.*, *ex.* οὐδαμοὶ Ἰώνων; οὐ λέγεται πρὸς οὐδαμῶν (jf. οὐ Bem. 2, *b*), ingen beretter, *Herod.*

*οὐδαμόσε, *adv.*, ingensteds hen, ikke til nogen Side; — οὐδαμοῦ, *adv.*, ingensteds; οὐδαμοῦ γῆς, *nusquam terrarum*, *Herod.*; οὐδαμοῦ λέγειν τινά, at foragte, *nullo loco s. numero habere*, *Soph.*; o. — οὐδαμῶς, *adv.*, paa ingen Maade; ἄλλως οὐδαμῶς, paa ingen anden Maade, *Herod.*; - (af οὐδαμός). — οὖδας, τό, *gen.* οὔδεος, *dat.* οὔδεϊ, οὔδει (som af τὸ οὖδος) Jorden, Jordbunden; πῖαρ οὖδας, *Od.*; οὖδας ὀδὰξ ἑλεῖν, at bide i Græsset, *Hom.*; οὖδάσδε, til Jorden, *id.*; *b*) bes. Gulvet, κραταίπεδον οὖδας, *Od.*; ἐν Διὸς οὔδει, *Il.*; - (hesl. m. ὁ οὐδός, o. formet som βρέτας o. κῶας).

οὐδέ, *conj.* (οὐ, δέ) men ikke, (skrives ogs. i denne Bem. οὐ δέ); - *b*) sædv. og ikke, end ikke, h. *Hom*, ofte fordobblet med Eftertryk, *ex.* Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, ogsaa de vare ingenlunde uden Anfører, *Il.* 2, 703; Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε-, *ib.* 5, 22; jf. ogs. οὐ Bem. 2, *a*; οὐδ' ἠβαιόν, οὐδὲ τυτθόν, οὐδε μίνυνθα, o. dl., end ikke lidet, d. e. aldeles intet, *Hom.*, som ogs. forbinder οὐδέ τε, og end ikke, sild. οὐδὲ καί; - *c*) i Modsætninger heder οὐδέ-, οὐδέ-, hverken-, heller ikke-, *ex.* οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ τι ἔργον, *Il.* 9, 374; ogs. forbindes οὐδέ - οὔτε-, οὔτε - οὐδέ-, ogs. οὐ - οὐδέ-, *Il.* 14, 315.

οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν, *gen.* οὐδενός, οὐδεμιᾶς, οὐδενός, ogs. undert. m. Eftertryk οὐδὲ εἷς, οὐδὲ μία, οὐδὲ ἕν, end ikke een, d. e. ingen, intet, som *nullus* af *ne ullus*; οὐδεὶς ὅστις οὐ, ingen som ikke, d. e. alle og enhver; *in neutr.*, οὐδὲν ὅ, τι οὐ, *nihil non*; οὐδέν τι, *nihil quicquam*; - *b*) *in pl.*, οὐδένες ἄρα ἐόντες, som intet due, *Herod.* 9, 58; ligel. ὁ, ἡ οὐδέν, οὐδὲν εἶναι, intet at due el. gielde; - *c*) οὐδέν ofte m. Eftertryk som *adv.*, aldeles ikke; οὐδὲν ἧττον, ikke desto mindre; οὐδὲν μᾶλλον, ligesaa lidet; οὐδὲν θαυμαστόν, det er ikke at undres over.

οὐδέκοτε, *jon.* f. οὐδέποτε. — *οὐδενάκις, o. -νάκι, *adv.*, ingen Gang, nul Gang; — οὐδένεια, ἡ, o. -νία, Intethed, Svaghed, Afmagt; Uværdighed, Usselhed; — οὐδενίζω, gior til intet, nedværdiger; — οὐδενόσωρος, 2, (ὤρα) ikke værd at agte el. at bryde sig om, foragtelig; o. — οὐδενόω, tilintetgior; - (af οὐδέν). — *οὐδέπη, ogs. οὐδέ πη, o. οὐδέ πῃ, *adv.*, ikke paa nogen Maade; — οὐδέποτε, ogs. οὐδέ ποτε, *adv.*, (ποτέ) end ikke nogensinde, ingensinde, oftest *c. præt.*, ogs. *c. fut.*; jf. οὔποτε. — οὐδέπω, el. οὐδέ πω, *adv.*, endnu ikke, aldeles ikke, *c. præt.*; jf. οὔπω; o. — οὐδεπώποτε, *adv.*, endnu ingensinde, aldrig, *c. præt.*; - (af οὐδέ).

†οὐδέτερος, 3, (οὐδέ; ἕτερος) ingen af begge; τὸ οὐδέτερον, Neutrum, *gramm.*; df. — οὐδετέρωθεν, *adv.*, fra ingen af begge Sider; — οὐδετέρως, *adv.*, *gramm.*; paa ingen af begge Maader; 2) i Neutrum; o. — οὐδετέρωσε, *adv.*, til ingen af begge Sider. — οὐδήεις, εσσα, εν, (οὖδας) paa Jorden, paa Gulvet, *Hom.* — οὐδ-ὁπότερος, 3, = οὐδέτερος; o. — οὐδοπωσοῦν, o. οὐδοπωστιοῦν, *adv.* f. οὐδ' ὅπως οὖν, οὐδ' ὅπως τι οὖν, aldeles ikke paa nogen Maade, end ikke i det mindste el. ringeste; (af οὐδέ).

οὐδός, ὁ, *jon.* f. *att.* ὀδός, Dørtærskel, χάλκεος, μέλινος, o. fl., *Hom.*; 2) *transl.*, ἐπὶ γήραος οὐδῷ, (ἐπὶ γήρως ὀδῷ) paa Trinet til Alderdommen, ved at blive Olding, el. i den høieste Alderdom; ligel. γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι, *Hom.*; (df. οὖδας, o. besl. m. flgd.). — οὐδός, ἡ, *jon.* f. *att.* ὁδός. — οὐδοστισοῦν, *neutr.* οὐδοτιοῦν, ingensomhelst; *neutr.* ogs. som *adv.*, end ikke i det mindste, aldeles ikke. — οὐδών, ῶνος, ὁ, etslags Filt- el. Pelssko.

οὖθαρ, ατος, τό, Yver, Patter, egentl. h. Dyrene; sild. som μαζός o. μαστός, ogs. Modersbrystet; *transl.*, Fylde og Frugtbarhed, bes. Jordens, οὖθαρ ἀρούρης, *Il.*, som *uber agri* h. *Virg.*; df. — οὐθάτιος, 3, hørende til Yveret el. Brystet; med fulde Yvere el. Bryster; df. *transl.*, frugtbar. — οὐθείς, *neutr.* οὐθέν, sild. nattisk Form f. οὐδείς; df. — οὐθένεια, sild. Form f. οὐδένεια. — οὐθέτερος, 3, sild. Form f. οὐδέτερος. — οὔθην, o. οὔ θην, dog vel ikke, visseligen ikke, forstærket οὔ θην δή, *Hom.* — οὔιγγον, οὔιπον, o. οὔιτον, τό, etslags ægyptisk Rodvært.

οὐκ, f. οὐ, foran en Vocal m. *spir. lenis*, *jon.* ogs. foran en Vocal m. *spir. asper*, *Herod.* — οὐκ ἄν, h. *Hom.* ogs. ου κε, οὔ κεν, vel ikke, dog vist ikke, (formildet Nægtelse). — οὐκ ἄρα, altsaa ikke; visseligen ikke. — οὐκέτι, *adv.*, (οὐκ ἔτι) ikke mere, ikke længere; ikke igien, *Hom.*; ligel. ἔτ' οὐκ, *Soph.* — οὐκί, *adv.* f. οὐκ; h. *Hom.* sædv. i Modsætning af en frgd. Bekræftelse, καὶ οὐκί, ἠὲ καὶ οὐκί.

οὔκουν, *adv.*, (οὐκ, οὖν) derfor ikke, følgeligen ikke, *non igitur*; derfor dog ikke; i Sandhed ikke, ingenlunde; *b)* i Spørgsmaal, ikke altsaa? *ex.* οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν; er det ikke altsaa (efter det Anførte, ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρί-) den behageligste Latter —? *Soph. Aj.* 79; — 2) med Betoningen οὐκοῦν, derfor, altsaa, følgeligen, *ex.* οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι, *Soph. Antig.* 91, altsaa, naar jeg ikke formaaer mere, vil jeg ophøre; - efter *Matthiæ*, ligesom i οὐ γὰρ ἀλλά, ved en Ellipse, f. οὐκ ἀμηχάνων ἐρῶ, ὅταν οὖν μὴ σθ. π.; andre antage οὔκουν i denne Forbindelse oprindel. at være et Spørgsmaal, ikke sandt? ikke saa? altsaa οὐκοῦν ἱκανῶς ἐχέτω, lad det altsaa være nok, *Plato*, at staae f. οὔκουν; ἱκ. ἐχ., ikke sandt? lad det være nok. — οὔκω, *jon.* f. οὔπω. — οὔκων, o. οὐκῶν, *jon.* f. οὔκουν, οὐκοῦν. — οὔκως, *jon.* f. οὔπως.

οὐλαδώνυμος, 2, see u. οὐλαμώνυμος. — οὐλαί, αἱ, *sc.* κριθαί, h. *Herod.* ogs. οὐλαὶ κριθῶν, *att.* ὀλαί, skraaet el. knust Byg, hvormed man bestrøede Offerdyret imellem Hornene, jf. πρόχυσις, o. οὐλοχύται; (istedet for den sædv. Forklaring, ὅλαι κριθαί, hele Bygkorn, henfører *Buttm.* οὐλαί til ἀλέω, maler, d. lat. *molo*, hvf. Romernes *mola salsa*, der vel bestod af en Hvedeart, *far*, *triticum spelta*, blandet med Salt, men dog vel oprindel. ikke var forskiellig fra Grækernes οὐλαί; dog synes οὐλαί (οὖλαι) ogs. at kunne henføres til οὖλος, ὅλος, m. Grundbem. fuldt, stærkt Korn).

οὐλαμηφόρος, 2, bringende, førende en Krigshær; af — οὐλαμός, οῦ, ὁ, en Hob el. Sværm af Krigere, *globus*, bes. i Slagets Larm, h. *Hom.* altid οὐλαμὸς ἀνδρῶν; *b)* sild. en Ryttertrop, *turma*; (som εἴλη, ἴλη, af εἴλω, οὖλος); df. — οὐλαμώνυμος, 2, (ὄνομα) som har sit Navn af en Hob Krigere, οὐλαμός, *Lyc.*; - skrives ogs. οὐλαδώνυμος; af οὖλαι, Byg el. Korn, el. af flgd. Bem. 2. — οὐλάς, άδος, ἡ, *fem. poët.* til οὖλος, f. οὔλη; 2) som *subst.* en Hyrdetaske, πήρα, *Lyc.*, *inc.*

οὐλή, ἡ, egentl. Helelse, Helbredelse, sædv. et lægt Saar, et Ar; (skal være af οὔλω; som *fem.* af οὖλος skulde det betones οὔλη). — οὔλημα, τό, *poët.* = οὐλαί. — οὔλιος, 3, (ὀλεῖν, ὄλλυμι) som ὀλοός, οὐλόμενος, fordærvelig, skadelig, οὔλιος ἀστήρ, Hundestiernen, *Il.*; οὔλιος Ἄρης, *Hes.*; οὔλιαι αἰχμαί, *Pind.*; - *b)* sild. ogs. som *epith.* til Apollo o. Artemis, som Dødens Guddomme, fordærvende, dræbende; (med lige saa god Grund kan οὔλιος være af οὖλος, ὅλος, altſ. i sidste Tilfælde, helbredende, lægende, i første, heel, stærk, vældig, voldsom). — οὖλις, ιδος, ἡ, som οὖλον, Tandkiød.

οὐλοβόρος, 2, (οὖλος, βορά) enten med fordærveligt, dræbende Bid, el. som æder alt el. det Hele. — οὐλοδέτης, ου, ὁ, Negbinder; o. — οὐλόδετον, τό, Negbaand, Straabaand; (af ὁ οὖλος, o. δέω). — οὐλοέθειρος, 2, (ἔθειρα) o. οὐλόθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, (θρίξ)

med kruset Haar; (af οὖλος, kruset). — οὐλόθυμος, 2, (οὖλος, ὀλοός, θυμός) som pønser paa Fordærvelse. — οὐλοθυσία, ἡ, heelt el. fuldstændigt Offer; af — οὐλοθυτέω, (οὖλος, ὅλος, θύω) bringer et heelt el. fuldstændigt Offer; el. af οὐλαί, bestrøer Offerdyret med det hellige Korn, som οὐλοχυτέομαι.

*οὐλοκάρηνος, 2, (κάρηνον) med Krushoved, krushaaret; men οὐλοκάρηνα, Hom. Merc., f. ὅλα κάρηνα, hele Hoveder; — οὐλόκερως, ω, 2, (κέρας) med krusede, d. e. krumme, boiede Horn; — οὐλοκίκιννα, τά, poët. f. οὖλοι κίκιννοι, krusede Lokker; — οὐλοκομέω, er - οὐλοκόμης, ου, ὁ, ogs. οὐλόκομος, 2, (κόμη) krushaaret, som οὐλόθριξ; v. — οὐλόκρανος, 2, (κρᾶνον) = οὐλοκάρηνος; - (af οὖλος, kruset). — οὐλομελής, 2, (οὖλος, ὅλος, μέλος) som ὁλομελής, med alle Led el. Lemmer, heel; df. — οὐλομελία, ἡ, de samtlige Lemmer el. Dele; sædv. Heelhed, Indbegrebet af det Hele; οὐλομελία τινός, det Almindelige i en Sag; οὐλομελίῃ, som adverb., i Almindelighed, overhovedet.

οὐλόμενος, 3, egentl. poët. f. ὀλόμενος, part. aor. 2 med. til ὄλλυμι, men altid som adject. m. act. Bem., fordærvelig, forstyrrende, dræbende, θάνατος, Hom., γῆρας, νοῦσος, Pind. — οὖλον, τό, sædv. in pl., Tandkiødet, Æsch. — οὐλοός, 3, ep. f. ὀλοός, fordærvelig. — οὐλοποίησις, ἡ, (οὖλος, ποιέω) Krusen, at giøre kruset. — οὐλόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (οὖλος, ὅλος, πούς) df. neutr. pl. οὐλόποδα, de hele Fødder, Hom. Merc.

οὖλος, οὔλη, οὖλον, jon. v. ep. f. ὅλος, heel, (voll, fuld), ganske; οὖλος ἄρτος, οὖλος μήν, Od.; jf. οὐλομελής, v. fl.; - b) heel, uskadt, jf. οὐλή, v. οὔλω; - c) fast, stærk, ligesom d. besl. solidus; transl., dygtig, kraftfuld; (saaledes forklare nogle οὖλος Ὄνειρος, Il. 2, 6, 8, ved: den fulde, livagtige, skinbarlige Drømmegud, vid. Thierch. pag. 267, v. Passow.); - d) sammentrængt, tæt; Οὖλον κεκλήγοντες, skrigende imellem hverandre, el. i en Sværm, Il. 17, 756; (df. ὁ οὖλος, et Neg); sild. οὖλον ἀείδειν, at synge hoit, stærkt; - e) om Tøier, tæt, fiin, ulden, laaden; Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας, bløde, uldene Kapper, Il. 24, 646; ligel. οὖλοι τάπητες; οὔλη λάχνη, tæt Lod, fiin Uld; om Haar: tæt, kruset, krøllet; οὐλότατον τρίχωμα, h. Herod. om Negerne, jf. οὐλόθριξ, -κομος, v. fl.; alm. snoet, dreiet, slynget, vunden; (οὖλος kan i denne og frgd. Bem. ogs. udledes af εἰλέω, der dog selv er besl. m. ὅλος); — 2) (ὀλεῖν, ὄλλυμι) f. οὐλόμενος, ὀλοός, fordærvelig, fordærvende, dræbende; ex. οὖλος Ἄρης, οὖλος Ἀχιλλεύς, hvortil man ogs. sædv. henfører οὖλος Ὄνειρος, see frgd. c.; (dog kunne maaskee disse Epitheter m. Passow. forklares ved: stærk, vældig, voldsom, jf. οὔλιος in fin.).

οὖλος, ὁ, Neg, Kornneg, ogs. ἴουλος, af frgd. Bem. 1, d.; b) df. en Sang til Demeter; jf. Οὐλώ. — οὐλότης, ητος, ἡ, den Beskaffenhed, at være kruset; v. — οὐλοτριχέω, er - οὐλότριχος, 2, = οὐλόθριξ, krushaaret; (af οὖλος Bem. 1, e). — οὐλοφόνος, 2, (οὖλος, ὅλος, φονεύω) aldeles dræbende. — οὐλοφόρος, 2, (οὖλος, ὁ, φέρω) bærende, bringende Neg. — οὐλοφυής, 2, (οὖλος, ὅλος, φύω) aldeles i den første Naturstand. — οὐλόφυλλος, 2, (οὖλος Bem. 1, e, φύλλον) med krusede Blade.

*οὐλοχοεῖον, v. -χόϊον, τό, Kar, hvori man kom el. hvoraf man udrystede det hellige Offerkorn, sædv. κάνεον, κανοῦν; v. — οὐλόχυτα, τά, v. οὐλοχύται, αἱ, det skraaede Korn, som blev strøet paa Offerdyrets Hovede og paa Altaret; οὐλοχύτας ἀνελέσθαι, προβαλέσθαι, κανέῳ ἐνθέσθαι, Hom.; 2) = πρόχυσις, Handlingen, at bestrøe med Offerkorn; οὐλοχύτας κατάρχεσθαι, Od.; df. — οὐλοχυτέομαι, bestrøer Offerdyrets Hovede med det hellige Korn; - (af οὐλαί, χέω).

οὐλόω, (οὐλή) heler el. læger til Ar. — Οὔλυμπος, ὁ, jon. f. Ὄλυμπος, Hom. — οὔλω, alene poët. in imperat., οὖλε, salve, hil dig! οὖλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, lev vel! det gaae dig vel! Od. 24, 402. — Οὐλώ, όος, ctr. οῦς, ἡ, som giver el. binder Negene, οὔλους, epith. til Demeter, ogs. Ἰουλώ.

οὐ μάν, h. Hom. = οὐ μήν, visseligen ikke. — οὐ μέν, forstærk. οὐ μὲν δή, som frgd., visseligen ikke, i Sandhed ikke. — οὐμενοῦν, s. οὔμενουν, f. οὐ μὲν οὖν, altsaa ikke; οὐμενοῦν με προσέδοκας ἀναγνῶναι σ' ἔτι, du har altsaa ikke formodet, at jeg skulde kiende dig igien, Ar.; ogs. i Spørgsmaal; b) i Svar, o nei, ingenlunde, ex. ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι σοῦ -, οὐμενοῦν, ἀλλ' ἐμέ, Luc. — οὐ μέντοι, dog vel ikke, ogs. i Spørgsmaal, hvor man venter nægtende Svar; οὐ μέντοι ἀλλά, som οὐ μὴν ἀλλά, men dog, alligevel. — οὐμές, boeot. f. ὑμεῖς.

οὐ μή, forstærket Nægtelse c. fut. ind., s. c. aor. conj., ex. οὐ μὴ γένηται, f. οὐκ (ἐστὶ δέος) μὴ γένηται, det er ikke at befrygte, at det vil skee, f. οὐ γενήσεται, det vil ikke skee; (neml. μή ligesom d. lat. ne oversættes ikke efter Begrebet at frygte, v. dl.; οὐ μὴ γένηται,

udtrykker, at en Frygt ikke finder Sted, derimod μὴ οὐ γένηται, at der er en Frygt for, at noget ikke skal finde Sted, ex. Il. 1, 28); ligel. οὐ γάρ σε μὴ γῆρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσι, det er ikke at frygte, at –, d. e. de ville ikke kunne kiende dig –, Soph. El. 42; – præterit. efter οὐ μή udtrykkes in aor. opt., ex. Soph. Philoct. 611; – b) οὐ μή c. fut. indic. f. imperat. forbydende, ex. οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσει, tal ikke sligt for Mængden, Eur.; ligel. som Spørgsmaal, ex. οὐ μὴ φλυαρήσεις; f. μὴ φλυάρει.

οὐ μήν, visseligen ikke, aldeles ikke, Hom.; b) οὐ μὴν ἀλλά, ikke desto mindre; men dog, alligevel, jf. οὐ γὰρ ἀλλά; c) οὐ μήν γε, endnu mindre, langt mindre, nedum, ex. Ἀφροδίτης γὰρ οὔ μοι φαίνεται, οὐ μὴν Χαρίτων γε, Ar. Pax, 41; d) οὐ μὴν οὐδέ, men end ikke engang. — οὑμός, med Krasis f. ὁ ἐμός.

οὖν, adv., altsaa, igitur; — 1) h. Hom. ofte alene som Overgangspartikel, omtr. som vort nu, bes. ἐπεὶ οὖν, da nu, da altsaa, ex. Il. 13, 1; ligel. undert. i Prosa, ex. ἡμεῖς οὖν ὡς εἰσήλθομεν; da vi nu vare komne ind; Hom. forbinder ogs. οὔτ' οὖν, μήτ' οὖν, m. flgd. οὔτε, μήτε, ἀλλά, ex. Od. 11, 200; dog ogs. undert. m. d. flgd. Bem., ex. Od. 1, 414; — 2) sædv. udtrykker οὖν, at Forestillingen er begründet i noget Foregaaende, altsaa, derfor, følgeligen, o. dl., ex. καταμαθὼν δὲ ὁ Κῦρος, ὡς –, ἐκ τούτων οὖν ἐπεθύμει –, Xen. Cyr. 3, 3; — 3) bes. mærkes om οὖν flgd., – a) οὖν knytter paa ny den ved Mellemsætninger afbrudte Tale, ex. Thuc. 6, 64; – b) οὖν viser undert. tilbage til det forhen Anførte i Almindelighed, omtr. vort, som sagt, siger jeg, o. dl., ex. οὐ γὰρ ὦν ἐδόκεον ὅμοιοι εἶναι, (ifølge det Anførte), Herod. 9, 96; ἡ μὲν οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Ἅιδου δόμους, man døe, siger jeg, Eur. Alc. 72; – c) i Spørgsmaal henviser det til en frgd. Paastand; τί οὖν; hvad saa? hvad følger deraf? – d) i Svar bekræfter οὖν den giorte Paastand; bejaende ogs. πάνυ μὲν οὖν, κομιδῇ οὖν, ganske sikkert, οἶμαι μὲν οὖν, det troer jeg, o. dl.; benægtende οὐ μὲν οὖν, οὐ γὰρ οὖν, visseligen ikke; – e) οὖν hæver det betingede Sætning til Virkelighed, ex. εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἔστι, θεὸς ὁ Ἔρως, som han og virkeligen er til; εἴτ' οὖν, εἴτε μὴ γενήσεται, men det skee (som det er at vente), eller ikke; – f) ved at forbindes med Relativer og Adverbier udtrykker οὖν en Almindelighed, ex. ὅστις, enhver, ὁστισοῦν, hvosomhelst; ὅπως, paa hvilken Maade, ὁπωσοῦν, være sig paa hvilkensomhelst Maade, ligesom d. lat. -cunque; – for οὖν, jon. ὦν, bruger Herod. o. Trag. ogs. enclit. νύν; Herod. indskyder ogs. ὦν imellem præpos. o. verb., ex. οἱ δὲ φέροντες εἰς τὴν ἀγορὴν, ἀπ' ὧν ἔδοντο, 2, 39.

οὕνεκα, foran en Vocal οὕνεκεν, adv., f. οὗ ἕνεκα, hvorfor, d. e. derfor at –, eftersom; ogs. m. frgd. τοὔνεκα, τοῦδ' ἕνεκα, o. τῷ, Hom.; b) derover at, det at, alm. at, som ὅτι, efter οἶδα, γνῶναι, νοεῖν, o. fl., id.; c) c. gen. f. ἕνεκα, formedelst, bes. h. d. attiske Digtere; jf. ogs. ὁθούνεκα.

οὕνεσθε, see u. ὄνομαι. — οὔνομα, τό, jon. f. ὄνομα, ligel. Derivaterne οὐνομάζω, -μαίνω, -μαστος, jon. f. ὀνομάζω, etc., Herod. — οὔ νυ, dog ikke, jo ikke. — οὑξ, m. Krasis f. ὁ ἐξ. — οὖον, τό, en Form af ὄον, Rønnebær. — οὖπα, dor. f. οὔπω, dog ikke. — οὔ περ, o. οὔπερ, d. forstærk. οὐ, ingenlunde. — οὔπη, (οὐ πη) ingensteds; 2) paa ingen Maade.

οὔπιγγος, ὁ, Sang til Artemis; af — Οὖπις, ιος, ἡ, jon. o. dor. f. Ὦπις, epith. til Artemis; sild. ogs. epith. til Nemesis; jf. ogs. Herod. 4, 35. — οὔποθι, οὔ ποθι, (οὐ, ποθι) ingensteds. — οὔποκα, dor. f. – οὔποτε, adv., (οὐ, ποτέ) aldrig, ingensinde. — οὔπω, adv., (οὐ, πω) endnu ikke; – οὐ πώποτε, endnu aldrig. — οὔπως, adv., (οὐ, πως) paa ingen Maade, aldeles ikke, Hom.; 2) sild. ogs. om Tiden, aldrig, som ουπωτε.

οὐρά, ᾶς, ἡ, jon. οὐρή, Hale; b) alm. det Bageste, Bagdeel, bes. af et Skib, som πρύμνη; af en Hær: Bagtroppen, Reserven, hvad der marscherer bagved el. bagefter; εἰς οὐράν, baglends; κατ' οὐράν τινος ἕπεσθαι, ἀκολουθεῖν, at følge efter nogen; ὁ κατ' οὐράν, Eftermand el. Bagmand; (besl. m. ὄῤῥος). — οὖρα, τά, f. οὖροι, ὅροι, Grændser, see u. οὖρον.

οὐρᾱγέω, er – οὐρᾱγός, 2, (οὐρά, ἡγέομαι) som anfører Bagtroppen el. Reserven; b) som befinder sig ved Bagtroppen; c) som udgior den bageste el. yderste Deel af noget; df. — οὐραγία, ἡ, Anførsel af Bagtroppen; b) at marschere i, el. at befinde sig ved Bagtroppen; c) ogs. Bagtroppen selv. — οὐράδιον, τό, dim. af οὐρά. — οὐραία, ἡ, poët. f. οὐρά. — οὐραῖος, 3, (οὐρά) af, paa Halen, hørende dertil, τρίχες, Il.; alm. den bageste, yderste, sidste; πόδες οὐραῖοι, Bagfødderne; b) τὸ οὐραῖον, Halen; alm. den bageste, yderste, sidste Deel.

οὐρᾰκός, ὁ, den mellemste Deel af Aaren. — οὐράνη, ἡ, (οὐρέω) Urinpotte.

—*Οὐρᾰνία, ἡ, Urania, den Himmelske, Navnet paa en af Muserne, *Hes.*; sild. besk. Astronomiens Muse; 2) som *epith.* til Ἀφροδίτη, *oppon.* Πάνδημος; — οὐρανιάζω, slaaer (en Bold) i Luften; — οὐρανίαφι, (α *long.* i αφ) *ep.* som *dat. f.* οὐρανίᾳ; — Οὐρανίδης, ου, ὁ, Søn af Uranos, *Hes.*; 2) Himmelbeboer, *Pind.*; o. — οὐρανίζομαι, naaer, rækker til Himmelen, *Æsch.*; - (af οὐρανός).

οὐράνιος, 3, *att.* ogſ. 2, (οὐρανός) himmelsk, paa Himmelen, kommende fra, boende i Himmelen; θεοὶ οὐράνιοι, ogſ. *absol.* Οὐράνιοι, de Himmelske, Guderne, som Οὐρανίωνες o. Οὐρανίδαι, *Coelites*; οὐράνιον ὕδωρ, Regnvand; 2) himmelhøi, som rækker, trænger lige til Himmelen; komisk h. *Ar.*, σκέλος οὐράνιον ῥίπτειν, ἐκλακτίζειν, høit i Luften; *transl.*, uhyre, umaalelig, *ex.* οὐράνιον ἄχος, πάθος, *Trag.*; οὐράνιον ὅσον, som θαυμαστὸν ὅσον, over al Maade.

οὐρανίσκος, ὁ, *dim.* af οὐρανός, liden Himmel; df. *a)* hvælvet Loft, Telttag, Telthimmel, o. dl.; *b)* Gummen, jf. οὐρανός Bem. 3; o. — Οὐρανίων, ωνος, ὁ, h. *Hom.* altid *in pl.* Οὐρανίωνες, m. o. u. θεοί, Himmelbeboerne, Guderne, *Coelites*; men *Il.* 5, 898, kaldes Titanerne Οὐρανίωνες, som Afkom af Uranos; (af οὐρανός).

*οὐρανοβάμων, ονος, 2, gaaende paa, i, igiennem Himmelen; o. -οὐρανοβατέω, vandrer, bevæger mig i el. paa Himmelen; (af βαίνω); — οὐρανογνώμων, ονος, 2, (γνῶναι) som kiender Himmelen, Astronom; — οὐρανογράφία, ἡ, (γράφω) Himmelbeskrivelse; — οὐρανόδεικτος, 2, (δείκνυμι) som vises el. viser sig paa Himmelen; — οὐρανοδρομέω, er - οὐρανοδρόμος, 2, (δραμεῖν) løbende paa el. igiennem Himmelen; — οὐρανοειδής, 2, (εἶδος) som ligner en Himmel el. et Telttag; o. — οὐρανόεις, εσσα, εν, *poët.* = frgd.; ὑπήνη οὐρανόεσσα, = οὐρανός Bem. 3, Gummen, *Nic.*; - (af οὐρανός).

*οὐρανόθεν, *adv.*, fra, ned fra Himmelen; h. *Hom.* ogſ. *pleon.* ἀπ᾽ οὐρανόθεν, o. ἐξ οὐρανόθεν; — οὐρανοθεσία, ἡ, (τίθημι) Himmellegemernes Stilling; — οὐρανόθι, *adv.*, i el. paa Himmelen; κλαγγὴ - πέλει οὐρανόθι πρό, *Il.* 3, 3, i Luften, forklares ved πρὸ οὐρανοῦ, foran, d. e. under Himmelen, ligesom Ἰλιόθι πρό, foran Ilium; — οὐρανοκάτοικος, 2, (κατοικέω) beboende Himmelen; — οὐρανολέσχης, ου, ὁ, (λέσχη) sladdrende om Himmelen el. om himmelske Ting; — οὐρανομήκης, 2, (μῆκος) himmelhøi, overmaade høi el. lang, ἐλάτη, *Od.*; o. — οὐρανόνῑκος, 2, (νικάω) overvindende Himmelen, som overgaaer Guderne i Magt, *Æsch.*; - (af οὐρανός).

*οὐρανόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) Barn af Uranos; 2) et Himmelbarn; — οὐρανοπετής, 2, (πίπτω) nedfalden fra Himmelen; — οὐρανόπλαγκτος, 2, (πλάζω) vankende om paa Himmelen el. i Luften; — οὐρανοποιΐα, ἡ, (ποιέω) Himmelens Skabelse; — οὐρανόπολις, εως, ἡ, (πόλις) Himmelby; himmelsk el. guddommelig By; — οὐρανο-πολίτης, ου, ὁ, Himmelborger; o. — οὐρανόροφος, 2, (ὀροφή) med en Telthimmel, *ex.* σκηνὴ οὐρ.; - (af flgd.).

οὐρᾰνός, οῦ, ὁ, Himmelen; — 1) h. *Hom.*, Himmelens Hvælving, der som en hul Halvkugle hæver sig over Jordskiven, med en Aabning, hvorigiennem Toppen af d. thessaliske Bierg Olympos hæver sig, og bærer Gudernes Boliger; df. οὐρανός, ogſ. οὐρανὸς Οὔλυμπός τε, o. dl., Gudernes Hiem el. Bolig; - Homers οὐρανός er fremdeles χάλκεος, πολύχαλκος, σιδήρεος, af Kobber el. Jern, og prydet med Stierner, ἀστερόεις; paa den beskriver ogſ. Solen sin Bane, df. om en Solformørkelse, ἠέλιος δὲ Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, *Od.* 20, 357; dens Porte, πυλαὶ οὐρανοῦ, en tyk Sky, aabnes og lukkes af Horaerne; - *b)* alm. Luftrummet, Luften, Himmelen, *ex.* σκοπελὸς, κνίσση, ἀϋτή, αἴγλη οὐρανὸν ἵκει *s.* ἱκάνει, stiger op til Himmelen, i høien Sky, o. dl., o. *transl.* κλέος οὐρανὸν ἵκ.; ligel. ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, stiger op til Himmelen, *Od.*; sild. οὐρανὸν ἀφικέσθαι, at naae den høieste Lyksalighed; — 2) h. Philosopherne, *a)* Universet, Himmelrummet tilligemed de deri bevægede Legemer; *b)* Himmelstrog, Klimat; οὐρανὸς εὖ κεκραμένος, god Luft; — 3) af Liigheden: hvad der hvælver sig som en Himmel, *ex.* Telttag, Baldachin, o. dl.; *b)* Gummen; - omvendt kalder *Ennius* Himmelens Hvælving, *palatum coeli*; — 4) i Mythologien er Οὐρανός Søn af Gæa, og ved hende Fader til den ældste Guderkreds, *Hes. Theog.* 133, flgd.; - (οὐρανός, æol. ὠρανός, vil man aflede af ὁράω, altſ. egentl. den synlige Luftkreds).

*οὐρανόσε, *adv.*, op imod el. til Himmelen; — οὐρανοσκόπος, 2, (σκοπέω) beskuende Himmelen; 2) Navnet paa en Fisk; — οὐρανοστεγής, 2, (στέγω) bedækkende Himmelen; — οὐρανοῦχος, 2, (ἔχω) havende, besiddende, beboende Himmelen; — οὐρανοφάντωρ, ορος, ὁ, (φαίνομαι) som viser sig paa Himmelen; som skinner lige op til Himmelen; —

οὐρανοφοιτάω, er - *οὐρανοφοίτης, οὐ, ὁ*, v. *οὐρανόφοιτος*, 2, (*φοιτάω*) gaaende i, paa, igiennem Himmelen; — *οὐρανοφόρος*, 2, (*φέρω*) bærende Himmelen; — *οὐρανόφρων, ονος*, 2, (*φρήν*) med himmelsk Tænkemaade; — *οὐρανοφύτευτος*, v. *οὐρανόφῦτος*, 2, (*φυτεύω, φύω*) nedplantet, stammende fra Himmelen; — *οὐρανοχρώματος*, 2, (*χρῶμα*) himmelfarvet, luftfarvet; v. — *οὐρανόω*, hensætter i Himmelen, forguder; df. — *οὐράνωσις, ἡ*, Forgudelse; - (af *οὐρανός*).

οὔραξ, ᾶγος, ὁ, et Navn paa Fuglen *τέτριξ*, Urhane. — *οὐρἄχός, ὁ*, (*οὖρον*) Urinlederen i det ufodte Barns Navle. — *οὔρεα, τά*, pl. af *οὖρος*, jon. f. *ὄρος*, Bierg. — *οὐρειβάτας, ου, ὁ*, poët. f. *ὀρειβάτης*; — *οὐρείθρεπτος*, 2, (*ὄρος, τρέφω*), jon. f. *ὀρείθρεπτος*, opfodt, opvoxen paa Biergene; — *οὔρειος*, 3, jon. v. ep. f. *ὄρειος*; *Νύμφη οὐρείη*, = *Ὀρειάς*, Hom. Merc.; — *οὐρεαφοιτάς, άδος, ἡ*; bes. fem. til - *οὐρεόφοιτος*, 2, (*φοιτάω*) poët. f. *ὀρεόφοιτος*, omvandrende, boende paa Biergene; — *οὐρεσιβώτης, ου, ὁ*, (*βόσκω*) poët. f. *ὀρεσιβώτης*, græssende paa Biergene; — *οὐρεσιδρόμος*, 2, poët. f. *ὀρειδρόμος*; — *οὐρεσίοικος*, 2, poët. f. *ὀρεσίοικος*; v. — *οὐρεσιφοίτης, ου, ὁ*, fem. -*φοῖτις, ιδος*, v. *οὐρεσιφοίτος*, 2, = *οὐρεόφοιτος*; - (af *οὖρος*, jon. f. *ὄρος*).

οὐρεύς, ῆος, ὁ, jon. f. *ὀρεύς*, Muulesel. — *οὐρεύς, ῆος*, v. *έως, ὁ*, jon. f. *οὖρος*, Vogter, Vægter. — *οὐρέω*, c. augm. syll. *ἐούρουν*, infin. præs. ogs. *οὐρῆν*, (*οὖρον*) lader Vandet, pisser, ogs. transit., udpisser. — *οὐρέω*, (*οὖρος*, gunstig Vind) = d. andet *οὐρίζω*. — *οὐρέω*, (*οὖρος*, Vogter) bevogter. — *οὐρηδόχος*, 2, = *οὐροδόχος*. — * *οὐρήθρα, ἡ*, Urinroret; — *οὔρημα, τό*, Urinet; — *οὐρηρός*, 3, horende til Urinet; — *οὐρησείω*, = *οὐρητιάω*; — *οὔρησις, ἡ*, Pissen; — *οὐρητήρ, ῆρος, ὁ*, Uringangen; — *οὐρητιάω*, desid. af *οὐρέω*, vil gierne lade Vandet, er pissetrængt; — *οὐρητικός*, 3, befordrende, drivende Urinet; v. — *οὐρητρίς, ίδος, ἡ*, = *οὐράνη*; - (af d. første *οὐρέω*).

οὐρία, ἡ, gunstig Vind, see u. *οὔριος*. — *οὐρία, ἡ*, etslags Vandfugl. — *οὔρια, τά*, jon. f. *ὄρια*, Grændser. — *οὐρίαχος, ὁ*, (*οὐρά* Bem. b) *ἔγχεος*, den nederste, jernbeslagne Ende af Landsen, oppon. *αἰχμή*, Il. — *οὐρίζω*, f. *ίσω*, jon. f. *ὁρίζω*, grændser, *πρός τι*, til noget, Herod.; sædv. transit., begrændser; bestemmer Grændsen, id. — *οὐρίζω*, f. *ίσω*, bringer frem med gunstig Vind, *οὖρος*; transl., bringer i en lykkelig Tilstand, forer lykkelig til Maalet; *ἐμὰν γᾶν κατ᾽ ὀρθὸν οὐρίσας*, Soph. O. T. 696; ogs. absol. *ἔκαθεν οὐρίσας*, bringende langt fra Lykke el. Udsoning, Æsch. Choëph. 314. — *οὔρινον, τό*, ogs. *οὔριον*, (*οὖρος*) *ὠόν*, Vindæg, ufrugtbart Æg, ovum subventaneum, urinum.

οὐριοδρομέω, er - *οὐριοδρόμος*, 2, (*δραμεῖν*) som løber, seiler med gunstig Vind, *οὖρος*. — *οὔριον, τό*, (*οὖρος*, Vogter) Vagt, inc. — *οὔριος*, 3, ogs. 2, (*οὖρος*) med god Vind, som har Medbør, *πλοῦς*, heldig Søreise; transl., som lykkes, som har Fremgang; *οὐρία πρᾶξις*, Æsch.; b) ogs. act., *Ζεὺς οὔριος*, som giver Medbør; transl., som forlener Lykke og Fremgang; c) *ἡ οὐρία*, sc. *πνοή*, = *οὖρος*, gunstig Vind; bes. *ἐξ οὐρίας πλεῖν, θεῖν, δραμεῖν*, at have Medbør, ogs. *ἐξ οὐρίων, ἐν οὐρίῳ πλεῖν*, ogs. *οὔρια θεῖν*; 2) for *οὔρινον* sc. *ὠόν* findes ogs. *οὔριον*.

οὐριοστάτης, ου, ὁ, (*ἵστημι*) som begrunder, tilsiger heldigt Udfald, Æsch. Choëph. 817. — *οὐριόω*, har gunstig Vind, seiler med gunstig Vind; 2) lader flagre i Vinden, *ἐθείρας*; (af *οὔριος*). — *οὔρισμα, τό*, f. *ὅρισμα*, Begrændselse, Grændse. — *οὔρισμα, τό*, (*οὐρίζω*) gunstig Vind, inc. — *οὐροδοχεῖον*, v. -*δόχιον, τό*, v. -*δόχη, ἡ*, Uringiemme, Urinkar; af — *οὐροδόχος*, 2, (*δέχομαι*) optagende, indeholdende Urin; af — *οὖρον, τό*, Urin, Piß, lat. urina; (rimel. af *ὀρός*, efter nogle af *ὄῤῥος*).

οὖρον, τό, poët. f. *οὖρος, ὅρος*, Grændse, df. Il. 23, 431, *δίσκου οὖρα*, v. ib. 523, *δίσκουρα*, det Rum, Kasteskiven el. Diskos giennemløber; ligel. *Ὅσσον τ᾽ ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιϊν*, saa langt Muulæslerne gaae paa Nylandet, d. e. en Agers Længde, el. efter Eust. saa langt Muulæslerne komme foran (Plovoxnene) Od. 8, 124; jf. *ἐπίουρα*. — *οὐροπύγιον, τό*, = *ὀῤῥοπύγιον*, Stiert.

οὖρος, ὁ, gunstig Vind, Bør, Medbør; *Ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν*, vendte tilbage, forandrede til Medbør, Od. 4, 520; transl., Lykkens Medbør, Lykke; (efter Koray af *αὔρα*, ligesom *οὖς* af *αὖς*; efter nogle af *ὄρνυμι*). — *οὖρος, ὁ*, Opsynsmand, Vogter; bes. heder Nestor h. Hom. *οὖρος Ἀχαιῶν*; df. *ἐπίουρος*; (af *ὁράω*, el. af *ὤρα*). — *οὖρος, ὁ*, jon. f. *ὅρος*, Grændse, Hom., Herod. — *οὖρος, εος, τό*, jon. f. *ὄρος*, Bierg, Hom. — *οὖρος, ὁ*, *βοῦς*, Uroxen, den vilde Oxe. — *οὐρός, οῦ, ὁ*, Rende el. Fure, hvori man trak Skibene paa Land og atter ud paa Søen, Il. 2, 153. — *οὐρός, οῦ, ὁ*, jon. f. *ὀρός, ὀῤῥός*, Blodvand, Nic. — *οὐροτομέω*,

(οὐρά, τέμνω) ἵππον, afskærer Hestens Hale. — **οὐρόω**, sædv. κατουρόω, = οὐριόω, har gunstig Vind, οὖρος.

οὖς, τό, ὠτός, ὠτί, οὖς, pl. ὦτα, ὤτων (m. uregelm. Accent), ὠσίν, Øret; εἰς οὖς, εἰς ὦτα, i Øret, hemmeligen, *Trag.*; *Hom.* har deraf alene *acc. sing.* o. *dat. pl.*, men de øvrige Casus af d. joniske οὖας, ατος; af d. doriske αὖς, αὐτός, o. ὦς, ὠτός er d. lat. *auris*; 2) Øre, Hanke, Greb. — † **οὐσία**, ἡ, (ὤν, οὖσα, εἰμί) Væsen, Substants, Ting, Legeme; 2) Formue, Besiddelse, Eiendom; ἀπαίδεις οὐσίαι, Huus, som har mistet sine Forsørgere, *Soph. Trach.* 913; df. — **οὐσίδιον**, τό, *dim.* af frgd., liden Formue; — **οὐσιόω**, gior til Væsen, skaber; giver væsentlig Tilværelse el. Realitet; *in pass.*, har el. besidder en saadan; o. — **οὐσιώδης**, 2, *adv.* -δως, (εἶδος) væsentlig, substantiel. — **οὖσον**, τό, = οἶσον.

οὖτᾰ, οὐτάμεναι, οὔτασκε, see u. οὐτάω. — **οὐτάζω**, *fut.* άσω [ᾰ] *aor.* οὔτασα, *pf. pass.* οὔτασμαι, *etc.*, = flgd. — **οὐτάω**, *f.* οὐτήσω, *aor.* οὔτησα, *pass.* οὐτήθην; *præs.* o. *impf.* laaner *Hom.* af οὐτάζω, dog har han 3 *sing. impf.* οὔταε, οὖτᾰ, οὔτασκε; fremdeles har han af *aor. syncop.* οὖτᾰν (som ἔκταν) 3 *sing.* οὖτᾰ, *inf.* οὐτάμεναι, οὐτάμεν, *part. pass.* οὐτάμενος; - slaaer, saarer, træffer, χαλκῷ, δουρί, ἔγχει, sædv. τινά, nogen, ogs. τινὰ κατὰ χρόα, κατ' ὦμον, κατ' ἀσπίδα, ogs. Κύπριδα οὔτασε χεῖρα, i Haanden, *Il.* 5, 458, ogs. ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ, det Saar, som en Dødelig har bibragt mig, *ib.* 361; - efterhomerisk ogs. f. βάλλειν, at træffe med Skudvaaben; (df. ὠτειλή, besl. m. ὠθέω).

οὔτε, *adv.*, (οὐ, τε) og ikke; - *b)* sædv. gientaget og forbindende Sætningens Dele, οὔτε -, οὔτε -, hverken -, heller ikke -, d. lat. *neque -, neque -*; ogs. tilføies begge andre Partikler, *ex.* οὔτ' ἄρα -, οὔτ' ἄρ -, o. dl.; Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα, *Il.* 1, 115; ogs. forbindes ei alene οὔτε -, οὐδέ -, οὔτε -, οὐ -, men ogs. οὔτε -, τε -, d. lat. *neque -, et -*, o. οὔτε -, δέ -; - *c)* undert. udelades den første Nægtelse, *ex.* ναυσὶ δ' οὔτε πεζός, *Pind. Pyth.* 10, 46.

οὔτερος, jon. f. ὁ ἕτερος, *Herod.* — **οὐτήσασκε**, ep. f. οὔτησε, 3 *sing. aor.* 1 *act.* af οὐτάω. — **οὔτησις**, ἡ, Saaren, Saarelse; o. — **οὐτήτειρα**, ἡ, *fem.* af οὐτητήρ, ῆρος, ὁ, ogs. οὐτητής, οῦ, ὁ, den Saarende, som saarer; (af οὐτάω). — **οὔτι**, egentl. *neutr.* af οὔτις; undert. som *adv.* o. nægtende med Eftertryk, aldeles ikke, ingenlunde. — **οὐτιδανός**, 3, *att.* ogs. 2, (οὔτις) aldeles unyttig, uden alt Værd, uduelig, svag, feig, afmægtig, *Hom.*; sild. ogs. om Ting, slet, ringe; (-δανος, er alene Formendelse, ligesom i ἠπεδανός, o. fl.).

οὔτιπου, *adv.* f. οὔ τί που, vel ikke, vist ikke; i Spørgsmaal, dog vel ikke? — **οὔτιπω**, *adv.*, f. οὔ τί πω, som οὔπω, endnu ikke. — **οὔτις**, *neutr.* οὔτι, *gen.* οὔτινος, (οὐ, τὶς) ingen, intet; see ogs. οὔτι; 2) som *nom. pr.* og Ordspil, Οὖτις, *acc.* Οὖτιν, see *Od.* 9, 366, flgd. — **οὔτοι**, *adv.*, (οὐ, τοι) dog ikke, visseligen ikke, *non sane*; οὔτοι, μὰ τὴν γῆν, *Ar.*

οὗτος, αὕτη, τοῦτο, *gen.* τούτου, ταύτης, τούτου, *pron. demonstr.*, denne, dette, ogs. denne her, dette her; om οὗτος bemærkes flgd.; - *a)* sædv. bruges οὗτος om det Foregaaende, ὅδε om det Følgende, *ex.* ταῦτα μὲν (det foran Anførte) - λέγουσι, τάδε δὲ (hvad der nu følger) -, *Herod.* 6, 53; dog m. Undtagelser; - *b)* οὗτος bruges, ligesom ὅδε, bes. *in nom.* o. *acc.* med Eftertryk, næsten som et Stedsadverbium, her, hist, *ex.* οὗτος τί πάσχεις; du el. du der, hvad gaaer ad dig? *Ar.*; ligel. ὦ οὗτος Αἴας, *Soph.*; οὗτος ἐγώ, her er jeg, *Eur.*; i det man ligesom peger paa Personen, jf. ὅδε; ligel. sættes οὗτος, ligesom ὅδε, undert. f. *pronom. person.* ἐγώ, σύ, *ex.* οὑτοσὶ ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν; εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνη -, f. σὺ οὐ παύσῃ -, *Plat. Gorg.*; f. 2 *pers.* sættes οὗτος oftest med Foragt; - *c)* οὗτος m. καί udtrykker d. lat. *et is, isque*, vort og det, *ex.* καὶ οὗτοι κατὰ φόνον τινὰ σκῆψιν, *Herod.* 1, 147; ogs. sættes καὶ ταῦτα for at udhæve en Omstændighed, *ex.* ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβριος, καὶ ταῦτα τηλικοῦτος, og det el. besynderligen el. omendskiøndt i saa ung en Alder, *Soph.*; ligel. m. flgd. *particip.*; - *d)* τοῦτο, o. ταῦτα m. udeladt ἐστί, *α)* i bejaende Svar, *ex.* ἀλλ' εἰσίωμεν. - ταῦτά γε, νῦν εἴπερ δοκεῖ, *Ar.*; *β)* ligel. udelades ἐστί i Udtrykket τοῦτ' ἐκεῖνο (ogs. τόδ' ἐκεῖνο) dette (hvad der nu siges) er hint (det forhen Sagte), uden flgd. Forbindelsespartikel, *ex.* τοῦτ' ἐκεῖνο, κτᾶσθ' ἑταίρους, *Eur.*; ligel. αὐτὸ τοῦτο, det er det just; *γ)* i Udtrykket καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, *sc.* εἴη, det være nu saa, det være da nok derom, o. dl.; - *e)* τοῦτο, ταῦτα, staaer som *adverb.* *α)* f. διὰ ταῦτα, derfor, af den Grund, *ex.* ταῦτα δ' ἐκαλλωπισάμην, ἵνα -, derfor har jeg pyntet mig, *Pl.*; ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα νῦν ἥκω παρά σε, netop af den Grund, *id.*; *β)* ταῦτα staaer undert. f. οὕτως, *ex.*

Soph. Aj. 1346; ligel. *τάδε*, *τόδε*, f. *ὧδε*; – *f)* ogs. *dat. fem. sing.* *ταύτῃ* bruges som *adverb.* m. Bem. *α)* paa dette Sted, her, paa denne Side; *β)* paa denne Maade, saaledes; *γ)* derefter, med dette Hensyn; – *g)* ved Inddelinger el. Modsætninger bruges ligesom *τὸ μὲν – τὸ δέ –*, o. *τὰ μὲν –*, *τὰ δὲ –*, ogs. *τοῦτο μὲν – τοῦτο δὲ –*, *ταῦτα μὲν –*, *ταῦτα δὲ –*, deels –, deels –; til *τοῦτο μὲν –*, svarer ogs. h. *Trag.* *δέ*, *ἔπειτα δέ*, *εἶτα*, o. fl.; – *h)* *att.* forstærkes *οὗτος* ved tilføiet *-ι demonstr.* *οὑτοσί*, *αὑτηΐ* [-υ-], *τουτί*, ogs. *τουτογί*, o. *τουτοδί*, *Ar. Pax*, 330, – *i)* h. *Hom.* bruges *οὗτος* uden Artikel, *ex.* *τοῦτο ἔπος*, *τοῦτον μῦθον*; *att.* tilføies ogs. Artikelen, *ex.* *τοῦτον τὸν μῦθον*.

οὑτοσί, *etc.*, see u. frgd. Bem. *h.* — *οὕτως*, foran Consonant sædv. *οὕτω*, *adv.* til *οὗτος*, paa denne Maade, saaledes; bes. saa høiligen, i saadan Grad; alm. under saadanne Forholde, – derefter, følgeligen; h. *Hom.* ogs. forstærk. *οὕτω δή*, *οὕτω γὰρ δή τοι*, o. dl.; – *b)* ved Forsikkringer, Bønner, o. dl., *c. opt.*, ogs. m. flgd. *ὡς*, *ex. Il.* 13, 825; – *c)* ligesom *αὔτως* s. *αὔτως* h. *Hom.*, saa hen i Veiret, saa uden videre, uden Forberedelse, *ex.* *οὐκ ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως γε ἀπὸ στόματος εἰπεῖν*, *Xen. Mem.* 3, 7; h. *Hom.* ogs. *μὰψ οὕτως*; – *d)* *οὕτως μὲν –*, *οὕτως δὲ –*, deels –, deels –, jf. *οὗτος* Bem. *g*; men *οὐχ οὕτως –*, *ὡς –*, ikke saa meget –, som –; – *e)* efter en længere Forsætning sættes med Eftertryk *οὕτω*, saa først, da først, h. *Herod.* ogs. *οὕτω δή*. — *οὑτωσί*, [ī], foran Vocal undert. *-σίν*, det ved *-ι demonstr.* forstærkede *οὕτως*. — *οὐχί*, *adv.* f. *οὐ*, *οὐκ*.

„ *ὀφείδιον*, *τό*, f. *ὀφίδιον*, *dim.* af *ὄφις*. — * *ὀφειλέσιον*, *τό*, liden Gield; — *ὀφειλέτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* *-λέτις*, *ιδος*, Skyldner; — *ὀφειλέω*, *jon.* f. *ὀφείλω*, *vid. Buttm. pag.* 31; — *ὀφειλή*, *ἡ*, Skyldighed, *N. T.*; — *ὀφείλημα*, *τό*, hvad nogen er skyldig, Gield; o. — *ὀφειλόντως*, *adv. part.* af *ὀφείλω*, skyldigen, efter Skyldighed; – (af flgd.).

ὀφείλω, *f.* *ὀφειλήσω*, *aor.* 2 *ὤφελον*, *jon.* *ὄφελον*, *ep.* ogs. for Versets Skyld *ὤφελλον*, o. *ὄφελλον*, (efter *Buttm.* egentl. *impf.*, ligesom *Hes. Op.* 174, paa samme Maade bruger *ὤφειλον*); — er skyldig, har at betale, *χρεῖός τινι*, *Hom.*; ogs. *absol.* er i Gield; — 2) skylder, er forpligtet, maa, bør, skal, bes. *in aor.* *ὤφελον*, *ex.* *Νῦν ὄφελεν – πονέεσθαι λισσόμενος*, nu burde han have, havde han skullet anstrænge sig med Bønner, *Il.* 10, 117; men oftest udtrykker *aor.* m. o. u. Partiklerne *ὡς*, *εἴθε*, o. *αἴθε*, det Ønske, at noget maatte være skeet, som ikke er skeet, *ex.* *Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ*, havde dog Art. dræbt hende! *Il.* 19, 59; *αἴθ' ὄφελες – ἧσθαι*, *Il.* 1, 415; *ὡς ὄφελον θανεῖν*, var jeg dog død! ogs. m. Nægtelse, *μὴ ὄφελες*, havde du dog ikke –! *Hom.*, *Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον* (*impf.*) *ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι*, skulde jeg dog ikke! var det dog ikke min Lod! *Hes. Op.* 174; — 3) skylder ifølge en Naturlov, Tingenes Orden, o. dl., *ex.* *βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται*, *omnibus debetur mors*, Alle skulle døe; – *b)* *ζημίαν ὀφείλειν*, at være forfalden i en Straf; *βλαβὴν ὀφείλειν*, at skylde Skadeserstatning; alm. *ἀγαθὸν*, *κακὸν ὀφείλειν τινί*, at have Godt el. Ondt at lønne nogen; – (f. *ὀφείλω* bruger *Hom.* undert. *ὀφέλλω*; jf. ogs. *ὀφλισκάνω*, *ὦφλον*).

ὀφέλλιμος, 2, (*ὀφέλλω*) som *ὀφέλσιμος*, *poët.* f. *ὠφέλιμος*, nyttig. — *ὀφέλλω*, *in præs.* o. *impf.* h. *Hom.* undert. f. *ὀφείλω*; *χρεῖός μοι ὀφέλλεται*, skyldes mig, *Od.* 3, 367. — *ὀφέλλω*, *f.* *ὀφελῶ*, *aor.* *ὤφειλα*, (d. anomalske *ὀφέλλειεν*, *Il.* 16, 651, *Od.* 2, 334, skulde efter *Buttm.* hede *ὀφείλειεν*); – formerer, forstørrer, nærer, styrker, lader trives, fremmer, befordrer, *πόνον*, *μένος*, *ἀρετήν*, o. dl.; *Hom.*; *οἶκον ὀφέλλειν*, at befordre Husets Velstand; *μῦθον ὀφέλλειν*, at formere Talen, endnu at tale meget, *id.*; men *ὕβριν ὀφ.*, at forøge Fornærmelsen; at vedblive at fornærme, *Hes.*; 2) feier sammen (i en Hob).

ὄφελμα, *τό*, Formerelse, Forstørrelse; Fordeel, Nytte; 2) Feiekost; ogs. det Sammenfeiede, Feierskarn; — *ὄφελος*, *εος*, *τό*, Fordeel, Nytte, Hielp; sædv. som Prædicat, *ex.* *αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα*, om vi kunde giøre nogen Nytte; *οὐδὲν σοίγ' ὄφελος*, det nytter dig intet, *Hom.*; *οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος*, Besiddelsen nytter intet; *τί ὄφελος τούτου*; hvad hielper det? *ὅ, τι ὄφελος τοῦ στρατοῦ*, den bedste Deel af Hæren; o. — *ὀφέλσιμος*, 2, *poët.* som *ὀφέλλιμος*, f. d. sædv. *ὠφέλιμος*, nyttig; – (af *ὀφέλλω*). — *ὀφελτρεύω*, feier, pudser, renser; af — *ὄφελτρον*, *τό*, (*ὀφέλλω* Bem. 2) Feiekost.

ὀφθαλμία, *ἡ*, Øiensvaghed, rindende Øine; — *ὀφθαλμίας*, *ου*, *ὁ*, en Falkeart, af dens skarpe Syn; — *ὀφθαλμιάω*, lider af *ὀφθαλμία*, bes. har rindende Øine; 2) *ὀφθαλμιᾶν περί τι*, *περί τινος*, o. *ἐπί τινι*, at faae ondt i Øinene af noget, at see skievt, misundeligt, længselsfuldt til el. efter noget; — *ὀφθαλμίδιον*, *τό*, *dim.* af *ὀφθαλμός*, lidet Øie; — *ὀφθαλμίζομαι*, smit-

tes af Dienſvaghed; 2) *pass.*; at have noget indſat el. befæſtet ligeſom Dine; o. — ὀφθαλμικός, 3, vedkommende Diet; - (af ὀφθαλμός).

* ὀφθαλμοβολέω, (βάλλω) kaſter Dinene paa noget; — ὀφθαλμοβόρος, 2, (βορά) ædende Dine; o. — ὀφθαλμοδουλεία, ἡ, Dientieneſte, *N. T.*; af — ὀφθαλμόδουλος, 2, (δοῦλος) ligeſom en Dientiener, *inc.*; af — ὀφθαλμός, οῦ, ὁ, (ὀφθῆναι, ὄψομαι, af *inus.* ὄπτω) Diet; ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ὁρᾶν, o. dl., *Hom.*; Syn, Aaſyn; εἰς ὀφθαλμούς τινός, for nogens Dine; κατ' ὀφθαλμούς, lige i Dinene; ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχειν, at have for Dinene; 2) *poët.* hede Sol og Maane, Himmelens, Dagens, Nattens Die; ogſ. alm. Lys, Qvægelſe, Troſt; *b)* ſom ὄμμα. o. ἄνθος, det Koſteligſte, Ypperſte, Ædleſte, Herligſte; ὀφθαλμὸς Σικελίας, στρατίας, o. dl., *Pind.*; 3) ὀφθαλμὸς βασιλέως, høi Embedsmand el. Miniſter hos Perſerkongen; 4) Die el. Knop paa Træer og Planter.

* ὀφθαλμόσοφος, 2, (σοφός) øienkyndig, Dienlæge; — ὀφθαλμότεγκτος, 2, (τέγγω) vædende Dinene; 2) med vaade Dine; — ὀφθαλμοφανής, 2, *adv.* -φανῶς, (φαίνομαι) øienſynlig; — ὀφθαλμώδης, 2, (εἶδος) ligeſom Dine; o. — ὀφθαλμώρυχος, 2, (ὀρύσσω) ſtikkende Dinene ud; - (af ὀφθαλμός). — * ὀφῐᾰκός, 3, vedkommende Slanger, handlende derom; — ὀφίᾰσις, ἡ, en ſlangeformet, ſkaldet Plet i Hovedet; — ὀφίδιον, τό, *dim.* af ὄφις; o. — ὀφιήτης, ου, ὁ, *fem.* -ῆτις, ιδος, *poët.* f. ὀφίτης, ὀφῖτις; - (af ὄφις).

ὀφιοβόλος, 2, (βάλλω) ſkydende, dræbende Slanger; — ὀφιοβόρος, 2, (βορά) ædende Slanger; — ὀφιογενής, 2, (γένος) avlet af Slanger; — ὀφιόδειρος, 2, (δειρή) med en Slangehals; — ὀφιόδηκτος, 2, (δάκνω) bidt af en Slange; — ὀφιοειδής, 2, (εἶδος) ſlangeagtig; — ὀφιόεις, εσσα, εν, af Slanger, hørende til Slanger, *poët.* f. ὀφιόνεος; ogſ. fuld af Slanger; — ὀφιοκτόνη, ἡ, en Art af σκολοπένδρα; af — ὀφιοκτόνος, 2, (κτείνω) dræbende Slanger; — ὀφιομάχης, ου, ὁ, o. ὀφιομάχος, 2, (μάχη) kæmpende med Slanger; o. — ὀφιόνεος, 3, af Slanger, hørende til Slanger, ſlangeagtig; - (af ὄφις).

ὀφιοπλόκαμος, 2, (πλόκαμος) med Slangehaar, med Slanger iſtedenfor Haar; — ὀφιόπους, ποδος, 2, (πούς) med Slangefødder, med Slanger iſtedenfor Fødder; — ὀφιοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον) med Slangeanſigt; — ὀφιοσκόροδον, o. ὀφιόσκορδον, τό, Slangeſvibel; vild Svibel; — ὀφιόσπαρτος, o. *poët.* omſat, ὀφιόσπρατος, 2, (σπείρω) ſaaet, avlet af Slanger; — ὀφιοσταφυλή, ἡ, ogſ. ὀφιοστάφυλον, τό, en Drueart; — ὀφίουρος, 2, (οὐρά) med Slangehale; — ὀφιοῦσσα, *ctr.* f. ὀφιόεσσα, *fem.* af ὀφιόεις; — ὀφιοῦχεος, 3, hørende til Slangeholderen; af — ὀφιοῦχος, 2, (ἔχω) holdende Slanger; beſ. ὁ ὀφιοῦχος, Stiernebilledet Slangeholderen, *angvitenens*; o. — ὀφιοφάγος, 2, (φαγεῖν) ædende Slanger; - (af flgd.).

ὄφις, εως, *jon.* ιος, ὁ, en Slange; 2) et ſlangeformet Armbaand; 3) Stiernebilledet Slangen; 4) = ὀφίασις; [den førſte Stavelſe bruges undert. lang, rimel. ifølge en eiendommelig Udtale af φ]; df. — ὀφίτης, ου, ὁ, *fem.* ὀφῖτις, ιδος, ἡ, af en Slange, lignende en Slange; — ὀφιώδης, 2, = ὀφιοειδής; ogſ. fuld af Slanger; o. — ὀφίων, ονος, ὁ, etſlags fabelagtigt Dyr paa Sicilien.

ὀφλέω, *jon.* f. ὄφλω; men efter *Buttm.* er ὤφλεε h. *Herod.* *jon.* f. ὦφλε, 3 *sing.* *aor.* 2 til ὀφλισκάνω. — * ὄφλημα, τό, Gield; beſ. de idømte Bøder; — ὄφλησις, ἡ, Gield; o. — ὀφλητής, οῦ, ὁ, Skyldner; af — ὀφλισκάνω, *f.* ὀφλήσω, *pf.* ὤφληκα, *aor.* 2 ὦφλον, (*præs.* ὄφλω forekommer ikke, *vid. Buttm.*); - *a)* ὀφλισκάνειν, ſædv. m. δίκην, at være under Proces, at være anklaget; ofte ogſ. *transl.*, ὀφλισκάνειν ἄνοιαν, γέλωτα, αἰσχύνην, o. dl., at opføre ſig uforſtandigen, latterligen, ſkammeligen; ὀφλισκάνειν μωρίαν τινί, at beſkyldes af nogen for Taabelighed; - *b)* ὀφλεῖν, (ikke ὄφλειν, *vid. Buttm.*) at være dom. el. domfældet; ὦφλε τὴν δίαιταν, var domfældet af Voldgiftsmanden, *Dem.*; κἂν ἀστρατείας (*sc.* δίκην *s.* ζημίαν) τις ὄφλῃ, er dømt ſom ſkyldig deri, *id.*; δειλίην ὤφλεε (ὦφλε) πρὸς βασιλῆος, var af Kongen bleven anſeet ſom frygtſom, *Herod.* 8, 26; (egentl. er ὦφλον *aor. syncop.* af ὀφείλω; jf. ἔγρετο, ἦλθον).

ὄφρα, *conjunct.*, (oprindel. *relat.* ὅ o. ῥα m. indſkudt φ, bruges alene *poët.*); 1) ſom Henſigtspartikel, for at, paa det at, *a)* c. *conjunct.* efter *præs.* o. *fut.*, *ex.* ὀτρύνομεν (f. ὀτρύνωμεν) - ὄφρα τάχιστα - εἴπῃ, *Od.* 1, 85; ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι, *Il.* 17, 480; ogſ. efter *præterit.* m. *præs.* Bem., *ex.* ὄρσεο -, ὄφρα σε πέμψω; ogſ. ὄφρα κεν, κε, *ex.* ὄφρα κεν ἤδε - ταρπώμεθα, *Il.* 24, 635; ogſ. undert. ὄφρ' ἄν, *ex.* *Od.* 17, 10; Modusvocalen findes ofte forkortet, *ex.* ὄφρ' ἱλάσσομ' (ἱλάσωμαι) Ἀθήνην, *Od.* 3, 419; - *b)* c. *opt.* efter *præterit.*, *ex.* ἠνώγει -, ὄφρα - φύγοιμεν, *Od.* 3, 175, jf. *Od.* 4, 289, o. fl.; ogſ.

undert. ὄφρα κεν, ex. Il. 12, 26, ogs. ὄφρ' ἄν, Od. 24, 334; — 2) som Tidspartikel, a) medens at, saa længe som (neml. noget andet varer), fuldstændigen m. flgd. τόφρα, sædv. c. ind., ex. Il. 16, 777; oftere m. flgd. τόφρα δέ, ex. Il. 15, 543; dog undert. c. conj.; ogs. m. ἄν κε s. κεν, ex. Il. 6, 113, — b) indtil, indtil at, c. ind., naar noget virkeligen skeer, ex. Il. 5, 557; c. conj., naar Talen alene er om en Mulighed, ex. Il. 1, 82; — 3) absol. en Tid, for en Tid, ex. ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλιπόδας βοῦς βόσκ' ἐν Περκώτῃ, Il. 15, 547; hvor altsaa relat. er brugt f. demonstr. τόφρα, vid. Matthiæ, pag. 1291.

* ὀφρυάζω, trækker Øienbrynene sammen el. i Veiret, bes. for at vise mig stolt; — ὀφρυανασπάσίδης, ου, ὁ, (ἀνασπάω) som af Stolthed trækker Øienbrynene i Veiret; — ὀφρυάω, har Forhøininger, Høie, Bakker, oppon. κοιλαίνομαι; — ὀφρύη, jon. f. ὀφρύς Bem. 2, Herod.; — ὀφρυόκνηστος, 2, (κνάω) som gnider Øienbrynene for at skiule sin Skam el. Forlegenhed; — ὀφρυόεις, εσσα, εν, som har Høie el. Bakker, bakket, Il.; som ligger paa Høie el. Bakker, Herod.; 2) transl., overmodig, stolt; — ὀφρυόομαι, trækker Øienbrynene i Veiret, df. opfører mig stolt el. overmodigen; o. — ὀφρυόσκιος, 2, (σκιά) omskygget af Øienbrynene; – (af flgd.).

ὀφρύς, ύος, ἡ, Øienbryn; ἐπινεύειν ὀφρύσι, Hom.; sild. τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν, ἀνάγειν, αἴρειν, συνάγειν, o. dl., sædv. at vise sig stolt, at opføre sig overmodigen; df. transl. ligesom supercilium, Stolthed, Overmod; ogs. Gravitæt, Alvorlighed; μετ' ὀφρύος, med Stolthed, Xen.; dog ogs. ἀγανᾷ-γελάσαις ὀφρύϊ, ligesom vort: glattende Panden, Pind. Pyth. 9, 66; – 2) af Liigheden, enhver ophøiet Rand, Høide, Høi, Bakke, høi Egn, høi Flodbred, o. dl., h. Herod. ὀφρύη; sild. acc. poët. ὀφρύα f. ὀφρύν; [ῡ in nom. o. acc. sing.]; df. — ὀφρυόω, forsyner med en ophøiet Rand; df. — ὀφρύωσις, ἡ, Forhøining: høi el. bakket Beskaffenhed.

ὄχα, adv., alene h. Hom. o. i Forbindelsen ὄχ' ἄριστος, longe optimus, aldeles el. i høi Grad den bedste, den allerbedste; (rimel. af ἔχω). — ὀχάνη, ἡ, o. ὄχανον, τό, (ὀχέω, ἔχω) Haandgrebet paa Skioldet, som var anbragt i Skioldets Huling; ὄχανα Κᾶρές εἰσι οἱ πρῶτοι ποιησάμενοι τοῖς ἀσπίσι, Herod. 1, 171; derfor ere h. Hom. κανόνες, Tværtræer i Skioldets Huling, og τελαμῶνες, Remmer, hvori det hænges el. bæres; jf. ogs. κρίκος, o. πόρπαξ; [ᾰ].

ὀχεά, ἡ, som ὀχή, poët., en Hule, Nic. — ὀχέεσκον, impf. jon. af ὀχέω, Od. — ὀχεία, ἡ, Bespringen, Parren, Parring, sædv. om Dyrene; ogs. act., at lade bespringe, at lade parre sig; o. — ὀχεῖον, τό, Hannen el. Handyret, som holdes til Parring med Hunnen, Beskeler, Buk, o. dl.; b) det Sted, hvor Dyrene parres; (af ὀχεύω); 2) (ὀχέω) = ὄχημα, ὄχος, Æsch. — ὀχεῖος, 3, (ὀχεύω) hørende, skikket til at bespringe el. befrugte. — ὄχεσφι(ν), poët. f. ὄχεσι, dat. pl. af τὸ ὄχος, Hom. — ὀχεταγωγέω, ὀχεταγωγία, ἡ, o. ὀχεταγωγός, 2, = ὀχετηγέω, etc.

ὀχετεία, ἡ, Føren, Leden, Afleden i en Rende, Grøft el. Kanal; o. — ὀχέτευμα, τό, det kunstigen ledede Vand; Vandledning, Kanal; af — ὀχετεύω, (ὀχετός) fører, leder, afleder (Vandet) i el. igiennem en Rende, Grøft, Kanal; ποταμὸν ὀχετεῦσαι, Herod. — ὀχετηγέω, er – ὀχετηγωγός, 2, (ὀχετός, ἄγω) som leder el. afleder (Vandet) i en kunstig Rende el. Kanal; – denne Handling, ὀχετηγία, ἡ; ogs. at vande ved Hielp af Kanaler. — ὀχέτιον, τό, dim. af ὀχετός. — ὀχετογνώμονες, οἱ, (γνώμων) Kanalsluser, som vise Vandets Høide; o. — ὀχετοκράνιον, o. -κρᾶνον, τό, (κρᾶνον) Mundingen el. Enden af en Vandledning; af — ὀχετός, οῦ, ὁ, (ὁ ὄχος, ὀχέω) Rende, Grøft, Vandledning; alm. Vandets Afledning el. Afløb; ogs. det naturlige Flodleie; transl., et Ondes Afledning el. Afvendelse, Eur.

ὄχευμα, τό, o. ὄχευσις, ἡ, (ὀχεύω) Parring, Befrugtelse, Svangerskab; = ὀχεύς, έως, jon. ῆος, ὁ, (ὀχέω) ethvert Redskab el. Værktøi, hvorved man bærer, holder fast el. sammen, ex. den Rem, hvormed Hielmen befæstes, Baand, Spænde, o. dl., bes. Dørslaaen, Hom. — * ὀχευτής, οῦ, ὁ, som bespringer, en Beskeler, o. dl.; transl., et geilt Menneske; — ὀχευτικός, 3, hørende, skikket til at bespringe, til Beskeler, o. dl.; geil, brunstig; o. — ὀχευτός, 3, besprungen, befrugtet, besvangret; af — ὀχεύω, sædv. om Hannen, at bespringe, τὴν ἵππον, Herod.; ogs. act., at lade bespringe; in med. om Hunnen, at blive drægtig; (oprindel. rider, som ὀχέομαι).

ὀχέω, (ὄχος, ἔχω holder) h. Hom. udholder, taaler, lider, ὀϊζύν, ἄτην, o. dl.; dor. ὀκχέοντι (ὀχοῦσι) πόνον, Pind.; νηπιάας ὀχέειν, at drive Børnespil, Od.; φρουρὰν ὀχεῖν, som φρ. ἔχειν, ἄγειν, at holde Vagt, Æsch.; ὀχεῖν τὴν φιάλην, at bringe el. række Drikkeskaalen, Xen.; τὸν ἵππαρχον μέτριον ὀχοῦντα, som lader giøre lette Ryttermanoeuvrer, id.; df. alm. styrer,

regierer; 2) oftere *in med.* o. *pass.*, at lade sig føre, at føres, bringes, κύμασι, af Bølgerne, νηυσίν, til Skibs, *Hom.*; ἐφ᾽ ἁμάξης, ἐφ᾽ ἵππον ὀχεῖσθαι, at kiøre, at ride, *Herod.*; sild. ogs. *absol.* ligesom d. lat. *vehi*; ἐπ᾽ ἀγκύρας ὀχεῖσθαι, at ligge for Anker; *transl.*, ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, at holde ved et svagt Haab, *Eur.*; *pass.*, ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι (ἵπποι), vanskelige at holde el. styre for en Vogn, *Il.*; *dor.* ὀκχέω.

ὀχή, ἡ, (ἔχω) Underholdning, Næring, Spise, *Lyc.*; 2) Opholdssted, bes. Hule; 3) = ὀχεία, *Arat.* — * ὄχημα, τό, hvad der holder, bærer, støtter, γῆς ὄχημα, = γαιήοχος, kaldes Zeus h. *Eur.*; *b)* sædv. Fartøi, Skib, Vogn, ogs. ὄχημα ναός, et Skib, *Soph.*; df. — ὀχηματικός, 3, hørende til et Fartøi, til en Vogn; — ὀχημάτιον, τό, *dim.* af ὄχημα; o. — ὄχησις, ἡ, Dragen, Kiøren, Riden; ὄχησιν ποιεῖσθαι, = ὀχεῖσθαι, at føres, at svæve; - (af ὀχέω).

ὀχθέω, egentl. er stærkt betynget, h. *Hom.* altid *transl.* o. *in aor.* 1, er besværet, bekymret, harmfuld, ærgerlig, *ex.* μέγ᾽ ὀχθήσας προσέφη, i høieste Harme; ὤχθησαν, de vare ilde til Mode; sild. besværer mig, er utilfreds; (af ἄχθος; efter *Buttm.* forholder ὀχθῆσαι sig til ἄχθομαι, ligesom ὀχέω til ἔχω, ὀγμός til ἄγω, βολή til βάλλω, o. dl.). — ὄχθη, ἡ, (ἔχω) ældre Form f. ὄχθος, Jordhøi, Jordvold, høi Rand; ὄχθαι καπέτοιο, høie Breder om en Grav, ποταμοῖο, om en Flod; bes. *in pl.*, Høie el. Bakker i Nærheden af Havet el. af en Flod; ἁλὸς ὄχθαι, *Od.*; ἀλιερκέες ὄχθαι, *Pind.*; jf. *Xen. Anab.* 4, 3, 3; df. — ὀχθηρός, 3, med Høie, bakket.

ὀχθίζω, sild. Form f. ὀχθέω. — ὄχθοιβος, ὁ, Purpurstribe midt foran paa χιτών, Romernes *clavus.* — ὄχθος, ὁ, sild. Form f. ὄχθη, Jordhøi, alm. Høi, Bakke, *Herod.*; steil Bred el. Kyst; df. — ὀχθο-φύλαξ, ακος, ὁ, som bevogter Høiene, Kystvagt; o. — ὀχθώδης, 2, (εἶδος) med ophøiet Rand el. Bred; der hæver sig ligesom en Jordhøi, bakket. — ὀχλαγωγεύς, έως, ὁ, = ὀχλαγωγός. — * ὀχλαγωγέω, forsamler, sammenlokker Folket el. Pøbelen; df. — ὀχλαγωγία, ἡ, Folkets, Pøbelens Forsamling el. Sammenlokkelse til et Skuespil, til et Foretagende, o. dl.; Foranledigelse af et Opløb; o. — ὀχλαγώγιον, τό, Folkeopløb, Sammenrottelse; - (af flgd.).

ὀχλαγωγός, 2, (ὄχλος, ἄγω) som forsamler, sammenlokker den store Hob til et Skuespil el. Foretagende; som anstifter oprørske Folkebevægelser; ὁ ὀχλαγωγός, Markskriger, Giøgler. — ὀχλάζειν, (ὄχλος) at sammenrotte sig, *etc.* — ὀχλεύς, έως, ὁ, = μοχλός, Løftestang; o. — ὀχλεύω, = μοχλεύω, hæver, bevæger, flytter med Løftestangen; (af ὄχος, ὀχέω, ὀχεύς, bliver m. indskudt λ, ὀχλέω, ὀχλεύς, o. m. Forslag af μ, μοχλέω, o. s. v.). — ὀχλέω, *jon.* = frgd.; *pass.*, ψηφῖδες 'Οχλεῦνται, rulles voldsomt afsted, *Il.* 21, 261.

ὀχλέω, (ὄχλος) foruroliger, falder besværlig ved Mængden; df. — ὄχλημα, τό, Bryderi, Besværlighed; sild. ogs. ὀχληρία, ἡ, af flgd.; — ὀχληρός, 3, *adv.* -ρῶς, foruroligende, brydsom; 2) urolig, oprørsk; o. — ὄχλησις, ἡ, Foruroligelse, Bryderi; 2) = ὄχλος. — ὀχλητικός, 3, vedkommende den store Hob, ὄχλος. — ὀχλίζω, *f.* ίσω, = ὀχλέω, ὀχλεύω, bevæger, flytter afsted, bryder op med Løftestangen; *opt. aor. ep.* ὀχλίσσειαν, *Hom.*; 2) (ὄχλος) oprører den store Hob, som ὀχλαγωγέω. — ὀχλικός, 3, hørende til, passende for den store Hob, ὄχλος; populær; 2) som oprører den store Hob.

ὀχλοάρεσκος, 2, (ἀρέσκω) som søger at behage den store Hob; — ὀχλοκοπέω, er - ὀχλοκόπος, 2, (κόπτω) som beiler til Mængdens Gunst; bes. som ved slette Midler, nedrig Smiger, o. dl., søger at vinde Pøbelen; - en saadan Adfærd el. Handlemaade, ὀχλοκοπία, ἡ; — ὀχλοκοπικός, 3, hørende til, passende for en ὀχλοκόπος; ἡ ὀχλοκοπική, *sc.* τέχνη, den Kunst at smigre Pøbelen; — ὀχλοκρασία, ἡ, (κρᾶσις) Blanding med Pøbelen, *inc.*; — ὀχλοκρᾰτέομαι, (κρατέω) lever under en Pøbelregiering, beherskes af Pøbelen; df. — ὀχλοκρατία, ἡ, ogs. -κράτεια, Pøbelregiering; — ὀχλολοίδορος, 2, (λοιδορέω) som udskielder den store Hob; — ὀχλομᾰνέω, (μαίνομαι) som higer efter Pøbelens Bifald; o. — ὀχλο-ποιέω, stifter et Folkeopløb, sild.; - (af flgd.).

†ὄχλος, ὁ, uordentlig og forvirret Hob, oftest en Hob Mennesker; bes. den laveste Klasse af Folket, Pøbelen; δι᾽ ὄχλου ἤδη τοῦτο, det veed alt hver Gadedreng; 2) Larm, Uro; Trængsel, Uorden; bes. Opløb, Opstand; 3) Foruroligelse, Bryderi, Besværlighed; παρέχειν ὄχλον, at giøre Bryderi, *Herod.*; (æol. ὄλχος, ogs. m. Aspir. πόλχος, df. *volgus*, *vulgus*, ligel. *germ.* Volk, *dan.* Folk; maaskee omsat af λόχος, el. oprindel. besl. m. ἕλκω); df. — ὀχλοτερπής, 2, (τέρπω) som fornøier den store Hob el. Pøbelen; — ὀχλοχᾰρής, 2, (χαρά, χαίρω) en Pøbelven; o. — ὀχλώδης, 2, (εἶδος) pøbelagtig; urolig; besværlig; τὸ

ὀχλῶδες τῆς παρασκευῆς, Bryderi, Vanskeligheder, *Thuc.*

ὄχμα, τό, som ἔχμα, hvad der holder, Baand, Lænke; df. — ὀχμάζω, som ἐχμάζω, holder fast, befæster, binder, lænker; 2) holder, bærer, støtter; — ὀχμή, ἡ, = ὄχμα; bes. Greb paa Skioldet, som ὄχανον, ὀχάνη, *Æsch.*; o. — ὀχμος, ὁ, fast Sted, Fæstning; - (af ἔχω). — ὄχνη, ἡ, sild. Skrivemaade f. ὄγχνη, vildt Pæretræ. — *ὄχος, εος, τό, Vogn, *Hom.*; ogs. *in pl.* om een Vogn; *dat. pl. poët.* ὄχεσφι(ν); (egentl. gammel Biform af flgd.); — ὄχος, ου, ὁ, som holder fast el. sikkert, *ex.* λιμένες, νηῶν ὄχοι, hvor Skibe ligge trygt, *Od.*; df. som holder, styrer, regierer; ἁρμάτων ὄχοι, Kudske, *Eur.*; 2) som holder, bærer, bes. som τὸ ὄχος; Vogn, Kiøretøi, *Herod.*; ὄχος ταχυήρης, om et Skib, h. *Æsch.*; men τροχαλοὶ ὄχοι ἀπήνης, Vognhiulene, *Eur.*; *dor.* ὄκχος; o. — ὀχός, 3, holdende, bærende, sild.; - (af ἔχω).

ὀχῠροποιέομαι, (ποιέω) giør fast, befæster, *Polyb.*; af — †ὀχῠρός, 3, (ἔχω) som ἐχυρός, som holder ud, fast, stærk, varig; bes. i Krigssproget, fast, befæstet, stærk; df. — ὀχῠρότης, ητος, ἡ, Fasthed, Styrke; bes. et befæstet Steds Sikkerhed; o. — ὀχυρόω, giør fast el. sikker, befæster; df. ὀχύρωμα, τό, fast, sikkert, befæstet Sted, Borg, Fæstning; *dim.* ὀχυρωμάτιον, τό; — ὀχύρωσις, ἡ, at giøre et Sted fast el. sikkert, Befæsten; o. — ὀχυρωτικός, 3, hørende, tienlig til at befæste el. sikkre.

ὄψ, ἡ, *gen.* ὀπός, Stemme, Røst, Sang, *Hom.*; 2) Udsagn, Tale, *id.*; (besl. m. ἔπος, εἰπεῖν). — ὄψ, ἡ, *gen.* ὀπός, (ὄψομαι) = ὄψις, Øie, Syn, sild. — ὀψᾰμάτης, ου, ὁ, (ὀψέ, ἀμάω) som meier sildigt el. om Aftenen, *Theocr.* — ὀψανθής, 2, = ὀψιανθής. — ὄψανον, τό, (ὄψομαι) = ὄψις, Syn (i Drømme), *Æsch.* — ὀψάομαι, spiser Tilmad el. Snul, ὄψον. — ὀψαρίδιον, o. ὀψάριον, τό, *dim.* af ὄψον. — ὀψαρότης, ου, ὁ, (ὀψέ, ἀρόω) som ploier sildigt, *Hes.* — *ὀψάρτυμα, τό, tillavet Spise el. Ret; — ὀψαρτυσία, ἡ, Madens Tillavning; Kogekunst; Kogebog; — ὀψαρτυτής, οῦ, ὁ, som tillaver Maden, Kok; o. — ὀψαρτυτικός, 3, hørende til Madlavning, Kogning; hørende til en Kok; ἡ ὀψαρτυτικη, *sc.* τέχνη, Kogekunsten; τὰ ὀψαρτυτικά, *sc.* βιβλία, Kogeboger; af — ὀψαρτύω, (ὄψον, ἀρτύνω) tillaver, krydrer Maden, bes. Kiødspiser; jf. ὄψον.

ὀψέ, *adv.*, efter lang Tid, længe efter; df. sildigt, bes. sildigt paa Dagen, om Aftenen; ἤδη δὲ καὶ ὀψὲ ἦν, *Xen.*; ἐς ὀψέ, til sildigt paa Dagen, *Thuc.*; *b) c. gen.*, ὀψὲ τῆς ἡμέρας, som frgd.; ὀψὲ τῆς ἡλικίας, i en sildig Alder; men ὀψὲ τῆς ἑορτῆς, efter Festen; - *att.* ogs. altfor sildigt; - *oppon.* πρωΐ; - *compar.* o. *superl.* ὀψίτερον, -τερα, ὀψίτατον, -τατα, ogs. ὀψέστερον, *etc.*; jf. ogs. ὄψιος; - (rimel. af ὄπις, ὄπισε, ὄπισθε, ὀπίσω, efter, bagefter).

ὀψείω, *desid.* til ὁράω, ὄψομαι, vilde gierne see, ønsker at see, αὐτῆς καὶ πολέμοιο, *Il.* 14, 37. — ὄψημα, τό, = ὄψον. — ὀψημέρα, ἡ, (ὀψέ, ἡμέρα) sildig Tid paa Dagen, Aften, som ὀψία. — ὀψητήρ, ῆρος, ὁ, rimel. = ἑψετήρ, *Athen.* — ὄψι, *adv.*, *æol.* f. ὀψέ, — ὀψία, ἡ, = ὀψημέρα, egentl. *fem.* af ὄψιος, *sc.* ὥρα, δείλη, hvormed det ogs. forbindes. — ὀψιαίτερος, -τατος, see u. ὄψιος. — ὀψιανθέω, er — ὀψιανθής, 2, (ὀψέ, ἄνθος) som blomstrer sildigt. — ὀψιανὸς λίθος, ὁ, en sort Steenart, etslags Achat, Obsidian.

*ὀψιβλαστέω, er - ὀψιβλαστής, 2, ogs. -βλαστος, 2, (βλαστάνω, βλαστεῖν) som sildigt spirer el. grønnes; — ὀψιγαμίου δίκη, Proces el. Straf for et forsinket el. udsat Giftermaal; af — ὀψίγαμος, 2, (γαμέω) som gifter sig sildigt; — ὀψιγενής, 2, (γένος) sildigt født, voxen, opstaaen; — ὀψίγονος, 2, (γόνος) = frgd.; οἱ ὀψίγονοι, Efterkommerne; — ὀψιέστερος, -έστατος, see u. ὄψιος; o. — ὀψίζω, o. *in med.*, giør noget, gaaer, kommer sildigt el. for sildigt, bes. sildigt paa Dagen; - (af ὀψέ).

*ὀψικαρπέω, er - ὀψίκαρπος, 2, (καρπός) som bærer el. bringer sildig Frugt: - denne Beskaffenhed, ὀψικαρπία, ἡ; — ὀψικέλευθος, 2, (κέλευθος) gaaende el. kommende sildigt; — ὀψίκλωψ, ωπος, ὁ, (κλώψ) som stiæler sildigt, Nattetyv; — ὀψίκοιτος, 2, (κοίτη) som lægger sig el. sover sildigt; — ὀψιμάθεια, ἡ, sildig el. for sildig Læren, sildigt erhvervet Indsigt i noget, *seræ eruditio*; 2) de med for sildig Læren forbundne Feil, *ex.* forkeert Anvendelse af det Lærte, smaalig Forfængelighed, Pedanteri, o. dl.; o. — ὀψιμαθέω, lærer sildigt el. for sildigt; af — ὀψιμᾰθής, 2, (μανθάνω) som lærer sildigt el. for sildigt, som har de dermed forbundne Feil, see u. ὀψιμάθεια; o. — ὀψιμαθία, ἡ, = ὀψιμάθεια; - (af ὀψέ).

*ὀψίμορος, 2, (μόρος) som døer sildigt el. tungt; — ὄψιμος, 2, *adv.* -μως, *poët.* f. ὄψιος, sildig, langsom, τέρας, som sildigt gaaer i Opfyldelse, *Il.*; sildig paa Aaret, ὀπόρος, *Xen.*; ὀψίνοος, 2, (νόος) som sildigt el. for sildigt

bliver klog el. mærker noget; *Pind.*; — ὀψινός, 3, sild. o. sield. Form f. ὄψιος; — ὄψιος, 3, sildig, ogs. for sildig, langsom; see ogs. u. ὀψία; *compar.* o. *superl.*, ὀψιαίτερος, -αίτατος, ogs. ὀψιέστερος, -έστατος; *oppon.* πρώϊος; df. — ὀψιότης, ητος, ἡ, Forsinkelse, Langsomhed; — ὀψιπέδων, ωνος, ὁ, (πέδη) som længe har ligget i Lænker; o. — ὀπίπλουτος, 2, (πλοῦτος) som sildigt er bleven rig; - (af ὀψέ).

ὄψις, εως, *jon.* ιος, ἡ, (ὄψομαι) Syn; df. *a) objective*, Syn, Udseende; Aasyn, Ansigt, Gestalt, *Hom.*; κάλλος ἐπὶ τῆς ὄψεως, *in vultu*, *Dem.*; *b) subjective*, Synet, Evnen at see; df. Øiet, Blikket; τὰ διὰ τῆς ὄψεως θεάματα, *Xen.*; ἐξ ὄψεως μήκους, saa langt man kan see; *c)* Beseen, Beskuen, Betragten; *d)* Billede, Udsigt, Skildring.

ὀψισμός, ὁ, (ὀψίζω) Forsinkelse, at komme for sildigt. — *ὀψιοπορέω, saaer sildigt; af — ὀπιόπορος, 2, (σπείρω) sildigt saaet el. avlet; til at saae sildigt; — ὀψίτεκνος, 2, (τέκνον) som sildigt faaer Born; — ὀψιτέλεστος, 2, (τελέω) som sildigt fuldbringes el. gaaer i Opfyldelse, τέρας, *Il.*, som ὄψιμος; — — ὀψιτέλευτος, 2, (τελευτή) = frgd.; ὀψίτερον, -τατον, *adv. compar.* o. *superl.* til ὀψέ, sildigere, sildigst; — ὀψίτομος, 2, (τέμνω) sildigt skaaren el. beskaaren; til at beskære sildigt; — ὀψίτυχος, 2, (τυγχάνω) sildigen erholdt; — ὀψιφανής, 2, (φαίνομαι) som viser sig sildigt, som gaaer sildigt op; — ὀψιφόρος, 2, (φέρω) bærende sildigt; o. — ὀψίφυγος, 2, (φεύγω) flygtende sildigt; - (af ὀψέ). — ὀψίγα, *adv.*, *byzant.* f. ὀψέ.

*ὀψοδαίδαλος, 2, (δαίδαλος) kunstfuld i Madlavning; — ὀψοδεία, ἡ, (δέω) Mangel paa Mad, bes. paa Fisk; — ὀψοδόκη, ἡ, = ὀψοθήκη; af — ὀψοδόκος, 2, (δέχομαι) som optager Maden; — ὀψοθήκη, ἡ, Giemmested til Madvarer, Brodpose, Madpose, ellers γύλιος; o. — ὀψολογία, ἡ, Tale el. Afhandling om Mad; af — ὀψολόγος, 2, (λόγος, λέγω) som taler om, afhandler Maden; - (af ὄψον). — ὄψομαι, *fut.* til ὁράω. — ὀψομανής, 2, (ὄψον, μαίνομαι) som har en rasende Lyst til lækker Mad el. Lækkerheder; - en saadan Lyst, ὀψομανία, ἡ.

ὄψον, τό, (ἕψω) oprindel. kogt Mad; df. hvad der spises til el. med Brod, ἄρτος, σῖτος, h. *Hom.* sædv. Kiodmad; sild. Kiod og Fisk, bes. ogs. *in pl.* lækkre Fiskespiser; df. bes. lækker Mad, Lækkerhed, o. alm. Mad, Spise, Næring; 2) det Sted, hvor Madvarer holdes til Salg, bes. Fiskertorv; 3) hvad der krydrer Maden; sædv. *transl.*, *ex.* λιμῷ ὥσπερ ὄψῳ διαχρῆσθε, I lade Hungeren krydre Eders Mad, *Xen.*; - οἱ γὰρ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς, thi Anstrængelser krydre Livets Goder, *id.*

ὀψονομέω, er - ὀψονόμος, ὁ, (ὄψον, νέμω) som har Opsigt med Prisen paa Levnetsmidler, bes. paa Fisk. — *ὀψοποιέω, tillaver el. krydrer Maden; *in med.*, forskaffer mig el. spiser Suul el. Kiod til Brodet; df. — ὀψοποίημα, τό, lækkert tillavet Spise; — ὀψοποιητικός, 3, horende, skikket til Madlavning; o. — ὀψοποιΐα, ἡ, Madlavning, Kogekunst; df — ὀψοποιϊκός, 3, = ὀψοποιητικός; af — ὀψοποιός, 2, (ὄψον, ποιέω) som tillaver el. krydrer Maden. — ὀψοπόνος, 2, (πένομαι) = frgd. — ὀψοπωλεῖον, τό, Sted el. Huus, hvor Madvarer, bes. Lækkerheder sælges; af — ὀψοπώλης, ου, ὁ, *fem.* -πωλις, ιδος, ἡ, (ὄψον, πωλέω) som sælger Madvarer, Lækkerheder, bes. Fisk; - Salget deraf, ὀψοπωλία, ἡ. — ὀψοπώλιον, τό, = ὀψοπωλεῖον. — ὀψόπωλις, ιδος, ἡ, *fem.* til ὀψοπώλης.

*ὀψοφαγέω, er - ὀψοφάγος, 2, (φαγεῖν) egentl. som spiser Tilmaden, Kiod, Fisk, o. dl., uden Brod; df. som spiser Lækkerheder, bes. Fisk; alm. Lækkermund, Slughals; *compar.* o. *superl.* *irr.*, ὀψοφαγιότερος, -γιότατος; df. — ὀψοφαγία, ἡ, at være slikken, Slugenhed; — ὀψοφόρος, 2, (φέρω) bærende el. bringende Madvarer; o. — ὀψών, ῶνος, ὁ, Kurv til Madvarer el. Fisk; - (af ὄψον).

ὀψωνέω, er - †ὀψώνης, ου, ὁ, (ὄψον, ὠνέομαι) som kiober Madvarer; df. — ὀψωνητικός, 3, horende, skikket til Indkiob af Madvarer, bes. af Fisk; o. — ὀψωνία, ἡ, Indkiob el. Anskaffelse af Madvarer, bes. af Fisk; df. — ὀψωνιάζω, forsorger med Næring el. Spise; ὀψων. δύναμιν, forsyner en Hær med Levnetsmidler, ogs. besolder en Hær, *Diod.*; df. — ὀψωνιασμός, ὁ, Forsyning med Levnetsmidler, Proviantering. — ὀψωνιοδόκος, 2, (δέχομαι) = ὀψοδόκος, *inc.*; af — ὀψώνιον, τό, = ὀψωνία; sild. Proviant, Sold for Hæren, *salarium*, *stipendium*.

Π.

Π, π, πῖ, *indecl.*, d. sextende Bogstav i d. græske Alphabet; som Tal, π' = 80, men ͵π = 80,000; — med π finde følgende Forandringer Sted; – 1) π ombyttes med de blødere Læbebogstaver β o. φ, *ex.* i πάλλω o. βάλλω, i πατεῖν o. βατεῖν; ligel. er ἀπικέσθαι *jon.* f. ἀφικέσθαι, ἀπηγέεσθαι f. ἀφηγ., og omvendt; ligel. er ἀσφάραγος, σφόγγος, λίσφος, *att.* f. ἀσπάραγος, σπόγγος, λίσπος; – 2) π ombyttes m. κ, *a*) *jon.* i Prosa alene i Relativer o. Interrogativer, *ex.* i κῶς, ὅκως, κοῖος, *etc.*, *jon.* f. πῶς, ὅπως, ποῖος, *etc.*; *b*) *æol.* o. df. i d. Latinske ogs. i andre Ord, *ex.* i λύκος, *lupus*, ἵππος, *equus*, ἕπομαι, *sequor*, σηκός, *sepes*, *etc.*; – 3) endelig ombyttes, *a*) *æol.* o. *lacon.* π o. μ, *ex.* i πέδα, πεδέρχομαι, f. μετά, μετέρχομαι; *b*) *æol.* o. *dor.* π o. τ, *ex.* i πέμπε, σπάδιον, f. πέντε, στάδιον; – 4) *æol.* o. *poët.* fordobbles π i Relativerne, *ex.* ὅππη, ὅππως, ὁππο῀ιος, f. ὅπη, ὅπως, ὁποῖος, *etc.*; – 5) *poët.* indskydes undert. τ efter π, bes. i πτόλις o. πτόλεμος f. πόλις o. πόλεμος m. Afledninger.

πᾶ, πᾶ, *dor.* f. πῇ, πη. — πᾶ, *æol.* o. *dor.* forkortet Form f. πατήρ, πάτερ, jf. μᾶ o. βᾶ. — πᾶα, *lacon.* f. πᾶσα, *Ar.*; (formet som Μῶα f. Μῶσα, Μοῦσα). — *παγγέλοιος, 2, aldeles el. høist latterlig; — παγγενεί, *adv.*, (γένος) med den hele Slægt el. Stamme; — παγ-γενετήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* παγγενέτειρα, ἡ, ligel. παγ-γενέτης, ου, o. παγ-γενέτωρ, ορος, ὁ, Alles Fader el. Skaber, Alfader; — παγγενής, 2, (γένος) af alle Slægter el. Arter; med den hele Slægt, jf. παγγενεί; — πάγγεος, o. πάγγεως, 2, f. πάγγειος, (γέα, γῆ) omfattende hele Jorden; — παγγεωργός, 2, (γεωργός) der som Landmand pleier og passer alt; — παγ-γλυκερός, 3, allersødest, allerkiærest, *Ar.*; — παγγλωσσία, ἡ, (γλῶσσα) uendelig Sradsighed, *Pind.*; — πάγγυμνος, 2, (γυμνός) aldeles nøgen; — παγγυναικί, *adv.*, (γυνή) med alle Fruentimre; o. — παγγώνιος, 3, (γωνία) med Vinkler, Hiørner overalt el. paa alle Sider; – (af πᾶς, πᾶν).

πάγεν, *æol.* f. ἐπάγησαν, 3 *pl. aor.* 2 *pass.* til πήγνυμι. — παγερός, 3, frossen; iiskold; — παγετός, ὁ, Frost, Kulde; Iis, Riim; o. — παγετώδης, 2, (εἶδος) ligesom Iis, iiskold; frossen, belagt med Iis el. Riim; (af πάγος). — πάγη, *ep.* f. ἐπάγη, 3 *sing. aor.* 2 *pass.* af πήγνυμι. — πάγη, ἡ, (πήγνυμι) Slynge, Fælde; Fuglefængernes Slagbuur, Fiskeruse, o. dl.; *transl.*, Slynge, Fælde, List; (egentl. hvad der holder fast). — πᾱγή, o. πᾱγά, ἡ, *dor.* f. πηγή. — παγιδεύω, (παγίς) udstiller en Snare el. Fælde; lokker el. fanger i en Fælde; ogs. *transl.*, overlister.

πάγιος, 3, (πήγνυμι) fast, tæt; *adv.*, παγίως λέγειν, *transl.* som διωρισμένως λ., at sige el. bekræfte med Bestemthed, *Plato*; df. — παγιότης, ητος, ἡ, Fasthed; Bestemthed; o. — παγιόω, giør fast el. tæt. — παγίς, ίδος, ἡ, (πήγνυμι) som πάγη, Snare, Fælde; *transl.*, List; ogs. alm. hvad der holder fast, Baand, Støtte, o. dl. — *παγκαής, 2, (καίω) aldeles forbrændende, forbrændende alt; — παγκαίνιστος, 2, (καινίζω) aldeles ny, altid ny, *Æsch.*; — πάγκακος, 2, (κακός) aldeles el. høist slet, ond, slem; πάγκακον ἦμαρ, en høist ulykkelig Dag, *Hes.*; — παγκάκουργος, 2, (κακοῦργος) aldeles ond el. forbrydersk; — παγκαλλής, 2, *inu.*, o. πάγκαλος, 2, *adv.* -κάλως, (καλός) aldeles el. overmaade skiøn, god, ædel; *in fem.* ogs. παγκάλη; – (af πᾶς, πᾶν).

*παγκάρπεια, o. -πία, ἡ, Samling el. Blanding af alleslags Frugter, et Offer deraf; af — παγκάρπιος, o. -καρπος, 2, (καρπός) med alleslags Frugter el. Sæd; πάγκαρπος χθών, *Pind.*; — παγκατάρᾱτος, 2, (καταράομαι) aldeles forbandet, *Ar.*; — παγκευθής, 2, (κεῦθος) som aldeles skiuler el. skiules; — παγκλάδια, ἡ, (κλάδος) h. Rhodierne den Tid, da Viinstokken beskæres; — πάγκλαυστος, o. πάγκλαυτος, 2, (κλαίω) høiligen begrædt el. beklaget, meget at begræde el. beklage; 2) *act.*, som græder meget; — πάγκλειτος, 2, (κλείω) meget berømt; o. — παγκληρία, ἡ, den hele Arv, den hele Formue; af — πάγκληρος, 2, (κλῆρος) som arver el. besidder det Hele; – (af πᾶς, πᾶν).

*πάγκοινος, 2, (κοινός) almindelig, fælles for alle, χώρα, *Pind.*; — παγ-

κοίρανος, ὁ, Alles Hersker, Alhersker; — παγκοίτης, ου, ὁ, (κοίτη) Ἅιδης, som bringer alle til Ro el. Hvile, *Soph.*; — παγκόνῑτος, 2, (κονίω) aldeles tilstøvet, fuld af Støv; παγκόνιτα ἄεθλα, Kamp el. Kamppriis, som fordrer Støv og Møie, *Soph.*; — παγκόσμιος, 3, o. πάγκοσμος, 2, (κόσμος) af, med, i hele Verden; fælles for hele Verden el. for alle Mennesker; — παγκρᾰτής, 2, (κράτος) alvældig, alherskende; o. — παγκρᾰτησία, ἡ, (κρατέω) Alvælde, udeelt el. bestandig Besiddelse; - (af πᾶς, πᾶν).

παγκρατιάζω, er - παγκρᾰτιαστής, οῦ, ὁ, som øver sig i παγκράτιον; df. — παγκρατιαστικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en παγκρατιαστής; af — παγκράτιον, τό, (παγκρατής) etslags Legemsøvelse, som forbandt Brydning, πάλη, med Nævekamp, πυγμή. — πάγκρεας, ἄτος, τό, en Kiertel i Krøset. — *παγκρότως, *adv.*, (κρότος) med megen Larm, *Æsch.*; — πάγκρῠφος, 2, (κρύπτω) aldeles skiult, *inc.*; — παγκτήμων, ονος, 2, (κτῆμα) besiddende alt; — παγκτησία, ἡ, (κτῆσις) Besiddelse af det Hele; — πάγκῡφος, 2, (κυφός) aldeles krum; πάγκυφος ἐλαία, det hellige Olietræ paa Athenens Borg, (lavt og krumt af Ælde); o. — πάγξενος, 2, (ξένος) giestmild imod alle; - (af πᾶς, πᾶν).

πᾰγόλῠτος, 2, (λύω) ὕδωρ, smeltet Sneevand; o. — πᾰγοπληξία, ἡ, (πλήσσω) Lammelse af Frost og Kulde; (af flgd. Bem. 2, *a*). — πάγος, ὁ, (πήγνυμι) Biergspids, Klippespids, Steenklippe, *Od.* 5, 405; alm. Høi, Jordhøi, Bakke; πάγος Κρόνου, Kronoshøien ved Pisa, *Pind. Ol.* 10, 59; — 2) alm. hvad der er fast, tæt, haardt, størknet, hærdet, o. s. v.; df. bes. - *a*) Iis, Riim; Frost, Kulde; ofte *in pl.*; ogs. τὸ πάγος; jf. παγετός, πάχνη, πηγάς; - *b*) Skind el. Hinde paa Melk og andre flydende Sager, ellers γραῦς; - *c*) Tarmhinden; *peritonæum*; - *d*) Salt, som sætter sig efter bortdunstet Søvand; df. ogs. *poët.* Havet; [ᾰ]. — πάγουρος, ὁ, etslags Søkrebs. — παγόω, (πάγος) lader fryse el. løbe sammen. — πάγρος, ὁ, etslags ubekiendt Fugl.

*παγχάλεπος, 2, (χαλεπός) yderst svær, besværlig, farlig; — παγχάλκεος, o. πάγχαλκος, 2, (χαλκός) heelt af Kobber el. Erts; — παγχᾰρής, 2, (χαίρω) saare frydelig; frydende alle; 2) *pass.*, aldeles glad; — πάγχι, *adv.*, = πάγχυ, *Orph.*; — πάγχορτος, 2, (χόρτος) med alslags Foder; τὰ πάγχορτα, alleslags Spiser; — πάγχρηστος, 2, (χρηστός) brugelig, nyttig, god til alt; — πάγχριστός, 2, (χρίω) heelt el. aldeles salvet; - πάγχριστον πειθοῦς, Salve, som skal vække en fuldkommen Kiærlighed, *Soph.*; — παγχρύσεος, o. πάγχρυσος, 2, (χρυσός) heelt af Guld, af gedigent Guld; o. — πάγχυ, *adv.*, *jon.* o. *poët.* f. πάνυ, ganske og aldeles, forstærket μάλα πάγχυ, o. dl.; - (af πᾶς, πᾶν). — πᾰγῶ, *conj. aor.* 2 *pass.* til πήγνυμι. — παγώδης, 2, (πάγος) = παγετώδης.

πᾱδάω, *dor.* f. πηδάω. — πάδινος, 3, af Træet - πάδος, ἡ, rimel. *prunus padus*, jf. πῆδος. — πᾰθαίνω, (πάθος) sætter i Lidenskab, sædv. *in med.*, er i Lidenskab, udtrykker mig, handler, fremstiller noget med Lidenskab; sild. klager, besværer mig. — πάθε, *ep.* f. ἔπαθε, 3 *sing. aor.* 2 til πάσχω. — παθέειν, *jon.* o. *ep.* f. παθεῖν, *inf. aor.* 2 til πάσχω. — παθη, ἡ, = πάθος, πάθησις, *Herod.*, *Pind.* — πάθημα, τό, = πάθος, Ulykke, Uheld; τὰ δέ μοι παθήματα - μαθήματα γεγόνεε, *Herod.* 1, 207; Tab, Nederlag, *id.* 8, 136; bes. hvad der støder el. kan støde til; Stilling, Stemning, o. dl.; *dat. pl. metapl.* παθημάτοις f. παθήμασι; o. — πάθησις, ἡ, Liden, Taalen, Lidelse; (af παθεῖν, πάσχω).

πᾰθητικός, *adv.* -κῶς, som let imodtager Indtryk, hørende, skikket dertil, følsom; *b*) pathetisk, med lidenskabeligt Udtryk; *c*) h. *gramm.*, passivisk el. lidende; 2) *act.*, som frembringer Affect, Følelse, Lidenskab; af — πάθητος, 3, som har følt el. lidt; som er udsat for Lidelser el. Lidenskaber; o. — πᾰθικεύομαι, er en - παθικός, 3, egentl. som forholder sig lidende; sædv. *qui muliebria patitur*; - (af παθεῖν, πάσχω). — πάθνη, ἡ, slettere Form f. φάτνη.

*πᾰθογνωμονικός, 3, (γνώμων, γνῶναι) hørende til, øvet i at kiende Lidelser, Sygdomme, Lidenskaber; — πᾰθοκράτεια, ogs. πᾰθοκρατορεία, ἡ, (κρατέω, κράτωρ) Lidenskabernes Beherskelse; — παθοκτόνος, 2, (κτείνω) dødende Lidenskaberne; — πᾰθολογέω, (λόγος, λέγω) taler om, afhandler Sygdomme el. Lidenskaber; df. — παθολογικός, 3, pathologisk; ἡ παθολογική, *sc.* τέχνη, den Videnskab, som afhandler Sygdomme el. Lidenskaber, Pathologie; o. — παθοποιΐα, ἡ, Lidenskabernes Opvækkelse; af — παθοποιός, 2, (ποιέω) som opvækker Lidenskaberne; (af flgd.).

πάθος, εος, τό, (παθεῖν, πάσχω) 1) Liden, Lidelse; bes. - *a*) legemlig Smerte, Sygdom, Legemsfeil; - *b*) Ulykke, Vanheld, Modgang; τὸ γεγονὸς πάθος, det lidte Nederlag, *Herod.*; - *c*) heftig indre Følelse, Affect, Lidenskab, Kiærlig-

hed, Had, o. dl.; ogs. en i heftig Lidenskab udøvet Handling, *Herod.*; – *d*) ydre og indre lidende Tilstand; bes. Sielens Evne til at modtage Indtryk; stærk Følelse, ogs. Kunstfølelse, *oppon.* ἐπιστήμη; – *e*) lidenskabeligt Udtryk, lidenskabelig Fremstillelse i det skriftlige el. mundtlige Foredrag; — 2) Beskaffenheder og Forandringer i Naturen el. hos Naturlegerne; — 3) et Ords grammatikalske Forandringer. — πάθω, *conj. aor.* 2 *act.* til πάσχω.

πάϊ, *ep.* f. παῖ, *vocat.* af παῖς. — Παιάν, ᾶνος, ὁ, *jon.* Παιήων, ονος, Pæan, Pæon, Gudernes Læge, *Il.* 5, 401; df. Παιήονος γενέθλη, Lægerne, *Od.* 4, 232; – *b*) efterhom. *epith.* til Apollo o. Asklepios; df. – *c*) som *appell.*, Læge; alm. Hielper, Frelser, Forløser; — 2) παιάν, hoitidelig Sang til Apollo, *Il.* 1, 473; sild. Lovsang, Festsang, Takkesang; bes. Krigssang før og efter Slaget; ogs. Bordsang efter Maaltidet; — 3) = Παιών, s. m. s.; df. — παιανίζω, istemmer en Pæan, en Lovsang, bes. til Apollo, ogs. en Krigs- el. Seierssang; o. παιανικός, 3, af en Pæan; hørende til, lignende en Pæan. — παιανισμός, ὁ, at istemme en Pæan; o. — παιανιστής, οῦ, ὁ, som istemmer en Pæan; (af παιανίζω). — παιανογράφος, 2, (παιάν, γράφω) som skriver en Pæan. — Παιάων, ὁ, *dor.* f. Παιήων.

*παῖγμα, τό, Spil, Leg, Spøg; παῖγμα λωτοῦ, Fløitespil, *Eur.*; — παιγμός, ὁ, = παιγνιά; — παιγμοσύνη, ἡ, *poët.*, = flgd.; — παιγνιά, ἡ, (ikke παιγνία) som παιδιά, Spil, Leg, Spøg, Spot; ἐς παιγνιὴν ἀνιέναι ἑωϊτόν, *dare se ludo*, *Herod.*; 2) = ἑορτή, Fest, *Ar.*; — παιγνιηγράφος, 2, = παιγνιογράφος; — παιγνιήμων, ονος, 2, spøgefuld, munter, *Herod.*; — παιγνιογράφος, 2, (γράφω) som skriver Skiemtedigte; — παίγνιον, τό, Spil, Leg, Spøg, Skiemt, Tidsfordriv; Skiemtedigt, lystig Sang el. Vise; 2) Gienstanden for Spøg el. Spot, hvormed man morer sig, *ludibrium*; 3) κακὰ παίγνια, listige Skielmer, *Theocr.*; — παίγνιος, 3, morsom, som tiener til Spøg el. Tidsfordriv; o. — παιγνιώδης, 2, (εἶδος) spøgende, legende, munter, lystig; τὸ παιγνιῶδες, Spøg, Lystighed; munter Lune; – (af παίζω).

παιδαγρέται, οἱ, (παῖς, ἀγείρω) i Sparta = ἱππαγρέται. — *παιδαγωγεῖον, τό, Læresal, Skole, Lærerens Bolig, ogs. de deri forsamlede Disciple; — παιδαγωγέω, er παιδαγωγός, anfører, ledsager, underviser, opdrager Drenge el. unge Mennesker; alm. anfører, underviser, danner; ogs. egentl. ledsager, τινά; df. — παιδαγώγημα, τό, Grundsætning for Opdragelsen, Opdragerens Methode; pædagogisk Gienstand; 2) Opdragling, som παίδευμα; — παιδαγώγησις, ἡ, = flgd. Bem. 1; — παιδαγωγία, ἡ, et ungt Menneskes Anførsel, Underviisning, Opdragelse; alm. Veiledning, Underviisning, Dannelse; 2) Opdragerens Embede el. Forretning; o. — παιδαγωγικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Opdragelsen el. til en Opdrager, passende for en Opdrager, pædagogisk; ἡ παιδαγωγική, *sc.* τέχνη, Opdragelseskunsten, Pædagogik; 2) alm. anførende, medvirkende; – (af flgd.).

παιδαγωγός, 2, (παῖς, ἄγω, ἀγωγή) som ledsager, anfører, underviser Drenge el. unge Mennesker; sædv. ὁ παιδαγ., som ὁ παιδὸς ἀγωγός, egentl. den Slave, som ledsager Drengen el. Ynglingen til og fra Skolen og Øvelsespladsen; df. *transl.*, Opsynsmand, Opdrager, Lærer for den mandlige Ungdom. — παιδαρίδιον, o. παιδάριον, τό, *dim.* af παῖς, Barn, liden Dreng el. Pige; 2) ung Slave; df. — παιδαριεύομαι, opfører mig som et Barn el. barnagtigen. — παιδαρίσκος, ὁ, som παιδάριον, *dim.* af παῖς. — παιδαριώδης, 2, (παιδάριον, εἶδος) barnagtig, uforstandig. — παιδαρτάω, o. παιδάρτησις, ἡ, skulle være doriske el. pythagoreiske Ord f. νουθετέω, νουθέτησις, *inc.* — παιδαρύλλιον, τό, = παιδάριον. — παΐδδω παιδδωάω, o. παιδδωᾶν, *lacon.* f. παίζω, παιζουσῶν, *Ar.*; jf. πᾶα, o. Μῶα.

παιδεία, ἡ, (παιδεύω) et Barns Opdragelse og Underviisning; alm. Opdragelse, Underviisning, Dannelse; ogs. Lærdom el. lærd Dannelse, Videnskabelighed; Literatur, Videnskab og Kunst; ogs. Udøvelsen af en Kunst; 2) Ungdom, Barndom, Børneaarene, *Theogn.* — παίδειος, 2, (παῖς) = παιδικός, barnlig, for et Barn; παίδ. τροφή, den moderlige Pleie, *Soph.* — παιδεραστέω, er – παιδεραστής, οῦ, ὁ, (παῖς, ἐράω) som elsker Drenge; df. — παιδεραστία, ἡ, Kiærlighed til Drenge; o. — παιδεραστικός, 3, hørende til en παιδεραστής el. til παιδεραστία, — παιδέρως, ωτος, ὁ, (ἔρως) = παιδεραστής; 2) etslags Blomst til Krandse; 3) etslags rød Farve til Sminke; 4) etslags Opal.

παίδευμα, τό, det Opdragne, Underviste, Gienstanden for Opdragelse; df. Lærling, Eleve, Discipel; *pl.* efte f. *sing.* h. *Trag.*; – 2) Lære, Underviisning, Lærdom, Videnskab; — παίδευσις, ἡ, Opdragen, Opdragelse, Underviisning, Lærdom, Dannelse, Cultur; — παιδευτή-

ριον, τό, Sted, hvor der undervises, Skole; 2) Underviisning; af — παιδευτήρ, ῆρος, ogs. παιδευτής, οῦ, ὁ, en Opdrager, en Lærer; — παιδευτικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at opdrage el. undervise; o. — παιδευτός, 3, opdragen, underviist, oplært; til at opdrage, undervise, oplære; – (af flgd.).

παιδεύω, (παῖς) opdrager, pleier, underviser, danner et Barn el. ligesom et Barn; indøver, vænner, afretter; viser tilrette, tugter, straffer; – ὁ πεπαιδευμένος, *vir doctus*, den lærde, den dannede Mand, bes. en Philosoph; alm. som forstaaer en Ting til Gavns, Manden i sit Fag; *oppon.* ἀπαίδευτος, ἰδιώτης; – b) *in med.*, lader nogen undervise, τινά. — παιδήϊος, 3, *jon.* f. παίδειος. — παιδιά, ᾶς, ἡ, (παίζω) Børnespil, Leg; Tidsfordriv, Morskab, Spøg, som παιγνιά, *oppon.* σπουδή. — παιδία, ἡ, = παιδεία Bem. 2, Barndom, Ungdom, Børneaarene, *Æsch.*

παιδικός, 3, *adv.* -κῶς, (παῖς) hørende til et Barn, en Dreng, en Pige, barnagtig, *puerilis*; alm. hvad der er i el. fra Børneaarene; 2) hørende til Kiærlighed for Drenge el. til den elskede Dreng; παιδικὸς λόγος, Kiærlighedshistorie, *Xen.*; df. τὰ παιδικά, den elskede Dreng el. Yndling; ogs. f. παιδεραστία; alm. hvad man gior meget af; παιδικά, *sc.* μέλη, Elskovssange, *Theocr.*; 3) (παιδιά) spøgende, skiemtsom, *Xen.* — παιδιμούσιον, τό, rimel. etslags Skolefest, *Theophr.* — παιδίον, τό, *dim.* af παῖς; τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον, Papas Sonlille, Faderen op ad Dage.

παιδισκάριον, τό, *dim.* af παιδίσκη. — παιδισκεῖον, τό, Sted, hvor kiøbte Fruentimre el. Slavinder holdes til at være Skiøger; af — παιδίσκη, ἡ, *dim.* af ἡ παῖς, ung Pige, liden Datter; 2) ung Slavinde; Glædespige. — παιδίσκος, ὁ, *dim.* af ὁ παῖς, liden Dreng el. Søn; 2) ung Slave. — παιδιώδης, 2, (παιδιά, εἶδος) som gierne leger, spøger, morer sig, hengiven til Leg el. Fornøielser; 2) (παιδίον) barnlig, barnagtig. — παιδνός, 3, ogs. 2, *poët.* f. παίδειος, barnlig; barnagtig; ogs. *subst.* ὁ παιδνός, = ὁ παῖς, *Od.*; (af παῖς, f. *inus.* παιδινός, som πυκνός f. πυκινός).

*παιδοβόρος, 2, (βορά) opslugende Børn; — παιδοβοσκός, 2, (βόσκω) vogtende, passende Børn; — παιδοβρώς, ῶτος, ὁ, opædende Børn; – denne Handling, παιδοβρωσία, ἡ; o. – παιδόβρωτος, 2, θοίνα, ἡ, Maaltid af opædte Børn, *Lyc.*; (af βιβρώσκω); — παιδο-γέρων, οντος, ὁ, Olding, som gaaer i Barndom; — παιδογονία, ἡ, Børns Avling; o. – παιδογόνιος, 2, hørende til, befordrende Børns Avling; τὰ παιδογόνια, *sc.* ἱερά, et Barns Fødselsfest; af – παιδογόνος, 2, (γονή) avlende Drenge el. Børn; som gior skikket til Børneavling; — παιδόθεν, *adv.*, som ἐκ παιδός, fra Barndommen af; — παιδοκομέω, er – παιδοκόμος, 2, (κομέω) som pleier, passer, opdrager et Barn; df. — παιδοκομία, ἡ; et Barns Pleie, Pasning, Opdragelse; o. — παιδο-κόραξ, ἄκος, ὁ, som er en Ravn efter Børn; – (af παῖς).

*παιδοκτονέω, er – παιδοκτόνος, 2, (κτείνω) som myrder Børn; df. — παιδοκτονία, ἡ, Børnemord; — παιδολέτειρα, o. παιδολετρία, ἡ, o. παιδολέτις, ιδος, ἡ, Barnemorderske, *fem.* af – παιδολετήρ, ῆρος, ogs. παιδολέτωρ, ορος, ὁ, (ὄλλυμι) Barnemorder; som fordærver el. forfører Børn; — παιδολύμας, ου, ὁ, (λύμη) fordærvende, skadende Børn, *Æsch.*; — παιδομαθής, 2, (μαθεῖν, μανθάνω) som er bleven oplært el. underviist allerede som Barn; df. — παιδομαθία, ἡ, tidlig Underviisning; — παιδομανής, 2, (μαίνομαι) rasende forelsket i Børn el. Drenge; df. — παιδομανία, ἡ, rasende Kiærlighed til Drenge; — παιδομόρος, 2, (μόρος, *mors*), παιδομόροι μόχθοι, Barnemorderens Trængsler, *Æsch. Choëph.*; o. — παιδονομέω, er – παιδονόμος, 2, (νέμω) som vogter el. passer Børn; i Athenen ere οἱ Παιδονόμοι, Øvrighedspersoner, som have Opsyn med Drengenes Opdragelse; – dette Embede, παιδονομία, ἡ; – (af παῖς).

παιδ-οπίπης, ου, ὁ, (παῖς) som gaber efter, som er lysten efter Drenge. — παιδοποιέω, avler Børn, sædv. *in med.*; 2) antager som Barn el. i Barns Sted, τινά; df. — παιδοποιήσιμος, 2, skikket til at avle Børn; o. – παιδοποίησις, ἡ, sædv. – παιδοποιΐα, ἡ, at avle Børn, at føde Børn; 2) at antage i Barns Sted; af — παιδοποιός, 2, (παῖς, ποιέω) som avler el. føder Børn; 2) som antager i Barns Sted. — παιδοπόρος, 2, (πόρος) hvorigiennem Barnet gaaer, *poët.*; o. — παιδοσπορέω, er – παιδοσπόρος, 2, (σπείρω) som saaer, d. e. avler Børn; (af παῖς). — παιδοσύνη, ἡ, *poët.* f. παιδεία. — παιδοτόκος, 2, (παῖς, τεκεῖν, τίκτω) avlende el. fødende Børn.

*παιδοτρῖβεία, ἡ, sædv. παιδοτριβία, ἡ, den Underviisning el. Kunst, som meddeles af en παιδοτρίβης; — παιδοτριβεῖον, τό, det Sted, hvor παιδοτρίβης underviser og over Drengene i Brydning; — παιδοτριβέω, er – παιδοτρίβης, ου, ὁ, som underviser og

over Drenge i Brydekunsten; alm. som unserviser, over, gior dristig; 2) = παιδεραστής; — παιδοτριβία, ἡ, see u. παιδοτριβεία; — παιδοτρῐβικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket til en παιδοτρίβης; ἡ παιδοτριβική, sc. τέχνη, hans Kunst, Brydekunsten; v. — παιδότριψ, ῐβος, ὁ, den Slave, som det paaligger, at passe Børnene el. Husets Slaver, som οἰκότριψ; -(af παῖς, τρίβω). — *παιδοτροφέω, er -παιδοτρόφος, 2, (τρέφω) som nærer, pleier, opdrager Born; df. -παιδοτροφία, ἡ, Børnenes Pleie el. Opdragelse; — παιδότρωτος, 2, (τιτρώσκω) saaret el. dræbt af Born, Æsch.; v. — παιδουργέω, (ἔργον) v. παιδουργία, ἡ, = παιδοποιέω, παιδοποιΐα; - (af παῖς).

*παιδοφθορέω, er -παιδοφθόρος, 2, (φθείρω) som fordærver, dræber, forfører Born; - denne Handling, παιδοφθορία, ἡ; — παιδοφῐλέω, er -παιδοφιλής, 2, Theogn., sædv. παιδόφῐλος, 2, (φιλέω) som elsker Born el. Drenge; — παιδοφονεύς, έως, ὁ, = παιδοφόνος; — παιδοφονέω, er -παιδοφόνος, 2, (φονεύω) som myrder Born el. Drenge; df. -παιδοφονία, ἡ, Mord paa Born el. paa Drenge; — παιδοφορέω, er -παιδοφόρος, 2, (φέρω) som bærer el. fører Born; v. — παιδόω, gior frugtsommelig, som τεκνόω; 2) om Konen, at blive frugtsommelig; df. — παίδωσις, ἡ, at avle Born; -(af παῖς).

παίζω, f. altid παίξομαι, παιξοῦμαι, df. sild. aor. ἔπαιξα, pf. πέπαιγμαι, etc., derimod att. aor. ἔπαισα, (παίσατε, Od.), v. pf. πέπαισμαι, ligesom af παίω, (παῖς) - spøger, skiemter, leger, morer mig, er lystig, leer; παίζειν, τι, at drive Spil med noget; ἡ τύχη τὰ τῶν ἀνθρώπων παίζει, Luc.; παίζειν σφαῖραν, h. Hom. σφαίρῃ, at spille Bold; ogs. at opfinde noget til sin Morskab; παίζειν εἰς τινα, at spotte, at udlee nogen, ogs. παίζειν τινά τινι, at drille nogen med noget; παίζοντα λέγειν τι, i Spøg. — παιηόνιος, 3, helbredende, sund; in fem. ogs. παιηονίς, ίδος, ἡ; v. — παιηοσύνη, ἡ, Lægekunsten; af — παιήων, ονος, ὁ, jon. v. ep. f. Παιάν, παιάν, s. m. s.; ogs. som adject. 2, helbredende, lægende.

*παίκτειρα, ἡ, fem. til -παίκτης, ου, ὁ, som spiller, dandser, spøger; df. — παικτικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket, indrettet til Spil el. Skiemt, tilbøielig til, øvet i at skiemte el. spotte; v. — παικτός, 3, hvormed der skiemtes el. spottes; b) som fortiener at spottes; c) spøgende; - (af παίζω). — πάϊν ep. f. παῖδα, acc. af παῖς. — παιπᾰλάω, er listig, forslagen, trædsk; af — †παιπάλη, ἡ, (ved Redupl. f. πάλη, παλή) det fineste Meel, Meelstov, pollen; ogs. alm. Støv, jf. πασπάλη; -2) et listigt, snedigt, trædsk Menneske; παιπάλη λέγειν, listig, snu i sin Tale, Ar.; [πᾰλ]; df. — παπάλημα, τό, = frgd. Bem. 2; παπάλημα λόγων, en listig Svadser, Ar.; v. — παιπάλιμος, 2, listig, forslagen, trædsk; men efter schol. vulg. til Od. 10, 97, er παιπάλιμος = τραχὺς καὶ μὴ ἁπλοῦς, alts. besl. m. flgd.

παιπᾰλόεις, εσσα, εν, h. Hom. m. ὄρος, σκοπιά, ὁδός, ἀτραπός, v. som epith. til flere Ord, forklares sædv. ved høi, steil, og er efter Damm. at udlede af αἰπύς, αἰπήεις, derimod herfører Hermann. παιπαλόεις til πάλλω, παιπάλλω, crispo, torqueo, m. Bem. krummet, slynget, bøiet, som da ved Ord var at forstaae om de bugtede Kyster. — παίπᾰλος, 2, sild. Form f. παιπαλόεις, Call.

παῖς, παιδός, ὁ, v. ἡ; pl. gen. παίδων, (m. uregelm. Accent), dat. παισί, h. Hom. ogs. παίδεσσι; in nom. ep. ogs. πάϊς efte h. Hom., men acc. πάϊν h. Ap. Rh.; voc. πάϊ, Od. 24, 192; - a) ὁ παῖς, Søn, ἡ παῖς, Datter; alm. Barn; b) ὁ παῖς, Dreng, Yngling; h. Hom. ogs. νέος παῖς, νεαροὶ παῖδες; ogs. παῖς συφορβός, ung Svinehyrde; ἡ παῖς, Mø, Pige; ogs. ὁ, ἡ παῖς, den elskede Dreng el. Pige; c) ὁ, ἡ παῖς, ung Slave, ung Slavinde; ogs. alm. Slave, Slavinde; bes. ἡ παῖς, ogs. Glædespige, offentligt Fruentimmer; -2) Παῖς ligesom Κόρη heder bes. Persephone. — πάϊς, see u. frgd. — παῖσδα, dor. f. παῖδα, acc. af παῖς.

παίσδω, dor. f. παίζω. — παιστικός, 3, (παίζω) skiemtende, morsom. — παιφάσσω, (redupl. af inus. φάω, seer) skuer vildt el. rask omkring mig, Il. 2, 450; sild. bevæger mig, gaaer rask el. heftigen, ruo; er i zittrende Bevægelse, palpito. — παίω, irr., f. παιήσω, Ar., v. παίσω, aor. pass. ἐπαίσθην, slaaer; μὴ παίειν, ὃν μὴ δίκαιον, Xen.; støder, saarer; in med., ἐπαίσατο μηρόν, slog sig paa Laaret; ἐς τάχος παίει, lader (Ordene) falde Slag paa Slag, som ἐρείδει ῥήματα, Ar.; -2) intr., slaaer, falder imod noget, som πταίω, ex. λόγοι πταίουσι εἰκῆ πρὸς κύμασι, Æsch.; jf. ἔμπαιος, παραπαίω, v. fl.; (af παίω er d. lat. pavio, etc., ogs. rimel. paveo, pavor, jf. ἐκπλήττω). — παίω, f. παίσω, spiser, Ar. Ach. 835; (besl. m. inus. πάω, hvf. ἐπασάμην v. pasco).

Παίων, ονος, ὁ, Pæonier, Indvaaner af - Παιωνία, ἡ, Pæonien, thracisk Landskab ved Strymon. — Παιών, ῶνος, ὁ, som Παιάν, Pæon, Gudernes

Læge; Lægekunstens Gud; alm. en Læge; 2) som παιάν, høitidelig Sang; 3) i Metriken, en Versfod m. 3 korte o. 1 lang Stavelse, -υυυ, υ-υυ, υυ-υ, υυυ-. — παιωνεῖον, τό, = ἰατρεῖον. — παιώνειος, 2, = παιώνιος. — παιωνία, ἡ, Pæonie, etslags Blomst; 2) Lægekunsten; 3) Παιωνία, ἡ, see u. Παίων. — παιωνιάς, άδος, ἡ, see u. παιώνιος. — παιωνίζω, = παιανίζω. — παιωνικός, 3, 1) = flgd.; 2) bestaaende af pæoniske Vers, see παιών Bem. 3; — παιώνιος, 3, ogs. 2, (παιών) hørende til Pæon el. til Lægekunsten; helbredende, lægende, sund; - παιωνία, παιωνιάς, άδος, o. παιωνῖς, ίδος, ogs. παιωνική, ἡ, m. o. u. σοφία s. τέχνη, Lægekunsten. — παιωνισμός, ὁ, = παιανισμός.

πακτά, ἡ, πακτίς, ίδος, ἡ, o. - πακτός, 3, dor. f. πηκτά, etc. — * πακτόω, gior fast, tilstopper, τὰς ἁρμονίας τῇ βύβλῳ, Herod.; δῶμα πακτοῦν, at lukke Huset trygt, Soph.; alm. befæster; — πακτών, ῶνος, ὁ, liden Baad til at tage fra hinanden; o. — πάκτωσις, ἡ, (πακτόω) Sammenføien, Forbinden, Befæsten; - (af πακτός). — παλαγμός, ὁ, (παλάσσω) Tilpletten, at giore ureen. — πἄλάθη, ἡ, en aflang Masse af tørrede Frugter, bes. af Figener, etslags Marmelade; ogs. παλάθιον, τό, o. παλἄθίς, ίδος, ἡ; df. — παλαθώδης, 2, (εἶδος) som har Liighed med παλάθη.

† πάλαι, adv., i gamle Dage, fordum, oppon. νέον; οἱ πάλαι som οἱ παλαιοί, de Gamle; 2) forhen, allerede før, allerede, oppon. νῦν; [πᾰ]; df. — πἄλαιγενής, 2, o. πἄλαίγονος, 2, (γένος, γονή) egentl. længe født, d. e. meget gammel, udlevet, γεραιός, γραῦς; οἱ παλαιγενεῖς, Forfædrene; df. — παλαιγονία, den gamle Tid, Alderdommen; — παλαιετής, 2, (ἔτος) gammel af Aar; — παλαίθετος, 2, (τίθημι) længe fastsat el. giort, d. e. gammel; o. — παλαιμάτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) Stammoder, Eur.; [μᾱ].

πἄλαιμονέω, = παλαίω, kæmper, brydes. — Παλαιμόνια, τά, Fest for Havguden Παλαίμων, Palæmon, Romernes Portunus, under hvilket Navn Melicertes, Søn af Athamas og Ino, dyrkedes af de Søfarende. — παλαιόγονος, 2, = παλαίγονος. — * παλαιολογέω, (λέγω) fortæller, taler om gamle Sager; undersøger, afhandler Alderdommen; — παλαιομήτωρ, ορος, ἡ, = παλαιμάτωρ; — παλαιο-μώλωψ, ωπος, ὁ, gammel Skielm, veterator; — παλαιοπενθής, 2, (πένθος) i gammel el. lang Sorg; — παλαιόπλουτος, 2, (πλοῦτος) i gammel, længe samlet, stor Rigdom; — παλαιόπολις, ἡ, (πόλις) Gammelby, den gamle By, oppon. νεάπολις; — παλαιοπράγμων, ονος, 2, (πρᾶγμα) som længe er øvet i Forretninger; — παλαιοράφος, 2, (ῥάπτω) som flikker gamle Sager; o. — παλαιόριζος, 2, (ῥίζα) med gamle Rødder; - (af flgd.).

† πἄλαιός, 3, (πάλαι) gammel, til Aars, bedaget, i høi Alder, oppon. νέος; παλαιὸς γέρων, παλαιὴ γρηῦς, Hom.; οἱ παλαιοί, de Gamle, Forfædrene; παλαιὸς χρόνος, παλαιὰ ἡμέρα, den længst forløbne Tid; τὸ παλαιόν som adv., i gamle Dage; ogs. om Ting, ex. παλαιὸς οἶνος; b) forældet, ubrugbar; udlevet, eenfoldig, jf. Κρόνιος; c) ærværdig ved Ælde; alm. ærværdig, hellig; d) compar. o. superl. παλαιότερος, -τατος, o. παλαίτερος, -τατος; df. — παλαιότης, ητος, ἡ, Alderdom, Ælde; gammeldags Sæder og Tænkemaade; Eenfoldighed; — παλαιοτόκος, (τεκεῖν, τίκτω) som har født for længe siden, oppon. νεοτόκος; — παλαιότροπος, 2, (τρόπος) paa gammel Viis, gammeldags; — παλαιουργός, 2, (ἔργον) som gior ved el. flikker gamle Sager; — παλαιοφᾰνής, 2, (φαίνομαι) som synes gammel; o. — παλαιόφρων, ονος, 2, (φρήν) med gammeldags Tænkemaade, gammel og klog.

πἄλαιόω, (παλαιός) gior gammel; lader forældes, afskaffer, som d. lat. antiquo (legem); in med., bliver gammel el. forældet. — πάλαισμα, τό, (παλαίω) Kunstgreb, kunstig el. listig Vending, hvorved en παλαιστής fælder sin Modstander; ogs. ligesom πάλη, Brydekunst, Brydning; 2) alm. Kunstgreb, kunstigt Middel el. List, hvorved man afvender el. opnaaer noget; [ᾰ]. — παλαιμοσύνη, ἡ, poët. f. πάλη, Brydning, Brydekunst, Hom. — πἄλαισταγής, 2, (πάλαι, στάζω) dryppende, sei el. tyk af Ælde, οἶνος. — παλαιστέω, støder fort med Haanden; 2) maaler med el. efter en παλαιστή, Haandens Brede; af — παλαιστή, ἡ, (παλαίω) = παλάμη, den flade Haand efter Breden; df. som Længdemaal, en Haandsbred el. Brede af 4 Fingre, lat. palmus.

παλαιστής, οῦ, ὁ, (παλαίω) som over Brydekunsten, πάλη; alm. som med Færdighed over en Kunst; 2) h. Alexandr. ogs. f. παλαιστή. — παλαιστιαῖος, 3, som er en Haandsbred (παλαιστή) i Størrelse el. Længde, Herod. — παλαιστικός, 3, hørende til en παλαιστής; alm. skikket til Brydekamp, øvet deri. — * πἄλαίστρα, ἡ, palaestra, Brydeplads; bes. Plads, hvor παλαισταί øvede sig, sædv. under offentligt Tilsyn, jf.

πάλη; 2) *transl.*, Underviisningsanstalt; Skole; df. — παλαιστρικός, 3, sild. Form f. παλαιστικός; — παλαιστρίτης, ου, ὁ, som ligner en παλαιστής; alm. = παλαιστρικός; o. — παλαιστρο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, Opsynsmand over Brydepladsen, παλαίστρα. — παλαίτερος, -τατος, *compar.* o. *superl.* *irr.* til παλαιός, s. m. s.

παλαιόφἄγος, 2, (φαγεῖν) fortæret, opædt af Ælde el. for længe siden; — παλαίφατος, 2, *adv.* -φάτως, (φημί, φατός) som for lang Tid siden er sagt el. spaaet; παλαίφατα θέσφατα, ældgammelt Orakelsvar, *Od.* 9, 507; -2) hvorom der gaaer et gammelt Sagn, fabelagtig; οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, *Od.* 19, 163; df. alm. som er skeet el. giort for længe siden, ældgammel, forældet;-3) *act.*, som for længe siden har spaaet el. forudsagt noget, *Soph.*; — παλαίφυτος, 2, (φύω) som er plantet for længe siden; o. — παλαίχθων, ονος, 2, (χθών) som fra de ældste Tider er indfødt el. hiemme i Landet, som αὐτόχθων; - (af πάλαι).

πἄλαίω, *f.* αίσω, *aor.* 1 *jon.* ἐπάλησα, *part. aor. pass.* παλαισθείς, (πάλη) brydes, prøver mig i Brydekamp, τινί, πρός τινα, med nogen; *b) transl.*, παλαίειν ἄτῃσι, *Hes.*; ζημίαις, *Xen.*, at kæmpe med, ligge under for; ligel. φόνῳ παλαίειν h. *Pind.*, at ombringe sig selv; men h. *Herod.* 8, 21, *absol.*, εἰ παλήσειε ὁ ναυτικὸς στρατός, led et Nederlag. — παλαίωμα, τό, det Forældede, Affældige; ogs. = flgd.; o. — παλαίωσις, ἡ, at giøre gammel, at afskaffe; 2) at blive gammel, at forældes, *inveteratio*; (af παλαιόω).

πἄλἄμάομαι, *f.* ήσομαι, haandterer; ταῖς χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι, at forrette den vedbørlige Haandsgierning, *Xen.*;-2) behandler med Kunst og Indsigt, som μηχανάομαι o. τεχνάζω, tager noget paa den rigtige Maade; af — πἄλάμη, ἡ, Haanden, (bes. som virksom, stærk, kunstfuld; egentl. den flade Haand, hvormed man slaaer, af πάλλω, hvf. ogs. *palma*, o. *palmus*); *gen.* o. *dat. ep.* παλάμηφι(ν), *Hom.*;-2) *transl.*, Haandgreb, Kunstgreb, Middel, παντοῖαι παλάμαι βιότου, til Livets Ophold, *Theogn.*; τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ παλάμη, det Gode fordrer møisommelig Kunst, *id.*; som μηχανή, o. πάλαισμα Bem. 2;-3) Haandens Giernning; πυριγενὴς παλάμα, det smedede Kunstværk, d. e. Sværdet, *Eur.*; ogs. en Kunstners Maneer, ligesom d. lat. *manus*.

πἄλάμημα, τό, (παλαμάομαι) Haandgreb, Kunstgreb, Opfindelse. — πἄλαμναῖος, ὁ, (παλάμη) som αὐτόχειρ, Morder, som har paadraget sig Blodskyld, τὸ παλαμναῖον; *b)* som ἀλάστωρ; Blodskyldens Hævner el. Plageaand. — παλάσιον, τό, = παλάθιον, παλάθη, *Ar.* — παλάσσω, *f.* ξω, *pf. pass.* πεπάλαγμαι, besprænger, besudler, giør ureen, αἵματι, med Blod, *Hom.*; *in med.*, παλάσσετο χεῖρας, besudlede sine Hænder, *id.*; sild. alm. væder, bestryger, o. dl.; 2) κλήρῳ πεπαλάχθαι, = κλήρῳ λαχεῖν, κληρώσασθαι, egentl. at lade sig tilfalde (være tilfaldet) ved Lodkastning, d. e. at kaste Lod, jf. πάλλω; - begge Bem. af πάλλω, ryster, (sprøiter, svinger).

πἄλαστέω, παλαστή, ἡ, o. παλαστιαῖος, 3, *att.* f. παλαιστέω, *etc.* — πἄλαχή, ἡ, (παλάσσω Bem. 2) Lod, ogs. det ved Lodkastning Tilfaldne; df. Embede, Værdighed; ogs. Lod, Skiebne; df. — παλαχῆθεν, *adv.*, = ἐκ παλαχῆς, *Nic.* — *πάλευμα, τό, Lokkelse, Fristelse; — πἄλευτής, οῦ, ὁ, Lokkefugl; 2) Fuglefænger, som bruger Lokkefugle; o. — παλεύτρια, ἡ, o. παλευτρίς, ίδος, ἡ, *fem.* til παλευτής Bem. 2; af — πἄλεύω, lokker til og fanger ved Hielp af Lokkefugle; *transl.*, παλεύειν τινά, at lokke nogen i Garnet, at overliste, som παγιδεύειν; (besl. m. παλαίω, πάλαισμα). — παλέω, *inus.*, df. ἐπάλησα, *aor.* 1 *jon.* til παλαίω.

πάλη, ἡ, [ᾰ] Brydekamp, Øvelse i at brydes, Brydning, *lucta*, *oppon.* πυγμή, Nævekamp; til den første hører θλίβειν καὶ κατέχειν, at nedtrykke (fælde) og holde fast under sig, o. ligel. Udtrykkene, ἀγκαλίζειν, περιλαμβάνειν, ἐμβολαί, οὐτάσεις, o. fl.; (ligesom flgd. af πάλλω, svinger). — πάλη, ἡ, det fineste Meel, Meelstøv, *pollen*, *flos farinæ*; *b)* alm. Støv, Aske, fiin Sand; bes. Sand, hvormed man i Brydekampen overøste sin Modstander, for at faae Tag paa de af Olien slibrige Lemmer; (ligesom frgd. af πάλλω). — πάλημα, τό, *dim.* παλημάτιον, τό, = πάλη, fiint Meel, Meelstøv. = παλῆσαι, *jon. inf. aor.* til παλαίω.

πάλι, sild. *poët.* f. πάλιν. — παλίβλαστος, 2, = παλίμβλαστος. — παλίβολος, 2, = παλίμβολος. — *παλιγ-γέλως, ωτος, ὁ, giensidig Latter el. Udleen; — παλιγγενεσία, ἡ, (γένεσις) Gienfødsel; Gienopleven; Fornyelse; df. — παλιγγενέσιος, 2, hørende til Gienfødsel; — παλιγγενής, 2, (γένος) gienfødt; — παλίγγλωσσος, 2, (γλῶσσα) som modsiger sig selv; falsk; παλίγγλ. ἀγγέλων ὄμοις, *Pind.*; 2) af, i, med et fremmed Sprog, πόλις, *id.*; — παλίγγραμπτος, 2, (γνάμ-

πτω) bøiet, vendt tilbage el. omkring; — *παλίγγνωτος*, 2, (γιγνώσκω, γνῶναι) som erfares el. kiendes igien; o. — *παλιγκαπηλεύω*, er — *παλιγκάπηλος*, ὁ, som udsælger, udhøkrer igien, en Høker; - (af πάλιν).

* *παλιγκῑνής*, 2, (κινέω) bevæget igien el. tilbage; gaaende tilbage; — *παλίγκλαστος*, 2, (κλάω) brækket, bøiet tilbage el. omkring; krum; — *παλιγκοταίνειν*, Biform af — *παλιγκοτεῖν*, om et Saar, at brække op igien; om en Sygdom, at blive værre; - denne Tilstand, *παλιγκότησις*, o. -*κοτία*, ἡ; af — *παλίγκοτος*, 2, *adv.* -*κότως*, (κότος) som igien vredes el. harmes, som igien bliver vred el. fiendsk, *Pind.*; ogs. alm. vred, harmfuld, arrig, fiendsk; *b)* om Sygdom, Saar, o. dl., som igien forværres, bryder op, bliver ondartet, farlig, o. dl.; ogs. om heftige Lidenskabers Udbrud; 2) *act.*, som fornyer det gamle Had; πῆμα παλίγκ., *Pind.*; som opriver det gamle Saar, *Æsch.*; — *παλιγκραιπνος*, 2, (κραιπνός) meget hurtig; — *παλίγκτιστος*, 2, (κτίζω) igien opbygget el. istandsat; o. — *παλίγκυρτος*, ὁ, (κύρτος) Fiskeruse; - (af πάλιν).

**παλίγλωσσος*, *παλίγναμπτος*, *etc.*, sild. *poët.* f. παλίγγλωσσος, *etc.* — * *παλιδερκής*, 2, *poët.* f. παλινδερκής, (δέρκομαι) seende tilbage; — *παλικαμπής*, 2, *poët.* f. παλιγκαμπής, (καμπή) bøiet tilbage; — *παλιλλογέω*, er — *παλιλλόγος*, 2, (λέγω, siger) som gientager det Sagte; *b)* som tilbagekalder det Sagte; som modsiger sig selv; - denne Maade at tale paa, *παλιλλογία*, ἡ; — *παλίλλογος*, 2, (λέγω, samler) som igien bliver samlet el. bragt sammen i en Hob, *Il.* 1, 126; 2) *παλιλλόγος*, 2, see u. παλιλλογέω; o. — *παλίλλῠτος*, 2, (λύω) opløst igien; - (af πάλιν).

* *παλιμβάκχειος*, ὁ, en Versfod, – – ᴗ, egentl. den omvendte βακχεῖος, ᴗ – –; — *παλίμβᾱμος*, 2, (βαίνω) gaaende, forende frem og tilbage, ὁδοὶ ἱστῶν, *Pind. Pyth.* 9, 33; — *παλίμβιος*, 2, (βίος) levende op igien; — *παλιμβλαστής*, 2, o. -*βλαστος*, 2, (βλαστάνω, βλαστεῖν) spirende, voxende op igien; — *παλιμβολία*, ἡ, egentl. Falden omkuld; sædv. *transl.*, Sindsforandring; oftest, Ubestandighed, Vægelsindighed, Falskhed, Uredelighed; af — *παλίμβολος*, 2, *adv.* -*βόλως*, (βάλλω, βολή) egentl. som falder omkuld; sædv. *transl.*, ubestandig, foranderlig, vægelsindet, falsk, uredelig; 2) om en Slave, som ofte skifter Herre, jf. παλίμπρατος; 3) *pass.*, som er vendt om el. paa den anden Side; om en Bæv, som tages op igien; — *παλιμ-βορέας*, ου, ὁ, *aquilo recurrens*, dobbelt Træk af Nordenvinden i en modsat Retning; o. — *παλιμβουλία*, ἡ, Forandring i Beslutning, Sindsforandring; af — *παλίμβουλος*, 2, (βουλή) som forandrer sin Beslutning; — *παλιμμήκης*, 2, (μῆκος) dobbelt saa lang; meget lang; — *παλίμπαις*, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) som anden Gang er et Barn; — *παλιμπετές*, (πίπτω) h. *Hom.* som *adv.*, ex. ἔεργε παλιμπετές, trængte tilbage, *Il.* 16, 395; — *παλίμπηγος*, 2, ogs. -*πηγής*, 2, igien el. paa ny sammenføiet; o. — *παλίμπηξις*, ἡ, gientagen Sammenføining, Flikning, Forsaaling; (af πήγνυμι); — *παλίμπισσα*, ἡ, (πίσσα) to Gange sydet d. e. tørt Beg; o. — *παλιμπλαγκτος*, 2, flakkende hid og did; vendende tilbage; af — *παλιμπλάζομαι*, *f.* πλάγξομαι, (πλάζω, *irr.*) flakker, streifer omkring, vender tilbage (paa Veie og Uveie); h. *Hom.* alene *in part. aor.* *παλιμπλαγχθείς*, som vender tilbage; - (af πάλιν).

* *παλιμπλᾰνής*, 2, (πλάνη) flakkende hid og did; — *παλιμπλεκής*, 2, (πλέκω) flettet tilbage el. i en modsat Retning; — *παλίμπλους*, 2, (πλέω) seilende tilbage; — *παλίμπλῠτος*, 2, (πλύνω) igien el. paa ny vasket, renset; igien oppudset el. opkogt; — *παλίμπλωτος*, 2, (πλώω) *jon.* = παλίμπλους; — *παλιμπνοίη*, *poët.* f. παλιμπνόη, ἡ, (πνοή, πνέω) Modvind; — *παλίμποινος*, 3, ogs. 2, (ποινή) giengieldende, hævnende; τὸ παλίμποινον, Giengieldelse, Hævn, *Æsch.*; — *παλιμπόρευτος*, 2, o. *παλίμπορος*, 2, (πορεύω, πόρος) som gaaer, reiser tilbage; som gaaer endnu engang; som gaaer hid og did; o. — *παλίμπους*, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) sættende Foden d. e. gaaende tilbage; - (af πάλιν).

**παλιμπράτης*, ου, ὁ, som παλιγκάπηλος, Høker; o. - *παλίμπρᾱτος*, 2, *jon.* -*πρητος*, som sælges igien, som sælges hid og did; bes. om en uduelig Slave, som Herren snart sælger igien; ds. alm. om et uduelig, daarligt Menneske; jf. παλίμβολος; (af πιπράσκω); — *παλιμπροδοσία*, o. -*προδοσις*, ἡ, Forræderi imod begge Parter; giensidigt Forræderi; forstilt Forræderi; - som begaaer et saadant Forræderi, *παλιμπροδότης*, ου, ὁ; (af προδίδωμι). — *παλιμπρυμνηδόν*, *adv.* af - *παλίμπρυμνος*, 2, (πρύμνα) baglænds, bagud, tilbage; — *παλιμπῡγηδόν*, *adv.*, (πυγή) baglænds; — *παλίμπωλος*, 2, (πωλέω) = παλιμπράτης; 2) = παλίμπρατος; — *παλίμφημος*, 2, (φήμη)

modsigende; mislydende, som δύσφημος. — παλίμφοιτος, 2, (φοιτάω) vendende tilbage; — παλίμφρων, ονος, 2, (φρήν) som er el. bliver anderledes til Sinds; — παλιμφυής, 2, (φύω) avlet, oplivet, opvoxen paa ny; — παλίμψαιστος, 2, *inc.*, sædv. παλίμψηστός, 2, (ψάω) igien opkradset, bes. om Pergament, o. dl., hvoraf man udkradser den første Skrift, for at sætte en ny derpaa; o. — παλίμψῡχος, 2, (ψυχή) oplivet, besielet paa ny; - (af flgd.).

πάλιν, *adv.*, tilbage; baglends; πάλιν ἰέναι, ἀπελθεῖν, ἥκειν, at gaae tilbage el. bort, *Xen.*; πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἑοῖο, vendte sig bort fra sin Søn, *Il.* 18, 138; ogs. forstærket, πάλιν αὖτις, πάλιν ὀπίσσω, o. dl., *Hom.*; - 2) tilbage, derimod, modsat; πάλιν ἐρεῖν, at modsige; μῦθον πάλιν λάζεσθαι, at tage sit Ord tilbage, at vende sin Tale anderledes, *Il.*; ogs. derimod, paa den anden Side, ligeledes; - 3) igien, andengang, paa ny, ogs. forstærket, πάλιν αὖ, o. dl.; πάλιν δοῦναι, at give igien el. tilbage; πάλιν λαβεῖν som ἀναλαβεῖν, at faae igien el. tilbage; - i Sammens. er πάλιν undert. forstærkende, *ex.* i παλίγκραιπνος; - [ῐ ν].

*πᾰλινάγγελος, 2, som bringer Budskab frem og tilbage; — παλινάγρετος, 2, (ἀγρέω) tilbagetagen; til at tage el. kalde tilbage; ἔπος οὐ παλινάγρετον, uigienkaldeligt; *b)* foranderlig, ubestandig; — παλιναίρετος, 2, (αἱρέω) om en Øvrighed, afsat og valgt paa ny; om en Bygning, nedreven og opført el. istandsat paa ny; df. faldefærdig, brøstfældig; o. alm. fordærvet, slet; — παλιναυξής, 2, (αὔξω) tiltagende, voxende paa ny; — παλιν-αὐτόμολος, ὁ, en tilbagevendt Overløber; — παλινδαής, 2, (δαῆναι) = παλίγγνωστος; — παλινδικέω, er - παλίνδικος, 2, (δίκη) som endnu engang søger sin Ret, som fornyer en Proces; df. — παλινδικία, Fornyelsen af en Proces; Appellation fra den fældte Dom; — παλινδίνητος, 2, som hvirvles, dreier sig tilbage el. hid og did; o. - παλινδῖνία, ἡ, Hvirvel, *ex.* Vandets o. Luftens; (af δινέω, δίνη); o. — παλινδίωξις, ἡ, (διώκω) i Prosa f. d. poetiske παλίωξις, s. m. s.; - (af πάλιν).

πᾰλινδρομέω, er - παλινδρόμος, 2, (δρόμος, δραμεῖν) som løber, vender tilbage; som løber hid og did; - denne Handling, παλινδρομή, o. παλινδρομία, ἡ; df. — παλινδρομικός, 3, hørende til en παλινδρόμος el. til παλινδρομία. — παλινζωΐα, ἡ, et fornyet, et andet Liv; af — παλίνζωος, 2, (ζωή) levende op paa ny; — παλινηνεμία, ἡ, (νήνεμος) tilbagevendende Vindstille; — παλινίδρῡσις, ἡ, (ἱδρύω) fornyet Befæstelse el. Begrundelse; — παλίννοστος, 2, = παλίνοστος; — παλινοδία, ἡ, (ὁδός) Tilbagevei, Tilbagevenden; — παλινόρμενος, 3, (ὄρνυμι) bevægende sig, vendende, ilende tilbage, *Il.*; jf. παλίνορσος; — παλινόρμητος, 2, (ὁρμάω) = frgd; — παλίνορος, 2, *Ar.*, *inc.*; o. παλίνορσος, 2, (ὄρνυμι) = παλινόρμενος, *Il.*; — παλινοστέω, er - παλίνοστος, 2, (νοστέω) vendende, kommende, gaaende tilbage; o. — παλίνουρος, 2, (οὐρέω) som pisser igien el. andengang; - (af πάλιν).

παλινουροφόρος, 2; see u. παλιουροφόρος. — παλινπροδοσία, ἡ, = παλιμπροδοσία. — παλινρύμη, ἡ, = παλιῤῥύμη. — παλίνσκιος, 2, = παλίσκιος. — *παλινστομέω, (στόμα) taler igien; alm. = παλιλλογέω. — παλίνστρεπτος, o. παλίνστροφος, 2, (στρέφω) vendt, dreiet, som vender, dreier sig omkring el. tilbage; — παλινστρόβητος, 2, (στροβέω) hvirvlet, slynget, dreiet tilbage el. omkring; — παλίντῑτος, 2, (τίνω) giengieldt, betalt; hævnet, straffet; παλίντιτα ἔργα, straffede Forbrydelser, *Od.*; o. — παλιντοκία, ἡ, (τόκος) Tilbagefordring af de betalte Renter; - (af πάλιν).

*πᾰλίντονος, 2, (τείνω) h. *Hom. epith.* til Buen, τόξον, τόξα, efter nogle, opspændt, efter andre, nedspændt; bedre, som lader sig spænde, elastisk; h. *Herod.* 7, 69, skal τόξα παλίντονα være Buer, som lade sig spænde til begge Sider; 2) παλίντονα, τά, Krigsmaskine til at udslynge Stene, o. dl., ogs. λιθόβολα; jf. εὐθύτονα; — παλιντρᾰπηλία, ἡ, = παλιντροπία; af — παλιντράπηλος, 2, *adv.* -πήλως, = παλίντροπος; o. — παλιντρῖβής, 2, ogs. παλίντριψ, ῐβος, ὁ, ἡ, (τρίβω) som atter og atter er afgneden, afslidt; df. om Eselet, udslidt, afkræftet; sædv. *transl.*, forslagen, snu, listig; - (af πάλιν).

πᾰλιντροπάομαι, er παλίντροπος, vender mig om; vender tilbage; — παλιντροπής, 2, = παλίντροπος; o. — παλιντροπία, ἡ, Tilbagevenden, Tilbagekomst; 2) Forandring, Omskiftning; 3) Tvivl, Uro, Angest, *Ap. Rh.*; af — πᾰλίντροπος, 2, (τρέπω) som vender, som gaaer tilbage; 2) som vender om, som forandrer sig; παλίντροπον γίγνεσθαι, at faae det modsatte Udfald; — πᾰλιντῠπής, 2, (τύπτω) tilbageslaaen; — παλιντῠχής, 2, (τύχη) som har den modsatte Skiebne, ulykkelig, *Æsch.*; *oppon.* τυχηρός; — παλινῳδέω, (ᾠδή) gienkalder el. tilbagekalder den forrige

Sang; df. - παλινῳδία, ἡ, Gienkaldelse el. Tilbagekaldelse af den forrige Sang; df. alm. Tilbagekaldelse; o. — παλίνωρος, 2, tilbagevendende ligesom Aarstiden, ὥρα, *inc.*; - (af πάλιν).

πᾰλιούρινος, 2, som er giort af - παλίουρος, ἡ, etslags Tornebusk, *paliurus*; df. — παλιουροφόρος, 2, (φέρω) θρῖναξ, Kasteskovl, hvis Skaft er giort af παλίουρος; skal efter nogle hede παλινουροφόρος. — *πᾰλιῤῥοέω, *fluctuo*, er - παλίῤῥοος, 2, (ῥέω) som flyder, strømmer frem og tilbage, bes. om det oprørte Hav, ogs. med Flod og Ebbe; *b) transl.*, vaklende, ubestandig, ustadig; — παλιῤῥοθία, ἡ, = παλίῤῥοια; af — παλιῤῥόθιος, 3 o. 2, o: παλίῤῥοθος, 2, (ῥόθος) brusende, strømmende tilbage el. frem og tilbage, κῦμα, *Od.*; alm. = παλίῤῥοιος. — παλίῤῥοια, ἡ, (παλίῤῥοος) Vandets Frem- og Tilbagestrømmen; Ebbe og Flod; *b) transl.*, Vaklen, Ustadighed, Ubestandighed; — παλλίῤῥοιβδος, 2, o. παλίῤῥοιζος, 2, (ῥοιβδέω, ῥοιζέω) strømmende, bølgende frem og tilbage, om det oprørte Hav; o. — παλίῤῥοιος, o. παλίῤῥοος, 2, *ctr.* παλλίῤῥους, ουν, (ῥέω, ῥόος, ῥοῦς) see u. παλιῤῥοέω; - (af πάλιν).

πᾰλίῤῥοπος, 2, (ῥέπω, ῥοπή) bøiende, vendende sig tilbage, krum, *Eur.*; — πᾰλιῤ-ῥύμη, ἡ, Tilbagebevægelse; ustadig Bevægelse; [ῠ]. — παλίῤῥυτος, 2, (ῥύω, ῥέω) = παλίῤῥοος; — παλίσκιος, 2, (σκιά) tæt beskygget, mørk, dunkel; — παλισσυτέω, er - παλίσσυτος, 2, (σεύω, ἔσσυμαι) som farer, springer, iler tilbage; — παλίστρεπτος, 2, vendt el. vendende tilbage; alm. = παλίνστρεπτος; — παλιούλλεκτος, 2, (συλλέγω) som atter er forsamlet; — πᾰλισύῤῥαπτος, 2, (συῤῥάπτω) atter sammensyet el. flikket; o. — παλίψηστος, 2, = παλίμψηστος; - (af πάλιν). — πᾰλίωξις, ἡ, (πάλιν, ἰωκή) omvendt Forfølgelse, el. at den Flygtende vender om og slaaer den Forfølgende paa Flugt, *Il.*, *Hes.*

πάλλα, ἡ, (πάλλω) Bold, sædv. σφαῖρα. — πάλλαγμα, τό, (πάλλαξ) = παλλάκισμα. — παλλάδιον, τό, Gudinden Pallas's Billede el. Støtte; 2) en Plads i Athenen; df. hed den Ret, hvori ἐφέται sade, ἐπὶ παλλαδίῳ; egentl. *neutr.* af - Παλλάδιος, 3, tilhørende, helliget Gudinden Pallas; [λᾰ]. — *παλλᾰκεία, ἡ, Concubinat, Boleri; af — παλλᾰκεύομαι, 1) τινά, har til Medhustru el. Concubine, *Herod.*; 2) τινί, er nogens Medhustru; — παλλᾰκή, ἡ, Medhustru; — παλλακία, ἡ, = παλλακεία; — παλλᾰκῖνος, ὁ, den med en Medhustru avlede Søn; — παλλάκιον, τό, *dim.* af παλλακός; — παλλᾰκίς, ίδος, ἡ, som πάλλαξ, Medhustru, Concubine, Frille, *Hom.*; — παλλάκισμα, τά, Concubinat, Bolskab; ogs. f. παλλακή; o. — παλλακός, ὁ, den elskede Dreng; *amasius*; - (af πάλλαξ).

Παλλαντιάς, άδος, ἡ, heder Gudinden Pallas, forsaavidt hende tillægges en Fader Pallas. — πάλλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, som βούπαις, Yngling, Pige; dog sædv. ἡ πάλλαξ, Medhustru, Concubine, Frille. *oppon.* Ægtehustru, ἄκοιτις, ἄλοχος; *jon.* πάλληξ, d. lat. *pellex*; (sædv. Afledn. af πάλλω, m. Bibegreb af den rørige, kraftfulde Alder el. Legemsbeskaffenhed; efter *Riem.* besl. m. μέλλαξ, μεῖραξ). — Παλλάς, άδος, ἡ, Pallas, *epith.* til Athene, h. *Hom.* altid Παλλὰς Ἀθήνη, s. Παλλὰς Ἀθηναίη; h. *Pind.* ogs. f. Ἀθήνη; 2) Παλλάδες, αἱ, jomfruelige Præstinder ogs. h. andre Guddomme, *Strabo*; - (sædv. Afledn. af πάλλω, der som Krigens Gudinde svinger Spydet el. Ægiden; efter de Nyere bedre af πάλλαξ i dets ældste Bem. Mø, Jomfru); [λᾰ]. — πάλλευκος, 2, (πᾶν, λευκός) aldeles hvid, heelt hvid; ogs. πάνλευκος. — πάλληξ, ηκος, ὁ, ἡ, *jon.* f. πάλλαξ; sield.

πάλλω, *aor.* ἔπηλα, 3 *sing. aor. syncop. med.* πάλτο, oftere *in compos.* ἀνέπαλτο, ἔκπαλτο, (men ἐπᾶλτο af ἐφάλλομαι); jf. ogs. ἀμπεπαλών; - svinger, δόρυ, αἰχμήν, σάκος; slynger, kaster, λίθον; κύος, πῆλέ τε χεροῖν, hævede, gyngede paa Armene, *Il.* 6, 474; - *b)* κλήρους πάλλειν ἐν κυνέῃ, at ryste Lodderne i en Hielm (indtil et Lod springer ud), ogs. *absol.*, *ex.* *Il.* 3, 324; men κλήροις ἔπηλαν αὐτούς, ordnede dem efter Lodderne, *Soph. El.* 710; - *in pass.*, πάλλεσθαι, *absol.*, at kaste Lod, *Herod.* 3, 128; ligel. synes *Il.* 15, 191, h. παλλομένων at underforstaaes ἡμῶν, men ikke πάλων el. κλήρων; jf. παλάσσω; - *c) intrans.* undert. h. *Trag.*, er i en zittrende Bevægelse, bes. ἡ καρδία πάλλει, Hiertet bæver, *Soph.*; h. *Hom.* sædv. *in med.*, er i en heftig Bevægelse el. Svingning, *ex.* ἐν - ἄντυγι πάλτο, prallede af fra Skioldets Rand, *Il.* 15, 645; παλλομένη κραδίην, med bankende Hierte; jf. *Il.* 22, 452; - (πάλλω, *pello*, er oprindel. haardere Form af βάλλω; besl. dermed ere πάλη, πάλος, παλαίω, παλάμη, πάλμη, o. fl., rimel. ogs. πάλλαξ; jf. ogs. Πάλλας).

*πάλμα, τό, et svunget, slynget Legeme; 2) Svingning; Spring, som πήδημα; df. — παλματίας, ου, ὁ, σεισμός, Jordskiælv med heftige Stød; 2) παλματίας, ogs. παλματιανός, sc.

οἶνος, Palmeviin; — πάλμη, ἡ, et Skiold, lat. *parma*; derimod udtrykker *palma* d. gr. παλάμη; v. — παλμικός, 3, hørende til, tagen af — παλμός, οῦ, ὁ, Svingen, Rysten; *intr.*, Svingning, Rystelse; bes. Springen, Hoppen, Zittren, Bæven; ogs. Pulsens Slag; ds. — παλμοσκόπος, 2, (σκοπέω) som beskuer, iagttager Legemernes Vibration el. Svingning, bes. Pulsslaget, for at spaae deraf; — denne Maade at spaae paa, παλμοσκοπία, ἡ, — (af πάλλω). — πάλμυς, υος, sild. *poët.* f. βασιλεύς. — παλμώδης, 2, (παλμός, εἶδος) der ligner en Vibration, bes. Pulsslaget.

πάλος, ὁ, (πάλλω Bem. *b*) det Lod, som ved Rysten el. Svingning falder ud (af Hielmen); ds. alm. det nogen tilfaldne Lod, *jon.* κλῆρος; ds. h. *Herod.* 3, 80, ἄρχας πάλῳ ἄρχειν, ved Lodkastning at være valgt til et Embede; ligel. πέμπειν τινὰ πάλῳ λαχόντα, som dertil er valgt ved Lodkastning, *id.* 4, 153. — παλτάζω, kaster med παλτόν. — πάλτο, *ep. syncop.* f. ἐπάλετο, *aor.* 2 *med.* m. *pass.* Bem., af πάλλω. — παλτόν, τό, det Svungne, det Kastede, sædv. Kastespydet; egentl. *neutr.* af — παλτός, 3, (πάλλω) svungen, slynget, kastet. — παλύνω, (πάλη, fiint Meel; Stov) bestrøer, ἀλφίτου ἀκτῇ, med fiint Meel; paastrøer, ἄλφιτα λευκά; χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, bestrøede Markerne, *Hom.*; sild. ogs. *in med.*; *b)* bespræuger, væder; jf. παλάσσω; [ῡ].

πᾶμα, τό, (πέπαμαι) Besiddelse, Eiendom. — *παμ-βασιλεία, ἡ, fuldstændig, uindskrænket Kongeværdighed; 2) Herredømme over alle Lande; — παμβασίλεια, ἡ, Allherskerinde, Herskerinde over alle Lande; *fem.* af — παμβασιλεύς, έως, ὁ, Allhersker, Konge over alle; — παμ-βδελυρός, 3, høist afskyelig; — παμ-βέβηλος, 2, aldeles vanhellig, høist ugudelig; — παμβίας, ου, ὁ, (βία) overvældende, betvingende alt, κεραυνός, *Pind.*; [ῐ]. — παμβλαβής, 2, (βλάπτω, βλαβή) skadelig for alle el. i alle Henseender; — παμβόητος, 2, (βοάω) udskregen af alle, berømt, berygtet overalt; — πάμβορος, 2, (βορά) opædende alt; — παμβότανος, 2, (βοτάνη) rig paa alleslags Urter; — παμβότρς, 2, (βόσκω) nærende alt, frugtbar; — πάμβουλος, 2, (βουλή) som altid veed at finde Raad; v. — παμβῶτις, ιδος, ἡ, bes. *fem. poët.* af — παμβώτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (βόσκω) = παμβόρος; — (af πᾶς, πᾶν).

*παμμάκαρ, ἄρος, ὁ, ἡ, (μάκαρ) høist salig; *superl. irr.* παμμακαρίστατος. — παμμάταιος, 2, (μάταιος) aldeles forgieves; høist daarlig; —

παμμάχιον, τό, = παγκράτιον. — af — πάμμαχος, 2, *adv.* -χως, ogs. -χί, (μάχη) stridende paa alle Maader, i alleslags Kampe; bekæmpende, overvindende alt; 2) = παγκρατιαστής; — παμμέγας, -μεγάλη, -μέγα, *superl. irr.* παμμέγιστος, v. — παμμεγέθης, 2, (μέγεθος) meget stor; — παμμεδέων, οντος, ὁ, *fem.* -μεδέουσα, Allhersker, Allherskerinde; — παμ-μείλιχος, 2, meget mild; høist elskelig; — παμ-μέλας, αινα, ἄν, aldeles sort, *Od.*; — παμμελής, 2, (μέλος) med alle Melodier; — πάμμεσοτος, 2, (μεσοτός) aldeles fuld, *c. gen.*; v. — πάμμετρος, 2, (μέτρον) med, af alleslags Maal, bes. Versemaal; — (af πᾶς, πᾶν).

*παμμηκής, 2, (μῆκος) meget lang; — πάμμηνις, ιδος, ἡ, (μήνη) νύξ, Fuldmaanenat, *poët.*; — πάμμηνος, 2, (μήν) igiennem alle Maaneder, som varer det hele Aar, *Soph.*; — παμ-μήστωρ, ορος, ὁ, ἡ, en Mester i Opfindelser; — παμμήτειρα, ἡ, v. παμμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) Allmoder, Alles Moder; 2) aldeles Moder; — παμμῆτις, ιδος, ὁ, ἡ, (μῆτις) alkyndig, som veed el. udfinder alt; — παμμήχανος, 2, (μηχανή) meget listig, meget forslagen; — παμμίαρος, 2, (μιαρός) meget ureen; høist forbrydersk; — παμμιγής, 2, *adv.* παμμιγῆ, (μίγνυμι) sammenblandet af el. med en Mængde Ting; — πάμμικρος, 2, (μικρός) meget liden; — πάμμικτος, 2, = παμμιγής. — πάμμορος, 2, (μόρος) høist ulykkelig; — πάμμορφος, 2, (μορφή) af el. med alleslags Gestalter; v. — παμ-μυσαρός, 3, = παμμιαρός; — (af πᾶς, πᾶν). — παμουχέω, er — πάμουχος, 2, (πᾶμα, ἔχω) som besidder Formue, bemidlet. — παμπαθής, 2, (παθεῖν) som taaler, lider alt; — παμπαιδί, *adv.*, (παῖς) med alle Børnene; v. — παμπάλαιος, 2, (παλαιός) meget gammel; — (af πᾶς, πᾶν).

*παμπάμων, ονος, 2, (πέπαμαι) = παμοῦχος; — πάμπαν, *adv. poët.*, ligesom i Prosa πάνυ, παντελῶς, ganske, aldeles; i meget høi Grad; ofte m. Negation, aldeles ikke, dog ogs. ikke ganske; — πάμπανυ, *adv.*, d. forstærk. πάνυ, høiligen; aldeles; — παμπειθής, 2, (πείθω) aldeles overtalende; overtalende alle, *Pind.*; — παμπήδην, *adv.*, ganske, aldeles; (ligesom πάμπαν dannet ved etslags Redupl. af πᾶν m. Adverbialendelsen -δην). — παμπησία, ἡ, (πέπαμαι) Besiddelse af den hele Formue, *att. poët.*; — πάμπλειστος, 2, (πλεῖστος) sanre megen el. stor, *Diog. Laërt.*; — παμπληθεί, *adv.*, af el. med den hele Mængde; af — παμπληθής, 2, (πλῆθος) af el. med hele Mængden; ogs.

som πάμπολυς, meget talrig; df. — παμπληθία, ἡ, den hele Hob el. Mængde; en meget stor Mængde; — πάμπληκτος, 2, (πλήσσω), πάμπληκτα ἄεθλα, Kampe, hvori der gives og modtages alle Arter af Slag, *Soph.*; v. — παμπλούσιος, v. πάμπλουτος, 2, (πλοῦτος) aldeles el. meget rig; – (af πᾶς, πᾶν).

*παμποίκιλος, 2, (ποικίλος) ganske spraglet; meget kunstigen udarbeidet, πέπλοι, *Hom.*; *transl.*, saare mangfoldig, foranderlig, listig; — πάμπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις) gieldende i alle Stæder, νόμος, *Soph. Antig.* 614, hvor man ogs. vil læse πάμπολυν; — πάμπολυς, -πόλλη, -πολυ, (πολύς) meget talrig; meget stor; — παμπόνηρος, 2, *adv.* -ρως, (πονηρός) aldeles slet; meget slem; — παμπόρφυρος, 2, (πορφύρα) heel af Purpur, *Pind.*; — παμπότνια, ἡ, d. forstærk. πότνια. — παμπρᾱσία, ἡ, (πρᾶσις) Salg af den hele Formue; — πάμπρεπος, *inc.*, v. πάμπρεπτος, 2, (πρέπω) meget anstændig, ærefuld, ærværdig; — παμ-πρύτανις, εως, ὁ, Alhersker; — πάμπρωτος, 2, (πρῶτος) den allerførste; πάμπρωτον, v. πάμπρωτα, som *adv.*, allerførst; *superl. irr.* παμπρώτιστος; v. — πάμπῡος, 2, (πῦος) fuld af Edder; – (af πᾶς, πᾶν).

πάμφᾰγος, 2, (φαγεῖν) opædende alt; v. — παμφᾰής, 2, *adv.* -φαῶς, (φάος) aldeles lys, klar; skinnende, straalende klart; aldeles synlig; (af πᾶς, πᾶν). — παμφαίνω, skinner, lyser, straaler klart el. stærkt; h. *Hom.* ofte *partic. ep.* παμφᾰνόων, ωντος, *fem.* -όωσα, (som af παμφανάω); παμφαίνησι, *Il.* 5, 6, som af παμφαίνημι; – (uden Sammens. m. πᾶν, men m. Redupl. af φαίνω, ligesom παφλάζω af φλάζω, v. m. indskudt μ ligesom flgd.). — παμφαλάω, seer mig om, bes. kaster frygtsomt Blik omkring mig, som d. besl. παπταίνω, παπταλάω; (formet ved Redupl. af *inus.* φάω, φάος, jf. frgd.). — παμφανόων, *etc.*, see u. παμφαίνω.

*παμφάρμᾰκος, 2, (φάρμακον) som kiender alle Tryllemidler, *epith.* til Medea, *Pind.*; — παμφεγγής, 2, (φέγγος) = παμφαής. — πάμφθαρτος, 2, ogs. πάμφθερσις, ὁ, ἡ, (φθείρω) aldeles fordærvet, ødelagt, tilintetgiort, dræbt; 2) *act.*, fordærvende, forstyrrende, dræbende alt; — πάμφθογγος, 2, (φθογγή) med el. af alle Toner; — πάμφῐλος, 2, ogs. 3, (φίλος) som er alle kiær el. behagelig, alles Ven; — πάμφλεκτος, 2, (φλέγω) aldeles forbrændt; 2) *act.*, forbrændende alt; — παμφόβερος, 2, (φοβερός) høist frygtelig; — πάμφορβος, 2, (φορβή) fôrende, nærende alt; — παμφόρος, 2, (φέρω) førende, bringende, frembringende alt, rig paa alleslags Frembringelser; v. — παμφύγδην, *adv.*, (φυγεῖν, φυγή) paa, i, under en almindelig Flugt; – (af πᾶς, πᾶν).

Παμφῦλία, ἡ, Landskabet Pamphylien i lille Asien; – en Indvaaner deraf, Πάμφυλος, ὁ; – hørende dertil, Παμφύλιος, 3, *in fem.* ogs. Παμφυλίς, ίδος, ἡ. — *πάμφῡλος, 2, (φῦλον, φυλή) sammensat, blandet, bestaaende af alle Slægter el. Stammer; — παμφύρδην, *adv.*, i fuldkommen Forvirring; v. — πάμφυρτος, 2, sammenblandet af alle Slags, aldeles forvirret og imellem hinanden; (af φύρω); — πάμφωνος, 2, (φωνή) med, i alle Stemmer el. Toner, alstemmig; aldeles talende, udtryksfuld; — πάμψεκτος, 2, meget dadlet, høist dadelværdig; v. – παμψέκτωρ, ορος, ὁ, som dadler alt, dadlesyg; (af ψέγω); — παμψηφεί, *adv.*, (ψῆφος) med el. efter alle Stemmer, eenstemmigen; v. — πάμψῡχος, 2, (ψυχή) aldeles levende, i Livets Fylde; df. udødelig, *Soph.*; – (af πᾶς, πᾶν). — πᾱμωχέω, -χιῶ, v. παμῶχος, 2, *dor.* f. παμουχέω, παμοῦχος.

πᾶν, παντός, *neutr.* af πᾶς, s. m. s. — Πάν, Πᾱνός, ὁ, Pan, arkadisk Skov-, Mark- og Hyrdegud, Søn af Hermes og en Nymphe; om Pans Dyrkelse i Grækenland, see *Herod.* 2, 146, v. 6, 105, 106; *in pl.* Πᾶνες, *Theocr.* 4, 63; df. m. Aspir. d. lat. *Faunus*; [ᾱ]. — *πάναβρος, 2, (ἁβρός) meget kiælen; — παναγᾰθία, ἡ, fuldkommen Godhed; af — πανάγαθος, 2, ogs. 3, (ἀγαθός) aldeles el. fuldkommen god; — παν-αγήρᾰος, 2, som aldrig ældes, udødelig; — πανᾰγής, 2, (ἄγος) aldeles reen el. hellig; — πανᾰγία, ἡ, fuldkommen Reenhed el. Hellighed; af — παν-ἅγιος, 3, = παναγής; — πανᾰγίς, ίδος, ἡ, (ἅγος) *sc.* ἡμέρα, heel Helligdag; — παναγιστία, ἡ, (ἁγίζω) fuldkommen Renselse; v. — πάναγνος, 2, (ἁγνός) aldeles kydsk, reen, uskyldig; – (af πᾶς, πᾶν).

*πανάγρειος, v. πανάγριος, 2, (ἀγρεῖος, ἄγριος) aldeles landlig; ganske vild, meget vild; — παναγρεύς, έως, ὁ, v. πάναγρος, 2, (ἄγρα) som fanger alt, som omfatter alt; λίνον πάναγρον, stort Fiskergarn, *Il.*, ogs. *absol.*, πάναγρον; τὸ πάναγρον, ogs. en Kurv, hvori Høns fedes; — παν-ἄγρυπνος, 2, aldeles søvnløs, ganske vaagen; — παν-ἀεργής, 2, aldeles uforarbeidet, ufordøiet; — παν-ἀθέμιτος, v. παν-ἄθεσμος, 2, men πανάθεσμιος, *inc.*,

aldeles lovløs, høist uretfærdig; — πᾰνάθεστος, 2, (θέσσασθαι) aldeles ubevægelig ved Bønner; — Πᾰνᾰθήναια, τά, Panathenæerne, Athenienſernes almindelige Nationalfest; Παναθήναια, μεγάλα holdtes i hver Olympiades tredie Aar, i Maaneden Hekatombæon; men Παν. μικρά, enten aarligen el. hvert tredie Aar i samme Maaned; df. — Παναθηναϊκός, 3, hørende til, brugelig ved Panathenæerne; o. — παν-ἄθλιος, 3, aldeles elendig, meget ulykkelig; - (af πᾶς, πᾶν).

*παναιγλήεις, εσσα, εν, (αἴγλη) lysende, glimrende, straalende meget stærkt. — πάναιθος, 3, (αἴθω) som brænder el. funkler stærkt, κόρυθες, Il.; — παναίολος, 2, (αἰόλος) ganske spraglet el. broget, med spillende Farver, ζωστήρ, θώρηξ, σάκος, Il.; 2) transl., meget fuun el. listig; — παν-αίσυλος, 2, meget forbrydersk; — παναισχής, 2, o. πάναισχρος, 2, (αἶσχος, αἰσχρός) meget hæslig, meget skændig; superl. irr. παναισχιστος; — παναίτιος, 2, (αἰτία) som foraarsager alt; som har el. bærer Skylden for det hele, alene skyldig, oppon. μεταίτιος; — πανακαρπής, 2, o. πανάκαρπος, 2, (καρπός) aldeles ufrugtbar; — πανάκεια, ἡ, Lægemiddel for alt; 2) etslags helbredende Urt, som πάνακες; 3) Πανάκεια, som Datter af Asklepios, den personificerede Lægekunst; egentl. fem. af — πανάκειος, 2, = πανάκης; — πάνακες, εος, τό, = πανάκεια Bem. 2; — πανάκη, ἡ, = πανάκεια; — παν-ακήρατος, 2, aldeles ukrænket el. ukrænkelig, df. udødelig; — πανάκης o. πανακής, 2, (ἄκος, ἀκέομαι) helbredende alt; — πανακίτης, ου, ὁ, οἶνος, Viin, som er tillavet med Urten πάνακες; — πανακρίς, ίδος, ἡ, (ἄκρα) flagrende om paa alle Blomstertoppe el. Biergspidser, om Bien, Call.; o. — πανάκτειος, 2, = πανάκειος, helbredende alt, poët.; - (af πᾶς, πᾶν).

*παναλάστωρ, ορος, ὁ, d. forstærk. ἀλάστωρ; — παν-αληθής, 2, adv. -θῶς, aldeles sand el. sandfærdig; — παν-αλήμων, ονος, 2, aldeles omflakkende; — παναλθής, 2, (ἄλθω) helbredende alt; — παναλίγκιος, 2, aldeles liig; — παναλκής, 2, (ἀλκή) formaaende alt, almægtig; — παν-αλουργής, 2, som heel er farvet med ægte Purpur; — πανάλωτος, 2, (ἁλίσκομαι, ἁλωτός) fangende, betvingende alt, Æsch.; — παν-αμείδητος, 2, som aldeles ikke leer, meget uvenlig; — παν-αμείλικτος, o. παναμείλικτος, 2, aldeles ikke til at formilde; aldeles unaadig, ubarmhiertig, grusom; — παναμέρος, 2, dor. f. πανήμερος; — παν-άμμορος, 2, aldeles udeelagtig i, aldeles manglende, bes. noget Godt; df. aldeles ulykkelig; o. — παν-άμωμος, 2, aldeles dadelfri; - (af πᾶς, πᾶν).

*πανάνθρωπος, 2, fælles for alle Mennesker; bestaaende af alle Mennesker; — πανάνυτος, 2, (ἀνύω) aldeles fuldendt; 2) act., fuldendende alt; — πάναξ, ἄκος, ὁ, = πάνακες; — πανάξιος, 2, (ἄξιος) værdig til alt; — παν-αοίδιμος, 2, besiungen af alle, alberomt; — πανάπαλος, 2, (ἁπαλός) aldeles blød el. forkiælet; [πᾰνᾰ, i Arsis ogs. πᾱνᾰ, Od.]; — παν-άπαστος, 2, aldeles fastende; — παν-απειθής, 2, aldeles utrolig; — παναπείριτος, 2, o. παναπείρων, ονος, 2, aldeles uden Grændse, πέρας, ubegrændset; — παναπενθής, 2, aldeles uden Sorg, πένθος; skal rimel. være ταλαπενθής. — παν-απήμων, ονος, 2, (πῆμα) aldeles uskadelig, Hes.; 2) pass., aldeles ubeskadiget; — παν-απηρής, 2, aldeles ikke lemlæstet; aldeles uskadt; — παν-άπιστος, 2, aldeles utrolig; — πανάποινος, 2, (ποινή) aldeles ustraffet; — παν-απόπληκτος, 2, aldeles bedøvet; — παν-άποτμος, 2, aldeles ulykkelig, Il.; o. — παν-άπυστος, 2, aldeles uhørt el. ubekiendt; b) aldeles ikke til at erfare el. udforske; 2) in act., som intet har erfaret el. hørt; - (af πᾶς, πᾶν).

πανάργυρος, 2, (ἄργυρος) heel af Sølv, Od.; o. — πανάρετος, 2, (ἀρετή) aldeles dydig; (af πᾶς, πᾶν). — πανάριον, τό, d. lat. panarium, = ἀρτοφόριον. — *πανάριστος, 2, (ἄριστος) den allerbedste, Hes.; — πανάρκητος, 2 o. 3, o. παναρκής, 2, (ἀρκέω) som naaer til alle, som virker paa alle, ἥλιος; alm. som er nok, tilstrækkelig for alle; — παναρμόνιος, 2, (ἁρμονία) passende, stemmende overalt el. til alle; af el. med alle Harmonier; — παν-άρρητος, 2, aldeles uudtalelig; — παναρχαῖος, 2, (ἀρχαῖος) meget gammel, ældgammel; — πάναρχος, 2, (ἄρχω) alherskende, beherskende alt; — παν-ασεβής, 2, aldeles ugudelig; — παν-ασθενής, 2, aldeles afmægtig el. kraftløs; — παν-ασιτία, ἡ, fuldkommen Mangel paa Levnetsmidler, inc.; — παν-ασκηθής, 2, aldeles ufortæret; o. — πανάστερος, 2, (ἀστήρ) ganske stiernet; - (af πᾶς, πᾶν).

*παν-ατρεκής, 2, adv. -κέως, o. -κῶς, aldeles sand, ufeilbarlig; — παναύγεια, ἡ, fuldt Lys, lutter Glands; af — παναυγής, 2, (αὐγή) aldeles fuld af Lys el. Glands; — παν-άϋπνος, 2, aldeles søvnløs; — παν-αφανής, 2,

aldeles usynlig; — παν-ἀφῆλιξ, ἶκος, ὁ, ἡ, aldeles berovet sine Staldbrødre el. Legekammerater; Ἦμαρ ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι, berover Drengen hans Jevnaldrendes Selskab, *Il.* 22, 490; — παν-ἄφθῐτος, 2, aldeles uforgængelig; — παν-ἄφυκτος, 2, aldeles unndgaaelig; — πανάφυλλος, 2, (φύλλον) aldeles uden Blade; — Παναχαιΐς, ΐδος, ἡ, sc. γῆ, hele Achaja; — Παναχαιοί, οἱ, (Ἀχαιός) alle Achajer; — παν-ἄχραντος, 2, aldeles uplettet; — παναώριος, 2, (ἀώριος) aldeles utidig, umoden; παῖς παναώρ., som en tidlig Død venter, *Il.*; o. — πάν-ἄωρος, 2, (ὥρα) aldeles forsomt; - (af πᾶς, πᾶν).

*πανβδελυρός, o. a. m. πανβ- begyndende Sammensætninger, skrives rigtigere παμβ-. — *πανδαίδᾰλος, 2, (δαίδαλος) meget kunstig, fuld af Kunst, *Pind.*; — πανδαισία, ἡ, (δαίς) fuldstændigt Giestebud, hvorved ingen el. intet fattes, *Herod.*; sild. ogs. πανδαίσιον, τό; — πανδάκρῡτος, 2, (δακρύω) meget begrædt, begrædt af alle; som græder meget; — πανδάλητος, 2, *dor.* f. πανδήλητος; — πανδαμάτειρα, ἡ, *fem.* af — πανδαμάτηρ, ηρος, ὁ, (δματήρ), h. *Hom.* sædv. — πανδαμάτωρ, ορος, ὁ, (δαμάω) som tæmmer, betvinger alt; — πάνδειλος, 2, (δειλός) yderst feig el. frygtsom; 2) aldeles ulykkelig; — πάνδειμα, τό, d. forstærk. δεῖμα, *inc.*; — πανδείμαντος, 2, (δειμαίνω) frygtet af alle; — πάνδεινος, 2, (δεινός) høist frygtelig el. vældig; bes. meget dygtig, *Plato*; — πανδέκτειρα, ἡ, *fem.* af — πανδεκτήρ, ῆρος, ὁ, ogs. πανδέκτης, ου, ὁ, o. πανδέκτωρ, ορος, ὁ, (δέχομαι) som optager i sig, omfatter, indeholder alt; — πανδέξιος, 2, d. forstærk. δεξιός; — πανδερκέτης, ου, ὁ, o. πανδερκής, 2, (δέρκομαι) seende alt, alseende; o. — πανδεχής, 2, (δέχομαι) optagende, omfattende alt; - (af πᾶς, πᾶν).

*πανδήλητος, 2, (δηλέομαι) aldeles beskadiget el. fordærvet; 2) *act.*, aldeles fordærvelig, meget ond; — πάνδηλος, 2, (δῆλος) aldeles synlig el. tydelig; synlig for alle; — πανδημεί, o. -δημί, *adv.* til πάνδημος, med, for, af det hele Folk, i Masse; — πανδημία, ἡ, det hele Folk; bes. πανδημίᾳ, som *adv.*, = πανδημεί, *Æsch.*; af — πανδήμιος, 2, (δῆμος) iblandt, af, for det hele Folk, almindelig, offentlig; πτωχὸς πανδ., som tigger for hver Mands Dør; som vedkommer, tilhører det hele Folk; ἦμαρ, ἑορτὴ πανδ., almindelig Festdag; — πάνδημος, 2, = frgd., o. hyppigere i Prosa; Ἀφροδίτη πάνδημος, *Venus vulgivaga*; — Πάνδῑα, τά, (δῖος) sc. ἱερά, i Athenen en Fest for Zeus; o. — πάνδῐκος, 2, (δίκη) aldeles retfærdig; - (af πᾶς, πᾶν).

*πανδοκεῖον, τό, ogs. -κιον, Vertshuus, Herberge; — πανδόκευσις, ἡ, = πανδοκία; o. — πανδοκευτής, οῦ, ὁ, = ὁ πανδόκος, en Vert, en Giestgiver; - *fem.* πανδοκεύτρια; af — πανδοκεύω, o. -δοκέω, (πανδόκος) optager, modtager, beverter alle som Vert el. Giestgiver; *in pass.*, πανδοκεύεσθαι, om et Land, at være forsynet med Kroer el. Vertshuse; — πανδοκέω, = frgd., *Æsch.*; — πανδοκία, Vertshuushold, Kroholdt; — πανδόκιον, τό, = πανδοκεῖον; o. — πανδόκισσα, ἡ, = πανδοκεύτρια; af — πανδόκος, ogs. πάνδοκος, 2, (δέχομαι) som optager, omfatter alt; bes. ὁ πάνδοκος, en Vert, Vertshuusmand, Kromand, som modtager og beverter Fremmede; (Formen πάνδοχος, *etc.*, skal være mindre attisk); — πανδοξία, ἡ, almindelig, uindskrænket Berømmelse, *Pind.*; af — πάνδοξος, 2, (δόξα) meget el. almindeligen berømt; o. — πάνδουλος, 2, aldeles Slave, δοῦλος; - (af πᾶς, πᾶν).

πανδοῦρα, ἡ, o. πανδουρίς, ίδος, ἡ, men πάνδουρον, τό, *inc.*, etslags musikalsk Instrument med 3 Strænge, (Mandoline?); - spiller derpaa, πανδουρίζω; - som spiller derpaa, πανδουριστής, οῦ, ὁ. — πανδοχεῖον, τό, πανδοχεύς, ὁ, o. πανδοχεύω, = πανδοκεῖον, *etc.* — πανδοχίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til πάνδοχος, 2, = πάνδοκος, s. m. s. — *πανδύνᾰμος, 2, (δύναμαι) almægtig; [ῠ]; — πάνδυρτος, 2, *poët.* f. πανόδυρτος, *Soph.*; — πανδῠσία, ἡ, (δύω) fuldkommen Undergang; — πανδώρα, ἡ, Algiverinde, *epith.* til Jorden; 2) som *nom. pr. pass.*, Πανδώρα, Pandora, den af alle Guder begavede Qvinde, som Zeus sendte til Epimetheus, for at bringe Menneskene i Fordærvelse; *vid. Hes. Op.* 81, &. *ejusd. Theog.* 571, *etc.*; o. - πάνδωρος, 2, som giver alt, Algiver, Algiverinde, *epith.* til Jorden; (af δῶρον); — πανδώτειρα, ἡ, Algiverinde; *fem.* af - πανδωτήρ, ῆρος, ὁ, (δωτήρ) Algiver; ogs. πανδώτης, ου, ὁ, o. πανδώτωρ, ορος, ὁ; (af δοῦναι, δίδωμι); o. — πανεθνεί, *adv.*, (ἔθνος) tilligemed det hele Folk; - (af πᾶς, πᾶν).

Πᾶνεῖα, τά, (Πάν) sc. ἱερά, Pansfesten, Romernes *Lupercalia*; 2) sc. δείματα, en panisk el. af Pan indjaget Skræk, en uden synlig Aarsag pludselig opstaaen Skræk, hvilken Pan troedes at indjage, jf. *Herod.* 6, 105. — *πανειδάτος, 2,

(εἶδαρ) forsynet med alleslags Spiser; — πανείδεος, 2, *inc.*, v. πανειδής, 2, (εἶδος) af alle Gestalter el. Arter; — πανείκελος, 2, (εἴκελος) ogs. πανεικέλιος, 2, aldeles liig; — πανελεύθερος, 2, (ἐλεύθερος) aldeles fri; — Πανέλληνες, οἱ, (Ἕλλην) samtlige Hellener, *Hom.*, *Hes.*; ogs. Πανελλήνιον, τό; — (af πᾶς, πᾶν). — Πάνεμος, ὁ, h. Korinthierne den Maaned, som svarer til d. athen. βοηδρομιών, *Dem.* 280.

*παν-έντῑμος, 2, aldeles el. meget æret; — παν-έξαλλος, 2, ganske forskiellig; — παν-έξοχος, 2, alene *in neutr.* som *adv.*, aldeles fortrinligen; — παν-επάρκιος, 2, aldeles tilstrækkelig; — παν-επήρατος, 2, hoist elskelig; — παν-επήτριμος, 2, aldeles tæt; — πανεπιθῡμος, 2, (ἐπιθυμέω) som begierer alt; — παν-επίκλοπος, 2, aldeles bedragersk; — παν-επίσκοπος, 2, som overseer, har Opsyn med alt; — παν-επιστήμων, ονος, 2, som indseer el. forstaaer alt; — παν-επίφρων, ονος, 2, aldeles forstandig el. klog; — παν-επόπτης, ου, ὁ, overskuende alt; — πανεπόρφνιος, 2, (ἐπί, ὄρφνη) heelt ind i Natten; — παν-επόψιος, 2, = πανεπόπτης; — πανεργέτης, ου, ὁ, (ἐργάτης) bevirkende alt; — παν-έρημος, 2, aldeles eensom, ganske øde; — πανέσπερος, 2, (ἑσπέρα) som varer hele Aftenen; — πανέστιος, 2, (ἑστία) tilligemed hele Huset el. hele Familien; v. — πανέσχατος, 2, (ἔσχατος) den alleryderste, den allersidste; — (af πᾶς, πᾶν).

*πανέτης, 2, (ἔτος) som varer hele Aaret; *neutr.* πάνετες som *adv.*, hele Aaret igiennem, *Pind.*; — παν-ετήτυμος, 2, aldeles sand, sandfærdig, paalidelig; — παν-ετώσιος, 2, aldeles forgieves, tom, intetsigende; — παν-ευδαίμων, ονος, 2, aldeles lykkelig; — παν-εύδιος, 2, aldeles klar, mild, om Veiret; — παν-ευέφοδος, 2, med en aldeles let el. beqvem Adgang; — παν-εύκηλος, 2, aldeles rolig el. stille; — παν-ευτελής, 2, aldeles let (i Prisen); aldeles ringe el. slet; — παν-εύτονος, 2, aldeles vel strammet el. spændt; meget anstrængt el. kraftig; — παν-εύφημος, aldeles rosværdig, rost af alle; v. — πανεύφρων, ονος, 2, (εὐφρόνη) igiennem hele Natten; — (af πᾶς, πᾶν). — πανεύω, (Πάν) egentl. er el. spiller Pan, *c. acc.* γυναῖκα, har Omgang med.

*πάνεφθος, 2, (ἑφθός, ἕψω) aldeles kogt el. mør; om Metaller, fuldkommen renset, *Hes.*; — πανεχθής, 2, (ἔχθος) aldeles fiendsk; aldeles forhadt; *superl.* πανέχθιστος; v. — παν-ηγεμών, όνος, ὁ, alles Anforer, den Alleroverste; (af πᾶς, πᾶν). — *πανηγῠριαρχέω, er — πανηγυριάρχης, ου, ὁ, som forestaaer el. anforer en festlig Folkeforsamling, πανήγυρις; — πανηγυρίζω, holder el. bivaaner en Folkefest; 2) holder en Lovtale for en hoitidelig Forsamling; alm. holder en Lovtale, roser, priser; v. — πανηγυρικός, 3, *adv.* -κῶς, horende til en πανήγυρις; df. festlig, prægtig, udsmykket; ogs. som soger at udmærke sig ved hoitidelige Anledninger; ὁ πανηγυρικός, m. o. u. λόγος, en hoitidelig Lovtale; af — πανήγῠρις, εως, ἡ, (πᾶς, ἄγυρις, ἀγόρα) det hele Folks hoitidelige Forsamling og de dermed forbundne Festligheder, Opteg, Dands, Sang, Lovtale, o. dl.; alm. Folkefest. — πανηγῠρισμός, ὁ, at hoitideligholde en Folkefest, πανήγυρις; v. — πανηγῠριστής, οῦ, ὁ, som tager Deel i, som hoitideligholder en Folkefest; 2) som holder en Festtale el. Lovtale; (af πανηγυρίζω).

*πανήκοος, 2, (ἀκοή) som horer alt; — πανήλιος, 2, (ἥλιος) aldeles i Solen, solrig; — πανημαδόν, *adv.*, sild. *poët.* f. — πανῆμαρ, *adv.*, = πᾶν ἦμαρ, hele Dagen; — πανημάτιος, 3, sild. *poët.* f. πανημέριος; — πανημερεύω, tilbringer hele Dagen, sædv. *c. part.*, *ex.* ποιῶν τι, med at giore noget, ogs. *c. acc.*; af — πανημέριος, 3, (ἡμέρα) som varer hele Dagen, som gior noget den hele Dag; νηῦς πανημερίη, som hele Dagen fortsætter sit Løb, *Od.*; *neutr.* πανημέριον, som *adv.*, igiennem den hele Dag; 2) som vedvarer alle Dage; — πανήμερος, 2, = frgd., sild. i Prosa; *neutr.* πανήμερον som *adv.*, *Herod.*; — παν-ήμερος, 2, aldeles tam, mild, blid; v. — πανήρης, 2, (ἄρω) som er alle tilpas, behagelig for alle, som θυμήρης; — (af πᾶς, πᾶν).

*πανθαρσής, 2, (θάρσος) overmaade el. yderst dristig; — πανθαύμαστος, 2, (θαυμάζω) aldeles forunderlig; — πάνθειον, τό, *sc.* ἱερόν, et til alle Guder indviet Tempel el. Sted; egentl. *neutr.* af — πάνθειος, 2, (θεῖος) som er fælles for alle Guder; 2) aldeles guddommelig; — πανθελγής, 2, fortryllende alt; v. — πανθέλκτειρα, ἡ, *fem.* af — πανθελκτήρ, ῆρος, ὁ, som fortryller alt; (af θέλγω); — πάνθεον, τό, = πάνθειον; — πανθεός, ὁ, v. πανθεά, ἡ, *Divus*, *Diva*, kaldtes de rom. Keisere og deres Gemalinder, naar de hensattes iblandt Guderne; — πανθέψης, ου, ὁ, (πάντα, ἕψω) etslags Kogemaskine, *sartago*, som αὐθέψης; v. — πανθηλής, 2, (θάλλω) med alleslags Spirer el. Grønt; πανθ. ὕλη, Skov med alleslags Træer; — (af πᾶς, πᾶν).

πάνθηρ, ηρος, ὁ, dim. πανθηρίσκος, ὁ, panthera, Pantherdyr.—*πανθήρα, ἡ, den hele Fangst; — πάνθηρος, 2, (θηράω) jagende el. fangende alt; τὸ πάνθηρον, som πάναγρον, stort Jægergarn; — πανθοινεί, v. -θοινί, adv. til πάνθοινος, i el. ved et fuldstændigt Giestebud; — πανθοινέω, er -πάνθοινος, 2, (θοίνη) som giver el. holder - et fuldkomment el. prægtigt Giestebud, πανθοινία, ἡ, ogs. πάνθοινος δαίς, τράπεζα, o. dl.; — πάνθροος, 2, ctr. πάνθρους, ουν, (θρόος) som udlarmer, udsladdrer alt; — πανθῡμᾰδόν, adv., (θυμός) i høieste Vrede, yderst opbragt; o. — πάνθῠτος, 2, (θύω) som æres med alleslags Offere; df. almindeligen æret; - (af πᾶς, πᾶν). — πανία, ἡ, = πλημονή; v. πάνια, τά, = πλήσμια, efter en Dialekt. — Πᾱνιάς, άδος, ἡ, bes. fem. poët. til Πανικός. — πανιέρος, 2, (πᾶς, ἱερός) aldeles hellig. — πᾱνίζομαι, dor. f. πηνίζομαι.

Πᾱνικός, 3, (Πάν) panisk, hørende til, helliget Guden Pan, bes. δεῖμα Πανικόν, panisk Skræk; see u. Πανεῖα, Bem. 2. — *παν-ἰλᾰδόν, adv., i hele Hobe; [?]; — παν-ἵλαος, 2, aldeles naadig; — πανίλᾰρος, 2, (ἱλαρός) aldeles oprømt el. munter; v. — πανίμερος, 2, (ἵμερος) aldeles elskværdig, forønsket, behagelig; [?]; - (af πᾶς, πᾶν). — Πᾱνίον, τό, sc. ἱερόν, Pansfesten, som πανεῖα. — πάνιον, τό, dor. f. πήνιον. — πανίσδομαι, dor. f. πηνίζομαι. — Πανίσκος, ὁ, dim. af Πάν, en liden Pan. — πανισμός, ὁ, en af Pan indjaget Skræk; see u. Πανεῖα Bem. 2. — πανίχνια, τά, f. πάντα ἴχνη, alle Spor, Opp.

*Πανίωνες, οἱ, (Ἴωνες) samtlige Joner; df. — Πανιώνιον, τό, = flgd.; bes. samtlige Joners Forsamlingssted ved Mykale, ogs. deres Forsamling, Herod.; 2) τὰ Πανιώνια, sc. ἱερά, en Fest for alle Joner; — πάνλευκος, 2, (λευκός) aldeles hvid; ogs. πάλλευκος; — πανλώβητος, 2; (λωβάομαι) meget beskæmmet, mishandlet, hæslig; — παννέφελος, 2, (νεφέλη) aldeles bedækket med Skyer; — πάννυχα, see u. πάννυχος; — παννῠχίζω, (παννυχίς) holder en natlig Fest; 2) giennemvaager hele Natten; tilbringer Natten med noget. — παννῠχικός, 3, hørende til en natlig Fest, παννυχίς; — παννύχιος, 3, att. ogs. 2, (νύξ) som varer hele Natten; som gior noget hele Natten; jf. πανημέριος; df. — παννυχίς, ίδος, ἡ; natlig Fest, pervigilium; — παννύχισμα, τό, (παννυχίζω) det, hvormed man tilbringer hele Natten; - παννυχισμός, ὁ, at holde en natlig Fest; v. - παννυχιστής, οῦ, ὁ, som holder en natlig Fest; alm. som giør noget om Natten; (af παννυχίζω); v. — πάννῠχος, 2, = παννύχιος; neutr. pl. πάννῠχα sædv. som adverb., igiennem hele Natten; - (af πᾶς, πᾶν). — πάνξενος, 2, urigtig Skrivem. f. πάγξενος.

*πανόδυρτος, 2, (ὀδύρομαι) meget beklaget; meget at beklage; 2) act., som klager meget; — πανόϊζος, 2; v. πάνοϊζύς, ύ, (ὀϊζύς) aldeles ulykkelig; att. πάνοιζος, πανοιζύς; — πανοικεί, v. πανοικί, πανοικεσίᾳ, v. πανοικησίᾳ, Thuc., = flgd.; — πανοικίᾳ, jon. πανοικίῃ, adv., (οἶκος) egentl. dat. af nomin. inus. πανοικία, med det hele Huus, med den hele Slægt el. Familie, ex. τῇ δὲ κακῶς γὰρ ἔδεε πανοικίῃ γενέσθαι, Herod. 9, 109; jf. πανστρατιᾷ; — πανοίκιος, 2, v. πάνοικος, 2, inc., (οἶκος) med hele Huset, med hele Familien; — πανόλβιος, 2, (ὄλβιος) aldeles lykkelig, poët.; superl. irr. πανολβιότος; v. — πανολεθρία, ἡ, af -πανολέθριος, v. πανόλεθρος, 2, sieldnere Former f. πανωλεθρία, etc.; - (af πᾶς, πᾶν).

*πανομῑλεί, adv., (ὅμιλος) i hele Hobe, skareviis; — πανόμματος, 2, (ὄμμα) som er lutter Øie; — πανόμοιος, 2, ep. πανομοίϊος, (ὅμοιος) aldeles liig; v. — πανομφαῖος, ὁ, Il., v. πανομφής, 2, (ὀμφή) som udsender alle varslende Stemmer og andre Varsler, epith. til Zeus; (af πᾶς, πᾶν). — πανόπαια, ἡ, see u. ἀνόπαια. — πανοπλία, ἡ, heel, fuldstændig Rustning, svær el. tung Rustning, som hører til en ὁπλίτης, neml. Skiold, Hielm, Brystharnisk, Beenskinner, Sværd og Landse; 2) en Trop Tungtbevæbnede, inc.; v. — πανοπλίτης, ου, ὁ, en Tungtbevæbnet; af — πάνοπλος, 2, (ὅπλον) som er i en heel, fuldstændig, svær el. tung Rustning; — πανοπλότατος, 3, den alleryngste; jf. ὁπλότερος; — πανόπτης, ου, ὁ, som skuer alt; v. - πάνοπτος, 2, seet af alle, synlig for alle; aldeles synlig; (af ὄψομαι); — πανόπτρια, ἡ, fem. til πανόπτης; — πανόρᾱτος, 2, (ὁράω) = πάνοπτος; — πανορμεί, v. πανορμί, adv., (ὁρμή) med al Kraft el. Heftighed; v. — πάνορμος, 2, (ὅρμος) aldeles skikket til at lande ved, λιμένες, Od.; - (af πᾶς, πᾶν).

πανός, ὁ, = ἄρτος, Brød, h. Messapierne; df. rimel. d. lat. panis. — πᾱνός, ὁ, = φανός, Fakkel, Æsch.; ogs. Løgte. — πανόσμιος, ὁ, (ὀσμή) egentl. alslags Lugt, Navnet paa en ubekiendt Blomst; — πανοσπρία, ἡ, (ὄσπριον) Blanding af alleslags Bælgfrugter; jf.

πανοπερμία; — πανούργευμα, τό, listig Handling, Skielmsstykke; af - πανουργεύομαι, sædv. πανουργέω, er en πανοῦργος, egentl. kan giøre hvad det skal være; sædv. handler listigen; begaaer et Skielmsstykke, εἴς τινα, imod nogen; ds. - πανούργημα, τό, = πανούργευμα; — πανουργής, οῦ, ὁ, = πανοῦργος, inc.; — πανουργία, ἡ, (πανοῦργος) List, Skielmskhed; Forslagenhed, Ondskab; ds. - πανουργικός, 3, adv. -κῶς, paa en listig, skielmsk, forslagen, ondskabsfuld Maade; o. - πανουργιππαρχίδας, ου, ὁ, (ἵππαρχος) en Ritmester d. e. en Mester i Skielmsstykker, komisk Ord; - (af πᾶς, πᾶν).

* πανοῦργος, 2, adv. -ούργως, (ἔργον) egentl. som er i Stand til at giøre hvad det skal være; ds. a) dygtig, skikket til enhver Forretning, erfaren, forstandig, sield.; b) sædv. listig, skielmsk; snu, forslagen; bedragersk, ondskabsfuld; som subst., Skielm, Gavtyv; — πανούριος, 2, (οὖρος) aldeles gunstig, om Vinden; — πανόψιος, 2, (ὄψις) synlig for alle, om den blinkende Landse, Il. 21, 397; — πάνρυτος, 2, (ῥύω, ῥέω) aldeles flydende; — πανσάγία, ἡ, ogs. πασσαγία, (σάγη) = πανοπλία, Soph.; o. — πανσεληνιάζω, er - πανσέληνος, 2, (σελήνη) i el. med fuld Maane; πανσ. νύξ, Fuldmaanenat; τὸ πανσέληνον, Fuldmaane; ds. aldeles rund; ds. - πανσεληνιακός, 3, hørende til Fuldmaane; - (af πᾶς, πᾶν).

* πάνσεμνος, 2, (σεμνός) høist ærværdig; — πάνσεπτος, 2, (σέβομαι) almindelig æret; ogs. = frgd.; — πανσθενεί, adv., med den hele Kraft; af — πανσθενής, 2, adv. -νῶς (σθένος) almægtig; — πανσκάφεια, ἡ, (σκαφεύω) en aldeles planeret Jordbund; — πανσκόπος, 2, (σκοπέω) seende, skuende alt; — πάνσμικρος, 2, (σμικρός) ganske lille, saare liden; — πάνσοφος, 2, ogs. πάσσοφος, adv. -σόφως, (σοφός) alviis, aldeles viis; — πανσπερμηδόν, adv., med alslags Sæd; o. - πανσπερμία, ἡ, Blanding af alslags Sæd; af - πάνσπερμος, 2, (σπέρμα) blandet med, bestaaende af alslags Sæd; - (af πᾶς, πᾶν).

* πανστρᾰτεί, o. -στρατί, adv., sild. Former f. - πανστρατιᾷ, jon. -στρατιῇ, (στρατός) som adv., med den hele Hær, med den hele Vaabenmagt, Herod., Thuc.; egentl. dat. af nomin. inus. πανστρατιά, hvf. dog ogs. gen. πανστρατιᾶς γενομένης, Thuc. 4, 94; — πανσυδεί, Thuc., o. πανσυδί, ogs. πασσυδ-, adv.; = flgd.; — πανσυδίῃ, ogs. πασσυδίῃ, adv., (σεύω, ἐσσύμαι) med al Magt, i al Hast, med al Iver, Il.; b) sild., med den hele Mængde el. Masse, som παντὶ τῷ πλήθει, πανστρατιᾷ; egentl. dat. af nomin. inus. πανσυδίη, hvf. ogs. acc. πανσυδίην som adverb.; c) πανσυδεί, = παντελῶς, Thuc. 8, 1; — πάνσυρτος, 2, (σύρω) sammenhobet fra alle Sider; πάνσυρτον ἄχος, Soph.; o. — πάνσχημος, 2, o. πανσχήμων, ονος, 2, (σχῆμα) af el. med alle Gestalter; - (af πᾶς, πᾶν).

πανταᾶ, adv., dor. f. παντῇ. — πανταχῇ, jon. f. πανταχῇ, Herod. — * παν-τάλᾱς, αινᾰ, ᾰν, aldeles elendig; — παντ-ᾰναξ, ακτος, ὁ, Alhersker; fem. παντάνασσα, ἡ, Alherskerinde; — παντάπᾱσι(ν), adv., ganske og aldeles; i Svar, visseligen, sædv. παντάπασί γε, πανάπ. μὲν οὖν; — ταρβής, 2, o. πάνταρβος, 2, ogs. 3, (τάρβος) frygtende alt; — παντ-αρκής, 2, (ἀρκέω) tilstrækkelig for alle; 2) hielpende alle, Æsch.; — παντάρχας, dor. f. παντάρχης, ου, ὁ, o. πάνταρχος, 2, (ἄρχω) Alhersker, alherskende; ds. - παντ-αρχία, ἡ, Alherredømme; — παντ-ᾰσκιος, 2, (σκιά) aldeles uden Skygge; = παντ-αυγής, 2, (αὐγή) beseende alt; o. — παντάφοβος, 2, (φόβος) bor rimel. hede παντόφοβος, frygtende alt; - (af πᾶς, πᾶν, πάντα).

* παντᾰχῇ, adv., overalt, allevegne, som πανταχοῦ, ogs. c. gen. Herod. 7, 106; 2) til alle Sider, som πανταχοῖ; 3) paa alle Maader; — πανταχόθεν, adv., fra alle Steder el. Sider; — πανταχοῖ, o. πανταχόσε, adv., allesteds hen, til alle Sider; o. — πανταχοῦ, adv., overalt, allevegne, som πανταχῇ; - (af πᾶς, πάντη). — παντέλεια, ἡ, (παντελής) Fuldendelse, Fuldkommenhed; den høieste Grad af noget; 2) τριετηρικὴ παντέλεια, de store Mysterier, Plut.; 3) h. Pythag. f. δεκάς. — παντέλειος, 2, sild. Form f. - παντελής, 2, adv. -λῶς, jon. -λέως, (πᾶς, πᾶν, τέλος) aldeles fuldendt, fuldbragt, fuldkommen; alm. heel, ganske, universus; 2) act., fuldendende, fuldbringende alt; - adv. παντελῶς, jon. -λέως, ogs. παντελές, fuldkomment, aldeles, almindeligen, overhovedet; ὡς δέ οἱ παντελέως εἶχε τὸ οἴκημα, var ganske færdigt, Herod. 4, 95.

παντεπίθυμος, 2, = πανεπίθυμος. — παντεπίσκοπος, 2, = πανεπίσκοπος. — παντεπόπτης, ου, ὁ, = πανεπόπτης. — παντεργάτης, ου, ὁ = πανεργέτης. — * παντερπής, 2, (τέρπω) frydende alle; — παντευχία, ἡ, (τεῦχος) som πανοπλία, fuldstændig Rustning; παντευχίᾳ, med samtlige Bevæbnede; — παντέφορος, 2, (ἔφορος)

overskuende alt; — πάντεχνος, 2, (τέχνη) frembringende alt ved Kunst; 2) øvet i, tienlig til alle Kunster; πῦρ πάντεχνον, *Æsch.*; — πάντη, *adv.*, overalt, allevegne; ogs. til el. fra alle Sider; 2) paa alle Maader; aldeles; overhovedet; altid; 3) ὁ πάντη, = ὁ πάνυ; (skrives ogs. πάντῃ); — παντήκοος, 2, (ἀκοή) hørende alt; — πάντῑμος, 2, (τιμή) ærende alle: 2) *pass.*, meget æret; v. — παν-τλήμων, ονος, 2, = παντάλας; - (af πᾶς, πᾶν, πάντα).

*παντοβίης, ου, ὁ, (βία) betvingende alt; — παντογένεθλος, 2, (γενέθλη) avlende alt; 2) af alle Slags; — παντόγηρως, *neutr.* ων, *gen.* ω, (γῆρας) som fører alt til Ælde, *qui ad senium ducit omnia, Soph. Antig.* 606; *Erfurdt.*; — παντογόνος, 2, (γόνος) avlende alt; — παντοδαής, 2, (δαῆναι) vidende alt, alvidende; — παντοδαπής, 2, sædv. παντοδαπός, 3, *adv.* -πῶς, alslags, forskiellig, mangfoldig, sammenblandet, som παντοῖος; παντοδαποὶ στρατιῆς, Mennesker af alle Folkeslag i Hæren, *Herod.* 7, 21; παντοδαπὸς γίγνεται, = παντοῖος γίγν., see u. παντοῖος; (-δαπός er alene en adjectivisk Forlængelse, ligesom i ἀλλοδαπός, o. fl.); — παντοδήλητος, 2, = πανδήλητος; — παντοδίαιτος, 2, (δίαιτα) fortærende alt, *Orph.*; — παντοδίδακτος, 2, (διδάσκω) allærd; — παντοδότειρα, ἡ, = πανδώτειρα, *inc.*; — παντο-δύναμος, 2, o. παντο-δυνάστης, ου, ὁ, (δύναμαι) almægtig; o. — παντοεπής, 2, (ἔπος) talende, sladdrende alt; - (af πᾶς, πᾶν, πάντα).

*παντοθαλής, 2, (θάλλω) alblomstrende; bringende alt til at blomstre; — πάντοθεν, *adv.*, allesteds fra, fra alle Sider, h. *Hom.* ogs. m. flgd. ἐκ; sild. ogs. πάντοθε; — πάντοθι, *adv.*, overalt, allevegne, som πάντη; — παντοῖος, 3, *adv.* παντοίως, alslags, af alle Arter, paa alle Maader, mangfoldig, forskiellig; παντοῖος γίγνεται, gebærder sig paa alle Maader, forsøger alt, m. o. u. δεόμενος, beder indstændigen, *c. inf. Herod.*; παντοῖος ἐγίνετο μὴ βουλόμενος δοῦναι, forsøgte el. opbød alt, *id.* 9, 109; παντοῖοι ὑφ' εὐφροσύνης ἐγένοντο, vare ude af sig selv af Glæde, *Luc.*; ligel. πάντα γίγνεσθαι, ἐν παντὶ εἶναι; jf. παντοδαπός; df. — παντοιότροπος, 2, *adv.* -τρόπως, (τρόπος) alslags, af alle Arter, paa alle Maader; - (af πᾶς, πᾶν, πάντα).

*παντοκράτειρα, ἡ, *fem.* af — παντοκράτήρ, ῆρος, ὁ, = παντοκράτωρ; — παντοκρατορία, ἡ, Alvælde, Almagt; o. — παντοκρατορικός, 3, hørende til Alvælde el. til en Alhersker; af — παντοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) Alhersker, Alvældig; — παντοκτίστης, ου, ὁ, (κτίζω) Skaber el. Stifter af Alt; — παντολάβος, 2, (λαβεῖν, λαμβάνω) tagende alt el. af alt; — παντολέτειρα, ἡ, *fem.* af — παντολετήρ, ῆρος, ὁ, ogs. παντολέτωρ, ορος, ὁ, (ὄλλυμι) som fordærver, som tilintetgiør alt; — παντ-ὀλιγοχρόνιος, 2, i alle Ting af kort Varighed; — παντολμία, ἡ, Aldiærvhed, Mod til alt; af — πάντολμος, 2, (τόλμα) som vover alt; — παντολόγος, 3, (λέγω) talende alt; — παντομάντειρα, ἡ, (μαντεύομαι) som sandfærdigen forudsiger alt; o. — παντομετάβολος, 2, (μεταβάλλω) = παντοπώλης; - (af πᾶς, πᾶν, πάντα).

*παντομιγής, 2, (μίγνυμι) blandet af el. med alt; — παντόμῑμος, 2, (μιμέομαι) efterlignende alt; aldeles efterlignende; ὁ παντόμῑμος, som ved Gebærdespil fremstiller Indholdet af den Tale, som en anden fremsiger, en Pantomime; jf. ὀρχηστής; — παντομῑσής, 2, (μῖσος) hadet af alle; — παντόμορφος, 2, (μορφή) som πάμμορφος, af el. med alleslags Gestalter; — παντόμωρος, 2, (μωρός) aldeles daarlig, eenfoldig; — παντονίκης, ου, ὁ, (νῑκάω) som seirer i alt; — παντοπαθής, 2, (παθεῖν, πάσχω) som taaler, lider alt; som lader giore ved sig hvad man vil; — παντοπλανής, 2, (πλάνη) omflakkende overalt; — παντοποιός, 2, (ποιέω) som gior, foretager, vover alt; — παντοπόρος, 2, (πόρος) som veed Raad el. Middel for alt; — παντόπτας, *dor.* f. παντόπτης, ου, ὁ, = πανόπτης, som seer alt; — παντοπωλεῖον, o. -πώλιον, τό, Sted, hvor man sælger allehaande Kram, Kludetorv, o. dl.: af — παντοπωλέω, er — παντοπώλης, ου, ὁ, *fem.* -πωλις, ιδος, ἡ, (πωλέω) som sælger allehaande Kram, Kludekræmmer, o. dl.; - denne Handel, παντοπωλία, ἡ; - (af πᾶς, πᾶν, πάντα).

*παντοραιστής, ου, ὁ, (ῥαίω) ødelæggende, f. styrrende alt; — παντορέκτης, ου, ὁ, (ῥέζω) som gior, foretager alt: dumdristig, forvoven; — πάντοσε, *adv.*, til alle Sider, i alle Retninger, *Hom.*; — παντόσεμνος, 2, = πάνσεμνος; — παντόσοφος, 2, = πάνσοφος; — παντόστικτος, 2, (στίζω) ganske prikket, plettet, spraglet; — παντόσυνος, 2, skulde være *poët.* f. παντοῖος, urigtig Læsem. h. *Eur.* f. παντόσυνος; — πάντοτε, *adv.*, til alle Tider, altid, stedse; — παντοτελής, 2, = παντελής; — παντοτεχνής, 2, = πάντεχνος; — παντοτινάκτης, ου,

ὁ, (τινάσσω) rystende alt; — παντοτόκος, 2, (τεκεῖν, τίκτω) avlende, fødende alt; — παντότολμος, 2, = πάντολμος; — παντοτρόπος, 2, = παντρόπος; — παντρόφος, 2, = παντοτρόφος; — παντουργικός, 3, o. παντουργός, 2, = πανουργικός, πανουργός; — παντοφαγία, ἡ, at nyde alle Spiser uden Forskiel; af — παντοφάγος, 2, (φαγεῖν) som spiser el. fortærer alt; — παντόφοβος, 2, see u. παντάφοβος; — παντοφόρος, 2, = παμφόρος; — παντοφυής, 2, (φύω) avlende, frembringende alt; — παντόφυρτος, 2, = πάμφυρτος; — παντόχροος, 2, ctr. παντόχρους, (χρόα) med alleslags Farver; — πάντρητος, 2, (τιτράω) aldeles giennemboret el. hullet; αὐλοῦ πάντρητον, Indskudsstykke til Fløiten; — πάντρομος, 2, (τρέμω) aldeles zittrende el. beængstet; — παντρόπος, 2, (τρέπω) vendende alt, bes. drivende alt paa Flugt; o. — παντρόφος, 2, (τρέφω) nærende, ernærende alt; — (af πᾶς, πᾶν, πάντα).

πάντως, adv. paa alle Maader, aldeles, ganske, overhovedet; i alt Fald, sikkerligen, i det mindste; i Svar, vist nok, sikkerligen, som flgd.; o. — πάνυ, adv., særdeles, saare meget, høiligen; c. part. πάνυ ζητῶν, hvor meget han end søgte, Xen.; πάνυ σμικρός, meget liden; πάνυ σπουδῇ, med al Iver, i største Hast; b) ὁ πάνυ (hvorved man supplerer περιβόητος, o. dl.), — den Berømte, Berømte; οἱ πάνυ στρατηγοί, Thuc.; c) i Svar, πάνυγε, πάνυ μὲν οὖν, καὶ πάνυ μάλα, καὶ πάνυ πολύ, visseligen, ganske rigtigt, o. dl.; [υυ]; (af πᾶς, πᾶν).

πάνυγρος, 2, (ὑγρός) aldeles vaad el. fugtig; — παν-υπείροχος, 2, som rager frem over alt andet, aldeles udmærket el. fortrinlig; — πανυπενθής, 2, (πάνυ, πένθος) i meget dyb Sorg; — παν-υπέρτατος, 3, den allerøverste, allerhøieste; o. — πανυπέρφρων, ονος, 2, aldeles overmodig; — (af πᾶς, πᾶν). — πάνυσσα, ἡ, Pandebind; af πᾶνος, dor. f. πῆνος. — πανυστάτιος, 3, sild. poët. f. παν-ύστατος, 3, den allersidste, allerbageste, Hom.; — πάνχορτος, 2, slet Skrivem. f. πάγχορτος; — πανώδυνος, 2, (ὀδύνη) yderst smertelig, meget krænkende; — πανωλεθρία, ἡ, fuldkommen Fordærvelse el. Undergang; af — πανώλεθρος, 2, adv. -λέθρως, (ὄλεθρος) aldeles fordærvet, forstyrret, ødelagt i Bund og Grund; 2) act., aldeles fordærvende el. forstyrrende; — πανώλεια, o. πανωλία, ἡ, fuldkommen Fordærvelse; af — πανώλης, 2, (ὀλέσθαι, ὄλλυμι) aldeles fordærvet, aldeles ulykkelig; ogs. aldeles moralsk fordærvet, yderst slet, ryggeslos; 2) act., fordærvende alt; — πανωνία, ἡ, (ὦνος) Salg af alleslags Varer, el. alleslags Varer til Salg; — πανωπήεις, εσσα, εν, = πανόψιος; o. — πάνωρος, 2, (ὥρα) fra el. til alle Aarstider, Æsch.; — (af πᾶς, πᾶν).

πάξ, som Tilraab; stille! st! holdt! nok derom! 2) h. Ar. som komisk Efterligning af en pladskende Lyd, ogs. παπάξ, παππάξ. — πάομαι, præs. inus., df. ἐπᾱσάμην, o. pf. πέπᾱμαι, som κέκτημαι, har erhvervet, besidder, sædv. poët., dog ogs. h. Xen., ex. ἃ πέπᾱτο (3 plqupf.) hvad han havde erholdt, hvad han besad, Anab. 1, 9; — men aor. ἐπᾰσάμην, pf. πέπασμαι, see u. πατέομαι; (af πέπᾱμαι er πᾶμα, παμοῦχος, o. fl.). — πᾱός, ὁ, dor. f. πηός, Slægtning. — παπαί, Udraab i heftig Smerte; ogs. som papæ, Udraab i Forundring og i heftig Glæde, h. Ar. ogs. komisk παπαιάξ.

πάπα, voc. af πάπας, ὁ; = πάππας: — παππάζω, (πάππας) siger Papa el. Fader, kalder Papa el. Fader, c. acc. Il. 5, 408. — παππάξ, see u. πάξ Bem. 2. — πάππας, ου, ὁ, voc. πάππᾰ, Papa, Fader; formet efter Barnets Udtale, og forholder sig til πατήρ, ligesom μάμμα til μήτηρ; jf. ogs. ἄππα, ἄττα, τέττα. — παππασμός, οῦ, ὁ, (παππάζω) Raalen paa Papa, at kalde Papa el. Fader. — παππεπίπαππος, ὁ, (πάππος) Oldefader. — παππίας, ου, ὁ, o. παππίδιον, τό, dim. af πάππας. — παππίζω, = παππάζω. — παππικός, 3, bedstefaderlig; o. — παπποκτόνος, 2, (κτείνω) dræbende Bedstefaderen; (af flgd.).

πάππος, ὁ, Bedstefader, πάππος πρὸς πατρός, πρὸς μητρός, paa Faderens, Moderens Side; 2) Fiæderkronen paa nogle Planter; df. 3) det første Duun paa Hagen, lanugo; 4) Benævnelsen paa en Fugl, ellers ὑπολαΐς. — παπποσπέρματα, τά, (σπέρμα) Sæd med Fiæderkrone, see frgd. Bem. 2. — παπποφόνος, 2, (φονεύω) = παπποκτόνος. — παππώδης, 2, (πάππος Bem. 2, εἶδος) ulden, haaret. — παππωνυμικός, 3, (ὄνομα) som har Navn af, som er opkaldt efter Bedstefaderen; o. — παππῷος, 3, = παππικός; (af πάππος). — πάπραξ, ακος, ὁ, etslags Sumpfisk, Herod.

παπταίνω, f. ᾰνῶ, aor. ἐπάπτηνα, seer mig om, bes. ængsteligen, forlegent, o. dl., πάντοσε, til alle Sider, ogs. Ἀμφὶ ἑ παπτήνας, Il. 4, 497; παπταίνειν πρός τι, μετά τι, hen efter noget, ogs. ἀνά τι, κατά τι, hen paa no-

get, *Hom.*; *b) c. acc.*, seer efter, søger, savner; (rimel. ligesom flgd. besl. m. πτήσσω). — **παπταλάω**, sield. o. sild., *poët.* f. παπταίνω. — **πάπυρος**, ὁ; o. ἡ, Papiirbusken, af hvis Bark el. Bast, βύβλος, man giorde Papiir, snoede Liner, o. dl.; [sædv. πᾶπῦ, dog ogs. uattisk undert. ῡ]; , df. — **παπυροφάγος**, 2, (φαγεῖν) som æder Papiirbusken; o. — **παπυρώδης**, 2, (εἶδος) som ligner Papiirbusken.

πάρ, *poët.* afkortet f. παρά; πάρεστι, πάρειμι. — **παρά**, *præpos. c. gen. dat.* o. *acc.*, egentl. hos, ved, betegner alm. en umiddelbar Nærhed, som bestemmes forskielligen ved de forskiellige Casus; — *I) c. gen.*, — 1) af, fra, *a*, *ab*, udgaaende fra, kommende fra noget; φάσγανον – ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, *Hom.*; παρὰ νηῶν, fra Skibene; ἐλθεῖν παρὰ Διός, fra Zeus; bes. h. Verberne, at høre, erfare, forkynde, *etc.*, *ex.* μαθεῖν παρά τινος, ἀγγέλλειν παρά τινος, o. hos de tilsvarende *subst.*, *ex.* οἱ παρὰ τῶν Περσῶν ἄγγελοι, ogs. οἱ παρά τινος; ἧκον οἱ παρὰ Κύρου, *Xen.*; – hertil høre ogs. Talemaaderne, ἡ παρά τινος εὔνοια, Velvillie fra nogens Side; λόγος παρὰ Ἀθηναίων, et fra Athen. udgaaende Sagn, *Herod.* 8, 55; παρ᾽ ἑωυτοῦ διδόναι, af sit Eget, af egne Midler, *Herod.*; ogs. af sig selv, af egen Drift; τὰ παρά τινος, alm. hvad der udgaaer fra nogen, nogens Befaling, Beslutning, o. dl., *ex.* τὰ παρὰ τῶν θεῶν, Gudernes Varsler; ogs. det af nogen Ydede, Gave, Skienk; – sædv. forbindes παρά i disse Tilfælde alene *poët.* m. livløse Væsener; dog har *Herod.* 7, 182, πυνθάνεσθαι παρὰ πυρσῶν; — 2) sield. o. sædv. alene *poët.* bruges παρά *c. gen.* f. παρά *c. dat.*, hos, ved, *ex.* ναίων παρ᾽ ὑγρῶν Ἰσμενοῦ ῥεέθρων, *Soph. Antig.* 1123; τὰν πὰρ ποδός, *Pind. Pyth.* 10, 97; — *II)* παρά *c. dat.*, – 1) hos, ved, værende i Nærheden af noget, alm. paa Spørgsmaalet hvor? *ex.* Φημίῳ, ὅς ῥ᾽ ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ, *coram*, *Od.* 1, 154; παρ᾽ δὲ Διῒ Κρονίωνι καθέζετο, *Hom.*; – *b)* om Egenskaber, ligesom d. lat. *in*, *ex.* εἰ δ᾽ οὖν ἔστι καὶ παρ᾽ ἐμοί τις ἐμπειρία, *Dem.*; jf. d. lat. *si quid est in me ingenii*; ogs. alm. τὰ παρ᾽ ἐμοί, hvad jeg har el. formaaer, παρ᾽ ἐμοὶ κρίτῃ, *me judice*, for min Domstol; — 2) undert. staaer ogs. παρά *c. dat.* paa Spørgsmaalet hvorhen? men da med Hensyn til Handlingens Følge, *ex.* ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνει, at begive sig til T., (neml. for at blive der), *Xen.*; — *III)* παρά *c. acc.*, – 1) hen til, hen i Nærheden, *ex.* *Il.* 1, 347; ἦγον παρὰ Καμβύσεα, *Herod.*; ἧκε πάλιν παρ᾽ ἐμέ, *Xen.*; ogs. *transl.*, *ex.* παρὰ τοῦτο γέγονε, saa vidt er det kommet, *Herod.*; ligel. παρὰ σμικρὰ – τῶν λογίων ἡμῖν ἔνια κεχώρηκε, ere faldne ud til en Ubetydelighed, *id.* 1, 120; — 2) hen i Nærheden og forbi, *propter*, παρὰ πόλιν πολεμίαν ἄγειν, *Xen.*; παρ᾽ αὐτὴν τὴν Βαβυλῶνα παριέναι, *id.*; df. ofte *transl.*, – *a)* forbi, (ligesom uden at træffe, forfeilende Maalet), d. e. udenfor, imod, *ex.* παρὰ δόξαν, *præter opinionem*, παρὰ τὸ δίκαιον; παρὰ τὴν δύναμιν, over Evne, *oppon.* κατὰ τ. δ.; παρὰ Μοῖραν, imod Skiebnens Bestemmelse; – *b)* udover (Maalet), undtagen, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτα ἄλλα, foruden dette, *Ar.*; hertil hører, *Herod*, 9, 33, παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν Ὀλυμπιάδα, paa een Kamp nær, med Undtagelse deraf; ligel. παρ᾽ ἓν βῆμα εὐδαίμων γέγονε, paa eet Trin nær; – *c)* df. Udtrykkene, παρὰ πολύ, παρὰ μικρόν, παρ᾽ ὀλίγον, o. dl., paa meget, paa lidet nær, saa at der feiler kun lidet; παρ᾽ ὀλίγον διέφευγον, neppe undkomde; παρ᾽ ὀλίγον ἔθανε, nær var han omkommen, ligel. παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, *Thuc.*; παρ᾽ οὐδέν, saa meget som intet, *Soph.*; παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, det er saa langt fra, at jeg mener, *Thuc.*; — 3) ofte som παρά *c. dat.* om en hvilende Tilstand el. paa Spørgsmaalet, hvor? derhos, derved, i Nærheden deraf, *ex.* Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός, *Od.* 12, 32; παρὰ τὰς ναῦς ἀριστοποιεῖσθαι, *Thuc.*; πυνθάνεσθε τὴν παρ᾽ ἐμὲ νῦν ἐοῦσαν δύναμιν, som jeg nu har, *Herod.*; παρ᾽ ἡμᾶς ἐστι, det staaer til os; παρ᾽ ἀσπίδα καθίστασθαι, paa venstre Fløi, *oppon.* παρὰ δόρυ, *Xen.*; df. *transl.*, – *a)* om en Sammenstilling, Sammenligning, o. dl., *α)* ved Siden af, imod, *juxta*, *ex.* ἓν πὰρ ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι, ved Siden af eet Gode, *Pind. Pyth.* 3, 145; παρ᾽ ἡμέραν, ogs. παρ᾽ ἦμαρ, Dag efter Dag, deg ogs. om Dagen; παρ᾽ ἐνιαυτόν, Aar for Aar; πληγὴ παρὰ πληγήν, Slag paa Slag; *β)* fremfor, *præ*, ἐπόνει παρὰ τοὺς ἄλλους, fremfor de øvrige, mere end de øvrige; *Xen.*; παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοί, οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, fremfor el. i Sammenligning med de øvrige Dyr, *id.*; df. efter *comparat.* f. ἢ κατά, *ex.* γενοίατ᾽ ἄν – παρὰ τὴν ἑωυτῶν φύσιν ἀμείνονες, bedre end efter deres Natur, *Herod.* 7, 105; – *b)* om en Aarsag, ved, formedelst, igiennem, *ex.* οὐδὲ γὰρ οὗτος παρὰ τὴν αὑτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπῆξηται, ὁ-

σον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν, ved, ved Hielp af, *Dem.*; παρὰ τί; af hvilken Grund? hvorfor? παρὰ τοῦτο, derfor; ogs. om Personer, *ex.* παρὰ τοῦτον γενέσθαι τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς, at de ere blevne frelste ved ham, *Isocr.*; ἀθυμεῖν παρά τινα, at sørge over nogen; - *c)* h. *gramm.* betegner παρά c. *acc.* et Ords Afledning af et andet; — 4) langs med, *ex.* Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα - θαλάσσης, langs med Kysten, *Il.* 1, 34; ligel. παρὰ νῆας ἰέναι, langs med Skibene; ἔπλεον παρὰ γῆν, *oram legebant*, *Xen.*; df. ofte *transl.* om Tiden, medens, under, *ex.* παρ' ὅλον τὸν βίον, igiennem hele Livet; παρὰ πότον, παρ' οἶνον, παρὰ τὴν πόσιν, *inter bibendum*, under Viinen, medens man drak; bes. om et bestemt Tidspunkt, *ex.* παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα, i det Dieblik, at Uretfærdigheden udøves, *Dem.*; παρ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον, i Farens Dieblik; — *IV)* παρά uden Casus ofte som *adv.*, bes. h. *Hom.* o. *ep.*, derhos, derved, tilsammen, tillige; men ofte er παρά ogs. alene ved Tmesis adskilt fra sit Verbum; — *V)* i Sammensætninger forbinder παρά med Hovedordet de anførte Bemærk., bes. - 1) Forbindelse, Nærmelse, *ex.* παρακεῖσθαι, at ligge derhos, derved; παραγίγνεσθαι, at komme dertil; - Meddelelse, *ex.* παραδιδόναι, at give hen, at overlevere; παρέχειν, at give hen, at yde; - 2) Skriden el. Gaaen derudover, *ex.* παροίχομαι, παρατρέχω; bes. ogs. *a)* Overtrædelse, Uret, *ex.* παραβαίνειν, παρανομεῖν; *b)* Overilelse, Urigtighed, *ex.* παρορᾷν, at oversee, παρακούειν, at høre feil, παραγιγνώσκειν, at dømme urigtigen; - 3) en Forandring, *ex.* παραπείθειν, at omstemme; — (m. παρά er rimel. besl. er alene d. lat. *præ* og *præter*, men ogs. d. tydske vor-, o. vort fra, for; [υ υ].

πάρα, h. *Hom.* ofte f. πάρεστι, πάρεισι; sild. ogs. f. πάρειμι; 2) i Anastrophe el. naar παρά sættes efter sin Casus, f. παρά, dog ogs. i dette Tilfælde m. Apostrophe παρ'. — παρα-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, *aor.* 2 παρέβην, træder derhos; bes. *in pf.* παραβέβηκα, o. *in part. ep.* παραβεβαώς, staaer derhos (paa Stridsvognen), *Il.*; jf. παραβάτης, o. παραβάσκω; - 2) gaaer derforbi; sædv. *transl. c. acc.*, *a)* overskrider, overtræder; krænker, ὅρκους, συνθήκας; τίνα δαιμόνων παραβάντες; *Herod.* 6, 12, h. *Virg. quo numine læso?* *b)* forbigaaer, udelader, efterlader. — παράβακτρον θεράπευμα, Tieneste, som ydes ved Staven, βάκτρον, *Eur.* —

παράβακχος, 2, som grændser til bacchisk Raseri.

παραβάλλω, *irr.*, *f.* -βαλῶ, *aor.* 2 παρέβαλον, *pf.* -βέβληκα; - 1) kaster hen, ἵπποις εἶδαρ, Foder for Hestene, *Il.*; holder hen, viser frem (for at lokke); — 2) stiller derhos, holder sammen dermed, sammenligner, τινί τι, ogs. πρός τι, *ex.* πρὸς ποῖον κτῆμα παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθὸς οὐκ ἂν κρείττων φανείη; i Sammenl. med hvilken Besiddelse -? *Xen.*; - *b)* bringer nær dertil, lader nærme sig; - *c)* ogs. *intr.* o. ligel. *in med.*, nærmer mig, gaaer nærmere hen til noget, τινί; df. bes. sætter over, νησοῖ, *Herod.*; dog ogs. *transit.*, *ex.* ναῦν παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν, *Thuc.*; — 3) sætter, lægger deri, dertil, derpaa; bes. - *a)* nedlægger, deponerer, giver i Forvaring, τινί τι; ogs. *in med.*, *ex.* τὰ τέκνα παραβάλλεσθαι, *Herod.*; *transl.*, τύχῃ καὶ ἐλπίσι πλεῖστον παραβεβλημένοι καὶ πιστεύσαντες, *Thuc.* 3, 14, stolende paa; - *b)* sætter derpaa, vover; sædv. *in med.*, vover (hvad der er mit), *c. acc.*, *ex.* Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, vovende mit Liv, *Il.* 9, 322; παῖδας παραβαλλόμενοι, *Thuc.* 3, 65; ogs. κίνδυνον παραβάλλεσθαι, som κίνδυνον ῥίπτειν, παραῤῥίπτειν; men παραβαλλόμενοι οὐκ ἴσα εἰς τὸν κίνδυνον, som sætte ulige, høist forskiellige Fordele paa Spil, *Xen.*; — 4) kaster, holder, bøier paa Siden el. til Side, κεφαλήν, οὖς πλάγιον, o. Dl., τὼ ὀφθαλμώ, skeler; - *b)* df. rimel. *in med.*, skuffer, bedrager, *ex.* *Thuc.* 1, 133; ligel. μήδε ἐμέ τε παραβάλῃ, og bedrag mig ikke, *Herod.* 1, 108.

παραβάπτισμα, τό, urigtig Daab; o. — παραβαπτιστής, οῦ, ὁ, som er urigtigen døbt, falsk Christen; (af βαπτίζω). — παρα-βάπτω, *f.* ψω, farver derhos el. tillige. — παρα-βασιλεύω, regierer derhos; 2) regierer slet. — παραβασία, ἡ, *poët.* παραιβασία, sædv. - παράβασις, ἡ, (παραβαίνω) Træden derover, Overgang; Optræden; Indgang; 2) Overtrædelse, Feiltrin, Forseelse; Udsvævelse; 3) Parabasis, en Deel af el. Mellemact i den gamle Comoedie, hvori Digteren selv taler til Tilskuerne. — παραβάσκω, = παραβαίνω, alene *in* 3 *impf.* παρέβασκε, stod hos ham (paa Stridsvognen), *Il.* 11. 104.

*παραβατέω, *poët.* παραιβ-, er en παραβάτης, som staaer el. sidder derhos; bes. som staaer hos nogen paa en Stridsvogn som Medstrider el. Kudsk; af — παραβάτης, ου, ὁ, *poët.* παραιβ., h. *Æsch.* ogs. παρβάτης, see frgd.; 2) en Overtræder; — παραβατικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, tilbøielig til Overgang

el. til at træde over; 2) hørende til παράβασις Bem. 3; — παραβάτις, ιδος, ἡ, *fem.* af παραβάτης; o. — παραβατός, 3, overtraadt, krænket; til at overtræde el. krænke; - (af παραβαίνω). — παραβαφής, 2, (βάπτω, βαφή) = παραλουργής. — παραβῆναι, *inf. aor.* 2 til παραβαίνω.

παρα-βιάζομαι, *f.* άσομαι, udfører noget med Vold imod Natur el. Ret. — παραβίας, ου, ὁ, etslags Drik af Hirse og κόνυζα. — παραβιασμός, ὁ, (παραβιάζομαι) en natur- el. retstridig Handling. — παρα-βιβάζω, *f.* άσω, = παραβαίνω; egentl. stiller, sætter derhos, derved; 2) sild. bringer bort el. til Side. — παρα-βλάπτω, *f.* ψω, beskadiger; skader. — †παρα-βλαστάνω, *irr.*, *f.* -βλαστήσω, *aor.* -έβλαστον, spirer frem, slaaer ud, vorer til derhos, derpaa; df. — παραβλάστη, ἡ, o. παραβλάστημα, τό, det derhos Spirende el. Vorende, Sideskud, o. dl.; — παραβλάστησις, ἡ, Fremspiren, Opvoxen derhos, dertil; o. — παραβλαστικός, 3, spirende, vorende derhos, dertil, ved Siden deraf. — παραβλεμμα, τό, Sideblik; af — παρα-βλέπω, *f.* ψω, seer forbi el. urigtigen; 2) overseer; - denne Handling, παράβλεψις, ἡ; ogs. at see ind i Forbigaaende.

*παραβλήδην, *adv.*, egentl. kastet derhos, sædv. i Forbigaaende; *transl.*, παραβλήδην ἀγορεύειν, at tale med Sideblik, ironisk, spottende, stiklende, jf. παραίβολος; 2) ved Siden af hinanden, parallel; — παράβλημα, τό, det derfor Kastede, Foder; 2) det derfor Satte el. Hængte, *ex.* paa Skibe, etslags Matter til Beskyttelse imod Skudvaaben, *Xen.*; — παραβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, νόον, som er forrykt, fra Forstanden; — παραβλητικός, 3, hørende, skikket til at sætte el. stille derhos, derimod, til at sammenligne; af — παράβλητος, 2, ogs. παραβλητός, 3, forekastet, forelagt; 2) stillet ved Siden deraf, sammenlignet; til at sammenligne; - (af παραβάλλω). — παρα-βλύζω, lader fremsprude derhos, ved Siden deraf. — παραβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, seende fra Siden, skelende; Λιταί - παραβλῶπες τ' ὀφθαλμώ, med nedslaaet, ængsteligt Blik, *Il.* 9, 499; (formet af βλέπω, som κλώψ af κλέπτω).

παρα-βοάω, *irr.*, *f.* ήσω, tilskriger, tilraaber. — παραβοήθεια, ἡ, Hielp, Bistand til noget; af — παρα-βοηθέω, kommer til Hielp, staaer bi i noget, ved et Arbeide, o. dl.; df. — παραβοήθημα, τό, Hielpemiddel til el. ved noget. — *παραβολάδην, *adv.*, poët. παρβολ., = παραβλήδην; — παραβολεύομαι τῇ ψυχῇ, som παραβάλλομαι ψυχήν, vover Livet, *N. T.*; o. — παραβολή, ἡ, Stillen ved Siden deraf; ἐκ παραβολῆς (νεῶν) μάχεσθαι, saa at Skibene ligge i en Linie tæt ved hverandre; - 2) Sammenstillen, Sammenligning; Lignelse; Tale i Lignelser, Parabel; - 3) Sætten derpaa, Sætten paa Spil; Vovespil, Vovestykke; - 4) en Parabel, etslags Keglesnit, som danner en krum Linie; - 5) i Arithmetiken, Division; o. — παραβολικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til at sammenligne; paa en sammenlignende Maade, parabolisk; - (af παραβάλλω).

παραβόλιον, τό, sild. f. παράβολον, see u. flgd. Bem. 4. — παράβολος, 2, *adv.* -λως, (παραβάλλω) som sætter paa Spil, som vover, forvoven; παραβόλως μάχεσθαι, at kæmpe med Foragt for Livet; *b)* om Ting, vovet, farlig, mislig; ὅς - τοῦτο τὸ ἔργον οὕτως παράβολον ἔργαομαι, *Herod.* 9, 45; - 2) *adv.*, παραβόλως, uformodet, pludseligen, *Polyb.*; - 3) sild., forkastet, foragtet; - 4) deponeret (i Retssproget); df. τὸ παράβολον, den ved Appellationen deponerede Sum; df. alm. Sikkerhedsydelse, Pant; sild. ogs. παραβόλιον. — παρα-βομβέω, toner, surrer derved, derefter. — παράβοῤῥος, 2, (βοῤῥᾶς) med Nordenvind paa Siden. — παρα-βόσκω, *irr.*, *f.* -βοσκήσω, fører, ernærer derhos, derved. — παρα-βουκολέω, fører paa Afveie, forfører ved List, bedrager.

παρα-βραβεύω, dømmer urigtigen som Kampdommer el. Voldgiftsmand, er partisk i at tilkiende Prisen; alm. dømmer uretfærdigen el. partisk. — παραβραχύ, *adv.*, = παρὰ βραχύ, paa lidet nær, næsten. — παράβυσμα, τό, hvad der indskydes, stoppes i et Hul el. i en Aabning; en Prop, en Kile, o. dl.; o. - παράβυστος, 2, indskudt, indsat, indflikket deri; 2) sammenstoppet, sammentrængt, i Masse, i Mængde; 3) τὸ παράβυστον *sc.* δικαστήριον, en Domstol i Athenen (i en lidet besøgt Deel af Byen); df. ἐν παραβύστῳ, hemmeligen, i Skiul; af — παρα-βύω, stopper; skyder, flikker derindi, ind ved Siden deraf; [ῡ]. — παραβώμιος, 2, (βωμός) ved el. ved Siden af Altaret.

παραγγελεύς, έως, ὁ, en Forkynder; sædv. en Angiver, en Anklager; o. — παραγγελία, ἡ, Forkyndelse; bes. *a)* Armeebefaling, Opbud; Parole; *b)* Paamindelse, Advarsel; Lære; *c)* Opbud for at stifte Partier; Opfordring til at understøtte en Sag; πολιτεία, ἐν ᾗ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μεῖζον ἰσχύουσι, privat Overeenskomst, *Dem.*; af

— παρ-αγγέλλω, f. ελῶ, egentl. forkynder derhos, til Siden, fra den ene til den anden; df. - a) forkynder, tilmælder, rapporterer; bes. giver, uddeler Parolen, τὸ σύνθεμα, Xen.; - b) forkynder offentligen, bekiendtgiør; bes. befaler, commanderer, ex. παρήγγειλε τοῖς ἱππεῦοι ἐμβαλεῖν, Xen.; ogs. m. flgd. acc., ex. Ξενίᾳ ἥκειν παρήγγειλε, λαβόντα τοὺς ἄνδρας, id.; ogs. absol., ex. παραγγείλας ἡγεῖτο, brød op efter at have givet Ordre (neml. til Opbrud); παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, at lade træde under Vaaben; - c) forkynder, tilsiger, lover, ex. παρηγγειλάμην οὖν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα, lovede, aftalte med hverandre, Plato; - d) formaner, advarer, erindrer, opfordrer; df. - e) opfordrer til at tage Parti, forlanger nogens Bistand bes. til at naae en ÆresPost, ἀρχήν, ambio, prenso; ogs. εἰς ὑπατείαν παραγγέλλειν, at søge Consulatet, Plut.; men ἀντιπαραγγέλλειν τινὶ εἰς τὴν ὑπατείαν, at søge imod nogen.

*παράγγελμα, τό, Forkyndelse, Befaling; Lære, Forskrift; df. — παραγγελματικός, 3, adv. -κῶς, hørende til en Befaling el. Forskrift; formanende, opmuntrende; — παράγγελσις, ἡ, Forkynden, Befalen, Befaling; bes. i Krigssproget, mundtlig Ordre el. Befaling, som gaaer fra Mand til Mand; ἀπὸ παραγγέλσεως, ifølge en saadan Ordre, oppon. ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς; Parole, at give Parolen, Xen.; - b) Formanen, Formaning, Opmuntring; o. — παραγγελτικός, 3, befalende, formanende, opmuntrende, lærende; - (af παραγγέλλω). — παραγένεσις, ἡ, (παραγίγνομαι) Nærværelse, Epicur. — παρα-γεύω, lader derhos smage paa noget; transl., giver derhos Smag paa, vænner derhos til noget, τινός, Plut.; in med., smager derhos, forsøger derhos, τινός. — παρα-γηράω, f. άσομαι, bliver barnagtig, eenfoldig af Alderdom.

παρα-γίγνομαι, irr., sild. -γίνομαι, f. -γενήσομαι, aor. παρεγενόμην, er derhos, derved, τινί, hos nogen, bes. for at hielpe, ex. εἰ δέ μοι ὑμεῖς παραγένοισθε, Xen.; ogs. m. tilføiet dat. rei, ex. καί σφιν παρεγίγνετο δαιτί, Od. 17, 173; b) kommer dertil, indfinder mig derved. — παραγιγνώσκω, irr., sild. -γινώσκω, f. -γνώσομαι, aor. παρέγνων, fælder en urigtig, uretfærdig Dom; οὐδὲν θαυμαστὸν, περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς, Xen.; ogs. παραγιγνώσκειν τοῦ δικαίου. — παρ-αγκαλίζομαι, tager i Armene; df. — παραγκάλισμα, τό, det man tager i Armene el. omarmer, den Elskede, Hustru, Soph. — παρ-αγκιστρόω, forsyner derhos med en Hage. — παραγκωνίζομαι, (ἀγκωνίζω) er - παραγκωνιστής, οῦ, ὁ, som støder, puffer med Albuerne; 2) παραγκωνίζεσθαι, at danne en Boining som en Albue, at være bueformet el. bugtet.

παρα-γλύφω, f. ψω, τὰς σφραγῖδας, eftergiør, forfalsker fremmede Segl. — παραγναθίδιος, 2, paa Kinderne, hørende til Kinderne; af — παραγναθίς, ίδος, ἡ, (γνάθος) Kindstykke paa en Hielm el. Hovedbedækning. — παραγνάμπτω, f. ψω, bøier paa Siden. — παραγονάτιον, τό, (γόνυ) Mellemrummet imellem tvende Knæer el. Led paa Halm, Rør, o. dl. — παρ-αγοράζω, f. άσω, = παροψωνέω. — παραγόρευσις, ἡ, (ἀγορεύω) Fornægtelse. — παράγραμμα, τό, (παραγράφω) det Vedskrevne, Tilføiede, en derhos skreven Anmærkning; 2) Omskrivning, Forandring el. Forfalskning af det Skrevne; 3) at skrive et Bogstav for et andet, bes. i Spøg el. for at spotte, (σκώμματα παρὰ γράμμα, Aristot.), ex. Biberius f. Tiberius; df. — παραγραμματίζω, giør et Paragram, τινά, over nogen; see frgd. Bem. 3; df. — παραγραμματισμός, ὁ, at sætte et Bogstav for et andet. — παραγράμμως, adv., med Forandring el. Udeladelse af et Bogstav, γράμμα.

*παράγραπτος, 2, som er skreven derhos, derved; — παραγραφή, ἡ, det derhos Skrevne, et vedskrevet Tegn, hvorved man mærker sig noget; ogs. et Interpunctationstegn, h. Cic. interductus librarii; 2) tilskreven Anmærkning, Oplysning, Rettelse; df. Omarbeidelse; ogs. en jevnførende Anmærkning; df. Sammenligning; 3) den Anklagedes Exception for Retten; ἐπὶ τὴν παραγραφὴν καταφεύγειν, at tage sin Tilflugt til Exception, Dem.; παραγραφὴν - παραγράφεσθαι, at giøre Exception, id.; jf. παραγράφω; 4) som Talefigur, kort Gientagelse af det Foregaaende for at gaae over til et andet, ex. Il. 1, 304; — παραγραφικός, 3, hørende til παραγραφή Bem. 3, ἀγὼν παραγρ., constitutio translativa, Cic.; — παραγραφίς, ίδος, ἡ, etslags Instrument til at skrive med; o. — παράγραφος, ἡ, sc. γραμμή, en derhos el. ved Siden skreven Linie med Prik over, bes. for at betegne Chorets og Skuespillernes Repliquer; ogs. som Interpunctationstegn, rimel. = παραγραφή; rimel. ogs. de Linier, hvorved Pillerne paa en Side adskiltes; - (af flgd.).

παρα-γράφω, f. ψω, skriver derhos, derved, tilføier, tilsætter, πατρὸς ἄλλου

οαυτὸν παραγράφειν, at underskrive dig som Søn af en anden Fader; – 2) *in med.*, *a)* lader nogens Navn indskrive offentligen, *Dem.* 1013; – *b)* sædv. *m. o. n. γραφήν*, giør Exception imod en Anklage, forlanger den afviist; jf. *παραγραφή* Bem. 3; *παρεγραψάμεθα μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην*, vi giorde den Paastand, *Dem.*; ds. rimel. *act.*, *παραγράφειν τοὺς δανειστάς*, at narre sine Creditorer; – 3) *in act.* fild., ender, som *περιγράφω*; ds. — *παραγράψιμος*, hvorimod der kan excipereres, forkastelig.

παράγυμνος, 2, (*γυμνός*) blottet paa Siden; noget blottet el. nøgen; ds. — *παρα-γυμνόω*, blotter derhos el. paa Siden; *transl.*, giør bekiendt, forkynder, røber; *ὃς ἄλλο μὲν οὐδὲν παραγυμνοῖ ἔπος*, *Herod.* 9, 44; 2) blotter det urette Sted el. paa urette Sted; ds. — *παραγύμνωσις*, ἡ, Blottelse paa Siden; 2) Blottelse paa el. af det urette Sted, — *παραγύρως*, *adv.*, (*γῦρος*) i en kredsformig Bevægelse, hvorved den samme Kredslinie vedbliver at beskrives.

παρ-άγω, *irr.*, *f.* *άξω*; fører forbi, *παρὰ τὴν πόλιν*, *Xen.*; ds. *transl.*, – *a)* giver en anden Retning, forandrer, *μοίρας*, *Herod.*; – *b)* fører urigtigen, vildleder, forfører, *μισθοῖς*, bestikker, *Soph.*; ofte ogs. *in med.*; *παράγειν ἑαυτὸν ἔν τινι*, at adsprede el. more sig med noget; – 2) fører hen til, fører ind, *εἰς τὸ δικαστήριον*, for Retten, *Dem.*; ogs. anfører, *λόγους*, *id.*; – 3) fører ved Siden af hinanden, d. e. lader marschere op, defilere forbi; – 4) *intr.*, gaaer forbi; gaaer hen til; bes. om Tropper, at marschere op, at rykke frem; at defilere forbi. — *παραγωγή*, ἡ, Føren derforbi, ved Siden deraf; Bortføren, Henbringen; – 2) *transl.*, *a)* at føre af fra den rette Vei, Skuffelse, Forførelse; *τῆς ἀπάτης τῇ παραγωγῇ*, *Herod.* 6, 62; *ψευδόμενος δὲ καὶ παραγωγὰς λέγων*, Fordreielser, *Dem.*; – *b)* Afledning, bes. en falsk og urigtig Afledning; Afvigelse fra Regelen; bes. en Dialekts Afvigelse el. Forskiellighed fra en anden, *Herod.*; – 3) Troppernes Sidemarsch, Opmarscheren, Defileren; — *παραγωγιάζω τινά*, affordrer nogen Giennemgangs- el. Udførselstold; af — *παραγώγιον*, τό, Giennemgangstold, ellers *διαγώγιον*; Udførselstold; — *παραγωγίς*, ίδος, ἡ, den Deel af Kastemaskinen, som befordrer Bevægelsen fra Sted til andet; o. — *παραγωγός*, 2, førende, ledende derforbi, ved Siden deraf, til Side, af Veien; *transl.*, – *a)* vildledende, forførende; *pass.*, vildledet, forført; – *b)* afledende, bes. paa en falsk el. feilagtig Maade; *pass.*, afledet og forlænget, bes. urigtigen; – 2) *intr.*, gaaende, marscherende forbi; – (af *παράγω*).

παραδαίνυμαι, *f.* *δαίσομαι*, (*δαίνυμι*, *irr.*) *τινί*, spiser med nogen. — *παρα-δακρύω*, græder derover, derved, med nogen, *τινί*. — *παρα-δαρθάνω*, *irr.*, *f.* *-δαρθήσομαι*, *aor.* *παρέδαρθον*, *poët.* *παρέδραθον*, sover derhos el. hos nogen, *τινί*; ogs. *παραδαρθέειν φιλότητι*, *Hom.* — †*παράδειγμα*, τό, (*παραδείκνυμι*) Beviis, Exempel; *παράδειγμα αὐτοῖς ἔσεσθε, οἵους χρὴ εἶναι*, et Monster, *Xen.*; *ἐπὶ παραδείγματος*, exempelviis, *gramm.*; — *παραδειγματίζω*, opstiller, statuerer et Exempel, bes. straffer exemplarisk; giør latterlig el. foragtelig; – denne Handling, *παραδειγματισμός*, ὁ; — *παραδειγματικός*, 3, *adv.* *-κῶς*, som kan tiene til Beviis el. Exempel; 2) som medfører Skam og Skændsel; — *παραδειγματισμός*, ὁ, see u. *παραδειγματίζω*; ds. exemplarisk Afstraffelse el. Beskæmmelse; Skam, Skændsel; — *παραδειγματώδης*, 2, (*εἶδος*) ligesom et offentligt Exempel bes. paa Afstraffelse el. Beskæmmelse; o. — *παραδειγμάτωσις*, ἡ, = *παραδειγματισμός*.

παρα-δείκνυμι, *-δεικνύω*, *f.* *-δείξω*, fremstiller derhos og forevisер; sammenligner; – 2) opviser, opstiller et Beviis, beviser, udfører; bes. *a)* forevisеr el. opstiller det Giorte; *b)* opstiller, fremstiller som Exempel, bes. til Straf el. Beskæmmelse; – 3) forevisеr og overgiver; anviser, *ex.* Penge, *Xen.* — *παρα-δειπνέω*, spiser med; ogs. snylter, som *παρασιτέω*; 2) *pass.*, *παρεδειπνήθησαν*, havde mistet et Maaltid, *Theophr.*; ds. — *παραδείπνια*, τά, Biretter; o. — *παραδειπνίς*, ίδος, ὁ, ἡ, = *παράσιτος*. — *παράδεισος*, ὁ, Dyrehave, Park; ogs. Træhave; persisk Ord h. *Xen.*

παραδεκτέος, 3, o. *παράδεκτος*, 2, antagelig; antagen; af — *παραδέχομαι*, *irr.*, *f.* *ξομαι*, tager hen, modtager (af nogen, *ex.* et Brev, jf. *παραδίδωμι*); overtager; *b)* billiger, lader gielde. — *παρα-δηλόω*, aabenbarer, angiver, anklager derhos el. tillige; – denne Handling, *παραδήλωσις*, ἡ. — *παρα-διαζεύγνυμι*, o. *-ζευγνύω*, *irr.*, *f.* *-ζεύξω*, opstiller ved el. hos hinanden og adskiller, el. adskiller de ved hverandre staaende Ting; – denne Handling, *παραδιάζευξις*, ἡ; – *παραδιαζευκτικός*, 3, hørende dertil. — *παραδιακονέω τινί*, er om og betiener nogen. — *παρα-διαστέλλω*, o. *παραδιαστολή*, ἡ, = *παραδιαζεύγνυμι*, *παραδιάζευξις*. — *παραδιατάσσομαι*, *att.* *-τάττομαι*, (*διατάσσω*) ordner ander-

ledes, forandrer. — παραδιατριβή, ἡ, unyttig Beskæftigelse, *N. T.*

παρα-δίδωμι, *f.* παραδώσω, giver fra mig det Modtagne; παραδέχεσθαι τὰ γράμματα καὶ παραδιδόναι, *Xen.*, jf. παραδέχομαι; giver videre; udbreder et Rygte, en Fortælling; overgiver, overleverer, udleverer, ἐπὶ κρίσει (for at dømmes) εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸ δικαστήριον, *Dem.*; efterlader, ἑτέροισι κῦδος, *Pind.*; tillader, tilstaaer, ὡς ἂν ὁ δαίμων παραδῷ, som Skiebnen under det, *Dem.*; ligel. ἐπεὶ δὲ ὁ θεὸς οὐ παρεδίδου, ikke tillod, *Herod.* 5, 67. — παρα-διηγέομαι, fortæller, tilføier derhos el. i Forbigaaende; df. — παραδιήγημα, τό, o. παραδιήγησις, ἡ, tilfældig Bifortælling, som egentl. ikke hører til Sagen. — παρα-διοικέω, forvalter derhos el. med en anden; 2) forvalter slet. — παρα-διόρθωμα, τό, falsk el. slet Forbedring; o. — παραδιόρθωσις, ἡ, Forbedring ved at forandre; 2) = frgd.; (af διορθόω). — παρα-διώκω, *f.* ξω, forfølger i Nærheden, følger i Hælene.

παρα-δοκέω, *imperson.* παραδοκεῖ μοι, har en urigtig Mening, tager en feilagtig Beslutning, *Xen.* — παραδολεσχέω, sladdrer derved, dertil. — *παραδοξάζω, giør til Gienstand for Forundring; -en saadan Gienstand for Forundring, παραδοξασμός, ὁ, LXX; — παραδοξία, ἡ, Forundring over det Usædvanlige; 2) det Usædvanlige, det Forunderlige; — παραδοξολογέω, er — παραδοξολόγος, 2, (λέγω) som fortæller forunderlige, utrolige Ting; - Fortællingen derom, παραδοξολογία, ἡ; — παραδοξονίκης, ου, ὁ, (νικάω) som seirer vidunderligen el. over al Forventning, h. *Plut.* om den, som paa een og samme Dag seirede i πάλη og i παγκράτιον; o. — παραδοξοποιέω, er — παραδοξοποιός, 2, (ποιέω) som forretter utrolige, vidunderlige Ting, Undergierninger; - at forrette saadanne, παραδοξοποιΐα, ἡ, ogs. alm. en Undergierning; af — παράδοξος, 2, *adv.* -δόξως, (παρὰ δόξαν) som er imod den almindelige Mening el. Forestilling, uventet, uformodet; utrolig, vidunderlig; ἐκ τοῦ παραδόξου καὶ τοῦ παραλόγου, paa en aldeles uformodet og urimelig Maade, *Dem.*

*παραδόσιμος, 2, overleveret, efterladt, arvet; 2) til at overlevere; til at lære; af — παράδοσις, ἡ, Overgivelse, Overlevering, Udlevering, *ex.* til Afstraffelse; Efterladelse af en Arv; *b)* bes. Overlevering og Forplantelse af Sagn, Rygter, Fortællinger, Lærdomme, o. dl.; 2) *pass.*, det Efterladte, Overleverede, Nedarvede; bes. de fra Forfædrene nedarvede Indretninger, Sæder, Meninger; Vedtægt, Sagn, Tradition, o. dl.; o. — παραδοτός, 3, overleveret; til at overlevere, til at lære; Formen παράδοτος, 2, er derimod at forkaste, *Rost.*; - (af παραδίδωμι). — παραδοχή, ἡ, (παραδέχομαι) Antagelse, Optagelse; Billigelse, Bifald; πάτριοι παραδοχαί, Fædrenes vedligeholdte Skikke, *Eur.*

παραδρᾰθεῖν, o. παραδραθέειν, *poët.* f. παραδαρθεῖν, *infin. aor.* 2 af παραδαρθάνω. — παραδρᾰμεῖν, *inf. aor.* 2 til παρατρέχω. — παρα-δράω, *poët.* παραδρώω, betiener nogen, forretter en Tieneste hos nogen, τινί τι, *ex.* Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, *Od.* 15, 324; jf. ὑποδράω. — *παραδρομάδην, *adv.*, i Forbigaaende; — παραδρομή, ἡ, Løben derhos, derved, ved Siden deraf; ἐκ παραδρομῆς, i Forbigaaende; o. — παραδρομίς, ίδος, ἡ, Spadseregang under aaben Himmel, *xystus*; af — παράδρομος, 2, (παραδραμεῖν, παρατρέχω) løbende derhos, derved, derforbi; 2) som man kan løbe forbi el. igiennem; τὰ παράδρομα, Mellemrum, hvorigiennem man kan slippe ud, *Xen.* — παρα-δρύπτω, *f.* ψω, kradser af paa Siden.

παραδῠμεναι, f. παραδῦναι, *inf. aor.* 2 *act.* til παραδύω. — παρα-δυναστεύω, hersker ved Siden af el. med en anden. — παρα-δύνω, = παραδύω. — παράδῠσις, ἡ, Kryben derindi; listig Stræben, Snigen, Luren efter noget, *Dem.*; af — παραδύω, *irr.*, alene *in aor.* 2 παρέδῡν, *inf.* παραδῦναι, *ep.* παραδύμεναι, o. *in med.*, gaaer, lister mig, trænger mig fra Siden dertil, derind, derforbi. — παραδωσείω, *desid.* til παραδίδωμι, er tilbøielig til at overgive, overlevere. — παρ-αείδω, synger derhos, derved; synger for nogen, τινί, *Od.* — παρ-αείρω, *ctr.* παραίρω, *irr.*, *aor. pass. ep.* παρηέρθην, *att.* παρᾱέρθην, hæver, holder, bærer høit derhos, derved; *in pass.*, svæver, hænger derved, paa Siden; κάρη παρηέρθη, *Il.* 16, 341. — παρ-αέξω, *poët.* f. παραύξω, παραυξάνω, formerer, lader voxe el. trives derhos, derved; *in med.*, tiltager, trives derhos, derved.

παρα-ζάω, *irr.*, *inf.* παραζῆν, lever i Forbindelse med noget, τινί; ψυχὴ τῷ σώματι παραζῶσα; som lever afhængig af Legemet, *Plut.*; 2) lever anderledes; παραζῆν βούλεσθαι, at ønske sig et andet Liv; 3) lever feilagtigen, ζῆν, οὐ παραζῆν χρή, *Plut.* — παραζεύγνυμι, o. -ζευγνύω, *irr.*, *f.* -ζεύξω, spænder for; knytter, forbinder dermed, dertil, derved. — παρα-ζηλόω

gior misundelig, nidsk, hadsk; 2) *intr.*, er misundelig, nidsk, hadsk, sild.; df. — παραζήλωσις, ἡ, Misundelse, *Nic.* — παρα-ζητέω, anstiller en urigtig, unyttig Undersøgelse, gior unyttige Spørgsmaal. — παράζυξ, ὔγος, ὁ, ἡ, (ζεύγνυμι) som er spændt for derhos, derved; som *subst.* en Bihest; *transl.*, som περισσός, overtallig.

παρα-ζώνη, ἡ, Livgiord, Bælte, LXX; df. — παραζωνίδιος, v. παραζώνιος, 2, hængende ved Siden i Bæltet; τὰ παραζωνίδια, v. παραζώνια, Dolke, som hænge i Bæltet. — παρα-ζώννυμι, v. -ζωννύω, *irr.*, *f.* -ζώσω, giorder ved Siden, hænger ved Bæltet; *in med.*, spænder mig ved Siden, har hængende i Bæltet; df. — παραζωστρίς, ίδος, ἡ, en i Bæltet hængende Dolk el. Kniv. — παραθαλασσίδιος, *att.* -ττίδιος, 2, v. παραθαλάσσιος, *att.* -ττιος, 3, ogs. 2, (θάλασσα) som ligger el. er ved Havet. — παρα-θάλπω, varmer, lindrer, formilder, trøster derhos. — παρα-θαρσύνω, *att.* ogs. -θαῤῥύνω, opmuntrer, gior modig, indgiver Mod ved min Tale; ogs. τῷ προσώπῳ παραθαῤῥύνειν, *Xen.*

παρα-θεάομαι, *irr.*, *f.* άσομαι, *jon.* ήσομαι, beskuer, betragter derhos, derimod, sammenligner. — παρα-θέλγω, *f.* ξω, lindrer, formilder, beroliger derhos. — παράθεμα, τό, (παρατίθημι) hvad der sættes ved Siden deraf; bes. en fremsat Ret. — παρα-θεμιστεύω, forsynder mig, τινά, imod nogen. — παράθεναρ, τό, see u. παραίθεναρ. — παρα-θερίζω, v. -θρίζω, afmeier, afskærer derhos el. i Forbigaaende; afskærer, forskærer, som παρατέμνω. — παρα-θερμαίνω, opvarmer derhos, derved, paa Siden; 2) varmer meget stærkt; v. — παράθερμος, 2, meget el. altfor varm, meget hed; *transl.*, altfor hidsig, heftig, forvoven; (af θερμός).

*παράθεσις, ἡ, – 1) som Handling, *a)* Sætten, Læggen derhos, derved, dertil, Tilsætning; *b)* Fremsætten, Fremlæggen; Opdækning; Fremstilling, Anførelse af et Beviissted, Citeren; *c)* Nedlæggen, Opbevaren; Nedskriven, Opskriven; *d)* Sammenstillen, Sammenstilling, Sammenligning; at danne en Modsætning; – 2) som Ting, alm. det Tilføiede, Fremsatte, Opbevarede, Sammenstillede, v. s. v.; bes. *a)* fremsat Ret; *b)* anført Sted el. Citat; *c)* Oplag, Magasin; *d)* skriftlig Udvikling; Mindeskrift; *e)* Lignelse, Modsætning; — παραθέτης, ου, ὁ, som fremsætter Maden; v. — παραθετικός, 3, stillende derhos; forestillende og anbefalende; – (af παρατίθημι).

παρα-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber derhos, ved Siden deraf; *b)* løber forbi; løber el. kommer foran; *c)* løber hen til, naaer ved at løbe. — παρα-θεωρέω, betragter derhos el. i Sammenligning med noget, τινί v. πρός τι; 2) overseer; foragter. — παρα-θήγω, *f.* ξω, hvæsser, skærper derpaa; 2) opmuntrer, ophidser dertil. — παραθήκη, ἡ, (παρατίθημι) det Tilsatte, Tillagte; Tillæg, Tilsætning; 2) det Nedlagte, Betroede, Deponerede; παραθήκην ὑμῖν τὰ ἔπεα τάδε τίθεμαι, betroer Eder, *Herod.* 9, 45; sædv. παρακαταθήκη. — παράθηξις, ἡ, (παραθήγω) Hvæssen, Skærpen; *transl.*, Opmuntring til noget. — παρα-θητεύω τινί, tiener nogen for Løn. — παρα-θιγγάνω, *irr.*, *f.* -θίξω, rører derved, rører paa Siden el. i Forbigaaende.

πάραθλον, τό, (ἆθλον) Bikamp. — παρα-θλίβω, *f.* ψω, trykker fra Siden el. paa Siden. — παράθρᾱνος, 2, (θρᾶνος) ved el. paa de Rorbænke, hvor θρανῖται sidde. — παραθρᾰσύνω, [ῡ] = παραθαρσύνω; *in med.*, er driftig i Utide. — παράθραυσμα, τό, et afbrækket Stykke; af — παρα-θραύω, brækker derpaa, deraf; *transl.*, affræfter, svækker, *infringo.* — παρ-αθρέω, = παροράω. — παρα-θριγκίζω, (θριγκός) danner en Muurkrands el. Gesims derhos, paa Siden deraf. — παραθρίζω, = παραθερίζω. — παρα-θρώσκω, *irr.*, *f.* -θοροῦμαι, løber, springer forbi. — παρα-θῡμιάω, *f.* άσω, røger derhos, *c. dat.* — παραθύρα, ἡ, Bidør, Bagdør; *dim.* παραθύριον, τό; v. — παράθυρος, 2, ved el. hos Døren; (af θύρα). — παρα-θύω, [ῡ], *f.* ύσω, stormer, bruser, farer forbi.

παραί, *poët.* f. παρά; df. d. lat. *præ.* — *παραιβᾰδόν, *adv.*, ἀτραπιτοῖο, ved, ved Siden af Veien, *Opp.*; — παραιβᾰσία, ἡ, *poët.* f. παραβασία, = παράβασις, Overtrædelse, Feiltrin, *Hes.*; v. — παραιβᾰσις, ἡ, *poët.* f. παράβασις; 2) Bivei, Udvei til Flugt; (af παραβαίνω). — παραιβᾰτέω, v. παραιβάτης, ου, ὁ, *fem.* -βάτις, ιδος, *poët.* f. παραβατέω, etc. — παραίβολος, 2, *poët.* f. παράβολος; παραίβολα κερτομεῖν, rimel. som παραβλήδην ἀγορεύειν, at tale stiklende, *Hom. Mercur.* — παραιγιάλιος, 2, παραιγιαλίτης, ου, ὁ, *fem.* -λῖτις, ιδος, v. παραιγίαλος, 2, (αἰγιαλός) som boer, er, befinder sig ved Havbreden, paa Kysten. — παραΐζω, *poët.* f. παρίζω. — παραίθεναρ, αρος, τό, (θέναρ) Strækningen fra den lille Finger langs med Haandballen til Haandledet. — παρ-αιθύσσω,

f. ξω, opvækker, θόρυβον, Pind.; 2) intr., farer, styrter forbi, poët.

παραίνεσις, ἡ, Tiltale, Opmuntring, Advarsel, Lære, Raad; — παραινετήρ, ῆρος, o. παραινέτης, ου, ὁ, Raadgiver, Lærer; o. — παραινετικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket, tilbøielig til Advarsel, Opmuntring, Raadgivning; af — παρ-αινέω, f. έσω, ep. ήσω, tiltaler, opmuntrer, raader, advarer, lærer, sædv. c. dat. person.; ogs. παραινεῖν τινί τι, Pind.; sield. c. acc. pers.; oftere m. acc. c. inf., ex. παρῄνεσαν προθύμους εἶναι, Xen. — παρ-αινίσσομαι, att. -ττομαι, f. ξομαι, giver at forstaae paa en dunkel, gaadefuld Maade. — παρ-αίνυμαι, poët. = παραιρέομαι. — παρ-αιολίζω, bedrager, poët. — παραιπεπίθησιν, o: παραιπεπιθοῦσα, see u. παραπείθω.

παραίρεσις, ἡ, Borttagelse, Unddragelse, τῶν προσόδων, Thuc.; Forringelse; af — παρ-αιρέω, irr., aor. 2 παρεῖλον, tager derhos, borttager, fratager, τί τινος, ogs. in med., ex. τὰ ὅπλα τοῦ πλήθους παρῃροῦντο, Xen., ogs. τὶ παρά τινος; forringer, formindsker; in med., bringer til Affald, drager over paa mit Parti, fra nogen, τινός, Xen.; df. — παραίρημα, τό, Klædeslifte, som Skræderen tager bort; h. Thuc. 4, 48, forklares παραιρήματα ved τελαμῶνες, ζῶναι. — παρ-αἴρω, = o. poet. παραείρω.

παρ-αισθάνομαι, irr., f. -σθήσομαι, bemærker, fornemmer derhos el. under Haanden; 2) skuffer mig selv, skuffes af Sandserne. — παραίσιος, 2, (αἴσιος) ogs. παραίσιμος, 2, som varsler Uheld; σήματα παραίσια, Il. — παρ-αΐσσω, f. ίξω, iler, farer, stormer derhos og forbi, τινά, forbi nogen; [ep. ᾶ, h. Trag. sædv. ᾶ]. — † παραιτέομαι, (αἰτέω) erholder ved Bønner, χάριν, Pind., ψυχήν, Livet, Herod.; ogs. alm. beder; παραιτεόμενος, ἐπεῖναί οἱ, om at tillade sig, id. 1, 90; — b) bevæger ved Bønner, formilder, forsoner, τινά; — c) afbeder, undskylder, τί; πέμψαι — παραιτησομένους περὶ τῶν ἀνδρῶν, for at undskylde Mændene, Xen.; παραιτεῖσθαί τινα τῆς τιμωρίας, at bede nogen fri for Straf; — 2) frabeder mig, vægrer mig; afslaaer, nægter; df. — παραίτησις, ἡ, Overtalelse ved Bønner; b) Afbeden, Undskyldning; Forbøn; 2) at frabede sig, Afslag, Vægring; — παραιτητής, οῦ, ὁ, som erholder ved Bønner; som afbeder; som beder for andre; som frabeder sig; — παραιτητικός, som afbeder; som frabeder sig; o. — παραιτητός, 3, a) erholdt ved Bønner; b) udsonet ved Bønner; til at forsone; c) som man frabeder sig; til at frabede sig.

παρ-αιτία, ἡ, Biaarsag — παραίτιος, 2, ogs. 3, medskyldig; medvirkende; alm. = αἴτιος. — παραιφάμενος, 3, ep. f. παραφάμενος, part. præs. med. af παράφημι, tiltalende, opmuntrende, Il. — παραιφασία, ἡ, Ap. Rh., o. παραίφασις, ἡ, Il., poët. f. παράφασις, (παράφημι) Tiltale, Opmuntring; Advarsel, Lære. — παραιφρονέω, poët. f. παραφρονέω. — παρ-αιωρέω, hænger op derhos el. ved Siden; in pass., at være hængt, at hænge ved Siden, παρὰ μηρόν, Herod. 7, 61; in med., at have hængende ved Siden; df. — παραιώρημα, τό, det derhos el. ved Siden Ophængte, Hængende; 2) det, hvorved man hænger sig op.

παρακάββαλε, ep. f. παρακάτεβαλε. — παρα-καθάπτω, knytter derved, føier dertil. — παρα-καθέζομαι, irr., f. -καθεδοῦμαι, sidder derved, derhos; sætter mig derhos. — παρακαθεκτικός, 3, (παρακατέχω) holdende tilbage, holdende fast hos sig. — παρα-καθεύδω, irr., f. -καθευδήσω, sover derved, derhos; 2) holder Vagt derved. — παρα-κάθημαι, irr., inf. -καθῆσθαι, sidder derved, derhos; — παρα-καθίζω, irr., f. -καθιζήσω, att. -καθιῶ, sætter ned derhos, derved; b) intr., o. in med., sætter mig ned el. sidder ned derved, derhos; c) in med. c. acc., lader nogen sætte sig hos mig. — παρα-καθίημι, f. -καθήσω, lader ned, nedsænker, lader hænge ned derhos, ved Siden deraf, χεῖρας, Plut. — παρα-καθίστημι, f. -καταστήσω, henstiller, hensætter derhos, derved; in aor. 2, pf. o. plqupf., o. in med., staaer derhos, derved.

παρακαίριος, i Prosa sædv. παράκαιρος, 2, adv. -καίρως, (καιρός) utidig, ubetimelig, upassende, som er giort el. sagt i Utide; παρακαίρια ῥέζων, forbryderst, Hes. — παρα-καίω, irr., f. -καύσω, antænder, forbrænder derhos el. paa Siden. — παρα-καλέω, irr., f. έσω, kalder til, henter, lader komme, bes. til Hielp, ex. ἐάν τις κάμνῃ, παρακαλεῖς ἰατρούς, Xen.; b) paakalder, anraaber, ex. ὅταν τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, have paakaldt Krigsguden, siunget Krigssangen, Xen. Hell. 2, 4; indbyder; c) tilraaber, opmuntrer; tiltaler, trøster derhos; d) om Ting, behøver, trænger til, Xen. Oecon. 9, 3. — παρα-καλπάζω, traver ved Siden, løber ved Siden af Hesten. — παρακάλυμμα, τό, Dække, Indhylling, Forhæng; transl., Paa-

ſkud, Beſmykkelſe; af — παρα-καλύπτω, f. ψω, tildækker, indhyller; hæn-ger, ſtiller, holder derfor. — παρακαμμύω, f. παρα-καταμύω, tillukker Dinene derhos, derved. — παρα-κάμπτω, f. ψω, boier, forer til Side; 2) intr., boier af, undviger. — παρ-ακανθίζω, ex tornet, pigget paa Siderne.

παρα-καταβαίνω, irr., f. -βήσομαι, ſtiger ned, ſtiger ud derhos el. medens noget ſkeer. — παρα-καταβάλλω, irr. f. -βαλῶ, kaſter el. lægger ned derhos; παρακάββαλον (-κατέβαλον) ἄσπετον ὕλην, havde fældet, Il. 23, 127; Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, lagde ned for ham, el. omgav ham med, ib. 683; – 2) i Retsſproget, παρακαταβάλλειν τινὶ τοῦ κλήρου, at procedere med nogen om Arveretten, og derhos at nedlægge el. deponere en Pengeſum, (παρακαταβολή, sacramentum), ſom Klageren taber tilligemed Proceſſen. — παρακατάβασις, ἡ, (παρακαταβαίνω) Nedſtigen derhos, dertil, for at ſtille ſig ved Siden af nogen, beſ. for at forſvare ſig imod en Anklage. — παρακαταβολή, ἡ, ſee u. παρακαταβάλλω Bem. 2. — παρακαταγωγή, ἡ, (κατάγω) ſom Fægterſtreg, at ſlaae Benet fra nogen.

παρακαταθήκη, ἡ, (παρακατατίθημι) det hos nogen Nedlagte, det nogen Betroede; et Pant; i Retsſproget, = παρακαταβολή. — παρα-καταθνήσκω, irr., f. -θανοῦμαι, doer derhos, derved. — παρα-κατάκειμαι, irr., inf. παρακατακεῖσθαι, (κεῖμαι) ligger derved, derhos, beſ. til Bords, τινί, ved Siden af nogen, Xen. — παρα-κατακλίνω, lægger ned derved, derhos; in med., lægger mig ned, nedlader mig derhos. — παρακαταλέγομαι, (λέγω) lægger el. leirer mig derhos; ligger el. ſover derhos; παρκατέλεκτο, 3 aor. syncop. f. παρακατέλεκτο, Il. 9, 561. — παρα-καταλείπω, lader tilbage derhos. — παρα-καταλογή, ἡ, Afvigelſe fra den naturlige og ſimple Tonerække el. Tactfølge i Sangen. — παρα-καταπήγνυμι, irr., f. -πήξω, ſlaaer ind, befæſter derhos, derved. — παρα-καταρτύομαι, (ἀρτύω) tillaver, tilbereder derhos, derved.

παρακατάστασις, ἡ, (παρακαθίστημι) = παρακαταβολή. — παρακατάσχεσις, ἡ, (παρακατέχω) at holde tilbage hos ſig ſelv. — παρα-κατατίθημι, nedlægger, deponerer, giver i Forvaring hos en tredie Mand; in med., giver nogen min Eiendom i Forvaring, betroer, overgiver, τινί, til nogen; χάριτας παρακατατίθεσθαι, at forbinde ved Velgierninger, Xen. — παρα-καταχράομαι, irr., bruger derhos; bruger urigtigen; giør en Bianvendelſe af noget, τινί. — παρα-κάτειμι, inf. παρα-κατιέναι, gaaer ned derhos. — παρα-κατεσθίω, ſpiſer derhos, dermed. — παρα-κατέχω, irr., f. -καθέξω, holder tilbage hos mig; beholder, τῇ μνήμῃ, i Hukommelſe. — παρακατηγόρημα, τό, ſom παρασύμβαμα, et Bibegreb. — παρα-κατοικίζω, lader boe ved Siden af, ſætter hen i Nærheden af nogen, τινί; transl., φόβον καὶ φρουρὰν τοῖς συμμάχοις, at indgive Frygt, o. ſ. v., Plut. — παρα-κατορύσσω, att. -ττω, graver el. nedgraver derhos, derved. — παρα-καττύω, flikker dertil; παρεκαττύετο στιβάδα, redede ſig derhos et Leie, Ar. — παρα-καυλίζω, ſkyder et Sideſkud.

παράκειμαι, inf. παρακεῖσθαι, (κεῖμαι) ligger, er, er ſat derhos, derved; er ved Haanden; transl., ὑμῖν παράκειται c. inf., det ſtaaer til Eder, I have Valget, Od. 22, 65; παρεκέσκετο, jon. impf. iterat. f. παρέκειτο, Od. 14, 521, dog jf. ἀμοιβάς; 2) h. gramm., ὁ παρακείμενος χρόνος, tempus perfectum; df. - παρακειμένως, adv. part., derefter, i Folgen, efter Ordenen, derpaa, deinceps. — παρακεκαλυμμένως, adv. part. til παρακαλύπτω, paa en ſkiult Maade. — παρακεκινδυνευμένως, adv. part. til παρακινδυνεύω, paa en vovet el. forvoven Maade. — παρακεκλιμένως, adv. part. til παρακλίνω, = παρακλιδόν.

† παρακελεύομαι, (κελεύω) tilraader, opmuntrer, tilſkynder nogen, τινί, τινὶ ποιεῖν τι; 2) = παραγγέλλω Bem. e.; df. — παρακέλευσις, ἡ, παρακέλευσμα, τό, o. παρακελευσμός, ὁ, Tilraab, Opmuntring; 2) Sammenrottelſe af et Parti; — παρακελευσματικός, 3, horende, ſkikket, tienlig til at opmuntre, indeholdende Opmuntring; — παρακελευστής, οῦ, ὁ, en Tilraaber, en Opmuntrer; — παρακελευστικός, 3, adv. -κῶς, tiltalende, opmuntrende; 2) = παρακελευσματικός; o. — παρακέλευστος, 2, opmuntret; 2) valgt ved Partier. — παρακελεύω, ſield. f. παρακελεύομαι. — παρα-κηλετίζω, rider forbi, overrider, Ar. — παρα-κέλομαι, irr., tilraaber, anraaber, Ap. Rh.

παρα-κενόω, udtommer derhos, derved. — † παρακεντέω, giennemſtikker paa Siden, beſ. for at tappe den Vatterſottige, el. for at befrie fra Stær; – denne Handling, παρα-κέντησις, ἡ; – 2) gior en falſk Angivelſe, Stob., inc.; df. — παρακέντησις, ἡ, ſee u. frad.; — παρακεντητήριον, τό, Inſtrument

el. Naal til at stikke med; o. — παρακεντητής, οῦ, ὁ, som tapper den Vatterſottige, som stikker Stær. — παρα-κερδαίνω, irr., vinder, har Fordeel derved, derhos; 2) har el. søger en ulovlig Fordeel. — παρα-κερκίς, ίδος, ἡ, det lille Rør i Skinnebenet. — παρακίναιδος, = κίναιδος, Diog. Laërt. — *παρακινδύνευσις, ἡ, Voven, voveligt Foretagende; o. — παρακινδυνευτικός, 3, adv. -κῶς, vovelig, farlig; af — παρακινδυνεύω, vover mig i Fare; vover et farligt Foretagende; o. — παρακίνδυνος, 2, farlig, vovet; (af κίνδυνος).

†παρα-κινέω, bevæger, rykker derforbi el. frem; b) bevæger urigtigen el. i en feilagtig Retning, forvrider; c) transl., sætter i heftig Bevægelse, ophidser, tilskynder; bringer fra Sands og Samling, gjør afsindig, sætter i en unaturlig Bevægelse; 2) intr., bevæger mig; sædv. transl., geraader i heftig Bevægelse el. Lidenskab, ἐπὶ τοῖς ὡραίοις, Xen.; er el. bliver afsindig; df. — παρακίνημα, τό, det Forrykkede, Forvredne; Forvridning; 2) et afledet Ord; — παρακίνησις, ἡ, Opmuntring, Tilskyndelse; 2) Forvridning; 3) et Ords Afledning; o. — παρακινητικός, 3, adv. -κῶς, hørende til at forvride el. til Forvridning; 2) forrykt, rasende; παρακινητικῶς ἔχω, er afsindig. — παρα-κιρνάω, blander deri, dertil. — παρα-κίω τινά, gaaer nogen forbi, Il.

παρα-κλαίω, irr., f. -κλαύσομαι, o. -κλαυσοῦμαι, græder derhos, derved, derover; df. — παρακλαυσίθυρον, τό, (θύρα) sc. μέλος, s. ᾆσμα, Klagesang foran (den Elskedes) tillukkede Dør, poët. — παρα-κλείω, jon. -κληΐω, udelukker, fortrænger, ex. fra at naae et Embede, Herod. — παρα-κλέπτω, f. ψω, bortlister fra Siden, stieler i Forbigaaende; 2) stikker til Side, skiuler. — παρακληΐω, jon. f. παρακλείω. — *παράκλησις, ἡ, Tilkalden, Paaraaben, bes. til Hielp; b) Anraaben, Bonfalden, Bøn; c) Tilraab, Tiltale, Opmuntring, Trøst; — παρακλητεύω, = παρακαλέω; o. — παρακλητικός, 3, tilraabende, formanende, trøstende, opmuntrende; af — παράκλητος, 2, som er kaldet til Hielp, hielpende, staaende bi bes. for Retten, advocatus; ὁ παράκλητος, en Hielper, en Trøster; bes. en Sagfører; o. — παρακλήτωρ, ορος, ὁ, den Tiltalende, Trøstende, Opmuntrende; — (af παρακαλέω).

παρακλιδόν, adv., bøiende af, vigende ud, vendende sig til Siden; transl., οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν, andet (end Sandheden) bøiende af (derfra) Od. 4, 548; o. — παρακλίντωρ, ορος, ὁ, poët. = παρακλίτης; af — παρα-κλίνω, [ῑ], f. ινῶ, bøier, neier paa Siden, τὴν κεφαλήν, Od.; bøier til Side; θύραν, πύλην, aabner Døren, Herod.; transl., ἄλλῃ παρακλίνουσι δίκας, fordreie Retten, Hes. Op. 262; b) lægger derhos; in med., lægger mig derhos, bes. til Bords; 2) intr., bøier af el. til Side, undviger, Il. 23, 424; df. — παρακλίτης, ου, ὁ, som ligger med til Bords. — παρα-κλύω, poët. = παρακούω.

παρ-ακμάζω, f. άσω, afblomstrer, aftager, svinder; τὸ τῆς ὥρας ἄνθος τάχυ παρακμάζει, Xen.; bliver gammel og svagelig; om Lidenskaberne, at afbruse, afrase; df. — παρακμαστικός, 3, afblomstrende, aftagende, som ældes og bliver svag. — παρ-ακμή, ἡ, den Tid, da Kræfterne tage af, da man ældes; Afblomstren, at være i Aftagende, at blive gammel og svag. — παρα-κνάω, irr., skraber, gnider derpaa. — παρακνήμιον, τό, det lille Rør i Benet; o. — παρακνημίδιος, 3, ved Siden af Læggen; (af κνήμη). — παρα-κνίζω, kniber lidt el. hemmeligen; transl., pirrer, driller, bringer i Lidenskab.

παρακοάω, (κοάω, κοέω, jon. jf. νοέω) = παρανοέω, er fra Forstanden — παρ-ακοή, ἡ, hvad man ikke har hørt rigtigt, hvad man har misforstaaet; misforstaaet Lære; 2) Overhorighed, Ulydighed. — παρακοιμάομαι, f. -ήσομαι, (κοιμάω) sover derhos, derved; holder Vagt derved, c. dat.; df. — παρακοίμημα, τό, o. παρακοίμησις, ἡ, Soven, Liggen derhos, derved; o. — παρακοιμητής, οῦ, ὁ, som sover derhos, derved; 2) som holder Vagt derhos, excubitor. — παρα-κοιμίζω, lader sove derhos. — παρακοινάω, Pind., sædv. παρα-κοινόω, meddeler; in med., overlægger en Sag med nogen, τινί.

παρακοιτέω, er — παρακοίτης, ου, ὁ, (κοίτη), fem. παράκοιτις, ιδος, acc., -ιν, dat. ep. παρακοίτῑ, Od. 3, 381, ogs. παράκοιτος, 2, som sover derhos, derved; Sængekammeret, Ægtefælle, Hom.; 2) παρακοιτέω, sield., holder Vagt derhos, derved. — παρα-κολλάω, f. ήσω, limer, klæber derpaa, dertil; df. — παρακόλλημα, τό, det Paalimede, Tilklæbede; bes. udskaarne Stykker el. Zirater, som paalimes Meubler, o. dl.; — παρακόλλησις, ἡ, Paalimen, Paaklæben; o. — παρακολλητικός, 3, limende, klæbende derpaa, dertil. — παράκολλος,

2, (κόλλα) χαμεύνη, lav Løibænk, som har kun paa den ene Ende et ἀνακλιντήριον; *oppon.* ἀμφίκολλος.

παρ-ακολουθέω, følger med nogen, τινί, ledsager, gaaer ved Siden, ogs. som Client; παρακοουθεῖν διά τινος, at finde Sted heelt igiennem noget; - 2) *transl.*, følger med Tankerne, begriber, fatter, indseer; παρακολουθήσετε ῥᾷον τοῖς λεγομένοις, *Dem.*; df. — παρακολούθημα, τό, det deraf Følgende, Følge, Slutning; — παρακολούθησις, ἡ, at følge dermed; at være en Følge deraf; v. — παρακολουθητικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til at følge med, til at fatte, begribe, forstaae. — παρακομιδή, ἡ, at bære dermed, derhos; Tilføien, Tilforsel; 2) af *med.*, Gaaen derhen, dertil; Overfart; — παρα-κομίζω, bærer derhos, derved, dermed; *b*) tilbringer, tilføier; *c*) fører forbi, sætter over; - 2) *in med.*, bringer sammen til mig selv, σῖτον, *Xen.*; *b*) gaaer med, reiser med; *c*) gaaer forbi, sætter over; df. — παρακομιστής, οῦ, ὁ, som bærer dertil, som tilføier; som bærer derhos el. forbi; - 2) af *med.*, som drager, reiser med el. forbi.

παράκομμα, τό, (παρακόπτω) forfalsket Mønt el. Stempel; 2) *transl.*, Udartelse. — παράκομος, 2, (κόμη) behaaret. — παρ-ἀκονάω, hvæsser, skærper, gnider derpaa; hvæsser, skærper derhos; *transl.*, opmuntrer, gior modig derhos el. tillige, *ex.* ὁ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ, *Xen.* — παρ-ἀκοντίζω, kaster derudover, derforbi med Kastespydet; overtræffer i at kaste. — * παρακοπή, ἡ, Forprægen, Forfalskning af et Præg, et Stempel, en Mønt; 2) *transl.*, Afsindighed, *Æsch.*; — παράκοπος, 2, forpræget, med falsk Præg el. Stempel; 2) *transl.*, afsindig, *Æsch.*; v. — παρακοπτικός, 3, afsindig; forbunden med Afsindighed; som frembringer Afsindighed; af — παρα-κόπτω, *f.* ψω, forpræger, slaaer falsk Mønt, gior falsk Stempel; df. *transl.*, *a*) forfalsker; *b*) skuffer, bedrager, snyder, τινός, for noget, ligel. *in med.*; *c*) παρακόπτειν *m.* v. u. τῇ διανοίᾳ, at være afsindig; παρακεκομμένος τὸν νοῦν, afsindig; ligel. τοῦ νοῦ παρακοπέντος; - 2) hugger i Stykker, lemlæster, τὰ μέλη, *Polyb.*

παρα-κορέω, bortfeier, udfeier; alm. renser. — παράκοσμος, 2, *adv.* -μως, (κόσμος) uden Orden, uordentlig, uskikkelig, uanstændig. — παράκουσις, ἡ, at høre feil, *inc.*; v. — παράκουσμα, τό, hvad man har hørt urigtigen el. misforstaaet, det Misforstaaede, Misforstaaelse; af — παρ-ἀκούω, *f.* -κούσομαι, hører derhos, ufuldstændigen, tilfældigen; erfarer noget derom, τέχνην, om en Kunst, *Herod.*; - 2) hører el. erfarer hemmeligen, lister mig til at høre, *subausculto*, τὶ παρά τινος, ogs. τί τινος; - 3) hører urigtigen, misforstaaer det Hørte; - 4) giver ikke Agt; lader som jeg ikke hører; - 5) vil ikke høre el. lyde, er overhørig, ulydig, τινός, imod nogen el. i noget.

παρα-κρατέω, holder tilbage, beholder derhos; opholder, *remoror*; holder tilbage imod Naturen, *Antonin.* — παρα-κρεμάννυμι, *irr.*, ogs. -κρεμαννύω, men παρακρεμάω, *inc.*, *f.* -κρεμάσω, *att.* -κρεμῶ, hænger, hænger op, lader hænge derhos, derpaa, χεῖρας, lader Hænderne hænge ned, *Il.*; τὰ παρακρεμάμενα, det Vedhængte, Anhang; Biting, Biomstændighed; de lettere Dele. — παράκρημνος, 2, (κρημνός) steil paa Siderne. — παρα-κρίνω, [ῑ], *f.* -κρινῶ, holder el. stiller sammen for at sammenligne el. bedømme; ogs. alm. opstiller og ordner; πολλὸς πεζὸς παρακεκριμένος, *Herod.*; 2) bedømmer overfladisk el. urigtigen. — παρ-ἀκροάομαι, = παρακούω; df. — παρακρόασις, ἡ, at høre feil; 2) Overhørighed, Ulydighed; v. — παρακροατής, οῦ, ὁ, som hører feil, som misforstaaer det Hørte. — παρα-κροκίζω, har derhos Saffranfarve. — παρα-κροτέω, slaaer derhos el. paa Siden; 2) tilklapper og opmuntrer.

* παράκρουσις, ἡ, Feilgriben, Feilslaaen, bes. paa et Instrument; df. alm. Forfeilen, Fordærven; 2) at bedrage, Skuffelse, Bedrageri; φενακισμοῦ καὶ παρακρούσεως ἕνεκα, *Dem.*; 3) som παρακοπή, Forrykthed, Afsindighed, Naragtighed; — παρακρουσιχοίνικος, (χοῖνιξ) som bedrager med falsk Maal; — παρακρουστικός, 3, — παρακοπτικός; v. — παράκρουστος, 2, = παράκοπος, afsindig; af — παρα-κρούω, slaaer derhos el. ved Siden, slaaer forbi; bes. slaaer el. griber falsk paa et Instrument; df. alm. forfeiler; *b*) slaaer paa Siden, støder el. trænger tilbage, støder fra mig; ogs. *in med.*; *c*) fører af fra den rette Vei, vildleder, forfører; οὐκ ἄν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα ξυμφορά, lad den ikke vildlede dig, *Plat. Crit.*; df. sædv. *in med.*, skuffer, bedrager, fører bag Lyset, τινά, *ex.* παρακρουόμενοι τηλικοῦτον πρᾶγμα (i saa vigtig en Sag) δικαστάς, *Dem.*; *d*) παρακεκροῦσθαι τῶν φρενῶν, at være afsindig; jf. παρακόπτω Bem. 1, c. — παρα-κρύπτω, *f.* ψω, forstikker, skiuler derhos el. hemmeligen; *in med.*, forstikker mig,

kryber i Skiul. — παρα-κρώζω, f. ξω, skriger dertil, om Ravnen.

παρακταῖος, 3, (ἀκτή) paa el. ved Kysten. — παρα-κτάομαι, erhverver derhos; τοῖσι παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους, som have antaget fremmede Skikke, *Herod.* 4, 80; 2) besidder i Nabolavet. — παράκτης, ου, ὁ, (παράγω) som hidbringer bes. Hunde til Jagten. — παράκτησις, ἡ, (παρακτάομαι) Bibesiddelse, Besiddelse derhos. — παρακτίδιος, 2, o. παράκτιος, 3, ogs. 2, (ἀκτή) liggende, værende ved Kysten. — παράκυκλος, ὁ, (κύκλος) en Deel af Vognhiulet. — παρακυλίω, [ῑ] ruller, vælter derhos, derforbi.

παρα-κύπτω, f. ψω, staaer derhos og bukker mig, bes. for hemmeligen at betragte noget, *Ar.*; b) trænger mig, sniger mig hemmeligen derind. — παρα-κύρω, [ῡ], f. -κύρσω, *poët.* = παρατυγχάνω. — παρα-κωμῳδέω, spotter leilighedsviis i Komoedien. — παράκωφος, 2, (κωφός) noget døv. — παρακωχή, ἡ, (κωχεύω, ἔχω, παρέχω) Ydelsen, Ydelse, Levering; men *Thuc.* 6, 85 læses νεῶν παροχῇ.

παρα-λᾱλέω, taler, sladdrer derhos, derimellem; b) sladdrer urigtigen, uforstaaeligen. — παρ-αλαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, aor. παρέλαβον; - overtager, modtager af nogen, παρά τινος, el. ved Overlevering, ex. οἱ διάδοχοι παρέλαβον τὰς ναῦς καὶ τὸ στράτευμα, *Xen.*; γῆν μέτρῳ ὀρθῶς παραλαβεῖν, lade sig tilmaale, *id.*; overtager, paatager mig, παιδεύειν τινά; erfarer, lærer; forefinder, træffer paa; — 2) tager dertil, bes. til Hielp, tager el. forbinder med mig, ex. Λακεδαιμόνιοι παραλαμβάνοντες τὰς πόλεις, *Xen. Hell.* 4, 2; τοῦτο τὸ τῆς συγγραφῆς οὐ παραλαμβάνεις, tager el. læser du ikke med, gaaer du forbi, *Dem.* — παρα-λάμπω, f. ψω, lyser, glindser derhos el. paa Siden; df. — παράλαμψις, ἡ, en hvid Plet paa Øiets Hornhinde. — παρα-λανθάνω, irr. f. -λήσω, er skiult derhos, derved; παρέλαθεν αὐτοὺς τοῦτο, *effugit eos*, undgik dem, *Dem.*

παρα-λεαίνω, glatter derhos, df. — παραλεαντικός, 3, glattende. — παρα-λέγω, irr., f. -λέξω, taler vildt, phantaserer, om en Syg; 2) *in med.*, a) παραλέγομαι τινι, ligger, sover hos nogen, ofte h. *Hom.*; b) παραλέγομαι γῆν, νῆσον, seiler langs med, forbi, som *lego oram*; c) *absol.* παραλέγομαι, som παρατίλλω, udriver mig de unyttige Haar, bes. af Øienbrynene, *Ar.* — παραλειπτικός, 3, ladende tilbage, forbigaaende; af — παρα-λείπω, f. ψω, lader tilbage, forbigaaer, forsømmer; οὐδένα ἀτημέλητον παρέλιπεν, forsømte ingen, *Xen.*; overgaaer, forbigaaer i Talen, omtaler ikke; οὐ παραλειπτέον, ὡς-, bør ikke forbigaaes, hvorledes-, *id.* — παραλείφω, salver, bestryger derhos el. paa Siden. — παράλειψις, ἡ, (παραλείπω) Udeladelse, Forbigaaen. — παράλευκος, 2, (λευκός) blandet med Hvidt, hvidlig. — παρα-λεύσσω, *poët.* = παροράω.

παρα-λήγω, stiller, beroliger, lader ophøre derhos; b) *intr.*, ophører, aflader derhos fra noget, τινός; ἡ παραλήγουσα m. o. u. συλλαβή, næstsidste Stavelse, *penultima*, *gramm.*; df. — παράληξις, ἡ, Ordendelse, *gramm.* — παραληπτέος, 3, *adject. verb.* til παραλαμβάνω, antagelig, til at antage. — παραληπτός, 3, antagen; til at antage; o. — παραλήπτωρ, ορος, ὁ, som optager el. antager; (af παραλαμβάνω).—παραληρέω, er - παράληρος, 2, (ληρέω) som taler el. handler taabeligen, daarlig, tosset, *delirus*; df. — παραλήρημα, τό, taabelig Tale el. Handling; o. — παραλήρησις, ἡ, at tale el. handle taabeligen. — παράληψις, ἡ, (παραλαμβάνω) Overtagelse; Antagelse, Modtagelse.

παραλία, ἡ, see u. παράλιος. — παραλιθίζω, (λίθος) er steenig paa Siden. — παράλιμνος, 2, (λίμνη) liggende, boende ved Damme, Søer, Sumpe. — παρα-λιμπάνω, sield. Biform af παραλείπω. — παράλιος, 2, ogs. 3, (ἅλς) = πάραλος; παραλία, ἡ, *sc.* χώρα, Egn ved Havet, Kystland; bes. en Egn paa Kysten af Attika, *Herod.* 1, 59. — παρ-αλίσκομαι, *irr.*, fanger derhos, dermed. — παρ-αλιταίνω, *irr.*, sild. ogs. -λιτέω, f. ήσω, aor. παρήλιτον, synder, forsynder mig, θεούς, imod Guderne, *Ap. Rh.* — παραλίτης, ου, ὁ, Matros fra Skibet πάραλος. — παραλιώτης, ου, ὁ, Beboer af Kystegnen Παραλία.

*παραλλαγή, ἡ, = παράλλαξις; — παράλλαγμα, τό, Afvexling, Overgang, Ombytning fra Haand til Haand, πυρός, *Æsch.*; 2) Forskiel; alm. = παράλλαξις; — παράλλακτος, 2, forandret; foranderlig; — παραλλάξ, *adv.*, vexelviis, afvexlende; 2) παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, *sc.* νῆσοι, ved el. om hinanden og ikke i lige Linie, *Thuc.* 2, 102; v. — παράλλαξις, ἡ, Forandring, Forvexling, Ombytning; 2) Adskillelse, Forskiel; 3) Forbigaaen, Feilgaaen, Forvildelse; - (af flgd.).

παρ-αλλάσσω, *att.* -ττω, f. ξω, 1) *transit.* a) lader vexle, giver en vexlende Retning, *ex.* Tænderne i et Sav:

blad; *b)* alm. verler, forandrer, bes. til det Slettere; ds. fordærver, forfører; *c)* gaaer, kommer forbi et Sted, τόπον, τὴν ἐνέδραν, Bagholdet; ogs. som ἀλλάσσειν τόπον, at undgaae et Sted; *d)* kommer derudover; overgaaer; — 2) *intr.*, *a)* afverler, afviger, er foranderlig, forskiellig, τινός, fra noget, men τι, ogs. τινί, i noget; ds. *impers.* παραλλάσσει, det gjør en Forskiel; παρηλλαγμένος, afvigende, forskiellig, overordentlig; bes. forandres til det værre, udarter; *b)* viger, bøier af fra Veien; ὅσοι δὲ παραλλάξαντες αὐτῶν ἔφθασαν, som vare flygtede ad Biveie, *Xen.*; *c)* sædv. *transl.*, afviger fra Regelen, feiler, farer vild; ogs. som παρανοέω, gaaer fra Forstanden.

*παραλληλία, ἡ, Staaen, Væren ved Siden af hinanden; — παραλληλίζω, stiller ved Siden af el. ligeoverfor hinanden; — denne Handling, παραλληλισμός, ὁ; ogs. lignende Tings Sammenstilling el. Sammenligning; o. — παραλληλόγραμμον, τό, (γράμμα) Fiirkant, hvis modstaaende Sider ere parallele, en Rude, o. dl.; af — παράλληλος, 2, *adv.* -λήλως, (ἀλλήλων) gaaende, liggende, stillet ved Siden af hinanden; sammenstillet, sammenlignet; ἐξετάσωμεν τοίνυν παράλληλα τὰ σοὶ κἀμοὶ βεβιωμένα, for at anstille en Sammenligning derimellem, *Dem.*; 2) staaende tæt ved hinanden, sammentrængt, sammenhobet.

παραλογή, ἡ, *inc.*, o. παραλογία, ἡ, (παράλογος) Udflugt, Paaskud. — †παραλογίζομαι, (παράλογος) forregner mig, regner urigtigen; slutter urigtigen; 2) *transit.*, bedrager ved urigtig Beregning el. falsk Slutning; alm. bedrager, overlister; ds. — παραλογισμός, ὁ, falsk Regning; falsk Slutning; at bedrage ved falsk Beregning el. Slutning; alm. Bedrageri, Overlistelse; — παραλογιστής, οῦ, ὁ, som bedrager med falske Beregninger el. Slutninger; alm. som skuffer, bedrager, overlister; — παραλογιστικός, 3, hørende, skikket til at overliste med falske Beregninger el. Slutninger; o. — παραλογιστός, 3, som er skuffet el. fort bag Lyset ved falske Beregninger og Slutninger.

παράλογος, 2, *adv.* -λόγως, (λόγος) egentl. som er udenfor el. imod Regningen; sædv. som er imod vor Forestilling el. Forventning, uventet, uformodet; *b)* over Beregningen, som Tillæg til det Sædvanlige, *Xen.*; *c)* uden fornuftig Grund, ugrundet; — 2) som *subst.*, ὁ παράλογος, o. τὸ παράλογον, det Uberegnede, Uventede, Uformodede, *Thuc.* — παράλοιπος, 2, som λοιπός, øvrig. — παραλοξαίνω, (λοξός) gjør skiev.

πάραλος, 2, (ἅλς) boende, liggende ved Havet; alm. som har med Havet at gjøre; — 2) ἡ πάραλος, *sc.* ναῦς s. τριήρης, h. Athenien. et hurtigseilende Skib til offentlig Tieneste; — 3) οἱ πάραλοι, *a)* Mandskabet paa Skibet πάραλος; ogs. οἱ παραλῖται; *b)* Indvaanerne paa Kysten Παραλία i Attika, *Herod.* 1, 59. — παρ-ἀλουργής, 2, o. παραλουργός, 2, bes. *fem.* -λουργίς, ίδος, som paa begge Sider har en Kant el. Søm af ægte Purpur; 2) h. Perserne ere οἱ παραλουργεῖς Borgere af anden Klasse, som bære purpurbræmmede Klæder, derimod φοινικιοταί, af heel Purpur.

παραλοῦται, ῶν, οἱ, som bade sig sammen el. med hinanden; af — παραλούω, *irr.*, sædv. *in med.*, παραλούομαι, *ctr.* παραλοῦμαι, *inf.* παραλοῦσθαι, at bade sig sammen. — παρα-λοφία, ἡ, den bøiede Deel af Halsen, bes. hos Hesten. — παρα-λυγίζω, bøier om, fordreier. — παραλυπέω, bedrøver, krænker. — παράλυπρος, 2, (λυπρός) noget sørgelig; om Jordbunden, noget mager, temmelig ufrugtbar. — *παράλυσις, ἡ, Opløsning, Opbrækning paa el. fra Siden; bes. hemmelig og utilladelig Brækning, *ex.* af et Segl; 2) Afkræftelse, Lammelse i den ene Side af Legemet; — παραλυτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, tilbøielig til at opløse paa el. fra Siden, bes. til hemmeligen at brække noget; 2) som gjør lam el. er lam i den ene Side; paralytisk; o. — παράλυτος, 2, løst, opløst, opbrækket paa el. fra Siden; 2) rørt af Slag el. lam i den ene Side; alm. afkræftet, udmattet; — (af παραλύω).

παρα-λυτρόω, frigiver derhos for Løsepenge; *in med.*, gjør fri, befrier derhos ved Løsepenge. — παρα-λύω, *f.* ύσω, løser op, gjør løs paa el. fra Siden; bes. løser op, aabner, brækker, borttager hemmeligen, *ex.* Seglet af et Brev; *in med.*, borttager, aftager, πηδάλιον, *Xen.*; *b)* løser, loslader derhos, dertil, desuden; *c)* løser af, afsætter, entlediger, τινὰ τῆς στρατηγίης, nogen fra en Feltherrepost, *Herod.*; *in med.*, bliver uvirksom, lever i Uvirksomhed, *id.* 5, 75. — παράλωμα, τό, (λῶμα) Randen el. Kanten paa en Søm.

παρ-αμαρτάνω, *irr.*, *f.* τήσω, forfeiler; feiler. — παρα-μαρτυρία, ἡ, i d. attiske Retssprog = παραγραφή. — παραμασήτης, o. παραμασύντης, ου, ὁ, Medspiser; Snyltegiest, som παράσιτος. — παραμαχαιρίδιον, τό,

(μάχαιρα) liden Dolk til at bære ved Siden. — παρ-αμβλύνω, [ῡ] er el. bliver noget slov. — παρα-μεθίημι, f. -μεθήσω, efterlader noget; 2) lader gaae forbi. — παρ-αμείβω, f. ψω, omverxlet, forandrer, bes. med Hensyn paa Stedet; bringer andenstedshen; sædv. in med., a) gaaer, drager forbi nogen, τινά, Od., el. forbi et Sted, πόλιν, Xen.; ἔνθεα πόλλα παραμειψάμενος, Herod.; c) kommer foran, iler forbi, δελφῖνα, Pind.; b) giver en anden Retning, fører af fra Veien; d) om Tiden, at forløbe, Hes.

παρ-αμελέω, efterlader, er uagtsom paa noget, τινός, Herod. — παρα-μέμβλωκα, ας, ε, poët. παρμέμβλ., pf. til παραμολεῖν, gaaer hos, ved Siden af nogen, bes. for at beskytte ham; df. beskytter Il. — παραμέμνημαι, pf. til παραμιμνήσκομαι. — παρα-μένω, irr., poët. παρμ., f. -μενῶ, bliver, holder ud hos nogen, τινί, Il., ogs. absol., holder ud; om Viin, o. dl., at holde sig, at blive uforandret, oppon. τρέπεσθαι. — παράμεσος, 2, (μέσος) ved Siden af den mellemste, nærmest Midten; 2) bes. fem., ἡ παραμέση sc. χορδή, den næst mellemste Stræng, af fem Strænge den anden.

παρα-μετρέω, f. ήσω, maaler, afmaaler med, efter, ved Siden af noget; sammenligner, giver samme Udtrækning; 2) maaler med samme Maal; df. giengielder; -3) παραμ. sc. ὁδόν, maaler, tilbagelægger en Vei; og c. acc. drager forbi noget, poët.; -4) maaler falsk; df. — παραμέτρησις, ἡ, Afmaalen efter noget; Sammenligning; Giengieldelse. — παραμεύω, dor. = παραμείβω; in med., παραμεύεσθαί τινος μορφῇ, at overgaae nogen i Skiønhed, Pind.

παραμηκής, 2, adv. -κῶς, jon. -κέως, (μῆκος) noget lang, langagtig, oblongus; 2) strækkende sig langs med noget. — παρα-μηκύνω, [ῡ] gior lang el langagtig; 2) gior det længe, nøler, dvæler. — παραμήρια, τά, (μηρός) den indre Side af Hofterne; df. — παραμηριαῖος, 3, o. παραμηρίδιος, 2, som er paa Siderne, bes. paa de indre Sider af Hofterne, hørende dertil; τὰ παραμηρίδια, Hoftebedækning. — παρα-μίγνυμι, -γνύω, irr., f. -μίξω, blander deri, dertil, dermed. — παράμικρόν, adv., f. παρὰ μικρόν, paa lidet nær, hartad, næsten, med liden Forskiel; oppon. παραπολύ. — παρ-αμιλλάομαι, kappes med og overgaaer; af — παράμιλλος, 2, (ἅμιλλα) som kappes med nogen.

παραμιμνήσκομαι, (μιμνήσκω, irr.) mindes, omtaler derhos el. leilighedsviis; τῶν ἐγὼ οὐ παραμέμνημαι, hvorom jeg ikke har talt, Herod.; 2) erindrer mig derhos el. i Anledning af noget, τινός. — παρα-μίμνω, poët. f. παραμένω, Od. — παρα-μῐνῠθέω, bliver mindre el. for liden. — παραμῐνύθω, formindsker, forringer. — παραμίξ, adv., (παραμίγνυμι) blandet. — παραμιξολυδιάζω, (μιξολύδιος) indblander den halvlydiske Toneart i Spillet paa en Lyra med flere end syv Strænge. — παρα-μίσγω, = παραμίγνυμι, alene in præs. o. impf. — παρα-μνάομαι, jon. f. παραμιμνήσκομαι. — παρα-μολεῖν, inf. aor. 2, indic. παρέμολον, til παραβλώσκω, gaaer derhos; kommer dertil; jf. pf. παραμέμβλωκα.

παραμονή, ἡ, Vedbliven, Udholden; Udholdenhed, Standhaftighed; Varighed; o. — παραμόνιμος, o. παράμονος, 2, poët. παρμον., blivende, vedholdende, varig; udholdende; standhaftig, tro; ἀνδράποδον εὔνουν καὶ παραμόνιμον, Xen.; (af παραμένω). — παράμουσος, 2, (Μοῦσα) imod Muserne el. Sangen; som stemmer ilde med noget, τινί, Eur. — παρ-αμπέχω, irr., f. παραμφέξω, pf. παραμπέσχηκα, tilhyller med et Gevand for at skiule; transl., besmykker en Svaghed; df. sædv. in med., foregiver, bruger som Paaskud, prætexo, c. acc. — παραμπυκίζω, omgiver, omvinder med — παραμπύκιον, τό, (ἄμπυξ) Hovedbind, Pandebind, Haarbind.

†παραμῡθέομαι, (μῦθος) tiltaler mildt, venligen, trøstende, τινί, nogen, Il.; b) παραμυθεῖσθαί τινα, at opmuntre, trøste, berolige nogen; παραμυθεῖταί ἔτι με Παλαμήδης (ved sit Exempel) Xen.; c) παραμυθεῖσθαί τι, at lindre en Lidelse, at erstatte en Skade; df. — παραμυθητής, οῦ, ὁ, som tiltaler, opmuntrer, trøster; — παραμυθητικός, 3, adv. -κῶς, hørende til at opmuntre el. trøste; opmuntrende, trøstende, trøstelig; — παραμῡθία, ἡ, Tiltale; Opmuntring, Formaning; ogs. Overtalelse ved Grunde, Plato; b) Trøst; Lindring, Lettelse; c) Undskyldning; — παραμυθικός, 3, sild. Form f. παραμυθητικός; o. — παραμύθιον, τό, = παραμυθία; transl., παραμύθια πλησμόνης, hvad der ligesom tiltaler Mættelsen, d. e. paa ny pirrer Madlysten, Plato. — παρα-μῡκάομαι, brøler derhos, derved, Æsch. — παρ-αμύσσω, f. ξω, ridser, kradser derpaa el. noget lidt. — παρα-μύω, er halvlukket, halvaaben.

παρ-αναβαίνω, irr., f. -βήσομαι, stiger op derhos el. med nogen. — παρ-αναγιγνώσκω, sild. -γῑνώσκω,

irr., f. -γνώσομαι, læser op, foredrager derhos, dertil, bes. i Retten; b) læser efter og sammenligner, confererer; c) forelæser; – 2) læser falsk el. urigtigen. — παρ-αναγκάζω, f. άσω, fremtvinger, τί; nøder med Tvang, τινά; betvinger. — παρανάγνωσις, ἡ, (παραναγιγνώσκω) Læsen, Læsning derhos; Forelæsen; Sammenligning, Conferering. — παραναδύομαι, (δύω, irr.) dukker op, kommer frem el. ud derhos, derved, ved Siden. — παρα-ναιετάω, boer derhos, derved, c. acc., Soph.—παραναίω, irr., lader boe, bosætter derhos, derved; in med., boer derhos, derved.

παρ-ανακλίνω, lader ligge el. leire sig derhos. — παρ-αναλίσκω, sield. παρ-αναλόω, f. -λώσω, sætter til, anvender uden Nytte; παραναλώσετε πάντα, ὅσα ἂν δαπανήσητε, de Bekostninger, I maatte giøre, ere spildte, Dem.; df. — παρανάλωμα, τό, det uden Nytte Anvendte, Forbrugte, Opoffrede.—παραναπαύομαι, (παύω) hviler ud, sover derhos, derved. — παρ-ανατέλλω, viser mig, gaaer op derhos, derved.— παρα-νάω. præs. inus., danner Tempora til παραναίω. — παρανδρόομαι, (ἀνδρόω) παρανδρούμεναι παρθένοι, giftefærdige Jomfruer. — παρανείσσομαι, ogs. -νείσομαι, sield. Form f. παρανίσσομαι.

παρα-νέμω, græsser (Hiorden) derhos, derved. — παρα-νέομαι, irr., gaaer, drager, kommer derforbi, derover. — παρανευρίζεσθαι, (νεῦρον) om Tarmestrænge, at være flossede el. ujevne, at tone skurrende (σαθρόν). — παρ-ανέχω, irr., hæver op, holder i Veiret derhos, derved; 2) intr., hæver mig, kommer op, rager frem derhos, derved. — παρανέω, f. -νεύσομαι, o. -νευσοῦμαι, svømmer over derhos, derforbi. — παρανέω, f. νήσω, oftere jon. παρανήω, -νηέω, o. -νηνέω, ophober derhos, derved, derpaa; σῖτον παρενήνεον ἐν κανέοισιν, Od. — παρανηνέω, see frgd. — παρα-νήτη, ἡ, sc. χορδή, den næstsidste Stræng. — παρανήχομαι, f. ξομαι, (νήχω) svømmer derover og forbi; svømmer derom, derhos.—παρ-ανθέω, blomstrer derhos, derved; om Planter, at blomstre lidt efter lidt, at faae nye Blomster; 2) som παρακμάζω, afblomstrer. — παρα-νικάω, beseirer, overgaaer. — παρα-νίσσομαι, = παρανέομαι, gaaer derforbi, c. acc. — παρανίσχω, = παρανέχω, transit., hæver op derhos.

παρα-νοέω, forstaaer urigtigen, misforstaaer; 2) som παραφρονέω, er fra Forstanden, er afsindig; df. — παράνοια, ἡ, Uforstandighed, Naragtighed, Afsindighed. — παρ-ανοίγνυμι, o. -οίγω, f. -οίξω, aabner lidt efter lidt; aabner fra Siden el. lidt. — παρανομέω, (παράνομος) handler lovstridigen, εἴς τινα, imod nogen; 2) behandler lovstridigen, uretfærdigen, grusomt, mishandler nogen, τινά; pass. παρανομεῖσθαι, at blive mishandlet, Dem.; -att. bruges ogs. παρηνόμουν, παρηνόμησα, som af παρά o. ἀνομέω; df. — παρανόμημα, 2, lovstridig Handling, Mishandling; Handling, som strider imod god Orden, imod Skik og Brug; — παρανόμησις, ἡ, at foretage en lovstridig Handling; o. — παρανομία, ἡ, Lovstridighed; Tænke- og Handlemaade, som strider imod god Orden og Anstændighed, imod Skik og Brug; παρανομία εἰς τὴν δίαιταν, udsvævende Levemaade, Thuc.

παράνομος, 2, (νόμος) lovstridig, uret; voldsom, forbryderisk; imod god Skik og Orden; b) i det attiske Retssprog, παρανόμων γράφεσθαί τινα, at anklage nogen for at have foreslaaet en Lov, som strider imod de ældre bestaaende Love; – adv. παρανόμως, paa en lovstridig, utilladelig, voldsom Maade. — πάραντα, adv. af παράντης, 2, (ἄντα) paa Siden, til Side, Il. 23, 116, see u. ἄναντα.— παραντέλλω, poët. f. παρανατέλλω. — παράντης, 2, see u. πάραντα, inc.— παρα-νυκτερεύω, giennemvaager Natten, holder Vagt derhos, derved. — παρανύμφιος, ὁ, Brudgommens Ven, der sidder hos ham paa Vognen og afhenter Bruden (i første Ægteskab); o. — παράνυμφος, ἡ, Brudepige, som fører Bruden til Brudgommen; (af νύμφη). — παρα-νύσσω, att. -νύττω, f. ξω, støder, stikker derhos, derved; transl., krænker, driller, foruroliger hemmeligen el. leilighedsviis.

παράξενος, 2, (ξένος) falsk, forstilt Giesteven; transl., a) falsk, uægte; b) alm. fremmed, usædvanlig. — παραξέω, f. έσω, skraber, beskærer paa Siden; streifer ind paa, griber paa i Forbigaaende, som παρατρίβω; 2) παραξέειν τινί, at holde sig nær til nogen, at danne sig efter, at efterligne nogen. — παράξηρος, 2, (ξηρός) noget tør. — παραξιφίδιον, τό, o. παραξιφίς, ίδος, ἡ, (ξίφος) Dolk el. Kniv, som bæres ved Siden af Sværdet. — παραξόνιος, 2, (ἄξων) som er ved el. paa Vognaxelen; τὸ παραξόνιον, Pind i Vognaxelen, hvorved Hiulet holdes fast, Lundstikke; σχινδαλμῶν παραξόνια, Ar. Ran. 819, forklares ved rotatio, Svingning med σχινδαλμοί; df. — παραξονίτης, ου, ὁ, = παραξόνιον; o. — παραξονῖτις, ιδος, ἡ, Hiulnave.

παρα-ξῠράω, *jon.* -*ξυρέω*, *f.* *ήσω*, klipper el. beklipper derhos, derved. — *παράξυσμα*, *τό*, Affald, Spaaner, hvad der gaaer bort ved Tilskæren, Hovlen, o. dl.; 2) det Udskaarne, der paasættes til Prydelse, som *παρακόλλημα*; o. — *παράξυστον*, *τό*, et Murerværktøi, som *ὑπαγωγεύς*, Muurskee; jf. *ξυστόν*; af — *παρα-ξύω*, *f.* *ύσω*, afskraber, afgnider, glatter derhos el. paa Siden; stryger af derhos; ogs. *transl.*, stryger derindpaa, grændser nær dertil. — *παραόρνυμι*, *poët.* f. *παρόρνυμι*, vækker, opmuntrer derhos.

παράπᾰγος, *ό*, *poët.* *παρπαγ.*, (*παραπήγνυμι*) den øvre Dørslaa. — *παραπαιδαγωγέω*, anfører, opdrager, underviser derhos el. tillige; 2) anfører og opdrager umærkeligen, lidt efter lidt, leilighedsviis; bes. retter lidt efter lidt det Fordærvede, forbedrer umærkeligen, er behielpelig dertil; fraraader. — *παραπαίζω*, *f.* *ξομαι*, o. *ξοῦμαι*, skiemter, spotter i Forbigaaende. — *παραπαιόντως*, *adv. part.* af *παραπαίω* Bem. 2, paa en naragtig, forstyrret Maade. — *παράπαισμα*, *τό*, Naragtighed, forstyrret Adfærd; o. — *παράπαιστος*, 2, naragtig; forstyrret; af — *παραπαίω*, *irr.*, *f.* -*παιήσω*, falder, glider, skrider ud, *excido*, som *παραπίπτω*, egentl. om Ploven, at komme ud af Furen, *delirare*; *transl.*, *παραπαίειν τῆς ἀληθείας*, at forfeile Sandheden; *παραπαίειν*, m. o. u. *φρενῶν*, at komme fra Forstanden, at være el. blive forstyrret, forrykt, naragtig.

παρα-πάλλω, kaster, svinger derhen, dertil, derved. — *παράπᾱν*, *adv.*, f. *παρὰ πᾶν*, overhovedet, aldeles. — *παρ-απαντάω*, *f.* *ήσω*, kommer imode, *inc.* — *παρα-πάσσω*, *f.* -*πάσω*, paastroer, besprænger derhos. — *παραπάσσω*, *jon.* f. *παραφάσσω*. — *παρ-ἀπᾰτάω*, *f.* *ήσω*, forleder, forforer, bedrager. — *παρ-απαφίσκω*, *irr.*, *f.* *παραπαφήσω*, *aor.* *παρήπαφον*, *poët.* f. *παραπατάω*; *παρήπαφεν* (*τὸν Δία*, *ὥστε αὐτὸν*) *εὐνηθῆναι* (*παρ' αὐτῇ*), *Heyn.*, har listigen forført, overtalt, *Il.* 14, 360; jf. *ἠπ*. — *παρα-πείθω*, *f.* -*πείσω*, bringer ved Overtalelse paa en anden Mening; vinder ved Overtalelse; beroliger, *ἀδελφειοῦ φρένας*, *Il.* 13, 788; bes. overtaler listigen, med trædske Ord, *τινά*, nogen; h. *Hom.* ogs. *in aor. redupl. conj.*, *μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθῃσι* — *μάχεσθαι*, *Od.* 22, 213, o. *in partic.*, *παραιπεπιθοῦσα*, *παρπεπιθών*, *παρπεπιθόντες*.

παραπειράομαι, (*πειράω*) giør et ler Forsøg. — *παραπειστικός*, 3, (*παραπείθω*) hørende, skikket, listig til at overtale, besnakke, berolige. — *παραπελεκάω*, behugger paa Siden med en Øre. — *παρα-πέμπω*, *f.* *ψω*, sender, lader gaae forbi; fører (uskadt) igiennem en Fare, *Od.* 12, 72; ogs. ledsager, giver Følge derforbi; *b)* *transl.*, lader gaae upaaagtet; ringeagter, forsmaaer, *transmitto*; *c)* *in med.*, sender fra mig; — 2) sender derhos; derhen, dertil, bes. til Hielp, *Xen.*; *παραπέμπειν τὸν σῖτον ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου*, at hente, at lade komme, *Dem.*

παραπεπλεγμένως, *adv. part.* til *παραπλέκω*, indflettet, i Forbindelse, tilsammen. — *παρα-περιπατέω*, gaaer, vanker, spadserer om derhos, derved. — *παραπέταλος*, 2, (*πέταλον*) belagt med Blade, pletteret. — *παρα-πέταμαι*, *jon.* f. *παραπέτομαι*. — *παρα-πετάννυμι*, o. -*πεταννύω*, *irr.*, *f.* -*πετάσω*, breder ud derhos, derved, derfor; hænger derfor, tildækker med et Forhæng, o. dl. — *παραπετάομαι*, *jon.* f. *παραπέτομαι*. — *παραπέτασμα*, *τό*, (*παραπετάννυμι*) Forhæng, Dække; *transl.*, Udflugt, Paaskud, *Dem.* 1107. — *παρα-πέτομαι*, *irr.*, *f.* -*πετήσομαι*, o. -*πτήσομαι*, flyver derhos, derhen, derforbi.

παράπηγμα, *τό*, det derhos Befæstede, Opslaaede, Ophængte; bes. en opslaaen Tavle med Love, Forskrifter, Jagttagelser over Himmellegemernes Gang, Tidsregningen, historiske Begivenheder, o. dl.; en Kalender; 2) *transl.*, Forskrift, Regel; af — *παρα-πήγνυμι*, o. -*πηγνύω*, *irr.*, *f.* -*πήξω*, befæster, slaaer el. hænger op derhos, derved, slaaer fast derhos, *ex.* en Pæl; *in med.*, optegner og fremstiller i en Kalender. — *παραπηδάω*, *f.* *ήσω*, springer derforbi, derover; ogs. *transl.*, overskrider, overtræder, *τοὺς νόμους*, *Æschin.* — *παραπηλωτός*, 3, (*πηλόω*) tilsmurt med Skarn, Dynd, Leer.

παραπήχιον, *τό*, den lille Knokkel ved Albuen; jf. *προπήχιον*; o. — *παράπηχυς*, *υ*, *gen.* *εος*, ved Albuen; *τὸ παράπηχυ*, en vid Fruentimmerdragt med Purpurkant, som *παρυφές*; (af *πῆχυς*). — *παρα-πιέζω*, trykker fra Siden; giver et falsk Tryk; nedtrykker, græmmer; df. — *παραπιεσμός*, *ό*, Tryk fra Siden. — *παρα-πικραίνω*, forbittrer; df. — *παραπικρασμός*, *ό*, Forbittrelse, LXX. — *παρα-τίμπρημι*, *irr.*, *f.* *παραπρήσω*, antænder derhos el. paa Siden. — *παρα-πίπτω*, *irr.*, *f.* -*πεσοῦμαι*, falder derhos, falder af til Siden; *b)* *transl.*, forfeiler, *τῆς ἀληθείας*, Sandheden, jf. *παραπαίω*; alm. feiler, forvilder mig; 2) at forekomme, indtræffe, at tildrage sig; *ὁ παραπε-*

σῶν, ligesom ὁ παρατυχών, som man først træffer paa, den første den bedste; παραπεπτωκότα καιρὸν ἀφεῖναι, at forsømme den (uventet) indtrufne Leilighed, *Dem.*; *b)* at fremkomme, at frembryde derhos. — παραπιστεύω, = πιστεύω, *inc.*

παραπλᾰγιάζω, gior skraa paa Siden; ds. — παραπλαγιασμός, ὁ, et slags Fægterkneb; af — παραπλάγιος, 2, (πλάγιος) skraa paa Siden. — παραπλάζω, *irr.*, *f.* -πλάγξω, leder af, fører vild, forslaaer fra den rette Vei el. fra Maalet, *c. gen.*, *Od.*; *pass.*, ὀϊστὸς παρεπλάγχθη, forfeilede Maalet, *Il.*; *b) transl.*, forvirrer, vildleder, forfører; bringer fra Forstanden, gior affindig; παρέπλαγξεν δὲ νόημα, *Od.* 20, 346; h. *Nic.* ogs. *act.* m. *intr.* Bem., er forvirret. — παρα-πλᾰνάω, = frgd. — παράπλαομα, τό, det dertil Klæbede; bes. farvet Vox, *ceræ miniatæ*, *Cic.*, som man klæbede paa Randen ved Steder, som man vilde bemærke sig; o. — παραπλασμός, ὁ, Vox, hvormed man tilstoppede Hullerne paa Fløiten; 2) Omdannelse; af — παρα-πλάσσω, *irr.*, *f.* -πλάσω, omdanner, giver en anden, bes. slettere Form; ds. — παράπλαστος, 2, omdannet; eftergiort, nægte.

παράπλεγμα, τό, (παραπλέκω) det derved, dertil Flettede. — παράπλειος, 2, (πλεῖος) næsten fuld, *inc.* — παραπλέκω, *f.* ξω, fletter dertil, deri, bes. Lokker af fremmed Haar. — παραπλευρίδια, τά, Sidebedækning til Stridsheste, *Xen.*; *neutr.* af — παραπλευρίδιος, 3, = flgd. — παράπλευρος, 2, (πλευρά) ved, paa Siderne el. Ribbenene; ds. — παραπλευρόω, forsyner, bedækker paa Siderne med noget, τινί. — παρα-πλέω, *irr.*, seiler derved, derhos, derforbi; 2) seiler derhen, lander; παραπλεῖν ἔξεστι, ὅπου μηδεὶς ᾖ πολέμιος, *Xen.*; 3) seiler bort; ἐκεῖθεν οὐκέτι ἤθελε παραπλεῖν, *id.*; 4) ὁ παραπλέων, Handelsbetient, som følger med Varerne paa Skibet, *Plut.*

παραπληγία, ἡ, *jon.* f. παραπληξία. — παραπληγικός, 3, *jon.* f. παραπληκτικός. — παρα-πλήθω, er fuld el. opfyldt paa Siden; 2) er næsten fuld. — παραπληκτικός, 3, *adv.* -κῶς, rørt af Slag paa en Deel af Legemet; — παράπληκτος, 2, forrykt, affindig; — παραπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, som slaaes fra Siden el. i en skraa Retning; ἤν που ἐφεύρω Ἠϊόνας τε παραπλῆγας, *Od.* 5, 418, som skraane mildt imod Havet, som Havet slaaer imod i en skraa Retning, ἐκ πλαγίων πλησσομένας κύμασι, *Eust.*, *oppon.* προβλῆτες ἀκταί; 2) *transl.*, = παράπληκτος, affindig; o. — παραπληξία, ἡ, Lamhed i en Deel af Legemet formedelst Slagflod; 2) Forstandsforvirring, Affindighed; (af παραπλήσσω).

παρα-πληρόω, opfylder derhos, derover; bes. fylder med unyttige, overflødige Ting; ds. — παραπλήρωμα, τό, hvad der tiener til Udfyldning; Bitinq, Fyldekalk, Ballast, o. dl.; παραπλ. ὀνόματος, Ord, som alene udfylde Talen el. give den Rundinq, *complementa numerorum*, *Cic.*; ds. — παραπληρωματικός, 3, tienende til Udfyldning. — παραπλήρωσις, ἡ, (παραπληρόω) Udfylden med Biting. — παρα-πλησιάζω, er i Nærheden, er Nabo; af — παραπλήσιος, 2, ogs. 3, (πλησίος) som kommer nær til, som næsten ligner noget, τινί; παραπλήσιά τε ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοί, de havde selv lidt og tilføiet Fienden hartad lige meget Ondt, *Thuc.* 7, 71; *adv.* παραπλησίως, næsten saaledes el. ligedan, ogs. παραπλήσιον; παραπλησίως ἀγωνίζεσθαι, *æquo Marte*, *Herod.*

παρα-πλήσσω, *att.* -ττω, *irr.*, *f.* ξω, slaaer derhos, slaaer paa Siden; *b)* slaaer feil; 2) *in pass.*, at blive rørt af Slag paa en Deel af Legemet el. i den ene Side; *b) transl.*, at være el. blive bedrøvet, affindig. — παραπλόκαμος, 2, (πλόκαμος) med Lokker paa Siden. — παραπλοκή, ἡ, (παραπλέκω) Fletten dertil, derpaa; Indfletning, Indblandning. — παραπλόμενος, 3, *ep.* forkortet f. παραπελόμενος, af *inus.* παραπέλομαι, kommende dertil. — παράπλοος, ὁ, *ctr.* -πλους, Forbiseiling, Seilen langs med en Kyst; 2) Sted, hvor man seiler forbi, Overfart; ἐν παράπλῳ κεῖσθαι, *Thuc.*; 3) den forbiseilede Kyst; o. — παράπλοος, 2, *ctr.* -πλους, seilende derhos, derved; (af παραπλέω). — παραπλώω, *jon.* f. παραπλέω; παρέπλω, *Od.* 12, 69, *ep.* 3 *sing. aor. syncop.* — παρα-πνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσω, inddrager el. udlader Luften igiennem en Biaabning; 2) lugter derhos af noget, τινός; ds. — παραπνοή, ἡ, Aanden, Luften derhos el. igiennem en Aabning paa Siden.

παράποδας, *adv.*, f. παρὰ πόδας, i Hælene, i Sporet, strax; 2) for Fødderne, i Nærheden; — παραποδίζω, *f.* ίσω, *att.* ιῶ, hilder, indvikler Fødderne; alm. hindrer, forvikler; ogs. vildleder, skuffer; ds. — παραποδισμός, ὁ, Forvikling, Hindring; o. — παραπόδιος, 2, *poët.* παρπόδ., liggende for Fødderne, d. e. nærværende. — παραποδύομαι, (δύω, *irr.*) afklæder mig derhos, derimod, bes. til Kamp imod nogen; ds. ruster mig imod nogen. — παραποιέω, gior noget derefter, efterligner; bes. efterpræger

Penge, d. e. mønter falske Penge; ogs. forfalsker, forvansker, giør noget slet el. urigtigen; df. — παραπόνημα, τό, det Eftergiorte, Forfalskede, *inc.*; o. — παραπόνησις, ἡ, Eftergioren, Forfalsken.

παρ-ἀπολαύω, nyder noget derhos, har derhos el. leilighedsviis Nytte el. Skade af noget, *τινός*. — παρ-ἀπόλλυμι, *irr.*, *f.* παραπολέσω, *att.* -λῶ, fordærver, ødelægger, ombringer derhos el. tilfældigen; *in med.*, gaaer til Grunde, omkommer derhos el. tilfældigen. — παραπολύ, *adv.* f. παρὰ πολύ, langt fra, med stor Forskiel; *oppon.* παραμικρόν. — παραπομπή, ἡ, Ledsagelse, Lede, Convoi, o. dl.; 2) Skaffen tilstede, Tilbringen; 3) det Tilførte, Leverance, Transport; — παραπόμπιμος, 2, ledsagende, givende Lede; o. — παράπομπος, 2, som ledsager, Følgesvend, Medreisende; 2) som skaffer tilstede, som tilfører, transporterer; (af παραπέμπω). — παραπόντιος, 2, (πόντος) liggende ved Havet. — παρα-πορεύομαι, gaaer derhos; gaaer forbi el. forover. — παραπόρφυρος, 2, (πορφύρα) af el. med Purpur paa Siden. — παραποτάμιος, 3, (ποταμός) liggende, boende ved en Flod.

παρα-πράσσω, *att.* -πράττω, *f.* ξω, giver mig af med Biting, *Herod.*; 2) giør noget med, hielper dertil, *Soph.*; 3) handler imod Ret, Befaling, o. dl., bes. fordrer Penge med Uret. — παραπρεσβεία, ἡ, en Gesandts Overskridelse af den ham givne Instrux; o. — παραπρεσβευτής, οῦ, ὁ, Gesandt, som handler imod sin Instrux el. paa anden Maade uredeligen; af — παρα-πρεσβεύω, ogs. παραπρεσβεύομαι, forretter et Gesandtskab imod Instruxen, paa en troløs, uredelig, uhensigtsmæssig Maade. — παράπρισμα, τό, hvad der falder af ved Savning, Savspaan; af — παρα-πρίω, saver af paa Siden el. noget lidet. — παραπροθεσμέω, (προθέσμιος) forsømmer den bestemte Tid el. Termin; — denne Forsømmelse, παραπροθεσμία, ἡ. — παρα-προνοέω, overlægger i Forveien.

παρα-προσδέχομαι, antager el. tilader uforsigtigen. — παρα-προσποιέομαι, forstiller mig, lader som om noget ikke er, *dissimulo*; df. — παραπροσποίησις, ἡ, Forstillelse, *dissimulatio*. — παράπταισμα, τό, Forfeilen, Forvildelse; af — παρα-πταίω, egentl. støder feil el. forbi noget, *τινός*; *transl.*, feiler, farer vild; παραπταίειν τῆς ἀληθείας, at forfeile Sandheden, *Polyb.* — παρα-πτύω, [ῠ], *f.* -πτύσω, [ῡ], ἀφρόν, spruder Skum ud af begge Sider paa Munden. — παρ-ἅπτω, *f.* ψω, hefter, fæster, knytter, binder dertil, derved, holder fast derpaa; παραπτομένα χερσὶ πλάτα, som holdes fast i Hænderne, *Soph.*; *in med.*, rører derved, berører paa Siden; vedrører feilagtigen el. tilfældigen.

παράπτωμα, τό, at falde derhos, Fald; 2) Forseelse, Forvildelse; o. — παράπτωσις, ἡ, Falden derhos; Udskeien fra den rette el. lige Vei, m. o. u. διώγματος, ved at sætte efter Fienden, *Polyb.*; παράπτωσις τοῦ καθήκοντος, at forfeile sin Pligt; alm. Vildfarelse, Feiltrin; *b)* παράπτωσις τοῦ τόπου, et Steds Beliggenhed udenfor Veien; (af παραπίπτω). — παραπύθια, τά, komisk formet efter παρίσθμια, Sygdom, som hindrer fra at feire i de pythiske Lege, *Πύθια*. — παραπύλη, ἡ, o. παραπυλίς, ίδος, ἡ, en Biport; *dim.* παραπύλιον, τό. — παράπυξος, 2, (πύξος) med Buxbom paa Siderne. — παρα-πωμάζω, bedækker med et Laag.

παραραθυμέω, παραραίνω, παράραμμα, τό, παραρέγχω, see u. παραῤῥ... — παρᾱρέω, (πάραρος) er forstyrret, afsindig. — παρᾰρέω, *f.* -ρεύσομαι, see u. παραῤῥέω. — παραρητός, 3, see u. παραῤῥητός. — παραρθρέω, ogs. παραρθρόω, (ἄρθρον) forvrider et Lem; df. — παράρθρησις, ἡ, et Lems Forvridning. — παραρθρόω, = παραρθρέω. — παραριγόω, see u. παραῤῥιγόω. — παρ-ἀριθμέω, tæller derhos, dertil, desforuden; 2) tæller urigtigen, bedrager ved en falsk Beregning, *c. acc.* — παραρίπτω, o. -ριπτέω, see u. παραῤῥίπτω.

πάραρμα, τό, (ἄρω) det Tilføiede, bes. Klædelist. — πάρᾱρος, 2, *jon.* πάρηρος, som παρήορος, forstyrret, vanvittig, *Theocr.*; (rimel. bedre af ἀείρω end af ἄρω). — παρ-ἁρπάζω, *irr.*, *f.* άσω, o. άξω, tager bort fra Siden. — παραῤῥαθυμέω, er forsømmelig, efterladen derved; forsømmer noget, *τινός*. — παραῤ-ῤαίνω, besprænger, væder paa Siden. — παράῤῥαμμα, τό, det Paasyede, Som, Kant, Bremme; af — παραῤ-ῤάπτω, *f.* ψω, syer derpaa, dertil, *Herod.* — παραῤ-ῤέγχω, snorker derover, derved. — παράῤῥειθρος, 2, (ῥεῖθρον) skulde hede, flydende forbi; men *Soph. Antig.* 704, læses nu, παρὰ ῥείθροισι. — παραῤ-ῤέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσομαι; flyder, rinder derhos, derved, derforbi; *transl.*, falder bort, gaaer tabt; falder hen, forsvinder; παραῤῥ. τῶν φρενῶν, kommer el. gaaer fra Forstanden; jf. ἐκπλέω.

παραῤ-ῤήγνυμι, *irr.*, *f.* -ῥήξω, sønderriver, løsriver, sprænger i Stykker;

2) *intr.* o. *in pass.*, bryder løs derved, derimod; *παραῤῥηγνύμενος δι' ὀργήν*, brydende ud i Harme, *Plut.*; df. — *παράῤῥηξις, ἡ*, Sønderriven, Løsriven; 2) *intr.*, Løsbryden, Udbrud, som foranlediges ved noget. — *παράῤῥησις, ἡ*, (*ῥῆσις*) forfeilet Udtryk el. Tanke. — *παραῤῥητός*, 3, (*ῥηθῆναι, ἐρεῖν*) der lader sig tiltale, berolige, bevæge, *ἐπέεσσιν*, med Ord, *Il.* 9, 522; 2) som tales til nogen; *παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι*, at følge en Formaning, et Raad, *Il.* 13, 726; 3) anraabt, tilbedet, *eccl.* — *παραῤ-ῥιγόω*, fryser derhos, derved, *c. dat.* — *παραῤ-ῥίπτω*, *irr.*, o. *-ῥιπτέω*, henkaster derhos, derfor; 2) vover, sætter paa Spil, (hvorved man supplerer *κίνδυνον*) *Soph.*; jf. *ἀναῤῥίπτω*. — *παραῤ-ῥοιζέω*, suser, bruser derforbi, derhenover.

παραῤῥυέω, *inus.*, former nogle Tempora til *παραῤῥέω*. — *παράῤῥυθμος*, 2, (*ῥυθμός*) udenfor, imod Takten el. den oratoriske Numerus; 2) efter Takten, *Orph.*, *inc.* — *παράῤῥυμα, τό*, hvad der trækkes el. hænges for, anbringes paa Siden til Beskyttelse; - *παραῤῥύματα*, h. *Xen.* paa Skibe, forklares ved Dækkener af Læder el. Haar, ellers *δέῤῥεις, παραβλήματα, παραρτήματα*, *cilicia, storeæ, plutei*; - *παράῤῥυμα ποδός* h. *Soph.*, Sidelæder til Fodens Bedækning; af — *παραῤ-ῥύομαι*, trækker for paa Siden bes. for at beskytte el. bedække. — *παραῤ-ῥυπόω*, tilsmudser, tilsmører paa Siden; ogs. betegner med *παράπλασμα*. — *παράῤῥυσις, ἡ*, (*παραῤῥύομαι*) h. *Æsch.* ere *παραῤῥύσεις νεώς*, = *παραῤῥύματα*. — *παραῤῥύω*, *inus.*, former nogle Tempora til *παραῤῥέω*.

παρ-αρτάω, *jon.* *παραρτέω*, *f.* *ήσω*, hænger op derved, derhos, ved Siden deraf; hænger derpaa; 2) h. *Herod. in med.*, udruster, sætter i Stand, holder i Beredskab, *ex.* *παραρτέετο στρατιήν*, udrustede en Hær, 7, 20; df. — *παράρτημα, τό*, som hænger el. er hængt derved, derhos, derpaa; som er afhængigt deraf. — *παραρτίζομαι*, (*ἀρτίζω*) udruster, gior færdig, som *παρασκευάζομαι*. — *παρ-αρτύω*, = frgd.; om Spiser, krydrer derhos, desuden. — *παράρυθμος*, 2, *παράρυμα, τό*, o. *παραρυπόω*, see u. *παραῤῥ-*.

παρασάγγης, ου, ὁ, en Parasang el. persisk Miil, h. *Herod.* = 30 Stadier, (et Stadium = 125 Skridt) omtr. ¾ af en dansk Miil. — *παρα-σαλεύω*, svinger, ryster, tumler derhos; 2) *intr.*, er i heftig Bevægelse el. Uro; bes. ligger for Anker i aaben Sø. — *παρα-σαρόω*, fier derhos el. paa Siden. — *παρα-σάττω*, *f.* *ξω*, stopper ind derhos el. paa Siden. — *παράσειον, τό*, det øverste Seil, *supparum*, (rimel. af *παρασείω*). — *παράσειρος*, 2, (*σειρά*) gaaende ved en Line, sædv. *ἵππος παράσειρ.*, som ikke trækker i Aaget men ved en Line, en Haandhest, *oppon.* *ζύγιος*; *b*) *transl.*, gaaende ved Siden, ledsagende; 2) *τὰ παράσειρα*, Hulinger paa begge Sider af Tungen. — *παράσεισμα, τό*, Slingren, Roen med Armene, naar man gaaer el. løber; af — *παρα-σείω*, ryster, kaster, slænger derhos el. ved Siden; *παρασείειν χεῖρας*, at slingre med Armene, see frgd.; ogs. *absol.*, *φεύγει παρασείσας* *sc.* *χεῖρας*. — *παρα-σεύω*, *irr.*, *pf. pass.* *παρέσσυμαι*, driver derforbi og forover; *in pass.*, stormer, iler derforbi.

παρα-σημαίνω, betegner paa Siden, sætter et Mærke derved, bestryger, anmærker, bes. for at rose el. dadle; *b*) gior et falsk Tegn, forfalsker et Tegn el. Segl, mønter falske Penge, som *παρακόπτω*; 2) *in med.*, gior mig et Mærke derved, betegner el. mærker mig noget ved tilføiet Streg, Tegn, o. dl.; ogs. forsegler; *b*) tager mig et Tegn deraf, slutter mig til derfra; df. — *παρασημασία, ἡ*, et derved, derhos giort el. givet Tegn paa Billigelse el. Misbilligelse; df. Ros, Dadel. — *παρα-σημεῖον, τό*, Bitegn, Tegn paa Siden; 2) eftergiort Tegn el. Segl. — *παρα-σημειόω*, betegner, mærker med et hosſat Tegn; denne Handling, *παρασημείωσις, ἡ*.

παράσημον, τό, et tilføiet Tegn; bes. Vartegn, en Byes, et Skibs Vaaben; en Øvrighedspersons Udmærkelsestegn el. Insignier; egentl. *neutr.* af — *παράσημος*, 2, *adv.* *-σήμως*, (*σῆμα*) betegnet; udmærket, *insignis*; berømt, bekiendt; 2) med falsk Tegn el. Stempel, forfalsket, uægte, af en slet Art; *παράσημον νόμισμα*, falsk Mønt, *Dem.*; hvorpaa en Plet hefter, uberømmelig. — *παράσηρος*, 2, forklares sædv. ved, hvidstribet efter Længden el. paa Siden, *οὐρά*, *Xen. Cyn.* 5, 23, hvor man ogs. vil læse enten *παράσουρος* m. samme Bem., el. *παράσημος*.

παράσιον, τό, = *παράσειον*, *inc.* — **παρασιτέω*, egentl. spiser derved, derhos, med el. hos nogen, *τινί*; h. *Plut. Sol.* 24, ogs. om den ærefulde Bespiisning paa offentlig Bekostning; 2) sædv. er en Snyltegiest, *τινί*, hos nogen; jf. *παράσιτος*; df. — *παρασιτία, ἡ*, at spise med el. hos nogen; 2) Snyltegiesteri; — *παρασιτικός*, 3, hørende til, passende for en Snyltegiest; *ἡ παρασιτικὴ* *sc.* *τέχνη*, en Snyltegiests Haandværk; o. — *παρασίτιον, τό*, Forsamlingssted for *παράσιτοι*; af — *παράσι-*

τος, 2, (σῖτος) egentl. som spiser med el. hos nogen; ogs. hed en Præsteklasse, παράσιτοι, *Athen.*; 2) sædv. ὁ παράσιτος, Snyltegiest, der for et Maaltid Mad gior sig til Hykler el. Nar. — παρασιωπάω, fortier, forbigaaer noget ved at omtale en Sag; ds. — παρασιώπησις, ἡ, at forbigaae noget, der kunde have været omtalt. — παρα-σκαίρω, hopper derhos, derved, springer op derpaa. — παρασκέπασμα, τό, (σκεπάζω) Sidebedækning. — παρα-σκέπω, bedækker paa Siden.

παρα-σκευάζω, tilbereder, forbereder, gior færdig; udruster; forsyner, sætter i Stand; παρεσκεύασε τὰς γνώμας, ὡς ὁμόσε ἰτέον, bevirkede den Stemning, *Xen.*; *c. adject. s. part.*, gior til noget, *ex.* τοὺς στρατιώτας τὰ σώματα ἄριστα ἔχοντας παρασκευάζειν, *id.*; alm. gior el. mager det saaledes, *ex.* ἀντὶ τοῦ τρέφειν, πεινῆν παρασκευάζει, *id.*; παρεσκευάσαν τοὺς ῥήτορας, havde vundet el. bestukket Talerne, *Dem.*; - 2) *in med.*, *a*) forbereder mig, gior mig færdig; ruster mig, εἰς μάχην, ἐπὶ τοὺς πολεμίους, πρὸς ναυμαχίαν; laver mig til, πορευσόμενος, for at reise; oftere m. ὡς v. *part.*, *ex.* παρασκευάζονται ὡς ἐξιόντες, *Xen.*; παρασκευαζόμενος τὴν γνώμην ὡς ἀγωνιούμενος, fattet, bestemt, modig til at ville kæmpe; ogs. m. ὡς v. *infin.*; εὖ παρεσκευασμένοι καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, modige og stærke, *id.*; *b*) *c. acc.*, forskaffer mig, tilveiebringer, τὰ πρὸς τὸ νικᾶν συμφέροντα, *Xen.*; bes. *c. acc. pers.*, vinder el. bestikker nogen, *ex.* παρεσκεύασται μάρτυρας ψευδεῖς, *Dem.*

παρασκεύασις, ἡ, = παρασκευή; — παρασκεύασμα, τό, det Forberedede; ogs. som παρασκευή, Tilberedelse, Ovelse; τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι, *Xen.*; — παρασκευαστικός, 3, skikket, dygtig til at tilberede, udruste, tilveiebringe, τῶν εἰς τὸν πόλεμον, hvad der hører til Krigen, *Xen.*; — παρασκευαστός, 3, som lader sig forberede el. tilveiebringe, *Plato*; — (af παρασκευάζω). — παρα-σκευή, ἡ, Tilberedelse; Udrustning bes. til Krig; ogs. en udrustet Hær, *Xen.*; παρασκευὴ τοῦ δείπνου, kostlig Anretning, *Herod.*; ἐκπλαγέντες τῇ παρασκευῇ, Optogets Pragt, *Xen.*; *b*) ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας, uden Forberedelse og Ovelse, *id.*; *c*) hvervet Parti, Complot, Cabale; κρείττονα τῶν νόμων ταῖς παρασκευαῖς γενέσθαι, at trodse Lovene ved Hielp af sine Tilhængere, *Dem.*; παρασκευαὶ λόγων, listigen opfunden Tale for Retten, *id.*

παρασκηνάω, = παρασκηνόω. — παρασκηνέω φάρος, udspænder et Gevand ligesom et Telt, σκηνή, for at hilde deri, *Æsch. Eumen.* 631. — παρασκήνιον, τό, efter den sædv. Forklaring, Plads ved Siden af Scenen, σκηνή, (bag Coulisserne); men efter *Grødeck.* ere παρασκήνια, Indgange paa Siden af Theaterbygningen, ellers πάροδοι. — παρασκηνέω, (σκηνή) τινί, har Telt el. Leir i Nærheden af nogen; alm. boer i Nærheden af nogen; ogs. spiser hos el. med nogen, μετά τινος, *Xen.*

παρα-σκήπτειν, om Lynet, at slaae ned derhos, derved. — παρα-σκιρτάω, *f.* ήσω, springer, hopper derhos, derved. — παρα-σκοπέω, seer urigtigen, forstaaer urigtigen, *c. gen.*, *Æsch.* — παρα-σκοτίζω, formørker, *inc.* — παρα-σκώπτω, *f.* ψω, spotter derhos, tillige, paa en skiult Maade. — παρα-σοβέω, opjager, opskræmmer derhos el. fra Siden. 2) *intr.*, gaaer forbi med brusende el. hoffærdigt Væsen, *Plat.* — παρασοφίζομαι, (σοφίζω) øver min Viisdom i Utide, anbringer den paa urette Sted; παρασοφίζομαι παρὰ τὸν ἰατρόν, vil være klogere end Lægen.

παρασπάς, άδος, ἡ, = παραφυάς; — παράσπασις, ἡ, v. παρασπασμός, ὁ, Fortrækken, Forvriden; af — παρα-σπάω, *f.* άσω, [ᾰ] fortrækker, forvrider; 2) trækker bort, afriver, losriver fra noget, τινός. — παρα-σπειράω, *f.* άσω [ᾱ] omvikler, omslynger; *in med.*, at vinde el. slynge sig derhos, derved. — παρα-σπείρω, *f.* σπερῶ, saaer derhos, derved; strøer dertil, derpaa. — παρ-ασπίζω, staaer og fægter med Skioldet i Haanden derhos, derved; alm. fægter hos el. med nogen; er altid ved nogens Side; ds. — παρασπιστής, οῦ, ὁ, Skioldholder, Vaabendrager; Hielper, Staldbroder.

παρασπονδέω, (παράσπονδος) bryder Forbundet, handler derimod; παρασπονδῶν καὶ λύων τὴν εἰρήνην, *Dem.*; ogs. *c. acc. pers.*, *ex.* παρασπονδ. τοὺς Θηβαίους, bryder Forbundet med Th., *Plut.*; ds. — παρασπόνδημα, τό, Handling, hvorved Forbundet krænkes, Forbundets Krænkelse; — παρασπόνδησις, ἡ, at krænke el. bryde Forbundet; v. — παρασπονδητής, οῦ, ὁ, som krænker Forbundet. — παράσπονδος, 2, *adv.* -σπόνδως, (σπονδή) som bryder Forbundet, som handler derimod; alm. troløs; 2) stridende imod Forbundet; παράσπονδος ἐπιδρομή, *Thuc.*; μηδὲν παράσπονδον παθεῖν, ποιεῖν, *Xen.* — παρασπορά, ἡ, (παρασπείρω) Saaen derhos, Strøen derpaa, Blanden deri. —

παρ-ἄσσον, *adv.*, = παραυτίκα, strax, *Ap. Rh.*

παραστᾰδόν, *adv.*, (παρίσταμαι) trædende derhos, dertil, *Hom.*; staaende derhos, derved, *Theogn.* — παρα-στάζω, *f.* ξω, drypper derpaa. — παραστα-θμίδες, ων, αἱ, den Deel af Døren, som er nærmest Dørstabelt. — παραστάς, άδος, ἡ, (παρίσταμαι) hvad der staaer derhos, derved, bes. Pille, Søile; ds. αἱ παραστάδες, Søilegang, den med Søiler prydede Indgang til et Huus el. Tempel, ellers πρόδομος, αἴθουσα; ogs. Huset selv.

παράστᾰσις, ἡ, 1) *transit.*, (af παρίστημι) Stillen derved, derhos; Fremstillen, Fremstilling; Tilveiebringelse; *b)* *transl.*, Fremstilling, Skildring, Udvikling; bes. Beviisførelse; – 2) (af παρίσταμαι) Staaen derved, derhos, Stilling el. Plads i Nærheden af nogen, Nærværelse; *transl.*, *a)* hvad Sielen forestiller sig, Forestilling, Mening, Dom, Tanke; *b)* Aandsnærværelse, Dristighed, Mod; – 3) den Tilstand, at noget er sat til Side el. bortfiernet; ds. *a)* Bortfiernelse, Ophold i det Fierne; Udstilling til Beskæmmelse; *b)* Aandsfraværelse, Forfærdelse, Begeistring, Affindighed.

παραστᾰτέω, staaer derhos, staaer bi, hielper; af — παραστάτης, ου, ὁ, (παρίσταμαι) som staaer derhos, Sidemand bes. i Slagordenen; ds. en Hielper; 2) παραστάται i Anatomien, = ἐπιδιδυμίδες, Overtestiklerne; ogs. Testiklerne selv, bes. hos Fugle; ds. — παραστατικός, 3, *adv.* -κῶς, som har Evne til at fremstille levende, tydeliggiøre, skildre, bringe i Erindring, sætte i Bevægelse, *c. gen.*; *b)* som giør modig; opmuntrende, tilskyndende; – 2) som har Aandsnærværelse, uforfærdet, modig, dristig; *b)* begeistret, henreven; ude af sig selv, rasende. — παραστάτις, ιδος, ἡ, *fem.* til παραστάτης, Hielperinde, *Soph.* — παρα-σταυρόω, indslutter, befæster ved derhos el. derom at nedramme Spidspæle el. Palisader.

παρα-στείχω, *aor.* παρέστῐχον, gaaer, kommer derforbi; derover; 2) gaaer, kommer dertil, derhen. — παρα-στέλλω, stiller (Seilet) paa Siden. — παρα-στενάχω, sukker derhos, derved; ogs. *in med.* — παράστημα, τό, (παρίσταμαι) m. o. n. τῆς ψυχῆς, Fatning, Aandsnærværelse, Mod, Bestemthed; *in pl.*, Grundsætninger, Maximer; 2) θεῖον παράστημα, guddommelig Indskydelse. — παρα-στίζω, *f.* ξω, betegner, mærker med en derhos sat Punkt el. med et andet Mærke. — παρα-στίλβω, glindser derhos el. paa Siden. — παρα-στιχίδιον, τό, *dim.* af — παραστιχίς, ίδος, ἡ, (στίχος) det derhos, ved Siden deraf Skrevne, bes. Forfatterens Navn, Bogens Titel. — παρα-στορέννυμι, *irr.*, *poët.* ogs. παραστόρνυμι, *f.* -στορέσω, udbreder, udstrækker derhos, derved. — παρα-στοχάζομαι, forfeiler Maalet.

παράστρᾰβος, 2, (στραβός) skelende til Siden. — παραστρατεύομαι, (στρατεύω) drager med Hæren, følger Hæren. — παραστρατηγέω, (στρατηγός) er med, handler ved Siden af Feltherren; 2) blander mig ind i Feltherrens Anliggender el. Embede. — παρα-στρατοπεδεύω, slaaer Leir, leirer mig derhos, derved, ligeoverfor. — παράστρεμμα, τό, fordreiet Deel, forvredet Lem; af — παραστρέφω, *f.* ψω, fordreier, ogs. omdreier; forvrider. — παρα-στρόγγυλος, 2, (στρογγύλος) noget rund, rundagtig. — παραστρώννυμι, *f.* -στρώσω, = παραστορέννυμι. — παραστρωφάω, = παραστρέφω. — παρα-στύφω, er noget suur el. snærpende.

παρασυγγραφέω τινά, bedrager nogen ved ikke at holde den indgaaede Contrakt, συγγραφή; παρασυγγεγράφηκας ἡμᾶς, *Dem.*; af — παρα-συγγραφή, ἡ, en contractstridig Handling. — παρα-συγχέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, sammenblander paa en feilagtig Maade. — παρα-σῡκοφαντέω, beforer, chicanerer derhos, tillige. — παρασυλλέγομαι, (λέγω, *irr.*) forsamles derhos el. med andre. — παρα-συμβάλλω, *irr.*, sammenligner, bringer til at ligne. — παρα-σύμβᾱμα, o. παρα-σύμπτωμα, τό, Biomstændighed, Tilfælde; Bibegreb. — παρασυνάγχη, ἡ, som κυνάγχη, Halsbetændelse. — παρα-συνάγω, *irr.*, forsamler hemmeligen og imod Lovene; ds. — παρασυναγωγή, ἡ, o. παρασύναξις, ἡ, hemmelig og lovstridig Sammenkomst. — παρασυναπτικός, 3, forbindende derhos, dermed; af — παρα-συνάπτω, *f.* ψω, binder, forbinder deshos, dermed.

παρασύνεσις, ἡ, (συνίημι) Misforstand; Misforstaaelse, Vildfarelse. — παρασύνθεσις, ἡ, et Ords Afledning el. Dannelse af et sammensat Ord; o. — παρασύνθετος, 2, bes. *neutr. pl.* τὰ παρασύνθετα, Ord, som ere afledede el. dannede af Sammensætninger, *gramm.*; (af συντίθημι). — παρα-σύνθημα, τό, Bisignal, Modsignal, et tilligemed el. foruden Parolen givet Tegn. — παρα-συρίζω, blæser paa Syrinx, fløiter derhos, dertil. — παρα-σύρω, *f.* -σῠρῶ, trækker, drager, slæber, bortriver derhos, derved, paa Siden; παρασύρειν τὸν νοῦν ἡδοναῖς, ligesom at slæbe Sielen om, at slove Sielen i Vellyst; παρέσυρας ἔπος

har trukket ind (ligesom ved Haarene) et unyttigt Ord, *Æsch.*; οἱ παρασεσυρμένοι, = παρεσκελισμένοι, fra hvem man har slaaet et Been.

παρασφάγίς, ίδος, ἡ, (σφαγή) Sted ved Siden af Luftrøret. — παρασφάλής, 2, (σφάλλω) vankende, irrende derforbi. — παρ-ασφαλίζω, befæster, sikkrer ved at sætte noget dertil. — παρασφάλλω, *f.* -σφάλῶ, *aor.* παρέσφηλα, støder fra Siden, bringer til at falde, feile, fare vild. — παρα-σφηκόω, indfatter paa Siden. — παρα-σφηνόω, tilkiler paa Siden. — παρα-σφίγγω, *f.* ίγξω, binder, befæster derved, dertil. — παρα-σφρᾱγίζω, forsegler, paatrykker et Segl derhos; *in med.*, forvarer ved et paatrykt Segl; 2) eftergior, forfalsker et Segl; df. — παρασφράγισις, ἡ, et Segls Forfalskning, *inc.* — παρασφύριος, 2, (σφυρόν) hos, paa, ved Knokkelen; [ῠ].

παρα-σχάζω, opholder, anholder. — παρα-σχεδιάζω, *f.* άσω, [ᾰ], foretager el. behandler noget urigtigen, uhensigtsmæssigen formedelst Overilelse el. Ubetænksomhed. — παρα-σχεδόν, *adv.*, derhos, nær derved; 2) strax, strax derpaa; 2) alm. næsten, hartad. — παρασχέθω, = παρέχω. — παρασχεῖν, *jon.* ogs. παρασχέμεν, *Il.*, *inf. aor.* 2 *act.* til παρέχω. — παρασχετέος, 3, *adject. verb.* til παρέχω. — παρα-σχηματίζω, forandrer, omformer den egentlige el. sande Gestalt; omformer og vanskaber; 2) eftergior, afbilder; df. — παρασχηματισμός, ὁ, et Ords Afledning af et andet ved Forandring af Endelse, Slægt, o. s. v., *gramm.*

παρασχίδες, αἱ, Splinter, som falde af ved Klovning, Hugning, o. dl.; af — παρα-σχίζω, kløver, hugger derpaa, paa Siden deraf; kløver, skærer op efter Længden, *ex.* Fisk, Harer, o. dl., ξύλα, hugger Brænde; - som foretager denne Handling, παρασχίστης, ου, ὁ; *b)* en Røver, som gior Indbrud. — παρασχοινίζω, som udmaaler, afdeler, begrændser ved en derhos, derfor trukken Line; df. — παρασχοίνισμα, τό, en derhos, derfor trukken Line. — παρ-ασχολέω, beskæftiger mig med Biting el. paa en urigtig Maade.

παράταξις, ἡ, (παρατάσσω) Opstillen, Opstilling derhos, derved, bes. Soldaternes Opstilling i Slagorden; *b)* den opstillede Slagorden; *c)* Træfningen selv; — 2) Parti, Faction. — παρα-ταράσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, forstyrrer, forvirrer derhos el. fra Siden. — παράτᾰσις, ἡ, (παρατείνω) Udstrækning, Udvidelse derhos, ved Siden deraf; 2) h. *gramm.* χρόνου παράτασις, *tempus imperfectum.* — παρα-τάσσω, *att.* -τάττω, *f.* ξω, opstiller, ordner ved, hos, ligeoverfor et andet; bes. opstiller Soldaterne i Slagorden el. ligeoverfor Fienden; ogs. lægger (Skibene) i Slaglinie; *b)* alm. anordner, sætter til noget, *ex.* τοὺς φρουροὺς παρέταξε φυλάττειν τὸ τεῖχος, *Xen. Hell.* 4, 5; - 2) *in med.*, *a)* stiller mig selv el. mine Tropper imod Fienden; leverer et Slag, τινί; *b)* h. *Plut.* ogs. foretager mig, fatter en Beslutning.

παρατᾰτικός, 3, *adv.* -κῶς, udstrækkende, forlængende; 2) χρόνος παρατατικός, Imperfectum, see u. παράτασις; af — παρα-τείνω, *f.* -τενῶ, udspænder, udstrækker, udvider, διὰ τοῦ πεδίου - τὴν φάλαγγα παρὰ τὰς κώμας, *Xen.*; *b)* henholder, opholder, kieder; qvæler, martrer, *Xen. Cyr.* 1, 3, 10; *c)* udtaler et Ord langt el. langsomt, *Luc.*; — 2) *intr.* o. *in pass.*, er udstrakt, strækker mig derhos, derforbi, ligeoverfor, ligger saaledes, *ex.* νῆσος τὸν λιμένα παρατείνουσα -, *Thuc.*; jf. *Herod.* 1, 203; *b)* er udmattet af Anstrængelse, *ex.* παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς, *Xen.*; holder ud til det Yderste, *ex.* πολιορκίᾳ παρατενεῖσθαι ἐς τοὔσχατον, *Thuc.*; — 3) sild. *c. part.*, ποῖ παρατενεῖς δεδιὼς ταῦτα; hvorlænge vil du vedblive at frygte dette? *Philostr.*

παρα-τειχίζω, opfører en Muur, en Fæstning derhos, derved; df. — παρατείχισμα, τό, den derhos, derved opførte Muur el. Fæstning. — παρατεκταίνω, *aor.* παρετέκτηνα, o. *in med.*, tømrer urigtigen, fordærver i Tømringen; *transl.*, Αἶψά κε καὶ σύ, γεραιέ, ἔπος παρατεκτήναιο, turde omsmede et Ord, forfalske Sandheden, *Od.* 14, 131; - 2) omtømrer; *transl.*, forandrer; οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς - παρατεκτήναιτο, skulde ikke kunne giøre det anderledes, *Il.* 14, 54; — παρατελευταῖος, 3, o. παρατέλευτος, 2, (τελευτή) den næstsidste, *gramm.* — παρατελωνέομαι, (τελωνέω) begaaer Toldsvig. — παρα-τέμνω, *irr.*, *f.* -τεμῶ, *jon.* o. *poët.* -τᾰμῶ, *inf. aor. poët.* παρταμεῖν, *Ar.*, afskærer derhos, paa Siden, efter Længden.

παρατεταγμένως, *adv. part.* af παρατάσσω, i Slagorden, fuldkommen udrustet. — παρατετηρημένως, *adv. part.* af παρατηρέω, med Forsigtighed, nøiagtigen. — παρατεχνολογέω, anbringer noget skiødesløst el. udenfor Kunstens Theorie. — † παρα-τηρέω, iagttager derhos, derved; *b)* iagttager fra Siden el. nøiagtigen, passer paa nogen, τινί, ogs. ὅπως μή - *c. conj.*, *Dem.*; *c)* iagttager altid og følger; df. — παρα-

τήρημα, τὸ, det derhos, derved Jagttagne, Jagttagelse, Bemærkning; — παρατήρησις, ἡ, Jagttagen, Bemærken derved, derhos; ogs. = frgd.; — παρατηρητής, οῦ, ὁ, som iagttager, bemærker, en Opsynsmand; v. — παρατηρητικός, 3, horende, skikket, tilboielig til at iagttage, bemærke, passe paa.

παρα-τίθημι, f. παραθήσω, sætter derhos, derved, derfor; bes. - a) sætter noget for nogen, τί τινι, (om Spiser), ex. χρῆ -, ἥ οἱ βρῶσιν τε, πόσιν τε Παρτιθεῖ (poët. f. παρατίθησι), Od. 1, 192, ligel. δαῖτα, δίφρον τράπεζάν τε, o. dl.; alm. yder, giver; tildeler, ξείνια, ὁδοιπόριον, ligel. δύναμίν τινι, Hom.; pass. τὰ παρατιθέμενα m. o. u. βρώματα, Retterne, Maden, Xen.; - b) stiller derimod; stiller sammen, sammenligner; - c) tilfoier, anbringer, τῷ βραχίονι, om Armen, Xen.; transl., παραθεὶς εὐθέως ἑξῆς, i det han strax tilfoiede (til det allerede Sagte), Dem.; - d) fremstiller, udvikler; forestiller, propounerer; - e) nedlægger som betroet Gods el. som Paut, deponerer, Herod.; ogs. undert. in med.; df. παραθήκη; — 2) in med., a) sætter, stiller foran mig, δαΐδας, Od.; lader sætte for mig, (om Spiser); μήτε ἄνευ πόνου - σῖτον παράθεσθε, forst Arbeide, saa Mad! Xen.; - b) sætter hos mig; παραθέμενος τὰ ὅπλα σπείρει, id.; henlægger, opbevarer mig noget; betroer, deponerer; - c) lægger dertil (af mit Eget); df. α) forbruger, anvender, τὶ ἔν τινι; β) sætter derpaa, vover, bes. κεφαλὰς, ψυχὰς παρθέμενοι, (παραθ.) sættende, vovende Livet derpaa, Hom.; jf. ἀναβάλλομαι; - d) fremstiller, tager mig til Hielp; bes. fremstiller som Vidne, fremsætter som Beviis for min Paastand, citerer.

παρα-τίλλω, udrykker Haarene (under Armene og paa andre Videle af Legemet, ikke paa Hovedet; - en Skik hos Vellystlinger af begge Kion); - denne Handling, παρατιλμός, ὁ, o. παράτιλσις, ἡ; df. - παράτιλτος, 2, som lader sig Haaret saaledes udrykke; o. - παρατίλτρια, ἡ, den Slavinde, som beviser Fruen denne Tieneste. — παρ-ἀ-τμίζω, beroger paa alle Sider. — παρατολμάω, er - παράτολμος, 2, adv. -τόλμως, (τόλμα) dumdristig, forvoven. — παράτονος, 2, (παρατείνω) udstrakt ved Siden deraf. — παρατόξευσις, ἡ, (τοξεύω) at skyde Pilen forbi; 2) at afskyde en Piil i Forbigaaende. — παράτοπος, 2, (τόπος) paa urette Sted.

παρατρᾰγεῖν, inf. aor. 2 til παρατρώγω. — παρατραγικεύω, = παρατραγῳδέω, taler tragisk, d. e. foredrager el. fortæller i hoitravende, svulstige Udtryk; alm. overdriver, forstorrer; af — παρατράγῳδος, 2, (τραγῳδὸς) noget tragisk, overdreven, svulstig; alm. overdreven. — παρα-τραυλίζω, stammer derved. — παρα-τρέπω, f. ψω, afvender, bortvender, τοὺς ἵππους, kiorer til Side, ἐκτὸς ὁδοῦ, ud af Veien, Hom.; b) transl., bringer af fra den rette Vei, forforer, skuffer; c) alm. forandrer, forvender; in med., vender mig bort fra noget, τινός, τοῦ λόγου, gior en Digression; svæver ud, forvilder mig. — παρατρέφω, irr., f. -θρέψω, opfoder, opdrager, ernærer derhos, derved.

παρα-τρέχω, irr., f. -θρέξομαι, sædv. -δραμοῦμαι, aor. παρέδραμον, lober forbi, forover, Τῇ (hac via) παραδραμέτην, Il. 22, 157; b) lober stærkere, overvinder i Lobet, τινὰ πόδεσσι, Il.; sild. alm. overvinder; ogs. transl., overlister; c) transl., lober flygtigt over noget, behandler overfladisk; - 2) lober, iler, kommer hurtigen derhen, dertil, εἰς τὸ χωρίον, ἐπὶ τὰ κέρας, Xen.; - 3) giennemlober, ἡμίπλεθρον, id. — παρα-τρέω, f. -τρέσω, forskrækkes, bliver sky og springer til Side; παρέτρεσσαν δέ οἱ ἵπποι, Il. 5, 295. — παράτρητος, 2, (τιτράω) med Huller paa Siden; παράτρ. αὐλός, et slags Sørgefloite.

παρατρῖβή, ἡ, Gniduing, Rivning paa hinanden; df. transl., Fiendskab, Stridighed, Polyb.; af — παρα-τρίβω, f. ψω, gnider el. river derpaa, indgnider; b) gnider paa Siden el. i Forbigaaende; c) gnider derhos el. ved Siden af et andet, ex. ὥσπερ τὸν χρυσὸν - ἐπεὰν παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, have gnedet el. revet det (paa Probeerstenen, εἰς βάσανον) ved Siden af andet Guld, Herod. 7, 10, 1; — 2) in med., a) παρατρίβεσθαί τινι s. πρός τινα, at komme el. være i fiendtligt Forhold til nogen, at have Strid el. Fiendskab med nogen; b) παρατρίβεσθαι τὸ μέτωπον, at gnide sig al Skamrodme af Panden, frontem perfricare; at være skamlos, uforskammet; df. — παράτριμμα, τὸ, Hudloshed imellem Benene (af Ridning, o. dl.) intertrigo; o. — παράτριψις, ἡ, Gniden, Gnidning paa hinanden, Friction.

παρατροπέω, = παρατρέπω, bruger List, kunstige Vendinger, o. dl., forstiller mig, Od. 4, 465. — παρατροπή, ἡ, Foren, Bringen bort fra den rette Vei, Forforelse; 2) intr., Afvigelse, Afvei, Udartning; 3) Afledning, Long.; — παρατροπικός, 3, afvendende; o. — παράτροπος, 2, bortvendt, forandret; usædvanlig, paafaldende; b) hvorfra man ven-

der sig bort, afskyelig, *Pind.*; 2) *act.*, afvendende, *Eur.*; - (af παρατρέπω). — παράτροφος, 2, (παρατρέφω) opdragen derhos, dermed. — παρατροχάζω, o. -τροχάω, *poët.* f. παρατρέχω.— παρατρόχιος, 2, (τροχός) ved Siden af Hiulet. — παρα-τρῡγάω, *f.* ήσω, afplukker (Drüer) derhos el. hemmeligen. — παρα-τρύζω, qviddrer derved, derhos. — παρατρῡφάω, = τρυφάω, *inc.* — παρατρώγω, *irr.*, *f.* ώξω, *aor.* παρέτρᾰγον, begnaver, gnaver el. smager paa noget, τινός, ogs. *transl.*, τῆς ἀρχῆς, o. dl. — παρατρωπάω, *poët.* = παρατρέπω; (θεοὺς) θυέεσσι παρατρώπωσ᾽ ἄνθρωποι, omvende fra deres Vrede, forsone, *Il.* 9, 496.

παρα-τυγχάνω, *irr.*, *f.* -τεύξομαι, *aor.* παρέτυχον, er tilfældigen derhos, kommer dertil; ὁ παρατυχών, *a*) som var nærværende ved, Vidne til, τῷ πάθεϊ, τῷ γεγονότι, *Herod.*; *b*) som man tilfældigen støder paa, den første den bedste; τὸ παρατυχόν, det Tilfældige; ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγειν, at tale uforberedt. — παράτῠπος, 2, (τύπτω) forpræget, forfalsket, uægte; df.— παρατυπόω, former, afbilder, aftrykker urigtigen, unøiagtigen; - denne Handling, παρατύπωσις, ἡ; - παρατυπωτικός, 3, *adv.* -κῶς, som afbilder, fremstiller urigtigen el. unøiagtigen.

παρ-αυαίνω, tørrer derhos, derimellem. — παρ-αυγάζω, oplyser, belyser fra Siden; *b*) lader see, fremstiller paa en Maade; 2) *intr.* o. *in med.*, skinner fra Siden.

παρ-αυδάω, *f.* ήσω, tiltaler, trøster, ἀγανοῖς μύθοις, *Od.*; Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, trøst mig ikke over min Død, *ib.* 11, 488; *b*) foresnakker en noget, τὶ, *Od.* 18, 178. — παρ-αυλέω, fløiter derhos. — παραυλίζω, sædv. *in med.* παρ-αυλίζομαι, er, boer, ligger derhos, *c. dat.*; — παραύλιον, τό, Vigaard, Forgaard; o. — πάραυλος, 2, som er, boer, ligger derved; afm. i Nabolavet, Nabo, *Soph.*; (af αὐλή). — πάραυλος, 2, (αὐλός) skurrende, mislydende; 2) med lignende Lyd el. Tone, *inc.*

παρ-αυξάνω, *irr.*, *f.* -ξήσω, formerer, forstørrer ved Tilsætning; df. — παραύξη, ἡ, *att.*, sædv. παραύξησις, ἡ, Forstørrelse, Formerelse ved Tilsætning. — παραύξω, = παραυξάνω.— παραύστηρος, 2, (αὐστηρός) altfor stræng el. haard. — παραυτά, *adv.*, f. παρ᾽ αὐτά, *sc.* τὰ πράγματα, *s.* τὰ γιγνόμενα, paa frisk Gierning: i Dieblikket, strax derpaa; jf. παραχρῆμα. — παρ-αυτίκα, *adv.* = frgd.; αἱ παραυτίκα ἡδοναί, Dieblikkets Nydelser. — παραυτόθεν, *adv.*, = αὐτόθεν. — παραυτόθι, *adv.*, = αὐτόθι. — παρ-αυχενίζω, boier Halsen til Siden; 2) afskærer Halsen; o. — παραυχένιος, 2, ogs. 3, som er ved el. paa Halsen; (af αὐχήν).

παραφᾰγεῖν, *inf. aor.* 2 til παρεσθίω. = παρα-φαίνω, *f.* -φᾰνῶ, viser, lader see derhos, derved; gaaer og lyser for nogen, τινί; *in med.*, kommer til Syne derhos, derved, ligeoverfor; alm. kommer til Syne; kommer dertil. — παραφαίρεσις, ἡ, (ἀφαιρέω) Borttagen fra Siden; hemmelig Fravendelse. — παράφᾰσις, ἡ, (παράφημι) Tiltale, Trøst, Formaning; ogs. παραίφ., *Il.*; *b*) Pirrelse, Lokken, bes. paa en snedig Maade. — παράφᾰσις, ἡ, (φάος) Synet af Billedet bag Speilet. — παράφᾰσις, ἡ, let Berørelse; af — παραφάσσω, tager derpaa, berører paa Siden el. hemmeligen. — παράφερνα, τά, (φερνή) hvad Bruden bringer med foruden Medgiften.

παρα-φέρω, *irr.*, *f.* παροίσω, bærer, bringer, fører derhos, dertil; fremsætter (om Spiser); *transl.*, anfører Grunde, alm. anfører; οὐχ ὡς ἐπιτιμῶν ταῦτα παρήνεγκα, *Dem.*; - 2) bortfører fra Siden; vender bort, τὴν ὄψιν τινός; Blikket fra noget; *transl.*, forfører, forleder, forvirrer; ogs. alm. forandrer; *b*) bortriver voldsomt fra Siden og fører afsted; - *pass.* *a*) er forvirret, forstyrret, *part. aor.* παρενεχθείς, *sc.* τῆς γνώμης; *b*) føres hurtigen forbi; at gaae hurtigen over, om en Fare, o. dl.; — 3) lader gaae forbi; ὅτι τὰς ὥρας παρηνέγκατε τῆς θυσίας, *Dem.*; agter ikke paa, τὸ ῥηθέν, *Plut.*; men παραφέρειν τινά, at overgaae nogen, *superare*, *id.*; — 4) *intr.*, *a*) at gaae forbi, at forløbe, om Tiden; *b*) at forandre sig, at omvexle; *c*) ikke at være iagttaget; ἡμερῶν ὀλίγων παρενεγκουσῶν, faa Dage derover el. derunder, *Thuc.*

παρα-φεύγω, *irr.*, *f.* -ξομαι, o. -ξοῦμαι, flygter, undflyer derforbi, derudover; *aor. infin. ep.* παρφυγέειν, *Od.* — παραφηλόω, = φηλόω, skuffer, bedrager. — παράφημι, *f.* παραφήσω, (φημί, *irr.*) som παραμυθέομαι, τινί, *Il.*; *in med. c. acc. pers.*, formaner, overtaler, beroliger, μνηστῆρας παρφάσθαι (*ep.* f. παραφ.) *Od.*; sædv. skuffer, fører bag Lyset ved en listig Tale; ogs. ἐπέεσσι παρφάμενος o. παραιφάμενος, (*ep.* f. παραφ.), *Hom.*

παραφθᾰδόν, *adv.*, kommende foran, forekommende, *Opp.*; af — παραφθάνω, *irr.*, [*ep.* ᾱν, *att.* ᾰν], *f.* -φθάσω, [ᾰσ], o. -φθήσομαι, *aor.*

1 παρέφθασα, *aor.* 2 παρέφθην, *inf.* -φθῆναι, *part.* -φθάς; - kommer foran, forekommer, overgaaer, τινὰ ποσί, τάχει, *Il.*; ogſ. indhenter, overrumpler; ἕως παρέφθασεν ἑσπέρα γενομένη, πρὶν - σχολάσαι, *Xen. Cyr.* 7, 5; ligel. *in med.* — παρα-φθέγγομαι, *f.* γξομαι, taler, ſiger derhos, derimellem; lader mig derhos forlyde med; 2) frembringer en falſk Lyd el. Tone, ſynger el. taler falſk, feilagtigen; dſ. — παραφθεγκτήριος, 2, hørende til en Tiltale el. mundtlig Meddelelſe; o. — παράφθεγμα, τό, det derhos Sagte, tilfældig Tale; 2) ſædv. falſk Tone, Feil i Tale el. Sang, falſk Tale. — παραφθείρω, *f.* -φθερῶ, forfalſker let el. paa Overfladen; dſ. — παραφθορά, ἡ, let Fordærvelſe el. Forfalſkning.

παρ-αφίημι, lader el. ſlipper forbi, løslader derhos. — παρα-φίμωσις, ἡ, (φιμόω) den Feil, at Forhuden ikke bedækker *glandem.* — παραφλόγισμα, τό, (φλογίζω), *in pl.* ſtegte Sager el. Lækkerbeder. — παραφορά, ἡ, (παραφέρω) διανοίας, Sindsforvirring, Afſindighed. — παραφορέω, *jon.* = παραφέρω; οὐδέν σφι λόγου ἄξιον παραφορέεται, frembæres, fremſættes for dem ſom Deſert, *Herod.* 1, 133. — παράφορος, 2, *adv.* -φόρως, (παραφέρω) henreven, bortført fra den rette Vei, forvildet; *b)* tumlende, ſlingrende, uden Holdning; γλῶσσα παράφορος, lallende, uſikker Stemme, ſom den Beruſedes; *c)* forvirret, forſtyrret; παράφορον βλέπειν, at ſee vildt; παράφορος πρὸς δόξαν, raſende ærgierrig; - 2) *act.*, vildledende; forvirrende; dſ. — παραφορότης, ητος, ἡ, τοῦ σώματος, Mangel paa Legemets rigtige Holdning, ſee frgd. Bem. 1, *b.* — παραφορτίζομαι, (φορτίζω) lader, læsſer-derpaa, dertil.

παράφραγμα, τό, (παραφράσσω) Indheguing, indhegnet Plads; Hegn, Gierde; Bulværk; παράφράγματα ξύλινα, *valli*, Stormpæle, Paliſader, *Thuc.* — παρα-φράζω, *irr.*, *f.* άσω, taler tilligemed en anden; gientager, udvider, tydeliggiør en andens Tale; omſkriver; dſ. — παράφρασις, ἡ, udvidende og forklarende Omſkrivning, Paraphraſe. — παρα-φράσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, indſlutter, tilſpærrer ved et derfor ſat Hegn, Gierde, o. dl. — παραφραστής, οῦ, ὁ, (παραφράζω) ſom udvider, forklarer, omſkriver en Tale. — παρ-αφρίζω, *f.* ισω, ſkummer paa Siden el. om Munden, *Nic.*

παρα-φρονέω, er fra Forſtanden, er afſindig; 2) παραφρονῶ λόγου, ſom παρανοέω, forſtaaer ikke, misforſtaaer en Tale, *Æsch.*; dſ. — παραφρόνησις, ἡ, o. παραφροσύνη, ἡ, Sindsforvirring, Afſindighed. — παραφρόνιμος, 2, = παράφρων. — παρα-φρουρέω, holder Vagt derhos, derved. — παραφρυκτωρεύομαι, o. παραφρυκτωρέω, giver Fienden Signal, forraader Signalerne igiennem φρυκτωροί. — παράφρων, ονος, 2, (φρήν) fra Forſtanden, afſindig; 2) feilende, falſk, μάντις, *Soph.*

παραφυάς, άδος, ἡ, (φύω) Biſkud. — παραφῡκισμός, ὁ, (φῦκος) Indſminken. — παράφυκτος, 2, ſee u. πάρφυκτος. — παρα-φῠλακή, ἡ, Vagt, Beſætning; 2) Bevogtelſe, Jagttagelſe derhos, derved. — παραφυλακτικός, 3, (παραφυλάσσω) hørende, tienlig til at bevogte el. iagttage. — παρα-φύλαξ, ἄκος, ὁ, Bevogter, Jagttager. — παραφυλάσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, holder Vagt, bevogter, iagttager i Nærheden. — παραφυλλίς, ίδος, ἡ, (φύλλον) Biſkud paa Viinſtokken. — παρα-φυσάω, opblæſer, ſild. — παράφῠσις, ἡ, (φύω) Biſkud, Bivært, ſom παραφυάς. — παραφύτευσις, ἡ, Planten, at plante derhos, derved; af — παρα-φυτεύω, planter derhos.

παράφῠτος, 2, voxen derhos, derved, derpaa; af — παρα-φύω, *irr.*, *f.* ύσω, [ῡ] lader voxe, ſpire, fremkomme derhos, derved, derpaa; - 2) *in med.*, o. ligel. *in pf.* o. *aor.* 2 *act.*, *intr.*, opſtaaer, voxer, ſpirer derhos, derved; παραφυόμενος, med unaturlig ſtor Vært, om et Lem paa Legemet. — παραφωνέω, ſiger, toner derhos, derved; ſiger ſagte. — παρα-φωνή, ἡ, Stemmens Gienklang og ligeſom Afbildning i Øret. — παραφώνησις, ἡ, at tone, ſige derhos, derved; Tilraab. — παραφωνία, ἡ, Bitone, Biklang, ſom i Octaven; 2) Mislyd; af — παράφωνος, 2, (φωνή) medtonende; 2) mislydende, ſkurrende. — παρα-φώτισμα, τό, falſk Daab, *eccl.*; o. — παραφωτισμός, ὁ, falſk Belysning, falſk Lys; (af φωτίζω).

παρα-χάζομαι, undviger paa Siden og giver Plads. — παραχάλασμα, τό, det Løsnede, Afſpændte; *dim.* παραχαλασμάτιον, τό; af — παραχαλάω, ſlapper, løſer, ſlipper Toilen, nedſpænder Buen, o. dl.; *transl.*, afſlader i min Iver og Anſtrængelſe. — παραχαλκεύω, ſmeder derved, derpaa. — παραχάραγμα, τό, falſk Stempel, falſk Mont; o. — παραχαράκτης, ου, ὁ, en Falſkmontner; ſom forfalſker; af — παρα-χαράσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, ſlaaer falſk Mont; forfalſker en Mont, et Stempel, et Tegn, o. dl.; alm. forfalſker. — παρα-χειμάζω, overvintrer, tilbringer Vinteren paa et Sted; dſ. —

παραχειμάσια, ἡ, Overvintren. — παρα-χέω, irr., f. -χεύσω, gyder dertil, derpaa; gyder derhos, derforbi. — παρα-χλιαίνω, f. -ᾰνῶ, varmer lidet; 2) varmer paa el. ved noget, ex. ved Ild, ved at holde noget dertil; [ι anc.]. — παρα-χναύω, gnaver, slikker hemmeligen paa noget, τινός.

παραχορδίζω, (men παραχορδέω, inc.), er - παράχορδος, 2, (χορδή) som griber den urigtige Stræng; alm. som griber feil el. forgriber sig; vildfarende, feilende. — παρα-χορεύω, dandser derhos, derved i Choret. — παρα-χορηγέω, giver som χορηγός endnu dertil, anvender endnu derpaa af mit eget (neml. foruden det af Statscassen Anviste); df. — παραχορήγημα, τό, Optrædelsen af et Bichor (foruden det sædvanlige) paa Scenen, ex. Froernes i Ranæ h. Ar. — παρα-χραίνω, blander, tilsmudser derhos.

παρα-χράομαι, irr., f. -χρήσομαι, a) c. gen. s. c. acc., bruger lidet, bruger ikke, ringeagter, foragter, ex. Herod. 2, 141, o. 1, 108; παραχρησάμενοι τὸν Βάκιδος χρησμόν, id. 8, 20; b) c. dat., misbruger, mishandler, ἡμῖν, ὥσπερ δούλοις, παραχρώμενοι, Dion. Hall.; men Herod. 7, 223, παραχρεώμενοι, absol., som trodse Faren, hvorved man supplerer σώμασι s. σωμάτων; c) παραχρῆσθαι εἴς τινα, at behandle nogen ilde el. med Ringeagt, Herod. 5, 92, 1.

παράχρεος, adv., poët. f. flgd. — παραχρῆμα, adv., f. παρὰ τὸ χρῆμα, paa frisk Gierning, paa Stedet; i Dieblikket, strax; ἐν τῷ παραχρῆμα sc. χρόνῳ, Xen.; λέγειν ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, uden Forberedelse, id.; αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί, Dieblikkets tilfældige Nydelser, id. — παράχρησις, ἡ, (παραχράομαι) urigtig Brug, Misbrug. — παραχρηστηριάζω, i. e. κακουργέω περὶ τὸ χρηστήριον, begaaer et Bedrageri imod Oraklet, Strabo. — παράχροος, ctr. παράχρους, 2, (χρόα) med forandret, forfalsket Farve; 2) farveløs, bleg. — παραχρώννυμι, irr., ogs. -χρωννύω, f. -χρώσω, fordærver, forfalsker ved el. i Farvningen. — παράχρωμος, 2, (χρῶμα) = παράχροος. — παράχρωσις, ἡ, (παραχρώννυμι) Farvens Forfalskning; Farvens Udgaaen el. Falmen; 2) παραχρώσεις μελῶν, Musikens Fordærvelse ved Indblanding af ἁρμονία χρωματική.

παράχυσις, ἡ, Tilgyden; o. — παραχύτης, ου, ὁ, som gyder dertil, bes. som bringer Vand til Badet; (af παραχέω). — παράχωμα, τό, (χώννυμι) den derhos, derved opkastede Dam el. Jordvold. — † παρα-χωρέω, viger, giver Plads, τινὶ τῆς ὁδοῦ, gaaer af Veien for nogen, Xen.; b) giver efter, indrømmer, afstaaer, τινί τινος, nogen noget; c) viger, træder tilbage, drager bort, ἐκ τῆς πόλεως; - 2) gaaer, træder derhen, dertil; df. — παραχώρημα, τό, den Ting, hvori man giver efter, som man afstaaer; — παραχώρησις, ἡ, Vigen, Eftergiven, Overladen, Indrømmen; o. — παραχωρητικός, 3, eftergivende. — παραχώριος, 2, (χώρα) liggende derved, grændsende dertil.

παρα-ψάλλω, er - παραψάλτης, οῦ, som beklipper, forfalsker med Saxen, ψαλίς. παρα-ψαλλίζω τὴν νευράν, berører, slaaer Strængen let, sagte. — παράψαυσις, ἡ, let Berørelse; af — παραψαύω, berører let el. paa Overfladen; alm. berører. — παρα-ψάω, irr., stryger let paa Siden, — τὰς τρίχας, Haarene paa Hovedet. — παρα-ψελλίζω, stammer el. mumler noget lidt. — παραψεύδομαι, som ψεύδομαι, skuffer, bedrager, inc. — παράψηστος, 2, (παραψάω) som er strøgen glat; ἡ παράψ., en qvindelig Theatermaske med glatstrøgne Haar. — παρα-ψήχω, f. ξω, stryger, bestryger let el. paa Siden, kiæler for, behandler el. tiltaler venligen. — παράψογος, ὁ, ubetydelig Dadel; et sophistisk Ord, som misbilliges af Plato. — παραψυχάομαι, o. παραψύχομαι, afkiøler fra Siden; vederqvæger, forfrisker; trøster, ἐπέεσσι, Theocr.; df. — παραψυχή, ἡ, Køling; Vederqvægelse, Trøst.

παρβάτης, ου, ὁ, poët. f. παραβάτης. — παρβεβαώς, poët. f. παραβεβαώς, part. pf. til παραβαίνω. — παρβολάδην, adv. poët. f. παραβολάδην. — παρδακός, 2, vaad, fugtig, Ar.; (rimel. af ἄρδω). — παρδαλέη, ἡ, sc. δορά, Il., i Prosa ctr. παρδαλῆ, Parderskind; egentl. fem. af flgd. — παρδάλειος, 2, o. παρδάλεος, 3, (πάρδαλις) af en Parder, hørende til en Parder; — παρδαλῆ, ἡ, see u. παρδαλέη; df. — παρδαληφόρος, 2, (φέρω) bærende, ifort Parderskind. — παρδάλια, τά, en ubestemt Dyreart h. Aristot. — παρδαλιαγχές, εος, τό, (ἄγχω) kaldes en Plante, hvoraf el. hvormed Parderen qvæles el. dræbes; o. — παρδαλιδεύς, έως, ὁ, et ungt Parderdyr; - (af flgd.).

πάρδαλις, εως, jon. ιος, ἡ, (πάρδος) Parderdyret, lat. pardalis, ogs. πάνθηρ; (skrives h. Hom. πόρδαλις, der dog efter nogle skal betegne Hannen, derimod πάρδαλις, Hunnen); sild. ogs. πάρδαλος, Ælian.; 2) et Sørovdyr, rimel. etslags plettet Haifisk; df. — παρδαλώδης,

2, (εἶδος) parderagtig; o. — παρδαλωτός, 3, plettet som en Parder, tigret. — παρδεῖν, παρδήσομαι, inf. aor. act., o. ind. fut. med. til πέρδω. — πάρδιον, τό, ogs. ἱππο πάρδιον, τό, en ubestemt Dyreart h. Aristot. — πάρδος, ὁ, som πάρδαλις og πάνθηρ, Parder, Panther; efter Plin. var pardus, Hannen, men panthera, Hunnen. — πάρδω, conj. aor. til πέρδω.

παρ-εάω, lader forbi, inc. — παρ-εγγίζω, f. ίσω, nærmer mig lidt. — παρέγγραπτος, o. -γραφος, 2, som hemmeligen el. med Uret er bleven indskrevet, bes. i Borgerlisterne, uægte Borger; af — παρ-εγγράφω, f. ψω, indskriver hemmeligen el. med Uret, bes. i Borgerlisterne. — παρ-εγγυάω, f. ήσω, indhænder, overgiver til Siden el. til min Sidemand, bes. om Parolen, om en Armeebefaling, o. dl., som gaaer rundt fra Mand til Mand; jf. παραγγέλλω; b) formaner, opmuntrer; c) befaler, anordner; ds. — παρεγγύη, sædv. παρεγγύησις, ἡ, Indhænden, Overleveren; bes. Parolens Overgivelse fra Mand til Mand, som παράγγελσις; høit Tilraab. — πάρεγγυς, adv., (ἐγγύς) nær derved.

παρεγκάθημαι, inf. -καθῆσθαι, (ἧμαι, irr.) sidder derhos, derved. — παρ-εγκάπτω, f. ψω, nedsluger derhos. — παρ-έγκειμαι, inf. -κεῖσθαι, ligger, er indskudt derimellem. — παρ-εγκελεύομαι, opmuntrer. — παρεγκεφαλίς, ίδος, ἡ, (ἐγκέφαλος) den lille Hierne. — παρ-εγκλίνω, bøier, neier til Side, paa Siden, skievt; — denne Handling, παρέγκλισις, ἡ. — παρεγκρανίς, ίδος, ἡ, (κρανίον) = παρεγκεφαλίς. — παρ-εγκύκλημα, τό, Afskrivernes Randbemærkninger til dramatiske Stykker, for at betegne, hvad der foregaaer paa Scenen, Personernes Af- o. Optræden, o. dl.

παρ-εγχειρέω, lægger Haand paa, foretager noget paa en urigtig, feilagtig Maade; bes. fortæller, fremstiller urigtigen; gior søgte, kunstlede, sophistiske Indvendinger el. Slutninger, fører falske Beviser, o. dl.; — 2) foretager det samme Arbeide som en anden; ds. — παρεγχείρησις, ἡ, falsk Slutning el. Beviis. — παρ-εγχέω, irr., f. -χεύσω, igyder derhos, dertil; — denne Handling, παρέγχυσις, ἡ, h. Maneth. ogs. παρεγχύσιαι, αἱ.

*παρεδρευτικός, 3, som sidder derved, derhos, bes. med Iver og Stræben, assiduus; 2) om Ting, vedvarende, varig, som παράμονος; af — παρεδρεύω, poët. ogs. παρεδρήσσω, o. παρεδριάω, sidder derhos, derved, derover, bes. er ivrigen beskæftiget med noget, τινί; alm. er tilstede derved; 2) er Bisidder; o. — παρεδρία, ἡ, Sidden derhos, derved; Ophold hos nogen; 2) en Bisidders Embede el. Værdighed; af — πάρεδρος, 2, (ἕδρα) siddende derhos, derved; som er tilstede, som dvæler ved noget, τινί; b) som bør staae tilbage for en anden, ἡδονή; — 2) subst., ὁ πάρεδρος, Bisidder, Assessor i en Ret, Collega i et Embede; alm. Staldbroder, Selskaber, c. gen., Pind. — παρ-έζομαι, irr., f. παρεδοῦμαι, sidder el. sætter mig derhos, hos nogen, τινί.

παρειά, ἡ, Kind, h. Hom. altid in pl.; jf. παρήϊον, o. παρηΐς; ogs. om to Øvne, Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς, Od. 2, 153; dat. pl. irr. παρείαισιν, Ap. Rh.; κατὰ τῶν παρειῶν, ned ad Kinderne; 2) Sidestykkerne el. Kindstykkerne af Hielmen, poët. — παρείας, ου, ὁ, en kobberfarvet Slange, som var Asklepios helliget, og som blev afrettet til alleslags Giøglerier; jf. παρώας. — παρεῖδον, (εἶδον), infin. παριδεῖν, aor. 2 til παροράω, har overseet, har ikke agtet derpaa, har ladet noget skee el. gaae hen ustraffet, τινί τι; 2) har bemærket som dadelværdigt; οὔτε τινὰ δειλίην μοι παριδών, Herod. 1, 37.

παρείθη, sædv. παρέθη, 3 sing. aor. 1 pass. til παρίημι. — παρ-εικάζω, f. άσω, stiller derhos og sammenligner. — παρεικάθω, sædv. παρ-είκω, viger el. gaaer til Side, giver efter; imperson., εἴ μοι παρείκοι, dersom det var i min Magt, Soph.; κατὰ τὸ ἀεὶ παρεῖκον, hvor det var fremkommeligt, Thuc. 4, 36. — παρειλίσσω, poët. f. παρελίσσω. — παρειμένως, adv. part. pf. pass. til παρίημι.

πάρειμι, inf. παρεῖναι, f. παρέσομαι, (εἰμί) er derved, derhos, er tilstede, μάχῃ, ἐν δαίτῃσι, Hom.; παρών, jon. παρεών, nærværende, oppon. ἀπών; ἐν τῷ παρόντι sc. χρόνῳ, for nærværende Tid; b) er tilstede for at hielpe, staaer bi, τινί, nogen, πρὸς τὴν κρίσιν, ἐν τῇ δίκῃ, for Retten; om Ting, at være ved Haanden, χαριζομένη παρεόντων, af Forraadet, Od.; — c) kommer tilstede, indfinder mig, εἰς τὴν χώραν, ἐπὶ τὸ δεῖπνον, πρός τινα, hos nogen, Xen.; — d) imperson., πάρεστι, er giørligt, gaaer an, c. inf.; πάρεστί μοι, ligesom ἔξεστί μοι, penes me est, det staaer til mig, er i min Magt; paa samme Maade bruges part. absol. παρόν, jon. παρεόν, ligesom ἐξόν, δυνατόν; ex. παρὸν αὐτῷ, πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς χρῆσθαι, da det var ham tilladt, var i hans Magt; — e) τὰ παρόντα, α) det Nærværende, Tingenes nærværende Stilling; ligel. πρὸς τὸ παρόν, efter Omstændighederne; β)

de for Haanden værende Midler, see oven u. Bem. c; τοῖς παροῦσιν ἕκαστος ἀφθόνως χρῆται, enhver taler helst om Sit, *Dem.*; ligel. τὸ παρόν, hvad enhver har.

πάρειμι, *inf.* παριέναι, (εἶμι) gaaer, kommer derhen, dertil, derind; βίᾳ εἰς οἰκίαν παριέναι, at giore Indbrud, *Xen.*; *b*) gaaer derforbi; παριὼν παρὰ τὴν φάλαγγα, *Xen.*; μή ἑ λάθοι παριών, skulde komme ham forbi uden at mærkes, *Od.* 4, 827; τὸ σύνθημα παρῄει, gik fra Mand til Mand; *transl.*, overgaaer, overvinder; *c*) gaaer frem, kommer til Syne; bes. træder op i en Forsamling; οἱ παριόντες, de optrædende Folketalere, *Dem.*

παρεῖδν, τό, see u. παρήϊον. — παρεῖπον, *inf.* παρειπεῖν, (εἶπον) *aor.* 2 til παράφημι, tiltaler, raader; *b*) *c. acc. rei*, overtaler, faaer til noget, *ex.* Αἴσιμα παρειπών, *Il.* 6, 62, [ᾱ *in arsi*]; *c*) *c. acc. pers.*, sædv. besnakker, overtaler listigen, *Il.*; sild. ogs. skuffer, bedrager. — παρ-είργω, holder borte, udelukker. — παρειρύω, *poët.* f. παρερύω. — παρ-είρω, knytter dertil, indskyder, indsætter deri, derimellem. — πάρεις, 2 *sing. ind. præs.* af πάρειμι. — παρείς, *part. aor.* 2 *pass.* af πείρω; 2) *part. aor.* 2 *act.* af παρίημι.

παρ-εισάγω, *irr.*, *f.* ξω, indfører derhos, indfører hemmeligen; 2) fremfører, lader fremtræde som talende el. handlende; df. — παρείσακτος, 2, indført derhos, hemmeligen indført, indsneget. — παρεισαρθρόω, (ἀρθρόω, ἄρθρον) indlemmer, indskyder derhos. — παρ-εισβάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, kaster ind derhos, derved, dertil, hemmeligen; 2) *intr.*, falder ind, bryder ind derhos, o. s. v. — παρεισγραφή, ἡ, (εἰςγράφω) hemmelig, ulovlig Indskriven el. Indskrivning. — παρ-εισδέχομαι, *irr.*, *f.* ξομαι, optager, antager derhos, dertil, fra Siden, hemmeligen. — παρεισδύνω, [ῡ] == παρεισδύω. — παρείσδυσις, ἡ, hemmelig Indgaaen el. Indgang; 2) Sted, hvorigiennem man hemmeligen gaaer el. lister sig ind; Smuthul, Udflugt; af — παρ-εισδύω, *irr.*, sædv. *in med.*, o. *in pf.*, *plqupf.* o. *aor.* 2 *act.*, gaaer ind derhos, paa Siden, hemmeligen, igiennem en Vidør; [Qvantiteten see u. δύω].

παρεισεῖδον, *inf.* παρεισιδεῖν, *aor.* 1 til *inus.* παρεισοράω, seer ind derhos el. hemmeligen, beseer fra Siden, *Ar.* — παρ-είσειμι, (εἶμι), o. παρ-εισέρχομαι, *irr.*, gaaer, kommer ind derhos el. hemmeligen. — παρ-εισκομίζω, *f.* ίσω, indfører, indbringer derhos el. hemmeligen. — παρ-εισκυκλέω, dreier, lister, bringer ind derhos el. hemmeligen. — παρεισοδεύω, (εἴσοδος) == παρεισκομίζω. — παρεισοδιάζω, see u. παρεπεισοδιάζω. — παρ-εισπέμπω, sender ind derhos el. hemmeligen. — παρ-εισπίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder ind derhos el. hemmeligen; lister el. sniger mig derind, dertil. — παρεισπορεύομαι, (πορεύω) gaaer ind derhos, hemmeligen. — παρ-εισπράσσω, -ττω, *f.* ξω, indfordrer, inddriver ulovligen. — παρ-εισρέω, *irr.*, *f.* -ρεύσομαι, flyder hemmeligen, ubemærkt derind, dertil, sniger mig derind. — παρ-εισφέρω, *irr.*, indfører, indbringer derhos, tillige, hemmeligen, fra Siden; παρεισφέρειν νόμον, at foreslaae tillige en ny Lov. — παρεισφθείρομαι. (φθείρω) gaaer, geraader derhos el. uformærkt i Ulykke og Fordærvelse.

παρέκ, ogs. παρέξ bes. foran en Vocal, (παρά, ἐκ); 1) som *præpos.*, *a*) *c. gen.*, i Nærheden af og udenfor (egentl. ved og udfra, οὔτε σχεδόν, οὔτ᾽ ἀποτηλοῦ, *Eust.*), *ex.* παρὲκ λιμένος, *Od.* 9, 116; παρὲξ ὁδοῦ, *Il.* 10, 349; *b*) *c. acc.*, derhos og ud, derforbi, *ex.* ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα, nær forbi Øen, ligel. παρὲξ περιμήκεα δοῦρα, nærved men udenfor Bielkerne, *Od.* 12, 276, 443; παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, bragte mig fra Forstanden, *Il.* 10, 391; παρὲξ Ἀχιλῆα, Achilles uafvidende, *ib.* 24, 434; — 2) oftere som *adverb.*, derhos og ud, derforbi, derudover; Στῆ δὲ παρέξ, nærderved, i Nærheden, *Il.* 11, 486; καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, andet udenfor (hvad vi tale om) *Od.* 14, 168; παρὲξ ἢ ὅσον οἱ Σκύθαι ἦρχον, fraregnet den Tid, at Sk. herskede, *Herod.* 1, 130; *b*) *transl.*, παρὲξ εἰπεῖν, ἀγορεύειν, at tale imod Sandheden, uforstandigen, *Hom.*

παρ-εκβαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, skrider derudover; *transl.*, overtræder, τοῦ δικαίου, *Hes.*, ogs. *c. acc.* — παρ-εκβάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, excerperer andres Arbeider og gior en Sammenstilling af saadanne Excerpter, jf. παρεκβολή. — παρέκβασις, ἡ, (παρεκβαίνω) Afvigelse fra Veien; Overtrædelse; Udsvævelse; df. — παρεκβατικός, 3, *adv.* -κῶς, vigende af fra Veien; udsvævende. — παρεκβολεύομαι, == παρεκβάλλω. — παρεκβολή, ἡ, Udvalg og Sammenstilling af andres Arbeider over en Gienstand; saaledes heder Eustathii Commentar over Homer παρεκβολαί; df. — παρεκβολικός, 3, horende til en παρεκβολή; τὸ παρεκβολικόν == παρεκβολαί.

παρ-εκδέχομαι, *irr.*, *f.* ξομαι, optager, udtyder noget anderledes el. urig-

tigen, misforstaaer. — παρ-ἐκδύω, *irr.*, ogs. παρεκδύνω, gaaer hemmeligen derfra, lister mig bort. — παρεκέκεκτο, *ep.* f. παρέκειτο, 3 *sing. impf.* til παράκειμαι. — παρ-ἐκθέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber, iler, drager, seiler derforbi. — παρ-ἐκκλίνω, [ῑ] bøier af derfra og til Siden; 2) *intr.*, bøier af, undviger. — παρ-ἐκλέγω, *irr.*, τὰ κοινά, indsamler hemmeligen og forbruger de offentlige Indkomster, *Dem.* — παρ-ἐκλείπω, *f.* ψω, lader el. slipper ud og forbi; 2) *intr.*, at være udslettet, at feile, mangle. — παρεκ-νέομαι, *irr.*, *f.* -νεύσομαι, gaaer, drager, seiler derforbi, derudover.

παρ-ἐκπίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, undkommer hemmeligen; *oppon.* παρεισπίπτω. — παρ-ἐκπροφεύγω, *irr.*, *f.* -φεύξομαι, o. -φευξοῦμαι, undflyer, undgaaer; ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα, ikke skal undgaae dig, du ikke skal miste, *Il.* 23, 314. — παρεκπυρόομαι, (πυρόω) bliver som Ild, bliver gloende derimellem, imidlertid, *Aristot.* — παρεκστροφή, ἡ, (στρέφω) Bortvendelse; Fordreining. — παρεκτανύω, = παρεκτείνω. — παρέκτἄσις, ἡ, Udvidelse, Udstrækning derhos, derved; Forlængelse, *ex.* af en Stavelse; af — παρ-ἐκτείνω, *f.* -τενῶ, udvider, udstrækker, forlænger ved Siden deraf, derforbi, derudover; 2) *intr.* o. *in pass.*, udstrækker mig, er udstrakt derhos, ved Siden deraf, ligger efter Længden.

παρ-ἐκτελέω, *f.* έσω, fuldfører imod Ønske, *Mosch.* — παρεκτέος, 3, *adject. verb.* til παρέχω. — παρεκτικός, 3, (παρέχω) hørende, skikket, tilboielig til at forskaffe el. give; forskaffende, ydende. — παρεκτός, *adv.*, (παρά, ἐκτός) udenfor, sild. — παρ-ἐκτρέπω, *f.* ψω, vender derhos bort el. til Side; forvansker, fordreier; *in med.*, vender mig bort fra Veien; gaaer til Side el. undviger derhos. — παρ-ἐκτρέχω, *irr.*, *f.* -δραμοῦμαι, løber derudover, derforbi. — παρ-ἐκτρίβω, gnider ud deraf, uddriver ved Gnidning. — παρεκτροπή, ἡ, (παρεκτρέπω *in med.*) at vige af fra den lige Vei; Bivei, Afvei. — παρεκφαίνομαι, *f.* -φανήσομαι, (φαίνω, *irr.*) seer ud derhos el. paa Siden; viser mig, kommer til Syne derhos. — παρ-ἐκφέρω, *irr.*, *f.* παρεξοίσω, fører, bringer ud derhos, derforbi, derudover. — παρ-ἐκχέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, udgyder derhos el. paa Siden; *in med.*, at udgyde sig til Siden, at strømme over til alle Sider, om Floder; df. — παρέκχὕσις, ἡ, Udgyden el. Udgydelse til alle Sider, Oversvømmelse.

παρ-ἐλαύνω, *irr.*, *f.* παρελάσω, [ᾰ] egentl. driver derhos og forbi el. derforbi; sædv. som *intr.*, kiører derforbi, hvorved man supplerer δίφρον, ἅρμα, ἵππους; ogs. *c. acc. pers.*, Οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν, kom foran mig, vandt fra mig i Veddekiørsel, *Il.* 23, 638; ligel. m. o. u. νηΐ seiler derforbi, *c. acc.*, *Od.* 12, 197; sild. alm. rider, løber, drager derforbi, hvorved man supplerer, ἵππον, ἐμαυτόν, o. dl.; ogs. παρελαύνειν τὸν ἵππον o. ἐπὶ τοῦ ἵππου, *Xen.*; – rider dertil, ἐπὶ τὰς τάξεις; rider el. styrter løs derpaa, ἐπὶ τοὺς πολεμίους, *id.*

παρ-ἐλέγχω, *f.* γξω, = ἐλέγχω, *inc.* — παρέλευσις, ἡ, (παρέρχομαι) Forbigaaen; en forbigaaende Vei. — παρ-ἐλίσσω, *f.* ξω, vender el. dreier om derhos. — παρελκόντως, *adv. part.* til παρέλκω, slæbende derved, d. e. overflødigen, *gramm.* — παρέλκυσις, ἡ, Hentrækken, Bortslæben; Forhaling; o. — παρελκυστής, οῦ, ὁ, *fem.* παρελκυστρία, ἡ, som hendrager, henslæber, uddrager, opholder; af — παρελκύω, sild. Biform til flgd. — παρ-ἕλκω, *f.* ξω, trækker, drager, bringer til Side, trækker bort el. af Lave, γνάθους, vrænger Munden, *Ar.*; *b*) trækker derhos, trækker ved Siden, *Herod.* 5, 102; *c*) trækker derhen, dertil; *in med.*, drager til mig, lader mig give, *Od.* 18, 282; – 2) drager ud i Længden, udsætter, henholder; ogs. *absol.* dvæler, nøler, *ex.* Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, *Od.* 21, 111; παρέλκειν χρόνον, at henslæbe Tiden; – 3) *intr.* o. *in med.*, *a*) slæber efter, er overflødig; τὰ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασι, hvad der tages med, men dog er uvæsentligt ved Kunsten; *b*) at drage, trække hen, at vare længe, jf. ovenf. Bem. 2.

παρέλλειψις, ἡ, (ἐλλείπω) Udeladelse af det Derhosstaaende, bes. af et Bogstav. — παρ-ἐμβαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, gaaer, drager ind derhos, τεθρίππῳ, *Dion. Hal.* — παρ-ἐμβάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, indskyder derimellem, *ex.* Hielpetropper i Hæren; alm. ordner sammen til et Heelt; *b*) παρεμβάλλειν λόγους ἑτέρους, at indstrøe, indbringe uvedkommende Taler, *Dem.*; – 2) *intr.*, *a*) falder ind med en Hær; *b*) om en Krigshær, at drage i Leir, at leire sig. — παρεμβατικῶς, *adv.*, (παρεμβαίνω) i Parenthese, *gramm.* — παρ-ἐμβλέπω, *f.* ψω, beskuer, beseer fra Siden.

παρεμβολή, ἡ, (παρεμβάλλω) 1) som Handling, *a*) Indskyden derimellem; bes. Soldaternes el. Hærens Opstilling i Slagorden; *b*) som Fægterudtryk, at slaae Benet fra nogen; – 2) som Gienstand, *a*)

indskudt Ord el. Sted; *b*) en opstillet Hær; en afstukken Leir; - 3) = *παρεξειρεσία, Polyb.*; df. — *παρεμβολικός*, 3, i Leiren; ligesom en Leir; o. — *παρεμβολοειδής*, 2, (*εἶδος*) der ligner et indskudt Ord el. Sted, *gramm.* — *παρ-εμβύω*, [ῡ] skyder, stopper ind derhos el. ved Siden deraf.

παρεμμαίνομαι, o. *παρεμμανής*, 2, d. formildede *ἐμμαίνομαι, ἐμμανής*. — *παρέμμεναι, ep.* f. *παρεῖναι, infin.* af *πάρειμι*. — *παρ-εμπάσσω, f. -πάσω*, [ᾰ] indstroer derhos, dertil. — *παρ-εμπίμπλημι, irr., f. παρεμπλήσω*, overfylder, overlader; 2) ifylder hemmeligen. — *παρ-εμπίμπρημι, irr., f. παρεμπρήσω*; antænder derved, ved Gnidning derpaa. — *παρ-εμπίνω, irr., f. -πίομαι*, drikker uden Maade. — *παρ-εμπίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι*, falder, geraader, kommer ind derhos, derimellem; *b*) at komme, at indtræffe derimellem; *c*) at træffe sammen med noget, *τινί*.

παρ-εμπλάσσω, f. -πλάσω, smører el. stopper ind derhos, derimellem, paa Siden deraf; tilsmorer, forstopper; df. — *παρεμπλαστικός*, 3, forstoppende. — *παρ-εμπλέκω, f. ξω*, indfletter derhos, derimellem. — *παρ-εμπλήθω*, er overfyldt, overladet. — *παρεμπλοκή, ἡ*, (*παρεμπλέκω*) Indfletten, Indfletning derhos, derimellem; *παρεμπλ. ἱστορική*, indflettet Fortælling. — *παρεμποδίζω*, som *ἐμποδίζω*, er i Veien, er hinderlig, *τινί*. — *παρεμποδών, adv.*, som *ἐμποδών*, i Veien, til Hindring.

παρ-εμπολάω, f. ήσω, indfører, indbringer derhos el. hemmeligen, indsmugler; df. - *παρεμπόλητος*, uægte Borger, som har indsneget sit Navn i Borgerlisterne. — *παρεμπόρευμα, τό*, Biartikel i Handelen; slet Handelsvare; jf. *ἔμπορος*; 2) alm. Biting, Bisag; Bifordeel; af — *παρ-εμπορεύομαι*, indbringer derhos, underhaanden, hemmeligen, bes. en Handelsvare, indsmugler; ogs. alm. indforer, indbringer umærkeligen, *ex.* en Stik, *τὸ τερπνόν*, det Behagelige (ved Siden af det Nyttige), *Luc.* — *παρέμπτωσις, ἡ*, (*παρεμπίπτω*) at komme derimellem, Indtrængen el. at trænge sig ind paa urette Sted.

παρ-εμφαίνω, irr., f. -φᾰνῶ, viser, lader see derhos, derved; *b*) viser noget Skiult el. Hemmeligt; *c*) *παρεμφαίνειν ὀσμήν, ὄψιν*, at ligne noget i Lugt, i Udseende; - 2) *in med.*, lader see el. vise sig derhos, derved; df. — *παρεμφαντικός*, 3, som viser noget derhos el. underhaanden; — *παρέμφᾰσις, ἡ*, Visen, Fremstillen, Fremstilling derhos, derved; — *παρεμφᾰτικός*, 3, = *παρεμφαντικός*; - 2) h. *gramm.* ere *τὰ παρεμφατικά, modi finiti, oppon. ἀπαρέμφατος, mod. infinit.* — *παρ-εμφερής*, 2, noget lignende; af — *παρ-εμφέρω, irr.*, ligner i nogen Grad. — *παρεμφύομαι*, tilligem. *aor.* 2, *pf.* o. *plqupf. act.*, (*ἐμφύω, irr.*) voxer til derhos, ved Siden deraf; hænger mig derved.

παρ-ενδείκνυμι, f. -δείξω, viser derhos, antyder paa en skiult Maade el. underhaanden. — *παρ-ενδιάω*, boer derhos. — *παρ-ενδίδωμι, f. παρενδώσω*, giver efter. — *παρ-ενδύνω*, o. *παρ-ενδύω, irr.*, gaaer el. kommer ind derhos, fra Siden, hemmeligen. — *παρενεῖδον, inf. παρενιδεῖν*, alene som *aor.*, seer til fra Siden. — *παρ-ενείρω, irr.*, indskyder, indføier, stikker derind fra Siden el. hemmeligen; *παρενείρειν ἑαυτὸν εἰς πάντα*, at blande sig i alt, *Plut.* — *παρενήνεον, impf.* til *παρανηνέω, Od.* — *παρενήνοθε, pf. defect.* m. *præs.* Bem., er derpaa, hefter derved, *Ap. Rh.*; det videre see u. *ἐπενήνοθε*.

**παρένθεσις, ἡ*, Sætten, Stillen, Indskyden derimellem; 2) det derimellem Indsatte, Indskudte; bes. Mellemsætning, Parenthese; — *παρένθετος*, 2, som er stillet, sat, indskudt derimellem; o. — *παρενθήκη, ἡ*, Indsætning derimellem; indskudt el. tilfældig Bemærkning; Mellemsætning; *παρένθεσις λόγων*, Digression i Fortællingen, *Herod.*; - 2) Smaakram, som indstikkes med el. i andre Varer; (af *παρεντίθημι*). — *παρενθῡμέομαι*, lader ubemærket, forsommer, foragter; 2) forstiller mig; df. — *παρενθύμησις, ἡ*, Mangel paa Opmærksomhed; Ringeagt. — *παρένθυρσος, ὁ*, (*θύρσος*) uægte Begeistring, utidig Svulst og Overdrivelse i Talen. — *παρενιαυτοφόρος*, 2, (*ἐνιαυτός, φέρω*) som bærer Frugt Aar for Aar. — *παρ-εννέπω*, siger el. taler til nogen, *τινί*, som *παραυδάω, poët.*

παρενοπλίζω, = *ἐνοπλίζω*. — *παρ-ενοχλέω*, bryder, besværer, foruroliger derhos, derved, under en Forretning; df. — *παρενόχλησις, ἡ*, Foruroligelse, Bryderi. — *παρ-ενράπτω, f. ψω*, indflikker, tilsyer, indsætter derhos, dertil. — *παρενσάλευσις, ἡ*, Rysten el. Slingren hid og did; af — *παρ-ενσᾰλεύω*, bevæger, ryster, tumler, svinger hid og did; ogs. *intr.*, kaster mig, slingrer hid og did, *τοῖν ποδοῖν, Ar.* — *παρ-ενσπείρω*, saaer, strøer ind derimellem. — *παρένταξις, ἡ*, Ordnen, Stillen derimellem, som *παρένθεσις*, af — *παρ-εντάσσω, att. -ττω*,

f. ξω, indordner, indskyder derhos; derimellem. — παρ-εντείνω, *irr.*, *f.* -τενῶ, paaspænder, ispænder derhos, derved, dertil. — παρ-εντρώγω, *irr.*, *f.* -τρώξομαι, spiser endnu dertil, bes. Slikkerier. — παρεντυχία, ἡ, (ἐντυγχάνω) tilfældigen at komme derimellem.

παρέξ, bes. foran en Vocal f. παρέκ. — παρ-εξάγω, *irr.*, *f.* ξω, fører ud derimod; bes. fører en Hær imod Fienden; df. *intr.*, rykker imod Fienden; – 2) fører ud derhos, ved Siden deraf; df. forleder, skuffer, vildfører; hertil kan ogs. henføres *Il.* 10, 391; παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ; df. — παρεξαγωγή, ἡ, Føren ud ved Siden deraf; at føre Armeen ud imod Fienden. — παρ-εξαίρω, *irr.*, hæver el. stikker ud ved Siden deraf, derimellem; *pass.*, hæver mig overmodigen. — παρ-εξαλλάσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, omverler, ombytter, forandrer derhos. — παρ-εξαμείβω, gaaer, drager, seiler derforbi. — παρεξαυλέω, df. h. *Ar. Acharn.* 681, om udlevede Folk, παρεξηυλημένοι, som ere ved at faae afblæst, som synge paa det sidste Vers.

παρ-έξειμι, *inf.* παρεξιέναι, (εἶμι) gaaer ud derhos el. paa Siden; 2) *c. acc.*, gaaer derudover; overtræder, krænker; undkommer, undflyer. — παρεξειπεῖν, at udsige derhos; ogs. som *lect. var.* f. παρὲξ εἰπεῖν, at tale imod Sandheden, *Od.* 4, 348. — παρεξ-ειρεσία, ἡ, ogs. παρεξειρέσιον, τό, lavt Sted for og bag i Skibet, hvor der ingen Rorbænke ere. — παρ-εξελαύνω, *irr.*, *f.* -ελάσω, *att.* -ελῶ, egentl. driver ud derhos el. paa Siden; 2) sædv. *intr.*, rider, kiører, drager ud derhos el. ved Siden; bes. drager, rykker imod Fienden, som παρεξάγω; h. *Hom.* ogs. *lect. var.* f. παρὲξ ἐλαύνω. — παρεξέλεγχος, ὁ, Giendrivelse ved Hielp af en falsk Slutning; af — παρ-εξελέγχω, giendriver ved Hielp af en falsk Slutning. — παρεξέμεν, *ep.* f. παρεξεῖναι, *inf. aor.* 2 til παρεξίημι. — παρεξερέω, *jon.* f. παρεξερῶ, *f.* til παρεξειπεῖν. — παρ-εξέρχομαι, *irr.*, *f.* παρεξελεύσομαι, *aor.* παρεξῆλθον; 1) *c. gen.*, gaaer ud derhos el. hemmeligen, derudigiennem, πεδίοιο, *Il.*; *transl.*, παρεξέρχομαι τῆς ἀληθείας, forbigaaer Sandheden, *Plato*; – 2) *c. acc. transl.*, overtræder, krænker, Διὸς νόον, θεόν, *Od.* — παρεξ-ετάζω, *f.* άσω, τί τινι, holder det ene sammen med det andet for at anstille en Sammenligning; – denne Handling, παρεξέτασις, ἡ. — παρ-εξευρίσκω, *irr.*, *f.* -ευρήσω, udfinder derhos, dertil, desuden, ἄλλον νόμον, en anden Lov som Undtagelse el. Udflugt, *Herod.* 3, 31.

παρ-εξηγέομαι, *f.* ήσομαι, forklarer urigtigen; df. — παρεξήγησις, ἡ, falsk Forklaring. — παρεξῆς, *adv.*, f. παρ' ἑξῆς. — παρεξίημι, *f.* παρεξήσω, (ἵημι) lader gaae forbi, efterlader; om Tiden, lader forløbe. — πάρεξις, ἡ, (παρέχω, παρέξω) Forskaffen, Yden, Overladen. — παρ-εξισόω, stiller derhos og giør lige; sammenligner; [*att.* 7]. — παρεξίστημι, (ἵστημι) bringer ud af en Stilling, bringer bort; – 2) *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf.* o. *in med.*, *a*) gaaer bort, træder ud; *b*) gaaer fra Forstanden, bliver afsindig; *c*) οἶνος παρεξεστηκώς, doven el. fordærvet Viin. — παρ-έξοδος, ἡ, Vindgang, Vindvei. — παρ-εξωθέω, *irr.*, *f.* -ώσω, sild. ogs. -ωθήσω, driver ud, støder ud derhos el. paa Siden.

παρ-έπαινος, ὁ, tilfældig el. liden Ros; jf. παράψογος. — παρεπάλλομαι, *jon.* f. παρεφάλλομαι, springer derop paa Siden. — παρεπεισοδιάζω, (ἐπεισόδιον) tilføier, indblander derhos som Episode; (rimel. Conjectur f. παρεισοδιάζω). — παρ-επιβοηθέω, kommer til Hielp fra Siden. — παρεπιγραφή, ἡ, det derhos el. ved Siden Skrevne; bes. en et Drama tilføiet Randbemærkning, for at tilkiendegive, hvad der foregaaer paa Scenen, forsaavidt dette ikke er udtrykt i Texten, *ex. Ar. Av.* 223, αὐλεῖ τις; jf. παρεγκύκλημα; af — παρεπιγράφω, skriver derhos, derved, paa Siden; skriver en Rettelse el. Anmærkning i Randen. — παρ-επιδείκνυμι, *f.* -δείξω, sædv. *in med.*, foreviser noget, lader mig see med noget til urette Tid el. af Praleri, *c. acc. rei.* — παρεπιδημέω, er – παρ-επίδημος, 2, nærværende paa et fremmed Sted med andre el. paa en kort Tid; – en saadan Nærværelse, παρεπιδημία, ἡ.

παρ-επικουρέω, hielper, yder Bistand med el. tillige. — παρ-επινοέω, *irr.*, udtænker, opfinder derhos, dertil, desuden. — παρεπιπνείω, *poët.* f. παρ-επιπνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσω, lufter, blæser derpaa fra Siden. — παρεπιπορεύομαι, (πορεύω) gaaer hentil derhos el. paa Siden. — παρ-επισκοπέω, beseer, betragter derhos, derimod; df. sammenligner. — παρ-επισπάομαι, *f.* άσομαι, (σπάω) trækker, drager hemmeligen til mig. — παρ-επιστρέφω, *f.* ψω, dreier el. vender paa Siden; *in med.*, dreier el. vender mig i Forbigaaende, bes. for at see efter noget; – denne Handling, παρεπιστροφή, ἡ. — παρ-επιφέρω, *irr.*, indfører, indbringer derhos el. paa Siden. — παρεπιψαύω, berører derhos el. paa Si-

den. — παρέπλω, 3 sing. aor. syncop. act. til παραπλέω, Od. 12, 69. — παρ-έπομαι, irr., f. ψομαι, følger derhos; er forbunden med nogen, τινί.

*παρ-εργασία, ἡ, Biarbeide; — παρεργάτης, ου, ὁ, som driver Biting; παρεργ. λόγων, orkesløs Svadser, Eur.; — παρεργολαβέω, (λαμβάνω) overtager desuden el. som en Biting; o. - πάρεργον, τό, Biarbeide, Biting, Bisorg; Anhang, Tillæg, Tilgift; alm. det Uvæsentlige, Tilfældige; πάρεργον γίγνεσθαι, at gaae med ovenkiøbet; πάρεργα νομίζειν, ποιεῖσθαί τι, ikke at bryde sig om noget; πάρεργα δόμων, = νόθοι, Eur.; af — πάρεργος, 2, (ἔργον) uvæsentlig, tilfældig, der ikke hører til Sagen selv; λόγυς πάρεργος, en tilfældigen el. i Forbigaaende anbragt Tale; adv. παρέργως, tilfældigen, i Forbigaaende. — παρ-ερεθίζω, ophidser derhos, sild. — παρ-ερέσσω, att. -ττω, f. έσω, bevæger fra Siden ligesom med Aarer; roer til Side. — πάρεργμα, τό, Bistøtte, Stive derunder. — παρερμηνεία, ἡ, falsk Forklaring; af — παρ-ερμηνεύω, forklarer falsk el. urigtigen. — παρ-ερπύζω, o. παρ-έρπω, kryber, sniger mig til fra Siden el. hemmeligen. — παρ-ερύω, irr., poët. -ειρύω, f. ύσω, trækker, drager derfor, φάρυγγα, Herod., τὸ στόμα, vrænger Munden, id.; [sædv. ῠ].

παρ-έρχομαι, irr., f. παρελεύσομαι, aor. παρῆλθον, sield. παρήλυθον, kommer dertil, gaaer derind, εἰς πόλιν, εἴσω τῶν χαρακωμάτων, Xen.; bes. fremtræder offentligen som Taler, ligesom πάρειμι af εἶμι; transl., δίκη δὲ ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει (seirer), Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα, naar den har naaet sit Maal, d. e. til sidst, i Udfaldet, Hes. Op. 218; — 2) kommer el. gaaer derforbi, derudover, paa Siden deraf, Hom.; τὰ παρεληλυτότα, det Forbigangne; παρεληλυθὼς χρόνος, ὁ παρελθὼν χρ., den forbig. Tid; τὸ παρελθόν, ἐν τῷ παρελθόντι, forhen, fordum; df. transl., a) at gaae over, at svinde hen, evanescere; b) τοῦτο γὰρ μικροῦ παρῆλθέ με εἰπεῖν, næsten undgik mig, Dem.; — 3) kommer foran, overgaaer, overvinder, τινά, nogen, ποσίν, i Vedeløb, ἐν δόλοισιν, i List, Hom.; df. skuffer, overlister, Διὸς νόον, Hes.; εἰκότως, οἶμαι, τὰ ἔργα τοὺς λόγους παρέρχεται, er Handlingen mere værd end Talen, Dem.

πάρεσαν, ep. f. παρῆσαν, 3 pl. impf. af πάρειμι, Il. — παρεσαρθρόω, o. d. øvrige m. παρεσ- begyndende Ord, see u. παρεισ-. — παρ-εσθίω, irr., f. παρέδομαι, aor. παρέφαγον, begnaver; transl. som rodo, stikler, spotter; 2) spiser derhos, dermed, tillige. — πάρεσις, ἡ, (παρίημι) at lade gaae el. komme derforbi, derigiennem; 2) Efterladen; bes. Kræfternes Slappelse, Afkræftelse, Afmagt. — παρεσκευάδαται, o. παρεσκευάδατο, jon. 3 pl. pf. o. plqupf. pass. af παρασκευάζω. — παρεσκευασμένως, adv. part. af παρασκευάζω, forberedet. — παρέστιος, 2, (ἑστία) hos, ved Arnestedet; alm. = ἐφέστιος. — παρέσχατος, 2, (ἔσχατος) næstsidste, gramm.

παρ-ετάζω, f. άσω, [ᾰ], stiller derhos og sammenligner. — παρετέος, 3, adject. verb. af παρίημι. — παρετήτυμος, urigtig Læsem. f. πανετήτυμος, Orph. — παρετοιμασία, ἡ, (ἑτοιμάζω) Tilberedelse. — πάρετος, 2, (παρίημι) afspændt, slappet; afkræftet, udmattet. — παρ-ετυμολογέω, afleder derhos, tillige, gramm. — παρευδιάζομαι, o. παρευδιάω, henlever rolig imidlertid; df. — παρευδιασταί, ῶν, οἱ, ὄρνεις, Vandfugle, som gaae paa Land i godt Veir. — παρ-ευδοκιμέω τινά, overgaaer nogen i Ære, Gunst, Bifald, Lykke. — παρ-ευημερέω τινά, overgaaer nogen i Gunst, Lykke, Berømmelse. — παρ-ευθύνω, [ῡ], bringer af fra den rette Vei; tvinger nogen til at handle efter min Villie. — παρευθύς, o. παρευθύ, adv., som εὐθύ, strax, paa Stedet. — παρευκηλέω, (εὔκηλος) beroliger. — παρ-ευλαβέομαι, frygter derhos, desuagtet.

παρευνάζομαι, f. άσομαι, Od., o. παρευνάομαι, f. ήσομαι (εὐνάζω, εὐνάω) sover derhos, derved, c. dat. — παρευναῖος, 3, = πάρευνος. — παρευνέτις, ιδος, ἡ, fem. af — παρευνέτης, ου, ὁ, Sengekammerat; o. — πάρευνος, 2, liggende, sovende derhos, derved, hos nogen; Ægtefælle; (af εὐνή). — παρεύρεσις, ἡ, Paafund, at udfinde en Udflugt; — παρεύρημα, τό, en udtænkt Udflugt, Paafund, List for at skuffe nogen; o. — παρευρημένως, adv. part. af — παρ-ευρίσκω, irr., f. παρευρήσω, aor. παρεῦρον, udfinder, udtænker, comminiscor, μέζονας αἰτίας, Herod.; udfinder noget skiult el. ubekiendt; ogs. opdigter. — παρ-ευτακτέω, giør min Pligt, besørger regelmæssigen min Tieneste. — παρευτρεπίζω, = εὐτρεπίζω, giør til rette, tilbereder. — παρεφάπτομαι, (ἅπτω) berører let, sagte, paa Overfladen. — παρ-εφεδρεύω, sidder derhos, derved, bes. for at lure, passe paa, bevogte.

παρ-έχω, irr., f. παρέξω, pf. παρέσχηκα, aor. παρέσχον; holder frem, holder hen, har i Beredskab; df.

sædv. rækker hen, yder, giver, δῶρα, σῖτον, πόσιν, βρῶσιν, o. dl., *Hom.*; *transl.*, forunder, tildeler, ἀρέτην, γέλω τε καὶ εὐφροσύνην, *id.*; πρήγματα παρέχειν τινί, at bryde nogen, *Herod.*; — 2) fremstiller; fremviser som færdigt; ogs. gior færdigt; alm. gior til noget, sætter i en Tilstand; ἀβλαβεῖς, βελτίους παρέχειν, som ἀποδεικνύναι; — 3) *impers.*, παρέχει, hvorved man supplerer χρόνος, som ἔξεστι, det er giorligt, forundt, tilladt, *c. dat.*, *ex.* οὐ παρέσχε οἱ αὐτομολεῖν, han kunde ikke, *Herod.*; ogs. m. *acc. c. infin.*, *ex.* νῦν παρέχει κάλλιστον ὑμέας ἔργων ἁπάντων ἐξεργάσασθαι, det er i Eders Magt, *id.* 8, 75; ds. *part. neutr. absol.*, παρασχόν, da man kan el. kunde; παρασχὸν ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι, *Thuc.*; — 4) *intr.*, πάρεχ᾽ ἐκποδών, pak dig bort, *Ar.*; — 5) *in med.*, yder, skaffer, fremviser fra mig selv, fra min Side, τοῖσι ἔπεσι τὰ ἔργα παρέχεσθαι ὁμοῖα, at lade Handlingen svare til Talen, *Herod.*; bringer til Veie, forskaffer (af mit eget); *b*) bringer mig til Veie, forskaffer mig, θεὸν εὐμενῆ, Guddommens Naade, *Eur.*; ds. ogs. besidder, *Herod.*; alm. gior til noget, πειθομένους παρέχεσθαι στρατιώτας, *Xen.*; ἡ ἐργασία δοκεῖ τὰ σώματα κάλλιστά τε καὶ εὐρωστότατα παρέχεσθαι, *id.*; – *impf. jon.* παρεχέσκετο, *Od.* 14, 521, *lect. var.* f. παρεκέσκετο af παράκειμαι, see u. ἀμοιβάς; – [πᾱρ- *in arsi*, *Od.* 19, 113].

παρέψημα, τό, Viret, Desert; o. — παρέψησις, ἡ, = ἔψησις; 2) = πυρίασις; (af ἕψω). — παρ-ηβάω, er — πάρηβος, 2, som er ud over den kraftfulde Alder, παρ᾽ ἥβην, aldrende; (af ἥβη). — *παρηγορέω, o. *in med.*, tiltaler, opmuntrer, formaner, *c. acc. pers.* o. *inf.*, nogen til at giore noget, *ex. Herod.* 5, 104, hvor παρηγορέατο s. -ρέετο, *jon.* f. παρηγόρητο, 3 *sing. plqupf. med.*; *b*) troster, lindrer, læger, erstatter, som παραμυθέομαι; formilder, forsoner, beroliger; ds. — παρηγόρημα, τό, Tiltale, Opmuntring; Trøst, Lindring; 2) hvad der foregaaer bag Scenen, men dog fornemmes af Tilskuerne; — παρηγορητικός, 3, = παρηγορικός; — παρηγορία, ἡ, Tiltalen, Formanen; Trøsten, Formilden, Lindren; ogs. = παρηγόρημα; 2) Tilnavn, *Joseph.*; 3) ἴση παρηγορία, = ἰσηγορία; o. — παρηγορικός, 3, *adv.* -κῶς, tiltalende, opmuntrende; trøstelig, trøstende, formildende, lindrende; af — παρήγορος, 2, (ἀγορεύω) tiltalende, opmuntrende, formanende; trøstende, formildende, lindrende, lægende; beroligende, forsonende; 2) ἡ Παρήγορος, ogs. Παρηγόρα, Overtalelsens Gudinde, Πειθώ, *Paus.*

παρ-ηδύνω, [ῡ] gior sød, forsøder, krydrer derhos el. lidet. — παρηέρθη, 3 *sing. aor.* 1 *pass.* af παραείρω. — παρ-ηθέω, giennemsier. — παρήϊον, τό, *jon.* f. *inus.* παρεῖον, = παρειά, Kind; 2) παρήϊον ἵππων, Kindstykket paa Tommen; egentl. *neutr.* af — παρήϊος, 2, paa Kinderne. — παρηΐς, ΐδος, ἡ, = παρειά. — παρήκοος, 2, *adv.* -κόως, (παρακούω) som hører urigtigen; 2) overhørig, ulydig. — παρηκουσμένως, *adv. part. pf. pass.* af παρακούω, — παρηκόως, see u. παρήκοος. — παρ-ήκω, *f.* ξω, kommer derhen; naaer, rækker, strækker mig hen til noget, ἕως τινός, μέχρι τινός, ogs. παρά τι, ogs. ἐπί s. πρός τι, εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου, indtil den nærværende Tid, *Plato*; 2) er, ligger, strækker mig derhos, derved, langs dermed; 3) træder frem, bliver synlig, som παρέρχομαι, *Soph.*

παρήλασε, 3 *aor.* til παρελαύνω. — παρηλικία, ἡ, den aftagende Alder; af — παρῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ) som πάρηβος, aldrende, med aftagende Kræfter. — παρήλιος, 2, (ἥλιος) hos, ved, i Nærheden af Solen; 2) ὁ παρήλιος, Bisol. — παρηλλαγμένως, *adv. part. pf. pass.* af παραλλάσσω, forandret, anderledes, usædvanligen. — πάρημαι, *inf.* παρῆσθαι, (ἧμαι, *irr.*) sidder derved, derhos, νηυσί, δαιτί, *Hom.*; dvæler, opholder mig, boer, er nærværende derved. — παρημελημένως, *adv. part. pf. pass.* af ἀμελέω, paa en forsømt Maade, efterladent. — παρ-ημερεύω, tilbringer Dagen derved, dermed, *c. dat.*; o. — παρήμερος, 2, (ἡμέρα) Dag for Dag, daglig; som finder Sted, som hører til hver Dag. — παρηνόμησα, παρηνόμουν, *att. aor.* o. *impf.* til παρανομέω. — πάρηξις, ἡ, (παρήκω) Ankommen, Kommen tilstede.

παρηονίτης, ου, ὁ, *fem.* παρηονῖτις, ιδος, ἡ, (ἠϊών, ἠών) hos, ved, paa Kysten el. Stranden. — παρηορία, ἡ, 1) *in pl.*, de Liner, hvorved Bihesten, παρήορος, er forbunden med de to mellemste, ζυγῖται, ζύγιοι, el. med Tospandet, ξυνωρίς, *Il.* 8, 87; 2) Rand el. Bord paa Skibet; 3) Afsindighed; af — παρηόριος, 3, = flgd.; — παρήορος, 2, ogs. παρήορος, (παραείρω, αἰωρέω) egentl. hængende derved; ὁ παρήορος *sc.* ἵππος, Bihest, see u. frgd., ellers παράσειρος, σειροφόρος; – 2) liggende derhos, udenfor Veien; ds. *b*) *transl.*, som er kommen ud af den rette Vei, forstyrret, afsindig; ogs. νόου παρήορος. — παρήπαφε, 3 *sing. aor.* 2 til παραπαφίσκω, *Il.* — παρηρία, ἡ, Afsin-

dighed; af — πάρηρος, 2, som πάραρος, παρήορος, afsindig. — παρῄς, ῇδος, ἡ, ctr. f. παρηΐς. — παρ-ηχέω, efterligner i Klang el. Tone; df. — παρήχημα, τό, lignende Klang el. Tone; et Ords Lydliighed; — παρήχησις, ἡ, Efterlignen af en Tone el. Lyd; o. — παρηχητικός, 3, som efterligner en Lyd el. Tone; som har en lignende Lyd el. Tone.

παρθέμενος, poët. f. παραθέμενος, part. aor. 2 med. af παρατίθημι. — *παρθενεία, ἡ, Jomfrustand; — παρθένεια, τά, ogs. παρθενεῖα, o. παρθένια, sc. μέλη, Jomfrusange, Chor af Jomfruer; egentl. neutr. af — παρθένειος, 2, jomfruelig, hørende til en Jomfru; uskyldig, ufordærvet; jf. παρθένιος; — παρθένευμα, τό, den Tilstand, hvori en Jomfru lever, Jomfrustand; τὰ παρθενεύματα, jomfruelige Sysler og Fornøielser, Eur.; b) det Sted, hvor Jomfruer leve; o. — παρθένευσις, ἡ, en Jomfrues Tilstand og Levemaade; af — παρθενεύω, holder el. behandler som Jomfru; b) sædv. in med., lever som Jomfru, vedbliver at være Jomfru el. i ugift Stand; c) act. ogs. intr., er reen, uskyldig; — παρθενεών, ῶνος, ὁ, = παρθενών; — παρθενία, ἡ, = παρθενεία, Pind.; — παρθένια, τό, = παρθένεια; — παρθενίας, ου, ὁ, Jomfrusøn; o. — παρθενική, ἡ, sc. κόρη, poët. = παρθένος, Jomfru; παρθενικὴ νεῆνις, Od.; egentl. fem. af — παρθενικός, 3, som παρθένιος, jomfruelig; (af παρθένος).

παρθένιον, τό, Jomfruurt; ellers ἑλξίνη; 2) Παρθένιον ὄρος, Bierg i Arkadien; efter Formen neutr. af — παρθένιος, 3, att. ogs. 2, (παρθένος) jomfruelig, af en Jomfru, hørende til en Jomfru, ζώνη, Od.; παρθένιος παῖς, Jomfrubarn; transl., a) uskyldig, reen, kydsk; b) reen, klar, (om Vand); jf. aqua virgo. — παρθενισκάριον, τό, dim. af παρθένος. — *παρθενογενής, 2, (γένος) født af, nedstammende fra en Jomfru; — παρθενοκομία, ἡ, (κομέω) Jomfruers Pleie; — παρθενοκτονία, ἡ, Jomfrumord; af — παρθενοκτόνος, 2, (κτείνω) dræbende, myrdende Jomfruer; — παρθενομήτωρ, ορος, ἡ, Jomfrumoder, eccl.; o. — παρθενοπίπης, ου, ὁ, (ὀπιπεύω) som gaber efter, er lysten efter Jomfruer; af — παρθένος, ἡ, Jomfru, Mø, Pige; b) ung Kone; c) sild. ὁ παρθένος, Ungkarl; 2) som adject., = παρθένιος, πηγή, Æsch.

*παρθενόσφαγος, 2, (σφάζω) af en myrdet el. offret Jomfru; ῥέεθρα παρθ., Blodstrømme, Blodet af en saadan; — παρθενοτροφέω, (τρέφω) opdrager en Jomfru el. i den jomfruelige Alder; denne Handling, παρθενοτροφία, ἡ; — παρθενοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (χρώς) med jomfruelig Farve el. Fiinhed; — παρθενώδης, 2, (εἶδος) af jomfrueligt Udseende, jomfruagtig; o. — παρθενών, ῶνος, ὁ, ogs. παρθενεών, Jomfrukammer, Jomfrubuur; 2) den jomfruelige Pallas's pragtfulde Tempel Parthenon paa d. athen. Borg; o. — παρθενωπός, 2, (ὤψ) af jomfrueligt Udseende; (af παρθένος). — πάρθεσαν, poët. f. παρέθεσαν, 3 pl. aor. 2 act. til παρατίθημι. — παρθεσίη, ἡ, poët. f. inus. παραθεσία, (παρατίθημι) det hos nogen Nedlagte, Pant, Depositum. — πάρθνος, ἡ, forkortet f. παρθένος. — παρθύω, poët. f. παραθύω, overgaaer i Hurtighed.

παριαμβίς, ίδος, ἡ, etslags Melodie at synge til Citharen; af — παρίαμβος, ὁ, i Metriken, = πυῤῥίχιος. — παρ-ιαύω, sover derhos, derved, c. dat., Il. — παριδεῖν, inf. til παρεῖδον, s. m. s. — παρ-ιδρύω, irr., sætter, stiller, opreiser, begrunder derhos, derved. — παρ-ιέρη, ἡ, som har været Præstinde. — παρ-ίζω, irr., sætter mig, sidder derhos, derved, Hom., Herod.; sild. bruges derfor med.; ligel. sild. act. m. transit. Bem., sætter, lader sidde derhos, derved.

παρίημι, f. παρήσω, aor. παρῆκα, ep. παρέηκα, (ἵημι) lader gaae el. komme forbi, forover; b) transl., efterlader, forsømmer, prætermitto; c) in med., lader gaae forbi mig, d. e. antager ikke, afviser; οὐδέν σου παρίεμαι, intet fra dig forkaster jeg; — 2) løser, slapper, løslader, remitto; b) in med. o. pass., slappes, svækkes; df. in part., παριέμενος, παρέμενος, o. παρειμένος, slappet, sløvet, afkræftet, γήρᾳ, νόσῳ, κόπῳ, af Ælde, o. s. v.; men aor. pass. παρείθη Μήρινθος ποτὶ γαῖαν, var nedladt, hang ned, Il. 23, 868; — 3) tillader, giver efter, antager, admitto; b) giver Adgang, lader komme ind, πρός τινα, Xen.; transl., μὴ παριῶμεν εἰς τὴν ψυχήν, vi ville ikke give den Forestilling Indgang hos os; Plato; [sædv. ep. ῑ, att. ῐ].

παρ-ιλλαίνω, skeler til fra Siden. — παρ-ιππάζομαι, o. παρ-ιππεύω, rider ved Siden, rider forbi; b) indhenter el. kommer foran ved at ride; df. c) alm. overgaaer; o. — πάριππος, 2, som rider ved Siden deraf; som løber ved Siden af Hesten; som løber saa hurtigt, som en Hest; (af ἵππος). — παρίπταμαι, sild. Biform f. παραπέτομαι, flyver forbi, forover. — παρισάζω, = παρι-

σόω. — παρίσθμια, τά, (ἰσθμός) Kiertlerne paa begge Sider af Svælget; 2) Betændelse i disse Kiertler. — πάρισος, 2, [ep. ῑ, att. ἴ], (ἴσος) næsten liig, omtrent lignende; adv. παρίσως, hartad, næsten; 2) πάρισα kaldes i Rhetoriken de Kola, som have lignende Endelser, Ordstilling, o. s. v., jf. παρίσωσις; ds. — παρισόχρονος, 2, (χρόνος) i næsten lige Tid; o. — παρισόω, gior næsten lige; stiller ved Siden af hinanden og sammenligner; in med., παρισοῦσθαί τινι, at sammenligne el. maale sig med nogen, Herod. 8, 140, 1.

παρίστημι, f. παραστήσω, (ἵστημι), 1) transit., stiller, sætter derhos, derved; ds. bes. – a) forestiller, fremstiller, viser, godtgior; lærer, formaner; ὅταν παραστήσῃς τινὶ τοῦτο –, ὅτι δεῖ ἐπιμελεῖσθαι, naar du har indpræntet nogen dette, Xen. Oec. 13, 1; – b) bringer tilstede, foranlediger; bevæger til noget, indgiver, ex. τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, Dem.; ψήφισμα – δέος καὶ φόβον παριστάν, som fremvirker, id.; – c) stiller sammen og sammenligner; (den transitive Bem. af dette Verbum er efterhomerisk o. alm. den sieldnere); — 2) i de intransitive Tempora, aor. 2, pf. o. plqupf. act., o. in med., – a) staaer el. stiller mig derhos, derved, træder, kommer hen til, er tilstede (bes. for at hielpe), staaer bi, er nærværende, τινί, hos nogen; h. Hom. ofte in aor. part., ἄγχι παραστάς, staaende nær; – b) om Begivenheder, Skiebner, o. dl., at forestaae, ramme, ex. Od. 9, 52, τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν; τὸ παριστάμενον, Tingenes nærværende Stilling; ὁ παρεστηκὼς καιρός, den nærværende Tid el. Leilighed; – c) om Forestillinger, Meninger, o. dl., at være el. blive nærværende for Sielen; παρίσταταί μοι, det falder mig ind, kommer mig i Tanke; δόξα μοι παρεστάθη, jeg havde den Forestilling, det var min Mening; παραστῇ δὲ μηδενὶ ὑμῶν, ingen iblandt Eder maa forestille sig, ligel. παρεστάναι δὲ μηδενί sc. χρή, Thuc.; – d) stiller mig anderledes; παραστῆναι εἰς γνώμην τινός, at gaae over til nogens Mening, Herod.; ds. underkaster mig, id. 3, 155; οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν, πρὶν ἤ –, laae ikke under i Krigen, Dem.; men παρεστηκέναι φρενῶν, ogs. τῇ διανοίᾳ, at gaae fra Forstanden; – e) vinder Fasthed, bliver modig, dygtig, fuldkommen; οἶνος παρίσταται, faaer sin fulde Kraft el. Godhed, oppon. οἶνος ἐξίσταται, taber sig, bliver flau; — 3) in med. c. acc., – a) stiller hos mig, bringer paa min Side, gior mig hengiven, πόλιν, ἔθνη, Herod.; ogs. betvinger, erobrer, undertvinger; bringer til mig, tilegner mig; b) stiller hen, lader træde hen for mig; sætter el. bringer i en vis Forfatning, (som neml. svarer til min Hensigt); ex. τὸν ὑμέων δεσπότην ἡμεῖς οὕτω παραστησόμεθα, ὥστε –, Herod. 4, 136.

παριστία, ἡ, (ἑστία) Biarne. — παριστίδιος, 3, hos, ved, paa Væverstolen, ἱστός. — παρ-ιστορέω, bemærker, udsporger, erfarer og fortæller derhos, derved, i Forbigaaende; 2) fortæller urigtigen. — παρ-ισχναίνω, gior indtørret, maver. — παρίσχω, Biform f. παρέχω, holder i Beredskab; frembyder; Il. — παρισώδης, 2, (εἶδος) som ligner Figuren πάρισα. — παρίσωμα, τό, en Liighed; bes. i Rhetoriken, Liighed i Sætningernes Endelser el. Ordstilling; Alliteration, Riim, jf. πάρισος, Bem. 2; — παρίσωσις, ἡ, at giore liig el. lignende; alm. = frgd.; o. — παρισωτικός, 2, som gior liig el. lignende; (af παρισόω). — παριτέος, o. παριτητέος, 3, adject. verb. af πάρειμι, gaaer hen til, forbi, frem; ἔδοξεν αὐτοῖς, παριτητέα ἐς τοὺς Λακεδ. εἶναι, at de skulde fremtræde offentligen i deres Forsamling, Thuc. 1, 72. — παριτός, 3, (πάρειμι) tilgængelig. — παρ-ιχνεύω, løber ved Siden; efterspører, eftertragter.

παρκατέλεκτο, aor. ep. syncop. f. παρακατέλεκτο, af παρακαταλέγομαι, Il. — παρκείμενος, ep. f. παρακείμενος, part. af παράκειμαι. — παρκλίνω, ep. f. παρακλίνω. — παρκύπτω, f. ψω, ep. f. παρακύπτω. — παρμέμβλωκε, ep. f. παραμέμβλωκε, 3 sing. pf. til παραμολεῖν, παραβλώσκω, Il. — παρμένω, ep. f. παραμένω. — πάρμη, ἡ, let Skiold, d. lat. parma, Polyb. — παρμένιμος, o. πάρμονος, ep. f. παραμον–, Pind. — Παρνᾶσός, sild. Παρνασσός, ὁ, Parnassus, Bierg i Phocis; ds. adject. Παρνάσιος, 3, m. bes. fem. Παρνασιάς, άδος. — Πάρνης, ηθος, ἡ, ogs. ὁ, Parnes, Bierg i Attika. — Παρνησός, ὁ, jon. f. Παρνασός. — πάρνωψ, οπος, ὁ, en Græshoppeart; ogs. κόρνωψ.

παρό, = παρ' ὅ, hvorfor; af hvilken Grund; jf. διό; 2) foruden at –. — παροδεία, o. παρόδευσις, ἡ, Gaaen el. at gaae derforbi; af — παρ-οδεύω, gaaer, reiser derforbi, derudover, c. acc. — παροδικός, 3, adv. -κῶς, hørende til en πάροδος; — παρόδιος, 2, liggende ved Veien, θυρίδες, som vende ud til Veien el. Gaden, Plut.; o. — παροδίτης, ου, ὁ. fem. -δῖτις, ιδος, som gaaer forbi, en Vandrer; 2) som adject., liggende ved Veien; af — πάροδος, ἡ, Vei el. Gang derforbi, derudover; paa et

Skib, en smal Gang langs ad Skibet forbi Rorsfolkene; *b*) Gaaen el. Gang derforbi, derudover; *ἐκ παρόδου, ἐν παρόδῳ*, i Forbigaaende; – 2) Indgang fra Siden, smal el. hemmelig Indgang; snævert Pas; alm. Giennemgang, Overgang; – 3) Fremtræden, offentlig Optræden; Ankomst; *b*) bes. Chorets første Optræden paa Orchestra i Tragedien; jf. *μετάστασις*; ogs. Chorets første Sang efter dets Optrædelse. — *παρ-οδύρομαι*, beklager, begræder derhos, derved, tillige.

παρ-οίγνυμι, o. *παροίγω*, *irr.*, *f.* *παροίξω*, *aor.* *παρέῳξα*, aabner paa Siden el. lidet; aabner lidt efter lidt. — *παρ-οιδαίνω*, o. *-δίσκω* s. *-δίσκομαι*, svulmer, bolner paa Siden. — *πάροιθε(ν)*, (*πάρος*), 1) som *præpos. c. gen.*, for, foran; ligeoverfor, *coram*; 2) som *adverb.*, *a*) om Stedet, foran, paa Forsiden; forpaa; *οἵ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν*, som vare næst efter, og de, som vare foran, *Il.* 23, 498; *b*) om Tiden, forhen, fordum, ogs. *τὸ πάροιθεν*, *Hom.*; df. *παροίτερος*, *παροίτατος*. — *παροικεσία*, sild. *παροικησία*, o. *παροίκησις*, *ἡ*, Boen el. at boe derhos, derved; Naboskab; af — *παρ-οικέω*, boer derhos, derved, *c. acc.*, sild. ogs. *c. dat.*; 2) boer paa et Sted som Indsidder el. som Fremmed; df. — *παροικία*, *ἡ*, at boe paa et Sted som Indsidder el. som Fremmed.

παρ-οικίζω, *f.* *ίσω*, bosætter, lader boe derhos, derved; henflytter som Nybygger el. Kolonist derhos. — *παροικίς*, *ίδος*, *ἡ*, bes. *fem.* til *πάροικος*; *παροικὶς πόλις*, en derhos liggende By. — *παρ-οικοδομέω*, *f.* *ήσω*, bygger derhos, derved, tilbygger; df. — *παροικοδόμημα*, *τό*, en derhos opført Bygning. — *πάροικος*, 2, (*οἶκος*) boende derhos, derved; Nabo, *τινί*, af nogen; om et Sted, nærliggende, i Nærheden; 2) *ὁ πάροικος*, Indsidder, der boer paa et Sted som Fremmed el. uden at have Borgerret, *inquilinus*.

παροιμία, *ἡ*, Ordsprog see u. *πάροιμος*; df. — *παροιμιάζω*, *f.* *άσω*, gior til Ordsprog; *in pass.*, bliver til Ordsprog; *in med.*, taler i Ordsprog; — *παροιμιακός*, 3, *adv.* *-κῶς*, i Ordsprog; — *παροιμιογράφος*, 2, (*γράφω*) som opskriver el. samler Ordsprog; o. — *παροίμιον*, *τό*, = *παροιμία*, Ordsprog; df. — *παροιμιώδης*, 2, *adv.* *-ώδως*, (*εἶδος*) ordsprogviis, der ligner Ordsprog; af — *πάροιμος*, 2, (*οἶμος*) ved Veien, udenfor Veien; df. — *παροιμία*, *ἡ*, o. *-οίμιον*, *τό*, et (ligesom fra Veien) afvigende, uegentligt, billedligt Udtryk, et Ordsprog. — * *παροινέω*, (*πάροινος*) fornærmer, opfører mig ilde imod nogen, *εἴς τινα*, under Vinen el. ved Drikkelavet; ogs. *μεθύων ἐπαρῴνει*, *Dem.*; alm. lever, opfører mig som fordrukken, liderlig; *b*) *c. acc.*, fornærmer, mishandler nogen under Vinen el. i Drukkenskab; alm. fornærmer, som *ὑβρίζω*; (sædv. m. dobbelt Augment, *ἐπαρῴνουν*, *πεπαρῴνηκα*); df. — *παροίνημα*, *τό*, Gienstanden for Mishandling i Drukkenskab el. alm. for Mishandling; ogs. = flgd.; o. — *παροινία*, *ἡ*, slet el. fornærmende Opførsel ved et Drikkelav el. i Drukkenskab; udsvævende, liderlig Adfærd, som af en Drukkenbolt; Fornærmelse, Mishandling i Drukkenskab el. ligesom i Drukkenskab.

παροινικός, 3, o. *παροίνιος*, o. *πάροινος*, 2, (*οἶνος*) brugelig ved Drikkelavet el. under Vinen, hørende el. passende dertil, *ex.* *ᾆσμα*, *ὄρχησις*, o. dl.; *τὰ παροίνια* s. *πάροινα sc. μέλη*, Drikkeviser; 2) om Mennesker, bes. *πάροινος*, drukken, overgiven, fræk, fornærmende i Drukkenskab; fordrukken, liderlig. — *παρ-οινοχοέω*, iskienker Viin fra Siden. — *παροιστράω*, *jon.* *-στρέω*, = *οἰστράω*; af — *πάροιστρος*, 2, (*οἶστρος*) næsten rasende. — *παροίτατος*, o. *παροίτερος*, 3, *superl.* o. *compar.* til *πάρος*, forrest, først, længere foran, tidligere. — *παροιτέρω*, *adv.* til *παροίτερος*.

παρ-οιχνεύω, o. *παρ-οιχνέω*, = flgd. — *παρ-οίχομαι*, *irr.*, *f.* *παροιχήσομαι*, *pf.* *παρῴχηκα*, *jon.* *παροίχωκα*, gaaer forbi, forover; *νὺξ παρῴχηκε*, er forløben, *Il.*; *δεῖμα παροιχόμενον*, forbigangen el. ophørt Frygt, *Pind.*; *τὰ παροιχόμενα*, det Forbigangne, *Herod.*, ogs. *τὸ παρῳχηκός*, o. h. *gramm.* *ὁ παρῳχημένος sc. χρόνος*, *tempus præteritum*; – *b*) gaaer bort, hensvinder, omkommer, *δείματι*, af Frygt, *Æsch.*; – *c*) forbigaaer, undgaaer, bryder mig ikke om noget, *τινός*, *id.*; – *d*) gaaer forbi det Rette; *ὅσον μοίρας παροίχῃ*; hvor meget tager du feil af din Skiebne? *Eur. Med.* 992. — *παρ-οκλάζω*, = *ὀκλάζω*. — *παροκωχή*, *ἡ*, = *παρακωχή*.

παρολιγωρέω, = *ὀλιγωρέω*. — *παρ-ολισθαίνω*, o. *-σθάνω*, *f.* *-σθήσω*, glider ud og falder derhos, derved, paa Siden; *b*) slipper, lister mig hemmeligen el. ubemærkt derind; df. — *παρολίσθησις*, *ἡ*, hemmeligen at slippe derind. — *παρολκή*, *ἡ*, Udtrækken, Forlængen; Opsættelse, Nølen; 2) h. *gramm.* = *πλεονασμός*; o. — *πάρολκος*, *ὁ*, Line, Toug, hvorved Skibet trækkes; (af *ἕλκω*). — *παρ-ομαρτέω*, gaaer derhos, ledsager, følger. — *παρομήρειος*, 3, lignende, efterlig-

nende, parodierende Homer. — παρομοιάζω, = ὁμοιάζω, N. T. — παρομοίϊος, poët. f. παρόμοιος, 2, ogſ. 3, adv. -μοίως, (ὅμοιος) næſten liig, temmelig lignende; κῶλα παρόμοια, = πάρισα; df. — παρομοιόω, gior næſten liig el. lignende; o. — παρομοίωσις, ἡ, = παρίσωσις, Liighed, beſ. i de paa hinanden følgende κῶλα el. Sætninger, beſ. i deres Endelſer. — παρ-ὁμολογέω, indrømmer, tilſtaaer derhos; beſ. indrømmer paa Skrømt; ogſ. alm. = ὁμολογέω; df. — παρομολογία, ἡ, forſtilt Indrømmen. — παρόμφημα, τό, (ὀμφή) = παρωνυμίασμα, ſield.

παρόν, όντος, τό, ſee u. πάρειμι af εἰμί. — παρονειδίζω, = ὀνειδίζω. — παρ-ὀνομάζω, bruger el. bøier et Ord forſkielligen; 2) afleder et Ord af et andet; df. — παρονομασία, ἡ, liden Forandring ved et Navn el. Ord for derved at udtrykke et Begreb, parva verbi immutatio in litera posita, Cic.; ogſ. et af Lydliigheden opſtaaet Ordſpil, annominatio. — παρ-ὀξίζω, f. ίσω, har en ſyrlig Biſmag. — παροξυντής, οῦ, ὁ, ſom tilſkynder, ophidſer; o. — παροξυντικός, 3, adv. -κῶς, hørende, ſkikket til at tilſkynde el. ophidſe; af — παρ-ὀξύνω, ſom παρακονάω o. παραθήγω, ſkærper derpaa el. til noget; transl., a) opmuntrer, ex. φιλοτιμία μάλιστα παροξύνει πρὸς τὰ καλά, Xen.; b) ophidſer, forbittrer; alm. ſætter i Lidenſkab; in med. o: pass., bliver hidſig, kommer i Lidenſkab; om en Sygdom, at blive heftig el. farlig; 2) h. gramm., = παροξυτονέω.

πάροξυς, υ, (ὀξύς) heftig, hidſig i Utide, overilet. — παροξυσμός, ὁ, (παροξύνω) Ophidſelſe, Forbittrelſe; b) Feberanfald; beſ. det Tidspunkt, da Sygdommen bliver heftigere og farligere. — παροξυτονέω, lægger den ſkarpe Accent paa den næſtſidſte Stavelſe; af — παρ-οξύτονος, 3, adv. -τόνως, hvis næſtſidſte Stavelſe er betegnet (ſkreven el. udtalt) med den ſkarpe Accent, acutus, ὀξεῖα. — παρ-ὁπλίζω, f. ίσω, afvæbner. — παρ-ὀπτάω, f. ήσω, ſteger let, paa Siden, udenpaa. — παροπτέος, 3, (παρόψομαι) til at overſee, ikke til at agte paa. — παρόπτησις, ἡ, (παροπτάω) let Stegen, at ſtege paa Siden el. udenpaa.

* παρόρᾱμα, τό, Forſeelſe, Vildfarelſe, Feil; — παρόρᾱσις, ἡ, Overſeen, Forſommen; Forſømmelſe, Skiødesløshed; o. — παροραˉτικός, 3, tilbøielig til at overſee, forſømme; af — παρ-ὁράω, irr., f. παρόψομαι, ſeer forbi; overſeer; beſeer flygtigen; agter ikke paa, forſømmer; bryder mig ikke om noget, τί; ἀλλ' οὐ δὴ τὰ μέγιστά γε χρὴ παρορᾶν, Dem.; b) forſeer mig, feiler; – 2) ſeer hen for mig, bemærker; ſeer hen paa, πρὸς τὸ σημεῖον, Xen., εἴς τινα; paa nogen; men παρορᾶν τινί τι, at mærke en noget af, Ar.

παροργίζομαι, f. ίσομαι, (ὀργίζω) vredes; harmes leilighedsviis, πρός τινα, paa nogen, Dem.; df. — προσόργισμα, τό, o. προσοργισμός, ὁ, en opvakt Harme, ſild. — παρόρειος, 2, (ὄρος) ved et Bierg, liggende derved. — παρόρθιος, 2, (ὄρθιος) temmelig lige. — παρ-ὁρίζω, f. ίσω, overſkrider Grændſen, tilegner mig Naboens Land; 2) bringer el. driver over Grændſen; 3) begrændſer; indſkrænker, ender. — παρόριος, 3, 1) (ὄρος) = παρόρειος; 2) (ὅρος) liggende ved Grændſen. — παρορισμός, ὁ, Overſkridelſe, Krænkelſe af Grændſen, inc.; o. — παροριστής, οῦ, ὁ, ſom overſkrider Grændſen, ſom tilegner ſig Naboens Land; (af παρορίζω). — παρορκέω, (ὅρκος) handler imod Eden; bliver meeneder ſk.

παρ-ὁρμάω, f. ήσω, ſætter i Bevægelſe, tilſkynder, opmuntrer, ἄλλους ἐπὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔργα, Xen.; λόγοι παρορμῶντες εἰς τἀγαθόν, id.; – 2) intr., ligeſom in med., y. aor. pass., gaaer med Heftighed løs derpaa, eftertragter ivrigen, c. acc. f. ἐπί s. πρός τι. — παρ-ὁρμέω, ligger for Anker derhos derved. — παρόρμημα, τό, Tilſkyndelſe, Spore; — παρόρμησις, ἡ, Tilſkynden, Opmuntren; o. — παρορμητικός, 3, adv. -κῶς, tilſkyndende, opmuntrende; (af παρορμάω). — παρ-ὁρμίζω, f. -ίσω, att. -ιῶ, ligger for Anker derhos, derved. — πάρορνις, ῖθος, ὁ, ἡ, (ὄρνις) ſom foretages imod Varſler af Fuglenes Flugt; πόρος πάρορνις, ulykkelig Reiſe, Æsch. — παρ-ὄρνυμι, irr., f. παρόρσω, ophidſer, opmuntrer derhos, derved; jf. παραόρνυμι. — παρ-ὀρύσσω, att. -ττω, f. ύξω, graver derhos, derved, paa Siden; 2) overgaaer i at grave; 3) παρορύσσειν καὶ λακτίζειν, at puffe i Siden og ſparke, latus fodere, i Brydekunſten. — παρ-ὀρχέομαι, dandſer urigtigen; om en Pantomime, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφοράς, fremſtillede el. foreſtillede Th's Ulykker urigtigen.

πάρος, 1) ſom adverb., a) om Tiden, forhen, fordum, tidligere; ellers ogſ. τὸ πάρος; οἱ πάρος, Forfædrene; undert. m. præs. f. impf. ex. Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, ſpurgte jeg ikke, Il. 1, 553; oftere c. inf. ſom πρίν, for, forend, ex. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι; πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι, Hom.; – b) hellere, ſnarere, ex. πάρος τοι δαίμονα δώσω, Il. 8, 166; – c) ſield.

om Stedet, foran, derfor; — 2) som *præpos. c. gen.* om Stedet, som πρό, for, foran, *ex.* δόμων πάρος, δωμάτων πάρος, *Soph.*; – (besl. m. παρά, πρό, v. πρός, ds. πάροιθε, *etc.*). — Πάρος, ἡ, Den Paros, en af Cykladerne; ds. *adject.* Πάριος, 3, λίθος, parisk Marmor, *Pind.*

παροσφραίνω, *f.* -οσφρήσω, (ὀσφραίνομαι, *irr.*) giver at lugte til. — παροτρυντικός, 3, hørende, skikket til pirre el. opmuntre; af — παρ-οτρύνω, [ῡ] *f.* -ῠνῶ, pirrer, ophidser, opmuntrer til noget. — παρουάτιος, (οὖς, οὖας) κύων, Hund med nedhængende Øren, *Callim.* — παρουλίς, ίδος, ἡ, (οὖλις) Tandbyld. — πάρουλος, 2, (οὖλος) noget kruset; ds. — παρουλότριχος, 2, (θρίξ) med noget kruset Haar. — πάρουρος, ὁ, som holder Vagt ved noget, *Od.* 11, 489, *lect. var.* f. ἐπάρουρος, Avlskarl. — παρουσία, ἡ, (παρεῖναι) det Nuværende; de nærværende Forholde og Omstændigheder; 2) Nærværelse; παρουσίαν ἔχειν = παρεῖναι, at være tilstede, *Soph.*; Ankomst; 3) som περιουσία, οὐσία, Formue, Evne, Magt, *ex.* – πόλει μείζονι τῆς ἡμετέρας παρουσίας, *Thuc.*

παροχεύς, έως, ὁ, (παρέχω) som yder, skaffer, tilveiebringer. — παρ-οχετεύω, afleder Vandet, igiennem en Bicanal el. ad en utilladelig Vei; – denne Handling, παροχέτευσις, ἡ. — παρ-οχεύω, bespringer derhos; har med en anden Mands Kone at giore; *in med.* om Konen, at begaae Ægteskabsbrud. — παροχέομαι, er en πάροχος Bem. 1. — παρ-οχέω, fører, bringer forbi paa en Vogn; 2) *in med., a)* kiorer, rider, drager forbi, forover; *b) c. dat.*, παρωχεῖτο αὐτῷ ἡνίοχος, sad ved Siden af ham paa Vognen, *Xen. Cyr.* 8, 3. — παροχή, ἡ, (παρέχω) Ydelse, Skienk, Gave, ogs. Gave til Folket, *largitio*; Bekostning, Udgift; det Tildeelte, Sold, Løn, *salarium.*

παρ-οχλέω, foruroliger, falder besværlig ved mit Naboskab. — παρ-οχλίζω, bevæger til Side, hæver bort ved Hielp af en Løftestang. — πάροχος, 2, 1) (ὄχος) som sidder hos nogen paa Vognen, jf. παρανύμφιος; – 2) (παρέχω) som yder, forskaffer, giver; bes. som forsyner Reisende med det Nødvendige; alm. som lægger ud el. gior de nødvendige Omkostninger. — παρ-οψάομαι, spiser som Tilmad el. Biret; ds. — παρόψημα, τό, en udsøgt Biret; *dim.* παροψημάτιον, τό. — παροψίδιον, τό, *dim.* af παροψίς. — παροψίδιος, 3, hørende til en – παροψίς, ίδος, ἡ, (ὄψον) Biret af udsøgte Spiser; 2) alm. lidet Fad til Mad. — παρόψομαι, *fut.* til παροράω. — παρ-οψωνέω, indkiøber og fremsætter en lækker el. udsøgt Spise, τινί, for nogen; ds. — παροψώνημα, τό, = παρόψημα.

πάρπαγος, ὁ, *poët.* f. παράπαγος. — παρπεπιθών, όντος, *poët.* f. παραπ., *aor.* 2 *redupl.* af παραπείθω, *Hom.* — παρπόδιος, 2, (πούς) *poët.* f. παραπόδιος, foran Fødderne, nærværende, *Pind.* — παῤῥάλιος, 3, *ep.* f. παράλιος. — † παῤῥησία, ἡ, (πᾶν, ῥῆσις) Fritalenhed; Frihed, Frimodighed, Aabenhed i at tale, dømme, handle; ogs. fræk, dierv Tale, *Dem.*; ds. — παῤῥησιάζομαι, taler, dømmer, handler frimodigen el. upartisk; — παῤῥησιαστής, οῦ, ὁ, som taler frit el. frimodigen; — παῤῥησιαστικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket, tilbøielig til at tale frimodigen; v. — παῤῥησιώδης, 2, *adv.* -ώδως, af en frimodig Natur, frimodig. — παρσταίη, παρστᾶσα, *ep.* f. παραστ., af παρίστημι. — παρστήετον, *ep.* f. παραστῆτον, 2 *dual. aor.* 2 *conj. act.* af παρίστημι, *Od.* — παρτᾰμεῖν, παρτέμνω, *ep.* f. παραταμεῖν, παρατέμνω. — παρτιθέω, *ep.* f. παρατίθημι. — παρτομίς, ίδος, ἡ, (παρατέμνω) som ἐγχειρίδιον, liden Bog, Haandbog.

παρ-ύγραίνω, væder el. bløder lidt. — πάρυγρος, 2, (ὑγρός) lidt vaad el. fugtig. — παρυδάτιος, 2, ved Vandet; v. — πάρυδρος, 2, = πάρυγρος; (af ὕδωρ). — παρ-υπαντάω, kommer imøde, møder. — παρ-υπάρχω, som πάρειμι, er derved, staaer bi. — παρυπάτη, ἡ, *sc.* χορδή, den næstøverste Stræng, *fem.* af – παρ-ύπᾰτος, 3, næstøverst, nærmest den første; ds. – παρυπατοειδής, 2, (εἶδος) som ligner Tonen af παρυπάτη. — παρ-υπνώω, sover derhos, derved, *c. dat.* — παρ-υπομιμνήσκω, *irr., f.* παρυπομνήσω, erindrer leilighedsviis el. under Haanden; ds. — παρυπόμνησις, ἡ, Bierindring, tilfældig Erindring. — παρυπόστασις, ἡ, (παρυφίστημι) tilfældig Existents. — παρ-υποψύχω, køler lidt, afkøler sagte.

παρ-υφαίνω, (παρυφή) væver dertil, derom; ἐσθὴς παρυφασμένη, med en omvævet, paavævet Purpurbræmme, παρυφή; *transl.*, ὑπὸ τῶν παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται, enhver Skare–, som omgives paa alle Sider af Bevæbnede, *Xen.*; *b)* udvæver, giennemvæver; *c)* overgaaer i at væve; ds. — παρύφαντος, vævet derpaa, deri, med en paavævet Søm, Rand, Bræmme; v. — παρύφασμα, τό, = flgd. — παρυφή, ἡ, en paavævet Kant, Søm, Bræmme, bes. af Purpur, *clavus*;

df. — *παρυφής*, 2, som bærer en Klædning med *παρυφή*, *prætextatus*. — *παρυφίστημι*, forbinder tillige som Substants med Væsenet; *in med.*, fremstiller mig, er, existerer dermed, tillige. — *πάρυφος*, ὁ, = *παρυφή*. — *παρφάμεν*, *παρφάμενος*, *παρφάσθαι*, *ep.* f. *παραφάναι*, *παραφάμενος*, *παραφάσθαι*. — *παρφασία*, ἡ, v. *πάρφασις*, ἡ, *ep.* f. *παραφάσία*, *παραιφασία*, *etc.* — *παρφυγέειν*, *ep.* f. *παραφυγεῖν*; v. — *πάρφυκτος*, 2, *poët.* f. *παράφυκτος*; til at undflye, *Pind.*; (af *παραφεύγω*).

παρώας, ου, ὁ, (*παρωός*) en Asklepios helliget kobberrod Slange; 2) en Hest af denne Farve. — *παρῳδέω*, synger derhos, dertil; besynger el. anfører leilighedsviis; 2) efterligner bes. paa en komisk Maade, parodierer, travesterer; — *παρῳδή*, v. *παρῳδία*, ἡ, Bisang; 2) Parodie; df. — *παρῳδικός*, 3, hørende, skikket til at parodiere; af — *παρῳδός*, 2, (*ᾠδή*) udenfor Sangen; *αἰνίγματα παρῳδά*, dunkle Ord, hvori man paa en skiult Maade udtrykker sin Mening, *Eur.*; - 2) som synger en Sang med Forandringer, bes. som efterligner en Sang paa en komisk Maade el. ved at underlægge den alvorlige Form en latterlig Materie, parodierer, travesterer et Digt.

παρ-ωθέω, *irr.*, *f.* -*ώσω*, v. -*ωθήσω*, støder el. trænger til Side; støder bort, trænger tilbage; støder fra mig, vægrer mig, afslaaer, bes. *in med.* — *παρωκεάνιος*, 2, *παρωκεανίτης*, ου, ὁ, *fem.* -*ῖτις*, ιδος, v. *παρωκεανιτικός*, 3, (*ὠκεανός*) boende, liggende ved Oceanet. — *παρωλένιος*, 2, (*ὠλένη*) ved Albuen el. Armen. — *παρωμάλος*, 2, (*ὁμαλός*) næsten jevn, næsten lige. — *παρωμίς*, ίδος, ἡ, (*ὦμος*) Klædebon til at bære paa Skulderen; jf. *ἐπωμίς* v. *περωμίς*.

παρών, ῶνος, ὁ, etslags let Skib. — *παρωνομασία*, ἡ, slet Skrivem. f. *παρον*-. — * *παρωνυμέω*, = *παρωνυμιάζω*; df. — *παρωνύμησις*, ἡ, = flgd.; — *παρωνυμία*, ἡ, et Ords Afledning af et andet; 2) f. *παρωνύμιον*, Binavn, Tilnavn; df. — *παρωνυμιάζω*, afleder af et Ord; 2) benævner med et afledet Ord el. Navn; df. — *παρωνυμίασμα*, τό, Biord; v. — *παρωνυμίζω*, = *παρωνυμιάζω*; af — *παρωνύμιος*, 2, v. 3, v. *παρώνυμος*, 2, (*ὄνυμα*, *ὄνομα*) afledet af et Ord el. Navn, benævnt derefter; *τὸ παρωνύμιον*, v. *τὸ παρώνυμον*, Binavn, Tilnavn; df. — *παρωνυμόω*, = *παρωνυμιάζω*. — *παρωνυχία*, ἡ, v. *παρωνυχίς*, ίδος, ἡ, (*ὄνυξ*) Binægl; Naglerod, *reduvia*; 2) etslags Plante.

πἄρωός, 2, ogs. *πάρωος*, v. *παρῷος*, kobberrod, rodbrunn, *ἵππος*. — *παρωπία*, ἡ, v. *παρώπιον*, τό, ogs. *παρωπίς*, ίδος, ἡ, (*ὤψ*) den ydre Dienvinkel; 2) *παρώπιον*, Dienskierm; Skyklap. — *παρωρεία*, ἡ, (*ὄρος*) Egn ved el. paa Siden af et Bierg. — *παρώρειος*, 2, nvis Biform f. *παρόρειος*. — *παρωρείτης*, ου, ὁ, (*ὄρος*) boende ved el. i Nærheden af et Bierg. — *παρωρμημένως*, *adv. part. pf. pass.* af *παρορμάω*, heftigt, ivrigen. — *πάρωρος*, 2, (*ὥρα*) udover den rette el. gode Aarstid, utidig; alm. udover den rette el. sædvanlige Tid. — *παρωροφίς*, ίδος, ἡ, (*ὀροφή*) fremstaaende Rand paa et Tag, *Herod.* — *παρώτιον*, τό, Bedækning el. Prydelse for Dret; v. — *παρωτίς*, ίδος, ἡ, en Kiertel bag Dret; *b)* en Hævelse deri; - 2) i Bygningskunsten, en Prydelse over Dørstolperne, Kragsteen; (af *οὖς*). — *παρῳχημένος*, ὁ, *χρόνος*, *tempus præteritum*, *gramm.*, see u. *παροίχομαι*. — *πάρωχρος*, 2, (*ὠχρός*) noget bleg, gunlagtig.

πᾶς, *πᾶσα*, *πᾶν*, *gen.* *παντός*, *πάσης*, *etc.*, *gen. pl.* *πάντων* (ikke *πάντῶν*); *πασῶν*, h. *Hom.* *πασέων* ogs. *πασάων*; *dat. pl.* h. *Hom.* ofte *πάντεσσι* f. *πᾶσι*; - al, heel, ganske, enhver; *in pl.* alle; *πόλις πᾶσα*, hele Byen, *Xen.*; *πᾶσαι δ' ὤϊγνυντο πύλαι*, den hele, vide Port, *Hom.*; *transl.*, *πᾶσα ἀληθείη*, den fulde Sandhed, *id.*; *τὸ πᾶν*, det Hele, Universet; ogs. det Vigtigste, Hovedsagen; forstærket bes. *in pl.*, *ἅμα πάντες* f. *ἅπαντες*, ogs. *πάντες ὁμῶς*, *μάλα πάντες*, *id.*; *πᾶς*, enhver, hver og en, *ex. Il.* 16, 265; ligel. *σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις*, antager enhver Gestalt, *Od.* 13, 313; bes. ofte h. *Hom.* *πάντες*, *ὅσοι*-, *omnes*, *quicunque*; — 2) h. Talord betegner *πᾶς*, et afsluttet Heelt, *ex.* *δώδεκα* s. *δυώδεκα πάντες*, alle tolv, i alt tolv, ikke færre end tolv; *τὰ πάντα μυρία*, i alt 10000, — 3) endnu anmærkes følgende Udtryk; - *a)* *πᾶσι* som *neutr.*, i alt, i alle Ting, men *πᾶσι* som *masc.*, hos alle, efter alles Dom; - *b)* *πάντα γίγνεσθαι*, at antage alle Gestalter, *Od.* 4, 417; df. som *παντοῖον γίγνεσθαι*, at gribe til alt, at forsøge enhver Udvei; *ἐν παντὶ (κακοῦ) εἶναι*, *εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι*, at være i største Fare, at geraade deri; *πάντα εἶναί τινι*, at gielde alt hos nogen, *Herod.*; *περὶ παντὸς ποιεῖσθαί τινα* v. *τι*, at sætte over alt; - *c)* *διὰ παντός*, heelt igiennem; bestandigen; *ἡ διὰ πασῶν*, see u. *διαπασῶν*; - *d)* *πάντα* som *adverb.* f. *πάντως*, aldeles, ganske; *εἰς τὸ πᾶν*, ogs. *absol.* *τὸ πᾶν*, v. *τῷ παντί*, overhovedet, aldeles, i alt; - [i Sammensætn. m. *neutr.*

πᾶν forkortes Alpha, ex. ἅπᾰν, πρόπᾰν, σύμπᾰν, ogſ. τόπᾰν].

πᾰσάμην, [σᾰ], πάσασθαι, ep. aor. 1 med. til πατέομαι. — πᾱσίαναξ, ακτος, ὁ, = παντάναξ, Alkonge, Allherſker. — πᾱσίγνωστος, 2, (πᾶς, γιγνώσκω) ſom er alle el. almindeligen bekiendt. — πᾱσίδηλος, 2, = πάνδηλος. — πᾱσιθρύλλητος, 2, (θρυλλέω) omtalt af alle, almindeligen bekiendt, bedre πᾶσι θρυλλητός. — πᾱσῐμέλουσα, ἡ, (μέλω) hvorom alle bekymre ſig, epith. til Skibet Argo, Od. 12, 70; ſild alm. kiendt el. beromt. — πᾶσις, ἡ, (πάομαι, inus.) Erhverv, Beſiddelſe, Eiendom. — πᾱσιφᾰής, 2, = παμφαής. — πᾱσιφᾰνής, 2, = παμφανής. — πᾱσίφῐλος, 3, = πάμφιλος. — πασπάλη, ἡ, = παιπάλη, det fineſte Meel, Meelſtov; transl., ὕπνου οὐδὲ παιπάλη, ikke et Korn, ikke den mindſte Sovn, Ar. — πασσαγία, ἡ, = πανσαγία.

πασσᾱκίζω, (πάσσαξ) = πασσαλεύω. — *πασσάλευτος, 3, tilnaglet, heftet, fæſtet med en Nagle; af — πασσαλεύω, nagler faſt, ſlaaer op, befæſter med en Nagle; — πασσάλιον, τό, o. πασσαλίσκος, ὁ. dim. af πάσσαλος, beſ. Skrue til en Stræng; o. — πασσαλοκοπία, ἡ, (κόπτω) at ſlaae ind en Plog, en Kile, o. dl.; af — πάσσᾰλος, ὁ, att. πάτταλος, Trænagle, Knage til at hænge paa; κρεμάσαι ἐκ πασσαλόφι, at hænge paa Knagen; αἱρεῖν ἀπὸ πασσαλόφι, at tage ned deraf, Hom.; ogſ. Trænagle el. Plog, hvormed noget befæſtes, Pæl til at binde ved; — 2) af Liigheden, a) Knevel; b) Stillepind i en Fælde; c) Podeqviſt; (af πήγνυμι, πήξω). — πασσαλόφι(ν), ep. ſom gen. til πάσσαλος. — πασσαλόω, befæſter, forſyner med en Plog el. Trænagle, πάσσαλος.

πασσάμενος, πάσσασθαι, ep. f. πασάμενος, πάσασθαι; part. o. inf. aor. 1 med. af πατέομαι, Od. — πάσσαξ, ᾰκος, ὁ, ſield. Biform af πάσσαλος, Ar. — πάσσοφος, 2, = πάνσοφος. — πασσῠδεί, πασσυδί, πασσυδίη, o. πασσυδίην, adv., f. πανσυδεί, etc., med al Magt, alle tilſammen; ſamtligen, tillige; deraf. — πασσυδιάζω, forſamler. — πασσῠρεί, adv., (σύρω) = πασσυδεί.

πάσσω, att. πάττω, f. πάσω, [ᾰ], pf. pass. πέπασμαι, ſtroer, ſprænger, gyder derpaa, derover, φάρμακα, Lægemidler paa el. i Saaret; πάσσειν ἁλός, at beſtroe med Salt; alm. beſtroer, beſprænger med Stov, o. dl.; b) transl., indſtroer, d. e. indvirker, baldyrer, θρόνα, ἀέθλους, Hom.; jf. ποικίλλω. — πάσσων, ονος, 2, tykkere, compar. irr. af παχύς, f. παχύτερος s. παχίων, formet ſom βάσσων af βαθύς; Μείζονά τ᾽ εἰσιδεῖν καὶ πάσσονα (θῆκεν), ſtorre og fyldigere at ſee til, Od. 6, 230. — παστάς, άδος, ἡ, h. Herod. o. Xen. Buegang, Svale foran Huſet, h. Hom. αἴθουσα, ſild. στοά, porticus; b) Forværelſe; c) = θάλαμος, Sovekammer, ſædv. παστός; d) h. Romerne = basilica; (efter nogle af πάσσω, ſom ποικίλλω, gior ſpraglet; efter andre af πατέομαι, πάσασθαι, ſom Spiſeværelſe; rimel. bedre f. παρστάς, παραστάς, hvilket ogſ. Stobæus ombytter dermed).

παστέος, 3, adject. verb. af πάσσω, til at beſtroe; til at udſmykke. — παστή, ἡ, en Ret af forſkiellige Ingredientſer; o. — παστός, 3, beſtroet beſ. med Salt, indſaltet; (af πάσσω). — παστός, ὁ, = ὁ παστάς, θάλαμος, Sovekammer, beſ. Fruentimrenes, ogſ. Brudekammer; 2) lidet Capel med en Guddoms Billede. — παστοφόρειον, o. -φόριον, τό, hvad der bæres af en παστοφόρος; alm. = παστός Bem. 2; af — παστοφόρος, 2, (ὁ παστός Bem. 2, φέρω) etſlags Præſt, ſom bærer et Capel med en Guddoms Billede; 2) epith. til Aphrodite. — πασχητιασμός, ὁ, Geilhed, Lyſt, Drift beſ. til unaturlig Utugt; af — πασχητιάω, (πάσχω) foler en ſaadan Drift.

πάσχω, irr., f. πείσομαι (ligeſom fut. med. af πείθω); aor. ἔπαθον, pf. πέπονθα, deraf 2 pl. πέποσθε f. πεπόνθατε, vid. Buttm., part. fem. πεπαθυῖα (ligeſom af πέπηθα); part. aor. πήσας, Æsch., men fut. πήσομαι, inc.; — Grundbem. lider, paavirkes, modtager Indtryk, oppon. πράσσω, ποιέω, handler, gior, ex. Od. 8, 490, Ὅσσ᾽ ἔρξαν (ἔπραξαν) τ᾽ ἔπαθόν τε; ligel. h. Xen., ποιοῦντες καὶ πάσχοντες ὅμοια; ἡ γῆ εὖ πάσχουσα εὖ ποιεῖ; beſ. — 1) absol., lider ondt, har Modgang (att. ſædv. κακῶς πάσχω); beſ. h. Hom. πολλὰ παθεῖν f. πολλὰ κακὰ παθεῖν; ἔγνω παθών, erfarede til ſin Skade, Hes.; μή τι πάθῃς, at du ei ſkal komme i Ulykke, Hom.; beſ. att. ved Euphemisme, εἴ τι πάθω, ἤν τι πάθω, om noget ſkulde tilſtode mig, om jeg ſkulde doe; ἦν δὲ οὐδὲν πεπονθώς, han havde intet lidt, var ikke kommen til Skade, Xen.; τί πάθω; τί πείσομαι; hvorledes ſkal det gaae mig? hvad ſkal der blive af mig? (om en ſtor Nod); τί παθών; ifolge hvilken Lidelſe el. Ulykke? τί παθόντες γαῖαν ἔδυτε; τί παθόντε λελάσμεθα θουρίδος ἀλκῆς; hvad gaaer ad os? Hom.; jf. nedenfor Bem. 3; — 2) med tilfoiet Beſtemmelſe, κακῶς πάσχειν, εὖ πάσχειν, at lide ilde, at lide vel, ὑπό τινος, at behandles ilde el.

vel af nogen; h. *Hom.* sædv. *c. acc.* κακά, ἄλγεα, πήματα πάσχειν; ἀγαθὰ πάσχειν, *Herod.*; εὐδαίμονα πάσχειν, *Eur.*; τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν (πάσχειν), som ἀπολαύειν, at nyde Godt af, *Theogn.*; οὐδὲν θαυμαστὸν πάσχω; mig moder intet usædvanligt; φιλικὰ πάσχω ὑπό τινος, behandles venligen af nogen; — 3) *transl.*, bes. *att.*, er, befinder mig i en Sindsstemning, i en Lidenskab; ὁ πάσχων, som har heftige Lidenskaber, *oppon.* ὁ μὴ πάσχων; πάσχω τι πρός τινα *s.* ἐπί τινα, er i en vis Stemning imod nogen; τί παθὼν ἀγανακτεῖς; hvorfor vredes du? (τί παθών; egentl. ifolge hvilken Sindslidelse el. Lidenskab? men τί μαθών; af hvilken Forstandsgrund? see u. μανθάνω); – τά τινος *s.* τὰ αὐτά τινι πάσχω, det gaaer mig ligesom –; ἵνα μὴ ταὐτὸ πάθητε τῷ ἵππῳ, at det ikke skal gaae Eder som Hesten (i Fabelen); ogs. ὑϊκὸν πάσχει, det gaaer ham som Svinene, *Xen.*; – h. Stoikerne heder πάσχω, ὅτι –, bilder mig ind, forestiller mig (at noget er), *oppon.* ἀποπάσχω; – (πάσχω, παθεῖν, πέπονθα, ere besl. m. πάθος o. πένθος; cf. *patior, etc.*).

πᾰτᾰγεῖον, τό, en gylden Stribe el. Klap, etslags Opslag paa Fruentimmerklæder, lat. *patagium*; af — πατᾰγέω, (πάταγος) klapprer, kladsker, klapper, *ex.* med Hænderne; ogs. larmer, bruser, skingrer; som Ordsprog, καλὰ παταγεῖς, vel truffet! (besl. m. πλαταγέω). — πᾰτᾰγή, ἡ, = πάταγος; πατ. χειρός, Haandklap. — πᾰτάγημα, τό, Klappen, Bragen, Larm; *b*) hvad der frembringer Klappren, o. s. v.; o. — παταγητικός, 3, klapprende, bragende, larmende, brusende; (af παταγέω). — παταγοδρόμος, 2, (δραμεῖν) som løber med el. under Klappren, Bragen, Larm; af — πάταγος, ὁ, Klappren, ὀδόντων, *Il.*; Bragen, Raslen; Kladsken, Pladsken, *ex.* Bølgernes; Larm, Støi; alm. enhver stærk og uarticuleret Lyd; (besl. m. πατάσσω; jf. ogs. πλαταγών).

Παταικίων, ωνος, ὁ, Navnet paa en berygtet Skielm og Columniant; df. alm. et Menneske af denne Charakteer. — Πάταικοι, οἱ, ogs. Παταϊκοί, Dværgebilleder af en latterlig Gestalt, der vare anbragte i Forstavnen paa de phoeniciske Skibe, *Herod.* — πατάνειον, o. πατάνιον, τό; *dim.* af – πᾰτάνη, ἡ, o. πάτᾰνον, τό; fladt Fad, Tallerken, d. lat. *patina.* — πατάσσω, *f.* ξω, 1) *intr.*, slaaer, banker; Ἕκτορι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν, ligel. κραδίη στέρνοισι, Hiertet i Barmen, *Il.*, klapper *ex.* i Hænderne, klapprer, kladsker; 2) *transit.*, slaaer, stikker, støder, ogs. saarer, som πλήσσω, hvoraf det laaner *pass.*; (besl. m. πάταγος, παταγέω).

πάταχνον, τό, etslags fladt og bredt Drikkekar. — πάτελλα, ἡ, *dim.* πατέλλιον, = πατάνη, d. lat. *patella*; df. — πατελλοχάρων, οντος, ὁ, (χαίρω) Tallerkenven. — πατέομαι, (ligesom *pass.* af πατέω); *aor.* ἐπᾰσάμην, πάσασθαι, (*ep.* ogs. ἐπάσσ.; men ἐπᾱσάμην af *inus.* πάομαι); *pf.* πέπασμαι ligesom af πάσσω, men πέπᾱμαι af *inus.* πάομαι); – smager, spiser, fortærer, nyder, πάσασθαι σίτου, οἴνου, δείπνου, o. dl.; ogs. *c. acc.* σπλάγχνα, Δημήτερος ἀκτήν, *Hom.*; κρεῶν πάσασθαι o. πατέεσθαι, *Herod.*; alene *jonice.*

πᾰτερίζω, *f.* ίσω, (πατήρ) siger Fader, nævner Fader, *Ar.* — πατέριον, τό, *dim.* af πατήρ, Farlille. — πᾰτέω, *f.* ήσω, (πάτος) træder med Fødder, nedtræder, sondertræder; *transl.*, behandler med Ringeagt, ὅρκια, *Il.*; – 2) betræder, vandrer, reiser ofte den samme Vei; færdes, boer paa et Sted; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν, *Soph.*; *transl.* som *tero*, behandler ideligen, Ὅμηρον; πατ. χρόνον, henlever Tiden; – 3) *intr.*, gaaer, vandrer; df. — πάτημα, τό, hvorpaa der trædes, som nedtrædes; ogs. Snavs, Skarn; *transl.*, et foragteligt Menneske; 2) et Trin, et Skridt.

πατήρ, *gen.* o. *dat.* πατρός, πατρί, *poët.* ogs. πατέρος, πατέρι, men *acc.* πατέρα, o. s. v., *gen. pl.* πατέρων, *poët.* ogs. πατρῶν, *Od.*, *dat. pl.* πατράσι; – Fader, *pater*; πατρὸς πατήρ, Bedstefader; bes. heder Zeus πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, *Hom.*; ogs. kaldes den Ældre med Agtelse πατήρ, *ex. Od.* 7, 48; *b*) en Stifter, Opfinder, Ophavsmand; – 2) *in pl.*, *a*) Fædre, Forældre; *b*) Forfædre, Stamfædre; *c*) Stamfolk, Moderstat, *oppon.* ἀποικία, *Herod.*

*πατησμός, ὁ, Træden, Sondertræden; — πατητήριον, τό, hvor man sondertræder og udpresser Druer, Oliver og andre Frugter; af — πατητής, οῦ, ὁ, som sondertræder og udpresser Druer, Oliver, o. s. v.; o. — πατητός, 3, betraadt, sondertraadt, udtraadt; til at betræde, sondertræde, udtræde; – (af πατέω). — πάτνη, ἡ, *dor.* o. *lacon.* f. φάτνη. — πάτος, ὁ, den betraadte Vei, Sti, Fodsti, *Il.*; – 2) Træden, Gaaen, Trin, Skridt, Gang; πάτος ἀνθρώπων, Færsel af Mennesker, *Od.* 9, 119; ogs. Omgang med Mennesker, *ex. Il.* 6, 202; – 3) Skarn el. Snavs paa Veiene; (rimel. besl. m. βαίνω, βατός).

πάτρᾱ, ας, ἡ, *jon.* πάτρη, (πατήρ) Fødeland, Fædreneland, Fødested, Hiem, som πατρίς, (den sædv. Bem. h. *Hom.*); –

2) Slægt, Familie, der i lige Linie nedstammer fra een Stamfader, og som i de græske Stater var indbyrdes nøie forbunden ved flere borgerlige Forholde; bes. h. *Pind.*; jf ogs. πατριά o. d. deraf aspirerede φρατρία; – 3) Slægtskabsforholdet imellem Forældre og Børn el. i lige Linie.

*πατρᾰγᾰθία, ἡ, (ἀγαθός) Faderens, Fædrenes, Forfædrenes Dyder el. store og gode Handlinger; — πατραδελφεός, ὁ, = πατράδελφος, *Pind.*; — πατρᾰδέλφη, ἡ, (ἀδελφή) Faders Søster, Faster, Tante; o. — πατραδελφία, ἡ, Slægtskab igiennem Faderens Broder el. Søster, deres Børn; af — — πατράδελφος, ὁ, (ἀδελφός) Farbroder, Oncle, sild.; – (af πατήρ). — πάτρᾱθε, *adv.*, *dor.* f. πάτρηθε, *Pind.* — πατραλοίας, o. πατραλῴας, ου, ὁ, (πατήρ, ἀλοιάω) som slaaer el. myrder sin Fader, *Ar.* — πάτρη, ἡ, *jon.* f. πάτρα; df. — πάτρηθε(ν), *adv.*, = ἐκ πάτρης, af el. fra Fædrenelandet; 2) af Stammen, Slægten, Familien.

πατριά, ἡ, Herkomst, Nedstammen, Slægt, bes. paa Faderens Side; *ex.* ἐγενεηλόγησε τὴν πατριὴν τοῦ Κύρου, opregnede C's Slægtregister, *Herod.* 3, 75; – 2) Slægt, Stamme, Familie; df. som φυλή, en paa Familieforbindelse grundet Inddeling af Borgerne, *Herod.* 1, 200; df. φρατρία, s. m. s.; o. — πατριάζω, arter mig efter Faderen, *patrisso*; har Faderens Sæder, Levemaade, o. dl.; (af πατήρ). — πατριαρχεῖον, τό, Stamfaderens Huus; af — πατριάρχης, ου, ὁ, (πατριά, ἀρχή) Slægtens Stamfader, Patriarch; df. — πατριαρχία, ἡ, Patriarchat; o. — πατριαρχικός, 3, *adv.* -κῶς, fra Stamfaderen, patriarchalsk. — πατρίδιον, τό, *dim.* af πατήρ, Farlille, *Ar.* — πατρίκιος, ὁ, d. romerske *patricius*; o. — πατρικός, 3, *adv.* -κῶς, faderlig, fra Faderen el. Forfædrene, som φίλος, *Xen.*; πατρικαὶ εὐεργεσίαι, Fædrenes Fortienester af det Offentlige, *Dem.*; (af πατήρ).

πάτριος, 3; *att.* oftere 2, *adv.* -ίως, (πατήρ) hørende til Fædrene el. Forfædrene, kommende, nedarvet fra dem, vedtagen, anordnet af dem, *patrius*; df. indført, helliget ved Skik og Brug; – πατρίῳ νόμῳ, κατὰ τὰ πάτρια, paa Fædrenes Viis, *more majorum*; πάτριον ὑμῖν ἐστι ναυτικὸν ἐπικτᾶσθαι, *Xen.*; σὺν τῷ πατρίῳ φρονήματι, med en Forfædrene værdig Tænkemaade, *id.* — πατρίς, ίδος, ἡ, egentl. bes. *fem. poët.* til πάτριος, fædrenelandsk; df. h. *Hom.* m. γαῖα, αἶα, ἄρουρα, Fædrenejorden, Fødelandet, men ogs. *absol.* som πάτρα, Fødeland, Hiem; sild. alm. Fædreneland, Fødested, Fødeby; τῷ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς, ogs. πᾶσα γῆ καλὴ πατρίς, *ubi bene, ibi patria.* — πατριώτης, ου, ὁ, (πάτριος) fra samme Land, Landsmand, sædv. alene om Slaver, Dyr o. Ting; dog heder h. *Plut.* den thebanske Bacchus, πατριώτης θεός; df. — πατριωτικός, 3, tilhørende el. hørende til en πατριώτης; o. — πατριῶτις, ιδος, ἡ, *fem.* til πατριώτης; πατρ. γῆ, = πατρίς; πατρ. στόλη, Landets Dragt.

*πατρογένειος, ὁ, *epith.* til Poseidon; rimel. = flgd.; — πατρογενής, 2, (γένος) nedstammende fra Fædrenes Slægt el. fra Faderen; – 2) fædrenelandsk, indenlandsk; πατρογενεῖς θεοί, = πατρῷοι θεοί, *Soph.*; — πατρόδοτος, 2, (δίδωμι) sild., o. πατροδώρητος, 2, (δωρέομαι) skienket, given af Faderen; — πατρόθεν, *adv.*, fra Faderen, fra Faderens Side; πατρόθεν ὀνομάζειν τινά, at opkalde nogen efter hans Fader; — πατρο-κασιγνήτη, ἡ, Faders Søster, Faster, Tante; — πατρο-κασίγνητος, ὁ, Faders Broder, Farbroder, Oncle, *Hom.*; sædv. πάτρως, θεῖος; — πατροκίνητος, 3, (κινέω) bevæget af Faderen; — πατροκόμος, 2, (κομέω) som pleier Faderen; — πατροκτονέω, begaaer Fadermord; o. – πατροκτονία, ἡ, Fadermord; af – πατροκτόνος, 2, (κτείνω) som myrder Faderen; men πατρόκτονος, *pass.*, myrdet af Faderen; — πατρολέτωρ, ορος, ὁ, (ὄλλυμι) Fadermorder, sild. *poët.*; — πατρομήτωρ, ορος, ὁ, (μήτηρ) Morfader, Bedstefader paa Moderens Side; o. — πατρομύστης, ου, ὁ, *pater mystarum Bacchi*, en Ærespost i det asiatiske Musikselskab; – (af πατήρ).

*πατρονομέω, regierer faderligen el. som en Fader; οἱ πατρονομούμενοι, som leve under Familiefaderens Regiering el. under Fædrenes Love; som staae under Fadermagten; df. – πατρονομία, ἡ, Familiefaderens Regiering; 2) Faderens Magt og Myndighed; o. — πατρονομικός, 3, hørende til en πατρονόμος el. til πατρονομία, som har Liighed dermed; af — πατρονόμος, 2, (πατήρ, νέμω) egentl. som hersker el. regierer faderligen; bes. *a*) ὁ πατρονόμος, en Øvrighedsperson, hvem en faderlig Omsorg for Ungdommens Opdragelse og Optugtelse paaligger; *b*) οἱ πατρονόμοι, i Sparta fra Kleomenes, det store Raad, forhen οἱ γέροντες.

*πατροπαράδοτος, 2, (παραδίδωμι) overladt, efterladt fra Faderen el.

Forfædrene; — πατροπάτωρ, ορος, ὁ, Farfader, Bedstefader paa Faderens Side; — πατρόπολις, εως, ἡ, (πόλις) Fædreneby; — πατροῤῥαίστης, ου, ὁ, (ῥαίω) Fadermorder; — πατροστερής, 2, (στερέω) berøvet sin Fader, faderløs, *Æsch.*; — πατρότης, ητος, ἡ, Faderstanden, *inc.*; — πατροτύπτης, ου, ὁ, (τύπτω) som slaaer sin Fader; - denne Handling, πατροτυψία, ἡ; — πατροῦχος, 2, (ἔχω), sædv. παρθένος πατροῦχος, som alene arver sin Fader, *att.* ἐπίκληρος; — πατροφονεύς, έως, *poët.* ῆος, ὁ, πατροφόνος, 2, o. πατροφόντης, ου, ὁ, (φονεύω) som myrder Faderen; o. — πατρυιός, ὁ, ogs. πατρυός, Stiffader; - (af πατήρ).

πατρώζω, = πατριάζω, arter mig efter Faderen, slægter Faderen paa. — πρατρώϊος, 3, *poët.* bes. *ep.* udvidet af πατρῷος, s. m. s. — πάτρων, ωνος, ὁ, d. lat. *patronus*; ds. — πατρωνεία, ἡ, d. lat. *patronatus*; af — πατρωνεύω, er Patron, d. lat. *patrocinor*; o. — πατρωνικός, 3, hørende til en Patron, passende for en saadan. — *πατρωνυμέω, benævner efter Faderen; — πατρωνυμία, ἡ, Benævnelse efter Faderen; — πατρωνυμικός, 3, *adv.* -κῶς, som er dannet efter el. af Faderens Navn; τὸ πατρωνυμικόν *sc.* ὄνομα, Navn el. Benævnelse, som er afledet af Faderens, *ex.* Πηλείδης, Peliden, Peleus's Søn, Achilles; o. — πατρωνύμιος, 3, som fører Faderens Navn, der heder ligesom Faderen, *Æsch.*; - (af πατήρ, o. ὄνομα).

*πατρῷος, 3, *att.* ogs. 2, *poët.* πατρώϊος, faderlig, tilhørende Faderen; overleveret, bes. nedarvet fra Faderen el. Forfædrene, *paternus*; γαῖα πατρωΐη, som πατρίς, Fædrenelandet, *Od.*, ogs. *att.* πατρῴα γῆ; τὰ πατρῷα, den fra Faderen arvede Formue; πατρῴα ἔχθρα, δόξα, som er arvet fra Faderen; θεοὶ πατρῷοι, saavel Statens, som enkelte Familiers Fædreneguder; Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι Ζεὺς ὁ πατρῷος, - ἀλλὰ Ἀπόλλων πατρῷος, *Plato*; — πατρωός, ὁ, = πατρυιός, Stiffader; o. — πάτρως, ὁ, *gen.* ωος o. ω, *acc.* ωα o. ω, *in pl.* alene efter 3 Decl., Farbroder, Onkle, *patruus*, *Herod.*; - (af πατήρ).

παττταλεύω, *att.* f. πασσαλεύω. — πατταλίας, ου, ὁ, Hiorten i det andet Aar, da den faaer en liden Takke, lat. *subulo*, (af Takkens Liighed med en πάτταλος). — πάττἄλος, ὁ, *att.* f. πάσσαλος. — πάττω, *att.* f. πάσσω. — παῦλα, ἡ, (παύω) Ro, Hvile; Ophøren, Ende; 2) Middel til at giøre Ende paa noget, *ex.* σκοπεῖτε παῦλάν τιν' αὐτῶν, hvorledes deres Uordentlighed kan ophøre, *Xen. Anab.* 5, 7. — παῦλος, *inus.*, = παῦρος; ds. d. lat. *paulus*. — παυράκις, -κι, *adv.*, faa Gange, sielden, som ὀλιγάκις; — παυράς, άδος, ἡ, bes. *fem. poët.* af παῦρος, f. παύρα, *Nic.*; — παυρίδιος, 3, *poët.* f. παῦρος; παυρ. χρόνος, liden el. kort Tid, *Hes.*; παυρίδιον som *adverb.*, meget lidet; o. — παυροεπής, 2, (ἔπος) som taler lidet, sparsom paa Ord; af — παῦρος, 3, (παύω) ringe, liden; παῦρος λαός, liden Hob, faa Folk, *Il.*; *in pl.* faa; *compar.* παυρότερος; - *b)* om Tiden, kort; παῦρον ἐπὶ χρόνον, paa el. i kort Tid, ikke længe, *Hes.*; παῦρα, ogs. som *adv.*, *id.*

*παυσάνεμος, 2, (ἄνεμος) stillende Vinden; — παυσανίας, ου, ὁ, (ἀνία) stillende Smerte el. Kummer, som λυσανίας; — παυσικάπη, ἡ, etslags Mundkurv, som lagdes paa de i Møllen arbeidende Slaver og Lastdyr, for at de ikke skulde æde af Melet, αλφιτα; — παυσίλυπος, 2, (λύπη) smertestillende; — παυσίνοσος, 2, (νόσος) stillende, helbredende Sygdom; — παυσινύστἄλος, 2, (νύσταλος) som bringer Søvnigheden til at ophøre; ds. opmuntrende; o. — παυσίπονος, 2, (πόνος) stillende, lindrende, endende Arbeidet, Møien, Trængselen; af — παῦσις, ἡ, (παύω) 1) *act.*, Stillen, Standsen, Enden, at lade ophøre; 2) *pass.*, Ophøren, Endelse, Ende. — παυστήρ, ῆρος, ὁ, som bringer til at ophøre, som ender, stiller, lindrer, beroliger, νόσου, *Soph.*; ds. - παυστήριος, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at lade ophøre, til at ende, stille, berolige; — παυστικός, 3, = frgd.; — παυσώδυνος, 2, (ὀδύνη) smertestillende; o. — παυλωλή, ἡ, som παῦλα, Ro, Hvile, *Il.*; Ophøren, Stilstand, Ende, Lindring; (af flgd.).

παύω, *f.* παύσω, *pf. pass.* πέπαυμαι, *aor. pass.* ἐπαύθην, fra *Thuc. att.* sædv. ἐπαύσθην; - 1) *act.*, lader ophøre, bringer til Ende; holder tilbage, hæmmer, hindrer, standser; lader hvile, stiller, beroliger, lindrer; - *a)* *c. acc. pers.*, *ex.* ἵνα παύσομεν (*ep.* f. παύσωμεν) ἄγριον ἄνδρα, *Il.* 21, 314; ligel. τῷ κέ μιν ἧδε Παύσαμεν, da havde vi bragt ham til Rolighed, d. e. ombragt ham, *Od.* 20, 724; - *b)* oftere *c. acc. rei*, *ex.* παύειν νεῖκος, πόλεμον, ὀδύνας, o. dl.; at stille, giøre Ende derpaa, *Hom.*; - τότε ἔπαυσε τὸν λόγον, holdt op at tale, *Xen.*; - *c)* undert. *c. gen. rei*, *ex.* αἴ κέ ποθι Ζεὺς - παύσῃ ὀϊζύος! *Od.* 4, 35; - oftere παύειν τινά τινος, at lade nogen ophøre med noget, Ἕκτορα μάχης, o. dl.;

ligel. χεῖρας πολέμοιο, πόδας ὀρχηθμοιο, Hom.; – d) den Handling el. Tilstand, man lader ophøre, sættes h. Hom. o. Herod. in infin., ex. Il. 11, 442, ligel. παύσει μιν καταστρέψασθαι Εὐρώπην, vil hindre ham fra at undertvinge Eur.; men att. sædv. in part., ex. Κόνωνι εἶπεν, ὅτι παύσει αὐτὸν μοιχῶντα τὴν θάλατταν, vilde hindre ham fra at anmasse sig (at beile til) Herredømmet over Havet, Xen. Hell. 1, 6; ligel. ἐπαύσατε αὐτὸν στρατηγοῦντα, I havde frataget ham Commandoen, Dem.; jf. Bem. 2, c.; — 2) in med. o. pass., ophører, aflader, er til Ende; hviler, lægger mig: om Personer og Ting; – a) absol., ex. Il. 14, 260, ὁ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ; ligel. φλὸξ, ἄνεμος ἐπαύσατο, hørte op at brænde, lagde sig, Hom.; ὁ λόγος οὕτω πως ἐπαύσατο, endte omtrent saaledes, Xen.; πέπαυσο, stands nu! hold op! som ἐπίσχες, til den Oplæsende; – b) c. gen. rei, πολέμου, μάχης, ὀϊζύος, ὀδυνάων, o. dl., aflader fra Krig el. Kamp, ophører at føle Smerte; παῦσαι τούτων, hør op hermed! Xen.; – c) c. part., hvor vi bruge inf., jf. Bem. 1, d, ex. Il. 22, 502; bes. ofte att., ex. λέγοντες οὐδὲν παύονται, de høre ikke op at sige, vedblive stedse at sige, Xen.; ἄρτι γὰρ λέγων ἐπαυσάμην, jeg har jo nyligen sagt, Dem.; – (bes. udtrykker med. παύομαι, at man aflader fra noget frivilligen, pass. derimod, at noget ophører ifølge en Indvirkning udenfra); — 3) sield. o. rimel. alene att. in imperat. παῦε, bruges act. intr. f. med.; thi Od. 4, 659 læser Buttm. efter en Codex, μνηστῆρας δ' ἄμυδις -παῦσαν ἀέθλων, hvortil Subjectet da ligger i d. frgd. ἀμφοτέροισι.

Πάφιος, 3, fra Den Paphos; ἡ Παφία, epith. til Aphrodite, af hendes berømte Tempel paa Paphos. — Παφλαγών, όνος, ὁ, en Paphlagoner, Indvaaner af Landskabet Παφλαγονία i Lilleasien; 2) en uduelig Sladderhank, (m. Henspillen paa flgd. Bem. 2). — παφλάζω, f. άσω, udkaster Blærer, bobler, bruser, om Havet, om sydende Vand, o. dl.; 2) plapprer, stammer, støder i Talen; 3) er i en oprørt Sindsstemning; df. — πάφλασμα, τό, Skummen, Brusen, Boblen, ex. Havets o: Vandets; 2) in pl., tomt Praleri. — Πάφος, ου, ἡ, Den Paphos, see u. Πάφιος.

πάχετος, τό, (παχύς) poët. f. πάχος, Tykkelse, Od. 23, 191; 2) Od. 8, 187, λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, skal være etslags compar. irr. syncop. f. παχύτερον, tykkere, dog efter en anden Forklaringsmaade er πάχετον acc. af masc. inus. ὁ πάχετος, altf. f. κατὰ πάχετον, i Tykkelse. — πάχιστος, 3, Il., o. παχίων, ονος, 2, superl. o. compar. irr. af παχύς. — †πάχνη, ἡ, (πήγνυμι, παγῆναι) frossen Dug, Riim, pruina, Od.; transl., Gysen, Afsky; df. — παχνήεις, εσσα, εν, rimet, fuld af Riim; — παχνίζει, ἐπάχνιζε, imperson., det rimer, rimede; — παχνόω, overtrækker med Riim; alm. som πήγνυμι, giør stiv, o. s. v.; – 2) transl., bringer til at stivne af Skræk, Smerte, o. dl., krænker, bedrøver, Hes. Op. 360; oftere in med. o. pass., stivner af Skræk, Kummer, o. dl., ex. ἐν φρεσὶν ἦτορ – παχνοῦται, Il. 17, 112; o. — παχνώδης, 2, (εἶδος) = παχνήεις.

*πάχος, εος, τό, Tykkelse, Od. 3, 224; 2) Tæthed; — πᾰχύαιμος, 2, (αἷμα) med tykt Blod; — πᾰχυδάκτυλος, 2, tykfingret; — παχύδενδρος, 2, (δένδρον) med tykke Træer; 2) tæt besat med Træer; — παχυδερμέω, er — παχύδερμος, 2, (δέρμα) med tyk Hud, tykskindet; df. — παχυδερμία, ἡ, tyk Hud, tykt Skind; — πᾰχύθριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) tykhaaret; — παχυκάλαμος, 2, med tyk Halm el. Stængel; — παχυκάρδιος, 2, (καρδία) med tykt el. tungt Hierte; dorsk, træg, som βαρυκάρδιος; — παχύκαυλος, 2, (καυλός) med tyk Stilk; o. — παχύκνημος, 2, (κνήμη) med tykke Lægge; – (af παχύς). — παχυλός, 3, etslags dim. af παχύς, noget tyk, tæt, grov; transl., noget dum, sløv; adv. παχυλῶς, paa en noget grov el. plump Maade, oppon. ἀκριβῶς.

πᾰχυμερής, 2, adv. -ρῶς, (μέρος) bestaaende af tykke, tætte, grove Dele; 2) alm. plump, grov, overfladisk; df. — παχυμέρεια, ἡ, den Beskaffenhed, at bestaae af tykke el. grove Dele; — παχυνευρέω, (νεῦρον) har tykke, ophovnede Sener, Ledebaand, Lemmer, bes. af Gigt, Flaad, o. dl.; o. — παχύνοος, 2, ctr. παχύνους, poët. ogs. παχύνος, 2, (νόος) med tungt, trægt Gemyt; – (af παχύς). — Πάχῡνος, ου, ἡ, Pachynus, det sydøstlige Forbierg paa Sicilien; df. adject. Παχύνιός, 3.

πάχυνσις, ἡ, at giøre tyk, fed; o. — παχυντικός, 3, hørende, skikket til at giøre tyk el. fed; af — πᾰχύνω, [ῡ], f. -ῠνῶ, (παχύς) giør tyk, fed, mæster; in pass., bliver tyk el. fed, τὰ σκέλη, τοὺς ὤμους, paa Benene, Skuldrene, Xen.; ogs. opsvulmer, hovner; sild. pf. πεπάχυσμαι. — *πᾰχύπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med tykke Been el. Fødder; — παχύραβδος, bedre παχύρραβδος, 2, (ῥάβδος) med tyk Stav el. Stok; 2) med tykke Striber; — παχύρῑν, bedre παχύρρῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, (ῥίν) med tyk Næse; — παχύρριζος, 2, (ῥίζα)

med tyk Rod; o. — παχύῤῥυγχος, 2, (ῥύγχος) med tyk Snabel el. Snude; – (af flgd.).

παχύς, εῖα, ύ, adv. παχέως, tyk, fed, kiødfuld, μηρός, αὐχήν, Hom.; alm. velnæret, kraftfuld; παχεῖα τράπεζα, et velbesat Taffel; ogs. γῆ παχυτέρα, fed Jordbund, oppon. γῆ λεπτοτέρα, Xen.; – b) tyk, stor, af stort Omfang, λᾶας, Hom.; – c) tyk, αἷμα, id., oppon. tynd, flydende; – d) alm. tyk, fast, stærk; — 2) transl., a) οἱ παχέες h. Herod., egentl. de velnærede; df. ἄνδρες τῶν παχέων, de Velhavende, Rige, Fornemme, ligel. Αἰγινητέων οἱ παχέες, die Grossen, de Store iblandt Ægin.; – b) att., tykhovedet, dum, slov, oppon. ἀκριβής, λεπτός, ὀξύς, jf. d. lat. pingui s. crassa Minerva; παχὺς ἐς τὰς τέχνας, uden Kunstsands; παχὺς τὴν μνήμην, med slet Hukommelse; — 3) compar. o. superl. irr., πάσσων, Od., sild. poët. παχίων, jf. ogs. πάχετος Bem. 2, o. πάχιστος, Il.; efterhomerisk ogs. regelm. παχύτερος, παχύτατος; – (rimel. besl. m. πήγνυμι, παγῆναι).

*παχυσκελής, 2, (σκέλος) med tykke Been el. Fødder; — παχυστομέω, ertπαχύστομος, 2, (στόμα) med tyk, bred Mund; df. som har en bred, haard, grov Udtale; – en saadan Udtale, παχυστομία, ἡ; (dog foretrækker Schneid. τραχυστομέω, etc.); — παχύτης, ητος, ἡ, Tykhed; transl., Slovhed, Dumhed; — παχυτράχηλος, 2, (τράχηλος) tykhalset; — παχύτριχος, 2, = παχύθριξ; — παχύφλοιος, 2, (φλοιός) med tyk Bark; — παχύφρων, ονος, 2, (φρήν) = παχύνοος; — παχύφυλλος, 2, (φύλλον) med tykke el. tætte Blade; — παχυχειλής, 2, o. παχύχειλος, 2, (χεῖλος) med tykke Læber; — παχύχυλος, 2, (χυλός) med tyk Saft; o. — παχύχυμος, 2, (χυμός) = frgd.; – (af παχύς). — πάω, πάομαι, inus., see u. πατέομαι. — πάώτης, ου, ὁ, lacon. f. παός, πηός, Blodsforvandt.

πέδα, dor. o. æol. f. μετά. — πεδάᾳ, ep. f. πεδᾷ, 3 sing. præs. act. af πεδάω, Od. — πεδάασκον, ep. o. jon. impf. af πεδάω, Od. — πεδάγρετος, 2, dor. f. μετάγρετος, (ἄγρα) fangen ved at eftersættes. — πεδαίρω, dor. f. μεταίρω. — πεδαίχμιος, 2, dor. f. μεταίχμιος. — πεδάμαρος s. πεδαμερος, 2, dor. f. μεθημέριος, Æsch. Choëph. 585, hvilket Stanl. forandrede til πεδάορος, dor. f. μετήορος. — πεδαμείβω, dor. f. μεταμείβω, Pind. — πεδανός, 3, (πέδον) som πεδινός, flad, flet, lav; 2) nær ved Jorden, liden, kort. — πεδάορος, 2, see u. πεδάμαρος. — πεδάρσιος, 2, dor. f. μετάρσιος. — πεδαυγάζω, dor. f. μεταυγάζω, Pind. — πέδαυρος, 2, æol. f. μετέωρος, Soph., inc. — πεδάφρων, ονος, 2, som bliver klog bagefter, d. e. daarlig, ubesindig; findes alene Pind. Pyth. 8, 103, men rettes til πεδ' ἀφρόνων, i. e. μετ' ἀφρόνων.

πεδάω, f. ήσω, (πέδη) egentl. binder med Fodlænke; alm. lænker, binder, holder fast, indvikler, γυῖα, νῆα—ἐνὶ πόντῳ, Hom.; bes. om Guderne, Skiebnen, o. dl., som hindre, hæmme, tvinge Menneskenes frie Villie; ex. Od. 23, 353, αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς—καὶ θεοὶ ἄλλοι—πεδάασκον (ἐπέδων); ogs. c. infin. ex. Il. 22, 5. — πεδαωριστής, οῦ, ὁ, dor. f. μετεωριστής; πεδ. ἵππος, stoilende Hest. — πεδεινός, 3, = πεδινός, inc. — πεδέρχομαι, dor. f. μετέρχομαι. — πεδέχω, dor. f. μετέχω. — πεδέω, jon. f. πεδάω. — πέδη, ἡ, Fodlænke, pedica; 2) i Ridekunsten, den saakaldte Slangestole, ogs. à la grecque. — πεδήορος, 2, dor. f. μετήορος. — πεδητής, οῦ, ὁ, som lænker, hilder, hæmmer; men — πεδήτης, ου, ὁ, pass., den Lænkede, Hildede, Fangne; (af πεδάω).

*πεδιαῖος, 3, paa, fra Sletten el. det flade Land; οἱ πεδιαῖοι, ogs. πεδιάσιοι o. πεδιεῖς, Indvaanerne paa det flade Land ved Attika, πεδίον, hen ad Megara; — πεδιακός, 3, = πεδινός, inc.; — πεδιάς, άδος, ἡ, bes. fem. poët. til πέδιος, flad, jevn, paa Sletten el. det flade Land; λόγχη πεδιάς, det paa Sletten kastede Spyd, el. Kamp i aaben Mark, Soph.; – 2) som subst., πεδιάς sc. γῆ, = πεδίον, Flade, Slette; — πεδιάσιος, 2, = πεδιαῖος, f. m. f.; sild. ogs. πεδιάσιμος; o. — πεδιεύς, έως, ὁ, sing. til pl. πεδιεῖς, see u. πεδιαῖος; – (af πεδίον). — πεδίζω, (πέδη) = ποδίζω, lænker Fødderne, inc. — πεδιήρης, 2, (πεδίον, ἄρω) bestaaende af sammenføiede, fortløbende Sletter, rig paa Sletter, Soph. — πεδικός, 3, efter Fødder, fodviis.

πέδῖλον, τό, (πέδη) Saale til at binde under Foden, ogs. ὑπόδημα; Gudernes πέδιλα føre dem over Land og Vand, see Il. 24, 340, flgd.; b) alm. Fodbedækning, Sko, Støvle, o. dl.; – 2) etslags Fodlænke el. Slynge til Kreaturer; b) transl., Lovene for Poesiens Rhythmus, Δωρίῳ πεδίλῳ φωνὰν ἐναρμόξαι, Pind. Ol. 3, 9. — πεδινός, 3, flad, jevn; 2) levende el. boende paa det flade Land el. Sletten; o. — πεδιόθεν, adv., fra det flade Land, fra Sletten, Marken; (af πεδίον). — πέδιον, τό, dim. af πέδη. — †πεδίον, τό, (πέδον) Slette, Flade, fladt Land; πεδία πόντου, æquora ponti, Havets Flade, Eur.; 2) Knokler=

ue bag Tærne; df. — πεδίονδε, *adv.*, ud paa Sletten, ud i Marken; — πεδιονόμος, 2, (νέμομαι) beboende Sletterne el. Markerne, *Æsch.*; o. — πεδιοπλόκτυπος, 2, (ὁπλή, κτύπος), βοή, Larm af Hestenes Hovslag imod Jorden, *id.* — πέδιος, 2, = πεδιαῖος, *inc.*

*πεδοβάμων, ονος, 2, (βαίνω) gaaende paa Jorden; — πεδόεις, εσσα, εν, paa el. ved Jorden, lav, som πεδανός; — πεδόθεν, *adv.*, fra Jorden, *humo*; *transl.*, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν, fra Grunden af, af deres ganske Hierte; o. — πεδοῖ, ogs. πεδοί, *adv.*, paa, til Jorden, i Gulvet; (af πέδον). — πεδοικέω, o. πέδοικος, 2, *dor.* f. μετοικέω, μέτοικος. — πεδοκοίτης, 2, (κοίτη) liggende paa Jorden; af — πέδον, τό, Jordbund, Jord, Land, Grund, Gulv; (besl. m. πούς, ποδός, *dor.* πεδός).

πέδονδε, *adv.*, *Hom.*, o. πέδοσε, *Eur.*, til, paa Jorden, i Gulvet; — πεδοσκάφής, 2, (σκάπτω) gravende Jordbunden, Jorden, Landet; — πεδοστιβής, 2, (στείβω) betrædende Jordbunden, vandrende paa Jorden; alm. paa Jorden, jordisk; — πεδοτρεφής, 2, (τρέφω) næret i, paa, af Jordbunden; o. — πεδοτριβής, 2, (τρίβω) som slider d. e. som idelig betræder Jordbunden; - (af πέδον). — πεδότριψ, ἶβος, ὁ, ἡ, (πέδη, τρίβω) Slave, som slider paa Lænken, som idelig straffes med Lænker; ogs. πέδων, ωνος, ὁ. — πέδουρος, 2, *dor.* = πέδαυρος *inc.* — πέδων, ωνος, ὁ, see u. πεδότριψ. — πεδωρύχος, 2, (ὀρύσσω) som graver Jordbunden, πέδον.

πέζα, ης, ἡ, egentl. *dor.* f. πούς, Fod; sædv. Foden, det Underste, Nederste af et Legeme; ἐπὶ ῥυμῷ, Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, paa den yderste Ende af Vognstangen, *Il.* 24, 272; *b*) Som, Kant paa Klæder; alm. Indfatning, Rand, o. dl.; - 2) et rundt Fiskergarn. — *πεζἄκοντιστής, οῦ, ὁ, (ἀκοντίζω) Landsedrager til Fods; — πέζαρχος, 2, (αρχω) Anfører for Fodfolket; — πεζέμπορος, 2, som driver Landhandel; — πεζέταιροι, οἱ, (ἑταῖρος) Fodgarden i den macedoniske Hær; derimod Hestgarden, ἑταῖροι; (af πέζος).

πέζευμα, τό, Fodfolk; o. — πεζευτικός, 3, horende, skikket, indrettet til en Fod- el. Landreise; af — πεζεύω, (πεζός) gaaer, reiser til Fods; gaaer, reiser til Lands. — πεζῇ, *adv.*, see u. πεζός. — πεζικός, 3, (πεζός) til Fods, til Lands; horende til en Fodgænger el. Infanterist; τὸ πεζικόν, Fodfolket; Landarmeen; τὰ πεζικά, Fodfolkets Manoeuvrer el. Bevægelser. — πέζιξ, ικος, o. πέζις, ιος, ἡ, etslags Svamp uden Stilk. — πεζίς, ίδος, ἡ, = πέζα. — πεζίτης, ου, ὁ, = πεζός; [ῑ].

*πεζοβἄτέω, (βαίνω) gaaer, reiser til Fods. — πεζοβόας, ου, ὁ, (βοή) som skriger d. e. som kæmper til Fods; — πεζογρἄφέω, er - πεζογράφος, 2, (γράφω) som skriver i Prosa, Prosaist; — πεζοθηρία, ἡ, (θήρα) Landjagt, Jagt paa det faste Land; df. — πεζοθηρικός, 3, hørende til Landjagten; — πεζολεκτέω, -λέκτης, ου, ὁ, = πεζολογέω, -λόγος; — πεζολογέω, er - πεζολόγος, 2, (λέγω) som udtrykker sig, taler, skriver i Prosa; - denne Udtryksmaade, πεζολογία, ἡ; - πεζολογικῶς, *adv.*, i Prosa; — πεζομἄχέω, er - πεζομάχης, ου, ὁ, o. πεζομάχος, 2, (μάχομαι) som kæmper til Fods, *oppon.* ἱππομάχος; som kæmper til Lands, *oppon.* ναυμάχος; df. — πεζομαχία, ἡ, Slag til Fods el. til Lands, *oppon.* ἱππομαχία o. ναυμαχία; — πεζονομικός, 3, horende til at føre el. holde Landdyr; af — πεζονόμος, 2, (νέμω) græssende, boende, levende paa Landet, *Æsch.*; o. — πεζοπορέω, lader marschere til Fods, *Xen.*; af — πεζοπόρος, 2, (πορεύω) gaaende, reisende til Fods el. til Lands; - (af flgd.).

†πεζός, 3, til Fods, gaaende til Fods; ὁ πεζός, Fodgænger, Infanterist; τὸ πεζόν, Fodfolket; - *b*) til Lands, gaaende el. reisende til Lands; πεζὸς ἐών, *oppon.* ἐν νηΐ, *Od.*; τὸ πεζόν, Landmagten; - 2) *transl.*, som bliver ved Jorden; bes. λόγος πεζός, *oratio pedestris*, Prosa; ogs. den lavere el. komiske Poesie, i Modsætn. af den hoiere lyriske og tragiske; som ψιλός, uden at ledsages af Musik; πεζαὶ ἑταῖραι, som ere uden Musik el. Dannelse, *oppon.* ἑταῖραι μουσικαί; - 3) *dat. fem.* πεζῇ som *adverb.*, *a*) til Fods; til Lands; πεζῇ μάχεσθαι, at holde et Landslag; *b*) i Prosa; - (besl. m. πέζα, πέδον, πούς); df. — πεζοφἄνής, 2, (φαίνομαι) der seer ud som Prosa, der ligner Prosa; o. — πεζόφορος, 2, (φέρω) χιτών, som naaer, falder ned til Fodderne.

πεῖ, *dor.* f. πῇ o. ποῦ; jf. εἶ f. ἦ o. οὖ. — πεῖαρ, τό, urigtig Læsem. f. πῖαρ o. πεῖραρ. — πειθ-ἀνάγκη, ἡ, (πειθώ) Overtalelse med Tvang; Lydighed af Tvang. — πειθανός, *etc.*, urigtig Læsem. f. πιθανός. — πειθάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πείθομαι, ἀνήρ) lydende Manden. — πειθαρχέω, h. *Herod.* ogs. *in med.* m. *act.* Bem., er - πείθαρχος, 2, (πείθομαι, ἀρχή) som adlyder, er hørig og lydig imod de Foresatte, *c. dat.*; ogs. alm. som adlyder; df. — πειθάρχησις, ἡ, o. πειθαρχία, ἡ, Lydighed; o. — πειθαρχικός, 3, som adlyder gierne

el. villigen. — πείθημι, æol. f. πείθω, Sappho. — πειθήμων, ονος, 2, hørig og lydig, følgagtig; b) troende, eccl.; – 2) act., overtalende, overbevisende; o. — πειθήνιος, 2, (ηνία) som lystrer Tøilen, som lader sig styre; alm. lydig, følgagtig; (af πείθομαι).

πείθω, f. πείσω, aor. 2 ἔπιθον, ep. alene m. Redupl. πέπιθον, πεπιθεῖν, etc.; in med. ἐπιθόμην, etc.; thi med. redupl., ex. Il. 10, 204, hører til – pf. 2 πέποιθα, df. 1 pl. plqupf. sync. ἐπέπιθμεν, Il.; – af aor. 2 opstaae Biformerne πεπιθήσω, transit., o. πιθήσω, intr. som πείθομαι; – (hvor nu πιθήσας h. Hom. staaer efter Sammenhængen i Bem. πεποιθώς, stolende paa, ex. Il. 6, 183, Od. 21, 315, etc., foreslaaer Buttm. at læse πεποιθώς, der deels ogs. forekommer som Variant f. πιθήσας); — 1) act., vinder ved Forestillinger og milde Midler, bes. ved venlig Tiltale; df. overtaler, overbeviser, τινά, nogen, ogs. m. tilføiet φρένας, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι, o. dl., Hom.; πείθω ἐμαυτόν, er overbeviist, som πείθομαι; bes. – a) bevæger nogen til at antage min Mening, ofte in part., ex. ἢ πείσαντα ἡμᾶς ἄγειν, ἢ πεισθέντα – ἀφιέναι, Xen.; οὐ πείσας τὸν δῆμον, uden at have overtalt Folket; πείσαντα λαβεῖν τι, at faae med det Gode; undert. m. dobbelt acc., ex. ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω, dette faaer jeg Eder ikke til at troe, Plato; undert. alene c. acc. rei, ex. τἀναντία πείθειν, at overbevise om det Modsatte; – b) formilder ved min Tale, beroliger, bevæger ved Bønner; – c) besnakker, skuffer, forfører; τὰ πείθοντα ἐσθίειν, Lækkerheder, Xen.; τοὺς δικαστὰς ἀργυρίῳ πείθειν, at bestikke Dommerne; — 2) in med. o. pass., πείθομαι, lader mig vinde ved Midler, bes. ved venlig Tiltale, lader mig overtale, overbevise, er el. bliver overbeviist, troer; ligel. in pf. πέπεισμαι; – b) πείθομαί τινι, adlyder nogen, h. Hom. ogs. πείθεσθαί τινι ἔπεσι, μύθοις; alm. retter el. føier mig efter, lader mig lede af noget, ogs. c. acc. rei, ex. πάντα πιθέσθαι, at adlyde i alt; οὐδὲ τὸ ᾔδη, ὃ οὐ πείθεσθαι ἔμελλεν, det vidste han ikke, hvori hiin ikke vilde adlyde, føie sig, give efter, Il. 20, 266; ogs. undert. att., πείθεσθαι δίκαια, at adlyde det Rette, at lade sig overbevise deraf; f. dat. har Herod. undert. gen., ligel. efter nogle Il. 10, 57; – c) πείθομαί τινι, troer paa noget, har Tillid dertil, stoler derpaa; ogs. c. acc. rei, ex. ταῦτ' ἐγώ σοι οὐ πείθομαι, deri troer jeg dig ikke; – samme Bem. har ogs. pf. 2 πέποιθά τινι, stoler paa nogen el. noget; ogs. undert. c. inf., ex. πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος, jeg har den fulde Tillid, at jeg skal vinde denne Berømmelse, Soph. Aj. 769; – (m. πείθω, ἔπιθον, er d. lat. fido beslægtet).

Πειθώ, όος, ctr. οῦς, ἡ, Peitho, Suada, Suadela, Overtalelsens Gudinde, Herod. 8, 111; – 2) a) den Gave at overtale, overbevise; overbevisende Veltalenhed; Tale som er skikket til at overbevise; πειθοῖ, ved Overtalelse, med det Gode; b) Overtalelse, Overbeviisning; Lydighed, Følgagtighed. — πείκω, ep. f. d. attiske πεκτῶ, (πέκω findes ikke, vid. Buttm.) f. πέξω, kæmmer, karder, ἔρια, Od.; klipper, ὄϊς, Hes. — πεῖν, simpel el. uædel Form f. πιεῖν, πίνειν. — πεῖνα, ἡ, jon. πείνη, Hunger; Hungersnød df. — πειναλέος, 3, ogs. 2, hungrig. — πεινατικός, 3, = πεινητικός; af — πεινάω, ctr. πεινῶ, ῇς, ῇ, inf. πεινῆν, (πεῖνα) hungrer, er hungrig, σίτου, Od.; transl., attraaer heftigen, er lysten, begierlig, graadig, χρημάτων, Xen.; sild. formes ogs. πεινᾷς, πεινᾷ, πεινᾷν. — πεινέω, jon. f. πεινάω. — πείνη, ἡ, jon. o. ep., dog ogs. undert. att. f. πεῖνα. — πεινήμεναι, ep. f. πεινῆν, inf. præs. til πεινάω. — πεινητικός, 3, (πείνη) som lider af Hunger, forsulten; 2) som foraarsager Hunger. — πειόλης, ου, ὁ, see u. πειώλης.

πεῖρα, ἡ, (πειράω) anstillet Forsøg el. Prøve; en paa Forsøg grundet Erfaring; df. πεῖραν ἔχειν, at have Erfaring; πεῖραν λαμβάνειν τινός, at anstille Forsøg med noget; ἐν ἐμαυτῷ πεῖραν λαβών, prøvende paa mig selv, Xen.; πεῖραν διδόναι, at aflægge Prøve; at lade det komme an paa en Prøve; εἰς πεῖράν τινος ἔρχεσθαι, at lære nogen at kiende; ἐν πείρᾳ τινὸς γίγνεσθαι, at kiende, at have Omgang med nogen, som ἐμπείρως ἔχειν τινός; – 2) listigt Forsøg el. Angreb, ex. paa nogens Formue; df. bes. Sørøveri, jf. πειρατής; b) Forførelse, jf. πειρᾶν γυναῖκα; – 3) Forehavende, Foretagende, Soph. Aj. 2, jf. ib. 290.

πειρά, ἡ, (πείρω) Spids, Od, Eg, Æsch. — πειράζω, f. άσω, [ᾰ] som πειράω, anstiller Forsøg med nogen, τινός, sætter paa Prøve, frister, Od.; ogs. absol. ὡς ἔφη πειράζων; – b) søger at forføre nogen, τινά. — πειραίνω, f. -ρᾰνῶ, aor. ἐπείρηνα, (πεῖραρ) egentl. knytter Enderne; sædv. knytter, binder med en Sløife el. Knude, σειρὴν ἔκ τινος, en Line ved noget, Od.; – 2) som περαίνω, fuldender, bringer til Ende; Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται, (3 sing.), Od. 12, 37. — πείραμα, τό, (πειράω) Forsøg; 2) Fristelse.

πεῖραρ, ἄτος, τό, poët. f. πέρας, Enden, det Yderste, Hoieste; sædv. in pl., πείρατα γαίης, πόντου, den yderste Grændse, Hom.; bes. Enderne paa Toug el. Liner; df. Toug, Line, ex. Od. 12, 51, ἐκ δ' αὐτοῦ (τοῦ ἱστοῦ) πείρατ' ἀνήφθω; – 2) Enden, Udfaldet paa en Begivenhed; πεῖραρ ἑλέσθαι, at naae Maalet, at bringe til Ende, Il.; πείρατα νίκης, Seierens Udfald, den endelige Seier, el. den fuldkomneste Seier; alm. den hoieste Grad af noget, ex. πείρατα ὀλέθρου, πεῖραρ ὀϊζύος, den yderste Fordærvelse, Kummer, Hom.; – 3) act., hvad der bringer til Fuldendelse, ex. πείρατα τέχνης, Od. 3, 433, om Guldsmedens Værktoi. — πεῖρας, ατος, τό, poët. = πεῖραρ, πέρας, Pind.

πείρᾱσις, ἡ, (πειράω) Forsogen, Proven, Proberen; 2) Fristen, Fristelse. — πειρασμός, ὁ, = frgd.; v. — πειραστής, οῦ, ὁ, en Frister, en Forforer; df. — πειραστικός, 3, adv. -κῶς, horende, skikket, tilboielig til at forsoge el. prove; (af πειράζω). — *πειρᾱτεία, ἡ, Soroveri; — πειρᾱτεύω, driver Soroveri; b) c. acc., caprer, gior til Bytte; pass., πειρατεύεσθαι ὑπό τινος, at blive capret, bortfort, udplyndret af Sorovere; — πειρατήρ, ῆρος, ὁ, = πειρατής; df. - πειρατήριον, τό, Opholdssted for Sorovere; Samling el. Sværm af Sorovere; – 2) som πεῖρα, Forsog, Prove, Provelse; df. piinligt Forhor; φόνια πειρατήρια, Blodret; af — πειρᾱτής, οῦ, ὁ, (πειράω) Sorover, Caper, lat. pirata; df. — πειρατικός, 3, tilhorende el. horende til en Sorover.

πειράω, [ᾱ] f. άσω, jon. ήσω, pf. pass. πεπείρᾱμαι, -ρημαι, (πεπείρασμαι, etc., horer til πειράζω), aor. pass. ἐπειράθην, -ρήθην; – 1) act., forsoger, foretager, stræber, c. inf., el. m. ὡς, ὅπως, Hom.; πειρῶ (πειράου) ἀγαθὸς γίγνεσθαι, Xen.; – b) c. gen. pers., forsoger, sætter paa Prove; soger at bevæge; ogs. prover en Kamp med nogen, Hom.; ligel. πόλιος πειρᾷν, soge at vinde el. overrumple, Herod.; χωρίου, Thuc., sædv. in med.; – c) c. acc., soger at forfore, bes. κόρην, γυναῖκα πειρᾷν; men πειρᾷν θάλατταν, at forsoge Havet, at blive Sorover; df. πειρατής; – d) absol., forsoger min Lykke; bliver Rover, Hom. Merc.; — 2) oftere in med. v. depon., forsoger mig, gior mig Umage; prover, foretager, vover; sædv. c. inf., derfor bes. h. Herod. ogs. c. part., ex. ἡμεῖς πειρησόμεθα αὐτοί τινα σωτηρίην μηχανεώμενοι, vi ville selv stræbe at tilveiebringe os, – id. 7, 172; – b) ligesom act. ofte c. gen. pers., forsoger, sætter paa Prove; ogs. udforsker, udsporger; i denne Bem. ogs. c. acc. rei i Udtrykket, ἕκαστά τε πειρήσαιτο, Od.; ogs. forsoger Styrke med nogen, ex. Il. 21, 580, men ib. 225 i samme Bem. c. dat.; bb) ligel. c. gen. rei, forsoger mine Kræfter paa noget, ἔργου, ἀέθλου, παλαιμοσύνης, Hom.; πειρᾶσθαι τόξου, νευρῆς, at prove Buen, Strængen, Od.; men ὀϊστοί, τῶν τάχ' ἔμελλον - πειρήσεσθαι, som de snart skulde prove el. lære at kiende, for hvilke de skulde falde, Od. 21, 418; c) c. dat. ἔπεσι, ἔγχεσι, ποσί, ogs. ἐν ἔντεσι, σὺν τεύχεσι, forsoger mig i Ord, i Vaaben, i Væddelob, o. s. v.; men πεπείρημαι μύθοις, er forsøgt i Ord, ovet i at tale, Hom.; – (df. πεῖρα, etc., ligel. peritus, experior, etc.). — πειρατέον, gerund. af frgd., man maa forsoge, c. inf., Xen.

πειρητίζω, f. ίσω, = πειράω, v. m. samme Construction; στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων, angribende, sogende at bryde igiennem, Il. 12, 47. — πείρινθος, ἡ, sild. f. πείρινς, ινθος, ἡ, Kurv el. Fading, som bindes til Undervognen, ἄμαξα, Hom. — πείρω, aor. ἔπειρα, pf. pass. πέπαρμαι, (πέρας) borer, giennemborer, giennemstikker, spidder, κρέα ὀβελοῖσι v. ἀμφ' ὀβελοῖσι, stikker Kiodet paa Spid, Hom.; αἰχμὴ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν, giennemstak hans Haand med Spydet, Il.; ἥλοισι πεπαρμένον, beslaaet med Som el. Buler, ib.; – 2) transl., κύματα πείρειν, at stikke d. e. at drage igiennem, henover Havet, κέλευθον, at tilbagelægge en Vei, Hom.

πεῖσα, ης, ἡ, (πείθω) som πειθώ, πεῖσις, Overtalelse, Beroligelse; Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε, blev roligt, uforstyrret, Od. 20, 23. — πείσεα, τά, urigtig Læsem. f. πίσεα. — *πεισιδῐκος, 2, (δίκη) overtalende for Retten; — πεισιθάνατος, 2, overtalende til at doe; — πεισίμβροτος, 2, (βροτός) overtalende, bevægende Mennesker; βάκτρον π., den styrende Herskerstav, Æsch.; v. — πεῖσις, εως, ἡ; Overtalelse; (af πείθω). — πεῖσις, εως, ἡ, (πάσχω, πείσομαι) = πάθος; sild. hede πείσεις, de maadeholdne, ædlere Lidenskaber; Evnen til at føle; Følsomhed, godmodig Stemning. — πεισιχάλινος, 2, (πείθομαι, χαλινός) som lyder, lader sig styre af Tommen, Pind.

πεῖσμα, τό, (πείθω) Toug, Line, bes. som holder noget; bes. Skibstoug, hvormed Bagstavnen fastgiores til Landjorden, ogs. πεῖσμα νεώς, Od., (ᾧ πείθεται ναῦς, hvilket Skibet lyder, hvoraf det holdes fast) – 2) Stilk paa Figenen, hvorved den holdes; – 3) som πεῖσις, Over:

talelse, Tro, Tillid; df. — πεισμάτιον, τό, dim. af frgd. v. — πεισμάτιος, 3, hørende til Skibstoug, som har dermed at bestille. — πεισμονή, ἡ, = πεῖσμα, N. T. — πείσομαι, fut. med. til πάσχω v. til πείθω. — πειστέον, gerund. af πείθω. — πειστήρ, ῆρος, ὁ, som overtaler; 2) som adlyder; 3) = πεῖσμα, Toug, Line, inc.; df. — πειστήριος, 3, hørende, skikket til at overtale; v. — πειστικός, 3, adv. -κῶς, = frgd.; (af πείθω). — πείσυνος, 3, = πίσυνος, inc. — πειώλης, 2, (πέος) geilt Menneske.

πέκος, τό; Uld, Skind, Hud; jf. πέοκος, πόκος; (df. rimel. d. lat. pecus); — πεκτέω, = πείκω, afklipper; karder Uld; — πεκτήρ, ῆρος, ὁ, som afklipper, afrykker Ulden; v. — πεκτός, 3, kæmmet, kardet, pexus; afklippet; af — πέκω, inus., Buttm., f. πέξω, see u. πείκω. — πέλα, ἡ, maced. f. φέλα. — πελαγαῖος, 2, inc., πελάγειος, 3, v. πελαγιαῖος, 3, = πελάγιος. — πελαγίζω, f. ίσω, danner en Sø, seer ud som en Sø; πελαγίζει ὁ ποταμός, svømmer over, Herod.; ogs. πελαγίζει τὰ πεδία, ere oversvømmede, staae under Vand, id.; b) sild. transit., sætter under Vand; 2) er el. seiler paa Dybet, over Havet, Xen.; sild. ogs. in med.; — πελαγικός, 3, som elsker Dybet, som gierne opholder sig paa el. i Dybet; πελαγικοὶ θεοί, Havguder; alm. = flgd.; — πελάγιος, 3, ogs. 2, fra, af, i, ved Havet, marinus; bes. som befinder sig paa el. i Dybet, oppon. αἰγιάλειος; — πελαγισμός, ὁ, (πελαγίζω) = ναυσία, Søsyge; v. — πελαγίτης, ου, ὁ, fem. -γῖτις, ιδος, fra, paa, i Dybet; — (af πέλαγος).

πελαγοδρομέω, er — πελαγοδρόμος, 2, (δραμεῖν, δρόμος) som løber, seiler, svømmer paa Dybet; — v. πελαγολιμήν, ένος, ὁ, Havn, som man danner i rum Sø (ved udkastede Sandsække istedetfor Anker); af — πέλᾰγος, εος, τό, Havet, Søen; bes. Dybet, Havets Midte, h. Hom. sædv. πέλαγος μέγα; ogs. in pl., ἁλὸς ἐν πελάγεσσι, Od.; 2) transl., stor Mængde, Fylde; (skal være af πελάζειν, at nærme sig til, staae imod Kysten, el. af πλέω); df. — πελαγόσδε, adv., ned i Havet, hen til Havet; — πελαγόστροφος, 2, (στρέφω) som tumler om, færdes paa Havet; — πελαγότροφος, 2, (τρέφω) næret af Havet; v. = πελαγόω, forvandler til Hav, oversvømmer.

πελάζω, f. άσω, aor. ἐπέλασα, ep. ἐπέλασσα; aor. pass. ἐπελάσθην, Il., sild. ogs. ἐπλάθην, (men Formen ἐπλάσθην forkaster Buttm.); aor. med. syncop. ἐπλήμην (ved metathes. v. contract. f. ἐπελάμην, jf. κεράννυμι; ἐπλήμην ikke at forverle m. aor. af πίμπλημι), πλῆτο, πλῆντο, v. ἔπληντο; pf. pass. πέπλημαι (f. πεπέλυμαι), part. πεπλημένος, Od.; jf. πελάω; (πέλας); — 1) intr., nærmer mig, gaaer hen til, νήεσσι, Skibene, Il.; ligel. in med., bes. in aor. syncop., ex. πλῆτο χθονί, οὔδεϊ πλῆντο, nærmede sig, sank ned til Jorden, Il.; v. in part. pf., σκοπέλῳ πεπλημένος, nærmende sig Klippen, Od.; — b) undert. ogs. som πέλας c. gen., ogs. m. πρός v. ἐπί, poët.; — 2) transit., nærmer, bringer nær el. hen i Nærheden, ex. νῆας Κρήτῃ, Τρῳάς νηυσί, v. dl.; πελάζειν τινὰ χθονί, οὔδει, at nedlægge, kaste til Jorden; transl., πελάζειν τινὰ ὀδύνῃσι, at styrte i Smerter el. Sorg; undert. suppleres dat. el. acc. af det frgd., ex. Il. 12, 420, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πελάσθεν sc. τείχεσι; jf. Il. 23, 719; f. dat. sættes ogs. εἰς, ἐν, el. adverb., Hom. — πελάθω, attisk Biform af πελάζω m. intr. Bem., Eur.

πέλᾰνος, ὁ, ogs. m. plur. heterog. τὰ πέλανα, sædv. Offerkage, som forbrændes paa Altaret; poët. μύλης πέλανοι, straaet Korn, Meel; — 2) enhver deiagtig el. blod Masse, ex. storknet Blod, Honning, v. dl.; πέλανος αἱματοσταγής, den af de Slagnes Blod giennemblødede Jord, Æsch.; 3) h. Nic. = ὀβελός, rimel. af Offerkagens Form. — πελαργάω, h. Pythagoreerne f. παιδαρτάω, advarer, underviser, inc. — πελαργιδεύς, έως, ὁ, en ung Stork; — πελαργικός, 3, af en Stork, hørende til en Stork; 2) h. Callim. f. Πελασγικός; v. — πελαργῖτις, ιδος, ἡ, etslags Vært, rimel. Storkesnabel; af — πελαργός, ὁ, (πελός, ἀργός) en Stork, (egentl. sorthvid); 2) undert. ogs. f. Πελασγός; df. — πελαργοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ; (χρώς) af Farve som en Stork; v. — πελαργώδης, 2, (εἶδος) som ligner en Stork.

πέλᾰς, adv., nær, i Nærheden, sædv. c. gen., h. Pind. ogs. som ἐγγύς c. dat.; — b) ὁ πέλας, Nabo, Næste, Medmenneske; ἐγὼ τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς κατὰ δύναμιν οὐ ποιήσω, hvad jeg dadler hos en anden, Herod.; — c) adv. superl. πελαστάτω, ogs. adject. superl. πελάστατος, 3; — (af πέλας er πλησίον, πλησίος; rimel. besl. m. πέλω, πέλομαι). — Πελασγιάς, άδος, ἡ, bes. fem. poët. til — Πελασγικός, 3, pelasgisk; af — Πελασγός, ὁ, sædv. in pl., Pelasgerne, Grækenlands ældste Indvaanere.

πελάστης, ου, ὁ, = πελάτης; — πελᾰτεία, ἡ, den Ringeres Forhold til den Mægtige, Clientens til hans Pa-

tron, v. dl.; af — πελάτης, ου, ὁ, fem. πελάτις, ιδος, ἡ, (πελάζω) som nærmer sig; Nabo; – b) df. som nærmer sig for at søge Beskyttelse, (jf. ἱκέτης af ἱκνέομαι), Client; – c) alm. som θής, Daglønner, *mercenarius*; df. — πελατικός, 3, hørende til en πελάτης; τὸ πελατικόν, Clienternes el. Daglønnernes Klasse. — πελάτις, ιδος, ἡ, *fem.* af πελάτης. — πελάω, Biform af πελάζω. — πέλεθος, ὁ, Menneskeskarn; (skal være besl. m. πηλός). — πελεθρίζω, v. πελέθριομα, τό, = πλεθρίζω, πλέθρισμα. — πέλεθρον, τό, = πλέθρον, et Maal Jord, en Ager, *Hom.*

πέλεια, ἡ, v. πελειάς, άδος, ἡ, (πέλος, πέλειος) den vilde Due (af dens morkeblaae Farve); h. *Hom.* ofte τρήρων πέλεια, af dens Frygtsomhed; – 2) Πελειάδες, αἱ, = Πλειάδες, Pleiaderne, *Eur.*; df. — πελειοθρέμμων, ονος, 2, (τρέφω) forende, holdende Duer, *Æsch.* — πέλειος, 3, (πελός) sort, sortagtig. — πελεκάν, ᾶνος, πελεκᾶς, ᾶντος v. ᾶ, ogs. πελέκας, αντος, ὁ, egentl. Grønspæt, Træpikker; 2) etslags Vandfugl, Pelekan, Kropgaas, ellers πελεκῖνος; af — † πελεκάω, *f.* ήσω, *aor. ep.* πελέκκησε, *Od.*, behugger, tilhugger med en Øxe; df. — πελέκημα, τό, det med Øxen tilhuggede Træ; det ved Hugning Affaldne, Affald, Spaaner; — πελέκησις, ἡ, Behuggen, Tilhuggen; — πελεκητής, οῦ, ὁ, som behugger, tilhugger bes. Træ; — πελεκητός, 3, behuggen, tilhuggen, bes. om Træ; v. — πελεκήτωρ, ορος, ὁ, *poët.* f. πελεκητής.

πελεκηφόρος, 2, = πελεκυφόρος. — πελεκίζω, (πέλεκυς) afhugger med en Øxe; πελεκίζειν τινά, at halshugge. — πελεκῖνος, ὁ, som πελεκάν Bem. 2, Pelekan, Kropgaas, etslags Vandfugl; – 2) i Bygningskunsten, etslags Sammenføining el. Forbindelse af Tømmer, (Storkenæb, lat. *securicula*); 3) etslags Ukrud, som vorer i Lindser, *securidaca*; df. — πελεκινωτός, 3, af Gestalt som πελεκῖνος Bem. 2. — πελεκκάω, *ep.* f. πελεκάω, *Od.* — πέλεκκον, τό, Øxeskaft, *Il.*; v. — πελεκοειδής, 2, (εἶδος) som ligner en Øxe; (af πέλεκυς). — πελεκύδιον, τό, *dim.* af πέλεκυς. — πελεκυνάριον, τό, rundt Stykke Træ som et Øxeskaft; af — πέλεκυς, εώς, *jon.* εος, ὁ, *dat. pl. ep.* πελέκεσσι, *Il.*; sild. *gen.* -κυος, *etc.*; Øxe, h. *Hom.* χάλκεος, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένος, tveegget; Tømmermandsøxe, Stridsøxe, Offerøxe; κραδίη πέλεκυς ὥς ἀτειρής, ubetvingeligt som Staal, *Il.* 3, 60; – 2) etslags mathematisk Figur; (besl. m. πελεμίζω, πολέω, πάλλω, *etc.*); [ῠ, men undert. *in arsi* ῡ]; df. — πελεκυφόρος, 2, (φέρω) som bærer en Øxe; – 2) som *subst.*; *a)* Øxebærer, bes. en Liktor; *b)* foran hvem en Øxe el. Øxer bæres, h. Romerne Consul, Prætor.

πελεμίζω, *f.* -μίξω, svinger, ryster; sætter i heftig Bevægelse, bringer til at zittre; men τόξον πελέμιξεν, tumlende (for at spænde den), *Od.*; *in med.* v. *pass.*, rystes, bæver; χασσάμενος πελεμίχθη, trængtes voldsomt tilbage, *Il.*; (af πάλλω, besl. m. πόλεμος). — πελέσκεο, *ep.* f. ἐπέλεο, 2 *sing. impf.* til πέλομαι. — πέλευ, *ep.* f. πέλου, 2 *sing. imperat.* af πέλομαι. — πελέω, *inus.*, = πέλω, πέλομαι, alene *in compos.*, ὀλιγηπελέω, *etc.* — πεληϊάς, άδος, *jon.* f. πελειάς.

πελιαίνω, (πελιός) gior mørk, bleg, ligfarvet; *in med.*, blegner, falmer. — πελιάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til πελιός. — πελιδναῖος, 3, v. πελιδνήεις, 3, *poët.*, f. — πελιδνός, 3, = πελιός; df. — πελιδνότης, ητος, ἡ, mørk Farve, blaa Plet paa et med Blod underløbet Sted, *livor*; v. — πελιδνόω, = πελιαίνω; df. — πελίδνωμα, τό, blegfarvet, med Blod underløbet Sted; v. — πελίδνωσις, ἡ, = πελιδνότης. — πελικάνιον, τό, *dim.* af — πελίκη, ἡ, ogs. πέλιξ, ικος, ὁ, dyb Træskaal el. Bakke; 2) dybt Sted i Havet; (besl. m. πέλις, πέλλα, *pelvis*). — πελιός, 3, ogs. πέλιος, (πελός, πελλός) sortladen, mørk; bleg, *lividus*; df. — πελιότης, ητος, ἡ, = πελιδνότης; v. — πελιόω, = πελιαίνω. — πέλις, ὁ s. ἡ, ogs. πελίς, = πελίκη, *pelvis*. — πελιτνός, 3, *att.* f. πελιδνός. — πελίχνη, ἡ, *dim.* af πελίκη. — πελίωμα, τό, v. πελίωσις, ἡ, (πελιόω) = πελίδνωμα, πελίδνωσις.

πέλλα, ης, ἡ, *jon.* πέλλη, Melkekar, Melkespand, *mulctra*, *Il.*; ogs. alm. Drikkekar; jf. πελίκη, πελλίς, *pelvis*. — πέλλα, ἡ, Hud. Skind, Pels; (eet Ord m. frgd., oprindel. hvad der omgiver, jf. κύτος, σκῦτος, *cutis*). — πέλλα, ἡ, Steen; jf. πέλα. — πελλαῖος, 3, = πελλός; 2) Πελλαῖος, 3, fra d. maced. By Pella, Πέλλα, ἡ. — πελλαιχνός, v. πελλαιχρός, 2, Biformer til πελλαῖος. — πελλαντήρ, ῆρος, ὁ, (πέλλα, *mulctra*) som malker i en Spand; *æol.* v. *thessal.* f. ἀμολγεύς. — πελλάς, άδος, ἡ, = πέλλα, *mulctra*. — πελλαστή, ἡ, (πέλλα, *pellis*) Rem, hvormed Løbere ombandt deres Hæle og Ankler. — πελλητής, οῦ, ὁ, = πελλαντήρ. — πελλίς, ίδος, ἡ, som πέλις, πέλλα, πελίκη, *pelvis*, Træbakke, Spand, v. dl. — πελλοράφος, 2, (πέλλα, *pellis*, ῥάπτω) som syer Skind. — πελλός, 3,

ogſ. πέλλος, = πελιός, *pullus.*; df. — πελλόω, = πελιόω. — πελλύτη, ἡ, = πελλαστή.

πέλμα, ατος, τό, Fodſaale; *b)* Skoſaale; ogſ. Skoen ſelv; – 2) Stilken paa Æbler og Pærer; – 3) ſom πέζα, Foden, den yderſte Ende paa noget; df. — πελματώδης, 2, (εἶδος) ſom ligner en Fodſaale. — Πελοπηϊάδης, ου, ὁ, *poët.* f. Πελοπίδης, ου, ὁ, en Pelopide, Søn el. Efterkommer af Pelops. — Πελοπηΐς, ΐδος, o. Πελοπίς, ίδος, ἡ; beſ. *fem.* til – Πελόπιος, 3, af el. fra Pelops. — Πελοποννήσιος, 3, fra Peloponnes, peloponneſiſk; o. — Πελοποννησιστί, *adv.*, ſom af Πελοποννησιάζω, paa Peloponneſiſk, i den doriſke Mundart; Πελοποννᾱσιστὶ λαλεῖν, *Theocr.*; af — Πελοπόννησος, ἡ, f. Πέλοπος νῆσος, Pelops's Ø, Halvøen Peloponnes, nu Morea; af – Πέλοψ, οπος, ὁ, Pelops, Tantalus's Søn, ſom med en Colonie fra Lydien her ſtiftede et Rige. — πελός, 3, = πελλός.

*πελτάζω, er – πελταστής, οῦ, ὁ, letbevæbnet Kriger, lat. *cetratus*, ſom iſtedetfor det ſtore Skiold, ὅπλον, har det lille Skiold, πέλτη; endnu lettere vare ψιλοί; — πελτάριον, τό, *dim.* af πέλτη; — πελταστής, οῦ, ὁ, ſee u. πελτάζω; df. — πελταστικός, 3, hørende til en πελταστής; ἡ πελταστική, *sc.* τέχνη, hans Kunſt el. Øvelſe; τὸ πελταστικόν, et Corps Peltaſter; πελταστικώτατα, *adv.*, ſom de bedſte Letbevæbnede; *Xen.*; o. — πελταφόρος, 2, = πελτοφόρος; af — πέλτη, ἡ, lidet og let Skiold uden ἴτυς, hvoraf de Letbevæbnede kaldtes πελτασταί; lat. *cetra*; df. – 2) en Hob Letbevæbnede; jf. ἀσπίς, λόγχη, ὅπλον; – 3) Skaft, Stang, *Xen. Anab.* 1, 10; – 4) etſlags Heſteſmykke. — πέλτης, ου, ὁ, den nedſaltede Flodfiſk κορακῖνος. — πελτοφόρος, 2, (πέλτη, φέρω) ſom bærer et let Skiold; alm. = πελταστής, *Xen.* — πελύντρα, ἡ, = πελλαστή. — πέλυξ, υκος, ὁ, = πέλιξ; 2) = πέλεκυς, LXX. — πέλυς, ὁ, = πέλις. — πέλυτρα, ἡ, = πελλαστή.

'πέλω, ſædv. πέλομαι, alene *in præs.* o. *impf.*; o. alene *dor.* o. *poët.*; m. Augm. bliver *impf.* ſyncoperet, 3 *pers.* ἔπλε, ἔπλετο, 2 *pers.* ἔπλεο, ἔπλευ; *impf.* ofte m. *præs.* Bem.; 2 *pers. imperat. med.* πέλευ; *part.* πλόμενος, ſædv. i Sammenſ., *ex.* περιπλόμενος; — egentl. er i Bevægelſe, bevæger mig, *ex. Il.* 3, 3; men *Od.* 13, 60, o. 15, 408, hører ἐπί til Verbet, jf. ἐπιπέλομαι; df. alm. er, finder Sted, (med Bibegreb af Varighed), altſ. er ſædvanligen, pleier at være, fardes, ligeſom d. lat. *versor*; ogſ. m. Bibegrebet af Bevægelſe, *ex.* σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται, er el. kommer fra dig, *Il.* 13, 632; jf. *Il.* 5, 729; – (πέλω er Stammen til πολέω, πωλέω, πάλλω, *etc.*).

*πέλωρ, τό, alene *in nom.* o. *acc.*, Uhyre; (alene om levende Væſener, *ex.* Skylla, Slangen Python, o. dl.; (rimel. af πέλω); df. — πελωριάς, άδος, ἡ, = πελωρίς; — πελώριος, 3, *att.* ogſ. 2, ſom πέλωρος, uhyre, kæmpemæsſig, monſtrøs, forfærdelig, ogſ. om livløſe Ting, *Hom.*; *transl.*, τὰ πρὶν πελώρια, hvad der for var ſtort el. gieldende, *Æsch.*; — πελωρίς, ίδος, ἡ, etſlags ſtor Musling, Kæmpemusling, ellers χήμη; – 2) ἡ Πελωρίς, Peloris, det nordøſtlige Forbierg paa Sicilien; o. — πέλωρον, τό, ſom πέλωρ, et Uhyre, *ex.* Gorgo, *Hom.*; δεινὰ πέλωρα θεῶν, Skrækkebilleder, ſom udſendes af Guderne, *Il.* 2, 321; egentl. *neutr.* af — πέλωρος, 3, *att.* ogſ. 2, = πελώριος, *Hom.*; γαῖα πελώρη, *Hes.*; *neutr. pl.* ogſ. ſom *adverb.*, *ex.* πέλωρα βιβᾷ, tager uhyre Skridt, *Hom. Merc.*

πέμμα, τό, (πέσσω, πέπτω) oprindel. enhver kogt Spiſe; ſædv. Bagværk, Kage, Sukkertoi, Deſert; jf. πόπανον; — *dim.* πεμμάτιον, τό; df. — πεμματολόγος, 2, (λέγω) ſom taler el. ſkriver om Bagværk, o. ſ. v.; o. — πεμματουργός, ὁ, (ἔργον) Tærtebager. — πεμπαδάρχης, ου, ὁ, o. πεμπάδαρχος, 2, (ἄρχω) Anfører for en πεμπάς el. for et Antal af 5. — πεμπάζω, *f.* άσω, (πέμπε, πέντε) egentl. tæller af paa de fem Fingre el. fem og fem; df. alm. tæller; ligel. *in med.*, *ex. Od.* 4, 412; – 2) *transl.*, ofte ogſ. *in med.*, overtæller, overregner; df. overveier, overlægger, gientager; πεμπάζειν om Dyrene, at tygge Drøv, *ruminari*; oftere i Proſa ἀναπεμπάζω; (efter nogle i denne Bem. af πέμπω).

πεμπάς, άδος, ἡ, (πέμπε) *æol.* f. πεντάς. — πεμπαστής, οῦ, ὁ, (πεμπάζω) ſom tæller til fem; alm. ſom tæller. — πέμπε, *æol.* f. πέντε, fem. — πέμπελος, 2, *poët.* om gamle Folk, enten ſom πέπων, moden, udlevet, afkræftet; el. ſom δυςπέμφελος, δύςκολος, gnaven, fortrædelig, ærgerlig. — *πεμπταῖος, 3, i fem Dage, paa femte Dag; πεμπταῖος ἦλθε, ankom efter fem Dages Reiſe el. paa femte Dag; alm. ſom er, ſkeer, giør noget paa femte Dag; — πεμπτάμηρος, 2, *dor.* f. πενθήμερος, *Pind.*; — πεμπτάς, άδος, ἡ, = πεντάς, *inc.*; o. — πεμπτημόριον, τό, den femte Deel; af — πέμπτος, 3, (πέντε) den femte; πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην, ſelv femte (til de

fire) *Od.* 9, 335; ἡ πέμπτη *sc.* ἡμέρα, *Hes.*

πεμπτός, 3, sendt, afsendt, *adject. verb.* af — πέμπω, *f.* πέμψω, *sild. pf.* 2 πέπομφα, sender, τινί τι, noget til nogen, *transl.*, κακόν τινι, paafører, tilskikker en Lidelse, *Hom.*, som ogs. dermed forbinder *adv.* οἶκόνδε, οἴκαδε, Ἄϊδόσδε, o. dl., el. *infin.* νέεσθαι, ἕπεσθαι, φέρειν, φέρεσθαι, o. dl.; Ὄφρα σε - πέμπωσι - νῆες, skulle føre el. bringe dig, *Od.* 8, 556; *att.* πέμπειν ἐπί τινι, efter noget, for at bevirke noget, ἐπί τινα, o. ἐπί τι, efter nogen, for at hente nogen el. noget, περί τινος, angaaende, for at underhandle om noget, παρά τινα, til nogen; - *b)* sender bort, sender hiem, lader reise el. drage, som ἀποπέμπω; χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, lade reise, ikke holde paa, *Od.* 15, 74 - *c)* om Ting: skaffer el. bringer bort; bes. om Skudvaaben: udkaster, udslynger, som ἀφίημι; udkaster Gaver, *missilia*; *d)* bortsender, bes. ledsager paa Veien; *transl.*, θεοὶ ἵλεω - πέμπουσί σε, ledsage, føre dig, *Xen.*; πομπὰς πέμπειν, at holde Procession, *id.*; ogs. sender med, giver med paa Veien, εἵματα, οἶτον, *Od.*; — *e)* πέμπεσθαί τινα, som μεταπέμπεσθαι, at sende efter nogen, at lade nogen komme til sig, *Soph.*

πεμπώβολον, τό, (πέμπε, ὀβολός; ὀβελός) Femfork, femgrenet Gaffel, *Hom.* — πέμφελος, 2, forekommer alene i δυσπέμφελος, s. m. s. — πεμφηρίς, etslags Fisk. — πεμφιγώδης, o. πεμφιδώδης, 2, (εἶδος) fuld af Blærer, blæreagtig; af — πέμφιξ, ῖγος, ogs. πεμφίς, ίδος, ἡ, Aande, Vind, Luft; bes. *a)* Livsaande, Livet, Sielen; *b)* Vind, Storm, δυσχείμερος, *Æsch.*; *c)* Vandblære, ogs. Hedeblære, Brandblære, o. dl., (af den deri indesluttede Luft); *d)* Draabe; πέμφ. αἵματος, *Æsch.*; *e)* hvad der udvikler sig hurtigen el. som en Blære; bes. Lysstraale; πέμφ. ἡλίου, Solstraale, *Æsch.*; *f)* Vindsky. — πεμφρηδών, όνος, ἡ, som τενθρηδών, etslags Hvepse. — πέμψις, εως, ἡ, (πέμπω) Senden; Sendelse.

πενεστεία, ἡ, den Stand el. Tilstand at være πενέστης; 2) = οἱ πενέσται. — πενέστερος, πενέστατος, 3, *compar.* o. *superl.* til πένης. — πενέστης, ου, ὁ, Tienestekarl, Daglønner, Arbeidsmand, som θής; bes. ere h. Thessalierne πενέσται, hvad Εἵλωτες h. Spartanerne; alm. Træl, Slave, Fattig; df. — πενεστικός, 3, hørende til en πενέστης el. til hans Stand; slavisk; af — πένης, ητος, ὁ, (πένομαι) egentl. som arbeider for sit Brød; df. Fattig, Trængende; *fem.* πένησσα; *compar.* o. *superl.*, πενέστερος, πενέστατος; df. — πενητεύω, er fattig el. trængende; o. — πενητοκόμος, 2, (κομέω) som pleier Fattige.

πενθαλέος, 3, (πένθος) sørgende; sørgelig. — πενθάς, άδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til frgd. — πενθεία, ἡ, *poët.* f. πένθος, *Æsch.* — πενθείετον, see u. πενθέω. — πενθερά, ἡ, Konens Moder, Svigermoder, *socrus*; o. — πενθέριος, 3, hørende til, vedkommende Svigerfaderen; af — † πενθερός, ὁ, Konens Fader, Svigerfader, *socer*, *Hom.*; ellers ἑκυρός; 2) alm. Besvogret, Svoger, Svigersøn; (rimel. af πενθέω, ligesom κηδεμών o. κηδεστής af κήδω); df. — πενθεροκτόνος, 2, (κτείνω) som myrder Svigerfaderen; o. — πενθεροφθόρος, 2, (φθείρω) som fordærver el. myrder Svigerfaderen.

πενθέω, (πένθος) beklager, sørger over nogen, τινά; τὸν τώ γ' ἑσταότες πενθείετον, 3 *dual. præs.*, f. πενθέετον, πενθεῖτον, *Il.* 23, 283; 2) *intr.*, klager, sørger, er bedrøvet; *inf. ep.* πενθήμεναι, f. πενθέμεναι, πενθεῖν, *Od.*; df. — πένθημα, τό, Sorg, Klage. — πενθήμεναι, see u. πενθέω. — * πενθήμερος, 2, (ἡμέρα) paa el. i fem Dage; — πενθ-ημιμερής, 2, bestaaende af fem halve Dele el. af $2\frac{1}{2}$; bes. i Metriken, τὸ πενθημιμερές, m. o. u. μέτρον, de første $2\frac{1}{2}$ Fod af et Vers; — πενθημιποδιαῖος, 3, (ἡμιπόδιον) bestaaende af fem halve Fødder el. af $2\frac{1}{2}$ Fod; o. — πενθημισπίθαμος, 2, (ἡμι-, σπιθαμή) fem halve Spand el. $2\frac{1}{2}$ Spand lang; o. — πενθημιταλανταῖος, 3, (τάλαντον) som veier fem halve Talenter el. $2\frac{1}{2}$ Talent; - (af πέντε).

* πενθήμων, ονος, 2, fuld af Klager, sørgelig, jammerlig, *Æsch.*; — πενθήρης, 2, (πένθος) som er i Sorg, sørgende; — πενθηρός, 3, hørende til Sorg; ἱμάτιον πενθ., Sørgedragt; — πενθητήρ, ῆρος, ὁ, den Sørgende, Klagende; - *fem.* πενθήτρια, bes. ogs. et Fruentimmer, som leies til at græde over den Døde, *præfica*; — πενθητήριος, o. πενθητικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at klage el. sørge; o. — πενθήτρια, ἡ, see u. πενθητήρ; - (af πενθέω). — πενθικός, 3, o. πένθιμος, 2, ogs. 3, hørende til Sorg el. Klage; *b)* sørgende, klagende, sorgfuld; πενθικῶς ἔχειν, at være i Sorg, at sørge; *c)* værd at beklage; af — πένθος, εος, τό, Sorg, Bedrøvelse, Kummer, τινός, over nogen; 2) sørgeligt Tilfælde, Elendighed, Ulykke. — πένθω, *inus.*, df. nogle Tempora til πάσχω.

*πενία, ἡ, jon. πενίη, Armod, Fattigdom, Trang, (stærkere end ἔνδεια); ogs. *in pl.*; — πένισσα, ἡ, som πένησσα, *fem.* til πένης, *gramm.*; — πενιτεύω, = πενητεύω; — πενιχραλέος, 3, Biform af πενιχρός; — πενίχρομαι, sild., = πένομαι; af — πενιχρός, 3, som πένης, fattig, trængende, alene *poët.*; df. — πενιχρότης, ητος, ἡ, = πενία; af — πένομαι, arbeider, er sysselsat, *Od.* 10, 348, περὶ δεῖπνον, tilbereder Maden; oftere *transit.*, bes. δαῖτα, ἄριστον πένεσθαι, *Hom.*; ἔργα πένεσθαι, *Hes.*; — 2) fordi bes. den Fattige arbeider for Brødet, heder πένομαι sædv. *att.*, er fattig, er trængende; ogs. *c. gen.*, trænger til noget, mangler noget; (πένομαι bruges alene *in præs. v. impf.*; df. πένης, *etc.*, *penuria*, ligel. πόνος, *etc.*). — πενόομαι, = πένομαι, alene *in part.* πενωθείς, fattig, trængende.

†πεντάβιβλος, 2, (βίβλος) bestaaende af fem Bøger; ἡ πεντάβιβλος, sc. συγγραφή, et Værk i fem Bøger; — πενταβόειος, 2, (βοεία) bestaaende af femfold el. femdobbelt Oxehud; — πεντάγαμβρος, 2, (γαμβρός) som har fem Svigersønner; — πεντάγραμμος, 2, (γραμμή) af el. med fem Linier el. Streger; — πενταγωνικός, 3, af et femkantet Slags; af — πεντάγωνος, 2, (γῶνος) femkantet, med fem Vinkler el. Hiørner; v. — πενταδάκτυλος, 2, med fem Fingre; fem Fingre lang; — (af πέντε). — πενταδάρχης, ου, ὁ, v. πεντάδαρχος, 2, (πεντάς, ἄρχω) Anfører for fem Mand. — πενταδεκαέτης, ου, ὁ, v. πενταδεκαετής, 2, (πέντε, δέκα, ἔτος) femtenaarig. — πενταδικός, 3, (πεντάς) bestaaende af fem el. af et Fental. — πεντάδιον, τό, = πεντάς, (alene efter Formen *dim.*). — πενταδραχμία, ἡ, fem Drachmer; af — πεντάδραχμος, 2, (δραχμή) fem Drachmer i Vægt el. i Værd; τὸ πεντάδραχμον, et Femdrachmestykke; v. — πεντάδωρος, 2, (δῶρον) som holder fem Haandbreder; (af πέντε).

πενταέϑλιον, v. πεντάεϑλον, τό, v. πεντάεϑλος, ὁ, *poët. v. jon. f.* πεντάϑλιον, *etc.* — *πενταετηρής, 2, = πενταετής, sild.; df. — πενταετηρία, ἡ, Tidsrum af fem Aar; — πενταετηρικός, 3, som træffer ind el. høitideligholdes hvert femte Aar, *ex.* ἀγών; — πενταετηρίς, ίδος, ἡ, et Tidsrum af fem Aar; 2) = πανήγυρις, sild.; 3) *h. Pind.* altid som *fem.* af frgd.; — πενταέτηρος, 2, *Hom.*, v. πενταετής, 2, femaarig; fem Aar gammel; men *neutr.* πενταέτες, som *adverb.*, i fem Aar, *Od.* 3, 115; — πενταέτης, ου, ὁ, = frgd.; v. — πενταετία, ἡ, = πενταετηρίς; — (af πέντε, ἔτος). — πεντάζωνος, 2, (πέντε, ζώνη) med fem Zoner el. Bælter.

*πενταϑλεύω, v. πενταϑλέω, er en πένταϑλος, over mig i πένταϑλον; df. — πενταϑλητικός, 3, hørende til πένταϑλον; νίκη πενταϑλητική, Seier i πένταϑλον el. i Femkampen; — πεντάϑλιον, τό, sield. Biform f. flgd.; af — †πένταϑλον, τό, (πέντε, ἆϑλον) Femkamp, *quinquertium*, de fem Legemsøvelser, ἅλμα, δίσκος, δρόμος, πάλη, πυγμή, i hvilke samtlige man maatte overvinde sin Modstander, for at vinde Prisen i disse Kamplege; df. — πένταϑλος, ὁ, som øver sig el. som vinder Prisen i Femkampen, *quinquertio*; — 2) *transl.*, a) πένταϑλος ἔν τινι, som forstaaer en Ting heel, ἐν φιλοσοφίᾳ, som har omfattet den hele Philosophie; b) som indtager den anden el. ringere Plads; (fordi en πένταϑλος dog staaer tilbage for den, som er fuldkommen i nogen enkelt af hans Kunster).

πένταιχμος, 2, (αἰχμή) med fem Spidser; — πεντακέλευϑος, 2, af el. med fem Veie; — πεντακέφαλος, 2, (κεφαλή) med fem Hoveder; — πεντάκις, *adv.*, femgange; df. — πεντακισμύριοι, 3, (μυρίος) 50,000; v. — πεντακισ-χίλιοι, 3, 5,000; [χῑ]; — πεντάκλαδος, 2, (κλάδος) med fem Grene; — πεντάκλινος, 2, (κλίνη) af, med, til fem Senge, Bordsenge, Dækninger; v. — πεντακόρωνος, 2, (κορώνη) som har fem Kragers Alder, meget gammel; — (af πέντε). — πεντακοσιάρχης, ου, ὁ, v. πεντακοσίαρχος, ὁ, (ἄρχω) Anfører for 500 Mand; — hans Post el. Værdighed, πεντακοσιαρχία, ἡ; v. — πεντακοσιαστός, 3, = πεντακοσιοστός; af — †πεντακόσιοι, 3, *ep.* πεντηκ—, *Od.*, (πέντε) 500; sild. *in sing.*, πεντακοσία ἵππος, Rytter corps af 500 Mand; df. — πεντακοσιομέδιμνος, 2, (μέδιμνος) som har en aarlig Indtægt af 500 Medimner el. Skiepper Korn; — (efter Solons Anordning udgiorde πεντακοσιομέδιμνοι, som de rigeste, den første Klasse af Borgerne); — πεντακοσιοστός, 3, den femhundredeste; v. — πεντακοσιοστύς, ύος, ἡ, Tal el. Antal af 500.

*πεντακυμία, ἡ, (κῦμα) en Bølge saa stor som fem andre, d. e. meget stor Bølge, el. den femte Bølge (der skal være den største); — πεντάλεκτρος, 2, (λέκτρον) med femdobbelt Ægteseng, som har havt fem Mænd, som femgange har været gift; — πενταλιϑίζειν, v. πενταλίϑοις παίζειν, (λίϑος) med Bagen

af Haanden at kaste i Veiret og at gribe indeni Haanden fem Brikker, Knokler, Potteskaar; (etslags Fruentimmerspil); — πεντάλιτρος, 2, (λίτρα) af fem Punds Vægt; — πενταμερής, 2, (μέρος) med fem Dele; — πεντάμετρος, 2, (μέτρον) i Metriken, med fem Maal el. Fødder; ὁ πεντάμετρος, Pentametret; — πεντάμηνος, 2, (μήν) i fem Maaneder; — πεντάμορφος, 2, (μορφή) med fem Gestalter; — πεντάμῠρον, τό, (μύρον) etslags Salve; — πεντανᾱΐα, ἡ, (ναῦς) Antal af fem Skibe; o. — πεντάοζος, 2, (ὄζος) med fem Grene; χεὶρ π., med fem Fingre; - (af πέντε).

*πενταπάλαιστος, 2, (παλαιστή) som er fem Haandbreder; — πενταπετές, έος, τό, = πεντάφυλλον; — πενταπέτηλος, 2, (πέτηλον) med fem Blade; τὸ πενταπέτηλον, = πεντάφυλλον; — πενταπήχυς, 2, o. πεντάπηχυς, υ, gen. εος, (πῆχυς) fem Alen lang el. bred; — πενταπλᾰσιάζω, femdobbler, gior femgange saa stor; af — πενταπλάσιος, 3, ogs. πενταπλασίων, ονος, 2, femfold, femgange saa stor; — πεντάπλεθρος, 2, som holder fem πλέθρα; — πενταπλήσιος, 2, jon. f. πενταπλάσιος; — πεντάπλοκος, 2, (πλέκω) femfold vunden el. flettet, med fem Traade; — πενταπλόος, ctr. πενταπλοῦς, 3, ogs. 2, femfold; — πεντάπολις, ἡ, (πόλις) ligesom Femby, inc.; — πεντάπορος, 2, (πόρος) med fem Gange, Veie, Baner, Afløb, Aabninger; — πεντάπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med fem Fødder; 2) fem Fod lang el. bred; o. — πενταπρωτεία, ἡ, det Embede el. den Værdighed at være en af - πεντάπρωτοι, οἱ, (πρῶτος) de fem første el. fornemste Mænd i Staten; - (af πέντε).

*πεντάριθμος, 2, (ἀριθμός) hørende til Femtallet; — πεντάῤῥαβδος, 2, (ῥάβδος) med fem Stene, Streger, Striber, Strenge; — πεντάῤῥᾱγος, 2, (ῥάξ) med fem Bær; — πεντάς, άδος, ἡ, en Femmer, Femtallet, et Antal af fem; — πεντάσημος, 3, (σῆμα) af el. med fem Tegn; — πεντάσκαλμος, 2, (σκαλμός) med fem Rorbænke; — πενταστίθᾰμος, 2, (σπιθαμή) fem Spand lang el. bred; — πενταστάδιος, 2, (στάδιον) fem Stadier lang; — πενταστάτηρος, 2, fem στατῆρες i Vægt el. Værd; — πεντάστῐχος, 2, (στίχος) med fem Rækker, Rader, Linier, Vers; — πεντάστομος, 2, (στόμα) med fem Munde, Mundinger, Aabninger; — πεντασυλλᾰβία, ἡ, den Beskaffenhed at være - πεντασύλλᾰβος, 2, (συλλαβή) femstavelset; — πεντασύριγγος, 2, (σύριγξ) med fem Rør el. Piber; — πεντάσχημος, 2, (σχῆμα) med fem Gestalter; o. — πεντάσχοινος, 2, som er fem σχοῖνοι i Længde el. Brede; - (af πέντε).

*πεντατάλαντος, 2, (τάλαντον) som er fem Talenter i Vægt el Værd; — πεντάτευχος, 2, (τεῦχος) som indeholder fem Bøger i eet Bind; — πεντάτονος, 2, (τόνος) med el. af fem Toner; 2) i Musiken, den lille Septima; — πενταφάρμακος, 2, (φάρμακον) bestaaende af femslags φάρμακα; — πενταφῠής, 2, (φυή) af femslags Beskaffenhed; — πεντάφυλλον, τό, quinquefolium, etslags Plante; af — πεντάφυλλος, 2, (φύλλον) med fem Blade; — πεντάφωνος, 2, (φωνή) femstemmig; — πέντᾰχᾰ, Il., o. πενταχῆ, adv., femgange; i fem Dele; — πενταχῑλῐοστός, 3, (χίλιοι) den 5000ste; een af 5000; — πεντάχορδος, 2, (χορδή) med fem Strænge; — πενταχοῦ, adv., paa fem Steder, Herod.; — πεντάχρονος, 2, (χρόνος) med fem Tider el. Tempoer; o. — πενταχῶς, adv., paa fem Maader; - (af flgd.).

πέντε, οἱ, αἱ, τά, indecl., fem. — πεντεβόειος, -γραμμος, -δάκτυλος, = πενταβόειος, etc. — πεντεδέκατος, 3, = πεντεκαιδέκατος. — πεντεδραχμία, ἡ, = πενταδρ-. — †πεντεκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, indecl., (πέντε καὶ δέκα) femten; df. — πεντεκαιδέκατος, 3, den femtende; — πεντεκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ, Tidsrum af 15 Aar; o. — πεντεκαιδεκαετής, 2, femtenaarig; (af ἔτος); — πεντεκαιδεκαμναῖος, 3, (μνᾶ) 15 Miner i Vægt el. Værd; — πεντεκαιδεκανᾱΐα, ἡ, (ναῦς) Antal af 15 Skibe; — πεντεκαιδεκάπηχυς, υ, gen. εος, (πῆχυς) 15 Alen lang el. bred; — πεντεκαιδεκαπλᾰσίων, ονος, 2, femtenfold, femtengange saa stor; πεντεκαιδεκαταῖος, 3, paa femtende Dag; o. — πεντεκαιδεκατη-μόριον, τό, den femtende Deel; — πεντεκαιδέκατος, 3, den femtende; — πεντεκαιδεκήρης, 2, (ἐρέσσω s. ἄρω) med 15 Rader Rorskarle; o. — πεντεκαιδεχήμερος, 2, (ἡμέρα) paa el. i 15 Dage.

πεντεκαιεικοσάσημος, 2, (σῆμα) med 25 Tegn; af — πεντεκαι-είκοσι, οἱ, αἱ, τά, indecl., 25; df. — πεντεκαιεικοσιετής, 2, (ἔτος) 25aarig; o. — πεντεκαιεικοσιοστός, 3, den 25de; — πεντεκαιπεντηκονταετής, 2, (ἔτος) 55aarig; — πεντεκαιτεσσαρακονθήμερος, 2, (ἡμέρα)

paa den 45de Dag; — πεντεκαιτριακοντούτης, 2, (ἔτος) 35aarig; — πεντεκτενής, 2, o. πεντέκτενος, 2, (κτείς) med fem Kamme, om etslags Toi el. Væv, *Poll.*; — πεντέμορφος, 2, = πεντάμορφος; — πεντεπικαιδέκατος, 3, *poët.* f. πεντεκαιδέκατος; — πεντέπους, ὁ, ἡ, = πεντάπους; — πεντεούριγγος, 2, = πενταούριγγος; πεντεσ. ξύλον, et Strafferedskab med fem Huller til Hovede, Arme og Been; — πεντετάλαντος, 2, = πεντατάλαντος; — πεντετηρικός, 3, som skeer el. finder Sted hvert femte Aar; af — πεντετηρίς, ίδος, ἡ, Tidsrum af fem Aar; af — πεντετής, 2, (ἔτος) femaarig; o. — πεντετριάζω, overvinder femgange; - (af πέντε).

πεντηκονθήμερος, 2, (ἡμέρα) paa el. i fem Dage; af — †πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, 50; df. — πεντηκοντάδραχμος, 2, (δραχμή) 50 Drachmer i Værd el. Vægt; — πεντηκονταετηρίς, ίδος, ἡ, Tidsrum af 50 Aar; af — πεντηκονταετής, 2, ogs. πεντηκονταέτης, ου, ὁ, *fem.* -έτις, ιδος, (ἔτος) 50aarig; df. - πεντηκονταετία, ἡ, 55 Aar; — πεντηκοντακαιτριετής, 2, (ἔτος) 53aarig; — πεντηκοντακάρηνος, o. -κέφαλος, 2, (κάρηνον, κεφαλή) med 50 Hoveder; — πεντηκοντάλιτρος, 2, 50 λίτραι i Vægt; — πεντηκοντάπηχυς, υ, *gen.* εος, ogs. πεντηκονταπηχυαῖος, 3, (πῆχυς) 50 Alen i Længde el. Brede; o. — πεντηκονταρχία, ἡ, det Embede at være - πεντηκόνταρχος, ὁ, (ἄρχω) Anforer for 50 Mand; 2) Befalingsmand paa en πεντηκόντερος, s. m. s.

*πεντηκοντάς, άδος, ἡ, Tallet 50; et Antal af 50; — πεντηκονταλαντία, ἡ, 50 Talenter; af — πεντηκοντατάλαντος, 2, (τάλαντον) 50 Talenter i Vægt el. Værd; — πεντηκοντα-τέσσαρες, οἱ, αἱ, *neutr.* α, *gen.* ων, 54; — πεντηκοντατήρ, ῆρος, ὁ, = πεντηκοστήρ, *inc.*; — πεντηκονταχόος, *ctr.* -χους, 2, (χέω) som giver tilbage el. formerer sig 50gange; — πεντηκόντερος, ἡ, = πεντηκόντορος; — πεντήκοντήρ, ῆρος, ὁ, = πεντηκοστήρ, *inc.*; — πεντηκοντήρης, 2, (ἐρέσσω s. ἄρω) med 50 Rorbænke; df. — πεντηκοντηρικός, 3, = frgd.; ἡ πεντεκ. sc. ναῦς, et saadant Skib; — πεντηκοντόγυος, 2, (γύα) med 50 Agre, *Il.*; — πεντηκοντόκαρηνος, 2, = πεντηκοντακ.; — πεντηκοντόπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) af el. med 50 Børn; — πεντηκοντόργυιος, 2, (ὄργυια) 50 Favne lang; — πεντηκόντορος, ἡ, (ἐρέσσω s. ἄρω) m. o. u. ναῦς, Lastskib med 50 Aarer el. Rorbænke; o. — πεντηκοντούτης, ου, ὁ, *ctr.* f. πεντηκονταετής; - (af πεντήκοντα).

πεντηκόσιοι, 3, *ep.* f. πεντακόσιοι, 500. — *πεντηκοσταῖος, 3, paa den 50de Dag; — πεντηκόσταρχος, ὁ, (ἄρχω) som forestaaer Forpagtningen af Tolden πεντηκοστή, Generalforpagter; — πεντηκοστεύω, indfordrer Tolden πεντηκοστή; *in med.*, betaler denne Told; — πεντηκοστή, ἡ, see u. πεντηκοστός; — πεντηκοστήρ, ῆρος, ὁ, Anforer for 50 Mand h. Lacedæmonierne; — πεντηκοστολογέω, er - πεντηκοστολόγος, 2, (λέγω) som indtager, indsamler Afgiften el. Tolden πεντηκοστή; ὁ πεντηκ., Toldforpagter; df. — πεντηκοστολόγιον, τό, Toldbod el. Sted, hvor Afgiften πεντηκοστή indsamles; o. — πεντηκοστόπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) med 50 Børn; af — πεντηκοστός, 3, (πεντήκοντα) den 50de; 2) ἡ πεντηκοστή, *a)* sc. μερίς, den 50de Deel, bes. som Afgift el. Told i Athenen af indførte og udførte Varer; *b)* sc. ἡμέρα, den 50de Dag (efter Paaske), Pindsen, *eccl.*; df. — πεντηκοστύς, ύος, ἡ, Tallet 50; et Antal af 50; o. — πεντηκοστώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) som forpagter Afgiften πεντηκοστή.

*πεντήρης, 2, (ἐρέσσω s. ἄρω) o. πεντηρικός, 3, femradaaret; - ἡ πεντήρης, sc. ναῦς, femradaaret Skib; — πέντοζος, 2, (ὄζος) femgrenet; τὸ πέντοζον, egentl. femgrenet Gaffel, *poët.* Haanden, *Hes.*; — πεντόργυιος, 2, (ὄργυια) holdende fem Favne; — πεντόροβος, ἡ, ogs. πεντόροβον, τό, etslags Plante, ellers γλυκυσίδη; — πεντόροφος, 2, sield., f. πεντώροφος; — πεντόβολος, 2, (ὀβολός) fem Oboler værd; τὸ πεντόβολον, fem Oboler; — πεντώνυχος, 2, (ὄνυξ) med fem Negle el. Klører; o. — πεντώροφος, 2, (ὄροφος) med fem Lofter el. Stokværk; - (af πέντε).

πένω, *inus.*, Stamform til πένομαι. — πενωθείς, *part. aor.* af *inus.* πενόομαι, fattig, trængende. — πέξις, ἡ, (πέκω) Klippen; Kæmmen. — πεοίδης, 2, (οἰδάω) med tykt el. ophovnet Lem; af — πέος, τό, det mandlige Lem. — πεπάθυῖα, *ep.* f. πεπονθυῖα, *part. pf.* til πάσχω. — πεπαιδευμένως, *adv. part. pf. pass.* til παιδεύω, paa en dannet, anstændig, fiin, artig Maade. — πεπαίνω, *f.* πεπανῶ, (πέπων) gjør moden, blød, mør; *transl.*, lindrer, formilder; helbreder; *in med.* o. *pass.*, modnes, o. s. v. — πεπαίτερος, πεπαίτατος, 3, *comp.* o. *superl. irr.* til πέπων. — πεπαλών, *part.*

aor. 2 af πάλλω, m. episk Redupl. f. παλών.

πέπᾱμαι, *pf.* af *inus.* πάομαι, *Theogn.* — πέπᾰνος, 2, sield. Biform f. πέπων. — πέπανσις, ἡ, (πεπαίνω) at giøre moden; at modnes; df. — πεπαντικός, 3, som giør moden, som koger mor; 2) *intr.*, som modnes. — πεπᾰρεῖν, at fremvise, at tydeliggiøre, *inf. aor.* 2 *defect. Pind. Pyth.* 2, 105; jf. πορεῖν. — πεπαρμένος, *part. pf. pass.* af πείρω. — πεπάσμην, *ep. plqupf.* til πατέομαι, *Il.* 24, 642. — πεπασμός, ὁ, (πεπαίνω) = πέπανσις. — πέπειρος, 2, som πέπων o. πέπανος, moden; morkogt, blød; *transl.*, *a*) mild, formildet, ὀργή, *Soph.*; *b*) moden, *maturus*, ogs. til at giftes. — πεπεισμένως, *adv. part. pf. pass.* af πείθω, dristigen, med Tillid. — πεπερημένος, *ep. part. pf. pass.* til περάω, *Il.* 21, 58.

†πέπερῐ, εως o. εος, *jon.* ιος, τό, Peber; Pebertræ; lat. *piper*; df. — πεπερίζω, ligner Peber, smager af Peber; — πεπέριον, τό, *dim.* af πέπερι, lidet Peber; — πεπερίς, ίδος, ἡ, Peberkorn; alm. = πέπερι; — πεπερίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, ιδος, som ligner Peber; krydret med Peber, pebret; — πεπερόγᾰρον, τό, det med Peber tillavede γάρον; o. — πεπερόπαστος, 2, (πάσσω) bestrøet el. nedlagt med Peber. — πέπηγε, 3 *sing. pf.* 2 til πήγνυμι. — πεπῐθεῖν, *inf. aor.* 2 *act.* af πείθω, m. episk Redupl. — πέπιθμεν, *ep. syncop.* 1 *pl. pf.* o. *plqupf* til πείθω.

πεπῐνωμένως, *adv. part. pf. pass.* af πινόω, simpelt, uden Smykke, jf. εὐπινής. — πεπλᾰνημένως, *adv. part. pf. pass.* af πλανάω, omvankende, omflakkende. — πεπλασμένως, *adv. part. pf. pass.* af πλάσσω, forstilt, hyklet, med Falskhed. — πεπλατυσμένως, bredt, vidtløftigen. — πέπληγον, πεπληγέμεν, πεπλήγετο, *aor.* 2 *act.* o. *med.* m. episk Redupl., o. πεπληγώς, *part. pf.* 2 *act.*, af πλήσσω, *Hom.* — πεπλημένος, 3, *part. pf. pass.* til πελάζω, *Od.* 12, 108. — πέπλιον, τό, o. πεπλίς, ίδος, ἡ, = πέπλος Bem. 3. — πεπλοδόκος, *jon.* f. πεπλοδόχος, 2, (πέπλος, δέχομαι) som modtager el. forvarer en Overklædning.

πέπλος, ὁ, sild. *pl. poët.* τὰ πέπλα, lat. *peplum*, 1) oprindel. Tæppe el. Dække til at brede over noget, Omhæng, Overtræk, o. dl., *ex. Il.* 5, 194, *Od.* 7, 96; *b*) etslags stor og prægtig Kaabe, som i rige Folder bedækker hele Legemet, først som Fruentimmerdragt, *ex. Il.* 5, 734, hvor den bæres af Athene, (ligesom sild. hendes prægtige πέπλος udstilledes til Skue paa Panatheneernes Fest); sild. ogs. h. Attikerne som mandlig Pragtklædning, Kaabe, Robe, Kappe, *Xen. Cyr.* 5, 1, 6; ogs. alm. mandlig Overklædning el. Kappe, *Theocr.* 7, 17; – 2) af Liigheden, Tarmhinden, Nættet i det dyriske Legeme; – 3) etslags Ulvemælk; – (efter *Damm.* af πετάννυμι, πέπταμαι; efter *Riem.* af πέλλα, *pellis*, *palla*, *etc.*; besl. m. ἔπιπλα o. ἐπίπλοον); df. — πέπλωμα, τό, (som af πεπλόω) Indhylling, Klædning, Kaabe, som πέπλος, *Soph.*

πέπνῡμαι, *pf. ep.* til πνέω, m. *præs.* Bem., er besielet, er i Live; sædv. *transl.*, er klog, er forstandig; πέπνυσαι τε νόῳ, ogsaa er du forstandig, *Il.* 24, 377; oftest *in part.* πεπνῡμένος m. *adject.* Bem., klog, forstandig, ἀνήρ, ogs. μῦθος, o. *absol.* πεπνυμένα βάζειν, εἰδέναι, o. dl.; (nærmest af *inus.* πνύω, ligesom ἀμπνύω, ἄμπνυμι, s. m. s.; efter nogle er πέπνυμαι en forkortet Form af πινύω). — πέπονθα, *pf.* 2 til πείθω m. *intr.* Bem., har Tillid til noget, τινί; af *conj.* πεποίθω er πεποίθομεν *ep.* f. πεποίθωμεν, *Od.* 10, 335; df. — πεποίθησις, ἡ, o. πεποιθία, ἡ, Tiltro, Tillid; o. — πεποιθότως, *adv. part. pf.* af πείθω, med Tiltro, med Tillid, dristigen. — πέπονθα, *pf.* til πάσχω.

πεπορεῖν, som Conjectur f. πεπαρεῖν, *aor.* 2 til *inus.* πορέω. — πεπορθημένως, *adv. part. pf. pass.* af πορθέω, ødelagt. — πέποσθε, *ep.* f. πεπόνθατε, 2 *pl. pf.* 2 til πάσχω. — πέποσχα, *poët.* f. πέπονθα. — πεποτήαται, *ep.* f. πεπότηνται, 3 *pl. pf.* til ποτάομαι. — πεπρᾰδίλη, ἡ, = πορδή; 2) etslags Fisk. — πέπρωται, πεπρωμένος, *pf.* m. *præs.* Bem. af πορεῖν, s. m. s. — πέπτᾰμαι f. πεπέταμαι, *pf. pass.* til πετάννυμι. — πεπτεῶτα, *ep.* f. πεπτῶτα, *neutr. pl. part. pf.* til πίπτω. — πεπτήριος, 3, = πεπτικός. — πεπτηώς, *ep. part. pf.* 2 til πτήσσω, *vid. Battm.* — πεπτικός, 3, hørende, skikket til at koge el. fordøie; befordrende Fordøielsen; af — πεπτός, 3, kogt, til at koge; fordøiet, til at fordøie; af — πέπτω, sild. Form f. πέσσω, s. m. s. — πέπτωκα, *pf.* til πίπτω. — πεπτώς, *att. poët. part. pf.* 2 til πίπτω. — πεπύθοιτο, 3 *sing. aor. opt.* 2 *med.* af πυνθάνομαι, m. episk Redupl. — πέπυσμαι, *pf.* til πυνθάνομαι.

πέπων, ονος, 2, (πέπτω, πέσσω) egentl. om Frugter, moden, blød, mør; σίκυος πέπων, sædv. *absol.* πέπων, etslags Melon; df. som Ordsprog, πέπονος μαλακώτερος, om den høieste Grad af Blødhed el. Blødagtighed; ligel.

πεπαίτεϱος μόϱων, *Æsch.*; 2) h. *Hom.* altid *transl.*, oftest som venlig Tiltale, *πέπον, ὦ πέπον, ὦ πέπονες*, min Kiære! kiære Venner! o. dl.; men *Il.* 2, 235, *ὦ πέπονες*, I Feige! I Forkiælede! jf. *Hes. Sc.* 350; ligel. h. *Trag.*, mild, blid, venlig, *mollis*, *mitis*, *ἐχθϱοῖς*, imod Fiender, *Æsch.*; *μοῖϱα πεπαιτέϱα*, blidere Skiebne, *id.*; *μόχθος πέπων*, formildet Lidelse, *Soph.*; – *compar.* o. *superl.*, *πεπαίτεϱος*, *πεπαίτατος*.

πέϱ, *particul. enclit.*, (besl. m. *πεϱί*, ligesom over og over), udhæver, forstærker og bekræfter det Ord, hvortil det sættes; df. – *a)* saare, aldeles, ganske, som *πάνυ*, *ex. Il.* 3, 201; ofte h. andre Partikler, *ex. ἔνϑα πεϱ*, netop der hvor, *ὅτε πεϱ*, netop dengang da; ogs. i Sammenligninger: *οἷός πεϱ*, o. som *adv.*, *οἷόν πεϱ*, aldeles ligesom; – *b)* ved Opmuntringer, dog jo, visseligen, *ex. καὶ αὐτοί πεϱ πονεώμεϑα*, og selv ville vi dog jo (visseligen, i det mindste) arbeide, *Il.* 10, 70; – *c)* indrømmende, (dog saaledes, at en anden Indvending finder Sted): hvor meget end, ihvorvel, omendskiøndt; h. *Hom.* hos *adject.* m. o. u. *εἰμί*, *ex. κϱατεϱός πεϱ ἐών*, o. *κϱατεϱός πεϱ*, han være nok saa tapper, hvor tapper end; oftest *c. partic.*, *ex. ἀχνύμενός πεϱ*, omendskiøndt bedrøvet; men *μάλα πεϱ μεμαώς*, saare meget ønskende; – *οὐδέ – πεϱ*, d. lat. *ne – quidem*, ei engang, *ex. Il.* 21, 130; – *d)* fremhævende og modsættende; dog, i det mindste, visseligen, *ex. τόδε πεϱ – ἐέλδωϱ*, i det mindste dette Ønske, *Il.* 2, 242; – *d)* m. *pronom. relat.* sædv. *ὅσπεϱ*, hvem dog, hvo nemlig, o. dl., dog h. *Hom. οἷσί πεϱ, αἷσί πεϱ*; *att.* svarer *πέϱ* da til d. lat. *-cunque*, *ex. ἅπεϱ λέγει*, hvad end, hvadsomhelst han siger; ligel. h. *adverb.*, *ex. ᾗπεϱ*, hvorledes end, *ὥσπεϱ*, ligesom nemlig; jf. *ἤπεϱ*, *καίπεϱ*; see ogs. ovenf. Bem. *a. in fine.*

πέϱᾱ, foran Vocal *πέϱᾱν*, *jon. πέϱην*, *a)* som *præpos. c. gen.*, hinsides; over; foruden; *πέϱην ἁλός*, paa hin Side af Havet, *Il.*; *πέϱα τοῦ καιϱοῦ*, over al Maade, *Dem.*; ligel. *ἐκ πέϱας c. gen.*, *Æsch. Suppl.* 270; – *b)* som *adv.*, hinsides, derover, videre, *ultra*; *πέϱα ἤ*, *ultra quam*, mere end, *Soph.*; bes. over al Maade, umaadeligen, *ex. πέϱα στέϱγειν, λέγειν, ἡ πέϱα τιμή*, o. dl.; – *compar. πεϱαίτεϱος*, *adv. -τέϱω*; – (*πέϱα* o. *πέϱαν* ere *casus absol.* af *subst. inus. ἡ πέϱα* = *πέϱας*, Ende, besl. m. *πεϱάω*, *πείϱω*, *etc.*; df. *ἐκ πέϱας* o. *πεϱῶν* h. *Æsch.*). — *πέϱα*, *ἡ*, *inus.* see u. frgd.

πεϱάᾳν, *ep.* f. *πεϱᾶν*, *inf. præs. act.* til *πεϱάω*. — *πεϱάασκε*, *jon.* o. *ep.* f. *ἐπέϱαε*, *impf.* til *πεϱάω*. — *πέϱᾱϑεν*, *jon. πέϱηϑεν*, *adv.*, (*πέϱα*) fra hin Side. — *πεϱαίη*, *ἡ*, see u. *πεϱαῖος*. — *πεϱαίας*, *ου*, *ὁ*, en Art af Fisken *κεστϱεύς*, lat. *mugil*. — *πεϱαίνω*, *aor. ἐπέϱᾱνα*, *pf. pass. πεπέϱασμαι*, 3 *sing. πεπέϱανται*, *ep. πεπείϱανται*, *Od.* 12, 37, (*πέϱας*) fuldender, udfører, sætter i Værk, bringer i Stand; bringer til Ende, *ex.* en Tale, en Fortælling; *b)* uddrager det Endelige el. Resultatet, slutter; *c) in pass.*, at komme i Stand, at gaae i Opfyldelse; – 2) giennemborer, trænger igiennem fra den ene Ende til den anden; – 3) *intr.* m. *εἰς* o. *πϱός τι*, at ende (sig) i el. med noget, at naae hen til noget.

πεϱαιόϑεν, *adv. poët.* = *πέϱαϑεν*; af — *πεϱαῖος*, 3, (*πέϱα*) hinsides; 2) *ἡ πεϱαία*, *sc. γῆ s. χώϱα*, som *subst.*, det paa hin Side el. ligeoverfor liggende Land; df. — *πεϱαιόω*, bringer, fører, sætter over *ex.* en Flod; *in aor. pass.*, *Od.* 24, 437; *b) in med.*, lader mig sætte over, gaaer over, *εἰς τὴν Ἀσίην*, *Xen.* — *πεϱαίτεϱος*, 3, *compar.* af *πέϱα*, derudover, videre end, mere end; *ὁδοὶ πεϱαίτεϱοι*, som føre videre, *Pind.*; *adv. πεϱαιτέϱω*, ogs. *-τεϱον*, videre. — *πεϱᾱΐτης*, *ου*, *ὁ*, (*πέϱα*) som boer hinsides. — *πεϱαίωσις*, *ἡ*, (*πεϱαιόω*) at sætte over; df. — *πεϱαιωτικός*, 3, hørende, skikket til at sætte over. — *πέϱᾱμα*, *τό*, (*πεϱάω*) Sted, hvor man sætter over, Overfart. — *πέϱᾱν*, *adv.*, see u. *πέϱα*. — *πεϱανόω*, urigtig Læsem. f. *πεϱατόω*.

πεϱαντικός, 3, (*πεϱαίνω*) hørende, skikket til at fuldende, slutte. — *πέϱᾰς*, *ᾰτος*, *τό*, (*πέϱα*) Ende, det Yderste, Sidste, Høieste, Maal, Grændse; *ἐκ πεϱάτων γῆς*, *Xen.*; 2) *transl.*, Fuldendelse; df. som *τέλος*, den høieste el. fuldbyrdende Magt i Staten; 3) som *adverb.*, som *τέλος*, endeligen, tilsidst; jf. *πεῖϱαϱ*, *πεῖϱας*. — *πεϱάσιμος*, 2, [ᾱ], hvorover man kan drage el. sætte, hvorigiennem man kan komme, *ποταμός*, *ἀήϱ*, o. dl.; o. — *πέϱᾱσις*, *ἡ*, Gaaen, Dragen, Sætten derover, derigiennem; *βίου πέϱασις*, Overgang fra Livet d. e. Livets Fuldendelse el. Ende, *Soph.*; (af *πεϱάω*). — *πεϱασμός*, *ὁ*, (*πέϱας*) Fuldendelse. — *πεϱατεύω*, = *πεϱαίνω*, *gramm.* — *πεϱάτη*, *ἡ*, see u. *πέϱατος*; df. — *πεϱάτηϑεν*, *adv.*, = *πέϱαϑεν*.

πεϱάτης, *ου*, *ὁ*, (*πεϱάω*) som sætter el. drager over; [ᾰ]. — *πεϱᾰτικός*, 3, (*πέϱατος*) boende paa hin Side. — *πεϱατοειδής*, 2, (*πέϱας*, *εἶδος*) med endelig, begrændset Natur el. Beskaffenhed,

oppon. ἄπειρος, *Pl.* — πέρᾶτος, 3, (πέρας) liggende ligeoverfor, hinſides; ofteſt ἡ περάτη, *sc.* γῆ *s.* χώρα, det modſatte Land, den modſatte Egn; beſ. den yderſte Horizont i Øſt og Veſt; ſaaledes ἐν περάτῃ, i Veſten, *Od.* 23, 243, oppon. Ἠώς; df. *absol.* Øſt og Veſt. — περᾶτός, 3, *jon.* περητός, (περάω) = περάσιμος; ποταμὸς νηυσὶ περητός, hvorover man ſætter paa Skibe, *Herod.* — περᾰτόω, (πέρας) ender; begrændſer, beſtemmer; df. — περάτωσις, ἡ, Endelſe; Begrændſelſe.

περάω, *f.* περάσω, [ᾱ], *jon.* -ήσω, *aor.* ἐπέρᾱσα, *jon.* -ησα, giennemſtikker, giennemborer, ſom πείρω, ὀδόντας, *Il.*; — *b)* m. Rummets *acc.*, trænger igiennem, giennemſkærer, drager, reiſer, ſeiler igiennem el. over, θάλασσαν, πόντον, *Od.*; τάφρος — οὔτε περῆσαι ῥηϊδίη, *Il.* 12, 53, ogſ. — ἀργαλέη περάαν, *ib.* 63, vanſkelig at komme over; *transl.*, περᾷν κίνδυνον, at beſtaae en Fare, *Æsch.*; — *c)* lader gaae igiennem, κατὰ δειρῆς, ned igiennem Halſen, *Hom. Merc.*; beſ. m. πόδα, βάσιν, ἴχνος, fører Foden el. Skridtet frem, *Trag.*; men ogſ. uden πόδα *intr.*, drager frem, ſætter over, jf. Bem. 2; — 2) *intr.*, trænger igiennem, διὰ κροτάφοιο, om Jernet; drager, reiſer henover, henigiennem, δι᾽ Ὠκεανοῖο, ἐπὶ πόντον, ἐφ᾽ ὑγρήν, over Havet, *Hom.*; alm. bevæger mig, gaaer; — *II)* περάω, (*præs. inus.* i denne Bem., *Buttm.*), *f.* περάσω, [ᾰ], *ep.* -άσσω, *att.* περῶ, *aor.* ἐπέρᾰσα, *ep.* -ασσα, *part. pf. pass. ep.* πεπερημένος, *Il.* 21, 58; — fører over Havet el. over Grændſen for at ſælge, df. alm. ſælger, τινὰ Λῆμνον o. ἐς Λῆμνον, ἐπὶ νήσων, κατ᾽ ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, o. dl.; h. *Hom.* altid om Menneſkehandel; (df. πιπράσκω, πρᾶσις, *etc.*).

Περγαμηνή, ἡ, *sc.* χάρτη, Pergament; (af Byen Pergamos i Lilleaſien, hvor Krates af Mallos opfandt ſamme). — πέργαμον, τό, ſee u. flgd. — Πέργᾰμος, ὁ, 1) ſom *nom. pr.*, *a)* Troja's Borg el. Fæſtning; *b)* Hovedſtaden i d. pergamenſke Rige i Lilleaſien; 2) ſom *appel.*, ſom ἀκρόπολις, Borg, Fæſtning, Kaſtel ved en By; ſild. ogſ. πέργαμον, τό. — πέρδησις, ἡ, Handlingen πέρδεσθαι. — περδῑκιάς, άδος, ἡ, = περδίκιον. — περδῑκιδεύς, έως, ὁ, Kyllingen af en πέρδιξ. — περδῑκικός, 3, horende til Agerhøns. — περδίκιον, τό, *dim.* af πέρδιξ; 2) etſlags Vært, ellers ἑλξίνη. — περδικοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) ſom jager efter Agerhøns; o. — περδικοτροφεῖον, τό, Sted, hvor Agerhøns holdes el. fødes; af — περδικοτρόφος, 2, (τρέφω) ſom holder el. fører Agerhøns; af — πέρδιξ, ῖκος, ὁ, ἡ, Agerhøns. — πέρδω, ſædv. πέρδομαι, *f.* παρδήσομαι, *aor.* ἔπαρδον, *pf.* πέπορδα, *pedo.*

πέρηθεν, *adv.*, *jon.* f. πέραθεν. — πέρην, *adv.*, *jon.* f. πέραν, ſee u. πέρα. — περητήριον, τό, (περάω) et Bor, et Borejern. — περητός, 3, *jon.* f. περᾶτός. — πέρθω, *f.* πέρσω, *aor.* ἔπερσα, ſieldnere ἔπρᾰθον, πραθεῖν, *poët.* πραθέειν, *aor. sync. inf. pass.* πέρθαι, (ſom af ἐπέρθμην, formet ſom δέχθαι); — herjer, forſtyrrer, ødelægger, *perdo*, h. *Hom.* ſædv. om Byer; fra *Pind.* alm. fordærver, ødelægger, ombringer; (efter *Buttm.* beſl. m. πρήθω).

περί, [ῐ] *præpos. c. gen.*, *dat.* o. *acc.*, m. Grundbem. om, omkring, i Nærheden af, henhørende til, angaaende, o. ſ. v.; — *I) c. gen.*, 1) om, angaaende, d. lat. *de*; *ex.* περί τινος λέγειν, om noget; men undert. bliver περί udeladt foran *gen.*, *ex.* λόγος τινός, f. λόγος περί τινος, beſ. *poët.*, *ex.* Εἰπὲ δέ μοι πατρός, *Od.* 11, 174, f. περὶ πατρός; omvendt ſynes περὶ undert. at ſtaae overflødigen foran *gen.*, *ex.* περὶ πομπῆς μνησόμεθα, *Od.* 7, 191, f. πομπῆς μνησόμεθα; — *b)* ſædv. med Henſyn til, vedkommende, hvad angaaer, o. dl., *ex.* πλήθεος πέρι, *Herod.* 2, 10, i hvilket Fald περί m. ſin Caſus undert. ſtaaer for en heel Sætning, *ex.* ἀριθμοῦ δὲ πέρι, μὴ πύθη —, *quod vero ad numerum attinet*, *Herod.*; συμβουλῆς πέρι, *id.* 1, 157; — df. *α)* ligeſom ὑπέρ, (hvorm. det ogſ. undert. ombyttes, *ex. Xen. Cyrop.* 3, 3, 44), for, *ex.* μάχεσθαι περὶ πατρίδος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, *Hom.*; περὶ παίδων θνήσκειν, *Eur.*; εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι (*regnandi gratia*) κάλλιστον ἀδικεῖν, *id. Phoen.* 534; *β)* om en indre Anledning el. Drift, *ex.* μάρνασθαι — ἔριδος πέρι, formedelſt Uenighed, *Il.* 7, 301; men *Thuc.* 4, 130 læſes nu περιοργής f. περὶ ὀργῆς; *γ)* δεδιέναι περί τινος, *Pl.*, ſædv. δεδ. περί τινι, ſee nedenf. *II*, 2; — 2) περί *c. gen.* betegner Værdien i Udtrykkene, ποιεῖσθαι *s.* ἡγεῖσθαί τι περὶ πολλοῦ, πλείονος, πλείστου, μίκρου, ἐλάττονος, *etc.*, *magni, pluris, parvi aliquid facere*, (hvor περί ſynes at ſtaae f. ἀντί); — *b)* h. *Hom.* udtrykker περί, d. lat. *præ*, ofte et Fortrin, *ex.* περὶ πάντων ἔμμεναι (εἶναι) ἄλλων, over alle andre, *Il.* 1, 287; περὶ πάσης — ὁμηλικίης, fremfor alle hans Jevnaldrende, *ib.* 5, 325; ligel. περὶ θνατῶν δ᾽ ἔσεσθαι μάντιν, *Pind. Ol.* 6, 84; ogſ. *c. superl.*, *ex. Il.* 7, 289; — 3) ſield. o. alene *poët.* bruges περί *c. gen.* om Stedet m. Bem. om, rundtom, over, o.

s. v., *ex.* τετάνυστο περὶ σπείους — ἡμερίς, *Od.* 5, 68; — *II*) *c. dat.*, 1) om Stedet: om, ved, paa, rundtom, alm. paa Spørgsmaalet hvor? *ex.* περὶ τῇ χειρὶ δακτύλιον φέρειν, at bære en Ring paa Haanden el. Fingeren; χεὶρ περὶ ἔγχεϊ, Haanden om Spydet (omgivende, holdende Sp.), *Hom.*; περὶ δουρὶ ἤσπαιρε, sprællede om Spydet (hvoraf han var giennemboret el. som han omgav), *Il.* 13, 570; ligel. περὶ δουρὶ πεπαρμένη, *ib.* 21, 577; πίπτειν περὶ ξίφει, at falde i Sværdet, *Soph.*; ogs. h. Verber, som udtrykke en Bevægelse, sættes περί *c. dat.*, for at betegne den derved frembragte Tilstand, *ex.* περὶ χροῒ ἕσσατο τεύχη, *Hom.*; ogs. alm. om Stedet: i Nærheden, *ex.* μάρνατο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι, *Il.* 18, 453; — *b*) *transl.*, περὶ ἑαυτῷ σφάλλεσθαι, ved sin egen Skyld, *Thuc.*; περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύειν, at spille derom, at vove; — 2) for, med Hensyn til, bes. m. Verberne at frygte, *ex.* περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν, *Il.* 5, 566; ligel. θαῤῥεῖν περί τινι, *Pl.*; h. andre Verber sædv. alene *poët.* f. περί *c. gen.*, *ex.* μαχήσασθαι περὶ δαιτί, *Od.* 2, 245, f. περὶ δαιτός; ligel. μάρνασθαι περὶ ἔσλοῖσι, *Pind. Nem.* 5, 86; — 3) *poët.* betegner περί *c. dat.* ogs. en Aarsag, *ex.* περὶ φόβῳ, for Frygt, af Frygt, *præ metu*, ligesom ἀμφὶ φόβῳ; — *III*) *c. acc.*, paa Spørgsmaalet hvor? o. hvorhen? om, omkring, rundtom, i Nærheden af, o. dl., *ex.* ᾤκουν Φοίνικες περὶ πᾶσαν τὴν Σικελίαν, rundtom i el. paa hele Sicilien, *Thuc.* 6, 2; ligel. κύκλῳ περὶ τὴν Ἀττικὴν κατὰ τὰς ἄλλας πόλεις, *Pl.*; Ξέρξης ἦν περὶ Θεσσαλίην, etsteds i Th., *Herod.*; περὶ τὸ Παρθένιον οὖρος, i Egnen af Bierget P., *id.*; — 2) om Personer, bes. οἱ περί τινα, *a*) Personen med sit Følge; *b*) Personen alene; *c*) Følget alene; (disse Udtryk bruges bes. om Mænd af Indflydelse el. Vigtighed); — 3) om Tiden, *ex.* περὶ τούτους τοὺς χρόνους, om el. ved denne Tid; περὶ μέσας νύκτας, henimod Midnat; ligel. om Tal, *ex.* περὶ μυρίους, omtrent el. henimod 10000; — 4) om Ting, hvormed man er sysselsat, *ex.* οἱ περὶ φιλοσοφίαν, som lægge sig efter Philosophien; τὰ περί τι, hvad der angaaer en Sag; εἶναι περί τι, ogs. ἔχειν περί τι, at have med en Sag at giøre, at have til Gienstand; αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, de sandselige Lyster; — 5) alm. udtrykker περί τινα o. περί τι, med Hensyn til nogen el. noget, imod nogen, o. s. v.; *ex.* ἐξαμαρτάνειν περί τινα, ἀδικεῖν περί τινα, at feile, at være uretfærdig imod nogen; ligel. ἄνδρα ἀγαθὸν γίγνεσθαι περὶ τὴν πόλιν, at være en god Borger, *Pl.*; σωφρονεῖν περὶ τοὺς θεούς, at have fornuftige Forestillinger om Guderne, *id.*; — (naar περί sættes efter sin Casus, bliver det ved Anastrophe til πέρι, derimod lider det aldrig Apostrophe, undt. *æol.* og df. undert. h. *Pind.*; — πέρι staaer ogs. undert. f. περίεστι); — *IV*) περί uden Casus som *adv.*, ofte h. *Hom.* o. alm. *poët.*, omkring, rundtom; ogs. derhos, derved; dog er det ogs. ofte alene ved Tmesis adskilt fra sit Verbum; *b*) ligel. *poët.* bemærker πέρι (ikke περί) ofte derudover, df. fortrinligen, høiligen, saare, *ex. Il.* 9, 100, 10, 244, *etc.*; ligel. i Udtrykkene πέρι κῆρι, af ganske Hierte, ligel. πέρι θυμῷ, o. πέρι σθένεϊ, *Il.*, *vid. Passow.*; ogs. forstærket περὶ πρό, (undert. περιπρό), *Il.*; denne Bem. forklares af frgd. Bem. *I*, 2, *b*; — *V*) i Sammensætninger bemærker περί, 1) Omgivelse og Udbredelse fra, paa, til alle Sider, *ex.* περιβάλλω, περιβλέπω, περιέχω; df. *b*) en Forstærkelse, *ex.* περικαλλής, περιδείδω; — 2) Fuldendelse af et Kredsløb el. Tilbagevenden til det Punkt, hvorfra Bevægelsen begyndte, *ex.* περιβαίνω, περιέρχομαι; — 3) Gaaen el. Gang derudover, Overtræffen, o. dl., *ex.* περιγίγνομαι, περιεργάζομαι.

περι-άγαμαι, beundrer høiligen el. over al Maade. — περι-ἀγαπάζω, o. περι-ἀγαπάω, *f.* ήσω, elsker høiligen el. over al Maade. — περι-ἀγγέλλω, forkynder overalt el. rundtom; 2) περιαγγέλλειν σίδηρον κατὰ τοὺς ξυμμάχους, at affordre, reqvirere, *Thuc.* 7, 18. — περι-ἀγείρω, *irr.*, samler el. bringer sammen fra alle Kanter; *in med.*, samler mig, fortiener mig som Løn, *Pl.* — περιαγή, ἡ, (περιάγνυμι) Omboining; df. — περιαγής, 2, omboiet, krummet, brækket rundtom, aldeles sønderbrækket; jf. περιηγής. — περι-ἀγκωνίζω, binder Hænderne paa Ryggen; — denne Handling, περιαγκώνισμα, τό; ogs. de paa Ryggen bundne Hænder.

περι-αγίζω ὕδατι, bespræнger rundtom med Vand og renser. — περι-άγνυμι, o. -γνύω, *irr.*, *f.* άξω, brækker rundtom, sønderbryder aldeles; 2) bøier rundtom, omboier; *pass.* om Stemmen, Lyden, o. dl., at brække sig rundtom, at gientone fra alle Sider, *Hom.* — περιαγοραῖος, ὁ, (ἀγορά) som driver om paa Torvet, en Dagdriver. — περιάγχω, *f.* άγξω, qvæler med Strikken. — †περι-άγω, *irr.*, *f.* -άξω, fører omkring, τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ πεδίον, *id. Xen.*, ogs. m. underforst. στράτευμα, *id. Hell.* 7, 4, 22; men *c. acc. loci*, περιαγαγὼν τὴν ἐσχατιάν, *Dem.*; alm. fører, driver om i en Kreds; *in med.*, fører omkring med mig, har altid hos mig; 2)

intr., driver el. gaaer omkring, gaaer og beseer; df. — περιαγωγεύς, έως, ὁ, som fører omkring; som driver el. dreier om i en Kreds; 2) Maskine til Omdreining; — περιαγωγή, ἡ, Føren omkring; Omdreining; — περιαγωγίς, ίδος, ἡ, = περιαγωγεύς Bem. 2; v. — περιαγωγός, 2, = περιαγωγεύς Bem. 1.

περι-ᾴδω, omsynger; besynger. — περι-αθρέω, f. ήσω, seer mig om, skuer omkring mig; transit., beseer rundtom, betragter nøie; denne Handling, περιάθρησις, ἡ. — περι-αίνυμαι, tager bort rundtom, poët. f. περιαιρέομαι. — περιαίρησις, ἡ, Borttagen rundtom; alm. Borttagen, Nedtagen; v. — περιαιρετός, 3, borttagen; som lader sig tage bort; af — περι-αιρέω, irr., f. ήσω, aor. περιεῖλον, tager bort rundtom (el. hvad der omgiver noget); τὰ τείχη περιαιρεῖν, at nedrive Murene; alm. borttager, fratager, ὅπλα τινός, nogen hans Vaaben, afvæbner, ogs. μελέτην τινί, befrier fra, Xen.; in med., aflægger, afforer mig (Klæder, Vaaben, o. dl.); in pass. c. acc., at beroves noget; περιῃρημένοι χρήματα, Dem.; df. — περιαίρημα, τό, det Borttagne, Aflagte.

περι-ακμάζω, er meget kraftfuld; περιακμάζω πλούτῳ, har store Midler. — περι-ακολουθέω, omgiver og ledsager paa alle Sider. — περι-ακοντίζω, beskyder med Kastespyd og træffer paa alle Sider. — περίακτος, 2, (περιάγω) omdreiet; til at omdreie; τὸ περίακτον, etslags Krigsmaskine, som lader sig dreie; ἡ περιάκτη, etslags Maskine til Omdreining paa Theatret. — περιαλγέω, c. dat., er - περιαλγής, 2, adv. -γῶς, (ἄλγος) som føler heftig Smerte; meget bedrøvet. — περιάλειμμα, τό, det Paastrøgne; af — περι-αλείφω, bestryger, paasmører, indsalver rundtom. — περίαλλα, adv. til περίαλλος, fremfor andre, fortrinligen. — περιαλλόκαυλος, 2, (καυλός) som med Stængelen slynger sig om andre Planter; af — περίαλλος, 2, (περί, ἄλλοι) fremfor andre, fortrinlig, præ aliis; adv. περίαλλα v. περιάλλως. — περιαλουργής, 2, v. περι-αλουργός, rundtom farvet med Purpur; men komisk Ar. Ach. 856, κακοῖς περιαλ., purpurrød (rødpidsket) af Ulykker.

περι-αμάω, samler el. bærer sammen fra alle Sider. — περίαμμα, τό, (περιάπτω) det Paahængte, Omhængte, Amulet. — περι-αμπέχω, irr., f. -αμφέξω, beklæder, iforer, omgiver rundtom; (men præs. περιαμπίσχω findes rimel. ikke, vid. Buttm. in ἔχω). — περι-αμύνω, forsvarer, beskiermer, beskytter rundtom. — περι-αμύσσω, att. -ττω, f. ξω, ridser, kradser, stikker, saarer rundtom el. fra alle Sider. — περι-αμφιέννυμι, irr., f. -αμφιέσω, = περιαμπέχω. — περιάμφοδος, 2, (ἄμφοδος) som man kan gaae omkring, som staaer frit, om store Bygninger, Qvarterer, o. dl., som διάλαυρος. — περι-αναγκάζω, f. άσω, svinger el. driver voldsomt omkring. — περι-αναιρέω, = περιαιρέω. — περιανθέω, er - περιανθής, 2, blomstrende rundtom; v. — περι-ανθίζω, omgiver, omkrandser med Blomster; maler med blomstrende Farver; alm. smykker, pryder; (af ἄνθος). — περι-ανίσταμαι, (ἵστημι) staaer op el. reiser mig rundtom. — περι-αντλέω, øser, ryster, gyder derpaa, derudover.

περι-απλόω, udfolder, breder ud derover. — περίαπτος, 2, omhængt, paaheftet; τὸ περίαπτον, = περίαμμα; af — περι-άπτω, irr., f. ψω, ombinder, omknytter, paahefter, τινί τι, γυίοις φάρμακα, Pind.; transl., ex. περιάψας τι ἀγαθὸν τῇ πόλει, som har forskaffet, tilvendt, Xen. — περι-αράσσω, att. -ττω, f. ξω, slaaer derover; sonderslaaer, brækker i Stykker. — περιάργυρος, 2, (ἄργυρος) forsølvet; indfattet i Sølv; df. — περιαργυρόω, forsølver, indfatter i Sølv. — περι-αρμόζω, v. -αρμόσσω, att. -ττω, f. όσω, tilpasser, tilføier rundtom. — περιάρωσις, ἡ, Ompløien; af — περι-αρόω, f. όσω, ompløier, pløier rundtom. — περι-αρτάω, f. ήσω, hænger rundtom el. derover. — περι-ασθμαίνω, omaander, ompuster; 2) puster tungt el. meget. — περίασις, εως, ἡ, (περιᾴδω) etslags Modulation af Stemmen, inc., Plut. — περι-αστράπτω, f. ψω, lyner rundtom; lyner stærkt. — περι-ασχολέω, beskæftiger mig med en Sag, Luc.

*περι-αυγάζω, omlyser, omstraaler; 2) overstraaler og fordunkler; df. — περιαύγασμα, τό, den omskinnede, omstraalede Gienstand; — περιαύγεια, ἡ, det omstraalende Lys; Belysning; af — περιαυγέω, = περιαυγάζω; — περιαυγή, ἡ, = περιαύγεια; v. — περιαυγής, 2, v. περίαυγος, 2, omstraalet; oplyst rundtom; df. meget lys; 2) act., glimrende, straalende rundtom; (af αὐγή). — περι-αυθαδίζομαι, (αὐτός) er meget sysselsat med mig selv, taler altid om mig selv; 2) taler meget om en og den samme Sag. — περιαυτολογέω, (αὐτός, λέγω) taler om mig selv; roser mig selv, praler; df. — περιαυτολογία, ἡ, Selvros, Praleri. — περιαυχένιος, 2, (αὐχήν) som gaaer rundt om Nakken el. Halsen; τὸ περιαυχένιον, Halsbaand. — περιΐαύω, f. περιϊαύω, sover derved; i Nær-

heden deraf, *inc.* — περίαγε, [ῐ], *ep. f.* περίαγε, *Hes. Theog.* 678. — περι-αχύριζω, (ἄχυρον) afbælger, afskaller rundtom.

περιβάδην, *adv.*, skridende, gaaende rundtom; 2) med udstrakte Been, stræ-vende; af — περι-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, *aor.* περιέβην, o. *ep.* uden Augm. περίβη, περίβησαν, o. dl.; — skrider, gaaer omkring, h. *Hom.* bes. gaaer omkring nogen, τινός s. τινί, for at forsvare ham, *ex. Il.* 5, 21, 17, 313; *b)* strækker Benene ud fra hinanden, tager stærke Skridt, som διαβαίνω; stræver.

περι-βάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, kaster, lægger, slynger omkring, πεῖσμα — θόλοιο, en Strikke om Bjælken, *Od.* 22, 465, sædv. τί τινι, ἱμάτια τοῖς τραχήλοις, Klædebon om Halsen, o. dl.; *transl.*, tildeler, lader tilkomme, *ex.* Μήδων τέω περιβαλεῖν τοῦτο τὸ ἀγαθόν, *Herod.* 1, 129; — *b) in med.*, iforer mig; χλανίδα — περιβαλόμενος, ifort en Kappe, *id.* 3, 139; ligel. τεύχεα, ξίφος ὤμοις περιβάλλεσθαι, *Hom.*; *transl.*, erhverver mig, *ex.* τῇ σιωπῇ σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι, *consequi*, *Xen. Mem.* 4, 2, 6; ἰδίῃ περιβαλλόμενος ἑωυτῷ κέρδεα, for sin private Fordeels Skyld, *Herod.* 3, 71; — 2) omgiver, ombygger, opfører rundtom (til Beskyttelse), h. *Herod.* sædv. *in med.* m. ἕρμα, ἕρκος, τείχεα; ogs. τεῖχος περιβαλέσθαι τὴν πόλιν, at omgive Byen med en Muur, *id.* 1, 163; — *b)* omgiver, indeslutter; περιβαλεῖν — πλῆθος πολλὸν τῶν ἰχθύων (i Garnet), *Herod.* 1, 141; *transl.*, περιβάλλειν τινὰ κακοῖς, κινδύνοις, o. dl., at indvikle i Ulykker, Farer; — *c)* omarmer; περιέβαλλον ἀλλήλους, hverandre, *Xen.*; *transl.*, gior af, besøger gierne, τόπους, χωρία, visse Steder, *id.*; — *d) in med.*, omgiver som mit, bemægtiger mig, bes. vinder i Krig, πολλὴν λείαν, πρόβατα πολλά, o. dl., *Xen.*; *transl.*, tilegner mig, søger at vinde, lægger an paa noget; τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλλόμενος, tilrivende sig, *Dem.*; jf. περιβολή; — 3) overgaaer i at kaste; df. alm. overgaaer, overvinder, ἅπαντας — δώροισι, *Od.* 15, 17, jf. *Il.* 23, 276; — 4) omseiler, τὸν Ἄθων, *Herod.* 6, 44; men fuldstændigen, ὥσπερ περὶ ἕρμα περιβάλλειν τὴν ναῦν, *Thuc.*

περίβᾱρα, τά, o. περιβαρίδες, αἱ, *Ar.*, (βᾶρις) etslags Fruentimmersko. — περίβᾰρυς, υ, (βαρύς) meget tung. — περιβασίη, ἡ, o. περιβασώ, όος, *ctr.* οῦς, ἡ, den Omskridende, Beskiermende, i Argos *epith.* til Kypris; af — περίβᾰσις, ἡ, (περιβαίνω) Omskriden, Omgaaen; 2) strævende Stilling, ex. naar man rider. — περιβεβλημένως, *adv. part. pf. pass.* af περιβάλλω, paaklædt, ifort. — περι-βιβρώσκω, *irr.*, *f.* περιβρώσω, begnaver, æder paa rundtom. — περι-βιόω, *irr.*, *f.* -ώσομαι, overlever, *Plut.* — περι-βλαστάνω, *irr.*, *f.* -στήσω, spirer, voxer, grønnes, skyder ud rundtom.

*περίβλεπτος, 2, *adv.* -βλέπτως, som sees fra alle Sider; df. anseet, berømt, berommelig, om Personer og Ting; df. — περιβλεπτότης, ητος, ἡ, Anseelse, Berømthed, *inc.*; af — *περι-βλέπω, *f.* ψω, seer mig om, skuer omkring mig; — 2) *transit.*, beseer fra alle Sider, betragter noie; *in med.*, betragter mig selv; *b)* betragter med Beundring, beundrer, *suspicio*; *c)* seer mig om efter noget, savner, leder om noget, *circumspicio aliquid*; df. — περίβλεψις, ἡ, Omskuen, at see sig om; *b)* noiagtig Betragten el. Beskuelse; *c)* Beundring. — περίβλημα, τό, = περιβόλαιον; o. — περίβλητος, 2, omkastet, omhængt, ifort, om Klæder, Vaaben, o. dl.; (af περιβάλλω). — περιβληχρός, 2, (βληχρός) meget svag el. kraftlos. — περι-βλύζω, o. περι-βλύω, *f.* ύσω, [ῡ], 1) *intr.*, spruder, bruser rundtom; 2) *transit.*, lader sprude, fremvælde, bruse rundtom.

† περι-βοάω, *f.* ήσω, udskriger rundtom, gior berømt el. berygtet; 2) *intr.*, skriger, larmer, stoier rundtom; df. — περιβοησία, ἡ, sild., o. περιβόησις, ἡ, Udskrigen, at giøre berømt el. berygtet; 2) Skrig, Larm, Uro; o. — περιβόητος, 2, *adv.* -ήτως, udskregen rundtom, udraabt, saavel berømt som berygtet; 2) omskregen, omgiven af Larm, og saaledes riml. ogs. om Ares, *Soph. Oed. Tyr.* 193, hvor dog nogle forklare περιβ. *act.*, som skriger til alle Sider. — περι-βοθρόω, graver el. opgraver rundtom. — *περιβόλαιον, τό, hvad man kaster om sig, Klædning, Kappe, o. dl.; alm. hvad der omgiver, indhyller Legemet; — περιβολή, ἡ, 1) som Handling: *a)* Iforen, Paaklæden; *b)* Omgiven, Omringen, *ex.* med en Muur el. Grav; *c)* Omarmen, Omgriben; *transl.*, Higen el. Stræben efter noget; — 2) som Ting: *a)* Klædning, Dragt, Pynt, Vaaben, o. dl.; *b)* Omgivelse, bes. Stadsmuren; alm. Omkreds, Omfang; i Rhetoriken, Periode, Rundbing; *c) tr.*, Forehavende, Plan, Hensigt; o. — περίβολον, τό, o. περίβολος, ὁ, hvad der omgiver; Indslutning, Indhegning, Ringmuur, o. dl.; — (af περιβάλλω).

περι-βομβέω, ombruser, omlarmer. — περι-βόσκω, *irr.*, *f.* -βοσκήσω,

lader afgræsse el. afæde rundtom; 2) *in med.*, *a)* afgræsser, afæder rundtom; *b)* drager omkring med den græssende Hiord. — περι-βοτανίζω, luger rundtom el. allevegne. — περίβουνος, 2, (βουνός) omgiven med Hoie. — περι-βράζω, spruder op rundtom. — περι-βράσσω, *att.* -ττω, ryster rundtom el. meget stærkt. — περιβραχιόνιον, τό, Armbaand; Armskinne; af — περιβραχιόνιος, 3, (βραχίων) som gaaer om Armen. — περι-βρέμω, ombruser, τὶ o. τινί, noget; ligel. *in med.* — περιβριθής, 2, meget tung, *inc.*; o. — περιβρίθω, betynger, trykker rundtom el. saare meget, *transit.* o. *intr.*; (af βρίθω). — περιβρομέω, = περιβρέμω. — περιβρυής, 2, (βρύω) yppig i Vært, rig paa Frugter; — περι-βρύχιος, 2, (βρύχιος) rundtom el. aldeles opslugt af Vand; οἰδματα περιβρύχια, Bølger som opsluge hverandre, *Soph.*; [ῡ]. — περιβρύχω, ombrøler, *inc.*, [ῡ]. — περίβρωσις, ἡ, Omgnaven, Begnaven; o. — περίβρωτος, 2, omgnavet, begnavet; (af περιβιβρώσκω). — περι-βύω, tilstopper rundtom; [ῡ]. — περι-βωμίζω, gaaer omkring Altaret; (af βωμός). — περίβωτος, 2, *jon. ctr.* f. περιβόητος.

περιγανόω, d. forstærkede γανόω. — περιγεγραμμένως, *adv. part. pf. pass.* til περιγράφω, noiagtigen, tydeligen, bestemt. — περι-γέγωνα, raaber el. skriger rundtom. — περίγειος, 2, (γῆ) gaaende rundt om Jorden, omgivende Jorden; 2) som befinder sig paa Jorden, jordisk. — περιγενητικός, 3, (περιγίγνομαι) overlegen, seirende. — περιγηθής, 2, (γηθέω) meget glad; 2) *act.*, som glæder meget. — περι-γηράσκω, *irr.*, *f.* -γηράσομαι, ældes derhos el. efter Ordenen. — περι-γίγνομαι, sild. -γίνομαι, *irr.*, *f.* -γενήσομαι, *aor.* περιεγενόμην, er overlegen, overvinder, overgaaer, τινός, nogen, *Hom.*; τάχει τοσοῦτον περιεγένου αὐτοῦ, saameget overgik du ham i Hurtighed, *Xen.*; τοῦ βασιλέως περιγενέσθαι, *Herod.*; — 2) bliver tilovers, d. e. overlever; ὁτέῳ τρόπῳ περιγένοιτο, hvorledes han var bleven frelst el. i Live, *Herod.* 1, 122; — 3) at blive tilbage (som Fordeel, Følge, o. dl.); ἐκ δὲ τούτων περιγίγνεται -, Følgen heraf bliver -, *Dem.*

περιγλăγής, 2, (γλάγος) fuld af Melk, *Il.* — περιγληνάομαι, dreier Oiestenen; skuer om mig, *Theocr.*; o. — περιγληνής, 2, o. περίγληνος, 2, med stærk Glands; (af γλήνη). — περιγλισχρος, 2, (γλίσχρος) meget seig el. klæbrig. — περιγλυκύνομαι, bliver — περίγλυκυς, εια, υ, (γλυκύς) meget el. overmaade sød. — περι-γλύφω, beskærer, tilskærer, afskaller rundtom. — περίγλωσσος, 2, meget snaksom, veltalende, *Pind.*; o. — περιγλωττίς, ίδος, ἡ, Overtræk til Tungen; (af γλῶσσα). — περι-γνάμπτω, *f.* ψω, bøier, styrer, seiler omkring, Μάλειαν, *Od.* — περι-γογγύζω, mumler, hvisker omkring, *Phocyl.* — περίγρα, ἡ, Cirkelen som Instrument, *gramm.*; skal efter nogle hede πυράγρα.

*περίγραμμα, τό, det Omskrevne, Begrændsede; *b)* Omrids, Omfang; 2) Omskrift; — περίγραπτος, 2, omskreven; begrændset; — περιγραφεύς, έως, ὁ, som omskriver, begrændser; o. — περιγρăφή, ἡ, Omskrivning, Begrændselse; Omrids, Omfang, Grændse; κατὰ περιγραφήν, efter noiagtig Bestemmelse, *oppon.* κατὰ πλάτος; af — περιγράφω, *f.* ψω, omskriver, omtegner, begrændser; indskrænker, ender; *b)* indslutter det Skrevne i Klammer; df. giennemstreger, udstreger; - 2) giør et Omrids, aftegner, foretegner. — περιγῡρίς, ίδος, ἡ, Omkreds; o. — περιγῡρόω, fører, driver om i en Kreds; (af γῦρος).

περιδαίδăλος, 2, meget kunstig. — περι-δαίω, *irr.*, antænder rundtom; *in med.*, περιδαίεσθαί τινι, at brænde for nogen (af Kiærlighed). — περιδάκρῡτος, 2, (δακρύω) som græder meget; fuld af Taarer. — περι-δαμάω, *inc.*, o. περι-δάμναμαι, *Qu. Sm.*, betvinger rundtom. — περιδέεια, ἡ, stor Frygtsomhed, *Suid.*; af — περιδεής, 2, (δέος) meget frygtsom, *Herod.*; 2) meget frygtelig, *Isocr.* — περι-δείδω, *irr.*, *f.* -δείσομαι, *aor.* περιέδεισα, h. *Hom.* περιδδεισα, *pf.* περιδέδοικα, h. *Hom.* περιδείδια, er meget bange, meget frygtsom, τινί, for nogen, med Hensyn til nogen, ogs. τινός, *Il.* — περιδειπνέω, holder - περίδειπνον, τό, (δεῖπνον) et Begravelsesmaaltid. — περίδειρον, τό, (δειρή) Halsen i Omdreining; 2) den nedre Deel af Halsen.

περιδέξιον, τό, Armbaand (om den høire Arm); egentl. *neutr.* af - περιδέξιος, 2, (δεξιός) som ἀμφιδέξιος, der bruger begge Hænder lige færdigt; alm. meget behændig el. dygtig; df. — περιδεξιότης, ητος, ἡ, Behændighed, Dygtighed. — περιδέραιον, τό, Halsbaand; *neutr.* af - περιδέραιος, 2, gaaende el. bunden om Halsen; o. — περιδερίς, ίδος, ἡ, Halsbaand; (af δέρη). — περι-δέρκομαι, *poet.* = περιβλέπω. — περι-δεσμεύω, o. -δεσμέω, ombinder; o. — περίδεσμος, ὁ, Baand, Bind, bes. Brystbind; (af δε-

σμός). — *περίδετος*, 2, ombunden, paabunden; af — *περι-δέω*, *irr.*, *f.* -δήσω, ombinder, paabinder. — *περίδηλος*, 2, (δῆλος) meget tydelig, aabenbar. — *περίδημα*, τό, (περιδέω) det man ombinder. — *περι-δηριάομαι*, ogſ. -δηριάω, kæmper rundtom; o. — *περιδήριτος*, 2, ogſ. 3, (δηρίομαι) omſtreden, ſom περιμάχητος; (af δῆρις).

περιδιδόω, *jon.* f. -*περι-δίδωμι*, *f.* περιδώσω, giver, rækker, lægger omkring; *in med.*, vedder om noget, τινός, *ex.* τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, vi ville vedde om-, *Il.* 23, 485; περιδίδομαι τῆς κεφαλῆς, ſætter mit Hovede derpaa, *Ar.*; (Værdiens Genitiv.). — *περι-διείρω*, *irr.*, knytter el. føier ſammen rundtom. — **περιδῑνέω*, dreier, driver, vender om i en Kreds el. Hvirvel; *in med.*, dreier mig om i en Kreds; — *περιδινής*, 2, dreiet om i en Kreds; — *περιδίνησις*, ἡ, Omdreien, Omdreining i en Kreds el. Hvirvel; — *περιδίνητος*, 2, dreiet el. til at dreie i en Kreds el. Hvirvel; o. — *περίδῑνος*, ὁ, en Landſtryger; en Sørøver; (af δινέω, δῖνος). — *περι-διπλόω*, omfolder, omvikler, indvikler. — *περι-διώκω*, *f.* ώξω, forfølger fra alle Sider. — *περιδνοφέω*, (δνόφος) indhyller i Dunkelhed. — *περιδονέω*, bevæger, driver rundtom. — *περίδοσις*, ἡ, (περιδίδωμι) Given, Rækken, Læggen omkring; 2) Vaddemaal. — *περι-δουπέω*, er — *περίδουπος*, 2, (δοῦπος) omlarmende, ombruſende.

περιδραμητέον, *gerund.* til περιδραμεῖν, περιτρέχω, man maa løbe omkring. — *περίδρᾰμον*, *ep.* f. περιέδραμον, *aor.* til περιτρέχω. — *περίδραξις*, Omfatten med Næven el. Haanden; af — *περιδράσσομαι*, *att.* -ττομαι, *f.* -ξομαι, (δράσσω) omfatter med Næven el. Haanden. — **περιδρομάς*, άδος, ἡ, beſ. *fem.* til περίδρομος, ſom løber omkring; ſom *subst.*, Omløberſke; — *περιδρομεύς*, έως, ὁ, en Omløber; — *περιδρομή*, ἡ, Omløben; *b)* Omløb, Omvei; *c)* Omgaaen, Overliſten; — *περιδρομίς*, ίδος, ἡ, = παραδρομίς; — *περίδρομος*, 2, løbende, gaaende derom, indſluttende, omgaaende; deraf kredsformig, afrundet, rund; πλῆμναι (ἄντυγες) περίδρομοι, *Il.* 5, 726; men γυνὴ περίδρ., = περιδρομάς, *Theogn.*; — 2) *pass.*, ſom man kan løbe omkring, ſom ſtaaer el. ligger frit, αὐλή, κολώνη, *Hom.*; o. — *περίδρομος*, ὁ, ſom *subst.*, = περιδρομή; 2) alm. hvad der gaaer omkring el. omgiver noget; beſ. *a)* den Line, hvormed Nettet trækkes ſammen; *b)* Søilegang, Galleri, Corridor omkring en Bygning; — (af περιδραμεῖν, περιτρέχω).

περι-δρύπτω, *f.* ψω, ſønderkradſer, ſønderriver rundtom; *aor. pass. ep.* περιδρύφθη ἀγκῶνας, blev ſaaret paa Albuerne, *Il.* 23, 395. — *περι-δύνω*, [ῡ], o. *περιδύω*, [υ *anc.*], *f.* -δύσω, [ῡ], affører, aftrækker, χιτῶνας, *Il.*; deraf ſild. udplyndrer, røver, τινά τι, noget fra nogen. — *περιδώμεθα*, 1 *dual. conj. aor.* 2 *med.* af περιδίδωμι, *Il.* — *περι-ἐγείρω*, *irr.*, opvækker rundtom. — *περιεδρεύω*, (ἕδρα) ſidder rundtom; beſ. beleirer. — *περι-ἔδω*, *irr.*, omæder, begnaver.

περιεῖδον, *inf.* περιϊδεῖν, *aor.* til περιοράω, ſeer mig om, ſeer hen paa noget; περιϊδεῖν τὸ μέλλον, at betænke, vente paa Udfaldet; — *b)* overſeer; beſ. *α)* bryder mig ikke om, lader ſkee; οὐ περιεῖδον αὐτὸν ἀναρπασθέντα, tillode ikke; jf. *Herod.* 1, 24; *β)* foragter, ringeagter, forſømmer; — 2) *pf.* περίοιδα, *plqupf.* περιῄδειν, h. *Hom.* o. *att.* -ῄδη, m. *præs.* o. *impf.* Bem., *inf.* περιειδέναι, — veed bedre, forſtaaer bedre; βουλῇ περιΐδμεναι ἄλλων, *ep.* f. περιειδέναι, at vide at raade bedre end andre, *Il.*; ligel. *c. dat. rei*, *Od.* 17, 317, men *Od.* 3, 244, *c. acc.*, ogſ. *c. inf.*, *Il.* 10, 247. — *περιείδω*, *inus.*, ſee frgd.

περιειλάς, άδος, ἡ, omvunden, omviklet, ζώνη, *poët.*; af — *περι-ειλέω*, *irr.*, ogſ. περιείλω, omvinder, omſlynger, indhyller; deraf — *περιείλημα*, τό, hvad man omvinder el. omvikler; o. — *περιείλησις*, ἡ, Omvinden, Omviklen; ogſ. = frgd. — *περιειλίσσω*, *jon.* = περιελίσσω, *Herod.* — *περιείλω*, = περιειλέω.

περίειμι, *inf.* περιεῖναι, *f.* περιέσομαι, (εἰμί), 1) ſom ὑπέρειμι, er mere, bedre, overlægen; overgaaer, overvinder, τινός τι, nogen i noget, *Hom.*; ſild. ogſ. τινός τινι; jf. περιγίγνομαι; ogſ. overgaaer i Antal; — 2) er el. bliver øvrig; deraf — *a)* bliver i Live, bliver frelſt, *Herod.*, overlever nogen, τινί, *id.*; — *b)* περίεστί μοι, jeg beholder tilbage el. ſom Overſkud; τὰ περιόντα *sc.* χρήματα, Overſkudet, Beholdningen; deraf alm. har Fordeel el. Vinding af noget, ἔκ τινος; τούτοις δὲ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε τοὺς ἠδικημένους συκοφαντοῦσι, de have ſaa meget tilovers, el. ere ſaa overmodige af deres Rigdom, *Dem.*; deraf ἐκ τοῦ περιόντος, af Overmod, af Kaadhed.

περίειμι, περιϊέναι, (εἶμι) gaaer omkring; 2) kommer omkring, fuldender et Kredsløb, *ex.* om Aaret, ἐνιαυτός. — *περιειργνῦμι*, o. -γνύω, = *περιείργω*, *f.* ξω, indſkrænker, indſlutter rundtom; h. *He-*

rod. περιέργω. — περι-είρω, irr., indføier, indsætter rundtom, γόμφους, Herod. — περιεκτικός, 3, adv. κῶς, (περιέχω) omfattende; almindelig, generel; 2) τὸ περιεκτικόν, verbum medium, gramm. — περιέλασις, ἡ, Driven, Riden, Kiøren omkring; ἔλιπον τεθρίππῳ περιέλασιν, Plads til at kiøre paa, Herod. 1, 179; af — περι-ελαύνω, irr., f. -ελάσω, att. -ελῶ, driver, fører omkring, driver sammen, ex. Bytte; - 2) m. o. a. ἅρμα, ἵππον, o. dl., kiører, rider omkring; ἱππέας περιελαύνειν - τὸ στρατόπεδον, at omgaae, Xen.; - 3) h. Polyb. in med. = περιβάλλομαι.

περιέλευσις, ἡ, (περιέρχομαι) Kommen el. Gaaen omkring. — περιέλιξις, εως, ἡ, Omvinden, Omviklen; af — περι-ελίσσω, att. -ττω, f. ξω, vinder el. vikler rundtom; omslynger, forvikler. — περιελκυσμός, ὁ, Dragen, Trækken omkring; af — περι-ελκύω, = flgd. — περι-έλκω, f. ξω, drager, trækker omkring, bort, fra hinanden; adspreder; b) drager hen til og sysselsætter med noget andet; giør en Diversion. — περι-έννυμι, irr., paaklæder, ifører; in med., χλαῖναν - περιέσσασθαι, at iføre sig, Hes. — περιέξειμι, (εἶμι) gaaer heelt omkring. — περιεπτισμένως, adv. part. pass. af περιπτίσσω, afbælget, afskallet, reent.

περιέπω, f. -έψω, aor. περιέσπον, inf. περισπεῖν, (ἔπω, irr.) er om, omgiver; opvarter, pleier, antager mig, Xen.; alm. εὖ, τρηχέως περιέπειν τινά, at behandle nogen vel, haardt, Herod.; ἀεικίῃ περισπεῖν τινα, at beskæmme, mishandle, id.; ogs. in med., προεῖπον αὐτοὺς περιέψεσθαι ὡς πολεμίους, id. 7, 149; in pass., τρηχέως περιέπεσθαι, περιεφθῆναι ὑπό τινος, id.

* περι-εργάζομαι, f. άσομαι, forretter, behandler, forarbeider med Omhu; jf. περίεργος; - 2) giør noget unyttigt el. hvad der ikke lønner Umagen; περιεργάζεται ζητῶν τὰ ὑπὸ γῆς, Pl., jf. Herod. 3, 46; bekymrer mig om uvedkommende Ting, er nysgierrig; b) tilføier noget undværligt el. overflødigt; df. sild. in pf. pass., περιείργασται, det er overflødigt; df. — περιεργασία, ἡ, = flgd., inc.; o. — περιεργεία, o. -γία, ἡ, Flid, Omhu, Noiagtighed; b) bes. overdreven Noiagtighed, Ængstelighed, Smaalighed; c) Beskæftigelse med uvedkommende Ting, Nysgierrighed; af — περίεργος, 2, adv. -έργως, (ἔργον) omhyggelig, noiagtig; pass., udført med Flid og Omhu; - 2) overdrevent noiagtig, smaalig, ængstelig, pedantisk; pass., kunstlet, søgt, penslet; b) som bekymrer sig om uvedkommende Ting, nysgierrig; ὁ περίεργος, Fusentast.

περιέργω, f. ξω, jon. f. περιείργω, Herod. 2, 148; — περι-ερέσσω, att. -ττω, f. έσω, roer fra begge Sider; 2) styrer el. roer omkring. — περιερκτος, 2, (περιέργω) indsluttet rundtom. — περι-έρπω, f. ψω, kryber el. snoer mig rundtom. — περι-έρρω, flakker, vanker rundtom, Ar.

περι-έρχομαι, irr., f. περιελεύσομαι, aor. περιήλυθον, sædv. περιῆλθον, inf. περιελθεῖν; - gaaer omkring, πρὸς τοὺς φίλους, til mine Venner; περιέρχ. λογοποιῶν, gaaer omkring og fortæller, περισκοπούμενος, for at efterSee; περιέρχεσθαι εἴς τι, at geraade i noget, εἰς δυστυχίαν, at blive aldeles ulykkelig; — 2) gaaer el. kommer omkring, i et Kredsløb; ἐπεὶ δὲ περιῆλθε ὁ ἐνιαυτός, da Aaret var udløbet, Xen.; kommer efter Ordenen til et vist Punkt, o. dl., ex. ἐς Δαρεῖον περιῆλθε ἡ βασιληΐη, devenit, Herod. 1, 187; ἐς φθίσιν περιῆλθε ἡ νοῦσος, blev til Tæring, id. 7, 88; πάντα εἰς Καίσαρα περιῆλθε, kom i hans Magt; — 3) c. acc. pers., omgaaer, overlister, circumvenio, ex. σοφίῃ γάρ μιν περιῆλθε ὁ Φάνης, Herod. 3, 4; men id. 8, 106, ἡ τίσις περιῆλθε - τὸν Πανιώνιον, naaede, traf ham endeligen.

περι-εσθίω, irr., = περιέδω. — περιεσκεμμένως, adv. part. pf. pass. af περισκέπτομαι, forsigtigen, med Betænksomhed. — περιεσταλμένως, adv. part. pf. pass. af περιστέλλω, skiult, listigen. — περιεστικός, 3, (περιεῖναι) = σωτήριος, som kan helbredes, Hipp. — περι-έσχατος, 3, den sidste el. yderste rundtom, Herod. 5, 101. — περίεφθος, 2, (ἕψω) vel kogt.

περιεχής, 2, omgivende, omfattende; af — περι-έχω, irr., f. περιέξω o. περισχήσω, aor. περιέσχον, inf περισχεῖν; - omgiver, omarmer; omringer, indeslutter, πόλιν, στρατόπεδον; ogs. absol. τὰ περιέχοντα ὄρη, de omliggende Bierge, Xen.; b) overvinder, Thuc.; c) τὸ περιέχον, det Omfattende, Almindelige; ὄνομα περιέχον, Slægtsnavn; ὁ περιέχων sc. ἀήρ, Atmosphæren; — 2) in med., a) antager mig, beskytter, sædv. c. gen., ex. περίσχεο (jon. imperat. aor. 2) παιδὸς ἑῆος, beskyt din brave Søn, Il. 1, 393; ogs. c. acc., Od. 9, 199; b) holder fast ved noget, τινός, gior af, elsker, amplector, ex. ὑμεῖς οὕτω περιέχεσθε τῆς ἡγεμονίης, Herod. 7, 160; alm. bliver ved noget, affstaaer ikke derfra.

περιζαμενῶς, adv., (ζαμενής) meget heftigen, Hom. Merc. — περιζείω,

poët. f. περι-ζέω, *f.* έσω, koger el. syder rundtom. — περίζυγος, 2, o. περίζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, (ζυγόν) over el. mere end et Par; df. overtallig. — περίζωμα, τό, hvormed man omgiorder sig, Giord, Bælte; ogs. Forklæde, Skytsskind, o. dl.; df. ἀσκεῖν ἐκ περιζώματος, at behandle haandværksmæssigen el. overfladisk; – *dim.* περιζωμάτιον, τό; af — περι-ζώννυμι, o. -ννύω, *irr.*, *f.* -ζώσω, omgiorder, iforer; *in med.*, περιζώννυσθαί τι, at omgiorde sig med noget, at binde noget om sig; df. — περίζωσις, ἡ, Omgiorden, Ombinden; Omgiordelse; o. — περιζώστρα, ἡ, Giord, Bælte; Bind, Baand; Forklæde.

περι-ηγέομαι, *f.* ήσομαι, fører omkring for at forevise og forklare Mærkværdigheder, jf. περιηγητής; df. forevíser, forklarer; *act.* περιηγέω, sield.; df. — περιήγημα, τό, den nøiagtigen beskrevne Gienstand; df. — περιηγηματικός, 3, som beskriver el. forklarer nøiagtigen. — περιηγής, 2, (περιάγω) som er ført om i en Kreds; som ligger i en Kreds, *ex.* Cykladerne; alm. afrundet, rund, ophøiet, convex, (ligesom περιαγής af περιάγνυμι).

* περιήγησις, ἡ, Føren el. at føre omkring for at forevise og forklare Mærkværdigheder; df. alm. nøiagtig Fortælling, Forklaring, Beskrivelse; – 2) alm. som περιγραφή, Omfang, Omrids, *ex.* Malerens; alm. Gestalt, *Herod.*; – 3) Omløb, Kredsløb, *orbis*; — περιηγητής, οῦ, ὁ, som fører omkring for at forevise og forklare Mærkværdighederne paa et Sted; alm. som forklarer; bes. som leverer en Beskrivelse over Jordens Mærkværdigheder, som Διονύσιος ὁ Περιηγητής; df. — περιηγητικός, 3, hørende, skikket, tilboielig til at føre omkring, forklare, beskrive; o. — περιήγητος, 2, som er fort el. dragen rundtom; – (af περιηγέομαι).

περιῄδη, *ep.* o. *att.* f. περιῄδειν, see u. περιεῖδον Bem. 2. — περι-ηθέω, giennemsier; df. — περιήθημα, τό, det Giennemsiede; 2) den efter Sieningen tilbageblevne Ureenhed. — περιηκής, 2, (ἀκή) meget spids el. skarp. — περιήκω, *f.* ξω, kommer, gaaer, naaer omkring el. derom; – 2) at komme, naae til nogen, at blive nogen til Deel, *ex.*, εἰς τὸν φονέα ἡ ἀρχὴ περιήκει, *Xen. Cyr.* 4, 6; – men *Herod.* 6, 86, 1; τοῦτον τὸν ἄνδρα – περιήκειν τὰ πρῶτα, at denne Mand har opnaaet det Ypperligste; – 3) er om nogen, omgiver nogen.

περιήλυσις, ἡ, (περιέρχομαι) som περιέλευσις, at gaae el. komme deromkring. — περιημεκτέω, føler heftig Smerte; sædv. sørger, harmes, τῇ συμφορῇ, τῇ ἀπάτῃ, over et Uheld, o. s. v., *Herod.*; men *c. gen. pers.* οὗτοι γὰρ μάλιστα τῶν ἐκπεφευγότων περιημέκτεον, derover, at de vare undflyede, *id.* 8, 109; (*simpl.* ἠμεκτέω *inus.* er rimel. besl. m. αἷμα, αἱμάσσω, jf. ἡμωδία). — περιηχέω, omtoner, omrasler, χαλκός, *Il.*; df. — περιήχημα, τό, Tonen, Raslen deromkring el. rundt derom.

περιθαλπής, 2, meget varm; af — περι-θάλπω, varmer rundtom el. stærkt. — περιθαμβής, 2, (θάμβος) meget forskrækket. — περιθαρσής, 2, o. περιθαρσύς, ύ, = περιθρασύς; df. — περιθαρσύνω, = περιθρασύνω. — περίθειος, 2, (θεῖος) meget guddommelig. — περι-θειόω, (θεῖον) renser rundtom ved at røge med Svovel; – denne Handling, περιθείωσις, ἡ. — περίθεμα, τό, (περιτίθημι) det rundtom Satte el. Stillede. — περίθερμος, 2, (θερμός) meget varm. — * περιθέσιμος, 2, til at sætte el. lægge rundtom; af — περίθεσις, ἡ, Sætten, Stillen, Læggen rundtom; Omgiven, Iføren; o. — περιθετός, 3, o. περίθετος, 2, som er sat, lagt, stillet rundtom; paasat, ifort; til at paasætte el. iføre; ἡ περιθετή, m. o. u. κομή, paasat Haar, Parykk, ellers φενάκη; – (af περιτίθημι). — περι-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι o. -θευσοῦμαι, τινί, løber rundt om noget. — περι-θεωρέω, gaaer omkring og betragter. — περιθήκη, ἡ, (περιτίθημι) hvad man sætter el. lægger rundtom; Tæppe, Dække, Hue, o. dl.

περίθλασις, ἡ, Stød, Saar paa Siden; af — περι-θλάω, *f.* άσω, [ᾰ], støder, knuser rundtom. — περι-θλίβω, [ῑ], *f.* ψω, trykker rundtom. — περιθρᾰσύνω, [ῡ], opmuntrer kraftigen; af — περι-θρασύς, ύ, meget modig, diærv, dristig. — περι-θραύω, brækker, bryder rundtom, afbryder. — περιθρεκτέον, *gerund.* til περιτρέχω, man maa løbe rundtom. — περι-θρηνέω, klager el. beklager rundtom el. høiligen. — περι-θριγκόω, omgiver, indslutter rundtom med Rand el. Gesims, med Hegn, o. dl. — περι-θρομβόω, lader løbe sammen el. størkne rundtom; *pass.*, at størkne rundtom. — περιθρόνιος, 2, (θρόνος) omkring Thronen el. Sædet. — περι-θρυλλέω, ogs. -θρῡλέω, omlarmer; *pass.*, περιθρυλλεῖσθαι τὰ ὦτα, at have Ørene fulde, endnu bestandigen at høre. — περι-θρύπτω, *f.* ψω, = περιθραύω. — περίθῡμος, 2, *adv.* -θύμως, meget vred, *Herod.* — περιθυρέω, (θύρα) er el. staaer ved Døren. — περι-θύω, offrer rundtom; *pass.*, περιθυόμενος κάθηται, sidder og lader offre rundt om sig, *Plut.* — περι-

θωρᾱκίδιον, τό, (θώραξ) Klædning over Brystpantseren.

περιϊάπτω, f. ψω, (ἰάπτω, ῐ) saarer el. krænker haardt; περὶ θυμὸς ἰάφθη, mit Hierte led meget. — περιϊάχω, (ἰάχω, ῐ), omtoner, gientoner; impf. περίαχε, [ῑ], f. περιΐαχε, Hes. — περιϊδεῖν, inf. aor. til περιεῖδον, s. m. s. — περιΐδμεναι, ep. f. περιειδέναι, inf. pf. til περίοιδα, see u. περιεῖδον Bem. 2; — περιϊδρόω, (ἰδρόω, irr.) sveder rundtom el. over hele Legemet; df. — περιΐδρωσις, ἡ, Sveden el. at svede over hele Legemet. — περιΐζω, ogs. -ΐζομαι, (ἵζω, irr.) sidder rundtom; 2) transit., sætter mig rundtom; besætter, beleirer. — περιϊππεύω, (ἱππεύω) rider rundtom. — περιΐπταμαι, (ἵπταμαι, irr.) flyver rundtom; transit., omflyver.

περιΐστημι, f. περιστήσω, (ἵστημι), 1) stiller el. sætter rundtom; omgiver, omringer, ex. περιέστησε πᾶν τὸ στράτευμα περὶ τὴν πόλιν, Xen.; in pass., er omringet, indsluttet; - b) omstiller, stiller anderledes; sædv. transl., bringer i en anden (bes. slettere) Stilling el. Tilstand; εἰς πενίαν περιστῆσαι, at bringe i Armod, ogs. ἐνδείᾳ περιστ.; περιϊστάναι τὰς αὐτῶν συμφορὰς εἰς ἐμέ, at overføre paa mig, Dem.; περιϊστάναι τινά, at omstemme nogen; — 2) in aor. 2, pf. o. plqupf. act., o. in med., a) staaer, sidder, stiller mig rundtom; df. omgiver, indslutter, omringer, c. acc.; ex. χορὸν περιΐσταθ᾽ ὅμιλος, Il. 18, 603; μήπως με περιστήωσ᾽ ἔνα πολλοί (ep. f. περιστῶσι), at ikke Mange skulle omringe mig ene, ib. 17, 95; ligel. νομίσαντες, μέγαν - τὸν κίνδυνον σφᾶς περιεστάναι, omgav, truede dem, Thuc. 8, 15; df. sild. at forestaae; ogs. c. dat., ex. τοῦ πολέμου τούτου περιεστηκότος Θηβαίοις, Dem.; - b) omstiller mig, stiller mig anderledes; sædv. transl., forandrer mig, kommer i en anden (bes. slettere) Tilstand el. Stemning, udarter, forværres; ex. καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, vor forrige Klogskab har forandret sig, Thuc. 1, 32; τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινον ἐμοὶ περιέστη, Sagen blev mig yderst farlig, Dem.; - c) stiller omkring mig, lader danne en Kreds rundt om mig, ex. Κῦρος περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων - κύκλον μέγαν, Xen. Cyr. 7, 5; - d) træder tilside, gaaer af Veien; df. undgaaer, frygter.

περιΐσχομαι, f. περιέχομαι, som med. til περιέχω. — περιϊτέον, gerund. til περίειμι af εἶμι, man maa gaae rundtom. — περι-καγχαλάω, leer rundtom. — περικαής, 2, (περικαίω) antændt rundtom; 2) som brænder stærkt, meget hed. — περι-καθαίρω, f. -καθᾰρῶ, renser rundtom, gaaer rundtom og renser. — περι-καθάπτω, f. ψω, knytter, binder, hænger paa rundtom el. derover. — περικαθαρίζω, = περικαθαίρω. — περικάθαρμα, τό, d. forstærkede κάθαρμα. — περι-καθέζομαι, irr., f. -καθεδοῦμαι, sætter mig derved og rundtom; bes. beleirer en By, πόλιν. — περι-κάθημαι, inf. -καθῆσθαι, sidder rundtom; holder indsluttet, beleirer; df. — περικάθησις, ἡ, Sidden el. at sidde rundtom; Indslutning, Beleiring. — περι-καθίζω, irr., sætter derom el. omkring; in med. = περικαθέζομαι.

περὶ-καίνυμι, irr., overgaaer, overvinder, Nic. — περι-καίω, irr., f. -καύσω, brænder el. svier rundtom; 2) forbrænder stærkt. — περικακέω, er i en stor Ulykke, i hielpeløs Tilstand, fortvivler; - en saadan Tilstand, περικάκησις, ἡ; af — περίκᾰκος, 2, (κακός) meget slet, meget ulykkelig. — περικαλινδέω, o. -καλίνδησις, ἡ, = περικυλινδέω, etc. — περικαλλής, 2, adv. -λλέως, -λλῶς, (καλός, κάλλος) overmaade smuk, Hom. — Περικαλλίμαχοι, οἱ, Tilhængere af Kallimachos. — περικάλυμμα, τό, Bedækning, Indhylling; af — περι-κᾰλύπτω, f. ψω, omhyller, tilhyller; omgiver, iforer; df. — περικᾰλῠφή, ἡ, Omhyllen, Indhylling. — περικαμπή, ἡ, Omboining; af — περι-κάμπτω, omboier, indboier; περικάμπτειν χωρίον, at boie, styre omkring el. forbi et Sted, hvorved man supplerer ἵππους, ἅρμα, o. dl.; df. — περίκαμψις, ἡ, Omboien. — περικάρδιος, 2, (καρδία) omkring Hiertet, i Nærheden af Hiertet. — περικάρπιος, 2, (καρπός) omgivende Frugten el. Sæden; τὸ περικ., Frøhuus, Kiærnehuus; 2) som omgiver Haandledet; τὸ περικ., Armbaand. — περικαρφισμός, ὁ, (κάρφος), om Høns: at opsparke Halm og andet Affald.

περι-καταβάλλω, irr., f. -βᾰλῶ, kaster el. lægger derom, derover. — περι-κατάγνῡμι, -γνύω, f. -κατάξω, sønderbrækker rundtom el. derover. — περι-κατακλάω, f. άσω, sønderbrækker rundtom. — περι-καταλαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, griber el. fatter rundtom; indhenter og griber; περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, greben, d. e. tvungen af Omstændighederne, Polyb.; ogs. intr., περικαταλαβούσης τῆς ὥρας, da Aarstiden (efter sit Kredsløb) var vendt tilbage, Theophr. — περι-καταλείπω, f. ψω, lader blive tilovers. — περικατάληπτος, 2, gre=

ben, indhentet derover, derved, deri; o.—περικατάληψις, ἡ, Griben, Indhenten, Fastholden; (af περικαταλαμβάνω).—περι-καταπίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, falder ned derom, derover.—περι-καταῤῥέω, irr., flyder ned, falder ind, forfalder fra alle Sider el. rundtom.—περι-καταῤῥήγνῦμι, f. -ῥήξω, nedriver el. sønderriver rundtom.—περι-καταστρέφω, f. ψω, vender om og kaster derover.—περι-κατασφάζω, o. -σφάττω, f. ξω, slagter derover.—περι-κατατίθημι, f. -καταθήσω, sætter el. stiller rundtom og derover.—περι-καταχέω, irr., f. -χεύσω, udgyder derover.—περι-κατέχω, irr., f. -καθέξω, holder fast, indslutter rundtom.—περικάτημαι, jon. f. περικάθημαι, Herod.—περίκαυσις, ἡ, Brænden rundtom; Opheden fra alle Sider; o.—περίκαυτος, 2, forbrændt el. ophedet fra alle Sider; (af περικαίω).—περικάω, [ᾱ], att. f. περικαίω.

περίκειμαι, f. -κείσομαι, (κεῖμαι, irr.) ligger rundt om noget, τινί, ex. γωρυτὸς τόξῳ περίκειτο, laae om, omgav Buen, Od.; transl., οὔτι μοι περίκειται, det vedkommer mig ikke, jeg har intet deraf, Il. 9, 321; — 2) er omgiven med noget; bærer, ἄνθεα, Blomster, poët.; transl., περικείμενος ὕβριν, ligesom omgiordet med Uforskammethed, Theocr.—περι-κείρω, klipper rundtom, beklipper.—περικεκαλυμμένως, adv. part. pf. pass. af περικαλύπτω, tildækket, skiult.—περικεκομμένως, adv. part. pf. pass. af περικόπτω, afkortet.—περι-κεντέω, stikker rundtom el. fra alle Sider.—περικεράω, (κέρας) overfloier med en Hær.—περικερδής, 2, (κέρδος) meget vindesyg, meget listig.—περικεφάλαιος, 3, o. περικέφαλος, 2, (κεφαλή) omgivende Hovedet, bunden derom; 2) som subst. ἡ περικεφαλαία, o. τὸ περικεφάλαιον, a) etslags Hovedbedækning, Hielm, Maske, o. dl.; b) etslags Sygdom i Hovedet.

περικήδομαι, (κήδω, irr.) er meget bekymret for nogen, τινός, Od.; men Ὅττι ῥά οἱ βιότου περικήδετο, at Eumæus bar Omsorg for hans Eiendom, ib. 14, 527.—περίκηλος, 2, (κῆλον) meget tør, δένδρεα, Od.—περίκηπος, ὁ, (κῆπος) en Have omkring Huset el. Byen; 2) Gang el. Plads omkring en Have; 3) Rand el. Indfatning om et Havebed; 4) som adject. 2, rundt om en Have, inc.—περι-κίδναμαι, = περισκεδάζομαι.—περι-κῑνέω, bevæger el. driver rundtom.—περικιόνιος, ὁ, epith. til den thebanske Bacchus; rimel. af —περικίων, ονος, 2, (κίων) omgiven med Søiler; 2) som subst. ὁ o. ἡ περικίων, Søilegang, Galleri.—περικλαδής, 2, (κλάδος) med mange Grene rundtom.—περι-κλάζω, irr., f. -κλάγξω, skriger el. larmer rundtom.—περι-κλαίω, f. -κλαύσομαι o. -κλαυσοῦμαι, staaer og græder derover, derved.—περίκλασις, ἡ, Ombrækken, Omboien; Afbrækken; Boining, Krumning; af —περικλάω, irr., f. -κλάσω, [ᾰ], ombrækker, omboier; afbrækker; krummer, boier; b) boier el. styrer omkring, στενωπόν, et snævert Pas; jf. d. lat. flectere promontorium; c) τόπος περικεκλασμένος, brækket, ujevn Jordbund, couperet Terrain.

περικλεής, 2, (κλέος) meget el. vide berømt; df. nom. pr. Περικλῆς, gen. -κλέους, Perikles.—περι-κλεΐζω, f. ίξω, berømmer, priser rundtom.—περίκλεισμα, τό, (περικλείω) det Omsluttede, Indsluttede.—περικλεΐστος, 2, sild. Form f. περικλεής.—περίκλειστος, 2, (περικλείω) omsluttet, indsluttet rundtom.—περικλειτός, 3, o. περίκλειτος, 2, (κλείω, κλέος) rundtom el. vide berømt.—περι-κλείω, indslutter rundtom.—περι-κληΐζω, περικληΐστος, jon. f. περικλεΐ-.—περικληΐω, o. περι-κλῄω, jon. f. περικλείω.—περικλῑνής, 2, (κλίνω) som boier sig rundtom; hældende, skraa nedad.—περίκλῑνον, τό, (κλίνη) Leie el. Sæde rundt om Bordet.—περι-κλονέω, trænger mig, kæmper rundtom.

περικλύδην, adv., gydende derom el. derover; af —περι-κλύζω, f. ύσω, [ῠ], ombruser, ombølger; beskyller, afskyller.—περικλύμενον, τό, o. περικλύμενος, ὁ, etslags rankende Buskvæxt, rimel. caprifolium.—* περίκλῠσις, ἡ, = περικλυσμός;—περίκλυσμα, τό, Skyllevand; 2) = flgd.;—περικλυσμός, ὁ, Beskyllen, Bespröiten, Væden rundtom el. fra alle Sider; Udskyllen, Afskyllen; o.—περίκλυστος, 3, att. ogs. 2, beskyllet rundtom, bes. ombølget af Havet, Δῆλος;—(af κλύζω).—περικλυτός, 2, sild. ogs. 3, (κλυτός, κλύω) egentl. som høres rundtom; df. som taler el. synger høit, ἀοιδός, Od.; 2) sædv. om hvem man hører rundtom, d. e. navnkundig, berømt, inclytus, Hom.—περι-κλώζω, udhysser, udpiber rundtom el. fra alle Sider.—περι-κλώθω, f. ώσω, omspinder, indspinder.—περικνημίδιος, 3, o. περικνήμιος, 2, (κνήμη) omkring Læggen, bunden derom.—περι-κνημίς, ῖδος, ἡ, Bedækning om Læggen el. om Skinnebenet.—περι-κνίζω, f. ίσω, kni=

ber, kradser, begnaver rundtom. — περικνύω, [ῡ], gnider el. kradser rundtom.

περι-κοκκύζω, kukker el. kukukker rundtom, *Ar.* — περι-κολλάω, paaliimer rundtom. — περι-κολούω, afstudser, beskærer rundtom; *transl.*, stækker Vingerne, ydmyger. — περι-κολπίζω, kiorer omkring en Havbugt. — περικομιδή, ἡ, see u. flgd. — περι-κομίζω, *f.* ίσω, [ῐ], fører, bringer, kiorer rundtom; - denne Handling, περικομιδή, ἡ. — περίκομμα, τό, (περικόπτω) det Afhuggede, Smaahuggede; bes. smaahugget Kiød, Ragout; df. komisk, περικόμματά ἐκ σοῦ κατασκευάσω, skal giøre dig til Hakkemad, *Ar.*; 2) Omrids, som περικοπή; - *dim.* περικομμάτιον, τό. — περίκομος, 2, (κόμη) med Haar el. Løv rundtom. — περι-κομπέω, toner, suser rundtom. — περίκομψος, 2, (κομψός) meget net, artig, ziirlig. — περικονδυλοπωροφίλα, ἡ, (κόνδυλος, πῶρος, φιλέω) som elsker Gigtknuder paa Fingerledene, *epith.* til Gigten, *Luc.*

περικοπή, ἡ, Afhuggen, Afstudsen, Beskæren rundtom; 2) Afsnit; 3) udvortes Pragt og Pynt; λιτὸς κατὰ τὴν περικοπήν, tarvelig i sit Udvortes, *Polyb.*; df. 4) Omrids, Billede, *Plut.*; v. — περικόπτης, ου, ὁ, Tyv, Rover; af — περι-κόπτω, *f.* ψω, afhugger, afskærer, afstudser rundtom; df. bes. *a)* hærier, ødelægger (det fiendtlige Land ved at omhugge Træer, o. dl.); *b)* forringer, formindsker, svækker. — περικορδακίζω, d. forstærkede κορδακίζω. — περικορέω, sammenfeier; df. — περικόρημα, τό, det Sammenfeiede, Feiestarn. — περι-κοσμέω, udsmykker rundtom. — περικόσμιος, 2, (κόσμος) omkring Verden. — περίκουρος, 2, (κείρω) beklippet rundtom, med afklippet Haar; 2) afskaaren og giort til Krigsfange. — περικόχλιον, τό, (κοχλίας) Skruemoderen.

περι-κράζω, *irr.*, *f.* περικεκράξομαι, skriger rundtom. — περικρᾱνία, ἡ, *sc.* μῆνιγξ, Huden om Hierneskallen; v. — περικράνιος, 2, omgivende Hierneskallen; 2) τὸ περικράνιον, Hovedpude; (af κράνιον). — περίκρᾱνον, τό, (κρᾶνον) Hovedbedækning, Hielm, o. dl. — περικρατέω, er - περικρᾰτής, 2, (κρατέω) seierrig, mægtig; som har i sin Magt, som besidder; meget stærk. — περικρεμάννῡμι, *irr.*, ogs. -κρεμάω, *f.* -κρεμάσω, *att.* -κρεμῶ, hænger, ophænger rundtom; *in pass.*, hænger, er hængt rundtom; v. — περικρεμής, 2, som hænger el. ophænger rundtom; 2) som hænger, som er hængt rundtom; (af κρεμάννυμι). — περίκρημνος, 2, (κρημνός) steil rundtom. —

περικροτέω, er - περίκροτος, 2, (κροτέω) som rasler, larmer rundtom. — περι-κρούω, slaaer, hamrer rundtom, πέδας τινί, smeder nogen i Lænker; slaaer el. banker rundtom (ligesom paa et Leerkar, for at prove det). — περικρύερος, 2, (κρυερός) meget kold. — περι-κρύπτω, *irr.*, *f.* ψω, skiuler, tildækker rundtom. — περι-κρώζω, *f.* -κρώξω, skriger rundtom, (egentl. om Kragen).

περι-κτάομαι, *irr.*, *f.* -κτήσομαι, d. forstærkede κτάομαι, erhverver, erholder. — περι-κτείνω, *irr.*, *f.* -κτενῶ, dræber, myrder rundtom, derhos, derved. — περίκτησις, ἡ, (περικτάομαι) Erhverv, Besiddelse. — περικτίονες, όνων, οἱ, v. περικτίται, ῶν, οἱ, (κτίζω) *ep.* f. περίοικοι, de Omboende, Naboerne, *Hom.* — περικτυπέω, ombrager, omlarmer. — περικῡδαίνω, forherliger rundtom. — περικῡδής, 2, (κῦδος) meget ærefuld, meget beromt. — περικυκλάς, άδος, ἡ, som dreier sig om i en Kreds. — περικυκλεύω, dreier rundtom el. i en Kreds; 2) omgiver, omringer; v. — περικυκλέω, dreier el. vælter derom; af — περίκυκλος, 2, (κύκλος) aldeles rund, kugelrund; περικύκλῳ som *adv.*, rundtom; 2) ὁ περίκυκλος, den hele Omkreds; df. — περικυκλόω, sædv. *in med.*, indslutter, omringer; df. — περικύκλωσις, ἡ, Omringen.

περι-κυλίνδω, ogs. -κυλινδέω, vælter, ruller, valser omkring el. rundtom. — περικύλῐσις, ἡ, Omvæltning; 2) Løben el. at løbe rundtom; af — περικῡλίω, = περικυλίνδω. — περι-κῡμαίνω, ombølger. — περικύμων, ονος, 2, (κῦμα) ombølget. — περίκυρτος, 2, (κυρτός) bøiet rundtom; df. — περικυρτόω, bøier rundtom. — περικῠτόω, (κύτος) omgiver med Skind el. Læder. — περι-κῡφόω, bøier forover og rundtom. — περι-κωδωνίζω, gaaer omkring og ringer med en Klokke for at prøve Nattevagternes Aarvaagenhed; df. alm. prøver el. undersøger nøiagtigen. — περικωκῡ́ω, hyler og klager rundtom el. overmaade. — περι-κωμάζω, drager omkring i en κῶμος. — περικωνέω, (κῶνος, Beg) indbeger, ombeger, τὰ ἐμβάδια, pudser Skoene, *Ar.*

περι-λᾰκίζω, sonderriver aldeles. — περι-λακτίζω, slaaer, sparker rundt om mig med Fodderne. — *περιλᾰλέω, sladdrer rundt om nogen, bedøver nogen med Snak el. Sladder; alm. sladdrer, svadser, snakker unyttige Ting; df. — περιλάλημα, τό, Sladder; Gienstanden for Sladder; v. — περιλάλητος, 2, meget omsnakket; forurøliget af Sladder; af — περίλᾰλος,

2, (λαλέω) meget snaksom. — περιλαμβάνω, irr., omfatter, omgriber, omarmer; b) omgiver, indslutter og fanger, Herod.; c) sammenfatter. — περιλαμπής, 2, (περιλάμπω) meget glimrende. — περίλαμπρος, 2, adv. -πρως, (λαμπρός) meget glimrende, meget prægtig. — περι-λάμπω, f. ψω, glimrer, lyser, straaler rundtom, fra alle Sider, meget stærkt.

περιλεγνής, 2, (λέγνη) omgiven med en spraglet Som el. Rand. — περι-λέγω, irr., f. ξω, omskriver, forklarer. — περιλείβομαι, f. ψομαι, (λείβω) flyder over el. sammen fra alle Sider. — περίλειμμα, τό, det Overblevne, Resten; af — περι-λείπω, f. ψω, lader tilbage el. tilovers; — in pass., lades el. bliver tilovers, τινός, af noget. — περι-λείχω, f. ξω, omslikker, beslikker. — περίλεξις, ἡ, (περιλέγω) Omskrivning, Forklaring; Snaksomhed. — περι-λεπίζω, o. περι-λέπω, afskaller rundtom; τῶν δενδρέων τὸν φλοιὸν περιλέποντες, Herod. — περιλεσχήνευτος, 2, (λεσχηνεύω) meget omtalt, meget berømt, Herod. — περιλευκαίνω, giør hvid rundtom; af — περίλευκος, 2, (λευκός) hvid rundtom, med hvid Rand; meget hvid.

*περίλημμα, τό, det Omfattede, Omarmede, Omarmelse; — περιληπτικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket, tilbøielig til at omfatte; 2) h. gramm., collectiv; af — περιληπτός, 3, adv. -πτῶς, omfattet; til at omfatte; fattelig, begribelig; o. — περίληψις, ἡ, Omfatten, Sammenfatten; Begriben; — (af περιλαμβάνω). — περι-λιμνάζω, oversvømmer rundtom; 2) danner vidt og bredt en Sø el. Sump. — περι-λιμπάνω, sield. Biform af περιλείπω. — περιλῐπής, 2, (περιλείπω) = περίλοιπος. — περιλιχμάζω, o. -λιχμάω, ogs. in med., = περιλείχω. — περι-λιχνεύω, beslikker rundtom. — περιλογισμός, ὁ, = ἐπιλογισμός. — περίλοιπος, 2, (λοιπός) tilovers, øvrig. — περι-λοπίζω, = περιλεπίζω. — περι-λούω, irr., afvasker rundtom el. med Omhu. — περι-λῡμαίνομαι, mishandler høiligen. — περιλυπία, ἡ, stor Sorg el. Bedrøvelse, af — περίλῡπος, 2, (λύπη) meget bedrøvet el. nedslaaen. — περι-λωπίζω, indhyller, beklæder rundtom.

περιμάδᾰρος, 3, (μᾰδαρός) skaldet, ubehaaret rundtom. — περιμαθής, 2, (μανθάνω) meget lærd, som veed meget. — περι-μαιμάω, ep. ogs. -μαιμόω, farer, stormer omkring, undersøger iilsomt, σκόπελον, Od. — περιμαίνομαι, irr., omraser, giennemraser, c. acc. loci, Hes.; 2) c. dat., attraaer heftigen, χρυσῷ, sild. — περιμάκτρια, ἡ, (περιμάσσω) som renser ved Tryllemidler. — περιμᾰνής, 2, (περιμαίνομαι) aldeles rasende. — περιμαρμαίρω, skinner, glimrer rundtom. — περι-μάρναμαι, poët. f. περιμάχομαι. — περι-μάσσω, att. -ττω, f. ξω, aftørrer, renser rundtom; 2) bes. befrier ved Renselsesmidler fra Forhexelse, o. dl. — περιμάχητος, 2, omstreden, bestreden; værd at stride om; df. meget søgt, forønsket, værd at ønske; af — περι-μάχομαι, irr., kæmper, strider, fægter for el. om noget.

περι-μελαίνω, f. ᾰνῶ, sværter rundtom. — περιμεμφής, 2, (μέμφομαι) som dadler strængt. — περιμενεαίνω, begierer, forlanger, attraaer heftigen. — περι-μένω, f. ενῶ, venter, bier paa nogen, τινά. — περίμεστος, 2, (μεστός) fuld el. opfyldt rundtom; meget fuld. — περι-μετρέω, maaler rundtom. — περίμετρον, τό, = ἡ περίμετρος, Herod.; egentl. neutr. af — περίμετρος, 2, (μέτρον) over al Maade, overmaade stor, som ὑπέρμετρος; 2) sild. som omgiver i en Kreds; df. — περίμετρος, ἡ, sc. γραμμή, som διάμετρος, Omfang, Omkreds, Herod.; egentl. Cirkellinien. — περιμηκετός, 2, o. περιμήκης, 2, (μῆκος) meget lang; meget høi, Hom. — περιμήρια, τά, (μηρός) Hoftebedækning, feminalia. — περίμητρος, 2, (μήτρα) ξύλα περίμητρα, Kiærneved, Kiærnetræ, ellers ξ. ἐμμήτρα. — περιμηχανάομαι, f. ήσομαι, (μηχανάω) forbereder, anlægger med alsidig List, δόλιον ἦμαρ, Od.; forfølger el. belurer listigen. — περι-μινύθω, forringer, formindsker fra alle Sider. — περι-μοτόω, belægger rundtom med Charpie; denne Handling, περιμότωσις, ἡ. — περι-μοχθέω τινί, udholder, lider for nogen el. for nogens Skyld. — περι-μῡκάομαι, irr., ombrøler; df. — περιμῡκής, 2, som brøler stærkt. — περι-μύρομαι, klager rundtom.

περι-ναιετάω, boer rundtom, Od.; df. — περιναιέτης, ου, ὁ, som boer rundtom, Nabo, Il.; ogs. alm. en Beboer. — περίναιον, τό, = περίνεον. — περίναιος, 2, = περίνεος. — περιναύσιος, sædv. περιναύτιος, 2, (ναυτία) søsyg, som faaer ondt. — περινενοημένως, adv. part. pf. pass. af περινοέω, overtænkt, med Betænksomhed. — περίνεον, τό, Stedet imellem nates og Roden af penis. — περίνεος, ὁ, = frgd.; 2) ogs. det mandlige Lem selv. — περι-νεύω, f. -νεύσω, neier; bes. om Vægtskaalen, at bøie sig,

at synke; om et Sted, at ligge imod en vis Himmelegn; 2) seer mig om ludende el. frygtsomt. — *περινέφελος*, 2, (νεφέλη) omskyet. — *περίνεφρος*, 2, (νεφρός) med Fedt omkring Nyrerne.

περι-νέω, *irr.*, *f.* *-νεύσομαι* o. *-νευσοῦμαι*, svømmer el. flyder rundtom; *transit.*, omsvømmer, omflyder. — *περι-νέω*, *irr.*, *f.* ήσω, = περινήω. — *περίνεως*, ὁ, *gen.* -νεω, (ναῦς, *gen. att.* νεώς) egentl. overtallig paa Skibet, som er ombord (*ex.* som Reisende) uden at giøre Tieneste, *Thuc.* 1, 10. — *περινηέω*, *jon.*, = περινήω, *Herod.* — *περίνηοος*, 2, (νῆοος) med Kant, Som, Bræmme af Purpur; τὸ *περίνηοον*, *sc.* ἱμάτιον, en saadan Fruentimmerdragt. — *περι-νήχομαι*, *f.* *-νήξομαι*, svømmer rundtom; *transit.*, omsvømmer. — *περι-νήω*, *irr.*, *f.* *-νήσω*, sammenhober rundtom. — *περινίζω*, sield. *-νίπτω*, *f.* ψω, afvasker, renser rundtom. — *περι-νίσσομαι*, gaaer rundtom.

†*περι-νοέω*, *irr.*, overtænker, overlægger fra alle Sider; udtænker, udfinder; ds. — *περινόησις*, ἡ, omhyggelig Betænken, Eftertænken; Forsigtighed; — *περινοητικός*, 3, forstandig, forsigtig; o. — *περίνοια*, ἡ, Forsigtighed, Indsigt, Klogskab; 2) Selvklogskab, Indbildskhed, *Thuc.* — *περινομή*, ἡ, (νέμω) ἐκ *περινομῆς*, i Raden, efter Ordenen. — *περίνοος*, 2, *ctr.* *περίνους*, (νοέω) betænksom, forsigtig; *superl.* *περινούστατος*. — *περινοστέω*, gaaer rundtom, som περιέρχομαι, *poët.* — *περι-νοτίζω*, væder rundtom. — *περινύμφιος*, 2, (νύμφη) omgivende Bruden, behagelig for Bruden.

πέριξ, egentl. d. jonisk forstærkede περί, *a)* som *præpos. c. gen.* o. *acc.*, *ex.* πέριξ τοῦ τείχεος, o. πέριξ τὸ τεῖχος, omkring Muren, *Herod.*; *b)* som *adverb.*, rundtom; πέριξ τινὰ λαμβάνειν f. περιλαμβάνειν, *id.* 5, 87. — *περι-ξαίνω*, kradser el. sønderriver rundtom. — *περιξεστός*, 3, afhugget, glattet rundtom; af — *περι-ξέω*, *f.* έσω, behugger, glatter, polerer rundtom. — *περι-ξηραίνω*, fortørrer rundtom. — *περίξηρος*, 2, (ξηρός) tør rundtom; meget tør el. fortørret. — *περιξυράω*, o. *-ξυρέω*, klipper el. beklipper rundtom. — *περιξυστήρ*, ῆρος, ὁ, chirurgisk Instrument til at afglatte el. borttage Knoklerne; af — *περι-ξύω*, = περιξέω.

περίογκος, 2, (ὄγκος) stor af Omfang. — **περιοδεία*, ἡ, Gaaen el. Reisen rundtom; Gang rundtom, Omvei; — *περιοδευμένως*, *adv. jon.* f. περιωδευμένως, *inc.*; — *περιοδεύσιμος*, 2, med Omveie; af — *περιοδευσις*, ἡ, = περιοδεία; o. — *περιοδευτής*, οῦ, ὁ, som reiser el. drager rundtom; ds. — *περιοδευτικός*, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at gaae, drage, reise omkring; af — *περι-οδεύω*, (περίοδος) gaaer, reiser omkring; bes. gaaer omkring for at undersøge (*ex.* Vagterne), visiterer; *b) transl.*, beskuer, betragter; giennemgaaer, læser, studerer et Skrift, o. dl.; - 2) omgaaer, skuffer, bedrager, *circumvenio*; - 3) helbreder ved en Suur, som bruges i en bestemt Tid el. periodisk; ds. alm. helbreder, curerer; - 4) h. *rhet.*, skriver i Perioder; ds. — *περιοδία*, ἡ, Reise omkring i et Land; 2) Beskrivelse over det bereiste Land; jf. περίπλους.

περιοδίζειν, at være periodisk, at vende tilbage el. indtræffe igien efter et vist Tidsrum; o. — *περιοδικός*, 3, *adv.* *-κῶς*, 1) periodisk, som vender tilbage el. indtræffer igien efter et vist Tidsrum; 2) h. *rhet.*, affattet el. skreven i Perioder; (af περίοδος). — *περι-οδοιπορέω*, gaaer, reiser, vandrer omkring. — *περιοδονίκης*, ου, ὁ, ogs. ὁ τὴν περίοδον νενικηκώς, (περίοδος Bem. 4, νικάω) som seirer i de fire store offentlige Kamplege, de olympiske, pythiske, nemeiske, og isthmiske. — *περίοδος*, ὁ, (ὁδός) som holder en Omgang, som visiterer, *circulator*; jf. περιοδεύω Bem. 1.

περίοδος, ἡ, (ὁδός) Gaaen, Reisen omkring el. rundtom; bes. Patrouillens Omgaaen for at undersøge Vagterne; Omgang, Optog, Procession; Kredsløb, *ex.* Stiernernes; - 2) Gang el. Vei omkring noget; Omkreds, Omfang; - 3) *Omgaaen, Omgang i en Kreds el. Cirkel, *ex.* Spisernes til Giesterne, ogs. som περιφορά, de omrakte Spiser el. Retter, *Xen.*; ligel. *περίοδος λόγων*, naar hver taler efter sin Orden; - 4) en Tings Tilbagevenden efter et bestemt Tidsrum; ds. det Tidsrum, hvori noget finder Sted; alm. Tidsrum, Tidsperiode; bes. kaldtes ogs. hver af de fire store offentlige Kamplege, ἡ *περίοδος*; jf. περιοδονίκης; - 5) regelmæssig Levemaade el. Diæt; - 6) h. *rhet.*, Periode (i Talen); - 7) *περίοδος γῆς*, Jordbeskrivelse, *Herod.*; ogs. *περίοδος Ἀσίας*, Ἑλλάδος, o. dl; ogs. etslags Landkort, *ex. Herod.* 4, 36, o. *Ar. Nub.* 207. — *περιοδυνάω*, *-νέω*, o. περιώδυνος, see u. περιωδυν-.

περίοιδα, *pf.* til περιεῖδον. — *περι-οιδάω*, *-δέω*, svulmer rundtom el. stærkt. — **περι-οικέω*, boer rundtom el. i Nabolavet; ds. — *περιοίκημα*, τό, Bolig i Nærheden; — *περιοικία*, ἡ, Bolig el. at boe i Nærheden, bes. ved el. omkring en By; — *περιοίκιον*, τό, Pladsen omkring en Bo=

lig el. et beboet Sted; o. — περιοικίς, ίδος, ἡ, 1) som bes. *fem.* til περίοικος, boende, beboet, liggende rundtom el. i Nærheden; 2) som *subst.*, *a) sc.* γῆ s. χώρα, det rundtom liggende Land, Nabolavet, bes. omkring en By; df. Forstæderne, *dor.* κῶμαι; *b)* en afhængig el. undergiven Naboby; – (af περίοικος). — περι-οικοδομέω, bygger rundtom; 2) ombygger, indslutter ved at bygge rundtom.

περίοικος, 2, (οἶκος) boende rundtom el. i Nabolavet, en Nabo; ogs. *pass.*, beboet rundtom; 2) οἱ περίοικοι, *a)* de frie Indbyggere i de laconiske Byer omkring Sparta; jf. *Herod.* 9, 11; *b)* h. Geographerne: som beboe den tempererede Zone lige under os. — περιοιστέος, 3, *adject. verb.* til περιφέρω, til at bære el bringe omkring. — περιοίσω, *fut.* til περιφέρω. — περι-οιχνέω, gaaer rundtom.

περι-οκέλλω, egentl. strander (om et Skib); sædv. kommer el. geraader i en Forfatning, εἰς χειρίστας ἐπιτηδεύσεις, forfalder til daarlige Foretagender. — περι-οκωχή, ἡ, = περιοχή, *gramm.* — περι-ολισθαίνω, o. -σθάνω, *irr.*, *f.* -σθήσω, glider el. falder om, over, paa noget; – denne Handling el. Tilstand, περιολίσθησις, ἡ. — περιολκή, ἡ, (περιέλκω) Trækken el. at trække omkring; 2) Afdragen el. at afdrage fra en Syssel el. et Foretagende ved andre Beskæftigelser; Adspredelse; Diversion, bes. i Krigen. — περι-ομματοποιός, 2, (ποιέω) som gior aldeles seende, som forsyner med Øine. — περιομφακοειδής, *ctr.* -κώδης, 2, (ὄμφαξ, εἶδος) aldeles umoden af Udseende. — περι-ονυχίζω, afskærer Næglerne rundtom.

περιοπτέος, 3, *adject. verb.* til περιοράω; οὐ περιοπτέη ἐστὶ ἡ Ἑλλὰς ἀπολλυμένη, man maa ikke være ligegyldig ved Grækenlands Undergang, *Herod.* 7, 168; af — περίοπτος, 2, *adv.* -όπτως, (περιόψομαι) til at oversee, synlig fra alle Sider; df. *transl.*, som περίβλεπτος, beundret, beundringsværdig; ἐκ περιόπτου, fra et frit el. høit Sted; 2) *act.*, som seer henover, som ikke agter. — περιόρᾱσις, ἡ, at see sig om; 2) at oversee; df. *a)* Ringeagt, Forsømmelse; *b)* at lade skee, Indrømmelse, Tilladelse; af — περι-οράω, *irr.*, *impf.* περιεώρων, *jon.* περιώρων, *pf.* περιεώρᾱκα, *pf. pass.* περιεώρᾱμαι; – hertil hører, *a)* af *inus.* περιόπτομαι, *fut. med.* περιόψομαι, *pf. pass.* περιῶμμαι, o. *aor. pass.* περιώφθην; *b) aor.* περιεῖδον, o. *pf.* περίοιδα, see u. περιεῖδον; – 1) seer mig om, skuer omkring mig; – 2) seer henover, lader skee; forsømmer, agter ikke paa; περιορᾶν συλλεγομένους, at de samlede sig, *Herod.*; – 3) *in med.*, seer mig længe om, df. noler, dvæler; μέλλοντες ἔτι καὶ περιορώμενοι, *Thuc.* 6, 93; *b)* er bekymret for noget, τινός, *id.* 4, 124.

περιοργής, 2, *adv.* -οργῶς, o. περίοργος, 2, *adv.* -όργως, (ὀργή) meget harmfuld; df. — περιοργίζομαι, harmes, vredes heftigen. — περι-οργυιόω, omspænder med Armene. — περιόρθριον, τό, o. περίορθρον, τό, *Thuc.*, den sig nærmende Morgen; Morgenstunden; d. første, *neutr.* af — περιόρθριος, 2, (ὄρθρος) henimod Morgen, i Morgenstunden. — περι-ορίζω, *f.* ίσω, omgrændser paa alle Sider; *transl.*, bestemmer el. forklarer nøiagtigen; df. — περιόρισις, ἡ, o. περιορισμός, ὁ, Omgrændsen; Bestemmelse; — περιόρισμα, τό, det Omgrændsede; det Bestemte; o. — περιόριστος, 2, begrændset, bestemt; til at begrændse, til at bestemme. — περι-ορμάω, seiler omkring og løber i Havn. — περι-ορμίζω, *f.* ίσω, *att.* -ιῶ, seiler omkring og bringer Skibet i Havn. — περι-ορύσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, omgraver, omgiver, indslutter med Vold og Grav; graver rundtom. — περι-ορχέομαι, dandser rundtom; omdandser.

περίοσμος, 2, (ὀσμή) lugtende rundtom; med stærk Lugt. — περιόστεος, 2, (ὀστέον) omkring Benene, omgivende Benene; τὸ περιόστεον, Beenhuden; 2) *pass.*, omgiven af Been el. Knokler. — *περιουσία, ἡ, hvad der bliver tilovers, Overskudet; hvad man faaer tilovers, Erhverv, Vinding; περιουσίαν ποιεῖσθαι, at faae tilovers; df. Formue, Velstand, Rigdom; ἐκ περιουσίας, uden Nødvendighed, af Raadhed, *Dem.*; περιουσίας χάριν, til Overflod; *b)* det Reddede; Redning, Frelse; Livet; *c)* en kraftfuld Tilstand; df. — περιουσιάζω, har Rigdom el. Overflødighed, τινί, paa el. af noget; περιουσιάζει πόλις δυναστείᾳ, *Dem.*; ogs. περιουσιάζειν τινί, at udmærke sig ved noget; men περιουσιάζειν εἴς τινα, at anvende sin Rigdom paa nogen; df. — περιουσιασμός, ὁ, = περιουσία; — περιουσιαστικός, 3, hørende til περιουσία; o. — περιούσιος, 2, overflødig, rigelig; rig, formuende; 2) udmærket, fortrinlig, som περιώσιος; – (af περίειμι, περιεῖναι).

περιόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) omgivende Øiet. — περι-οχέω, fører omkring; *in med.*, lader mig føre omkring, d. e. rider, kiører, o. dl. — περιοχή,

ἡ, Omfatten; 2) Omfang; Indbegreb, det Hele, Massen (neml. med Hensyn paa Omfanget); *b*) en for sig bestaaende Deel af et Heelt, *ex.* Afdeling af en Bog; *c*) det Omgivende, Indhylling, Bælg, Skal, o. dl.; o. — *περίοχος*, 2, omgiven, omfattet, indsluttet; (af *περιέχω*). — *περιόψομαι*, *fut.* til *περιοράω*, s. m. s.

περιπᾰθέω, er — *περιπαθής*, *adv.* -*θῶς*, som er i heftig Bevægelse el. Lidenskab; som i sin ydre Adfærd røber Lidenskabelighed; lidenskabelig, vred, bedrøvet, o. dl. — *περι-παιφάσσω*, seer vildt omkring mig. — *περι-πάλλω*, svinger el. ryster rundtom; 2) *intr.* o. *in med.*, bæver rundtom. — *περίπαμπαν*, *adv.*, d. forstærk. *πάμπαν*, *poët.* — *περιπαμφᾰνόων*, *fem.* -*όωσα*, (formet som af *περιπαμφανάω*), *part. ep.* til — *περιπαμφαίνω*, lyser, straaler rundtom el. overalt. — *περι-παπταίνω*, seer forskrækket rundt om mig. — *περι-πάσσω*, *att.* -*ττω*, *f.* *άσω*, bestrøer rundtom; df. — *περίπαστος*, 2, bestrøet rundtom.

**περι-πᾰτέω*, *f.* *ήσω*, gaaer omkring, spadserer; bes. philosopherer el. holder en lærd Samtale, medens jeg spadserer, jf. *περίπατος* Bem. 3; df. — *περιπάτησις*, ἡ, at gaae omkring, Spadseren, Spadseregang; 2) philosophisk Underholdning i Spørgsmaal og Svar, Dialog; — *περιπατητής*, οῦ, ὁ, som gaaer omkring, som spadserer; o. — *περιπατητικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, hørende, skikket, tilbøielig til at spadsere; — 2) ὁ *περιπατ.*, en Peripatetiker, jf. flgd., Bem. 3; af — *περίπᾰτος*, ὁ, (*πατέω*) Spadseregang (som Handling og som Sted); — 2) den med en Spadseregang forbundne Underholdning el. Samtale bes. om philosophiske Materier; — 3) den peripatetiske Sect el. Skole, (hvis Stifter Aristoteles pleiede under Foredraget at spadsere med sine Disciple i Lyceum ved Athenen).

περιπάττω, *att.* f. *περιπάσσω*. — *περι-παύω*, beroliger rundtom; *in med.*, at blive rolig el. stille rundtom. — *περι-παχνόω*, fortykker, lader størkne el. fryse rundtom. — *περιπεδῖνός*, 3, flad el. jevn rundtom. — *περιπεζίδες*, αἱ, Prydelse el. Smykke omkring Foden, *armillæ*; o. — *περιπέζιος*, 3, *adv.* -*ζίως*, o. *περίπεζος*, 2, (*πέζα*) rundtom el. omkring Foden, Sømmen, Randen; 2) meget flad el. lav. — *περι-πείρω*, paastikker, giennemstikker, giennemborer. — *περι-πέλω*, *irr.*, sædv. *περιπέλομαι*, er el. bevæger mig deromkring, derved; h. *Hom.* alene *in part. ep. syncop.* *περιπλόμενος*; sield. *c. acc. loci*, *ex.* *Ἄστυ περιπλομένων δηΐων*, f. *δηΐων πελομένων περὶ τὸ ἄστυ*, *κυκλούντων τὸ ἄστυ*, naar Fienderne omgive, omringe Byen, *Il.* 18, 220; oftere *absol.* om Tiden, *περιπλομένου ἐνιαυτοῦ*, o. dl., efterat Aaret er til Ende, *Hom.*; 2) som *περίειμι*, *c. gen. pers.*, er overlegen, overgaaer, overvinder, *Ap. Rh.*

περίπεμπτος, 2, sendt el. skikket rundtom, til alle Sider; *περίπεμπτα θυοσκινεῖς*, du sender Offere til alle Templer, *Æsch. Ag.* 87; af — *περι-πέμπω*, *f.* *ψω*, sender rundtom el. til alle Sider. — *περι-πένομαι*, er sysselsat, beskæftiget med el. ved noget. — *περι-πέπτω*, sild. f. *περι-πέσσω*, *irr.*, *att.* -*ττω*, *f.* *ψω*, egentl. bager udenpaa, overtrækker med en Skorpe; bruges alene *transl.*, tildækker, besmykker, *ὀνόματι — τὴν μοχθηρίαν*, *Ar.*; men *pass.*, *ῥηματίοις περιπεφθείς*, (mørkogt), lokket, besnakket ved Ordkram, *id. Vesp.* 666. — *περιπεταλόω*, (*πέταλον*) pletterer, belægger med Plader.

περι-πετάννῡμι, *irr.*, ogs. -*ννύω*; *f.* -*πετάσω*, [ᾰ], *pf.* -*πέπτᾰμαι*, udbreder rundtom; breder derover; *in med.*, breder mig derover, bedækker; df. — *περιπέτασμα*, τό, det rundtom el. derover Udbredte; Tæppe, Forhæng, o. dl.; o. — *περιπεταστός*, 2, udbredt rundtom el. derover; *περιπεταστὸν φίλημα*, vellystigt Kys, *Ar.* — *περιπέτεια*, ἡ, (egentl. Falden omkuld), pludselig Forandring bes. til det Værre; df. sædv., uventet Ulykke, ulykkeligt Tilfælde; sild. ogs. alm., Tilfælde, Begivenhed; 2) i et Drama; den Deel, hvor Forviklingen opløses ved Lykkens pludselige Forandring; af — *περιπετής*, 2, (*περιπίπτω*) faldende, geraadende i noget, *τινί*; sædv. *γίγνεσθαι περιπετῆ τινι*, = *περιπίπτειν τινί*, at geraade i, indvikle sig i noget; *b*) *ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον*, holdende sig fast, slyngende sig om hende, *Soph. Antig.* 1223; *c*) *pass.*, *πέπλοισι περιπετής*, omgiven af, indhyllet i, *Æsch.*; *ἔγχος περιπετές*, omgivet af, siddende i Legemet, *Soph. Aj.* 907; — 2) som pludseligen forandres bes. til det Værre; *περιπετέα ἐποιήσαντο σφίσι αὐτοῖσι τὰ πρήγματα*, forandrede selv deres Forfatning til det Værre, *Herod.* 8, 20; *περιπετὴς τύχη*, *Eur.*

περι-πέτομαι, *irr.*, *f.* -*πετήσομαι*, sædv. -*πτήσομαι*, flyver rundtom; omflyver, omflagrer. — *περιπέττω*, *att.* f. *περιπέσσω*. — *περιπευκής*, 2, (*πεύκη*) meget bitter el. smertelig, *βέλος*, *Il.* — *περιπεφρασμένως*, *adv. part. pf. pass.* af *περιφράζω*, meget betænksomt, meget forstandigen. — *περιπηγής*, 2, sammenløben, størknet

derom, derpaa, *c. dat.*; v. — περίπηγμα, τό, et derom befæstet Stykke Træ; af — περι-πήγνυμι, ogs. -γνύω, *irr.*, *f.* -πήξω, gior fast, befæster, indfoier derom, derved; 2) lader løbe sammen, fryse, hærdes derom, derover; - denne Handling, περίπηξις, ἡ. — περι-πηδάω, springer rundtom. — περίπηξις, ἡ, see u. περιπήγνυμι. — περι-πηχύνω, omarmer; 2) giver paa Armen; *in med.*, tager paa Armen.

περι-πιαίνω, gior meget fed. — περίπικρος, 2, (πικρός) meget skarp el. bitter. — περιπίμελος, 2, (πιμελή) meget fed. — περι-πίμπλημι, *irr.*, *f.* περιπλήσω, overfylder, fylder aldeles; *in med.*, er ganske fuld, som περιπλήθω. — περι-πίμπρημι, *irr.*, *f.* περιπρήσω, antænder, forbrænder rundtom el. aldeles. — περι-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder el. kommer uforvarende ind paa noget, τινί; τῇσι σφετέρῃσι νηυσὶ - περιέπιπτον, *Herod.* 8, 89; περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, vil falde i mit Sværd, *Ar.*; oftest *transl.*, geraader i, indvikles i, bliver Offer for, ἀδίκοισι γνώμῃσι, for en uretfærdig Dom, *Herod.*; σεωυτῷ περιπέσῃς, du vilde giore dig selv ulykkelig, *id.* 1, 108; περιπίπτειν ἀλλήλοις, at støde paa, indvikles med hinanden; ὁ λόγος ἑαυτῷ περιπίπτει, modsiger sig selv; ligel. περιπίπτειν τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ, at gribes i Modsigelser; - 2) indtræffer, støder til, vederfares; ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακόν, *Ar.*; alm. at vendes til det Værre, at forulykkes; jf. περιπέτεια v. περιπετής.

περιπίσματα, τά, de afpressede Skaller af Druer el. Oliver; rimel. f. περιπιέσματα af πιέζω. — περιπιτνέω, *irr.*, = περιπίπτω. — περι-πλάζω, *irr.*, *f.* -πλάγξω, = flgd. — περι-πλᾰνάω, driver, jager omkring el. allevegne; *in med.*, flakker, vanker, irrer omkring; omflagrer, *c. acc. pers.*, *Pind.*; df. — περιπλᾰνής, 2, *poët.* περίπλᾰνος, 2, omflakkende, omvankende; v. — περιπλάνησις, ἡ, Omflakken, Omvanken. — περίπλασμα, τό, omlagt el. paasmurt Plaster; af — περι-πλάσσω, *att.* -ττω, *f.* άσω, klæber el. smører derom, derover; df. — περιπλαστός, 2, oversmurt; opsminket, forfalsket, uægte. — περι-πλᾰτᾰγέω, brager el. larmer rundtom.

*περιπλέγδην, *adv.*, omvunden, omviklet; — περιπλεγνύω, sild. Form f. περιπλέκω; v. — περιπλεκής, 2, v. περίπλεκτος, 2, omflettet; omslynget, indslynget deri; af — †περι-πλέκω, *f.* -πλέξω, omfletter, omvikler, omslynger; *transl.*, forvikler, gior Vanskeligheder el. Ophævelser; *b*) *in pass.* v. *med.*, vikler el. slynger mig om noget, τινί, *ex.* ἱστῷ περιπλεχθείς, *Od.*; γρηῦ περιπλέχθη, omfavnede, *ib.*; *transl.*, τὸ περιπεπλεγμένον, det Indviklede, Dunkle, Vanskelige; df. — περίπλεξις, ἡ, Omfletten, Omvinden, Indfletten, Indslyngen.

περίπλεος, 2, (πλέος) meget fuld, aldeles fuld; overflodig. — περιπλευμονία, ἡ, (πλεύμων) Lungebetændelse; df. - περιπλευμονιάω, er - περιπλευμονιακός, 3, *adv.* -κῶς, som lider af Lungebetændelse. — περιπλευρίζω, omarmer; v. — περιπλευριτικός, 3, som lider meget af πλευρῖτις; af — περίπλευρος, 2, (πλευρά) paa el. i Siden. — περι-πλέω, *irr.*, *f.* -πλεύσομαι, v. -πλευσοῦμαι, seiler el. svømmer rundtom; flakker el. vandrer hid og did. — περίπλεως, 2, *att.* f. περίπλεος. — περιπληθής, 2, meget fuld; men *Od.* 15, 405, efter *Eust.* f. πολυάνθρωπος, stærkt befolket; alm. meget stor, meget vid, saare megen; v. — περι-πλήθω, *f.* ήσω, er aldeles fuld el. opfyldt; (af πλῆθος). — περιπλίγδην, v. περιπλίξ, *adv.*, skrævende, paa Skrævs; af — περι-πλίσσομαι, skræver, sætter mig paa Skrævs over noget, περί τι, som διαβαίνω.

περιπλοκάδην, *adv.*, = περιπλέγδην; — περιπλοκή, ἡ, Omfletten, Omvinden, Omviklen, Omarmen; Forvikling, Indslyngning, λόγων, *Eur.*; v. — περίπλοκος, 2, omflettet, omvunden, omslynget; forviklet; (af περιπλέκω). — περιπλόμενος, *part. præs. syncop.* f. περιπελόμενος, see u. περιπέλω. — περίπλοος, 2, *ctr.* περίπλους, 1) *act.*, seilende omkring el. rundtom; 2) *pass.*, omseilet; som kan omseiles; v. — περίπλοος, ὁ, *ctr.* περίπλους, Omseiling, τοῦ Ἄθω, *Herod.*; 2) Beskrivelse over en Omseiling el. Seilads om en Kyst, *ex.* af Skylax, Arrian, v. fl., *oppon.* περίοδος; 3) Tarmehinden, sædv. περιτόναιον; (af περιπλέω). — περίπλῠμα, τό, det ved Udvaskning Rensede; den afvaskede Ureenhed; af — περι-πλύνω, udvasker, udskyller aldeles; df. — περίπλῠσις, ἡ, Udvasken, Udskyllen; περίπλ. κοιλίας, Durkløb. — περιπλώω, *jon.* f. περιπλέω.

περιπνείω, *ep.* f. περιπνέω. — περιπνευμονία, *etc.*, (πνεύμων), = περιπλευμ-. — περι-πνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσω, omlufter; νᾶσον αὖραι περιπνέοισαι, *Pind.*; *b*) *intr.*, lufter, blæser, dufter rundtom. — περιπνῑγής, trykket fra alle Sider, næsten qvalt; af — περι-πνίγω, *irr.*, *f.* -πνιξοῦμαι, tranger, trykker og qvæler fra alle

Sider. — περιπνοή, v. περίπνοια, ἡ, Omluften; af — περίπνοος, 2, ctr. -πνους, (περιπνέω) omluftet, giennemblæst. — περιπόδιον, τό, Som, Rand; neutr. af — περιπόδιος, 3, (πούς) gaaende omkring Foden el. Fødderne.

περιπόθητος, 2, (ποθέω) meget ønsket; meget elsket. — περι-ποιέω, lader blive tilovers, bes. lader leve, frelser, redder, Herod.; in med., τὴν ψυχὴν περιποιεῖσθαι, at redde Livet; 2) forskaffer, erhverver dertil, transl. τιμὴν, αἰσχύνην τινί, bringer el. volder nogen Ære, Skam; περιποιεῖν ἑαυτῷ, at tilegne sig, anmasse sig; in med., forskaffer mig, vinder; denne Bem. ogs. undert. in act.; bes. opspárer, faaer tilovers; ds. — περιποίησις, ἡ, Erholden; Erhverven; Besparen; v. — περιποιητικός, 3, som erholder; erhverver, fortiener; som forskaffer. — περιποίκιλος, 2, (ποικίλος), κύκλῳ, broget el. spraglet rundtom. — περι-ποιπνύω, ogs. in med., omgiver el. forfølger hurtigen.

περιπολάζω, = ἐπιπολάζω, inc. — περιπολάρχης, ου, ὁ, v. περιπόλαρχος, 2, (ἄρχω) Opsynsmand over περίπολοι, see u. περίπολος. — περιπολεύω, v. -πολέω, bevæger el. driver omkring; 2) intr., bevæger mig el. gaaer rundt om noget, τί; gaaer omkring for at eftersee Vagterne, jf. περίπολος; holder en Procession el. en Renselsesfest, lustratio; – denne Handling, περιπόλησις, ἡ. — περιπολίζω, (πόλις) gaaer el. drager omkring i Byerne, jf. περίπολις. — περιπόλιον, τό, (περίπολος) Vagthuus, Blokhuus, Thuc. — περιπόλιος, 2, (πόλις) gaaende omkring Byen.

— περίπολις, ὁ, ἡ, (πόλις) gaaende, flakkende omkring i Byerne: om en Giøgler, Landstryger, o. dl.; ds. — περιπολιστικός, 3, dragende, flakkende omkring som en Landstryger; ἡ περιπολιστική, en omflakkende Trop.

περιπολλόν, adv. ep., f. περὶ πολύ, (πολύς) saare meget, overmaade; ogs. περιπολλοῦ, f. περὶ πολλοῦ. — περίπολος, 2, (πολέω) som gaaer omkring bes. for at eftersee Vagterne el. for at holde Vagt; bes. vare i Attika: οἱ περίπολοι, letbevæbnet (ψιλοί, Thuc. 4, 67) ungt Mandskab, som bevogtede Grændserne; – ἡ περίπολος, sc. ναῦς, Vagtskib. — περι-πομπεύω, fører omkring el. ledsager i Procession. — περιπομπή, ἡ, (περιπέμπω) Senden el. at sende rundtom. — περιπόνηρος, 2, (πονηρός) meget slet. — περιποππύζω, d. forstærk. ποππύζω; bes. smigrer; ds. — περιπόππυσμα, τό, Smiger, Smyleri.

περι-πορεύομαι, gaaer el. reiser omkring; transit., bereiser. — περιπορπάομαι, (πορπάω) hænger el. fæster om mig med en Spænde, πόρπη. — περιπόρφυρος, 2, (πορφύρα) som er ifort Purpur; ἡ περιπ. sc. ἐσθής, Dragt med Purpurbræmme, Romernes toga s. tunica prætextata; ds. — περιπορφυρόσημος, 2, (σῆμα) bærende en Dragt med Purpurbræmmer el. en Prætexta. — περιπορφύρω, d. forstærk. πορφύρω, [ῡ]. — περιποτάμιος, 3, (ποταμός) boende paa begge Sider af Floden. — περιποτάομαι, poët. f. περιπέτομαι, flyver omkring. — περίποτος, 2, (πίνω) som drikker overalt. — περίπου, adv., f. περί που, omtrent, circa. — περίπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), a) = περιπόδιος; b) som slutter el. passer rundtom (ligesom en Sko om Foden).

– περι-πρήθω, f. ήσω, poët. f. περιπίμπρημι. — περιπρό, adv., (πρό) høiligen, fortrinligen, overmaade; aldeles, ganske, Il.; skrives ogs. περὶ πρό. — περι-προβάλλω, irr., kaster fremad el. lægger for nogen rundtom; ogs. = περιβάλλω. — περι-προθέω, irr., f. -θεύσομαι, v. -θευσοῦμαι, løber frem og omkring. — περι-προχέω, irr., f. -χεύσω, udgyder derover, overstrømmer, Il.; — περι-πταίω, støder an derpaa. — περιπτέρνεον, τό, hvad der omgiver Hælen, πτέρνα. — περίπτερος, 2, (πτερόν) flyvende rundtom; 2) bes. i Bygningskunsten, περιπτ. οἶκος, som er omgivet med en Række Søiler. — περίπτισμα, τό, Bælg, Avne, Skal; af — περι-πτίσσω, afbælger, afskaller rundtom; renser fra Bælge el. Avner; transl., περιεπτισμένον εἶδος, slank, tynd, fiin Gestalt.

περίπτυγμα, τό, det Omfoldede, Omlagte; Dække; v. — περίπτυξις, εως, ἡ, Omfolden, Omhyllen; af — † περι-πτύσσω, f. ξω, omfolder, omhyller, omslynger, omgiver, τύμβῳ, Soph.; in med., vinder, vikler, slynger mig om noget, τί, ds. omarmer, omfatter, omgiver, poët. ogs. in act.; ds. — περιπτυχή, ἡ, det Omfoldende, Indhyllende, Omgivende; Indhylling, Bedækning; 2) Omfolden, Omgiven, Bedækken; v. — περιπτυχής, 2, omfoldet, omslynget, τινί, med noget, Soph.; b) bunden el. slynget rundtom; 2) act., omslyngende, omgivende. — περι-πτύω, [ῡ], f. ύσω, [ῠ], bespytter; transl., afskyer.

περίπτωμα, τό, v. περίπτωσις, ἡ, (περιπίπτω) Tilfælde, Begivenhed; bes. uheldigt Tilfælde. — περι-πτώσσω, frygter meget. — περιπτωτικός, 3, adv. -κῶς, (περίπτωσις) tilfældig; som

er udsat for Tilfældet; 2) som falder el. geraader i noget. — περιπύημα, τό, (πυέω) Betændelse rundtom. — περιπυκάζω, f. άσω, lægger tæt omkring. — περιπυρήνιον, τό, (πυρήν) den Kiærnen omgivende Skal. — περίπυστος, 2, (πυνθάνομαι) bekiendt, berømt rundtom el. allevegne. — περι-πωμάζω, o. -πωματίζω, tildækker rundtom med et Laag.

περιρομβέω, = περιῤῥομβέω. — περιῤῥαγής, 2, (περιῤῥήγνυμι) sønderreven el. brækket rundtom; περιῤῥαγὴς τὰ χείλη, med opspilede Læber, med opspærret Mund; 2) act., sønderrivende rundtom. — περιῤ-ῥαίνω, f. -ῥανῶ, besprænger, væder rundtom; denne Handling, περίῤῥανσις, εως, ἡ. — περιῤῥαντήριον, τό, hvormed el. hvoraf man besprænger bes. med Vievand; Stænkekost; Kar el. Kiedel, hvoraf man besprænger, Herod.; egentl. neutr. af — περιῤῥαντήριος, 3, (περιῤῥαίνω) hørende til at besprænge. — περιῤῥαντίζω, Biform af περιῤῥαίνω. — περιῤ-ῥαπίζω, f. ίσω, slaaer el. pidsker rundtom, τῇ οὐρᾷ, med Halen, Plut. — περιῤ-ῥάπτω, f. ψω, syer el. flikker deromkring, derover.

περιῤ-ῥέζω, irr., renser ved et Sonoffer. — περιῤῥέμβομαι, (ῥέμβω) svæver, flakker omkring. — περιῤ-ῥέπω, falder el. bøier mig paa den ene Side; -denne Beskaffenhed, περίῤῥεψις ἡ. — περιῤ-ῥέω, irr., f. -ῥεύσομαι, omflyder, omstrømmer; τὸν δ' αἷμα περίῤῥεε, Od. 9, 388; in pass., περιῤῥεόμενος αἵματι, ἱδρῶτι, o. dl., svømmende i Blod, dryppende af Sved; — 2) intr., flyder om, glider ud el. ned; bes. at flyde el. strømme over, at være i Mængde; σοὶ περιῤῥείτω βίος, maatte du svømme i Overflod! Soph.

περιῤ-ῥήγνυμι, ogs. -γνύω, irr., f. -ῥήξω, sønderriver, bryder, brækker rundtom; in pass., springer el. brister rundtom; om en Strøm, at bryde el. brække igiennem, at styrte frem, Herod. — περιῤῥήδην, adv. af — περιῤῥηδής, 2, (περιῤῥέω) faldende, styrtende derover, paa Siden, omkuld, baglends; περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ (tilligemed Bordet) Κάππεσε δινηθείς, Od. 22, 84; b) som bøier sig el. kan bøie sig til begge Sider, som ἀμφιῤῥηδής. — περίῤῥηξις, ἡ, (περιῤῥήγνυμι) at sønderrive el. brække rundtom, inc. — περιῤῥήσσω, poetisk Biform til περιῤῥήγνυμι.

περιῤ-ῥογχάζω, forhaaner, spotter, — περιῤῥοή, o. περίῤῥοια, ἡ, (περιῤῥέω) Omflyden, Omsvømmen; Afløb og Sammenflyden til et Sted. — περιῤ-ῥομβέω, dreier omkring som en Top. — περίῤῥοος, 2, ctr. -ῥους, omflydt, omgiven af Vand; b) som har Afløb rundtom; c) ὁ περίῤῥ., omgivende Væde el. Fugtighed. — περιῤῥυέω, inus., alene som Thema til nogle Tempora af περιῤῥέω. — περίῤῥυπος, 2, (ῥύπος) smudsig rundtom; aldeles smudsig. — περιῤ-ῥύπτω, f. ψω, afvasker el. renser rundtom. — περίῤῥυτος, 2, poët. ogs. 3, (περιῤῥέω) som περίῤῥοος, omflydt, Κρήτη, Od.; b) flydende omkring noget, τινός, Eur. — περιῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (περιῤῥήγνυμι) afreven, afskaaren rundtom; steil; jf. ἀποῤῥώξ.

περι-σαίνω, ep. περισσ., Od., omsvandser, logrer for nogen, τινά, οὐρῇ, med Halen, γλώσσῃ, beslikker. — περισαλπίζω, f. ίξω, omtoner med Trompeten; pass., at omtones af Trompetskrald; df. — περισαλπισμός, ὁ, Blæsen el. at blæse i Trompeten rundtom; o. — περισαλπιστός, 3, omtonet af Trompetskrald. — περίσαξις, ἡ, (περισάττω) Ophoben, Sammentrykken omkring noget. — περι-σαρκίζω, skærer ind i Kiødet rundtom; -denne Handling, περισαρκισμός, ὁ. — περίσαρκος, 2, (σάρξ) omgiven med Kiød; df. — περισαρκόω, omgiver el. bedækker med Kiød, inc.; - denne Handling, περισάρκωσις, ἡ. — περισάρωμα, τό, (σαρόω) det Sammenfeiede, Feieskarn. — περισάττω, f. ξω, hober, trykker, stopper fast sammen rundtom.

περι-σβέννυμι, ogs. -σβεννύω, irr., f. -σβέσω, udslukker rundtom. — περισείρια, τά, Hulingerne ved begge Sider af Tungen. — περι-σείω, poët. περισσ., irr., ryster, bevæger heftigen el. fra alle Sider; in med., ἔθειραι περισσείοντο, flagrede rundtom, Il. — περίσεμνος, 2, ogs. 3, (σεμνός), o. περίσεπτος, 2, ogs. 3, (σέβομαι) meget ærværdig, meget æret. — περίσημος, 2, (σῆμα) meget kiendelig el. tydelig; udmærket, glimrende, berømt. — περι-σήπω, f. ψω, bringer i Forraadnelse rundtom el. aldeles; περισεσηπέναι, at være ganske forraadnet. — περισθενέω, df. Od. 22, 368, part. περισθενέων, = περισθενής, 2, (σθένος) som har Overmagten, meget stærk. — περισίδηρος, 2, (σίδηρος) omgiven, overtrukken med Jern.

περι-σκαίρω, hopper el. springer omkring. — περι-σκάλλω, behakker rundtom. — περι-σκάπτω, f. ψω, graver el. opgraver rundtom. — περι-σκαρίζω, = περισκαίρω. — περίσκαψις, ἡ, Omgraven, Ophoben rundtom ved at hakke el. grave. — περισκέλεια, ἡ, Tørhed; b) transl., Haardnakkenhed, Ubehandlelighed; af — περισκελής, 2, adv.

-λῶς, (σκέλλω) indtorret, fortørret rundtom; meget tør, haard, sprød, skior; *b) transl.*, meget haard, haardnakket, uboielig, ubarmhiertig, egensindig; φρένες περισκελεῖς, ἦθος περισκελές, Egensindighed, Stivsind; περισκελῶς φέρειν, *ægre ferre*, at harmes. — περισκελής, 2, (σκέλος) omkring Benet el. Laaret; som gaaer ned paa Benet; τὰ περισκελῆ, Beenklæder, βράκαι. — περισκελία, ἡ, = περισκέλεια. — περισκελίς, ίδος, ἡ, (σκέλος) Knæbaand. — περισκελιστής, οῦ, ὁ, (περισκελής, σκέλος) som bærer Beenklæder, *inc.*

περι-σκεπάζω, bedækker, beskytter rundtom. — περισκεπής, 2, (σκέπας) bedækket, tildækket; 2) *act.*, bedækkende, beskyttende rundtom. — περι-σκέπτομαι, *f.* ψόμαι, seer mig om, skuer omkring mig; *transl.*, betænker mig; *part. pf. pass.* περιεσκεμμένος, forsigtig, betænksom; df. — περίσκεπτος, 2, til at see el. oversee fra alle Sider; df. som ligger frit el. høit, *Od.*; *b)* til at see paa, seeværdig; — 2) *transl.* om Mennesker, forsigtig, betænksom. — περισκέπω, = περισκεπάζω. — περίσκεψις, ἡ, (περισκέπτομαι) at see sig om; 2) *transl.*, Forsigtighed; Undersøgelse, Betragtning. — περισκήνιον, τό, (σκηνή) hvad der omgiver, *ex.* Telt, Hytte, o. dl. — περι-σκήπτω, *f.* ψω, støtter el. stiver rundtom. — περι-σκιάζω, *f.* άσω, omskygger; df. — περισκιασμός, ὁ, Omskygning. — περίσκιος, 2, (σκιά) beskygget el. med Skygge rundtom. — περι-σκιρτάω, *f.* ήσω, hopper el. springer omkring noget, τί.

περίσκληρος, 2, (σκληρός) meget haard; df. — περισκληρύνω, hærder rundtom el. fra alle Sider; gior meget haard. — περισκόπευσις, *inc.*, o. περισκόπησις, ἡ, = περίσκεψις; af — περι-σκοπέω, beseer rundtom, overskuer; beskuer ovenfra i det Fierne; *in med.*, seer mig om og betragter. — περι-σκυθίζω, trækker Huden af Hierneskallen paa skythisk Viis, scalperer, τινά; alm. aftrækker Huden el. Skindet; — denne Handling, περισκυθισμός, ὁ; — som foretager den, περισκυθιστής, οῦ, ὁ. — περισκυλακισμός, ὁ, (σκύλαξ) Sone- el. Revselsesoffer, bestaaende af en slagtet Hund, som bæres omkring. — περισκυτίζω, (σκῦτος) aftrækker Huden rundtom.

περι-σμαραγέω, larmer, bruser rundtom. — περι-σμάω, *irr.*, *f.* ήσω, stryger derom, derpaa. — περι-σμήχω, *f.* ξω, aftørrer, afgnider rundtom. — περι-σμύχω, fortærer fra alle Sider el. aldeles, [ῡ]. — περι-σοβέω, jager, driver hurtigen omkring; 2) *intr.*, gaaer hurtigen omkring noget, τί. — περισοφίζομαι, (σοφίζω) overlister, bedrager, skuffer. — περι-σπαίρω, zittrer, bæver, er urolig derover, derved. — *περίσπᾰσις, ἡ, Circumflectering, *gramm.*; — περισπασμός, ὁ, Trækken, Dragen, Slæben omkring, fra Sted til andet; *transl.*, Afdragen fra en Gienstand, Adspredelse; i Krigssproget, Diversion; 2) h. *gramm.*, Circumflexen; o. — περισπαστικός, 3, afdragende fra en Gienstand el. fra en Syssel, adspredende; af — περι-σπάω, *irr.*, *f.* άσω, [ᾰ], trækker el. drager derom, derover; 2) aftrækker, afdrager rundtom, bes. som περιδύω, aftrækker nogens Klæder, river dem voldsomt af; men ξίφος περισπᾶν, at blotte Sværdet, *Eur.*; 3) trækker el. drager bort og andenstedshen; *transl.*, afdrager fra noget, adspreder; gior en Diversion; 4) h. *gramm.*, *a)* sætter en Circumflex paa en Vocal; df. ἡ περισπωμένη *sc.* προσῳδία, Circumflexen; *b)* udtaler en Stavelse lang, *produco*, sædv. ἐκτείνω.

περι-σπειράω, *f.* άσω, omvinder, omvikler, omslynger. — περι-σπείρω, *f.* -σπερῶ, saaer, stroer, udstroer rundtom. — *περισπέρχεια, ἡ, Iilfærdighed, Hastighed; — περισπερχέω, *jon.* f. περισπέρχω Bem. 2; περισπερχεόντων τῇ γνώμῃ, da de kom i heftig Bevægelse over denne Beslutning, *Herod.* 7, 207; — περισπερχής, 2, meget iilfærdig, hurtig, rask; paatrængende; περισπερχὲς πάθος, altfor hurtig, overilet, *Soph. Aj.* 982; o. — περισπέρχω, driver omkring, sætter i heftig Bevægelse; trænger meget, ængster haardt; 2) *intr.*, er i en stærk, levende, heftig Bevægelse. — περι-σπεύδω, driver, trænger, forfølger fra alle Sider; gaaer efter, opsøger. — περίσπλαγχνος, 2, (σπλάγχνον) storhiertet, stormodig, *Theocr.* — περι-σπογγίζω, *f.* ίσω, aftorrer rundtom med en Svamp. — περισπούδαστος, 2, *adv.* -στως, (σπουδάζω) som driver med Iver; meget søgt, meget ønsket. — περίσπουδος, 2, (σπουδή) meget alvorlig, eftertrykkelig, ivrig; περίσπουδός τινος, meget hidsig paa noget. — περισπωμένως, *adv. part. præs. pass.* af περισπάω, med en Circumflex bes. paa den sidste Stavelse.

περισσαίνω, *ep.* f. περισαίνω. — περισσάκις, *adv.* til περισσός, paa en ulige Maade (om Talforholde). — περισσάρτιος, 2, (περισσός, ἄρτιος) lige og ulige, (om Tal, som ved at deles med en Potents af 2 blive ulige, *ex.* $24 = 2^3 \cdot 3$). — περισσεία, ἡ, (περισσεύω) Overflod, Overflodighed; 2) Fortræffelig-

hed, Fortrin. — *περισσείω*, *ep.* f. *περισσεύω*. — *περίσσευμα*, *τό*, *att.* *περίττευμα*, = *περίττωμα*; v. — *περίσσευσις*, *ἡ*, = *περισσεία*; af — *περισσεύω*, *att.* -*ττεύω*, (*περισσός*) er overflødig; er overlegen i Antal, *c. gen.*, *ex.* *περισσεύσουσι ἡμῶν οἱ πολέμιοι*, ville blive stærkere end vi, *Xen.*; 2) *περιττεύει μοί τι*, jeg besidder noget i en høi el. fortrinlig Grad; *τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευσε τότε*, slig Overvægt besad P., *Thuc.* 2, 65; 3) flyder over.

**περισσόβοτος*, 2, (*βόσκω*) med overflødig Spise; — *περισσο-γωνία*, *ἡ*, Vinklernes Uliighed; — *περισσοδάκτυλος*, 2, med overflødige, med for mange Fingre; — *περισσοέπεια*, -*επέω*, -*επής*, 2, (*ἔπος*) = *περισσολογία*, -*λογέω*, -*λόγος*. — *περισσοκαλής*, 2, (*καλός*) overmaade skiøn, *inc.*; — *περισσόκυμος*, 2, (*κόμη*) stærkt behaaret; — *περισσυλογέω*, er — *περισσολόγος*, 2, (*λέγω*) som taler overflødige el. unyttige Ting; *b*) som taler vidtløftigen el. udsvævende; *c*) som forkunstler Udtrykket i Skrift el. Tale; — en saadan Maade at tale paa, *περισσολογία*, *ἡ*; — *περισσόλοφος*, 2, (*λόφος*) med en overmaade stor Fiærbusk; — *περισσομελής*, 2, (*μέλος*) med overmaade store Lemmer; — *περισσόμυθος*, 2, (*μῦθος*) = *περισσολόγος*; *λόγος περισσόμ.*, overflødig Tale, *Eur.*; — *περισσόνοος*, 2, *ctr.* -*νους*, (*νόος*) med udmærket el. fortrinlig Aand el. Forstand; — *περισσοπάθέω*, (*παθεῖν*) lider overmaade meget el. overordentligen; v. — *περισσόπους*, *ποδος*, (*πούς*) med en Fod formeget; — (af flgd.).

περισσός, *att.* -*ττός*, 3, *adv.* -*σσῶς*, over et vist Tal el. Maal, overtallig, overflødig; df. — *a*) overmaade stor el. megen, rigelig, overflødig; *περισσὰ δῶρα*, *Hes. Theog.* 399; *πλεῖστα τὰ περιττὰ ἔχετε*, i Overflødighed, *Xen.*; — *b*) dadlende: tilovers, overflødig, unyttig, overdreven; *περιττὰ τῶν ἀρκούντων*, mere end man behøver, *Xen.*; *ἐκ περιττοῦ*, som *ἐκ περιουσίας*, til Overflod; *περιττὰ φρονεῖν καὶ πράττειν*, at overskride al Maade i sine Planer og Foretagender; df. ogs. forkunstlet, overladet med Prydelser; om Klæder, Stilen, o. dl.; — *c*) som overgaaer det Sædvanlige el. Almindelige; *τὸ περιττόν*, Ypperlighed, Fortrinlighed; *περιττός τινος πρός τι*, som overgaaer en i noget; — *d*) om Tal, som er derover, *ex.* *δέκα περιττά*, 10 og derover, over 10, *decem amplius*; i Arithmetiken er *ἀριθμὸς περισσός*, det ulige Tal, *numerus impar*, *oppon.* *ἄρτιος*; — (*περισσός* er dannet af *περί* og uden Sammens. m. *ἴσος*, jf. *ἔπισσαι* o. *μέτασσαι*).

περισσόσαρκος, 2, (*σάρξ*) meget kiødfuld, vel ved Magt; — *περισυλλαβεῖν*, *c. gen.*, ogs. *c. dat.*, at være — *περισύλλαβος*, 2, *adv.* -*λάβως*, (*συλλαβή*) som har en Stavelse mere el. for meget; — *περισσοτάγής*, 2, (*τάσσω*) som er ordnet el. stillet paa et ulige Sted, i de ulige Tals Række; — *περισσοτεχνία*, *ἡ*, (*τέχνη*) Kunstlen, ængstelig og overdreven Omhu i Kunsten; — *περισσότης*, *ητος*, *ἡ*, *att.* *περιττ.*, Overflødighed, Mængde, Rigdom; *b*) Overdrivelse, Kunstlen, det Søgte, *ex.* i Stilen; *c*) Ypperlighed, Fortræffelighed; — *περισσοτρύφητος*, 2, (*τρυφάω*) umaadelig i sine Nydelser; — *περισσόφρων*, *ονος*, *ὁ*, *ἡ*, (*φρήν*) = *περισσόνοος*; v. — *περίσσωμα*, *τό*, v. *περίσσωσις*, *ἡ*, *att.* *περίττ*-, hvad der bliver tilovers el. tilbage, det Overblevne, Resten; bes. det Tilbageblevne af de fordøiede Spiser, Skarn, Excrementer, o. dl.; df. alm. Ureenhed, Bundfald, Bærme, o. s. v.; df. — *περισσωματικός*, 3, hørende til, vedkommende *περίσσωμα*; — (af *περισσός*).

περιστάδόν, *adv.*, (*περιΐστημι*) staaende rundtom el. omkring, *Il.*; *περιστᾰδὸν ἐβάλλοντο*, bleve beskudte fra alle Sider, *Thuc.* 7, 81. — *περι-στάζω*, *f.* *άξω*, drypper rundtom, bedrypper. — *περιστάθη*, *ep.* f. *περιεστάθη*, 3 *sing. aor.* 1 *pass.* af *περιΐστημι*, *Od.* — *περιστᾰλάδην*, v. *περιστᾰλᾰδόν*, *adv.*, (*περισταλάζω*) bedryppende. — *περισταλτικός*, 3, (*περιστέλλω*) omfattende og sammentrykkende; *δύναμις περισταλτική*, Mavens Evne til at trække sig sammen og derved at fordøie Spiserne.

περιστάσιμος, 2, rundtom hvilken der staaes; *περιστάσιμος στοά*, talrigt Auditorium; af — *περίστασις*, *ἡ*, (*περιΐστημι*) egentl. Omstaaen; sædv. det Omstaaende, Omgivende, Omgivelse; ogs. den omstaaende Mængde; — 2) Omstændighed, Omstændigheder; — bes. *a*) Tilstand, hvori man lever el. befinder sig, ydre Beskaffenhed; — *b*) hvad der indtræffer el. tildrager sig, bes. Ulykke, Fare, Nød, Trængsel, Sorg; — *c*) hvad der frembringes; bes. vidtløftig Rustning og Tilberedelse; kostbar Luxus og Pragt; — 3) Gienstand, Æmne, Thema til en Afhandling.

περιστᾰτέω, staaer omkring, omgiver; v. — *περιστᾰτικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, hørende til Omstændighederne; *τὰ περιστᾰτικὰ πράγματα*, som *αἱ περιστάσεις*, Omstændighederne; *οἱ περιστατικοί*, som have travlt, geskæftige Mennesker; af — *περίστᾰτος*, 2, (*περιΐστημι*) som omstaaes, omgives;

hvorom noget er sat el. stillet; hvorom man forsamler sig; df. beundret. — περισταυρόω, forsyner el. befæster rundtom med Spidspæle el. Palisader; df. — περισταύρωμα, τό, et med Spidspæle forskandset Sted; — περιστᾰχυώδης, 2, (στάχυς) med Ax paa alle Sider.

περιστεγᾰνός, 2, tildækket rundtom. — περι-στείνω, trænger sammen, giør snæver rundtom. — περι-στείχω, f. ξω, gaaer rundtom el. omkring, c. acc., Od. — περιστείωσι(ν), ep. f. περιστέωσι, περιστῶσι, ep. ogs. περιστήωσι, 3 pl. conj. aor. 2 af περιΐστημι. — περι-στέλλω, omgiver, indhyller; paaklæder og pynter, bes. et Lig, df. besørger en Begravelse, Od.; περιστέλλειν τὴν κεφαλὴν εὐπρεπῶς, at udpynte smukt, Herod.; alm. tildækker, skiuler; — 2) transl., besørger, pleier, beskytter; περιστέλλειν ἀλλήλους, at forsvare hinanden; περιστέλλειν τὰ νόμαια, τὸν νόμον, at vedligeholde, overholde, iagttage, id.

περι-στενάζω, f. ξω, omsukker, sukker el. stønner derover. — περι-στενᾰχίζω, f. ίσω, = frgd.; b) in med., δῶμα περιστεναχίζεται, gienlyder, gientoner rundtom, Od.; ogs. undert. m. act. Bem. — περι-στενάχω, = περιστενάζω. — περι-στένω, = περιστενάζω; — 2) — περιστένεται δέ τε γαστήρ, Il. 16, 165, bliver trang, snæver, στενός, d. e. bliver spændt, er overfyldt. — περίστεπτος, 2, (περιστέφω) omkrandset, omgiven. — περιστερά, ἡ, Due, fem. af περιστερός, ὁ, Duerik, Handue; df. — περιστερεών, ῶνος, ὁ, Dueslag; 2) Dueurt; — περιστεριδεύς, έως, ὁ, Dueunge; o. — περιστερίδιον, o. περιστέριον, τό, dim. af περιστερά, liden el. ung Due.

περιστερνίδιος, 2, = περιστέρνιος; — περιστερνίζω, lægger el. binder om Brystet; o. — περιστέρνιον, τό, Stedet om Brystet; egentl. neutr. af — περιστέρνιος, 2, gaaende om Brystet; (af στέρνον). — περιστεροειδής, 2, (εἶδος) ligesom en Due, περιστερά. — περιστερόεις, εσσα, εν, hørende til et Dueslag; περιστερεών, tagen deraf. — περιστερός, ὁ, see u. περιστερά. — περιστεροτροφεῖον, τό, (περιστερά, τρέφω) Sted, hvor man holder el. fører Duer. — περιστερώδης, 2, = περιστεροειδής. — περιστερών, ῶνος, ὁ, = περιστερεών. — περι-στεφανόω, = περιστέφω, Herod. — περιστεφής, 2, omkrandset, omgiven; af — περι-στέφω, f. ψω, omkrandser, omgiver, omvinder, τινά τινι.

περιστήθιος, 2, (στῆθος) omgivende Brystet; τὸ περιστήθιον, Brystbind. — περι-στηρίζω, f. ίξω, støtter og befæster rundtom. — περιστήωσι, see u. περιστείωσι. — περίστια, τά, Renselsesoffer; Renselse, Lustration; (rimel. af περί, o. ἱστίη, ἑστία); df. — περιστίαρχος, ὁ, som forretter dette Renselsesoffer, Ar. — περιστῐβής, 2, (στείβω) fasttraadt, sammentraadt rundtom; df. fast, tæt. — περιστῐγής, 2, med Punkter overalt, ganske spraglet; af — περι-στίζω, f. ξω, stikker, prikker, punkterer overalt; b) περιέστιξε τοῖς μαζοῖς τὸ τεῖχος, fæstede op rundt om Muren, Herod. 4, 202; df. — περίστικτος, 2, punkteret, giennemstukken, spraglet, spættet, indbrændt, brændemærket rundtom, overalt, paa alle Sider.

περι-στίλβω, f. ψω, omstraaler, omskinner. — περιστίξ, ῖχος, ὁ, ἡ, i Rader el. Rækker rundtom; — περι-στιχάω, staaer rundtom i en Rad; o. — περι-στῐχίζω, stiller rundtom i en Rad el. Række, som περιστοιχίζω; (af στίχος). — περι-στλεγγίζω, afstrigler, afskraber rundtom med en στλεγγίς. — περιστοιχίζω, ogs. in med., opstiller rundtom, omgiver (ligesom med et Jægergarn); κύκλῳ πανταχόθεν — ἡμᾶς — περιστοιχίζεται, Dem.; pass. at blive efterstræbt, id.; o. — περίστοιχος, 2, staaende rundtom i en Rad el. Række; (af στοῖχος). — περιστολάδην, adv., overgivende, indhyllende; o. — περιστολή, ἡ, Beklædning, Udsmykkelse, bes. et Ligs Pyntning og Begravelse; (af περιστέλλω). — περιστόμιος, 2, gaaende omkring Munden el. Aabningen; τὸ περιστόμιον, Randen el. Mundingen paa et Kar; o. — περίστομος, 2, som har Mund, Munding, Aabning, Eg rundtom el. paa begge Sider. — περιστονᾰχέω, o. -στοναχίζω, stønner el. sukker rundtom; περιστονάχιζε δὲ γαῖα, drønede rundtom, Hes. — περίστοον, τό, (στοά) = περίστυλον. — περι-στορέννυμι, irr., f. -στορέσω, o. -στρώσω, breder, lægger, stroer derom, derover, bedækker, tildækker.

περι-στρατοπεδεύω, sædv. in med., slaaer Leir el. leirer mig rundtom. — περι-στρέφω, f. ψω, dreier, vender omkring el. i en Kreds, Hom. — περι-στροβέω, dreier omkring. — *περιστροφάδην, adv., ved at dreie el. vende omkring; dreiende sig i en Kreds; — περιστροφέω, = περιστρέφω; — περιστροφή, ἡ, Omdreien, Omvenden, Dreining, Vending; transl., Omgang, Samqvem; — περιστροφίς, ίδος, ἡ, Træ til at dreie omkring, Strygholt; o. — περίστροφος, 2, omdreiet, omvendt; til at dreie omkring; — 2) ὁ περίστροφος,

Line, hvormed Garnet opstilles og trækkes sammen; – (af περιστρέφω). — περίστρωμα, τό, Forhæng, Tæppe, Dække, Matras, som περιπέτασμα; af – περιστρώννυμι, irr., f. -στρώσω, = περιστορέννυμι. — περιστρωφάω, f. ήσω, = περιστρέφω; in med., περιστρωφώμενος πάντα τὰ χρηστήρια, dragende om til, raadsporgende alle Orakler, Herod. 8, 135.

περίστῡλος, 2, (στῦλος) med Søiler rundtom; τὸ περίστῡλον, Søilegang, Galleri. — περι-στῠφελίζω, f. ίξω, støder el. mishandler rundtom; mishandler meget. — περι-στύφω, [ῡ], udtørrer med en sammentrækkende Syre. — περιστῷον, τό, = περίστοον. — περι-σῡλάω, f. ήσω, borttager rundtom, berøver, udplyndrer. — περι-συνέχω, irr., holder sammen rundtom. — περίσυρμα, τό, Bespottelse; o. — περισυρμός, ὁ, Borttrækken, Afbringen fra den rigtige Vei; af — περι-σύρω, [ῡ] trækker el. slæber omkring; drager, trækker, slæber bort; 2) transl., giennemhegler, bespotter.

περισφαιρηδόν, adv., d. forstærk. σφαιρηδόν. — περισφαλέω, = περισφάλλομαι; o. — περισφαλής, 2, meget slibrig; af — περι-σφάλλω, f. -σφᾰλῶ, bringer til at glide el. falde, kaster omkuld; in med., glider ud, falder om, tumler, raver til alle Sider; df. — περίσφαλσις, ἡ, Omstyrtning, Fald. — περισφᾰρᾰγέω, bruser rundtom; strnder af Fylde, som περιστένομαι. — περι-σφηκόω, tilstopper og forbinder rundtom. — περι-σφηνόω, tilkiler, forbinder med Kiler rundtom. — περι-σφίγγω, f. ίγξω, binder, surrer, presser sammen derover, derom, paa alle Sider; – denne Handling, περίσφιγξις, ἡ. — περισφύριος, o. περίσφῠρος, 2, (σφυρόν) som omgiver, gaaer omkring Benene el. Fodderne; τὸ περισφύριον, Baand el. Zirat omkring Benene el. Fodderne.

περισχεῖν, ep. περισχέμεν, inf. aor. 2, o. περίσχεο f. περίσχου, imperat. aor. med. til περιέχω. — περισχελής, 2, = d. første περισκελής. — περίσχεσις, ἡ, Omgivelse, Indslutning; den omringende Fiende; o. — περίσχετος, 2, omgiven, omringet; (af περιέχω). — περισχῐδής, 2, klovet el. spaltet rundtom; αἱ περισχιδεῖς, et slags Skoe; af — περι-σχίζω, f. ίσω, klover, spvalter derover, derpaa; περισχίζω τινά, river Klæderne af nogen; pass. c. acc., – τὸν χῶρον –, τὸν δὴ ἡ Ἀσωπὶς (κρήνη) περισχίζεται, i. e. περὶ ὃν σχίζεται, hvor el. om hvilken den deler sig, Herod. 9, 51; df. — περισχισμός, ὁ, Klovning, Spaltning om el. paa noget.

περι-σχοινίζω, f. ίσω, omgiver, ombinder med en Strikke el. Line, σχοῖνος; bes. i Athenen: affondrer (fra Folket), afgrændser med en σχοῖνος den Plads, som Dommerne el. Raadet indtage; ὅταν (ἡ βουλὴ) – περισχοινίσηται, Dem.; df. — περισχοίνισμα, τό, Raadsforsamlingens med Tonge omgivne el. indsluttede Plads; o. — περισχοινισμός, ὁ, at omgive, indslutte en saadan Plads med Liner el. Tonge. — περι-σώζω, irr., f. -σώσω, frelser, redder, bes. nogens Liv. — περι-σωρεύω, sammenhober derom, derover, derpaa. — περισωφρονέω, er – περισώφρων, ονος, 2, meget maadeholden, kydsk, beskeden, o. dl. — περισωφροσύνη, ἡ, d. forstærk. σωφροσύνη.

περι-ταινία, ἡ, = περίτασις, inc. — περιτάμνω, jon. o. ep. f. περιτέμνω, s. m. s. — περίτανος, ὁ, arcad. f. εὐνοῦχος. — περιταρχύομαι, f. ύσομαι, (ταρχύω) besørger alt, hvad der hører til en Begravelse; [ῡ]. — περίτασις, ἡ, (περιτείνω) Omspænden; 2) Spænding el. Hovenhed rundtom. — περιταυτολογέω, d. forstærk. ταυτολογέω. — περι-ταφρεύω, omgiver, omringer med Vold og Grav. — περι-τείνω, f. -τενῶ, omspænder; spænder derom, derpaa, derover, derfor; 2) udspænder stærkt el. til alle Sider; 3) foraarsager Spænding el. Hovenhed. — περι-τείρω, afslider rundtom; alm. d. forstærk. τείρω. — περι-τειχίζω, f. ίσω, ommurer, omgiver med en Muur, τεῖχος; befæster med en Muur; ogs. indslutter, beleirer; df. — περιτείχισις, ἡ, o. περιτειχισμός, ὁ, Handlingen, at omgive med en Muur, o. s. v., see frgd.; o. — περιτείχισμα, τό, det med en Muur el. Befæstning omgivne Sted; sild. ogs. περίτειχος, τό.

περι-τελέω, f. έσω, fuldender rundtom el. ganske, inc. — περι-τέλλομαι, (τέλλω) gaaer, løber omkring el. rundtom; bes. om Tiden, at fuldende et Kredsløb, at løbe ud el. til Ende; sædv. ἔτεος περιτελλομένου, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, efter Aarets Forløb, o. s. v., Hom.; jf. περιπέλομαι o. περιέρχομαι; – 2) sild. poët. bruges περιτέλλειν om Himmellegemernes Opgang, jf. τέλλω. — περι-τέμνω, irr., f. -τεμῶ, jon. o. ep. περιτάμνω, afskærer, beskærer rundtom, οἴνας, Rankerne, Hes.; df. forkorter, formindsker; – 2) afskærer og indslutter, intercipio, om Krigsbytte; df. ogs. in med., βοῦς περιταμνόμενος, som afskærer, bortfører, røver, Od.; derimod pass. c. acc., γῆν πολλὴν περι-

ταμνόμενοι, da de vare berøvede, havde nüstet, *Herod.* 4, 159.

περιτένεια, ἡ, Spænden, Strammen, Udstrækken; af — περιτενής, 2, (περιτείνω) stærkt spændt, meget stram, udstrakt; 2) spændt af Vollenhed. — περιτεραμνίζω, (τέραμνος) omgiver med en Bedækning, med et Beslag el. Hylster. — περιτέρμων, ονος, 2, (τέρμα) begrændsende rundtom; 2) *pass.*, begrandset rundtom. — περιτετραίνω, = περιτιτράω. — περι-τεχνάομαι, *f.* ήσομαι; indretter paa en meget kunstig el. listig Maade; ds. — περιτέχνησις, ἡ, fortrinlig Kunst, Klogt, List; περιτέχν. τῶν ἐπιχειρήσεων, *Thuc.* — περίτηγμα, τό, hvad der afsondres rundtom ved Smeltning, Skum, Ureenhed, *scoria*; ds. *transl.*, Afskum, Skarn; af — περι-τήκω, *f.* ξω, smelter rundtom; ds. — περίτηξις, ἡ, Smelten el. at smelte rundtom paa alle Sider; 2) Afgang ved Smeltning.

περι-τίθημι, *f.* περιθήσω, sætter, stiller, lægger derom, derpaa, ifører, beklæder; - *b) transl.*, tildeler, tillægger, forlener, τινί τι, ἄλλῳ τὴν βασιληΐην, *Herod.*; πεσιτιθέναι δόξαν τοῖς εὖ ποιοῦσι, *Dem.*; *c) in med.*, iforer mig, paasætter mig, χιτῶνα, διάδημα, o. dl.; — στρεπτὸν περιθέμενος, *torquatus*, *Xen.* — περι-τίλλω, rusker, udrykker rundtom. — περι-τῑμάω, *f.* ήσω, ærer meget; ds. — περιτιμήεις, εσσα, εν, meget æret, meget agtet. — περι-τιταίνω, udspænder rundtom. — περι-τιτράω, *irr.*, *f.* περιτρήσω, giennemborer rundtom. — περι-τίω, *f.* ίσω, [ῑ], ærer høiligen, *poët.*

πέρι-τμήγω, *f.* ξω, episk Biform af περιτέμνω. — * περίτμημα, τό, det Afskaarne, Affald, Spaaner, o. dl.; — περιτομεύς, έως, ὁ, som beskærer rundtom; 2) en Skomagerkniv; — περιτομή, ἡ, Beskæren rundtom; Beskæring; o. — περίτομος, 2, beskaaren, afskaaren rundtom; afskaaren, steil, *præruptus*; *abruptus*; - (af περιτέμνω). — περιτόναιος, o. περιτόνειος, 3, = περιτόνος, s. m. s.; τὸ περιτόναιον, Tarmehinde; — περιτονία, ἡ, = περιτένεια; o. — περιτόνιος, 2, tienende el. tienlig til at spænde derover; *b) pass.*, som er udspændt, udstrakt derover, derom; *c)* τὸ περιτόνιον, den Deel af Maskinen, hvorved den dreies omkring; af — περίτονος, 2, (περιτείνω) som er udspændt, udstrakt derom, derover; 2) τὰ περίτονα, fremstaaende Stokværk paa Skibets Bagdeel, *rejectum*, *tabulatum*.

περι-τοξεύω, skyder rundtom med Buen; 2) = ὑπερτοξεύω, *Ar.* — περι-τορεύω, afrunder, tilrunder; ogs. *transl.*, om Stilen. — περι-τορνεύω, dreier rundt. — περιτρᾱνής, 2, oftere περίτρᾱνος, 2, *adv.* -τράνως, o. -τρανῶς, (τρανός) meget tydelig. — περιτρᾰχήλιος, 2, (τράχηλος) omkring Halsen; τὸ περιτρ., Halsbaand. — περιτρέμω, = περιτρομέω. — περι-τρέπω, *irr.*, *f.* ψω, vender om, vender op og ned; ds. kaster omkuld, forstyrrer, ødelægger; *in med.*, dreier mig om i en Kreds; ds. bliver hovedsvimmel; - 2) *intr.*, vender el. dreier mig i en Kreds; om Aarstiderne, at vende tilbage, at vexle, *ex.* περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, *Od.* 10, 469. — περι-τρέφω, *f.* -θρέψω, lader stivne, fryse; sædv. *in med.*, περιτρέφεσθαι, at stivne, fryse, sætte sig fast paa el. om noget, τινί, *ex.* σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, *Od.* 14, 477.

περι-τρέχω, *irr.*, *f.* -θρέξομαι, o. -δρᾰμοῦμαι, *aor.* περιέδραμον, løber rundtom el. omkring; *transl.*, at være i Omløb; ὀνόματα περιτρέχοντα, som ὀνόμ. περιτυχόντα, gængse, gangbare Ord; 2) *transit.*, løber omkring noget, bes. for at besee; beseer i Løbet. — περι-τρέω, *f.* -τρέσω, zittrer, bæver rundtom el. overalt; λαοὶ περίτρεσαν ἀγροιῶται, flygtede forskrækkede til alle Sider, *Il.* 11, 675. — περίτρησις, ἡ, Giennemboren paa alle Sider; o. — περίτρητος, 2, giennemboret rundtom; (af περιτιτράω). — περιτρηχής, 2, (τρηχύς *jon.* f. τραχύς) rundtom el. meget ru, ujevn, hvas.

περιτρῐβής, 2, gneden el. afgneden rundtom; ds. *a)* udslidt, forslidt (af at bruges); *b)* udmattet (af Arbeide); *c)* indøvet, giennemdreven, forslagen, listig; af — περι-τρίβω, *f.* ψω, gnider el. afgnider rundtom; *transl.*, over, gior skikket. — περι-τρίζω, *irr.*, *pf.* περιτέτρῑγα, qviddrer rundtom el. overalt. — περίτριμμα, τό, (περιτρίβω) det Afgnedne; *transl.*, et giennemdrevet, indøvet, rænkefuldt Menneske; bes. περίτριμμα δικῶν, ἀγορᾶς, en Lovtrækker. — περιτρομέω, zittrer, bæver overalt el. rundtom; sædv. *in med.*, *ex.* σάρκες περιτρομέοντο μελέεσσιν, *Od.* 18, 77; af — περίτρομος, 2, *adv.* -τρόμως, (περιτρέμω) zittrende rundtom el. overmaade; ds. meget forskrækket, meget frygtsom.

* περιτροπάδην, *adv.*, vendende, dreiende omkring el. bort; af — * περιτροπάω, *jon.* -τροπέω, Biform af περιτρέπω, vender el. dreier mig i en Kreds, fuldender et Kredsløb; περιτροπέων ἐνιαυτός, det tilbagevendende

Aar, *Il.* 2, 295; – b) τὰ μῆλα – περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, *Od.* 9, 465, efter *Eust.* som περιτρέποντες, περιάγοντες, forende dem omkring el. ad Omveie; (maaskee rigtigere: holdende dem sammen el. samlede, περικλείοντες); efter nogle ogs. f. περιταμνόμενοι, see u. περιτέμνω; – c) c. acc. περιτροπέων φῦλ' ἀνθρώπων, vendende sig rundtom til Menneskenes Slægter, *Hom. Merc.*; — περιτροπή, ἡ, Omvenden, Vending; Omvexling; ἐν περιτροπῇ, vexelviis, efter Omgang, *Herod.*; sild. ogs. ἐκ περιτροπῆς; — περίτροπος, 2, vendende el. dreiende sig i en Kreds; o. — περίτροπος, ὁ, Svimmelhed, Hovedsvimmel; – (af περιτρέπω).

περιτρόχαλος, 2, = περίτροχος; bes. περιτρόχαλα κείρεσθαι, at afklippe Haaret rundtom, *Herod.*; jf. σκάφιον. — περιτροχάζω, o. περιτροχάω, Biformer af περιτρέχω, løber rundtom el. omkring noget, τινί. — περιτρόχιον, τό, (τροχός) Hiul, som dreier sig omkring noget. — περιτροχισμός, οῦ, ὁ, Omløb, Løben el. at løbe omkring i en Kreds; o. — περίτροχος, 2, løbende rundtom el. i en Kreds; df. rund, *Il.* 23, 455; (af περιτρέχω). — περι-τρύζω, *f.* ύσω, grynter, knurrer rundtom. — περι-τρώγω, *irr.*, *f.* -τρώξομαι, omgnaver, begnaver rundtom. — περιτρωχάω; = περιτροχάω, περιτρέχω.

περιττός, o. de øvrige m. περιττ- begyndende Ord, *att.* f. περισσός, *etc.*, see u. περισσ-. — περι-τυγχάνω, *irr.*, *f.* -τεύξομαι, *aor.* περιέτυχον, træffer el. støder tilfældigen derpaa, geraader deri, *c. dat.*; finder, prøver, ἀγνώμονι κριτῇ, *Xen.*, συμφορᾷ; ogs. omvendt, περιτυγχάνει μοι ἡ συμφορά, et Uheld rammer mig, *Thuc.* — περιτυκίζω, behugger rundtom. — περιτύμβιος, 2, (τύμβος) omkring Graven, ved Graven. — περι-τυμπᾰνίζω, *f.* ίσω, omtoner og bedøver med τύμπανον. — περι-τῠπόω, afformer rundtom; beføler rundtom for at bemærke Formen. — περιτυχής, 2, = ἐπιτυχής, *inc.* — περι-ὑβρίζω, *f.* ίσω, d. forstærk. ὑβρίζω, mishandler grovt, haaner meget, *Herod.* — περι-ϊλακτέω, omgiver. — περι-υπνίζω, opvækker, *inc.* — περι-υφαίνω, væver derom; omvæver. — περι-ύω, [ῡ], omregner, beregner, *inc.*

περιφᾰγεῖν, *inf. aor.* til περιεσθίω, omæder, begnaver; fortærer. — περιφᾰής, 2, (φάος) lysende rundtom. — περι-φαίνομαι, *f.* -φᾰνήσομαι, viser mig, er synlig rundtom; ἐν περιφαινομένῳ, paa et synligt, høitliggende Sted, *Od.*; er belyst rundtom, viser mig tydeligen. — περιφάνεια, ἡ, den Beskaffenhed hos et Legeme, at det viser sig tydeligen el. fra alle Sider, Kiendelighed; *transl.*, Tydelighed, bestemt el. nøiagtig Kundskab, τῆς χώρης, om Landet, *Herod.*; af — περιφανής, 2, *adv.* -νῶς, (περιφαίνομαι) belyst el. synlig fra alle Sider, fritstaaende; *transl.*, indlysende, tydelig; περιφανές sc. ἐστί, – ὡς, det er aabenbart, at –, *Xen.*; b) bekiendt, berømt, *illustris.* — περι-φαντάζομαι, beseer og bedømmer overfladisk. — περίφαντος, 2, = περιφανής. — περίφᾰσις, ἡ, = περιφάνεια, tydelig Oversigt.

περιφέγγεια, ἡ, den Glands, som omgiver el. udbreder sig over et Legeme; den fra et Legeme udgaaende Glands; af — περιφεγγής, 2, (φέγγος) omstraalet; udkastende Straaler, straalende rundtom. — περι-φείδομαι, skaaner og lader tilbage, som περισώζω. — περιφέρεια, ἡ, Omgaaen, Omstreifen; at dreie el. bevæge sig derom, Omløb; – 2) Rand el. Omfang af et rundt Legeme, Peripherie; – 3) Runding, rundt Legeme; af – περιφερής, 2, (περιφέρω) som bæres, bevæges, dreies, som bevæger el. dreier sig, som kan bevæges el. dreies rundtom el. omkring; ἴχνη περιφερῆ, som gaae i en Runding, *Xen.*; b) afrundet, rund, trind, τράχηλος, ὀσφύς, *id.*; 2) οἱ Περιφερέες, *Herod.* 4, 53, de fem Mænd, som ledsagede de hyperboreiske Jomfruer til Delos, ellers Θεωροί; df. — περιφερόγραμμος, 2, (γραμμή) omgiven af en kredsformet el. krum Linie, *oppon.* εὐθύγραμμος.

περι-φέρω, *irr.*, *pf.* περιοίσω, *aor.* περιήνεγκα o. περιήνεγκον, fører, bærer, bringer, rækker, giver rundtom el. omkring; – b) *transl.*, bringer ud, giør bekiendt; τὰ περιφερόμενα, ombaarne Rygter el. Løgne; – c) *in med.*, bevæger mig, flakker, vanker, færdes omkring; περιφέρεσθαί τινι, at drives om i en Kreds, at blive Hovedsvimmel af noget; — 2) fører omkring og tilbage til et vist Punkt; alm. bringer til et vist Punkt, sætter i en Tilstand; περιφέρει με μνήμη, ogs. uden μνήμη, Erindringen bringer mig atter derpaa, jeg erindrer mig paa ny; περιφέρειν εἰς λιμόν, endeligen at bringe i Hungersnød; – b) *in med.*, kommer altid tilbage til det samme Punkt, kommer endeligen hen til noget, εἴς τι; περιφερομένου ἐνιαυτοῦ, som περιπλομένου ἐν., *anno circumacto*, *Herod.*; — 3) bærer til Enden, holder ud, som ἀντέχω, *Thuc.* 7, 28; — 4) *intr.*, kommer igien til det samme Punkt; περιφέρειν ἐκ νόσου, at komme sig af en Sygdom.

περι-φεύγω, *f.* -φεύξομαι, o. -φευξοῦμαι, undflyer, undgaaer; ἀριθμὸν περιπέφευγεν, lader sig ikke tælle, *Pind.*; bes. kommer mig af en Sygdom, *Dem.*; *b*) vægrer, afslaaer. — περίφημος, 2, (φήμη) meget bekiendt el. berømt. — περι-φθάνω, forekommer; [*ep.* ᾱ, *att.* ᾰ]. — περιφθείρομαι, (φθείρω) fordærves, omkommer deromkring, derved; 2) flakker om og stifter Ondt. — περι-φθῐνύθω, fortæres rundtom, derover, derved. — περι-φῐλέω, elsker høiligen; df. — περιφίλητος, 2, meget elsket.

περιφλεγής, 2, (φλέγω) som brænder stærkt. — περι-φλέγω, *f.* ξω, brænder derom, derover; *b*) forbrænder rundtom; *c*) forbrænder stærkt. — περι-φλεύω, svier el. forbrænder rundtom, *Herod.*; jf. περιφλύω. — περι-φλῐδάω, *poët.* ogs. -δόω, er meget fuld, strunder af Fylde. — περι-φλοΐζω, *f.* ίσω, afskaller rundtom; - denne Handling, περιφλοϊσμός, ὁ. — περίφλοιος o. περίφλοος, 2, (φλοιός, φλόος) omgiven med Bark. — περι-φλύω, svier el. forbrænder rundtom: om Lynet, *Ar.*

περι-φοβέομαι, frygter meget, er meget bange for nogen, τινά, *Xen.* — περίφοβος, 2, *adv.* -βως, (φόβος) som er sat i heftig Frygt, meget forskrækket. — περι-φοιτάω, *f.* ήσω, gaaer, flakker, svæver omkring; df. — περιφοίτησις, ἡ, Omflakken, Omsvæven.

περίφοιτος, 2, (φοιτάω) omflakkende, omvankende. — περιφορά, ἡ, (περιφέρω) Bæren, Bringen, Given, Rækken omkring el. rundtom, bes. Spisernes ved Bordet, *Xen.*; - *b*) de omrakte Spiser, en Ret, o. dl.; — 2) af *med.*, Gaaen, Gang, Løb deromkring, Omgang, Omløb, ἡλίου, σελήνης, o. dl.; τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα, om Planeterne, *Xen.*; - *b*) Omvanken, Uro; — 3) Omkreds, Omfang; df. — περιφοράδην, *adv.*, bærende el. slæbende rundtom. — περιφόρεινος, 2, see u. περιφόρινος.

†περιφορέω, = περιφέρω; df. — περιφόρημα, τό, det Ombaarne, Omrakte, bes. den ombaarne Mad, en Ret; o. — περιφορητικός, 3, *inc.*, s. dv. περιφόρητος, 2, baaren el. til at bære omkring; οἰκήματα περιφ., *Herod.*; *b*) gaaende el. streifende omkring; *c*) berømt, *inc.* — περιφόρῑνος, 2, (φορίνη) omgiven med Svær, χοιρίδιον; *lect. var.*, περιφόρειτος. — περίφορος, 2, = περιφόρητος. — περίφορτος, 2, (φόρτος) med tung Vægt el. Last.

περιφρᾰγή, ἡ, sild., o. περίφραγμα, τό, Indhegning, Hegn, Gierde, Gitter, o. dl.; o. — περιφραγμέω, = περιφράσσω; af — περιφραγμός, ὁ, Indhegnen, Freden, Indslutten; (af περιφράσσω). — περιφρᾰδής, 2, meget betænksom, forstandig; *adv.* περιφραδέως m. ὤπτησαν, forsigtigen, *Hom.*; af — περιφράζομαι, (φράζω, *irr.*) overlægger fra alle Sider, betænker, νόστον, *Od.*; 2) *act.* περιφράζω, omskriver, tydeliggiør med andre Ord, sild. — περίφρακτος, 2, indhegnet, omgierdet, indsluttet; o. — περίφραξις, ἡ, Indhegnen, Indslutten, Indhegning; (af περιφράσσω). — περίφρᾰσις, ἡ, (περιφράζω) Omskrivning. — περι-φράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, omhegner, indslutter, freder rundtom; omgiver med Muur el. Vold, befæster. — περιφραστικός, 3, *adv.* -κῶς, (περιφράζω) omskrivende; 2) *pass.*, omskreven.

περι-φρίσσω, *irr.*, *att.* -ττω, *f.* ξω, *pf.* -πέφρῑκα, gyser, zittrer derhos, derved, derover. — περι-φρονέω, overtænker el. overveier fra alle Sider, *c. acc.* *rei*; - 2) tænker høiere, d. e. foragter, *c. acc.*, sild. ogs. *c. gen.*, *Plut.*; - 3) *intr.*, er forsigtig, betænksom; klog, viis; df. — περιφρόνησις, ἡ, Betænksomhed, Overlæg; 2) Foragt; o. — περιφροσύνη, ἡ, *poët.* = frgd. — περι-φρουρεύω, s. dv. περι-φρουρέω, holder besat og bevogter rundtom. — περιφρῡγής, 2, aldeles udtørret; af — περι-φρύγω, [ῡ], *f.* ξω, udtørrer rundtom el. aldeles. — περίφρων, ονος, 2, (φρήν) meget forsigtig, betænksom, klog, *Hom.*; 2) som ὑπέρφρων, overmodig, *Æsch.*

περιφῠής, 2, (περιφύω) voxende derom, derpaa, τῇ γῇ, ved Jorden. — περι-φῠλᾰκή, ἡ, Forpost, udstillet Vagt; af — περι-φυλάσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, indslutter og bevogter rundtom. — περι-φύρω, [ῡ], ælter og blander imellem hinanden; bringer i Forvirring. — περι-φῡσάω, blæser rundtom, blæser derpaa fra alle Sider; df. — περιφύσητος, 2, paablæst, omblæst fra alle Sider. — περίφῠσις, ἡ, (περιφύω) Voxen el. at voxe derom, derved, derpaa; 2) det derom, derved, derpaa Opvoxede; 3) om Kornet: at skyde i Ax. — περιφῠτεύω, planter rundtom, beplanter. — περίφῠτος, 2, (φυτός) beplantet el. besaaet rundtom.

περι-φύω, *irr.*, [ῡ], *f.* -φύσω, [ῡ], lader voxe derom, derpaa; giør fast, befæster derved, derpaa; — 2) *in aor.* 2 περιέφῠν, *pf.* περιπέφῡκα, o. *in med.*, *intr.*, voxer derom, derpaa, derover; voxer fast derpaa; hænger el. holder mig fast derved; περιφῦναί τινι o. τινα, at omslynges, omfavnes, omarmes af

nogen, *Hom.*; *b*) om Kornet: at skyde i Ar. — *περι-φωνέω*, omtoner, gientoner. — *περίφωρος*, 2, (*φώρ*) aldeles opdaget, aabenbar. — *περι-φωτίζω*, *f. ίσω*, omlyser, belyser; deraf — *περιφωτισμός*, *ὁ*, Belysen, Belysning.

περι-χαίνω, *irr.*, *f. -χανοῦμαι*, sluger med gabende Mund; spærrer Munden op af Forundring, begaber, *c. acc.* — *περι-χαίρω*, *irr.*, *f. -χαρήσω*, glæder mig meget over noget, *τινί*, ogs. *in med.* — *περι-χᾰλάω*, *f. άσω*, løslader, løsner rundtom, giver efter, *inc.* — *περι-χᾰλῑνόω*, paalægger Tømme el. Bidsel. — *περίχαλκος*, 2, (*χαλκός*) omgiven el. overtrukken med Kobber; deraf — *περιχαλκόω*, omgiver el. overtrækker med Kobber. — *περιχανδής*, 2, (*χανδάνω*) som omfatter meget.

περι-χᾰρακόω, omgiver og befæster med Spidspæle el. Palisader; forskandser. — *περιχᾰρακτήρ*, *ῆρος*, *ὁ*, Værktøi til at giøre Indsnit i Tandkiødet; o. — *περιχαρακτικός*, 3, hørende el. skikket til at giøre Skaar, Ridse, Indsnit; (af *περιχαράσσω*). — *περιχαράκωμα*, *τό*, (*περιχαρακόω*) en med Spidspæle el. Palisader omgiven og befæstet Plads. — *περιχάραξις*, *ἡ*, Indskæren el. Ridsen rundtom; af — *περι-χαράσσω*, *att. -ττω*, *f. ξω*, giør Skaar, Ridse, Indsnit rundtom el. paa Randen. — *περιχάρεια*, *poët.* ogs. *-χαρία*, *ἡ*, overmaade stor Glæde; af — *περιχᾰρής*, 2, *adv.* *-ρῶς*, (*περιχαίρω*) overmaade stor Glæde. — *περιχάσχω*, Biform af *περιχαίνω*, alene *in præs.* o. *impf.*

περιχειλόω, (*χεῖλος*) indfatter rundtom, omgiver med en Rand. — *περιχειρίδιος*, *περιχείριος*, o. *περίχειρος*, 2, (*χείρ*) gaaende omkring el. omgivende Haanden; *τὸ περιχείριον*, ogs. *τὸ περίχειρον*, Armbaand. — *περίχευμα*, *τό*, en paastøbt Rand; men *Il.* 23, 561, læses nu *ᾧ περὶ χεῦμα*—; af — *περι-χέω*, *irr.*, *f. -χεύσω*, *aor.* *περιέχεα*, *ep.* *περίχευα*, gyder derom, derover; omgyder, begyder; *περιχ. χρυσὸν κέρασι*, at forgylde Hornene; — *in med.*, *a*) at udgyde sig, udbrede sig til alle Sider; *b*) *c. acc. pers.*, at omarme nogen; *c*) *περιχέασθαι*, at tage et let Bad.

περιχθών, *όνος*, *ὁ*, *ἡ*, (*χθών*) rundt om Jorden, omgivende Jorden; 2) med Jord rundtom, *inc.* — *περι-χῑλόω*, æder mig aldeles mæt. — *περιχλαινίζω*, o. *-χλανίζω*, *inc.*, omgiver el. beklæder med en *χλαῖνα*. — *περίχολος*, 2, (*χολή*) fuld af Galde. — *περι-χορεύω*, omdandser; dandser rundtom. — *περίχρεμπτος*, 2, (*χρέμπτομαι*) bespyttet; til at bespytte; deraf skændig, *Æsch.* — *περιχρήματος*, 2, (*χρήματα*) meget bemidlet. — *περιχριμπτός*, 3, (*χρίμπτω*) streifende derindpaa, nærmende sig dertil.

**περίχρῑσις*, *ἡ*, Paastrygen, Indsalven; — *περίχρισμα*, *τό*, det Paastrøgne, Salve; o. — *περίχριστος*, 2, paastrøgen, besmurt, indsalvet; af — *περι-χρίω*, *f. ίσω* [ῑ], omsmører, bestryger, indsalver. — *περίχρῡσος*, 2, (*χρυσός*) forgyldt, indfattet i, belagt med Guld; deraf — *περιχρυσόω*, indfatter i Guld. — **περίχῠδᾰ*, *adv.*, overgydet el. begydet rundtom; — *περίχῠμα*, *τό*, det Omgydede; — *περίχυσις*, *ἡ*, Udgyden el. at udgyde derover, derom, Begyden; — *περιχῠτήρ*, *ῆρος*, *ὁ*, som gyder derover, som begyder; — *περιχυτήριον*, *τό*, Kar til at begyde med; *neutr.* af — *περιχυτήριος*, 3, som gyder derom, derover; o. — *περιχύτης*, *ου*, *ὁ*, = *περιχυτήρ*; — (af *περιχέω*).

περι-χώννῡμι, *irr.*, *f. -χώσω*, ryster el. hober sammen derom bes. opgravet Jord; deraf inddæmmer. — *περι-χώομαι*, *f. -χώσομαι*, *τινί τινος*, vredes paa nogen for noget, *Il.*; alene *ep.* — *περι-χωρέω*, gaaer, kommer omkring el. rundtom; *περὶ χάσματι γαῖα - χώρησεν*, omgav med, aabnede rundtom et Svælg, *Hom. Cer.* 430; 2) som *περιέρχομαι*, kommer omkring, fuldender et Kredsløb; deraf — *περιχώρησις*, *ἡ*, Gaaen el. at gaae rundtom; 2) Kommen el. at komme omkring, Fuldendelsen af et Kredsløb. — *περίχωρος*, 2, (*χῶρος*) i Omegnen, i Nabolavet.

περι-ψαύω, tager derpaa, befoler rundtom. — *περι-ψάω*, *inf. -ψῆν*, *f. -ψήσω*, aftørrer, afstryger, renser rundtom; deraf — *περίψημα*, *τό*, den Ureenhed, som aftørres; deraf *transl.* som *κάθαρμα*, et afskyeligt Menneske, et Afskum; o. — *περίψησις*, *ἡ*, Aftørren, Rensen. — *περίψηφος*, *ὁ*, (*ψῆφος*) Regnemester, *Suid.* — *περιψήχω*, = *περιψάω*. — *περι-ψῐθῠρίζω*, *f. ίσω*, omsuser. — *περι-ψῑλόω*, giør skaldet el. nøgen rundtom; *pass. c. acc.*, *τῶν νεκρῶν περιψιλωθέντων τὰς σάρκας*, *Herod.* 9, 83; — denne Handling, *περιψίλωσις*, *ἡ*.

περι-ψοφέω, ombruser, omtoner; deraf — *περιψόφησις*, *ἡ*, Ombrusen. — **περιψυγμός*, *ὁ*, = *περίψυξις*; — *περίψυκτος*, 2, rundtom el. fuldkommen afkølet; afkølet og forfrisket; alm. meget kølig el. kold; 2) forfrossen udenpaa el. paa de ydre Lemmer; 3) omviftet; for hvem der kiøles, elsket, afgiort; o. — *περίψυξις*, *ἡ*, fuldkommen Afkøling el. Forfriskelse; *c*) at være forfrossen paa

Lemmerne; – (af περιψύχω). — περίψυχρος, 2, (ψυχρός) kold udenpaa, meget kold. — περι-ψύχω, f. ξω, afkøler, forfrisker; 2) bringer til at fryse paa de ydre Lemmer; 3) omvifter; kiæler for, smigrer.

περιωδευμένως, adv. part. pf. pass. af περιοδεύω, paa Omveie; vidtløftigen. — περιῳδέω, (ᾠδή) som περιᾴδω, fortryller el. betvinger ved Sang. — περιωδῠνάω, foraarsager stor Smerte; o. — περιωδῠνέω, føler stor Smerte; df. — περιωδυνία, ἡ, stor el. heftig Smerte; af — περιώδῠνος, 2, (ὀδύνη) som føler stor Smerte; 2) meget smertelig. — περι-ωθέω, irr., f. -ωθέσω, o. -ώσω, støder omkuld, støder bort, fortrænger, forsmaaer. — περι-ωθίζω, f. ίσω, = frgd. — περιώμιος, 2, (ὦμος) omkring Skulderen; περιώμιον, τό, Gevand, som gaaer omkring Skuldrene; ogs. περιωμίς, ίδος, ἡ.

περιώνῠμος, 2, (ὄνομα) som er berømt el. bekiendt rundtom. — *περιωπέω, seer mig om, skuer omkring mig, ogs. περωπίζομαι; — περιωπή, ἡ, Sted, hvorfra man har Udsigt, Varetaarn, Udkik, o. dl.; 2) Omskuen, at see omkring sig fra et høit Sted; 3) Forsigtighed, Thuc.; o. — περιωπής, 2, som sees rundtom el. langt borte; – (af ὤψ). — περιώσιος, 2, overmaade stor el. megen; περιώσιον o. περιώσια, som adverb., overmaade meget; (rimel. jon. f. περιούσιος af περίειμι). — περίωσις, ἡ, (περιωθέω) Stoden el. at støde rundtom. — περιωτειλόω, (ὠτειλή) lader sætte Ar rundtom. — περιωτίς, ίδος, ἡ, (οὖς) = ἀμφωτίς.

πέρκα, ἡ, = πέρκη. — *περκάζω, f. άσω, bliver mørk, dunkel, sortlig; om modnende Frugter; transl., ogs. om en Yngling, som faaer det første Skæg; — περκαίνω, giør mørk, farver dunkel; df. – πέρκανα, τά, etslags Vær; — περκάς, άδος, ἡ, bes. fem. til πέρκος; o. — πέρκη, ἡ, o. περκίς, ίδος, ἡ, dim. περκίδιον, τό, etslags spiselig Flodfisk, lat. perca, Brasen; – (af πέρκος). — περκνόπτερος, 2, (πτερόν) med mørke Vinger; af — περκνός, 3, mørkladen, mørk, med dunkel Farve, ex. om Ørnen, Il. 24, 316; bes. om Druer og andre Frugter, som ved at modnes faae mørk el. mørkeblaa Farve; 2) ὁ περκνός, = πέρκη; df. — περκνόω, = περκαίνω; df. — πέρκνωμα, τό, en mørk Plet. — πέρκος, 3, = περκνός.

πέρνα, ης, ἡ, Skinke, lat. perna; jf. πτέρνα. — περνάω, o. πέρνημι, (περάω) udfører (fører over Havet) og sælger, bes. Krigsfanger, ex. Πέρνασχ' ὅντιν' ἕλεσκε – ἐς Σάμον, (f. ἐπέρνη), Il. 24, 752; dog ogs. alm. sælger, ex. κτήματα περνάμενα, Gods, som sælges el. er til Salg, Il.; (besl. m. πιπράσκω). — πέροδος, ἡ, æol. f. περίοδος, Pind.

περόνᾱμα, τό, dor. f. περόνημα. — περονάω, f. ήσω, giennemborer, giennemstikker, δουρὶ μέσον, Il.; b) fastgiør, sætter fast med en περόνη; in med., χλαῖναν, ἑανὸν περονήσασθαι, at spænde fast om sig, ib.; af — περόνη, ἡ, (πείρω, περάω) oprindel. enhver Spids, Torn, Braad; bes. Tornen el. Tungen i et Spænde, hvormed Klæder befæstes om Legemet; df. et saadant Spænde, lat. fibula, Hom.; alm. Naal, Syl til at stikke el. sætte fast med, Herod.; – 2) Lundstikke paa Hiulet; – 3) det lille Rør i Skinnebenet og i Armen, os radii; – 4) etslags Søfisk.

περόνημα, τό, (περονάω) som πόρπημα, en med et Spænde omfæstet Klædning, Theocr. — περονῆτις, ιδος, ἡ, o. περονητρίς, ίδος, ἡ, dor. περονατρίς, Theocr., = frgd.; (den ældre doriske Dragt, jf. Herod. 5, 87). — περονίς, ίδος, ἡ, = περόνη, Soph. — περπερεία, o. περπερία, ἡ, Praleri, Stortalenhed; af — περπερεύομαι, er – πέρπερος, 2, vindig, pralende, stortalende, bes. som giør sig til af Fortienester, som han ikke har, som ἀλαζών; (df. d. lat. perperus). — πέῤῥοχος, 2, æol. f. περίοχος, = ὑπέροχος.

πέρσα, ep. f. ἔπερσα, aor. 1 act. af πέρθω. — περσέα, poët. ogs. πέρσεια, ἡ, etslags ægyptisk Træ. — Περσείδης, ου, ὁ, Søn el. Efterkommer af Perseus; o. – Περσεῖος, 3, nedstammende fra, hørende til – Περσεύς, έως, jon. ῆος, ὁ, Perseus, Navnet paa en berømt græsk Helt, Søn af Zeus og Danae. — περσέπολις, poët. ogs. περσέπτολις, εως, ἡ, (πέρθω, πόλις, πτόλις) som ødelægger, forstyrrer Byer; 2) ἡ Περσέπολις, Persiens gamle Hovedstad. — Περσέφασσα, att. -ττα, ep. sædv. Περσεφόνεια, o. Περσεφόνη, ἡ, Persephone, lat. Proserpina, Datter af Zeus og Demeter, Il., el. af Kronos og Rhea, Hes., gift med Hades; (skal være af φέρειν φόνον). — Περσηϊάδης, ου, ὁ, poët. f. Περσείδης, Il. — Περσήϊος, 3, poët. f. Περσεῖος, Theocr.

Πέρσης, ου, ὁ, en Perser, først h. Herod., som ogs. har acc. heteroclit. Περσέα, f. Πέρσην; jf. Herod. 7, 61; 2) πέρσης, Navnet paa et Kast i Terningspil. — περσία, ἡ, = περσέα. — Περσίζω, taler Persisk; efterligner Perserne i Klædedragt, Skikke, o. dl.; holder med Perserne; o. — Περσικός, 3, persisk; df. αἱ Περσικαί, a) etslags

fine Skoe; *b)* Valnødder; οἱ *Περσικοί*, ogſ. τὰ *Περσικά*, Ferſkener; *μῆλον Περσικόν*, Citron; *μηλέα Περσική*, Citrontræ, ogſ. Ferſkentræ; (af *Πέρσης*). — *περσίον*, τό, rimel. = *περσέα*. — *πέρσις*, εως, ἡ, (*πέρθω*) Ødelæggelſe, Forſtyrrelſe. — *Περσίς*, ίδος, ἡ, *a)* sc. *γῆ*, Perſien; *b)* sc. *γυνή*, en Perſerinde; *c)* sc. *χλαῖνα*, en perſiſk Overkiole; (egentl. beſ. *fem.* til *Περσικός*). — *Περσιστί*, *adv.*, (*Περσίζω*) paa Perſiſk; efter perſiſk Viis.

Περσοδῐώκτης, ου, ὁ, (*διώκω*) ſom forfolger el. overvinder Perſerne; — *Περσοκτόνος*, 2, (*κτείνω*) ſom dræber Perſere; o. — *Περσονομέω*, er — *Περσονόμος*, 2, (*νέμω*) ſom beherſker Perſerne; — *pass.* *Περσονομέομαι*, beherſkes af Perſerne; — (af *Πέρσης*). — *περσύας*, o. *περσυνός*, = *περυσίας*, ου, ὁ, o. *περυσινός*, 3, fra forrige Aar, aargammel, *ex.* *οἶνος*; af — *πέρῠσι*, *adv.*, (*πέρας*) i forrige Aar; 2) alm. forhen, fordum. — *πέρω*, *inus.* o. alene ſom Stamme til *πείρω*. — *περώσιος*, 2, æol. f. *περιώσιος*.

πεσδᾷ, *adv.*, *dor.* f. *πεζῇ*, *Theocr.* — *πεσεῖν*, *ep.* *πεσέειν*, *inf. aor. act.* til *πίπτω*; df. — *πέσημα*, τό, Fald; 2) det Faldne el. Udfaldne. — — *πεσκος*, τό, = *πέκος*, Hud, Skind; Bark. — *πέσος*, τό, = *πέσημα* o. *πτῶμα*, Fald; Vægt, Tyngde.

**πεσσεία*, ἡ, *att.* *πεττεία*, Spil i Brættet; Brætſpil; 2) i Muſiken: gientagne Slag el. oftere at ſlaae paa den ſamme Stræng; df. — *πεσσειάω*, = *πεσσεύω*; — *πέσσευμα*, τά, *att.* *πέττευμα*, den Gienſtand, hvormed man ſpiller, det Spil el. Parti, ſom man ſpiller; — *πεσσευτήριος*, 3, = *πεσσευτικός*; τὸ *πεσσευτήριον*, h. Ægypterne: det aſtronomiſke Spillebræt, paa hvilket Hermes ſkal have fravundet Selene fem Dage; — *πεσσευτήρ*, ῆρος, ὁ, o. *πεσσευτής*, οῦ, ὁ, ſom ſpiller i Brættet; o. — *πεσσευτικός*, 3, hørende, ſkikket, tilbøielig til at ſpille i Brættet; — (af flgd.).

**πεσσεύω*, *att.* *πεττεύω*, ſpiller i Brættet, ſpiller Brætſpil el. Skak; *transl.*, *τύχης ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης*, da Tilfældet ſpiller med (vender op og ned paa) de menneſkelige Ting; — *πεσσόν*, τό, *att.* *πεττόν*, Spillebræt, Skakbræt; rimel. ogſ. = *πεσσός*; — *πεσσονομέω*, (*νέμω*) regierer d. e. flytter Brikkerne, ſpiller Brætſpil; 2) alm. anordner og ſtiller paa rette Sted; o. — *πεσσοποιέομαι*, (*ποιέω*) giør mig en *πεσσός* Bem. 2; af — *πεσσός*, ὁ, *att.* *πεττός*, en aflangrund Steen el. Brikke i Brætſpillet; ſædv. *in pl.*, *ex.* *Πεσσοῖσι* — *θυμὸν ἔτερπον*, *Od.* 1, 107; *b)* Bræt til at ſpille paa (med 36 Ruder el. Felt; den mellemſte Linie, *ἱερὰ γραμμή*); *c)* οἱ *πεσσοί*, Sted, hvor man ſpiller Brætſpil, undert. ogſ. Brætſpillet ſelv; — 2) en aflangrund Tap, der ligeſom en Sæbetap ſtikkes ind i de hule Dele af Legemet; alm. ethvert aflangtrundt Legeme, beſ. en ſaadan Blymasſe; — 3) i Bygningskunſten: Underlag til Støtterne under en Hvælving.

πέσσω, *att.* *πέττω*; ſild. Biform *πέπτω*, *f.* *πέψω*, *pf. pass.* *πέπεμμαι*, alm. giør blød; beſ. — *a)* moduer, bringer til Modenhed, *Od.* 7, 119; — *b)* giør mør, koger, ſyder; — *c)* ælter, giennemarbeider en Dei; — *d)* bringer i Giæring; — 2) fordøier; i denne Bem. ofte *transl.*, *ex.* *χόλον*, *ὀργήν*, *θυμὸν πέσσειν*, at fordøie d. e. at forarbeide, betvinge ſin Harme, ikke at lade den komme til Udbrud, *Il.*; *βέλος πέσσειν*, at fordøie d. e. at forvinde et Skudſaar, at faae det lægt, *ib.*; men *γέρα*, *πλοῦτον πέσσειν*, ogſ. *αἰῶνα πέσσειν*, at fordøie d. e. at nyde i uforſtyrret Ro; — (df. *πέπων*, *ἀρτοπόπος*, *etc.*; altſaa er *πέσσω* af Stammen *πεπ-*, ligeſom *ἐνίσσω* dannes af *ἐνίπτω*, *vid. Buttm.*).

πεσών, *part. aor.* til *πίπτω*, *Hom.* — *πετά* s. *πέτα*, æol. f. *μετά*; jf. *πέδα*. — *πετάζω*, *inus.*, o. alene ſom antagen Stamme til *πετάννυμι*. — *πέτακνον*, τό, = *πέταχνον*. — *πετάλειον*, τό, *poët.* f. *πέταλον*. — **πετᾰλίζω*, forviſer, driver i Landflygtighed ved — *πετᾰλισμός*, ὁ, Landsforviisning (ved at ſkrive den Anklagedes Navn paa et Olieblad; denne Forviisningsmaade brugtes i Syracus ligeſom *ὀστρακισμός* i Athenen); — *πετᾰλίς*, ίδος, ἡ, en udvoxen ung So, jf. *πέταλος* Bem. 2; o. — *πεταλῖτις*, ιδος, ἡ, = *φυλλῖτις*; af — *πέτᾰλον*, τό, Blad, h. *Hom.* ofteſt *in pl.*; *jon.* *πέτηλον*, *Hes.*; — 2) af Liigheden: Plade, Guldblad, o. dl., *lamina*; (egentl. *neutr.* af *πέταλος*); df. — *πεταλοποιός*, 2, (*ποιέω*) ſom giør Blade el. Plader af Metal, Guldſlager, o. dl.

πέτᾰλος, 3, *jon.* *πέτηλος*, (*πετάννυμι*) udbredet; df. flad, bred, ſædv. *ἐκπέταλος*; 2) *transl.* om unge Dyr: udvoxen, fuldvoxen. — *πεταλουργός*, 2, (*ἔργον*) = *πεταλοποιός*. — *πετᾰλόω*, giør el. forvandler til Blade; 2) belægger med Metalplader, forgylder; o. — *πεταλώδης*, 2, (*εἶδος*) ligeſom el. lignende et Blad; (af *πέταλον*). — *πετάλωσις*, ἡ, Overtrækken el. at overtrække med Guldblade, Forgylden; o. — *πεταλωτός*, 3, bladformet; (af *πεταλόω*). — *πέτᾰμαι*, ≐ *πέτομαι*, flyver; *πέτα*-

ται - τήλοθεν ὄνυμ' αὐτῶν, *Pind. Nem.* 6, 81.

πετάννυμι, *irr.*, ogſ. πεταννύω, *f.* πετάσω, *att.* πετῶ, *pf. pass.* πεπέτασμαι, ſædv. *syncop.* πέπτᾰμαι, *aor. pass.* ἐπετάσθην; - udbreder, udfolder, εἵματα, ἱστία, *Hom.*, χεῖρέ τινι, udſtrækker bedende Hænderne imod nogen, *id.*; πύλαι πεπταμέναι, de aabnede Døre; πέπτατο δ' αὐγὴ Ἠελίου, udbredte ſig, *Il.* 17, 371; *transl.*, θυμὸν πετάσαι, at udvide Hiertet, at lade det ſvulme af Længſel, o. dl., *Od.* 18, 160; jf. πιτνάω, πίτνημι; - (df. πέταλον, o. rimel. d. lat. *pateo*; beſl. m. πέταμαι, πέτομαι, udbreder Vingerne for at flyve, flyver).

πετάομαι, ſild. *præs.* f. πέτομαι. — πετάσιμος, 3, (πέταμαι) flyvende, ſkikket til at flyve. — πετάσιον, τό, *dim.* af πέτασος. — πετασίτης, ου, ὁ; (πέτασος) hatformet; 2) etſlags Plante med hatformede Blade. — πέτασμα, τό, (πετάννυμι) det Udbredede, Tæppe, Dække, Forhæng, o. dl. — πέτᾰσος, ὁ, (πετάννυμι) Hat med bred Skygge, ſom bares beſ. af ἔφηβοι og af deres Skytsgud Hermes; - 2) bredt, hatformet Blad paa flere Planter; i denne Bem. ogſ. ἡ πέτασος; df. — πετασώδης, 2, (εἶδος) hatformet, ſkiermformet; βοτάνη πετ., Plante med hatformede Blade. — πετασών, ῶνος, ὁ, Svinebov, *petaso.*

*πεταυρίζω, dandſer paa Linie; - denne Handling, πεταυρισμός, ὁ, ogſ. Giogleri paa Linien; *transl.*, πεταυρισμός τῆς τύχης, *Plut.*; o. — πεταυριστήρ, ῆρος, o. πεταυριστής, οῦ, ὁ, Liniedandſer, *petaurista*; af — πέταυρον, τό, Stang el. Stige, hvorpaa Høns ſidde om Natten; 2) Stillads for Gioglere og Liniedandſere; (rimel. af πέδαυρος, *æol.* f. μετέωρος). — πέταχνον, τό, bred o. flad Drikkeſkaal; (rimel. af πετάννυμι); df. — πεταχνόω, udbreder, udſpiler; *in med.*, giør mig tyk, ſtor el. bred, praler. — πετάω, *inus.*, o. alene ſom Stamme til πετάννυμι. — πετεεινός, o. πετεηνός, 3, *ep.* udvidet f. — πετεινός, πετηνός, 3, (πέτομαι) hvad der kan flyve, med Vinger, bevinget; τὰ πετεηνά, alt Flyvende, Fuglene, *Il.*; πάρος πετεηνὰ γενέσθαι, forend de kunde flyve, *Od.* 16, 218; jf. ogſ. πετηνός. — πέτευρον, τό, = πέταυρον.

πετηλίας, ου, ὁ, καρκίνος, en Krebſeart, (rimel. ifølge dens udſtrakte Saxe af πετάννυμι). — πέτηλον, τό, *jon.* f. πέταλον; *in pl.* τὰ πέτηλα, Axeſkæg, *Hes. Sc.* 289. — πέτηλος, 3, (πετάννυμι) *jon.* f. πέταλος, udbredt, udſtrakt; df. liggende, hvilende. — πετηνός, 3, (πέτομαι) ſom kan flyve; ofte *ep.* πετεηνός, forkortet πτηνός, *att.* πετεινός.

πέτομαι, *irr.*, *f.* πετήσομαι (*Ar. Pax.* 1126), ſædv. πτήσομαι; *aor.* ἐπτόμην, πτέσθαι; - hertil høre ogſ. efter Bemærkelſen de uattiſke Former: *præs.* ἵπταμαι, *aor.* ἐπτάμην, πτάσθαι, o. *act. aor.* ἔπτην, πτῆναι, πτάς; jf. ogſ. πέταμαι, πετάομαι; - flyver: om Fugle, o. dl.; df. om enhver hurtig Bevægelſe: iler, løber, farer, glider, ſtyrter; ogſ. om Skudvaaben, udkaſtede Stene, o. dl.; - (oprindel., ſom beſl. m. πετάννυμι, udbreder mig el. udbreder Vingerne for at flyve).

†πέτρα, ἡ, Klippe; λίθοι — παίοντες πρὸς τὰς πέτρας, *Xen.*; λεῖος πετράων, uden Klipper, *Od.*; *b)* en Steen, *ex.* ἐκυλίνδουν πέτρας, *Xen.*; *c)* ſom Ordſprog: οὐκ ἀπὸ δρυός ἐσσι, οὐδ' ἀπὸ πέτρης, ſee u. δρῦς; df. — πετραῖος, 3, klippefuld, ſtenig; ſom lever, voxer paa el. ved Klipper; πετραίη σκιή, Skyggen af en Klippe, *Hes.*; πετρ. ἰχθύς, Fiſken *saxatilis*; — πετρακής, 2, (ἀκή) klippehaard, *Orph.*; — πετρηγενής, 2, (γένος) avlet af en Klippe; — πετρηδόν, *adv.*, ligeſom en Klippe el. Steen; — πετρήεις, εσσα, εν, fuld af Klipper el. Stene; h. *Hom.* altid om Egne, Øer, o. dl.; — πετρηρεφής, 2, (ἐρέφω) bedækket, omhvælvet af Klipper el. Stene; — πετρήρης, 2, (ἄρω) ſammenføiet af Stene, στέγαι, *Soph.*; alm. = πετρήεις; — πετρίδιον, τό, *dim.* af πέτρα; — πετρίδιος, 3, *poët.* f. — πέτρινος, 3, giort af Steen; ſom findes i Klipper.

*πετροβατέω, er — πετροβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) ſom beſtiger, klattrer om paa Klipper el. Stene; — πετρόβλητος, 2, (βάλλω, βέβληκα) paa hvem man kaſter Stene, truffen af Stene; — πετροβολέω, er — πετροβόλος, 2, (βάλλω) ſom kaſter el. udſlynger Stene; - denne Handling, πετροβολία, ἡ; - hørende el. ſkikket til denne Handling, πετροβολικός, 3; — πετρογενής, 2, = πετρηγενής; — πετροδύμων, ονος, 2, (δύομαι) ſom kryber under el. opholder ſig under Klipper; — πετρόκοιτος, 2, (κοίτη) liggende, ſovende paa el. i Klipper, — πετροκοπέω, (κόπτω) knuſer imod en Klippe el. Steen; — πετροκυλιστής, οῦ, ὁ, (κυλίνδω) ſom ruller, vælter Stene el. Klipper; — πετροποιΐα, ἡ, (ποιέω) Byggen el. at bygge med Stene, Bygning af Steen; — πετρορριφής, 2, (ῥίπτω) ſtyrtet ned fra en Klippe; o. — πετρόρρυτος, 2, (ῥέω) flydende ned el. ud af en Klippe; - (af flgd.).

†πέτρος, ὁ, = πέτρα, Steen; ſild. *poët.* ogſ. ἡ πέτρος; df. — πετρόσε-

λινίτης, ου, ὁ, οἶνος, Viin, som er tilberedet med – πετρο-σέλῖνον, τό, Steenvedbende; (df. Persille); — πετροτόμος, 2, (τέμνω) som udskærer, hugger el. tilhugger Stene; ὁ πετροτόμος, Steenhugger, som λαοτόμος; 2) pass. πετρότομος, udskaaren el. udhuggen i Steen; — πετροφυής, 2, (φύω) som vorer paa Stene el. Klipper; som opholder sig paa Klipper; 2) (φυή) af Naturen ligesom en Steen el. Klippe; — πετρόω, gior til Steen, forstener; 2) stener; — πετρώδης, 2, (εἶδος) der ligner en Steen el. Klippe, steenagtig; stenig, som πετραῖος; o. — πετρώεις, εσσα, εν, = πετραῖος. — πέτρωμα, τό, (πετρόω) Forstening; alm. Steen, Klippe; 2) Stenen el. at stene. — πετρών, ῶνος, ὁ, (πέτρα) stenigt el. klippefuldt Sted. — πετρώροφος, 2, = πετρηρεφής.

πεττεία, att. f. πεσσεία, o. d. øvrige m. πεττ- begyndende Ord see u. πεσσ-. — πέτω, inus., alene som Stamme til nogle Tempora af πίπτω. — πευθήν, ῆνος, ὁ, en Forsker, Spørger, Speider, Spion; af — πεύθομαι, poët. præs. f. πυνθάνομαι, Hom.; df. — πευθώ, όος, ctr. οῦς, ἡ, Efterretning, indhentet Kundskab. — πευκάλιμος, 3, i Il. altid i Forbindelsen φρεσὶ πευκαλίμῃσι, efter Buttm. en Biform af πυκινός, πυκνός, (liges. λευγαλέος af λυγρός); altf. φρένες πευκάλιμαι, Forstandighed; (efter den ældre Afledning af πεύκη, giennemtrængende Forstand; Skarpsindighed). — πευκέδανον, τό, o. πευκέδανος, ἡ, etslags bitter Skiermplante, (germ. Roßkümmel); af — πευκεδανός, 3, egentl. spids, df. indtrængende, smertelig, saarende; πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο, Il. 10, 8; (af flgd.).

† πεύκη, ἡ, Fyr, Fyrretræ, Begtræ, lat. picea; 2) hvad der er giort af Fyrretræ el. af dets Harpix, ex. en Fakkel, et Skib, en Skrivertavle; (efter Buttm. er Grundbegrebet: stikkende, giennemtrængende, (jf. Naaletræ), ikke bitter; af πεύκη er πίσσα, pix, ogs. Beg, germ. Pech); df. — πευκήεις, εσσα, εν, bevoren med Fyrretræer el. Begtræer; giort el. bleven til af Fyrretræ; Ἥφαιστος πευκήεις, Ilden af Begfakler, Soph.; 2) transl., skarp, giennemtrængende, ὀλολυγμός, Æsch.; — πευκής, inus., alene in compos. ἐχεπευκής; o. — πεύκινος, 3, giort af Fyrretræ; πεύκινον δάκρυ, Fyrretræets Harpix.

πεῦσις, εως, ἡ, Kundskab, Efterretning, Nygte; 2) Spørgsmaal, Efterspørgsel; jf. πύστις; o. — πεῦσμα, τό, sild. Form f. πύσμα; (af πεύθομαι). — πεύσομαι, f. til πυνθάνομαι. — πευστέον, gerund. af πεύθομαι, man maa spørge. — * πευστήρ, ῆρος, ὁ, = πευστής; df. — πευστήριος, 3, hørende til at udspørge el. udforske, spørgende, forskende; ἡ πευστηρία sc. θυσία, Offer, hvorved man raadspørger Guderne, Eur.; — πευστής, οῦ, ὁ, en Spørger, en Forsker; df. — πευστικός, 3, spørgende, forskende; adv. πευστικῶς, spørgsmaalsviis; o. — πευστός, 3, udspurgt, efterspurgt, erfaret, fornummen; (af πεύθομαι).

πεφάσθαι, inf. pf. pass. til inus. φένω, πέφνω, myrder, dræber, Il. 24, 254. — πεφασμένος, 3, part. pf. pass., 1) af φημί, sagt, udtalt, Il. 14, 127; (kan ogs. henføres til φαίνω); 2) af φαίνω, som er stillet i et klart Lys, som er bragt for Lyset; synlig, aabenbar, tydelig; som er udtalt el. erklæret paa en bestemt Maade; adv. πεφασμένως, att. = φανερῶς; 3) af inus. φένω, πέφνω, ombragt, myrdet, Lycophr. — πεφειδομένως, adv. part. pf. af φείδομαι, sparende, sparsomt; skaanende. — πέφηνα, pf. til φαίνω. — πεφήσομαι, h. Hom. fut. pass., 1) f. φανήσομαι, (af φαίνω, φάω); 2) f. φονευθήσομαι, (af inus. φένω, πέφνω). — πεφιδέσθαι, inf. aor. 2 m. Redupl., opt. πεφιδοίμην, o. πεφιδήσομαι, indic. fut. af φείδομαι, Hom.

πεφναῖος, 3, = φονικός, Lycophr.; af — πέφνω, præs. inus. til aor. 2 πέφνον, dræbte, part. πέφνων (f. πεφνών). — πεφοβημένως, adv. part. pf. pass. af φοβέω, frygtsomt, forskrækket. — πεφραγμένως, adv. part. pf. pass. af φράσσω, sammentrængt, tæt. — πεφράδαται, πεφράδατο, 3 pl. pf. o. plqupf. pass.; — πέφραδε, ep. 3 sing. aor. 2 act. m. Redupl.; o. — πεφραδέειν, πεφραδέμεν, ep. inf. aor. 2 act.; af φράζω. — πέφρῖκα, pf. 2 til φρίσσω. — πεφροντισμένως, adv. part. pf. pass. af φροντίζω, med Omhu, omhyggeligen.

πεφύᾱσι, ep. f. πεφύκασι, 3 pl. pf. act. til φύω, Hom. — πεφυγμένος, part. pf. af φεύγω. — πεφύγω, πεφύγγω, æol. f. φεύγω. — πεφυζότες, part. pf. ep. f. πεφυγότες, πεφευγότες, af inus. φύζω f. φύγω, φεύγω, Il. — πεφυκότως, adv., paa en naturlig Maade; af — πεφῡκώς, part. pf. af φύω. — πεφύκω, et af pf. πέφυκα formet præs. f. φύω; df. impf. ep. ἐπέφῡκον, Hes. — πεφυλαγμένως, adv. part. pf. pass. af φυλάσσω, forsigtigen. — πεφυρμένως, adv. part. pf. pass. af φύρω, blandet, imellem hinanden. — πεφῠυῖα, ep. f. πεφῡκυῖα, fem. part. pf. o. πεφῠῶτες, ep. f. πεφυκότες, nom. pl. part. pf. act. af φύω. — πέψις, ἡ, (πέσσω) Kogen; om

Frugterne: Modnen el. at bringe til Modenhed; 2) Fordøien, Fordøielse. — πεώδης, 2, (εἶδος) med et stærkt Lem, πέος.

πη, *adv. enclit.*, *jon.* κη, *dor.* πᾶ, paa nogen Maade, muligen; οὕτω πη, omtrent saaledes, *Hom.*; ligel. πῇδέ πη, *Thuc.*; *b)* etsteds hen, nogensteds hen; ogs. etsteds, nogensteds, *Hom.*; *c)* πη μέν-, πη δέ-, deels paa den ene, deels paa den anden Maade; her, hist; — 2) πῆ; *adv. interrog.*, *jon.* κῆ; *dor.* πᾶ; hvorledes? paa hvilken Maade? ogs. hvorfor? *ex. Il.* 10, 385; *b)* hvorhen? som ποῖ; sield. hvor? *ex. Il.* 15, 507; – (egentl. *fem.* af *inus.* πός).

πηγάζω, bliver til Kilde, spruder som en Kilde; 2) *transit.*, lader sprude el. flyde som en Kilde; o. — πηγαῖος, 3, h. *Eur.* ogs. 2, fra, af, ved en Kilde; (af πηγή). — *πηγαν-έλαιον, τό, Rudeolie; — πηγανίζω, ligner en Rude, πήγανον; — πηγάνινος, 3, giort af Værten Rude; — πηγάνιον, τό, *dim.* af πήγανον; 2) etslags Kokkenvært med kiødagtige Blade; — πηγανίτης, ου, ὁ, *fem.* -νῖτις, ιδος, tillavet med Rude, οἶνος; o. — πηγανόεις, εσσα, εν, af Rude; af — †πήγανον, τό, Rude, *lat.* *ruta*; πήγ. κηπευτόν, Haverude; πήγ. ὀρεινόν, vild Rude; (skal være af πήγνυμι, formedelst dens faste og kiødagtige Blade); df. — πηγανόσπερμον, τό, (σπέρμα) Rudesæd; o. — πηγανώδης, 2, (εἶδος) rudeagtig.

πηγάς, άδος, ἡ, (πήγνυμι) hvad der er blevet fast, haardt, tæt; df. *a)* frossen Dug, Riim, som πάχνη, παγετός, *Hes.*; *b)* *sc.* γῆ, den efter borttorret Regn haarde og faste Jordbund; *c)* en Klippe, som πάγος. — Πηγάσειος, o. -σιος, 3, *fem.* Πεγᾰσίς, ίδος, af Pegasos, nedstammende fra ham; o. — Πηγάσιον, τό, *dim.* af — Πήγᾰσος, ὁ, Hesten Pegasos, som opstod af Medusas Blod; – har sit Navn af Okeanos's Kilder, πηγαί, i Nærheden af hvilke Perseus dræbte Medusa; *Hes. Theog.* 282; sild. den vingede Hest, paa hvilken Bellerophon fældede Chimæra; ogs. Musahesten, som med sit Hovslag aabnede Kilden Hippokrene paa Helikon.

πηγεσίμαλλος, 2, (πήγνυμι, μαλλός) med tyk el. tæt Uld, ἀρνειός, *Il.* — πηγετός, ὁ, = παγετός. — πηγή, ἡ, Kilde; *transl.*, Anledning, Aarsag, *ex.* τέχναι, ἃς πηγάς φασι τῶν καλῶν, *Xen.*; 2) Øiekrigen, hvoraf Taarerne frenwælde; – *dim.* πηγίδιον, o. πηγίον, τό; df. — πηγιδιαῖος, 3, fra el. udaf en Kilde. — πῆγμα, τό, det Sammenfoiede, Sammenfæstede, Sammensatte, Stillads, o. dl.; 2) hvad der bringer til at størkne el. løbe sammen, Løbe; 3) det Størknede, Sammenløbne.

πήγνυμι, ogs. πηγνύω, sild. ogs. πήσσω, πήττω, *f.* πήξω; *aor.* 2 *pass.* ἐπάγην; – *pf.* 2 πέπηγα hører efter Bemærkelsen til *pass.* πήγνυμαι; – alm. gior fast, giver Fasthed; df. — 1) slaaer, støder, stikker ind for at befæste, *ex.* en Nagle, en Kile, o. dl.; bes. h. *Hom.* πῆξαι δόρυ ἐν γαστέρι, ogs. πῆξαι ἔγχος στήθεϊ, at fæste Spydet deri, at giennembore; sild. om Værter og Træer: sætter el. fæster i Jorden, planter, o. dl.; opfæster, ophefter, ἐπὶ κοντοῦ, paa en Stang; κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξαι, at have Blikket fæstet, at skue ubevægelig imod Jorden, *Il.* 3, 217; — 2) fæster sammen, sammenføier; df. bygger, tømrer, νῆας, *Il.*; df. ναυπηγέομαι; ἄμαξαν πήξασθαι, at bygge sig en Vogn, *Hes.*; πηγνύναι σκηνήν, at opslaae et Tælt, τὰς πάγας, at giore Garnet til rette, *Xen.*; — 3) lader stivne, gior fast el. haard; γοῦνα πήγνυται, ogs. γόνατα πέπηγε, Knæerne stivne; lader størkne, løbe sammen; γάλα πεπηγός, sammenløben Melk; lader fryse; ἀνεμὸς πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους, *Xen.*; jf. πάγος, πάχνη, o. fl.; — 4) giver Fasthed og Bestandighed; ὅρκον πηγνύναι, at bekræfte en Ed; ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα, have Varighed, *Dem.*; – (df. *pango*, *pactum*, *pax*, *etc.*).

πηγόβρῠτος, 2, (βρύω) sprudende ud af Kilden; o. — πηγόῤῥῠτος, 2, (ῥέω) flydende af Kilden; (af πηγή). — πηγός, 3, fast, tæt, sammentrængt; stærk, kraftig, dygtig; ἵπποι πηγοί, *Il.*; κῦμα πηγόν, en vældig Bølge, *Od.*; o. — πηγυλίς, ίδος, ἡ, med Riim, Iis, Frost, Kulde, iiskold, νύξ, *Od.*; 2) som *subst.*, Riim, Frost; αἱ πηγυλίδες, Sneeflokker; – (af πήγνυμι). — πήγω, *præs. inus.*, alene som Stamme til nogle Tempora af πήγνυμι.

†πηδάλιον, τό, (πηδόν) Ror, Skibsror, (som nedentil løber ud som en Fod; den øverste Deel, οἴαξ, *clavus*); 2) af Liigheden: Græshoppens lange Springfødder, liges. af πηδάω; df. — πηδαλιουχέω, er — πηδαλιοῦχος, 2, (ἔχω) som holder el. fører Roret, som styrer Skibet; ὁ πηδαλ., Styrmand; — πηδαλιώδης, 2, (εἶδος) som ligner et Skibsror; o. — πηδαλιωτός, 3, forsynet med et Ror; 2) = frgd. — †πηδάω, *f.* πηδήσομαι (*Buttm.*), springer, hopper; ποσσὶν ἐπήδα, *Il.*; ogs. om Skudvaaben, *ex.* Χειρὸς ἄπο-ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, springe, flyve uden at træffe, *Il.* 14, 455; πήδημα πηδᾷν, at giore et Spring, *Eur.*; men πεδία πηδᾷν, igiennem el. over Sletten, *Soph.*;

sild. om Hiertet, at slaae; df. — πηδηθμός, ὁ, o. πήδησις, ἡ, Springen, Hoppen; 2) Hiertets el. Pulsens Slagen el. Slag; Hierteklappen; — πήδημα, τό, Spring; Hiertets el. Pulsens Slag; — πηδητής, οῦ, ὁ, en Springer, en Dandser; o. — πηδητικός, 3, adv. -κῶς, springende; hørende, skikket, tilbøielig til at springe.

πήδῐνος, 3, vilde nogle læse Il. 5, 838, f. φήγινος, af etslags Træ, -πῆδος, ὁ s. ἡ, Fyr, inc.; jf. flgd. in fin. — πηδόν, τό, den nedre, brede Deel af Aaren, Aarebladet, ellers πλατή; ogs. alm. en Aare, Od.; 2) Skibsroret, som πηδάλιον; (rimel. af πέζα, πέδον, πούς, ποδός, pes, dog efter nogle af πηδάω, el. af Træet πῆδος, see u. πήδινος). — πῆδος, ὁ s. ἡ, see u. πήδινος.

πηκτή, ἡ, dor. πακτά, see u. πηκτός. — *πηκτικός, 3, hørende, skikket til at fortykke, til at lade størkne el. fryse; o. — πηκτίς, ίδος, ἡ, 1) som adject. fem. til πηκτός, fortykket, størknet, frossen; 2) som subst., a) h. Lydierne: et musikalsk Instrument med 20 Strænge, heder ogs. μαγάδις; b) en af Rør sammensat Hyrdefløite, som Pansfløiten, σύριγξ; c) = πῆγμα, Løbe; af — πηκτός, 3, (πήγνυμι) som er sammenføiet, sammensat af flere Stykker, ἄροτρον, Hom.; alm. tømret, bygget; πηκτὰ δωμάτων, Døre, Dørfløie; ἡ πηκτή, Garn el. Buur til at fange Fugle i; - 2) fast, tæt, tyk, haard; df. a) sammenløben, størknet; ἡ πηκτή, dor. ἡ πακτά, Ost; γάλα πηκτόν, sammenløben Melk; ἅλς πηκτός, det af Saltlagen vundne Salt; b) stivnet el. stiv af Kulde, frossen; -3) som er stukken el. sat fast i Jorden; κρόμμυα πηκτά, Stikzvibler.

Πηλαγόνες, οἱ, de fra Pelagonien, Conjectur f. πηλόγονοι, som epith. til Giganterne. — πῆλαι, inf. aor. til πάλλω. — πηλαῖος, 3, giort af Leer; 2) ὁ πηλαῖος, etslags Fisk; o. — πηλακίζω, o. πηλακισμός, ὁ, = d. hyppigere προπηλακίζω, προπηλακισμός; (af πηλός). — πηλαμίς, ίδος, ἡ, = πηλαμύς. — πηλαμῦδεία, ogs. -μυδία, ἡ, at fange Fisken πηλαμύς. — πηλαμῠδεῖον, ogs. -μύδιον, τό, Sted hvor man fanger og nedsalter Fisken πηλαμύς; 2) πηλαμῦδιον, τό, dim. af πηλαμύς. — πηλαμύς, ύδος, ἡ, (πηλός) etslags Thunfisk el. Makreel, ogs. κορδύλη, κύβιον, ὄρκυνος. — πήλαξ, ᾱκος, ὁ, Smudsfinke.

πῆλε, ep. f. ἔπηλε, 3 sing. aor. 1 act. af πάλλω. — Πηλείδης, ου, ὁ, ep. ogs. Πηληϊάδης, h. Pind. ogs. Πηλεΐδας, o. Πηλείων, ωνος, ὁ, Peliden, Achilles, Søn af - Πηλεύς, έως, ὁ, Peleus, Søn af Aeakos, gift med Thetis, Fyrste over Myrmidonerne i Thessalien; - Πηλήϊος, 3, af el. fra Peleus, tilhørende P., Il. — πήληξ, ηκος, ἡ, Hielm, Hom.; (skal være af πάλλω, πῆλαι, el. besl. m. πέλις, πέλιξ, pelvis, el. ifølge Skrivem. πίληξ m. πῖλος). — Πηλίας, ου, ὁ, Pelias, en Konge i Joltos; df. - Πηλιᾱφόνος, 2, (φονεύω) som myrder Pelias. — Πηλιάς, άδος, ἡ, fra Bierget Pelion, μελίη, Il. — πηλίκος, 3, hvor stor? af hvilken Bært? af hvilken Alder? alm. quantus? df. — πηλῐκότης, ητος, ἡ, Størrelse; Bært; Alder; alm. Qvantitæt. — πήλῐνος, 3, (πηλός) som er giort af Leer. — Πηλιώτης, ου, ὁ, fem. -ῶτις, ιδος, fra - Πήλιον, τό, Pelion, Bierg i Thessalien, Hom., ogs. Navnet paa en By.

*πηλοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) Skarntræder, Batr.; — πηλόγονος, 2, (γονή) avlet, opstaaen af Leer el. Dynd; som γηγενής; en Jordens Søn, h. Callim. epith. til Giganterne; jf. Πηλάγονοι; — πηλοδομέω, er - πηλοδόμος, 2, (δέμω) som bygger af Leer; men 2) πηλόδομος, 2, pass., bygget af Leer; — πηλοεργίη, ἡ, jon. f. πηλουργία; — πηλο-πᾰτέω, træder Leer el. i Leer; df. - πηλοπατίδες, αἱ, ἀρβύλαι, etslags tykke Skoe el. Støvler til at gaae med i Skarn; — πηλοπλάθος, 2, som former Leer, som former af el. i Leer, som gior Leerkar, o. dl.; af - πηλοπλάσσω, f. -πλάσω, former Leer; danner, forarbeider af el. i Leer; df. — πηλοπλαστός, 2, formet, dannet af el. i Leer; o. — πηλοποιέω, er - πηλοποιός, 2, (ποιέω) som gior, frembringer Leer el. Skarn; df. — πηλοποιητικός, 3, o. πηλοποιϊκός, 3, hørende til, skikket for en πηλοποιός; - (af flgd.).

†πηλός, οῦ, ὁ, Leer, Leerjord; Dynd, Skarn, Morads; 2) forfalsket Viin, Bundfald, o. dl.; sild. ogs. alm. Viin; df. — πηλότροφος, 2, (τρέφω) som er opvoren i Dynd el. paa moradsige Steder; — πηλουργία, ἡ, Arbeide i Leer; af — πηλουργός, 2, (ἔργον) som arbeider i Leer; — πηλοφορέω, er - πηλοφόρος, 2, (φέρω) som bærer Leer el. Dynd; — πηλόχῠτος, 2, (χέω) støbt el. formet af Leer; — πηλόω, gior til Leer el. Dynd; bestryger med Leer; πηλοῦσθαι, in pass. at blive til Leer, Dynd, Skarn; in med. at vælte sig i Skarnet; — πηλύνω, = πηλόω, inc.; — πηλώδης, 2, (εἶδος) leeragtig, ligesom Leer, Dynd, Skarn; — πηλώεις, 3, poët. = frgd.; o. — πήλωσις, ἡ, (πηλόω) Vælten el. at vælte sig i Skarnet.

†πῆμα, τό, (πάσχω, παθεῖν) Lidelse, Ulykke; Skade, Tab; Fordærvelse; πῆμα κυλίνδειν τινί, πῆμα τιθέναι τινί, at paaføre nogen Ulykke, *Hom.*; df. — πημαίνω, *f.* -ἄνῶ, *aor. pass.* ἐπημάνθην, bringer i Ulykke, skader, fordærver, *Hom.*; ogs. krænker, fornærmer; πημαίνειν ἄτρακτον, at forgifte en Piil, *Soph.*; ogs. *absol.* ὁππότεροι — ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, fornærmede (de andre) imod Forbundet, *Il.* 3, 299; df. — πήμανσις, ἡ, Krænken, Beskadigen; — πημαντέος, 3, til at krænke el. beskadige; v. — πημαντός, 3, krænket, beskadiget. — πημονή, ἡ, (πῆμων) *poët.* f. πῆμα. — πῆμος, *adverb. interrog.*, naar? jf. ἦμος, τῆμος. — πημοσύνη, ἡ, = πημονή, πῆμα; af — πήμων, ονος, 2, (πῆμα) skadelig, fordærvelig; oftere *in compos.* ἀπήμων.

Πηνελόπεια, h. *Hom. poët.* f. Πηνελόπη, Penelope, Odysseus's Gemalinde, Telemachs Moder. — πηνέλοψ, οπος, ὁ, etslags spraglet And. — πήνη, ἡ, som πῆνος, den paa Spolen vundne Traad el. Islæt; sædv. πηνίον. — πηνίζω, v. πηνίζομαι, (πηνίον) hasper Garn til Islæt; df. væver; alm. hasper, spoler. — πηνίκα, *adv.*, til hvilken Tid el. Time paa Dagen? (i denne Bem. bes. *att.*); 2) alm. naar? til hvilken Tid? jf. ἡνίκα v. τηνίκα. — πηνίκη, ἡ, falsk Haar, Paryk; sædv. φενάκη, (hvormed det rimel. er besl., dog efter nogle af πῆνος, πήνη); df. — πηνικίζω, som φενακίζω, skuffer, bedrager; df. — πηνίκισμα, τό, Skuffelse, Bedrageri.

πηνίον, τό, = πήνη, πῆνος, el. efter nogle, Spole, Teen; 2) etslags Insect. — πήνισμα, τό, (πηνίζω) det ophaspede Garn til Islæt; den deraf giorte Væv. — πῆνος; τό, = πήνη; (df. *panus, pannus*). — πηξι-θάλαττα, ἡ, som bringer Havet til at fryse; af — πῆξις, ἡ, (πήγνυμι) Fastgioren, Befæsten; df. 1) Indstikken, Indsætten, *ex.* en Plantes i Jorden; 2) Sammenføien, Forbinden; 3) Hærden; bes. at lade stivne el. fryse; ogs. at blive haard, Forhærdelse. — πηός, οῦ, ὁ, *dor.* πᾱός, Slægtning bes. ved Svogerskab, Besvogret; (af πέπāμαι, fordi πηοί ere συγγενεῖς ἐπίκτητοι, *Stob. Floril.*); df. — πηοσύνη, ἡ, Slægtskab bes. ved Svogerskab.

πήρα, ἡ, *jon.* πήρη, *dim.* πηρίδιον, τό, Reisesæk, Brødpose, Randsel; (skal være af πατέομαι, πέπασμαι); df. — πηρίν, v. πηρίς, ῖνος, ὁ, v. ἡ, Pungen med Testiklerne; ogs. Testiklerne selv; v. — πηρόδετος, 2, (δέω) bunden el. bindende til Randselen. — πηρομελής, 2, (μέλος) lemlæstet, beskadiget paa Lemmerne; 2) *act.*, beskadigende Lemmerne; af — πηρός, 3, som er beskadiget paa et Lem, lemlæstet, krøbbel, svag; *debilis*; bes. som er beskadiget paa en Sands, df. blind, døv, stum, ogs. m. tilføiet ὄμμασι, o. dl.; ogs. dum; (rimel. besl. m. πῆμα, πάσχω). — πηροφόρος, 2, (πήρα, φέρω) bærende en Randsel.

πηρόω, (πηρός) gior lam, lemlæster, beskadiger paa Lemmer el. Sandser, blinder, o. dl.; df. — πήρωμα, τό, Lammelse, Lemlæstelse, Beskadigelse paa Lemmer el. paa Sandseredskaber. — πηρώνυμος, 2, (πήρα, ὄνομα) som har sit Navn af Randselen. — πήρωσις, ἡ, (πηρόω) Lemlæsten, Beskadigen paa Lemmer el. paa Sandseredskaber. — πῆσις, ἡ, sild. Form f. πεῖσις. — πήσομαι, 1) *jon.* f. πείσομαι, *fut.* til πάσχω; 2) sild. f. πείσομαι, *fut.* til πείθω. — πήσσω, *att.* πήττω, sildigere Form f. πήγνυμι.

πηχίσκος, ὁ, et Stykke Træ af en Alens Længde; v. — πηχυαῖος, v. πήχυιος, 3, af en Alens Længde; ἐπὶ χρόνον πήχυιον, paa en kort Tid, *Mimn.* — πηχυάλες ἱμάτιον, *jon.* = παραλουργὲς ἱμάτ-. — πηχύνω, giver paa Armen; *in med.*, tager paa el. i Armen; sild. ogs. *in med.* m. *act.* Bem.; af — πῆχυς, εως, ὁ, *gen. pl.* πηχέων, alene sild. *ctr.* πηχῶν, Underarmen; Albuen; *poët.* ogs. Armen; – 2) som Længdemaal: Strækningen fra Albuen til Spidsen af Mellemfingeren, en Alen; oprindel. 24 δάκτυλοι, $1\frac{1}{2}$ Fod, og saaledes altid πῆχυς τοῦ πριστικοῦ ξύλου, v. πῆχυς λιθικός; sildigere er πῆχυς = 2 Fod og svarer til vor Alen; – 3) paa Buen rimel. Bøilen, (efter nogle: Bøilens Ender el. Horn, *Od.* 21, 419, el. den midterste Deel af Buen, hvorpaa Pilen lægges); – 4) paa Lyren: de krummede Ender, som forbindes ved Tværtræet el. Stolen, ζυγόν; – 5) paa Vægten: Vægtbiælken, ζυγός; – 6) Retholt, Lineal.

πιάζω, *f.* άσω v. άξω, *dor.* f. πιέζω. — πιαίνω, *f.* -ἄνῶ, *aor. pass.* ἐπιάσθην, *pf.* πεπίασμαι, (πίων) gior fed, mæsker; giøder (Jorden), gior frugtbar; *transl.*, formerer, forstørrer; gior velhavende, som πλουτίζω. — πιαλέος, 3, *poët.* f. πίων, ogs. πίαλος, 2, fed, mæsket; om Jorden: giødet, frugtbar. — πιαντήριος, 3, (πιαίνω) hørende, skikket til at fede, mæske, giøde. — πῖαρ, τό, Fedt, Talg, Tælle; Olie, fed Melk, o. dl.; *transl.*, πῖαρ ἀρούρης, som οὖθαρ, Frugtbarhed; 2) som *adject. neutr.* f. πῖον, πιαρόν, fed, frugtbar, *ex.* πῖαρ γάλα, πῖαρ οὖδας, *Od.*; (af πίων, men synes ikke at declineres); df. — πιαρός, 3, fed, frugtbar. — πίασμα, τό, (πιάζω) *dor.* f. πίεσμα. — πίασμα, τό, hvad der feder el. gior

frugtbar, Giødsel; v. — πιασμός, ὁ, Feden, Mæsken, Gioden; 2) Fedt; (af πιαίνω). — πιαστήριος, v. πιάτηριος, 3, dor. f. πιεστήριος.

*πῑδακῖτις, ιδος, ἡ, vorende ved, kommende fra en Kilde; — πῑδακόεις, εσσα, εν, rig paa Kilder el. Kildevand; fremvældende; v. — πῑδακώδης, 2, (εἶδος) ligesom et Kildevæld; σὰρξ πιδ., svampet el. saftfuldt Kiød i Brystet; af — πῖδαξ, ἄκος, ἡ, Kilde, men ὁ πῖδαξ, inc.; Kildevæld, Il.; ogs. Kildevand; (rimel. af πιδύω). — πῑδήεις, εσσα, εν, = πιδακόεις; men πιδύεις, inc. — πιδύω, lader fremvælde el. udsive; sædv. πιδύομαι, fremvælder, fremspruder; egentl. om Kildevand, ogs. om Blodet, o. dl.; (efter de Gamle af πηδάω, jf. Spring, Springvand; efter nogle besl. m. πιπίσκω, πίσω).

πίε, ep. f. ἔπιε, 3 sing. aor. 2 act. til πίνω. — πιέειν, ep. f. πιεῖν, inf. aor. 2 act. til πίνω. — πιεζέω, df. πίεζευν f. ἐπιέζουν, Od.; af — πιέζω, f. πιέσω, aor. pass. ἐπιέσθην, jon. ogs. ἐπιέχθην, Hipp., pf. pass. πεπίεσμαι; — presser, trykker, twinger, holder fast, τινὰ ἐν δεσμοῖς, Od.; bes. udpresser en Vædske; — 2) transl., a) trykker, forfølger, sætter efter; plager, qvæler, ængster; b) paastaaer bestemt, støtter mig derpaa, insto, urgeo; (dor. πιάζω; rimel. besl. m. βιάζω). — πιεῖν, inf. aor. til πίνω, Hom. — πίειρα, ἡ, bes. fem. til πίων el. πιαρός, fed, frugtbar, ἄρουρα, γῆ; δαὶς πίειρα, rigeligt el. nærende Maaltid; πίειραι πόλεις, rige, velhavende Byer, Hom.; ogs. om Planter og Træer: fed, fuld af Safter, o. dl., Soph.; [ῐ, ᾰ].

πιέμεν, ep. f. πιεῖν, inf. aor. 2 act. til πίνω. — πίεξις, ἡ, = πίεσις, Hipp. — Πιερία, ἡ, Landskab og By i Thessalien; df. adv. πιερίηθεν, fra Pieria. — Πιερίδες, αἱ, Pierider, hede Muserne, enten som Døttre af — Πίερος, ὁ, Pieros, en gammel Konge i Emathien, der af nogle siges at være Musernes Fader, — el. af det Muserne helligede Bierg Πίερος i Thessalien; — sing. Πιερίς, field. — Πιερικός, 3, ogs. Πιέριος, 3, pierisk. — πιερός, 3, = πιαρός.

*πιέσιμος, 2, trykkende; — πίεσις, ἡ, ogs. πίεξις, ἡ, v. πιεσμός, ὁ, Trykken, Pressen; — πίεσμα, τό, det Trykkede, Pressede, saavel den udpressede Saft, som de afpressede Skaller, o. dl.; 2) = πίεσις; — πιεστήρ, ῆρος, ὁ, som trykker el. presser; 2) = πιεστήριον; — πιεστήριος, 2, trykkende, pressende; τὸ πιεστήριον, sc. ὄργανον, Maskine til at trykke el. presse med, en Presse; — πιεστός, 3, trykket, presset; til at trykke el. presse; df. som giver efter ved at trykkes, blød; v. — πίεστρον, τό, = πιεστήριον, en Presse; — (af πιέζω). — πίζω, præs. inus. v. alene som Stamme til nogle Tempora af πιπίσκω. — πιήεις, εσσα, εν, poët. f. πίων.

πῐθάκνη, ἡ, att. φιθάκνη, lac. πισάκνη, (πίθος) etslags Viinfad; ogs. alm. Fad, Tønde, ex. οἰκεῖν ἐν ταῖσι πιθάκναις, Ar. Equ. 792; ogs. etslags Drikkekar; — dim. πιθάκνιον, τό. — *πιθανεύομαι, overbeviser; gior sandsynlig; v. — πιθᾰνολογέω, er — πιθανολόγος, 2, (λέγω) som taler saaledes el. forebringer saadanne Grunde, at han overbeviser el. gior noget sandsynligt; — denne Maade at tale paa, el. Beskaffenhed ved Talen, πιθανολογία, ἡ; — horende, skikket til at tale saaledes, πιθανολογικός, 3; ἡ πιθανολογική, sc. τέχνη, ars probabiliter disputandi; — (af flgd.).

†πῐθᾰνός, 3, adv. -νῶς, (πείθω, aor. ἔπιθον), 1) act., a) overtalende, skikket til at overtale el. overbevise; b) om Ting: trolig, troværdig, sandsynlig, ex. τὰ ἔργα οἶμαί σοι πιθανώτερα παρέσχῆσθαι τῶν λόγων, Xen.; b) transl., indtagende, behagelig, som vinder Menneskene for sig; d) om Kunstneren og hans Arbeide: som efterligner troligen, meget naturlig; — 2) pass., a) som man kan troe; b) let at overtale el. overbevise, lettroende; c) lydig, eftergivende; df. — πιθανότης, ητος, ἡ, den Gave at overtale el. vinde Menneskene; 2) Sandsynlighed, Troværdighed; — πιθανουργικός, 3, horende til, skikket for en — πιθανουργός, 2, (ἔργον) som gior noget sandsynligt; 2) som forlener den Gave at overbevise el. vinde Mennesker; v. — πιθανόω, gior noget sandsynligt.

πιθάριον, τό, dim. af πίθος, lidet Fad. — πιθείας, ου, ὁ, (πίθος) Luftsyn, som ligner et Fad. — πιθέσθαι, inf. aor. 2 med. til πείθω. — πιθέω, præs. inus. v. alene som Stamme til nogle episke Former af πείθω. — πιθεών, ῶνος, ὁ, (πίθος) Sted, hvor Viinfade giemmes, Viinkielder; 2) = πίθος. — *πῐθηκαλώπηξ, εκος, ὁ, en Blanding af Abe og Ræv (som Skieldsord); — πῐθήκειος, 3, abeagtig; — πιθηκιδεύς, έως, ὁ, en Abeunge; — πιθηκίζω, bærer mig, gebærder mig som en Abe; df. — πιθηκισμός, ὁ, abeagtig Adfærd el. Opforsel; — πιθηκοειδής, 2, (εἶδος) abeagtig; v. — πιθηκόμορφος, 2, (μορφή) med en Abegestalt; — (af flgd.).

πίθηκος, ὁ, en Abe; ogs. som Skieldsord om et hæsligt el. latterligt Menneske; πίθηκος αὐτοτράγικος, Dem.; (rimel. af πείθω, πιθανός, formiedelst

dens Evne til at efterligne, ligesom *simia* af *similis, simulo*); [ĭ]; df. — πιθηκοφαγέω, (φαγεῖν) spiser Abekiod; — πιθηκοφόρος, 2, (φέρω) som bærer Aber; v. — πιθηκώδης, 2, = πιθηκοειδής. — πιθήμων, ονος, 2, v. πιθήνιος, 2, = πειθήμων, etc. — πίθηξ, ηκος, ὁ, = πίθηκος; 2) en Dværg. — πιθίσκος, ὁ, *dim.* af πίθος. — *πιθίτης, ου, ὁ, *fem.* -θῖτις, ιδος, af Gestalt som et Viinfad; — πιθόγαστρος, 2, v. -γάστρων, ονος, 2, (γαστήρ) med en Bug som et Fad; — πιθοιγία, ἡ, (οἴγνυμι) Fadenes Aabning bes. for at smage paa den nye Viin; 2) πιθοίγια, τά, en Dag af Anthesteriernes Fest; v. — πιθοκοίτης, ου, ὁ, (κοίτη) som har sit Leie el. som opholder sig i et Fad; - (af flgd.).

πίθος, ὁ, Fad, Viinfad; πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος, blev ost, *Od.* 23, 305, alts. etslags stor Krukke; jf. *Hes. Op.* 97; som Ordsprog: εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, at øse Vand i et Saald, *Xen.*; 2) hvad der ligner et Fad; bes. = πιθεῖας; (efter *Buttm.* af φίδος, hvf. *fidelia*; efter nogle besl. m. πυθμήν, πύνδαξ, *fundus*); [ĭ]; df. — πιθώδης, 2, (εἶδος) som ligner et Fad. — πίθω, *præs. inus.*, alene som Stamme til πείθω. — πίθων, ὁ, = πίθηκος, *Pind.* — πιθών, ῶνος, ὁ, = πιθεών.

πικέριον, τό, = βούτυρον, *Hipp.* — πικράζω, s. πικραίνω, (πικρός) egentl. gior spids el. skarp; sædv. gior bitter, bibringer en bitter Smag; *in pass.*, faaer en bitter Smag; *b) transl.*, forbittrer; volder nogen en Ubehagelighed; gior vred; πικραίνειν τὴν διάλεκτον, at giøre Udtrykket haardt; *in pass.* v. *med.*, har en ubehagelig Fornemmelse; er forstemt, utilfreds, vred; μήτε πικραίνεσθαι, μήτε μνησικακεῖν, *Dem.*; df. — πικραντικός, 3, *adv.* -κῶς, forbittrende. — πικράς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til πικρός, f. πικρά. — πικρασμός, ὁ, (πικραίνω) Bitterhed; *transl.*, Forbittrelse; Vrede, Harme, Had.

*πικρία, ἡ, Bitterhed; *transl.*, Forbittrelse, Vrede, Harme; bes. overdreven Strænghed, Haardhed; ogs. Hadskhed, Ondskab, ond Villie; - ἀλλ' ἥγε τούτου πικρία καὶ μιαιφονία καὶ ὠμότης, *Dem.*; — πικρίδιος, 3, noget bitter; — πικρίζω, er el. bliver bitter, smager bittert; — πικρίς, ίδος, ἡ, Bitterurt, vild Endivie; — πικρόγἄμος, 2, (γαμέω) hvem Bryllupet forbittres, *ex. Od.* 1, 266; 2) ulykkelig i Ægteskab; — πικρόγλωσσος, 2, (γλῶσσα) med en bitter, giftig, ond Tunge el. Mund; — πικρόκαρπος, 2, (καρπός) med bittre Frugter; v. — πικροποιός, 2, (ποιέω) som giør bitter; - (af flgd.).

†πικρός, 3, *poët.* ogs. 2, *adv.* πικρῶς; egentl. spids, skarp, ὀϊστός, *Hom.*; alm. giennemtrængende: bes. bitter for Smagen, med bitter Smag, ῥίζα, ἅλμη, *id.*; dog ogs. Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς - ὀδμήν, giennemtrængende, ond Lugt, *Od.* 4, 406; - 2) *transl.*, *a)* smertelig, ὠδῖνες, *Il.*; krænkende, ubehagelig, forhadt; *b)* om Personer: heftig, harmfuld, vred; πικρῶς καὶ ἐναντίως ἀκούειν, med Uvillie, *Dem.*; stræng, grusom; πικρῶς εἰσπράττειν, at indkræve med Strænghed; hadsk, fiendsk, ondskabsfuld; τὸ τῆς διανοίας ἄγριον καὶ πικρόν, raa og hadsk Tænkemaade, *id.*, jf. πικρία; df. — πικρότης, ητος, ἡ, = πικρία; — *πικρόχολος, 2, (χολή) med bitter Galde; v. — πικρόω, gior bitter; *transl.*, forbittrer, som πικραίνω.

πίλεος, ὁ, (πῖλος) de romerske Frigivnes *pileus*. — †πῑλέω, (πῖλος) filter Uld; krymper, trykker el. presser tæt sammen; df. — πίλημα, τό, sammenfiltet Uld el. Haar; Filt, hvad der er giort af Filt; ogs. alm. enhver sammentrængt el. tæt Masse; — πίλησις, ἡ, Filten; Filtning, Krympning; alm. Sammentrængen, Tætning; — πῑλητής, οῦ, ὁ, som filter Uld el. Haar, Filtmager; alm. som trænger sammen el. tætter; — πιλητικός, 3, hørende el. tienlig til Filtning el. Krympning; ἡ πιλητική *sc.* τέχνη, Filtmagerens Kunst; v. — πῑλητός, 3, filtet, krympet; sammentrængt, tættet; som lader sig trænge, trykke el. presse sammen. — πῑλίδιον, v. πιλίον, τό, v. πιλίσκος, ὁ, *dim.* af πῖλος, liden Filtehat. — πίλῐνος, 3, (πῖλος) giort af Filt.

πιλνάω, bevæger heftigen, svinger, slynger, *Hes. Op.* 510; sædv. *in med.*, πίλναμαι; χαῖται πίλναντο, Haarene flagrede; Ἅρματα - χθονὶ πίλναντο, stødte imod Jorden, *Il.* 23, 368; ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς - Πίλνατο, stødte sammen, *Hes. Theog.* 703; - (besl. m. πελάω, πελάζω, ogs. m. *pello*). — *πῑλοειδής, 2, (εἶδος) ligesom Filt; — πιλοποιέω, er - πῑλοποιός, 2, (ποιέω) som gior Filt el. Hatte; df. - πιλοπαιητικός, v. -ποιϊκός, 3, hørende, skikket til at giore Filt; v. - πιλοποιΐα, ἡ, at giore Filt, Filtning; - (af flgd.).

πῖλος, ὁ, filtet Uld el. Haar, Filt; *b)* hvad der er giort af Filt, bes. Filtehat, *pileus*, ogs. Dækken, Skoe, lat. *udones*, Brystharnisk, o. dl.; *transl.*, πῖλος χαλκοῦς, Hielm, *Ar.*; οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα, *Thuc.* 4, 34, Hielme el. Brystharnisker (h. Laced.); 2) d. lat. *pila*,

Bold, Kugle; - 3) d. lat. *pilus, ordo triariorum;* df. — πῑλοφορέω, er - πῑλοφόρος, 2, (φέρω) som bærer en Filthat el. en Bedækning af Filt; df. - πιλοφορικός, 3, som pleier at bære en saadan; — πιλόω, = πιλέω; — πιλώδης, = πιλοειδής; ogs. noget sammentrængt, temmelig tæt; — πίλωσις, ἡ, = πίλησις; o. — πιλωτός, 3, = πιλητός; - (af πῖλος).

πῑμελή, ἡ, (πίων, πῖαρ) Fedt; ogs. Flode; df. — πιμελής, 2, fed; men πιμελός, 2, *inc.*; o. — πῑμελώδης, 3, (εἶδος) ligesom Fedt, fedtagtig. — πῖμι, *præs. inus.*, hvortil man henfører *imperat. aor.* πῖθι, see u. πίνω. — πιμπλάνω, *in med. Il.* 9, 675; - πιμπλάω, uattisk; o. - πιμπλέω, *jon.*; df. πιμπλεῦσαι f. πιμπλοῦσαι, πιμπλῶσαι, = flgd.

πίμπλημι, *inf.* πιμπλάναι, *f.* πλήσω, *pf. pass.* πέπλησμαι, *aor.* ἐπλήσθην, *aor. pass. syncop.* ἐπλήμην, *opt.* πλείμην, (som χρείη af χράω); *imperat.* πλῆσο; - naar i Sammens. μ kommer foran π, saa falder det andet μ bort, men kommer tilbage efter Augmentum, *ex.* ἐμπίπλαμαι, men ἐνεπίμπλασαν; det samme skeer m. πίμπρημι; - fylder, opfylder, δέπας οἴνοιο, *transl.* φρένας θάρσους, *Hom.*; opblæser, lader svulme; *in pass.*, er fuld, opfyldt, opsvulmet; *in med.*, fylder el. mætter mig; θυμὸν πλήσασθαι, *animum explere, Od.*; - (af Stammen πλάω, πλέω, cfr. πλέος, πλήρης, *impleo, plenus, etc.*).

πιμπράω, sædv. πίμπρημι, *inf.* πιμπράναι, *f.* πρήσω (af πρήθω); om μ foran π see u. frgd.; - antænder, forbrænder; - 2) blæser op, lader svulme, (om Vinden, som blæser i Seilene); see ogs. u. πρήθω. — πίν s. πῖν, forkortet af πίνειν s. πῖναι af πίνω. — *πινακηδόν, *adv.*, ligesom et Bræt; — — πινακιαῖος, 3, af et Bræts Størrelse el. Tykkelse; — πινακίδιον, o. πινάκιον, τό, πινακίς, ίδος, ἡ, πινακίσκιον, τό, o. πινακίσκος, ὁ; *dim.* af πίναξ i alle Bem.; αἱ πινακίδες, som δέλτοι, Diplomer, lat. *codicilli;* o. — πινακογρᾰφέω, 2, (γράφω) som skriver, maler, tegner paa et Bræt el. paa en Tavle; - denne Handling, πινακογραφία, ἡ; - hørende el. skikket dertil, πινακογραφικός, 3; - (af πίναξ).

πινᾰκοθήκη, ἡ, Sted, hvor man opbevarer Malerier, Landkort, o. dl.; — πινᾰκοπώλης, 2, (πωλέω) som sælger Brædder; 2) som sælger, hvad der er stillet sammen paa et Bræt, bes. Smaafugle, *Ar.*; o. — πινάκωσις, ἡ, Sparreværk, *contabulatio*; (af πίναξ). — πιναλέος, 3, = πειναλέος. — πίναξ, ᾰκος, ὁ, Bræt, Bord; df. enhver Tavle, *ex.* Skrivertavle, Regnebræt; og alm. hvad der har Liighed med en Tavle, *ex.* en Tallerken; *b)* hvad der fremstilles paa en Tavle, bes. Maleri, Tegning, Landkort, Bekiendtgiørelse, Fortegnelse, Katalog; Περγαμηνοὶ πίνακες, Fortegnelse over det pergamenske Bibliothek; - (skal være af *inus.* πίνος, *pinus*, Fyr; efter *Buttm.* af πλάξ, *dor.* ν f. λ, o. m. indskudt ι, ligesom i πινυτός).

πινάριον, τό, etslags Vitriol. — πῑνᾰρός, 3, smudsig; df. — πιναρόω, giør smudsig; o. — πινάω, er smudsig, *Ar.*; (af πίνος). — πίνδαλος, ὁ, etslags ubekiendt Fugl. — Πινδόθεν, *adv.*, fra - Πίνδος, ὁ, Pindos, Bierg i Thessalien. — πινηρός, 3, *jon.* f. πιναρός. — πινικόν, τό, see u. flgd. — †πίννα, o. πίννη, ἡ, *pinna*, etslags Søfisk el. Muslingart, som befæster sig til Havets Bund ved - etslags Silke, πιννικόν, s. πινικόν, τό, ogs. πινινόν, *sc.* ἔριον; jf. flgd.; df. — πιννόθριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med smudsigt hvide Haar ligesom Silken af Muslingen πίννα; — πιννοτήρης, ου, ὁ, (τηρέω) Perlemuslingens Vogter, en Krebseart; — πιννοτρόφος, 2, (τρέφω) som nærer Perlemuslingen; — πιννοφύλαξ, ακος, ὁ, = πιννοτήρης; o. — πιννώδης, 2, (εἶδος) af Gestalt som en πίννα. πινόεις, εσσα, εν, (πίνος) *poët.* f. πιναρός, smudsig. — πῖνον, τό, etslags Drik af Byg, Øl. — πίνος, ὁ, Smudsighed bes. af Fedt, Fedtglands; df. — πινόω, tilsmudser. — πίνυμι, = πινύσσω. — πίνυσις, ἡ, Klogskab, Overlæg; af — πινύσκω, o. πινύσσω, ogs. πινύω, giør forstandig el. klog, paaminder, underviser, formaner; (af πνέω, πέπνυμαι, m. indskudt Jota); df. — πινυτή, ἡ, *Hom.*, o. πινυτής, ῆτος, ἡ, Forstand, Klogskab; o. — πινυτός, 3, *adv.* -τῶς, forstandig, klog, *Od.*; df. — πινυτότης, ητος, ἡ, = πινυτή; o. — πινυτόφρων, ονος, 2, (φρήν) = πινυτός. — πινύω, = πινύσκω.

πίνω [ῑ], *f.* πίομαι [ι *anc.*], sild. πῑοῦμαι (πίομαι som *præs.* f. πίνω alene *Pind. Ol.* 6, 147); *aor.* ἔπιον, *inf.* πιεῖν, *imperat.* πίε, sædv. πῖθι; *pf.* πέπωκα, *pf. pass.* πέπομαι, *aor.* ἐπόθην, *adject. verb.* ποτός o. ποτέος, df. d. lat. *poto*; - drikker, τὶ, o. τινός, noget, af noget; svirer; ἐκ τῆς χειρὸς διδοῖ πιεῖν, καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς τοῦ ἑτέρου πίνει, giver el. rækker ham sit Bæger, og drikker af den andens, *Herod.* 4, 172; *transl.*, inddrikker begierligen, bes. hører gierne, μέλη, Sange. — πινώδης, 2, (πίνος, εἶδος) smudsig; df.

— πινωδία, ἡ, Smudsighed. — πίνωσις, ἡ, (πινόω) Tilsmudsning.

πῖοειδής, 2, (εἶδος) som ligner Bogstavet πῖ. — πίομαι, fut. til πίνω. — πῖον, ονος, τό, Fedt, egentl. neutr. til πίων. — πιόνομος, 2, (πίων, νομή) med fede Græsgange, Æsch., inc. — πῖος, 3, sield. v. poët. f. πίων; df. — πιότερος, πιότατος, compar. v. superl. til πίων. — πῖος, εος, τό, = πῖαρ, inc. — πιότης, ητος, ἡ, (πῖος, πίων) Fedtighed, Fedt.

πίπερι, εος, τό, = πέπερι, Peber; df. — πιπερίς, ίδος, ἡ, Pebertræet. — πιπίζω, inc., v. πιπίσκω, f. πίσω [ῑ], giver at drikke, vander; m. dobbelt Accus., πίσω σφε Δίρκας-ὕδωρ, vil give dem Dirke's Vand at drikke, Pind. Isthm. 6, 108. — πιπλάω, πίπλημι, poët. f. πιμπλάω, πίμπλημι. — πίπλω, poët. f. πίμπλημι, alene Hes. Sc. 291, hvor man dog vil læse ἔπιτνον f. ἔπιπλον. — πίπος, s. πῖπος, ἡ, = πιπώ. — πίπος, ὁ, pipio, pibende Fugleunge. — πιππίζω, piber, skriger som en Fugleunge, Ar. — πίπρα, ἡ, = πιπώ.

πιπράσκω, jon. πιπρήσκω, (derfor ep. πέρνημι), pf. πέπρᾱκα, pass. πέπρᾱμαι, aor. ἐπράθην, f. πεπράσομαι for d. uattiske πραθήσομαι, fut. v. aor. act. laanes af det i denne Bem. ubr. περάω, altf. περάσω, aor. ἐπέρᾰσα; i Prosa bruges derfor ἀποδώσομαι, ἀπεδόμην; – for pf. πεπερημένος, Il. 21, 58, (ep. forlæng. af πεπερᾱμένος) vil Buttm. læse περημένος; – sælger, bes. paa den anden Side af Havet, jf. περάω; – (ᾱ bliver sædv. jon. til η; pf. πεπρᾶσθαι bruges sædv. f. aor. πραθῆναι). — πιπράω, πίπρημι, poët. f. πιμπράω, πίμπρημι. — πιπρήσκω, jon. f. πιπράσκω.

πίπτω, f. πεσοῦμαι, jon. πεσέομαι; aor. ἔπεσον, sield. ἔπεσα, dor. ἔπετον; pf. πέπτωκα, df. part. ep. πεπτεώς (dissyll.), att. πεπτώς; – falder, falder ned; κεραυνὸς πίπτει εἰς τὸ στρατόπεδον, Xen.; oftere πίπτειν ἔν τινι, ἐν κονίῃσι, at falde (og blive liggende) i Støvet, Il.; ligel. πεδίῳ πίπτειν, πίπτειν ἐπὶ χθονί v. χαμαὶ πίπτειν, at falde til Jorden, Hom.; men ἐνὶ νήεσσι – πέσωμεν, vi ville giøre Anfald el. Angreb paa Skibene, Il. 13, 742; – efterhomerisk er πίπτειν εἴς τι, εἰς δεῖμα, εἰς κακότητα, at geraade i Frygt, i Ulykke; – ἐκ θυμοῦ πίπτειν τινί, at tabe nogens Gunst, at blive nogen forhadt, Il. 23, 595; – πίπτειν μετὰ ποσσὶ γυναικός, at fødes af en Qvinde, ib. 19, 110; – 2) falder el. bliver i en Kamp, Hom.; φεύγοντες ἔπιπτον, Xen.; πίπτειν ὑπό τινος, at falde for nogens Haand, hvf. d. lat. cadere ab aliquo; transl., πεσεῖν ταῖς ἐλπισι, at have tabt Haabet, Polyb.; – 3) πίπτειν, at falde, synke, svækkes, ophøre; bes. ἄνεμος πέσε, faldt, lagde sig, o. dl., Od.; – 4) om det Tilfældige, a) om Terningspil: τὰ πεσόντα, hvad der falder paa et Kast; b) at falde igiennem, at mislykkes; τὰ πεπτωκότα, det Mislykkede; c) alm. at falde ud saa el. saa, evenire; – 5) at falde sammen med noget, πίπτει ὑπὸ τοὺς ἡμετέρους χρόνους, det falder ind i vor Tid; ὑπὸ λόγον πίπτειν, at høre til, at være hiemfalden under Regnskabet; πίπτειν εἴς τι, at falde ind med, at passe til noget; – 6) πίπτειν τινί, at tilfalde, at tilhøre nogen; πρόσοδος πίπτει τῷ δήμῳ, Indtægten tilhører Folket, Polyb.; ogs. absol., πίπτει τὰ τέλη, Afgifterne falde, komme ind; – (af inus. πέτω, formet som ῥίπτω af ῥέπω, o. rimel. besl. m. πέτομαι, πετάννυμι); – [πίπτω har Jota af Naturen langt, altf. imperat. πῖπτε]; – en poetisk Biform er πιτνέω, s. m. s.

πιπώ, όος, ctr. οῦς, ἡ, etslags Træpikker. — πῖσα, ἡ, = πίστρα. — πίσῐνος, 3. (πίσος) af Erter, Ar. — πισμός, ὁ, (πιπίσκω) = ποτισμός, gramm. — πίσον, τό, sædv. πίσος, ὁ, ogs. πίσσος el. πισσός, etslags Bælgfrugt, som Erter, lat. pisum, Ar.; (skal være af πτίσσω). — πῖσος, εος, τό, (πιπίσκω, πίσω) fugtigt Sted, vandrig Eng el. Have, rimel. alene in nom. o. acc. pl., Hom. — † πίσσᾰ, ἡ, att. πίττᾰ, (πεύκη, πίτυς) Beg; Tiære; udflydende Harpix; 2) Fyr, Gran, o. dl., hvoraf man faaer Tiære; df. — πισσᾰλῐφέω o. πισσαλοιφέω, tilbeger; tiltiærer; o. -πισσαλιφής, o. -αλοιφής, 2, beget, tiæret; (af ἀλείφω); o. — πίσσανθος, εος, τό, (ἄνθος) de ovenpaa svømmende Dele af flydende Beg, flos picis; — πισσ-ἄσφαλτος, ἡ, Jordbeg blandet med Tiære.

*πισσ-ἔλαιον, τό, Olie blandet med Beg; — πισσήεις, εσσα, εν, πισσήρης, 2, Æsch., o. πισσηρός, 3, beget, som lugter el. smager af Beg; ogs. = πίσσινος; — πισσίζω, ligner Beg, smager el. lugter som Beg; — πίσσῐνος, 3, att. πίττινος, giort af Beg, bestaaende af Beg; — πισσίτης, ου, ὁ, οἶνος, en med Beg tilsat Viin; — πισσοειδής, 2, (εἶδος) begagtig; — πισσοκαυτέω, (καίω) brænder Beg el. Tiære; — πισσόκηρος, ὁ, (κηρός) Vorharpix, hvormed Bierne bestryge Kuben; — πισσοκονέω o. πισσοκονία, ἡ, (κόνις, κονία) = πισσοκωνάω,

-κωνία; o. — πισσοκοπέω, er — πισσοκόπος, 2, (κόπτω) som beger el. overtrækker med Beg; 2) som udtrækker Haarene ved Hielp af et Begplaster; — denne Handling, πισσοκοπία, ἡ; — hørende dertil, πισσοκοπικός, 3; — (af πίσσα).

πισσοκωνάω, ogs. -κωνέω, o. -κωνίζω, (πίσσα, κῶνος, Beg) bestryger, overtrækker med Beg; ds. — πισσοκώνητος, 2, bestrøgen med Beg; πισσοκ. μόρος, dens Død, som omkommer i Ilden, efter at være bestrøgen med Beg; o. — πισσοκωνία, ἡ, Indbegen. — πίσσος, ὁ, see u. πίσος. — πισσοτρόφος, 2, (τρέφω) nærende el. givende Beg; — πισσουργέω, er — πισσουργός, 2, att. πιττουργός, (ἔργον) som gior Beg, som brænder Tiære; ds. — πισσούργιον, τό, Beghytte, Tiæreovn; o. — πισσόω, att. πιττόω, bestryger med Beg el. Tiære, beger, tiærer; bes. overstryger en Kobberstøtte med Leer, for at afforme den; 2) = πισσοκοπέω Bem. 2; ds. — πισσώδης, 2, (εἶδος) begagtig, fuld af Beg; — πίσσωσις, ἡ, att. πίττωσις, Overstrygen el. at overstryge med Beg; — πισσωτής, οῦ, ὁ, som bestryger el. overtrækker med Beg; o. — πισσωτός, 3, tilbeget, bestrøgen el. overtrukken med Beg; — (af πίσσα).

πιστάκη, ἡ, Pistaietræet; ogs. = πιστάκια, τά, Frugten af Pistaietræet. — *πίστευμα, τό, Troskabspant, Æsch.; — πίστευσις, ἡ, Betroen el. at betroe; — πιστευτικός, 3, hørende, skikket, tilboielig til at fatte Tiltro el. Tillid, til at betroe el. overlade noget; — πιστευτικῶς ἔχειν τινί, at have Tillid til noget; o. — πιστευτός, 3, betroet; af — πιστεύω, (πίστις) troer, har Tillid til, forlader mig paa nogen el. noget, τινί; b) betroer, overlader, overgiver; c) pass., πιστεύομαι, man troer mig; πιστεύομαί τι, man betroer mig noget; d) in med., πιστεύομαί τι, overbeviser mig om, troer paa en Tings Sandhed.

πιστήρ, ῆρος, ὁ, (πιπίσκω) = ποτιστήρ; ds. — πιστήριον, τό, = ποτιστήριον. — πιστικός, 3, hørende til at troe, til Tillid el. Troskab; 2) f. πειστικός, overbevisende, overtalende; tilboielig til at adlyde; o. — Πίστιος, ὁ, Ζεύς, Romernes *Jupiter Fidius*, *Dion. Hal.*; af — πίστις, εως, ἡ, Tiltro, Tillid; Tro paa, Overbeviisning om noget; b) Selvtillid, Dristighed; — 2) Troskab, Redelighed, Ærlighed; b) Beviis el. Pant paa Troskab, Tilsagn, Forsikkring derom; Løfte, Forbund, Forening, o. dl., som *fides*; πίστιν δοῦναι καὶ λαβεῖν, at tilsige hinanden Troskab; js. πιστόν u. d. første πιστός; — 3) Lydighed, Folgagtighed.

πιστοποιέω, er — πιστοποιός, 2, (ποιέω) som gior noget troligt, bekræftende, overbevisende; ds. — πιστοποίησις, ἡ, Bekræftelse, Forsikkring; af — πιστός, 3, adv. πιστῶς, (πείθω), 1) som man troer, hvortil man har Tillid; ds. a) om Personer: tro, paalidelig, oprigtig, redelig; c. dat., ex. Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε, Il. 16, 147; πιστός ἐστιν ἐμοί, han har min Tiltro, jeg troer ham; πιστὰ πιστῶν f. πιστότατοι, *Æsch.*; — b) om Ting: sandfærdig, paalidelig; ὅρκια πιστά, *Hom.*; viis, ægte, overbevisende; — c) τὸ πιστόν, o. τὰ πιστά, som subst. = πίστις; πιστὰ θεῶν ποιεῖσθαι, at besværge noget ved Guderne, at paakalde dem som Vidner; τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ, i Tillid til Friheden, *Thuc.*; — 2) act. som πίσυνος o. πιστεύων, som troer, har Tillid til, forlader sig paa nogen, τινί; — b) lydig, følgagtig. — πιστός, 3, (πίνω) til at drikke, drikkelig.

*πιστότης, ητος, ἡ, Troskab, Paalidelighed, Ærlighed, Troværdighed; — πιστο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, Troskabens Vogter el. Vogterske; o. — πιστόω, gior tro el. paalidelig; πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις; efter at have sikkret sig hans Troskab ved Ed, *Thuc.*; — b) in pass., lader mig forsikkre el. overbevise; πιστωθῆναι ἐνὶ θυμῷ, *Od.*; ds. πιστωθείς, som πίσυνος, tillidsfuld, *Soph.*; men πιστωθῆναί τινι ὅρκῳ, ved Ed at forsikkre nogen om sin Troskab, *Od.* 15, 436; — c) in med., πιστοῦσθαί τινα ὅρκῳ, ogs. ὑφ' ὅρκῳ, *Soph.*, at forsikkre nogen med Ed; men πιστοῦσθαί τι, at troe noget; — (af d. første πιστός). — πίστρα, ἡ, (πιπίσκω) Drikke; b) Drikkekar. — πίστρις, εως, ἡ, etslags Krigsskib; js. πρίστις. — πίστρον, τό, = πίστρα Bem. b), Drikkekar.

πίστωμα, τό, Forsikkring, Bekræftelse; poët. γηραλέα πιστώματα, f. γέροντες πιστοί, *Æsch.*; — πίστωσις, ἡ, Bekræften, Bekræftelse, Forsikkring; o. — πιστωτικός, 3, hørende, skikket til at bekræfte; — (af πιστόω). — πισύγγιον, τό, Skomagerværksted; af — πίσυγγος, ὁ, Skomager; (rimel. f. πίσσυγγος af πίσσα). — πίσυνος, 2 o. 3, (πείθω, ἔπιθον, πεῖσα) fortroende sig til, stolende paa nogen el. noget, τινί, Διῒ, κράτεϊ, o. dl., *Hom.*; 2) følgagtig, lydig. — πίσυρες, οἱ, αἱ, πίσυρα, τά, æol. f. τέσσαρες, τέσσαρα, fire, *Hom.* — πίω, fut. til πιπίσκω.

πιτάριον, τό, en Figur m. Gestalten Π. — πιτνάω, o. πίτνημι, poët. f. πετάννυμι, udbreder; πιτνὰς εἰς ἐμὲ

χεῖρας, udstrækkende, *Hom.* — πιτνέω, rimel. ogs. πίτνω, *part.* πίτνων, *ex. Eur. Suppl.* 691; men ἔπιτνον altid som *aor.* 2, *part.* πιτνών, *inf.* πιτνεῖν, *vid. Buttm.*; h. *Pind.* o. *Trag.* poetisk Biform af πίπτω. — πίτνημι, = πετάννυμι, *Od.* — πίτνω, 1) see u. πιτνέω; 2) f. πετάννυμι alene *Hes. Sc.* 291, som *lect. var.* f. ἔπιπλον. — πίττα, ἡ, *att.* f. πίσσα. — πιττάκιον, τό, lat. *pittacium*, en med Plaster besmurt Læderlap, som lægges paa den syge Deel; 2) Blad af en Skrivertavle el. Tegnebog. — πιτταξίς, o. πίτταξυς, ἡ, Frugten af Træet κρανεία, Kornelbær. — πιττι-, πιττο-, o. πιττω-, *att.* f. πισσ-, see u. d. m. πισσ- begyndende Ord.

πιτύα, ἡ, = πυτία, *inc.* — πιτύϊνος, 3, af Gran- el. Fyrretræ, tagen el. giort deraf; ῥητίνη πιτ., Fyrreharpix; o. — πιτυΐς, ΐδος, ἡ, Fyrretræets Frugt, Kiernen i Fyrre- el. Grantappen, κῶνος; 2) Fyrreharpix; (af πίτυς). — *πιτυλεύω, bevæger Hænderne hurtigen ved at roe; alm. som ἐρέσσω, roer; rører mig stærkt; o. — πιτυλίζω, = frgd., bes. om Fægterne; alm. bevæger el. rører mig rask; πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις, at dryppe Melk paa Blade, *Hipp.*; ds. — πιτύλισμα, τό, enhver hurtig Bevægelse; - (af flgd.).

πίτυλος, ὁ, det regelmæssige Aareslag efter den af κελευστής angivne Takt tillige med Lyden el. Larmen deraf; ds. alm. Roen el. at roe; - 2) *transl.*, enhver lignende Bevægelse tilligemed den derved frembragte Lyd; bes. *a*) Slaaen el. Slag, *ex.* Nævefægternes, de Sørgendes; alm. Slag, Hug; ἑνὶ πιτύλῳ, med eet Slag, *Æsch.*; πίτυλοι χειρός, Slag med Haanden; πίτ. δορός, Spydkast, o. dl.; *b*) Lyden af de faldende Regndraaber, af den sprudende Viin; δακρύων πολλῶν - πίτυλος, en Taarestrom, *Eur.*; *c*) enhver heftig Legemsbevægelse; ὀξυτέρῳ πιτύλῳ προσώπου, *Theocr.*; ligel. Sindets heftige Bevægelse el. Oprør, *ex.* μανίας πίτυλον μεθείς, *Eur. I. h. T.* 307; - (efter *gramm.* af τύπτω, ligesom omsat af τύπτιλος, τύπιλος; efter nogle af πτίσσω el. af πίπτω).

πιτύνη, ἡ, = πυτίνη, *inc.* — *πιτυόεις, εσσα, εν, rig paa el. fuld af Fyrre- el. Grantræer; der ligner Fyr el. Gran; — πιτυοκάμπη, ἡ, etslags giftig Orm paa Grantræet; 2) etslags liden Fyrre- el. Grantop; — πιτυοκάμπτης, ου, ὁ, (κάμπτω) egentl. Granbøieren, *epith.* til Røveren Sinis, som bøiede Grantræer sammen og bandt dertil de Reisende; — πιτυόστεπτος, 2, (στέφω) bekrandset med Granbar; — πιτυοτρόφος, 2, (τρέφω) som nærer Grantræer; — πιτυοῦσσα, ἡ, *ctr.* f. πιτυόεσσα; ogs. som Navn paa flere Øer; - (af πίτυς).

*πῐτῡρηνός, 3, af Klid; — πιτυρίας, ου, ὁ, ἄρτος, Brød af Klid; — πιτυρίασις, ἡ; etslags Udslæt el. Skurv; — πιτύριος, 3, = πιτυρηνός; — πῐτῡρίς, ίδος, ἡ, ἐλαία, etslags liden Olive; — πιτύρισμα, τό, = πιτυρίασις; — πιτυρίτης, ου, ὁ, ἄρτος, = πιτυρίας ἄρτος; o. — πιτυροειδής, 2, (εἶδος) klidagtig; 2) ligesom Skurv, skurvet; af — †πίτῡρον, τό, (πτίσσω) Klid el. Kli, lat. *furfur*; 3) Skurv el. Udslæt paa Huden bes. i Hovedet, *furfures, porrigo*; ds. — πιτυρόομαι, har el. faaer Udslæt paa Huden el. Skurv; o. — πιτυρώδης, 2, = πιτυροειδής.

πίτυς, υος, ἡ, Fyr el. Gran, lat. *pinus*; som Ordsprog: πίτυος δίκην ἐκτρίβεσθαι, at udryddes fra Roden, (fordi den afhugne Gran ikke voxer ud igien); 2) *poët.*, hvad der er giort af Grantræet, *ex.* en Fakkel, bes. et Skib; jf. πεύκη; [ĭ]; ds. — πιτυόστεπτος, 2, = πιτυόστεπτος. — πιτύω, (forlænget af πτύω, spytter), forekommer alene i d. lat. *pitysso, pitysma*; jf. πυτίζω. — πιτυώδης, 2, (εἶδος) fuld af Fyrre- el. Grantræer; ligesom en Fyr el. Gran; o. — πιτυών, ῶνος, ὁ, en Fyrre- el. Granskov; (af πίτυς).

πιφαλλίς, ίδος, ἡ, = πίφιγξ. — πιφάσκομαι, = flgd.; οὐκ ἀδάητα πιφράσκεαι, siger, anfører; *Hes. Theog.* 655. — πιφαύσκω, πιφαύσκομαι, udvidet og redupliceret Form af φάω, *i. e.* φαίνω, (som διδάσκω af δάω, δαίω), lader vise sig, *ex.* πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν, exsere, *Il.* 21, 333; lader fornemme, giør tydelig bes. med Ord; ds. siger, melder, fortæller; ἔπος πάντεσσι πιφαύσκειν, at tale til alle, *Hom.*; *b*) sild. *in med.*, lader mig sige el. fortælle; ds. erfarer, hører, fornemmer; - (egentl. ĭ, dog h. *Hom.* i den første Deel af Hexametret el. foran Penthemimeres altid ī). — πίφηξ, ηκος, ὁ, o. πίφιγξ, ιγγος, ὁ, etslags ubestemt Fugl.

πίω, *conj. aor.* til πίνω. — πίω, *præs. inus.* o. alene som Stamme til nogle Tempora af πίνω o. πιπίσκω. — πῑώδης, 2, (εἶδος) fedtagtig, *inc.*; af — πίων, ονος, 2, [ī], fed, kiødfuld, vel ved Magt, *Hom.*; 2) *transl.* om Jordbunden: fed, frugtbar, ἀγρός, δῆμος, o. dl., *id.*; 3) velhavende, bemidlet, οἶκος, ναός, *id.*; - *comp.* o. *superl.*, πιότερος, πιότατος, som af πῖος. — πιών, όντος, *part. aor. act.* til πίνω.

πλαγγόνιον, τό, *dim.* af πλαγγών; 2) etslags Salve. — πλάγγος, ὁ, etslags Ørn, lat. *plancus*. — πλαγγών, όνος, ὁ, (πλάσσω) Voxdukke til at lege med. — *πλᾰγιάζω, *f.* άσω, giver en

skraa el. skiev Retning, stiller paa skraa; vender paa Siden; *πλαγιάζειν πρὸς ἀντίους τοὺς ἀνέμους*, at lavere, at krydse; 2) i Fægterkunsten: bibringer et Stod fra Siden; deraf. sild., skuffer; 3) h. *gramm.*, flecterer, declinerer; df. — *πλἄγιασμός*, ὁ, Stillen el. at stille i en skraa el. skiev Retning; — *πλἄγιαυλίζω*, blæser paa Tværfloite; af — *πλαγίαυλος*, ὁ, Tværfloite, ogs. *πλάγιος αὐλός*; 2) som *adject.*, 2, som blæser paa Tværfloite; — *πλαγιόκαρπος*, 2, (καρπός) med Frugter paa Siderne; o. — *πλαγιόκαυλος*, 2, (καυλός) med Stilke paa Siderne; - (af flgd.).

πλάγιος, 3, ogs. 2, [ᾰ], *adv.* -*γίως*, paa tværs, skraa, skiev, vendt paa Siden, *obliquus, transversus*; *πλαγίους λαβὼν τοὺς πολεμίους*, ved Angreb fra Siden, i Flanken; *πλάγιον παραδιδόναι τι*, at blotte, udsætte for Angreb; df. *τὸ πλάγιον* i Krigssproget: Flanke, Side; *b)* om Egne: med Skraaning, hældende; -2) *transl.*, kroget, skiev, d. e. tvetydig, listig, lumsk; ogs. vaklende, frygtsom; tvivlende;-3) h. *gramm.* ere *πτώσεις πλάγιοι*, *casus obliqui*;-(skal være af *πλᾶγός*, Side, skiøndt imod Qvantiteten; efter nogle af *πλάζω*); jf. *πλαίσιον*; df.— *πλᾰγιοσύντακτος*, 2, (*πλάγιος*, *συντάσσω*) som construeres m. *casibus obliquis*; — *πλᾰγιότης*, ητος, ἡ, skiev el. skraa Stilling el. Retning; — *πλᾰγιοφύλαξ*, ακος, ὁ, som bevogter el. beskytter Hærens Flanker paa Marschen; o. — *πλαγιόω*, = *πλαγιάζω*.

πλαγκταῖς s. *πλακταῖς*, *dat. irr.* f. *πλαξί*, af *πλάξ*, *inc.* — * *πλαγκτήρ*, ῆρος, ὁ, forvildende, forvirrende, *epith.* til Bacchus; — *πλαγκτός*, 3, ogs. 2, forvildet, omflakkende, ustadig; *πέτραι Πλαγκταί*, *Od.* 12, 61; *transl.*, forvildet, forrykt, fra Forstanden, *Od.* 21, 363; 3) vaklende, uvis; — *πλαγκτοσύνη*, *poët.* f. *πλάνη*, *ἄλη*, Omflakken, Omsvæven, *Od.*; o. — *πλαγκτύς*, ύος, ἡ, *poët.* = frgd., *Lyc.*, *inc.*; - (af *πλάζω*). — *πλᾶγος*, τό, *dor.*, en Side, *latus*; df. rimel. d. lat *plaga*, ogs. efter nogle *πλάγιος*, s. m. s.).

πλᾰδᾰρός, 3, (*πλαδάω*) vaad, fugtig; bes. slappet og fordærvet af Fugtighed, svampet, raadden; - denne Beskaffenhed, *πλαδαρότης*, ητος, ἡ. — *πλαδάρωμα*, τό, (som af *πλαδαρόω*) = *πλάδος*. — *πλαδάω*, (*πλάδος*) er el. bliver *πλαδαρός*, s. m. s. — *πλαδδιάω*, pladdrer, sluddrer, laconisk Ord h. *Ar.*; (rimel. efterlignende Naturlyd, el. af *βλάξ*). — *πλάδη*, ἡ, *poët.* = *πλάδος*. — *πλαδόεις*, εσσα, εν, o. *πλαδώδης*, 2, (εἶδος) = *πλαδαρός*; af — *πλάδος*, τό, Væde, Fugtighed; en af Væde foraarsaget Blødhed, Slaphed, Svampagtighed, Raaddenhed; [ᾰ].

πλάζω, *irr.*, *f.* *πλάγξω* (som af *πλάγγω*), lader flakke omkring, fører el. driver paa Afveie; forvilder, forslaaer fra den rette Vei, *Hom.*; *transl.*, forvilder, forleder; afdrager fra et Forehavende, *id.*; *in med.* o. *pass.*, flakker om; farer vild, forvilder mig; *πλάγχθη δ᾽ ἀπὸ χαλκόφι χαλκός*, prallede af, *Il.* 11, 351.— *πλάζω*, *præs. inus.* f. *πελάζω*, alene som Grundform til *aor. pass.* af *πελάζω*, *ἐπλάσθην*, *ἐπλάθην*; jf. *πλάθω*.— *πλαθάνη*, ἡ, *πλάθανον*, τό, o. *πλάθανος*, ὁ, Plade el. Bræt, hvorpaa Brød el. Bagværk tilberedes.— *πλάθω*, *poët.* f. *πελάθω*, sædv. *πελάζω*, nærmer, bringer nær dertil; 2) *intr.* o. *in med.*, nærmer mig, *τινί*, *Soph.*; [ᾱ].

πλαίσιον, τό, langagtig Fiirkant; ogs. ethvert Legeme med denne Form; bes. en af Hæren dannet Fiirkant; (besl. m. *πλάξ*, *πλάγιος*, *πλάτος*). — *πλαισόος*, 3, = *βλαισός*. — * *πλακερός*, 3, = *πλατύς*, bred, *Theocr.*; — *πλάκῐνος*, 3, bestaaende af en Plade, af et Bræt; — *πλακίτης*, ου, ὁ, *fem.* *πλακῖτις*, ιδος, = *πλακώδης*; — *πλακόεις*, εσσα, εν, flad, jevn, slet; bred; jf. *πλακοῦς*; — *πλακουντάριον*, o. *πλακούντιον*, τό, *dim.* af *πλακοῦς*; — *πλακουντοποιῐκός*, 3, hørende til en — *πλακουντοποιός*, 2, (*ποιέω*) som bager Kager, Tærtebager; o. — *πλακουντοειδής*, 2, (εἶδος) som ligner en Kage; af — *πλακοῦς*, οῦντος, ὁ, *ctr.* af *πλακόεις*, en Kage, (af dens brede el. flade Gestalt); o. — *πλακόω*, belægger med Plader; - (af *πλάξ*). — *πλάκτωρ*, ορος, ὁ, *dor.* f. *πλήκτωρ*. — *πλακώδης*, 2, (*πλάξ*, εἶδος) ligesom en Plade el. et Bræt; alm. = *πλακόεις*. — *πλακωτής*, οῦ, ὁ, (*πλακόω*) som belægger, *μαρμάρου*, med Marmorplader.

πλανάω, *f.* ήσω, vildleder, fører af fra den rette Vei; forslaaer (et Skib); *transl.*, forvilder, forfører, skuffer, bedrager; *in med.*, farer vild, forvilder mig, *Il.*; flakker omkring; o. — *πλανέομαι*, *jon.* f. *πλανάομαι*; af — *πλάνη*, ἡ, som *ἄλη*, Omflakken, Omvanken; 2) *transl.*, Vildfarelse.— *πλάνημα*, τό, Forvildelse; Feiltagelse; — *πλᾰνής*, ῆτος, ὁ, Omflakkende, Omstreifende, *erro*; *πλανῆτες ἀστέρες*, Planeterne;— *πλανηολέδρος*, 2, (ἕδρα) med ustadig, foranderlig Bopæl; af — *πλάνησις*, ἡ, Vildforen; *πλαν. τῶν νεῶν*, Forslaaen, *Thuc.*, jf. *πλανάω*; *transl.* Forforen, Forforelse; — *πλανητεύω* er — *πλανήτης*, ου, ὁ, *fem.* *πλανῆτις*, ιδος, omflakkende, omstreifende; *πλανήτης ἀστήρ*, en Planet;—

πλανητικός, 3, omstreifende; 2) vildledende; o. — πλανητός, 3, vildledet, forvildet; 2) underkastet Fordomme, feilende; – (af πλανάω).

πλάνιος, 2, poët. f. πλάνος. — πλἄνοδία, ἡ, (ὁδός) Feilvei, Afvei; af — πλάνος, 3, ogs. 2, omflakkende, omstreifende; πλάνοι ἀστέρες, Planeter, oppon. ἄπλανοι ἀστ., Firstierner; b) act., vildledende, skuffende; – 2) subst., ὁ πλάνος, a) en Taskenspiller; b) = πλάνη, Omstreifen, Omflakken; transl., Vildfarelse, Feil; df. — πλανοστἴβής, 2, (στείβω) betraadt af Omflakkende, Æsch. — πλἄνύττω, = πλανάομαι, Ar. — πλανώδης, 2, (εἶδος) = πλανητικός. — πλάξ, πλακός, ἡ, ethvert fladt el. bredt Legeme, Plade, Tavle, Blad, Bræt, o. dl.; ogs. en flad Steen, Gravsteen; b) en Flade, en Slette; ἐς βαθεῖαν πόντου πλάκα, Pind.; ogs. en Biergflade, Soph. — πλάξιππος, 2, dor. = πλήξιππος, Pind.

πλάσις, εως, ἡ, Dannen, Formen; Dannelse, Form, Gestalt; 2) i Musiken ligesom πλάσμα, Kunstlen; o. — † πλάσμα, τό, det Formede, Dannede, et formet Billede bes. af Leer el. Vox; – 2) det Efterlignede, Efterligning, den antagne Gestalt, Form, Maneer; Efteraбelse, Fiction, Forstillelse, oppon. det Virkelige, Sande, Naturlige; πλάσμα ὅλον ἐστὶν ἡ διαθήκη, lutter Digt; – 3) bes. i Musik og Declamation: det Forkunstlede, det ved Kunstlen Fordærvede; df. — πλασματίας, ου, ὁ, en Ven af Digt og Fabel; 2) opdigtet, usand; — πλασματικός, 3, adv. -κῶς, eftergiørende; — πλασματογράφος, 2, (γράφω) som skriver opdigtede Taler el. Taler om det blot Mulige (ikke Virkelige); o. — πλασματώδης, 2, (εἶδος) opdigtet, fabelagtig; forstilt; – (af flgd.).

πλάσσω, att. -ττω, f. πλάσω [ᾰ], danner, former, modellerer, bes. af en blød Materie, Vox, Leer, o. dl., ἐκ γαίης, Hes., ogs. πηλῷ, o. dl.; b) alm. bringer i en Gestalt; uddanner, τὴν ψυχήν; ogs. τὸ σῶμα πλάττειν, at pleie Legemet; – 2) former kunstigen, d. e. opdigter, optænker, foregiver; ogs. in med., anstiller mig, ex. ἃ πέπλασται οὗτος, hans Forstillelse, Dem.; αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος, id.; ἠγάλλετο τῷ πλάσασθαι ψευδῆ, Xen.; b) forkunstler (om Sangere og Talere), jf. πλάσμα Bem. 3; (rimel. besl. m. πλήσσω, ligesom kladsker, bestryger, o. dl.).

πλάστειρα, ἡ, fem. af – πλαστήρ, ῆρος, ὁ, = flgd.; o. — πλάστης, ου, ὁ, som former, danner, skaber; bes. som arbeider i Vox el. Leer; (af πλάσσω). — πλαστίγγιον, τό, dim. af – πλάστιγξ, ιγγος, ἡ, jon. πλήστιγξ, Tungen i Vægtbiælken, ogs. Vægtbiælken selv; (af Liigheden) Hestenes Aag; ogs. Skinner til brækkede Been; 2) in plur., Vægtskaalerne; (af Liigheden) Østersskaller; 3) en Pidsk; (i denne Bem. af πλήσσω).

* πλαστικός, 3, hørende til at danne, forme, modellere; skikket til Billedhuggerkunsten; ἡ πλαστική, sc. τέχνη, den Kunst at forme el. modellere i Leer, Vox, o. dl.; alm. Billedhuggerkunsten; — πλάστις, ιδος, ἡ, fem. af πλάστης; — πλαστογρᾰφέω, er – πλαστογράφος, 2, (γράφω) som forfalsker el. eftergior Skrift; df. – πλαστογραφία, ἡ, Skriftforfalskning; forfalsket el. eftergiort Skrift; — πλατσοκόμης ου, ὁ, (κόμη) som bærer kunstige el. falske Haar; — πλαστολάλος, 2, (λαλέω) som sladdrer opdigtet Tøi; o. — πλαστολογέω, er – πλαστολόγος, 2, (λέγω) som fører opdigtede Taler; ὁ πλαστολ., en Løgner; – (af flgd.).

πλαστός, 3, adv. -στῶς, (πλάσσω) dannet, formet, modelleret af Leer, Vox, o. dl.; 2) transl., opdigtet, løiet; falsk, uægte; df. — πλαστουργέω, er – πλαστουργός, 2, (ἔργον) som danner, el. former; 2) som opdigter, udtænker; df. — πλαστούργημα, τό, Billede; 2) Digtning. — πλάστρα, τά, (πλάσσω) Ørenringe. — πλάστρια, ἡ, fem. til πλαστήρ.

πλάτα, ἡ, = πλάτη. — πλᾰτᾰγέω, klapper (i Hænderne), Theocr.; klapprer, larmer (om sammenstødende Legemer); ogs. in med.; 2) transit., slaaer, kladsker, στήθεα, o. dl.; af — πλαταγή, ἡ, (πλατάσσω, πλάτος) Kladsken, Klappren, Lyden af to sammenstødende Flader; 2) Børnerangle. — πλατάγημα, τό, (πλαταγέω) det Kladskede. — πλαταγίζω, = πλαταγέω; 2) om Gaasen, snadrer; — πλαταγών, ῶνος, ὁ, inc., dim. πλατᾰγώνιον, τό, (πλαταγή) bredt Blad, ex. af Anemonen, (hvis Knald el. Smæld tiente de Elskende til etslags Orakel), Theocr.; jf. τηλέφιλον; 2) πλαταγών, ῶνος, ἡ, en Rangle, en Børnerangle; ligel. dim. πλαταγώνιον; df. — πλαταγωνέω, = πλαταγέω.

Πλάταια, ἡ, Il., sædv. Πλαταιαί, αἱ, Platææ., By i Boeotien; df. — Πλαταιεύς, έως, ὁ, en Indvaaner af Platææ. — πλαταμώδης, 2, (εἶδος) flad og jevn; af — πλᾰτᾰμών, ῶνος, ὁ, (πλάτη, πλάτος) fladt og bredt Legeme; bes. flad og bred Steen; alm. enhver Flade. — * πλᾰτάνιος, o. πλᾰτᾰνίστινος, 3, af Platanos- el. Løntræet; μῆλα πλατ., etslags Æbler; — πλατανιστής, οῦ, ὁ, dor. -στάς, = πλατανών; 2) etslags ubekiendt Fisk; —

πλατάνιστος, ἡ, = πλάτανός, *Il.*; o. — πλατανιστοῦς, οῦντος, ὁ, *ctr.* af πλατανιστόεις, = πλατανών, *Theogn.*; af — † πλάτἄνος, ἡ, Platan- el. Lontræet; (af πλάτος, πλατύς, formedelst dets brede Blade, el. af dets udstrakte Grene); df. — πλἄτανώδης, 2, (εἶδος) som ligner et Lontræ; fuld af Lontræer; o. — πλατανών, ῶνος, ὁ, Skov af Lontræer.

πλάταξ, ἄκος, ὁ, etslags Fisk, ellers κορακῖνος. — πλἄτάσσω, *f.* άξω, (πλάτη, πλάτος) kladsker, klapprer, gior Larm ved at slaae to Flader sammen. — πλατεῖα, ἡ, egentl. *fem.* af πλατύς, *a) sc.* ὁδός, Vei, Gade, *platea*; *b) sc.* χείρ, den flade Haand. — πλἄτειάζω, *dor.* πλατειάσδω, taler bredt, har en bred Udtale; - en saadan Udtale, πλατειασμός, ὁ; bes. om den doriske Udtale; o. — πλἄτεῖον, τό, Plade, Bordplade, Bord; (af πλατύς). — πλατέως, *adv.* af πλατύς, bredt, vidt.

πλάτη, ἡ, ogs. πλάτα, (πλάτος, πλατύς), Plade, den brede Overflade af et Legeme; ogs. Havets Flade, *æquor*; 2) den nedre, brede Ende af Aaren, Aarebladet, *palmula remi*; ogs. Aaren selv; 3) de brede Ribbeen. — πλάτιγξ, ιγγος, ἡ, = πλάτη. — πλἄτίον, τό, *dim.* af πλάτη. — πλᾱτίον, τό, *dor.* f. πλησίον. — πλᾶτις, ιδος, ἡ, *poët.* f. πέλατις, (πελάζω) Kone, *Ar.* — πλατιστἄκος, ὁ, et større Slags af Fisken μύλλος. — πλάτος, εος, τό, (πλατύς) Brede, Flade; ἐν πλάτει, o. κατὰ πλάτος, efter Breden, d. e. vidtløftigen. — πλατόω, (πλατύς) gior bred, former som et Aareblad. — πλάττω, *att.* f. πλάσσω.

*πλἄτὔάμφοδος, 2, (ἄμφοδος) med brede Veie el. Gader; — πλατυαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν) med bred Hals el. Nakke; — πλατυγάστωρ, ορος, 2, (γαστήρ) med bred Bug; — πλατυγίζω, slaaer el. pladsker i Vandet med Aarebladet; alm. roer; 2) taler bredt; tager Munden fuld, praler; ogs. πλατύζομαι; — πλατύγλωσσος, 2, *att.* -ττος, (γλῶσσα) med bred Tunge; — πλάτυγξ, ἡ, = πλάτιγξ. — πλατύζομαι, = πλατυγίζομαι; Bem. 2. — πλατύκαρπος, 2, (καρπός) med bred Frugt; — πλατύκαρφος, 2, (κάρφος) med brede Grene; — πλατύκαυλος, 2, (καυλός) med bred Stilk; — πλατύκερκος, 2, (κέρκος) med bred Hale; — πλατύκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) med brede Horn; — πλατυκέφαλος, 2, (κεφαλή) med bredt Hovede; — πλατυκορία, ἡ, o. πλατυκορίασις, ἡ, unaturlig Udvidelse af Pupillen, κόρη; *oppon.* σ[illegible]ρίασις; o. — πλατυκός, 3, bred, vidtløftig; udførlig; - (af πλατύς).

* πλἄτὔλέσχης, ου, ὁ, (λέσχη) bred el. vidtløftig Svadser; — πλατυλόγος, 2, (λέγω) som taler bredt el. vidtløftigen; — πλατύλογχος, 2, (λόγχη) med bred Landsespids; τό πλατύλογχον, Landse el. Spyd med bred Spids; — πλἄτύνω [ῡ], gior bred; forbreder, udbreder; *b)* har en bred Udtale; *c) in med.*, gior mig bred, agerer fornem; — πλατύνωτος, 2, (νῶτος) med en bred Ryg; — πλατυόνυχος, 2, slettere Skrivem. f. πλατυώνυχος; — πλατυόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) med vide Øine; 2) udvidende Øinene; — πλατύουρος, 2, (οὐρά) med bred Hale; — πλατύπῖλος, 2, (πῖλος) med bredt Filt; — πλατυπόρφὔρος, 2, (πορφύρα) med bred Purpurrand el. Søm; — πλατύπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med brede el. flade Fødder; — πλατυπρόσωπος, 2, (πρόσωπον) med bredt Ansigt; o. — πλατύπῡγος, 2, (πυγή) med en bred Bag; - (af πλατύς).

* πλἄτὔρρημοσύνη, ἡ, (ῥῆμα) Bredtalenhed, Vidtløftighed i Talen; — πλατύῤῥῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, (ῥίν) brednæset; — πλατύῤῥοος, 2, *ctr.* πλατύῤῥους, ουν, (ῥέω) flydende, strømmende vidt og bredt; — πλατύῤῥυγχος, 2, (ῥύγχος) med bred Snude el. Snabel; o. — πλατύῤῥῡμος, 2, (ῥύμη) med brede Gader; af — — † πλἄτύς, εῖα, ύ, *adv.* πλατέως, bred, jevn; af stort Omfang, vid, stor, Ἑλλήσποντος, *Il.*; πλατὺς γέλως, Latter med opspærret Mund, ogs. πλατὺ γελᾷν; *b)* ἡ πλατεῖα, see ovenf.; - 2) πλατὺ ὕδωρ, Saltvand, (rimel. oprindel. Havets Flade), ligel. πλατὺ πόμα, *Herod.*; - *compar.* o. *superl.*, πλατύτερος, πλατύτατος; [ῠ]; - (df. πλάτη, πλάτος; flad, o. s. v.; besl. m. πλῆθος); df. — πλατύσημος, 2, (σῆμα) med bred Søm, Rand, Bræmme; ἡ πλατύσημος, *tunica laticlavia*, *oppon.* ἡ στενόσημος, *tun. angusticl.*

πλάτυσμα, τό, enhver udbredt Flade; Plade; πλάτυσμα σιδήρου, Jernplade; o. — πλατυσμός, οῦ, ὁ, Udbreden, Bredgioren; (af πλατύνω). — *πλατύστερνος, 2, (στέρνον) med bredt Bryst; — πλατυστομέω, som πλατειάζω, taler bredt; af - πλατύστομος, 2, (στόμα) bredmundet, med vid el. gabende Mund; 2) som taler bredt el. grovt, (som Dorerne); — πλατύσχιστος, 2, (σχίζω) kløvet efter Breden; — πλἄτύτης, ητος, ἡ, Brede, Vidde; stort Omfang; — πλἄτύφυλλος, 2, (φύλλον) med brede Blade; — πλατύχωρος, 2, (χῶρος) med bred Plads, med vidt Rum; o. — πλατυῶνυξ, ῠχος, ὁ, ἡ, o. πλατυώνῠχος, 2, (ὄνυξ) med brede Negle el. Hove; - (af πλατύς). —

Πλατωνικός, 3, platonisk, tilhørende, egnende Plato. — πλατωχέτης, ου, ὁ, (πλατίον f. πλησίον, ἔχω)=ὁμωχέτης, Nabo. — πλάω, *inus.*; alene som Stamme til *aor. syncop.* af πελάζω, (ἐπλήμην), πλῆτο, πλῆντο h. *Hom.*

πλέας, *ep. acc. pl.* f. πλέονας. — *πλέγδην, *adv.*, flettende; indflettet; o. — πλέγμα, τό, det Flettede, Fletning af Rør, Haar, Liner, o. dl.; df. Kurv, Net, o. s. v.; πλέγμα γυίων, Omarmelse: - *dim.* πλεγμάτιον, τό; df. - πλεγματεύω, gior en Fletning; - (af πλέκω). — πλεγνίω, *poët.* = πλέκω. — πλέες, *ep.* f. πλέονες, *nom. pl.* af πλέων, πλείων; *dor. ctr.* πλεῖς.

*πλεθριαῖος, 3, af Størrelse som et πλέθρον; — πλεθρίζω, skærer op, er stortalende, praler; (egentl. løber op og ned paa πλέθρον); — πλέθριον, τό, *dim.* af πλέθρον; 2) Romernes *Circus*; o. — πλέθρισμα, τό, (πλεθρίζω) Veddeløb efter Længden af πλέθρον; af — πλέθρον, τό, Længdemaal af 100 (104 romerske) Fod; *b)* en Veddeløbsbane el. Rendebane (af denne Længde); ogs. Veddeløbet derpaa; - 2) et Fladeindhold af 10000 Qvadratfod; ogs. d. rom. *jugerum*, Agerland af 240 Fod i Længden, 120 Fod i Breden; h. *Hom.* altid πέλεθρον o. om et Fladeindhold; (skal være besl. m. πλήθω, πλείων).

Πλειάς, άδος, ἡ, *jon.* Πληϊάς, Syvstiernen; αἱ Πλειάδες, Πληϊάδες, de syv Døttre af Atlas og Pleione, hvilke Zeus optog iblandt Stiernerne, *Hom.*; (skal være besl. m. πλέω, fordi Skibsfarten begyndte og ophørte med Pleiadernes Op- og Nedgang). — πλεῖμα, τό, = πλῆμα. — πλεῖν, *att.* f. πλέον, som δεῖν f. δέον. — πλειονομοιρέω, (μοῖρα) har flere Dele; o. — πλειονότης, ητος, ἡ, Meerhed, Fleerhed; større Længde; (af πλείων). — πλειόνως, *adv.* af πλείων, mere; — πλεῖος, 3, *jon.* o. *ep.* f. πλέος; df. *compar.* πλειότερος, 3, fuldere, *Od.*; ogs. rigere, mere bemidlet. — πλειότης, ἡ, = πλειονότης, *inc.* — πλεῖς, see u. πλέες.

*πλειστάκι(ς), *adv.*, for det meste, meestendeels; meget ofte; — πλεισταχόθεν, *adv.*, fra de fleste Steder, fra mange Steder; — πλειστήρης, 2, saare mangfoldig; πλειστήρης χρόνος, al Tid, *Æsch.*; df. - πλειστηριάζω, sædv. *in med.*, formerer, forhøier bes. Prisen paa noget; overbyder, kiøber dyrt; - denne Handling, πλειστηριασμός, ὁ; o. - πλειστηρίζομαι, anklager mest, giver den meste Skyld, τί τινα, nogen for noget, *Æsch. Choëph.* 1025; — πλειστοβολέω, er - πλειστοβόλος, 2, (βάλλω) som kaster de fleste el. ret mange i Terningspil; - dette Spil, πλειστοβολίνδα, *sc.* παιδία *s.* παίζειν; — πλειστοδυναμέω, (δύναμις) kan el. formaaer meget; — πλειστολόγως, *adv.*, (λέγω) paa mange Maader; o. — πεισιτόμβροτος, 2, (βροτός) folkerig, ἑορτή, *Pind.*; - (af flgd.).

†πλεῖστος, 3, *superl.* til πολύς, den meste, største, talrigste; meget stor; meget talrig; οἱ πλεῖστοι, de fleste; περὶ πλείστου ποιεῖσθαί τι, at agte høiest; αὐτῷ δὲ ἡ πλείστη γνώμη ἦν, han var mest af den Mening, havde mest Lyst hertil, *Herod.* 5, 126; τὸ πλεῖστόν τινος, den høieste Grad af noget; τὰ πλεῖστα som *adverb.*, i det høieste; df. — πλειστοτόκος, 2, (τίκτω) som føder mest el. saare meget; o. — πλειστοφόρος, 2, (φέρω) som bærer mest el. saare meget.

πλείω, *jon.* f. πλέω, *Od.* — πλείων, ὁ, ἡ, *neutr.* πλεῖον, *gen.* ονος, *att.* oftere πλέων, πλέον, *compar.* til πολύς, mere; større; - *att.* bruges ogs. *acc. pl. ctr.* πλείους; desuden *nom.* o. *acc. sing.* πλεῖν f. πλέον, dog alene i Forbindelser som πλεῖν ἢ μύριοι; *jon.* o. *dor.* bruges *ctr.* πλεῦν, πλεῦνος, πλεῦνες, *etc.*, f. πλέον, *etc.*; *ep.* bruges πλέες o. πλέας f. πλείονες, πλείονας; - see videre under πλέων. — πλειών, ῶνος, ὁ, Tiden, Aaret, *Hes. Op.* 616; (rimel. af πλεῖος, πλέος, det fuldendte Tidsrum).

*πλέκος, τό, det Flettede, Fletning, *Ar.*; — πλεκτανάω, = πλεκτανόω, *inc.* af — πλεκτάνη, Fletning, bes. af Haar; ogs. Strikke, Line, Net; 2) Blæksprutens og Havpolypens lange Fødder el. Arme, *cirri*; df. — πλεκτανόστολος, 2, (στέλλω) udrustet med Tauge og Liner, *epith.* til et Skib, *Lyc.*; o. — πλεκτανόω, fletter og slynger i hinanden som Grene; — πλεκτή, ἡ, Fletning; bes. *a) sc.* σειρά, flettet Line el. Strikke; *b) sc.* σπυρίς, flettet Kurv; *c)* Jægergarn; (egentl. *fem.* af πλεκτός); — πλεκτικός, 3, hørende til en Fletning; τέχναι πλεκτ., som beskæftige sig med at flette; o. — πλεκτός, 3, flettet, snoet, τάλαροι, σειρά., *Hom.*; τὰ πλεκτά, alslags flettet Huusgeraad; πλεκτὰ σκεύη νεῶν, Tougværk, *Xen.*; 2) omslynget, omvunden, omarmet; - (af flgd.).

πλέκω, *f.* ξω, *aor. 2 pass.* ἐπλάκην, h. *Pl.* ogs. ἐπλέκην, *vid. Buttm.*; fletter, snoer, slynger, knytter; h. *Pl.* ogs. strikker, binder; πλέξασθαι χαίτας, at flette sine Haar, *Hom.*; 2) *transl.*, πλέκειν λόγους, μύθους, μηχανάς, παλάμας, at indrette sin Tale med Kunst el. List, at smede Rænker, o. dl., som ῥά-

πτειν; men πλέκειν βίον, at indrette Livet efter en Plan. — πλέον, τό, *neutr.* af πλέων, s. m. s.

πλεοναζόντως, *adv. part. præs.* af flgd., overflødigen; meget ofte, hyppigen. — πλεονάζω, *f.* άσω, er mere; πλεονάζειν τινός, at have Fortrin for nogen; alm. at være overflødig el. i Overmaal; om Personer: at overskride den rette Grændse; πλεονάζειν τῇ εὐτυχίᾳ, at være overmodig af sin Lykke, *Thuc.*; men πλεονάζειν τι, at overdrive noget, ogs. *in med.*; – 2) om Ting: at være i Mængde el. i Overflødighed; πλεονάζει μοι τοῦτο, dette skeer ofte, er ofte Tilfældet hos mig; – 3) πλεονάζειν τινός, at have noget i Overflødighed. — πλεονάκις, *adv.*, (πλέον) oftere.

*πλεόνασις, ἡ, Overfyldelse; — πλεόνασμα, τό, Overflødighed; oftere gientagen Handling; — πλεονασμός, ὁ, Overdrivelse, Forstørrelse, Udvidelse; – 2) *pass.*, Overflod, Overmaal; – 3) h. *gramm.*, Tilføielse af et Ord, som synes at være overflødigt; v. — πλεοναστικός, 3, overflødig; – (af πλεονάζω). — πλεοναχός, 3, mangefold, *Diog. Laërt.*; df. *adverb.* πλεοναχῶς, paa flere Maader; (af πλέον).

πλεονεκτέω, *i. e.* πλέον ἔχω, har mere; df. – 1) har større Deel el. Andeel, mere Fordeel el. Vinding, o. dl.; τιμαῖς τούτων πλεονεκτεῖτε, I overgaae disse i Ære, *Xen.*; πλεονεκτεῖν τοῦ ἡλίου, – τοῦ ψύχους, – τῶν πόνων, at udholde, medstaae, *id.*; – 2) har Fordeel over nogen, τινά; *pass.*, πλεονεκτεῖσθαι χιλίαις δραχμαῖς, at lide Tab, at forurettes for 1000 Drachmer, *Dem.*; – 3) er en πλεονέκτης, vil have mere end mig tilkommer, søger Fordeel, er havesyg, gierrig; κακοὶ – πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν σφοδροὶ καὶ ἀναίσχυντοι, *Xen.*; df. — πλεονέκτημα, τό, Fordeel, Vinding; Fortrin, Forrang; 2) List, Kneb, hvorved nogen forurettes.

*πλεονέκτης, ου, ὁ, som vil have mere, havesyg, egennyttig, gierrig; røversk; πλεονέκται, τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι τὰ χρήματα, *Xen.*; ἐν παντὶ πλεονέκτην (εἶναι) τῶν πολεμίων, at fravinde Fienden Fordele, *id.*; ogs. anmassende, voldsom; λόγος πλεονέκτης, *Herod.*; *superl.* πλεονεκτίστατος, *Xen.*; df. – πλεονεκτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en πλεονέκτης, paa hans Maade; tilbøielig til πλεονεξία; πλεονεκτικὸν ἡ πονηρία, *Dem.*; o: — πλεονεξία, ἡ, at have mere, Vinding, Fordeel, Overlegenhed, Overmagt, Seier, o. dl.; – 2) Attraa efter mere, Havesyge, Gierrighed; Krænkelse af andres Ret, List, Bedrageri; φασὶ οὐκ ἀνασχέσθαι τῶν Σπαρτιητέων τὴν πλεονεξίην, deres Herskesyge, *Herod.* 7, 149; – (af πλέον, ἔχω).

πλεονοσυλλαβεῖν, (συλλαβή) at have flere el. for mange Stavelser; v. — πλεονότης, ητος, ἡ, = πλειονότης; (af πλέων.) — πλεόνως, *adv.* af πλέων, mere. — πλέος, 3, *jon.* πλεῖος, *att.* πλέως, fuld, opfyldt, τινός, med noget; mæt, overmættet; δέκα πλείους ἐνιαυτούς, ti fulde Aar, *Hes.*; d. lat. *plenus.* — πλέτο, *poët.* f. ἔπλετο, ἐπέλετο, af πέλομαι.

πλευμάω, sædv. πλευμονάω, lider af – πλευμονία, ἡ, ogs. πλευμονίς, ίδος, ἡ, Lungesyge; o. — πλευμονώδης, 2, (εἶδος) lungeagtig, svampet; (af πλεύμων). — πλεῦμος, ὁ, = πλευμονία; df. — πλευμώδης, 2, (εἶδος) lungesyg. — πλεύμων, ονος, ὁ, *att.* f. πνεύμων; df. d. lat. *pulmo.* — πλεῦν, *jon.* o. *dor.* f. πλέον, ligel. πλεῦνος, πλεῦνες, *etc.*, f. πλέονος, πλέονες, *Herod.* — πλευνως, *adv. jon.* f. πλεόνως.

πλευρά, ἡ, en Side; αἱ πλευραί, Siderne i Legemet; ogs. Ribbenene; ogs. Ribbeenshinden; – 2) Siden af Qvadratet; df. Qvadrattallet; – 3) Ægtefælle, Hustru, *eccl.* — πλευριάς, άδος, ἡ, *dor.* f. πλευρά. — πλευρίον, τό, *dim.* af πλευρά. — *πλευρίτης, ου, ὁ, *fem.* πλευρῖτις, ιδος, hørende til Siden, paa Siden; – 2) ἡ πλευρῖτις, *sc.* νόσος, Sting i Siden; df. – πλευριτικός, 3, som har Sting i Siden; — πλευρόθεν, *adv.*, fra Siden; o. — πλευροκοπέω, (κόπτω) slaaer, saarer Siderne el. Ribbenene; (af πλευρά). — πλευρόν, τό, sædv. *in pl.* som Biform af πλευρά, Side, Ribbeen. — πλευροτυπής, 2, (τύπτω) slaaende Siderne el. Ribbenene; o. — πλεύρωμα, τό, Ribbenene, Ribbeensstykket, *Æsch.*; – (af πλευρά).

πλευστικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, beqvem, skikket, tilbøielig til at seile el. svømme; af — πλέω, *f.* πλεύσομαι, sædv. πλευσοῦμαι; *pass.* antager σ; – 1) seiler, farer til Søes; ogs. πλεῖν ἐνὶ πόντῳ, ἐπὶ πόντον, *Hom.*; *transit.*, beseiler, ὑγρὰ κέλευθα, *Od.*; – 2) svømmer, som νέω; – 3) svæver el. vanker hid og did; – (Biformer af πλέω ere πλείω o. πλώω, s. m. s.). — πλέω, *att. ctr. nom.* o. *acc. neutr. pl.* f. πλέονα af πλέων. — πλέω, *præs. inus.*, alene som Stamme til nogle Tempora af πίμπλημι.

πλέων, ονος, 2, *compar.* til πολύς, *att.* (ogs. h. *Hom.*) f. πλείων, s. m. s.; – οἱ πλέονες, Fleertallet, de Fleste; ἐς πλεόνων ἱκέσθαι, som ἐς Ἀΐδου ἱκέσθαι, *Ar.*; τὸ πλέον, for det meste, mestendeels; τὸ δὲ πλέον, eller meget mere, men egentligen; ἐπὶ πλέον, mere og mere; ἐπὶ τὸ

πλέον, fortrinligen; *ἐπὶ τὸ πλέον τινὸς ἰκέσθαι*, at naae el. at bringe det til den høieste Grad i noget; *τί πλέον;* hvad saa mere? hvad hielper det? *πλέον ἔχειν*, at have forud, at have Fordelen; *ἐς πλέον ποιεῖν*, o. *πλέον τι ποιεῖν*, at udrette noget; ligel. *πλέον ἐστί μοι*, *πλέον γέγονέ μοι*, jeg har udrettet noget, er kommen videre.—*πλέως*, *neutr.* *πλέων*, *att.* f. *πλέος*, fuld.

Πληγάδες, *αἱ*, = *Συμπληγάδες*, *Ap. Rh.* — **πλήγανον*, *τό*, Prygl, Knippel, Stok; af-*πληγή*, *ἡ*, Slag, Hug, Stød, Saar; at saares; *πληγὴ θεοῦ*, et af Guddommen tilskikket Uheld, *Soph.*; *df.* d. lat. *plaga*;—*πλῆγμα*, *τό*, = frgd.; o. — *πληγμός*, *ὁ*, Slagflod; -(af *πλήσσω*). — †*πλῆθος*, *τό*, (*πλήθω*) Fylde, Mængde; bes. Mængden, Almuen; - *b*) alm. Storhed, Størrelse, Udstrækning, *ex.* *ἀρχὴ* (Rige) *πλήθει χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρά*, *Xen.*; ogs. *χρόνου πλῆθος*, et Tidsrum, *id.*; *Herod.* bruger pleonastisk, *πλοῖα πλήθεϊ πολλά*, o. dl.; - *c*) *ὡς πλήθει*, i Almindelighed, overhovedet; *ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος*, for det meste, sædvanligen, *ut plurimum*, *Pl.*; *df.* — *πληθυχορία*, *ἡ*, megen Dandsen el. Dands; af - *πληθόχορος*, 2, (*χορός*) som dandser meget el. ofte; o. — *πληθόχωρος*, 2, (*χωρέω*) som rummer el. omfatter meget.

**πληθυντικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, formerende, forstørrende; 2) *πληθυντικὸς ἀριθμός*, *pluralis*, *gramm.*; af — *πληθύνω* [ῡ], *f.*-*ὑνῶ*, fylder, giør fuld, forøger, forstørrer; 2) *intr.* o. *in med.*, er fuld el. opfyldt; tager til, voxer; *transl.*, *πληθύνομαι πάντοθεν ἐπαινεῖν ταύτην*, er fuld af hendes Ros, roser hende overmaade, *Æsch.*; *πληθύνουσι οἱ λόγοι*, Rygtet voxer, udbreder sig, *id.*; *ἐν αὐτῷ ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον*, han holdt for meget af Penge, *Herod.*; af — *πληθύς*, *ύος*, *ἡ*, *dat. ep.* *πληθυῖ*, *Hom.*, *jon.* f. *πλῆθος*, Fylde, Mængde, bes. af Mennesker; [ῡ *long. in nom.* o. *acc.*, ellers ῠ]. — *πληθυσμός*, *ὁ*, (*πληθύνω*) Formerelse.

πληθύω, (*πληθύς*) = *πληθύνω* Bem. 2, er el. bliver fuld, opfyldes, *ex.* *ἀγορᾶς πληθυούσης*, see u. flgd.; ogs. *in med.*, *ἐπεὰν πληθύεσθαι ἄρχηται ὁ Νεῖλος*, at blive fuld, at svømme over, *Herod.* 2, 93; *ὁ πληθύων λόγος*, det mest gængse Sagn; *ὁ πληθύων χρόνος*, den voxende Tid, Alderen, *Soph.*; [ῠ]. — *πλήθω*, *Pf.* m. *præs.* Bem. *πέπληθα*, som frgd. altid *intr.*, *ex.* *πλήθουσα σελήνη*, Fuldmaane; bes. *ἀγορᾶς πληθούσης*, paa den Tid, da Torvet fyldes med Mennesker, (omtr. Kl. 10 Form.), *Herod.* — *πληθωρέω*, = frgd., er fuld, opfyldt, mættet; ogs. *in med.*; af — *πληθώρη*, *ἡ*, Udfyldning, Fylde; *ἀγορᾶς πληθώρη*, = *ἀγορὰ πληθοῦσα*, see u. *πλήθω*, *Herod.*; - 2) Mættelse, Tilfredsstillelse; *εὐπρηξίης οὐκ ἔστι οὐδεμίη πληθώρη*, ingen Lykke er saa stor, at den tilfredsstiller Mennesket, *Herod.* 7, 49; - 3) h. Lægerne: Safternes Fylde, Fuldblodighed; -(af *πλήθω*, formet som *ἐλπωρή* af *ἔλπω*). — *πληθωρία*, *ἡ*, = frgd. — *πληθωρικός*, 3, (*πληθώρη* Bem. 3) fuldblodig.

Πληϊάδες, *αἱ*, *jon.* f. *Πλειάδες*, *Hom.* — *πλήκτης*, *ου*, *ὁ*, (*πλήσσω*) som slaaer, fægter, strider, trættes; som straffer, skænder, skielder; *superl. att.* *πληκτίστατος*; *df.* — *πληκτίζομαι*, *f.* *ίσομαι* [ῐ], strider, trættes med nogen, *τινί*, *Il.*; - 2) slaaer mig for Brystet (i Sorg); - 3) *transl.*, slaaer, d. e. blender, forfører bes. til Vellyst, *Pl.* — *πληκτικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, (*πλήσσω*) hørende, skikket, tilbøielig til at slaae, stride, trættes; 2) *transl.*, slaaende, bedøvende; som virker stærkt paa Sandserne; ogs. om Talen: overbevisende, o. dl. — *πληκτισμός*, *οῦ*, *ὁ*, (*πληκτίζομαι* Bem. 3) de Forelskedes Minespil, o. dl.

**πληκτός*, 3, slaaen, saaret; til at slaae, træffe, saare; — *πλῆκτρον*, *τό*, hvormed man slaaer; bes. *a*) Citharspillerens Plekter, hvormed han slaaer Strængene, *plectrum*; *b*) Pidsk; Braad, Spore, o. dl.; *c*) Rorpind, *Herod.* 1, 194; *df.* - *πληκτροποιός*, 2, (*ποιέω*) som forfærdiger *πλῆκτρα*; o. - *πληκτροφόρος*, 2, (*φέρω*) som bærer Sporer; o. — *πλήκτωρ*, *ορος*, *ὁ*, = *πλήκτης*; - (af *πλήσσω*). — *πλήμη*, ogs. *πλήγμη*, *ἡ*, = *πλήσμη*, sield. — *πλῆμι*, *præs. inus.*, alene som Stamme til *πλῆτο*, *πλῆντο*, af *πελάζω*.

**πλημμέλεια*, *ἡ*, egentl. Feil i Sangen; sædv. Feil, Forseelse; af — *πλημμελέω*, egentl. synger feil; sædv. forseer mig, feiler; krænker, fornærmer; *df.* - *πλημμέλημα*, *τό*, = *πλημμέλεια*; 2) = *πλεονέκτημα*, lovstridig Fordeel, *Isocr.*; af — *πλημμελής*, 2, *adv.* -*λῶς*, (*πλήν*, *μέλος*) egentl. som synger falsk el. feilagtigen, *oppon.* *ἐμμελής*; sædv. som forseer sig, feilende, syndende; om Ting: feilagtig, ufuldkommen. — *πλημμέλησις*, *ἡ*, (*πλημμελέω*) Feilen, Synden; Feil, Synd. — *πλήμμη*, *ἡ*, see u. *πλήμη*.

**πλήμμῡρα*, s. *πλήμυρα*, *ἡ*, o. *πλημμυρία* s. *πλημυρία*, *ἡ*, = *πλημμυρίς*, Havets Flod (*oppon.* Ebbe); alm. Strøm, Bølgen, Overstrømmen; *df.* — *πλημμυρέω* o. *πημμυρίζω*, ogs. *πλημυρ*-, om Havet: har Flod (*oppon.* Ebbe); alm. strømmer el. flyder over af Fylde; o. — *πλημμῡρίς*, s. *πλημυρίς*, *ίδος*, *ἡ*,

Havets Flod, Strøm, Bølgen, ἐκ πόντοιο, fra Dybet, Od.; ogs. Flod (oppon. Ebbe, ἄμπωτις, ἀνάῤῥοια); ogs. overstrømmende Vand, Oversvømmelse; alm., Overfyldelse, Overstrømmen, ex. Safternes i Legemet; – (skrives enten πλήμμυρα, πλημμυρίς, etc., af πλήν o. μύρω, el. πλήμυρα, etc., af πλήμη, πλήθω); – [att. altid ῡ, men ῠ alene Od. ο, 486].— πλημμύρω s. πλημύρω, ogs. in med., = πλημμυρέω.

πλήμνη, ἡ, Hiulnaven, hvori Axelen løber, Il.; særdv. χοινικίς; (af πλήμη, πλήθω); df. — πλημνόδετον, τό, (δέω) den Ring, hvori Hiulegerne ere befæstede til Hiulnaven. — πλημοχόη, ἡ, (πλήμη, χέω) Leerkrukke til Vand, som brugtes paa den sidste Dag i de eleusinske Mysterier, som deraf hede πλημοχόαι, αἱ. — πλήμυρα, πλημυρέω, πλημυρίς, etc., see u. πλήμμυρα, bes. u. πλημμυρίς.

πλήν, 1) som præpos. c. gen., uden, foruden, med Undtagelse af, ex. Od. 8, 207; bes. att.; – 2) som adv. o. conj., desuden, desforuden; πλὴν εἰ, ogs. πλὴν εἰ μή, med mindre, ex. πλὴν εἰ μὴ τοῦτό τις εἴπῃ, med mindre, hvis ikke nogen vil sige, Dem.; ligel. πλὴν οὔτε f. πλὴν, Herod.; οὐδὲν ἄλλο πλήν, f. οὐδὲν ἄλλο ἤ, Soph.; πλὴν ἀλλά, men dog, dog; – (af πλέον, egentl. derudover). — πληνόδιος, 2, jon. f. πλανόδιος. — πλῆντο, ep., 1) 3 pl. aor. pass. til πίμπλημι; – 2) 3 pl. aor. med. syncop. til πελάζω. — πλήξιππος, 2, (ἵππος) sporende, tumlende Hesten, som ἱππόδαμος; o. — πλῆξις, ἡ, Slaaen, Stoden; Slag, Stød; (af πλήσσω).

πληρέω, jon. f. πληρόω; af — † πλήρης, 2, fuld, opfyldt; mættet, overmættet, τινός o. ὑπό τινος, med noget; 2) fuldtallig, fuldstændig; df. — πληροσέληνος, 2, (σελήνη) i Fuldmaane; τὸ πληροσέληνον, Fuldmaane; o. — πληρότης, ητος, ἡ, Fylde, Fuldstændighed. — πληρούντως, adv. part. præs. af πληρόω. — πληροφορέω, (πλήρης, φέρω) bringer fuldt Maal, tilfredsstiller aldeles, giver fuld Sikkerhed; in pass., lader mig overbevise; er fuldkommen overbeviist; df. — πληροφόρημα, τό, fuldt Maal; Fyldestgiørelse, Sikkerhed; o. — πληροφορία, ἡ, fuldkommen Overbeviisning, Vished; ogs. fuldkomment Bifald, N. T.

† πληρόω, giør fuld, opfylder, τί τινος; πληροῦν ναῦν, at bemande, ἐρετῶν, Dem.; ogs. in med.; jf. πλήρωμα; πληροῦν γυναῖκα, at besvangre; πληροῦν θυμόν, at køle Modet, at bøde for sine Lyster, Eur.; – 2) giør fuldtallig el. fuldstændig; οἱ πληροῦντες τὴν βουλήν, τὸν χορόν, som udgiøre Raadet, o. s. v.; – 3) opfylder en Pligt; alm. fuldender; – 4) intr., at være fuldstændig; ἡ ὁδὸς πληροῖ ἐς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον, udfylder el. har den angivne Længde, Herod.; df. — πλήρωμα, τό, Fylde, Fylding; alm. hvormed man fylder; bes. et Skibs Besætning el. Mandskab; ogs. Ladning, Ballast; ogs. det bemandede el. tilladede Skib; ὀγδώκοντα δ' ἔτεα ζόης πλήρωμα προκέεσθαι μακρότατον, Livets længste Udfyldning el. største Længde, Herod. 3, 22; – 2) Fylden, Udfylden, som flgd.; — πλήρωσις, ἡ, Fylden, Ifylden, Opfylden; 2) Opfyldelse, Fuldendelse; Betaling; 3) Fylding; — πληρωτής, οῦ, ὁ, som fylder, opfylder, fuldstændiggiør; πληρωτὴς ἐράνου, som er med til at give Bidrag; o. — πληρωτικός, 3, som fylder, som giør fuld el. fuldstændig.

πλησιάζω, f. άσω [ᾰ], (πλησίος) nærmer mig, τινί, er i Nærheden, omgaaes el. lever med nogen, er nogens Staldbroder, Discipel, o. dl.; ἐκ τοῦ πλησιάσαι Πλάτωνι, af hans Omgang el. Underviisning; πλησιάζειν γυναικί, at have Omgang med, jf. πελάζω; – 2) bringer nær til noget, τινί, Xen. — πλησιαίτερος, -αίτατος, att. compar. o. superl. til πλησίος; adv. πλησιαιτέρω, Herod. — πλησίαλος, 2, (πλησίος, ἅλς) i Nærheden af Havet, som ἀγχίαλος. — πλησίασμα, τό, o. πλησιασμός, ὁ, Nærmen, Nærmelse, Nærhed; Omgang, Selskab; Omgang med Kiønnet. — πλησίγναθος, 2, (πίμπλημι, πλήσω, γνάθος) fyldende Kinderne. — πλησιέστερος, -έστατος, compar. o. superl. til πλησίος. — πλησίμοχθος, 2, (πίμπλημι, μόχθος) fuld el. overvældet af Nød og Møie.

πλησίοικος, 2, (οἶκος) boende derhos el. i Nærheden; af — πλησίος, 3, (πέλας, πελάζω) nær, † Nærheden, τινός o. τινί, af nogen el. noget, Hom.; ὁ πλησίος, Næsten, Naboen; πλησίος ἄλλος, den anden Nabo; att. særdv. – ὁ πλησίον, sc. ὤν; ἀεὶ τῶν πλησίον δεῖται, trænger til Venner, Xen.; πλησίον, som adv., nær, i Nærheden, τινός o. τινί, af noget; df. — πλησιόχωρος, 2, (χώρα) nærliggende, i Nabolavet.

*πλησιίστιος, 2, (ἱστίον), οὖρος, som fylder Seilene, Od.; — πλησιφαής, 2, o. πλησίφωτος, 2, (φάος, φῶς) i fuldt Lys; — πλῆσμα, τό, som πλήρωμα, hvad der fylder el. mætter; 2) Svangerskab; Undfangelse, som ὄχευμα; — πλήσμη, ἡ, (πλήθω) som πλημμυρίς, Havets Flod (oppon. Ebbe); — πλησμιος, 3, adv. -σμίως, som let fylder, mætter, overmætter; τὸ πλήσμιον, Overmættelse, Ækelhed; o. — πλη-

σμονή, ἡ, Fyldelse, Mættelse, Overmættelse; Fylde, Overflødighed; df. — πλησμονικός, 3, tilboielig til at overmætte sig el. at spise for meget; o. — πλησμονώδης, 2, (εἶδος) af en mættende Beskaffenhed; alm. = πλήσμιος; - (af πίμπλημι, πλήσω).

πλήσσω, att. -ττω, f. ξω, pf. 2 sild. ogs. m. pass. Bem. πέπληγα, aor. pass. ἐπλήγην, men sild. in compos. m. Bem. forskrækkedes, ἐξεπλάγην; ep. aor. 2 redupl. πέπληγον, (ἐπέπληγον, Il. 5, 504), πεπληγόμην; - slaaer, hugger, stikker, saarer; ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν, at drive i Slaget; in med., πλήξασθαι μήρω, at slaae sig paa Hofterne; pass., πληγεὶς κεραυνῷ, truffen af Lynet, ligel. πληγεὶς κακῷ, ἔρωτι, o. dl.; men Il. 13, 394, o. dl., høre til ἐκπλήσσω; - for act. πλήττω bruges att. πατάσσω, ex. πότερον πρότερον ἐπλήγην ἢ ἐπάταξα, Lyc.

πληστεύω, = πίμπλημι, fylder, inc. — πλήστιγξ, ιγγος, ἡ, jon. f. πλάστιγξ. — πλῆτις, ιδος, ἡ, jon. f. πλᾶτις. — πλῆτο, 3 sing. aor. 2 med. m. pass. Bem. til πίμπλημι, Hom.; - 2) 3 sing. aor. 2 med. til πελάζω, πελάω, id. — πλήων, ονος, 2, jon. f. πλείων, inc. — πλίγμα, τό, (πλίσσω, πλίξ) et Skridt; 2) skrævende Stilling; 3) (i Brydekunsten) der Kunstgreb, at slaae Benene fra noget; 4) = πλιχάς.

*πλινθεία, ἡ, at stryge el. brænde Tegl; 2) at stille Armeen i en Fiirkant, πλινθίον; — πλινθεῖον, τό, Teglbrænderi; — πλίνθευσις, ἡ, = πλινθεία Bem. 1; o. — πλινθευτής, οῦ, ὁ, Teglstryger, Teglbrænder; af — πλινθεύω, (πλίνθος) tilbereder el. forfærdiger Tegl; τὴν γῆν ἐπλίνθευον, Herod.; - 2) bygger af Tegl; - 3) giver Form el. Gestalt af en Teglsteen el. af en aflang Fiirkant. — *πλινθηδόν, adv., ligesom Tegl, af Gestalt som en Teglsteen; — πλινθιακός, 2, hørende til Tegl el. Teglsteen; ὁ πλινθιακός, = πλινθευτής; o. — πλίνθινος, 3, af Teglsteen, giort el. bygget deraf; - (af πλίνθος).

πλινθίον, τό, dim. af πλίνθος, liden Teglsteen; 2) hvad der har Form af en Teglsteen el. af en aflang Fiirkant; bes. a) Hærens Opstilling i en langagtig Fiirkant; b) Underlag, Fodstykke, Sokke, o. dl.; c) πλινθίων ὑπογραφαί, de Felt el. Qvadrater, hvori Augurerne inddele Himmelen, templa s. regiones coeli, Plut. — πλινθίς, ίδος, ἡ, dim. af πλίνθος. — πλινθοειδής, 2, (εἶδος) teglformet, af Gestalt som en aflang Fiirkant; o. — πλινθοποιΐα, ἡ, (ποιέω) = πλινθεία Bem. 1; (af flgd.).

†πλίνθος, ἡ, Tegl, Teglsteen; πλίνθους ἑλκύειν, ἐρύειν, lateres ducere, at stryge Tegl; πλίνθους ὀπτᾶν, at brænde Tegl; - 2) hvad der ligner en Teglsteen el. en aflang Fiirkant, som πλινθίον Bem. 2; df. — πλινθουλκέω, er - πλινθουλκός, 2, (ἕλκω) som stryger Tegl; — πλινθουργέω, er - πλινθουργός, 2, (ἔργον) som gior Teglstene; - denne Forretning, πλινθουργία, ἡ; — πλινθοφορέω, (φέρω) bærer Tegl; — πλινθόω, gior el. former som en Teglsteen; 2) bygger af Teglsteen; — πλινθυφής, 2, (ὑφαίνω) bygget af Teglsteen, Æsch.; o. — πλινθωτός, 2, (πλινθόω) af Gestalt som en Teglsteen el. som en aflang Fiirkant.

πλίξ, ἡ, = πλίγμα, gramm. — πλίξ, adv., see u. ἀμφιπλίξ. — πλίξις, εως, ἡ, Skriden, Udskriden, at gaae i Skridt; 2) Udspænden; df. et Spand (som Maal); af — πλίσσω, f. ξω, skrider, tager lange Skridt; ligel. in med., ex. εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι, Od. 6, 318, om de travende Muuldyr; (efter gramm. besl. m. πλέκω, fletter; rimel. ogs. besl. m. πτύσσω, folder; d. lat. plico); df. — πλιχάς, άδος, ἡ, Stedet imellem Laarene og Lemmet, interfeminium.

πλοάς, άδος, ἡ, = πλωάς; o. — πλοητόκος, 2, (τίκτω) fødende d. e. givende, bevirkende Skibsfart; (af πλόος.) — πλοιάριον, τό, dim. af πλοῖον, lidet Skib, en Baad. — πλοΐζω, oftere in med. πλοΐζομαι, (πλόος), = πλωΐζω, farer til Søes, driver Søhandel, Polyb. — πλοϊκός, 3, inc., o. πλόϊμος, 2, = πλώϊμος. — πλοιοειδής, 2, (εἶδος) af Gestalt som et Skib; af — πλοῖον, τό, (πλέω) Skib, bes. Lastskib af en rund Bygningsmaade, df. στρογγύλον; df. — πλοιοφόρος, 2, (φέρω) førende, bærende Skibe.

*πλοκᾰμίς, ῖδος, ἡ, poët. f. πλόκαμος, Fletning, Lok; — πλοκίμιον, τό, = πλόκνον; — πλόκαμος, ὁ, flettet Haar, Lok; flettet el. snoet Line, ogs. hvad der ligner en saadan; 2) Polypens Arme; — πλόκανον, ogs. πλόχανον, τό, Fletning, hvad der er flettet; bes. flettet Saald til Kornets Rensning, vannus; — πλοκάς, άδος, ἡ, = πλόκαμος; — πλοκερός, 3, flettet, inc.; — πλοκεύς, έως, ὁ, som fletter, bes. som fletter Haar, en Friseur; — πλοκή, ἡ, Fletten, Væven, Indfletten, Indviklen; - 2) det Flettede, Fletning, Væv; Indvikling, Forvikling; b) transl., indviklet og skuffende Tale; List, Kunstgreb; — πλοκίζω = πλέκω, fletter, κόμην, Haaret; — πλόκιμος, 2, hørende el. skikket til at flette; — πλόκιον, τό, dim. af πλοκός; o. — πλόκιος, 3, flettet, indviklet, Od. 13,

295, *lect. var.* f. *κλόπιος*; af — *πλόκος, ὁ*, som *πλόκαμος*, Haarfletning, Lok; enhver Fletning, flettet Halsbaand, o. dl.; *πλόκος σελίνων*, Ranker el. Krandse af Vedbende, *Pind.*; – (af *πλέκω*). — *πλόμος, πλομίζω*, = *φλόμος, etc.*

πλόος, ὁ, ctr. πλοῦς, gen. πλοῦ, (sild. ogs. *gen. πλοός* som efter 3 *decl.*), (*πλέω*), Seilen, Seilads, Søfart, Søreise; ogs. den beqvemme Tid dertil; *καλὸς πλοῦς ἐστι*, ogs. *πλοῦς ἐστι*, det er den rette Tid el. godt Veir til Seilads; df. — *πλουδοκέω*, venter paa godt Veir for at afseile. — *πλουθυγίεια, ἡ*, Rigdom og Sundhed; el. som *ὑγιεις ὄλβος* h. *Pind.*, solid, ægte Rigdom. — *πλοῦς, ὁ, att. ctr.* f. *πλόος*. — **πλουσιάζω*, giør rig, beriger; — *πλουσιακός*, 3, hørende til, passende for den Rige; — *πλουσιάω*, = *πλουτέω*, sild.; o. — *πλουσιόδωρος*, 2, (*δωρέω*) som beskiænker el. beskiænkes rigeligen; af — *πλούσιος*, 3, (*πλοῦτος*) rig, bemidlet; som har Overflod, *τινός*, paa noget; df. ogs. fornem; 2) rigelig, overflødig; — *πλουσιώτερον βιοτεύειν*, at føre en glimrende Levemaade.

**πλουτἄγἄθής*, 2, see u. *πλουτογᾱθής*; — *πλουτἄκἄδήμεια, ἡ*, den akademiske Philosophie, som agter el. giver Rigdom; — *πλούταξ, ᾱκος, ὁ*, Rigmand (med Bibegreb af Rigdommens slette Anvendelse): — *Πλουτεύς, έως, ion. ῆος, ὁ, poët.* f. *Πλούτων*, (med Heusyn til de i Jordens Indre skiulte Rigdomme); — *πλουτέω*, er rig, *Hes.*; har Overflod, *τινός*, paa noget; — *πλουτηρός*, 3, berigende; hørende til Rigdom; — *πλουτίζω*, giør rig el. velhavende; giør lykkelig, fryder, glæder; — *πλουτίνδην, adv.*, efter el. i Forhold til Rigdom el. Formue; — *πλουτισμός, ὁ*, (*πλουτίζω*) Berigelse; — *πλουτογᾱθής*, 2, *dor.* f. *πλουτογηθής*, 2, (*γηθέω*) som glæder ved Rigdom, *Æsch. Choëph.* 790 rimel. Læsemaade f. det mod Metrum stridende *πλουτἄγἄθής*, rig og fornem; — *πλουτοδότειρα, ἡ, fem.* af – *πλουτοδοτήρ, ῆρος, ὁ*, = *πλουτοδύτης*; — *πλουτοδοτέω*, er – *πλουτο-δότης, ου, ὁ*, (*δίδωμι*) som giver Rigdom el. Formue, *Hes.*; — *πλουτο-κρἄτέω*, hersker ved Rigdom; df. – *πλουτοκρἄτία, ἡ*, de Riges Herredømme; o. — *πλουτοποιός*, 2, (*ποιέω*) som giør rig; – (af flgd.).

†*πλοῦτος, ου, ὁ*, Rigdom, Formue, Velstand, Overflodighed; en Skat, *χρυσοῦ, ἀργύρου*, o. dl.; — 2) *Πλοῦτος, ὁ*, Plutus, Rigdommens Gud, Søn af Demeter og Jasius, *Hes.*; (skal være af *πλέονς πολύ* o. *ἔτος*, jf. *ἄφενος*); df. — *πλουτοτᾰφής*, 2, (*ταφή, θάπτω*) begraven i Rigdom; — *πλουτοφόρος*, 2, (*φέρω*) bringende Rigdom, som giør rig; o. — *πλουτόχθων, ονος*, (*χθών*), *γόνος*, Frugt el. Vinding af den rige Jord, *Æsch.* — *Πλούτων, ωνος, ὁ*, Pluton, Underverdenens Gud, (oprindel. *epith.* til *Ἅιδης*, af *πλοῦτος*, fordi Rigdommene skiules i el. under Jorden, el. fordi Sæden er bragt op fra Underverdenen; df. sild. ogs. ligesom Plutus, Rigdommens Gud); df. — *Πλουτώνειος* o. *Πλουτώνιος*, 3, plutonisk, underjordisk; *τὰ Πλουτώνια sc. χωρία*, Steder med skadelige Uddunstninger.

πλόχανον, τό, see u. *πλύκανον*. — *πλοχμός, οῦ, ὁ*, (*πλέκω*) som *πλόκαμος*, flettet Haarlok. — *πλοώδης*, 2, (*πλόος, εἶδος*) svømmende; 2) *transl.*, svævende hid og did; ustadig, uvis. — **πλύμα, τό*, Skyllevand; 2) en Skiøge; — *πλῠνεύς, έως, ὁ*, = *πλύντης*; — *πλῠνός, οῦ, ὁ*, Grube, hvori smudsige Klæder vaskes, *Hom.*; sild. Vaskekar; 2) *transl.*, *πλυνὸν ποιεῖν τινα*, som *πλύνειν τινά*, at udskielde nogen, *Ar.*; — *πλυντήρ, ῆρος*, o. *πλύντης, ου, ὁ*, som udvasker smudsige Klæder i en *πλυνός*; df. — *πλυντήριος*, o. *πλυντικός*, 3, hørende, skikket til at vaske el. rense; *τὰ Πλυντήρια*, Athenes Renselsesfest i Athenen; — *πλύντρια, ἡ, fem.* af *πλυντήρ*, o. *πλυντρίς, ίδος, ἡ*, Vaskerkone; 2) *πλυντρὶς γῆ*, Jordart, hvormed Klæder vaskes og renses; o. — *πλύντρον, τό*, Vaskerløn; – (af flgd.).

πλύνω [ῡ], *f. πλῠνῶ* (*jon. πλῠνέω*), *aor. ἔπλῡνα, pf. πέπλῠκα, pass. πέπλῠμαι, aor. ἐπλύθην, poët.* ogs. *ἐπλύνθην*; – vasker, udskyller, renser; *transl.*, *τὸ πρᾶγμα πέπλυται*, Sagen er udvasket, forslidt, bekiendt; – 2) *transl.*, *πλύνειν τινά*, at udskielde nogen; (af *inus. πλύω*, væder, hvf. *pluo*); df. — *πλύσιμος*, 2, til at vaske; som lader sig vaske el. rense; — *πλύσις, ἡ*, o. *πλυσμός, ὁ*, Vasken, Rensen; — *πλύσμα, τό*, = *πλύμα, inc.*; — *πλύτης, ου, ὁ*, = *πλύντης*; o. — *πλῠτός*, 3, vasket, skyllet, renset.

**πλωάς*, ogs. *πλωϊάς, άδος, ἡ*, svømmende; omflakkende, ustadig; *Πλωάδες νῆσοι*, de sildigere *Στροφάδες* i Ægeerhavet; — *πλωΐζω, πλωΐζομαι*, seiler, svømmer; *πλωΐζεσκ' ἐν νηυσί*, *Hes. Op.* 636; alm. flakker el. sværmer om; gaaer, kommer; — *πλώϊμος*, 2, tienlig til Seilads; df. *a)* om Skibe: brugbar el. dygtig til at holde Søen; *b)* om Have og Floder: seilbar; *c)* *πλωΐμων γενομένων s. ὄντων*, da Veiret el.

Aarstiden var gunstig for Søfarten; ligel. πλωΐμά ἐστιν; — πλωΐς, ίδος, ἡ, = πλωάς; — πλώς, ὁ, gen. πλωτός, en Svømmer; 2) etslags Fisk, ellers κεστρεύς; o. — πλώσιμος, 2, = πλώϊμος, Soph.; – (af πλώω).

*πλωτάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) Skibscapitain; — πλωτεύω, beseiler; — πλωτήρ, ῆρος, o. πλώτης, ου, ὁ, en Sømand; 2) en Svømmer; — πλωτικός, 3, hørende el. skikket til Søfart, øvet deri; οἱ πλωτικοί, Søfolk; — πλωτός, 3, seilende; bes. svømmende, νῆσος, Od.; 2) hvorpaa man kan seile el. svømme; 3) ὁ πλωτός, Tiden til Skibsfart; o. — πλώτωρ, ορος, ὁ, = πλωτήρ; af — πλώω, ep. o. jon. f. πλέω, f. πλώσω, aor. syncop. ep. ἔπλων, part. πλώς; – seiler, svømmer, Hom.

πνείω, poët. f. πνέω, s. m. s. —

†πνεῦμα, τό, (πνέω), Vind, Luft; Aande; ogs. πνεῦμα βίου, Livsaande, Æsch.; τὰ πνεύματα, Aandedraget; sild. Aand; Siel; Liv, levende Væsen som anima, animal; – b) Vildtets stærke Lugt; – c) h. gramm., Beaanding, Aspiration; πνεῦμα δασύ, ψιλόν, spiritus asper, lenis; df. — πνευματέμφορος, 2, (ἐμφέρω) = πνευματοφόρος; — πνευματίας, ου, ὁ, = πνευματικός; — πνευματιάω, = πνευστιάω, puster; — πνευματίζω, blæser el. vifter paa noget, 2) betegner el. udtaler med en Spiritus; o. — πνευματικός, 3, hørende til Vind, Aande, Aanden el. Aandedrag; μορίον πνευματικόν, Respirationsorgan; 2) udsat for Luft; fuld af Luft el. Vinde; 3) act., aandende, luftende, blæsende stærkt; opblæsende; 4) sild. transl., besielet, aandrig.

πνευμάτιον, τό, dim. af πνεῦμα. — *πνευμάτιος, 2, ogs. 3, vindig, udsat for Vinde; bringende Vinde; — πνευματισμός, ὁ, (πνευματίζω Bem. 2) Betegning med en Spiritus; — πνευματοδόχος, 2, (δέχομαι) optagende el. indeholdende Vinde; — πνευματοκήλη, ἡ, Vindbrok; — πνευματοκίνητος, 2, (κινέω) bevæget el. opvakt af Vinden; — πνευματομάχος, 2, (μάχομαι) kæmpende med Vinden el. Aanden; — πνευματόμφαλος, ὁ, (ὀμφαλός) Vindbrek paa Navlen; — πνευματο-ποιέω, giør Vinde, fylder med Vinde; — πνευματόῤῥοος, 2, ctr. -ῤῥους, (ῥέω) med Luftstromme, med Lufttræk; — πνευματοφορέομαι, føres el. bevæges af Vinden; 2) drives af Aanden, bliver begeistret; af — πνευματοφόρος, 2, (φέρω) baaren, fort, dreven af Vinden; 2) begeistret; — πνευματόω, forandrer til Vind; 2) opblæser, oppuster; o. — πνευματώδης, 2, (εἶδος) fuld af Vinde, vindig; opblæst, oppustet; trangbrystig; 2) opblæsende; – (af πνεῦμα).

πνευμάτωσις, ἡ, (πνευματόω) Oppusten, Opblæsen; df. — πνευματωτικός, 3, opblæsende, oppustende. — *πνευμονία, ἡ, att. πλευμ., Lungesyge; — πνευμονίας, ου, ὁ, af Lungen, hørende til Lungen; — πνευμονικός, 3, hørende til Lungen; 2) som lider af Lungesyge, svindsottig; — πνευμονίς, ίδος, ἡ, = πνευμονία; o. — πνευμονώδης, 2, (εἶδος) lungeagtig, svampet; af — πνεύμων, ονος, ὁ, att. πλεύμων, (πνέω, πνεῦμα) Lungen (som Redskab for Aandedrættet), Hom.; ofte ogs. in pl.; 2) Sølunge (etslags Sødyr af Molluskearten); (af d. attiske πλεύμων er ved Bogstavomsætn. d. lat. pulmo). — *πνεῦσις, εως, ἡ; Luften, Aanden, Blæsen; — πνεύστης, ου, ὁ, som puster, stonner, aander tungt; — πνευστιάω, puster el. aander tungt, snapper efter Luft; o. — πνευστικός, 3, hørende til at aande el. blæse; blæsende, opblæsende; – (af flgd.).

πνέω, h. Hom. oftere πνείω, f. πνεύσω, sild. πνευσοῦμαι, aor. pass. ἐπνεύσθην; – blæser, lufter, aander; οὖροι πνείοντες, Od.; om Mennesker og Dyr, aander stærkt, puster (af Anstrængelse), ex. Il. 13, 385; ogs. alm. aander, drager Aande, lever, ex. ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει, Il. 17, 447; df. – b) transl. c. acc., μένεα πνείοντες, aandende Mod, med stort Krigermod, Hom.; ligel. Ἄρεα πνεῖν, Martem spirare, πῦρ πνεῖν, o. dl.; μέγα πνεῖν, at puste stærkt (af Overmod el. i Vrede); men χαμηλὰ πνεῖν, at være modløs, ogs. at leve i Armod; κενεὰ πνεῖν, at prale af intet; ἴσα πνεῖν, at være enige; ogs. absol. ὑπὲρ σακέων πνείοντες, pustende ud over Skioldene (om modige Krigere), Hes. Sc. 24; – c) dufter, lugter; ἀμβροσίην – Ἡδὺ μάλα πνείουσαν, Od. 4. 446; sild. sædv. c. gen., πνεῖν τινος, at lugte af noget; – πνεῖν χαρίτων, ἐρώτων, at være fuld af Ynde, Elskov; sield. c. dat. o. transl., ex. ᾧ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, hvem du ikke er gunstig, Callim.; – pf. pass. πέπνῡμαι, alene poët. o. m. Bem., er besielet, er forstandig, vid. s. l.

*πνῑγάλίων, ωνος, ὁ, incubo, Maren, ellers ἐφιάλτης; ogs. πνίξ; (af dens qvælende Tryk); — πνῑγέα, ἡ, stærkt ophedet Badekammer, vaporarium; — πνῑγεύς, έως, ὁ, Kar el. Rum, hvori noget koges, steges el. bages under lukt Laag; 2) halvkugleformet Laag, hvorunder man slukker Kul, Ar.; 3) en Mundkurv; — πνῑγηρός, 3, qvælende, tryk-

kende, (om Hede, snævert Rum, o. dl.), *Ar.*; — *πνιγίζω*, = *πνίγω*; — *πνιγῖτις, ιδος, ἡ, γῆ*, etslags Leerart; — *πνῖγμα, τό*, Qvælen, Trykken; Myrden ved at qvæle; — *πνιγμονή, ἡ*, o. *πνιγμός, ὁ*, som frgd., Qvælen, Trykken; Myrden, Strangulering; qvælende Hede; — *πνιγμώδης*, 2, (*εἶδος*) qvælende, trykkende; — *πνιγόεις, εσσα, εν*, = *πνιγηρός*; o. — *πνῖγος, τό*, Qvælen, Myrden; qvælende Hede; – (af flgd.).

†*πνίγω* [ῑ], *f. πνίξομαι* o. *πνιξοῦμαι, aor. ἔπνιξα, aor. pass. ἐπνίγην* [ῐ]; qvæler, trykker; trykker ihiel, strangulerer, drukner (*transit.*); *transl.*, qvæler, ængster, som *ἄγχω*; 2) koger under lukt Laag el. i Damp; df. — *πνιγώδης*, 2, (*εἶδος*) qvælende med Hede; — *πνικτήρ, ῆρος, ὁ*, som qvæler, trykker; — *πνικτός*, 3, qvalt, trykket ihiel; 2) kogt i Damp el. under lukt Laag; alm. indsluttet, *ex.* Luft i et Kar; — *πνίξ, ῖγος, ἡ*, Qvælen, Trykken, Myrden; 2) = *πνιγαλίων*; o. — *πνῖξις, εως, ἡ*, Qvælen, Trykken, Myrden; 2) Kogen el. at koge i Damp el. under lukt Laag.

πνοή, ῆς, ἡ, ep. o. *jon. πνοιή, dor. πνοά*, (*πνέω*) Blæsen, Luften, Aanden; Vind; Luft; h. *Hom.* ogs. *πνοιὴ ἀνέμου s. ἀνέμων*; ogs. *in pl.*, *ἅμα πνοιῇσι*, o. *ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο*, med Vindens Hurtighed; *πνοιὴ Ἡφαίστοιο*, Ildens Lue el. glohede Damp, *Il.*; om Mennesker og Dyr: Aanden, Aandedrættet; Pusten, Snoften; 2) Afkøling i Luften; 3) Lugt, Duft; 4) Stemme, Sang, Tone; df. — *πνοήπους, ποδος, ὁ, ἡ*, (*πούς*) med Vindens Fødder, d. e. vindsnar; — *πνοιή, ἡ, jon.* o. *ep.* f. *πνοή*, s. m. f. — *πνόος, ὁ, att. ctr. πνοῦς*, = *πνοή*.

πνῠκίτης, ου, ὁ, see u. *πυκνίτης*; af — *πνύξ, ἡ, gen. πυκνός*, sild. *πνυκός*, i Athenen: det Sted, hvor Folket forsamledes paa Høien Lykabettos, ligeover for Akropolis og Areopagos, og med Udsigt til Søen; 2) ogs. det paa *πνύξ* forsamlede Folk; alm. Folkeforsamling; (rimel. af *πυκνός*, sammentrængt). — *πνυτός*, 3, rimel. alene i det deraf udvidede *πινυτός*; af — *πνύω, πνῦμι, præs. inus.*, hvf. man afleder *pf. pass. πέπνυμαι*, s. m. s.

πόα, ἡ, jon. πόη o. *ποίη, dor. ποία* ogs. *ποιά*, Græs, Foder; alm. Væxt, Plante; ogs. Ukrud; *transl.*, *ἐκ λεχέων κεῖραν μελιηδέα ποίαν*, *Pind.*; df. — *ποάζω*, luger, oprykker Ukrud; 2) ligner Græs, seer ud som Græs. — *ποάριον, τό, dim.* af *πόα*. — *ποασμός, ὁ*, Lugen, Luguing; — *ποαστήρ, ῆρος, ὁ*, som luger; *fem. ποάστρια, ἡ*, Lugekone; o. — *ποάστριον, τό*, Segl el. Lee til at afmeie Græsset; (af *ποάζω*).

**ποδαβρός*, 2, (*ἁβρός*) med ømme el. kiælne Fødder; — *ποδᾱγός*, 2, *dor.* o. *att.* f. *ποδηγός*, s. m. s.; — *ποδάγρα, ἡ*, (*ἄγρα*) Fodslynge, Fodlænke; 2) Gigt el. Lamhed i Fødderne, Podagra; df. – *ποδαγράω*, ogs. *ποδαγριάω, inc.*, o. *ποδαγρίζομαι, inc.*, er – *ποδαγρικός*, 3, o. *ποδαγρός*, 2, som lider af Podagra; — *ποδαλγέω*, er – *ποδαλγής*, 2, (*ἄλγος*) som har Smerte i Fødderne; som har Podagra; df. – *ποδαλγία, ἡ*, Smerte i Fødderne; ogs. = *ποδάγρα*; o. – *ποδαλγικός*, 3, = *ποδαγρικός*; o. — *ποδάνεμος*, 2, *dor.* f. *ποδήνεμος*; – (af *πούς*). — *ποδανιπτήρ, ῆρος, ὁ*, o. *ποδανίπτρα, ἡ*, Kar el. Bækken til at vaske Fødderne i; o. — *ποδάνιπτρον, τό*, Vand til at vaske Fødderne i, sædv. *in pl.*; ogs. *ποδάνιπτρα ποδῶν* (*γίγνεταί μοι*), *Od.* 19, 349; (af *πούς*, o. *νίζω, νίπτω*).

ποδαπός, 3, fra hvilket Land? hvorfra? af hvilken Slægt el. Art? *ποδαπὸς τὸ γένος*; af hvilken Herkomst? *Xen.*; skrives ogs. *ποταπός*; (efter *Buttm.* f. *ποῦ s. πόθεν ἄπο* ved Anastrophe f. *ἀπό* o. m. indskudt *δ*; efter de Ældre af *ποῦ s. πόθεν*, o. *inus. δάπος*, hvf. *δάπεδον, ἔδαφος*). — *πόδαργος*, 2, (*πούς, ἀργός*) med hurtige el. med hvide Fødder. — *ποδάριον, τό, dim.* af *πούς*. — **ποδάρκης*, 2, (*ἀρκέω*) med udholdende, stærke, hurtige Fødder, som løber hurtigt, ofte som *epith.* til Achilles; *transl.* om Tiden: som iler hurtigt afsted, *Pind.*; (betones ogs. *ποδαρκής*; men efter nogle er *ποδαρκέων*, *Pind. Pyth.* 5, 44, *partic.* af *inus. ποδαρκέω*); — *ποδεῖον s. πόδειον*, ogs. *ποδίον, τό*, Sokke om Foden; — *ποδ-ἐκμαγεῖον*, ogs. *-μάγιον, τό*, Klæde, hvormed Fødderne aftørres; o. — *ποδένδυτος*, 2, (*ἐνδύω*) trukken paa Foden; *τὸ ποδένδυτον*, = *ποδήρης πέπλος*, *Æsch.*; – (af *πούς*).

ποδεών, ῶνος, ὁ, (*πούς*) udstaaende Snip el. Strimmel paa den aftrukne Dyrehud; df. bes. – *a)* Halsen el. Aabningen paa en Læderflaske, hvorved den tilbindes, ogs. de udstaaende Snipper, hvorved den bæres, *Herod.*; – *b)* Skindpels, Faarepels; som bindes sammen ved Snipperne; – *c)* paa et Seil (oprindel. af Skind): de begge nederste Skioder el. Hiørner, el. de deri befæstede Touge, hvorved Seilene udspændes; — 2) alm. enhver Snip el. yderste Ende; *ποδεὼν στεινός*, smal Strimmel Land, *Herod.* 8, 31.

*ποδηγεσία, ἡ, Føren, Førelse, Veiledning; af — ποδηγετέω, fører el. veileder; af — ποδηγέτης, ου, ὁ, som ποδηγός, Fører, Veiviser, Anfører; af — ποδηγέω, er en ποδηγός, fører, leder, veileder; df. — ποδηγητικός, 3, hørende, skikket til at føre el. veilede; — ποδηγία, ἡ, Førelse, Ledelse, Veiledning; o. — ποδηγικός, 3, hørende, skikket til en Fører, Leder, Veiledning, o. s. v.; af — ποδηγός, 2, dor. o. att. ποδαγός, 2, (πούς, ἄγω) førende, ledende, veiledende; compar. irr. ποδηγέστερος.

*ποδ-ηνεκής, 2, gaaende, naaende lige til Fødderne, Il.; — ποδήνεμος, 2, (ἄνεμος) vindsnar, hurtig som Stormen, epith. til Iris, Il.; = ποδήρης, 2, (ἄρω), 1) om Klæder: gaaende lige til Fødderne, πέπλος, χιτών; 2) staaende fast, στῦλος; τὰ ποδήρη, Fødderne selv, Æsch.; 3) ποδήρης ναῦς, Skib med Fødder, d. e. med Aarer; — ποδιαῖος, 3, som holder en Fod, en Fod i Udstrækning; 2) ποδιαῖον ποιοῦμαι, = ποδόω; — ποδίζω, f. ίσω, att. ιῶ, binder el. lænker Fødderne; om Heste o. dl., toirer, Xen.; 2) forsyner med Fødder; 3) i Metriken, maaler efter Fødder; o. — ποδικρότος, 2, (κροτέω) slaaende el. stampende med Fødderne; 2) pass., smedet til Fødderne; - (af πούς). — πόδιον, τό, dim. af πούς; 2) = ποδεῖον. — ποδίσκος, ὁ, dim. af πούς, Anacr. — *ποδισμός, ὁ, Maalen med el. efter Fødder; — ποδιστήρ, ῆρος, ὁ, πέπλος, Gevand el. Kaabe, hvori Fødderne indvikles og ligesom fanges, Æsch.; o. — ποδίστρα, ἡ, Fodslynge; (af ποδίζω).

ποδοῖϊν, ep. f. ποδοῖν, gen. o. dat. dual. af πούς. — *ποδοκάκη, ἡ, ogs. ποδοκάκκη, Fodjern, Fodblok; — ποδόκοιλον, τό, (κοῖλος) det Hule under Foden, Fodsaale. — ποδοκρουστία, ἡ, (κρούω) Slaaen el. Stampen med Fødderne; — ποδο-κτῠπέω, slaaer el. tramper med Fødderne, bes. ved at dandse; df. — ποδοκτύπη, ἡ, Dandserinde; — ποδονιπτήρ, o. ποδόνιπτρον, etc., sild. Former f. ποδανιπτήρ, etc.; — ποδο-πέδη, ἡ, Fodlænke; — ποδορ-ραγής, 2, (ῥήγνυμι) sønderbrudt, aabnet, sprængt med et Fodslag; — ποδορ-ρώη, ἡ, (ῥώννυμι) med stærke Fødder, Callim.; — ποδόστημα, τό, (στῆμα) den bagerste Underdeel af Skibet; o. — ποδο-στράβη, ἡ, Slynge, hvori Dyr forvikle deres Fødder; - 2) Indretning, hvori Fødderne skrues (ved chirurgiske Operationer el. ved Tortur); - (af πούς).

*ποδότης, ητος, ἡ, at have Fødder, (formet som πτερότης); — ποδοτρόχαλος, ὁ, (τρέχω), (Pottemageren) som med Foden omdreier Skiven; — ποδόψηστρον, τό, (ψάω) Klæde, hvorpaa man aftørrer Fødderne; — ποδόω, udspænder med Toug el. Line; jf. ποδεών, Bem. 1, c.; — ποδώκεια, ἡ, Il. 2, 792 ogs. in pl.; ogs. ποδωκία, ἡ, Foddernes Hurtighed; af — ποδωκής, 2, (ὠκύς) hurtig til Fods, som løber hurtigen, bes. som epith. til Achilles, Il.; 2) alm. som bevæger sig hurtigt; - df. en forlænget Form, ποδωκήεις, εσσα, εν, Ap. Rh.; — ποδῶκυς, εια, υ, sild. Form f. ποδωκής; — πόδωμα, τό, Gulvet; — ποδώνυχος, 2, (ὄνυξ) som naaer lige til Tæerne, som ποδήρης; o. — ποδωτός, 3, (ποδόω) spændt med Line el. Toug; - (af πούς).

ποεοιτρόφος, 2, (τρέφω) nærende Urter; rig paa Urter; o. — ποεοίχροος, 2, (χρόα) græsfarvet, græsgrøn; (af πόα). — ποέω, ποῶ, see u. ποιέω in fine. — †πόη, ἡ, jon. f. πόα; df. — ποηλογέω, (λέγω) samler Urter el. Ukrud, luger; — ποηφαγέω, er — ποηφάγος, 2, (φαγεῖν) sild. ogs. ποηφαγής, 2, som æder Græs el. Ukrud; - denne Handling, ποηφαγία, ἡ; o. — ποηφόρος, 2, (φέρω) frembringende Græs el. Urter. — ποθαίνω, sild. Form f. ποθέω. — ποθέεσκε, jon. o. ep. f. ἐπόθει, 3 sing. impf. act. af ποθέω. — ποθεινός, 3, ogs. 2, adv. -νῶς, (ποθέω) hvorefter man længes, forønsket; som man elsker, som man sørger over, savnet; δάκρυα ποθεινά, Længselens Taarer, Eur.; ποθεινῶς ἔχειν τινός, at længes efter noget.

πόθεν, adverb. interrog., hvorfra? fra hvilket Sted? πόθεν ἀνδρῶν, Hom.; ogs. πόθεν γένος εὔχεται εἶναι; af hvilken Herkomst? Od.; - b) att. ofte med Udtryk af Forundring: hvorfra? hvorledes er el. var det muligt? df. ogs. f. οὐδαμῶς, ingenlunde; - c) h. Trag. ogs. f. ποῦ; hvor? — 2) ποθέν, adv. enclit., nogensteds fra, Hom.; - (πόθεν forholder sig til inus πός ligesom ὅθεν til ὅς, o. ligel. ποθέν til πος). — ποθέρπω, dor. f. προσέρπω, kryber, lister mig, gaaer derhen, dertil. — ποθέσπερος, 2, dor. f. προσέσπερος, imod Aften; ποθέσπερα, som adv., imod Aftenen, Theocr.

ποθέω, f. ποθέσω (jonisk o. gammelattisk), ellers sædv. ποθήσω; pf. altid πεπόθηκα, -θημαι, aor. pass. ἐποθέσθην; (ποθή, πόθος); - ønsker, attraaer, begierer; længes efter noget, τὶ, attraaer inderligen; ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι, Xen.; df. savner, sørger over et Tab; forlanger, kræver; πολλὰ τὴν ὑμετέραν ποθεῖ παρουσίαν, Dem. — ποθή, ἡ, = πόθος, πόθησις, Ønske, Længsel, Attraa, τινός, efter noget, σῇ ποθῇ, efter dig, Il. — πόθημα, τό,

(ποθέω) det Forlangte, Ønskede, Savnede, Elskede; 2) = πόθος. — ποθήμεναι, ep. f. ποθέειν, ποθεῖν, inf. præs. act. til ποθέω, Od. 12, 110.

*πόθησις, ἡ, Forlangen, Begieren, Attraa, Længsel, Savn; ogs. alm. = πόθος; — ποθητός, 3, forønsket, attraaet, savnet, elsket; — ποθητύς [ῡ], ύος [ῠ], ἡ, poët. = πόθησις; o. — ποθήτωρ, ορος, ὁ, som forlanger, attraaer, savner, elsker; – (af ποθέω). — πόθι, adv. interrog. poët. f. ποῦ, hvor? ogs. c. gen., ex. πόθι φρενός, Pind.; b) f. ποῖ, hvorhen? Eur.; — 2) ποθὶ som adverb. enclit. poët. f. που, nogensteds; b) om Tiden: nogensinde; Αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι –, omsider, endeligen engang, Od. 1, 379; c) paa nogen Maade, vel, (det maa vel være saa), ex. ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ib. 348.

ποθινός, 3, poët. f. ποθεινός. — ποθόβλητος, 2, (πόθος, βάλλω) truffen el. saaret af Attraa el. Længsel, forelsket. — πόθοδος, ἡ, dor. f. πρόσοδος. — ποθολκίς, ίδος, ἡ, dor. f. προσολκίς, Tomme, Toile, Grime. — ποθοράω, ποθορέω, ποθόρημι, dor. f. προςοράω. — πόθος, ὁ, Ønske, Attraa, Længsel, τινός, efter noget; σὸς πόθος, efter dig, Od.; bes. Længsel efter det Fraværende, Sorg over det Tabte; ἀποθανόντος πόθον ἔχειν, Herod.; ogs. om Kiærlighed; – 2) etslags Blomst, som man plantede paa Gravene.

ποῖ, adv. interrog., hvorhen? ogs. c. gen., ex. ποῖ φρενῶν, Soph.; b) som ποῦ, hvor? c) som πῶς, hvorledes? Soph.; — 2) ποι som adverb. enclit., nogenstedshen; b) nogensteds; c) paa nogen Maade; Pind.; – (ποῖ er egentl. dat. af inus. πός, jf. πόθεν). — ποία, ἡ, dor. f. ποίη, πόα. — ποιά, ἡ, Sommeren, Aaret; (alene sild. poët., o. rimel. af ποία, πόα, Græsset, Græsvæxten). — ποιάης, εσσα, εν, dor. f. ποιήεις. — ποιανθής, 2, (ποίη, ἀνθέω) med blomstrende Græs, græsrig.

ποιέω, f. ήσω, 1) a) giør, frembringer, forfærdiger, ex. ὅπλα ποιεῖν; in med., ποιεῖσθαί τι, at giøre noget til sig selv, el. at lade sig giøre noget; – h. Hom. bes. bygger, δῶμα, αὐλήν, τεῖχος, o. dl., ogs. πόλας ἐν πύργοις, men λίθου s. ἐκ λίθου, af Steen; in med., οἰκία ποιήσασθαι, at bygge sig Boliger, id.; – b) frembringer en Tilstand, foraarsager, foranstalter; φόβον – θυμὸν – ποιῆσαί τινι, at giøre nogen frygtsom, modig; in med., θυμὸν ποιήσασθαι, at tage Mod til sig; μέγα μὲν κλέος αὐτῇ ποιεῖται, hun vinder el. erhverver sig, Od. 2, 126; – ποιεῖν ἐκκλησίαν, ἀγῶνας, Πύθια, etc., at foranstalte el. holde en Folkeforsamling, Kamplege, o.s.v.; ποιήσαντες – ἱρά, da de havde offret, Herod. 9, 19; πόλεμον ποιεῖν τινι, at indvikle nogen i Krig, men πόλεμον ποιεῖσθαί τινι, at skaffe sig Krig med nogen; – c) frembringer, skaber, ἀνθρώπους, avler, υἱόν; οὐδὲν ποιεῖν ἐκ τῆς γῆς, intet at vinde af Jorden; alm. οὐδὲν ποιεῖν, intet at udrette; τί ποιεῖ; hvad giør det? det er ligegyldigt; – d) giør, at noget skeer, lader noget skee, m. acc. c. inf., ex. Od. 23, 258; ποιεῖν τινα αἰσχύνεσθαι, μαίνεσθαι, o. dl., at bringe nogen til at skamme sig, til Naseri; – e) giør til noget, sædv. m. dobbelt Accus., ex. ποιεῖν τινα στρατηγόν, βασιλέα, o. dl.; ofte in med. (formedelst det Reflexive i Handlingen), ex. ποιεῖσθαί τινα ἄκοιτιν, at tage til Kone, Hom.; ποιεῖσθαί τινα υἱόν (ogs. θετὸν υἱόν, Herod.), at antage i Søns Sted; ds. ligel. in med., holder for, anseer som, ex. συμφορὴν ποιεῖσθαί τι, at holde for en Tilskikkelse, Herod.; νόμον ποιεῖσθαί τι, at giøre sig noget til Lov; μέγα ποιεῖσθαί τι, at giøre meget deraf, at agte høit; ligel. ofte omskrivende: ἐν μεγάλῳ, περὶ πολλοῦ, δι' οὐδένος, παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαί τι, som magni, nihili facere; – hertil kan ogs. henføres den bes. h. Herod. hyppige Omskrivning af et Verbum, ex. πένθος ποιεῖσθαι f. πενθεῖν, at sørge; προςβολὴν ποιεῖσθαι f. προςβάλλειν, at angribe; ληΐην ποιεῖσθαι f. ληΐζεσθαι, ogs. h. Cic. prædam facere f. prædari; ligel. ποιεῖσθαι δι' ἀγγέλου, διὰ χρηστηρίου, f. ἀγγέλλειν, χρηστηριάζεσθαι; men ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ (αὐτοὺς) ποιεύμενος εἶχε f. ἐποιεῖτο, ansaae el. behandlede som Slaver, Herod. 3, 125; – ogs. att. bruges denne Omskrivning ofte, ex. θυσίαν, πορείαν, ἐνέδραν, ἀριθμὸν, λόγον ποιεῖσθαι, f. θύειν, πορεύεσθαι, ἐνεδρεύειν, ἀριθμεῖν, λέγειν, etc.; – f) efterhom. o. att., digter, ἔπη, μέλη, τραγῳδίας; Ὅμηρος ἐποίησε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα, har ladet Ach. sige, jf. frgd. Bem. d.; men ἐποίησε μῦθον Αἰσώπειον, indklædte poetisk el. i Vers, Pl.; — 2) handler, (altsaa som πράττω, o. m. Bibegreb af Vedbliven, Varighed, o. dl.); πάντα ποιεῖν, som πάντα πράττειν, at gribe til alt, at forsøge alt muligt; πολὺν χρόνον ποιῆσαι, at tilbringe lang Tid, Dem.; κακὰ, ἀγαθὰ ποιεῖν, at handle ilde, vel; ogs. κακὰ, ἀγαθὰ ποιεῖν τινα, ogs. κακῶς, ἀγαθῶς ποιεῖν τινα, at handle ilde el. vel imod nogen; ἐνὶ φρεσὶ νόημα ποιῆσαί τινι, som τιθέναι, θεῖναι, at indgive en Tanke, Hom.; – b) bes. att. bruges ποιεῖν, a) euphe-

mistisk om det, man skammer sig ved at nævne; β) ligesom d. lat. *facere*, i det andet Led af Talen, for ikke at gientage et frgd. Ord, ligesom ogs. vi sige: denne forstaaer Græsk, hin giør det ikke, f. forstaaer det ikke; — 3) *intr.*, er virksom, handler; ποιεῖν τινι o. εἴς τινα, for nogen, til nogens Fordeel; ποιεῖν εἴς τι, at tiene til noget; φάρμακον ποιεῖ, virker; καλῶς ποιεῖς προνοῶν, du giør vel i at være forsigtig; *b)* ποιῶμεν, m. *acc. c. inf.*, vi ville antage, som *faciamus* f. *ponamus*, *sumamus*; — [i ποιῶ findes undert. *penult. brevis*, i hvilket Fald man har villet skrive πόω, hvilken Skrivem. dog strider imod Analogien af οἶος, τοῖος, γεραιός, o. fl.].

ποίη, ἡ, *jon.* f. πόα, *Hom.*; df. — ποιηβόρος, 2, (βορά) græsædende; — ποιήεις, εσσα, εν, græsrig, fuld af Græs el. Urter; o. — ποιηλόγος, 2, = ποιολόγος. — ποίημα, τό, (ποιέω) det Giorte; df. *a)* Værk, Arbeide; χάλκεα καὶ σιδήρεα ἐξεληλαμένα ποιήματα, smedet Arbeide, *Herod.* 7, 84; *b)* bes. Aandsværk, Digtning, Digt; Bog, Skrift; *c)* Handling, Virksomhed, *oppon.* πάθημα, *Pl.*; df. — ποιηματικός, 3, hørende til et Digt; digterisk, poetisk. — ποιημάτιον, τό, *dim.* af ποίημα. — ποιηρός, 3, = ποιήεις, *Eur.* — ποίησις, ἡ, (ποιέω) Gioren, Forfærdigen; τὴν καλὴν ποίησιν τῶν φιαλῶν, det smukke Arbeide, *Dem.*; Frembringen, Bevirken, *ex.* τῇ παρ' ὑμῶν ποιήσει πολίτης, derved, at I have giort ham dertil, *id.*; ogs. Adoption, jf. ποιέω Bem. 1, *e*; 2) Digterens Virken, Digtning, Digt; bes. større Digterværk; ogs. Digtergave, Digterkunst, Poesie.

ποιητέος, 3, *adject. verb.* til ποιέω, til at giøre el. foretage; men πάντα ποιητέον, man bør el. maa giøre sig al Flid, *Xen.* — ποιητής, οῦ, ὁ, (ποιέω) som giør el. forfærdiger noget, τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων, *Xen.*; som opfinder, skaber, tilveiebringer; ποιητὴς m. o. u. νόμου, en Lovgiver; — 2) bes. som udtænker el. forfærdiger et Digt, Digter, Poet, f. d. tidl. ἀοιδός, (efterat man neml. adskilte Digtekunsten fra Tonekunsten); οἱ τῶν ᾀδομένων ποιηταί, Sangdigtere, *Dem.*; — *b)* alm. som skaber el. frembringer et Aandsværk, en Forfatter; ποιητὴς λόγων, en Taler, *Pl.*; df. — ποιητίζω, øver Digtekunsten, er Digter, digter; o. — ποιητικεύομαι, poetiserer, *inc.*

*ποιητικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket, tienlig til at forfærdige, fremvirke, skabe; ποιητικὸς φρενῶν, ὑγιείας, som danner Forstanden, som skaffer Sundhed; — 2) hørende, tienlig til Digtning; skikket til Digter; digterisk, poetisk; — ἡ ποιητική *sc.* τέχνη, Digtekunsten, ogs. alm. dannende Kunst; o. — ποιητός, 3, giort, forfærdiget, frembragt; bes. h. *Hom.*, kunstigen el. smukt forarbeidet, ogs. πύκα ποιητός; — 2) giort el. udnævnt til noget, antagen, optagen, *ex.* til Borger, adopteret, o. dl.; ποιητοὺς υἱεῖς ποιοῦνται, adoptere, *Dem.*; — 3) selvgiort, udtænkt, opfunden, digtet, *Pind.*; — (af ποιέω). — ποιήτρια, ἡ, *fem.* af ποιητής, bes. Digterinde. — ποιητρόφος, 2, (τρέφω) nærende Græs og Urter; o. — ποιηφαγέω, *Herod.*, er — ποιηφάγος, 2, (φαγεῖν) som æder Græs el. Urter.

*ποικιλανθής, 2, (ἄνθος) med spraglede Blomster, spraglet; — ποικιλείμων, ονος, 2, (εἷμα) ifort spraglede Klæder; νὺξ ποικιλείμων, i Stiernedragt, *Æsch.*; — ποικιλέρυθρος, 2, (ἐρυθρός) rodspraglet, rodsprængt; o. — ποικιλήνιος, 2, *dor.* ποικιλάν., (ἡνία) med spraglede, ziirlige Tømmer, *Pind.*; (af ποικίλος). — ποικιλία, ἡ, (ποικίλλω) at giøre spraglet, Ud[illegible]ng med Farver, Broderi, Udskæring, o. [illegible], see u. ποικίλλω; df. — 2) spraglet Udseende, Zirat; Forskionnelse, bes. ved Broderi og Vævning; γραφαὶ καὶ ποικιλίαι, rimel. Tapeter, *Xen.*; alm. Mangfoldighed; — 3) *transl.*, Aandsdygtighed; bes. Snuhed, Trædskhed; jf. ποικίλος. — ποικιλίς, ίδος, ἡ, Navnet paa en spraglet Fugl, som Stillids.

†ποικίλλω, *f.* -ιλῶ, giør spraglet el. broget; udsmykker, farver, maler, broderer, væver; alm. forarbeider el. afbilder kunstigen, χορόν, *Il.* 18, 590; — 2) synger kunstigen el. med vexlende Stemme; — 3) udsmykker Foredraget, giver Talen Mangfoldighed og Afvexling; — 4) *transl.*, handler listigen el. undersundigen, skifter Farve, er ikke at stole paa; df. — ποίκιλμα, τό, det Spraglede, Brogede, Udsmykkede; Maleri, Broderi, udskaaret Arbeide; alm. Prydelse, Smykke; o. — ποικιλμός, ὁ, = ποικιλία Bem. 1, o. ποίκιλοις.

*ποικιλόβοτρυς, υος, ὁ, ἡ, med spraglede, farvede Druer; — ποικιλόβουλος, 2, (βουλή) med mangfoldige el. listige Anslag; forslagen, snu, klog, jf. αἰολόβουλος; — ποικιλόγηρυς, υος, ὁ, ἡ, *dor.* -γᾱρυς, (γῆρυς) med mange vexlende Stemmer, med mange Lyd el. Toner, φόρμιγξ, *Pind.*; — ποικιλόγραμμος, 2, (γραμμή) med mange el. spraglede Linier; — ποικιλογράφος, 2, (γράφω) som maler med mange el. vexlende Farver; 2) som skriver mangeslags; — ποικιλόδακρυς, υος, ὁ, ἡ, (δάκρυ) med mange el. mangeslags

Taarer; — ποικιλόδειρος, 2, (δειρή) med spraglet Hals el. med mange verlende Toner, (om Nattergalen), *Hes. Op.* 203; — ποικιλόδερμος, 2, o. -δέρμων, ονος, 2, (δέρμα) med spraglet Hud el. Skind; — ποικιλοδίνης, ου, ὁ, o. -δῖνος, 2, (δίνη) med mangfoldige Hvirvler; — ποικιλόδιφρος, 2, (δίφρος) med spraglet Vogn el. med spraglede Vognheste; o. — ποικιλόδωρος, 2, (δῶρον) som skienker mange Gaver, rig paa mangeslags Gaver; - (af ποικίλος).

* ποικῐλοεργός, 2, (ἔργον) med spraglet el. mangfoldigt Arbeide; — ποικιλόθριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med spraglet Haar; — ποικιλόθρονος, 2, (θρόνος) med spraglet el. udsmykket Throne; — ποικιλόθροος, 2, (θρόος) med mangfoldige Stemmer el. Toner; — ποικιλόκαυλος. 2, (καυλός) med spraglet Stilk; — ποικιλομήτης, ου, ὁ, *Hom.*, o. ποικιλόμητις, ιος, ὁ, ἡ, (μῆτις) = ποικιλόβουλος; — ποικιλομήχανος, 2, (μηχανή) som har mangfoldige Udveie, forslagen, klog, listig; — ποικιλομορφία, ἡ, spraglet el. mangfoldig Ge[illegible]t; af — ποικιλόμορφος, 2, (μορφή) med spraglet el. mangfoldig Gestalt; — ποικιλόμῡθος, 2, (μῦθος) som har en Mængde Fortællinger, meget snaksom; — ποικιλόνοος, 2, (νόος) = ποικιλόφρων; — ποικιλόνωτος, 2, (νῶτος) med spraglet, mangefarvet Ryg, *Pind.*; — ποικιλοπράγμων, ονος, 2, (πρᾶγμα) som foretager alleslags; o. — ποικιλόπτερος, 2, (πτερόν) med spraglede Vinger el. Fiædre; - (af flgd.).

ποικίλος, 3, *adv.* -κίλως, spraglet, isprængt, mangefarvet, plettet; - 2) mangfoldigen udpyntet el. smykket, bemalet, broderet, giennemvævet; alm. kunstigen bearbeidet, m. πέπλος, θώρηξ, σάκος, τεύχεα, o. dl., som δαίδαλος, *Hom.*; ἡ ποικίλη *sc.* στοά, i Athenen: den store Buegang, paa hvis Vægge Polygnot havde malet Slaget ved Marathon; - 3) mangfoldig, mangeslags; forvirret, indviklet, vanskelig; - 4) med verlende Farve, foranderlig; df. sædv. *transl.*, upaalidelig, skuffende, forforende; snedig, listig, forslagen; jf. αἰόλος; - (skal være af πόκος).

* ποικιλόστερνος, 2, (στέρνον) med spraglet Bryst; 2) = ποικιλόφρων; — ποικιλόστικτος, 2, (στίζω) med spraglede Pletter, isprængt, prikket; — ποικιλόστολος, 2, (στολή) med spraglet Klædning; alm. med spraglet Ydre; — ποικιλόστομος, 2, (στόμα) med spraglet Mund el. Snabel; *transl.*, = ποικιλόμυθος; — ποικιλοτερπής, 2, (τέρπω) som fryder mangfoldigen el. paa mange Maader; — ποικιλότευκτος, 2, (τεύχω) meget kunstigen forarbeidet el. indrettet; — ποικιλοτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη) som besidder mangfoldig Kunst; — ποικιλότραυλος, 2, (τραυλός) stammende, qviddrende, syngende paa mange Maader, (om Fugle); — ποικιλοφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (φόρμιγξ) spillende el. spillet paa Citharen igiennem dens mangfoldige Toner; — ποικιλοφρονέω, er - ποικιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) med mangfoldige Planer, klog, sindrig; snu, listig, forslagen; o. — ποικιλόφωνος, 2, (φωνή) med mangfoldigen verlende el. kunstig Stemme; med mange verlende Toner; *transl.*, = ποικιλόμυθος; - (af ποικίλος).

ποικιλόχροος, 2, *ctr.* -χρους, ποικιλόχρωμος, 2, o. ποικιλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρόα, χρῶμα, χρώς) med spraglet Farve, Overflade, Hud; o. — ποικιλόω, gior spraglet; udsmykker mangfoldigen, *Æsch.*; (af ποικίλος). — * ποίκιλους, ἡ, = ποικιλία Bem. 1; — ποικιλτής, οῦ, ὁ, som gior spraglet, som udsmykker meget kunstigen; besom udsyer el. broderer Klæder; df. — ποικιλτικός, 3, horende, skikket til en Broderer el. til et Broderi; ἡ ποικιλτική *sc.* τέχνη, Broderekunsten, Broderi; o. — ποικιλτός, 3, som er giort spraglet, malet, broderet, vævet; - (af ποικίλλω). — ποικίλτρια, ἡ, *fem.* til ποικιλτής. — ποικιλῳδός, 2, (ποικίλος, ᾠδή) med mangfoldige Sange; med gaadefuld, besnærende Sang, (om Sphinx), *Soph.*

ποιμαίνω, *f.* μᾰνῶ, (ποιμήν) græsser, lader gaae paa Græs, μῆλα, *Od.*; ogs. *intr.*, ποιμαίνειν ἐπ' ὄεσσι, at være som Hyrde hos Faarene, *Il.*; *in med.*, om Hiorden, som νέμεσθαι, at græsse, at gaae paa Græs; o. *transl.*, flakker, vanker, svæver omkring; men *pass.*, χθονὸς πᾶς ποιμαίνεταί τόπος, er giennemstreifet, *Æsch.*; — 2) *transl.*, *a)* nærer, pleier, *ex.* en Lidenskab; *b)* adspreder, holder hen, troster, skuffer, som *pasco*; ποιμαίνειν ἔρωτα, som *fallere amorem*, *Theocr.*; *c)* besorger, styrer, regierer; jf. ποιμήν; df. — ποιμανδρία, ἡ, Melkespand, *Lyc.* — ποιμανεύς, έως, ὁ, = ποιμήν, *inc.*; af — ποιμανεύω, = ποιμαίνω.

ποιμᾰνόριον, τό, (ποιμάνωρ), egentl. den vogtede Hiord; df. den af Anforeren styrede Hob el. Krigshær, *Æsch.* — ποιμαντέος, 3, *adject. verb.* til ποιμαίνω, til at vogte. — ποιμαντήρ, ῆρος, o. ποιμάντωρ, ορος, ὁ, = ποιμήν; o. — ποιμαντικός, 3, horende, skikket til at vogte Hiorden; ἡ ποιμαντική *sc.* τέχνη, Hyrdens Kunst el. Dygtighed;

(af ποιμαίνω). — ποιμάνωρ, ορος, ὁ, = ποιμάντωρ, ποιμήν, Hyrde; Fyrste, Hærforer; (rimel. formet uden Sammens. af ποιμαίνω, aor. ἐποίμηνα, dor. ἐποίμανα; men efter nogle af ποιμαίνω o. ἀνήρ). — ποιμασία, ἡ, (ποιμαίνω) Græssen, Vogten.

ποιμενικός, 3, adv. -κῶς, (ποιμήν) hørende til en Hyrde el. til Hyrdelivet; der lever som Hyrde. — ποιμένιον, τό, poët. f. ποίμνιον. — ποιμένιος, 3, sield. poët. f. ποιμενικός. — ποιμήν, ένος, Hyrde, bes. Faarehyrde, Od.; 2) alm. Vogter, Leder, Fører, Hersker; ποιμὴν λαῶν, Folkenes Hyrde, ofte h. Hom. som epith. til Fyrster; (rimel. besl. m. πέπαμαι, πᾶμα, pasco, πόα, ποίη). — ποιμναῖος, 3, hørende til Hiorden; ἡ ποιμναία, Faareavl, Qvægavl; af — † ποίμνη, ἡ, en græssende Hiord, bes. Faarehiord, Od.; 2) enkelt Stykke af Hiorden; (enten af ποιμήν el. af ποιμαίνω); df. — ποίμνηθεν, adv., af el. fra Hiorden; o. — ποιμνήϊος, 3, jon. f. inus. ποιμνεῖος, hørende til Hiorden; af el. fra Hiorden. — ποίμνιον, τό, syncop. f. ποιμένιον, = ποίμνη. — ποιμνίτης, ου, ὁ, fem. ποιμνῖτις, ιδος, ἡ, = ποιμενικός; ποιμνίτης ὑμέναιος, landlig Brudesang.

*ποιναῖος, 3, straffende, hævnende; o. — ποινάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, en Hævner; som straffer, forfølger, hævner; af — ποινάω, f. άσω, jon. ήσω, straffer, hævner, forfølger; in med. c. acc., at hævne sig paa nogen; [ᾱ foran σ, ellers ᾰ]; af — ποινή, ἡ, (φένω inus., φόνος), egentl. Løsepenge, hvormed Morderen frikiøber sig fra Straf; df. alm. Hævn, Straf, Giengield; Erstatning, Bod, Fyldestgiørelse, τινός, for noget; df. — b) Udløsning, Befrielse, τινός, fra noget; — c) sield. Belønning, τεθρίππων, Pind.; — 2) Ποινή, ἡ, Furien, Hævngudinden, som Δίκη o. Ἐρινύς.

ποινηλᾰσία, ἡ, Forfølgelse el. at forfølges af Hævngudinderne; Afstraffelse efter Loven; af — ποινηλᾰτέομαι, forfølges af Hævngudinderne; in act., forfølger og qvæler som en Hævngudinde; af — ποινήλᾰτος, 2, (ποινή, ἐλαύνω) dreven, forfulgt, plaget af Hævngudinderne. — ποίνημα, τό, Bod, Straf, Afstraffelse, Hævn; o. — ποινητήρ, ῆρος, ὁ, fem. -τειρα, ποινήτης, ου, ὁ, fem. -νῆτις, ιδος, o. ποινήτωρ, ορος, ὁ, som hævner, straffer, forfølger; (af ποινάω). — ποίνιμος, 3, hævnende, straffende, forfølgende, Δίκη, Ἐρινύς, Soph.; ποίνιμα πάθη, Hævnens Qvaler, id.; 2) strafskyldig, til at straffe; o. — ποινοποιός, 2, (ποιέω) beredende, paaførende Hævn el. Straf; αἱ ποινοποιοί, Furierne; (af ποινή).

ποιολογέω, er — ποιολόγος, 2, (λέγω) som samler Græs, Urter, Ukrud; som samler Ax; o. — ποιονόμος, 2, (νέμομαι) som æder Græs el. Urter; 2) ποιόνομος, 2, (νομή) med græsrige Enge; (af ποία). — ποῖος, ποία, ποῖον, jon. κοῖος, hvorledes beskaffen? hvad for en? qualis; ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, hvilket Ord har du udtalt? Hom.; att. ofte m. τὶς, ex. ποῖόν τι νομίζεις εὐσέβειαν εἶναι; Xen.; κοίῃ som adverb., paa hvilken Maade? hvorledes? Herod.; (af inus. πός, ligesom οἷος af ὅς); — 2) ποιός, 3, af en vis Beskaffenhed el. Egenskab; df. — ποιότης, ητος, ἡ, Beskaffenhed, Egenskab, qualitas. — ποιοτρόφος, 2, o. ποιοφάγος, 2, = ποηοτρόφος, ποηφάγος. — ποιόω, (ποιός), τινά, forsyner nogen med en vis Egenskab.

ποιπνύω, har meget at giøre, tumler mig, er ivrig i Tienesten, bes. betiener, varter op med Iver og Omhu, Hom.; ogs. in part. h. et andet Verbum, ex. δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι, iler at feie Huset, Od. 20, 149; (rimel. af πνέω, pf. pass. πέπνυμαι, altf. egentl. puster, mister Veiret af Travlhed); [in præs. o. impf. ῡ foran en lang Stavelse, ῠ foran en kort, ellers altid ῡ]. — ποιφύγδην, adv., blæsende, pustende; — ποίφυγμα, τό, det Udpustede; fnysende Trusel; Æsch.; o. — ποίφυξις, ἡ, Blæsen, Pusten, Snoften; bes. fnysende, harmfuld, truende Adfærd; af — ποιφύσσω, f. ξω, (ved Redupl. af φυσάω), blæser el. puster af at anstrænge mig; bes. fnyser af Harme, truer og forskrækker. — ποιώδης, 2, (ποία, εἶδος) rig paa Græs, Urter, Ukrud. — ποιωτικός, 3, (ποιός) som har el. giver en Egenskab el. Beskaffenhed.

πόκα o. ποκά, adv., dor. f. πότε o. ποτέ. — ποκάζω, f. άσω, = ποκίζω. — ποκάριον, τό, dim. af πόκος. — πόκας, acc. pl. heterocl. til πόκος; εἰς ὄνου πόκας, til Eselsklipningen: om en Daarlighed, Ar. — ποκάς, άδος, ἡ, med Uld, uldbærende; 2) Uld, Haar; — ποκίζω, f. ίσω, dor. ίξω, = πέκω, klipper Uld; kæmmer el. karder Uld; o. — ποκοειδής, 2, (εἶδος) som ligner nyklippet el. uforarbeidet Uld; alm. raa, uforarbeidet; af — πόκος, ὁ, (πέκω, pecto) den afklippede og uforarbeidede Uld; ogs. en Uldtot; 2) Faareklipning, Uldklipning; jf. πόκας; df. — ποκόω, omgiver el. bedækker med Uld; beklæder.

πολέες, ep. f. πολλοί, nom. pl. af πολύς. — πολεμᾱδόκος, dor. f. πολεμηδόκος. — πολεμάρχειος, 2, hørende

til en πολέμαρχος; τὸ πολεμάρχειον, Polemarchens Bopæl. — πολεμαρχέω, begynder en Strid, er Anfører i en Strid; 2) er en Polemarch; — πολεμάρχης, ου, ὁ, = πολέμαρχος; — πολεμαρχία, ἡ, en Polemarchs Embede el. Værdighed; v. — πολεμαρχικός, 3, = πολεμάρχειος; af — πολέμαρχος, ὁ, (πόλεμος, ἄρχω) egentl. begyndende Striden el. Krigen; sædv. i Krig: Anfører, Feltherre; i Fred: Krigsminister; 2) i Athenen: en af Archonterne, (der ogs. dømte imellem μέτοικοι); 3) i Sparta: Anfører for en μόρα el. en Afdeling af 400 Mand. — πολεμᾱτόκος, 2, dor. f. πολεμητόκος. — πολέμειος, 2, see u. πολεμήϊος.

* πολεμέω, strider, trættes; πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαί τινι, at have Strid el. Uenighed med nogen, *Dem.*; b) c. acc., bekriger, angriber; ogs. πολεμεῖν πρός τινα; πόλεμον πολεμεῖν, at føre en Krig, *Xen.*; pass., πολεμεῖσθαι, at bekriges, *Dem.*; ὅσα ἐπολεμήθη πρὸς τοὺς Ἕλληνας, de imod Grækerne øvede Fiendtligheder, *Xen.*; — πολεμηδόκος, 2, dor. πολεμᾱδ., (δέχομαι) som antager, optager en Kamp el. Krig; som bestaaer en Kamp, *Pind.*; df. alm. krigersk; v. — πολεμήϊος, 2, jon. f. inus. πολέμειος, krigersk; πολεμήϊα ἔργα, krigerske Bedrifter, *Il.*; 2) fiendtlig; - (af πόλεμος).

πολεμησείω, *desid.* af πολεμέω, ønsker Krig, er lysten efter Krig, *Thuc.* — πολεμητήριον, τό, (πολεμέω) som ὁρμητήριον, det Sted, hvorfra Feltherren aabner sine Operationer. — πολεμητόκος, 2, dor. πολεμᾱτ., (πόλεμος, τίκτω) avlende el. bringende Krig; 2) *pass.* πολεμήτοκος, født til Krig, krigersk. — πολεμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πολεμέω) krigersk, *poët.* — πολεμία, ἡ, see u. πολέμιος. — πολεμίζω, *ep.* ogs. πτολ., *f.* ίσω, *dor.* v. h. *Hom.* ίξω, *poët.* f. πολεμέω, fører Krig, kæmper, strider, τινί, imod nogen, ligel. ἄντα τινός, v. ἀντίβιόν τινος, *Il.*, men μετά τινι, i Forbindelse med nogen, *ib.*; sild. alm. strider, trættes; 2) *transit.*, bekriger; ῥηΐτεροι πολεμίζειν, lettere at bekrige, *Il.* 18, 258.

πολεμικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket, duelig til Krig, krigersk; τὰ πολεμικά, Krigsvæsenet; krigerske Øvelser; ἡ πολεμική, *sc.* τέχνη, Krigskunsten; τὸ πολεμικόν, Signal til Slaget; 2) fiendsk, krigersk; πολεμικῶς ἔχειν πρός τινα, at være i Krig med nogen; v. — πολέμιος, 3, ogs. 2, *adv.* -μίως, hørende til Fienden; ἡ πολεμία, *sc.* χώρα, Fiendens Land; τὰ πολέμια, Fiendens Eiendom; - 2) alm. = πολεμικός; τὰ πολέμια, m. o. u. ἔργα, Krigsvæsenet, Krigskunsten; - 3) fiendtlig, fiendsk, τινί, ogs. τινός; τὰ πολέμια, Fiendtligheder; (af πόλεμος).

* πολεμιότα, ὁ, *ep.* f. πολεμιστής; — πολεμιστήρ, ῆρος, ὁ, = πολεμιστής; df. — πολεμιστήριος, 3, ogs. 2, hørende til Krigen, egnende Krigeren; ἵππος πολ., Stridshest; τὰ πολεμιστήρια m. o. u. ἅρματα, Stridsvogne; — πολεμιστής, οῦ, ὁ, Kriger, Kæmper, Stridsmand, i *Il.* ogs. πτολ.; v. — πολεμίστρια, ἡ, *fem.* af πολεμιστήρ, Krigerinde; - (af πολεμίζω). — * πολεμοδόκος, 2, = πολεμηδόκος; — πολεμοκέλαδος, 2, (κέλαδος) som vækker Krigens Larm; — πολεμόκλονος, 2, (κλόνος) = frgd.; v. — πολεμόκραντος, 2, (κραίνω) afgiørende, fuldendende Krigen; - (af πόλεμος).

πολεμόνδε, *adv.* til πόλεμος, i, til Krigen el. Kampen. — πολεμοποιέω, er — πολεμοποιός, 2, (ποιέω) som opvækker, afstedkommer Krig, Strid, Tvedragt; som stifter Fiendskab, som gior til Fiende; af — † πόλεμος, ὁ, *ep.* ogs. πτολ., alm. Krig; h. *Hom.* bes. Krigens Larm, Slag, Kamp; πόλεμος Ἀχαιῶν, Krig el. Kamp imod Achæerne, *id.*; ofte ved Omskrivning, ἔρις, νεῖκος πολέμοιο, o. dl., *id.*; τὰ εἰς s. πρὸς τὸν πόλεμον, Krigsfornødenheder; alm. Krigsvæsenet; 2) Krigsrustning, Krigsmagt; - (af *inus.* πέλω, besl. m. πολέω, tumler, ogs. m. πάλλω, βάλλω, *pello*, *bellum*, altså egentl. Tummel, Larm); df. — πολεμοφθόρος, 2, (φθείρω) forstyrrende ved Krig, *Æsch.*; — πολεμόφρων, ονος, 2, (φρήν) krigersk sindet; v. — πολεμόω, gior til Fiende.

πολεύω, v. πολέω, (πόλος) vender, dreier, tumler; bes. m. o. u. γῆν, vender Jorden, d. e. ploier, df. d. lat. *polare agros*; - 2) *Od.* 22, 223, κατὰ ἄστυ πολεύειν, at boe, opholde sig i Byen; sild. i denne Bem. sædv. *in med.* — πολέων, *ep.* f. πολλῶν, *gen. pl.* af πολύς; men πόλεων, *gen. pl.* af πόλις. — πολή, ἡ, Overflade, *inus.*, alene *in adv.* ἐπιπολῆς, s. m. s. — πόληας, πόληες, *ep. acc.* o. *nom. pl.* til πόλις. — πόλησις, ἡ, (πολέω) Omvenden, Omdreien.

πολιαίνω, (πολιός) gior graa el. hvid; *in med.* o. *pass.*, at blive graa el. hvid, *ex.* om det skummende Hav, *Æsch.* — πολιάνθη, ἡ, (ἄνθος) en Salve af πόλιον. — πολιᾱνομέω, er — πολιανόμος, 2, (πόλις, νέμω) Byens Forstander, Borgemester. — πολιάοχος, 2, *dor.* f. πολιήοχος, *Pind.* — πολίαρχος, ὁ, (πόλις, ἄρχω) som behersker Byen; 2) Befalingsmand, Commandant i Byen. — Πολιάς, άδος, ἡ, (πόλις) *epith.* til Athene, som Borgens el. Byens

Beskytterinde, bes. i Athenen; jf. Πολιεύς. — πολίδιον, o. πολίδριον, τό, dim. af πόλις. — Πολιεύς, έως, ὁ, (πόλις) epith. til Zeus som Byernes Beskytter; jf. Πολιάς.

πολίζω, (πόλις) anlægger en By; ἐπ' ᾧ (sc. ποταμῷ) πόλις πεπόλισται, Herod. 5, 52; alm. anlægger, bygger, ex. Il. 7, 453; – 2) χωρίον πολίζειν, at bebygge en Egn ved at anlægge en By, Xen. — πολιήοχος, 2, dor. πολιάοχος, = πολιοῦχος. — πολιήτης, ου, ὁ, Il., fem. πολιῆτις, ιδος, o. πολιήτωρ, ορος, ὁ, poët. f. πολίτης, en Borger, — πόλινδε, adv. af πόλις, til, ind i Byen, Hom. — πολιόθριξ, τρῖχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) graahaaret; — πολιοκόρσης, ου, ὁ, (κόρση) = flgd.; o. — πολιοκρόταφος, 2, (κρόταφος) med graae Tindinger, med graae Haar om Tindingerne, Hom.; (af πολιός). — πόλιον, τό, etslags Urt med stærk Lugt; (rimel. af πολιός; formedelst dens graagrønne Blade). — πολιοπλόκαμος, 2, (πολιός, πλόκαμος) med graae Lokker el. Haar.

*πολιορκέω, f. ήσομαι, (πόλις, εἴργω, ἕρκος) indslutter, omringer, beleirer en By; transl., ængster, qvæler, plager; fut. med. m. pass. Bem., Herod. 8, 49; df. — πολιορκητής, οῦ, ὁ, som beleirer, bestormer, erobrer Byerne; — πολιορκητικός, 3, hørende, tienlig til en Beleiring, sædvanlig derved; τὰ πολιορκητικά, Skrift om Beleiringskunsten; o. — πολιορκία, ἡ, Beleiring; transl., Trængsel, Plage.

πολιός, 3, ogs. 2 (ex. ἁλὸς πολιοῖο, om Havet, h. Hom.), graa, graalig, hvidlig; αἱ πολιαί sc. τρίχες, graae Haar; ogs. πολιός, graahaaret; ἡ πολιά, Alderdommen; alm. hvidgraa, ex. om Ulven, Jernet, o. dl., Hom.; 2) hvid; df. klar, lys, ἔαρ, Hes., ἀήρ, Ap. Rh.; 3) transl., gammel; πολιὸς λόγος, Eur.; (besl. m. πελλός, πέλιος, o. m. d. lat. pullus.); df. — πολιότης, ητος, ἡ, at være graa el. hvid; graa el. hvidlig Farve; o. — πολιότριχος, 2, (θρίξ) = πολιόθριξ.

πολιοῦχος, 2, (ἔχω) som har Byen inde, som beskytter Byen; epith. til en Byes Skytsgud; o. — πολιοφυλακέω, (φυλάσσω) bevogter Byen; 2) bliver el. holder mig i Byen; (af πόλις). — πολιόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) med hvid Hud, med graat el. hvidligt Legeme; o. — πολιόω, gior graa el. hvidlig; in med., bliver graa el. hvidlig; (af πολιός). — πολίπορθος, 2, (πέρθω), o. πολιῤῥαίστης, ου, ὁ, (ῥαίω), som forstyrrer Byerne; (af flgd.).

πόλις, ἡ; gen. att. πόλεως, jon. πόλιος, poët. πόλεος, ep. πόληος, etc.; dat. jon. πόλϊ, ctr. πόλῑ, ligel. nom. o. acc. pl. jon. πόλιες, πόλιας, ctr. πόλῑς; f. acc. πόλιν findes πόληα, Hes. Sc. 105; f. dat. pl. πόλισι, πόλεσι, ogs. πολίεσσι, Od. 21, 252, men πολίεσι, inc.; — By, Stad; πόλις ἄκρη s. ἀκροτάτη, Borgen, som ἀκρόπολις, ogs. absol. πόλις, bes. om Athenens Borg, vid. Thuc. 2, 15, in fin.; oppon. ἄστυ; – 2) Byen tilligemed den bebyggede el. befolkede Omegn; df. heder πόλις ofte bes. att., Staten, som πολιτεία; τὰ τῆς πόλεως, Statens Anliggender, Statsforvaltningen.

πόλισμα, τό, den anlagte By; alm. en By; ogs. et befolket el. beboet Landskab; – dim. πολισμάτιον, τό; o. — πολισμός, ὁ, en Byes Anlæggelse; (af πολίζω). — πολισσοῦχος, 2, = πολιοῦχος. — πολισσονόμος, 2, (νέμω) forvaltende, regierende Staten, ἀρχή; πολισσονόμος βιοτά, det selskabelige Liv i Staten, Æsch.; o. — πολισσόος, 2, (σώζω) frelsende, beskyttende Byen; (af πόλις). — πολισσοῦχος, 2, poët. f. πολισοῦχος. — πολιστής, οῦ, ὁ, (πολίζω) en Byes Stifter. — πολιτάρχης, ου, ὁ, N. T., o. πολίταρχος, ου, ὁ, = πολίαρχος.

* πολιτεία, ἡ, jon. πολιτηΐη, den frie Borgers Stand og Stilling i Staten; Borgerret; πολιτηΐην αἰτεῖσθαι, at begiere Borgerskab, Herod.; – b) en Statsmands Handlemaade, Grundsætninger, Politik, Statsforvaltning; — 2) Statsforfatningen, bes. en Fristats Forfatning el. Constitution; in pl., Statsforretninger, Statens Tieneste; — 3) Staten, bes. m. Hensyn paa dens Forfatning; df. ogs. en Fristat; — πολίτευμα, τό, = πολιτεία 1, b; ogs. alm. Staten; o. — πολιτευτής, οῦ, ὁ, som sysselsætter sig med Statsforretninger, en Statsmand; af — πολιτεύω, (πολίτης), 1) transit., a) forvalter Staten, ex. Xen. Mem. 4, 4, 16, οὐτ' ἂν πόλις εὖ πολιτευθείη; b) gior til Borger, Diod.; – 2) sædv. intr. o. in med., boer som Borger i Staten; alm. lever i Staten (i et Forhold til Staten); b) besørger Statsforretninger, bestyrer et offentligt Embede; ogs. tager Deel i de offentlige Anliggender, politiserer, Dem.

πολιτηΐη, ἡ, jon. f. πολιτεία, Herod. — πολίτης, ου, ὁ, (πόλις) Borger, Medborger, Landsmand, alm. Medlem af Staten, Undersaat; men θεοὶ πολῖται, = πολιοῦχοι. — πολιτίζω, = πολιτεύω. — πολιτικός, 3, adv. -κῶς, (πολίτης) vedkommende, passende for en Borger, borgerlig, folkelig;

– 2) hørende til en Statsmand, dygtig til Statsbestyrelsen; ὁ πολιτικός, en Statsmand; – 3) hørende til Staten el. til Statsbestyrelsen, politisk; τὰ πολιτικὰ πράττειν, at besørge Statsforretninger: df. bes., a) offentlig, ex. λόγος; b) patriotisk, ex. μεγαλοψύχως καὶ πολιτικῶς τὰ κοινὰ πράττειν, Dem.; πολιτικῶς ἔχειν, at tænke el. handle patriotisk.

πολῖτις, ιδος, ἡ, fem. af πολίτης, Borgerinde, o. s. v. — πολιτισμός, ὁ, (πολιτίζω) Statsbestyrelse. — * πολιτογραφέω τινά, indskriver nogen som Borger, giver nogen Borgerret; – denne Handling, πολιτογραφία, ἡ; — πολιτοκάπηλος, 2, (κάπηλος) som driver Handel med, som sælger Staten el. Borgerne; — πολιτοκοπέω, er — πολιτοκόπος, 2, (κόπτω), som δημοκόπος, som forleder Borgerne ved nedrig Smiger; – denne Handling, πολιτοκοπία, ἡ; — πολιτοφθόρος, 2, (φθείρω) fordærvelig for Borgerne el. for Staten, som fordærver Land og Folk; o. — πολιτοφυλακέω, er — πολιτο-φύλαξ, ακος, ὁ, som bevogter Borgerne i Byen el. i Staten; som holder Byen besat; – denne Handling, πολιτοφυλακία, ἡ; ogs. Byens Vagt el. Besætning; – (af πολίτης). — πολίχνη, ἡ, dim. πολίχνιον, τό, (πόλις) liden By. — πολιώδης, 2, (εἶδος) graalig, hvidlig; o. — πολίωσις, ἡ, at giøre el. at blive graa, graalig, hvidlig; (af πολιός, πολιόω).

* πολλάκις, poët. ogs. -κι, adv., mange Gange, ofte; τὸ πολλάκις, for det meste, poët.; b) med flere Hensyn; c) aldeles, ganske, Pl.; — πολλαπλασιάζω, o. -πλασιόω, mangfoldiggior; – denne Handling, πολλαπλασίασις, ἡ, -πλασιασμός, ὁ, o. -πλασίωσις, ἡ; af — πολλαπλάσιος, 3; ogs. 2, adv. -ίως, mangfoldig; mange Gange mere el. større, τοῦ ἡμετέρου (στρατεύματος), end vor Hær, Herod.; — πολλαπλασίων, ονος, 2, adv. -όνως, = frgd.; o. — πολλαπλόος, 3, ctr. οῦς, ῆ, οῦν, mangfoldig; mangefold, multiplex; ἀνὴρ διπλοῦς καὶ πολλαπλοῦς, Pl.; – (af πολλός, πολύς).

* πολλάχῆ, adv., ofte, Herod.; b) paa mange Maader; c) paa mange Steder; — πολλαχόθεν, adv., fra mange Steder el. Sider; — πολλαχόθι, adv., paa mange Steder; — πολλαχόσε, adv., til mange Steder, Sider, Egne; — πολλαχοῦ, = πολλαχῆ; — πολλαχῶς, adv., paa mangeslags el. mangfoldige Maader; — πολληπλήσιος, 3, jon. f. πολλαπλ-; o. — πολλο-δεκάκις, adv., mange Gange, mangfoldigen; komisk s. Ar.; – (af πολλός, πολύς). — πολλός, 3, jon. f. πολύς, Hom.; ligel. πολλὸς ἐνέκειτο λέγων τοιάδε, var ivrig i denne sin Tale, Herod. 7, 158; neutr. ofte som adv., ex. πολλὸν πασέων καλλίστη, id.

πολλοστημόριος, 2, (μόριον) bestaaende af een Deel af mange, d. e. meget liden, meget ringe; τὸ πολλοστημόριον, en meget liden Deel; af — πολλοστός, 3, adv. -στῶς, (πολλός, πολύς) een af mange, multesimus, el. hvoraf der gives mange, unus e multis; df. alm. ringe, ubetydelig; αἱ πολλοσταὶ ἡδοναί, de usleste Fornøielser; τὸ πολλοστόν, den mindste Deel; b) om Tiden: πολλοστῷ χρόνῳ, efter lang Tid; πολλοστῷ ἔτει, efter mange Aar; 2) sild. f. πολίς. — πολλοῦ, sc. χρόνου, i el. efter lang Tid; 2) sc. τιμήματος, for høi Priis, dyrt; ligel. ἐπὶ πολλῷ (sc. τόκῳ) ῥαθυμεῖν, at bøde dyrt for sin Efterladenhed; 3) høiligen; jf. πολύς.

πολογράφία, ἡ, Beskrivelse over Himmelen og Himmellegemerne; af — πόλος, ὁ, (πέλομαι, πολέω) den Axel, hvorom noget dreier sig; df. bes., a) Jordens el. Himmelens Axel; ogs. dens Ender el. Poler, Sydpolen; Nordpolen; b) Himmelen, bes. den Kreds paa Himmelen, indenfor hvilken en Stierne bevæger sig; ogs. Jordkloden; 2) Springfiæder paa Axelen, hvorpaa Kassen er anbragt; 3) omploiet Jord; 4) etslags astronomisk Instrument, Herod. 2, 109. — πολτάριον, o. πολτίον, τό, dim. af — πόλτος, ὁ, Grød, Velling, d. lat. puls, ogs. pulpa; jf. πόλφος; df. — πολτώδης, 2, (εἶδος) som ligner Grød el. Velling.

* πολυάγάπητος, 2, (ἀγαπάω) meget elsket; — πολυάγκιστρος, 2, (ἄγκιστρον) med mange Hager; τὸ πολυάγκιστρον, en saadan Fiskerkrog; — πολυαγρής, 2, sædv. πολύαγρος, 2, (ἄγρα) som fanger meget, som gior stort Bytte paa Jagten; df. - πολυαγρία, ἡ, megen Fangst, rigt Bytte paa Jagten; — πολυάδελφος, 2, (ἀδελφός) som har mange Brødre; — πολυαής, 2, (ἄημι) som blæser stærkt; — πολύαθλος, 2, (ἆθλον) som ofte har vundet Prisen i Kamplegene; — πολύαιγος, 2, (αἴξ) rig paa Geder; — πολυάϊκος, 2, = πολυάϊξ; — πολυαίματος, 2, = πολύαιμος; — πολυαιμέω, er — πολύαιμος, 2, (αἷμα) med meget Blod, fuldblodig; ogs. πολυαίμων, ονος, 2; df. - πολυαιμία, ἡ, Fuldblodighed; — πολυαίνετος, 2, Eur., o. πολύαινος, 2, (αἰνέω) meget rost; meget rosværdig; o. — πολυάϊξ, ϊκος [7], ὁ, ἡ, (ἀΐσσω) som bibringer heftige Stød, som er forbunden med heftig Bevægelse el. Anstrængelse, πόλεμος, κάματος, Hom.; – (af πολύς).

* πολυάκανθος, 2, (ἄκανθα) med mange Torne; ἡ πολυάκ., etslags Torn; — πολυαλγής, 2, meget smertende el. smertelig; v. - πολυάλγητος, 2, som føler heftige Smerter; (af ἄλγος, ἀλγέω); — πολυαλδής, 2, (ἀλδαίνω) meget nærende el. frugtbar; — πολυαλθής, 2, (ἄλθω) helbredende mange Sygdomme; — πολυάλφιτος, 2, (ἄλφιτον) som giver meget Meel; — πολύαμμος, 2, (ἄμμος) med megen Sand; — πολυάμπελος, 2, med mange Viinstokke; — πολυαναγνωσία, ἡ, (ἀναγιγνώσκω) at have læst meget, megen Belæsthed; — πολυανδρέω, er - πολύανδρος, 2, (ἀνήρ), 1) om en Kone: som har mange Mænd; 2) alm. som har mange Mennesker, folkerig; - denne Tilstand, πολυανδρία, ἡ; - πολυάνδριον, τό, Sted, hvor mange Mennesker komme sammen; — πολυανθέα, v. -άνθεια, ἡ, bes. fem. poët. til - πολυανθής, 2, ogs. πολύανθος, 2, (ἄνθος) meget blomstrende, med mange Blomster; — πολυάνθεμος, 2, (ἄνθεμον) blomsterrig; — πολυάνθραξ, ἄκος, ὁ, ἡ, med mange Kul; — πολυανθρωπησία, inc., v. πολυανθρωπία, ἡ, Menneskemængde, Folkemængde; af - πολυάνθρωπος, 2, (ἄνθρωπος) med mange Mennesker, bestaaende deraf, folkerig; v. — πολυάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, poët. = πολύανδρος; - (af πολύς).

* πολυάρᾱτος, 2, = πολυάρητος; — πολυάργυρος, 2, rig paa Sølv; — πολυάρην, nom. inus., ds. dat. πολύαρνι, s. m. s.; — πολυαρήτος, 2, (ἀράομαι) meget ønsket, meget attraaet, τινί; alm. dyrebar; [ᾰ alene att.]; — πολυάριθμος, 2, (ἀριθμός) talrig; mangfoldig; — πολυαρκής, 2, adv. -κῶς, (ἀρκέω) tilstrækkelig for mange el. paa lang Tid; ds. velforsynet, velhavende, rig, stor; — πολύαρκυς, υ, (ἄρκυς) med mange Net; — πολυάρματος, 2, (ἅρμα) med mange Stridsvogne; — πολυαρμόνιος, 2, (ἁρμονία) med mange Toner, Stemmer, Melodier; — πολύαρνι, Il. 2, 106, som af πολυάρην, dat. heterocl. til - πολύαρνος, 2, (ἄρην inus., ἀρνός) som har mange Lam el. Faar, med mange Hiorde; — πολυάρουρος, 2, (ἄρουρα) med mange Agre, rig derpaa; v. — πολυαρχία, ἡ, Manges Herredømme, ogs. τὸ πολύαρχον, af - πολύαρχος, 2, (ἄρχω) beherskende mange; - (af πολύς).

*πολυάστερος, 2, v. πολυάστηρ, ερος, ὁ, ἡ, (ἀστήρ) = πολύαστρος; — πολυαστράγαλος, 2, med mange Hvirvelbeen; μάστιξ πολυαστρ., = ἀστραγαλωτή; — πολύαστρος, 2, (ἄστρον) med mange Stierner; — πολυάσχολος, 2, meget sysselsat; — πολύαυλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, (αὖλαξ) med mange Fürer; πεδίον πολυαῦλαξ, vid Mark el. Slette; — πολυαυξής, 2, (αὐξάνω) som vorer el. tiltager meget; meget voxen; stor, stærk; — πολυαύχενος, 2, v. πολυαυχήν, ένος, ὁ, ἡ, (αὐχήν) med mange Halse; 2) med stærk Hals; — πολυάφορμος, 2, (ἀφορμή) med mange Anledninger el. Leiligheder; med meget Stof; — πολυάχητος, 2, dor. f. πολυήχητος; — πολυαχθής, 2, (ἄχθος) meget tung, trykkende, besværlig; v. — πολυάχυρος, 2, (ἄχυρον) med mange Avner el. Bælge, med meget Klid el. Affald; - (af πολύς).

* πολυβάδιστος, 2, (βαδίζω) = πολύβατος, inc.; — πολυ-βάρβαρος, 2, meget barbarisk; — πολυβάτειος, 2, (βάτος) med mange Tornebuske; — πολύβατος, 2, (βαίνω) hvorpaa der gaaes meget, meget betraadt; — πολυβαφής, 2, (βαφή, βάπτω) meget el. ofte neddyppet; stærkt el. ofte farvet; — πολυβέλεμνος, 2, (βέλεμνον) med mange Skudvaaben; — πολυβενθής, 2, (βένθος) meget dyb, λιμήν, ἅλς, Hom.; — πολυβήματος, 2, (βῆμα) som giør mange Skridt; — πολύβιβλος, 2, (βίβλος) bestaaende af mange Bøger el. Bind; — πολύβιος, 2, (βίος) som har megen Livskraft; som lever længe; 2) som har megen Formue; — πολυβλαβής, 2, (βλάπτω) som skader meget; 2) pass., meget beskadiget; let at beskadige; — πολυβλαστής, 2, (βλαστάνω) som spirer el. skyder stærkt; - denne Beskaffenhed, πολυβλαστία, ἡ; v. — πολυβλέφαρος, 2, (βλέφαρον) med mange Dienlaage; - (af πολύς).

*πολυβότιος, 2, (βότιος, βοτία) bestaaende af mange Oxehuder; — πολυβόλος, 2, (βολή, βάλλω) som kaster, slynger meget el. stærkt; — πολυβόρος, 2, (βορά) som æder meget; — πολύβοσκος, 2, (βόσκω) som nærer meget; — πολυβότανος, 2, (βοτάνη) rig paa Urter; — πολυβότειρα, ἡ, fem. af - πολυβοτήρ, ῆρος, ὁ, som nærer meget el. mange; fem. ep. πουλυβότειρα, χθών, ogs. Ἀχαιΐς; v. - πολύβοτος, 2, nærende, græssende meget el. mange; 2) som har mange Hiorde el. Græsgange; (af βόσκω); — πολύβοτρυς, υος, ὁ, ἡ, (βότρυς) med mange Druer, rig paa Druer; — πολύβουλος, 2, (βουλή) med stor Indsigt, med kloge Raad, Ἀθήνη, Hom.; — πολυβούτης, ου, ὁ, (βοῦς) som har mange Dren, Il.; — πολυβρόμος, 2, (βρέμω) tonende, larmende stærkt el. meget; — πολύβροχος, 2, 1) (βρέχω) meget el. stærkt vædet; 2) (βρόχος) med mange

Slynger el. Strikker; — πολύβῠθος, 2, (βυθός) = πολυβενθής, inc.; — πολύβυρσος, 2, (βύρσα) med el. af mange Huder el. Skind; — πολυβῶλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, o. πολύβωλος, 2, (βῶλος) med mange Jordklumper; df. = πολυαῦλαξ; b) med stærke el. faste Jordklumper; df. frugtbar, som ἐρίβωλος; o. — πολύβωμος, 2, (βωμός) med mange Altarer; – (af πολύς).

*πολυγᾱθής, 2, dor. f. πολυγηθής, Pind.; — πολυγάλακτος, 2, med megen Melk; o. – πολύγᾰλον, τό, polygala, Melkeurt; (af γάλα); — πολυγαμέω, er – πολύγᾰμος, 2, (γαμέω) oftere gift; som paa samme Tid er gift med flere Mænd el. Koner; – denne Tilstand, πολυγαμῐα, ἡ; — πολύγελος, 2, o. πολύγελως, ωτος, ὁ, ἡ, (γέλως) som leer meget, som er Ven af Spøg og Latter; — πολυγένειος, 2, (γένειον) som har stærkt Skæg; — πολυγενής, 2, (γένος) af, med mange el. mangeslags Slægter; — πολυγηθής, 2, (γηθέω) som glæder el. fryder meget, Ὧραι, Il.; Διώνυσος, Hes.; 2) intr., som glæder sig meget, meget glad; ogs. πολύγηθος, 2, inc.; — πολυγήρᾰος, 2, ctr. πολύγηρως, ων, meget gammel; o. – πολυγηρία, ἡ, høi Alderdom; (af γῆρας); — πολυγλᾰγής, 2, (γλάγος) = πολυγάλακτος; — πολύγλευκος, 2, (γλεῦκος) af el. med megen Most; — πολύγληνος, 2, (γλήνη) med mange Øine; 2) med mange Masker, σαγήνη, Opp.; — πολυγλῠφής, 2, (γλύφω) med meget udskaaret Billedværk; — πολύγλωσσος, 2, att. -ττος, (γλῶσσα) med mange Tunger, med mange Tungemaal; βοὴ πολύγλ., Skrig af mange Tunger, Soph.; δρῦς πολυγλ., som udsender mange Orakelsvar (i Dodona), id.; o. — πολυγλώχῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, (γλωχίν) med mange Spidser el. Takker; – (af πολύς).

*πολύγναμπτος, 2, (γνάμπτω) med mange Bøininger, Krumninger, Slyngninger, λαβύρινθος; 2) meget kruset, med mangeslags Kroller el. Lokker; — πολυγνωμοσύνη, ἡ, dyb Indsigt; af — πολυγνώμων, ονος, 2, (γνώμη) som besidder dyb Indsigt, som veed meget, meget klog el. forstandig; — πολυγνώριστος, 2, (γνωρίζω) let at kiende; — πολύγνωστος, 2, (γιγνώσκω) meget bekiendt, velbekiendt; — πολύγομφος, 2, (γόμφος) som er fastgiort el. befæstet med mange Nagler el. Pløke, νῆες, Hes.; ogs. πολυγόμφωτος, 2; — πολυγόνατον, τό, (γόνυ) etslags Vært med mange Knæer el. Knuder; — πολυγονέω, 1) er – πολύγονος, 2, (γόνος, γέγονα) som avler meget, frugtbar, Herod.; – 2) in med., formerer mig stærkt; df. – πολυγονία, ἡ, Frugtbarhed; — πολύγονον, τό, etslags Vært; — πολυγράμματος, 2, (γράμματα) med mange Videnskaber; meget lærd; — πολύγραμμος, 2, (γράμμα) med mange Streger el. Linier; — πολύγρᾰος, 2, (γράω) ædende meget; — πολυγρᾰφία, ἡ, at skrive meget; af – πολυγράφος, 2, (γράφω) som skriver meget; — πολυγύμναστος, 2, (γυμνάζω) meget el. længe øvet; 2) som øver el. plager længe; — πολυγύναιξ, nom. inus. til gen. πολυγύναικος, etc. = πολυγύναιος, ὁ, ogs. πολυγύνης, ου, ὁ, (γυνή) som har mange Koner; o. — πολυγώνιος, o. πολύγωνος, 2, (γωνία, γῶνος) med mange Vinkler el. Hiorner; – (af πολύς).

*πολυδαίδαλος, 2, (δαίδαλος) forarbeidet med megen Kunst, meget kunstig; 2) act., som arbeider med megen Kunst, meget kunstfærdig; — πολυδαίμων, ονος, 2, af el. med mange Guder, inc.; — πολυδαισία, ἡ, (δαίς) megen Spisen, Graadighed; — πολυδάκρῠος, 2, o. πολύδακρυς, υος, 2, (δάκρυ) med mange Taarer; a) som græder meget el. ofte; b) meget begrædt el. beklaget; beklagelig, sørgelig; (i denne Bem. altid h. Hom. som epith. til Ἄρης, πόλεμος, o. dl.); — πολυδάκρυτος, 2, adv. -κρύτως, (δακρύω) meget begrædt, meget at begræde; 2) som græder meget; [ῡ foran en lang, men ῠ foran en kort]; — πολυδάκτυλος, 2, med mange Fingre; — πολύδαμνος, 2, (δαμάω) som betvinger meget; 2) meget betvungen; o. — πολυδάπᾰνος, 2, (δᾰπάνη) som foraarsager stor Bekostning; – (af πολύς).

*πολυδέγμων, ονος, 2, (δέχομαι) som modtager el. optager mange; 2) Πολυδέγμων, ὁ, ligesom Πολυδέκτης, m. o. u. Ἀΐδης, som optager alle i sit Rige, Hom. Cer.; — πολῡδεής, 2, (δέομαι) som behøver meget; — πολυδειμᾰτος, 2, (δεῖμα) som vækker stor Skræk; — πολύδεινος, 2, d. forstærk. δεινός, meget frygtelig, vældig, dygtig, o. s. v.; — πολυδειράς, άδος, ὁ, ἡ, (δειρή) egentl. med mange Halse el. Nakker; sædv. om Bierge; med mange Spidser el. Tinder, Ὄλυμπος, Il.; — πολυδέκτης, 2, (δέχομαι) = πολυδέγμων i begge Bem.; — πολυδένδρεος, 2, Od., o. πολύδενδρος, 2, (δένδρον) med mange Træer; — πολυδερκής, 2, (δέρκομαι) skuende, seende meget el. skarpt, Ἠώς, φάος, Hes.; 2) af el. med mangfoldigt Udseende, inc.; o. — πολύδεσμος, 2, (δεσμός) fast sammenbunden, stærkt befæstet, σχεδία, Od.; – (af πολύς). — Πο-

λυδεύκης, έος, ὁ, Polydeukes, lat. Pollux, Søn af Leda, Broder til Kastor, herlig Nævefægter, πύκτης.

*πολύδημος, 2, (δῆμος) af el. med meget Folk, meget folkerig; ogs. πολυδημώδης; — πολυδήνης, 2, (δήνεα) = πολύβουλος, πολύμητις; — πολύδηρις, ι, o. πολυδήριτος, 2, (δηρίομαι) meget bestreden el. omtvistet; — πολυδιαφθόρος, 2, (διαφθείρω) som fordærver meget; meget fordærvelig; — πολυδικέως 'er - πολύδικος, 2, (δίκη) som har mange Retssager, Stridigheder, Processer; trættekiær; — πολυδινής, 2, o. πολύδινος, 2, (δίνη) med mange Hvirvler; som hvirvler, dreier, bevæger sig rask omkring; — πολυδίνητος, 2, (δινέω) som hvirvles, dreies, snoes meget el. stærkt; — πολυδίψιος, 2, meget tørstig; df. meget tør, som mangler Vand; πολυδίψιον Ἄργος, Il. 4, 171, (neml. før Danaos); o. - πολύδιψος, 2, som opvækker stærk Tørst, hvorefter man længes meget; (af δίψα); — πολύδονος, 2, (δονέω) som bevæges el. drives stærkt; — πολυδοξία, ἡ, Mængde af Meninger; af - πολύδοξος, 2, (δόξα) som har mange Meninger; 2) meget berømt; — πολυδουλεία, ἡ, Mængde af Slaver; af — πολύδουλος, 2, (δοῦλος) som har mange Slaver; — πολυδράστεια, ἡ, (δράω) den Megetvirkende; — πολύδρομος, 2, (δραμεῖν) som løber, flakker langt el. vidt omkring; — πολύδροσος, 2, (δρόσος) med stærk Dug, stærkt bedugget; — πολύδρυμος, 2, (δρυμός) med megen Skov; — πολυδύνᾰμος, 2, (δύναμις) som formaaer meget, saare mægtig; o. — πολυδωρία, ἡ, Gavmildhed; af - πολύδωρος, 2, (δῶρον) rigeligen beskienket, med rigt Udstyr, ἄλοχος, Hom.; 2) som giver meget el. rigeligen; - (af πολύς).

*πολύεδνος, 2, (ἔδνον) med rig Medgift; — πολύεδρος, 2, (ἕδρα) med mange Sæder; 2) med mange Hiørner; — πολυεθνής, 2, (ἔθνος) med mange Folk; talrig; — πολυ-ειδήμων, ονος, 2, som veed meget, meget erfaren; — πολυειδής, 2, (εἶδος) af mange Slags el. Arter, forskiellig, mangfoldig; - denne Beskaffenhed, πολυειδία, ἡ; — πολυείμων, ονος, 2, (εἷμα) af el. med mange Klæder; — πολυέλαιος, 2, (ἔλαιον) som giver el. har megen Olie; — πολυέλεος, 2, (ἔλεος) meget medlidende; — πολυέλικτος, 2, (ἑλίσσω) mangfoldigen snoet, slynget, dreiet; alm. mangfoldig; — πολυελκής, 2, (ἕλκος) med mange Saar; — πολύξενος, 2, (ξένος) = πολυετής; o. — πολυέξοδος, 2, (ἔξοδος) som gior store Udgifter; - (af πολύς).

*πολυεπαίνετος, 2, (ἐπαινέω) Xen., o. πολυέπαινος, 2; inc., meget rost; — πολυέπεια, ἡ, at være - πολυεπής, 2, (ἔπος) som taler meget; — πολυέραστος, 2, (ἐράω) meget elsket; — πολυεργής, 2, o. πολύεργος, 2, (ἔργον) som arbeider meget, meget arbeidsom; df. — πολυεργία, ἡ, meget el. omhyggeligt Arbeide, inc.; — πολυέταιρος, 2, (ἑταῖρος) af el. med mange Staldbrødre; — πολυέτηρος, 2, o. πολυετής, 2, (ἔτος) mangeaarig; df. meget gammel; df. - πολυετία, ἡ, Antal el. Alder af mange Aar; — πολύευκτος, 2, (εὔχομαι) meget forønsket; som er meget at ønske; — πολύευνος, 2, (εὐνή) gift med mange; — πολυεύτακτος, 2, (τάσσω) meget vel ordnet; — πολυεύχητος, 2, som πολύευκτος, meget ønsket, Hom. Cer.; o. — πολυέψητος, 2, (ἕψω) stærkt kogt; - (af πολύς).

*πολύζᾰλος, 2, (ζάλη) meget stormende; — πολύζηλος, 2; (ζῆλος) hvem man misunder meget; df. meget afgiort, meget attraaet; 2) act., meget misundelig; — πολυζήλωτος, 2, (ζηλόω) meget misundt; meget ønsket; jf. frgd., Bem. 1; — πολυζήμιος, 2, (ζημία) meget skadelig, inc.; — πολύζῠγος, 2, med mange Roerbænke, ζυγά, νηῦς, Il.; jf. πολυκλήϊς; — πολύζωος, 2, (ζωή) som lever længe, som πολύβιος; o. — πολύζωστος, 2, (ζώννυμι) stærkt omgiordet; - (af πολύς).

*πολυήγορος, 2, (ἀγορεύω) som taler meget, snaksom; — πολυήθης, 2, (ἦθος) som antager mange Charakterer; som føier sig efter manges Sind; — πολυηκοΐα, ἡ, stor Lærdom; af - πολυήκοος, 2, (ἀκοή, ἀκούω) som hører el. har hørt meget; som har erfaret el. lært meget; meget lærd; πολυήκ. ἐν ταῖς ἀναγνώσεσιν, meget belæst; ogs. πολυήκ. τῶν βιβλίων; — πολυηλάκᾰτος, 2, (ἠλακάτη) rig paa Rør, ποταμός, Æsch.; — πολυήλιος, 2, (ἥλιος) meget solrig el. udsat for Solen; — πολυήμερος, 2, (ἡμέρα) i mange Dage; — πολυήρατος, 2, (ἐράω) meget elsket, meget attraaet, ἥβη, γάμος, o. dl., Hom.; — πολυήσυχος, 2, (ἥσυχος) meget stille; o. — πολυηχής, 2, Hom.; πολυήχητος, 2, o. πολύηχος, 2, (ἦχος, ἠχέω) med mange Toner, ex. Nattergalen; som toner el. lyder stærkt, larmende, αἰγιαλός, Il.; df. — πολυηχία, ἡ, Mængde af Stemmer, Lyd, Toner; - (af πολύς).

*πολυθάητος, 2, poët. f. πολυθέατος; [ᾱ]; — πολυθάλμιος, 2,

(θάλλω) meget nærende; jf. ζωθάλμιος; — πολυθαμβής, 2, (θάμβος) meget forskrækket; — πολυθαρσής, 2, (θάρσος) meget modig, diærv, dristig, μένος, *Hom.*; — πολυθαύμαστος, 2, (θαυμάζω) meget beundret; — πολυθεάμων, ονος, 2, som har seet meget, *Pl.*; o. – πολυθέᾱτος, 2, meget el. ofte seet el. beseet; meget seeværdig; (af θεάομαι); — πολυθεΐα, ἡ, Mængde af Guder, mange Guder; Fleerguderi; af – πολύθεος, 2, *adv.* -θέως, (θεός) af el. med mange Guder, hørende til, bestaaende af mange Guder; 2) *act.*, som antager, troer paa mange Guder; df. – πολυθεότης, ητος, ἡ, Fleerguderi; — πολυθερής, 2, (θέρω) som græsser el. ernærer mange; — πολύθερμος, 2, (θερμός) meget varm el. heed; — πολύθεστος, 3, (θέσσασθαι) meget afgiort, agtet, elsket; jf. ἀπόθεστος; — πολυθηρία, ἡ, Mængde af Vildt; af – πολύθηρος, 2, (θήρ) som har meget Vildt el. mange vilde Dyr; — πολυθλιβής, 2, (θλίβω) stærkt el. haardt trykket; o. — πολύθουρος, 2, (θοῦρος, θορεῖν) meget springsk; meget geil; – (af πολύς).

*πολύθραυστος, 2, (θραύω) aldeles brækket; — πολυθρέμματος, 2, o. πολυθρέμμων, ονος, 2, (θρέμμα) som ernærer meget el. mange; *b*) som holder meget Fæmon, rig paa Hiorde; — πολύθρεπτος, 2, (τρέφω) avlet, frembragt paa mange Maader; 2) *act.*, som ernærer mange; — πολυθρήνητος, 2, (θρηνέω) meget begrædt; meget at begræde el. beklage; — πολύθρηνος, 2, (θρῆνος) med mange Taarer; *a*) *act.*, som græder el. klager meget; *b*) *pass.*, meget begrædt el. beklaget; — πολύθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med mange Haar; — πολυθρόνιος, sædv. πολύθρονος, 2, (θρόνον) = πολυφάρμακος; — πολύθροος, 2, *ctr.* -θρους, (θρόος) med megen Larm el. Støi; med mange Stemmer el. Toner; — πολυθρύλλητος, 2, ogs. -θρύλητος, *adv.* -λήτως, (θρυλλέω) meget omtalt el. udbredt; df. bekiendt, berømt, berygtet; — πολύθυρος, 2, (θύρα) med mange Døre, Vinduer, Aabninger; 2) med mange Plader, Blade, Folder; — πολυθύσανος, 2, med mange Duske el. Fryndser; — πολυθυσίαστος, 2, (θυσιάζω) som æres med mange Offere; — πολύθυτος, 2, (θύω) med el. af mange Offere; hvor der offres meget el. ofte; πολύθυτος τιμή, Dyrkelse ved mange Offere; o. — πολυθώϋστος, 2, (θωΰσσω) med megen Larm; – (af πολύς).

*πολυΐαχος, 2, (ἰάχω) som skriger meget el. høit; — πολυΐδμων, ονος, 2, (ἴδμων) som veed meget, som πολυΐστωρ; — πολυϊδρεία, o. -ϊδρία, ἡ, megen Viden, stor Kundskab el. Erfarenhed; Klogskab; List; sædv. *in pl.*, *Od.*; af – πολύϊδρις, *gen. jon.* ιος, *att.* εως, ὁ, ἡ, (ἴδρις) som veed meget, meget kyndig el. erfaren; alm. klog, forslagen, listig, *Od.*; — πολύϊνος, 2, [ῐ], (ἴς), som har mange Trævler; — πολυϊππία, ἡ, Rigdom paa Heste; af – πολύϊππος, 2, (ἵππος) rig paa Heste; — πολυϊστόρητος, 2, sædv. πολυΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἵστωρ) med mange Kundskaber, lærd; o. — πολυΐχθυος, 2, *Hom. Ap.*, o. πολύϊχθυς, υος, ὁ, ἡ, (ἰχθύς) fiskerig; – (af πολύς).

*πολυκαγκής, 2, (κάγκω, καίω) fortørret; fortørrende; πολυκ. δίψα, brændende Tørst, *Il.*; — πολυκᾱής, 2, (καίω) som brænder el. heder stærkt; — πολυκάθεδρος, 2, (καθέδρα) = πολύζυγος; — πολυκαισαρία, ἡ, (Καῖσαρ) Fleerhed af Keisere, *Plut.*; — πολυκάλαμος, 2, med mange Halme; — πολυκάματος, 2, som foraarsager meget Arbeide, megen Møie el. Kummer; 2) *pass.*, som er giort med meget Arbeide, med megen Kunst; — πολυκάμμορος, 2, meget ulykkelig; — πολυκαμπής, 2, o. πολύκαμπτος, 2, (κάμπτω) med mange Bøininger; ogs. om Musik: meget kunstlet; — πολυκᾰνής, 2, (καίνω) meget dræbende el. dræbende mange, *Æsch.*; — πολύκαπνος, 2, (καπνός) med megen Røg, stærkt røget; ogs. *act.*, som røger el. ryger stærkt; — πολυκαρπέω, er – πολύκαρπος, 2, (καρπός) med mange Frugter, rig paa Frugter, frugtbar, ἀλωή, *Od.*; df. – πολυκαρπία, ἡ, Rigdom paa Frugter; — πολυκατασκεύαστος, 2, (κατασκευάζω) omhyggeligen bearbeidet; — πολυκατέργαστος, 2, (κατεργάζομαι) meget bearbeidet; bearbeidet af mange; — πολύκαυλος, 2, (καυλός) med mange Stilke el. Stængler; o. — πολύκαυστος, 2, (καίω) meget forbrændt; – (af καίω).

*πολυκέλαδος, 2, med megen el. stærk Larm; — πολύκενος, 2, (κενός) med mange tomme Steder el. Mellemrum; — πολυκέντητος, 2, (κεντέω) = πολύκεστος; — πολυκέρδεια, *Od.*, o. -κερδία, ἡ, stor Snuhed el. List; af – πολυκερδής, 2, (κέρδος) med stor Vinding, saare fordeelagtig; 2) meget snu, listig, klog, νόος, *Od.*; — πολύκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) med mange Horn; φόνος πολύκ., Mord paa meget Hornqvæg, *Soph.*; — πολύκεστος, 2, (κεστός) meget el. stærkt stukken, udsyet broderet, ἱμάς, *Il.*; alm. meget giennemstukken, med mange Stik; — πολυκευ-

θής, 2, (κεῦθος) som skiuler el. giemmer meget; — πολυκέφαλος, 2, (κεφαλή) med mange Hoveder; — πολυκήδεια, ἡ, stor Kummer, stor Sorg; af — πολυκηδής, 2, (κῆδος) som foraarsager megen Sorg el. Kummer; — πολυκήρος, 2, (κήρ) meget fordærvelig el. skadelig; o. — πολυκήτης, 2, (κῆτος) med mange Søuhyrer el. store Fiske; — (af πολύς).

*πολυκίνδῦνος, 2, meget farlig; — πολυκῑνησία, ἡ, megen Bevægelse; o. — πολυκίνητος, 2, meget el. stærkt bevæget; (af κινέω); — πολύκλαγγος, 2, (κλαγγή) med stærk Klang, med mange Lyd; — πολυκλἄδής, 2, inc., o. πολύκλἀδος, 2, (κλάδος) med mange Grene; — πολύκλαυστος, o. πολύκλαυτος, 2, h. Eur. ogs. 3, (κλαίω) meget begrædt el. beklaget; meget at beklage; 2) act., som græder el. klager meget; — πολυκλεής, 2, (κλέος) meget berømt; — πολυκλείδωτος, 2, (κλειδόω) mangfoldigen tillukket; — πολύκλειστος, 2, (κλείς) meget el. nøie tillukket; — πολύκλειτος, 2, ogs. 3, (κλειτός) meget berømt; — πολυκλήεις, εσσα, εν, = πολυκλήϊστος; — πολυκλήϊς, ϊδος, ἡ, (κλείς) som πολύζυγος, med mange Rorbænke, Hom.; — πολυκλήϊστος, 2, (κληΐζω) meget berømt, meget priist; — πολύκληρος, 2, (κλῆρος) med stor Arvelod; alm. med stor Formue, meget rig, Od.; — πολύκλητος, 2, (καλέω) sammenkaldt fra mange Steder, Il.; — πολυκλῐνής, 2, (κλίνω) liggende el. leiret hos mange; — πολυκλόνητος, 2, (κλονέω) stærkt bevæget; — πολυκλόπος, 2, (κλοπή, κλέπτω) som stiæler meget; — πολύκλυστος, 2, (κλύζω), stærkt skyllende el. bølgende, πόντος, Od.; ogs. pass., stærkt beskyllet; o. — πολύκλωνος, 2, (κλών) med mange Skud, Qviste, Grene; — (af πολύς).

*πολυκμής, ῆτος, ὁ, ἡ, inc., sædv. πολύκμητος, 2, (κάμνω) som forarbeides med megen Møie, σίδηρος, Hom., ogs. θάλαμος, Od.; — πολύκνημος, 2, (κνημός) med mange skovrige Bierge el. Høie; — πολύκνισσος, 2, (κνίσσα) med megen Fedtdamp el. Offerlugt; alm. meget fed; — πολυκοίλιος, 2, (κοιλία) med mange Hulinger el. Maver; — πολυκοίμητος, 2, (κοιμάω) som sover meget el. fast; — πολύκοινος, 2, (κοινός) som er fælles for mange, meget almindelig; som forestaaer el. venter alle, Ἅιδης, Soph.; 2) sild. som har mange Søskende; — πολυκοιρανία, ἡ, Manges Herredømme, Il. 2, 204; af — πολυκοίρᾰνος, 2, som hersker over mange; — πολυκόλλητος, 2, (κολλάω) sammenlimet af mange Stykker; — πολυκόλπος, 2, (κόλπος) med mange Bugter, Vinkler, Huler; — πολυκόλυμβος, 2, (κολυμβάω) som svømmer el. dukker meget; — πολύκομος, 2, (κόμη) med meget Haar el. Løv; — πολῠκομπος, 2, (κομπέω) som gior megen Larm; som praler meget; — πολύκομψος, 2, (κομψός) meget svadsig; — πολύκοπος, 2, (κόπτομαι) som slaaer sig meget (formedelst Sorg), d. e. som sørger el. klager meget; 2) (κόπος) meget møisommelig, meget trættende; o. — πολύκοσμος, 2, (κοσμέω) meget smykket; — (af πολύς).

πολύκρᾱνος, 2, (κρᾶνον) med mange Hoveder; — πολυκρατέω, er — πολυκρᾰτής, 2, (κράτος) meget mægtig; — πολύκρεκτος, 2, (κρέκω) stærkt slaaen; df. som larmer stærkt; — πολύκρημνος, 2, (κρημνός) meget steil, med mange Præcipicer; — πολυκρῑθάω er — πολύκρῑθος, 2, (κριθή) rig paa Byg, fuld af Byg: — πολύκριμνος, 2, (κρίμνον) = frgd.; — πολύκρῐτος, 2, (κρίνω) paa mange Maader adskilt el. afsondret; af en høist forskiellig Art; — πολυκρόκᾰλος, 2, (κροκάλη) fuld af Kisel; — πολυκρότᾰλος, 2, (κρόταλον) fuld af Klappren; — πολυκρότητος, 2, (κροτέω) meget el. stærkt slaaen; — πολύκροτος, 2, (κρότος) larmende meget el. stærkt; tonende el. syngende høit; 2) om Skibe: med mange Aarer; jf. δίκροτος; 3) forslagen, giennemdreven, snu; — πολύκρουνος, 2, (κρουνός) med mange Kilder; — πολύκρωζος, 2, (κρώζω) som skriger meget; — πολυκτέᾰνος, 2, (κτέανον) med megen Formue, rig; — πολυκτημοσύνη, ἡ, stor Formue, Rigdom; af — πολυκτήμων, ονος, 2, (κτῆμα) med megen Formue, meget bemidlet el. rig, Il.; — πολύκτηνος, 2, (κτῆνος) rig paa Besiddelse, bes. paa Hiorde; — πολυκτησία, ἡ, (κτῆσις) = πολυκτημοσύνη; — πολύκτητος, 2, (κτάομαι) besiddende meget, rig; — πολύκτῐτος, 2, (κτίζω) byggende el. skabende meget; o. — πολυκτόνος, 2, (κτείνω) dræbende mange; — (af πολύς).

*πολυκύδιστος, 2, ogs. 3, (κῦδος) meget berømt, meget ærværdig; — πολυκύηματος, 2, (κύημα) med megen Yngel, drægtig med mange Unger; — πολύκυκλος, 2, (κύκλος) med mange Kredse, Buer, Krumninger; — πολύκῦκος, 2, (κυκάω) meget urolig el. stormende: om Havet; — πολυκῠλίνδητος, 2, (κυλινδέω) meget el. ofte væltet, rullet, valset; — πολυκύμαντος, 2, (κυμαίνω) stærkt bølgende; — πολυκύματος, 2, o. πολυκύμων, ονος, 2,

(κύω, κῦμα) med mange Bølger, stærkt bølgende; 2) som føder ofte, som ofte er svanger, meget frugtbar; — πολυκῡμία, ἡ, (κῦμα) Mængde af Bølger; — πολυκῡριότης, ητος, ἡ, (κύριος) = πολυκοιρανία; — πολυκώθων, ονος, ὁ, ἡ, (κώθων) som drikker meget; — πολυκώκῡτος, 2, (κωκύω) fuld af Klager; — πολύκωλος, 2, (κῶλον) med mange Led; — πολύκωμος, 2, (κῶμος) som elsker meget Dands og Lystighed; — πολύκωπος, 2, (κώπη) med mange Aarer; o. — πολυκώτῐλος, 2, (κωτίλος) meget svadsig; ogs. som synger meget, ἀηδών, poët.; - (af πολύς).

*πολυλαλέω, er - πολύλᾰλος, 2, (λάλος), ogs. πολυλάλητος, 2, som sladdrer meget, meget snaksom el. svadsig; — πολυλαμπής, 2, (λάμπω) som lyser stærkt; — πολύλᾱος, 2, (λαός) folkerig; — πολυλήϊος, 2, (λήϊον) med mange Sædeagre, rig paa Korn; — πολυλίμενος, 2, (λῐμήν) med mange Havne; df. — πολυλῐμενότης, ητος, ἡ, Mængde af Havne; — πολύλῑμος, ὁ, (λιμός) stor Hunger; — πολύλλῐθος, 2, (λίθος) meget stenig; — πολύλλιστος, 2, (λίσσομαι) meget tilbedet el. dyrket, *Od.* 5, 445; men νηὸς πολύλλ., hvori man ofte beder til Guderne, *Hom. Ap.*; 2) meget ombedet, meget forønsket; — πολυλλῐτάνευτος, o. πολύλλῐτος, 2, (λιτανεύω, λίτομαι) = frgd.; — πολύλοβος, 2, (λοβός) med mange Blade el. Lapper; 2) med mange Skaller el. Bælge; — πολυλογέω, er - πολυλόγος, 2, adv. -λόγως, (λέγω) som taler meget el. vidtløftigen, meget snaksom; men *pass.* πολύλογος, hvorom der er talt meget, hvorom der maa tales meget; df. — πολυλογία, ἡ, megen Tale, Vidtløftighed i Talen, Snaksomhed; o. — πολύλοπος, 2, (λοπός) med mange Skaller el. Bælge; - (af πολύς).

*πολυμάθεια, o. -μαθία, ἡ, at lære el. vide meget, megen Lærdom; af - πολυμαθέω, er - πολυμᾰθής, 2, *adv.* -θῶς, (μανθάνω, μαθεῖν) som har lært meget, som veed meget, meget lærd; — πολυμαθημοσύνη, ἡ, = πολυμάθεια; af - πολυμαθήμων, ονος, 2, = πολυμαθής; — πολύμᾰκᾰρ, αρος, ὁ, ἡ, (μάκαρ) meget lyksalig; — πολύμαλλος, 2, (μαλλός) rig paa Uld; ogs. rig paa uldbærende Hiorde; — πολυμᾰνής, 2, (μαίνομαι) meget affindig; — πολυμάντευτος, 2, (μαντεύομαι) ofte forudsagt; — πολυμάσχᾰλος, 2, (μασχάλη Bem. 2) med mange Biskud el. Grene; — πολυμάταιος, 2, meget tom, daarlig, intetsigende; o. — πολυμάχητος, 2, (μάχομαι) meget el. ofte bestreden; meget stridig; - (af πολύς).

*πολυμέδιμνος, 2, med mange Medimner, *inc.*; — πολυμεθής, 2, (μέθη) som drikker megen Viin, meget beruset; — πολυμέλαθρος, 2, (μέλαθρον) med mange Værelser, Huse, Templer; — πολυμελής, 2, med mange Led el. Lemmer; 2) med mange Toner el. Melodier; (af μέλος); — πολυμελπής, 2, (μέλπω) som toner, synger meget el. stærkt; — πολομεμφής, 2, (μέμφομαι) som dadler el. skænder meget; 2) som klager meget; — πολυμέρεια, ἡ, at være - πολυμερής, 2, *adv.* -ρῶς, (μέρος) som bestaaer af mange Dele, mangfoldig; — πολυμέριμνος, 2, (μέριμνα) med mange Sorger; *a)* meget bekymret; *b) act.*, som foraarsager megen Bekymring; — πολυμέρμερος, 2, *poët.* = frgd.; — πολυμετάβλητος, 2, som forvandler sig meget el. ofte; o. - πολυμετάβολος, 2, meget foranderlig; (af μεταβάλλω); o. — πολυμετρία, ἡ, at være - πολύμετρος, 2, (μέτρον) lang, vid, udstrakt; bes. med mange Stavelsemaal; - (af πολύς).

*πολυμηκάς, άδος, ἡ, som bræger meget: om Geden, *Herod.* 8, 20; — πολυμήκετος, 2, *poët.* f. πολυμήκης, 2, (μῆκος) meget lang; — πολύμηλος, 2, *dor.* -μᾱλος, 1) som har mange Faar el. Geder; 2) med mange Æbler, rig paa Træfrugt; (af μῆλον); — πολύμηνις, ιος, ὁ, ἡ, (μῆνις) meget vred; — πολυμῆτα, *ep.* f. πολυμήτης, ου, ὁ, o. πολύμητις, ιος, ὁ, ἡ, (μῆτις) meget klog, meget forsigtig el. forstandig; — πολυμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) Moder til Mange; — πολυμηχανία, ἡ, at være - πολυμήχανος, 2, (μηχανή) rig paa Hielpemidler, som altid veed at hielpe sig, opfindsom, sindrig, erfaren, klog; h. *Hom.* bes. *epith.* til Odysseus; — πολυμῐγής, 2, o. πολύμικτος, 2, (μίγνυμι) sammenblandet af mange el. forskiellige Dele, mangfoldig, forskiellig, broget; - denne Beskaffenhed, πολυμιγία, o. πολυμιξία, ἡ; — πολυμῑσής, 2, (μῖσος) meget forhadt; — πολύμισθος, 2, (μισθός) som faaer stor Løn el. Sold; o. — πολυμῐτική, ἡ, *sc.* τέχνη, den Kunst at væve πολύμιτα; af - πολύμῐτος, 2, (μίτος) bestaaende af el. vævet med mange Islætstraade; τὰ πολύμιτα, saadanne Tøier med ophævede Figurer; - (af πολύς).

*πολυ-μνήμων, ονος, 2, med stærk Hukommelse; — πολυμνήστευτος, 2, (μνηστεύω) til hvem mange have friet; — πολυμνήστη, ἡ, (μνάομαι) = frgd., *Od.*; — πολύμνηστος, 2, o. πολυμνήστωρ, ορος, ὁ, = πολυμνήμων; o. - πολύμνηστος, 2, ofte omtalt, berømt, bekiendt; (af μνάομαι, μιμνήσκο-

μαι); — πολύμνητος, 2, ctr. f. πολύμνητος, den meget besiungne, Orph.; jf. flgd. — Πολύμνια, ἡ, ctr. f. Πολύμνια, (ὕμνος, Hymne, Ode), h. Hes. (Theog. 78) en af de ni Muser; sild. bes. som Muse for den lyriske Poesie, undert, ogs. for Veltalenheden; — πολύμνιος, 2, (μνίον) fuld af Mos el. Søgræs; — πολυμορφία, ἡ, den Beskaffenhed at være - πολύμορφος, 2, (μορφή) af el. med mange Gestalter; — πολύμουσος, 2, (Μοῦσα) rigeligen begavet af Muserne; bes. fortrinlig som Lærd, Sanger, Digter el. Kunstner; — πολύμοχθος, 2, (μόχθος) med megen Møie og Anstrængelse; fuld af Møie og Trængsel; — πολυμύελος, 2, (μυελός) af el. med megen Marv; — πολύμυθος, 2, (μῦθος) med mange Ord, som taler meget, meget snaksom, Hom.; 2) hvorom meget er talt; hvorom der haves mange Sagn el. Fortællinger, Pind.; 3) som indeholder mange Sagn; o. — πολύμυξος, 2, (μύξα) med mange Væger; - (af πολύς).

*πολύναος, 2, (ναός) med mange Templer; — πολυναύτης, ου, ὁ, med mange Søfolk el. Skibe; — πολυνεικής, ου, ὁ, (νεῖκος) meget trættekiær, meget stridbar; — πολύνευρον, τό, etslags Vært, ellers ἀρνόγλωσσον, etslags Veibred; — πολυνεφέλας, gen. α, ὁ, Pind., dor. f. πολυνέφελος, 2, (νεφέλη) med mange Skyer, meget skyet; — πολυνηνεμία, ἡ, høi Grad af Vindstille; af — πολυνηνέμιος, 2, (νήνεμος) aldeles uden Vind; — πολύνηος, 2, jon. f. πολύναος; — πολυνίκης, ου, ὁ, (νῑκάω) som ofte vinder Seier; — πολυνιφής, 2, o. -νιφος, 2, (νίφω) stærkt tilsneet, Eur.; — πολύνοια, ἡ, (πολύνοος) Forstandens Fylde og Rigdom, oppon. πολυμαθία; alm. Indsigt, Eftertanke, Klogskab; — πολύνομος, 2, (νέμομαι) som æder meget paa Græsgangene; — πολύνοος, 2, ctr. πολύνους, (νόος) meget eftertænksom, indsigtsfuld, forstandig; — πολύνοσος, 2, (νόσος) udsat for mange Sygdomme; — πολύνοστος, 2, (νόστος) som ofte vender tilbage; 2) om Næringsmidler: meget nærende; om Korn: som giver meget Meel; o. — πολύνως, ctr. f. πολυνόως, adv. til πολύνοος, med Indsigt, forstandigen; - (af πολύς).

*πολύξαντος, 2, (ξαίνω) stærkt slaaen el. pidsket ex. af Bølgerne; — πολύξενος, 2, poët. ogs. 3, jon. πολύξεινος, (ξένος) som har el. modtager mange Giestevenner, meget giestfri, Hes.; πολύξενος βωμός, οἶκος, o. dl., som besøges af mange Fremmede; — πολύξεστος, 2, (ξέω) omhyggeligen hovlet el. glattet; — πολύξηρος, 2, (ξηρός) meget tør el. fortørret; — πολύξυλος, 2, (ξύλον) rig paa Træ el. Ved; — πολύοδμος, 2, (ὀδμή) med stærk Lugt; — πολυόδους, δοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) med mange Tænder; — πολυοζία, ἡ, den Beskaffenhed at være - πολύοζος, 2, (ὄζος) som har mange Grene; — πολυοινέω, er πολύοινος, rig paa Viin, Hom. Merc.; df. — πολυοινία, ἡ, den Beskaffenhed at være - πολύοινος, 2, (οἶνος), 1) rig paa Viin, som frembringer megen Viin; 2) som drikker megen Viin; — πολύοκνος, 2, (ὄκνος) meget nølende, meget langsom; o. — πολυόλβιος, o. πολύολβος, 2, (ὄλβος) meget lykkelig el, rig; 2) act., som gior meget lykkelig; - (af πολύς).

*πολυομβρία, ἡ, stærk Regn; af - πολύομβρος, 2, (ὄμβρος) meget regnfuld, med megen Regn; — πολυομίλητος, 2, (ὁμιλέω) som har megen Omgang; — πολυόμματος, 2, med mange Øine; med mange Aabninger; — πολυόμφαλος, 2, (ὀμφαλός) med mange Navler; med mange Buler; — πολυόνειρος, 2, med mange Drømme, som drømmer meget; — πολύοπος, 2, 1) (ὀπή) med mange Huller el. Aabninger; 2) (ὀπός) med mange Safter, saftfuld; — πολύοπτος, 2, (ὄψομαι) ofte seet, seet af mange; — πολυόργιος, 2, (ὄργια) til hvis Ære man holder mange Orgier; — πολύορκος, 2, (ὅρκος) som sværger meget; — πολυόρμητος, 2, (ὁρμάω) meget urolig, meget stormende; — πολυόρνιθος, 2, o. πολύορνις, ῑθος, ὁ, ἡ, (ὄρνις) rig paa Fugle; — πολυόροφος, 2, slettere Skrivem. f. πολυώροφος; — πολύοσμος, 2, att. f. πολύοδμος; — πολυόστεος, 2, (ὀστέον) med mange Been el. Knokler; — πολυούσιος, 2, (οὐσία) af el. med megen Formue; — πολυόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) med mange Øine; 2) med mange Knopper; — πολυοχλεῖν, sædv. in med., den Beskaffenhed at være - πολύοχλος, 2, (ὄχλος) folkerig, talrig; - δύναμις πολυοχλοῦσα, talrig Hær, Dion. Hal.; df. - πολυοχλία, ἡ, stor Folkemængde; — πολύοχος, 2, (ἔχω) som har el. omfatter mange; o. — πολυοψία, ἡ, Mængde el. Overflodighed paa Suul, Madvarer, bes. Fisk; 2) at spise meget; af - πολύοψος, 2, (ὄψον) som har Overflodighed paa Suul, bes. paa Fisk; 2) som spiser meget; - (af πολύς).

*πολυπάθεια, ἡ, megen el. mangfoldig Lidelse; mangfoldig Lidenskab; de mange Maader, paa hvilke Legeme og Siel modtage Indtryk udenfra; af - πολυπαθής, 2, (πάσχω, παθεῖν) som har mange Lidelser el. Lidenskaber, som er udsat derfor; — πολυπαιδία, ἡ, (πολύ-

παις) Mængde af Børn el. af Slaver; — πολυπαίπἄλος, 2, meget forslagen el. listig, *Od.*; jf. παιπάλημα; — πολύπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) som har mange Børn el. Slaver; — πολυπάμφἄος, 2, (πᾶν, φάος) som lyser meget stærkt; — πολυπάμων, ονος, 2, (πᾶμα, πέπᾶμαι) som besidder meget, meget bemidlet, *Il.*; — πολυπάνσοφος, 2, overmaade viis; — πολυπαρθένευτος, 2, (παρθενεύω) som længe har været Jomfru; — πολυπάρθενος, 2, (παρθένος) som har mange Jomfruer; — — πολυπάταξ, ἄγος, ὁ, ἡ, (πατάσσω) hvor der bliver klappet el. dandset meget; — πολυπάτητος, 2, (πατέω) meget el. ofte betraadt; *transl.*, afbrugt, udslidt, almindelig; v. — πολύπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, (πατρίς) som har mere end eet Fædreneland; - (af πολύς).

*πολυπειρία, ἡ, megen Erfaring, stor Klogskab el. Snildhed; af — πολύπειρος, 2, *adv.* -πείρως, (πεῖρα) meget erfaren; meget klog el. listig; — πολυπείρων, ονος, 2, (πεῖρας) egentl. med mange Grændser; df. fra mange Lande og Egne, λαός, *Hom. Cer.*; alm. mangfoldig; — πολυπέλαστος, 2, (πελάζω) hvem man nærmer sig meget; — πολυπέλεθρος, 2, *ep.* f. πολύπλεθρος; — πολυπενθής, 2, (πένθος) som sørger meget, kummerfuld, *Hom.*; 2) *pass.*, hvorover der sørges meget; — πολυπένθιμος, 2, = frgd. Bem. 2; — πολυπευθής, 2, (πεύθομαι) som spørger meget; 2) πολυπ. ἡμέρα, paa hvilken der spørges meget; — πολυπήδητος, 2, (πηδάω) = πολύσκαρθμος; — πολυπήμων, ονος, 2, (πῆμα) meget skadelig; — πολύπηνος, 2, (πῆνος) med tæt Væv; — πολύπηχυς, υος, 2, (πῆχυς) med mange Arme; — πολυπίδακος, 2, v. πολυπῖδαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, (πῖδαξ) med mange Kilder, rig paa Kilder, h. *Hom.* bes. *epith.* til Bierget Ida; — πολυπῑκός, 3, (πολύπους) hørende til Polyperne; σπάθιον πολυπ., Kniv, hvormed Polyper bortskæres; — πολύπικρος, 2, (πικρός) meget bitter; meget smertelig; — πολυπῖνής, 2, (πῖνος) meget smudsig; v. — πολύπιστος, 2, (πιστός) med stærk Tro el. Tillid; 2) meget tro; - (af πολύς).

*πολύπλαγκτος, 2, (πλάζω) som streifer vide om; 2) som forslaaer el. fører langt bort fra den rette Vei, ἄνεμος, *Il.*; jf. πολυπλανής; df. - πολυπλαγκτοσύνη, ἡ, megen Omflakken; — πολυπλἄνής, 2, *adv.* -νῶς, (πλάνη) som flakker el. svæver vidt omtring, κισσός, som slynger sine Ranker vide om; 2) *transl.*, meget vildfarende, meget udsat for at feile; 3) *act.*, som forvirrer el. vildleder meget; — πολυπλάνητος, 2, (πλανάομαι) = πολύπλαγκτος Bem. 1, *Herod.*; — πολύπλἄνος, 2, = πολυπλανής; — πολυπλασιάζω, -πλασιασμός, ὁ, -πλάσιος, 3, v. -πλασίων, ονος, 2, sild. v. slette Former f. πολλαπλασιάζω, etc.; — πολύπλεθρος, 2, (πλέθρον) som eier mange πλέθρα, mange πλέθρα stor; — πολύπλεκτος, 2, (πλέκω) meget indviklet; v. — πολύπλευρος, 2, (πλευρά) mangesidig; - (af πολύς).

*πολυπλήθεια, v. -θία, ἡ, stor Mængde, stort Antal; af - πολυπληθέω, er stor el. megen; tiltager i Mængde el. Omfang; af - πολυπληθής, 2, (πλῆθος) i stor Mængde, talrig; — πολυπλόκαμος, 2, med mange Lokker el. Haar; — πολυπλοκία, ἡ, Forslagenhed, List; af - πολύπλοκος, 2, (πλέκω) meget indviklet, indslynget el. flettet i hinanden, med mange Lokker, Ranker, Arme; - 2) *transl.*, *a)* forvirret, forviklet, vanskelig; *b) act.*, forviklende, rænkefuld, listig; — πολύπλοος, 2, *ctr.* πολύπλους, 2, (πλέω) som seiler meget; 2) meget beseilet; — πολυπλούσιος, 2, meget rig; — πολύπνοια, ἡ, stærk Luften, Blæst; af — πολύπνοος, 2, *ctr.* πολύπνους, (πνέω) aandende el. luftende stærkt; duftende stærkt; — πολυποδάριον, τό, *dim.* af πολύπους; — πολυπόδειος, 2, af Polyper; τὸ πολυπ., = frgd.; — πολυπόδης, ου, ὁ, = πολύπους; — πολυποδία, ἡ, (πούς) mange Fødder, Mængde af Fødder; — πολυποδίνη, ἡ, en liden Polypart, ellers ὀσμύλος; — πολυπόδιον, τό, *dim.* af πολύπους; 2) *polypodium*, etslags Bregne; df. - πολυποδίτης, ου, ὁ, οἶνος, en dermed tilsat Viin; v. — πολυποδώδης, 2, (εἶδος) polypagtig, rig paa Polyper; - (af πολύπους).

*πολυπόθητος, 2, (ποθέω) meget attraaet, begieret, savnet; 2) *act.*, som meget længes efter, som heftigen attraaer noget; — πολυποίκῐλος, 2, (ποικίλος) meget spraglet, saare mangfoldig; — πολύποινος, 2, (ποινή) som straffer meget haardt; — πολύπολις, εως, *jon.* ιος, ὁ, ἡ, (πόλις) med mange Byer; — — περιπόνηρος, 2, (πονηρός) meget slet; — πολυπονία, ἡ, meget Arbeide, megen Anstrængelse; af — πολύπονος, 2, *adv.* -πόνως, (πόνος) som har el. udholder megen Anstrængelse, Møie, Trængsel, Kummer; 2) som foraarsager meget Arbeide, megen Møie, v. s. v.; — πολυποξύστης, ου, ὁ, (πολύπους, ξύω) Værktøi til at borttage Polyper; — πολυπόρευτος, 2, (πορεύομαι) meget gaaen el. betraadt; v. — πολύπορος,

2, (πόρος) som har mange Gange, Porer, Aabninger; – (af πολύς).

πολύπος, ου, ὁ, poët. f. πολύπους. — *πολυποσία, ἡ, (πόσις) stærk Drikken; — πολυπόταμος, 2, (ποταμός) med mange Floder; — πολυποτέω, er — πολυπότης, ου, ὁ, fem. -πότις, ιδος, (πίνω) som drikker meget, som sviirer; — πολύποτμος, 2, (πότμος) med mange Skiebner; — πολυπότνια, ἡ, d. forstærk. πότνια, den Høiærværdige; — πολύποτος, 2, (πότος, πίνω) som drikker meget; v. — πολύπους, ποδος, ὁ, ἡ, acc. sædv. πολύπουν, dog ogs. πολύποδα, (πούς) med mange Fødder; 2) som subst., ὁ πολύπους; a) Havpolyp, Od.; b) Kielderorm, Kielderesel; c) Polyp el. Udvæxt i det dyriske Legeme, ex. Næsepolyp; – ogs. πολύπος, ου, ὁ, jon. πουλύπος, dor. v. æol. πώλυπος v. πωλύπους, hvf. d. lat. pōlypus; – (af πολύς).

*πολυπραγματέω, = πολυπραγμονέω; — πολυπράγματος, 2, = πολυπράγμων; — πολυπραγμονεύω, sædv. πολυπραγμονέω, er — πολυπράγμων, ονος, 2, (πρᾶγμα) som har mange Forretninger, meget beskæftiget, foretagende, travl, virksom; b) ofte dadlende: som blander sig i alt, som har sin Næse allevégne; bes. nysgierrig, næsviis, paatrængende; ogs. smaalig, brydsom, uendelig, vrøvlet, trættekiær, egennyttig; c) sild. ogs. rosende: øvet, dygtig, erfaren i Forretninger; som undersøger nøiagtigen; – denne Charakteer og Opførsel, πολυπραγμοσύνη, ἡ; jf. Plutarch. περὶ Πολυπραγμοσύνης; — πολυπράκτωρ, ορος, ὁ, poët. f. πολυπράγμων; — πολύπραος, 2, (πρᾶος) meget mild; — πολύπρεμνος, 2, (πρέμνον) med mange Træstammer; — πολυπρήων, ονος, 2, (πρηών) med mange Høie; — πολυπρόβατος, 2, (πρόβατον) rig paa Faar; alm. rig paa Hiorde; — πολύπροικος, 2, (προίξ) rigeligen udstyret; — πολυπρόσωπος, 2, adv. -ώπως, (πρόσωπον) med mange Ansigter el. Gestalter; bes. om et Theaterstykke: med mange Masker el. Personer; v. — πολυπρώτιστος, 3, skrives rigtigere πολὺ πρώτιστος; – (af πολύς).

*πολύπτερος, 2, (πτερόν) med mange Fiædre el. Vinger; — πολυπτόητος, 2, jon. πολυπτοίητος, (πτοέω, πτοιέω) meget forskrækket, beængstet, frygtsom; fuld af Uro el. Lidenskab; — πολύπτορθος, 2, (πτόρθος) med mange Skud el. Grene; — πολύπτυχος, 2, (πτύξ, πτυχή) med mange Folder el. Lag, m. mange Blade, γραμματεῖον; h. Hom. sædv. om Bierge: med mange Kløfter, Dale, Krumninger, Ὄλυμπος, Ἴδη; — πολύπτωξ, -πτωκος, (πτώξ) med mange Harer; — πολύπτωτος, 2, (πίπτω, πτῶσις) med mange Fald el. Endelser; τὸ πολύπτωτον, etslags rhetorisk Figur; — πολύπυλος, 2, (πύλη) med mange Porte el. Døre; — πολύπυργος, 2, (πύργος) med mange Taarne el. Borge, velbefæstet, fast, Hom. Ap. 242; — πολύπυρος, 2, (πυρός) af el. med megen Hvede; — πολύπυρος, 2, (πῦρ) fuld af Ild; — πολύπυστος, 2, (πυνθάνομαι) hvorom man har hørt el. erfaret meget, meget bekiendt; v. — πολυπώγων, ωνος, ὁ, ἡ, med stærkt Skæg; – (af πολύς).

*πολυρημονέω, v. πολυρήμων, see u. πολυῤῥημ-; — πολύῤῥαβδος, 2, (ῥάβδος) med mange Stave el. Striber; — πολυῤῥαγής, 2, (ῥήγνυμι, ῥαγῆναι) med mange Rifter el. Kløfter; — πολυῤῥάθαγος, 2, (ῥαθαγέω) med stærk Larm; — πολυῤῥαθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, af el. med mange Draaber; — πολυῤῥαιστης, ου, ὁ, (ῥαίω) meget knusende el. forstyrrende; — πολύῤῥαπτος, 2, πολυῤῥαφής, 2, v. πολύῤῥαφος, 2, (ῥάπτω, ῥαφή) sammensyet, sammenflikket af mange Dele; ogs. med megen Udsyening, som πολύκεστος, Soph.; — πολυῤῥημονέω, er — πολυῤῥήμων, ονος, 2, (ῥῆμα) som taler meget, meget snaksom; — πολύῤῥην, ηνος, ὁ, ἡ, v. πολύῤῥηνος, 2, (ῥὴν inus.) med mange Faar, rig paa Hiorde, Hom.; — πολύῤῥητος, 2, (ῥητός, ἐρεῖν) ofte sagt el. nævnt; — πολυῤῥιζία, ἡ, Mængde af Rødder; af — πολύῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med mange Rødder; — πολύῤῥινος, 2, (ῥινός) med mange aftrukne Huder, med meget Læder; — πολύῤῥοδος, 2, (ῥόδον) med mange Roser; — πολυῤῥόθιος, v. πολύῤῥοθος, 2, (ῥόθος) som larmer el. bruser stærkt, bes. om Havets Bølger; φροίμια πολύῤῥοθα, Lovpriisninger fra manges Munde, Æsch.; — πολυῤῥοίβδητος, 2, (ῥοιβδέω) som omdreies under megen Larm; — πολύῤῥοιζος, 2, (ῥοιζέω) som bruser stærkt; — πολύῤῥοος, 2, ctr. πολύῤῥους, v. πολύῤῥυτος, 2, (ῥέω) som flyder meget stærkt; alm. rigelig, overflødig; v. — πολύῤῥυμος, 2, (ῥυμός) med mange Vognstænger; – (af flgd.).

πολύς, πολλή, πολύ, h. Hom. nom. πολύς v. πολλός, gen. πολέος v. πολλοῦ, etc., (dog in dat. sing. alene πολλῷ ikke πολεῖ); att. dannes casus obliqui alene af πολλός m. Undt. af acc. sing. masc. v. neutr. πολύν v. πολύ; (dog findes Formerne πολέων, πολέσιν, πολέα, ogs. undert. h. Trag. i Chorsangene); ep. bruges ogs. Formen πουλύς,

neutr. πουλύ, d. første undert. som *commune*, *ex.* πουλὺν ἐφ᾽ ὑγρήν, *Il.* 10, 27, *Od.* 4, 709; — 1) egentl. megen, talrig, hyppig, *oppon.* ὀλίγος; df. (om enhver extensiv og intensiv Storhed, egentl. som bestaaende af mange Dele), *a)* stor, stærk, vældig, mægtig, *ex.* πολὺς νιφετός, ὑετός, ὀρυμαγδός, ῥοῖζος, o. dl., *Hom.*; πολὺς ῥεῖ ὁ ποταμός, styrter vældigen frem; ligel. πολὺς πλοῦτος, o. *transl.* πολλὴ εὐδαιμονία, ἐλπίς, σιγή, ἀμέλεια, ὀϊζύς, o. dl., en høi Grad deraf; πολὺς λόγος, lang el. vidtløftig Tale; πολὺς γέλως, stærk Latter, o. dl.; – *b)* om en Udstrækning i Tid el. Rum: stor, vid, udstrakt, lang, o. s. v., *ex.* πολλὴ γαῖα, ὁδός; πολὺς ἔκειτο, laa udstrakt, *Hom.*; πολὺν χρόνον, igiennem en lang Tid; πολλοῦ *sc.* χρόνου, ogs. ἐκ πολλοῦ, i lang Tid; – *c)* af stort Værdi, meget værd; πολύ ἐστί τι, det kommer meget an derpaa; der hører meget dertil; sædv. *in gen.*, *ex.* πολλέος ἄξιος (πολλοῦ ἄξ.), *Hom.*; alm. πολλοῦ ἐστι *sc.* τιμήματος; πολλοῦ ποιεῖσθαί τι, at agte høit; — 2) som Eiendommeligheder ved Brugen af πολύς anmærkes flgd.; *a)* πολύς sættes som Partitiv *c. gen.*, *ex.* πολλοὶ Τρώων f. πολλοὶ Τρῶες, πολλὸν βίης f. πολλὴ βία, *Hom.*; *att.* ogs. πολλὴ τῆς γῆς, πολλὴ τῆς στρατιᾶς; πολλὴ τῆς χώρας, en stor Deel af Landet, men ἡ πολλὴ τῆς χώρας, den største Deel deraf, jf. nedenf. *c*; – *b)* πολύς som Prædicat forbindes ofte med et andet *adject.* ved καί, som i Dansken falder bort, *ex.* πολλέες τε καὶ ἐσθλοί, mange Tappre, *Hom.*; ligel. *att.* πολλὰ κἀγαθά, meget Godt; πολλοὶ καὶ καλοὶ χιτῶνες, mange smukke Klæder; πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν, mange forstandige Ting; – *c)* med Artikelen (h. *Hom.* ogs. uden Artikel) udtrykker πολύς en absolut Mængde el. Fleerhed, *ex.* οἱ πολλοί, Mængden, den store Hob, ogs. som *superl.* de fleste; forstærk. οἱ πολλοὶ πάντες, de allerfleste; τὰ πολλά, det meste; τὰ πολλὰ πάντα ogs. *absol.* som *adv.*, allermeest; ὁ πολὺς λόγος, Mængdens Tale; ἡ πολλὴ τῆς χώρας, see ovenf. Bem. 2, *a*; πολύς τις, mangen en; πολύ τι, mangeslags; – *d)* πολὺς m. εἶναι, α) *c. part.*, *ex.* πολὺς ἦν λισσόμενος, bad meget el. indstændigen; πολλὸς ἐνέκειτο λέγων τοιάδε, trængte paa med denne Tale, *Herod.* 7, 158; β) *c.* ἐν, *ex.* πολὺς ἦν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, gav sig meget af dermed; jf. πλεῖστος; — 3) som *adv.* bruges *neutr. sing.* o. *pl.*, πολύ, *jon.* πολλόν, o. πολλά, meget, høiligen, saare; forstærk. μάλα πολλὰ κελεύων, o. dl., indstændigen, *Hom.*; om Tiden: længe, ogs. ἐπὶ πολύ; om Rummet: vidt og bredt, langt, o. dl.; – *b)* πολύ, *jon.* πολλόν, staaer h. *adject.* forstærkende, α) h. *comparat.*, *ex.* πολὺ κάλλιον, μεῖζον, μείων, πολλὸν ἐλάσσων, o. s. v., meget el. langt smukkere, større, mindre; πολὺ μᾶλλον, meget mere; langt hellere; (πολύ f. πολὺ μᾶλλον see u. βούλομαι); ligel. h. andre comparative Begreber, *ex.* πολὺ πρίν, længe før; Ἴλ κε πολὺ φθαίη – πόλις – ἁλοῦσα, længe før skulde den indtages, *Il.* 13, 815; β) h. *superl.*, *ex.* πολὺ κάλλιστος, φέρτατος, *jon.* πολλὸν ἄριστος, πολλόν τι κρατίστη, o. s. v., aldeles, i høi Grad den smukkeste, den allersmukkeste, *etc.*; ligel. h. *adv. superl.*, *ex.* πολὺ μάλιστα, πολὺ ἥκιστα, allermeest, allermindst; γ) undert. ogs. h. *posit.*, *ex.* οἱ πολὺ s. πολλὰ δυστυχεῖς, de meget Ulykkelige, *Eur.*; – *c)* πολλά, τὰ πολλά, for det meste, oftest, sædvanligen, ligel. ὡς ἐπὶ πολύ s. ὡς ἐπὶ τὸ πολύ; men ἐπὶ πολύ, paa lang Tid; εἰς πολλά, høiligen, saare; — 4) *compar.* πλείων, *att.* πλέων, o. *superl.* πλεῖστος, *vid. s. l.*; – [ῠ overalt; Formerne πολέων, πολέας bruger *Hom.* undert., o. πολλέων altid, som tostavelsede].

* πολύσαθρος, 2, (σαθρός) meget raadden; — πολυσαρκέω, er – πολύσαρκος, 2, (σάρξ) meget kiødfuld, vel ved Magt; – denne Beskaffenhed, πολυσαρκία, ἡ; — πολυσέβαστος, 2, (σεβαστός) saare herlig, allerhøiest, *augustissimus*; — πολύσεμνος, 2, (σεμνός) meget ærværdig; — πολύσεπτος, 2, (σέβομαι) meget æret; — πολυσήμαντος, 2, som betegner meget; med mange Betydninger, *gramm.*; o. – πολυσημάντωρ, ορος, 2, som befaler over mange; (af σημαίνω); — πολύσημος, 2, (σῆμα) = πολυσήμαντος, *inc.*; — πολυσθενής, 2, (σθένος) som formaaer meget; — πολύσινος, 2, (σίνομαι) meget skadelig; — πολυσιτία, ἡ, den Beskaffenhed at være – πολύσιτος, 2, (σῖτος) rig el. frugtbar paa Hvede el. Korn; som spiser meget; — πολύσκαλμος, 2, (σκαλμός) med mange Aarer; — πολύσκαρθμος, 2, (σκαίρω) som springer meget el. langt, *Il.* 2, 814; — πολυσκάριστος, 2, (σκαρίζω) = frgd.; — πολυσκελής, 2, (σκέλος) med mange Been el. Fødder; — πολυσκεπής, 2, (σκέπη) meget dækkende; — πολύσκεπτος, 2, (σκέπτομαι) som sees el. er synlig langt fra; — πολύσκηπτρος, 2, (σκῆπτρον) som hersker vide om; — πολύσκιος, 2, (σκιά) med megen Skygge, meget skyggefuld; — πολυσκόπελος, 2, med mange Klipper; — πολυσκόπος, 2, (σκοπέω) som seer meget el. langt; o. — πολυσκώμ-

μων, ονος, 2, (σκώπτω) som spøger el. spotter meget; - (af πολύς).

*πολυσμάρᾰγος, 2, (σμᾰραγέω) som bruser el. larmer meget; — πολύσοφος, 2, (σοφός) meget viis; — πολυσπᾰθής, 2, (σπάθη) med tyk Væv; — πολύσπαστος, 2, (σπάω) som trækkes paa flere Sider el. ved flere Traade; μηχάνημα πολύσπ., en Tallie: — πολύσπειρος, 2, (σπεῖρα) meget slynget, krummet, boiet; — πολυσπέρεια, ἡ, den Beskaffenhed at være - πολυσπερής, 2, (σπείρω) vidt udstrøet, meget udbredt el. talrig, ἄνθρωποι, Il.; — πολυσπερμία, ἡ, Overflødighed paa Sæd; af - πολύσπερμος, 2, (σπέρμα) rig paa Sæd; — πολυσπερχής, 2, (σπέρχω) meget ivrig, travl, driftig; — πολυσπιλάς, άδος, ἡ, med mange Spidser el. Klipper. — πολυσπλαγχνία, ἡ, den Beskaffenhed at være - πολύσπλαγχνος, 2, (σπλάγχνον) meget medlidende, N. T.; — πολύσπορος, 2, (σπείρω) rig paa Sæd; 2) act., som saaer meget; transl., som avler meget; o. — πολυσπούδαστος, 2, (σπουδάζω) hvormed der iles meget, meget fremskyndet; - (af πολύς).

*πολυστᾰγής, 2, adv. -γῶς, ogs. -σταχτί, (στάζω) som drypper meget stærkt; — πολυστᾰσίαστος, 2, (στασιάζω) ofte i Oprør, ofte el. meget forurolighet ved Opstand; — πολύστᾰτος, 2, (ἵστημι) som ofte er stillet opreist; som ofte staaer; — πολυστάφυλος, 2, (σταφυλή) med mange Druer; — πολύστᾰχυς, 2, (στάχυς) med mange Ar; — πολυστεγής, 2, o. πολύστεγος, 2, (στέγη) med mange Fag, Loft, Stokværk; — πολύστειβος, 2, (στείβω) meget betraadt; — πολύστειος, 2, (στεία) = πολύστιος; — πολυστελεχής, 2, inc., o. πολυστέλεχος, 2, (στέλεχος) af el. med mange Stammer; — πολυστένακτος, 2, (στενάζω) hvorover der sukkes meget; 2) som sukker meget; med mange Sukke; — πολύστεπτος, 2, o. πολυστεφής, 2, (στέφω) o. πολυστέφᾰνος, 2, (στέφανος) ofte el. meget bekrandset, rig paa Krandse el. Seiersbelønninger; — πολυστήμων, 2, (στῆμα) med mange Islætstraade, med tæt Væv; — πολυστιβία, ἡ, hyppig Betræden; af - πολύστιβος, 2, (στείβω) = πολύστειβος, ofte betraadt; — πολύστικτος, 2, (στίζω) ofte giennemstukken; 2) med mange Punkter el. Prikker; spettet, spraglet; — πολύστιος, 2, (στία) med mange smaa Stene; — πολυστιχία, ἡ, Mængde af Rader, Linier, Vers; af - πολύστῐχος, 2, (στίχος) af, i, med mange Rader, Linier, Vers; — πολύστοιχος, 2, (στοῖχος) = frgd.; — πολύστολος, 2, (στόλος) med en stor Flaade, inc.; — πολυστομέω, taler meget; af — πολύστομος, 2, (στόμα) med mange Munde el. Aabninger; 2) som taler meget; o. — πολύστονος, 2, (στένω) som sukker meget, ofte, høit; ds. ulykkelig, Od.; 2) som afpresser mange Sukke, Il.; 2) pass., hvorover der sukkes meget; - (af πολύς).

*πολύστρεπτος, 2, o. πολυστρεφής, 2, (στρέφω) = πολύστροφος; — πολύστροβος, 2, (στροβέω), poët. πολύστροιβος, 2, meget omhvirvlet, omtumlet, forurolighet; — πολυστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, som hvirvler el. hvirvles ofte el. stærkt, ἄελλαι, poët.; — πολυστροφάς, άδος, ἡ, bes. fem. poët. til πολύστροφος; — πολυστροφία, ἡ, idelig Omdreining; alm. at være - πολύστροφος, 2, (στρέφω) som dreies, vendes, el. som dreier el. vender sig paa mange Maader; som let dreier el. vender sig; ds. boielig, smidig; behændig, Pind.; — πολύστῡλος, 2, (στῦλος) med mange Søiler; — πολυσύγκρᾱτος, 2, (συγκεράννυμι) mangfoldigen sammenblandet; — πολυσύγκρῐτος, 2, (συγκρίνω) mangfoldigen sammensat; — πολυσύλλαβος, 2, (συλλαβή) med mange Stavelser; — πολυσύνδεσμος, 2, (σύνδεσμος) som bruger mange Forbindelser el. Bindeord; — πολυσύνδετος, 2, (συνδέω) mangfoldigen bunden el. forbunden; τὸ πολυσύνδετον, Bindeordenes Sammenhobning; o. — πολυσύνθετος, 2, (συντίθημι) mangfoldigen sammensat; - (af πολύς).

*πολύσφαλτος, 2, (σφάλλω) som let feiler el. skuffes; let til at skuffes; — πολυσφάραγος, 2, (σφαραγέω) = πολυσμάραγος; — πολυσφόνδυλος, 2, med mange Led; — πολυσφράγιστος, 2, (σφραγίζω) meget el. vel forseglet el. betegnet; — πολυσχημάτιστος, 2, (σχηματίζω) som er bragt i mange Gestalter el. Former; — πολύσχημος, 2, adv. -σχήμως, o. πολυσχήμων, ονος, 2, adv. -όνως, (σχῆμα) med mange Gestalter, Former, Stillinger; (ogs. om Ord og Sætninger); — πολυσχιδής, 2, o. πολύσχιστος, 2, (σχίζω) mangfoldigen kløvet el. deelt, adsplittet i mange Dele el. Grene; alm. mangfoldig; ds. — πολυσχιδία, ἡ, mangfoldig Kløvning, Spaltning, Deling; alm. Mangfoldighed; — πολύσχοινος, 2, (σχοῖνος) rig paa Siv; — πολυσώμᾰτος, 2, (σῶμα) med mange Kroppe el. Legemer; 2) med stærkt el. stort Legeme; o. — πολύσωρος, 2, (σωρός) med mange el. store Korndynger; - (af πολύς).

*πολυτάλαντος, 2, (τάλαντον) mange Talenter i Vægt el. Værd; 2) som besidder mange Talenter, (stor Rigdom); — πολυτάρακτος, 2, (ταράσσω) me-

get foruroliget el. forstyrret; — πολυτάραχος, 2, (ταραχή) som foraarsager megen Larm; larmende, urolig; — πολυταρβής, 2, (τάρβος) som forfærder meget; 2) pass., meget forskrækket el. frygtsom; — πολυτειρής, 2, 1) (τείρω) meget trættende; b) pass., meget træt el. udmattet; 2) (τείρεα) med mange Stierner; — πολυτεκνέω, er — πολύτεκνος, 2, (τέκνον) som har el. føder mange Børn; df. — πολυτεκνία, ἡ, mange Børn, Rigdom paa Børn; — πολυτέλεια, ἡ, stor Bekostning; Kostbarhed, Pragt; Luxus, Ødselhed, Dem.; v. — πολυτελέομαι, sild. ogs. -τελεύομαι, f. -έσομαι, gior store Udgifter; af — πολυτελής, 2, adv. -τελῶς, (τέλος) som anvender el. forbruger meget, som fører en kostbar el. ødsel Levemaade; πολυτελῶς καὶ ἀσώτως ζῆν, Dem.; — 2) pass., a) som fordrer stor Bekostning, kostbar, pragtfuld; b) stor, møisommelig; vigtig, fortræffelig; — πολυτενής, 2, (τείνω) meget spændt, meget udstrakt. — πολυτερπής, 2, (τέρπω) som fryder meget; v. — πολυτέχνης, ου, ὁ, Kunstner i mange Ting; v. — πολυτεχνής, 2, v. πολύτεχνος, 2, som forstaaer mange Kunster, kunstrig, kunsterfaren; 2) pass., meget kunstigen udarbeidet; (af τέχνη); df. — πολυτεχνία, ἡ, Mængde af Kunster; megen Kunst; — (af πολύς).

*πολυτῑμητίζω, ærer meget; af — πολυτίμητος, 2, (τιμάω) meget æret; — πολύτῑμος, 2, adv. -τίμως, (τιμή) af stort Værd; meget kostbar; — πολυτῑμώρητος, 2, (τιμωρέω) haardt straffet; — πολύτιτος, 2, (τίω) = πολύτιμος, Herod.; — πολύτλας, αντος, ὁ, Od., πολυ-τλήμων, ονος, 2, Hom., v. πολύτλητος, 2, id., (τλῆναι), som lider, udholder, har lidt meget; udholdende, standhaftig; d. første bes. som epith. til Odysseus; — πολύτμητος, 2, (τέμνω) meget sønderskaaren el. sønderreven; 2) act., meget skærende; meget smertelig; — πολυ-τοιοῦτος, αύτη, οῦτον, som mange Gange er el. indeholder (et benævnt Begreb), saaledes er πολυγλώχιν et πολυτοιοῦτον til γλωχίς v. τριγλώχιν; — πολυτοκέω, er — πολυτόκος, 2, (τίκτω) som føder mange Børn el. Unger; df. — πολυτοκία, ἡ, at føde ofte, Frugtbarhed; — πολύτολμος, 2, (τόλμα) som vover meget, forvoven; — πολυτόρος, 2, (τορέω) meget giennemborende; — πολυτραφής, 2, (τρέφω) meget nærende, frugtbar; — πολυτράχηλος, 2, med mange Halse el. Nakker; — πολύτρεπτος, 2, (τρέπω) meget foranderlig; — πολυτρήρων, ονος, ὁ, ἡ, rig paa Duer, Il.; v. — πολύτρητος, 2, (τρητός, τιτράω) med mange Huller, σπόγγοι, Od.; — (af πολύς).

*πολύτριμμα, 2, (τρίβω) = περίτριμμα; — πολυτρίπους, ποδος, ὁ, ἡ, med mange Trefødder; — πολύτριπτος, 2, (τρίβω) meget gneden el. reven; df. meget fiin; — πολύτριχον, τό, etslags Vandplante, ellers καλλίτριχον; egentl. neutr. af — πολύτριχος, 2, (θρίξ) med mange Haar; — πολυτροπία, ἡ, Snildhed, Forslagenhed, Herod.; 2) Mangfoldighed; af — πολύτροπος, 2, adv. -τρόπως, (τρέπω) som er dreven vide om, som har tumlet sig el. reist meget; df. transl., meget forslagen, snild, listig; 2) af mange Slags, mangfoldig; — πολύτροφος, 2, (τρέφω) stærkt næret; df. fed, mæsket; 2) act., πολυτρόφος, 2, som giver stærk Næring; — πολυτρόχαλος, 2, (τρέχω) som løber ofte el. meget; transl., meget hyppig; — πολύτρῡτος, 2, (τρύω) meget udmattet, meget udpiint; — πολυτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω) som æder el. gnaver meget; v. — πολύτῡρος, 2, (τυρός) af el. med megen Ost; — (af πολύς).

*πολυῠδρία, ἡ, Vandmængde; af — πολύυδρος, 2, (ὕδωρ) vandrig; — πολύῡλος, 2, (ὕλη) rig paa Skov, Træ, Tømmer; rig paa Stof el. Materie; — πολυύμνητος, v. πολύυμνος, 2, (ὑμνέω, ὕμνος) meget besiungen, lovsiungen, lovpriist; df. — Πολυύμνια, ἡ, see u. Πολύμνια; — πολύυπνος, 2, (ὑπνέω, ὕπνος) med megen Søvn, som sover meget; 2) som giver god el. megen Søvn; — πολυφαγέω, er — πολυφᾰγος, 2, (φαγεῖν) som æder meget, graadig; df. — πολυφαγία, ἡ, Graadighed; — πολύφᾱμος, 2, dor. f. πολύφημος; — πολυφᾰνής, 2, (φαίνομαι) som viser sig paa mange Maader; — πολυφάνταστος, (φαντάζω) af el. med mange Syner; — πολυφάρμακος, 2, som har el. besidder mange φάρμακα, Lægemidler, Tryllemidler, Gifter; som kiender mange saadanne, ἰητροί, Il.; 2) som bestaaer af mange helbredende el. giftige Urter; — πολυφᾰσία, ἡ, (φάσις, φημί) megen Tale; — πολυφάσμᾰτος, 2, (φάσμα) med mange Syner el. Gestalter; — πολύφᾱτος, 2, (φημί) meget omtalt, meget bekiendt, berømt, lovpriist, besiungen, Pind.; v. — πολύφαυλος, 2, (φαῦλος) meget slet; — (af πολύς).

*πολυφεγγής, 2, (φέγγος) som lyser klart el. stærkt; — πολυφειδής, 2, (φείδομαι) meget sparsom; — πολυφερβής, 2, = πολύφορβος; — πολύφερνος, 2, (φερνή) = πολύεδνος; — πολυ-

φημία, ἡ, den Beskaffenhed at være bekiendt, berømt, berygtet; af — πολύφημος, 2, (φήμη) hvorom Rygtet taler meget, bekiendt, berømt, berygtet; 2) hvor der tales meget, hvor mange Stemmer lyde, ἀγορή, *Od.*; ἐς πολύφημον ἐκφέρειν, at bringe ud iblandt Mængden, *Herod.*; 3) som taler el. synger meget, rig paa Sang, ἀοιδός, *Od.*; ogs. som skriger meget, om Frøer; — πολυφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = fgd.; — πολύφθογγος, 2, (φθόγγος) tonende klart el. stærkt; — πολυφθονερός, o. πολύφθονος, 2, (φθονερός, φθόνος) meget misundelig: — πολυφθόρος, 2, (φθείρω) som fordærver el. dræber mange, meget fordærvelig; 2) *pass.*, πολύφθορος, aldeles fordærvet el. ødelagt, fuld af Mord og Ødelæggelse, *Soph.*; — πολυφίλητος, 2, (φιλέω) meget elsket: — πολυφιλία, ἡ, Mængde af Venner; af — πολύφιλος, 2, *adv.* -φίλως, (φιλέω) manges Ven; som har mange Venner, elsket af mange; o. — πολύφιλτρος, 2, (φίλτρον), *a)* som henrives til Elskov af mange φίλτρα el. Tryllemidler; syg af Kiærlighed; *b)* henrivende, fortryllende; — (af πολύς).

πολυφλέγματος, 2, som har meget φλέγμα; — πολύφλογος, 2, (φλόξ) med stærk Flamme; — πολύφλοιος, 2, (φλοιός) med megen el. stærk Bark; — πολύφλοισβος, 2, (φλοῖσβος) brusende høit el. stærkt, θάλασσα, *Hom.*; — πολύφοβος, 2, (φόβος) meget frygtsom; — πολύφοιτος, 2, (φοιτάω) som vanker el. streifer hid og did; — πολύφονος, 2, (φόνος) meget mordersk; — πολύφορβος, 2, ogs. 3, (φορβή) nærende mange; rig paa Næring, γαῖα, *Hom.*; — πολυφορέω, er πολυφόρος, bærer, bringer, frembringer meget; df. — πολυφόρητος, 2, som bæres meget; 2) *act.*, som bærer el. frembringer meget; — πολυφορία, ἡ, at give meget af sig, Frugtbarhed; af — πολυφόρος, 2, (φέρω) bærende, bringende, frembringende meget; πολυφ. γῆ, frugtbart Land; 2) som taaler meget; πολυφ. οἶνος, Viin, som er stærk og taaler megen Tilsætning af Vand; 3) som medfører alleslags Skiebner, *Ar.*; — πολύφορτος, 2, (φόρτος) som bærer en tung Vægt; — πολυφραδέω, er πολυφραδής, 2, (φράζω) meget veltalende, klog, forsigtig, *Hes.*; df. — πολυφραδία, ἡ, Veltalenhed; Klogskab; — πολυφραδμοσύνη, ἡ, o. — πολυφράδμων, ονος, 2, = πολυφραδία, -φραδής; — πολύφραστος, 2, (φράζω) ofte sagt el. talt; 2) meget forstandig, vel udtænkt; — πολυφροντίς, ιδος, ὁ, ἡ, (φροντίς) fuld af Sorg el. Omsorg; — πολυφρόντιστος, 2, (φροντίζω) nøiagtigen besørget, betænkt, overveiet; 2) som nøiagtigen besørger, betænker, overveier noget; — πολυφροσύνη, ἡ, Klogskab, Snuhed, List; af — πολύφρων, ονος, 2, (φρήν) meget klog, forstandig, listig; ogs. meget opfindsom, som πολύμητις; sædv. *epith.* til Odysseus, ogs. til Hephaistos, *Hom.*; — πολυφυής, 2, (φυή) mangeartet, mangfoldig; — πολύφυλλος, 2, (φύλλον) med mange Blade, med tæt Løv; — πολύφυλος, 2, (φῦλον) med mange Stammer el. Slægter; o. — πολυφωνέω, er πολύφωνος, toner stærkt, taler meget; df. — πολυφωνία, ἡ, mange Stemmer; megen Snaksomhed; af — πολύφωνος, 2, (φωνή) med mange Stemmer el. Toner; som toner, lyder stærkt el. høit; — (af πολύς).

* πολύχαλκος, 2, (χαλκός) rig paa Erts el. Kobber, paa Kobberkar, Kobberpenge, o. dl.; som er giort af el. beslagen med megen Kobber, οὐρανός, *Hom.*; — πολυχανδής, 2, (χανδάνω) omfattende meget, meget vid; — πολυχαρής, 2, (χαίρω) som har el. skaffer megen Glæde; df. — πολυχαρίδας, *gen.* α, ὁ, lakonisk Kiæleord, *Ar. Lys.*; — πολύχαρμος, 2, (χάρμη) meget krigersk; — πολυχείμερος, 2, (χειμών) meget vinterlig; — πολύχειρ, -χειρος, ὁ, ἡ, o. πολύχειρος, 2, (χείρ) med el. af mange Hænder; df. — πολυχειρία, ἡ, Mængde af Hænder, Arbeidere, Hielpere; — πολύχεσος, 2, (χέζω) som har Durkløb; — πολυχεύμων, ονος, 2, (χεῦμα) som strømmer rigeligen; — πολυχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών) med mange Underklæder; alm. med mange Klæder; o. — πολύχλωρος, 2, (χλωρός) meget bleg; — (af πολύς). — πολύχνη, ἡ, o. πολύχνιον, τό, slettere Former f. πολίχνη, πολίχνιον.

* πολύχνοος, 2, ctr. πολύχνους, (χνόος) med megen Duun, med mange bløde Haar, *lanugo*, om Qvæder, o. dl.; — πολυχοέω, er πολύχοος, udgyder, udhælder meget; *transl.* om Frugter: at give meget Udbytte; df. — πολυχοΐα, ἡ, megen Udgyden; *transl.* om Frugter: rigt Udbytte, Frugtbarhed; 2) Arternes Mængde el. Mangfoldighed, *Theophr.*; — πολύχοιος, 2, sild. poët. f. — πολύχοος s. πολυχόος, 2, ctr. πολύχους, (χέω) som udgyder, udryster meget; *transl.* om Mark- og Træfrugter: som giver rigt Udbytte (meget i Skieppen); σπέρμα πολύχουν, Sæd, som giver mangefold Frugt; 2) mangfoldig, mangeslags; τὸ πολύχουν, = πολυχοΐα Bem. 2; — πολυχορδία, ἡ, Mængde af Strænge; af — πολύχορδος, 2, (χορδή) med mange Strænge; med mange

Stemmer; — πολύχορτος, 2, (χόρτος) med meget Græs; — πολυχρηματέω, o. -χρηματίζω, er -πολυχρήματος, 2, (χρήματα), ogs. πολυχρηματίας, ου, ὁ, o. πολυχρήμων, ονος, 2, som besidder stor Formue, meget rig el. bemidlet; df. -πολυχρηματία, ἡ, o. πολυχρημοσύνη, ἡ, Besiddelse af en stor Formue; o. — πολυχρηστία, ἡ, stor Brugbarhed; af -πολύχρηστος, 2, (χρηστός) brugbar for mange; meget brugbar el. nyttig; - (af πολύς).

πολύχροια, ἡ, (πολύχροος) Farvernes Mængde el. Mangfoldighed; — πολύχροιός, 2, sild. poët. f. πολύχροος; — πολυχρονέω, inc., er -πολυχρόνιος, 2, adv. -νίως, (χρόνος), sild. ogs. πολύχρονος, 2, i lang Tid; som varer lang Tid; gammel; df. -πολυχρονιότης, ητος, ἡ, Tidens Længde, lang Varighed; — πολύχροος, 2, ctr. πολύχρους, (χρόα) mangefarvet, spraglet; — πολύχρυσος, 2, (χρυσός) rig paa Guld el. paa gyldne Kar, Smykker, o. dl., bes. som χρυσέη, epith. til Aphrodite, ligesom *Venus aurea*; — πολυχρώματος, o. πολύχρωμος, 2, o. πολύχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρῶμα; χρώς) = πολύχροος; — πολύχυλος, o. -χυμος, 2, (χυλός, χυμός) med el. af megen Saft; — πολύχυτος, 2, (χέω) som er udgydet el. som flyder vide om; alm. mangfoldig, som πολύχοος; — πολυχώρητος, 2, (χωρέω) omfattende meget; — πολυχωρία, ἡ, Rummelighed, stort Omfang; *b*) om Ord: mange Bemærkelser, el. et Begrebs store Omfang; af -πολύχωρος, 2, (χώρα) omfattende meget, rummelig, af stort Omfang; — πολύχωστος, 2, (χώννυμι) med høi Dæmning; — πολυψάμαθος, 2, o. πολύψαμμος, 2, (ψάμμος) meget sandig; — πολυψηφία, ἡ, Stemmernes Mængde og Forskiellighed ved en Votering; o. -πολυψηφῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, (ψηφίς) med mange Stene, bes. om et Flodleie; af -πολύψηφος, 2, (ψῆφος) af el. med mange og forskiellige Stemmer (ved Votering, Øvrighedspersoners Valg, o. dl.); o. — πολύψοφος, 2, (ψοφέω) tonende meget, stærkt, hoit; - (af πολύς).

πολυωδυνία, ἡ, stor Smerte; af -πολυώδυνος, 2, (ὀδύνη) meget smertelig; 2) *pass.*, som lider stor Smerte; — πολυωνυμέω, er πολυώνυμος, har mange Navne: df. -πολυωνυμία, ἡ, at have mange Navne; af -πολυώνυμος, 2, (ὄνομα) som har mange Navne, som æres under mange Navne; med stort Navn, meget berømt; — πολυώνυχος, 2, (ὄνυξ) med mange Nægle el. Kløer; — πολυωπέτις, ιδος, ἡ, sild. poët. fem. til -πολυώπης, 2, o. -πολυωπός, 2, (ὠπή) med mange Aabninger el. Huller, δίκτυον, *Od.*; 2) (ὤψ) med mange Øine; — πολυωρέω, er πολύωρος, agter meget derpaa, agter og ærer meget hoit; πολυωρεῖν τινά τινι, at forsyne nogen med noget; df. -πολυωρητικός, 3, meget omhyggelig, meget opmærksom; o. -πολυωρία, ἡ, stor Omsorg el. Opmærksomhed; af -πολύωρος, 2, (ὥρα) meget omhyggelig el. opmærksom; som agter meget hoit; *oppon.* ὀλίγωρος; — πολύωρος, 2, (ὥρα) mangeaarig, gammel; — πολυώροφος, 2, (ὀροφή) med mange Tag, Lofter, Stokværk; — πολύωτος, 2, (οὖς) med mange Øren; — πολυωφελής, 2, (ὄφελος) mangfoldigen el. meget nyttig; o. — πολύωψ, ωπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) = πολυωπός; - (af πολύς).

πολφός, s. πόλφος, ὁ, sædv. *in pl.*, etslags Nudler; df. — πολφοφάκη, ἡ, (φακῆ) etslags Ret af Nudler og Bælgfrugter. — πόλχος, ὁ, bes. paa Kreta f. d. æoliske ὄλχος, sædv. ὄχλος; (df. *volgus, vulgus*, Folk). — πῶμα, τό, (πίνω, πέπομαι) Drik, Drikke; derfor *att.*, πῶμα. — πομπαῖος, 3, ogs. 2, (πομπή) ledsagende; givende Leide el. Bedækning; πομπ. ἄνεμος, οὖρος, gunstig Vind; ogs. som ψυχοπομπός, *epith.* til Mercurius; 2) sendt, skikket. — πομπεία, ἡ, (πομπεύω) Føren, Ledsagen i Procession: *b*) hoitideligt Optog, Procession; h. Romerne: Triumph; *c*) *transl.*, Pragt, Prunk, Bram, at bryste sig; - 2) Spot, spottende Tale, Drilleri, (som paa Dionysusfesten var Mændene, paa Demeters Fest Konerne tilladt, o. ligel. de rom. Soldater ved en Triumph); ogs. πομπεῖαι λοίδοροι ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν; *b*) *transl.*, ἡ τοῦ δαίμονος καθ᾽ ἡμῶν πομπεία, Skiebnens Spil med os, *Heliod.* — πομπεῖον, τό, (πομπή) de til en Procession hørende Sager el. Redskaber; *b*) i Athenen: Stedet, hvor disse Redskaber bevaredes.

*πομπεύς, έως, *jon.* ῆος, ὁ, som fører el. ledsager nogen, bes. paa en Reise, *Od.*; πομπῆες νηῶν, gunstige Vinde, *ib.*; *b*) sild., som ledsager el. drager frem i Procession; — πόμπευσις, ἡ, = πομπεία; o. — πομπευτήριος, 3, hørende, skikket til et hoitideligt Optog el. til en Procession; af -πομπευτήρ, ῆρος, ogs. πομπευτής, οῦ, ὁ, = πομπεύς; af — πομπεύω, (πομπή) ledsager, fører, *Od.* 13, 422; sild. alm. ledsager i Procession el. i Triumph; *b*) *intr.*, gaaer i hoitideligt Optog el. i Procession; holder en Triumph; *c*) alm. bryster mig, agerer stolt og fornem; - 2) forhaaner, spotter, driller, (som det var Brug paa visse Fester, jf. πομπεία Bem. 2); 3) sild. stil-

ler til Skue; df. fremstiller, tydeliggiør, som ἑρμηνεύω. — πομπέω, poët. = πομπεύω.

πομπή, ἡ, (πέμπω) Senden, Ledsagen, Ledsagelse, θεῶν, af Guderne; b) Bortsenden, Bortsendelse til Hiemmet; at sende sit Folge fra sig; 2) høitidelígt Optog, Procession, pompa; h. Rom., Triumph; πομπὴν πέμπειν, at holde en Procession; df. — πομπικός, 3, hørende, skikket til et Optog, til en Procession; df. prægtig, glimrende; som giør Opsigt. — πομπίλος, ὁ, = πομπός; 2) etslags Havfisk, som følger med Skibene. — πόμπιμος, 2, ogs. 3, (πομπή) sendende, ledsagende; bringende afsted, sendende hiem; πόμπιμον τέλος, Hiemkomstens Maal, Pind.; 2) pass., sendt, bragt, affærdiget; ogs. til at ledsage, til at bringe afsted, bort, hiem; — πόμπιος, 3, = πομπικός. — πομπός, ὁ, (πέμπω) som ledsager el. fører, en Veiviser, Hom.; ogs. ἡ πομπός, Od. 4, 826; som sender bort el. hiem, som lader gaae; b) h. Trag. ofte: Bud, Sendebud; c) som adject., πῦρ πομπόν, Signalild, Æsch. — πομποστολέω, (πομπή, στέλλω) ledsager, fører i Procession; 2) ledsager en Flaade el. et Skib, Æsch.

*πομφολῠγέω, o. -λυγίζω, er — πομφολῠγηρός, 3, som udkaster Blærer, ex. kogende Vand; som har Blærer; — πομφολυγοπάφλασμα, τό, (παφλάζω) Larmen af de opskydende Vandblærer, Ar.; — πομφολυγόω, forvandler i Blærer, giør til Blærer; — πομφολῠγώδης, 2, (εἶδος) blæreagtig, ligesom Blære; — πομφολῠγωτός, 3, (πομφολυγόω) som er giort i Form af en Blære, bullatus; o. — πομφολύζω, f. ξω, udkaster, udskyder Blærer, bobler, bruser, ex. om kogende Vand; alm. spruder, fremvælder rigelígen, ex. δάκρυα πομφόλοξαν, Pind.; af — πόμφολυξ, ῠγος, ἡ, sild. ogs. ὁ, (πομφός) Vandblære; alm. en Blære; 2) af Ligheden: Bulen midt paa Skioldet, ellers ὀμφαλός; b) etslags qvindelig Hovedpynt, som ὄγκος; c) Zinkblomster, som under Smeltningen sætte sig paa Ovnens Sider; df. — πομφολύσσω, = πομφολίζω. — πομφός, ὁ, Blære, bes. Vandblære; (df. πομφόλυξ, etc., o. besl. m. πέμφιξ).

πονέω, f. ήσω, (ogs. έσω, om physisk Smerte, Buttm.), h. Hom. o. Hes. altid in med. m. act. Bem.; 1) intr., arbeider, anstrænger mig, giør mig Umage, ex. ὀψὲ πονέεσθαι λισσόμενος, Il. 10, 117, see u. λίσσομαι; alm. er sysselsat el. beskæftiget; περί τι, ogs. κατά τι, med el. ved noget, id.; πονέοντο κατὰ ὑσμίνην, kæmpede med Anstrængelse, Il. 5, 84, ogs. absol. πονεῖσθαι f. μάχεσθαι, Hom.; b) er i Nød el. Fare, ex. ἐώρων πονοῦντας τοὺς σφετέρους, Xen.; er udmattet af Arbeide, id.; er svag el. syg; πονεῖν ὀδόντα, at have Tandpine; om Ting: at være beskadiget, ex. πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν, da Tøiværket var fordærvet, Dem.; — 2) transit. c. acc., a) bringer i Stand med Anstrængelse, arbeider ivrigen paa noget, ogs. alm. forretter noget, ex. πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, Od. 9, 250; πονήσαντες τὸν πόνον τοῦτον, Dem.; b) forskaffer mig ved Arbeide, ex. τὰ χρήματα, ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν, det Bytte, vi have vundet, Xen.; c) πονεῖν τινα, at berede, paaføre nogen Møie el. Smerte, Pind.; df. — πόνημα, τό, det Forarbeidede, det færdige Arbeide; Værk, Bog; — dim. πονημάτιον, τό.

*πονήρευμα, τό, slet Handling, Skarnsstykke; af — πονηρεύω, sædv. in med., er el. bliver slet, ond, daarlig; handler ilde, begaaer en slet Handling; — 2) er i en slet el. daarlig Tilstand, har en Skade, lider, er syg, κατά τι, paa nogen Deel; — πονηρία, ἡ, Slethed; df. a) slet Tænkemaade, Ondskab; slet Handling; b) slet Tilstand, Beskaffenhed, Forfatning; — πονηροδιδάσκαλος, 2, (διδάσκω) som lærer det Onde, som anfører dertil; — πονηροκάρδιος, 2, (καρδία) med ondt Hierte; — πονηροκρατέομαι, (κρατέω) beherskes af onde el. slette Mennesker; df. — πονηροκρατία, ἡ, de Ondes Herredømme; — πονηρολογία, ἡ, (λέγω) at tale om onde Ting; 2) at tale el. disputere slet; o. — πονηρόπολις, εως, ἡ, (πόλις) de Ondes By; — (af flgd.).

†πονηρός, 3, adv. -ρῶς, (πονέω) 1) physisk slet, møisommelig; df. a) act., som foraarsager Møie, besværlig, slem, farlig, ex. πονηρὸν ἐδόκει τὸ πρᾶγμα, Sagen syntes slem el. farlig, Xen.; πονηροὺς εἶναι πρὸς ἀλλήλους, at være hinanden fiendske, id.; πονηρὸς ὁ συκοφάντης, Dem.; — b) pass. som har Møie, elendig, ulykkelig; (i denne Bem. att. ogs. πόνηρος); — c) slet, ubrugbar, udygtig, fordærvet; σῶμα πον., svageligt Legeme; πονηροὶ τόποι, uheldigt Terrain; — 2) moralsk slet, ond, ondskabsfuld, forbrydersk, lastefuld; ogs. feig, foragtelig; — oppon. ἐσθλός, χρηστός, καλὸς καὶ ἀγαθός, df. — πονηρόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) med onde Øine; 2) med misundelige Øine; o. — πονηρόφιλος, 2, (φιλέω) som elsker, som er Ven af slette el. onde Mennesker.

πόνησις, ἡ, Arbeide, Møie; o. — πονητικός, 3, hørende, skikket til Arbeide; (af πονέω). — *πονικός, 3,

arbeidsom; — πονόεις, εσσα, εν, forbunden med Møie; o. — πονοπαίκτωρ, ορος, ὁ, (παίζω) som leger med Arbeidet, som behandler farlige Sager ligesom i Spøg; af — πόνος, ὁ, (πένω, πένομαι) Arbeide; – οἱ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς, jf. ὄψον; διὰ πόνων ἐστὶ τυχεῖν ἀρετῆς, *Xen.*; bes. – *a*) udmattende Arbeide, Anstrængelse, Møie, Trængsel, Lidelse; bés. h. *Hom.* μάχης πόνος, ogs. *absol.* πόνος f. μάχη; ligel. πόνον ἔχειν f. μάχεσθαι; ogs. Sorg, Kummer, *ex. Il.* 15, 416; *b*) Udmattelse af Arbeide; ogs. Sygdom, Legemssmerte, o. dl., *ex.* σὺν πολλῷ πόνῳ – τεκοῦσα, *Xen.*; 2) det ved Arbeide Erhvervede, *Eur.*

ποντιάς, άδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til πόντιος, *Pind.* — ποντίζω, *f.* ίσω, nedsænker i Havet, drukner i Havet; 2) *intr.*, omkommer el. drukner i Havet; — ποντικός, 3, af, fra, i Havet; bes. fra det sorte Hav; 2) fra Landskabet Pontus; o. — πόντιος, 3, ogs. 2, af, fra, i Havet; (af πόντος). — πόντισμα, τό, hvad der kastes el. sænkes i Havet; o. — ποντιστής, οῦ, ὁ, = καταποντιστής; (af ποντίζω). — *ποντοβαφής, 2, (βάπτω, βαφή) dukket el. dyppet i Havet; — ποντόβροχος, 2, (βρέχω) vædet af Havet; druknet i Havet, LXX; — ποντογένεια, ἡ, bes. *fem. poët.* af – ποντογενής, 2, (γένος), ogs. ποντόγονος, 2, (γονή) nedstammende fra, avlet af el. i Havet; — ποντόθεν, *adv.*, af, udaf, fra Havet, *Il.*; — ποντοθήρης, ου, ὁ, (θηράω) som jager d. e. fisker paa Havet; — ποντοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) Havets Hersker; — ποντοκύκη, ἡ, (κυκάω), γυνή, forstyrret Fruentimmer, (der kunde oprøre et Hav); — ποντομέδων, οντος, ὁ, *fem.* ποντομέδουσα, ης, ἡ, (μέδω, μέδων) som behersker Havet, *poët.*; — ποντο-ναύτης, ου, ὁ, som beseiler Havet, *poët.*; o. — πόντονδε, *adv.*, ned i el. til Havet; – (af πόντος).

*ποντοπλάνητος, o. ποντόπλανος, 2, (πλανάομαι, πλάνη) omflakkende paa el. i Havet; — ποντοπορεύω, *Od.* 5, 277, o. -πορέω, er – ποντοπόρος, 2, (πείρω) som giennemdrager, befarer, beseiler Havet (bes. Dybet, i Modsætn. af Kystfarten); νηῦς ποντοποροῦσα, o. νηῦς ποντοπόρος, *Hom.*; o. — Ποντοποσειδῶν, ῶνος, h. *Ar.* komisk f. Ποσειδῶν; af — †πόντος, ου, ὁ, Havet; bes. aaben Sø, Dybet; Πόντος ἁλὸς πολιῆς, Havets graalige Flade, *Il.* 21, 59, som *pontus maris* h. *Virg.*; *b*) *transl.*, uhyre Mængde; – 2) som *nom. pr.*, Πόντος, det sorte Hav, h. *Herod.* Πόντος εὔξεινος; *b*) det derved liggende Landskab Pontus; df. — ποντοστεφής, 2, (στέφω) omkrandset el. omgiven af Hav; — ποντοτίνακτος, 2, (τινάσσω) rystet af Havet; — ποντοφάρυξ, υγος, ὁ, ἡ, = ποντοχάρυβδις; — ποντόφι(ν), *ep.* som *gen.* til πόντος, *Od.*; — ποντοχάρυβδις, εως, *jon.* ιος, ἡ, Havhvirvel, Havsvælg, komisk om en Slughals: o. — ποντόω, giør el. forvandler til Hav; *in pass.*, at blive til Hav. — πονωπόνηρος, h. *Ar.*, urigtig Læsem. f. πόνῳ πονηρός.

πόοφάγος, 2, = ποηφάγος. — ποπάνευμα, τό, (som af ποπανεύω), sædv. πόπανον, τό, (πέπτω) som πέμμα, Bagværk, Brod, Kage; bes. Offerkage; df. — ποπανώδης, 2, (εἶδος) af Slags el. Gestalt som Bagværk el. Kage. — πόπαξ, m. ἰού, ἰού, Udraab i Studsen og Harme, *Æsch.*; (besl. m. πόποι o. πύπαξ). — ποπάς, άδος, ἡ, sild. *poët.* f. πόπανον. — ποπίζειν, at skrige (som Hærfuglen, ἔποψ). — πόποι, Udraab i Studsen og Harme: utroligt! skrækkeligt! skammeligt! – dog er efter nogle ὦ πόποι h. *Hom.* at forklare ved: O I Guder! (πόποι skal neml. h. Dryoperne være brugt f. θεοί, i hvilken Bem. det ogs. sild. declineres, *ex.* h. *Lycophr.*).

ποππύζω, *f.* ύσω, frembringer en pibende (ogs. smattende) Lyd ved at indrage Luften igiennem de sammenpressede Læber; – med denne Lyd, πόππυσμα, τό, o. ποππυσμός, ὁ, lokkede man for Dyrene, *ex. Ar. Plut.* 732, tilkiendegav man sit Bifald, df. ποππύζειν τινά, at opmuntre nogen, at udtrykke sit Bifald; ogs. bruges ποππύζειν om den uartikulerede Lyd, hvormed man udtrykker sin Frygt, naar det tordner, *ex. Ar. Vesp.* 628, κἂν ἀστράψω, ποππύζουσι; ogs. om et smattende Kys, o. *Theocr.* 5, 7, om en skurrende Tone i Fløiten; jf. ogs. flgd. — ποππυλιάζω, *dor.* -άσδω, = ποππύζω; καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει, om den Forelskedes hemmelige Tegn, *Theocr.* 5, 89. — ποππύσδω, *dor.* f. ποππύζω. — πόππυσμα, τό, o. ποππυσμός, ὁ, see u. ποππύζω.

*πορδακός, 2, som παρδακός, vaad, fugtig. — πορδαλέος, 3, = παρδάλεος; 2) hørende til en πορδή, fuld deraf. — πορδαλίαγχες, εος, τό, = παρδαλίαγχες. — πόρδαλις, εως, *jon.* ιος, ὁ o. ἡ, ældre, ogs. homerisk Form f. πάρδαλις. — πορδή, ἡ, (πέρδω) Vind; df. — πόρδων, ωνος, ὁ, = ὁ πέρδων. — πορεία, ἡ, (πορεύω) Gaaen; Gang, Reise, Vei; Marsch, Udmarsch; *b*) Overfart over et Vand; 2) *act.*, den Forretning, at føre, sætte, bringe nogen over. — πορεῖν, ἔπορον, *etc.* see u. πόρω.

— *πορεῖον, τό, Middel til at opnaae el. til at iværksætte noget; bes. Maskine til at bringe noget afsted; — πόρευμα, τό, Gang, Reise, *Æsch.*; — πορεύς, έως, ὁ, = πορϑμεύς; — πορεύσιμος, 2, fremkommelig, til at passere; — πόρευσις, ἡ, = πορεία; — πορευτικός, 3, gaaende, reisende, sættende over; v. — πορευτός, 3, giennemreist, bereist, passeret; ogs. som πορεύσιμος, til at passere; 2) gaaende, vandrende, *Æsch.*; – (af flgd.).

πορεύω, *f.* εύσω, (πόρος) bringer, fører, sender derover, derigiennem; fører el. sætter over; alm. lader gaae el. reise; *b) in med.* v. *aor. pass.*, gaaer, reiser, drager; lader mig sætte over; πορεύεσϑαι τὴν ὁδόν, at marschere, *Xen.*; πορ. τὸ πεδίον (*i. e.* κατὰ τὸ π.), at drage igiennem Sletten, *id.*; ὄρη πορευτέα, til at drage over, *id.*; πορεύεσϑαι ἐπί τινα, at angribe nogen, *Dem.*; πορ. εἰς τὰ κτήματα, at tiltræde Arven, *id.*; – 2) tilveiebringer, forskaffer, giver, udfinder, udtænker.

†πορϑέω, (πέρϑω) forstyrrer, ødelægger, udplyndrer, πόλιας, τείχεα, *Hom.*, ἄστυ, χώρους, *Herod.*; *b)* alm. fordærver, τοὺς φίλους; *pf. pass.*, πεπόρϑημαι, som ὄλωλα, det er ude med mig; ds. — πόρϑημα, τό, det Forstyrrede, Ødelagte, Hærjede; ogs. = flgd.; — πόρϑησις, εως, ἡ, Forstyrrelse, Ødelæggelse, Plyndring; — πορϑητής, οῦ, ὁ, som forstyrrer, ødelægger, plyndrer; — πορϑητικός, 3, forstyrrende, ødelæggende; v. — πορϑήτωρ, ορος, ὁ, *poët.* f. πορϑητής, *Æsch.*

*πορϑμεία, ἡ, at sætte over en Flod, et Sund, v. dl.; — πορϑμεῖον, τό, *jon.* πορϑμήϊον, Sted til at sætte over, Færgested; 2) Fartøi, Færge, *Herod.*; 3) Færgeløn; — πόρϑμευμα, τό, Overfart, Sted hvor man sætter over; — πορϑμεύς, έως, *jon.* ῆος, ὁ, som sætter Reisende over, Færgemand, *Od.*; alm. Sømand; v. — πορϑμευτικός, 3, hørende, skikket til Færgemand el. til Færgested; af — πορϑμεύω, (πορϑμός) sætter over (en Flod, et Sund), *transit.* v. *intr.*; *intr.* ogs. *in med.*; 2) fører, bringer fremad el. videre; πορϑμεύειν πόδα, ἴχνος, at gaae videre. — πορϑμήϊον, τό, *jon.* f. πορϑμεῖον. — πορϑμία, ἡ, = πορϑμεία. — πορϑμικός, 3, = πορϑμευτικός, *inc.* — πόρϑμιον, τό, = πορϑμεῖον Bem. 3, Færgeløn. — πορϑμίς, ίδος, ἡ, = πορϑμός; 2) = πορϑμεῖον Bem. 2, *Eur.* — πορϑμός, ὁ, (πόρος) Overfart, Sted til at sætte over, Sund, Stræde, v. dl., *Od.*; 2) Overfart, at sætte over, *Soph.*

*πορίζω, *f.* ίσω [ῐ], *att.* ιῶ, bringer i Gang, bringer paa Veien; bringer i god Gang, som εὐοδόω; tilveiebringer, forskaffer, τροφὴν ἱκανήν, *Dem.*; udfinder, udtænker, πόρον, μηχανήν, τέχνας; – 2) *in med.*, *a)* forskaffer mig, erhverver; τῷ σώματι ἐργαζόμενον τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσϑαι, *Xen.*; *b)* giver, skaffer fra mig selv el. af mit eget; – 3) *in act.*, udleder af en Demonstration; alm. demonstrerer; v. — πόριμος, 2, skikket, tienlig til at forskaffe el. hielpe; ds. som εὔπορος, rigelig; *b)* opfindsom; *c)* h. Lægerne: som trænger igiennem, virksom, stærk, *ex.* οἶνος; – (af πόρος). — πόριον, τό, = πορεῖον. — πόρις, ιος, ἡ, *poët.* f. πόρτις, *Od.* 10, 410.

*πόρισμα, τό, det Tilveiebragte, Forskaffede, Erhvervede; Vinding, Fordeel; 2) mathematisk Følgesætning, Corollarium; — πορισμός, ὁ, Tilveiebringen, Anskaffelse; Erhvervelse, Erhvervmiddel; — ποριστής, οῦ, ὁ, som tilveiebringer, forskaffer, leverer; som lærer at erhverve el. vinde; *b)* i Athenen: en Embedsmand, som sørger for Statsindkomsternes Forøgelse; — ποριστικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at forskaffe, erhverve, udfinde; τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ ποριστικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις, *Xen.*; v. — ποριστός, 3, forskaffet, erhvervet; udtænkt, udfunden; *b)* til at forskaffe, erhverve, udtænke, udfinde; – (af πορίζω).

πορκεύς, έως, ὁ, (πόρκος) som fisker med Net el. Garn. — πόρκης, ου, ὁ, Ring om Spydskaftet, hvor Metalspidsen, αἰχμή, er indsat; περὶ δὲ χρύσεος ϑέε πόρκης, *Il.* 6, 320. — πόρκος, ὁ, etslags Fiskergarn, som γρῖφος; 2) af et gammelattisk πόρκος udleder man d. lat. *porcus*, Sviin. — πορνεία, ἡ, Horeri; Boleri; — πορνεῖον, τό, Horehuus; v. — πορνεύτρια, ἡ, = πόρνη; af — πορνεύω, (πόρνος) forfører el. bruger til Horeri; *in med.* v. *pass.*, at lade sig bruge dertil. — πόρνη, ἡ, en Hore; egentl. *fem.* af πόρνος, s. m. s. — πόρνης, ου, ὁ, sield. v. *poët.* f. πόρνος. — πορνίδιον, τό, *dim.* af πόρνη. — πορνικός, 3, hørende til en πόρνη el. πόρνος.

*πορνοβοσκεῖον, τό, = πορνεῖον; af — πορνοβοσκέω, er — πορνοβοσκός, 2, (βόσκω) som holder Skiøger; – denne Haandtering, πορνοβοσκία, ἡ; — πορνογενής, 2, v. πορνογέννητος, 2, (γένος, γεννάω) født af en Skiøge, en Horeunge; — πορνογράφος, 2, (γράφω) som skriver om Skiøger; 2) som maler Skiøger; — πορνοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ, som oplærer i Horeri; — πορνοκοπία, ἡ, Omgang

med Skiøger; af – *πορνοκόπος*, 2, (*κόπτω*) som holder Omgang med Skiøger; — *πορνομἄνής*, 2, (*μαίνομαι*) som raser efter Skiøger; o. — *πορνομοιχής*, 2, (*μοιχάω*) som boler med Skiøger; af — †*πόρνος*, ὁ, *fem.* *πόρνη*, ἡ, Horkarl, Skiøge; (rimel. af *περνάω*, fordi en saadan var enten kiøbt som Slave, eller solgte sig til denne Tieneste); df. — *πορνοσκόπος*, 2, (*σκοπέω*) som seer efter Skiøger; — *πορνοσύνη*, ἡ, = *πορνεία*; — *πορνοτελώνης*, ου, ὁ, i Athenen: som forpagter Afgiften af Skiøger; — *πορνότριψ*, ἴβος, ὁ, (*τρίβω*) som omgaaes med Skiøger; formet som *οἰκότριψ*; o. — *πορνοφίλας*, ου, ὁ, o. *πορνόφῐλος*, 2, (*φιλέω*) som elsker Skiøger.

πορο-ποιέω, gior Vei, Bane, Aabning; – denne Handling, *ποροποιΐα*, ἡ; af — *πόρος*, ὁ, (*πείρω*, *περάω*) egentl. Giennemgang; bes. Vei igiennem el. over en Flod, *ποταμοῖο*, *Il.*, Vadsted, *vadum*; ogs. en Bro; *τὸν πόρον λύειν*, at kaste Broen af, *Herod.*; *b)* Sund, Stræde til at sætte over, som *πορθμός*; df. ogs. Havet selv, (forsaavidt man drager el. seiler derover); *πρὸς Ἰόνιον πόρον*, *Pind. Nem.* 4, 87; jf. *Thuc*, 1, 120; men *πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων*, udspeidende Havets Veie, *Od.* 12, 259; *c)* Udgang, Hul, Aabning; bes. Porerne i Legemet; *d)* Nervetrevle; – 2) *transl.*, Udvei, Middel til at opnaae noget, *οὐδεὶς πόρος ἐφαίνετο τῆς ἁλώσιος*, *Herod.* 3, 156; *b)* Erhverv; Indkomst, Middel til at bestride Udgifterne; bes. Statsindkomster; *πόροι ἢ περὶ προσόδων*, om Statsindtægterne: et Skrift af Xenophon.

πορπάζω, *f.* *άσω* [ᾰ], hefter, befæster med en Spænde, *πόρπη*. — *πορπᾰκίζω*, ogs. *in med.*, o. *πορπακοφορέω*, (*φέρω*) griber, holder, fører Skioldet ved Skioldgrebet, *πόρπαξ*. — *πόρπᾰμα*, τό, (*πορπάω*) det med en Spænde Befæstede, bes. en dermed befæstet Klædning; ogs. = *πόρπη*. — *πόρπαξ*, ᾰκος, ὁ, det Greb, hvorved Skioldet føres, ogs. *κρίκος*, eislags Ring i Skioldets Hulning; 2) en Rem paa Seletøiet; (formet af *πόρπη*, ligesom *πίνδαξ* af *πίνδος*). — *πορπάω*, *f.* *άσω* [ᾱ], = *πορπάω*; *καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς*, *i. e.* *περόνησον*, *Æsch. Prom.* 61; jf. *ἐμπορπάω*; af — *πόρπη*, ἡ, egentl. den Ring omkring Spænden, hvori Tungen el. Tornen, *περόνη*, bliver befæstet; df. alm. Spænde, bes. hvormed Klæder befæstes over Skulderen; (rimel. af *πείρω*, *περάω*, giennemstikker; df. *πόρπαξ*); df. — *πορπηδόν*, *adv.*, ligesom et Spænde. — *πόρπημα*, τό, (*πορπάω*) *jon.* f. *πόρπαμα*. — *πορπόω*, = *πορπάω*, *πορπάζω*; df. — *πόρπωμα*, τό, = *πόρπαμα*.

†*πόῤῥω*, *adv.*, fort, fremad, videre, lat. *porro*; i det Fierne, fiernt, *τινός*, fra noget; *μέχρι πόῤῥω τῆς ἡμέρας*, til langt ud paa Dagen, *Xen.*; *πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἦν*, i en høi Alder, *id.*; – df. *compar. adv.* *ποῤῥωτέρω*, *adject.* *ποῤῥώτερος*, o. *superl. adv.* *ποῤῥωτάτω*, *adject.* *ποῤῥώτατος*; ogs. *poët.* *πόρσω*, *πρόσω*, *πρόσσω*, s. m. s.; (rimel. af *πρό*, *πρός*); df. — *πόῤῥωθεν*, *adv.*, langt fra, fra det Fierne; *compar.* *ποῤῥωθέρωθεν*; o. — *πόῤῥωθι*, *adv.*, fiernt, langt borte.

πορσαίνω, = *πορσύνω*, forsyner, forskaffer; *πορσαίνειν δόμεν* (*δοῦναι*) *βρέφος*, at give til Pleie, for at pleies, *Pind. Ol.* 6, 54; *πορσ. δαίμονα*, at ære, dyrke, *Ap. Rh.*; ogs. *intr.* *πορσαίνειν κατὰ δώματα*, at ordne Huset, *Hom. Cer.* — *πόρσῐον*, *πόρσιστα*, see u. *πόρσω*. — *πορσύνω* [ῡ], *f.* *πορσῠνέω*, *-ῠνῶ*, forsyner, forskaffer, leverer, yder: *λέχος πορσύνειν*, euphemistisk om Fruentimret: at forsyne, berede, dele Mandens Leie, *Hom.*; *b)* besørger, tilbereder, anordner, *οἶκον*, *δαῖτα*, *Pind.*; sieldnere i Prosa, *ex.* *τὰ τοῦ θεοῦ πορσύνειν*, at ære, dyrke Guden, *Herod.* 9, 7; *ὡς τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο*, var saaledes besørget, *Xen. Cyr.* 7, 5, 8; *c)* pleier, passer, nærer, som *θεραπεύω*, *τρέφω*; (af *inus.* *πόρω*, *fut.* *æol.* *πόρσω*, som *φέρω*, *φέρσω*). — *πόρσω*, *adv.*, = *πόῤῥω*, *πρόσω*; *compar.* *πορσωτέρω*, h. *Pind.* *πόρσῐον*; *superl.* *πορσωτάτω*, h. *Pind.* *πόρσιστα*.

πορτάζω, er kaad el. overgiven som en Kalv, *πόρταξ*, *vitulor*. — *πορτάκιον*, τό, *dim.* af – *πόρταξ*, ἄκος, ὁ, ἡ, ungt Nød, Kalv, Qvie, *Il.* — *πορτί*, omsat af d. doriske *ποτί* f. *πρός*. — *πόρτῐς*, ιος, ὁ, ἡ, som *πόρταξ*, Kalv, Qvie, ung Ko, *Il.*; alm. ungt Dyr; *transl.* ogs. Yngling, Mø, som *juvencus*, *juvenca*; df. — *πορτιτρόφος*, 2, (*τρέφω*) nærende ungt Qvæg el. Kalve.

†*πορφύρᾱ*, ἡ, [ῠ], Purpursneglen, *purpura*, *murex*; *b)* Purpursneglens Saft, Purpurfarve; *c)* det med Purpursaft Farvede, Purpurklædning; *d)* *πορφύρα πλατεῖα*, den brede Purpurbræmme paa d. romerske Toga, *latus clavus*; df. — *πορφυράνθεμος*, 2, o. *πορφυρανθής*, 2, (*ἄνθος*) med Purpurblomster; — *πορφύρειον*, τό, Purpurfarveri; egentl. *neutr.* af – *πορφύρειος*, 3, = flgd.; — *πορφύρεος*, έα, εον, *att.* *ctr.* *πορφυροῦς*, ᾶ, οῦν, af Purpur, purpurfarvet, purpurrød; *πορφ.* *αἷμα*, *Il.*; ogs. *πορφ. θάνατος*, blodig

el. voldsom Dod, *ib.*; πορφύρεον κῦμα o. πορφυρέη ἅλς, som οἴνοψ πόντος, det oprørte, rødligt mørke Hav, *ib.*, jf. πορφύρω; — πορφυρεύς, έως, ὁ, o. πορφυρευτής, οῦ, ὁ, som fanger el. fisker Purpursnegle; en Purpurfarver; df. — πορφυρευτικός, 3, hørende til, vedkommende en πορφυρεύς; o. — πορφυρεύω, fanger Purpursnegle; *in med.*, farver med Purpur.

πορφύρέω, sild. poët. f. d. *intr.* πορφύρω, er el. bliver purpurrød. — πορφυρίζω, *f.* ίσω, falder el. spiller i det Purpurfarvede; — πορφύριον, τό, *dim.* af πορφύρα; 2) Purpurfarveri; — πορφυρίς, ίδος, ἡ, Purpurklæde, Purpurtæppe; 2) etslags rød Fugl; — πορφυρίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, ιδος; — πορφυρίων, ωνος, ὁ, etslags Vandhane; 2) en Hvalfiskeart; 3) en Havpolyp; — πορφυρόβαπτος, 2, o. -βαφής, 2, dyppet i el. farvet med Purpur; -πορφυροβαφεῖον, τό, Purpurfarveri; o. - πορφυροβάφος, ὁ, Purpurfarver; (af βάπτω); — πορφυρογέννητος, 2, (γεννάω) født i Purpur; saa kaldtes h. Byzantinerne en Prinds, som fødtes under Faderens Regieringstid; — πορφυροειδής, 2, (εἶδος) som ligner en Purpursnegl; 2) som ligner Purpurfarve; — πορφυρόεις, εσσα, εν, som πορφύρεος, purpurfarvet; — πορφυρόζωνος, 2, (ζώνη) med Purpurbælte; — πορφυρόκαυλος, 2, (καυλός) med Purpurstilk; — πορφυρομιγής, 2, (μίγνυμι) blandet med Purpur; — πορφυρόπεζος, 2, bes. *fem.* ogs. πορφυρόπεζα, (πέζα) med Purpurfødder; o. — πορφυροπώλης, ου, ὁ, *fem.* -πωλις, ιδος, (πωλέω) som handler med Purpur; — (af πορφύρα).

*πορφυρόστρωτος, 2, (στρώννυμι) belagt el. bedækket med Purpur, *Æsch.*; — πορφυρόσχημος, 2, (σχῆμα) i Purpurdragt; — πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, *att. ctr.* f. πορφύρεος; o. — πορφυρόω, farver el. besætter med Purpur; - (af πορφύρα). — πορφύρω [ῠ], *f.* -φύρῶ, 1) *intr.*, har el. faaer en purpurrød el. morkerød Farve; bes. som πορφύρεος, om det oprørte Hav, *ex. Il.* 14, 16, Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, bliver πορφύρεον, mørkerødt, bruser op; df. *transl.* om Oprør el. Uro i Sindet, *ex. Il.* 21, 551, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε, bevægede sig heftigt; df. sild. eftertænker, *Ap. Rh.*; 2) *transit.*, farver purpurrød, *Nonn.* — πορφυρώδης, 2, = πορφυροειδής. — πορφυρώματα, τά, Kiødet af de til Demeter og Persephone offrede Sviin.

πόρω, *præs. inus.*, df. *aor.* ἔπορον, *ep.* πόρον, *part.* πορών; (men for περεῖν, *Pind. Pyth.* 2, 105, læser *Boeckh.* πεπαρεῖν, efter *Hesych.* = ἐνδεῖξαι, σημῆναι, *ostentare*); (πόρος), giver, forskaffer, tildeler, δῶρα, τεύχεα, o. dl., εὖχος, opfylder et Ønske, ogs. πένθος, paaforer Sorg, ἀνδρὶ παράκοιτιν, giver til Ægtefælle, *Hom.*; πορεῖν τινα δεῦρο, at skaffe el. bringe tilstede, *Soph.*; — 2) ved Metathesis hører til Stammen πορεῖν (m. Bem. at tildele), *a*) 3 *pf. pass.* πέπρωται, er tildeelt el. bestemt af Skiebnen, m. *acc. c. inf.*, *Il.* 18, 329, o. 3 *plqupf.* πέπρωτο; *β*) *partic.* πεπρωμένος, tildeelt, bestemt, tilskikket; ἡ πεπρωμένη, m. o. u. μοῖρα, som εἱμαρμένη, nogens beskikkede Lod; ligel. τὸ πεπρωμένον, *Pind.*; (*pf.* πέπρωται danne nogle ved Syncope af περατόω).

πός, πή, πόν s. πό, *pronom. interrog. inus.*, svarende til *relat.* ὅς; df. πῆ, ποῖ, ποῦ, πόθεν, πόσος, *etc.* — *ποσάκις, *adv.*, *poët.* ogs. ποσάκι, [ᾰ], hvor ofte? hvor mange Gange? — ποσαπλάσιος, 3, o. -πλασίων, ονος, 2, hvor mangefold? — ποσαπλῶς, *adv.*, hvor mange Gange? — ποσάπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med el. af hvor mange Fødder? hvor mange Fod i Længden, o. s. v.? — ποσαχῆ, *adv.*, paa hvor mange Steder? o. — ποσαχῶς, *adv.*, paa hvor mange Maader? - (af πόθος). — πόσε, *adv.*, (πός, *inus.*), hvorhen? *Hom.*

Ποσειδᾶν, ᾶνος, ὁ, *dor.* f. Ποσειδῶν; df. — Ποσειδάνειος, o. -δάνιος, 3, *dor.* f. Ποσειδώνιος. — Ποσειδάων, ωνος, ὁ, *acc.* -ωνα, *voc.* Ποσείδαον, *ep.* f. Ποσειδῶν, *Hom.* — Ποσείδειον, τό, Poseidons el. Neptuns Tempel; egentl. *neutr.* af - Ποσείδειος, 3, = Ποσειδώνιος. — Ποσειδέων, ωνος, ὁ, den siette atheniensiske Maaned, som begyndte med den sidste Trediedeel af vor December; o. — ποσειδεωνίς, ίδος, ἡ, Poseidons Fugl, Iisfuglen, ellers ἀλκύων; af — Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, *acc.* Ποσειδῶ, *voc.* Πόσειδον, Poseidon, Romernes Neptunus, Søn af Kronos og Rhea, Broder af Zeus, Vandenes, bes. Havets Behersker; h. *Hom.* altid Ποσειδάων, ωνος, hvf. sild. *gen.* Ποσειδάονος, *etc.*; *dor.* Ποσειδᾶν o. Ποτειδᾶν, ᾶνος, *Pind.*; *jon.* Ποσιδέων, ωνος, *Herod.*

*Ποσειδώνειον, o. Ποσειδώνιον, τό, *sc.* ἱερόν, et Neptunstempel; *neutr.* af — Ποσειδώνειος, o. Ποσειδώνιος, 3, tilhørende, helliget Poseidon; ἡ ποσειδωνία, Iisfuglen; τὰ Ποσειδώνια, *sc.* ἱερά, Fest til Neptuns Ære; o. — Ποσειδωνοπετής, 2, (πίπτω) falden d. e. kommende fra Poseidon; - (af Ποσειδῶν). — πόσθη, ἡ,

det mandlige Lem; bes. Forhuden; (skal være besl. m. πρόσθε). — ποσθία, ἡ, Bygkorn paa Øielaaget, ellers κριθή. — πόσθιον, τό, dim. af πόσθη. — πόσθων, ωνος, ὁ, o. ποσθωνεύς, έως, ὁ, med en stor πόσθη; b) transl., stor Dumrian; c) som Kiælenavn: liden Dreng, Ar. — Ποσῖδήϊον, τό, jon. f. Ποσείδειον, neutr. af — Ποσῖδήϊος, 3, jon, f. Ποσείδειος.

πόσιμος, 3, drikkelig, til at drikke; af — πόσις, εως, jon. ιος, ἡ, (πίνω) Drik, Drikke; ogs. at drikke. — πόσις, ιος, ὁ, men dat. πόσεϊ, πόσει, Ægtemand, Gemal; ogs. Brudgom, Forlovet, Kiæreste. — πόσος, 3, pronom. interrog., svarende til relat. ὅσος o. demonstr. τόσος, quantus? hvor stor? hvor megen? hvor dyr? o. dl.; πόσον (sc. διάστημα) ἄπεστον ἐνθένδε; hvor langt borte? Xen.; πόσου (sc. τιμήματος), hvor dyr? id.; — 2) ποσός, 3, af en ubestemt Størrelse, aliquantus; df. ἐπὶ ποσόν, o. ἐπὶ ποσόν τι, til en Grad; til en Tid; τὸ ποσόν, = ἡ ποσότης. — ποσοσύλλαβος, 2, (πόσος, συλλαβή) med hvor mange Stavelser. — ποσότης, ητος, ἡ, Størrelse, Omfang efter Tal el. Maal, Qvantitæt; o. — ποσόω, giver (noget) en vis Qvantitæt; gior el. holder saa og saa dyr; (af ποσός).

ποσῆμαρ, adv., (πόσος, ἦμαρ), i el. inden hvor mange Dage. — ποσσίκλυτος, 2, (κλυτός) beromt ved Foddernes Hurtighed; o. — ποσσίκροτος, 2, (κρότος) slaaen, stamper med Fodderne; 2) act., som slaaer el. stamper med Fodderne; (af πούς). — πόσσος, 3, poët. f. πόσος. — ποσταῖος, 3, paa hvilken Dag? efter hvor mange Dage? (formet som τριταῖος, o. fl.); o. — ποστημόριος, 3, (μόριον) hvilken Deel i Tallet deraf? af — πόστος, 3, (πόσος) hvilken i Tallet? — ποσῶς, adv. af ποσός, paa en Maade, noget lidet.

πότα, æol. f. πότε, som ὄτα f. ὅτε. — ποτάγω, dor. f. προσάγω, Theocr. — ποταγωγίς, ίδος, ἡ, dor. f. προσαγωγίς, inc. — ποταείδω, dor. f. προσαείδω. — ποταίνιος, 3, ogs. 2, men ποταινός, 3, inc., (ποτί, αἶνος) frisk, ny; transl., usædvanlig, uventet, uhørt, Soph. — ποτάμειος, 3, (ποταμός) fra el. af Floden. — ποταμέλγω, dor. f. προσαμέλγω. — *ποτᾰμηγός, 2, (ἄγω) fort el. trukken paa Floden, gaaende derpaa: om Skibe; — ποταμηδόν, adv., strømmeviis; — ποταμήϊος, 3, jon. f. ποτάμειος; — ποταμηΐς, ΐδος, ἡ, bes. fem. poët. til ποτάμειος; — ποταμηπόρος, 2, (πόρος, πείρω) gaaende, sættende over Floden; — ποταμήρυτος, 2, = ποταμόῤῥυτος; — ποτάμιον, τό, dim. af ποταμός; — ποτάμιος, 3, ogs. 2, Eur., = ποτάμειος; — ποταμίσκος, ὁ, dim. af ποταμός; o. — ποταμίτης, ου, ὁ, Vandsøgeren, aquilex; — (af ποταμός).

*ποταμογείτων, ονος, ὁ, ἡ, i Nærheden af en Flod; 2) ἡ ποταμογ., et slags Vandplante; — ποταμοδιάρτης, ου, ὁ, (διαίρω) som sætter el. fører over en Flod, Færgemand; — ποταμόκλυστος, 2, (κλύζω) beskyllet el. vædet af Floden; — ποταμόνδε, adv., til el. ned i Floden, Hom.; formet som οἶκόνδε; o. — ποταμόῤῥυτος, 2, (ῥέω) giennemstrømmet, giennemflydt af Strømme; 2) som føres el. flyder til med Strømmen; af — †ποταμός, οῦ, ὁ, Flod, Strøm, Hom.; ogs. som nom. pr., ὁ Ποταμός, Flodguden, Il.; (skal være af πίνω, πότος, ποτίζω, drikkeligt el. ferskt Vand; maaskee bedre af ποτή, ποτάομαι, ligesom flyvende, ilende; jf. Ὠκεανός); df. — ποταμοφόρητος, 2, (φορέω) fort, bortfort, bortreven af Floden; o. — ποταμόχωστος, 2, (χώννυμι) opfyllet af Floden.

ποτᾶνός, 3, dor, f. ποτηνός, Pind. — ποτάομαι, ep. f. πέτομαι, flyver; 3 pl. pf. πεποτήαται, Il. 2, 90. — ποταπός, 3, adv. -πῶς, slet o. sild. Form f. ποδαπός. — ποτᾱῷος, 3, dor. f. προσηῷος. — πότε, adv. interrog., naar? til hvilken Tid? Hom.; 2) ποτέ, adv. enclit., engang, nogengang; ἤδε ποτέ, omsider, tandem aliquando; ποτὲ μὲν —, ποτὲ δὲ —, snart — snart —; i Spørgsmaal, forstærkende, ligesom vort: nu, vel; τί ποτε, hvorfor dog? ὅτῳ ποτὲ τρόπῳ, hvorledes dog? Xen.; — bes. ofte i Sammens. m. Negtelser, ex. οὔποτε, μήποτε; dog ogs. δήποτε, εἴποτε, o. fl.; (besl. m. inus. πός). — Ποτειδᾶν, ᾶνος, ὁ, dor. f. Ποσειδῶν, Pind. — ποτέομαι, jon. f. ποτάομαι, Od. — ποτέος, 3, adject. verb. til πίνω, til at drikke, drikkelig.

πότερος, 3, hvilken af begge? neutr. πότερον, att. sædv. πότερα, som adv. interrog., sættes foran et toledet Spørgsmaal, naar det ene Leds Bekræftelse tillige benægter det andet, o. m. flgd. ἤ, ex. διηρώτα, πότερα βούλοιτο μένειν, ἢ ἀπιέναι; Xen.; d. lat. utrum —, an —, men i directe Spørgsmaal, enten —, eller —; 2) ποτερός, en af begge, Pl.; — (af ἕτερος o. inus. πός). — ποτέρχομαι, dor. f. προσέρχομαι. — ποτέρωθι, adv., paa hvilken af begge Sider el. Steder? — ποτέρως, adv., paa hvilken af begge Maader? alm. hvorledes? o. — ποτέρωσε, adv., paa el. til hvilken af begge

Sider el. Steder; (af πότερος). — ποτέχω, dor. f. προσέχω.

ποτή, ἡ, (ποτάομαι) Flyven, Flugt, Od. — πότημα, τό, (πότος, πίνω) det Drukne; Drik, Drikke; df. — ποτηματοποιός, 2, (ποιέω) som tillaver en Drik. — ποτῆμεν, dor. f. ποτεῖναι, προσεῖναι, inf. af πρόσειμι. — ποτηνός, 3, dor. ποτανός, (ποτάομαι) flyvende, bevinget, Pind. — ποτήρ, ῆρος, ὁ, (πότος, πίνω, pf. pass. πέπομαι) Drikkekar, Bæger. — ποτηρίδιον, τό, dim. af ποτήριον. — ποτηρίδιος, 3, (ποτήρ) hørende til et Bæger. — ποτηριογλύπτης, ου, ὁ, (γλύφω) som udskærer Bægere el. Zirater derpaa; o. — ποτηριοκλέπτης, ου, ὁ, (κλέπτω) en Bægertyv; af — ποτήριον, τό, Drikkekar, Bæger; 2) eslags Buskvært; neutr. af — ποτήριος, 3, (ποτήρ) hørende til et Bæger; — ποτηριοφόρος, 2, (φέρω) bærende Drikkekar el. Bægere, ποτήρια, besat dermed.

ποτηρο-θήκη, ἡ, Bord, hvorpaa man sætter Bægere, Skienkebord; o. — ποτηροπλύτης, ου, ὁ, (πλύνω) som afskyller Bægere; (af ποτήρ). — ποτής, ῆτος, ἡ, Drik, Drikke; Drikken el. at drikke, Hom.; o. — πότης, ου, ὁ, som drikker; en Dranker; komisk superl. ποτίστατος, stærk Dranker, Ar.; (af πότος, πίνω). — ποτητός, 3, (ποτάομαι) flyvende, bevinget; τὰ ποτητά, de Bevingede, Fuglene; formet som δακετά, ἑρπετά. — ποτί, dor. o. ep. f. πρός, saavel enkelt som i Sammens.; de m. ποτ- s. ποτι- dannede Sammens. see u. προς-. — ποτιάπτω, dor. f. προσιάπτω. — ποτιβάλλω, ποτιβλέπω, dor. f. προσβ-. — ποτιδέγμενος, dor. o. ep. f. προσδεχόμενος. — ποτιδεῖν, dor. f. προσιδεῖν. — ποτιδέρκομαι, ποτιδεύομαι, ποτιδόρπιος, dor. f. προσδ-. — ποτιειλέω, dor. f. προσειλέω.

ποτίζω, f. ίσω, att. ιῶ, (πότος) lader drikke, giver at drikke; vander, begyder. — ποτίθει, dor. f. πρόσθες, 2 sing. imperat. aor. 2 act. til προστίθημι. — ποτικέκλιται, dor. f. προσκέκλιται, 3 pf. pass. af προσκλίνω, Od. — ποτικός, 3, adv. -κῶς, hørende til Drikke, tilbøielig til at drikke; ποτικῶς ἔχειν, at ville drikke; o. — πότιμος, 3, drikkelig; om Vand: fersk, sød; 2) transl., venlig, behagelig; bes. om Talen: som glider let ned, som høres gierne; (af πότος, πίνω). — ποτινίσσομαι, dor. f. προσνίσσομαι. — ποτιπεπτηυῖα, dor. f. προσπεπτωκυῖα, part. pf. act. til προσπίπτω. — ποτιπτύσσω, dor. f. προσπτύσσω.

πότις, ιδος, ἡ, fem. til πότης, Drikkerske. — πότισις, ἡ, at give at drikke, Vanden el. at vande. — πότισμα, τό, hvad der er vædet el. vandet; 2) det Drukne, Drikke; o. — ποτισμός, ὁ, = πότισις; (af ποτίζω). — ποτιστάζω, dor. f. προσστάζω, Pind. — ποτίστατος, ὁ, see u. πότης. — ποτιστήρ, ῆρος, ὁ, o. ποτιστής, οῦ, ὁ, som giver at drikke, som vander; df. — ποτιστήριον, τό, Rende el. Canal, hvoraf Qvæget vandes, LXX; o. — ποτίστρα, ἡ, sædv. πίστρα, Drikke; (af ποτίζω). — ποτιτέρπω, dor. o. ep. f. προστέρπω. — ποτιφόριμος, 2, dor. f. προσφόριμος, = πρόσφορος, indbringende. — ποτιφωνήεις, εσσα, εν, dor. o. ep. f. προσφωνήεις, som taler, som kan tale, Od.

πότμος, ὁ, (πίπτω) hvad der tilfalder nogen, Lod, Skiebne; sædv. Ulykke; bes. som μοῖρα o. μόρος, Dodens Skiebne, Doden; πότμον ἐφεῖναι, at ombringe; πότμον ἐπισπεῖν, ogs. θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν, at omkomme, Hom. — πότνᾰ, sædv. πότνια, ἡ, som qvindelig Ærestitel: den ærværdige, hædrede, σεβασμία, τιμία; πότνια μήτηρ, Hom.; πότνια θεά, Od. 5, 215, (θεά monosyll., dog m. lect. var. πότνα θεά); b) om Egne: elskværdig, behagelig, πότνια ἀκτή, Eur.; 2) som subst., Herskerinde, πότνια θηρῶν, over Vildtet, Il., βελέων, Pind.; πότνια ἐμά, min Herskerinde, Eur.; 3) πότνα f. πότνια h. Hom. inc.; πότνα θεάων, Hom. Cer. — ποτνιάδες, αἱ, (ποτνιάω) raabende, skrigende, epith. til Bacchantinderne; men som epith. til Furierne h. Eur. rimel. bes. pl. af πότνια. — ποτνιάνακτος, 2, urigtig Læsem. f. ποντοτίνακτος. — ποτνίασις, ἡ, o. ποτνιασμός, ὁ, Anraaben, Beden, Bonfalden; bes. Gudernes Anraabelse; af — ποτνιάω, ogs. in med., egentl. tilraaber en Gudinde: πότνια, πότνια; df. anraaber, paakalder, beder om Hielp; skriger, klager, jamrer mig; (alene i Prosa o. sild.).

ποτόδδω, lacon. f. προσόζω. — ποτόν, τό, hvad man drikker, Drik, Drikke; b) Drikken, at drikke; Drikkelav; o. — πότος, ὁ, Drikken el. at drikke sammen i et Giestebud, som συμπόσιον; 2) Drik, Drikke; (af πίνω). — ποτός, 3, adject. verb. til πίνω; drukken; til at drikke, drikkelig. — ποτόσδω; dor. f. προσόζω. — ποττοῦ, ποττῷ, ποττόν, ποττάν, ποττώς, dor. ctr. f. (ποτὶ τοῦ) πρὸς τοῦ, πρὸς τῷ, πρὸς τόν, πρὸς τήν, πρὸς τούς. — ποῦ, adv. interrog., (oprindel. gen. af inus. πός), hvor? Hom.; sild. ogs. c. gen., ex. ποῦ γῆς, ubi terrarum? b) efterhom., hvorledes? paa hvilken Maade? — 2) που, adv. enclit., nogensteds,

etsteds; *b)* paa nogen Maade, vel, muligen, rimeligen. — *πουλύς, πουλύ, jon.* o. *poët.* f. *πολύς, πολύ*; de m. *πουλο-* sammensatte Ord see u. *πολυ-*.

πούς, ποδός, ὁ, f. *dat. pl. ποσί* har *Hom.* ogs. *ποσσί* o. *πόδεσσι*, og f. *gen.* o. *dat. dual. ποδοῖν* altid *ποδοῖϊν*; — Fod, (ligesom i Dansken, om levende og livløse Gienstande); 1) egentl. det nederste af Benet fra Anklen, dog ogs. hele Benet, *ex. πόδες καὶ χεῖρες*, Been og Arme, *Hom.*; *ποσὶν ἐρίζειν, ποσὶ νικᾶν*, at kæmpe i Veddeløbene, at seire deri; — *b)* m. *præpos.* betegner *πούς, α)* et Stedsbegreb, *ex. πρόσθεν ποδός s. ποδῶν, προπάροιθε ποδῶν*, ogs. *πάρος ποσί, Hom., πρὸ ποδός, Pind.*, for el. foran Fødderne, *att.* sædv. *ἐν ποσί*, jf. *ἐμποδών*, ligel. *παρὰ ποδῶν, παρὰ ποσί, παρὰ πόδας*, ogs. *πρὸ ποδῶν*, o. *πρὸς ποσί*; df. *τὰ ἐν ποσί, τὰ πρὸ ποδῶν*, det Nærværende; det Almindelige; hvad der ligger for alles Øine; *oppon. ἐκ ποδῶν*, jf. *ἐκποδών*; *ἐστὶ μοι τοῦτο περὶ πόδα*, dette er mig ret til pas; *ἐπὶ ποδῶν*, paa Fødderne, paa Benene, opreist; *β)* ligel. om en Bevægelse, *ex. ἀνὰ πόδα* o. *ἐπὶ πόδα*, baglends, tilbage; *ἐκ ποδὸς ἀκολουθεῖν*, at følge i Hælene; strax, ligel. *κατὰ πόδας*, ogs. *κατὰ πόδας τινός*, i Hælene paa nogen; *ἡ κατὰ πόδας ἡμέρα*, den næstfølgende Dag; *φεύγειν ἀμφοῖν ποδοῖν s. ἐκ δυοῖν ποδοῖν*, af alle Kræfter; *χειρὶ καὶ ποδί*, ogs. *ὅλῳ ποδί*, af al Magt; *ὡς ποδῶν ἔχει*, det hurtigste han kan; — *c) ποδί* o. *ποσί* sættes ofte overflødigen h. Verber, *ex. ποσὶ στῆναι, βῆναι, ἐλθεῖν, δραμεῖν*, o. fl.; — 2) det Nederste, Underste af noget, *ex. ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης*, ved Foden deraf, *Il.* 2, 824; — 3) som Længdemaal = 4 Haandbreder el. 16 Fingre; *b)* i Metriken: en Versfod; — 4) til Skibs ere *πόδες*, ligesom *ποδεῶνες*, de to nederste Hiørner af Seilet; ogs. de derved befæstede Touge; df. alm. Seil, Skib; — (efter *gramm.* er Betoningen *πούς* at foretrække for den sædv. *ποῦς*). — *πόω, inus.*, alene som Stamform til nogle Tempora af *πίνω*, o. til d. lat. *poto*. — *ποώδης*, 2, (*πόα, εἶδος*) ligesom Græs; fuld af Græs, græsrig.

πρᾶγμα, τό, jon. πρῆγμα, (*πράσσω*), det Giorte, det Skete; df. Gierning, Handling, Forretning; Omstændighed, Anliggende, Forhold, Tilfælde; Sag, Ting; *res, negotium*; bes. — *a) πράγματα*, Statsanliggender, Statssager, *ex. τὰ πρήγματα τῶν Ἑλλήνων, Herod.*; *οἱ ἐν τοῖς πράγμασι*, ligesom *οἱ ἐν τέλει*, Statsmænd, Forretningsmænd; *τὰ πράγματα λαβεῖν, capessere rempublicam*; — *b)* ligel. *in pl.*, Privatanliggender; *ἀγαθὰ πράγματα*, god Fremgang, heldig Handel; *ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα*, det gaaer mig ilde; df. ofte Bryderier; *πράγματα παρέχειν*, at volde, paaføre Bryderier; *πράγματα ἔχειν*, at have Bryderier, at være ilde deran; ogs. at være fordbunden med Vanskeligheder; — *c) in sing.*, Ting, Sag, bes. med Hensyn til dens Vigtighed el. Uvigtighed, *ex. ἦν δὲ μέγιστον πρῆγμα Δημοκήδης παρὰ τῷ βασιλέϊ*, i største Anseelse, *Herod.* 3, 132; *πρῆγμα ποιεῖσθαί τι*, at giøre meget af, at ansee som vigtigt, *oppon. πρῆγμα οὐδὲν ποιεῖσθαι, Herod.*; *πονηρὸν πρᾶγμα*, en slem Sag.

πραγμᾰτεία, ἡ, en Sags, et Anliggendes Behandling el. Udførelse; alm. Foretagende, Haandtering, Kunst; Bestræbelse, Anstrængelse, Møisommelighed, bes. *in pl., Dem.*; Proces; 2) skrevet Værk, Bog; Afhandling; df. — *πραγματειώδης*, 2, (*εἶδος*) der seer ud som en Forretning (uden at være det); *παιδιὰ πρ., Pl.*; af — *πραγμᾰτεύομαι*, (*πρᾶγμα*) er sysselsat, har at bestille; driver en Haandtering, fører en Handel; giør mig megen Umage for noget, *ἐπί τινι, περί τι*, ogs. m. *ὅπως*; *οἱ ταῦτα πραγματευόμενοι*, som drive dette Studium; ogs. har Trætte, fører Proces; df. — *πραγμᾰτευτής, οῦ, ὁ*, Forretningsmand, bes. en Handelsmand; alm. som driver en Syssel; df. — *πραγματευτικός*, 3, erfaren el. øvet i Forretninger, bes. i Handel; skikket, tilbøielig til Forretninger.

πραγμᾰτίας, ου, ὁ, der giver meget at bestille; o. — *πραγματικός, adv. -κῶς*, driftig, virksom; øvet el. erfaren i Forretninger, bes. i de offentlige el. som Jurist; df. Consulent, Advocat, *pragmaticus, Quinctil.*; som beskæftiger sig med Statssager; (af *πρᾶγμα*). — *πραγμάτιον, τό, dim.* af *πρᾶγμα*. — *πραγματογραφέω, (γράφω)* som beskriver en Sag; — *πραγματοδίφης, ου, ὁ, (διφάω)* som søger Strid og Trætte; — *πραγματοειδής*, 2, = *πραγματώδης*; — *πραγματοκοπέω, (κόπτω)* blander mig i Forretninger el. Stridigheder, begynder Strid og Trætte; — *πραγματολογέω, (λέγω)* fortæller Sager, taler om Sager; 2) strider, disputerer; 3) vælger el. udsøger Ordene; — *πραγματομᾰθής*, 2, (*μαθεῖν, μανθάνω*) som kiender Tingenes Gang; o. — *πραγματώδης*, 2, (*εἶδος*) fuld af Forretninger el. Møie, møisommelig; *οὐδέν ἐστι πραγματωδέστερον — τὸ καλῶς φρονεῖν τοῦ κακῶς, Dem.*; — (af *πρᾶγμα, πράγματα*).

πρᾶγος, τό, poët. f. πρᾶγμα, bes. h. Trag., ogs. f. πράγματα, Statsforretninger, Æsch. — πραέως, adv. af πραΰς. — πραθέειν, poët. f. πραθεῖν, inf. aor. 2 til πέρθω. — πραθεὶς, part. aor. 1 pass. til πιπράσκω. — πρακτέος, 3, adject. verb. til πράσσω, til at giøre; ὅταν παρείη τὸ πρακτέον, naar man skal arbeide, Xen. — πρακτήρ, ῆρος, ὁ, jon. o. h. Hom. πρηκτήρ, (πράσσω) som foretager el. udfører noget; πρηκτὴρ ἔργων, Hom.; ogs. Handelsmand, Od.; 2) som inddriver Gieldsfordringer; transl., som straffer, hævner; jf. πράκτωρ; df. — πρακτήριος, 2, som fuldbringer, som sætter i Værk, Æsch. — πρακτής, οῦ, ὁ, = πρακτήρ.

πρακτικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket, tilboielig til Virksomhed el. til Forretninger; virksom, driftig, dygtig, foretagende, tapper; πρακτικώτερος παρὰ τῶν θεῶν καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, som lettere vinder, opnaaer sit Ønske, Xen.; alm. = πραγματικός. — πρακτορεία, ἡ, (πράκτωρ) Driftighed til at erhverve. — πρακτός, 3, adject. verb. af πράσσω, giort; til at giøre, giørlig; 2) πρακτὸς ἔστω, bor el. kan twinges til at betale. — πρακτύς, ύος, ἡ, jon. = πρᾶξις. — πράκτωρ, ορος, ὁ, som πρακτήρ, der giør, forretter, udfører noget; 2) som inddriver Gield; transl., πράκτωρ αἵματος, φόνου, som straffer el. hævner Blodskyld, Trag.; bes. i Athenen ere πράκτορες, Embedsmænd, som inddrive de offentlige Skatter og Restancer.

Πράμνειος, οἶνος, ogs. Πράμνιος, etslags skarp og stærk Viin af tørrede Druer, Hom.; (skal have sit Navn af Pramne paa Ikara, el. efter nogle af παραμένειν, el. af πραΰνειν τὸ μένος). — πράμος, ὁ, = πρόμος, Ar. — πράν, adv., dor. f. πρήν, πρίν, forhen, fordum, ellers, nyligen; [ᾱ]. — πρᾱνής, 2, dor. o. att. f. πρηνής, nedad, hældende; ἥδιον τὸ πρανὲς τοῦ ὀρθίου δραμεῖται, Xen.; ogs. transl., τὸ πρανὲς καὶ τὸ μαλακόν, Vellysten, id. — πρᾱνίζω, f. ίξω, dor. f. πρηνίζω. — Πραξιδίκη, ἡ, etslags qvindelig Guddom i Athenen; den afbildes alene som Hovede; ogs. offrede man den alene Dyrenes Hoveder.

πραξικοπέω, (κόπτω) borttager, erobrer, udfører noget ved en listig Streg, ved Overlistelse, Forræderi, o. dl.; alm. overlister, Polyb.; o. — πράξιμος, 2, giørlig, udforlig; 2) til at inddrive el. indkassere; (af πρᾶξις, πράσσω). — πρᾶξις, εως, ἡ, jon. πρῆξις, ιος, (πράσσω) Giøren, Handlen el. at handle; Giærning, Handling, Forretning, Foretagende; Πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, mit eget, ikke et offentligt Anliggende, Od. 3, 82; λυμαίνεσθαι τὴν πρᾶξίν τινι, at fordærve det for nogen, at spille nogen et Puds; -2) hvad man udretter, Følgen el. Frugten af en Handling, ex. Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται γόοιο, Klager udrette intet, Il. 24, 524; jf. ib. 550; -3) (god el. slet) Forfatning, Skiebne; jf. εὖ, κακῶς πράσσειν u. πράσσω; -4) Inddrivelse af en Gield, Fordring, Restance, o. dl.; -5) en listig Streg, List, Forræderi; -6) Embede; -7) Værk, Skrift, Afhandling, som πραγματεία.

πρᾱόνως, adv., (νοῦς) sagtmodigen, Ar.; af — πρᾶος, neutr. πρᾶον, (hele fem., o. neutr. pl. af πραΰς), adv. πράως, som πραΰς, sagtmodig, mild; (skrives ogs. πρᾷος, dog rimel. urigtigen); df. — πραότης, ητος, ἡ, som πραΰτης, Sagtmodighed, Mildhed. — πραπίδες, som φρένες, egentl. Mellemgulvet; df. transl., Forstand, Tanker, (hvis Sæde πραπίδες ere, ligesom ogs. Længselens, Il. 24, 514); ogs. sing. πραπίς, h. Pind. o. Eur.; (rimel. besl. m. φράζω, φρήν). — πρασιά, ἡ, Havebed, Od.; in pl. ogs. Have, Urtehave; (rimel. af πράσον). — πρασίζω, f. ίσω, (πράσον) er løggron. — πράσιμος, 2, (πρᾶσις) til Salg, til Fals. — πρασινοειδής, o. πρασινώδης, 2, (εἶδος) der seer ud som løggron; alm. = flgd.: o. — πράσινος, o. πράσιος, 2, løggron; (af πράσον). — πράσιον, τό, etslags Plante, marrubium.

πρᾶσις, εως, ἡ, jon. πρῆσις, (πιπράσκω) Sælgen, Salg, Herod. — *πρασίτης, ου, ὁ, o. πρασοειδής, 2, (εἶδος) som ligner Løg, løgagtig; — πρασόεις, εσσα, εν, rig paa Løg; alm. = frgd.; o. — πρασοκουρίς, ίδος, ἡ, Kaalorm, (der afæder Kaal og Grønt); o. — πρασόκουρον, τό, Kniv, hvormed Løg afskæres; (af κείρω); af — †πράσον, τό, Løg; ogs. etslags Vandplante; (ved Bogstavoms. πάρσον, hvf. d. lat., porrum, Porre); df. — πρασόργη, ἡ, Kniv, hvormed Løg afskæres; — πρασοφαγέω, er — πρασοφάγος, 2, (φαγεῖν) som æder Løg; — πρασόχρους, ουν, (χρόα) løgfarvet; o. — πρασσαῖος, ὁ, ep. f. πρασαῖος, den Løggronne, komisk Froenavn, Batr.; o. — πρασσοφάγος, ὁ, ep. f. πρασοφάγος, Løgæderen, ib.

πράσσω, jon. πρήσσω, att. πράττω, f. πράξω, jon. πρήξω, pf. 1 πέπρᾱχα, pf. 2 πέπρᾱγα, pf. pass. πέπραγμαι, har Forretninger; giør, handler, foretager, udfører, udretter, bevirker, opnaaer noget, τὶ; πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι, aldeles intet at faae udrettet, Hom.; βέλτιστα, δίκαια, καλὰ

πράττειν, at handle vel, o.f.v., *Xen.*; ἀσεβὲς οὐδὲν περὶ τοὺς θεοὺς οὔτε εἰπόντα, οὔτε πράξαντα, *id.*; ogſ. πράττειν περί τινος, at arbeide paa, at ſøge at bevirke, *ex.* ἔπραττε περὶ εἰρήνης, tilraadede Fred, *id. Hell.* 6, 3, 3; men εἰρήνην πράττειν, at underhandle om Fred, *id.*; – *b*) beſ. h. *Hom.*, πρήσσειν κέλευθον, ὁδόν, ἅλα, ogſ. πρήσσειν ὁδοῖο, *ex. Od.* 3, 476, at fuldende, tilbagelægge en Vei, (hvor *gen.* forklares, ligeſom h. θέω, ἔρχομαι, o. fl., af et udeladt διά); – *c*) beſørger Forretninger; beſ. *α*) πράττειν τὰ κοινά, τὰ πολιτικά, τὰ τῆς πόλεως, at behandle Statsſager; ogſ. *absol.*, ἱκανὸς πράττειν, dygtig Statsmand, *Xen.*; τὰ τῶν ἄλλων πράττειν, at føre andres Proceſſer; *β*) ἴδια *s.* τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, at beſørge ſine egne el. private Anliggender; ogſ. at paſſe el. ſkiøtte ſig ſelv, *Dem.*; beſ. ogſ. driver Handel; – *d*) πράττειν τι περί τινα, at fuldbyrde noget paa nogen; πράττειν τινί τι, at volde en noget; men *absol.*, πράττειν τινί, at handle nogen til Villie, *Dem.*; πράττειν τινά τι, at tilføie, at beviſe en noget (godt, ondt, o. dl.); πράττειν τι παρά τινος, at udvirke noget hos, at erholde noget af nogen; – *e*) πράττειν τινὰ ἀργύριον, χρήματα, φόρον, at inddrive Penge, Skatter hos nogen; *transl.*, πράττειν φόνον, at inddrive Boderne for et Mord; df. at hævne, at ſtraffe, *Æsch.*; *in med.*, πράττεσθαί τινα ἀργύριον, μισθόν, o. dl., at affordre nogen, hvad man har tilgode; εἰ ἐπεπράγμην Ἄφοβον τοῦτον τὴν δίκην, havde affordret ham de idømte Boder, *Dem.*; *pass.*, πράττεσθαι ξὺν ἀργυρίῳ, at blive kiøbt el. beſtukken med Penge, *Soph. Oed. Tyr.* 125; τὰ πεπραγμένα, det Afgiorte, det Gieldende; det Skete; ὁ πεπραγμένος, med hvem det er ude, forloren, *de quo actum est*; — 2) *intr.* m. et Adverbium, befinder mig i en vis Tilſtand; beſ. καλῶς πράττω, κακῶς πράττω, befinder mig vel, ilde, er lykkelig, ulykkelig, dog ogſ. handler vel, handler ilde; denne Bem. har altid *pf.* 2 πέπραγα; ὁ στόλος οὕτω ἔπρηξε, løb ſaaledes af, fik dette Udfald, *Herod.* 3, 25.

πρᾰσώδης, 2, = πρασοειδής. — πρᾱτέος, 3, *adject. verb.* til πιπράσκω, til at ſælge, ſælgelig. — *πρατήρ, ῆρος, ὁ, *jon.* πρητήρ, en Sælger; df. – πρατήριος, 3, *jon.* πρητ–, hørende, tienlig til Salg; τὸ πρατήριον, Sted, hvor der ſælges, Torv; — πράτης, ου, ὁ, o. πρατίας, ου, ὁ, ſield., = πρατήρ; o. — πρᾱτός, 3, ſolgt; til Salg; – (af πιπράσκω). — πρᾶτος, 3, *dor.* f. πρῶτος. — πράτρια, ἡ, *fem.* af πρατήρ. — πράττω, *att.* f. πράσσω.

*πρᾱΰγελως, ωτος, ὁ, ἡ, (γέλως) leende mildt; — πρᾱΰθῡμος, 2, (θυμός) ſagtmodig; — πρᾱΰλογος, 2, (λόγος) talende mildt, ſom beroliger med Ord; — πρᾱϋμενής, 2, *adv.* -μενῶς, (μένος) = πραΰθυμος; — πρᾱΰμητις, ιος, ὁ, ἡ, (μῆτις) mild, gunſtig, naadig, *Pind.*; o. — πρᾱΰνοος, 2, *ctr.* -νους, (νόος) ſagtmodig; – (af πραΰς). — πράϋνσις, εως, ἡ, Beroligelſe; Lindring; o. — πρᾱϋντικός, 3, beroligende, formildende, lindrende; af — πρᾱΰνω [ῡ], *f.* ὑνῶ, (πραΰς) giør tam, mild, ſtille; beroliger, formilder, lindrer; πνοιὰς πρηΰνειν, *Hes.*; *part. pf. pass.*, πεπραϋσμένος, *Æl.*

πρᾱϋπάθεια, ἡ, Sagtmodighed; af – πρᾱϋπαθέω, er – πρᾱϋπᾰθής, 2, (παθεῖν, πάσχω) ſagtmodig; af — †πρᾱΰς, πραεῖα, πραΰ, *jon.* πρηΰς, *adv.* πραέως, ſtille, ſagte, mild; *transl.*, ſagtmodig, venlig; πραείᾳ τῇ φωνῇ, med ſagte Stemme, *Xen.*; τὰ πραέα, Smigrerier, *id.*; (ſkrives af nogle πρᾳΰς, jf. πρᾶος); df. — πρᾱΰτης, ητος, ἡ, = πραότης; o. — πρᾱΰτροπος, 2, (τρόπος) med ſagtmodig Charakteer.

πρεμνίζω, udrykker med Roden; — πρέμνιον, τό, *dim.* af πρέμνον; o. — πρέμνοθεν, *adv.*, med Roden, fra Grunden af; af — πρέμνον, τό, den nederſte Deel af Træets Stamme med Roden; alm. Træſtamme, Bul, Klods, Blok, *caudex, truncus*; – 2) Grundlag, Fundament; (rimel. beſl. m. πρυμνός); df. — πρεμνώδης, 2, (εἶδος) der ligner en Stamme el. Klods, tyk. — πρέπον, οντος, τό, *neutr. part.* af πρέπω; ogſ. ſom *subst.*, det Paſſende, Skikkelige; Anſtand, Værdighed, *decorum.* — πρεπόντως, *adv. part. præs.* af πρέπω, paa en paſſende, ſømmelig Maade; med Anſtand og Værdighed. — πρεπτός, 3, udmærket, fremſtikkende; anſtændig, værdig; ærværdig; (af figd.).

πρέπω, udmærker mig, falder i Øinene, διὰ πάντων, fremfor alle, μετά τισι, imellem flere, *Hom.*, ἐσθῆτι, ved min Dragt, *Eur.*; βοὰ πρέπει, lyder høit, *Pind.*; ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει, viſer ſig (beviſer det) tydeligen, *Æsch. Ag.* 30; — 2) viſer mig, ſynes, ſeer ud ligeſom en anden; df. ligner, τινὶ εἶδος, nogen i Geſtalt, *Pind.*; πρέπει ὡς τυράννος εἰσορᾶν, ſeer ud ſom en Herſker, *Soph.*; df. – *b*) paſſer el. ſvarer til noget, τινί, *ex.* τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπει; ſvarer til, forlanger dette Sorgehaar? *Eur.*; — 3) oftest *impers.*, πρέπει, *decet*, ſædv. πρέπει μοι, det ſømmer el. anſtaaer mig, klæder mig, o. dl.;

undert. c. nom., ex. θνητὰ θνητοῖς πρέπει, Pind.; πρέπει μοι μετριότης; undert. ogſ. πρέπει με, ex. Æsch. Suppl. 206; – men i Udtrykket, πρέπον γέ τ' ἦν ἂν δαίμονος τοῦ 'μοῦ τόδε, dette pasſede ſig for min Dæmon, var ham værdigt, Soph. Aj. 534, o. dl., forklares gen. bedſt af d. ſubſtantiviſke πρέπον, ſee ovenf.; ὡς πρέπον ἡμῖν, ſom det anſtaaer os, Thuc.; – (efter Buttm. hører πρέπω til πείρω, περάω, m. Grundbem. træder frem, falder i Sandſerne); df. — πρεπώδης, 2, (εἶδος) paa en ſømmelig Maade, anſtændig. — πρέπων, οντος, ὁ, etſlags ubeſtemt Sofiſt.

πρέσβᾰ, ἡ, beſ. fem. til πρέσβυς, den gamle, den ærværdige, ſom δῖα o. πότνα, c. gen., ex. Od. 3, 452. — *πρεσβεία, ἡ, Alderens el. den Førſtefødtes Forret; κατὰ πρεσβείαν, efter Førſtefødſelsretten, Æsch.; b) alm. Anſeelſe, Værdighed, (egentl. forſaavidt den beſtemmes ved Alderen); — 2) Geſandtſkab, jf. πρέσβυς Bem. 2; πρεσβείας εὐθύναι, Regnſkab derfor, Dem.; ogſ. Geſandterne ſelv; — 3) Bon, Forbøn, inc.; o. — πρεσβεῖον, τό, jon. o. ep. πρεσβήϊον, Æresgave, Hædersſkienk, Il. 8, 289, ſom γέρας, beſ. ſom tildeles de Ældſte; df. alm. Alderdommens Forret, Forrang, Ære; 2) Alderdommen; df. – πρεσβειόω, udmærker ved en Æresgave; alm. ærer, foretrækker; – (af πρεσβεύω). — πρέσβειρα, ἡ, = πρέσβα; θεῶν πρέσβειρα, Hom. Ven.

πρέσβευμα, τό, (πρεσβεύω) Anſeelſe, Værdighed; Æresbeviisning; 2) Geſandtſkab; Geſandt. — πρεσβεύς, ὁ, Geſandt; alene in dat. pl. πρεσβεῦσι, Lyc.; men πρέσβηες (ikke πρεσβῆες) Hes. Sc. 245, nom. irr. af πρέσβυς. — *πρέσβευσις, ἡ, Geſandtſkab; o. — πρεσβεύτειρα, ἡ, fem. poët. af — πρεσβευτής, οῦ, ὁ, Geſandt, Sendebud, Anmælder; df. – πρεσβευτικός, 3, hørende, ſkikket til en Geſandt el. til et Geſandtſkab; af — πρεσβεύω, (πρέσβυς) er den ældre el. ældſte, ogſ. m. τοῖς χρόνοις; oppon. νεάζω; b) har Fortrin for andre, c. gen.; alm. er anſeet, æret; df. herſker, ſtyrer, ex. 'Ολύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ, Soph. Aj. 1389; c) transit., ærer, agter, foretrækker, Soph. Trach. 1067; — 2) er Geſandt, reiſer el. underhandler ſom Geſandt; πρεσβεύειν τὴν εἰρήνην, ſom Geſandt at mægle Fred, Isocr.; ogſ. in med.; b) beſ. in med., ſender Geſandter, underhandler ved Geſandter.

πρέσβη, ἡ, jon. f. πρέσβα. — πρεσβήϊον, τό, jon. f. πρεσβεῖον. — πρεσβηΐς, ΐδος, ἡ, = πρέσβα; πρεσβηῒς τιμή, den ældſte, værdigſte Ære, poët.

— πρέσβις, ιος, ἡ, Alderdommen og den dermed forbundne Anſeelſe, poët. — πρέσβις, εως, ἡ, den Gamle; 2) = πρεσβεύτειρα. — πρεσβίστατος, o. πρέσβιστος, 3, superl. poët. f. πρεσβύτατος. — πρέσβος, εος, τό, poët. f. πρέσβευμα. — *πρεσβυγένεθλος, 2, (γενέθλη) = πρεσβυγενής; o. — πρεσβυγένεια, ἡ, Førſtefødſelsretten, Anciennitet; af — πρεσβυγενής, 2, (γένος) ældre af Fødſel; beſ. førſtefødt; alm. gammel, ogſ. m. χρόνος, o. dl.; – 2) οἱ πρεσβυγενεῖς, lacon. f. οἱ γέροντες, Oldingraadet, Senatet; – (af flgd.).

πρέσβυς, υος o. εος, ὁ, den Gamle, poët. f. πρεσβύτης, dog i denne Bem. alene in acc. o. voc. πρέσβυν, πρέσβυ; df. compar. o. superl., πρεσβύτερος, πρεσβύτατος, 3, ældre, ældſt, ogſ. m. γενεῇ, Il.; – b) in pl., οἱ πρέσβεις, nom. irr. οἱ πρέσβηες, Hes. Sc. 245, egentl. de Gamle; ſædv. de Anſeete, Fornemme, Fyrſterne; df. πρεσβύτερόν τι ἔχειν, at anſee for vigtigere; ligel. τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο, ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν, Herod. 5, 63; πρεσβύτερον κακὸν κακοῦ, vægtigere, tungere, Soph.; – 2) Geſandt, Æsch., i Proſa ſædv. πρεσβευτής, dog pl. πρέσβεις, ogſ. i Proſa; – (ſkal være af πρέπω m. indſkudt σ, ligeſom i βλάσφημος af βλάπτω, altſ. egentl. fremtrædende, ſom falder i Øinene).

πρεσβῠτέριον, τό, Forſamlingsſted for Raadet el. de Ældre, πρεσβύτεροι. — πρεσβῠτής, ῆτος, ἡ, Alderdommen; o. — πρεσβύτης, ου, ὁ, [υ auc.], den Gamle, en Olding; 2) ſom ikke ſeer uden langt fra (ligeſom gamle Folk), oppon. μύωψ; (af πρέσβυς); df. — πρεσβῡτικός, 3, adv. -κῶς, hørende til, pasſende for en Olding; — πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, fem. til πρεσβύτης, den Gamle, Æsch.; o. — πρεσβῡτοδόκος, 2, (δέχομαι) ſom optager, modtager de Gamle, Æsch. — πρευμένεια, ἡ, Blidhed, Gunſt, Naade, Bevaagenhed; af — πρευμενής, 2, adv. -νῶς, blid, gunſtig, naadig; velkommen, behagelig; (rimel. af πραΰ-, πρηΰ, o. μένος; altſ. ctr. f. πρηϋμενής). — πρέω, præs. inus., df. aor. ἔπρεσε, ſee u. πρήθω.

πρῆγμα, τό, jon. f. πρᾶγμα. — πρηγορεών, ῶνος, ὁ, = προηγορεών, Fuglekro, Ar. — πρηδών, όνος, ἡ, (πρήθω, πίμπρημι) Brand; Bullenhed. — πρηθῆναι, jon. f. πραθῆναι, inf. aor. pass. til πιπράσκω. — πρήθω, f. ήσω, aor. ἔπρησα, ogſ. ἔπρεσα, Hes. Theog., aor. pass. ἐπρήσθην; – 1) brænder, forbrænder, πυρί o. πυρός, med Ild, Il., ogſ. absol., Hes. Theog. 856; (ſ. præs. bruges i denne Bem. i Proſa πίμπρημι);

– 2) blæser, opblæser, *ex.* ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, Vinden blæste midt i Seilet, *Od.* 2, 427; jf. *Il.* 1, 481; df. πρηστήρ, πρῆστις; *b*) udblæser, udsprudder, udsprøiter, *ex.* αἷμα – ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας Πρῆσε, udsprudede Blod af Næse og Mund, *Il.* 16, 350; df. πρῆστις, πρίστις; *c*) oppuster (Ilden), *Ap. Rh.*; – Bem. 2 alene *poët.* o. *in aor.*; – 3) *intr.*, blæser, lufter; – (πρήθω, πρήσω, gienfindes rimel. i d. danske: brænder, blæser; sandsynl. m. Grundbemærk., at knitre, brage, *germ.* prasseln; ogs. skal πέρθω, *perdo*, *aor.* πραθεῖν, være besl. dermed, ligel. πρίω, see u. πρίστις, Bem. 1).

πρηκτήρ, ῆρος, ὁ, *jon.* f. πρακτήρ, s. m. s., *Hom.* — πρημάδιη, ἡ, *epith.* til etslags Olive, *Nic.*; 2) = πρημάς. — πρημαίνω, (πρήθω) blæser el. lufter stærkt, (om Vinden), *Ar.*; 2) *transit.*, opblæser, oppuster; (df. rimel. d. lat. *fremo*). — πρημάς, άδος, ἡ, etslags Thunfisk, Stør, Makreel; ogs. πρημνάς, πρηνάς. — πρήν, ὁ, = πρηών. — πρηνηδόν, *adv.*, forover, paa Hovedet; af — πρηνής, 2, *jon.*, men *dor.* o. *att.* πρανής, lat. *pronus*, bøiet forover, fremad; paa Hovedet, hovedkulds; πρηνὴς ἔπεσε, κάππεσε, ἤριπε, o. dl., *Hom.*; ogs. πρηνὴς ἐπὶ γαίης s. ἐπὶ γαίῃ, *id.*; alm. om en opreist Stilling: forpaa, om en liggende: ovenpaa; *oppon.* ὕπτιος; (hører til Stammen πρό); df. — πρηνίζω, bøier, vender, kaster forover el. paa Hovedet, *Herod.*; – denne Handling, πρηνισμός, ὁ. — πρῆξαι, *jon.* f. πρᾶξαι, *inf. aor.* af πράσσω. — πρῆξις, ιος, ἡ, *jon.* f. πρᾶξις.

πρῆσις, ιος, ἡ, *jon.* f. πρᾶσις, Salg, *Herod.* — πρῆσις, εως, ἡ, Antænden; 2) Betændelse; Opsvulmen; o. — πρῆσμα, τό, Betændelse, Bullenhed; den inflammerede Deel; (af πρήθω). — πρήσσω, *jon.* f. πράσσω, *Hom.* — πρηστεύω, *inv.*, see u. διαπρηστεύω. — πρηστήρ, ῆρος, ὁ, (egentl. den Knittrende, *germ.* der Prasselnde, af πρήθω); df. 1) Lynstraalen, Lynet; 2) susende Vind, stærk Storm; ogs. en Blæsebælg; πρηστὴρ χθόνιος, en af Jorden frembrydende Hvirvelvind; 3) Vandhose; alm. Vandstrøm; ogs. *transl.*, en Taarestrøm, *Eur.*; 4) Aarerne paa Halsen; 5) etslags giftig Slange; df. — πρηστήριος, 2, ogs. πρηστικός, 3, brændende; blæsende, stormende. — πρῆστις, ἡ, = πρίστις. — πρητήν, ῆνος, ὁ, som περύσινος, fra dette Aar, bes. et aargammelt Lam; df. ἐπιπρητήν; (besl. m. πρό). — πρητήριον, τό, *jon.* f. πρατήριον.

πρηΰγελως, ωτος, ὁ, ἡ, *jon.* f. πραΰγελως; — πρηΰνομος, 2, (νόμος) *jon.* f. πραΰνομος, med milde Love; 2) egentl. som godvilligen følger Lovene; df. alm. godvillig, godmodig; — πρηΰνοος, 2, (νόος) = πραΰνοος; o. — πρηΰνω, *jon.* f. πραΰνω; af — πρηΰς, εῖα, ύ, *jon.* f. πραΰς; [ῠ]; df. — πρηΰ-τένων, οντος, ὁ, med tam Nakke, ταῦρος, *poët.* — πρηών, ῶνος, ὁ, fremspringende Klippe, Fieldspids, Tinde, o. dl.; steil Side af et Bierg el. en Høi; ogs. πρεών, πρών, πρώων; (besl. m. πρηνής, πρό).

πρίαμαι, kiøber, *præs. inus.*; df. som *aor.* til ὠνέομαι, ἐπριάμην, 3 *pers. ep.* πρίατο, *Od.*; *conj.* πρίωμαι, *opt.* πριαίμην, *imperat.* πρίασο o. πρίω, *Ar.*; *inf.* πρίασθαι, *part.* πριάμενος; h. *Hom.* m. Værdiens *dat.*, *ex. Od.* 14, 115; sild. m. Værdiens *gen.*; οὐδενὸς λόγου πρίασθαι, ikke for nogen Priis, *Soph.*; (besl. m. περάω, περνάω, πιπράσκω). — Πριαμίδης, ου, ὁ, Søn el. Efterkommer af – Πρίαμος, ὁ, Priamos, Konge i Troja; df. – πριαμόω, Pipper Hovedet skaldet, (ligesom Priamos fremstilledes paa Scenen).

πρῑᾱπίζω, *jon.* πριηπ-, er el. bærer mig ad som Πρίαπος. — Πριαπίσκος, ὁ, egentl. *dim.* af Πρίαπος, en liden el. ung Priapos; 2) sædv. et afrundet, opretstaaende Stykke Træ, der ligner en πρίαπος Bem. 2; df. — πριαπισκόω, former, gestalter som en πριαπίσκος el. πρίαπος Bem. 2; df. – πριαπισκωτός, 3, der har en saadan Form el. Gestalt. — πριαπισμός, ὁ, (πριαπίζω) at ligne el. efterligne Priapos; hans Lidenskab, Geilhed; bestandig Erection i Lemmet; jf. flgd., Bem. 2. — Πρίᾱπος, *jon.* Πρίηπος, ὁ, Priapus, Gud for Haver, Viinbierge, Marker, o. s. v., Søn af Adonis og Kypris, el. af Hermes og Chione, fremstilles som Symbol paa den avlende og befrugtende Naturkraft; hans Dyrkelse udbredtes først sildigere fra Lampsakos over Grækenland; 2) det mandlige Lem; df. — πριαπώδης, 2, (εἶδος) som ligner Priapos i Geilhed, o. s. v. — πρίζω, *f.* ίσω, = πρίω, saver, *Pl.* — — Πρίηπος, ὁ, *jon.* f. Πρίαπος.

πρίν, 1) i uafhængige Sætninger som *adverb. tempor.*, før, tilforn, fordum, forhen, tidligere, ligesom πάρος; h. *Hom.* ogs. τοπρίν, ligesom τοπάρος; ogs. forstærk., πολὺ πρίν, længe før; *oppon.* νῦν, *ex. Il.* 2, 112; *b*) elliptisk sættes πρίν *att.* imellem Artikl. o. *subst.*, *ex.* ἡ πρὶν ἡμέρα, den forbigangne Dag el. Tid; τὸ πρὶν ἔργον, o. dl.; — 2) som *conjunct.* el. naar det forbinder Sætninger, construeres πρίν, før, førend, omtr. som ἕως o. andre Tidspartikler; – *a*) *c. indic.*, naar den forbigangne Handling

virkeligen har fundet Sted, ex. ἡγόμην — μέγιστος — πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη, for denne Skiebne ramte mig, Soph. Oed. T. 776; ligel. πρίν γε, πρίν γε δή, o. dl., ex. Il. 12, 437; ligel. οὐ πρόσθεν —, πρὶν τοὺς στρατηγοὺς συνέλαβον, Xen. Anab. 3, 2, 29; — b) c. opt. uden ἄν, naar verb. præterit. udtrykker alene Subjectets Forestilling, ex. οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος, Il. 21, 580; — c) c. inf. el. c. conj. m. ἄν, bes. naar den Handling, som Subjectet tænker paa, forestilles som tilkommende; α) c. inf., ex. Il. 1, 98, ib. 2, 355; f. inf. staaer undert. partic., ex. πρὶν εἰδότες, Od. 13, 113, f. πρὶν εἰδέναι, jf. Od. 6, 288; β) c. conj. m. ἄν, bes. ofte attice, ex. μὴ ἀπέλθητε, πρὶν ἂν ἀκούσητε, Xen.; jf. Soph. Oed. Col. 48; dog kan ἄν ogs. falde bort foran conj., ex. πρὶν ἐκπύθωμαι, Ar. Eccl. 747; — d) c. opt. m. ἄν, naar Handlingen udtrykkes alene som rimelig, ex. πρὶν ἂν θάνοι τις, Soph. Tr. init.; jf. Xen. Hell. 2, 3, 48; — e) f. πρίν bruges ofte pleonastisk πρὶν ἤ, der ogs. skrives πρινή, som priusquam, ex. πρινὴ πέμπειν ἐς Σικελίην, Herod.; — f.) ogs. kunne begge de til hinanden svarende Sætninger have πρίν, ex. Od. 10, 384, hvor dog d. første πρίν kan falde bort; — (πρίν hører til Stammen πρό; of. d. lat. pridem, prius, primus, etc.); — [πρίν har egentl. ῐ, dog cp. ogs. ῑ].

πρινή, f. πρὶν ἤ —, see u. πρίν Bem. 2, e. — πρινίδιον, τό, dim. af πρῖνος. — πρίνινος, 3, Hes., ilignens, som er giort af — πρῖνος, ἡ, den altid grønne Eeg, ilex., 2) Skarlagensegen; dens Bær, κόκκος, coccus; πρίνου ἄνθος, Skarlagensfarve, Plut.; 3) Stikegen, ilex aquifolium; df. — πρινώδης, 2, (εἶδος) af Arten πρῖνος, haard som en Steeneeg, Ar.; 2) rig paa altid grønne Ege; o. — πρινών, ῶνος, ὁ, et med πρῖνοι bevoxet Sted.

πριόνιον, τό, dim. af πρίων, liden Sav. — πριονίτης, ου, ὁ, fem. -νῖτις, ιδος, = πριονοειδής. — πριονῖτις, ιδος, ἡ, etslags Plante, betonica, ogs. κέστρον. — πριονοειδής, o. πριονώδης, 2, (εἶδος) savformet, ligesom en Sav; — πριονόω, former som en Sav, giver Tænder, udhakker; df. — πριονωτός, 3, formet som en Sav, med Hakker el. Tænder som en Sav; ἡ πριονωτή, etslags Krigsmaskine. — πριόω, = πρίω; df. alene part. pf. pass. πεπριωμένος, = πριονωτός.

πρίσις, εως, ἡ, Saven, Giennemsaven; 2) πρίσις ὀδόντων, at skære Tænder (i Harme el. i Sygdom); o. — πρίσμα, τό, det Savede, Giennemsavede; Savspaan; 2) i Stereometrien: et Prisma, en trekantet Soile; (af πρίζω). — πρισμάτιον, τό, dim. af πρίσμα. — πρισμός, ὁ, = πρίσις. — * πριστήρ, ῆρος, ὁ, som saver; en Sav; 2) πριστῆρες ὀδόντες, Fortænderne, Skæretænderne, ogs. γελασῖνοι; df. — πριστηροειδής, 2, (εἶδος) ligesom el. lignende en Sav; — πρίστης, ου, ὁ, = πριστήρ; 2) Savfisken; o. — πρίστις, εως, ἡ, etslags stor Havfisk, som κῆτος, rimel. Sprudhvalen el. Spruthvalen, (af den Vandstraale, som den udblæser, altf. af πρίω Bem. 5); ogs. alm. en Haifisk; skrives ogs. πρῆστις af πρήθω, blæser; — 2) etslags Krigsskib, lat. navis rostrata; (enten af Liigheden m. πρίστις Bem. 1, el. af den savformede Snabel); — (af πρίω). — πριστός, 3, adject. verb. til πρίω, savet, giennemsavet, giennemskaaren, ἐλέφας, glatskaaret Elfenbeen, Od.; 2) til at save, som lader sig save el. giennemskære.

πρίω [ῑ], pass. antager σ, ex. i πρισθείς, vid. Buttm.; 1) saver, giennemsaver, giennemskærer; ogs. borer, bes. trepanerer; 2) πρίειν ὀδόντας, σιαγόνας, at skære Tænder (bes. af Harme); 3) bider, ex. ὀδόντι πρῖε στόμα, bed (sig i) Læben; o. transl., θυμὸν ὀδοὺς πρίειν, som δάκνειν θυμόν, at forbittre, at ærgre; df. b) in med., harmes, ærgrer mig; 4) holder fast med de sammenbidte Tænder; df. surrer el. binder fast ved noget, ἔκ τινος, ex. ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων, Soph. Aj. 1030; 5) udblæser, udsnofter, χόλον ἐπί τινι, min Harme over nogen, Ap. Rh.; (hvf. πρίω skal være besl. m. πρήθω, jf. πρίστις). — πρίωμα, τό, (πριόω) = πρίσμα. — πρίων, ονος, ὁ, en Sav el. Saug, ὀδοντωτός, med Tænder, μαχαιρωτός, Steensav uden Tænder; πρίων ὀδόντων, savformet Rad af Tænder; 2) etslags Bor med Tænder, bes. til Trepanering; [att. ῑ, sild. ogs. undert. ῐ]. — πριωτός, 3, adject. verb. af πριόω, giennemboret, bes. trepaneret.

πρό, 1) præpos. c. gen. m. Grundbem. for, lat. pro; — 1) om Stedet; for, foran, oppon. μετά c. acc., ex. πρὸ ἄστεος, πρὸ πυλάων, πρὸ τῆς οἰκίας, foran el. udenfor Huset; ligel. πρὸ ποδός, see u. πούς Bem. 1, b, α; bes. om en Beliggenhed: foran, vendt dertil el. derimod, ex. Xen. Anab. 1, 4, 4; ligel. πρὸ τοῦ ποταμοῦ, vendt imod Floden; — b) om Personer, ex. πρὸ αὐτοῦ βασιλέως τεταγμένοι, opstillede foran Kongen, Xen.; df. ofte transl. som ὑπέρ, στῆναι, μάχεσθαι, ναυμαχεῖν πρό τινος, for nogen, til nogens Forsvar; ligel. θνήσκειν s. ἀποθνήσκειν, ἀπολέσθαι πρὸ

τινος, πρὸ πόληος, for Fædrenelandet, πρὸ παίδων, o. dl., *Hom.*; ogſ. ofte *att.*, πρό τινος πράττειν, βουλεύεσθαι, o. dl., for nogen, til nogens Bedſte; – *c)* πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, *Il.* 4, 382, f. πόῤῥω τῆς ὁδοῦ ἐγ., vare rykkede frem el. komne et langt Stykke; τὰ πρὸ ὁδοῦ, hvad der har Fremgang, ligeſom τὰ προὔργου, *Dem.* 1443, 20; – πρὸ χειρῶν φέρειν, *Soph. Antig.* 1279, rimel. f. ἐν χερσὶ πρὸ ἑαυτοῦ φέρειν, διὰ χειρῶν ἔχειν, at bære foran ſig, at have i Hænderne; — 2) om Tiden: før, *oppon.* μετά *c. acc.*, h. *Hom.* alene *Od.* 15, 524, πρὸ γάμοιο; oftere *att.*, *ex.* πρὸ ἡμέρας, før Dag; πρὸ μάχης, o. dl., *Xen.*; πρὸ ἡμῶν, før vor Tid, *id.*; — 3) om en Aarſag: (for), formedelſt, *ex.* πρὸ φόβοιο, *præ metu*, *Il.* 17, 667; Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος, *ib.* 24, 734, for ham, paa hans Befaling; πρὸ τῶνδε, derfor, af den Grund, *Soph. El.* 495; — 4) om et Fortrin, et Valg, en Ombytning, en Sammenligning: for, fremfor, iſtedetfor, *ex.* κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, at foretrække for det Rette, *Pind. Pyth.* 4, 248; δυσδαίμων πρὸ πασῶν γυναικῶν, fremfor, *Æsch.*; ἄλλον τινὰ τὸ γέρας ἔχειν πρὸ ἑωυτοῦ, *potius quam ipsum*, *Herod.* 7, 3; dſ. ſættes πρό hos *comparat.*, *ex.* πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γε κρέσσον καὶ ὁτιῶν ἄλλο παθέειν, bedre at lide hvadſomhelſt andet, end denne Elendighed, *Herod.* 6, 12; jf. 1, 62; πρὸ παντὸς αὐτὸ δεξαίμην, jeg vilde foretrække det for alt, *Dem.*; ligel. πρὸ πολλοῦ ποιεῖσθαι, τιμήσασθαι, o. dl.; δοῦλος πρὸ δεσπότου, Slave iſtedetfor Herre; – men γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι, *Æsch. Prom.* 682, henfører *Matthiæ pag.* 1136 til Bem. 1, *c.* ſaaledes, at der i πρὸ ligger Begrebet πόῤῥω, altſ. f. εἰς γῆν ἐκ γῆς πόῤῥω ἐλαύνομαι; — *II)* πρό uden Caſus ſom *adverb.*, 1) om Stedet: foran, *oppon.* ἐπί, bagved, *ex.* om Volgerne: πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, *Il.* 13, 799; ogſ. foran, i Spidſen, *ex. Il.* 15, 360; ogſ. fremaf, udaf, *ex.* Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε, f. προεξήγαγεν εἰς φῶς, førte frem for Lyſet; – 2) om Tiden: forud, i Forveien, *ex.* πρὸ οἱ εἴπομεν, *Od.* 1, 37, jf. προεῖπον; – 3) *ep.* ofte m. *adv.* paa -θι, *ex.* οὐρανόθι πρό, ἠῶθι πρό, f. πρὸ οὐράνου, πρὸ ἠοῦς, *Hom.*; – 4) πρὶ ſættes forſtærkende til en anden Præpoſ. og forbinder dermed Begrebet: fremad, videre, *ex.* διαπρό, ogſ. διὰ πρό, heelt igiennem; — *III)* i Sammenſætninger bemærker πρό, 1) om Stedet: for, foran; frem, fremad, videre; hen, bort; *ex.* προάγω, προβάλλω, προτίθημι; ogſ. for, til Beſkyttelſe, *ex.* προκινδυνεύω; – 2) om Tiden: før, forud, forhen, fordum, *ex.* προαγγέλλω, προεῖπον, προπάτωρ; – 3) om et Fortrin: mere, hellere, *ex.* προαιρέομαι, προτιμάω; ogſ. undert. forſtærkende, *ex.* πρόπας, προπάροιθε; ogſ. undert. om en Forandring: for, iſtedetfor, o. dl.; — (umiddelbart af πρό dannes πρότερος o. πρωΐ; af πρωΐ ere πρώϊος o. πρώϊμος, o. forlæng. πρωΐ, πρῴ, πρώην, πρωΐϊος, πρῷος, πρῶτος, *etc.*, *dor.* πρᾴϊος πρᾷος, πρᾶτος, *jon.* πρήϊος, πρῆος, *etc.*; – til Stammen πρό hører fremdeles det doriſke προτί, ποτί, ποτί, ſædv. πρός, ligel. ved Overgang af ο til α og η Ordene πέρα, πέρην, πέρας, περάω, tilligem. πρανής, *jon.* πρηνής, (*pronus*), πρηών, πρών, πρίν, ſ. m. ſ., πρᾶος, πραΰς, πρηΰς, (*propensus*), o. fl., hvis førſte Grundbemærkelſe er, foran (i Tiden el. Rummet), frem el. op, forover, o. dl., *vid. Passow.*).

προαγγελία, ἡ, Forudforkyndelſe, *inc.*; af — προ-αγγέλλω, *f.* ελῶ. forkynder forud; 2) tilkiendegiver, udſiger; dſ. — προάγγελμα, τό, o. προάγγελσις, ἡ, det Forudforkyndte; Forudforkyndelſe. — προάγγελος, 2, (ἄγγελος) forudforkyndende; Forbud. — προαγγελτικός, 3, (προαγγέλλω) = frgd. — προαγκτηριάζω, forbinder i Forveien med en ἀγκτήρ. — προάγνευσις, ἡ, foregaaende Renſelſe; af — προαγνεύω, renſer (mig ſelv el. en anden) i Forveien. — προ-ἀγοράζω, *f.* άσω, kiøber i Forveien; giør Forkiøb. — προαγορανομέω, er tidligere en ἀγορανόμος. — προαγορασία, ἡ, Forkiøb; o. — προαγοραστής, οῦ, ὁ, Forkiøber el. Pranger; (af προαγοράζω). — προαγόρευμα, τό, o. προαγόρευσις, ἡ, det Forudſagte; Forudſigelſe, Spaadom; o. — προαγορευτικός, 3, hørende, ſkikket til at ſpaae; ἡ προαγορευτική *sc.* τέχνη, Spaadomskunſten; (af flgd.).

προ-ἀγορεύω, forudſiger, ſpaaer; 2) forkynder, befaler, advarer i Forveien; πολλοῖς τῶν ξυνόντων προηγόρευσε τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν, raadede, paamindede, *Xen.*; 3) forkynder el. bekiendtgiør offentligen. — προαγορέω, (ἀγορά) taler for en anden, fører Ordet, *Xen.*; 2) forudſiger; ogſ. alm. = frgd.; *inc.* — προαγός, ὁ, (ἄγω) Anfører. — προαγρυπνέω, vaager i Forveien. — προάγω, *irr.*, *f.* ξω, fører, bringer frem el. ud; bringer bort el. af Veien; — 2) fører el. bringer fremad el. videre, τὸ στράτευμα – πρὸς τοὺς πολεμίους, *Xen.*; *b)* befordrer, tilſkynder, anfører, τοὺς ξυνόντας ἐς πράγματα, *id.*; ὡς ἄρα ἐγὼ προήγαγον ὑμᾶς, ἄξια τῶν προγόνων φρονεῖν, *Dem.*; ligel. *in med.*; jf. ogſ. προη-

γμένα; c) bringer altfor vidt, d. e. forfører, forleder, θυμὸν ἐς ἀμπλακίην, Theogn.; oftest in med.; d) henbringer, δῶρά τινι; —3) intr., gaaer foran; gaaer fremad el. videre, (hvorved man kan supplere ἐμαυτόν), ex. ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ τῇ ὠμότητι, Dem.

προαγωγεία, ἡ, Føren, Bringen frem, fremad, videre; Befordren, Befordring; Anforsel til noget; 2) see u. flgd., Bem. 2; af — προαγωγεύω, (προαγωγός) fører el. bringer frem, fremad, videre; befordrer; 2) bes. tilfører, indleder Elskovshandeler, kobler, παῖδα, γυναῖκα; - denne Handling, προαγωγεία, ἡ. — προαγωγή, ἡ, (προάγω) Bringen fremad, Befordring; 2) ἐκ προαγωγῆς, efter Omstændighederne, som Leiligheden falder; ἐκ προαγωγῆς φίλος, for Fordelens Skyld, Dem. — προαγωγικός, 3, hørende el. skikket til en προαγωγός i begge Bem. — προαγώγιον, τό, f. προσαγώγιον, inc. — προάγωγός, 2, (προάγω) som bringer fremad, som befordrer; 2) bes. som tilfører (Elskere), som stifter Partier, en Kobler, Ar. — προάγων, ῶνος, ὁ, (ἀγών) Forkamp, Forspil; Forøvelse, Forberedelse; 2) Fordom el. tidligere Dom, præjudicium. — προαγωνίζομαι, f. ίσομαι, att. ἰοῦμαι, kæmper i Forveien el. tidligere; 2) kæmper for nogen, τινός; df. — προαγωνιστής, οῦ, ὁ, som kæmper foran el. i Spidsen; 2) en Forfægter, Forsvarer.

προ-αδικέω, gior Uret, fornærmer først el. i Forveien. — προ-ᾴδω, f. -άσω, foresynger; synger i Forveien el. først. — προ-αθρέω, f. ήσω, forudseer; seer mig for. — προ-αθροίζω, bringer sammen, forsamler i Forveien. — προαιδέομαί τινι, skylder nogen Ærefrygt el. Tak, Herod. 3, 140; 2) προαιδέομαί τινος, skammer mig for nogen. — προαικίζομαι, (αἰκίζω) mishandler el. straffer forud. — προαίρεσις, ἡ, (προαιρέω) Forehavende, Forsæt, Villie, Beslutning; b) Plan, Grundsætning, βίου, for Livets Førelse; ἐπὶ τῇ τοῦ πλεονεκτεῖν προαιρέσει ζῆν, alene at søge sin egen Fordeel, Dem.; c) Tilbøielighed, Velvillie, Hengivenhed; —2) politisk Parti; Statsforfatning; πολλῶν προαιρέσεων οὐσῶν τῆς πολιτείας, da man paa mange Maader kan tage Deel i Statsbestyrelsen, Dem.; 3) philosophisk Sect. — προαιρετέον ἐστί, verbal. til προαιρέω, man bør foretrække, ἀντί τινος, for noget, Xen.

προαιρετικός, 3, hørende til, vedkommende et Forsæt, et Valg, en Beslutning; - 2) som vælger, som vil, som bestutter noget; τὸ προαιρετικόν, Villien; o. — προαιρετός, 3, som man foretager sig; forsætlig, frivillig, selvvalgt; adject. verb. af - προ-αιρέω, irr., f. ήσω, aor. προεῖλον, tager derudaf, tager frem; borttager; — 2) sædv. in med., a) udtager for mig, d. e. foretager el. foresætter mig; πολλοὺς κινδύνους ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ δικαίου προῃρῆσθαι, at have overtaget, Dem.; b) vælger mig el. foretrækker for noget andet, τί τινος, πρό τινος; saal. προαιρεῖσθαι τὸ κατεπεῖγον μᾶλλον πράττειν, ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι, Xen. Mem. Socr. 2, 1, 2. — προ-αίρω, reiser mig, bryder op, gaaer bort forud el. i Forveien. — προ-αισθάνομαι, irr., f. -σθήσομαι, fornemmer (med Sandserne), føler, aner, mærker forud el. i Forveien; df, — προαίσθησις, ἡ, Forudfølelse. — προ-αιτιάομαι, f. άσομαι, beskylder, anklager forud el. i Forveien. — προαιώνιος, 2, (αἰών) før Tiden var til, evig.

προ-ακμάζω, f. άσω, (ἀκμή) er moden forud, tidligen, før Tiden; 2) er i den modne Alder. — προ-ακονάω, (ἀκόνη) skærper forud el. forpaa. — προακοντίζω, f. ίσω, udslynger Kastespydet el. ligesom et Kastespyd forud el. i Forveien. — προ-ακροβολίζω, f. ίσω [ῐ], att. -ιῶ, fægter med Skudvaaben, leverer smaa Træfninger før Slaget. — προακτικός, 3, (προάγω) bringende fremad, befordrende; 2) intr., gaaende foran. — προ-αλγέω, fornemmer Smerte forud. — προ-αλείφω, f. ψω, salver el. bestryger forud. — προαλής, 2, (ἅλλομαι) fremspringende, hængende forover, steil, χῶρος, Il., ὕδωρ, nedstyrtende Vand, Ap. Rh.; - 2) transl., overilet, fremfusende, ex. i sin Tale; ogs. tilbøielig; beredvillig, pronus, proclivis. — προ-αλίσκομαι, irr., f. -αλώσομαι, tager bort el. tager til Fange forud el. i Forveien; προαλῶναι, at være domfældet tidligere, Dem. — προ-αλίζω, f. ίσω, = προαθροίζω. — προ-αλλοιόω, forandrer forud. — προ-ἅλλομαι, irr., f. -αλοῦμαι, springer frem; springer forud. = προ-αμαρτάνω, irr., f. -αμαρτήσομαι, feiler, synder, forseer mig forud el. i Forveien.

προ-αμείβω, f. ψω, o. in med., ombytter, omverler forud; προαμείβεσθαι γῆν, forud at drage forbi el. igiennem et Land; 2) svarer forud el. i Forveien; 3) in med., lader mig levere forud, ἔργον, et bestilt Arbeide (som ikke er betalt). — προ-αμύνομαι [ῡ], f. -μυνοῦμαι, afværger forud, τινός, fra nogen; alm. forsvarer mig, værger mig, Thuc. — προανα-βαίνω, irr., f. -βήσομαι, stiger op el. bestiger forud. — προαναβάλλομαι, (βάλλω, irr.) foredrager som Forspil, præluderer. —

προανα-βλέπω, seer først op el. i Veiret. — προανα-βοάω, irr., f. ήσω, skriger først i Veiret, udraaber først. — προ-αναβολή, ἡ, hvad der gaaer foran Forspillet. — προανα-γιγνώσκω, irr., f. -γνώσομαι, læser forud; 2) forelæser. — προανα-γράφω, f. ψω, opskriver forud. — προαν-άγω, irr., f. ξω, fører først derop, τὴν ναῦν, fører Skibet først ud paa Dybet; in med., afseiler forud. — προαν-αθρέω, seer først op el. i Veiret. — προανα-θρώσκω, irr., f. -θοροῦμαι, springer først op el. i Veiret. — προαν-αιρέω, irr., borttager først, rydder el. rummer forud af Veien; ombringer i Forveien. — προ-αναισιμόω, forbruger el. foroder først derpaa.

προανάκειμαι, inf. -κεῖσθαι, f. -κείσομαι, (κεῖμαι, irr.) er forud opstillet el. indviet. — προανα-κηρύσσω, f. ξω, lader forud forkynde el. udraabe ved Herolden. — προανα-κινέω, sætter forud i Bevægelse; 2) i Fægtekunsten intr., = προεξαγκωνίζομαι. — προανα-κόπτω, f. ψω, afhugger el. afskærer forud. — προανα-κράζω, irr., f. ξω, skriger først i Veiret. — προανα-κρίνω, udsporger, undersøger, prøver i Forveien. — προανάκρουσις, ἡ, = προαναβολή; af — προανα-κρούω, støder forud tilbage; in pass. o. med., bringes først til at vige, trækker mig først tilbage; - 2) griber først i Strængene, præluderer. — προανα-λαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, optager el. overtager i Forveien. — προ-αναλίσκω, irr., f. -λώσω, forbruger, fortærer i Forveien; 2) giør Udlæg af Omkostningerne; df. — προανάλωμα, τό, den forud giorte Udgift. — προανα-μέλπω, f. ψω, foresynger.

προαναπίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, falder sammen, synker ned i Forveien; lader først Modet falde. — προανα-πλάσσω, f. άσω, omdanner forud. — προανα-πνέω, irr., f. -πνεύσω, aander først op igien, drager først atter frisk Luft. — προαναπτῆναι, inf. aor. 2 til - προανα-πέτομαι, irr., flyver op i Forveien. — προαν-αρπάζω, f. άσω, o. άξω, borttager el. bortrøver forud og fører i Veiret. — προαναῤ-ῥήγνυμι, irr., f. -ῥήξω, opriver el. opbrækker i Forveien. — προανα-σείω, holder først i Veiret el. holder hen for mig og ryster. — προανα-σκοπέω, beseer el. beskuer i Forveien. — προανα-στέλλω, f. ελῶ, holder først tilbage, hemmer el. standser i Forveien. — προανα-στρέφω, f. ψω, vender først tilbage. — προανα-τάσσω, att. -ττω, f. ξω, anordner, opstiller forud el. foran noget. — προανα-τείνω, f. -τενῶ, holder, række, strækker først op el. i Veiret. — προανα-τέλλειν, om Stiernerne: at gaae for el. tidligere op. — προανα-τρέχω, irr., f. -δραμοῦμαι, gaaer først tilbage, gaaer tilbage til den forrige Tid, *Polyb.* — προανα-τρίβω, f. ψω, sønderslider først. — προανα-τυπόω, udkaster først et Grundrids el. Forbillede.

προανα-φαίνω, f. -φᾰνῶ, opviser forud. — προανα-φωνέω, udraaber el. forkynder forud; df. — προαναφώνημα, τό, o. προαναφώνησις, ἡ, en foregaaende Forkyndelse; o. — προαναφωνητικός, 3, forudforkyndt. — προανα-χωρέω, gaaer først bort el. tilbage; - denne Handling, προαναχώρησις, ἡ. — προανα-ψηφίζω, f. ίσω, beslutter forud ved Stemmeflerhed; alm. beslutter forud. — προαν-ειπεῖν, at tilsige i Forveien. — προαν-εκτείνω, strækker først ud og i Veiret. — προαν-έχω, irr., f. -έξω, holder først i Veiret; 2) intr., rager frem. — προ-ανθέω, blomstrer forud; df. — προάνθησις, ἡ, tidligere Blomstren. — προαν-ίπταμαι, irr., flyver først op. — προανίσταμαι, (ἵστημι) staaer først op. — προαν-ιστορέω, udforsker el. udsporger i Forveien. — προ-ανύτω o. προανύω, f. ύσω, fuldender el. fuldbringer i Forveien.

προαπ-αγγέλλω, f. ελῶ, forkynder forud. — προ-απαγορεύω, frasiger mig el. afstaaer fra noget i Forveien; df. udmattes el. trættes forud. — προαπ-άγχομαι, f. γξομαι, (ἄγχω) qvæler el. hænger mig i Forveien. — προαπ-αίρω, brækker op el. drager bort i Forveien. — προαπ-αλείφω, udsletter, udtørrer forud. — προαπ-αλλάσσω, att. -ττω, f. ξω, bortsender, bortskaffer i Forveien, τινὰ τοῦ βίου, ombringer forud; - 2) intr. o. in med., drager bort i Forveien, m. o. u. βίου, døer først el. tidligere. — προαπ-αντάω, kommer imode; forekommer; - denne Handling, προαπάντησις, ἡ. — προ-αυδάω, = προαπαγορεύω. — προ-απειλέω, truer forud. — προ-απεῖπον, = προαπαγορεύω; pf. προαπείρηκα; 2) in med., προαπειπάμην, opsiger forud. φιλίαν. — προαπ-έρχομαι, irr., f. -ελεύσομαι, gaaer bort i Forveien, m. o. u. τοῦ βίου, døer i Forveien. - 2) døer for nogen, τινός, *Eur.* — προαπεχθάνομαι, irr., bliver i Forveien forhadt, *Dem.* 179. — προαπηγέομαι, jon. f. προαφηγέομαι. — προαπικνέομαι, jon. f. προαφικνέομαι.

προαπο-βάλλω, irr., f. -βᾰλῶ, kaster bort el. mister i Forveien; kaster fra mig. — προαπο-βρέχω, f. ξω,

væder og bløder i Forveien. — προαπο-βύω, tilstopper i Forveien. — προαπο-γεύομαι, smager forud. — προαπο-δείκνυμι, f. -δείξω, beviser forud; ds. — προαπόδειξις, ἡ, foreløbigt Beviis. — προ-ἀποδημέω, reiser bort i Forveien. — προαπο-δίδωμι, f. -δώσω, giver først tilbage. — προαπο-δύομαι, (δύω) afklæder mig først. — προαπο-ζέννυμι, f. -ζέσω, afkoger i Forveien. — προαπο-θνήσκω, irr., f. -θανοῦμαι, døer i Forveien. — προαπ-οικίζω, lader udvandre el. udfører tidligere som Colonister. — προαπο-καλύπτω, f. ψω, afdækker, afhyller forud. — προαπο-κάμνω, f. -καμοῦμαι, trættes el. udmattes forud. — προαπο-κινδυνεύω, vover mig tidligere i Fare; forsøger først en Træfning. — προαπο-κλείω, aflukker, tillukker, udelukker i Forveien. — προαπο-κληρόω, udlodder i Forveien. — προαπο-κόπτω, afhugger forud el. forpaa. — προαποκρούομαι, (κρούω) slaaer, praller forud el. forlil deraf, derfra. — προαπο-κτείνω, irr., f. -κτενῶ, v. προαπο-κτίννυμι, v. -κτιννύω, myrder forud.

προ-ἀπολαύω, irr., nyder forud. — προαπο-λείπω, f. ψω, forlader forud; ogs. *intr.* m. underforst. *βίον*, døer forud. — προαπο-λεπίζω, afbarker, afskaller forud. — προαπο-λήγω, aflader, ophører forud. — προαπ-όλλυμι, irr., f. -ολέσω, tilintetgjør el. ombringer forud. — προαπο-λύω, irr., løser el. løsgiver forud. — προαπο-ξηραίνω, udtørrer forud. — προαπο-πέμπω, f. ψω, sender bort el. lader gaae forud. — προαπο-πίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, falder af i Forveien. — προαπο-πλύνω, vasker af i Forveien. — προαποπόπτωτος, 2, (ἀποπίπτω) som forud el. for tidlig er falden af. — προ-ἀπορέω, tvivler forud. — προαπο-ῤῥέω, irr., f. -ῥεύσομαι, flyder bort el. falder af i Forveien. — προαπο-ῤῥίπτω, irr., f. ψω, bortkaster forud.

προαπο-σβέννυμι, irr., f. -σβέσω, udslukker i Forveien; - 2) in pf. v. aor. 2 ligesom *in med.* v. *pass.*, *intr.*, udslukkes el. gaaer ud i Forveien. — προαπο-σμήχω, aftørrer forud. — προαπο-σπάω, f. άσω, aftrækker, afrænger forud. — προαπο-σταυρόω, befæster forud med Pæle el. Palisader. — προαπο-στέλλω, f. ελῶ, bortsender forud, forudsender. — προαπο-σφάζω, f. ξω, afslagter el. myrder forud. — προαπο-τάσσω, att. -ττω, f. ξω, sætter el. bringer først af Veien el. til Side; - 2) *in med.*, tager forud Afskeed fra nogen, τινί. — προαπο-τέμνω, irr., f. -τεμῶ, afskærer, beskærer forud el. forpaa. — προαπο-τίθημι, bortsætter, bortskaffer forud; afskaffer el. ophæver forud. — προαπο-τίκτω, irr., f. -τέξω, føder forud; om Fugle: forud at lægge Æg, ὠά. — προαπο-τρέπω, f. ψω, afvender el. bortvender forud. — προαπο-φαίνω, f. -φανῶ, erklærer forud. — προαπόφημι, (φημί, irr.) benægter forud. — προαπο-φοιτάω, f. ήσω, gaaer bort el. døer forud. — προαπο-χράομαι, irr., f. ήσομαι, ombringer forud, ἐμαυτόν, mig selv. — προαπο-χωρέω, gaaer bort i Forveien.

προ-ἀρδεύω, vander el. væder forud. — προ-ἀριθμέω, tæller el. betaler forud; ds. — προαρίθμησις, ἡ, Forudtællen, Forudbetaling. — προ-ἀριστάω, spiser først Frokost; ds. — προαριστίδιος, 2, foran Frokosten, ἄριστον. — πρόαρον, τό, (ἀρύω) stor Træskaal, hvori Vinen blandes. — προ-ἀροτριάω, pløier forud. — προαρπαγή, foregaaende Borttagelse; af — προ-ἁρπάζω, irr., f. σω v. ξω, borttager forud. — προ-ἀῤῥαβωνίζω, giver Haandpenge forud. — προάρχομαι, (ἄρχω) begynder forud el. først. — προ-ἀσκέω, øver forud. — προάσμα, τό, (προᾴδω) Forsang. — προ-ἀσπίζω, f. ίσω, holder et Skiold el. ligesom et Skiold, for dermed at beskytte nogen; ds. — προασπιστήρ, ῆρος, ogs. προασπιστής, οῦ, ὁ, som kæmper forrest; Forfægter, Forsvarer, Beskiermer. — προάστειον, τό, jon. προαστήϊον, v. προάστιον, τό, Mark, Huus, Anlæg foran Byen; alm. Forstad, *Herod.*; egentl. *neutr.* af - προάστειος, 2, ogs. προάστιος, 2, ogs. 3, (ἄστυ) liggende foran Byen, hørende til Forstaden. — προ-ἀσφαλίζω, f. ίσω, gjør forud fast el. sikker.

προ-αὐδάω, f. ήσω, siger el. tilsiger forud. — προ-αὐλέω, præluderer paa Fløiten; ds. — προαύλημα, τό, Forspil paa Fløiten; alm. Forspil. — προ-αὐλίζομαι, leirer mig derfor el. foran et Sted. — προαύλιον, τό, (αὐλός) = προαύλημα; - 2) (αὐλή) Plads foran Gaardsrummet; b) τὰ προαύλια, Dagen før Bryllupet, jf. ἐπαύλια. — προ-αυξάνω, f. ξήσω, forstørrer, formerer, lader voxe el. trives forud el. i Forveien; ds. - προαυξής, 2, som tiltager i Størrelse, tilvoxen; - denne Beskaffenhed, προαύξησις, ἡ. — προ-αύξω, sield. Biform f. προαυξάνω. — προαφ-αιρέω, irr., borttager forud el. i Forveien. — προ-αφανίζω, lader forsvinde, tilintetgjør, borttager forud.

— προαφ-αυαίνω, udtørrer el. tørrer forud. — προαφ-έψω, *irr.*, *f.* -εψήσω, afkoger forud. — προαφ-ηγέομαι, fortæller el. forklarer forud. — προαφ-ίημι, *irr.*, *f.* προαφήσω, bortsender, løslader, lader gaae forud el. i Forveien. — προαφ-ικνέομαι, *irr.*, *f.* -ίξομαι, kommer hen el. kommer forud. — προαφίσταμαι, *f.* προαποστήσομαι, (ἵστημι) affstaaer el. afstaaer fra noget, gaaer bort, udmattes forud el. i Forveien.

προβάδην [ᾰ], *adv.*, (προβαίνω) gaaende el. ved at gaae fremad, *Hes. Op.* 729; ved at gaae videre; *b)* lidt efter lidt; 2) gaaende el. ved at gaae foran. — προ-βᾰδίζω, *f.* ίσω, *att.* ιῶ, gaaer forud el. foran. — προ-βαθύς, ύ, *gen.* έος, (βάθος) meget dyb, *oppos.* προβραχής. — προ-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, *pf.* -βέβηκα, *aor.* προέβην, προὔβην, *inf.* προβῆναι, *part.* προβάς; h. *Hom.* alene *in pf.* o. *in part. præs. ep.* προβιβάς o. προβιβῶν, ῶντος; — 1) *intr.*; *a)* skrider, gaaer frem el. fremad, ogs. m. ποσί, *Hom.*; ἄστρα προβέβηκε, rykkede frem, *Il.*; ligel. ἡ νὺξ προβαίνει; προβαίνοντος χρόνου, med Tidens Løb, *Dem.*; — *b)* gaaer foran; bf. *transl.* overgaaer, κράτεϊ i Styrke, *Il.*, τινός τινι; nogen i noget, *Hes. Sc.* 355; sild. ogs. τινά τινι; — *c)* har Fremgang, tiltager, trives; ἀγαθοῖς ἔργοις προβῆναι εἰς τὴν τιμιωτέραν ἕδραν, *Xen.*; — 2) *transit.*, bevæger el. flytter fremad, πόδα, κῶλον, som προβιβάζω, *poët.* — προβακχήϊος, ὁ, *jon.* f. προβάκχειος, *epith.* til Bacchus, rimel. som Anfører for Bacchantinderne, βάκχαι, *Eur.* — προβᾰλάνειον, τό, (βαλανεῖον) Forbad, foregaaende Bad.

προ-βάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, *aor.* προὔβαλον, *pf.* -βέβληκα; 1) *act.*, *a)* kaster el. lægger derfor, τινί τι; Βορέῃ προβάλεσκε (προέβαλε, προεβάλετο *sc.* τὴν ναῦν) φέρεσθαι, gav til Priis for B., *Od.* 5, 331; ἔριδα προβαλόντες, *i. e.* προφέροντες, ἐγείροντες, begyndende Kampen, kæmpende, *Il.* 11, 529; — *b)* kaster bort, henslænger; προβάλλειν ἑαυτόν, at fortvivle, *Herod.* 7, 141; — *c)* fremlægger, fremsætter, *ex.* et Spørgsmaal, jf. πρόβλημα; — *d)* frembringer, *profero*; — 2) *in med.*, *a)* kaster hen for mig (el. af mit Eget), οὐλοχύτας, *Hom.*, θεμείλια, lægger den første Grundvold, *Il.*; — *b)* kaster længere; bf. overgaaer, τινὸς νοήματι, nogen i Forstand, *Il.* 19, 218; — *c)* holder hen for mig til min Beskyttelse, ἀσπίδα, Skioldet; προβαλλόμενοι τὰ ὅπλα, med fældet Gevær; προβεβλημένοι τοῖς θωρακοφόρους, havende foran sig, dækkede af dem, *Xen.*; *transl.*, bruger som Paaskud; anfører til mit Forsvar, μάρτυρας, νόμους, o. dl.; ogs. anfører som Exempel, *Herod.* 4, 46; — *d)* holder hen for mig; forestiller mig, har for Øine; ἐγχειρεῖν ἅπασι τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα προβαλλομένους, *Dem.*; προβαλέσθαι ἔργον, at foretage et Arbeide, *Hes. Op.* 779; — *e)* fremstiller, foreslaaer, anbefaler, *Dem.*; προβληθεὶς πυλαγόρας, udvævnt til P., *id.*; προβαλλόμενος, som trænger sig frem, *id.*; — *f)* kaster fra mig, ringeagter; ψυχὴν προβάλλεσθαι, at vove Livet; — *g)* beskylder, anklager, τινά τινος; προὐβαλόμην ἀδικεῖν τοῦτον, *Dem.*

πρόβαλος *s.* προβαλλός, ὁ, (προβάλλω) hvad man holder for sig til sin Beskyttelse, som πρόβολος. — προ-βαπτίζω, *f.* ίσω, dypper forud deri. — προ-βασανίζω, *f.* ίσω, prøver el. martrer forud. — προ-βασιλεύω, hersker forud. — πρόβᾰσις, ἡ, (προβαίνω) Fremgang, Held, Trivsel; 2) Hiord, Fæmon; ἐσθέμεναι (ἐσθίειν) κειμήλιά τε πρόβασίν τε, *Od.* 2, 75; alm. Besiddelse af el. Rigdom paa Hiorde, i Prosa sædv. προβατεία; besl. m. πρόβατον. — προβασκάνιον, τό, Middel imod Forhexelse, βάσκανος, Amulet; 2) en Priapus el. anden Figur, hvorved Dyr og Fugle bortskræmmes.

προβᾰτεία, ἡ, at holde el. besidde Hiorde, bes. Faarehiorde, Rigdom derpaa; bf. Hiord, Faarehiord. — προβάτειος, 3, (πρόβατον) af Faar, hørende til Faar; τὰ προβάτεια *sc.* χωρία, Egne, som ere skikkede til Faareavl. — προβᾰτεύς, έως, ὁ, sield. Form f. προβατευτής. — *προβάτευσις, ἡ, Fæavl, Faareavl; bf. — προβατεύσιμος, 2, hørende, skikket, tienlig til Fæ- el. Faareavl; o. — προβᾰτευτής, οῦ, ὁ, som holder, opelsker, græsser Hiorde af Fæ, bes. af Faar, som besidder Hiorde; bf. — προβᾰτευτικός, 3, hørende til Fæavl el. Faareavl, κύων προβ., Hyrdehund; ἡ προβατευτικὴ *sc.* τέχνη, den Kunst, at holde, opelske, græsse Hiorde, bes. Faarehiorde, *pecuaria*; af — προβᾰτεύω, holder, opelsker, græsser Hiorde, bes. Faarehiorde; *pass.*, προβατεύεται ἡ γῆ, benyttes til Faareavl. — προβᾰτία, ἡ, *poët.* f. προβατεία. — προβᾰτικός, 3, hørende til Fæet, bes. til Faarene, πρόβατα; af et Faar. — προβάτιον, τό, *dim*, af πρόβατον.

*προβᾰτοβοσκός, 2, (βόσκω) Hyrde, Faarehyrde; — προβατογνώμων, ονος, 2, (γνῶναι) som forstaaer at bedømme Hiorden; *transl.*, Menneskekiender, *Æsch. Ag.* 795; o. — προβατοκ-

πηλος, 2, som handler med Fæ; bes. med Faar; af — †πρόβᾰτον, τό, (προβαίνω) det Fremadgaaende, d. e. fiirfoddet Dyr; bes. jon. o. dor. ere πρόβατα de mindre tamme Huusdyr; τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, Herod. 8, 137; dog undert. ogs. om Oxen og Heste, ex. h. Pind.; att. sædv. Faar; dat. irr. πρόβασι f. προβάτοις, gramm.; df. — προβᾰτοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger Fæ, bes. Faar; — προβατοτρόφος, 2, (τρέφω) som holder Faar; o. — προβατώδης, 2, (εἶδος) ligesom et Faar, faareagtig.

προ-βεβαιόω, bekræfter forud. — προβέβουλα, pf. poët. af inus. προβούλομαι, vil hellere, foretrækker, τινά τινος, nogen for en anden, jf. Il. 1, 113. — προβεβουλευμένως, adv. part. pf. pass. af προβουλεύω, med Betænksomhed, efter foregaaende Overlæg. — πρόβημα, τό, (προβαίνω) Skridt fremad, Fremskridt, Ar. — προβῐάζομαι, f. άσομαι [ᾰ], (βιάζω) tvinger forud med Vold. — προ-βῐβάζω, f. άσω, att. -βῐβῶ, fører, bringer fremad el. videre, befordrer; bringer el. formaaer til noget, ex. ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε; hvortil vil du dog bringe os? Ar. — προβιβάς, ep. part. præs. til προβαίνω, som af προβίβημι.

προβίβᾰσις, ἡ, o. προβῐβασμός, (προβιβάζω) Bringen el. at bringe fremad, Befordren, Befordring. — προ-βιβρώσκω, irr., f. προβρώσω, æder el. fortærer forud. — προβιβῶν, ῶντος, ep. part. præs. til προβαίνω, som af προβιβάω. — προβιότης, ητος, ἡ, foregaaende Liv; af — προ-βιόω, irr., f. -βιώσομαι, lever forud el. tidligere; τὰ προβεβιωμένα, det foregaaende Liv. — προ-βλαστάνω, f. -στήσω, spirer frem; 2) spirer tidligere; df. — προβλάστημα, τό, foregaaende Spire. — προβλεπτικός, 3, seende forud; af — προ-βλέπω, seer fremad; 2) forudseer.

†πρόβλημα, τό, (προβάλλω) det Fremtrædende; πρόβλημα πετρῶν, fremragende Klipper, Æsch.; df. hvad der er el. staaer i Veien, Hindring, οψεως, fra at see; – b) hvad man kaster el. holder for sig til Beskyttelse, ex. πρόβλημα τείχους, en Skytsmuur, Æsch.; κρύους πρόβλημα ἐσθής, Plut.; ogs. etslags Skiold el. hvad der tiener som Skiold, Herod. 7, 70; – c) det Forelagte, Fremsatte; et til Afgiørelse fremsat Spørgsmaal, Opgave, Problem; – d) Foregivende, Paaskud; πρόβλημα τοῦ τρόπου, hvorunder man skiuler sin (slette) Tænkemaade, Dem.; – dim. προβλημάτιον, τό; df. — προβληματουργικός, 3, hørende til el. tilhørende en — προβληματουργός, ὁ, (ἔργον) som forfærdiger Forsvarsvaaben el. hvad der tiener til Bedækning, Beskyttelse, o. dl.; – ἡ προβληματική sc. τέχνη, hans Kunst; o. — προβληματώδης, 2, (εἶδος) ligesom en Opgave, problematisk.

*προβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, egentl. fremkastet, fremlagt; sædv. fremstaaende, fremragende, πέτρα, ἀκταί, Hom.; — προβλητικός, 3, kastende el. bringende derudaf; o. — πρόβλητος, 2, udkastet, henkastet, given til Priis; – (af προβάλλω). — προ-βλώσκω, irr., aor. προὔμολον, inf. προμολεῖν, pf. προμέμβλωκα, gaaer el. kommer derudaf; μήτι θύραζε Προβλώσκειν, ikke at gaae ud af Døren, Od. 21, 239. — προ-βοάω, irr., f. ήσω, raaber el. skriger foran, for andre, (saa at man høres af andre el. stærkere end andre, Il. 12, 277); alm. udraaber, udskriger. — προ-βοηθέω, iler forud til Hielp el. Forsvar, εἰς Βοιωτίην, Herod.; hielper forud.

*προβόλαιον, τό, som πρόβλημα Bem. b, Skiold el. Spyd, som man holder frem til sit Forsvar; egentl. neutr. af — προβόλαιος, 2, som πρόβολος, fremholdt, udstrakt; δόρυ προβ., fældet Spyd; ogs. ὁ προβόλαιος, = frgd., Oracul. Herod. 7, 148; — προβολεύς, έως, ὁ, som frembringer, eccl.; — προβολή, ἡ, 1) som Handling: a) Fremskyden, Fremdriven, ex. Planternes, τοῦ βλαστοῦ, af Spiren; – b) at holde frem for sig (Skiold og Landse); ἑστάναι ἐν προβολῇ, at staae slagfærdig el. med fældet Spyd, Xen., ogs. Slag med Haanden, Theocr. 22, 120; – c) offentlig Anklage, bes. for Calumnie, ogs. for Statsforbrydelser; οἵτινες τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν, προβολὰς αὐτῶν εἶναι, Xen.; — 2) om Ting: a) det Fremstaaende, Fremragende; jf. προβλής; – b) hvad man holder for sig til Beskyttelse, θανάτου, imod Døden, ex. Skiold, Brystværn, o. dl., jf. πρόβλημα Bem. b; – c) det Foregivne, Paaskud; o. — προβόλιον, τό, dim. af frgd., Bem. 2, b; bes. etslags Spyd til Vildsviinjagt; – (af προβάλλω).

πρόβολος, 2, (προβάλλω) fremstaaende; ogs. subst., ἐπὶ προβόλῳ, paa en fremstaaende Steen el. Klippe, Od. 12, 251; – b) som holdes frem, bes. til Forsvar; df. subst. ὁ πρόβολος, o. τὸ πρόβολον, Forsvarsvaaben, Skiold, Spyd, bes. Jagtspyd, Herod. 7, 76; πρόβολον πόλεμον, Forskandsning, Skandse, Xen.; – c) ὁ πρόβολος, Dæmning, Hindring, Dem. — προβοσκίς, ίδος, ἡ, Snabel, bes. Elephantens; 2) Blækfiskens Arme el. Fangere. — πρόβοσκος, ὁ, (βόσκω) Underhyrde, Herod.

προβούλευμα, τό, i Athenen: Raadets foregaaende Beslutning, der for at blive en Lov, (*βούλευμα, ψήφισμα*), først maatte bekræftes af Folket, el. som dog gialdt alene for en vis Tid, *Dem. p.* 651; – df. *dim.* *προβουλευμάτιον*, τό; af — *προ-βουλεύω*, tager en foreløbig Beslutning, *προβούλευμα*, s. m. f.; – 2) har den første el. afgiørende Stemme i Raadet el. ved Beslutninger; *τὸ προβουλεύειν καὶ προηγεῖσθαι*, at være den første i Raadet og i Hæren, *Xen.*; – 3) *προβουλεύειν τινός*, at sørge for nogens Bedste, *id.*; – 4) *in med.*, overlægger el. betænker i Forveien, bruger Forsigtighed, *id.* — *προ-βουλή*, ἡ, Beraadslagning, Overlæggelse, Forsæt. — *προβούλιον*, τό, = *προβούλευμα*, sild.

προβούλομαι, *inus.*, see u. *προβέβουλα*. — *προβουλόπαις*, -*παιδος*, ἡ, (*προβουλή, παῖς*) Datter af foregaaende Overlæg el. af en udtænkt List, *Æsch. Ag*, 393. — *πρόβουλος*, -2, (*βουλή*) som forud beraadslaaer el. meddeler Raad; ὁ *πρόβ.*, alm. Consulent; ogs. en Øvrighedsperson, der foreløbigen indleder og oplyser en Sag for Folket; bes. kaldes *πρόβουλοι*, *a)* de 12 Gesandter i Panionion; *b)* de 10 Mænd, til hvilke de 400 Tyranner i Athenen overgave den lovgivende Magt, h. *Thuc.* ξυγγραφεῖς. — *προβραχής*, 2, o. *προ-βραχύς*, ύ, meget lav el. grund, (om Vand), *oppon.* *προβαθύς*. — *προ-βρέχω*, *f.* ξω, væder, befugter, bløder forud. — *προβύω*, *f.* ύσω, λύχνον, som *προμύσσω*, støder Vægen op, for at pudse Lampen. — *προβώμιος*, 2, (*βωμός*) som er el. befinder sig foran Altaret, *Eur.*; τὰ *προβώμια*, Rummet foran el. paa Forsiden af Altaret.

προγάμειος, 2, -*γαμιαῖος*, 3, o. -*γάμιος*, 2, før Bryllupet; — *προγαμέω*, *irr.*, *f.* έσω, tager til Kone forud; gior for tidlig til Kone; o. — *πρόγαμος*, 2, som forud gifter sig el. er gift; 2) før Bryllupet; (af *γάμος*). — *προγαστρίδιος*, 3, hvad man holder el. lægger foran Bugen; o. — *προγάστωρ*, *ορος*, ὁ, ἡ, med fremstaaende Bug, med tyk Mave; (af *γαστήρ*.) — *προγένεθλος*, 2, (*γενέθλη*) som er født før el. tidligere. — *προγένειος*, 2, (*γένειον*) med fremstaaende Hage; med langt Skæg. — *προγενέστερος*, 3, o. *προγενέστατος*, 3, *ep. compar.* o. *superl.* af *posit. inus.* *προγενής*, (*γένος*) ældre – ældst af Fødsel; ogs. *γενεῇ προγενέστερος*, *Il.* — *προ-γεννάω*, *f.* ήσω, avler før el. tidligere; df. — *προγεννητήρ*, ῆρος, ogs. *προγεννήτωρ*, ορος, ὁ, Stamfader; *in pl.* alm. Forfædre, Aner; – *fem.* *προγεννήτειρα*, ἡ, Stammoder; ogs. alm. Moder.

πρόγευμα, τό, hvorpaa man smager forud el. først; hvad man smager paa el. spiser før Maaltidet; Forsmag; df. *προγευματίζω*, giver forud at smage paa; o. — *προγευότης*, ου, ὁ, o. *προγευτής*, οῦ, ὁ, som først smager paa (Herrens) Mad el. Drikke; en Mundskienk; af — *προ-γεύω*, lader smage forud el. før Maaltidet; giver Forsmag paa noget; *in med.*, smager paa noget forud el. før Maaltidet. — *προ-γηράσκω*, o. *προ-γηράω*, *irr.*, *f.* άσομαι, er — *προγήρως*; 2, (*γῆρας*) som ældes forud el. før Tiden. — *προ-γίγνομαι*, *irr.*, sild. -*γίνομαι*, *f.* *γενήσομαι*, *aor.* *προὐγενόμην*, *ep.* *προγενόμην*, er, gaaer, kommer forud, fremad, videre; *Οἱ δὲ τάχα προγένοντο*, kom hurtigen frem el. tilsyne, *Il.* 18, 525; – 2) om Tiden: at være el. skee før el. tidligere; *οἱ προγεγενημένοι*, de Forhenværende, d. e. Forfædrene; *τὰ προγεγενημένα*, de foregaaende Begivenheder.

προ-γιγνώσκω, *irr.*, sield. -*γινώσκω*, *f.* -*γνώσομαι*, *ep. inf. aor.* *προγνώμεναι* f. *προγνῶναι*, *Hom. Cer.*; kiender, veed, indseer, erfarer før el. forud; – 2) beslutter el. bestemmer forud. — *προγλωσσεύω*, er — *πρόγλωσσος*, 2, kaadmundet, svadsig; o. — *προγλωσσίς*, ίδος, ἡ, Tungespidsen; (af *γλῶσσα*). — *πρόγνωσις*, ἡ, Forudviden, Foruderkienden; bes. Forudviden og Forudsigen af det Tilkommende; o. — *προγνώστης*, ου, ὁ, den Forudvidende; df. — *προγνωστικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, hørende, skikket til Forudviden el. Forudsigen; *τὸ προγνωστικόν*, Forvarsel, Tegn paa det Tilkommende; (af *προγιγνώσκω*). — *προγονή*, ἡ, see u. *προγονός*. — *πρόγονος*, 2, (*γίγνομαι, γέγονα*) født el. avlet tidligere, d. e. ældre; ogs. om Lam el. Kid, *Od.* 9, 221, jf. *μέτασσαι*; *οἱ πρόγονοι*, Forfædre, Stamfædre, Aner; *θεοὶ πρόγονοι*, hvorfra nogen udleder sin Slægt, *Pl.*; 2) *οἱ πρόγ.*, Efterkommere, alene h. *Dion. Hal.* — *προγονός*, ὁ, (*γονή*) som er istedetfor Søn, Stifsøn; ἡ *προγονή*, Stifdatter.

πρόγραμμα, τό, offentlig og skriftlig Bekiendtgiørelse, Efterretning, Befaling; o. — *προγραφή*, ἡ, = frgd.; 2) *proscriptio*, at giøre fredløs; offentligt Salg af den Fredløses Gods; af — *προ-γράφω*, *f.* ψω, skriver før, forud, tidligere; *b)* skriver foran; *προγράφειν τινὰ τῆς βουλῆς*, om Censor: at sætte øverst paa Senatorernes Liste, at udnævne til *princeps senatus*; – 2) udsteder en offentlig og skriftlig Bekiendtgiørelse, Efterretning, Befaling; udskriver, tilsiger;

προγράφειν δίκην s. κρίσιν τινί, at inddrage for Retten; - 3) d. rom. proscribo, erklærer fredløs; sælger offentligen den Fredløses Gods. — προ-γρηγορέω, vaager forud el. for Tiden. — προ-γυμνάζω, f. άσω, over forud, forbereder; df. — προγυμνᾰσία, ἡ, o. προγύμνασμα, τό, foregaaende Øvelse, Forberedelse; o. — προγυμναστής, οῦ, ὁ, som over forud el. forbereder; bes. den Slave hos en γυμναστής, som gnider ham og forretter lignende Arbeider.

προδᾰῆναι, inf. aor. 2 pass. m. act. Bem. af inus. δάω, forud at vide, kiende, erkiende; part. προδαείς, Od. 4, 396. — προ-δᾰνείζω, f. σω, udlaaner forud. — πρό-δᾰπᾰνάω, anvender, forbruger forud el. for nogen. — προ-δείδω, irr., f. σω, frygter forud. — προδείελος, 2, som gior noget for Aften; som skeer for Aften. — προ-δείκνῡμι, ogs. -κνύω, f. -δείξω, viser, anviser, forkynder, varsler forud, τινί τι, Herod.; b) anstiller mig, som om jeg vilde foretage noget; bes. vildleder Fienden ved forstilt Demonstration el. Angreb; df. — προδείκτης, ου, ὁ, etslags Skuespiller. — προ-δειμαίνω, frygter forud. — προ-δειπνέω, er - πρόδειπνος, 2, (δεῖπνον) som spiser forud til Aften; 2) før Aftensmaaltidet.

προδέκτωρ, ορος, 2, jon. f. προδείκτωρ, (προδείκνυμι) som viser forud el. giver Varsler; ἥλιον εἶναι Ἑλλήνων προδέκτορα, Herod. 7, 37. — προ-δέρκομαι, f. ξομαι, seer forud el. forudseer. — προδεσμέω, (δεσμός) binder derfor, forbinder; binder forud. — προ-δεύω, væder el. befugter forud. — προ-δηλέομαι, beskadiger først el. i Forveien. — πρό-δηλος, 2, adv. -δήλως, (δῆλος) aldeles aabenbar el. tydelig; df. — προδηλόω, aabenbarer, bekiendtgior, tilsiger forud; - denne Handling, προδήλωσις, ἡ. — προ-δημᾰγωγέω, leder el. forleder Folket forud el. fortrinligen.

προδια-βαίνω, irr., f. -βήσομαι, gaaer forud derigiennem, derover. — προδια-βάλλω, irr., f. -βᾰλῶ, krænker, beforer, beskylder forud; gior forud mistænkt, fiendsk, forhadt. — προδιά-γιγνώσκω, irr., f. -γνώσομαι, giennemtænker el. overlægger forud; df. — προδιάγνωσις, ἡ, noiagtig Forudviden el. Forunderkienden. — προδιαγόρευσις, ἡ, (ἀγορεύω) noiagtig Forudsigelse. — προδια-γράφω, betegner forud i Omrids. — προδι-ἀγωγή, ἡ, forud at føre el. lede derigiennum. — προδι-ἀγωνίζομαι, f. ίσομαι, att. ιοῦμαι, bestaaer forud en Kamp. — προδια-δίδωμι, f. -διαδώσω, giver til alle Sider el. udbreder forud.

προδια-ζεύγνυμι, f. -ζεύξω, sammenknytter el. forbinder forud; df. — προδιεζευγμένον σχῆμα, den Talefigur, at det til tvende Subjecter hørende Prædicat strax forbindes med det første Subject, ex. ἐγὼ ἤλθομεν καὶ σύ; kaldes ogs. σχῆμα Ἀλκμανικόν. — προδιαιρέομαι, f. ήσομαι, (αἱρέω, irr.) adskiller el. afsondrer fra hinanden forud el. forelobigen; - denne Handling, προδιαίρεσις, ἡ. — προδιαίτησις, ἡ, (διαιτάω) Forberedelse ved Diæt. — προδια-κινέω, sætter forud i en stærk Bevægelse. — προ-διᾱκονέω, tiener forud, er forud behielpelig el. til Tieneste. — προδια-λαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, paadommer og afgior forud el. i Forveien. — προδιαλέγομαι, f. ξομαι, (λέγω, irr.) taler el. underhandler med nogen forud el. i Forveien; - denne Handling, προδιάλεξις, ἡ. — προδιια-λύω, irr., oploser, adskiller, tilintetgior forud.

προδια-μαρτύρομαι, anraaber forud til Vidne; bonfalder forud. — προδια-νοέω, sædv. -νοέομαι, giennemtænker forud. — προδια-νυκτηρεύω, giennemvaager el. tilbringer Natten forud. — προδι-ἀνύω, o. -νύτω, f. -νύσω, fuldender forud; godtgior el. beviser forud; [ῠ]. — προδια-πέμπω, f. -πέμψω, sender forud derigiennem el. derover. — προδια-πλέω, irr., f. -πλευσοῦμαι, svømmer el seiler forud derigiennem el. derover. — προδι-ἀρθρόω, bestemmer tydeligen forud. — προδι-ἀρπάζω, f. άσω, o. άξω, giennemplyndrer forud.

προδιασᾰφέω, (σαφής) bekiendtgior forud el. forelobigen; df. — προδιασάφησις, ἡ, forelobig Bekiendtgiorelse. — προδια-σκέπτομαι, undersøger el. giennemtænker noiagtigen forud. — προδια-σκοπέω, giennemskuer forud; beseer el. betragter noiagtigen forud. — προδιαστέλλομαι, (στέλλω) erklærer bestemt forud; aftaler forud med nogen, τινί. — προδια-σύρω [ῡ], giennemtrækker el. bespotter forud. — προδια-τάσσω, att. ττω, f. ξω, stiller først ud fra hinanden og ordner. — προδια-τέμνω, irr., giennemskærer forud. — προδια-τίθημι, f. -διαθήσω, sætter el. stiller forud ud fra hinanden. — προδιαττάω, f. άξω, giennemsier forud. — προδια-τῠπόω, udkaster forud el. i Omrids; df. — προδιατύπωσις, ἡ, forelobigt Udkast, Forbillede. — προδια-φθείρω, f. -φθερῶ, fordærver, forforer, beseirer aldeles forud. — προδια-χρίω [ῑ], overstryger el. oversmiører for=

ud. — προ-διαχωρεῖν, forud at gaae fra hinanden.

προ-διδάσκω, *irr.*, *f.* -διδάξω, underviser forud; alm. underviser. — πρό-δίδωμι, *f.* προδώσω, giver el. betaler forud; - 2) udleverer (til Fienden), forraader; giver til Priis, forlader i Noden; - 3) opgiver, lader fare; df. taber, ἐλπίδας, Haabet, o. dl.; - 4) *intr.*, aftager, svinder, *deficio*, *ex.* προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν, at Flodernes Vand var utilstrækkeligt, gik op, *Herod.* 7, 187; men *id.* 8, 52, τοῦ φράγματος προδεδωκότος, da Skandsen gav efter, ikke længer kunde holde, *oppon.* ἀντέχειν; undert. *c. acc. pers.*, *ex.* τὸν ὀφθαλμὸν αὐτὸν προδιδόντα, da Synet forlod ham, *Dem.*

προδιέξειμι, (εἶμι), o. προδιεξέρχομαι, *irr.*, *f.* -ελεύσομαι, gaaer først derigiennem og ud. — προδιεξοδεύω, = frgd. — προδι-εορτάζω, *f.* άσω, holder først en Fest. — προδι-έπω, *irr.*, forvalter forud. — προδι-εργάζομαι, *f.* άσομαι, fuldender el. afgiør forud; ombringer forud. — προδι-ερευνάω, giennemforsker, udspeider forud; df. — προδιερευνητής, οῦ, ὁ, forudsendt Speider, *Plut.* — προδι-έρχομαι, *irr.*, *f.* -ελεύσομαι, giennemgaaer el. fortæller forud. — προδι-ευκρινέω, afsondrer el. sigter nøiagtigen forud og bringer i det Rene. — προδι-ηγέομαι, fortæller forud el. foreløbigen; df. — προδιήγησις, ἡ, foreløbig Fortælling. — προδι-ηθέω, giennemsier forud.

προδιΐστημι, *f.* προδιαστήσω, (ἵστημι) adskiller el. stiller først ud fra hinanden; - 2) *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf.*, o. *in med.*, forud at adskille sig; forud at blive uenige. — προ-δικάζω, *f.* άσω, dømmer forud; df. — προδικασία, ἡ, i den attiske Ret: foreløbig Instruction el. Indledning i en Mordsag. — προδικέω, er en πρόδικος Bem. 2, afgiør forud en Retssag, er Voldgiftsmand; 2) forsvarer nogen, τινός; 3) er Formynder, *lacon.* f. ἐπιτροπεύω; df. — προδικία, ἡ, det Embede, at være πρόδικος Bem. 2; bes. ogs. Voldgiftsmandens Afgiørelse. — πρόδικος, 1) som *adject.* 2, forud paadømt; δίκη πρόδικος, Retssag, som afgiøres af en Voldgiftsmand, forend den bringes for Retten; ogs. en forud el. foran alle andre paadømt Retssag; - 2) ὁ πρόδικος, Voldgiftsmand; Talsmand, Sagfører, Forsvarer; *lacon.* ogs. en Formynder.

προδι-οικέω, anordner, indleder, indretter forud, forbereder; df. — προδιοίκησις, ἡ, foreløbig Anordning, Forberedelse; o. — προδιοικητικός, som forud indretter el. anordner, som forbereder. — προδι-ομολογέω, tilstaaer forud, enes forud. — προδι-ορθόω, forbedrer først el. forud; df. — προδιόρθωσις, ἡ, foreløbig Forbedring. — προδι-ορίζω, *f.* ίσω, begrændser el. bestemmer forud. — προδι-υλίζω [ῡ], giennemsier forud. — προ-διώκω, *f.* ξω, forfølger videre el. længere, *Thuc.*; df. — προδίωξις, ἡ, videre Forfølgelse. — προ-δοκάζω, *f.* άσω, oppasser, efterstræber. — προ-δοκέω, sædv. *impers.* προδοκεῖ, forud el. først synes det, er det Meningen; *pass. pf.*, προδέδοκται, det er forhen besluttet el. vedtaget. — προδοκή, ἡ, (δοκάω, δέχομαι) Sted, hvor man lurer paa, optager el. modtager nogen; πέτρης ἐν προδοκῇσιν, i Kloften af en fremspringende Klippe, *Il.* 4, 107. — προ-δοκιμάζω, *f.* άσω, prøver forud.

προδομάτιον, τό, *dim.* af — πρόδομος, ὁ, Forhuus, Forværelse, Forstue, hvorind man kommer fra Forgaarden, αὐλή; h. *Hom.* ogs. πρόδομος δόμου; o. — πρόδομος, 2, som er el. skeer foran Huset; (af δόμος). — προδοξάζω, *f.* άσω, mener el. dømmer forud. — πρόδοξος, 2, (δόξα) som dømmer forud el. overilet. — προδοσέταιρος, see u. προδωσέταιρος. — *προδοσία, ἡ, Forraaden el. at forraade, Forræderi; προδοσίας ἁλούς, greben i Forræderi, *Dem.*; δεινότερον προδοσία πολέμου, *Xen.*; at lade i Stikken, at forlade i Noden, o. dl.; — προδοσίκομπος, 2, (κομπέω) som praler med tomme Lofter; — πρόδοσις, ἡ, Forudbetaling, Haandpenge, *Dem.* — προδότης, ου, ὁ, *fem.* προδότις, ιδος, Forræder; som lader i Stikken, som forlader i Noden; df. — προδοτικός, 3, *adv.* -κῶς, forrædersk; hørende til, passende for en Forræder; o. — πρόδοτος, 2, forraadt; som lades i Stikken; - (af προδίδωμι).

πρόδουλος, 2, (δοῦλος) som er istedetfor en Slave. — προ-δουλόω, giør forud til Slave. — προ-δουπέω, toner først huult; 2) falder ned med Bragen; bes. *in pf.* προδέδουπα. — προδρομή, ἡ, o. πρόδρομος, ὁ, Løben el. at løbe, springe frem, fremad, forud; 2) Indfald el. Angreb af Fortropperne; o. — πρόδρομος, 2, som løber frem el. forud; ἀγγελίη πρόδρομος, *Herod.* 9, 14; ὁ πρόδρομος, som løber foran bes. for at speide, recognoscere, o. dl., el. for at giøre Indfald; df. alm. letbevæbnet Kriger; see ogs. u. frgd.; 2) som iler, som skynder sig; df. ogs. om en Frugt: tidligt moden; - (af τρέχω, δραμεῖν). — προ-δυστυχέω, er forud ulykkelig. —

προ-δυςωπέω, holder forud tilbage og standser, (egentl. ved at giøre sure Miner).—προ-δωσείω, desid. af προδίδωμι Bem. 2, har Lyst til at forraade. — προδωσέταιρος, 2, (προδίδωμι, ἑταῖρος) som forraader el. opoffrer sine Staldbrødre; (rimel. den bedre Læsem. f. προδοσέταιρος).

προεγ-γράφω, f. ψω, indskriver forud. — προέγγυος, 2, see u. προὔγγυος. —προ-εγείρω, irr., opvækker, opmuntrer forud. — προεγκάθημαι, inf. -καθῆσθαι, (ἧμαι, irr.) sidder ned forud deri. — προέγκειμαι, inf. -κεῖσθαι, f. -κείσομαι (κεῖμαι, irr.) ligger forud deri. — πρόεγμα, τό, hvad der holder for noget, Støtte, Stive; (f. πρόεχμα, af προέχω). — προ-εγχειρέω, lægger forud Haand derpaa, begynder el. foretager forud. — προέδρα, ἡ, h. gramm., f. - *προεδρεία, ἡ, sield. Form f. προεδρία; af — προεδρεύω, er Forsidder, πρόεδρος; προεδρ. τῆς βουλῆς, har Forsæde og Foredrag i Raadet; προεδρ. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Dem.; o. —προεδρία, ἡ, det forreste Sæde; ἐν προεδρίῃ κατημένος (jon. f. καθημ), Herod. 1, 54; df. Forsæde i Raadet, i Folkeforsamlingerne, ved de offentlige Lege, o. s. v.; 2) Ret til at sidde paa de forreste Bænke i Theatret; - (af πρόεδρος). — προέδριον, τό, dim. af προέδρα, inc.—πρόεδρος, 2, (ἕδρα) som sidder paa den første Plads el. paa de forreste Bænke; ὁ πρόεδρος, som har Forsædet, bes. i Folkeforsamlingen, jf. προεδρία Bem. 1. — προ-έδω, irr., spiser forud.

προεέργω, ep. f. προείργω, afholder el. hindrer forud, Il. — προέηκα, ep. f. προῆκα, aor. 1 act. til προΐημι, Hom. — προ-εθίζω, f. ίσω, vænner el. afretter forud.—προεῖδον, part. προϊδών, inf. προϊδεῖν, (εἶδον), aor. 2 til προοράω; hertil hører ogs. pf. προοῖδα, part. προειδώς, inf. προειδέναι; - seer fremad, seer hen i det Fierne; forstærk. Ὀξὺ μάλα προϊδών, Od. 5, 393; seer (noget) langt borte, Hom.; - b) forudseer, veed forud, Pind., τὸ μέλλον, det Tilkommende, Xen.; ligel. in med., ex., - ἃ τότε εἰ προείδοντο, οὐκ ἂν ἀπώλοντο, havde de forudseet, Dem. 128; — 2) har Omsorg for, sørger for nogen, τινός, Herod., ogs. ὑπέρ τινος, o. in med., Dem.

προ-ειδωλοποιέω, danner forud et Billede, en Afbildning, en Forestilling. — προ-εικάζω, f. άσω, formoder el. gietter forud.—πρόειμι, inf. προϊέναι, (εἶμι) gaaer forud el. foran; gaaer frem, kommer tilsyne; gaaer fremad el. videre; rykker frem, bes. om Tiden, ex. προϊόντος τοῦ χρόνου, i Tidens Løb, med Tiden, Xen.; om Ting: at have Fremgang, at blive til noget, ex. σὺν θεῷ πραττομένων εἰκὸς καὶ πράξεις προϊέναι ἐπὶ τὸ λῷον καὶ ἄμεινον τῇ πόλει, Xen. — πρόειμι, inf. προεῖναι, (εἰμί) er forud, existerer forud. — προεῖπον, part. προειπών, inf. προειπεῖν, (εἶπον, irr.), aor. 2 til ἀπόφημι, siger forud, raader; 2) fremsiger, bekiendtgiør offentligen; tilsiger, befaler; προειπεῖν πόλεμον, at forkynde Krig. — προ-είργω, f. ξω, see u. προεέργω. — προ-ειρηνεύω, bringer forud til Fred.

προεις-άγω, irr., f. ξω, fører el. bringer forud derind; - denne Handling, προεισαγωγή, ἡ.—προεις-βάλλω, irr., f. -βαλῶ, kaster forud derind; 2) intr., falder forud derind; df. — προεισβολή, ἡ, foregaaende Indfald. — προεις-ελαύνω, irr., f. -ελάσω, att. -ελῶ, driver forud derind; 2) intr., trænger el. drager forud derind. — προεισενεγκεῖν, inf. aor. 2 til προεισφέρω. — προεις-έρχομαι, irr., f. -ελεύσομαι, kommer el. gaaer forud derind. — προεισόδιον, τό, (εἴσοδος) Indgang, Forspil. — προεισοίσω, fut. til προεισφέρω. — προεις-παίω, irr., f. -παιήσω, stormer el. trænger (voldsomt) forud derind. — προεις-πέμπω, f. ψω, sender el. kaster forud derind. — προεις-πίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, falder forud derind. — προεις-φέρω, irr., f. προεισοίσω, bærer el. bringer forud derind; bringer hen, betaler forud el. først, ex. Afgifter; 2) giør Forskud af Krigsskatten, Dem.; df. — προεισφορά, ἡ, forudbetalt Krigsskat; 2) Forskud af Krigsskatten for andre, Dem.

προεκ-βάλλω, irr., f. -βαλῶ, kaster, lader løs, lader falde derudaf først el. i Forveien. — προ-έκβασις, ἡ, Udgang deraf.—προεκ-βιβάζω, f. άσω, lader først gaae ud deraf. — προεκ-δαπανάω, giver ud el. forbruger forud. — προεκ-δέχομαι, irr., opfanger og afholder forud. — προεκ-διδάσκω, irr., underviser el. oplærer forud grundigen. — προεκ-δίδωμι, f. προεκδώσω, giver ud el. udstyrer forud; df. — προέκδοσις, ἡ, tidligere Udgift. — προ-εκδρομή, ἡ, (δραμεῖν, τρέχω) Løben el. at løbe foran; sædv. de foranilende lette Troppers Angreb. — προέκθεσις, ἡ, (προεκτίθημι) foreløbig Anviisning, Indledning, Forberedelse; df. — προεκθετικός, 3, adv. -κῶς, hørende, tienlig til en Indledning el. Forberedelse.—προεκ-θέω, irr., f. -θεύσομαι, løber i Forveien ud el. bort; løber bort for Tiden el. overilet. — προεκθορέω, o. προεκ-θρώσκω, irr., f. -θοροῦμαι,

springer forud el. foran; springer bort i Forveien, før Tiden, overilet; springer el. kommer foran nogen, *τινός*.

προεκ-καθαίρω, udrenser, udtømmer i Forveien. — *προεκ-καίω*, *irr.*, *f.* -*καύσω*, forbrænder aldeles i Forveien. — *προέκκειμαι*, *inf.* -*κεῖσθαι*, (*κεῖμαι*, *irr.*) er forud fremlagt; *τὰ προεκκείμενα*, en Forfatters forhen anførte Ord. — *προεκ-κομίζω*, bringer i Forveien derudaf el. bort. — *προεκ-κρίνω*, *f.* -*ινῶ*, afsondrer el. afkører forud. — *προεκ-κρούω*, støder el. driver i Forveien derudaf. — *προεκ-λέγω*, *irr.*, udtager, udvælger forud; 2) incasserer forud. — *προεκ-λείπω*, forlader forud. — *προεκ-λύω*, *irr.*, udløser el. opløser forud. — *προεκ-νιτρόω*, renser forud med Natrum el. Ludsalt. — *προεκ-πέμπω*, sender ud el. bort i Forveien; løslader el. lader gaae forud. — *προεκ-πηδάω*, springer frem el. forud. — *προεκ-πίνω*, *irr.*, drikker ud i Forveien. — *προεκ-πίπτω*, *irr.*, falder ud el. bryder frem i Forveien. — *προεκ-πλέω*, *irr.*, *f.* -*πλεύσομαι*, seiler ud el. afseiler i Forveien. — *προεκ-πλήσσω*, *irr.*, forskrækker forud; sætter først i Forundring. — *προεκ-πονέω*, udarbeider el. fuldender forud.

προεκ-ρήγνυμαι, (*ῥήγνυμι*, *irr.*) bryder ud i Forveien, (om Sygdom). — *προεκ-ῥοφάω*, o. -*ῥοφέω*, udsøber i Forveien. — *προεκ-τείνω*, udvider i Forveien; 2) udvider, udstrækker fremad el. længere. — *προεκ-τήκω*, udsmelter el. opløser forud; *transl.*, fortærer forud, *λίπαις*, *Plut.* — *προεκ-τίθημι*, *f.* -*εκθήσω*, udsætter el. bortsætter i Forveien; *in med.*, anfører el. fortæller forud. — *προεκ-τίκτω*, *irr.*, *f.* -*τέξω*, føder forud; lægger forud, *ὠά*, Æg. — *προεκ-τίλλω*, udrykker el. udrusker i Forveien. — *προεκ-τρέχω*, *irr.*, *f.* -*δραμοῦμαι*, løber ud el. bort i Forveien. — *προεκ-τυπόω*, former el. modellerer forud. — *προεκ-φέρω*, *irr.*, fører el. bringer ud i Forveien; begraver forud. — *προεκ-φεύγω*, *irr.*, undflyer forud. — *προεκ-φοβέω*, bortjager med Frygt el. bortskræmmer forud; df. — *προεκφόβησις*, *ἡ*, foregaaende Skræk. — *προεκ-φοιτάω*, gaaer ud el. derudaf i Forveien. — *προεκ-χέω*, *irr.*, *f.* -*χεύσω*, udgyder i Forveien. — *προεκ-χωρέω*, gaaer derudaf i Forveien.

προέλασις, *ἡ*, Handlingen, at gaae, ride, drage foran el. fremad, at rykke frem, bes. imod Fienden; af — *προελαύνω*, *irr.*, *f.* -*ελάσω*, *att.* -*ελῶ*, driver, fører frem el. fremad; 2) sædv. *intr.*, gaaer, rykker, drager frem el. fremad, bes. m. en Hær; men *ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο*, da det var (rykket) langt ud paa Natten, *Herod.* 9, 44. — *προ-ελευθερόω*, befrier forud. — *προέλευσις*, *ἡ*, (*προέρχομαι*) Gaaen el. at gaae frem, fremad, forud, foran, o. dl.; Udgang. — *προελκύω*, sild. f. — *προ-έλκω*, *f.* *ξω*, trækker, drager, lokker frem el. derudaf. — *προ-ελπίζω*, *f.* *ίσω*, haaber forud.

προεμ-βαίνω, *irr.*, *f.* -*βήσομαι*, gaaer, skrider, stiger forud el. først derind, deri. — *προεμ-βάλλω*, *irr.*, *f.* -*βαλῶ*, kaster, lægger, kommer forud derind el. deri; *προεμβάλλειν ἐλπίδα*, forud at indgive Haab; *προεμβ.* m. o. u. *ἑαυτόν*, forud at giøre Indfald. — *προεμβατήριος*, 2, hørende til en — *προεμβάτης*, *ου*, *ὁ*, (*προεμβαίνω*) som forud el. først stiger derind el. deri; bes. som først bestiger el. entrer et fiendtligt Skib; *προεμβατήριον γέρας*, hans Belønning. — *προεμ-βιβάζω*, *f.* *άσω*, bringer el. fører forud derind, deri, lader forud bestige. — *προεμβολίς*, *ίδος*, *ἡ*, Underdelen af Skibets Agterende; o. — *προέμβολος*, *ὁ*, ogs. *προέμβολον*, *τό*, Skibssnabel til Entring; (af *προεμβάλλω*). — *προεμ-βρέχω*, væder el. befugter forud. — *προέμεν*, *ep.* f. *προεῖναι*, *inf. aor.* 2 *act.* til *προΐημι*, *Od.* — *προεμ-πίμπλημι*, *irr.*, *f.* *προεμπλήσω*, ifylder forud. — *προεμ-πίπτω*, *irr.*, *f.* -*πεσοῦμαι*, falder, kommer, geraader forud deri el. derindi; støder el. træffer forud derpaa, *c. dat.* — *προεμ-πλήθω*, er forud fuld el. opfyldt. — *προεμ-πνέω*, *irr.*, blæser først el. forud deri, derpaa. — *προ-εμπολεύς*, *έως*, *ὁ*, som gaaer i Forkiøbet, Forpranger. — *προεμ-φαίνω*, *f.* -*φανῶ*, anviser forud. — *προεμ-φράσσω*, *f.* *ξω*, tilstopper forud.

προενάρχομαι, (*ἄρχω*) begynder forud, *N. T.* — *προεν-δείκνυμι*, *f.* -*δείξω*, angiver forud, bes. for Retten. — *προ-ενδημέω*, egentl. er forud i et Land el. iblandt et Folk; *transl.*, er forud sysselsat med noget og ligesom hiemme deri, *c. dat.* — *προεν-δίδωμι*, *f.* -*ενδώσω*, giver efter el. afiader forud. — *προενεγκεῖν*, *inf. aor.* 2 *act.* til *προφέρω*. — *προ-ενέδρα*, *ἡ*, Baghold. — *προεν-είρω*, *irr.*, forbinder, knytter, ordner forud dertil, dermed. — *προ-ενέπω*, forstærk. *προεννέπω*, forudsiger. — *προ-ενεργέω*, er forud virksom. — *προενέχομαι*, *pass.*, (*ἔχω*, *irr.*), anholdes forud deri; holdes forud fængslet deri. — *προενεχυριάζομαι*, *pass.*, (*ἐνεχυριάζω*) er forud forbunden el. forpligtet ved en Velgierning. — *προ-ενθυμέομαι*, betænker forud, tager forud til Eftertanke, *c. gen.*; sield. *in act.*

— προεννέπω, see u. προενέπω. — προεν-οικέω, boer forud deri, *c. dat.*; beboer forud, *c. acc.*; df. — προενοίκησις, ἡ, forud el. tidligere at boe deri. — προεν-σείω, ryster, støder, slaaer forud deri el. derindi. — προεν-τυγχάνω, *irr.*, *f.* -τεύξομαι, støder forud derpaa, møder forud. — προ-εντύνω, tilbereder el. tillaver forud.

προεξ-αγγέλλω, forkynder, mælder, bekiendtgiør forud vidt og bredt. — προεξαγκωνίζομαι, (ἐξαγκωνίζω) udstrækker Armene og Albuerne og laver mig til Nævekamp. — προεξ-άγω, *irr.*, fører forud derudaf el. frem; *transl.*, fører ud over den rette Grændse, forfører. — προεξ-αδυνατέω, er allerede forud kraftløs el. afmægtig. — προεξ-αιρέω, *irr.*, borttager, bortskaffer, tilintetgiør forud. — προεξ-αΐσσω, *f.* ξω, springer el. iler forud derudaf, *Hom.* — προεξ-άλλομαι, *irr.*, springer først el. forud derudaf. — προεξ-αμαρτάνω, *irr.*, *f.* -τήσω, feiler el. forseer mig i Forveien. — προεξανάγομαι, (ἄγω, *irr.*) seiler forud el. først ud paa Dybet. — προεξ-ανθέω, *irr.*, lader opblomstre el. fremspire forud; df. — προεξάνθημα, τό, tidligere Blomst, foregaaende Spire. — προεξανίσταμαι, (ἵστημι) staaer op el. reiser mig forud, *Herod.*; προεξ. τῷ πολέμῳ, begynder Krigen først, *Plut.* — προεξαπο-στέλλω, udsender el. bortsender forud. — προεξ-αρτάω, hænger op forud el. forpaa. — προεξ-άρχω, begynder forud el. først. — προεξ-ασθενέω, bliver forud aldeles afkræftet.

προεξ-έδρα, ἡ, enkelt el. fra andre afsondret Sæde. — προέξειμι, (εἶμι), gaaer forud derudaf; gior forud et Udfald. — προεξ-ειρεσία, ἡ, Plads el. Gang paa Siderne af Skibet. — προεξ-ελαύνω, *irr.*, *f.* -ελάσω, *att.* -ελῶ, gaaer, drager, løber forud derudaf, πλοίῳ, med et Skib; alm. gaaer, drager, marscherer frem el. forud. — προεξενεγκεῖν, *inf. aor. 2 act.* til προεκφέρω. — προεξ-επίσταμαι, m. Krasis προὐξεπίσταμαι, veed nøiagtigen forud, *Æsch.* — προεξ-εργάζομαι, udarbeider el. fuldender Arbeidet forud. — προεξ-ερευνάω, *f.* ήσω, udforsker el. undersøger forud; df. — προεξερευνητής, οῦ, ὁ, en forudsendt Speider. — προεξ-έρχομαι, *irr.*, *f.* -ελεύσομαι, kommer el. gaaer forud derudaf; gaaer el. løber forud; gaaer frem, træder op. — προεξ-ετάζω, overveier el. prøver forud. — προεξ-ευκρινέω, afsondrer el. prøver forud nøiagtigen. — προεξεφίεμαι, (ἵημι, *irr.*) forlanger el. befaler forud, *Soph.*

προεξ-ηγέομαι, udvikler el. forklarer forud. — προεξίσταμαι, *f.* προεκστήσομαι, *aor.* προεξέστην, (ἵστημι) gaaer forud bort el. af Veien, undviger forud; 2) staaer, træder, rager frem el. i Veiret. — προεξ-οδεύω, drager, gaaer ud el. bort i Forveien. — προεξ-ομαλίζω, udjevner el. sletter forud. — προεξ-ορμάω, drager ud, brækker op forud el. i Forveien. — προεόντα, τά, *jon.* f. προόντα, *part. neutr.* af πρόειμι, προεῖναι, de foregaaende Ting, de tidligere Begivenheder. — προ-εορτάζω, høitideligholder forud. — προεόρτιος, 2, (ἑορτή) før el. foran Festen.

προεπ-αγγέλλω, forkynder, tilsiger, bestemmer forud; *in med.*, lover el. tilsiger forud; df. — προεπ-άγγελσις, ἡ, foreløbig Forkyndelse el. Tilsigelse. — προεπ-αινέω, *irr.*, *f.* έσω, *ep.* ήσω, roser forud; roser fortrinligen. — προεπανασείω τινί, truer nogen forud, bes. med opløftede Hænder. — προεπαφ-ίημι, *irr.*, sender forud derimod el. imod nogen. — προεπεξ-ορμάω, gaaer el. rykker forud ud imod nogen. — προεπιβάλλω, *irr.*, *f.* -βαλῶ, kaster el. lægger forud derpaa; 2) *intr.*, falder el. styrter mig forud derpaa. — προεπι-βουλεύω τινί, efterstræber nogen forud. — προ-επιβουλή, ἡ, forekommende Efterstræbelse. — προεπι-γιγνώσκω, *irr.*, *f.* -επιγνώσομαι, lærer at kiende forud. — προεπι-δείκνυμι, *f.* -δείξω, forviser el. stiller til Skue forud. — προεπίδεσμος, ὁ, (δεσμός) forud paalagt Bind el. Forbinding. — προεπι-δίδωμι, *f.* -επιδώσω, bringer forud et Bidrag el. en Foræring; alm. forærer forud. — προεπίζευξις, ἡ, (ζεύγνυμι) et Verbums Forbindelse med et foregaaende og et følgende Nomen, *ex. deos obtestatur hominesque, gramm.*

προεπι-κοινόω, meddeler forud til Beraadslagning. — προεπι-λογίζομαι, overregner el. overtænker forud. — προεπι-νοέω, *irr.*, betænker forud. — προεπιξενόομαι, (ξενόω), τινί, tager forud ind til el. dvæler hos nogen som Giesteven. — προεπι-πάσσω, *att.* ττω, *f.* άσω, strøer forud derpaa. — προεπι-πλήσσω, *irr.*, *f.* ξω, τινί, straffer, dadler, udskielder nogen forud. — προεπι-σκέπτομαι, betænker el. betragter forud. — προεπι-σκοπέω, beskuer el. betragter forud. — προ-επίσταμαι, veed el. forstaaer forud. — προεπι-στέλλω, tilsender forud. — προ-επιχειρέω, lægger forud Haand derpaa, angriber, anfalder forud el. først; df. — προεπιχείρησις, ἡ, forekommende el. foregaaende Angreb. — προεπ-οικέω, beboer forud som Nybygger.

προ-εργάζομαι, *f.* άσομαι, giør el. forretter noget forud; προεργ. γῆν, bearbeider forud; 2) erhverver mig forud; tilkæmper mig ved Arbeide og Anstrængelse, δόξαν, *Xen.* — προ-ερεθίζω, *f.* ίσω, ophidser forud. — προ-ερέσσω, *f.* έσω, roer fremad el. videre, *Od.* — προ-ερευνάω, udforsker el. giennemsøger forud. — προερέω, *jon.* f. *att.* προερῶ, *fut.* til προειπεῖν; – dertil hører ogs. *pf.* προείρηκα, *pf. pass.* προείρημαι, o. *aor. pass.* προεῤῥήθην, -ρέθην; – siger el. fortæller forud; οἱ προειρημένοι, de forud (i Fortællingen) Nævnte el. Omtalte; ÷ 2) siger, bekiendtgiør, befaler offentligen; bestemmer, fastsætter. — προ-ερύω, *f.* ύσω, trækker, drager frem el. ud; trækker, drager fremad el. videre; bes. h. *Hom.* προερ. νῆα, m. o. u. ἐρετμοῖς, at bevæge el. roe Skibet fremad; [ῠ, ds. *ep.* σσ *in fut.* o. *aor.*]. — προ-έρχομαι, *irr.*, *f.* -ελεύσομαι, gaaer, kommer frem el. derudaf; gaaer el. træder frem; 2) gaaer forud el. foran; 3) gaaer, strider, rykker fremad el. videre; ogs. *transl.*, *ex.* ἄξιον δ' ἰδεῖν, ἐφ' ὅσον φρονήματος ἤδε προελήλυθε, hvor klog el. listig han har været, *Dem.* 557. — προ-ερωτάω, spørger forud.

προές, 2 *sing. imperat. aor.* 2 *act.* til προΐημι. — προ-εσθίω, *irr.*, spiser forud. — πρόεσις, ἡ, (προΐημι) Handlingen προϊέναι, at lade fare, at lade el. lade slippe derudaf; Borkasten, Forøden. — προεστέᾶτε, *jon.* f. προεστάατε, προεστήκατε, 2 *pers. pl. pf. act.* til προΐστημι, *Herod.* — προέτειος, 2, (ἔτος) af, fra, i det forrige Aar. — προετέος, 3, *adject. verb.* til προΐημι, til at bortkaste, ikke til at agte. — προετικός, 3, *adv.* -κῶς, (προΐημι) som kaster bort, som ødsler; 2) efterladen, uagtsom. — προ-ετοιμάζω, *f.* άσω, tilbereder forud, forbereder; ds. — προετοίμᾰσις, ἡ, Forberedelse; o. — προετοιμαστής, οῦ, ὁ, som tilbereder forud, som forbereder.

προ-ευαγγελίζομαι, giver el. bringer forud en god Efterretning. — προ-ευδοκῐμέω, staaer forud i godt Rygte el. vinder Bifald. — προ-ευεργετέω τινά, giør forud el. først vel imod nogen, beviser forud Velgierninger. — προ-ευκρῐνέω, adskiller el. udsøger forud nøiagtigen. — προ-ευλᾰβέομαι, tager mig forud vel i Agt. — προ-ευτελίζω, anseer forud for ringe. — προ-ευτρεπίζω, bringer forud i god Orden, forbereder vel. — προ-εύχομαι, beder til el. for nogen. — προεφ-οδεύω, bereiser el. giennemvandrer forud. — προ-εφοδιάζω, forsyner forud med det Fornødne til en Reise. — προεφ-οράω, *irr.*, overseer el. beseer forud. — προεφ-ορμάω, styrter forud løs derpaa.

προεχής, 2, ragende frem; af — προ-έχω, *irr.*, *ctr.* προὔχω, *f.* προέξω, 1) holder frem, holder for (til nogens Beskyttelse), τὴν ἀσπίδα, Skioldet; *in med.*, holder frem for mig, udstrækker for mig; πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο, *Il.* 17, 555; ds. alm. forsvarer mig; – *b)* holder el. rækker frem, yder, giver; ligel. *in med.*; – *c) transl.*, holder for el. frem, d. e. foregiver, bruger til Paaskud; jf. προΐσχω, προΐσχομαι; — 2) har forud el. tidligere, *Herod.* 9, 4; — 3) har foran, d. e. foretrækker, τί τινος, τιμὴν τῶν ἐνδίκων, Ære for Ret, *Soph.*; overgaaer, overtræffer, τινός τι s. τινι, ogs. τινά τινι, nogen i noget; – *b) intr.*, rager frem el. staaer i Veiret; er el. kommer foran (*ex.* i Veddeløb); alm. er den første, udmærker mig; προέχων τῶν ἄλλων ἵππος, *Herod.*; – *c) imperson.*, οὔ τι προέχει, det hielper intet, nytter intet; — 4) holder langt borte; *in med.*, holder borte fra mig.

προ-έψω, *irr.*, *f.* προεψήσω, koger forud. — προεωλίζειν, (ἑωλίζω) forud at blive gammel og mør el. spiselig, (ved at ligge el. hænge: om haardt Kiød, o. dl.). — προ-ζημιόω, straffer forud. — προ-ζωγραφέω, maler el. afbilder forud. — προ-ζώννῡμι, *irr.*, *f.* -ζώσω, omgiørder forud el. fortil. — προ-ηβάω, bliver forud ung el. ungdommelig. — προ-ηγεμών, όνος, ὁ, Fører el. Veiviser; som gaaer foran. — †προηγέομαι, gaaer foran og viser Veien; alm. anfører, veileder, *Herod.*; ds. — προηγετήρ, ῆρος, ὁ, o. προηγέτης, ου, ὁ, *fem.* προηγέτις, = προηγήτης, etq.; — προήγησις, ἡ, Handlingen, at gaae foran, at vise Veien; at anføre, at veilede; o. — προηγητήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* προηγήτειρα, o. προηγήτης, ου, ὁ, som gaaer foran og viser Veien; som anfører el. veileder; ds. — προηγητικός, 3, gaaende frem, visende Veien, anførende.

προηγμένα, τά, *part. pf. pass.* af προάγω, egentl. det Foretrukne, Fortrinlige; h. Philosopherne: de Ting, som vel ikke ere i og for sig selv gode, ἀγαθά, men som dog staae næst efter disse og derfor ere at ønske, jf. *Cic. Fin.* 3, 15, 16; *oppon.* ἀποπροηγμένα. — προηγορέω, (προήγορος) taler for nogen, forsvarer nogen, τινός. — προηγορεών, ῶνος, ὁ, ogs. *ctr.* πρηγ., Fuglekro; (rimel. af πρό o. ἀγείρω, fordi Fuglen deri samler og udbløder sin Næring). — προηγορία, ἡ, Forsvarstale, Forsvar; af — προήγορος, ὁ, (ἀγορά) som taler for el. forsvarer nogen, Talsmand, Sagfører. —

προηγουμένως, *adv. part. præs.* af προηγέομαι, foreløbigen, i Forveien; 2) fortrinligen.

προ-ήδομαι, *f.* προησθήσομαι, fryder el. glæder mig forud. — προήκης, 2, (ἀκή) *bf.* ἐρετμὰ προήκεα, *Od.* 12, 205, enten tilspidsede, el. som προέχοντα, fremstaaende. — προ-ήκω, *f.* ξω, gaaer foran, gaaer el. rykker frem el. fremad. — προ-ηλιάζω, *f.* άσω, soler forud, lægger el. tørrer forud i Solen. — προ-ήμαρ, *adv.*, hele Dagen, *oppon.* προνύξ. — προηρόσιος, 3, (ἄροσις, ἀρόω) som gaaer foran Pløiningen; προηρόσια (ἱερά) *s.* προηροσίαν (θυσίαν) θύειν, at holde en saadan Fest; (den holdtes i Athenen for hele Hellas); θεοὶ προηρόσιοι, de Guder, til hvilke man offrede paa denne Fest. — προήσθησις, ἡ, (προήδομαι) foregaaende Fryd el. Glæde. — προ-ησσάομαι, *att.* -ηττάομαι, er el. bliver forud overvunden. — προ-ηχέω, lader forud tone.

προθαλής, 2, (θάλλω) med el. i fortrinlig Vært, *Hom. Cer.* — προ-θεάομαι, *irr.*, *f.* άσομαι, seer forud. — προ-θειλοπεδεύω, tørrer forud i Solen. — προθέλυμνος, 2, (θέλυμνον) fra Grunden af, som πρόῤῥιζος, med Roden, *ex.* προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα, *Il.* 9, 537; jf. *ib.* 10, 15; men σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ φράξαντες, *Il.* 13, 130, sammentrængende Skiold ved Skiold; (rimel. om de faste Lag, der dannedes af de over hverandre anbragte Skiolde, ligesom ved Romernes *testudo*; men efter nogle, om Skioldets forskiellige Lag af Metal og Læder, ligesom i τετραθέλυμνος). — πρόθεμα, τό, (προτίθημι) offentligen opslaaen el. bekiendtgiort Befaling; 2) Underlag. — προθεραπεία, ἡ, see u. flgd.; af — προ-θεραπεύω, betiener forud; besørger, forbereder, pleier forud, bes. om Lægerne; - denne Handling, προθεραπεία, ἡ. — προ-θερμαίνω, *f.* -μανῶ, varmer forud.

πρόθεσις, ἡ, (προτίθημι) Fremstillen, Opstillen; 2) offentligen opslaaen Bekiendtgiørelse el. Befaling; en opstillet Sætning; 3) Forsæt, Beslutning, Villie; 4) Præpositionen, *gramm.* — προθέσμιος, 3, (θεσμός) fastsat, bestemt; ἡ προθεσμία *sc.* ἡμέρα, forud bestemt Dag; ἡ προθεσμία, Termin, *ex.* τοῦ νόμου πέντε ἔτη τὴν προθεσμίαν δεδωκότος, *Dem.* — προ-θεσπίζω, *f.* ίσω, spaaer forud, forudsiger. — προθετικός, 3, (πρόθεσις) til at sætte foran; προθετικὸν μόριον, en Præposition. — προ-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber foran el. forud; πολὺ προθέεσκε, var langt forud i Løbet, *Hom.*; sild. *c. acc.*, kommer foran i Løbet; overgaaer. — προ-θέω, egentl. Stamform til προτίθημι; *bf.* *Il.* 1, 291, προθέουσι (f. προτιθέασι) forunde, give ham Magt til-. — προ-θεωρέω, beseer, betragter, undersøger forud; *bf.* — προθεωρία, ἡ, foregaaende Undersøgelse el. Betragtning.

προ-θήγω, *f.* ξω, hvæsser, skærper forud el. forpaa. — προθήκη, ἡ, (προτίθημι) Udstillen, Udstilling, at stille til Skue; et Haandværksskilt; 2) opstillet Sætning; 3) Forsæt, som πρόθεσις. — προ-θησαυρίζω, opbevarer forud. — προ-θνήσκω, *irr.*, *f.* -θανοῦμαι, døer forud el. tidligere; 2) døer for nogen, τινός. — προθορέω, sild. Biform af προθρώσκω, hvf. *part. aor.* προθορών. — προ-θρηνέω, klager forud. — προ-θρυλλέω *s.* -θρῦλέω, udsladdrer i Forveien; giør almindeligen bekiendt. — προ-θρώσκω, *irr.*, *f.* -θοροῦμαι, *aor.* προὔθορον, *part.* -θορών, *inf.* -θορεῖν, springer frem, springer foran; μέγα προθορών, springende langt foran, *Il.*

πρόθῦμα, τό, Foroffer, (som bringes foran Slagtofferet). — προθῦμέομαι, (πρόθυμος) er tilbøielig, villig, v. dl.; vil gierne; driver noget med Lyst og Iver, giør mig Umage; τοῦ αἰσχρόν τι ποιεῖν μᾶλλον προθυμεῖσθαι, at foretrække derfor, *Xen.*; ogs. begierer, forlanger, *id.*; - 2) er ved godt Mod; ἀθυμούντων βλάβη -, προθυμουμένων ὠφέλεια, *id.*; *bf.* — προθῦμία, ἡ, Tilbøielighed, Beredvillighed, god Villie, Lyst og Iver, ivrig Stræben; - 2) godt Mod, Tapperhed; διαφέρει προθυμία ἀθυμίας, *Xen.*; men *in pl.* ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθώς, *Il.* 2, 588; ogs. oprømt Stemning, god Lune; - 3) προθυμίαν ἄδηλον ἔργου - λαβεῖν, at foretage med Iver, hvad man ikke kiender, *Soph. Tr.* 671.

προθῦμιάω, røger forud. — προθυμοποιέομαι, (ποιέω) giør tilbøielig, villig, beredvillig, vel tilmode; opmuntrer; af — πρόθῦμος, 2, *adv.* -θύμως, (θυμός) tilbøielig, beredt, beredvillig; πρόθυμός ἐστι ποιεῖν ὅ, τι ἂν δυνηθῇ ἀγαθόν, *Dem.*; πρόθυμος ἦν - ἀγινέων -, havde i Sinde at føre, *Herod.* 6, 74; som attraaer, begierer, *c. gen.*, *Soph.*; - 2) ved godt Mod, munter; modig, dristig; - 3) velvillig, bevaagen, τινί, imod nogen. — προθύραιος, 2, *v.* προθῦρίδιος, 3, foran Døren, udenfor; τὰ προθύραια, = τὰ πρόθυρα, *Hom. Merc.*; *v.* — πρόθῦρον, τό, sædv. *in pl.*, den forreste el. yderste Dør; *b)* τὰ πρόθυρα, Plads foran Døren, Forgaard, *Od.*; (af θύρα). — πρόθυ-

σις, ἡ, Offeraltarets Fod, ſædv. κρηπίς; af — προ-θύω, *irr.*, offrer forud; 2) offrer for nogen, τινός s. ὑπέρ τινος, *Eur.* — προθωράκιον, τό, (θῶραξ) Forpantſer, Forharniſk.

προΐ, *adv.*, (πρό)=πρωΐ; (men forekommer rimel. alene *in derivatis*, πρόϊος, πρόϊμος, *etc.*). — προϊάλλω, (ἰάλλω) ſender frem el. bort; Ἔριδα προΐαλλε - ἐπὶ νῆας, til Skibene, *Il.* 11, 3. — προϊάπτω, *f.* ψω, (ἰάπτω) = frgd.; h. *Hom.* altid, προϊάπτειν τινὰ Ἄϊδι, Ἀϊδωνῆϊ, at nedſende (før Tiden) til Underverdenen. — προΐειν, *jon.* o. *att. impf.* til προΐημι, *Od.* — προϊζάνω, o. προΐζω, *f.* -ϊσήσω, (ἵζω, *irr.*) ſætter foran; *in med.*, har Forſædet, *Herod.*

προΐημι, (ἵημι, *irr.*), *f.* προήσω; deraf beſ. h. *Hom.*, *impf.* προΐειν, *aor.* προῆκα, *ep.* ſædv. προέηκα; *aor.* 2, 3 *pl. ep.* πρόεσαν, *imperat.* πρόες, προέτω; *inf. ep.* προέμεν f. προεῖναι; — 1) ſender frem, ſender forud, ſender hen, fremad, videre; ſender bort; undert. *c. inf.*, *ex.* ὅ με προέηκε πυθέσθαι, for at ſporge, *Hom.*; df. beſ. - *a)* løslader, lader fare; τήνδε θεῷ πρόες, frigiv hende til Gudens Ære, *Il.* 1, 127; Καί τι ἔπος προέηκεν, lod (uforvarende) falde et Ord, *Od.* 14, 466; - *b)* udkaſter, udſlynger, afſkyder, βέλος, ἔγχος, ὀϊστόν, *Hom.*; - *c)* tillader, indrømmer, lader ſkee; εἰ προεῖεν αὐτῷ οἱ θεοί, *Xen. Anab.* 7, 2, 15; men ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὑτούς, at overgive ſig til, ſtyrte ſig i Øieblikkets Nydelſer, *id.*; — 2) *in med.*, ſender fra mig, lader fare, overlader, bortgiver (hvad der er mit el. af mit Eget); df. beſ. - *a)* forøder, bortkaſter, εὐεργεσίαν τινί, ødſler Velgierninger paa nogen; - *b)* giver hen, overlader, betroer; ἑνὶ ἀνδρὶ-τὰ ἑαυτῶν σώματα προέσθαι, *Xen. Anab.* 1, 9, 7; - *c)* ſtøder fra mig, foragter, forſømmer; lader i Stikken, forraader; ἅπαντας εἰς δουλείαν προέσθαι, *Dem.*

προῖκα, *adv.*, ſee u. προΐξ Bem. 3. — προίκειος, 2, hørende til Udſtyr el. Medgift, προίξ. — προικίδιον, τό, *dim.* af προίξ. — προικίζω, udſtyrer, giver Udſtyr; o. — προικιμαῖος, 3, o. προίκιος, 2, uden Betaling, ſom ikke betales; (af προίξ). — προικός, *adv.*, ſee u. προίξ. — *προικοφορέω, giver Udſtyr; *in med.*, faaer Udſtyr; af — προικοφόρος, 2, (φέρω) ſom giver el. bringer Udſtyr el. Medgift; 2) ſom modtager Medgift; — προΐκτης, ου, ὁ, egentl. ſom forlanger Gaver, d. e. Betler, Tigger, ogſ. ἀνὴρ προΐκτης, *Od.*; o. — προικῷος, 3, = προικιμαῖος; - (af προίξ). — προϊλάσκω, *f.* άσω, (ἱλάσκομαι, *irr.*) forſoner forud, giør forud naadig, gunſtig, velvillig; [ι *anc.*]. — πρόϊμος, 2, (προΐ) tidlig.

προΐξ, ἡ, *att.* προίξ, *gen.* προικός, *acc.* προῖκα, en Gave (ſom rækkes), Almisſe; ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, at een Mand ſkal give til alle, *Od.* 13, 15; προικὸς γεύσεσθαι, for at nyde Almisſe, *ib.* 17, 413; - 2) beſ. Konens medbragte Gods, Udſtyr, Medgift; ἐν προικὶ τιμᾶν, at beregne i el. til Medgiften, *Dem.*; - 3) ſom *adv.* bruges *gen.* προικός, o. *acc.* προῖκα, egentl. ſom en Gave, d. e. for intet, omſonſt, uden Betaling; uden Giengield, uſtraffet; - (rimel. af προΐσσομαι, men ikke omvendt). — πρόϊος, 3, = πρόϊμος. — προϊππασία, ἡ, (ἱππάζομαι) Riden el. at ride foran. — προ-ϊππεύω, rider forud el. foran. — προΐπταμαι, (ἵπταμαι) flyver forud el. foran. — προΐσημι, (ἴσημι) veed forud. — προΐσσομαι, *f.* ξομαι, egentl. rækker Haanden ud efter en Gave; df. betler, tigger; jf. καταπροΐξομαι; df. d. lat. *proco, procor, precor*; (προΐσσομαι er rimel. *medium* af προΐσσω, *jon.* f. προΐσχω). — προΐσρω, ſee u. frgd. *in fine.*

προΐστημι, *f.* προστήσω, *aor.* 1 προὔστησα, (ἵστημι) ſtiller el. ſætter foran, til Forſvar, o. dl.; Οἶον προστήσας-μάχεσθαι, *Il.* 4, 156; — 2) ſædv. *in med.* προΐσταμαι, tilligem. *aor.* 2 *act.* προὔστην, προστάς, προστῆναι, *etc.*, o. *pf.* o. *plqupf. act.*, *intrans.*, - *a)* ſtiller mig, træder, ſtaaer foran el. i Spidſen, τινός; *transl.*, *α)* foreſtaaer, ſtyrer, regierer; τὸ προεστάναι τῆς πόλεως, πάντων ἔργων μέγιστον, *Xen.*; οἱ προεστῶτες, de Foreſatte, de førſte Mænd i Staten; *β)* ſtaaer for noget, τινός; overtager, paatager mig; driver, øver, πράγματος, τέχνης; *γ)* at være nærværende for nogen, τινί; men *Soph. Aj.* 1133, at ſtaae (ſom Fiende) ligeoverfor nogen, τινί; - *b)* ſtiller foran mig til Værn el. Forſvar; προΐσταται-τουτονὶ αὑτῆς, antager til ſin Formynder el. Patron, *Dem.*; df. *transl.*, foregiver, beſmykker; τοῦ ἀγῶνος τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσταται, angiver ſom Grund, *Dem.*

προϊστορέω, (ἱστορέω) udſpørger, udforſker, betragter forud el. nøiagtigen; 2) fortæller forud. — προΐστωρ, ορος, ὁ, (ἵστωρ) ſom veed forud. — προϊσχάνω, *poët.* forlænget af - προΐσχω, (ἴσχω, *irr.*) = προέχω, holder frem, holder hen; ſædv. *in med.*, holder hen for mig; προϊσχόμενοι ἔπεα τάδε, fremſtillende el. foredragende disſe Ord, *Herod.*; προϊσχόμενοι τὴν πρόφασιν, foregivende, angivende ſom Grund. — προῖτος, ſund-ſig, *pamphyl.* — προϊχνεύω, (ἰχνεύω)

opsporer forud el. i Forveien; 2) gaaer foran. — *προΐωξις, ἡ,* (ἴωξις) Forfølgen fremad, at drive fremad el. videre, *Hes.; oppon.* παλίωξις; [ῑω].

πρόκᾰ, adv. jon., (πρό) strax, pludseligen. — *προ-καθαίρω,* renser forud, forbereder ved Rensning. — *προκαθ-αρπάζω, irr., f.* άσω o. άξω, nedriver el. bortriver forud paa en voldsom Maade. — *προκαθάρσιον, τό,* sædv. *προκάθαρσις, ἡ,* (προκαθαίρω) foregaaende el. forberedende Renselse, Forberedelse ved Rensning. — *προκαθεδρία, ἡ,* = προεδρία. — *προκαθ-έζομαι, irr., f. -καθεδοῦμαι,* sidder foran; har Forsædet; 2) sidder el. ligger foran et Sted, beleirer; *c. gen.* — *προκαθ-εύδω, irr., f. -ευδήσω,* sover forud; 2) sover el. tilbringer Natten foran et Sted. — *προκαθ-ηγέομαι, f. ήσομαι,* gaaer foran; df. *a)* anfører; *b)* staaer i forreste Geled; *c)* viser tilrette, underviser, raader; *προκαθηγουμένη κρίσις,* foreløbig Dom; df. — *προκαθηγητήρ, ῆρος,* o. *προκαθηγητής, οῦ, ὁ,* som gaaer foran; Anfører, Herfører; Ophavsmand; 2) Værktøi til forud at bore et Hul. — *προκάθημαι, inf. -καθῆσθαι,* (ἧμαι, *irr.*) sidder el. ligger derfor, bes. for at forsvare el. bevogte et Sted; alm. forsvarer, beskytter, dækker, Ἰώνων, *Herod.;* ogs. m. πρό, *ex.* *προκατήμενος* (*jon.* f. προκαθ-) πρὸ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, *id.* 7, 172.

προκαθ-ίημι, irr., f. -καθήσω, sender, kaster, lader forud derned; εἰς ταραχὴν παραινῶ μὴ προκαθιέναι τὴν πόλιν, ikke forud at styrte i Forvirring, *Dem.* — *προ-καθίζω, irr.,* sidder ned derfor, sætter el. nedlader mig foran el. derfor, *Il.* 2, 463; *b)* holder en offentlig Session, *Herod.* 1, 14; 2) *transit.*, sætter derfor el. foran; denne Handling, *προκάθισις, ἡ;* ogs. en offentlig Session. — *προκαθ-ίστημι, f. -καταστήσω,* nedsætter, fastsætter, anordner forud; — 2) *in med.* tilligem. *aor.* 2, *pf.* o. *plqupf. act., a)* er forud anordnet el. opstillet; φυλακῆς μὴ προκαθεστηκυίας, da der ikke før var lagt Besætning deri, *Thuc.; b)* henstiller el. opstiller foran mig. — *προκαθ-οράω, irr., f.* προκατόψομαι, beseer el. undersøger forud. — *προκαθ-οσιόω,* indvier el. helliger forud.

προ-καίω, irr., f. -καύσω, antænder forud. — *προ-κακοπᾰθέω,* er forud i Ulykke el. ulykkelig. — *πρόκᾰκος,* 2, meget slem el. ulykkelig; κακὰ πρόκακα, *Æsch.;* o. — *προ-κᾰκόω,* tilreder ilde el. mishandler forud; (af κακός). — *προ-κᾰλέω, irr., f. έσω,* udraaber forud, (om en Herold, o. dl.); sædv. *in med.*, kalder til mig, fremkalder; df. bes. — *a)* udfordrer til Kamp, μαχέσασθαι, ogs. χάρμῃ, *Il.*, sild. εἰς μάχην, o. dl.; — *b)* opfordrer, opmuntrer, tilskynder, indbyder, ἐς σπονδάς, ἐπὶ συμμαχίαν, *Thuc.; att.* ogs. *προκαλεῖσθαι* σπονδάς, εἰρήνην, at giore Forslag dertil; — *c)* i Retssproget: gior Modparten Forslag, hvorefter Sagen kunde afgiores; *προκαλεῖσθαί* τινα μέτρια καὶ προσήκοντα, at tilbyde nogen billige Vilkaar, *Dem.;* men τὴν ἐμὴν μητέρα τὸν αὐτὸν ὅρκον ὀμόσαι *προυκαλούμην,* jeg tilbød, at min Moder skulde sværge den samme Ed, *id.*, 1279; jf. πρόκλησις; ogs. indstævner for Retten, εἰς δίκην, *Xen.;* — *d)* fremkalder, opvækker, bringer for Dagen.

προκαλίζομαι, som frgd., fremkalder, udfordrer, μαχέσασθαι, til Kamp, *Il.;* men Χερσὶ δὲ μήτι — *προκαλίζεο,* (προκαλοῦ), til Nævekamp, *Od.* 18, 20. — *προκᾰλινδέω,* = προκυλινδέω. — *προκάλισμα, τό,* Opraab, Opfordring. — *προκάλυμμα, τό,* hvad man hænger derfor for at bedække, skiule, o. dl., Forhæng, Dække; *b) transl.*, Udflugt, Skingrund, Besmykkelse; af — *προκᾰλύπτω, f.* ψω, hænger, stiller, holder derfor, for at bedække el. skiule; *in med.*, holder el. stiller foran mig: sædv. *transl.*, bruger som Paaskud, δόξαν μετριότητος, giver mig Skin af at være maadeholden; df. — *προκάλυψις, ἡ,* Handlingen προκαλύπτειν.

προ-κάμνω, irr., f. -καμοῦμαι, = κάμνω m. Bibegr. forud el. i Forveien. — *προκάμπῠλος,* 2, (καμπύλος) krumboiet fortil el. forover. — *προκάρδιον, τὸ,* (καρδία) Hiertekulen. — *προκάρηνος,* 2, (κάρηνον) med Hovedet forover, paa Hovedet, som πρηνής. — *προκάρπιον, τό,* Forhaanden el. Haanden foran, καρπός. — *προκάς, άδος, ἡ,* = πρόξ, *Hom. Ven.* — *προκατα-βαίνω, irr., f. βήσομαι,* gaaer el. stiger forud derned. — *προκατα-βάλλω, irr., f. -βᾰλῶ,* kaster, lægger, sætter forud derned el. ned deri; erlægger el. betaler forud; df. — *προκατάβλημα, τό,* den forudbetalte Sum; o. — *προκαταβολή, ἡ,* Handlingen προκαταβάλλειν; bes. Forudbetaling. — *προκατα-βρέχω,* væder el. befugter forud.

προκατ-αγγέλλω, f. -γελῶ, forkynder el. tilsiger forud; df. — *προκατάγγελσις, ἡ,* foregaaende Forkyndelse. — *προκατᾱγέτης, ου, ὁ, fem.* *προκατᾱγέτις, ιδος, ἡ,* (ἡγέομαι) som gaaer foran, Forgænger, Anfører. — *προκατα-γιγνώσκω, irr., f. -καταγνώσομαι,* domfælder forud; alm. yttrer el. udtaler forud min Mening imod

nogen, τινός; men προκατεγνωκέναι μηδέν, aldeles ikke at have dømt el. domfældet forud, *Dem.* — προκατ-ᾱγνῡμι, *irr.*, *f.* -άξω, sønderbryder forud. — προκατάγνωσις, ἡ, (προκαταγιγνώσκω) foregaaende el. foreløbig Domfældelse. — προκατ-ᾰγω, *irr.*, *f.* ἄξω, fører forud ned el. tilbage; 2) løber forud ind i Havn; df. — προκατᾰγωγή, ἡ, forud at løbe ind i Havn. — προκατα-δῐκάζω, *f.* άσω, τινός, domfælder nogen forud. — προκαταδουλόω, gior forud til Slave. — προκαταδύνω, o. -δύω, *irr.*, *f.* -δύσω, dukker under, nedsænker forud; 2) *intr.*, bes. *in aor.* 2 o. *in med.*, gaaer tilgrunde el. synker forud. — προκατα-θέω, *irr.*, løber ned forud el. foran; om Skibe: at løbe forud i Havn. — προκατα-θήγω, hvæsser, skærper forud el. forpaa.

προκατα-καίω, *irr.*, *f.* -καύσω, nedbrænder, opbrænder forud. — προκατάκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*) lægger mig ned forud el. foran, bes. til Bords. — προκατα-κλάω, *irr.*, *f.* άσω, sønderbryder forud; *transl.*, knækker forud Modet, gior forud mismodig el. modløs. — προκατα-κλίνω, *f.* ινῶ, lader mig lægge el. sætte til Bords forud el. paa en høiere Plads; *in med.*, lægger el. sætter mig til Bords forud el. paa en høiere Plads; df. — προκατάκλῐσις, ἡ, den høiere el. øverste Plads ved Bordet. — προκατα-κλύζω, *f.* -ύσω, beskyller el. oversvømmer forud. — προκατακοιμίζω, inddysser el. beroliger forud. — προκατα-κόπτω, *f.* ψω, sønderslaaer el. knuser forud. — προκατακρίνω, *f.* ινῶ, fælder forud en Dom el. Kiendelse imod nogen, τινός, dømmer forud ilde om nogen, τὶ, med Hensyn paa noget.

προκατα-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, griber, borttager, indtager forud. — προκατα-λέγω, *irr.*, optæller forud; fortæller forud. — προκαταλήγω, ophører forud. — προκατάληψις, ἡ, (προκαταλαμβάνω) foregaaende Borttagelse, Indtagelse, Besiddelsestagelse. — προκατ-αλλάσσω, *f.* ξω, ombytter el. omvexler forud, bes. Sted; *in med.*, trækker mig forud tilbage. — προκατα-λύω, opløser, tilintetgiør, fuldender forud. — προκατα-μανθάνω, *irr.*, *f.* -μαθήσομαι, lærer at kiende el. betragter forud. — προκαταμαντεύομαι, spaaer forud. — προκατ-ανᾱλίσκω, *irr.*, fortærer el. forøder forud. — προκατα-νοέω, *irr.*, bemærker el. indseer forud; df. — προκατανόησις, ἡ, Forudviden, tidligere Erkiendelse, *Diog. Laërt.* — προκατα-νύσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, giennemstikker forud.

προκατα-πίμπρημι, *irr.*, *f.* -καταπρήσω, nedbrænder forud. — προκατα-πίνω, *irr.*, *f.* -πιοῦμαι, drikker el. nedsluger forud. — προκατα-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder el. geraader forud deri; προκαταπίπτειν ταῖς ψυχαῖς, forud at lade Modet synke. — προκατα-πλέω, *irr.*, *f.* -πλευσοῦμαι, afseiler el. lander forud. — προκαταπλήσσω, *irr.*, *att.* -ττω, *f.* ξω, nedslaaer el. forfærder forud. — προκάταργμα, τό, (προκατάρχομαι) det forudgaaende Drikoffer. — προκατ-αριθμέω, optæller el. tiltæller forud. — προκαταρκτικός, 3, som begynder forud, som gaaer foran, forberedende; o. — προκάταρξις, ἡ, at begynde forud el. først; første Begyndelse el. Ophav; (af προκατάρχω). — προκαταῤῥήγνυμι, *irr.*, *f.* -ῥήξω, nedriver el. sønderriver forud. — προκατ-αρτίζω, gior forud tilrette, besørger el. fuldender forud. — προκατ-αρτύω, tilbereder forud; *transl.*, tæmmer el. tvinger forud. — προκατ-ᾰρχω, begynder forud el. først, forekommer; *b)* ligel. *in med.* c. *gen.*, προκατάρχομαι τῆς δίκης, begynder forud en Klage; προκατάρχεσθαί τινι τῶν ἱερῶν, at give nogen forud en Æresportion af Offeret, *Thuc.* 1, 25, dog efter nogle: at offre, o. Κορ. ἀνδρί at forklare ved διὰ Κορινθίου ἀνδρός.

προκατα-σκέπτομαι, beseer el. undersøger forud. — προκατα-σκευάζω, tilbereder forud, forbereder; df. — προκατασκευή, ἡ, Forberedelse. — προκατα-σκιῤῥόω, hærder forud. — προκατάστασις, ἡ; foregaaende Indretning, Forberedelse, Indledning; o. — προκαταστατικός, 3, forberedende, indledende; (af προκαθίστημι). — προκατα-στέλλω, *f.* -στελῶ, beroliger el. bilægger forud. — προκατα-στρέφω, *f.* ψω, omvender el. forandrer forud el. for tidligt; προκαταστρ. *sc.* βίον, døer forud el. for tidligt; df. — προκαταστροφή, ἡ, foregaaende el. for tidlig Forandring, *sc.* βίου, tidlig Død. — προκατασύρω, udplynder i Forveien. — προκατασχέθω, *poët.* f. προκατέχω. — προκατα-τᾰχέω o. -τᾰχύνω, indtager ved at forekomme el. overrumple. — προκατατίθεμαι, (τίθημι) nedsætter, nedlægger forud el. foran mig, λόγον, lader en Tale gaae forud, χάριν, beviser forud en Velgierning. — προκαταύλησις, ἡ, (αὐλέω) forud at blæse i Fløiten, (for at finde el. træffe den rigtige Tone). — προκατα-φεύγω, *irr.*, tager forud min Tilflugt til noget. — προκατα-χράομαι, *irr.*, forbruger forud. — προκαταχρίω, smører el. stryger forud derpaa. — προκατα-ψύχω, *irr.*, afkøler forud.

προκατ-έγγυάω, forlover el. lover forud. — προκατ-έδω, irr., f. -έδομαι, opæder el. fortærer forud. — προκατ-ελπίζω, haaber forud, for tidligen, overilet. — προκατ-επείγω, trænger forud. — προκατ-εργάζομαι, forretter el. fuldender forud. — προκατ-έρχομαι, irr., gaaer el. kommer forud derned, kommer forud tilbage. — προκατ-εύχομαι, forretter forud en Bøn. — προκατ-έχω, irr., har, holder, har inde forud; indtager el. besætter forud; in med., holder ned for mig. — προ-κατηγορέω τινός, anklager nogen forud; df. — προκατηγορία, ἡ, foregaaende Anklage. — προκατ-ηχέω, underviser forud; df. — προκατήχησις, ἡ, foregaaende el. første Underviisning. — προκατ-οπτεύω, udforsker el. udspeider forud. — προκατ-ορρωδέω, frygter el. skyer forud. — προκατόψομαι, fut. til προκαθοράω; προκατοψόμεναι νῆες, som skulle udspeide Fienden, Herod. 8, 23.

πρόκειμαι, inf. -κεῖσθαι, f. -κείσομαι, (κεῖμαι, irr.) er lagt frem, er paa rede Haand; ὀνείατα προκείμενα, de fremsatte el. færdige Spiser, Hom.; transl., τὰ προκείμενα ἀποτελῶμεν, den fremsatte el. afhandlede Gienstand, Xen.; - b) ligger der for el. ligeoverfor noget, τινός, id.; - c) at være udsat el. opstillet, bes. som Belønning el. Straf, ex. ἆθλα πρόκειται τοῖς νικῶσι, - ἀγαθὰ ἔχειν, καλὰ ἀκούειν, ἐλευθέροις εἶναι, Xen. Cyr. 7, 1, 13; πρόκειται ἀνάγκη, det er uundgaaeligt, Herod.; alm. at forestaae. — προκέλευθος, 2, foreløbig, foregaaende, c. gen. — προκελευσματικός, ὁ, (κέλευσμα) sc. πούς s. ῥυθμός, Versfod, som bestaaer af fire korte Stavelser. — προκελεύω, o. -κελέω, tilraaber el. tilskynder forud. — προ-κεναγγέω, udtømmer forud Karrene i Legemet el. Maven. — προ-κενόω, udtømmer forud. — προκέντημα, τό, (κεντέω) egentl. det Forudafstukne; df. Grundrids (paa Byggepladsen el. paa Papiret); Grundtegning, Model. — προκέφαλος, 2, (κεφαλή) med fremstaaende Hovede; med fremstaaende Spids.

προ-κήδομαί τινος, bærer Omsorg for nogen. — προ-κηραίνω τινός, er bekymret for nogen, Trag. — προκήρυγμα, τό, (προκηρύσσω) Forudforkyndelse. — προκηρυκεύομαι, (κηρυκεύω) = προκηρύσσω. — προκῆρυξ, ῦκος, ὁ, = κῆρυξ. — προ-κηρύσσω, att. -ττω, f. ξω, udraaber, forkynder, bekiendtgiør, befaler offentligen ved en Herold. — προκιθάρισμα, τό, (κιθαρίζω) Forspil paa Citharen. — προ-κινδυνεύω, vover mig forud el. først i Fare, vover forud et Slag; 2) vover mig i Fare for nogen, τινός, el. til nogens Forsvar; men προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ, Thuc. 1, 73, forklares ved μετὰ κινδύνου προμάχεσθαι τ. β. — προκινέω, bevæger, befordrer fremad el. videre; in med. o. pass., bevæger mig, kommer, rykker fremad el. videre. — προκλαίω, irr, f. -κλαύσομαι, græder el. begræder forud. — πρόκλαστος, 2, (κλάω) sønderbrudt el. afbrudt fortil. — προκληδονίζομαι, (κληδονίζω) aner el. spaaer forud.

*πρόκλησις, ἡ, Fremkalden; Udfordring; Opfordring, Forslag, Tilbud; bes. for Retten: Forslag fra den ene Part til den anden angaaende Tilveiebringelse af Beviismidler, o. dl.; προκαλοῦνται πρόκλησιν ἡμᾶς, de giøre os et Forslag, Dem.; jf. προκαλέω in med. Bem. c.; — προκλητικός, 3, som fremkalder, udfordrer, opfordrer; som lokker frem el. ud deraf; o. — πρόκλητος, 2, fremkaldt; udfordret; opfordret; - (af προκαλέω). — προ-κλίνω [ῑ], f. -κλῐνῶ, lener, neier, bøier forover; df. — προκλίτης, ου, ὁ, som ligger foran, som har den første Plads ved Bordet. — προ-κλύζω, f. σω, afskyller forud; bes. renser forud ved en Klysteer. — πρόκλῠτος, 2, som er hørt forhen el. tidligere; πρόκλυτα ἔπεα, forhen hørt Tale, bekiendt Sagn, Il. 20, 204; af — προ-κλύω [ῐ], hører el. erfarer forud.

προκνήμῐον, τό, (κνήμη) det større Been i Foden, Skinnebenet; jf. παρακνήμιον. — προ-κνημίς, ῖδος, ἡ, Skinnebenets Bedækning. — προκνίς s. πρόκνις, ιδος, ἡ, ogs. προκρίς s. πρόκρις, etslags tørret Figen. — προκοίλιος, 2, (κοιλία), ogs. πρόκοιλος, 2, med fremstaaende Bug el. Mave. — προ-κοιμάομαι, sover forud. — προκοιτεία o. -κοιτία, ἡ, Vagt el. Skildvagt foran Huset el. Leiren; af — προκοιτέω, er - πρόκοιτος, 2, som holder Vagt foran Huset el. Leiren; o. — προκοιτών, ῶνος, ὁ, Forværelse: (af κοίτη). — προ-κολάζω, f. άσω, straffer forud. — προ-κολακεύω, smigrer forud. — προκόλπιον, τό, (κόλπος) Klædebon, som slaaer Folder om Barmen; 2) det Forreste af en Havbugt. — προκομία, ἡ, = προκόμιον. — προκομιδή, ἡ, Handlingen - προ-κομίζω, f. ίσω, att. ιῶ, fører, bringer foran el. forud; bringer, henter frem el. derudaf. — προκόμιον, τό, (κόμη) det fremhængende Pandehaar (h. Mennesker og Heste); 2) falsk el. paasat Haar; 3) = κόμιον.

προκοπή, ἡ, Gaaen el. Skriden fremad (paa en Vei); *transl.* Fremgang, Tiltagen i noget, *ἐπί τι*; af — *προκόπτω, f. ψω*, egentl. udstrækker ved at slaae el. hamre; df. bringer fremad el. videre, befordrer; *τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντος, Thuc.* 7, 56; – 2) bes. *att. intr.*, rykker frem, kommer videre; har Fremgang med noget, *εἴς τι, ἐπί s. πρός τι*; – ligel. *in med., ex. ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πρηγμάτων*, ingen Ting havde Fremgang, intet lykkedes, *Herod.* 3, 56; ligel. *ἀνωτέρω δὲ οὐδὲν τῶν πρηγμάτων προκοπτομένων, id.* 1, 190; – (efter nogle er *προκόπτειν* oprindel., at bane sig Vei ved at nedhugge Træer). — *προ-κοσμέω*, smykker forud el. forpaa, *inc.*; df. — *προκόσμημα, τό*, den forpaa el. foran anbragte Pynt. — *προκόσμιος*, 2, tidligere el. ældre end Verden, *κόσμος*; 2) *τὰ προκόσμια*, = *προκόσμημα*.

προ-κρᾰτέω, hersker derover, hersker forud. — *προ-κρέμαμαι, intr.*, hænger foran el. derfor. — *πρόκρημνος*, 2, (*κρημνός*) steil fortil. — *πρόκρῐμα, τό*, det forud Afgiorte, forudfattet Mening el. Dom, Fordom; af — *προ-κρίνω* [ῑ], *f. ῐνῶ*, paadømmer, afgiør, vælger forud; 2) holder for bedre, foretrækker, *τί s. τινά τινος*; *in pf. pass., καλοκἀγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν, præstare, Xen.* — *πρόκρις s. προκρίς*, see u. *πρόκνις*. — *πρόκρῐσις, ἡ*, forudfattet Dom; forelobig Afgiørelse; 2) Fortrin, Valg; *ἐκ προκρίσεως*, fortrinligen; o. — *πρόκρῐτος*, 2, forud undersøgt el. afgiort; 2) som vælges fremfor andre, foretrukken, fortrinlig; (af *προκρίνω*).

πρόκροσσος, 2, ogs. 3, fremragende, fremstaaende (ligesom *κρόσσαι*, Muurtinder, jf. *Il.* 12, 258); df. *Il.* 14, 35, (*νέας*) *προκρόσσας ἔρυσαν*, saaledes, at Bagstavnene dannede en Linie (ligesom Muurtinder); ligel. *πρόκροσσαι ὁρμέοντο ἐς πόντον, Herod.* 7, 188; ligel. om en Række fremstaaende Gribbehoveder, *id.* 4, 152. — *προ-κρούω*, udstrækker ved at slaae, hamre, smede; alm. udstrækker voldsomt; (df. *nom. pr. Προκρούστης*); 2) slaaer, støder, banker derpaa; *dor. προκρόω*. — *προ-κτάομαι*, erhverver forud. — *προ-κτίζω*, bebygger el. begrunder forud.

προ-κῠβερνάω, styrer foran el. forud. — *προκῠλινδέω*, sild. f. – *προκῠλίνδω, poët. προκῠλίω*, vælter fremad, videre, hen, bort; *in med., πέλαγος – προκυλίνδεται*, ruller sine Bølger, *Il.*; *προκυλινδεῖσθαί τινι*, at kaste sig bedende for nogens Fødder, *Ar.*; df. — *προκῠλίνδημα, τό*, det Fremvæltede, Forudvæltede; o. — *προκύλισις, ἡ*, at kaste sig bedende for nogens Fødder. — *προκῡμαία*, o. *-κυμία, ἡ*, v. *προκύμαια* o. *-κυμάτια, τά*, opført Vold el. Dam imod Bølgernes Indbrud. — *προκῠνεῖν*, (*κύων*) forud at giøe el. slaae an. — *προ-κύπτω, f. ψω*, rager frem; bukker mig forover; *προκύπτειν τῆς θυρίδος*, at see el. kige ud af Vinduet. — *προ-κῡρόω*, bekræfter forud. — *Προκύων, -κυνός, ὁ*, Prokyon, Stiernebillede, som gaaer foran Hundestiernen; 2) *πικροὶ – πρόκυνες*, Biæffere el. Dadlere, *epith.* til visse *grammatici*, sild.

προκώμιος, 2, som gaaer forud el. foran en *κῶμος*; *τὸ προκώμιον ὕμνου*, Forspil el. Sang foran en Hymne el. Lovsang, *Pind.* — *πρόκωνα s. προκώνια, τά, ἄλφιτα*, Gryn af ungt el. uristet Byg. — *πρόκωπος*, 2, (*κώπη*) som holder paa Sværdfæstet, *Æsch.*; men *pass., ξίφος πρόκωπον*, det dragne Sværd, *Eur.*; alm. slagfærdig.

προλᾰβή, ἡ, (*προλαμβάνω*) alm. som *λαβή*, Greb, Sværdfæste. — *προλαγχάνω, irr., f. -λήξομαι*, kaster forud Lod, el. erholder forud ved Lodkastning. — *προ-λάζομαι*, o. *-λάζυμαι*, tager el. faaer forud. — *προλάκκιον, τό*, (*λάκκος*) Sump el. Grube i Jorden foran en anden større. — *προλᾰλέω*, foresnakker, *τινί τι*; 2) forudsiger. — *πρόλᾰλος*, 2, (*λάλος*) overilet i sin Tale, svadsig. — *προ-λαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, aor. προὔλαβον*, tager el. borttager forud el. i Forveien, borttager før en anden, *τινί τι*; *οὐκ ἄπαντα ἡμῖν τὰ χωρία προείληφεν ἄνθρωπος, Dem.* 32; ogs. *προλ. τινός τι, id.*; – 2) forekommer, giør noget forud el. tidligere end en anden, *τί τινος*; ogs. *absol., ex. προλαβόντες οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλονται, ὅπως μή –, Xen. Cyr.* 1, 2. 3; ogs. omtaler, anfører tidligere el. i Forveien, *Dem.*; – 3) antager forud, dømmer overilet, fatter en Fordom; – 4) indtager el. vinder forud. — *προ-λάμπω, f. ψω*, fremskinner; lyser for el. fremfor andre.

προ-λεαίνω, = *προλειόω*. — *προλέγω, irr., f. ξω*, udvælger el. foretrækker, *τινός*, for nogen, *Il.* 13, 689; – 2) siger, fortæller, beretter forud, *τινί, Herod.*; – 5) *προλέγειν τινί, c. inf.*, at befale truende, *Xen. Anab.* 7, 7, 2. — *προ-λειόω*, glatter el. jevner forud; 2) sønderknuser forud. — *προ-λείπω, f. ψω*, egentl. forlader forud; sædv. lader tilbage, forlader, lader i Stikken; ogs. *Οὐδέ σε – μῆτις – προλέλοιπεν*, har ikke forladt dig, *Od.* 2, 279; – 2) *intr.*, efterlader el. ophører med at giøre

noget; *b)* udebliver, bliver borte; *c)* bliver afmægtig. — προλεκτικός, 3, (προλέγω) forudsigende. — προ-λεπτύνω, gior forud tynd, fiin, maver. — προ-λεσχηνεύω, snakker el. taler forud, *Herod.* — πρόλεσχος, 2, (λέσχη) overilet i sin Tale, svadsig. — προ-λευκαίνω, gior forud hvid el. lys. — προ-λεύσσω, *f.* -λεύσω, forudseer; seer hen for mig.

πρόλημμα, τό, (προλαμβάνω) hvad man tager forud; πρόλημμα ποιεῖν τινι, at indromme nogen en Fordeel, at give nogen et Forspring; df. — προλημματίζω, stiller forud. — προλήνιον, τό, (ληνός) Kar foran Viinpressen, LXX. — προληπτικός, 3, *adv.* -κῶς, tagende el. gribende forud; o. — πρόληψις, ἡ, at borttage forud, tidligere Borttagelse el. Besiddelsestagelse; - 2) at forekomme, at giore noget forud el. tidligere end en anden; - 3) at forgribe sig, at giore noget for Tiden; - 4) bes. forudfattet el. dunkel Forestilling; Formodning; ogs. alm. Begreb, *Arr.*; (af προλαμβάνω).

πρόλιμνα, ἡ, o. προλιμνάς, άδος, ἡ, (λίμνη) Sump el. So af oversvommet Vand; ogs. det yderste, stillestaaende Vand; df. - προλιμνάζειν, at danne en πρόλιμνα. — προ-λῑμοκτονέω, dræber forud ved Hunger. — προ-λιχνεύω, beslikker el. begnaver forud. — προλόβιον, τό, den yderste nedhængende Dreløp; o. — πρόλοβος, ὁ, = προηγορεών, Fuglekro; df. - προλοβώδης, 2, (εἶδος) som ligner en Fuglekro; (af λοβός). — προλογίζω, taler forud; bes. fremsiger en Prolog; taler i en Prolog; træder frem som Prolog; 2) *in med.*, overlægger forud; (af flgd.).

πρόλογος, ὁ, (προλέγω) Fortale, Forord; *b)* Prolog; bes. i Tragedien og den gamle Komedie: hvad der gaaer foran det første Chor; *oppon.* ἐπίλογος; 2) i Arithmetiken: de større Tals Forhold til de mindre. — προ-λούω, *irr.*, vasker el. bader forud. — προ-λοχίζω ἐνέδρας, opstiller forud et Baghold; ogs. προλοχ. τὴν ὁδόν, opstiller forud Baghold paa Veien; - denne Handling, προλοχισμός, ὁ. — προ-λῡμαίνομαι, odelægger el. fordærver forud. — προ-λῡπέω, bedrøver, krænker, fornærmer forud; df. — προλύπησις, ἡ, foregaaende Krænkelse el. Fornærmelse.

προμᾱθεύς, ὁ, *dor.* f. προμηθεύς, forsigtig, klog, *Æsch.* — πρόμακρος, 2, (μακρός) = προμήκης, *inc.* — προμάλακτήριον, τό, (προμαλάσσω) Sted i Badet, hvor Legemet giores myyt ved Gnidning, og forberedes til Badet selv. — προμαλάκύνω, = flgd. — προμᾰλάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, gior forud blod el. myg; *transl.*, forbereder, vinder forud ved Bestikkelser, o. dl. — πρόμᾰλος, ο, etslags Træ med boielige Grene, som Vidie. — προ-μάμμη, ἡ, Oldemoder. — προ-μανθάνω, *irr.*, *f.* -μᾰθήσομαι, lærer, erfarer, vænner mig forud; vedbliver at lære.

προμαντεία, *jon.* -μαντηΐη, ἡ, Forudsigelse, Spaadom; 2) den Forret, forst at sporge d. delphiske Orakel; o. — προμάντευμα, τό, Spaadom; af — προμαντεύομαι, h. *Plut.* ogs. προμαντεύω, aner el. veed forud. — προμαντεύς, ὁ, = πρόμαντις, *epith.* til Apollo. — προμάντιον, τό, = προμάντευμα. — πρόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) som forudsiger; Spaamand, Spaaqvinde; δίκη πρόμαντις, den sig forud forkyndende Retfærdighed; - 2) ἡ πρόμαντις, den delphiske Præstinde, som forkyndte Oraklets Svar (paa Gudens Vegne el. i hans Navn). — προ-μαρτύρομαι, vidner el. bevidner forud, *N. T.* — προμάτωρ, ορος, ἡ, *dor.* f. προμήτωρ, Stammoder, *Æsch.*

προμᾰχέω, = προμαχίζω. — προμᾰχεών, ῶνος, ὁ, Skandse, Formuur, Bulværk, *propugnaculum*, *Herod.* — προμᾰχίζω, kæmper foran el. i forreste Geled, imellem πρόμαχοι, Τρωσί, for el. foran Tr., *Il.*, men *ib.* 20, 376, Ἀχιλῆϊ, med el. imod Ach.; o. — προ-μάχομαι, *irr.*, *f.* -χήσομαι, *att.* -χοῦμαι, kæmper foran el. i forreste Geled, imellem πρόμαχοι, ἁπάντων, foran alle; 2) kæmper for nogen, τινός, forsvarer nogen; 3) kæmper for el. tidligere end nogen, τινός; af — πρόμᾰχος, 2, (μάχομαι) som kæmper foran el. i forreste Geled, h. *Hom.* altid οἱ πρόμαχοι, liges. Forkæmpere; ἐπὶ προμάχοισιν, iblandt disse; - 2) som kæmper for nogen, Forfægter, Forsvarer. — προμαχών, ῶνος, ὁ, *att.* = προμαχεών.

προμεθίημι, *f.* -μεθήσω, (ἵημι) slipper el. loslader fortil el. forud. — προ-μηθύω, er forud drukken af Viin. — προμελαίνομαι, (μελαίνω) er el. bliver sort fortil el. forud. — προ-μελετάω, over el. indover forud; df. — προμελέτησις, ἡ, foregaaende Ovelse, Forovelse. — προμένειος σίδη, ἡ, etslags Granatæble, *Nic.* — προ-μεριμνάω, sorger forud. — προμεταβάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, forandrer el. forvandler forud. — προ-μετρέω, tilmaaler; df. — προμετρητής, οῦ, ὁ, som tilmaaler; i Athenen: en Betient h. Μετρονόμοι; o. — προμετρητός, 3, som er tilmaalt. — προμετωπίδιον, τό, den overste el. forreste Deel af Panden; 2) Pandebaand el. -bind; *neutr.* af

— προμετωπίδιος, 2, som bæres el. ligger forpaa Panden; ἵππων προμετωπίδιον, den aftrukne Pandehud, *Herod.*; o. — προμετωπίς, ίδος, ἡ, Pandeplade, Pandebræt; 2) Pandebaand; (af μέτωπον).

προμήθεια, ἡ, Forsigtighed, Omsorg, Klogskab; prometheisk Viisdom; af — προμηθέομαι, o. -θεύομαι, er προμηθής, bærer Omsorg for, er omhyggelig for noget, τινός; προμηθέεσθαι ἑωυτοῦ ἐκέλευε, bød dem at bevise sig Ærefrygt, *Herod.* 2, 172; ogs. *c. acc.*, *id.* 9, 108; men προμηθεόμενος, μὴ πλήξῃ, tagende sig iagt, frygtende for at saare, *id.* 3, 78. — Προμηθεύς, έως, *jon.* ῆος, ὁ, Prometheus, Søn af Titanen Japetos, *Hes.*, Opfinder af mange, bes. plastiske Kunster; ogs. bragte han Menneskene Ilden fra Himmelen; om hans Velgierninger imod Menneskene see *Æsch. Prometh. Vinct.* 445, *etc.*; – egentl. den Forudtænkende, Forsigtige, *oppon.* Broderen Ἐπιμηθεύς, den Efterkloge; – *b)* efter Prometh. kaldtes i Athen. ogs. enhver formende el. bildende Kunstner, προμηθεύς, *Luc.*; – 2) som *appell.*, et forsigtigt el. betænksomt Menneske, jf. προμηθής; df. — προμηθευτικός, 3, *adv.* -κῶς, som gaaer til Værks med Forsigtighed el. Klogskab.

προμηθής, 2, forsigtig, klog, som bærer Omsorg for noget; οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθής, som ikke agter sit Liv, *Soph. El.* 1078; (rimel. af μῆδος, efter nogle af μαθεῖν). — προμηθία, -θίη, ἡ, *poët.* o. *jon.* f. προμήθεια; ἐν πολλῇ προμηθίῃ ἔχειν τινά, at behandle nogen meget vel el. omhyggeligen, *Herod.* 1, 88. — προμηθικός, 3, *adv.* -κῶς, = προμηθευτικός. — προμήκης, 2, (μῆκος) lang fortil, langagtig, *oblongus*; lang og smal. — προμηλόω, undersøger forud med Sonden. — προ-μηνύω, [*att.* ῡ], angiver, røber, forraader forud. — προμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) Stammoder. — προ-μηχανάομαι, *f.* ήσομαι, foranstalter, forbereder, udtænker forud; προμηχ. οὐδὲν – τῆς διώξεως, tænker ikke paa at forfølge, *Dion. Hal.*

προ-μιαίνω, tilpletter forud. — προ-μίγνῡμι o. -μιγνύω, *irr.*, *f.* -μίξω, blander el. sammenblander forud; προμιγῆναι γυναικί, forud at have Omgang med. — προ-μιμνήσκω, *irr.*, erindrer forud. — προμίσγω, Biform af προμίγνυμι. — προ-μνάομαι, frier for nogen, κόρην τινί; *b)* alm. underhandler el. taler om noget, *ex. Xen. Anab.* 7, 3, 8, τοιαῦτα προὐμνᾶτο ἑκάστῳ προσιών, saaledes bad el. opfordrede han enhver; *c)* προμνᾶταί τι μοι γνώμα, min Siel aner, *Soph. Oed. C.* 1075. — προμνηστεύομαι, (μνηστεύω) = frgd.; df. — προμνηστικός, 3, hørende el. skikket til at frie for en anden; ἡ προμνηστική, *sc.* τέχνη, denne Kunst. — προμνηστῖνοι, 3, den ene efter den anden, bagved hinanden, i en Række; προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, *Od.* 11, 233; (skal være f. προμενετῖνοι af μένω, ligesom ventende paa hinanden). — προμνήστρια, o. προμνηστρίς, ίδος, ἡ, *fem.* af – προμνήστωρ, ορος, ὁ, (μνάομαι) som frier for en anden, som stifter Ægteskaber.

πρόμοιρος, 2, (μοῖρα) før det er beskikket; πρόμ. θάνατος, for tidlig el. voldsom Død; ligel. προμοίρως θανεῖν. — προμολεῖν, προμολών, *inf.* o. *part. aor.* til *inus.* προβλώσκω; df. — προμολή, ἡ, Udgang, Forgaard; særdv. *in pl.*, *ex.* προμολαὶ ὄρεος, Foden af et Bierg, ποταμοῦ, Udløbet af en Flod. — πρόμος, ὁ, (πρό) som er foran, Formand; h. *Hom.* = πρόμαχος; πρόμος τινί; som iblandt πρόμαχοι stiller sig imod nogen, *Il.* 7, 75; ogs. πρόμος ἀνήρ, *Il.*; sild., den første, en Forstander, *primus*, *princeps*; men πρόμνος h. *Æsch.*, o. πράμος h. *Ar.*, *inc.* — προμοσχεύω, sætter forud en Green i Jorden (for at lade den slaae Rødder). — προ-μοχθέω, arbeider forud, som προπονέω.

προ-μυέω, indvier forud; df. — προμύησις, ἡ, foregaaende Indvielse. — προμυθίκτρια, ἡ, (μυθίζω) *dor.* = προμνήστρια. — προμύθιον, τό, (μῦθος) Indledning til en Fabel el. Fortælling. — προ-μυκτήρ, ῆρος, ὁ, den yderste Ende af Snuden el. Trynet. — προμυλαία, ogs. προμυλία, ἡ, (μύλη) *sc.* θεά, den foran Møllen staaende el. Møllen forestaaende Gudinde. — προμυλλαίνω, spidser de sammenpressede Læber ligesom en Snude. — προ-μύσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, pudser el. snyder forud, τὸν λύχνον, *Ar.*; ogs. *transl.*, snyder, bedrager.

προναΐος, 2, *jon.* -νήϊος, 3, o. πρόναος, 2, (ναός) som er el. steer foran Templet; τὸ πρόναον, *jon.* -νήϊον, Forgaard el. Indgang til et Tempel; Ἀθήνη Προναία, *jon.* Προνηΐη, hvis Tempel i Delphi stod foran Apollo's, *Herod.* — προ-ναυμαχέω, τινός, kæmper til Søes før el. for nogen, *Herod.* — προ-νέμω, *irr.*, deler el. tildeler forud, τινί τι; *in med.*, at græsse fremad, at gaae græssende fremad el. videre; alm. at gaae videre, at giøre Fremgang; om Krig o. dl., at gribe videre om sig. — προ-νέομαι, *irr.*, *f.* -νεύσομαι, gaaer frem deraf; gaaer fremad el. videre. — προ-

νεύω, neier el. bøier mig fremover. — προ-νέω, *f.* ήσω, sammenhober fortil el. forud. — προνήϊος, 3, = προνάϊος. — προ-νηστεύω, faster forud, *Herod.* — προ-νῑκάω, seirer el. beseirer forud.

προ-νοέω, *irr.*, seer el. bemærker forud, δόλον, *Il.*; forudseer; indseer, udtænker, overveier forud; – 2) er opmærksom paa, iagttager, τὸ παραγγελλόμενον, den givne Befaling, *Xen.*; – 3) sørger for, bærer Omsorg for nogen, τινός, *ex.* ἑαυτοῦ κήδεται ὁ προνοῶν τοῦ ἀδελφοῦ, *id.*; ligel. *in med.*; df. — προνοητής, οῦ, ὁ, en Forsørger; df. — προνοητικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende el. skikket til at forudsee; καὶ τοῦτο προνοητικόν, ogsaa er dette et Værk af Forsynet, *Xen.*; 2) forsigtig, opmærksom, betænksom. — πρόνοια, ἡ, (πρόνοος) Forudseen, Forudviden, Anelse; Forudseenhed, Forsyn, *Xen.*; Προνοίας Ἀθηνᾶς (βωμός), *Dem.* 780; 2) Forsigtighed, Klogskab; klogt Raad; ἐκ προνοίης, med Forsæt, *Herod.* 8, 87; 3) Forsorg, Omsorg, *id.*

προνομαία, ἡ, = προνομή Bem. 2. — προνομεία, ἡ, Fouragering, Plyndring; — προνόμευμα, τό, Gienstand for Plyndring; o. — προνομευτής, οῦ, ὁ, som fouragerer el. plyndrer; af — προ-νομεύω, gaaer ud paa Fouragering el. Plyndring; *transit.*, προνομεύειν τὴν χώραν, at giennemplyndre et Land; df. — προνομή, ἡ, Fourageren, Plyndren; 2) Elephantsnabel; ogs. Fluens Suerør. — προνομία, ἡ, ogs. προνόμιον, τό, (νόμος) Forret, Fortrin, Privilegium; 2) προνόμιον, τό, Sang, som gaaer foran en νόμος Bem. 2, *b.* — προ-νομοθετέω, giver forud en Lov, bestemmer forud ved en Lov. — πρόνομος, 2, (νομή) græssende fremad; βοτὰ πρόνομα, de græssende Hiorde, *Æsch.*

πρόνοος, 2, *ctr.* πρόνους, (νόος) forsigtig, betænksom, klog; *compar.* o. *superl.*, προνοούτερος, προνοούστατος. — προ-νοοέω, er forud syg. — προ-νοτίζω, væder el. befugter forud. — προ-νουμηνία, ἡ, Dagen for Nymaane. — προνύξ, *adv.*, (νύξ) igiennem hele Natten. — προνωπής, 2, = πρηνής, som er bøiet forover, som hænger forover; hovedkulds, *præceps*; *transl.*, tilbøielig, overilet, εἰς τὸ λοιδορεῖν, *Eur.*; προνωπής ἐστι καὶ ψυχοῤῥαγεῖ, nærmer sig sit Endeligt, *id.*; (rimel. af πρό o. ὤψ, altf. egentl. med Hovedet forover). — προνώπιος, 2, men πρόνωπος, 2, *inc.*, foran el. udenfor Væggen el. Huset; τὸ προνώπιον, Forgaard, som πρόθυρον, *compita*; (af πρό o. ἐνώπια, f. πρὸ τῶν ἐνωπίων).

πρόξ, *gen.* προκός, ἡ, ogs. ὁ, rimel. et Raadyr, *Od.* 17, 295. — πρόξεινος, ὁ, *jon.* f. πρόξενος, *Herod.* — †προξενέω, τινός, er nogens πρόξενος el. offentlige Giesteven; διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, fordi jeg staaer i offentligt Giestevenskabsforhold med Eder, *Xen.*; df. *b*) understøtter nogen, antager mig el. forsvarer nogen som πρόξενος; – 2) προξενῶ τινί τι, forskaffer el. tilveiebringer nogen noget, *Soph.*; sild. ogs. paafører el. foraarsager nogen et Onde, *ex.* κίνδυνον, *Xen.*; df. — προξένησις, ἡ, Forskaffen, Tilveiebringen, Mægling; — προξενητής, οῦ, ὁ, som forskaffer el. anviser; en Midler el. Mægler, ogs. lat. *proxeneta*; o. — προξενητικός, 3, hørende til en Midler el. Mægler; skikket til at forskaffe el. mægle; τὸ προξενητικόν, *proxeneticum*, Mæglerløn. — προξενήτρια, ἡ, *fem.* til προξενητής, en Mæglerske.

προξενία, ἡ, den imellem tvende Stater bestaaende Giestevenskabsret; bes. den Ret, hvoraf en som Giesteven ankommende Gesandt giør Brug; ogs. alm. Giestevenskabets Ret, *Pind.*; – 2) Document angaaende et Forbund el. en Overeenskomst; af — πρόξενος, ὁ, *jon.* πρόξεινος, (ξένος) offentlig Giesteven; bes. – *a*) den Borger, som det er paalagt, at modtage og sørge for fremmede Staters Gesandter; – *b*) den Fremmede, *ex.* en Gesandt, der opholder sig som Giesteven i en anden Stat; (ogs. meddeeltes denne Titel som Æresbeviisning); – *c*) alm. som bærer Omsorg for en fremmed Stats el. dens Borgeres Anliggender; omtr. svarende til vort: Resident, Agent; (alm. er πρόξενος i det offentlige Forhold, hvad ξένος i det private); — 2) som *adject.* 2, som mægler, skaffer til Veie, besørger, anbefaler, anviser, befordrer. — προ-ξηραίνω, tørrer forud. — προ-ξηροτρίβέω, gnider forud tør. — προ-ξυράω, o. -ξυρίζω, klipper forud.

προοδευσις, ἡ, (ὁδεύω) at gaae el. reise foran. — προ-οδηγός, ὁ, en forangaaende Veiviser. — προόδιος, 2, (ὁδός) forud paa Veien, forangaaende, foreløbig. — προοδοιπορέω, er — προ-οδοιπόρος, 2, som gaaer el. reiser foran. — προ-οδοποιέω, er — προοδοποιητικός, 3, som gaaer foran for at bane Veien; alm. som baner Veien, som forbereder. — πρόοδος, ἡ, (ὁδός) Udgang, Udmarsch; Fremgang; men — 2) πρόοδος, 2, som gaaer, reiser, marscherer foran; en Forløber, en foranmarscherende Kriger. — προόδους, δοντος, ὁ, ἡ, o. προόδων, οντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) med fremstaaende Tænder.

προ-οἰκειόω, giør forud egen, tilbøielig, hengiven, fortrolig; *in med.*, giør mig forud nogen hengiven, vinder nogen forud. — προ-οικέω, boer el. beboer forud. — πρό-οικία, ἡ, fremstaaende Deel af Huset, *suggrunda*. — προ-οικοδομέω, bygger foran; bygger forud. — προ-οικονομέω, indleder, indretter, anordner forud, forbereder; df. — προοικονομία, ἡ, foregaaende Indretning, Forberedelse; o. — προοικονομικός, 3, forberedende. — προοιμιάζομαι, *f.* άσομαι [ᾰ], giør en Indgang, Indledning, Fortale, et Forspil, *prooemior;* siger i Fortalen; ogs. alm. begynder; o. — προοιμιᾰκός, 3, hørende til Indgangen, Indledningen el. Forspillet; af — προοίμιον, τό, (οἶμος) Indgang, Begyndelse, Fortale, Forspil; ogsaa etslags mindre lyrisk Sang foran den større Hymne. — προοιστός, 3, (προφέρω) fremført, fremstillet, fremsat. — προ-οιχνεύω, o. προοίχομαι, gaaer el. drager forud og videre.

προ-όλλῡμι, *irr.*, fordærver, forstyrrer, dræber forud. — προ-ομᾰλίζω, o. -ομαλύνω, jevner el. baner forud. — προόμνῡμι, o. -ομνύω, *irr.*, *f.* -ομοῦμαι, sværger forud; df. — προομοσία, ἡ, = προωμοσία, *inc.* — προ-ομολογέω, indrømmer el. tilstaaer forud. — προ-ονομάζω, benævner forud. — προ-οπτάνω, sild. og sield. Form f. προοράω. — προ-οπτάω, steger el. rister forud. — προοπτέον, *verbale* til προοράω; ἡμῖν τῆς σῆς ἀρχῆς προοπτέον ἐστί, vi bør bære Omsorg for dit Rige, *Herod.* 1, 120. — προόπτης, ου, ὁ, (προόψομαι) som seer forud el. i Forveien. — πρόοπτος, 2, *ctr.* προῦπτος, *adject. verb.* til προόψομαι, προοράω, forudseet; synlig, tydelig; vis, aabenbar; προόπτῳ θανάτῳ δώσειν (τινά), at ville overgive til den visse Død, *Herod.* 9, 17.

προορᾱτικός, 3, hørende, skikket til at forudsee el. til at bruge Forsigtighed; df. forsigtig, omhyggelig; o. — προορατός, 3, forudseet; til at forudsee; af — προ-οράω, *irr.*, *f.* προόψομαι, *aor.* προεῖδον, seer fremad el. i det Fierne; seer hen for mig; *b)* forudseer; προορᾶτε πρὸ τῶν πραγμάτων οὐδέν, *Dem.*; *c) in med.*, *α)* betænker el. besørger forud; *β)* formoder, aner, mistænker, frygter. — προ-ορθρίζω, *f.* ίσω, staaer op før Dag. — προ-ορίζω, *f.* ίσω, begrændser el. bestemmer forud; 2) *in med.*, lader forud vurdere til min Sikkerhed, οἰκίαν — δισχιλίων, *Dem.*; df. — προορισμός, ὁ, foregaaende Begrændselse el. Bestemmelse. — προορμάω, *f.* ήσω, bevæger, driver, bringer fremad, videre el. fort, ὅρμα, *Xen.*; 2) *intr.* o. *in med.*, bevæger mig, gaaer, iler, kiører forud el. foran. — προ-ορμίζω, lader forud løbe ind i en Bugt el. stationerer derfor, *Thuc.* — προ-ορούω, farer el. bryder løs forud el. for tidligen. — προ-ορύσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, gaaer foran el. forud. — προ-ορχέομαι, er — προορχηστήρ, ῆρος, o. προορχηστής, οῦ, ὁ, Fordandser; 2) προορχηστής h. *Thessal.* = πρωταγωνιστής.

προ-οφείλω, *irr.*, *f.* -λήσω, er forud skyldig, forpligtet, forbunden; χρηστὸν προοφείλειν τῇ πόλει, at være Staten forpligtet for Velgierninger, at have den Godt at lønne, *Ar.*; *in pass.*, ἡ ἔχθρη ἡ προοφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγινητέων, som Ath. havde forud forskyldt af Ægin., *Herod.* 5, 82; ligel. μὴ μεγάλου ὄντος, ὃ αὐτῷ προωφείλετο, som skyldtes ham, som han havde at bøde for, *Dem.* 539. — προοφθαλμίς, ίδος, ἡ, (ὀφθαλμός) det første Øie, den første Spire paa den unge Viinstok. — προ-οχεύω, bespringer forud. — προοχή, ἡ, (προέχω) fremstaaende el. fremspringende Sted, Høi, o. dl. — πρόοψις, ἡ, (ὄψις) Forudseen, at see forud, *Thuc.* — προόψομαι, *f.* til προοράω.

προπᾰγής, 2, (πήγνυμι) hærdet el. stivnet fortil, ὀφθαλμός, som stirrer for sig, *Luc.* — προπάθεια, ἡ, (πάσχω) Forudfølelse af en Lidelse el. Sygdom; Forbud paa en Sygdom. — προπαιδεία, ἡ, foregaaende el. foreløbig Underviisning; o. — προ-παίδευμα, τό, det af den foregaaende Underviisning Lærte; af — προπαιδεύω, underviser forud; forbereder til den følgende Underviisning. — πρόπαις, -παιδος, (παῖς), i Sparta: et Drengebarn indtil det femte Aar. — πρόπᾰλαι, *adv.*, for meget længe siden; ogs. forstærkende m. *simpl.* πάλαι, *Ar.* — προπάλαιος, 2, (παλαιός) meget gammel; *compar. irr.* προπαλαίτερος; df. — προπαλαιόω, lader ganske forældes. — προ-παλαίω, brydes el. kæmper forud. — προπαππικός, 3, oldefaderlig; af — πρόπαππος, ὁ, (πάππος) Oldefader.

πρόπᾰρ, (παρά), 1) som *præpos. c. gen.*, foran; πρόπαρ τινὸς ἑστηώς, ligeoverfor nogen, *Hes. Theog.* 518; ogs. fremad, langs med, *Ap. Rh.*; 2) som *adv.*, foran, forud. — προπαρα-βάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, kaster el. lægger derforan, derved. — προπαρ-αγγέλλω, *f.* -γελῶ, tilkiendegiver forud. — προπαρα-δίδωμι, *f.* -παραδώσω, overgiver, meddeler, lærer forud. — προπαραινέω, advarer forud. — προ-

παρα-λαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, overtager forud. — προπαρα-λήγω, df. ἡ προπαραλήγουσα, sc. συλλαβή, den trediesidste Stavelse, antepenultima. — προ-παραμυθέομαι, tiltaler el. formaner forud. — προπαρασημαίνομαι, (σημαίνω) betegner el. bemærker mig (mihi) forud. — προπαρα-σκευάζω, f. άσω, bereder forud dertil, forbereder; df. - προπαρασκευαστικός, 3, adv. -κῶς, forberedende; o. - προπαρασκευή, Forberedelse. — προπαρα-τάσσω, att. -τάττω, f. ξω, stiller foran el. derfor bes. i Slagorden. — προπαρατέλευτος, 2, (τελευτή), ἡ προπαρατ., sc. συλλαβή, = ἡ προπαραλήγουσα, antepenultima. — προπαρατίθημι, f. -παραθήσω, foresætter el. forelægger forud. — προπαρ-έχω, irr., f. ξω, holder hen, rækker, giver, yder forud.

προ-πάροιθε(ν), 1) som præpos. c. gen., for, foran, ὁμίλου, for Mængden, i dens Nærværelse, coram; προπάροιθε ποδῶν, for Fødderne; προπάρ. θυράων, πόληος, udenfor, Hom.; men Il. 2, 92, Ἠϊόνος προπάροιθε, langs med Strandbreden; - b) som adverb., α) om Stedet: fortil, forpaa, foran, derfor, Hom.; β) om Tiden: forhen, fordum; oppon. ὀπίσσω, Od. 11, 483. — προπαροξύνω, o. προπαροξυτονέω, betegner et Ord med den skarpe Tone, acutus, paa den tredIesidste Stavelse, antepenultima; - denne Handling, προπαροξυτόνησις, ἡ; - som sædv. foretager den el. hører dertil, προπαροξυντικός, 3; - hvormed den foretages el. som betegnes med acutus paa tredIesidste Stavelse, προπαροξύτονος, adv. -τόνως, - (af ὀξύνω, ὀξύτονος).

πρόπᾱς, πρόπᾱσα, πρόπᾰν, poët. bes. ep. d. forstærk. πᾶς; πρόπαν ἦμαρ, den hele Dag igiennem, Hom., som ogs. har, νῆας προπάσας, de samtlige Skibe, Il. 2, 493. — προ-παστάς, άδος, ἡ, Forsal, bes. Spisesal. — προ-πάσχω, irr., f. -πείσομαι, lider, taaler, fornemmer forud, Herod. — προπατορικός, 3, hørende til, tilhørende, kommende fra en - προπάτωρ, ορος, ὁ, (πατήρ) Stamfader; Oldefader; Bedstefader. — προ-παύω, lader forud ende el. ophøre; in med., ender el. ophører forud.

προ-πείθω, tiltaler el. vinder ved Tiltale forud. — πρόπειρα, ἡ, (πεῖρα) forelobigt el. første Forsøg. — προπειράζω, = προ-πειράω, sædv. in med., forsøger el. erfarer forud. — πρόπεμπτα, see u. πρόπεμπτος. — προπεμπτήριος, 3, o. προπεμπτικός, 3, (προπέμπω) ledsagende; hørende til en Ledsagelse, som skeer derved. — πρόπεμπτος, 2, (πέμπτος, πέντε) sædv. in neutr. pl. πρόπεμπτα, fem Dage forud el. paa femte Dag; jf. πρότριτος. — προπέμπω, f. ψω, sender forud el. foran; b) sender fremad el. videre; lader gaae; bringer videre; c) ledsager, (τινά) ἔξω πόλιος, ud af Byen, Herod.; ogs. lader følge med, ἐνὰ ψωμὸν ἐνὶ ὄψῳ, Xen.; d) in med., lader gaae (defilere) forbi mig, id. — προπένθερος, ὁ, (πενθερός) Svigerfaders Fader.

προπερι-ελίσσω, att. -ττω, f. ξω, omvikler forud. — προπερισπασμός, ὁ, den næstsidste Stavelses Circumflectering; af — προπερι-σπάω, f. άσω [ᾰ], drager, el. trækker forud derom, derfor; 2) h. gramm., sætter Circumflex paa et Ords næstsidste Stavelse; τὸ προπερισπώμενον, et saaledes circumflecteret Ord; adv. part. προπερισπωμένως, med Circumflex paa den næstsidste Stavelse. — προπερι-χαράσσω, att. ττω, f. ξω, indskærer el. indridser forud. — προπέρυσι(ν), adv., for to Aar siden; df. - adject. προπερύσινος, 2. — προ-πέσσω, irr., att. ττω, f. ξω, fordøier forud.

προ-πετάννυμι, o. -πεταννύω, irr., f. -πετάσω, udbreder derfor; df. - προπέτασμα, τό, det derfor Udbredede, Forhæng. — προπετεία, ἡ, Fald el. Bøining foroven; 2) transl., a) Tilbøielighed; b) sædv. Overilelse, Ubesindighed; Diærvhed, Dumdristighed; o. - προπετεύομαι; handler overilet, ubesindigen; af - προπετής, 2, adv. -τῶς, (προπίπτω) som falder, hænger, bøier sig, ligger forover; 2) transl., tilbøielig, beredvillig, εἴς τι, ἐπί τι, til noget, ogs. c. inf., Xen.; b) overilet, ubesindig; diærv, uforskammet; προπ. εἰς χεῖρα, som strax slaaer til; προπετῶς χρῆσθαί τινι, Dem.

προ-πήγνυμι, o. -πηγνύω, irr., f. -πήξω, befæster, fastgiør forud, foran, derfor; lader forud løbe sammen el. fryse; — προ-πηδάω, f. ήσω, springer foran, springer frem; - denne Handling, προπήδησις, ἡ. — προ-πηλακίζω, f. ίσω, egentl. kaster Skarn paa nogen el. kaster nogen i Skarnet; sædv. transl., behandler med Ringeagt, beskæmmer, mishandler, τινά, nogen; εἴ τις πενίαν προπηλακίζει, ringeagter nogen, fordi han er fattig, Dem.; df. — προπηλάκισις, ἡ, o. προπελᾰκισμός, ὁ, Handlingen προπηλακίζειν; sædv., skammelig Behandling, Beskæmmelse; o. — προπηλακιστικός, 3, adv. -κῶς, beskæmmende. — προπήχιον, τό, (πῆχυς) den store Knokkel i Albuen.

προ-πίνω, *irr.*, *f.* -πιοῦμαι, drikker forud el. først; sædv. drikker nogen til, φιλοτησίαν τινί, paa nogens Sundhed; ἐκπώματα αὐτῷ προὔπινε καὶ ἐδωρεῖτο, drak ham til og forærede ham Bægerne, *Xen.*; jf. *Pind. Ol.* 7, 5; df. *b)* bortskienker under Vinen el. i Drukkenskab; alm. sælger, forraader, *ex.* προπέποται (*pf. pass.*) τῆς αὐτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, *Dem.*; ligel. τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες Φιλίππῳ, *id.*; c) alm. skienker, giver at nyde. — προ-πιπίσκω, *irr.*, *f.* προπίσω, giver forud at drikke, vander forud. — προ-πιπράσκω, *irr.*, sælger forud. — προ-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder forover, fremad, nedaf; *b)* kaster, bøier el. lægger mig forover (med Anstrængelse), *ex.* προπεσόντες ἔρεσσον, *Od.* 9, 490. — προ-πιστεύω, troer forud. — προ-πιτνέω, *irr.*, falder ned for nogen, *Trag.*

πρόπλασμα, τό, (πλάσσω) Forbillede, Model. — προ-πλέω, *irr.*, *f.* -πλεύσομαι, seiler forud el. foran; df. — πρόπλοος, 2, *ctr.* πρόπλους, som seiler forud el. foran. — προ-πλύνω, vasker, skyller, renser forud. — προ-πλώω, *jon.* o. *poët.* f. προπλέω. — προπνιγεῖον, τό, Pladsen foran πνιγεύς. — προποδηγέτης, ου, ὁ, *fem.* -ποδηγέτις, ιδος, o. προθ-ποδηγός, 2, som gaaer foran og viser Veien, Veiviser, Anfører. — προ-ποδίζω, (πούς) sætter Foden fremad, skrider videre, *Il.*, som προβαίνω; df. — προποδισμός, ὁ, Fremadskriden, at gaae videre; ogs. at gaae tilbage. — προποδών, *adv.*, f. πρὸ ποδῶν, for Fødderne; *transl.*, som ligger lige for Øinene, nærværende. — προ-ποιέω, handler forud el. først; ἐμεῦ προποιήσαντος χρηστὰ ἐς σε, da jeg forud har beviist dig Velgierninger, *Herod.* 1, 41; 2) giør forud, forbereder, *id.*

προ-πολεμέω, fører Krig før el. tidligere (end en anden); 2) fører en Krig for nogen; df. — προπολεμητήριον, τό, Værn i Krigen; o. — προπολέμιος, 2, som gaaer foran Krigen; som udfordres til Krig. — προπόλευμα, τό, den ydede Tieneste; προπ. δάφνης, Laurbærgrenens spaaende Kraft, el. Laurbærgreen til Gudens Tieneste, *Eur.*; af — προπολεύω, ogs. προπολέω, er en πρόπολος, forretter en Tieneste, bes. som Præst, θεῷ, hos Guden; df. forudsiger, spaaer; ogs. undert. *in med.* — προπόλιος, 2, (πολιός) som har graae Haar før Tiden; df. — προπολιόω, giør graa før Tiden; *in med.*, bliver graa før Tiden. — πρόπολις, εως, ἡ, (πόλις) den forreste Deel af Byen, Forstaden; 2) i Bikuben: Forbygningen. — πρόπολος, 2, (πολέω) egentl. som befinder sig el. gaaer foran; df. *a)* Tiener, Tienerinde, τινί, *Hom. Cer.*; *b)* sild. πρόπολος θεοῦ, Guddommens Tiener, Præst, Præstinde; Tempeltiener; Spaamand; *transl.* hede Digterne, πρόπολοι Μουσῶν; *c)* Forstander, den Første, Fortrinligste, *Pind. Nem.* 4, 129.

πρόπομα, τό, (προπίνω) Fordrik; Drik til Frokosten, (af krydret Viin); *b)* let Spise foran Maaltidet, *gustotio.* — προπομπεία, ἡ, Ledsagelse i et hoitideligt Optog; af — προ-πομπεύω, gaaer foran el. bæres foran i et hoitideligt Optog. — προπομπή, ἡ, (προπέμπω) Forudsenden, at sende foran; 2) at gaae foran i et Optog; 3) Ledsagelse, Følge, *ex.* med et Liig. — προπομπία, ἡ, den første Plads ved et Optog; 2) = προπομπεία; af — προπόμπιος, 2, hørende til en Ledsagelse el. til et Optog; af — προπομπός, 2, (προπέμπω) ledsagende, som giver Lede el. Beskyttelse; τὸν λόγον πρόπομπον ἄγε, *Xen.*; 2) som gaaer foran ved et Optog. — προπονέω, arbeider el. anstrænger mig forud; 2) udmattes af Arbeide forud el. for nogen, τινός. — προποντίς, ίδος, ἡ, (πόντος) Forhav; bes. heder Προποντίς, det mindre Hav imellem Hellesponten og den thraciske Bosporus, som liggende foran det sorte Hav, *Herod.*

προπορεία, ἡ, Forudgaaen el. at gaae foran; 2) de Forangaaende, Fortropperne; af — προ-πορεύω, sender el bringer forud, forbi; sætter over; lader gaae forud el. forbi; *in med.*, *a)* gaaer el. træder frem; drager el. marscherer foran, forud; *b)* forekommer, indhenter, kommer foran, overtræffer, τινί. — προ-πορίζω, *f.* ίσω, erhverver el. anskaffer (til andre); *in med.*, erhverver el. anskaffer (til mig selv). — πρόποσις, ἡ, (πόσις, πίνω) Drikken el. at drikke før Maaltidet; 2) at drikke nogen til; df. at drikke stærkt, (idet man udbringer mange Skaaler). — προ-ποτίζω, væder el. vander forud; 1) giver forud en Drik; bes. giver ind el. lader tage en Lægedrik; df. — προπότισμα, τό, den indgivne Drik; o. — προποτισμός, ὁ, Handlingen προποτίζειν; ogs. = frgd. — πρόπους, ποδος, ὁ, (πούς) med fremstaaende el. store Fødder; οἱ πρόποδες, Forbenene; 2) den fremstaaende Deel af en Høi el. et Bierg; ogs. den nederste fremløbende Deel el. Foden deraf; 3) en Stierne foran Tvillingernes Fødder.

προπρατήρ, ῆρος, o. προπράτης, ου, ὁ, (πιπράσκω) som giør Forkiøb, en Forpranger. — προ-πράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω; handler el. bevirker forud, tidli-

gere, for en anden, τινός. — προπράτωρ, ορος, = προπρατήρ. — προπρεών, ῶνος, ὁ, (πρεών, πρών) egentl. = flgd.; *transl.*, tilboielig, beredvillig, som πρόφρων, *Pind.* — προπρηνής, 2, d. forstærk. πρηνής, boiet forover; liggende naesegruus, *Il.* 24, 18. — προπρό, d. forstærk. πρό, heelt igiennem noget, τινός; ogs. som *adverb.* — προπροβιάζομαι, d. forstærk. προβιάζομαι, poët. — προπροθέω, d. forstærk. προθέω, poët. — προπροκαλύπτω, d. forstærk. προκαλύπτω, poët. — προπρο-καταΐγδην, *adv.*, farende, ilende fremad el. forud og ned, *Ap. Rh.* — προπροκυλίνδομαι, d. forstærk. προκυλίνδομαι, kaster mig bedende for nogens Fodder, *Hom.*; 2) tumles, kastes, flakker uafladeligen hid og did, *id.* — προπροτιτάίνω, d. forstærk. προτείνω, poët.

πρόπρυμνα, *adv.*, aldeles el. fra Grunden af fortabt; uden Redning; (egentl. om et Skib, hvis Bagstavn, πρύμνα, allerede synker). — πρόπταισμα, τό, foregaaende Anstod, Misgreb, Uheld; af — προ-πταίω, stoder forud an derimod, har forud et Uheld. — προπτόρθιον, τό, (πτόρθος) fremstaaende el. forste Green. — πρόπτωσις, ἡ, Falden el. at falde forover, ned, ud; 2) *transl.*, Forfald, Tilfælde, Tildragelse; o. — προπτωτικός, 3, som falder el. feiler af Overilelse; (af προπίπτω). — προπύλαιος, 2, foran Doren; horende til Forgaarden; 2) τὸ προπύλαιον, Forgaard; τὰ Προπύλαια, den prægtige Indgang til Akropolis; o. — προπυλίς, ίδος, ἡ, o. πρόπυλον, τό, som προπύλαιον, Forgaard; (af πύλη).

προ-πυνθάνομαι, *irr.*, *f.* -πεύσομαι, *aor.* προὐπυθόμην, erfarer, fornemmer, udsporger forud. — προπύργιον, τό, *dim.* af — πρόπυργος, ὁ, foranstaaende Taarn; o. — πρόπυργος, 2, foran el. for Taarnene; θυσίαι πρόπυργοι, Offere for Stadsmurens el. Byens Redning, *Æsch.*; (af πύργος). — προπυρεταίνω, lider forud af Feber. — προ-πυριάω, *f.* άσω, bader el. varmer forud med Omslag. — προ-πυρόω, brænder el. heder forud. — πρόπυστος, 2, (προπυνθάνομαι) som forud har spurgt el. erfaret. — προπωγώνιον, τό, (πώγων) det forreste Skæg. — προπωλέω, — προπώλης, ου, ὁ, som kiober forud., som gior Opkiob, en Hoker.

πρόῤῥαχος, ὁ, (ῥαχία) den forreste Brænding. — προ-ῤῥέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσομαι, flyder frem; flyder fremad el. videre; flyder hen, *profluo*, ἅλαδε, *Hom.*, ogs. εἰς ἅλαδε, *Od.* 10, 351. — προῤῥέω, *præs. inus.*, alene som Stamform til *pf.* προείρηκα, *pf. pass.* προείρημαι, *aor. pass.* προεῤῥήθην o. προεῤῥέθην, *f. pass.* προειρήσομαι, hvilke Former efter Bemærkelsen henfores til προειπεῖν, at sige forud; at tilsige, at befale. — προ-ῤῥοφάω, o. -ῤῥοφέω, ogs. -ῤῥοφάνω, sober el. drikker forud. — προῤ-ῥαίνω, *irr.*, o. προῤ-ῥαντίζω, væder forud. — προῤ-ῥήγνυμαι, *aor.* προεῤῥάγην, (ῥήγνυμι, *irr.*), springer el. brister forud i Stykker; 2) bryder frem. — *πρόῤῥημα, τό, (ῥῆμα) det Forudsagte; Forudsigelse, Spaadom; — πρόῤῥησις, ἡ, (ῥῆσις) Forudsigen, Spaaen, at spaae; — προῤῥητικός, 3, forudsigende, spaaende; o. — πρόῤῥητος, 2, (ῥητός) forudsagt; (af *inus.* προῤῥέω). — πρόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med Roden, fra Roden el. fra Grunden af, *Il.*; (πολλοὺς) ὁ θεὸς προῤῥίζους ἀνέτρεψεν, *Herod.* 1, 32; — som *adverb.* bruges *neutr.* πρόῤῥιζον o. πρόῤῥιζα.

πρός, *præpos. c. gen.*, *dat.*, o. *acc.*, m. Grundbem. fra, paa, o. til Stedet; *dor.* προτί o. ποτί; jf. πρό *in fine*; — *I) c. gen.* betegner πρός altid en Udgaaen fra noget; df. 1) om Stedet: egentl. udfra, udaf, i Retning fra noget, τινός; men ofte noies vi med, istedet derfor at betegne en Stilleftaaen, el. en Udgaaen fra os selv, og saal. oversættes πρός i dette Fald ligesom d. lat. *versus* ved: henimod, i Retning dertil el. derimod, ligesom ogs. πρός *c. gen.* i visse Udtryk kan ombyttes m. πρός *c. acc.*; *ex.* οὗτοι γὰρ εἶχον τὸ πρὸς Ἐλευσῖνός τε καὶ ἑσπέρης κέρας, — οὗτοι δ' εἶχον τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τε καὶ τὸν Πειραιέα, *Herod.* 8, 85; πρὸς τοῦ ποταμοῦ καθίσταται τὸ στράτευμα, egentl. er opstillet i Retning fra Floden; d. e. ved Floden; jf. *Il.* 10, 428, 430; πρὸς μεσαμβρίης, πρὸς ἡλίου δυομένων, πρὸς βορέου ἀνέμου, imod Syd, o. s. v., *Herod.*; αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί, *Il.* 22, 198, (egentl. imod den Egn, som strækker sig ud fra Byen), d. e. imod Byen; jf. *Xen. Anab.* 4, 3, 26; — 2) om Personer og Forholde: af, fra, *a*, *ab*, egentl. h. *pass.*, *ex.* τὸ ποιεύμενον πρὸς τῶν Λακεδαιμονίων, *Herod.* 7, 209; jf. *Il.* 11, 830, o. *Od.* 18, 162; men ogs. om alt det, hvorfra noget udgaaer, *ex.* πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν, at omkomme for hinandens Haand, *Eur.*; ligel. ἀκούειν τι πρός τινος, at hore el. erfare af nogen; τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες, af Zeus, ved hans Gave, *Od.* 11, 302; πρὸς μητρός, πατρός, fra el. paa Moderens, Faderens Side; οἱ πρὸς αἵματος, Blodsforvandte; — *b)* fra nogens Side, under nogens Indvirkning, paa nogens Befaling; med Hensyn til nogens

Dom el. Villie; under nogens Beskyttelse, o. dl.; *οὔτε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται*, fra Zeus, efter hans Anordning, *Il.* 1, 239; *πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις*, paa en andens Befaling, *Il.* 6, 456; *πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Ξεῖνοί τε πτωχοί τε*, under Zeus's Beskyttelse, *Od.* 6, 207; *γνώμην – ἐπίφθονον μὲν πρὸς τῶν πλεόνων ἀνθρώπων*, hos de fleste Mennesker, *Herod.* 7, 139; *δρᾶν οὐδὲν ἄδικον οὔτε πρὸς θεῶν – οὔτε πρὸς ἀνθρώπων*, efter Guders el. Menneskers Dom, *Thuc.* 1, 71; – *c)* om en fiernere el. middelbar Aarsag: ifølge, formedelst, *ex.* *πρὸς αὐτοφόρων ἀμπλακημάτων*, *Soph. Antig.* 51; *ποίας ὄλλυμαι πρὸς αἰτίας*; ifølge hvilken Beskyldning? *id.*; – *d)* fra en vis Side, med Hensyn til noget; df. bes. i Besværgelser: for, hos, o. dl., *ex.* *Il.* 1, 339; *ἐπιορκεῖν πρὸς δαίμονος*, at sværge falsk ved en Guddom, *Il.* 19, 188; *καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ –*, *Soph. Aj.* 588; bes. *att.* *πρός σε θεῶν αἰτῶ*, ogs. *μὴ πρός σε θεῶν*, m. udel. *verb.*, *Eur.*; — 3) fra nogen, fra el. paa nogens Side, til nogens Fordeel; bes. *εἶναι πρός τινος*, som *stare ab aliquo*, at holde med nogen; *ἐλπίσας πρὸς ἑωυτοῦ τὸν χρησμὸν εἶναι*, var til hans Fordeel, *Herod.* 1, 75; *πρὸς ἡμῶν ἐστι*, er os tienligt, *id.*; *ὅ ἐστι πρὸς τῶν ἠδικηκότων μᾶλλον*, *Thuc.* 3, 38; *τὸ πρὸς κείνου*, hvad der er for el. undskylder ham, *Soph.*; *ἐάν τι ἡμῖν πρὸς λόγου ᾖ*, hvis det fremmer vor Hensigt, *Pl.*; – *b)* passende, sømmende, anstændigt for nogen; tilhørende el. egnende nogen; *πρὸς ἀνδρὸς σοφοῦ ἐστι*, *sapientis est*; jf. *Herod.* 7, 153; *ἄτοπα λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ*, hvad der ingenlunde sømmer dig, *Xen.*; – *ἔχει δ' ἐμοὶ – πρὸς δίκας τι*, f. *δίκαιον*, som retfærdiggiør mig, *Soph. Oed. Col.* 546; ligel. *πρὸς δίκης* f. *δικαίως*, *id.*, *Oed. T.* 1014; – *πρὸς θυμοῦ*, efter Ønske; *πρὸς ὀνείδους*, *πρὸς ἀτιμίας λαβεῖν s. ποιεῖσθαί τι*, at optage som en Beskæmmelse; — *II) c. dat.* betegner *πρός* sædv., 1) en umiddelbar Nærhed, df. hos, ved; *τὰ πρὸς ποσί*, see u. *πούς* Bem. 1, *b*, *α*; *πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται*, hænge sammen el. ved hinanden, *Od.* 5, 329; bes. *εἶναι πρός τινι*, at være sysselsat med noget, *ὅλως πρὸς τῷ λήμματι*, alene med sin Fordeel, *Dem.*; ligel. *γίγνεσθαι πρὸς τῷ σκοπεῖν*; *πρὸς τοῖς κριταῖς*, for Dommerne, *coram*; undert. ogs. f. *ἐν*, *ex.* *πρὸς μέσῃ – ἀγορᾷ* f. *ἐν μέσῃ – ἀγορᾷ*, *Soph. Tr.* 371; — 2) en Bevægelse til el. imod noget, (i det man mere tænker paa den følgende hvilende Tilstand); bes. *βάλλειν ποτὶ γαίῃ*, *ποτὶ πέτρῃ*, *Hom.*; *μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν*, omslyng hendes Knæer, *Od.* 6, 310; *τὴν δὲ προτὶ οἷ εἷλε πατήρ*, drog hende til sig, *Il.* 21, 507; — 3) en Tilkommen, en Tilvæxt: foruden, *præter*, bes. *πρὸς τοῖσι*, *Od.*; *πρὸς τούτοις*, hertil, desuden; *πρὸς τοῖς ἄλλοις*, foruden det andet, *Thuc.* 2, 61; *ἔτη τρία πρὸς τοῖς τριάκοντα*, 33 Aar; — *III) c. acc.* betegner *πρός* sædv. en Bevægelse til el. en Retning imod noget; df. 1) om Steds- og Personsforholde: *a)* til, *ad*, imod, *versus*, o. alm. paa Spørgsmaalet: hvorhen? *ex.* *ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον*, *Hom.*; *κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν*, op imod Himmelen, *Il.* 8, 364; bes. om Himmelegnene, *ex.* *πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε*, imod Øst, *oppon.* *πρὸς ζόφον*, *Hom.*; ogs. m. flgd. *gen.*; *ex.* *πρὸς ἠῶ τε καὶ τοῦ Ταναΐδος*, *Herod.* 4, 122; – *b)* imod, *adversus*, *contra*; *φέρεσθαι πρός τι*, at gaae løs paa noget; *πρὸς κόλπον*, *πρὸς στῆθος βάλλειν*, imod Brystet; *πρὸς Τρῶας μάχεσθαι*; ligel. *μάχη Μήδων πρὸς Ἀθηναίους*, *Thuc.* 1, 18; *πρὸς δαίμονα*, imod Guddommens Villie, *Il.* 17, 98; – *c)* imod, *erga*, *ex.* *Xen. Cyr.* 1, 6; ligel. *πρὸς εὐεργέτην οὐδὲν ἄξιον ποιεῖν*, imod en Velgiører, *id.*; df. *λέγειν πρός τινα*, at henvende Talen til nogen; ligel. h. *Hom.* *εἰπεῖν*, *μυθήσασθαι πρός τινα*, o. dl.; ligel. *ὀμόσαι πρός τινα*, at tilsværge nogen, *Od.* 14, 331; men *τεύχεα ἀμείβειν πρός τινα*, at bytte Vaaben med nogen, *Il.* 6, 235; — 2) om Tal: henimod, omtrent, *fere*, jf. *εἰς*; — 3) om Tiden: henimod, *ex.* *ἐπειδὴ δὲ πρὸς ἡμέραν ἦν*, imod Dag, *Xen.*; ligel. *πρὸς ἕω*, *Ar.*; — 4) i Analogie med Begrebet, *σκοπεῖν πρός τι*, at see paa noget, at tage Hensyn til noget, bruges *πρός c. acc.*, *a)* alm. om et Hensyn paa, et Forhold til, *ex.* *πρὸς ὦν τὴν ὄψιν ταύτην*, med Hensyn paa, i Anledning af dette Syn, *Herod.* 1, 38; ligel. *θαυμάζειν*, *φοβεῖσθαι πρός τι*; *πρὸς τί*; hvorfor? *πρὸς οὐδέν*, uden al Grund; bes. *πρὸς ταῦτα*, dernæst, derefter, og nu, *nunc*, *jam*, *ex.* *Soph. Oed. T.* 426; *καλὸς πρὸς δρόμον*, *τέλεος πρὸς ἀρετήν*, vakker, fuldkommen deri; *οὐδέτερος ἄξιός ἐστι πρὸς σοφίαν* (*sc.* *ἀποβλέποντι*), som Philosoph, *Pl.*; – *τὰ πρὸς τὸν πόλεμον*, hvad der hører til Krigen, Krigsvæsenet; *τὰ πρὸς τοὺς φίλους*, Venskabets Forholde og Pligter; *τὰ πρὸς τοὺς θεούς*, de religiøse Forholde og Pligter; – *b)* om et sammenlignende Forhold: imod, *præ*, *ex.* *φαῦλοι πρὸς ὑμᾶς*, imod Eder, i Sammenligning med Eder; *κρίνειν τι*

πρός τι, at bedømme efter noget; ἓν πρὸς ἕν, det ene imod det andet; τἄλλ' ἐγὼ – οὐκ ἂν πριαίμην – πρὸς τὴν ἡδονήν, ligesom ἀντὶ τῆς ἡδονῆς, imod Nydelsen, *Soph. Antig.* 1170; – ogs. om et Fortrin, *ex.* πρὸς ἅπαντας τοὺς ἄλλους, *præ ceteris omnibus*, fremfor alle de andre, *Herod.* 3, 94; – *c)* om en Anledning, Henseigt, Følge, Aarsag, Overeensstemmelse: efter, ifølge, *secundum*, *ex.* πρὸς τὰ τοῦ Βαβυλωνίου ῥήματα, – πρὸς ταύτην τὴν φήμην Ζωπύρῳ ἐδόκεε, paa Grund deraf, *Herod.* 3, 153; πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα, som vor Lykke er, faae vi ogsaa Forstand, *Eur.*; πρὸς τὸ παρόν, πρὸς τὸ συμπῖπτον, o. dl., efter Omstændighederne; – πρὸς τὸ σῶμα πεποιῆσθαι, at være giort efter Kroppen; πρὸς τὰ ἔργα τάττειν τὰς τίμας, Belonningen efter Tienesten; – φρονεῖν τὰ πρός τινα, at holde med nogen; ligel. πρός τινα πολιτεύεσθαι, nogen til Villie; – *d)* hertil hører ogs. πρός *c. acc.* f. *adverb.*, *ex.* πρὸς τὸ καρτερόν, voldsomt, *Æsch.*; πρὸς βίαν, med Vold, ogs. tvungent, nødigen; πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει, f. εὐσεβῶς, *Soph. El.* 464; πρὸς μέρος, *partim*, *Thuc.*; πρὸς ἡδονήν, gierne; πρὸς χάριν, efter Ønske, men πρὸς χάριν βορᾶς f. βορᾶς ἕνεκα, *Soph. Antig.* 30; πρὸς ἀκρίβειαν, nøiagtigen; πρὸς φιλίαν, venskabeligen; πρὸς τάχος ἢ κάλλος ἀπηκριβῶσθαι τὸ γράψαι, f. ταχέως, καλῶς, *Pl.*, ogs. εἰς τάχος, εἰς κάλλος; πρὸς καιρόν, til rette Tid, beleiligen; — 5) undert. synes πρός *c. acc.* at betegne en hvilende Tilstand, ligesom πρός *s.* παρά *c. dat.*, *ex.* ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος, *Il.* 12, 64, hvorved man dog kunde supplere κεκλιμένον; ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους ἕστηκε, *Æsch. Prom.* 348; πρὸς δεξιὰν αὐτοῦ στάς, paa el. til hans høire, *Eur.*; jf. ἵστασθαι εἰς τόπον τινά under εἰς; πρὸς αὑτὸν διανοεῖσθαι, at overlægge med sig selv; παρεῖναι πρὸς τὰ ἱερά, at indfinde sig derved, (eftersom πρός i denne Forbindelse dog altid betegner tillige en Retning til el. imod noget); — *IV)* uden Casus el. som *adverb.* ligesom πρός *c. dat.* Bem. 3, h. *Hom.* sædv. πρὸς δέ, *att.* ogs. πρός γε, dertil, desuden; dog er h. *Hom.* πρός ofte alene ved Tmesis adskilt fra sit Verbum; — *V)* i Sammensætninger betegner πρός, 1) Bevægelse el. Retning dertil, derimod, Forhold dertil, *ex.* προσβάλλω, προσβαίνω; – 2) Tillæg, Formerelse, at komme dertil, *ex.* προστίθημι, προσέρχομαι; 3) Væren el. Dvælen derved; *transl.*, Forbindelse el. Beskæftigelse dermed, *ex.* προσεδρεύω, προσδιατρίβω.

προσάββατος, 2, (σάββατα) før Sabbaten. — προς-αγάλλω, smykker el. ærer endnu dertil, endnu mere. — — προς-αγανακτέω, harmes el. vredes endnu dertil, desuden. — προς-αγγελία, ἡ, Forkyndelse; *a)* at bringe en Efterretning; *b)* den bragte Efterretning; af — προς-αγγέλλω, *f.* -γελῶ, er – προσαγγελτής, οῦ, ὁ, som forkynder, anmælder; 2) som angiver, anklager. — προς-αγελάζω, samler endnu dertil i en Hiord el. Flok. — προσαγῆλαι, *inf. aor.* 1 til προσαγάλλω. — προς-αγκαλίζομαι, tager endnu dertil paa el. i Armene. — προς-αγκυλόω, befæster dertil med en Rem. — προς-αγλαΐζω, = προσαγάλλω. — προς-αγνοέω, veed dertil el. desuden ikke. — προς-άγνυμι, *irr.*, *f.* ἄξω, brækker el. bryder derpaa. — προς-αγοράζω, kiøber endnu dertil. — *προσαγόρευμα, τό, Tiltale, Benævnelse, Navn; — προσαγόρευσις, ἡ, Tiltalen, Hilsen; Benævnen; o. — προσαγορευτέος, 3, *adject. verb.* til προσαγορεύω; o. — προσαγορευτικός, 3, tiltalende, hilsende; τὸ προσαγορευτικόν, Romernes *sportula*, *Appian.*; 2) benævnende; τὸ προσαγορευτικόν, Vocativus; af — προς-αγορεύω, tiltaler; anraaber; hilser; 2) nævner el. benævner, kalder, giver ud for noget; Ὅμηρον τὸν Ἀγαμέμνονα προσαγορεῦσαι ποιμένα λαῶν, *Xen.*

προς-άγω, *irr.*, *f.* ἄξω, *aor.* προσήγαγον, sield. προσῆξα (*Thuc.* 2, 97), fører, bringer, skaffer dertil el. tilstede, Τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε; *Od.* 17, 446; ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε, καὶ τὸ ἔργον προσῆγε, satte det i Værk, *Herod.* 9, 92; ogs. tilføier i Skrift el. Tale; *b)* alm. bringer el. fører hen til nogen, τινί *s.* πρός τινα; indfører, forestiller; *c)* tager, bruger, anvender dertil; — 2) *intr.*, m. underforst. ἐμαυτόν, nærmer mig, gaaer el. kommer dertil; df. *imperat.* πρόσαγε, som ἄγε, velan! nu frisk! ὁρᾶτε τὰ πράγματα ἐγγυτέρω προσάγοντα f. προσιόντα, *Dem.*; ogs. m. underforst. στρατόν, rykker frem, ligel. m. ναῦν, lander; — 3) *in med.*, tilfører, bringer, skaffer, henter mig noget; *b)* drager til mig, omarmer; df. lokker, vinder; men μή τῳ προσῆχθαι (*inf. pf. pass.*), ikke at forledes af nogetsomhelst, *Dem.*; *c)* tildrager mig, ὄμματα, alles Øine; *d)* tager til mig, nyder.

*προσαγωγεύς, έως, ὁ, som tilfører, fører ind, forestiller; 2) som udsoner, giør til Venner; 3) som bringer (Kongerne paa Sicilien) Nyheder, Spion; — προσαγωγή, ἡ, Føren el. Bringen derhen, dertil; bes. at bringe et Offer; *b)* Fremstillen, at forestille, præsentere; – 2)

intr., at drage el. komme derhen, dertil; bes. høitideligt Tog til en Offerfest, o. dl., *Herod.* 2, 58; *b)* Adgang, Tilgang; Audients; δεόμενος προςαγωγῆς, *Xen.*; *c)* Tilsætning; ἐκ προςαγωγῆς, lidt efter lidt, umærkeligen; — προςαγωγίδης, ου, ὁ, *dor.* ποταγωγίδης, = προςαγωγεύς Bem. 3, *Plut.*; — προςαγώγιον, τό, Klemme, Skrue, (h. Tømmermændene); — προςαγωγίς, ίδος, ἡ, *dor.* ποταγωγίς, *fem.* til προςαγωγεύς Bem. 3, *inc.*; o. — προςᾰγωγός, 2, som tilfører; 2) tiltrækkende, lokkende, pirrende; — (af προςάγω).

προςαγωνίζομαι o. προςαγωνιστής, = προαγωνίζομαι, προαγωνιστής, *inc.* — προς-ἀδῐκέω, fornærmer el. giør Uret endnu dertil. — προς-ᾄδω, synger dertil; 2) stemmer dertil, dermed, overeens, *concino*, *Pl.* — προς-ἀθροίζω, forsamler dertil; df. — προςάθροισις, ἡ, Forsamling til et Sted. — προς-ἀθυμέω, τινί, er modløs ved el. over noget; — προς-ἀθύρω [ῠ], = προςπαίζω. — προ-σαίνω, smigrer forud; indtager forud ved Smiger. — προς-αιονάω, besprænger og bader forud. — προςαιρέομαι, (αἱρέω, *irr.*) vælger el. antager dertil; vælger mig, συσκήνους, *Xen.* — προς-αίρω, *irr.*, tager op og bringer hen; henfører, tilbringer, som προςφέρω; *in med.*, tager til mig, spiser. — προ-σαίρω, knurrer el. viser Tænder forud. — προς-ἀΐσσω, *f.* ΐξω, springer, iler, styrter dertil, derhen; Ὀδυσῆα προςαΐξας λάβε γούνων, *Od.* 22, 342. — προς-αιτέω, forlanger, fordrer, begierer dertil el. endnu mere; 2) betler, tigger; df. — προςαίτης, ου, ὁ, *fem.* προςαῖτις, ιδος, Betler, Tigger, Betlerske; — προςαίτησις, ἡ, Betlen, Tiggeri; o. — προςαιτητής, οῦ, ὁ, = προςαίτης. — προς-αἰτιάομαι, *f.* άσομαι, beskylder el. anklager dertil, desuden. — προςαιωρέομαι, (αἰωρέω) τῇ λόγχῃ, hæver mig paa Landsen.

προς-ἀκονάω, skærper, o. *transl.* ophidser, opmuntrer endnu dertil, desuden. — προςακοντίζομαι, (ἀκοντίζω) slynger Kastespydet derimod, derpaa. — προς-ἀκούω, *f.* ούσομαι, hører el. erfarer dertil. — προς-ἀκρῑβόω, eftergiør nøiagtigen. — προςακροβολίζομαι, (ἀκροβολίζω) slynger el. kaster dertil, derpaa; 2) har desuden Forpostfægtninger el. Skærmydsler med Fienden. — προςακτέος, 2, *adject. verb.* til προσάγω. — προςακτρίδες, αἱ, (προσάγω) de forreste Føletraade paa Torbisten μηλολόνθη, (egentl. hvormed den fører el. tager noget til sig). — προς-ἀλείφω, stryger el. smører derpaa, τινί τι, *Od.* — προς-ἀλίγκιος, 2, liig, lignende. — προς-ἁλίσκομαι, *irr.*, *f.* -αλώσομαι, bliver endnu dertil fanget el. domfældet. — προς-ἅλλομαι, *irr.*, *f.* -αλοῦμαι, springer dertil, derpaa, derop. — προςαλλοτριόομαι, (ἀλλοτριόω) er fremmed derfor, uvillig derimod. — προσάλπειος, 2, (Ἄλπις) i Nærheden af Alperne. — προσάλπιγξις, ἡ, forud at blæse i Trompeten; o. — προσαλπιστός, 2, hvortil der forud er blæst i Trompeten; for hvem der blæses i Trompet; (af σαλπίζω).

προςαμάομαι, (ἀμάω) ophober, sammendynger, samler derhos, dertil. — προςάμβασις, ἡ, *poët.* f. προςανάβασις; κλιμάκων προςαμβάσεις, Stormstiger, *Eur.* — προς-ἀμέλγω, malker endnu dertil. — προς-ἁμιλλάομαι, kappes derhos, dertil. — πρόςαμμα, τό, (προςάπτω) det Tilknyttede, Tilheftede. — προςαμπέχομαι, (ἀμπέχω, *irr.*) bliver hængende derved, indviklet deri. — προς-ἀμύνω, τινί, kommer nogen til Hielp, staaer nogen bi, *Il.* — προς-ἀμφιέννυμι, *irr.*, *f.* -αμφιέσω, *att.* -αμφιῶ, iforer endnu derover, dertil.

προςανα-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, gaaer el. stiger derhen og op, opad, i Veiret; om Ryttere: endnu dertil at sidde op; ogs. endnu dertil at blive beredne (som ungt Mandskab el. til Forstærkning), *Xen.* — προςανα-βάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, kaster endnu dertil i Veiret. — προςανάβασις, ἡ, Handlingen προςαναβαίνειν, at stige derop, o. s. v. — προς-ἀναγιγνώσκω, *irr.*, *f.* -αναγνώσομαι, læser endnu dertil. — προς-ἀναγκάζω, tvinger el. nøder derhos, desuden; *b)* tvinger til noget, τινὰ παρεῖναι; τῇ ἄλλῃ μελέτῃ προςαναγκάζειν, at holde dertil, *Thuc.*; *c)* paatvinger, paatrænger en noget, τινί τι. — προςαν-ἀγορεύω, forkynder endnu dertil. — προςανα-γράφω, *f.* ψω, opskriver el. anmærker endnu dertil. — προςαν-ἄγω, *irr.*, fører el. bringer i Veiret dertil, derpaa. — προςανα-δέρω, slaaer endnu dertil. — προςανα-δέχομαι, *irr.*, forventer endnu derhos el. dertil. — προςανα-δίδωμι, *f.* -αναδώσω, giver, rækker derhos el. dertil opad, i Veiret. — προςανα-θλίβω, sammentrykker endnu dertil el. desuden.

προς-ἀναιδεύομαι, opfører mig endnu dertil som en uforskammet. — προςαναιρέω, (αἱρέω, *irr.*) løfter op el. hæver i Veiret endnu dertil; *in med.*, overtager el. paatager mig endnu dertil; 2) forstyrrer el. ombringer endnu dertil; 3) om Guderne: endnu dertil at give et Svar. — προς-ἀναισιμόω, forbruger el. anvender endnu dertil, desuden. —

προσαναισχυντέω, = προσαναιδεύομαι.

προσανα-καλύπτω, f. ψω, afdækker, oplyser dertil. — προσανάκειμαι, τινί, (κεῖμαι, irr.) er nogen aldeles hengiven. — προσανα-κεράννυμι, irr., f. -κεράσω, blander deri, dertil. — προσανα-κινέω, sætter i Bevægelse, oprører dertil el. igien. — προσανα-κλαίω, att. -κλάω [ᾱ], inc., f. -κλαύσομαι, begræder dertil, τινί, med nogen. — προσανάκλιμα, τό, hvortil, hvorpaa man lener el. støtter sig, Støttepunkt, Rygstød; af — προσανακλίνομαι [ῑ], (κλίνω) lener el. støtter mig dertil; ligger derpaa; c. dat.; - denne Handling el. Tilstand, προσανάκλισις, ἡ. — προσανακοινόομαι, τινί, (κοινόω) gaaer til nogen, for at overlægge el. beraadslaae med ham. — προσανα-κουφίζω, letter endnu dertil. — προσανα-κρίνω [ῑ], f. -κρινῶ, undersøger el. udforsker desuden; 2) prøver derimod. — προσανα-κρούω, ogs. in med., begynder at tale. — προσανα-κτάομαι, erhverver dertil igien; kommer atter til Legemskræfter.

προσανα-λαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, antager el. optager endnu dertil; 2) faaer el. erholder tilbage; 3) lader atter komme sig el. komme til Kræfter; b) intr., kommer mig igien; 4) tager op igien el. begynder forfra. — προσανα-λέγομαι, (λέγω, irr.) fremsiger el. fortæller endnu dertil. — προσανα-λικμάω, lufter el. kaster (Kornet) endnu dertil. — προς-αναλίσκω, irr., f. -λώσω, forbruger, foroder dertil; πρὸς τοῖς αὐτοῦ καὶ τὰ τῶν ἄλλων, Dem. — προσαν-άλλομαι, irr., f. -αλοῦμαι, springer op dertil. — προς-αναλογίζομαι, betænker el. overlægger endnu dertil. — προσανα-μαλάσσω, f. ξω, blødgiør endnu dertil. — προσανα-μένω, venter derhos, dertil. — προσανα-μιμνήσκω, irr., erindrer derhos paa ny. — προσανα-νεόω, fornyer derhos, dertil.

προσανα-παύω, lader udhvile derhos, derved; in med., hviler derhos, derved. — προσανα-πείθω, overtaler endnu dertil. — προσανα-πίμπλημι, irr., opfylder el. ifylder endnu dertil. — προσανα-πίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, falder derhos tilbage; leirer mig dertil, derhos. — προσανα-πλάσσω, irr., att. -ττω, f. -πλάσω, danner el. former desuden derpaa el. dertil; tilsætter el. tildigter derhos. — προσανα-πλέκω, fletter el. knytter dertil. — προσανα-πλέω, irr., f. -πλευσοῦμαι, svømmer dertil. — προσανα-πληρόω, fylder derpaa el. ved Tilgydning. — προσανα-πτύσσω, f. ξω, folder el. lægger dertil, deroppaa. — προσαν-άπτω, hænger el. knytter dertil, derpaa. — προσαναῤ-ῥήγνυμι, irr., f. -ῥήξω, opriver, splitter, sprænger dertil el. derhos; men τῇ κραυγῇ τὸ ὑπόστημα, sprænger Bylden ved at skrige, Plut.; in med., bryder ud el. springer frem derhos. — προσαναῤ-ῥιπίζω, vifter endnu dertil. — προσαν-αρτάω, hænger endnu derover, derpaa, derved.

προσανα-σείω, ryster op endnu dertil; transl., ophidser endnu mere. — — προσανα-στέλλω, holder tilbage, hemmer, standser endnu dertil. — προσανα-τάσσω, bringer igien paa den gamle Plads el. i den forrige Orden. — προσανα-τείνω, spænder el. strækker derhos i Veiret; in med., truer el. vredes endnu dertil, τινί, paa nogen. — προσανα-τέλλω, gaaer el. stiger op derhos, dertil. — προσανα-τίθημι, f. -αναθήσω, paalægger el. paabyrder endnu dertil, τινί τι; - in med., a) paalægger el. paatager mig endnu dertil; προσαναθέσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις - πορίζειν, Xen.; b) c. acc. pers., betroer mig til nogen, spørger nogen om Raad.

προσανα-τρέπω, irr., omstyrter endnu dertil. — προσανα-τρέφω, irr., f. -θρέψω, bringer ved Næring atter til Kræfter. — προσανα-τρέχω, irr., f. -δραμοῦμαι, løber dertil op el. i Veiret; transl., προσανατρ. ταῖς οὐσίαις, bliver atter rig; 2) løber el. gaaer atter tilbage. — προσανα-τρίβω, gnider derpaa; in med., øver mig med nogen, τινί. — προσανα-φέρω, irr., fører el. bærer dertil, derpaa; 2) foredrager til Beraadslagning el. Bekræftelse. — προσανα-φυσάω, blæser desuden derpaa; bes. begynder at blæse i Fløiten. — προσανα-φωνέω, opraaber, udraaber dertil, derhos; df. — προσαναφώνησις, ἡ, Udraaben el. at udraabe derhos. — προσανα-χρώννυμι, irr., f. -χρώσω, giver noget en Farve el. et Anstrøg; transl., meddeler ved Nærmelse; in med., gnider mig derpaa, farves deraf; transl., nærmer mig, meddeler mig; jf. προσανατρίβω.

προς-ανδραποδίζω, giør endnu desuden til Slave. — προσάνειμι, (εἶμι) gaaer dertil op el. i Veiret. — προσανεῖπον, (εἶπον, irr.) tilsiger, bekiendtgiør, befaler endnu dertil. — προσανενεγκεῖν, inf. aor. 2 til προσαναφέρω. — προσαν-έρομαι, tilspørger desuden. — προσαν-έρπω, kryber op dertil, derpaa. — προσαν-ερωτάω, tilspørger desuden. — προσαν-ευρίσκω, irr., f. -ρήσω, opfinder endnu dertil. — προσαν-έχω, irr., τὶ, holder noget endnu

dertil i Veiret; 2) προςανέχειν τινί, sc. θυμόν, at agte, haabe, stole derpaa. — προςāνής, 2, dor. f. προςηνής, Pind. — προς-ανθέω, blomstrer endnu dertil, derhos, derpaa. — προςανίσταμαι, f. -αναστήσομαι, (ἵστημι) reiser mig, hæver mig i Veiret derved, c. dat. — προςανοίγνυμι, o. -οίγω, irr., f. -οίξω, aabner endnu dertil, derhos. — προςανοικοδομέω, sætter dertil ved at gienopbygge, LXX. — προςαν-οιμώζω, sukker el. jamrer mig høit derved.

προςαντέλλω, poët. f. προςανατέλλω. — προςαντεπι-τάσσω, att. -ττω, f. ξω, befaler atter derimod. — προςαντέχω, f. -ανθέξω, (ἔχω, irr.) holder ud el. staaer imod endnu dertil, endnu mere, endnu længere. — προςάντης, 2, adv. -άντως, (ἄντην) brat el. steil opad; df. b) ujevn, ru; ubehagelig, modstræbende, fiendsk, ex. ἐπεί τε ὑμῖν λόγος οὕτω προςάντης κατίσταται, mishager Eder, Herod. 7, 160; προςάντως ἀκούειν, at høre med Uvillie. — προςαντιλαμβάνεσθαι, (λαμβάνω, irr.) at staae ligeoverfor og tage fat paa hinanden, Strab. — προςάντιος, 2, = προςάντης. — προς-αντλέω, øser dertil, gyder derpaa; h. Lægerne: begyder, bader; df. — προςάντλησις. ἡ, o. προςάντλημα, τό, Baden, Badning.

προς-ἀξιόω, ønsker, beder, forlanger endnu dertil. — προςαπ-αγγέλλω, f. -γελῶ, forkynder el. tilsiger derhos, desuden. — προςαπ-αγορεύω, forbyder desuden. — προςαπ-αιτέω, affordrer dertil, desuden. — προςαπ-αντάω, kommer imode. — προςάπαξ, adv., (ἅπαξ) for eengang. — προς-απατάω, bedrager endnu dertil. — προς-απειλέω, truer endnu dertil. — προςαπεῖπον, (εἶπον, irr.) forbyder el. afslaaer desuden. — προςαπεκδύομαι, (δύω, irr.) afører mig endnu dertil. — προςαπ-εργάζομαι, udarbeider el. fuldender desuden. — προςαπερείδομαι, f. -είσομαι, (ἐρείδω) støtter el. læner mig derpaa. — προςαπ-έρχομαι, irr., f. -ελεύσομαι, gaaer desuden bort. — προς-απιστέω, er mistroisk el. vantro derved.

προςαπο-βάλλω, irr., f. -βᾰλῶ, bortkaster el. mister endnu dertil. — προςαπο-βλέπω, f. ψω, seer hen derpaa. — προςαπο-δείκνυμι, f. -δείξω, viser, beviser, godtgiør endnu dertil; 2) udnævner endnu desuden. — προςαποδίδωμι, f. -αποδώσω, tilbagegiver el. afbetaler endnu dertil. — προςαποδύομαι, (δύω, irr.) afforer mig og aflægger endnu dertil. — προςαπόθεσις, ἡ, (προςαποτίθημι) Handlingen, endnu dertil at lægge noget bort el. til Side. — προςαπο-θλίβω [ῑ], indklemmer endnu dertil. — προςαπο-θνήσκω, irr., f. -θανοῦμαι, døer endnu dertil el. dermed. — προςαποκρίνομαι [ῑ], f. -κρῐνοῦμαι, (κρίνω) svarer desuden el. end videre. — προςαποκτείνω, irr., f. -κτενῶ, dræber endnu dertil.

προς-ἀπολαύω, har desuden Andeel deri, nyder desuden godt deraf, c. gen. — προςαπο-λείπω, ogs. προςαπολιμπάνω, lader tilbage el. forlader dertil, derved. — προςαπ-όλλυμι, irr., f. -ολέσω, fordærver, forstyrrer, ombringer endnu dertil. — προςαποπειράομαι, (πειράω) giør et Forsøg derhos, dertil, endnu engang. — προςαπο-πέμπω, bortsender endnu dertil. — προςαπο-πνίγω [ῑ], irr., qvæler el. myrder endnu dertil. — προςαποῤῥαίνω, irr., sprøiter dertil. — προςαπο-στέλλω, bortsender desuden. — προςαπο-στερέω, berøver endnu dertil, bes. bedrager for det Laante, c. gen. — προςαπο-στρέφω, afvender el. bortvender endnu dertil. — προςαπο-σφάττω, ogs. -σφάζω, f. ξω, afslagter el. myrder endnu dertil.

προςαπο-τίθημι, f. -αποθήσω, nedlægger el. forvarer dertil, derved, desuden; in med., lægger fra mig derhos, derved. — προςαπο-τίνω, o. προςαποτίω, betaler el. bøder endnu dertil, desuden; [ep. ῑ, att. ῐ]. — προςαποτρίβω [ῑ] gnider af derpaa. — προςαποφαίνομαι, (φαίνω) paastaaer desuden. — προςαπο-φέρω, irr., afdrager el. fratager endnu dertil; in med., gaaer af med el. erholder dertil, desuden. — προςαπο-φράγνῡμι, ogs. -φράσσω, f. -φράξω, tilspærrer, forstopper desuden el. endnu dertil. — προςαπτικός, 3, som gierne berører el. beføler; af — προςάπτομαι, vedrører, berører; med. af -προς-άπτω, f. ψω, hefter, hænger, knytter, anbringer derpaa, derved; transl., tildeler, tillægger, forunder, κῦδός τινι, Hom., jf. προτιάπτω; ἐπεὶ καὶ τὸ ναυτικὸν προςῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις, tillagde ham desuden Commando over Somagten, Xen. Ag. 1, 36; 2) intr., εἰ κακοῖς κακὰ προςάψει, forbinde sig dermed, komme dertil, Soph. Oed. Tyr. 668. — προςαπ-ωθέω, irr., f. ώσω, bortstøder el. fortrænger endnu dertil.

προςάραξις, ἡ, Handlingen - προςαράσσω, att. -ττω, f. ξω, slaaer, støder, slænger derpaa, derimod; προςαράξασα αὐτῷ τὰς θύρας, slaaende Døren i for hans Næse. — προςάρηρα, jon. pf. 2, o. προςαρήρεμαι, jon.

pf. pass., - til προςάρω, s. m. s. — *προς-αρθρόω*, sammenleder el. forbinder dermed, dertil; — en saadan Forbindelse, *προςάρθρωσις*, ἡ. — *προς-αριθμέω*, tæller el. regner dertil; tiltæller. — *προς-αριστάω*, spiser dertil el. desuden Frokost. — *προς-αρκέω*, *f.* έσω, tilfredsstiller, forskaffer tilstrækkelig Fyldestgiørelse el. Hielp; df. hielper, staaer bi; ogs. alm. forskaffer; *ὡς ἂν προςαρκῶν σμικρὰ* (for en liden Tieneste) *κερδάνῃ μέγα*, *Soph. Oed. Col.* 72. — *προςαρκτικός*, 3, o. *προςάρκτιος*, 2, (*ἄρκτος*) liggende imod Nord, nordlig.

πρόςαρμα, τό, (*προςαίρω*) hvad man tager til sig, Spise, som *προςφορά*. — *προς-αρμόζω* o. *-μόττω*, *f.* όσω, føier el. passer dertil; 2) *intr.*, passer til noget, *πρός τι*, *Xen.* — *προς-αρπάζω*, *irr.*, *fut. att.* άσω, sædv. άξω, røver, griber, snapper dertil. — *πρόςαρσις*, ἡ, (*προςαίρω*) = *πρόςαρμα*. — *προς-αρτάω*, knytter el. hænger derpaa, derved; *προςηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν*; - *in med.*, *a)* hænger ved nogen, *τινί*, er ham aldeles hengiven; *b)* forbinder el. forpligter mig nogen, *τινά*; df. — *προςάρτημα*, τό, det Paahængte; Anhang; o. — *προςάρτησις*, ἡ, Handlingen, at knytte el. hænge derpaa, derved. — *προςάρτῡμα*, τό, (*ἀρτύω*) tilsat Kryderi. — *προςάρχομαι*, (*ἄρχω*) indvier el. bringer som Offergave; alm. tildeler, forærer, som *ἐπάρχομαι*. — *προς-ἄρω*, *irr.*, *f.* -άρσω, *aor.* -ήραρον, *pf.* 2 m. *intr.* Bem. -άρᾱρα, *jon.* -άρηρα, - tilpasser, tilføier; befæster derpaa; *ἐπίσσωτρα προςαρηρότα*, de tilpassede Hiulskinner, *Il.* 5, 725; men *pf. in med.*, *προςαρήρεται ἱστοβοῆϊ*, har befæstet i el. til Vognstangen, *Hes. Op.* 431.

προς-ασκέω, øver dertil, derved. — *προς-αστράπτω τινί*, lyner derimod. — *προς-ατῑμόω*, vanærer el. beskæmmer dertil, bes. berøver den borgerlige Ære. — *προςαναίνομαι*, (*αὐαίνω*) fortørres el. svinder hen derover, derved. — *προς-αυγάζω*, bestraaler; *in med.*, beskuer; df. — *προςαύγᾰσις*, ἡ, Bestraalen; Beskuen. — *προς-αυγή*, ἡ, = frgd. — *προς-αυδάω*, *f.* ήσω, tiltaler, *τινὰ* - *ἐπέεσσι*, ogs. *τινὰ* - *ἔπεα*, *Hom.* — *προςαύλειος*, 2, hørende til, i Nærheden af Avlsgaarden, *αὐλή*. — *προς-αυλέω*, blæser dertil paa Floite; df. — *προςαύλησις*, ἡ, Ledsagelse el. Accompagnement paa Floiten. — *προς-αυλίζομαι*, dvæler el. boer derved. — *προς-αυξάνω*, *irr.*, *f.* -ξήσω, formerer endnu dertil; df. — *προςαύξησις*, ἡ, Formerelse, Tilvært. — *προςαύξω*, = *προςαυξάνω*. — *προς-αυράω*, *aor.* *προςηύρων*, ogs. *προςαυρίζω*, bevæger hen til, bringer hen i Nærheden, berører, *πυρὶ πόδα*, *Soph. Antig.* 619, (efter *Seidl.*). — *προς-αυτουργέω*, forretter endnu dertil selv. — *προςαυστικός*, 3, som gierne forbrænder (Maden); af — *προς-αΰω*, antænder.

προςαφ-αιρέω, *irr.*, borttager endnu dertil, desuden, (*in med.*, til mig selv). — *προςαφ-έψω*, *irr.*, *f.* ψήσω, affoger endnu dertil el. tillige. — *προςᾰφή*, ἡ, Berørelse; o. — *προςαφής*, 2, berørende; tilstødende, tilgrændsende; (af *προςάπτω*). — *προςαφ-ικνέομαι*, *irr.*, ankommer derhen, dertil. — *προςαφ-ίστημι*, *f.* *προςαποστήσω*, bringer endnu dertil el. desuden til Opstand el. Frafald; 2) *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf. act.*, o. *in med.*, giør dertil Opstand, falder desuden fra. — *προς-αφοδεύω*, forretter min Nødtørft derhos, derved. — *προςαφ-ορίζω*, afgrændser derved, derhos. — *προς-αφρίζω*, besprøiter derhos med Skum.

προς-βᾰθύνω, fordyber dertil el. endnu mere. — *προς-βαίνω*, *irr.*, *f.* -βήσομαι, *aor.* 2 *προςέβην*, ... *med.* *προςεβησάμην* (o. -βησόμην), skrider, stiger, træder dertil, derop; h. *Hom.* altid *in aor. c. acc. loci*, *ex.* *προςεβήσετο μακρὸν Ὄλυμπον*, besteg, *Il.* 2, 48; 2) marscherer dertil, desuden, (foruden andre), *Xen.* — *προς-βακχεύω οἶστρόν τινι*, sætter nogen i bacchantisk Raseri, *Philostr.*; ogs. *intr.*, *τὸ χρησμῳδὲς αὐταῖς προςβακχεύει*, raser i el. hos dem, *id.*

προς-βάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, egentl. kaster dertil, derpaa; *Ἠέλιος* - *προςέβαλλεν ἀρούρας*, bekastede, d. e. bestraalede, *Hom.*; *transl.*, *προςβαλεῖν τι* sc. *νῷ*, at mærke sig, at bemærke, *Soph. Tr.* 846; alm. tillægger, bibringer, anbringer, *θυμόν*, indgiver Mod, *ἰσχύν τινι*, forstærker nogens Magt, *Xen.*; men *προςβάλλειν τινά τινι*, at ophidse imod nogen, *Dem.*; sield. *in med.*, *ex.* *Ταύτην δ᾽ οὔτ᾽ ἔπεϊ προτιβάλλεαι* (*dor.* f. *προςβ.*), *οὔτε τι ἔργῳ*, kaster dig paa, d. e. irettesætter, straffer, *Il.* 5, 879; — 2) oftest *intr.* el. m. underforst. *ἐμαυτόν*, o. dl.; *a)* kaster mig derimod, d. e. angriber, anfalder, stormer, *πρὸς τὸ τεῖχος*, ogs. *τῷ τείχει*; *προςβαλὼν αἱρεῖ τὴν πόλιν κατὰ κράτος*, indtager med Storm, *Xen.*; *τὴν ἵππον ἐδέξαντο προςβάλλουσαν*, det angribende Rytteri, *Herod.* 9, 25; *b)* at falde paa nogen, at tilfalde nogen, *τινί*; *τὸ προςβάλλον μέρος*, den tilfaldende el. tilfaldne Andeel; *c)* *χρέα ἰχθύων προςβάλλοντα* sc. *ὀσμήν*, som lugter af Fisk.

προςβάρησις, ἡ, (*βᾰρέω*) at tynge el. trykke derpaa. — *προς-βᾰσᾰνίζω*,

martrer endnu dertil. — πρόςβᾰσις, ἡ, Adgang, Tilgang, *Herod.*; o. — προςβατός, 3, tilgængelig; χωρίον, ἔνθα οὐ προςβατὸν θανάτῳ, hvorhen den ikke kan komme, *Xen.*; (af προςβαίνω). — προςβιάζομαι, *f.* άσομαι, (βιάζω) nøder el. tvinger dertil; 2) προςβ. τόπῳ, bestormer. — προς-βιβάζω, o: -βιβάω, *f.* άσω, lader gaae, bringer, fører dertil, derop, *transl.* τινὰ τῷ λόγῳ, bringer nogen ved min Tale paa en Forestilling, *Ar.*; εὖ προςβιβάζεις με, du hielper mig vel, nu forstaaer jeg dig, *id. Equ.* 35. — προς-βιόω, *irr.*, *f.* -βιώσομαι, lever dertil d. e. længere, som ἐπιβιόω.

προς-βλάπτω, *f.* ψω, skader el. beskadiger endnu dertil. — προς-βλασφημέω, udskielder el. krænker endnu dertil. — προς-βλέπω, seer hen derpaa; bes. fæster Blikket (med Forundring) paa nogen, τινά o. τινί, *Xen.*; df. — πρόςβλεψις, ἡ, at see hen derpaa; Blik, Skue. — πρόςβλησις, ἡ, at kaste el. lægge derpaa; Anbringen, Tilsætten el. Tilsætning; o. — πρόβλητος, 2, anbragt, tilsat; (af προςβάλλω). — προς-βλύζω, lader fremsprude. — προς-βοάω, *irr.*, *f.* ήσω, tilskriger, tilraaber. — προς-βοηθέω τινί, kommer el. iler nogen til Hielp.

προςβολή, ἡ, (προςβάλλω), 1) *transit.*, Kasten, Bringen, el. at kaste, bringe derpaa, dertil; Anbringen, Bibringen; -2) *intr.*, at kaste sig derpaa; df. *a)* Omarmelse, Omslyngning; *b)* Angriben, Angreb, Storm; προςβολὴν ποιεῖσθαι πέριξ τὸ τεῖχος, *Herod.*; Overfald, Træfning; - 3) *pass.*, *a)* Sted, hvortil man kommer; Tilgang; bes. Landingssted; *b)* det Tilkastede el. Tilsendte; Lod, Skiebne; προςβολαὶ θεῖαι, Gudernes Tilskikkelser. — προςβόρειος, o. -βόρεος, 2, sield. πρόςβορος, 2, o. πρόςβοῤῥος, 2, (βορέας, βοῤῥᾶς) imod Norden; 2) udsat for Nordenvinden. — προς-βράζω, ogs. -βράσσω, kaster ud derpaa, derved, (om Havet). — προςβραχής, 2, *lect. inc.* f. προβραχής, meget grund el. lav. — προς-βρέχω, væder el. befugter endnu dertil. — προςβωμολοχεύομαι, (βωμολόχος) er nogens Snyltegiest, smigrer for nogen.

πρόςγαιος, o. πρόςγειος, 2, (γαῖα, γέα, γῆ) paa el. ved Jorden, lav; 2) nær ved Land. — προς-γελάω, *f.* άσω, leer ad el. imod nogen, τινί o. τινά, *Herod.* — προςγενής, 2, (γένος) beslægtet. — προς-γίγνομαι, *irr.*, sild. -γίνομαι, *f.* -γενήσομαι, kommer dertil, forbinder mig med nogen, τινί, *ex.* οὗτοί σφι σύμμαχοι οὐ προςεγένοντο, vare ikke deres Forbundne, *Herod.* 4, 120; οἱ προςγενόμενοι, de Tilkomne, *Xen.*; alm. at opstaae, skee, vorde, være for Haanden, vise sig i Forbindelse med noget, *ex.* πρὸς τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῖς ῥᾳδιουργίας προςγενομένης, da Magelighed forbandt sig med deres Sandselighed, *Xen.*; ψήφισμα οὐδενὸς ἄξιον, ἐὰν μὴ προςγένηται τὸ ποιεῖν τὰ δόξαντα προθύμως, hvis ikke dermed følger, o. s. v., *Dem.*

προς-γλισχραίνω, giør endnu mere klæbrig. — προςγνάθιδιον, τό, (γνάθος) Bedækning for Kinden. — προςγρᾰφή, ἡ, Skriven el. at skrive dertil; at tilsætte, tilføie i et Skrift; o. — πρόςγρᾰφος, 2, tilskreven, indskreven dertil, *ex.* som sildigere valgt, *adscriptitius*; af — προς-γράφω, *f.* ψω, skriver dertil, τιμωρίαν ὀνόματι τῆς αἰτίας, *Dem.*; sætter til i et Skrift, *oppon.* ἀπαλείφω; — προςγεγραμμένα, Tillægsartikler, *Xen.*; 2) tilskriver, tilegner. — προςγυμνάζω, *f.* άσω, øver derpaa, derved.

προς-δαίω, πόθον τινί, *Pind. Pyth.* 4, 328 (fra *Boeckh.* f. ἐνδαίω), opflammer derhos, dertil. — προς-δᾰνείζω, udlaaner endnu dertil; *in med.*, laaner, bliver skyldig dertil, desuden. — προςδᾰπᾰνάω, forbruger desuden; 2) forbruger el. anvender derpaa. — πρόςδεγμα, τό, (προςδέχομαι) Modtagelse, *Soph.* — προςδεής, 2, τινός, som behøver noget, trængende; o. — προςδέησις, ἡ, at trænge, Trang; (af προςδέομαι). — προςδεῖ, *imperson. act.* af προςδέομαι, der behøves el. mangler endnu dertil, desuden; εἰ μὲν ἀνδρῶν προςδεῖ ἡμῖν, behøve vi endnu Folk, el. flere Folk, *Xen.*; προςδεῖ εἴς τι, der mangler el. feiler deri, *Dem.* — προςδείκνυμι, *f.* -δείξω, viser endnu dertil. — προςδέκομαι, *jon.* f. προςδέχομαι, *Herod.* — προςδεκτέος, 3, *adject. verb.* af προςδέχομαι, til at optage el. modtage; til at vente. — προςδεκτός, 3, (προςδέχομαι) antagen, optagen; *transl.*, behagelig, *acceptus*.

προς-δέομαι, *irr.*, *f.* -δεήσομαι, behøver, mangler dertil, mere, *videre*; ἤν τι προςδέωμαι, *Xen.*; dog sædv. c. *gen.*, *ex.* ἀεὶ προςδεῖσθαι χρημάτων, altid at behøve flere Penge, *Xen.*; ogs. alm. har Mangel paa noget, τινός; df. *b)* forlanger, attraaer, stræber at naae noget, τινός; μηδὲ ἄλλου προςδεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης εἶναι, *Xen.*; προςδεῖσθαι τῆς ἀρχῆς, *id.*; *c) impers. pass.* c. *gen.*, *ex.* ποίων ἔτι τεκμερίων προςδεῖται, behøves der, *id.* — πρόςδεξις, ἡ, (προςδέχομαι) Optagen, Opfatten, *Diog. Laërt.* — προς-δέρκομαι, *irr.*, *dor.* ποτιδέρκ., seer derpaa, *f.* προςβλέπω, *Hom.* — πρόςδεσις, ἡ, (προς-

δέω) Binden el. at binde dertil. — προςδεσμεύω o. -δεσμέω, binder dertil, derved. — πρόςδετος, 2, (προςδέω) bunden til noget, τινί. — προςδεύομαι, poët. f. προςδέομαι, dor. ποτιδ., *Theocr.*

προς-δέχομαι, *irr.*, *jon.* -δέκομαι, *Herod.*, *f.* ξομαι, egentl. antager, optager, modtager, τὴν συμμαχίαν, indgaaer et Forbund, *Xen.*; τοὺς ἐπαινοῦντας ἥδιον προςδέχονται πάντες, ἢ τοὺς ἐπιτιμῶντας, holde mere af, foretrække, *Dem.*; df. – 2) venter, bier, opbier, *ex.* ποτιδέγμενοι (*partic. præs. dor.* f. προςδεχόμενοι), ὅπποτ' ἂν ἔλθοι Ἰδαῖος, *Il.* 7, 415; *b)* venter, formoder, haaber, frygter, *ex.* οὐδὲ προςδεκόμενος κακὸν οὐδὲν πείσεσθαι, som ikke ventede sig noget Ondt, *Herod.* 7, 156; *pass.*, παρὰ ἃ προςεδέχετο, imod Forventning, *Thuc.* 4, 19. — προς-δέω, *irr.*, *f.* -δήσω, binder dertil, derved. — προς-δηλέομαι, fordærver dermed el. tillige, drager med mig i Fordærvelse, τινά, *Herod.*

προςδια-βάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ; beforer el. bagtaler endnu dertil. — προςδιαιρέομαι, (αἱρέω, *irr.*) afdeler el. inddeler endnu dertil el. paa ny. — προςδιαλέγομαι (λέγω, *irr.*) har en Samtale med nogen, τινί; df. — προςδιάλεξις, ἡ, Samtale med nogen. — προςδια-μαρτυρέω, bevidner endnu dertil. — προςδι-αναγκάζω, *f.* άσω, tvinger endnu dertil. — προςδια-νέμω, *irr.*, tildeler desuden; *in med.*, *a)* tilegner mig ved Delingen; *b)* προςδιανέμεσθαι, at foretage en ny Deling, *Dem.* — προςδιανοέομαι, (νοέω) betænker el. overlægger desuden, *Pl.* — προςδια-πασσαλεύω, nagler fast dertil, *Herod.* — προςδια-πλάσσω, *irr.*, *att.* ττω, *f.* άσω, danner, digter, udfinder, udtænker endnu dertil. — προςδια-πολεμέω, fuldender dertil i el. ved en Krig el. som Kriger. — προςδι-απορέω, er dertil i Uvished el. Tvivl. — προςδια-πράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, bevirker el. fuldender endnu dertil; *in med.*, forskaffer el. tilveiebringer desuden, τινί τι παρά τινος, *Xen.*

προςδι-αρπάζω, *irr.*, *f. att.* άσω, sædv. άξω, udplyndrer endnu dertil el. desuden. — προς-διασαφέω, sætter dertil for at forklare. — προςδιαστέλλομαι, *f.* -στελοῦμαι, (στέλλω) sætter el. lægger endnu en Bestemmelse el. Betingelse dertil; 2) προςδιαστέλλομαί τινι, gior en Aftale med nogen; df. — προςδιαστολή, ἡ, en tilføiet Betingelse. — προςδια-στρέφω, fordreier el. fordærver endnu dertil. — προςδιασύρω [ῡ], giennemhægler el. forhaaner endnu dertil, *Ar.* — προςδια-ταράσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, foruroliger desuden. — προςδια-τάσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, anordner, fastsætter, befaler endnu dertil el. desuden. — προςδιατρῐβή, ἡ, Dvælen el. at dvæle derved; af — προςδια-τρίβω [τρῑ], dvæler derved; omgaaes dermed. — προςδια-φθείρω, *f.* -φθερῶ, fordærver el. ødelægger endnu dertil, *Soph.*

προς-διδάσκω, *irr.*, *f.* -διδάξω, underviser dertil. — προς-δίδωμι, *f.* προςδώσω, giver dertil; giver desuden. — προςδι-έρχομαι, *irr.*, giennemgaaer, forklarer, fortæller endnu dertil el. desuden. — προςδι-ηγέομαι, fortæller endnu dertil el. desuden. — προς-δῐκάζω, tilkiender (som Dommer), tildømmer. — προςδι-οικέω, indretter, ordner, forvalter endnu dertil el. desuden. — προςδι-ορίζω, begrændser el. bestemmer endnu dertil; df. — προςδιορισμός, ὁ, tilføiet Begrændsen el. Bestemmelse. — προς-διώκω, forfølger endnu desuden. — προςδοκάω, *jon.* -δοκέω, venter, formoder, haaber, frygter endnu dertil; προςδοκέοντες ἀπολέεσθαι, ventende deres Undergang, *Herod.*; πάντα μὲν ἄνθρωπον ὄντα, προςδοκᾷν δεῖ, *Xen.*; (*simpl.* alene δοκεύω). — προς-δοκέω, *irr.*, *f.* -δόξω, synes, ansees el. holdes desuden el. dertil for noget, ἀπειρόκαλος – εἶναι, for at være et raat Menneske, *Dem.*

*προςδόκημα, τό, det Forventede; Forventning; — προςδόκητος, 2, ventet, forventet; — προςδοκία, ἡ, Venten, Forventning; Haab, *ex.* προςδοκίας ἀγαθῶν ἐμβαλών, *Xen.*; ogs. at vække en Forventning; o. — προςδόκιμος, 2, *adv.* -κίμως, ventet, formodet; προςδόκιμον εἶναί τινι, at ventes af nogen, *Herod.*; προςδόκιμος ἐς Κύπρον, ἐπὶ Μίλητον, som ventes dertil, *id.*; – (af προςδοκάω). — πρόςδομα, τό, (προςδίδωμι) det dertil Givne, Tilgift. — προς-δοξάζω, tænker mig derhos el. dertil, sætter til i Meningen el. i Tankerne, digter dertil. — προς-δοξοποιέω, handler efter Godtbefindende. — προςδόρπιος, 2, h. *Hom. dor.* ποτιδ., (δόρπον) hørende, tienlig til Maaltid el. Aftensmad, *Od.* — προςδοκή, ἡ, (προςδέχομαι) Optagen, Modtagen, *Diog. Laërt.* — προςδρᾰμεῖν, *inf. aor.* 2 til προςτρέχω; df. — προςδρομή, ἡ, Løben, Fremrykken dertil, derimod. — προς-δυςκολαίνω, er derhos, dertil utilfreds el. mismodig. — προς-δωρέομαι, fordrer el. bortskienker endnu dertil.

προς-εάω, *f.* άσω, lader komme derhen, dertil, indlader; 2) lader skee el. til-

lader derhos. — προς-εγγίζω, bringer nærmere; 2) *intr.*, nærme mig nogen, τινί; df. — προςεγγισμός, ὁ, Nærmelse. — προςεγ-γράφω, indskriver desuden el. dertil. — προςεγγυάομαι, (ἐγγυάω) gaaer dertil i Borgen for noget, τινός; τοῦ τῆς δίκης ὀφλήματος, for de idømte Bøder, *Dem.* — πρόςεγγυς, *adv.*, (ἐγγύς) nær derved. — προςεγ-καλέω, *irr.*, *f.* έσω, anklager el. beskylder desuden el. dertil; bebreider el. forekaster desuden, τινί τι. — προςέγκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*) ligger nær derved; ligger el. trykker derpaa. — προςεγκελεύομαι, (κελεύω) opmuntrer, tiltaler, tilraaber endnu dertil el. desuden. — προςεγ-χέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, gyder desuden deri, dertil. — προςεγ-χρίω [ῑ], paasmører desuden; salver endnu dertil el. endnu engang. — προς-χώννῡμι, *irr.*, ryster el. kaster endnu derpaa, deri.

προς-εδαφίζω, bringer paa fast Grund; 2) befæster til Grunden el. Jorden. — *προςεδρεία, ἡ, Sidden el. at sidde derhos; bes. *a)* at sidde el. ligge for en By, Beleiring, *obsessio*; *b)* at sidde ideligen over et Arbeide, Travlhed, Omhyggelighed, *assiduitas*; ogs. omhyggelig Sygepleie; — προςεδρευτικός, 3, travl, flittig; — προςεδρεύω τινί, sidder ideligen derover, derved; bes. *a)* ligger for el. beleirer en By, *obsideo*; *b)* sidder flittigen over et Arbeide, har travlt dermed; οἱ συνέπλευσάν σοι καὶ προςήδρευον, sade over dig, passede paa dig, *Dem.*; o. — προςεδρία, ἡ, = προςεδρεία; af — πρόςεδρος, 2, (ἕδρα) som sidder, boer, befinder sig derhos, derved; ὁ πρόςεδρος, en Bisidder; 2) som sidder over el. er flittig ved et Arbeide; travl, flittig, udholdende. — προς-εθίζω, vænner dertil, ἐνὶ ἱματίῳ, ogs. *c. acc.*, *Xen.*; df. — προςεθισμός, ὁ, Tilvænnelse, Vane.

προςειδέναι, see u. προςεῖδον. — προςειδής, 2, (εἶδος) som ligner nogen, τινί. — προςεῖδον, (εἶδον, *irr.*), *inf.* προςιδεῖν, *in med.* προςιδέσθαι, *Æsch. Pers.* 48, *part.* προςιδών, *aor.* 2 til προςοράω; — seer derpaa, dertil; *b)* hertil hører ogs. *pf.* προςοῖδα, *inf.* προςειδέναι, veed endnu dertil; προςειδέναι χάριν τινί, dertil el. desuden at vide nogen Tak. — προςεῖκα, *att.* f. προςέοικα, s. m. s. — προς-εικάζω, efterligner, τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα εἴδει, om en Billedhugger, *Xen.*; 2) *transl.*, sammenligner, formoder, slutter. — προς-είκελος, 3, ogs. 2, temmelig lignende el. liig, *Herod.* — προςεικής, 2, (προςεῖκα) = frgd. — προς-ειλέω, *irr.*, *Il.* 10, 347 *dor.* προτιειλ., trænger el. driver derhen, dertil, sammen. — πρόςειλος, 2, (εἵλη) udsat for Solen, varm.

πρόςειμι, *inf.* προςεῖναι, (εἰμί) er derved, derhos, tilstede; τῇ βίᾳ πρόςεισι ἔχθραι καὶ κίνδυνοι, *Xen.*; πρόςεστί μοί τι, jeg har; τὰ προςόντα, hvad man besidder. — πρόςειμι, προςιέναι, (εἶμι) gaaer el. kommer derhen, dertil, τινί, til nogen, ogs. πρός τινα o. ἐπί τινα, rykker imod nogen; *b)* om Indkomster: at falde, komme ind, *ex.* οὕτος Δαρείῳ προςῄει φόρος, *Herod.*; τὰ προςιόντα, Indtægter, Indkomster, som πρόσοδοι; *c)* προςιέναι γυναικί, see u. προςέρχομαι. — προςεῖπον, *inf.* -ειπεῖν, (εἶπον, *irr.*) tiltaler, τινά, *Hom.*, som derfor bruger προςέειπον, ogs. *Il.* 22, 329, προτιείποι f. προςείποι; ὥ τι ἂν εἰπών σέ τις ὀρθῶς προςείποι, *Dem.*; ἀλλήλοις χαίρειν προςεῖπον, hilsede hinanden, *Xen.* — προς-είρω, *irr.*, knytter dertil.

προςεις-άγω, *irr.*, indbringer dertil el. desuden. — προς-εισευπορέω o. -ευπορίζω, hielper til at skaffe. — προςεις-κρίνω, indbringer endnu dertil. — προς-ΐσκω, = προςεικάζω; *in med.*, ligner. — προςεις-πράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, inddriver el. indfordrer endnu dertil. — προςεις-φέρω, *irr.*, indbringer, medbringer endnu dertil el. til nogen; — denne Handling, προςειςφορά, ἡ. — προ-σείω, ryster frem el. fremover, προβάτῳ, holder frem og ryster (for at lokke), *Eur.*; df. alm. προσείειν τινί τι, at holde noget frem, for at lokke el. vinde nogen; προσείειν φόβον, at sætte i Skræk, *Thuc.*

προςεκ-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, stiger ud dertil el. derpaa. — προςεκ-βάλλω, *irr.*, *f.* -βαλῶ, kaster ud, fordriver dertil, (τῆς πατρίδος) μετ᾽ ἐκείνου κἀμέ, *Dem.*; 2) drager el. trækker længere, γραμμήν. — προςεκ-βοάω, *irr.*, udraaber derhos el. tillige. — προςεκ-δέρω, flaaer el. afprygler endnu dertil. — προςεκ-δέχομαι, *irr.*, antager, optager, forventer endnu dertil. — προςεκ-διδάσκω, *irr.*, *f.* -διδάξω, underviser dertil grundigen. — προςεκ-ζητέω, udsøger el. undersøger endnu dertil. — προςεκ-θλίβω [ῑ], *f.* ψω, trykker ud dertil el. endnu mere. — προςεκ-θρώσκω, *irr.*, lader springe, sprænger el. udsprøiter derpaa. — προςεκ-καίω, *irr.*, *f.* -καύσω, antænder endnu dertil. — προςεκ-καλύπτω, *f.* ψω, afdækker el. afhyller endnu dertil. — προςέκκειμαι, *inf.* κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*) ligger el. rager frem derved, derpaa. — προςεκ-λέγω, *irr.*, ogs. *in med.*, udvælger, udsøger endnu dertil. — προς-

ἐκ-λογίζομαι, udtænker el. overtænker endnu dertil. — προσεκ-λύω, irr., udløser, opløser, svækker endnu dertil. — προσεκ-μαίνομαι, geraader endnu dertil i heftigt Raseri.

προσεκ-πέμπω, udsender dertil el. desuden, πέζους, Fodfolk (til nogens Hielp), *Xen.* — προσεκ-πηδάω, springer frem derhos el. imod nogen. — προσεκ-πίνω, *irr.*, *f.* -πιοῦμαι, uddrikker dertil el. desuden. — προσεκ-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder ud el. gior Udfald endnu dertil; *transl.*, o: overskrider den rette Grændse, τῇ φιλοτιμίᾳ, af Ærgierrighed. — προσεκ-πονέω, udarbeider endnu dertil el. desuden. — προσεκ-πρίαμαι, *irr.*, kiøber el. løskiøber endnu dertil. — προς-ἐκπυρόω, optænder, opflammer dertil el. endnu mere. — προσεκ-σπάω, udtrækker, uddrager endnu dertil. — προσεκ-ταράσσω, *irr.*, forvirrer dertil el. endnu mere. — προσεκτέον; *verbale* til προσέχω, man maa give Agt. — προσεκτικός, 3, *adv.* -κῶς, (προσέχω) opmærksom; ὁ φόβος προσεκτικωτέρους ποιεῖ, *Xen.*; 2) *act.*, som gior opmærksom. — προσεκ-τίλλω, udrykker endnu dertil. — προσεκ-τυφλόω, gior endnu dertil aldeles blind. — προσεκ-φέρω, *irr.*, bringer endnu dertil sammen (som Contribution). — προσεκ-φοβέω, skyser ud el. forjager endnu dertil. — προσεκ-χέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, udgyder el. udryster endnu dertil, derhos, derpaa. — προσεκ-χλευάζω, udspotter el. udleer endnu dertil.

προσελᾰσία, ἡ, o. προσέλᾰσις, ἡ, Gaaen, Kommen, el. at gaae, komme, rykke frem, kiøre, ride derhen, dertil, derimod; ds. *b)* Ankomst; Landing; af — προς-ἐλαύνω, *irr.*, *f.* -ελάσω, *att.* -ελῶ, *poët.* ogs. προσελάω, *aor.* -ήλασα, 1) *transit.*, driver, fører, bevæger dertil, derimod; μὴ προσέλα χέρα, læg ikke Haand paa mig, *Eur.*; 2) sædv. *intr.* el. m. underforst. πόδα, ἅρμα, ἵππον, ναῦν, gaaer, rykker, drager, kiører, rider, seiler derhen, dertil, derimod; bes. h. *Xen.* om en Rytter el. om Rytteriet, m. o. u. ἵππῳ, ἵπποις, (ogs. ἐπὶ καμήλων), at rykke imod nogen, τινί; ogs. *absol.*, *ex.* Κῦρος οὔπω ἧκε, ἀλλ' ἔτι προσήλαυνε, var endnu i Anmarsch, *id. Anab.* 1, 5, 13; ds. alm. ankommer, rykker frem, angriber. — προσελάω, see u. flgd.

προσέλευσις, ἡ, (προσέρχομαι) at gaae el. komme derhen, dertil; Ankomst. — προσελέω, mishandler, forhaaner, beskæmmer nogen, τινά, *Æsch. Prom.* 438, o. *Ar. Ran.* 742; (paa begge Steder m. *antepenultima longa*, hvilket dog strider imod al Analogie; efter nogle af ἕλος, Dynd, altsaa = προπηλακίζω; efter andre af ἐλάω, ἐλαύνω, farer løs paa nogen, *invehor*; *gramm.* anføre προυσελεῖν s. προυσελλεῖν m. Bem. ὑβρίζειν; *vid. Pass.*). — προσεληναῖος, 2, ogs. 3, o. προσέληνος, 2, m. bes. *fem.* προσεληνίς, ίδος, (σελήνη) før Maanen, ældre end Maanen; (efter *Döderl.* oprindel., om Arkadierne som vare paa Peloponnesos før Hellenernes Ankomst). — προς-ελκύω, sild., o. προς-έλκω, trækker el. drager dertil, derhen; *in med.*, drager til mig, εἰς φιλότητα, *Theogn.* — προς-ελλείπω, lader endnu el. desuden mangle deri, derved; men *intr.*, τὰ προσελλείποντα, hvad der endnu mangler deri el. derved. — προς-ελπίζω, haaber endnu dertil. — προς-ελυτρόω, bedækker, tildækker endnu dertil med et Laag, ἔλυτρον.

προσεμ-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, stiger el. gaaer desuden derind; 2) *transl.*, træder endnu dertil med Fødder, *insulto*, behandler derhos overmodigen, θανόντι, den Døde, *Soph.* — προσεμ-βάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, kaster el. kommer desuden deri. — προσεμ-βριμάομαι, vredes el. truer endnu dertil. — προς-εμμᾰτεύω, beføler indvendigen ved Hielp af et indstukket Legeme. — προς-εμπάσσω, *irr.*, *att.* ττω, *f.* άσω, paastrøer endnu dertil. — προσεμπικραίνομαι, (πικραίνω) bliver endnu dertil opbragt paa nogen, τινί, *Herod.* — προσεμ-πίμπρημι, *irr.*, antænder endnu dertil. — προσεμ-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder el. geraader desuden deri. — προσεμ-πρήθω, *irr.*, = προσεμπίμπρημι. — προς-εμφανίζω, gior dertil synlig el. tydelig, beviser endnu dertil. — προσεμφέρεια, ἡ, Beskaffenheden at være — προσεμφερής, 2, som kommer nær dertil, som ligner nogen, τινί, *Herod.*; af flgd. *in med.* — προσεμ-φέρω, *irr.*, indfører, indbringer endnu dertil; *in med.*, kommer nær dertil, ligner. — προσεμφορέω, = προσεμφέρω. — προσεμφύομαι, (φύω, *irr.*), tilligem. *aor.* 2 o. *pf. act.*, hænger el. holder endnu mere fast derved.

προς-ἔναγχος, *adv.*, ganske nær. — προσεν-δείκνυμι, *f.* -δείξω, anviser endnu dertil el. desuden. — προς-ενεδρεύω, ligger, lurer, efterstræber endnu dertil i Baghold; 2) lægger endnu dertil el. derhos i Baghold. — προς-ἐνέπω, o. -εννέπω, taler til nogen, τινά; nævner som el. holder for noget. — προς-ενεχυράζω, belægger endnu dertil med Arrest, *Dem.* 610, 17. — προς-ενθυμέομαι, betænker, overlægger endnu dertil, desuden, tillige. — προς-

ἐννοέω, irr., = flgd. — προσεν-οχλέω, foruroliger endnu mere. — προς-ἑνόω, forener dermed. — προς-εντείνω, irr., f. -τενῶ, anspænder dertil el. endnu mere; προσεντείνειν πληγάς τινι, endnu dertil at give nogen Slag og Hug. — προσεντέλλομαι, (τέλλω) paalægger el. befaler endnu dertil, σπεύδειν, at ile, Xen. — προσεν-τίκτειν, (τίκτω, irr.) endnu dertil at føde el. at lægge Æg, ὠά. — προσεν-τυγχάνω, irr., f. -τεύξομαι, træffer paa el. møder endnu dertil, derved. — προσ-ενυβρίζω, beskæmmer endnu dertil. — προσεν-υφαίνω, ogs. in med., indvæver endnu dertil, dermed.

προσεξ-αγριαίνω, forbittrer endnu dertil el. endnu mere. — προσεξαιρέομαι, (αἱρέω, irr.) udtager el. udvælger endnu dertil. — προσεξ-αίρω, hæver i Veiret, ophøier desuden el. endnu mere. — προσεξ-αμαρτάνω, irr., f. τήσομαι, feiler, forseer mig, synder endnu dertil, desuden, πρὸς τοῖς ἐξ ἀρχῆς ἀδικήμασι — καὶ πόλλῳ μείζω, Dem. — προσ-εξανδραποδίζομαι, (ἀνδραποδίζω) gjør endnu dertil el. desuden til Slave. — προσανεξίσταμαι, (ἵστημι) staaer endnu dertil op og gaaer bort. — προσ-εξαπατάω, bedrager endnu dertil. — προσεξ-απλόω, udfolder, udvikler, forklarer endnu dertil el. desuden. — προσεξαπο-στέλλω, affender, løslader dertil el. tillige. — προσεξ-άπτω, antænder endnu dertil; transl., ophidser dertil el. endnu mere, ὀργήν. — προσεξ-ασκέω, udsmykker, uddanner endnu mere.

προσεξ-ελαύνω, irr., f. -ελάσω, att. -ελῶ, uddriver endnu dertil; 2) sædv. intr., rykker frem, bryder løs endnu dertil. — προσεξ-ελέγχω, f. γξω, overbeviser endnu dertil. — προσεξ-ελίσσω, att. -ττω, f. ξω, udvikler endnu dertil fra hinanden. — προσεξ-εμέω, udspyer endnu dertil. — προσ-εξεργάζομαι, udarbeider, udfører, fuldender endnu dertil. — προσεξ-ερείδομαι, (ἐρείδω) støtter mig fast derpaa, ταῖς χερσί, Polyb. — προσεξ-έρχομαι, irr., kommer el. gaaer endnu dertil ud el. frem og løs derpaa. — προσ-εξετάζω, f. άσω, undersøger el. prøver endnu dertil el. tillige. — προσεξ-ευρίσκω, irr., f. -ευρήσω, opfinder endnu dertil. — προσεξ-ηγέομαι, udtyder, forklarer, fortæller endnu dertil el. desuden. — προσεξ-ηπειρόω, forvandler derhos el. endvidere til fast Land. — πρόσεξις, ἡ, (προσέχω) Opmærksomhed. — προσεξ-ίστημι, bringer dertil el. endnu mere ud af Fatning.

προσ-έοικα, irr., att. ogs. προσεῖκα, pf. m. præs. Bem. af inus. προσείκω, ligner, er lig, τινί τι, nogen i noget; 2) synes. — προσεπαγγέλλομαι, (ἀγγέλλω) lover el. tilsiger endnu dertil. — προσεπ-άγω, irr., f. ξω, bringer endnu dertil; tilsætter, tilføier, anfører endnu dertil. — προσεπ-αινέω, irr., roser endnu dertil. — προσεπ-αίρω, ophøier endnu dertil el. endnu mere. — προσεπ-αιτιάομαι, f. άσομαι, beskylder el. anklager endnu dertil. — προσ-επανέρομαι, spørger endnu dertil. — προσεπ-απειλέω, truer endnu dertil. — προσεπ-αράομαι, f. άσομαι, tilønsker nogen endnu desuden, τινί τι. — προσεπ-άρχω, behersker endnu dertil som ἔπαρχος, Statholder. — προσ-επαυξάνω, irr., f. -ήσω, formerer endnu dertil, forstørrer mere og mere. — προσ-επαυρίσκομαι, nyder endnu dertil, bliver endnu dertil deelagtig i noget, τινός.

προσεπεισ-φέρω, irr., bringer desuden dertil, derind. — προσεπ-ελπίζω, lader endnu dertil haabe. — προσ-επεμβαίνω, = προσεμβαίνω. — προσ-επεμβάλλω, = προσεμβάλλω. — προσεπεξ-εργάζομαι, overarbeider endnu dertil el. forfra. — προσεπεξευρίσκω, = προσεξευρίσκω. — προσεπ-εξηγέομαι, = προσεξηγέομαι. — προσεπεῖπον, inf. -ειπεῖν, (εἶπον, irr.) siger endnu dertil. — προσ-επερωτάω, spørger endnu dertil; deraf — προσεπερωτητής, οῦ, som adspørger endnu dertil, anden Spørger. — προσεπ-εύχομαι, ønsker el. beder endnu dertil. — προσ-επηρεάζομαι, truer el. mishandler endnu dertil. — προσεπιβαίνω, = προσεμβαίνω. — προσεπι-βάλλω, irr., f. -βαλῶ, kaster el. lægger desuden derpaa. — προσεπι-βλέπω, beseer endnu dertil. — προσεπι-βοάω, tilraaber desuden. — προσεπι-βουλεύω, efterstræber endnu dertil, inc.

προσεπι-γίγνομαι, irr., er desuden derved, kommer desuden dertil. — προσεπι-γράφω, skriver endnu el. desuden dertil. — προσεπι-δαψιλεύομαι, giver derhos rigeligen dertil. — προσεπι-δείκνυμι, f. -δείξω, foreviser el. opviser endnu dertil. — προσ-επιδεσμέω, = flgd. — προσεπι-δέω, irr., f. -δήσω, binder over el. forbinder endnu dertil. — προσ-επιδημέω, ankommer el. opholder mig endnu dertil som Reisende. — προσεπι-διδάσκω, irr., f. -διδάξω, underviser endnu dertil. — προσεπιδίδωμι, = προσδίδωμι. — προσεπι-δοξάζω, tiltræder el. bifalder en Mening. — προσ-

ἐπιδράσσομαι, att. ττομαι, (δράσσω) griber og anmasser mig endnu dertil el. desuden. — προςεπι-ζεύγνυμι, spænder endnu dertil; tilføier endnu. — προς-ἐπιζητέω, søger endnu dertil. — προςεπι-θεάομαι, irr., betrågter el. iagttager endnu dertil. — προςεπι-θεωρέω, = frgd. — προςεπι-θλίβω [τ], trykker endnu dertil derpaa.

προςεπι-καλέω, irr., f. έσω, anklager el. beskylder endnu dertil. — προς-επικατα-δέω, irr., f. -δήσω, binder endnu dertil derpaa el. derover. — προς-επικατα-τείνω, f. -τενῶ, anspænder, anstrænger endnu dertil el. desuden. — προςεπίκειμαι, (κεῖμαι, irr.), προςεπίκειται δὲ πόλις, ἀξιοῦσα εἰςφέρειν, trænger desuden paa med den Fordring, Dem. 834, 19. — προςεπι-κηρύσσω, att. ττω, f. ξω, lader udraabe, bekiendtgiør endnu dertil. — προςεπι-κοσμέω, udsmykker endnu mere. — προςεπι-κρᾰτέω, seirer endnu dertil, endnu længere. — προς-επικρεμάννυμι, irr., f. -κρεμάσω, hænger endnu desuden derved, derpaa, dertil. — προςεπι-κρούω, slaaer desuden derpaa. — προςεπι-κτάομαι, irr., erhverver endnu desuden, dertil. — προςεπικτισμα, τό, (κτίζω) det dertil el. derpaa Byggede. — προςεπι-λαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, tager el. indtager endnu dertil; in med., tager Deel med nogen, τινί, τοῦ πολέμου, i Krigen, Herod. 5, 44. — προςεπι-λέγω, irr., siger endnu dertil.

προςεπι-μανθάνω, irr., f. -μαθήσομαι, lærer endnu dertil. — προς-επιμελέομαι, (μέλομαι) anvender Omsorg el. besørger endnu dertil. — προς-επιμετρέω, tilmaaler endnu mere, giver til Maalet. — προςεπι-νοέω, udtænker el. udfinder endnu dertil. — προς-ἐπιορκέω, sværger endnu dertil en falsk Ed, Ar. — προςεπι-πίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, anfalder endnu dertil. — προςεπι-πλάσσω, att. ττω, f. -άσω, former, danner, digter endnu dertil. — προςεπι-πλέω, irr., f. -πλεύσομαι, seiler derhos løs derpaa, angriber til Skibs. — προςεπι-πλήσσω, att. ττω, f. ξω, slaaer, sædv. skielder, skænder endnu dertil. — προςεπι-πονέω, arbeider endnu dertil, har endnu mere Møie el. Umage; προςεπιπονεῖν ἀκούοντας, at have endnu det Bryderi at høre efter, Æschin. — προςεπιῤῥέω, irr., f. -ῥεύσομαι, flyder endnu dertil. — προςεπιῤ-ῥώννῡμι, irr., f. -ῥώσω, styrker el. forstærker endnu mere.

προςεπι-σεμνύνω, ærer endnu dertil. — προςεπισημαίνομαι, (σημαίνω) giver dertil Tegn paa Behag el. Mishag. — προςεπισιτίζομαι, (σιτίζω) anskaffer dertil endnu større Kornforraad. — προςεπι-σκέπτομαι, betragter endnu dertil. — προςεπι-σκευάζω, udruster endnu dertil. — προςεπι-σκήπτω, trænger paa, anraaber endnu dertil. — προςεπι-σκώπτω, udspotter endnu dertil; 2) skiemter el. spøger endnu dertil. — προςεπι-σπάω, trækker el. drager desuden dertil, derhen. — προς-ἐφίσταμαι, (ἵστημι) veed endnu dertil, desuden. — προςεπι-στείχω, gaaer el. kommer dertil. — προςεπι-στέλλω, befaler el. paalægger desuden, τινί c. inf., Xen. — προςεπισυν-ἅπτω, f. ψω, sammenknytter desuden dermed. — προςεπι-σφάζω v. -σφάττω, f. ξω, slagter el. myrder endnu dertil. — προς-ἐπισφίγγω, f. γξω, snører, binder, befæster endnu dertil. — προςεπι-σφρᾱγίζομαι, beseigler endnu dertil; alm. bekræfter endnu dertil, Dem. — προςεπισχῡρίζω, (ἰσχυρίζομαι) forstærker endnu dertil. — προςεπι-σωρεύω, sammenhober endnu dertil.

προςεπι-ταλαιπωρέω, viser endnu mere el. endnu længere Udholdenhed, vedbliver endnu fremdeles at anstrænge mig. — προςεπι-τάσσω, att. ττω, f. ξω, anordner, paalægger, befaler endnu dertil. — προςεπι-τείνω, f. -τενῶ, anspænder, anstrænger endnu mere. — προςεπιτερᾰτεύομαι, (τερατεύω) tildigter endnu som et Vidunder. — προς-ἐπιτέρπομαι, (τέρπω) fornøier mig, morer mig endnu dertil, endnu mere. — προςεπι-τεχνάομαι, udtænker listigen endnu dertil. — προςεπι-τίθημι, f. -επιθήσω, tilsætter, tilføier endnu, lægger endnu derpaa. — προςεπι-τῑμάω, f. ήσω, irettesætter, bebreider, straffer endnu dertil, τινί, nogen. — προςεπι-τραγῳδέω, tilsætter, tilføier endnu med tragisk Overdrivelse. — προςεπι-τρέπω, overlader, overdrager, betroer endnu dertil. — προςεπι-τρίβω [ῑ], trænger, trykker, plager endnu dertil, endnu mere. — προς-ἐπιτροπεύω, τινά, er endnu længere nogens Formynder. — προςεπι-τυγχάνω, irr., f. -τεύξομαι, opnaaer, erholder endnu dertil.

προςεπι-φέρω, irr., frembringer endnu dertil el. desuden: om Jorden; 2) sætter endnu dertil, derpaa. — προςεπι-φημίζω, udbreder dertil et Rygte derom. — προςεπι-φθέγγομαι, stemmer deri med en Lyd: om Fuglene. — προςεπι-φοιτάω, gaaer, kommer ofte el. sædvanligen derhen, dertil. — προς-ἐπιφωνέω, siger endnu dertil, tilsætter endnu. — προςεπι-χᾰρίζομαι, viser

endnu dertil en Billighed el. en Tieneste. — *προςεπι-χέω, irr., f. -χεύσω*, gyder endnu dertil. — *προςεπι-χώννυμι, irr., f. -χώσω*, opkaster el. opdæmmer endnu dertil. — *προςεπι-ψεύδομαι*, lyver endnu dertil. — *προςεπ-όμνυμι, irr., f. -ομοῦμαι*, sværger endnu dertil. — *προςεπ-οφλισκάνω*, er endnu dertil skyldig, bliver desuden straffet el. multeret.

προς-ερανίζω, egentl. samler desuden Bidrag; alm. sammenhober endnu dertil. — *προς-εργάζομαι*, erhverver el. vinder endnu dertil ved Arbeide, *Xen.*; *κοινὰ τῇ Ἑλλάδι ἀγαθὰ προςεργάζεσθαι*, at bevirke, at tilveiebringe derhos, *Heród.* — *πρόςεργος, 2, (ἔργον)* horende til Arbeidet. — *προς-ερεθίζω*, opirrer endnu dertil. — *προς-ερείδω, f. σω*, støtter, stemmer, lener dertil, derimod, *κλίμακας τείχει*; 2) stoder med Heftighed derimod, *δύρατα, λόγχας*; 3) *intr.* o. *in med.*, støtter el. lener mig derpaa, dertil; falder, trykker el. stemmer mig voldsomt el. med Anstrængelse derpaa, derimod. — *προς-ερεύγομαι*, egentl. udspyer dertil, derpaa; om Bølgerne (*κύματα*), *τά τε προςερεύγεται (πέτρην)*, *Il.* 15, 621. — *προςερέω, jon.* f. *προςερῶ, fut.* til *προςεῖπον*, vil tiltale; vil tilføie, vil endnu dertil sige; *pf. προςειρηκα.* — *προςερέω præs. ep.* f. *προς-έρομαι, irr., f. -ρήσομαι*, sporger endnu dertil. — *προς-ερίζω*, kappes el. strider endnu dertil, *τινί*, med nogen, *Theocr.* 5, 60, hvor *ποτέρισδε* er *dor.* f. *προςέριζε.* — *προςέρομαι*, see u. d. andet *προςερέω.*

προς-ερπύζω, o. *προς-έρπω, dor. ποθέρπω*, kryber el. lister mig derhen, dertil; alm. gaaer, kommer, nærmer mig derhen, dertil, *τινί*, ogs. *τινά (Boeckh. Pind. Ol.* 6, 142), til nogen; h. *Pind.* ogs. om Tiden, *ex. ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων ποτὶ χρόνος ἕρποι, Nem.* 7, 100. — *προς-ερυγγάνω*, = *προςερεύγομαι.* — *προς-έρχομαι, irr., f. -ελεύσομαι*, kommer el. gaaer derhen, dertil, *τινί*, til nogen; *προςελθεῖν τῷ δήμῳ, πρὸς τὰ κοινά*, at træde frem for Folket, at give sig af med Statssager, *Dem.*; *b)* henvender mig til nogen, *τινί*, bes. med Bonner til Guderne; *c) προςέρχεσθαι γυναικί*, at have Omgang dermed; *c)* om Indkomster: at komme ind, *ex. Herod.* 7, 144; jf. *πρόςειμι* af *εἶμι.* — *προς-ερωτάω*, sporger endnu dertil.

προςεσπέριος, 2, o. *προςέσπερος, 2, dor. ποθέσπερος*, henimod Aften; *τὰ ποθέσπερα*, som *adv.*, *Theocr.*; 2) imod Vesten. — *προςέσχατος, 2, (ἔσχατος)* nærmest den sidste el. yderste; nærmest Grændsen (*ἐσχατιά*). — *προς-εταιρίζω*, forbinder med nogen, *τινά τινι*; *in med.*, *προςεταιρίζεσθαί τινα*, at forbinde nogen med sig, *-σθαί τινι*, at forbinde sig med nogen (som Ven, Hielper, o. dl.); df. — *προςεταιριστός, 2,* som frivilligen folger el. forbinder sig med nogen, *ὁπλίτης*, frivillig Kriger, *Thuc.* — *προςετέος, 3, adject. verb.* til *προςίημι.* — *προς-έτι, adv.*, endnu dertil, desuden, ovenikiøbet.

πρόςευγμα, τό, (προςεύχομαι) Bøn til en Guddom; 2) Offergave, som efter et Løfte hænges paa en Guddoms Billedstøtte, ogs. *κάτευγμα.* — *προςευεργετέω, τινά*, gior desuden vel imod nogen. — *προς-ευθύνω [υ anc.]*, prøver endnu dertil, drager desuden til Regnskab. — *προς-ευκαιρέω, τινί*, har desuden god Tid el. Ro til noget. — *προςευκτήριον, τό, (προςεύχομαι)* Sted, hvor man beder; 2) = *προςευχή.* — *πρόςευξις, ἡ*, = *προςευχή.* — *προς-ευπορέω*, forskaffer endnu dertil, *τινί τι.* — *προς-ευρίσκω, irr., f. -ευρήσω*, finder endnu dertil. — *προς-ευοχολέω, τινί*, anvender mine Fritimer paa noget. — *προςευχή, ἡ*, Bøn til en Guddom; 2) Bedehuus; af — *προς-εύχομαι, f. ξομαι*, beder til Guddommen, *θεῷ*, anraaber, gior Løfter, o. dl. — *προςεφ-αρμόζω*, afpasser endnu dertil. — *προςεφευρίσκω*, = *προςευρίσκω.*

προςέχεια, ἡ, Sammenhæng, Forbindelse; Nabolav; 2) Opmærksomhed; af — *προςεχής, 2, adv. -χῶς, (προςέχω)* hængende sammen dermed, tilgrændsende, *Αἰγύπτῳ, Herod.*; alm. nær el. nøie forbunden; *b)* om Tiden: som er skeet nyligen el. for kort siden, som *πρόςφατος*; — 2) *transl.*, som hænger sig ved nogen, hengiven, folgagtig, *τινί*; *b)* opmærksom, forstandig. — *προςεχόντως, adverb. part. præs.* af *προςέχω*, med Opmærksomhed. — *προς-έχω, irr., f. ξω*, holder el. bringer dertil, bes. *ναῦν νήσῳ*, o. dl., lander; ogs. *τῇ νηῒ προςέχειν εἰς Ῥόδον, Dem.*; jf. *προςίσχω*; *b)* u. o. u. *νοῦν*, har min Opmærksomhed rettet paa noget, *τινί*; *animadverto, ex. διατείνου πρὸς τὸ σαυτῷ προςέχειν*, at være opmærksom paa dig selv, *Xen.*; *ὃς ἂν μηδὲν ὑμῖν δοκῇ λέγειν, μὴ προςέχετε αὐτῷ τὸν νοῦν*, ham skulle I ikke bryde Eder om, *id.*; *c) intr.*, *προςέχειν τοῖς γυμνασίοισι (sc. ἑωυτόν)*, at lægge sig efter Legemsøvelser, *Herod.*; *in med.*, at hænge derved, at være forbunden dermed; — 2) har endnu dertil, har endnu mere, *τὴν οἰκίαν, Dem.*

προςέψημα, τό, (προςέψω) = *προςόψημα.* — *προς-εψία*, ogs. *-εψιά, ἡ*, Samtale, Underholdning, Omgang. — *προς-έψω, irr., f. -ψήσω*, koger dertil, dermed. — *προςεῷος, 2, (ἑῷος)*,

som ligger imod Morgenrøden, Morgenen, Østen; *jon.* προσηῷος. — *προς-ζεύγνῡμι, irr., f. -ζεύξω,* spænder dertil; alm. tilknytter, tilbinder. — *προς-ζημιόω,* beskadiger endnu dertil; straffer endnu dertil, *τινά τινι,* nogen med el. paa noget.

πρόςηβος, 2, (ἥβη) som er nær ved at modnes til Yngling. — **προςηγορέω,* tiltaler, hilser; df. - *προςηγόρημα, τό,* den Gienstand, som man tiltaler el. hilser; 2) = flgd., Bem. 1; — *προςηγορία, ἡ,* Tiltale, Hilsen el. at hilse; 2) Nævnen, Benævnelse; df. Navn; *h. gramm., nomen appellativum;* v. — *προςηγορικός, 3, adv. -κῶς,* tiltalende, hilsende; 2) benævnende; *τὸ προςηγορ. ὄνομα,* Tilnavn; af — *προσήγορος, 2,* (ἀγορεύω) tiltalende, hilsende; alm. snaksom, venlig; 2) *pass.,* tiltalt, hilset; alm. som man seer gierne, velkommen, *τινί;* hos nogen; *ὁ προςήγορος,* Bekiendter, Ven, Fortrolig, *Pl.* — *προς-ἥδομαι,* fornøier mig, glæder mig dertil el. derved.

προςηκόντως, adv. præs. part. act. af προςήκω; som det sig bør, paa en passende Maade. — *προς-ήκω;* kommer el. naaer derhen, dertil, *ἐπί τι, πρός τι, Xen.;* 2) tilkommer, vedkommer; *οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προςήκει τὸ πάθος,* P. have ingen Andeel el. Skyld i denne Ulykke, *Herod.* 8, 100; sædv. *οὐδὲν προςήκει μοί τινος,* jeg har intet dermed at giore; *οἱ προςήκοντες (τῷ γένει),* Slægtninger; 3) det sømmer el. passer sig, det er anstændigt, er Pligt, *ex. ἀγαθοῖς ὑμῖν προςήκει εἶναι, Xen.; τὰ προςήκοντα,* Pligterne, det Paaliggende, Vedbørlige; *οὐ προςῆκον,* da det ikke sømmer sig, *Thuc.* 4, 95.

προς-ηλιάζω, udsætter for Solen, soler; af — *προςήλιος, 2,* (ἥλιος) udsat for, liggende i Solen; som staaer el. ligger frit el. i Lyset. — *προς-ηλόω,* tilnagler; *transl.,* forbinder, *τί τινι* ogs. *πρός τι.* — *προςήλυσις, ἡ,* (προςέρχομαι) = προςέλευσις, Tilgang; Ankomst. — *προςηλύτευσις, ἡ,* den Fremmedes Ophold paa et Sted, LXX; af — *προςηλυτεύω,* lever som Fremmed paa et Sted, LXX; af — *προςήλῠτος, 2,* (προςέρχομαι) Tilkommen, Fremmed; en (fra Hedning til Jøde) omvendt, en Proselyt, LXX. — *προςήλωσις, ἡ,* (προςηλόω) Tilnaglen. — *πρόςημαι, inf. προςῆσθαι,* (ἧμαι, *irr.*) sidder derved, *c. dat.;* ligger derfor, beleirer.

προ-σημαίνω, f. -μᾰνῶ, giver forud et Tegn, tilkiendegiver forud; bes. om Guderne: at give et Forvarsel, *ex. φιλέει δέ κως προσημαίνειν (ὁ θεός), εὖτ' ἂν μέλλῃ-κακὰ-ἔσεσθαι, Herod.* 6, 27; ligel. *ὡς τοῦ δαιμονίου προσημαίνοντος, Xen.;* df. — *προσημαντικός, 3,* som tilkiendegiver el. siger forud; v. — *προσημασία, ἡ,* et foregaaende Tegn, et Forvarsel. — *προ-σημειάω,* betegner forud; *in med.,* betegner el. mærker mig noget forud. — *προςήμερος, 2,* (ἡμέρα) som skeer paa een Dag el. i kort Tid; *oppon. χρόνιος.* — *πρόσημον, τό,* (σῆμα) Forvarsel.

προςήνεια, ἡ, (προςηνής) Mildhed, Sagtmodighed, Venlighed. — *προςήνεμος, 2,* (ἄνεμος) udsat for, liggende imod Vinden. — *προςηνής, 2, adv. -νῶς,* som ἐνηής, mild, blid, venlig; behagelig, som høres gierne, *Thuc.* 6, 77; om Ting: brugbar, tienlig, *λύχνῳ,* for Lampen el. til at brænde, *Herod.; oppon. ἀπηνής;* (rimel. af εὖς, ἐηος); df. — *προςηνίη, ἡ,* = προςήνεια. — *προ-σήπω,* lader forud raadne; *in pf. προσέσηπα,* o. *in pass.,* forud at raadne. — *προς-ηχέω,* er - *προςηχής, 2,* som toner el. lyder dertil, dermed, derimod. — *προςηῷος, 2,* (ἠώς) *jon.* f. προςεῷος; df. *dor.* τὸ ποτᾶῷον, imod Østen, *Theocr.* 4, 33.

πρόσθᾰ, adv., æol. f. πρόσθε. — *προς-θᾱκέω,* sidder derhos, derpaa, *ἕδραν, Soph.* — *προς-θάλπω,* varmer derved el. dertil. — *πρόσθε(ν), att.* sædv. *πρόσθεν, adv.,* (πρό, πρός); 1) som *præpos. c. gen., a)* om Stedet, som πρό, for, foran, udenfor, *πυλάων, πόλιος,* o. dl., *Hom.;* ogs. for, til nogens Forsvar, *ex. Il.* 21, 587; *ἐν τῷ πρόσθεν τοῦ στρατεύματος, τῶν πυλῶν,* foran Hæren, v. s. v., *Xen.; - b)* om Tiden, *ex. πρόσθ' ἄλλων,* før andre, tidligere end andre, *Il.* 2, 359; *πρόσθεν ἐμοῦ, Xen.;* — 2) som *adv., a)* om Stedet: foran, fortil; fremad; *πρόσθεν ἔχειν,* at holde frem (for sig til Beskyttelse), *Hom.; Ἤλυθει πρόσθε βαλόντες,* som kom foran, som seirede, *Il.* 23, 639; *ὁ, ἡ, τὸ πρόσθεν,* som er foran; *ἐκ τοῦ πρόσθεν,* fortil, foran; *εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι,* at rykke fremad, videre, *Xen.;* - om Tiden: forhen, tilforn, fordum; *πρόσθεν μέν -, νῦν δέ -, Xen.; οἱ πρόσθεν ἄνδρες, Hom., ἄνθρωποι, Xen.,* Fortidens Mennesker; *ὁ, ἡ, τὸ πρόσθεν,* tidligere, foregaaende; *τῇ πρόσθεν ἡμέρᾳ, pridie; ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ,* ovenfor; *πρόσθεν πρίν,* for end; *πρόσθεν ἤ,* hellere end; - h. *Hom.* ogs. τοπρόσθεν, *att.* τὸ πρόσθεν.

πρόςθεμα, τό, (προςτίθημι) Tilsats, Anhang; 2) = πόσθη; 3) Stikpille, *pessarium.* — *πρόσθεν,* see u. πρόσθε. — *πρόςθεσις, ἡ,* (προςτίθημι) Tilsætten, Tilføien, Vedhængen; ogs. Til-

sats, som πρόςθεμα; 2) Samtykke, Billigelse; Bistand. — προςθετέος, 3, adject. verb. af προςτίθημι, til at tilsætte el. tilføie. — προςθέτησις, ἡ, = πρόςθεμα Bem. 1, Diog. Laert. — πρόςθετος, 2, o. προςθετός, 3, adject. verb. til προςτίθημι, tilsat, tilføiet, paahængt; κόμαι πρόςθετοι, forloren Haar; 2) tilkiendt el. tildømt nogen, τινί, (som Slave); 3) τὸ προςθετόν, = πρόςθεμα Bem. 3. — προς-θέω, irr., f. -θεύσομαι, løber dertil. — προςθήκη, ἡ, (προςτίθημι) Tilsats, Anhang; Formerelse, Tilgift; hvad der indskydes i en Fortælling, Digression, Herod.; 2) = πρόςθεσις Bem. 2, Soph.; 3) h. gramm., en Partikel. — πρόςθημα, τό, = πρόςθεμα, Xen.

προς-θιγγάνω, irr., men -θίγω, inc., f. -θίξω, aor. προςέθἴγον, rører derved, berører noget, τινός. — προσθίδιος, 3, poët. f. πρόσθιος, 3, (πρόσθε) foran, fortil, anterior; σκέλη τὰ πρόσθια, Forbenene, Xen. — προς-θλίβω [ῑ], f. ψω, trykker derpaa; trykker endnu mere; denne Handling, πρόςθλιψις, ἡ. — προσθόδομος, 2, (δόμος) som forhen beboede Huset, Æsch.; 2) ὁ προσθόδ., Forhuset; oppon. ὀπισθόδομος. — προςθροέω, tiltaler. — προςθύμιος, 2, (θυμός) efter nogens Sind, behagelig, τινί, for nogen; [ῡ].

προς-ιατρεύω, helbreder endnu dertil. — προςιδεῖν, προςιδών, inf. o. part. af προςεῖδον, s. m. s. — προς-ιζάνω, o. προς-ίζω, irr., f. -ζήσω, sidder, dvæler, opholder mig derved; transl., at sidde el. hænge ved noget, τινί. — προς-ίημι, irr., f. προςήσω, sædv. προςήσομαι, aor. 1 προςῆκα, in med. προςηκάμην; sender el. lader komme dertil, τινὰ πρὸς τὸ πῦρ, Xen.; kaster el. skyder derpaa, derefter, τὸ προβόλιόν τινι; id.; 2) sædv. in med. προςίεμαι, indlader el. giver Adgang til mig, τινά; tager til mig, tager ind, φάρμακον; Xen.; b) transl., antager, billiger, optager, Herod. 1, 135; τὴν διαβολὴν οὐ προςίεμαι, troer ikke derpaa, id. 6, 123; ogs. omvendt c. acc. pers., τῶν μὲν δὴ οὐδὲν προςίετό μιν, intet heraf behagede ham, vandt hans Bifald, id. 1, 48; jf. Ar. Equ. 358; οὐδὲν αἰσχρὸν ἑκὼν εἶναι προςίεμαι, tillader mig ikke med min gode Villie, Xen.; [sædv. ep. ῐ, att. ῑ].

προς-ικνέομαι, irr., f. -ίξομαι, kommer, naaer, langer derhen, dertil; df. — προςίκτωρ, ορος, ὁ, = ἱκέτης, Æsch. — προ-σίνομαι [ῑ], skader forud. — προς-ιππάζομαι, o. προς-ιππεύω, rider derhen, dertil. — προς-ίπταμαι, irr., att. f. προςπέτομαι, f. προςπτήσομαι, aor. προςέπτην, flyver derhen, dertil; ἐάν τις σοὶ φίλος, ὥσπερ μυῖα, προςπτῆται, Xen.; alm. indfinder mig hurtigen el. uformodet. — προς-ίστημι, stiller el. sætter derhen, dertil; bes. tilveier, τινί τι; — 2) in aor. 2, pf. o. plqupf., o. in med., intr., a) staaer derhos; kommer dertil; b) stiller mig derved, derfor, derimod; modsætter mig, τινί; c) støder an derimod; προςέστη τοῖς ἀκούουσιν, mishagede Tilhørerne, Dem. — προς-ιστορέω, spørger, udforsker, erfarer endnu dertil; 2) fortæller endnu dertil el. derhos. — προς-ισχύω, formaaer endnu dertil. — προς-ίσχω, = προςέχω; προςισχειν τῇ γῇ, πρὸς τὰς νήσους, at lande, Herod. — προςιτέος, 3, som man maa gaae hen til el. løs paa; o. — προςιτός, 3, tilgængelig; adject. verb. til πρόςειμι af εἶμι.

προςκαθ-αιρέω, irr., nedtager, nedriver endnu dertil. — προςκαθ-έζομαι, irr., f. -καθεδοῦμαι, sidder derover, derved, c. dat.; df. bes. a) er vedholdende beskæftiget med noget, τινί; b) ligger derfor, beleirer, obsideo, πόλιν, Thuc. — προςκαθ-έλκύω, neddrager dertil, dermed, tillige, bes. Skibe i Søen. — προςκαθ-ήκω, kommer ned dertil; alm. = προςήκω. — προςκαθ-ηλόω, nagler dertil, derpaa. — προςκάθημαι, inf. -καθῆσθαι, (ἧμαι, irr.) som πρόςημαι, sidder derhos, derved; beleirer. — προςκαθ-ίζω, irr., sætter ned derhos, derved; ogs. ligesom in med., sætter mig ned el. sidder ned derhos, derved; df. — προςκάθἴσις, ἡ, at sidde ned derved, derhos. — προςκαθ-ίστημι, f. -καταστήσω, stiller hen, ansætter, indsætter endnu dertil el. desuden. — προςκαθοπλίζω, bevæbner endnu dertil. — προςκαθ-οράω, irr., seer el. bemærker endnu dertil.

πρόςκαιρος, 2, adv. -καίρως, (καιρός) der varer alene en kort Tid; df. øieblikkelig, forgængelig, oppon. ἀθάνατος; 2) oftere: til rette Tid; passende, vel el. rigtigen anbragt. — προς-καίω, irr., f. -καύσω, antænder endnu dertil; προςκαίεσθαί τινι, at opflammes af Kiærlighed til nogen, Xen. — προςκἄκοπᾰθέω, lider endnu dertil, har desuden Kummer el. Smerte. — προςκακουργέω, τινά, tilføier nogen desuden ondt. — προς-κακόω, fordærver el. skader endnu dertil.

προς-κᾰλέω, irr., f. έσω, kalder el. henter nogen dertil, τινά τινι, ogs. τινὰ σκοπεῖν, Dem.; προςκληθεὶς ἀπὸ τῆς οἰκίας, hentet, id.; b) tilraaber en noget, τινά τινι; — in med., a) kalder til mig, kalder til Hielp, τινά; b) bes. att.,

indkalder for Retten, anklager, τινὰ ξενίας, τραύματος, Dem.; df. πρόςκλησις. — προς-κάμνω, irr., f. -καμοῦμαι, giør mig Umage, arbeider derhos, dertil, endnu mere. — προςκάρδιος, 2, dor. ποτικάρδ., (καρδία) ved Hiertet. — προς-καρτερέω, τινί, holder ud ved noget, vedbliver at drive en Sag med Omhu og Iver; ogs. vedbliver at være nogen tro, holder ud hos nogen, τινί; pass., ὁ προςκαρτερούμενος χρόνος, den med udholdende Flid anvendte Tid; df. — προςκαρτέρησις, ἡ, Udholdenhed, vedholdende Flid, Vedhængenhed.

προςκατα-βαίνω, irr., f. -βήσομαι, gaaer desuden derned; gaaer ned dertil. — προςκατα-βάλλω, irr., f. -βαλῶ, betaler endnu desuden, giør et Tilskud; df. — προςκατάβλημα, τό, den bagefter betalte Sum; Tilskud, bes. til de ordentlige Statsindkomster; h. Dem. in pl.; o. — προςκαταβολή, ἡ, at betale dertil el. bagefter, at giøre et Tilskud; bes. om Forpagterne af Statens Indkomster, τέλη, oppon. προκαταβολή; ogs. προςκαταβόλημα, τό. — προςκαταγέλαστος, 2, som endnu dertil bliver udleet; af — προςκατα-γελάω, f. άσω, ogs. άσομαι, udleer endnu dertil, τινός, nogen; [ἄ]. — προςκατα-γιγνώσκω ogs. -γινώσκω, irr., f. -γνώσομαι, domfælder endnu dertil; 2) tildømmer, tilkiender, τινί τι, Dem. — προςκατα-γράφω, f. ψω, indskriver el. optager endnu dertil, βουλευτήν, som Raadsherre.

προςκατα-δείδω, irr., f. -δείσομαι, befrygter endnu dertil. — προςκατα-δείκνυμι, f. -δείξω, anordner el. indfører endnu dertil. — προςκατα-δέω, irr., f. -δήσω, ombinder, forbinder endnu dertil. — προςκατ-αΐρω, irr., τῷ στόλῳ, bryder op el. afseiler med Flaaden. — προςκατακλαίομαι, f. -κλαύσομαι, (κλαίω, irr.) begræder endnu dertil. — προςκατα-κλύζω, oversvømmer endnu dertil. — προςκατα-κτάομαι, erhverver endnu dertil. — προςκατα-κυκάω, sammenblander el. forvirrer endnu dertil. — προςκατα-λαλέω, overdøver endnu dertil med Sladder. — προςκατ-αλλάσσω, att. ττω, f. ξω, udsoner endnu dertil; in med., at udsone sig endnu dertil. — προςκατα-λέγω, vælger endnu dertil; 2) tæller el. regner endnu dertil. — προςκατα-λείπω, lader endnu derhos blive tilovers el. øvrig. — προςκατα-νέμω, tildeler endnu dertil. — προςκατα-νοέω, irr., iagttager el. bemærker endnu dertil; df. — προςκατανόησις, ἡ, tilkommende el. tilføiet Bemærkning. — προςκατα-ξαίνω, sønderkradser el. tunser endnu dertil.

προςκατα-πήγνυμι, irr., f. -πήξω, befæster endnu dertil, deri. — προςκατα-πλήσσω, irr., f. ξω, sætter endnu dertil i Skræk. — προςκατα-ποντίζω o. -ποντόω, nedsænker endnu dertil i Havet. — προςκαταπράττομαι, (πράσσω) fuldender endnu dertil. — προςκατα-πρήθω, forbrænder endnu dertil. — προςκατα-πυκνόω, giør endnu tættere el. fastere; forstopper el. tilstopper endnu mere. — προςκατ-αριθμέω, tæller endnu dertil. — προςκαταῤ-ῥήγνυμι, irr., f. -ῥήξω, nedriver endnu dertil. — προςκατα-σήπω, bringer endnu dertil i Forraadnelse. — προςκατα-σκάπτω, undergraver el. forstyrrer endnu dertil. — προςκατα-σκευάζω, indretter el. opbygger endnu dertil; ὄνειδος προςκατασκευασθῆναι τῇ πόλει, at være bleven paaført Byen, Dem. — προςκατα-σπάω, f. άσω, nedtrækker, neddrager endnu dertil, bes. Skibe i Søen; [σπᾰ]. — προςκατα-στρέφομαι, (στρέφω) underkaster mig endnu dertil. — προςκατα-σύρω [ῡ], trækker, slæber ned el. bort, forstyrrer endnu dertil.

προςκατα-τάσσω, att. ττω, f. ξω, ordner endnu dertil. — προςκατα-τείνω, f. -τενῶ, udstrækker endnu dertil. — προςκατα-τίθημι, nedlægger, erlægger, betaler endnu dertil. — προςκατατρέχω, irr., f. -δραμοῦμαι, giennemløber endnu dertil; ødelægger desuden ved Streiferier. — προςκατα-φεύγω, τινί, flygter til nogen. — προςκαταφρονέω, foragter endnu dertil, τινός. — προςκατα-χέω, irr., f. -χεύσω, gyder endnu dertil. — προςκατα-χράομαι, ombringer endnu dertil. — προςκατα-ψεύδομαι, lyver endnu dertil. — προςκατ-έδω, irr., spiser endnu dertil; fortærer desuden med nogen. — προςκατ-εργάζομαι, fuldender endnu dertil; 2) erhverver el. fortiener endnu dertil ved Arbeide; 3) ombringer endnu dertil. — προςκατ-ερείπω, nedkaster el. nedstyrter endnu dertil. — προςκατεύχομαι, forbander endnu dertil el. desuden. — προςκατ-έχω, irr., f. -καθέξω, holder fast el. tilbage, anholder endnu dertil. — προς-κατηγορέω, anklager endnu dertil; ogs. raser endnu dertil, τινός, Xen. — προςκάτημαι, jon. f. προςκάθημαι. — προςκατ-οικίζω, forflytter desuden til en anden Bolig el. Colonie. — προςκατ-όμνυμι, irr., f. -ομοῦμαι, besværger endnu dertil. — προςκατ-ορθόω, hielper endnu dertil. — προς-καυλέω, skyder en Stilk el. Stængel derpaa, derved. — πρόςκαυμα, τό, (προςκαίω) det Antændte el. Forbrændte; 2) Forbrænden.

πρόσκειμαι, inf. -*κεῖσθαι*, (*κεῖμαι, irr.*) ligger derved, derpaa, derfor, *τῇ θύρᾳ*, for Døren, *Ar.*; *νιεν θύραι προσκείμεναι*, de lukkede Døre, *id.*; *οὔατα προσέκειτο*, sade, vare anbragte derpaa, *Il.*; – 2) *transl.*, *a)* er nøie forbunden dermed; *πρόσκ. χρηστῷ, κακῷ*, har Lykke el. Ulykke, *Soph.*; ligger deri, *ex.* et Begreb el. en Bemærkelse i et Ord, *Xen.*; er sat derpaa, *ex.* en Straf, *id.*; *b)* hænger ved, er hengiven, *τινί*, *τῷ λεγομένῳ*, bifalder, *Herod.*; *οἱ Πέρσαι τῷ οἴνῳ κάρτα προσκέαται* (*πρόσκεινται*) holde meget deraf, ere forfaldne dertil, *id.* 1, 133; ogs. følger med, tilfalder, *ib.* 196; *c)* lægger mig derpaa, trænger paa, søger at bevirke el. opnaae, *δῶρα πέμπων*, *αἰτούμενος*, ved Gaver, ved Bønner; ogs. om en fremtrængende Fiende; alm. tilskynder, opmuntrer; *d)* paaligger, tilkommer, *ex. τοῖσι θεῶν τιμὴ αὕτη προσκέεται*, hvem denne Ære tilkommer el. skyldes, *Herod.* 1, 118.

προς-κέλλω, driver dertil. — *προσκέπτομαι*, betragter el. overlægger forud. — *προς-κερδαίνω, irr., f. δήσω*, vinder endnu dertil. — *προσκεφαλάδιον, τό, dim.* af *προσκεφάλαιον, τό*, en Hovedpude; egentl. *neutr.* af – *προσκεφάλαιος*, 2, (*κεφαλή*) hørende til Hovedet. — *προσκηδής*, 2, (*κῆδος*) omhyggelig, fortrolig, *ξεινοσύνη*, *Od.* 4, 35; 2) besvogret, beslægtet, *τινί*, med nogen, *Herod.* — *προσκήνιον, τό, proscenium*, den forreste Deel af Scenen, hvorpaa Skuespillerne træde op og declamere, ellers *λογεῖον*; egentl. *neutr.* af — *προσκήνιος*, 2, (*σκηνή*) som befinder sig foran Teltet el. Skuepladsen. — *προ-σκήπτω*, foregiver. — *πρός-κηρυκεύομαι*, affender en Herold til nogen. — *προς-κηρύσσω, att. ττω, f. ξω*, hidkalder ved en Herold. — *προσκιαγραφέω*, udkaster først i et Omrids. — *προσκίασμα, τό*, (*σκιάζω*) Besmykkelse for at skiule noget. — *προσκιγκλίζω*, bevæger Halen el. Stierten ofte el. hurtigt derved; ogs. *in med.* o. *dor.*, *εὖ ποτεκιγκλίσδεν*, bevægede Bagen ret dygtigt derved, *Theocr.* 5, 117. — *προς-κινδυνεύω*, er el. begiver mig endnu dertil i Fare. — *προς-κινέω*, bevæger derhen, dertil. — *προ-σκιρτάω*, springer el. hopper frem; – denne Handling, *προσκίρτησις, ἡ*.

προς-κλαίω, irr., f. -*κλαύσομαι*, græder derved, dertil; ogs. *transit.*, begræder; df. — *πρόσκλαυσις, ἡ*, at græde derved. — *προς-κλάω, irr., f. άσω*, brækker derpaa, *τὸ σκέλος*; [ᾰ]. — *προς-κληρόω*, tillodder; df. *a)* vælger til noget ved Lodkastning; *b)* tildeler el. tilføier ifølge Lodkastning; *τῷ βίῳ τούτῳ ἡ τύχη σε προσεκλήρωσε*, Skiebnen har bestemt dig til dette Liv, *Luc.* — *πρόσκλησις, ἡ*, at kalde derhen, dertil; 2) bes. *att.*, Indkaldelse for Retten, retlig Anklage; o. — *προσκλητικός*, 3, tilraabende, tiltalende, nævnende; (af *προσκαλέω*). — *προσκλινής*, 2, lenet el. lenende sig dertil; o. — *πρόσκλιντρον, τό*, hvortil el. hvorpaa man lener sig; Lenestol; af — *προς-κλίνω* [ῑ], lener dertil, *βέλος-κορώνῃ*, *Od.*; *θρόνος ποτικέκλιται* (*dor.* f. *προσκ.*) *αὐγῇ*, er lenet, er sat i Skinnet el. Lyset fra Arnen, *ib.* 6, 308; bes. lader Vægtskaalen bøie sig til den ene Side; – 2) *intr.*, bøier mig derhen, dertil; *transl.*, er nogen hengiven; gaaer over paa nogens Parti; df. — *πρόσκλισις, ἡ*, Lenen el. at lene dertil, derimod; at bøie Vægtskaalen til den ene Side; – 2) *transl.*, Tilbøielighed, Hengivenhed; Bifald; at holde med nogen, at tiltræde nogens Parti. — *προσκλύζω*, beskyller, skyller op derpaa, *c. dat.*; df. — *πρόσκλυσις, ἡ*, Beskyllen; o. — *πρόσκλυσμα, τό*, Skyllevand.

προς-κναίω, att. -*κνάω*, ogs. -*κνήθω*, gnider, skraber, kradser derpaa; *in med.*, *προσκνᾶσθαί τινι*, at gnide sig paa nogen, *Xen.* — *προς-κνυζάομαι*, o. -*κνύζομαι*, knurrer venligen ad nogen, *τινί*, om en logrende Hund. — *προσκοιμίζομαι*, (*κοιμίζω*) lægger mig til Hvile derpaa, derved, *κώπαις*, *Xen.* — *προς-κοινόω*, meddeler til Beraadslagning, *τινί τι*. — *προς-κοινωνέω*, meddeler nogen deraf, *τινί τινος*, ogs. *ἀπό τινος*. — *προς-κολλάω*, limer dertil; alm. befæster derved; *in med.*, klæber fast derved; *transl.*, hænger fast ved nogen; er nogen hengiven el. tro; df. — *προσκόλλησις, ἡ*, Paalimen; 2) *pass.*, Vedhængenhed, Hengivenhed; o. — *προσκολλητός*, 3, paalimet. — *προσκομιδή, ἡ*, Tilføren, Tilbringen; af — *προς-κομίζω, f. ίσω, att. ιῶ*, tilfører, tilbringer; indfører; df. — *προσκομιστής, οῦ, ὁ*, som tilfører, tilbringer. — *πρόσκομμα, τό*, (*προσκόπτω*) Anstød, Feiltrin; *b)* Stød, Bule, Saar, Beskadigelse; 2) *transl.*, Standsning, Hindring.

προ-σκοπέω, forudseer; behandler el. bestyrer forsigtigen, *τὰ κοινά*, *Thuc.*; 2) udspeider el. recognosceerer forud; df. — *προσκοπή, ἡ*, Udspeiden, Recognosceering. — *προσκοπή, ἡ*, = *πρόσκομμα*, Anstød. — *προσκόπιον, τό*, etslags Dienstierm el. Visir; af — *πρόσκοπος*, 2, (*σκοπός, σκοπέω*) som seer sig for, forudseende, forsigtig; 2) en forudsendt Speider; en foran Leiren opstillet Vagt. — *προς-κόπτω, f. ψω*, slaaer el. støder derimod; gior et Feiltrin, *of-*

fendo; *transl.*, *a*) stoder an, feiler; *b*) stoder an hos nogen, *τινί*, vækker nogens Misnoie el. Utilfredshed, fornærmer; *c*) bliver stodt, uvillig, fortrydelig, *τινί*, paa nogen; ogs. *in med.*

προσκορδοφάγέω, (*σκόρδον*, *φαγεῖν*) spiser forud Hvidløg. — *προς-κορέω*, sædv. -*κορέννυμι*, *irr.*, *f.* *έσω*, mætter endnu dertil; foraarsager Overmættelse el. Ækelhed. — *προςκορής*, 2, o. *πρόςκορος*, 2, *adv.* -*κόρως*, (*κόρος*) mættende; overmættende, som foraarsager Overmættelse el. Ækelhed; 2) *προςκορής* ogs. *pass.*, mæt. — *προς-κοσμέω*, smykker endnu dertil el. endnu mere; df. — *προςκόσμημα*, *τό*, tilføiet Prydelse. — *προ-σκοτόω*, formørker, *τὸν ἀέρα*, *Polyb.*

πρόςκρᾶνον, *τό*, *dor.* *ποτίκρ.*, (*κρᾶνον*) = *προςκεφάλαιον*. — *προς-κρεμάννυμι*, *irr.*, *f.* -*κρεμάσω*, hænger derpaa, derved, (*in act. transit.*, *in med. intr.*). — *προς-κρίνω*, tildømmer, tilkiender ved en Dom; 2) *in poss.*, bliver forbunden el. forenet dermed; df. — *πρόςκρισις*, *ἡ*, Tildømmen, Tilkienden; 2) *pass.*, Forening, Tilvæxt. — * *πρόςκρουμα*, o. *πρόςκρουσμα*, *τό*, Anstød (egentl. o. *transl.*); alm. Handling, som vækker Misforstaaelse, Fiendskab; — *πρόςκρουσις*, *ἡ*, o. *προςκρουσμός*, *ὁ*, Anstød; Misforstaaelse, Fiendskab; o. — *προςκρουστικός*, 3, anstødelig; som opvækker Misforstaaelse; af — *προςκρούω*, stoder an derpaa; bes. *a*) stoder el. træffer paa nogen, *τινί*; *b*) stoder nogen for Hovedet, kommer i Fiendskab med nogen, *τινί*, som *προςκόπτω*. — *προς-κτάομαι*, *irr.*, *f.* -*κτήσομαι*, erhverver (mig selv el. andre) endnu dertil, *τῷ κοινῷ ἀγαθόν τι*, *Xen.*; *γῆν προςκτήσασθαι πρὸς τὴν ἑωυτοῦ μοίρην*, *Herod.*; jf. 5, 103; *προςκτήσασθαί τινα*, at vinde nogen, *id.* 8, 136; df. — *πρόςκτησις*, *ἡ*, ny Erhvervelse; Tilvæxt i Formue; o. — *πρόςκτητος*, 2, som er erhvervet endnu dertil. — *προς-κτίζω*, stifter el. anlægger endnu dertil.

προςκυδής, 2, (*κῦδος*) = *ἐπικυδής*. — *προς-κυλινδέω*, o. -*κυλίνδω*, vælter derhen, dertil; - denne Handling, *προςκυλισμός*, *ὁ*. — *προςκυλίω*, *poët.* f. *προςκυλίνδω*; [7]. — *προς-κυμαίνω*, bestyller: om Havet. — *πρόςκυνες*, *οἱ*, (*κύων*) nedrige Smigrere, Spytslikkere. — † *προς-κυνέω*, *irr.*, *f.* -*κυνήσομαι*, *aor.* *προσέκυσα*, kysser paa Haanden og udstrækker den imod nogen, for at bevidne ham min Ærefrygt; *b*f. *a*) tilbeder, *τοὺς θεούς*, *χθόνα*, o. dl.; *b*) hilser, beder velkommen, bevidner min Ærefrygt; *c*) *προςκυνεῖν βασιλῆα*, at giøre Knæfald for Perserkongen, at kaste sig ned og kysse Jorden, *Herod.*; *οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην*, *ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προςκυνεῖτε*, *Xen.*; df. — *προςκύνημα*, *τό*, Tilbedelse; Knæfald; — *προςκύνησις*, *ἡ*, at tilbede; at giøre Knæfald; alm. = frgd.; — *προςκυνητής*, *οῦ*, *ὁ*, som tilbeder, som falder paa Knæ; o. — *προςκυνητός*, 3, som tilbedes, som æres med Knæfald; som bor tilbedes el. æres saaledes.

προς-κύπτω, *f.* *ψω*, bukker mig, neier mig derhen, dertil, *πρὸς τὸ οὖς*, (for at hviske). — *προς-κυρέω*, ogs. -*κύρω*, *irr.*, *f.* -*κυρήσω* o. -*κύρσω*, naaer, langer, kommer derhen, dertil, *c. dat.*, *Hes.*; *b*) er derved el. i Nærheden, forestaaer; *δόμοισι πτῶμα προςκυρεῖ νέον*, *Æsch. Choëph.* 11; *c*) opnaaer, erholder; df. — *προςκύρησις*, *ἡ*, at komme derhen, dertil; Erholdelse. — *προς-κυρόω*, tilegner og sikkrer; df. — *προςκύρωσις*, *ἡ*, Bekræftelse, Billigelse, Tilsagn. — *προςκύω*, *inus.*, alene som Stamme til *aor.* af *προςκυνέω*. — *προς-κωμάζω*, sværmer, stormer, trænger derhen, dertil. — *πρόςκωπος*, 2, (*κώπη*) som sidder ved Aaren; alm. som *κωπηλάτης*, Roerskarl, *Thuc.*

προς-λαγχάνω, *irr.*; *δίκην προςείληχε*, paaforte os ovenikiobet Proces, *Dem.* 884, 26. — *προς-λάζομαι* o. -*λάζυμαι*; *poët.* = *προςλαμβάνω*. — *προς-λαλέω*, *τινί*, taler med el. til nogen; df. — *προςλαλία*, *ἡ*, Tiltalen, Tiltale. — *προς-λαμβάνω*, *irr.*, *f.* -*λήψομαι*, tager endnu dertil; bes. *a*) faaer, erholder, vinder, erobrer endnu dertil el. desuden; paadrager mig, *δόξαν γελοίαν*, *Xen.*; *b*) tager med til Hielp el. Bistand; — 2) som *συλλαμβάνω*, tager derhos el. tillige fat paa noget, er derhos behielpelig til noget, *τινί*, bidrager dertil; ligel. *in med. c. gen.*, *ex.* *προςλαμβάνεσθαι πάθεος*, at bidrage med til en Ulykke, *Herod.* 8, 90. — *προς-λάμπω*, *f.* *ψω*, lyser derhen, dertil; - denne Beskaffenhed, *πρόςλαμψις*, *ἡ*.

προς-λέγω, *irr.*, lægger dertil, derved; *in med.*, lægger mig derhos; 3 *sing. aor. syncop.*, *προσέλεκτο*, *Od.* 12, 34; - 2) siger dertil; sædv. *in med.*, taler til el. med nogen, *τινά*; *transl.*, *κακὰ προσελέξατο θυμῷ*, [illegible]ſede paa List i sit Hierte, *Hes. Op.* 499. — *προς-λείπω*, feiler el. mangler deri, *c. gen.* — *προς-λεπτύνω*, gior endnu dertil tynd el. maver. — *προς-λεύσσω*, seer derpaa. — * *πρόςλημμα*, *τό*, hvad der endnu desuden tages dertil; — *προςληπτέος*, 3, som er at tage dertil; — *προςληπτικός*, 3, som tager dertil; o. — *πρόςληψις*, *ἡ*, Tagen el. at tage dertil; 2) i Syllogismen: en Forsætnin-

gen tilføiet Sætning, *assumtio*; – (af προςλαμβάνω).

προς-λῐμενίζω, løber ind i Havn. —προς-λῐπαίνω, giør dertil fed, fast, tyk; alm. formerer. —προςλῑπἄρέω, vedbliver ivrigen at beskæftige mig med noget, τινί; beder indstændigen, aflader ikke at bede, τινί, til nogen; df. — προςλιπάρησις, ἡ, utrættelig Udholdenhed el. Dvælen ved noget; 2) indstændig Beden el. Bønfalden. — προςλογίζομαι, regner el. tæller dertil. — προςλογιστέος, 3, *adject. verb.* til frgd., som er at regne el. at tælle dertil, *c. dat.*, *Herod.* — προς-λογοποιέω, digter el. fortæller endnu dertil. —προςλοιδορέομαι, (λοιδορέω) skænder el. skielder endnu dertil. — πρόςλοιπος, 2, (λοιπὸς) som endnu er øvrig el. tilovers. — προς-λῡμαίνομαι, fordærver endnu dertil. — προς-λυσσάω, ήσω, gaaer som en Rasende løs derpaa.

προςμάθησις, ἡ, Læren el. at lære endnu dertil; Erhvervelse af nye Kundskaber; o. -προςμαθητέον, man bør endnu dertil, lære el. vide, *verbale* af - προςμανθάνω. — προς-μᾰλάσσω, *f.* ξω, giør endnu blødere el. mygere. — προς-μανθάνω, *irr.*, *f.* -μαθήσομαι, lærer endnu dertil.—προς-μαρτύρομαι [ῡ], anraaber som Vidne derved. — προςμάρτῠρος, 2, (μάρτυρ) som vidner dermed el. tillige. — προςμάσσω, *f.* ξω, trykker el. klæber dertil, τινί τι; πλευραῖσι προςμαχθέν, *Soph.*; alm. forbinder meget nøie og ligesom sammenælter. — προςμάστιος, 2, *dor.* ποτιμ., (μαστός) ved el. paa Brystet. — προς-μάχομαι, *irr.*, kæmper derom, derved, τοῖς τείχεσι, bestormer, *Plut.*

προς-μειδιάω, tilleer, tilsmiler, τινί. — προςμελέομαι, = ἐπιμελέομαι. — προς-μελῳδέω, synger Sange dertil. — προς-μένω, *irr.*, bliver, dvæler, holder ud derved, *c. dat.*, *Herod.*; 2) *c. acc.*, oppebier, holder Stand, ἀλαλάν, *Pind.*—προς-μερίζω, tildeler.—προςμεταπέμπομαι, (πέμπω) henter el. lader komme endnu dertil.—προςμετασκευάζω, forandrer endnu mere. — προς-μετρέω, tilmaaler, tilføier. — προς-μηχανάομαι, o. -μηχανεύω, udponser, udtænker endnu dertil; tilføier kunstigen. — προ-ομήχω, afgnider el. renser forud.

προς-μίγνυμι, o. -μιγνύω, *irr.*, *f.* -μίξω, blander dertil, dermed; bringer dertil, forbinder dermed, τινί τι; *transl.*, κράτει δὲ προςέμιξε δεσπόταν, forskaffede ham Seieren, *Pind. Ol.* 1, 34; — 2) *intr.* o. *in med.*, blander el. forbinder mig dermed; bes. *a)* kommer i Haandgemænge med nogen, τινί; τοῖσιν ἡ-ἵππος-προςέμιξε, *Herod.* 5, 64; *b)* kommer, naaer hen til et Sted; προςμίξας πρὸς τὰ ὄρια, *Xen.*; rykker frem, τοῖς τείχεσι, imod Murene, *Plut.*; bes. h. *Herod.*, lander, τῇ Νάξῳ, τῇ Πελοποννήσῳ, o. dl.; df. — πρόςμιξις, ἡ, Tilblanding, Iblanding; Forbindelse; 2) Nærmelse, Ankomst; Angreb.—προςμίμνω, *poët.* = προςμένω. — προςμίσγω, *poët.* = προςμίγνυμι; ogs. h. *Thuc.* — προς-μῑσέω, hader dertil, τοὺς κοινοὺς παῖδας, *Dem.* — προςμισθόω, udleier endnu dertil; *in med.*, leier el. tager i Sold, τινά.

προς-μοιράζω, tildeler. — προςμολεῖν, *inf.* af *ind.* προςέμολον, *aor.* til *præs. inus.* προςβλώσκω, som προςέρχομαι, gaaer el. kommer derhen, dertil. — προςμονή, ἡ, (προςμένω) Vedbliven, Udholden el. at holde ud derved. — πρόςμορος, 2, (μόρος), ἀδελφεός, den til Uheld fødte el. Ulykke bringende Broder, *Æsch. Sept.* 576.—προςμῡθέομαι, *dor.* ποτιμυθ., *Od.*, taler til nogen, *c. dat.*, *Theocr.* — προςμῡθεύω, ogs. *in med.*, digter dertil. — προς-μῡθολογέω, taler el. snakker med nogen, τινί.—προς-μῡθοποιέω, taler til nogen, τινί.—προςμύρομαι, (μύρω) flyder dertil, flyder tillige.

προς-ναυπηγέω, bygger endnu dertil el. desuden Skibe. — προς-νεανιεύομαι, tilføier endnu med Ungdommens Letsindighed el. Praleri. — προςνέμω, tildeler, tilskriver; bestemmer, indvier, τινί τι; προςνέμειν ἑαυτὸν τινι, at hengive sig i nogens Interesse, *Dem.*; 2) προςνέμειν ποίμνας, at drive Hiordene sammen, *Eur.* — πρόςνευσις, ἡ, Tilnikken, Tilvinken; df. Bifald; 2) et faldende Legemes Hælden el. Bøining; af — προς-νεύω, tilnikker, tilvinker, bifalder; 2) neier el. bøier mig derhen, dertil. — προς-νέω, *irr.*, *f.* -νεύσομαι, svømmer derhen, dertil.— προς-νήχω, o. -νήχομαι, = frgd.; ogs. om Vandet: at skylle el. slaae derimod, *Theocr.* — προς-νῑκάω, seirer endnu dertil.— προς-νίσσομαι, kommer el. gaaer derhen, dertil; *dor.* ποτινίσσ., *Il.* — προς-νοέω, *irr.*, bemærker el. seer endnu dertil; 2) er opmærksom derpaa. — προς-νομοθετέω, anordner endun dertil ved en Lov. — προςνωμάω, bevæger mig el. gaaer derhen, dertil.

προ-σοβέω, skræmmer el. jager op i Forveien. — προς-ογκάομαι, tilskriger, tilbrøler, bes. om Eselet. — προςογκέω, (ὄγκος) tiltager i Omfang el. Vægt; df. — προςογκής, 2, formeret i Omfang el. Vægt. — προςοδεύω, indbringer, forskaffer Indtægt, bes. om

Jorden; 2) *in med.*, tager ind, har Indtægt el. Indkomst; — προσοδιάζομαι, = frgd. *in med.*; o. — προσοδικός, 3, horende til Indkomster el. Indtægter; indbringende; (af πρόσοδος Bem. 2). — προσόδιος, 2, hørende til et høitideligt el. religiøst Optog; bes. τὸ προσόδιον, *sc.* μέλος, høitidelig Sang ved et saadant Optog el. ved en Takkefest; *b)* en Takkefest, *supplicatio*; (af flgd.).

πρόσοδος, ἡ, (ὁδός), 1) Adgang, Tilgang, (som Sted og Handling); bes. *a)* Gaaen el. at gaae dertil; πρόσοδον ποιεῖσθαι, at rykke frem (imod Fienden), *Herod.*; ogs. Ankomst; πρόσοδοι τῆς μάχης, Angreb, *id.*; - *b)* høitidelig Procession til et Tempel for at offre o. dl.; jf. frgd.; - *c)* Talerens offentlige Optræden, ogs. Talen selv; πρόσοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν, at lade sig meddele Ret til at underhandle med Raadet, *Dem.*; - *d)* ægteskabelig Omgang; — 2) Indkomst, Indtægt, τινός, ἔκ τινος, ἀπό τινος., af noget el. nogen; *att.* ofte *in pl.*; alm. Fordeel, Vinding, Nytte. — προς-οδύρομαι, klager endnu dertil; klager derover el. for nogen.

προς-όζω, *irr.*, *f.* -οζήσω, *pf.* προσόδωδα, lader lugte, holder hen for at lade lugte, τινί τι; 2) *intr.*, lugter af noget, τινός. — προς-οίγνυμι, *irr.*, o. προσοίγω, aabner dertil, derhos. — προς-οικειόω, gior fortrolig el. beslægtet dermed; tilegner, tilskriver, tillægger; - *in med.*, gior nogen til min Ven el. Fortrolige; *b)* tilegner mig noget; *c) part. pf. pass.*, οἱ προσῳκειωμένοι, de nærmeste Slægtninger. — προς-οικέω, boer derved, derhos; om en By: at ligge derved; 2) *transit.*, beboer derved, derhos; df. — προσοίκησις, ἡ, at boe derhos, derved. — προς-οικίζω, bosætter derhos, derved. — προς-οικοδομέω, bygger dertil, derved. — προς-οικονομέομαι, (οἰκονομέω) indretter, sætter i Stand, besørger, forvalter endnu dertil. — πρόσοικος, 2, (οἶκος) boende derved, tilgrændsende. — προς-οιμώζω, *f.* ώξω, jamrer mig, klager derved, derover. — πρόσοισμα, τό, (προσφέρω) hvad man tager til sig, Spise, som προσφορά. — προσοιστέον, man maa bringe el. føre dertil, *verbale* af προσφέρω. — προς-οίχομαι, *irr.*, *f.* -χήσομαι, gaaer endnu derhen, ἐς ναόν, *Pind.*; 2) gaaer endnu dertil bort.

προς-οκέλλω, ναῦν, driver Skibet paa Land, strander, πόδα, stoder Foden derpaa. — προς-ολοφύρομαι, klager dertil, derved, derover; -ολοφύρεσθαι ἀλλήλοις, at jamre sig for hinanden. — προς-ομαρτέω, ledsager endnu dertil; ogs. ledsager, τινί. — προς-ομιλέω, har Omgang med nogen, underholder mig el. taler med nogen, τινί, o. πρός τινα; opholder mig paa et Sted, *c. dat.*; behandler en Sag, beskæftiger mig dermed, πείρᾳ, *Soph.*; df. — προσομιλητικός, 3, hørende, skikket til Omgang, Samtale, Underholdning; o. — προσομιλία, ἡ, Omgang, Underholdning, Samtale. — προς-όμνυμι, *irr.*, *f.* -ομόσω, sværger dertil, desforuden; *Xen. Anab.* 2, 2, 4. — προς-ομοιάζω, er - προσόμοιος, 2, *adv.* -μοίως, lignende, temmelig liig. — προς-ομοιόω, bringer til at ligne, sammenligner, τινά τινι, men τὶ, i noget, *Dem.* — προς-ομολογέω, tilstaaer, indrømmer; *b)* billiger, vedtager; *c)* lover, tilsiger; df. — προσομολογία, ἡ, Tilstaaelse, Indrømmelse; *b)* Billigelse, Bifald; *c)* Tilsagn, Løfte. — προς-ομόργνυμι, *irr.*, ogs. *in med.*, paagnider, indgnider, meddeler ved Gnidning. — προσόμουρος, 2, *jon.* f. *inus.* προσόμορος, (ὅρος) tilgrændsende, *c. dat.*, *Herod.*

προς-ονειδίζω, bebreider el. udskielder endnu dertil. — προς-ονομάζω, benævner; df. — προσονομασία, *aeol.* προσονυμασία, ἡ, Benævnelse. — προς-οπτάζω, *dor.* ποτοπτ., *poët.* f. προσοράω. — προσοπτίλλω, *dor.* ποτοπτ., (ὀπτίλος) beseer, begloer. — προς-οράω, *irr.*, seer el. hefter Blikket derpaa; ἡδέως προσορᾶν ἀλλήλους, *Xen.* — προσοργίζομαι, (ὀργίζω) bliver vred derover, vredes paa nogen, τινί. — προσορέγομαι, (ὀρέγω) strækker mig derefter, rækker efter noget, τινί; ἐπὶ πλέον προσωρέγοντό οἱ, trængte mere ind paa ham, vandt mere Indflydelse hos ham, *Herod.* 6, 7. — προσορέω, (ὅρος) grændser dertil, *c. dat.*, *Polyb.* — πρόσορθρος, 2, (ὄρθρος) imod Morgenen; df. *dor.* som *adv.* τὸ πότορθρον, *Theocr.* — προς-ορίζω, begrændser el. bestemmer dertil; *in med.*, προσωρίσατο τὴν οἰκίαν δισχιλίων, lod Huset mærke el. betegne, som endvidere pantsat derfor, *Dem.*

προς-ορμάω, bevæger el. bringer med Heftighed derhen, dertil; 2) *intr.*, rykker frem el. angriber med Heftighed, *Xen.* — προς-ορμέω, ligger for Anker derhos, derved. — προς-ορμίζω, bringer Skibet i Havn el. lægger det for Anker i Nærheden af et Sted; *in med.*, løber i Havn el. ankrer derhos, derved; πρὸς τούτοις (λιμένας) μὴ προσορμίζον, *Dem.*; df. — προσόρμισις, ἡ, at løbe i Havn, at lande, Landing. — πρόσορμος, ὁ, (ὅρμος) Landingsplads. — πρόσορος, 2, (ὅρος) tilgrændsende; *jon.* πρόσουρος, *c. dat.* — προς-ορχέομαι, dandser derved, dertil, τοῖς λόγοις, af Glæde

over en Tale, *Plut.* — προςόσσομαι, see u. ποτιόσσομαι. — προς-οσφραίνω, *irr.*, *f.* -οσφρήσω, holder hen for at lade lugte dertil. — προςουδίζω, (οὖδας) kaster, slænger mod Jorden, παῖδα, *Herod.*; nedriver. — προς-ουρέω, *irr.*, τῇ τραγῳδίᾳ, ligesom lefler med Tragedien, f. befatter mig dermed, *Ar. Ran.*; alm. bepisser. — πρόςουρος, 2, *jon.* f. πρόςορος; τὰ πρόςουρα Λιβύῃ, *Herod.* — προςουσία, ἡ, (οὐσία) = συνουσία, *Athen.*

προς-οφείλω, *irr.*, *f.* -λήσω, skylder desuden; har el. gior endnu mere Gield; *b)* er desuden forpligtet el. forbunden, bor el. maa desuden, χάριν, skylder Tak; *c)* προςοφείλειν γέλωτα, at skylde Latter, d. e. at fortiene at udlees: ligel. προςοφ. ἀχαριστίας δόξαν, at paadrage sig Skin af utaknemmelig. — προς-οφλισκάνω, o. προς-όφλω, *irr.*, *f.* -οφλήσω, = frgd.; προςοφλ. αἰσχύνην, at paadrage sig Beskæmmelse, *Dem.*

πρόςοχή, ἡ, (προςέχω) Opmærksomhed, Agtsomhed. — προς-οχθέω, o. -οχθίζω, vredes el. harmes over noget, τινί, LXX; df. — προςόχθιομα, τό, o. προςοχθιομός, ὁ, Uvillie, Afsky, LXX. — προς-οχλέω, forurolıger el. bryder endnu dertil, endnu mere. — πρόςοχος, 2, (προςέχω) opmærksom. — προς-οχυρόω, befæster desuden el. endnu mere. — προς-όψημα, τό, Tilmad, Viret, Gront, o. dl. — προςόψιος, 2, *lect. var.* f. ἐπόψιος, *Soph. Oed. Col.* 1600. — πρόςοψις, ἡ, (ὄψις) Beskuen, Skue; 2) det ydre Udseende, Gestalt, Anstand; φαιδίμαν ἀνδρὸς πρόςοψιν θηκάμενος, *Pind. Pyth.* 4, 51. — προς-οψωνέω, gior Indkiob af endnu flere Spiser; 2) foier til de omtalte Spiser.

προςπάθεια, Lidenskab, Tilboielighed, Kiærlighed, πρός τι, πρός τινα, for nogen el. noget; 2) h. Akademikerne: det efter Rimelighedsgrunde tildeelte Bifald; af — προςπαθέω, πρός τι, er — προςπαθής, 2, *adv.* -θῶς, som har Lidenskab el. Tilboielighed for en Gienstand, τινί; (af πάσχω, πάθος). — προς-παίζω, *irr.*, *f.* -παίξομαι, *aor.* προςέπαισα, sild. ogs. -παιξα; 1) *c. dat.*, spoger el. skiemter med nogen; προςέπαισεν αὐτῷ λέγων, sagde til ham i Spog, *Xen.*; 2) *c. acc.*, θεοὺς προςπαίζειν, at synge en Sang til Gudernes Ære, *Pl.*; ogs. ὕμνον προςπ., at synge en Lovsang. — πρόςπαιος, 2, *adv.* -παίως, egentl. stodende derpaa, dertil; df. tilfældig, uventet, pludselig; ny; ἐκ προςπαίου, pludseligen, uventet; nyligen; af — προς-παίω, *irr.*, = προςπίπτω, *inc.* — προς-παλαίω, τινί, kæmper med nogen; men Ἄτλας οὐρανῷ προςπαλαίει, anstrænger sig for at bære Himmelen, *Pind. Pyth.* 4, 516; προςπαλαίειν σφαίρᾳ, at ove sig i Boldspil, *Plut.*

προςπαραβάλλομαι, (βάλλω, *irr.*) kaster el. lægger endnu dertil, derved. — προςπαρα-γράφω, skriver endnu dertil, derved, derhos. — προς-παραινέω, *irr.*, opmuntrer el. formaner endnu dertil. — προςπαραιρέομαι, (αἱρέω, *irr.*) borttager endnu dertil. — προςπαρακάλέω, *irr.*, *f.* έσω, kalder endnu dertil; opmuntrer endnu dertil el. mere og mere; ogs. *in med.*, *Thuc.* — προςπαράκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*) ligger endnu derved, derhos. — προςπαρακελεύομαι, (κελεύω) befaler el. tilskynder endnu dertil. — προςπαρα-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, tager endnu dertil el. endnu mere; — denne Handling, προςπαράληψις, ἡ. — προςπαρα-πήγνυμι, *irr.*, *f.* -πήξω, befæster, indsætter, planter endnu derhos. — προςπαρα-σκευάζω, tilbereder endnu dertil., ogs. *in med.*, (neml. for mig selv). — προςπαρα-τίθημι, *f.* -παραθήσω, sætter el. stiller desuden dertil, derhos, derved. — προςπαρατρώγω, *irr.*, *f.* -τρώξομαι, begnaver, el. *transl.* stikler paa, spotter endnu dertil. — προςπαρδεῖν, *inf. aor.* 2 til προςπέρδω. — προςπαρ-έχω, *irr.*, *f.* έξω, holder hen, rækker el. giver endnu dertil, desuden, τινί τι.

προςπαρ-ίστημι, *f.* -παραστήσω, oprorer el. ophidser endnu dertil; 2) *in pf.*, *plqupf.* o. *aor.* 2 *act.*, o. *in med.*, træder el. kommer endnu dertil; *transl.*, προςπαρίσταταί μοι, det kommer mig dertil i Tanke; 3) *in med.*, bringer i min Magt el. betvinger endnu dertil. — προςπαρ-οικέω, boer desuden derhos. — προς-παροινέω, opfører mig endun dertil som en Beruset. — προςπαρ-οξύνω, gior endnu skarpere el. hidsigere; forbittrer, ophidser endnu dertil. — προς-πασσαλεύω, ogs. -πασσαλόω, *att.* προςπαττ., nagler derpaa, dertil; hænger op paa en Nagle. — προς-πάσσω, *att.* -πάττω, *f.* -πάσω, stroer el. sprænger dertil, derpaa. — προς-πάσχω, *irr.*, τινί, = προςπαθέω.

πρόςπεινος, 2, (πεῖνα) hungrig, *N. T.* — προς-πειράζω, *f.* άσω, gior endnu dertil et Forsog. — προς-πελάζω, *irr.*, *f.* άσω [ᾰ], bringer derhen, dertil, hen i Nærheden; (νέα) Ἄκρῃ προςπελάσας, som drev Skibet mod en Klippe, *Od.* 9, 285; 2) *intr.*, kommer dertil el. hen i Nærheden, nærmer mig, γυναικί, har Omgang dermed; jf.

προςπλάζω; df. — προςπέλασις, ἡ, at bringe hen i Nærheden; 2) *intr.*, at nærme sig, Nærmelse; o. — προςπελάτης, ου, ὁ, = πελάτης. — προςπελάω, = προςπελάζω. — προς-πέμπω, sender derhen, dertil, τινά τινι, o. πρός τινα; sender bagefter. — προςπεποιημένως, *adv. part. pf. pass.* af προςποιέω, paa en forstilt Maade. — προς-πέρδω, sædv. -πέρδομαι, *oppedo; transl.*, behandler med Foragt, el. haanligen; *c. dat.*

προςπερι-βάλλω, *irr.*, *f.* -βαλῶ, kaster, lægger, anbringer endnu dertil rundtom, omgiver endnu dertil, τινί τι, nogen med noget; ναυσὶν ἐρύματος — προςπεριβαλλομένου, *Thuc.* 8, 40; *in med.*, erhverver mig endnu dertil, *Dem.* — προςπεριγίγνεσθαι, (γίγνομαι, *irr.*) endnu dertil at blive tilovers el. at komme ind som Gevinst. — προςπερι-ἐργάζομαι, er fremdeles omhyggelig el. bekymret derfor; spørger endnu med Omhu derefter. — προςπερι-λαμβάνω, *irr.*, omgriber, omfatter, omarmer endnu dertil el. tillige. — προςπεριοδεύω, reiser endnu dertil omkring og beskriver. — προςπεριορίζομαι, (ὁρίζω), omgrændser, indslutter, omfatter endnu dertil el. tillige. — προςπεριποιέω, faaer tilovers el. opsparer endnu dertil. — προς-περονάω, befæster dertil, derpaa, (egentl. med et Spænde).

προςπέταμαι, = προςπέτομαι. — προςπετής, 2, (προςπίπτω) faldende ind dertil; ἁρμονίαι προςπετεῖς, Accorder, som gribe i hinanden. — προςπέτομαι, *irr.*, flyver derhen, dertil; kommer pludseligen tilstede. — προςπεύθομαι, *poët.* f. προςπυνθάνομαι. — προςπεφυκότως, *adv. part. pf.* af προςφύω, hængende fast derved. — πρόςπηγμα, τό, det derpaa-Stukne el. Befæstede; af — προς-πήγνυμι, o. -γνύω, *irr.*, *f.* -πήξω, stikker fast el. befæster derpaa, dertil, derved; *in pf.* 2, προςπέπηγα, bliver siddende fast derved. — προς-πηδάω, springer dertil, derpaa, derefter. — προςπήσσω, sjld. Biform til προςπήγνυμι. — προςπηχύνομαι, (πηχύνω) tager endnu dertil paa el. i Armene.

προς-πιέζω, *f.* έσω, trykker endnu dertil, trykker derpaa. — προς-πίλναμαι, *poët.* f. προςπελάζω; νήσῳ προςεπίλνατο — νηῦς, nærmede sig hurtigen, *Od.* 13, 95. — προς-πιπίσκω, *irr.*, vander el. giver at drikke endnu dertil. — προς-πιπράσκω, *irr.*, bortsælger endnu dertil el. tillige. — προς-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder derpaa, deri; df. *in pf.* προςπεπτωκα, ligger derved; ἀκταὶ — λιμένος ποτιπεπτηυῖαι (f. προςπεπτωκυῖαι), som ligge ved el. foran Havnen, *Od.* 13, 98; ellers sædv. *c. dat.*; — *b)* stoder el. træffer derpaa; anfalder, angriber, τοῖς ὁπλίταις, ogs. *absol.*, *Xen.*; τὸ πᾶσι προςπίπτειν, at løbe ind paa alle, at omfavne alle, *id.*; — *c)* forfalder el. geraader i noget; προςπεσεῖσθαί τινι αἰσχρᾷ ἐπιθυμίᾳ, *id.*; — tager nogens Parti, holder med nogen; — *d)* falder ned for nogen, bonfalder; ἱκέτης προςπίπτω, *Xen.*; — *e)* om Ting: *α)* at forefalde, indtræffe; εἴ τις συμφορὰ προςπίπτοι, *Xen.*; *β)* at rygtes, at komme for nogens Øren. — προς-πιτνέω, *irr.*, *poët.* f. προςπίπτω; men προςπιτνεῖν τινα, som προςκυνεῖν τινα, at ære med Knæfald, at tilbede, *Æsch.*

προςπλάζω, *poët.* forkort. f. προςπελάζω, *intr.* nærmer mig, *c. dat. Od.* 11, 583. — προς-πλάζω, *irr.*, *f.* -πλάγξω, driver el. jager om, lader flakke om endnu dertil el. endnu længere. — προς-πλάσσω, *att.* -ττω, *f.* -πλάσω, former el. klæber dertil, derpaa; udfylder med tilføiede Materialier; df. — προςπλαστικός, 3, tienlig til at klæbe el. befæste derved; o. — πρόςπλαστος, 2, formet el. klæbet dertil, derpaa; befæstet, hængende, heftende derved. — πρόςπλαστος, 2, (προςπλάζω, -πελάζω) som man kan nærme sig, tilgængelig, *Æsch.* — προς-πλέκω, *f.* ξω, fletter dertil, forbinder dermed. — προς-πλέω, *irr.*, *f.* -πλεύσομαι, seiler el. svømmer derhen, dertil. — προς-πληρόω, udfylder, fuldstændiggior, *ex.* ἱππέας — εἰς δισχιλίους, *Xen.*; bes. forsyner (Skibene, ναῦς) med det fuldtallige Mandskab, m. v.; *in med.*, udruster og bemander endnu dertil el. endnu flere Skibe. — πρόςπλους, ὁ, (προςπλέω) Seilen el. at seile derhen, dertil. — προςπλωτός, 3, hvortil el. hvorpaa man kan seile; (ποταμοὶ) προςπλωτοὶ ἀπὸ θαλάσσης, *Herod.* 4, 47; df — προςπλώω, *jon.* f. προςπλέω.

πρόςπνευσις, ἡ, Blæsen el. at blæse, aande derpaa; *b)* opstigende Dunst, Duft el. Lugt; af — προς-πνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσω, blæser el. aander derpaa; *b)* dunster, dufter, lugter, τινός, af noget; 2) *h. gramm.*, betegner, skriver el. udtaler med Spiritus asper. — προς-ποιέω, sætter dertil, tilføier; forskaffer, τινί τι, τὴν τιμὴν τοῖς ἄγουσι, forskaffer Ære, *Thuc.*; — 2) sædv. *in med.*, *a)* lader mig noget giøre, ξύλινον πόδα, *Herod.* 9, 37; alm. erhverver mig, forskaffer mig, φίλους, Venner, θεούς, Gudernes Naade; vinder nogen for mine Hensigter, bestikker, *ex. Herod.* 6, 66; — *b)*

tilegner mig, tilſkriver mig, paaſtaaer om mig ſelv, beſ. uden Grund, *ex.* *προςεποιεῖτο ἐπιστήμων εἶναι τῶν περὶ τὰς τάξεις*, udgav ſig for at forſtaae, *Xen.*; df. anſtiller mig, *simulo*; *δεῖ δὲ μὴ προςποιεῖσθαι*, *dissimulandum est*, man bør lade, ſom om det ikke er ſaa, *Thuc.* 3, 47.

* *προςποίημα*, *τό*, hvad man tilegner, tiltager, tilſkriver ſig; *b)* urigtigt Foregivende; Forſtillelſe, Maſke; — *προςποίησις*, *ἡ*, at erhverve el. tilegne ſig; Anmasſelſe; Foregivende, Paaſkud; *b)* Forſtillelſe, Hykleri, Affectation; — *προςποιητικός*, 3, ſom giver ſig Skin el. Mine af noget, *ἀνδρίας*, af at være modig; o. — *προςποίητος*, 2, o. *προςποιητός*, 3, *adv.* *-τῶς*, antagen, adopteret, *υἱός*; *b)* eftergiort; forſtilt, *ἔχθρα*, *Dem.*; - (af *προςποιέω*). — *προς-πολεμέω*, fører Krig imod nogen, *τινί*, o. *τινά*. — *προς-πολεμόω*, giør endnu dertil til Fiende; *in med.*, *Λέσβον προςπολεμώσασθαι*, at have forøget ſine Fienders Tal med Lesbierne, *Thuc.* 3, 3. — *προςπολέομαι*, = *προςέρχομαι*, *Soph.* — *προςπολέω*, er - *πρόςπολος*, 2, = *πρόπολος*, ſom betiener el. opvarter; Tiener, Betient.

προς-πονέω, ogſ. *in med.*, arbeider derpaa, derved, giør mig Umage, *τινί*, med noget; 2) arbeider desuden, dertil. — *προς-πορεύομαι*, gaaer el. kommer derhen, dertil, *πρὸς τὴν ἀγρονομίαν*, *ambio*, ſøger, *Polyb.* — *προςπορίζω*, *f.* *ίσω*, *att.* *ἰῶ*, forſkaffer endnu dertil, desuden, paa ny; df. — *προςπορισμός*, *ὁ*, at erhverve dertil; det dertil Erhvervede. — *προς-πορπάζω*, o. *-πορπάω*, ſtikker, hefter, fæſter derpaa med et Spænde; df. — *προςπορπατός*; 3, ſom er ſtukken, heftet, fæſtet derpaa med et Spænde. — *προςπράσσομαι*, (*πράσσω*), man affordrer mig endnu dertil, *χρήματα*, Penge.

πρόςπταισις, *ἡ*, Anſtøden, Anſtød; o. — *πρόςπταισμα*, *τό*, Stød derimod; Saar el. Beſkadigelſe efter et Stød; af — *προς-πταίω*, ſtøder derimod, ſnubler; beſ. m. o. u. *τὸν πόδα*, ſtøder an med Foden; df. ogſ. halter, *Plut.*; — 2) *transl.*, ſtøder an i Livet; beſ. *a)* er uheldig i Krigen, *πρός τινα*, imod nogen, *Herod.*, *ναυμαχίῃ*, i et Søſlag, *id.*; *b)* *προςπταίειν τινί*, at ſtøde, opbringe, fornærme nogen; *c)* alm. begaaer et Feiltrin. — *προςπτῆναι*, *inf. aor.* 2 til *προςπέτομαι*.

πρόςπτυγμα, *τό*, Gienſtanden for Omarmelſe; Omarmelſe; af — *προςπτύσσομαι*, *dor.* *ποτιπτ.*, *Od.*, *f.* *ξομαι*, (*πτύσσω*) egentl. om en Klædning: at lægge el. folde ſig tæt derom, *ex.* *καὶ προςπτύσσετο πλευραῖσιν - χιτών*, *Soph. Trach.* 769; 2) ſærdv. om Mennesker: omarmer, omfavner, *πατέρα*, *Od.*; df. alm., hilſer, tiltaler, behandler venligen; *ὄφρα τί μιν προςπτύξομαι*, *i. e.* *προςείπω*, kan tale et venligt Ord til ham, *Od.* 17, 509; *b)* *προςπτύσσεσθαι μύθῳ*, at bede el. forlange indſtændigen, *ex.* *Od.* 2, 77; *c)* *θεῶν δαῖτας προςέπτυκτο πάσας*, holdt ſig til, iagttog el. høitideligholdt med Omhu, *Pind. Isthm.* 2, 57. — *πρόςπτυστος*, 2, beſpyttet; df. foragtet, afſkyet; af — *προς-πτύω* [ῡ], *f.* *ύσω* [ῠ], *c. dat.*, ſpytter derpaa, beſpytter; df. foragter, afſkyer. — *προς-πυνθάνομαι*, *irr.*, ſporger el. udforſker endnu dertil. — *προςπυρόω*, optænder endnu mere.

προς-ῥαίνω, *irr.*, beſpræuger endnu dertil. — *προς-ῥάπτω*, *f.* *ψω*, ſyer el. flikker derpaa, ſætter dertil. — *πρόςραξις*, *ἡ*, o. *προςράσσω*, *att.* *ττω*, = *πρόςρηξις*, *προςρήσσω*. — *προς-ῥέπω*, bøier derhen, dertil. — *προς-ῥέω*, *irr.*, *f.* *-ῥεύσομαι*, flyder dertil el. ſammen; *transl.*, *ἐκ τῶν δήμων ἄλλοι προςέῤῥεον*, kom el. ſtimlede ſammen, *Herod.* 1, 62; 2) at tilflyde, tilfalde (ſom Andeel). — *προς-ῥήγνῡμι*, o. *-ῥηγνύω*, *irr.*, *f.* *-ῥήξω*, ſtøder, brækker, bryder derpaa. — *πρόςρημα*, *τό*, (*ῥῆμα*) Tiltale, Hilſen; 2) Benævnelſe, Navn. — *πρόςρηξις*, *ἡ*, (*προςρήγνυμι*) Støden el. at ſtøde, brække, bryde derpaa. — *πρόςρησις*, *ἡ*, (*ῥῆσις*) Tiltale; Hilſen, el. at hilſe; 2) at benævne, Benævnelſe. — *προςρήσσω*, *att.* *ττω*, *f.* *ξω*, = *προςρήγνυμι*. — *προςρητέος*, 3, til at tiltale, til at hilſe; o. - *προςρητός*, 3, tiltalt, hilſet; *adject. verb.* til *fut.* *προςερῶ*. — *πρόςριζος*, 2, (*ῥίζα*) paa el. ved Roden; df. — *προςριζόφυλλος*, 2, (*φύλλον*) med Blade paa Roden. — *προς-ῥίπτω*, *f.* *ψω*, kaſter dertil, derpaa. — *προς-ῥύομαι*, *irr.*, redder mig hen til et Sted, *c. dat.* — *προςῥώννῡμι*, o. *-ῥωννύω*, *irr.*, *f.* *-ῥώσω*, ſtyrker endnu mere; *in med.*, bliver endnu ſtærkere.

προς-σαίνω, logrer for nogen, *τινά*, (om Hunden); *transl.*, kiæler, ſmigrer, fornøier. — *προς-σαίρω*, griner ad nogen, *τινά*; ogſ. tilleer, tilſmiler. — *προςσαλπιστός*, 2, (*σαλπίζω*) hvortil der blæſes i Trompet. — *προς-σέβω*, ſærdv. *in med.*, ærer endnu dertil, *Æsch.* — *προς-σεύω*, *irr.*, ſvinger derimod; *part. pf. pass.*, *προςεσσυμένος*, ſom ſtormer el. ſtyrter løs derpaa. — *προςσημαίνω*, *f.* *-μανῶ*, betegner el. betyder desuden; df. — *προςσημαντικός*, 3, ſom endnu dertil betegner el. betyder. — *προς-σιαλίζω*, o. *-σιελίζω*, til-

savler, bespytter endnu dertil. — πρόσ-σκαψις, ἡ, (σκάπτω) at sammendynge den opgravede Jord. — προς-σκελέω o. -σκέλλω, irr., tørrer derpaa, derved; pf. προσέσκληκα, intr. o. transl., holder standhaftigen ud ved noget. — προς-σκοπέω, betragter endnu dertil. — προς-σκώπτω, f. ψω, spotter endnu dertil.

πρόσσοθεν, adv. poët. f. πρόσωθεν, fremad el. foran sig, Il. 23, 533. — προσ-σοτέρω, adv. poët. f. προσωτέρω. — προς-σπαίρω, τινί, zittrer, d. e. higer efter noget, Plut. — προς-σπάω, f. άσω, trækker dertil, derhen; in med., faaer Krampe. — προς-σπένδω, irr., f. -σπείσω, udgyder dertil; gyder derpaa. — προς-στάζω, f. ξω, drypper el. lader dryppe endnu dertil, derpaa, τινί τι; dor. o. transl., οἷς -ποτιστάζει χάρις εὐκλέα μορφάν, smykker dermed, Pind. Ol. 6, 127. — προς-σταυρόω, omgiver endnu dertil med el. ligesom med Palisader, τὰς τριήρεις, Thuc. — προς-στίχω, stiger el. kommer derhen, derop, μακρὸν Ὄλυμπον, Od. 20, 73. — προς-στέλλω, iforer el. lægger tæt derom; προσεσταλμένος (χιτών), som sidder el. ligger fast og glat om Kroppen, adstrictus; df. transl., som ikke bryster sig, beskeden. — προσστερνίζομαι, (στέρνον) trykker til Brystet, omarmer. — προς-στρἄτοπεδεύω, slaaer Leir el. leirer mig derhos. — προσσυν-χρίω [ῑ], salver endnu dertil. — προς-σῡκοφαντέω, fornærmer el. chicanerer endnu dertil.

προσσυλλαμβάνομαι, f. -λήψομαι, (λαμβάνω, irr.) hielper med dertil. — προσσυμβάλλομαι, f. -βἄλοῦμαι, (βάλλω, irr.) bidrager med dertil. — προσσυν-ἅπτω, f. ψω, hefter, knytter, føier endnu dertil. — προσσυν-θερμαίνω, opvarmer endnu dertil. — προσσυν-ίημι, irr., mærker el. indseer endnu dertil. — προσσυν-ίστημι, f. -συστήσω, forestiller og anbefaler tillige. — προσσυν-οικέω, drager endnu dertil med nogen hen for at boe paa et Sted, Thuc. — προσσυν-οικίζω, 1) θυγατέρα, giver endnu dertil nogen min Datter til Ægte; 2) alm. hensætter, henflytter tillige i en anden Bolig. — προσ-συντίθεμαι, (τίθημι) aftaler endnu dertil. — πρόσσφαγμα, τό, det derved, derpaa slagtede Offer, τάφῳ, Plut.; af — προς-σφάττω, f. ξω, slagter el. offrer derhos, derved. — πρόσσω, adv. poët. f. πρόσω, Il. — προς-σωρεύω, ophober, sammenhober dertil, derhos.

* προσταγή, ἡ, o. πρόσταγμα, τό, Anordning, Befaling; — προστακτικός, 3, adv. -κῶς, skikket el. tilbøielig til at befale; bydende, befalende; 2) h. gramm., ἡ προστακτική, sc. ἔγκλισις, ogs. τὸ προστακτικόν, Imperativus; o. — προστακτός, 2, anordnet, befalet, Dem.; - (af προστάσσω). — προς-τἄλαιπωρέω, lider, taaler, holder ud derved; 2) er taalmodig, holder ud endnu dertil el. endnu længere. — πρόσταξις, ἡ, (προστάσσω) at ordne el. stille hen dertil; 2) Befaling, Forordning; 3) att., en Borgers Straf ved Berøvelsen af enkelte Rettigheder. — προς-τἄράσσω, f. ξω, bringer endnu dertil i Oprør el. Forvirring. — προς-ταργἄνόω, fæster dertil, forbinder dermed.

προστάς, άδος, ἡ, (προΐστημι) Forværelse; 2) offentligt Fruentimmer, prostibulum. — προστἄσία, ἡ, (προΐσταμαι) egentl. at staae foran; df. transl., at forestaae, Forstanderskab, den dermed forbundne Anseelse og Magt; df. b) udvortes Pragt og Glands, glimrende Følge, o. dl.; - 2) Bistand, Forsorg, Beskyttelse; - 3) Parti, Faction, Mytteri, collusio, Dem. — προστἄσιάζω, (στάσις) er el. bringer forud i Oprør. — πρόστἄσις, ἡ, (προΐσταμαι) at staae foran; df. transl., at overgaae, Forrang, Fortrin, Overvægt; 2) Magt, Herredømme; den dermed forbundne ydre Pragt og Glands, glimrende Følge, o. dl., som προστασία Bem. 1. — προς-τάσσω, att. ττω, f. ξω, ordner dertil, indsætter, sætter derover, τινὰ ἄρχοντα, Thuc.; 2) anordner, paalægger, befaler; προστάττουσι αὐτοῖς μὴ κλέπτειν, Xen.; προστάττειν τινὶ ἀρχήν, πράγματα, o. dl., at overdrage, mandare; b) pass., προστάττομαι, det er mig befalet; κῶμαι — προσετετάχατο σιτία παρέχειν, Herod. 1, 192; men τὰ προσταχθέντα, τὰ προστεταγμένα, det Befalede.

προστἄτεία, ἡ, den Øvrighedspost, som beklædes af en προστάτης, den ham tilkommende Værdighed; alm. Tilsyn, Omsorg, Beskyttelse, som προστασία Bem. 2; af — προστἄτεύω, o. προστἄτέω, er en προστάτης, forestaaer, regierer, styrer, leder, c. gen., ex. πόλεως, ἀνθρώπων, Xen.; οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες, Øvrighedspersonerne; - pass., προστατεῖσθαι ὑπό τινος, id.; b) alm. sørger for nogen, τινός, beskytter, forsvarer; ogs. besørger, m. ὅπως, id.; 2) foreslaaer i et Foredrag, (vid. Schneid.); 3) ὁ προστατῶν χρόνος, den foregaaende Tid, Soph. El. 781. — προστατήρ, ῆρος, ὁ, = προστάτης; df. — προστἄτήριος, 3, forestaaende, beskyttende; προστατ. Ἀπόλλων, som Athenens Skytsgud, Dem.; 2) som fremstiller sig, staaer el. svæver for Sielen;

3) h. Boeot., Navnet paa en Maaned, rimel. d. athen. ἀνθεστηριών.

προστάτης, ου, ὁ, (προΐσταμαι) Forstander, Foresat; Anfører; προστάτεω ἐπιλαβόμενοι, da de havde faaet en Anfører, *Herod.* 1, 127; προστάτης τοῦ πολέμου, *Xen.*; προστάται τῶν Ἑλλήνων, det herskende Folk i Grækenland, *Dem.* 116; προστ. τῆς πόλεως, Øvrighedsperson, som ἄρχων, *Xen.*; ὁποῖοι οἱ προστάται, τοιοῦτοι καὶ οἱ ὑπ' αὐτούς, *id.*; — *b*) Opsynsmand, Formynder, Foresat; alm. som drager Omsorg for nogen el. noget, ex. προστάτης τῆς πρὸς θεοὺς ἐπιμελείας, *Dem.*; — *c*) *att.*, Skytsherre, Patron; ds. om en μέτοικος, γράψασθαι προστάτου, at lade sig indskrive som nogens Client, at vælge sig en Patron; jf. μέτοικος; — 2) Formand, Soldat i det forreste Geled, *Xen.*; — 3) προστάτης θεοῦ, der stiller sig hen for Guden, der søger Guddommens Beskyttelse, som ἱκέτης; ds. — προστατικός, 3, *adv.* -κῶς, = προστατήριος. — προστάτις, ιδος, ἡ, *fem.* til προστάτης. — προστάττω, *att.* f. προστάσσω. — προ-σταυρόω, omgiven fortil med Palisader el. Spidspæle.

προστέγασμα, τό, (στεγάζω) fremspringende Tag til Bedækning. — προστέγιον, τό, (στέγος), o. προστέγισμα, τό, = frgd.; 2) προστέγιον τῆς θύρας, Rummet foran Stuedøren. — προ-στεγνόω, tilstopper fortil el. forud. — προς-τειχίζω, udvider Murene; indtager el. indslutter inden Byens Mure. — προ-στείχω, skrider frem, gaaer forud el. fremad, *Soph.* — προς-τεκμαίρομαι, (τεκμαίρω) erkiender endnu dertil paa visse Tegn; undersøger efter visse Tegn. — προστεκταίνομαι, (τεκταίνω) tømrer el. bygger endnu dertil. — προς-τελέω, *f.* έσω, betaler, giver ud, forbruger endnu dertil. — προ-στέλλω, bedækker el. sikkrer fortil; προστέλλειν τὰ γυμνά, at dække Flanken, *Thuc.*; 2) *in med.* o. *pass.*, *a*) προστέλλεσθαί τινα, at udruste og stille nogen for sig imod Fienden, *Æsch.*; *b*) προσταλῆναι ὁδόν, at gaae Veien fremad, *Soph.* — προ-στενάζω, *f.* ξω, o. προ-στένω, sukker forud.

προς-τερατεύομαι, giør el. opdigter dertil Vidundere. — προστερνίδιος, 3, o. πρόστερνος, 2, (στέρνον) foran el. forpaa Brystet; τό προστερνίδ., etslags Bedækning el. Prydelse paa Brystet. — προς-τέρπω, *dor.* ποτιτ., *Il.*, fornøier, fryder endnu dertil. — προ-στεφανόω, bekrandser forud. — προς-τεχνάομαι, udtænker endnu dertil; udfinder en ny List. — προστηθίδιος, 2, (στῆθος) = προστερνίδιος; alm. baaren el. til at bære paa Brystet; προστηθίδια ὅπλα ἵππου, Harnisk, Bedækning el. Prydelse til Hestens Bryst. — προς-τήκω, *f.* ξω, smelter dertil; gyder det Smeltede dertil; 2) *pf.* προςτέτηκα, *intr.*, hænger fast derved, er aldeles hengiven dertil, *c. dat.*; ds. — πρόςτηξις, ἡ, Vedhængenhed, Hengivenhed; egentl. at smelte sammen dermed.

προς-τίθημι, *f.* προςθήσω, sætter dertil, derved, derpaa, derfor, λίθον, *Od.*, θύρας, lukker Døren; sætter el. føier dertil, χεῖρας; προςθεῖναι αὐτοῖς δι' ὧν αἰσθάνονται, at (Guderne) have forsynet dem med Sandseredskaber, *Xen.*; tilføier, giver dertil; παρ' ἑαυτοῦ προςετίθει, lagde til af sit eget, *id.*; εἰ πρὸς τὸν μισθὸν ἑκάστῳ ὀβολὸν προςθείης, du lagde dertil, *id.*; ogs. sætter til, mister; — 2) *transl.*, tillægger, paalægger; τό τοι προςέθηκα πρῆγμα, som jeg har overdraget dig, *Herod.* 3, 62; ἀνάγκην προςτιθέναι τοῖς ἐνδεῶς τι ποιοῦσιν, at anvende Tvang, at tvinge, straffe, *Xen.*; ἔκπληξιν ἀφασίαν τε προςτιθέναι, at giøre maallos af Skræk, *Eur.*; προςτιθέναι τινὰ τῷ κατθανεῖν, at dømme fra Livet; — 3) *in med.*, *a*) προςτίθεμαί τινι, forbinder mig med nogen, τῷ λόγῳ τῷ λεχθέντι, bifalder, *Herod.*; ligel. (ταύτῃ τῇ γνώμῃ) προςέθεντο, denne Mening antoge, bifaldt, tiltraadte de, *id.* 3, 83; ogs. προςτίθεσθαι γνώμην, ψηφόν τινι, at give sin Stemme dertil, *Dem.*; ἰσχὺν ἡμῖν αὐτοῖς προςθησόμεθα, vi ville forstærke vor Magt, *Xen.*; *b*) προςτίθεμαί τινα, forbinder nogen med mig, vinder nogen, φίλον, σύμμαχον, som Ven, som Forbunden, *Herod.*; men προςτίθεσθαί τινα πολέμιον πρὸς τοῖς ἄλλοις, at forøge sine Fienders Tal, *Xen.*; προστίθεσθαι πλέον, at tiltage; *c*) προςτίθεσθαί τινί τι, at overdrage el. betroe en noget, at lægge en noget paa Hierte, *ex. Herod.* 5, 30; men πόλεμόν οἱ προςεθήκαντο, de paaførte ham Krig, *id.* 4, 65.

προςτιλᾶν, concacare, *Ar.* — προς-τῑμάω, tildømmer, τῷ δημοσίῳ, Statskassen (Boderne), *Dem.*; men προςτιμᾶν πρὸς τῷ ἀργυρίῳ δεσμὸν τῷ κλέπτῃ, at tilkiende el. paalægge desuden, *id.*; ogs. forhøier el. skærper efter Skiønnende den i Loven bestemte Straf; ds. — προςτίμημα, τό, den efter Skiønnende idømte Straf; ogs. alm. Straf el. Bøder efter Loven, *Dem.*; o. — προςτίμησις, ἡ, Tilkiendelse af Straf. — πρόςτῑμον, τό, (τιμή) den tilkiendte Straf. — προς-τῑμωρέω, hielper el. understøtter endnu dertil. — προ-στοιχειόω, opstiller forud som Elementer.

— προστομία, ἡ, de yderste Læbers Forbindelse; — προ-στόμιον, τό, Munding; — προστομίς, ίδος, ἡ, et foran tilsat Mundstykke. v. — πρόστομος, 2, tilspidset, skærpet; (af στόμα). — πρόστοον, τό, (στοά) Soilegang el. Galleri foran Huset.

προς-τραγῳδέω, tilsætter el. forstørrer med tragisk Overdrivelse. — προςστρατοπεδεύω, opslaaer en Leir, leirer mig derved, derfor. — προς-τραχηλίζω, brækker nogens Hals ved at brydes. — προς-τρέπω, irr., f. ψω, vender, dreier, styrer dertil; — 2) in med., προςτρέπομαί τινα s. τι, a) vender mig dertil, derimod, til nogen, bes. som ἱκέτης, for at søge Beskyttelse; b) tilvender mig nogen, gior mig nogen hengiven; — 3) poët. bruges ogs. act. ofte m. med. Bem., ex. Ἰαωλκὸν-πολεμίᾳ χερὶ προςτραπών, aggressus, Pind. Nem. 4, 90; ὧν σε προστρέπω φράσαι, ved hvilke jeg bønfalder el. besværger dig, Soph. O. C. 50. — προςτρέχω, irr., f. -δραμοῦμαι, løber, iler dertil, derhen, τινί, til nogen; stormer imod nogen, πρός τινα; 2) transl., tiltræder nogens Parti, holder mig til nogen.

πρὸς-τρίβω [ῑ], f. ψω, gnider derpaa; in med., gnider mig derpaa; df. sædv., paasætter en Plet el. Stamplet; βλασφημίαν, διαβολὴν, συμφορὰν διατρίβεσθαί τινι, at paabyrde, paaføre, forekaste, adspergere, etc.; ogs. alm. meddeler, bibringer, ex. πλούτου δόξαν, Formodning om, at jeg er rig, Dem.; men egentl. πληγὰς τοῖς οἰκέταις προστρίβεσθαι, infligere, Ar.; sild. ogs. act. m. med. Bem.; df. — πρόστριμμα, τό, egentl. det Paagnedne; sædv. transl., Stamplet, Skændsel; Ulykke; Beskyldning; v. — πρόστριψις, ἡ, Paagniden; Paabyrden; Beskyldning.

προστρόπαιος, 2, der vender el. henvender sig til nogen, bes. for at søge Beskyttelse el. Renselse; c. gen., ex. προστρ. θεοῦ, ἑστίας; alm. som ἱκέτης, supplex; ogs. λιταὶ πρόστρ., ydmyge Bønner, Soph.; df. – b) som er betynget el. smittet med en Brøde, forbrydersk, som ἐναγής; — 2) til hvem en ἱκέτης henvender sine Bønner; bes. Ζεὺς προστρ., som Z. ἱκέσιος; - b) θεὸς s. δαίμων προστρ., hvem den Myrdede anraaber om Hævn; df. Forbrydelsens Hævner; af — προστροπή, ἡ, (προστρέπω) egentl. Henvenden el. at henvende sig til nogen, at tage sin Tilflugt til nogen; df. - a) ydmyg Bøn om Beskyttelse el. Renselse efter en begaaen Forbrydelse; ogs. alm., ydmyg Bøn, indstændig Begiering, ex. τίνα πόλεως προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων; Soph. Oed. Col. 558; - b) Bøn til Guderne; bes. in pl., Bededage med Offringer, supplicia; θεᾶς γὰρ τῆςδε προστροπὴν ἔχω, frembringer Bønner for Gudinden, er hendes Præstinde, Eur. Iph. T. 618; jf. πρόστροπος Bem. 3; — 2) Besmittelse med Blodskyld el. anden Forbrydelse, Misgierning, o. dl.; προστροπῇ ἐνέχεσθαι, at have en stor Synd paa sig. — προςτρόπιος, 2, sild. poët. f. προστρόπαιος. — πρόστροπος, 2, (προστρέπω) = προστρόπαιος; 2) tilvendt, modsat, steil, som ἀνάντης; 3) Tiener, Tienerinde, bes. πρόστρ. θεοῦ s. θεᾶς, Præst, Præstinde.

προς-τυγχάνω, irr., f. -τεύξομαι, kommer dertil, træffer el. støder tilfældigen derpaa; møder nogen, τινί; ὁ προςτυχών, hvem det skal være, den første den bedste, enhver; ἐκ τοῦ προςτυχόντος, tilfældigen, paa en Slump. — πρόστυλος, 2, (στῦλος) forsynet med Soiler. — πρόστυμμα, τό, (προστύφω) Middel, hvormed Ulden forberedes til Farvning. — πρόστυπος, 2, (τύπος) med halvophøiet Arbeide, bas-relief; oppon. ἔκτυπος; 2) som ligger flad derpaa; df. — προστυπόω, udfører i halvophøiet Arbeide; 2) trykker fladt el. fast derpaa. — πρόστυπτος, 2, (προστύφω) som forud er sammentrukken el. fortykket. — προστύπωσις, ἡ, (προστυπόω) at trykke flad el. fast derpaa. — προ-στύφω, f. ψω, gior forud tæt el. fast ved sammentrækkende Midler, bes. m. ἔρια, forbereder Ulden til at holde Farve. — προστυχής, 2, (προστυγχάνω) som træffer el. støder paa nogen, mødende, tilfældig; προστυχὴς γίγνομαι, = προστυγχάνω, Pl.; b) som er ved, beskæftiger sig med noget, c. dat. — πρόστῳον s. προστῷον, τό, = πρόστοον.

προς-υβρίζω, fornærmer, mishandler, beskæmmer endnu dertil. — προσυγγίγνομαι, irr., kommer forud sammen og taler med nogen, τινί. — προσύγκειμαι, (κεῖμαι, irr.), inf. προσυγκεῖσθαι, forud at være afgiort el. fastsat. — προσυγχέω, irr., f. -χεύσω, sammenblander el. forvirrer forud. — προσυ-ζεύγνυμι, irr., f. -ζεύξω, spænder sammen, sammenføier, forbinder forud. — προς-υλακτέω, giøer ad nogen, τινί. — προ-συλάω, f. ήσω, røver el. plyndrer forud. — προσυλλέγω, irr., f. ξω, sammensamler forud. — προ-συλλογισμός, ὁ, en Slutning el. Syllogisme, hvori Følgesætningen el. Conclusionen tillige bliver Forsætning el. Præmis til en ny Slutning. — πρόσυλος, 2, (ὕλη) hørende til Materien.

προ-σύμβολον, τό, foregaaende, foreløbigt Tegn el. Kiendemærke. — προ-

συμμίγνυμι, o. -μίσγω, irr., f. -μίξω, sammenblander forud. — προσυμφύομαι, (φύω, irr.) vorer forud sammen dermed; ligel. in pf. o. aor. 2 act. — προ-συμφωνέω, stemmer forud overeens dermed. — προσυν-ἀθροίζω, forsamler forud. — προσυν-άπτω, f. ψω, sammenknytter forud. — προσυν-ίημι, indseer el. bemærker forud. — προςσυν-ίστημι, f. -συστήσω, forestiller, anbefaler, roser forud. — προσυν-οικέω, boer forud sammen dermed, ogs. om Ægtefolk. — προσυν-οικίζω, bringer forud sammen i en Bolig; ægter forud, τινί. — προσυν-τελέω, f. έσω, fuldender el. forfærdiger forud. — προσυντίθεμαι, (τίθημι) gior forud en Aftale, indgaaer forud en Contract med nogen, τινί. — προσυν-τρίβω, sonderslider el. knuser forud.

προςυπ-ἀκούω, underforstaaer el. el. tænker mig dertil, gramm. — προς-υπάρχω, er endnu dertil for Haanden, i Beredskab, tilovers; οὐδὲ ταφῆναι προςυπῆρχεν ἐμοί, end ikke til min Begravelse blev mig levnet, Dem. — προς-υπεμφαίνω, antyder endnu dertil ufor-mærkt. — προςυπ-εργάζομαι, indretter ufor-mærkt dertil. — προςυπ-έχω, irr., indestaaer el. er ansvarlig for noget, τινός, sc. λόγον; τῆς δὲ τύχης προςυποσχεῖν, ἕν τι τῶν ἀδυνάτων, Dem. — προς-υπισχνέομαι, lover el. tilsiger endnu dertil.

προςυπο-βάλλω, irr., f. -βᾰλῶ, lægger derunder el. underskyder endnu dertil. — προςυπο-γράφω, f. ψω, underskriver endnu dertil; 2) udkaster dertil i Omrids. — προςυπο-δείκνυμι, f. -δείξω, viser endnu dertil ufor-mærkt. — προςυπο-θήγω, sliber el. hvæsser derpaa, τινί τι. — προςυπο-λαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, antager, tænker, troer endnu dertil. — προςυπο-μιμνήσκω, irr., paaminder el. erindrer endnu derom, τινά τινος; 2) anmærker el. antegner endnu dertil, (i en Bog, o. dl.). — προςυπομνηματίζω, (μνῆμα) = frgd. — προς-υποπτεύω, har endnu dertil mistænkt. — προςυπο-τάσσω, att. ττω, f. ξω, underordner endnu dertil. — προςυποτίθεμαι, (τίθημι) forudsætter el. antager endnu dertil. — προς-υποτοπέω, formoder endnu dertil. — προς-υπουργέω, er underhaanden behielpelig dertil.

προ-συριγγόω, udhuler forud til et Ror. — προ-συρίσσω, att. ττω, f. ξω, piber el. floiter forud. — προς-υφαίνω, væver dertil, væver sammen dermed. — προςυφίσταμαι, f. υποστήσομαι, (ἵστημι) bestaaer el. finder Sted derhos, derved, ved Siden deraf; dertil el. udenfra at forekomme el. at svæve for Sielen. — προς-υψόω, forhoier endnu dertil el. endnu mere. — προς-φᾰγεῖν, inf. aor. 2 til προςεσθίω; df. — προςφαγία, ἡ, o. προςφάγιον, τό, Tilmad. — πρόσφαγμα, τό, (προσφάττω) det forud Slagtede, bes. det forud el. foran (Graven, τάφῳ) bragte Offer, Eur. — προσφάζω, = προσφάττω. — προςφαίνομαι, (φαίνω) bliver synlig, kommer til Syne derhos, derved; ἄσμενοι — προςεφάνησαν, viste sig fornoiede, el. indfandt sig gierne, Xen. — προςφάσθαι, inf. præs. med. af πρόςφημι, tiltaler, Od. — πρόςφᾰτος, 2, adv. -φάτως, (φάω, inus.), egentl. nyligen slagtet el. dræbt, νεκρός, Herod.; df. alm. ny, frisk, recens; πρόςφατος κρίνεται, strax efter Forbrydelsen, Dem.; πρόςφατον, som adv., nyligen, Pind. — πρό-σφάττω, f. ξω, slagter el. offrer forud.

προςφερής, 2, egentl. som er bragt hen i Nærheden; df. sædv. transl., a) som ligner noget, τινί, Herod. 4, 33; b) som πρόςφορος, tienlig, nyttig, id. 5, 111; af — προς-φέρω, irr., f. προςοίσω, bringer el. bærer derhen, dertil, χεῖράς τινι, bruger Vold; ἀναγκαίην προςφέρειν τινί, ogs. in med. βίην προςφέρεσθαί τινι, at tvinge nogen, at bruge Magten, Herod.; προςφέρειν λόγον τινί, ogs. λόγους προςφέρεσθαί τινι, at henvende Talen til nogen, at tiltale, id., o. forste ogs. at foreslaae et Vilkaar, Dem.; νόμον, ψήφισμα προςφέρειν, at anfore, at citere, id.; – b) tilbringer, bes. indbringer, skaffer en Indkomst; ἀνδράποδα (de udleiede Slaver) προςέφερε αὐτῷ μνᾶν, Xen.; τὸ προςφέρον, τὰ προςφέροντα, hvad der bringer Nytte el. skaffer Fordeel; ogs. bidrager til noget; μέτοικοι – μετοίκιον προςφέρουσι, maae desuden betale, Xen.; – c) act. bruges ogs. undert. f. med., ex. ἀλλά τι προςφέρομεν ἔμπαν – ἀθανάτοις, vi ligne, Pind. Nem. 6, 7; oppon. διαφέρειν; jf. nedenf. Bem. 2, b, β; — 2) in med. o. pass., forer, driver, bevæger mig, kommer derhen, dertil; ὥςπερ εἰς λιμένα ἐκ χειμῶνος προςφέρεσθαι, Xen.; df. om Skibe: at lande; bes. – a) rykker el. styrter frem imod nogen, τινί; τοῖς ἀντιπάλοις μετ' ὀργῆς – προςφέρεσθαι, Xen.; – b) nærmer mig nogen, τινί; df. α) forbinder mig med el. holder med nogen; indlader mig el. omgaaes med nogen; bes. opforer mig (saa el. saa) imod nogen, τινί o. πρός τινα, ex. εἴπερ ὑμεῖς δικαίως αὐτοῖς προςοίσεσθε, Dem. 1482; ogs. tiltaler, svarer, ex. Κῦρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προςηνέχθη, Xen. Cyr. 4, 5; β) kommer

nær dertil, ligner nogen, *τινί s. εἴς τι*, *ex. καί οἱ ὅ, τε χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προςφέρεσθαι ἐδόκεε ἐς ἑωυτόν*, at Ansigtstrækkene lignede hans egne, *Herod.* 1, 116; jf. Bem. 1, *c*; – *c*) *in med.*, *προςφέρομαί τι*, tager til mig, nyder, spiser; *σῖτον*, *ποτόν*; df. *pass.*, *τὰ προςφερόμενα*, hvad man tager til sig, Næring, Spise, o. dl.

προς-φεύγω, *irr.*, *f.* *-φεύξομαι*, flyer el. tager min Tilflugt dertil, *c. dat.* — *πρόςφημι*, (*φημί*, *irr.*) tiltaler nogen, *τινά*; jf. *προςφάσθαι*. — †*προςφθέγγομαι*, *f.* *-φθέγξομαι*, tiltaler, tilraaber, hilser; 2) benævner, *Pind. Ol.* 10, 60; df. som *verbale προςφθεγκτέον* m. *acc. c. inf.*, man maa dertil sige el. erklære, *Dem.* 977; df. — *προςφθεγκτήριος*, 3, o. *προςφθεγκτικός*, 3, tiltalende, hilsende; — *πρόςφθεγκτος*, 2, tiltalet, hilset, *τινός*, af nogen, *Soph.*; 2) *act.*, tiltalende, hilsende; — *πρόςφθεγμα*, *τό*, Tiltale, Hilsen; o. — *πρόςφθεγξις*, *ἡ*, at tiltale, at hilse. — *προςφθείρομαι*, *f.* *-φθαρήσομαι*, (*φθείρω*, *irr.*) kommer, geraader, forfalder til min Ulykke deri, *c. dat.* — *πρόςφθογγος*, 2, (*προςφθέγγομαι*) tiltalende, hilsende, *Æsch.* — *προς-φθονέω*, misunder endnu dertil.

προ-σφίγγω, *f.* *γξω*, tilsnorer el. binder forud. — *προςφίλεια*, *ἡ*, Venlighed, Fortrolighed, Hengivenhed, Venskab; af — *προς-φιλής*, 2, *adv.* *λῶς*, (*φιλέω*) behagelig, kiær, yndet, afgiort; *προςφιλέες ἐγένοντο τῷ βασιλέϊ*, *Herod.*; 2) *act.*, kiærlig, venlig, velvillig, hengiven, forbindtlig; *προςφιλῶς ἔχειν τινί*, at ynde nogen. — *προς-φιλοκαλέω*, tilfoier af Pragtsyge. — *προς-φιλονεικέω*, *τινί*, driver noget med Iver og Anstrængelse. — *προς-φιλοσοφέω*, philosopherer endnu dertil, derover, derhos; foier dertil el. indbringer deri ved Eftertanke; 2) philosopherer el. dyrker Philosophien med nogen, *τινί*. — *προς-φιλοτεχνέω*, anvender Kunst og Iver derpaa; opfinder endnu dertil. — *προς-φιλοτιμέομαι*, gior mig endnu dertil en Ære deraf, *c. dat.*

προς-φοιτάω, gaaer ofte el. jevnligen til nogen, bes. i Skole hos nogen. — *προςφορά*, *ἡ*, (*προςφέρω*) Tilbringen, Yden; ogs. *pass.* det Tilbragte, Skienk, Gave; – 2) af *med.*, *a*) Omgang, Samtale; *c*) Spise, Næring; df. Smag, ogs. Lugt. — *προςφορέω*, bringer el. bidrager dertil, som *προςφέρω*; df. — *προςφόρημα*, *τό*, = *προςφορά*. — *πρόςφορος*, 2, *dor.* *ποτιφ.*, *adv.* *-φόρως*, (*προςφέρω*) som bidrager til noget, tienlig, nyttig, skikket, passende til noget el. for nogen, *τινί*; ogs. antagelig, behagelig; 2) som kommer nær dertil, lignende, *τινί*; 3) som man tager til sig el. spiser. — *προ-σφρᾱγίζω*, forsegler forud.

προςφῠγή, *ἡ*, Tilflugt; o. — *πρόςφῠγος*, 2, som flyer el. tager sin Tilflugt til nogen; (af *προςφεύγω*). — **προςφῠή*, *ἡ*, = *πρόςφυσις*; — *προςφῠής*, 2, *adv.* *-φυῶς*, *jon.* *-φυέως*, voxen derpaa; hængende fast el. befæstet ved noget, *ἔκ τινος*, *Od.* 19, 58; ellers sædv. *c. dat.*; 2) medfødt, naturlig; skikket, passende, beqvem; *προςφυέως γὰρ δόξαι λέγειν*, træffende, rigtigt, *Herod.* 1, 27; o. — *πρόςφῠμα*, *τό*, det Tilvoxne, Tilvæxt; det Vedhængende, Anhang; (af *προςφύομαι*). — *πρόςφυξ*, *ῠγος*, *ὁ*, (*προςφεύγω*) Flygtling; Overlober; ogs. Client. — *προς-φῡσάω*, blæser el. puster derpaa. — *πρόςφῠσις*, *ἡ*, (*προςφύομαι*) at være voxen dertil el. sammen dermed, den derved opstaaede Forbindelse el. Forening. — *προς-φῠτεύω*, planter dertil, deri.

προς-φύω, *f.* *-φύσω* [ῡ], *pf.* *προςπέφῡκα*, *aor.* 2 *προςέφῡν*, *προςφῦναι*, *-φύς*, (*φύω*, *irr.*) lader voxe derpaa, dertil, befæster el. gior fast derved; *καὶ ταῦτ᾽ ἀληθῆ πάντα προςφύσω λόγῳ*, *i. e.* *ἀποδείξω*, vil jeg bevise ved min Tale, *Æsch. Suppl.* 276; jf. *Ar. Nub.* 371; — 2) *intr. in pf.* o. *aor.* 2, o. *in med.*, voxer derpaa; df. alm. hænger el. holder mig fast derved, *c. dat.*, *ex.* *Τῷ προςφὺς ἐχόμην*, *Od.* 12, 433; jf. *Il.* 24, 213; – sild. ogs. *act.* heelt m. *intr.* Bem. — *προςφυῶς*, *adv.* af *προςφυής*.

†*προς-φωνέω*, tiltoner; tilraaber, tiltaler, *τινά*, nogen; men *τοῖσιν* – *προςφώνεε*, med disse Ord, *ex. Od.* 22, 69; 2) kalder ved Navn, nævner; 3) sild. tilegner, dedicerer; df. — *προςφωνήεις*, *εσσα*, *εν*, *dor.* *ποτιφ.*, som tiltaler el. kan tale til nogen, *Od.*; — *προςφώνημα*, *τό*, den tiltalte Gienstand; 2) Tilraab, Tiltale, Benævnelse; df. – *προςφωνηματικός*, 3, tilraabende, tiltalende; sædvanlig el. passende ved en Tiltale el. Dedication; o. — *προςφώνησις*, *ἡ*, Tilraaben el. at tilraabe, tiltale, benævne; df. – *προςφωνητικός*, 3, tilraabende, tiltalende.

προς-χαίνω, *irr.*, *f.* *-χᾰνοῦμαι*, *aor.* *προςέχᾰνον*, *pf.* m. *præs.* Bem. *προςκέχηνα*, begaber med opspærret Mund el. studsende, *τινί*, nogen; ogs. skriger af fuld Hals; *μηδὲ* – *χαμαιπετὲς βόαμα προςχάνῃς ἐμοί*, *Æsch. Ag.* 920; *b*) gaber, snapper, er gridsk efter noget, *τινί*, *inhio*. — *προς-χαλκεύω*, smeder el. befæster dertil med Jern el. Kobber. — *προς-χᾰρίζομαι*, *τινί*, hand-

ler nogen til Villie, tilfredsstiller el. fornoier nogen. — *προ-σχέθω*, *poët.* f. *προέχω*, holder frem; *in med.*, holder borte el. afværger fra mig, *τί*. — *πρόσχειρος*, 2, men *πρόςχερος*, *inc.*, (*χείρ*) som er ved Haanden el. i Beredskab. — *πρόσχεσις*, *ἡ*, (*προέχω*) at holde frem. — *προς-χέω*, *irr.*, *f.* *-χεύσω*, udgyder dertil, derpaa; *in med.*, begynder mig.

πρόσχημα, *τό*, (*προέχω*) hvad man holder for sig, el. som holdes for noget; df. 1) Paaskud, Besmykkelse; Skin, Skingrund; *πρόσχημα ποιεύμενος ὡς ἐλαύνειν*, under Paaskud af at marschere, *Herod.*; *πρόσχημα πολέμου*, Skingrund til Krig; 2) ydre Prydelse el. Smykke; *ἡ Μίλητος τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα*, en Prydelse for hele Jonien, *Herod.*; jf. *Soph. El.* 682; alm. Pragt, Glands, Anseelse; *μετὰ προσχήματος ἀξίου τῆς πόλεως ταῦτα πράξωμεν*, paa en det Offentlige værdig Maade, *Dem.*; df. — *προσχηματισμός*, *ὁ*, h. *gramm.*, Forlængelse ved en Stavelse, ellers *παραγωγή*. — *προ-σχίζω*, klover, spalter, opskærer forud; df. — *πρόσχισμα*, *τό*, det Opspaltede; Split, Rift, o. dl.; 2) etslags fortil opsplittede Skoe. — *προσχλευάζω*, spotter endnu dertil. — *πρόσχορδος*, 2, (*χορδή*) som er stemt til Strængene el. Instrumentet, som stemmer dermed; *φθέγματα* - *φθέγμασι πρόσχορδα*, Stemmer i Samklang, *Pl.* — *πρόσχορος*, 2, (*χορός*) horende el. passende til Choret. — *προςχόω*, ældre Form f. *προςχώννυμι*.

προς-χράομαι, *irr.*, *f.* *-χρήσομαι*, bruger dertil, betiener mig desuden af en Ting; *c. dat.* — *προς-χρήζω*, bruger, behøver, forlanger, begierer endnu dertil el. desuden, *c. gen.*, *ex. Herod.* 5, 11; *προσχρήζω δὲ ὑμέων, πείθεσθαι Μαρδονίῳ*, jeg beder Eder dertil, at I ville adlyde M., *id.* 8, 140; *poët.* ogs. f. *χρήζω*. — *πρόσχρησις*, *ἡ*, Brug el. Benyttelse dertil; o. — *προσχρηστέος*, 3, som er at bruge dertil; (af *προσχράομαι*). — *προς-χρίμπτω*, streifer derindpaa, nærmer mig dertil. — *προσχρίω* [ῑ], paasmører; trykker el. anbringer derpaa. — *πρός-χρώζω*, o. *-χρώννυμι*, *irr.*, *f.* *-χρώσω*, stryger Farve derpaa; alm. anbringer derpaa. — *προσχρῶτα*, *adv.*, (*χρώς*) Krop til Krop; jf. *συγχρῶτα*. — *πρόσχυσις*, *ἡ*, Paagyden, Tilgyden, Beskyllen; o. — *προσχύτης*, *ου*, *ὁ*, som tilgyder el. paagyder; (af *προσχέω*).

πρόσχωμα, *τό*, opskyllet Dynd, opskyllet Jord, en derved foraarsaget Tilvært af Land; af — *προς-χώννυμι*, *irr.*, o. *-χωννύω*, *f.* *-χώσω*, paagyder, ophober, opdæmmer dertil el. derpaa; bes. om Vandet: at opskylle Dynd el. Jord, el. derved at tilsætte nyt Land; ogs. alm. sætter dertil. — *προς-χωρέω*, gaaer el. kommer derhen, dertil, til nogen, *τινί*; *b) transl.*, gaaer over til nogens Mening, *πρὸς τὰς ἀνθρωπηΐας γνώμας*, lemper mig efter Menneskenes Forestillinger, *Herod.*; *c)* underkaster mig nogen, *τινί*, bes. som overvunden; ogs. *in med.*, *Xen.*; df. — *προςχώρησις*, *ἡ*, Tiltræden; Underkastelse. — *προςχώριος*, 2, *inc.*, o. *πρόςχωρος*, 2, (*χώρα*) liggende derved, tilgrændsende; Nabo, *c. gen.*, *Herod.* 9, 15; sædv. *c. dat.* — *πρόςχωσις*, *ἡ*, at opskylle Dynd el. Jord; at opdæmme, o. s. v., see u. *προςχώννυμι*.

προς-ψαύω, *dor.* *ποτιψ.*, rorer derved, berører, *c. dat.* — *προς-ψεύδομαι*, lyver dertil; paalyver, paadigter. — *προςψηφίζομαι*, (*ψηφίζω*) beslutter dertil, lægger el. giver dertil ved Stemmeflerhed. — *προς-ψιθυρίζω*, tilhvisker; omsuser. — *προς-ψύχω*, *irr.*, køler endnu mere, gior endnu koldere.

πρόσω, *poët.* *πρόσσω*, *att.* o. *jon.* ogs. *πόρσω*, *πόῤῥω*, lat. *porro*, *adverb.*, (*πρό*, *πρός*), fremad, længere el. videre frem, h. *Hom.* bes. m. *ἄγειν*, *φέρειν*, *ἱέμενος*, *ὄρμενος*, o. dl.; alm. langt bort; *ἐπορεύοντο εἰς τὸ πρόσω*, rykkede vider frem, *Xen.*; ligel. *ἰέναι τοῦ πρόσω*, *id.*; - *b)* fra *Herod.* *c. gen.*, *ex.* *ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός*, da det var langt ind i Natten, 2, 121, 4; *πρόσω τοῦ ποταμοῦ*, længere frem el. ud i Floden, *Xen.*; dog ogs. *πρόσω τινός* ligesom *πρόσω ἀπό τινος*, længere derfra; *πρόσω δικαίων*, langt fra Retten, *Æsch.*; - *c)* om Tiden: fremad, ud i Fremtiden, bes. h. *Hom.* *πρόσσω καὶ ὀπίσσω ὁρᾶν* s. *λεύσσειν*; - *compar.* *προσώτερος*, *adv.* *-τέρω*, *superl.* *προσώτατος*, *adv.* *-τάτω*; (df. *πρόσωθεν*, besl. m. *πρόσθεν*).

προςώδης, 2, (*ὄζω*) lugtende, stinkende. — *προςῴδης*, 2, (*οἰδάω*) opsvulmet. — *προςῳδία*, *ἡ*, (*ᾠδή*) Stavelsernes Betoning el. Accentuation; 2) Tontegnet, (*ὀξεῖα*, *βαρεῖα*, *περισπωμένη*); 3) Accent- el. Betoningslæren; 4) sildLæren om Stavelsernes Qvantitæt, Prosodien; df. — *προςῳδιακός*, 3, ogs. *προςῳδικός*, 3, horende til Stavelsernes Betoning; 2) *ποὺς προςῳδιακός*, bestaaende af to lange og en kort Stavelse. — *προςῳδός*, 2, (*ᾠδή*) syngende dertil, el. hvortil man synge; 2) overeensstemmende el. harmonerende dermed. — *πρόσωθεν*, *adv.*, (*πρόσω*) fra det Fierne, langt borte fra; *poët.* *πρόσσωθεν*, *Il.* — *προς-ωθέω*, *irr.*, *f.* *-ωθήσω* o. *-ώσω*, støder dertil el. derhen. —

προς-ωνέομαι, *irr.*, kiøber dertil. — προςωνυμία, ἡ, (ὄνομα) Benævnelse med et Tilnavn; ogs. Tilnavnet selv.

προςώπαοι v. προςώπατα, *ep.* ved Metaplasmus som *dat.* v. *nom. pl.* til πρόςωπον, *Hom.* — προςωπεῖον, τό, = πρόςωπον Bem. 2, Maske; *transl.*, Paaskud, Skin. — προςωπίδιον, τό, *dim.* af πρόςωπον Bem. 2. — προςωπικός, 3, af en Maske, hørende til en Maske, πρόςωπον. — προςώπιον, τό, v. προςωπίς, ίδος, ἡ, *dim.* af πρόςωπον. — προςωποληπτέω, er – προςωπλήπτης, ου, ὁ, ogs. προςωπόληπτος, 2, (λαμβάνω) som tager Hensyn til Personen, som anseer Personer; – sligt Hensyn til Personen, προςωποληψία, ἡ, *N. T.*; af — πρόςωπον, τό, (ὄψ) Ansigt, Aasyn, (h. Dyrene προτομή); h. *Hom.* oftest *in pl.*; Formerne προςώπαοι, πρόςωπατα, see ovenf.; *b)* sild. ogs. Mine, Blik; *c)* Person; κατὰ πρόςωπον, personligen; – 2) Maske; df. *a)* den Rolle el. Charakteer, som nogen spiller el. forestiller; *b)* det ydre Skin, Paaskud; *c)* ydre Glands, Pragt, Anstand; alm. hvad der falder i Øinene, *ex. Pind. Ol.* 6, 4; – 3) den grammatikalske Person, *gramm.*

*προςωποποιέω, er προςωποποιός, personificerer, lader opdigtede el. livløse Ting el. almindelige Begreber tale el. handle paa menneskelig Viis; 2) διάλογον προςωποποιεῖν, at dramatisere en Samtale el. at lægge selvvalgte Personer den i Munden; df. – προςωποποιΐα, ἡ, Personification; see frgd.; 2) Dramatisering; af — προςωποποιός, 2, (ποιέω) som personificerer, dramatiserer, o. s. v., see u. προςωποποιέω; 2) som forfærdiger Masker; o. — προςωποῦττα, ἡ, *att. ctr.* f. προςωπόεσσα, et Kar med (udskaarne) Ansigter; – (af πρόςωπον).

προ-σωρεύω, lægger el. samler i en Hob foran el. derfor. — προσωτάτα, *Herod.*, v. προσωτάτω, *adv.* af προσώτατος, 3, *superl.* til πρόσω, længst borte, fiernest; ἡ δυνατὸν προσωτάτω ἀπό τινος, saa langt derfra som muligt, *Xen.* — προσώτερος, 3, *adv.* -τέρω, *comparat.* til πρόσω, længere borte el. bort, fiernere; τὸ γὰρ προσωτέρω, hvad der laae længere borte, *Herod.* 8, 132. — προς-ωφελέω, hielper, nytter, understøtter dertil, derved, bes. i Krigen; df. *verbale*, καὶ (ἐκ) τῶν ἑαυτοῦ προςωφελητέον εἶναι, at man burde hielpe af el. med sit eget, *Xen. Ag.* 11, 8; df. — προςωφέλημα, τό, o. προςωφέλησις, ἡ, Hielp, Nytte, Bistand til el. ved noget.

πρόταγμα, τό, (προτάσσω) det forreste Geled. — προταινί, *adv.*, forud; *c. gen.*, foran; af — προταίνιος, 3, = ποταίνιος, frisk, ny; προταίνιον som *adv.*, = προταινί. — προτακτικός, 3, til at stille el. sætte foran; h. *gramm.*, ἄρθρον προτακτικόν, *articulus præpositivus* ὁ, ἡ, τό; af — πρόταχτος, 2, (προτάσσω) som er ordnet, stillet, sat foran; i forreste Rad el. Geled; 2) som forud er ordnet el. bestemt. — προ-ταλαιπωρέω, ogs. *in med.*, lider el. taaler forud. — προ-ταμιεῖον, τό, Værelse foran Forraadskammeret. — προταμιεύομαι, (ταμιεύω) indsamler mig forud og har i Beredskab. — προτάμνω, *jon.* f. προτέμνω. — προταμών, *part. aor.* 2 til προτέμνω. — πρόταξις, ἡ, (προτάσσω) at ordne, stille, sætte foran; bes. den forreste Række, det forreste Geled.

προ-ταράσσω, *irr.*, *f.* ξω, bringer forud i Uorden, forvirrer forud. — προταρβέω, frygter forud; 2) er bekymret for nogen, τινός, *Soph.* — προ-ταριχεύω, indsalter el. nedlægger forud. — πρότασις, ἡ, (προτείνω) forelagt Spørgsmaal el. Opgave; 2) Forsætning, som λῆμμα, *oppon.* ἀπόδοσις; 3) en Deel af det dramatiske Digt, *oppon.* ἐπίτασις. — προ-τάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, ordner, stiller, sætter foran; bes. *a)* stiller i forreste Geled; df. *verbale*, τοὺς φιλοτιμοτάτους προτακτέον, man bør stille foran, *Xen.*; *b)* foresætter, sætter over nogen; – 2) anordner, fastsætter, bestemmer forud; ogs. *in med.* — προτατικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til el. beskaffen som en πρότασις.

προτέγιον o. προτέγισμα, τό, (τέγος), ogs. προστέγ-, fremspringende Tag. — προ-τείνω, *f.* -τενῶ, udspænder, udstrækker, holder derfor; *transl.*, foregiver, besmykker; 2) udstrækker, holder frem, rækker frem, χεῖρα *s.* δεξιάν, giver Haanden; γεωργία – προτείνουσα προσιόντι λαβεῖν ὅ τι χρῄζει, som yder sin Dyrker, hvad han behøver, *Xen.*; πίστιν, ὅρκον, ἐλπίδα προτείνειν, at give el. tilbyde; ligel. *in med.*, *ex.* φιλίαν προτενεῖται, vil tilbyde Eder sit Venskab, *Dem.*; men *Herod.* 9, 34, μισθὸν προετείνετο τῆς βασιληΐης τὸ ἥμισυ, forlangte som Løn; προτείνειν πρότασιν, at forelægge en Opgave. — προ-τειχίζω, *f.* ίσω, *att.* ιῶ, befæster, sikkrer med en – Formuur el. Skandse, προτείχισμα, τό.

προτέλειος, 2, (τέλος) hvad der gaaer foran en Indvielse i Noget; τὰ προτέλεια, *sc.* ἱερά, et saadant Offer, bes. Sonoffer; θύειν τὰ προτέλεια, at bringe et saadant, *Eur.*; προτέλεια, m. o. u. γάμων, Offer foran Brylluppet; προτέλεια ναῶν, *Æsch. Agam.* 227, Offer

for den græske Flaade; 2) τὰ προτέλεια, alm. Begyndelse; βιότου προτ., Ungdommen, *Æsch.*; ogs. Begyndelsesgrunde. — προ-τελευτάω, *f.* ήσω, ender el. doer forud. — προ-τελέω, *f.* έσω, betaler, erlægger, yder forud; 2) indvier forud, bes. i Ægtestanden; 3) alm. gior Begyndelsen, lægger Grunden til noget. — προτελής, 2, (τέλος) som er offret forud, bes. for Brylluppet. — προτελίζω, = προτελέω Bem. 2.

προτεμένιομα, τό, (τέμενος) Forsal el. Forværelse i Templet, hvor man bestrængte sig med Vievand, *Thuc.* 1, 134. — προ-τέμνω, *irr.*, *f.* -τεμῶ, *aor.* προὔταμον, προὔτεμον; skærer forud; skærer op fortil; skærer deraf; κορμὸν ἐκ ῥίζης προταμών, tæt ved Roden, *Od.* 23, 196; *b)* εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, *opt. aor. med.*, om jeg skar el. trak (med Ploven) en Fure lige ud for mig el. fremad, *Od.* 18, 375; h. *Theocr.*, ὄγμον ὀρθὸν ἄγειν. — προτενής, 2, (προτείνω) fremstrakt; ds. *a)* udstrakt, henstrakt efter Længden; *b)* som holdes frem. — προ-τενθεύω, slikker el. smager forud derpaa; borttager fra de andre Giester; alm. borttager forud, τὰ πρυτανεῖα, *Ar.*; ds. — προτένθης, ου, ὁ, som beslikker el. begnaver forud, som først tager sig det Bedste, en Slikmund; ogs. ἡ προτένθης, *Æl.*

προτεραῖος, 3, (πρότερος) (som er el. skeer) Dagen i Forveien; sædv. ἡ προτεραία, *sc.* ἡμέρα, den foregaaende Dag; τῇ προτεραίῃ τῆς ὑστάτης καταστάσιος -, *Herod.* 9, 9; — προτεραίτερος, komisk f. πρότερος, *Ar.* — προτερεύω, o. προτερέω, (πρότερος) er foran nogen, τινός, *Herod.*; ogs. προτερεύειν τῆς ὁδοῦ, paa Veien, *id.*; er ældre; προτερεῖν βλαστήσει, at blomstre tidligere; alm. overgaaer, har Fordeel el. Fortrin, τινός, for nogen; οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες, I ville intet andet vinde derved, *Dem.* — προτερηγενής, 2, (πρότερος, γίγνομαι) som er født tidligere, ældre. — προτέρημα, τό, at være foran el. tidligere; Fortrin, Forrang; Fordeel, Seier; o. — προτέρησις, ἡ, at være foran, Forspring; (af προτερέω). — προτερίζω, = προτερέω. — προτερικὴ συκῆ, ἡ, en tidligere moden Figenart; o. — πρότερον, *adv.*, før, forud, forhen, tidligere, *att.* ogs. τὸ πρότερον o. τὰ πρότερα; usædvanligt er πρότερον m. flgd. πρὶν ἤ, *Herod.* 8, 8; (af flgd.).

†πρότερος, 3, (*compar.* formet af πρό, lat. *prior*); *a)* om Tiden: før, forud, tidligere; ældre, ogs. πρότερος γενεῇ, *Hom.*; ἐμέο πρότ., ældre end jeg, *id.*; οἱ πρότεροι, o. πρότεροι ἄνδρες, Fortidens Mennesker; τῇ προτέρῃ, *sc.* ἡμέρᾳ, ogs. Ἠοῖ τῇ προτέρῃ, *Il.* 13, 794; Dagen i Forveien; - *b)* om Stedet: foran, længere frem el. fremad, *ex. Od.* 11, 88; πόδες πρότεροι, Forfødderne, *Od.*; - *c)* om Værd, Rang, o. dl.: fortrinligere, høiere, overlegen; πρότεροι ἡμῶν πρὸς τὰ τοῦ πολέμου, dygtigere til Krigen end vi, *Pl.*; - *compar.* προτεραίτερος, komisk h. *Ar.*; *superl.* πρῶτος, s. m. s.; *adv.* πρότερον, see ovenf.; ds. — προτέρω, *adv.*, længere frem el. fremad, længere forud; ogs. *transl.*, Καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ᾽ ἔρις γένετ᾽ ἀμφοτέροισι, gik videre, blev heftigere, *Il.* 23, 490; *b)* forhen, tidligere, fordum, *Callim.*; — προτέρωθε, *adv.*, fra før, fra en tidligere Tid; — προτέρως, *adv.*, paa den forrige Viis el. Maade; o. — προτέρωσε, *adv.*, fremad.

προτετἄμένως, *adv. part. pf. pass.* af προτείνω, udspændt, udstrakt. — προτεύχω, gior el. forfærdiger forud; *pf. pass.* προτετύχθαι, at være skeet forhen, at være forbi, *Hom.*, *ex.* Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, vi ville lade giort være giort, *Il.* 19, 65. — προτεχνολογέω, giver en foreløbig Veiledning til el. Indledning i en Kunst el. Videnskab; - en saadan Indledning, προτεχνολόγημα, τό. — προ-τήθη, ἡ, Oldemoder. — προ-τήκω, smelter forud; ds. — προότηξις, ἡ, Tæring, (Sygdom). — προτί, *dor.* som ποτί, f. πρός; - de m. προτι- begyndende Sammensætn. see u. προς-. — προτιάπτω, *dor.* f. προσάπτω, *Il.* — προτιβάλλομαι, *dor.* f. προσβάλλομ., see u. προσβάλλω, *Il.* — προτιειλεῖν, o. προτιειπεῖν, *dor.* f. προσειλεῖν, προσειπεῖν, *Il.*

προ-τίθημι, *f.* προθήσω, fremsætter, fremstiller, fremlægger, τινί τι, *ex.* Spise; τούτοις προθεῖναι - δαῖτα, *Herod.* 1, 207; *in med.*, τραπέζας - προτίθεντο, satte for sig, *Od.* 1, 112; opstiller, σκοπόν, et Maal; πρὸς τὰ ἔργα - καὶ τὰς τιμὰς προτιθέναι, at udsætte, bestemme, *Xen.*; - *b)* fremstiller (til Skue, til Salg, o. dl.); ds. bekiendtgior el. anordner offentligen; οὐ γὰρ προὐτέθη σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον, dem var ikke tilladt at tale (at forsvare sig) i den lovbestemte Tid, *Xen. Hell.* 1, 7, 4; ogs. fremsætter til Beraadslagning, *ex.* ἐς μέσον σφι προετίθεε τὸ πρᾶγμα, *Herod.* 1, 206, — 2) stiller el. sætter foran, d. e. foretrækker, τί τινος, som προτιμάω, προκρίνω, *Thuc.* 1, 76, 2, 42; ogs. τὶ πάρος τινός, *Soph.*

Oed. C. 419; — 3) in med., foreſætter mig, foretager, fatter et Forſæt.

προ-τίκτω, irr., f. -τέξω, føder forud. — προ-τίλλω, udrykker, udruſker, forud el. forpaa. — προτιμάσσω, dor. f. προςμάσσω. — προ-τῑμάω, f. ήσω, ærer el. agter høiere, foretrækker, τινά τινος, o. πρό τινος; c. inf., vil hellere, ex. προτιμῶντες καθαροὶ εἶναι ἢ εὐπρεπέστεροι, Herod. 2, 37; h. Xen. ogſ. in med., ex. M. S. 2, 5, 3; men fut. m. pass. Bem., τῶν ἄλλων πλέον προτιμήσεσθε στρατιωτῶν, id. Anab. 1, 4, 14; 2) agter paa, giør af, bryder mig om noget, τινός, Æsch. Ag. 1672; df. — προτίμησις, ἡ, at agte el. ære fremfor andre; Fortrin; o. — προτῑμητικός, 3, adv. -κῶς, hørende, bidragende til Fortrin el. Forrang; 2) tilbøielig til at foretrække. — προτῑμία, ἡ, ſtørre Ære, Fortrin; o. — προτίμιον, τό, Haandpenge, ſom ἀῤῥαβών; af — πρότῑμος, 2, (τιμή) ſom æres el. agtes fremfor andre; mere værd, fortrinlig. — προτιμυθέομαι, dor. f. προςμυθέομαι, Od. — προ-τῑμωρέω, hielper forud el. førſt; in med., forud at afſtraffe el. hevne ſig paa nogen, τινά.

προτίοπτρς, 2, dor. f. πρόςοπτος. — προτι-ὄσσομαι, ſeer hen paa nogen, τινά; Ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, jeg ſeer dig ganſke ſom jeg kiender dig, d. e. du bliver dig ſelv liig el. altid den ſamme, Il. 22, 356; 2) ſtiller mig for Øine, forudſeer, aner; πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον, Od. 5, 389; jf. 14, 219; 3) agter paa, bryder mig om nogen, τινά, ex. Od. 7, 31; (alene ep. f. inus. προςόσσομαι). — προ-τίω [ῐ], f. -τίσω [ῑ], ſom προτιμάω, ærer fremfor andre, τάφου τὸν μὲν προτίσας, med Begravelſe, Soph. Antig. 22. — πρότμησις, ἡ, (προτέμνω) Afſkæren; det Afſkaarne; 2) Indſnit i Legemet ovenfor Navlen og Hofterne, Taille, Il. 11, 424.

προ-τολμάω, er modig, vover mig fremfor el. for andre. — προτομή, ἡ, (προτέμνω) den forreſte el. øverſte Deel af ethvert Legeme; df. beſ. a) om Menneſker: Bryſtbillede, Bryſtſtykke, Profil; b) h. Dyrene: Fiæs, Aaſyn, (hvad πρόςωπον h. Menneſket). — προτονίζω, trækker op (et Seil) med προτόνοις; af — πρότονον, τό, sc. σχοινίον, s. πρότονος, ὁ, sc. κάλως, (προτείνω) Toug fra Maſtens Top til Skibets For- og Bagſtavn, hvorved Maſten reiſtes, nedlodes, el. befæſtedes, Hom.; ſild. ogſ. Seiltoug, ogſ. alm. Toug. — προτοῦ, f. πρὸ τοῦ, i. e. πρὸ τούτου, sc. χρόνου, forhen, fordum; μᾶλλον ἢ προτοῦ, mere end forhen, Herod.; ἐν τῷ προτοῦ (χρόνῳ), Thuc. 1, 32.

προ-τρᾰγῳδέω, giver forud et Sorgeſpil; 2) giør forud ſtor Opſigt, megen Ophævelſe. — προτρεπτικός, 3, adv. -κῶς, opvækkende, opmuntrende, tilſkyndende; af — προ-τρέπω, f. ψω, vender el. driver fremad, vender derhen, dertil; transl., tilſkynder, opmuntrer, εἴς τι, ἐπί τι, til noget, ogſ. c. inf., ex. τῆς ἀρετῆς προτρέπων ἐπιθυμεῖν, Xen.; τὸ προτρέπον πείθεσθαι, hvad der bringer til at adlyde, id.; τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει; hvo bringer dig i denne Nød? Soph. El. 1193; — 2) in med., a) vender mig fremad, derhen, dertil, derimod, ἐπὶ νηῶν, imod Skibene, Il. 5, 700, ogſ. ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ; transl. ἄχεϊ, overgiver mig til Sorg, Hom.; b) vender mig ſaaledes, at jeg kommer foran, overfløier, præverto; df. alm. overgaaer, overtræffer, Plut.; c) bringer nogen til at vende ſig, driver el. forfølger fremad; transl., giør opmærkſom, tilſkynder, opmuntrer, ſom act., εἰς δικαιοσύνην, πρὸς ἐγκράτειαν, ἐπ' ἀρετήν, Xen.

προτρέφω, irr., f. -θρέψω, nærer el. fører forud. — προ-τρέχω, irr., f. -δραμοῦμαι, aor. προὔδραμον, løber frem; løber forud el. foran; 2) løber el. kommer foran nogen, τινός, Xen. — πρότριτα, adv., (τρίτος) tre Dage før el. tidligere, Thuc. — προτροπάδην, adv., (προτρέπω, προτροπή) ved at drives fremad, altid paa Flugten el. ilende uden at vende ſig; προτρ. φοβέοντο, Hom.; ligel. προτρ. φεύγειν, Xen.; men act. προτρ. ὤσασθαι, at drive paa iilſom Flugt, Plut.; 2) alm. hurtigt, ilende, Pind. — προτροπάω, Biform af προτρέπω. — προτροπή, ἡ, (προτρέπω) Tilſkyndelſe, Opmuntring; Bevæggrund. — πρότροχος, ὁ, (τροχός) Forhiul. — *προτρῠγαῖος, o. -τρῠγεῖος, 2, ſom gaaer foran Viinhøſten; 2) ſom foreſtaaer Viinhøſten; ogſ. προτρύγης, ου, ὁ, inc.; df. -προτρυγεία, ἡ, Feſt foran Viinhøſten; o. — προτρῠγητήρ, ῆρος, o. -τρῠγητής, οῦ, ὁ, en Stierne i Dyrkredſen, ſom gaaer op kort før Viinhøſten; - (af τρύγη). — προ-τρώγω, irr., f. -τρώξομαι, æder el. gnaver forud.

προ-τυγχάνω, irr., f. -τεύξομαι, er, ſkeer, tildrager mig forud el. tidligere; τὸ προτυχὸν ξείνιον, den førſte den bedſte Gave, Pind.; 2) træffer paa, naaer forud, c. gen. — πρότῠπος, 2, (τύπος) der tiener til Forbillede; τὸ πρότυπον, Forbillede, Mønſter; df. — προτυπόω, afbilder, geſtalter forud el. foreløbigen; in med. c. acc. transl., danner mig en

Forestilling af noget. — προ-τύπτω, *irr.*, *f.* ψω; 1) h. *Hom. intr.*, bryder el. trænger frem, *ex.* Τρῶες προὔτυψαν, *Il.*; ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε, *Od.* 24, 319, (efter *Eust.* f. προενέπεσε ταῖς ῥισίν, trængte frem i Næsen, som naar man vil græde); alm. iler hen; — 2) sild. *transit.*, slaaer fremad, driver med Slag; ogs. slaaer forud. — προτύπωμα, τό, (προτυπόω) Forbillede, Mønster.

προῦ- f. προε-, ved Sammentrækning af ο m. ε *augm.*, undert. ogs. m. et gudet ε, bes. *poët.* — προὔβαλε, προὔβη, o. dl., f. προέβαλε, προέβη. — προὔγγυος, 2, f. προέγγυος, som gaaer i Borgen; *dor.* πρώγγυος. — προϋγιαίνω, (ὑγ.) er forud sund. — προϋγραίνω, (ὑγρ.) væder el. befugter forud. — προὔγραφε, f. προέγραφε. — προὐδιδάχθη, προυδωκε, προὔθηκε, προὔκειτο, o. dl., f. προεδιδάχθη, προέδωκε, προέθηκε, προέκειτο, o. s. v. — προϋλακτέω, (ὑλ.) gjøer for nogen, τινός, (til nogens Beskyttelse). — προῦμνον, τό, ogs. προῦνον, *prunum*, Blomme, Frugten af — προῦμνος, ἡ, *prunus*, Blommetræet, bes. det vilde; ogs. προύνη o. προῦνος. — προὔνεικος, 2, (πρό, ἐνεγκεῖν) som bærer fremad el. videre; ὁ προὔν., en Lastdrager; 2) som προφερής, vellystig, geil. — προὔνη, ἡ, προῦνον, τό, o. προῦνος, ἡ, see u. προῦμνον, *etc.* — προὐξένησε, f. προεξένησε. — προὐξεπίσταμαι, f. προεξεπίσταμαι, veed forud, *Æsch.* — προὐξερευνάω, f. προεξερευνάω, udforsker forud, *Eur.*; df. — προὐξερευνητής, οῦ, ὁ, f. προεξερευνητής, forudskikket Spion.

προϋπ-άγω, *irr.*, *f.* ξω, fører, bringer, formaaer umærkeligen el. lidt efter lidt dertil; 2) *intr.*, unddrager mig forud, lister mig forud uformærkt bort, *ante clam me subduco*; 3) *in med.*, underkaster mig nogen forud, *c. acc.*, *Xen.* — προϋπ-αντάω, *f.* ήσω, ogs. -αντιάζω o. -αντιάω, gaaer el. kommer forud el. først imode. — προϋπαρξις, ἡ, tidligere Væren el. Tilværelse, Præexistents; o. — προϋπαρχή, ἡ, Begyndelsen el. Grundvolden til det Følgende; 2) *in pl.*, de foregaaende Handlinger; af — προϋπάρχω, *f.* ξω, gior noget først el. forud, begynder med el. er den første til at giore noget, τινός, εὐεργεσιῶν, ἔχθρας, til at vise Velgierninger, Fiendskab; τὰ προϋπηργμένα, = προϋπαρχαί; — 2) *intr.*, at være, skee, foregaae, tidligere; πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβὰν (efter det sidste Tilfælde el. Udfald) ἕκαστον τῶν προϋπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, *Dem.* — προϋπεκ-λύω, *irr.*, oploser el. afkræfter forud.

προὔπεμψα, f. προέπεμψα, *Hom.* — προϋπεξ-άγω, *irr.*, *f.* ξω, fører el. bringer forud hemmeligen derudaf el. bort. — προϋπεξ-έρχομαι, *irr.*, *f.* -ελεύσομαι, gaaer forud hemmeligen derudaf el. bort. — προϋπεξ-ορμάω, gaaer el. rykker hemmeligen derudaf, *Luc.* — προϋπ-εργάζομαι, fuldender el. bevirker forud hemmeligen; df. — προϋπεργασία, ἡ, at bygge foran el. derfor, *præmunitio*; 2) Forberedelse. — προϋπισχνέομαι, *irr.*, (ὑπ.) lover el. tilsiger forud. — προϋπο-βάλλω, *irr.*, ogs. *in med.*, lægger forud derunder som Grundvold; *in pass.*, at ligge til Grund. — προϋπο-γράφω, *f.* ψω, underskriver forud, fremstiller forud i Omrids. — προϋπο-δείκνυμι, *f.* -δείξω, anviser, foreviser, forklarer forud. — προϋπόκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*) ligger el. er lagt forud derunder som Grundvold; 2) = προϋπάρχω Bem. 2.

προϋπο-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, antager el. troer forud. — προϋπο-μιμνήσκω, *irr.*, *f.* -υπομνήσω, bringer forud i Erindring. — προϋπομνηματίζομαι, (ὑπομν.) gior el. skriver forud Anmærkninger. — προϋπο-πάσσω, *att.* ττω, *f.* άσω, stroer forud derunder. — προ-ϋποπτεύω, (ὑποπτ.) mistænker el. formoder forud. — προϋπόστασις, ἡ, (προϋφίσταμαι) = προϋπαρξις. — προϋπο-στρώννυμι, *irr.*, *f.* -στρώσω, stroer el. lægger forud derunder. — προϋποστυφή, ἡ, Uldens Tilberedelse for at kunne modtage en varig Farve; jf. προστύφω. — προϋπο-τέμνω, *irr.*, bortskærer forud derunder. — προϋπο-τίθημι, sætter el. stiller forud derunder; *in med.*, forudsætter, antager forud. — προ-ϋποτοπέω, (ὑποτ.) formoder el. mistænker forud. — προ-ϋποτυπόω, (ὑπ.) gior el. giver forud Omrids deraf. — προϋπο-φαίνω, anviser, antyder forud. — προὔπτος, 2, *ctr.* f. πρόοπτος; εἰς προὔπτον κακὸν ἑαυτὸν ἐμβάλλειν, i oiensynlig Ulykke, *Dem.*

προὐργιαίτερος, -τατος, 3, *compar.* o. *superl.* af flgd., nyttigere, herligere, o. s. v.; sædv. alene *in neutr.*, *ex.* προὐργιαίτερον ποιεῖσθαί τι, *pluris facere*, at holde for vigtigere, *Thuc.* — προὔργου, *adv.*, *ctr.* f. πρὸ ἔργου, af Vigtighed, herligt, nyttigt; οὐδὲν προὔργου ποιεῖν πρός τι, intet at udrette for en Sag, *Xen.*; τὶ τῶν προὔργου, noget vigtigt, *Thuc.*; (πρὸς τὸν φθόνον) οὐδέν ἐστι προὔργου τἀληθῆ λέγειν, imod Had nytter det ikke at tale Sandhed, *Dem.* — προὐτίθει, προὐτρέπετο, προὔτυψα, προὔφαινε, f. προετίθει, *etc.* — προϋφ-αιρέω, *irr.*,

borttager desuden forud; unddrager forud. — προϋφ-αρπάζω, irr., f. άσω o. άξω, frariver forud hemmeligen. — προϋφ-ίστημι, f. -ὑποστήσω, stiller forud derunder; in med., er, existerer forud el. tidligere, som προϋπάρχω Bem. 2. — προὔχων, προὔχουσι, προὔχοντο, f. προέχων, etc.

προφἄγεῖν, προὔφαγον, inf. o. ind. aor. til προεσθίω, spiser forud. — †προ-φαίνω, irr., f. -φᾰνῶ, lader vise sig, gior synlig, τέρατά τινι, Od.; men intr., οὐδὲ σελήνη - προὔφαινε, skinnede ikke, ib. 9, 145; in med., viser mig, bliver synlig el. tydelig; οὐδὲ προὐφαίνετ᾽ ἰδέσθαι, det lyste ikke, saa at man kunde see, ib. 143; pf. pass., τὰ δὲ προπέφανται (3 sing.) ἅπαντα, er synligt, Il. 14, 332; part. aor. προφᾰνείς, som træder frem og viser sig, Il.; — 2) viser forud, forkynder forud, forudsiger: om et Orakel, Herod.; ogs. tilsiger, lader haabe; in med., viser mig, bliver synlig forud; — 3) lyser el. bærer Lygte for nogen, Plut.; ds. — προφάνεια, ἡ, det Fremlysende, Tydelighed; af - προφᾰνής, 2, adv. -νῶς, som viser sig langt fra el. i det Fierne; 2) som viser sig fremfor andre; ds. meget indlysende el. tydelig; ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, aabenbarligen, Thuc. 2, 93; ogs. meget berömt; 3) som viser sig el. bliver synlig forud; — πρόφαντις, ιδος, ἡ, = προφῆτις; — πρόφαντος, 2, som προφανής, der sees langt borte, der falder i Öinene; udmærket, σοφία, Pind.; 2) som forud er viist; forudsagt, forudforkyndt, bes. af Oraklet, ex. ὥς σφι αἰεὶ τωὐτὸ πρόφαντον ἐγένετο, da de altid fik samme Svar, Herod. 5, 63; o. — προφάντωρ, ορος, ὁ, = προφήτης.

προφᾰσίζομαι, f. ίσομαι, bruger som Paaskud el. Undskyldning, undskylder mig med noget, τι, ex. οὐδὲν προφασίζομαι ἡλικίαν, med min Alder, Xen.; ogs. absol., Dem.; af — πρόφᾰσις, ἡ, (προφαίνω) egentl. hvad man fremviser, angiver, anfører som Grund el. Aarsag til noget; ds. Anledning, Aarsag, ex. τὴν μὲν γὰρ ἀληθεστάτην πρόφασιν - ἡγοῦμαι, Thuc. 1, 23; — 2) sædv., Paaskud, Udflugt, Skingrund, Undskyldning, Vægring; πρόφασιν ἔχειν, ποιεῖσθαι, θέσθαι, at bruge som Paaskud; πρόφασιν κατασκευάσαι οὐκ ἀπίθανον, at være betænkt paa en rimelig Udflugt, Xen.; πρόφασιν (acc. absol.), ἐπὶ προφάσει, ἐκ προφάσεως, efter Foregivende, som det hed; (men πρόφασιν Il. 19, 262, 302, höre til Bem. 1); ds. — προφαστικός, 3, hörende el. tienlig til Paaskud, LXX. — πρόφᾰτος, 2, (πρόφημι) forudsagt, forkyndt, Pind.

προφερής, 2, egentl. som er fort el. stillet foran; ds. foretrukken, fortrinlig, ἀλλάων, fremfor andre, Hes. Sc. 260; h. Hom. alene in compar. o. superl., προφερέστερος, προφερέστατος, 3, ἅλματι, δίσκῳ, βίῃ, i at springe, o.s.v.; προφερέστατος ogs. f. πρεσβύτατος, ældst, Hes. Theog.; comp. o. superl. irr., προφέρτερος, προφέρτατος, Soph.; - 2) som seer ældre ud, end han er; som for tidlig har Omgang med Kiönnet; om Træer og Planter: som for tidlig bærer Frugt; af — προ-φέρω, irr., f. προοίσω, aor. προήνεγκα o. προήνεγκον; 1) transit., a) förer, bærer, bringer frem el. hen, τινί τι, ex. Il. 9, 323; transl., α) forebringer, anfører; tilraader, τινί c. inf., Herod. 5, 63; β) forekaster, bebreider, Il. 3, 64; ὅστις ἄνθρωπος ὢν ἀνθρώπῳ τύχην προφέρει, παντελῶς ἀνόητον ἡγοῦμαι καὶ ἀπαίδευτον, Dem.; - bringer frem, lader træde frem el. vise sig; forevisen, fremstiller; πρόφ. μένος, viser Mod, Il.; ἔριδα προφέρειν o. προφέρεσθαι, at begynde en Strid, Hom.; πόλεμον προφέρειν τινί, at paaføre nogen Krig, Herod.; - c) bringer el. driver fremad, ogs. om Stormen, ex. Od. 20, 64; transl., bringer videre, befordrer; Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, bidrager til, er gavnlig paa en Vei, ved et Arbeide, Hes. Op. 579; μέγα προφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν, Thuc. 1, 93; — 2) intrans., a) har Fremgang, skrider frem, kommer videre, proficio; vorer, tiltager; ligel. in med.; - b) overgaaer, τινός τινι, nogen i noget; ogs. εἴς τι, κατά τι; εἴ τίς τι ἕτερος ἑτέρου προφέρει ἢ ἐπιστήμῃ, ἢ εὐψυχίᾳ, Thuc. 7, 64; jf. Herod. 3, 106, 6, 127.

προ-φεύγω, irr., f. -ξομαι, aor. προὔφῠγον, 1) intr., flygter fremad el. videre; 2) transit., undflyer; Τῷ (derfor) οὐκ ἂν θάνατόν γε - προφύγοισθα, ep. 2 sing. opt., Od. 22, 325. — πρόφημι, (φημί, irr.) forudsiger. — προ-φημίζω, udbreder forud et Rygte. — προφητάζω, = προφητεύω. — προφητεία, ἡ, Prophetens Embede el. Gave; 2) Prophesie, Spaadom, eccl.; o. — προφητεῖον, τό, den til en Prophet indviede Helligdom; af — προφητεύω, Herod. 7, 111, c. gen. ἱροῦ, er - προφήτης, ου, ὁ, (πρόφημι) egentl. som forudsiger; bes. som modtager, forkynder og forklarer Oraklets, Gudens el. den begeistrede Spaamands Svar, Διὸς προφάτας, Pind.; ds. ogs. Spaamand, som μάντις; transl., Μουσῶν προφῆται, de af Muserne begeistrede Digtere; alm. som forkynder, ex. γλυκὺν κώμου προφάταν, Pind. Nem. 9, 120. — προ-

φητίζω, = προφητεύω. — προφητικός, 3, adv. -κῶς, hørende til en προφήτης, prophetisk. — προφῆτις, ιδος, ἡ, fem. til προφήτης. — προφητοκτόνος, 2, (κτείνω) som myrder Propheter; — προφητόφθεγκτος, 2, (φθέγγομαι) talt af en Prophet; o. — προφητοφόντης, ου, ὁ, (φονεύω) = προφητοκτόνος; (af προφήτης).

προφθᾰδήν, adv. af — προφθάδιος, 2, forekommende; af — προφθάνω, irr., [ep. ᾱ, att. ᾰ], f. -φθάσω [ᾰ], o. -φθήσομαι, forekommer nogen, τινά, gjør noget forud; df. — πρόφθᾰσις, ἡ, sild. ogs. προφθᾰσία, ἡ, Forekommen. — προ-φθέγγομαι, taler forud, inc.; df. — πρόφθεγξις, ἡ, at tale forud. — προφθίμενος [ῐ], 3, som forud er død el. dræbt, part. aor. med. af inus. προφθίνω. — προ-φλεβοτομέω, aarelader forud. — προφοβέω, forskrækker el. forfærder forud; in med., frygter forud el. i Forveien; df. — προφοβητικός, 3, som forskrækker el. afskrækker forud; 2) af pass., som frygter forud. — προ-φοιβάζω, f. άσω, renser forud; 2) forudsiger, propheterer; df. — προφοίβασμα, τό, Forudsigelse, Spaadom.

προφορά, ἡ, (προφέρω) Frembringen, Forebringen; 2) Foredrag, Udtale; 3) Bebreidelse. — προφορέω, Biform af προφέρω; 2) in med., fører Traadene hid og did (ved at sætte i Væv, διάζεσθαι); df. alm. løber hid og did; ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω, Ar. Av. 4. — προφορικός, 3, (προφορά Bem. 2) som yttrer sig igiennem Sproget; oppon. ἐνδιάθετος. — πρόφορος, ὁ, sc. ἰχώρ, det Livsfrugten omgivende Vand, som gaaer foran Fødselen. — προφόωσδε, adv., skal skrives πρὸ φόωσδε, Il. — πρόφραγμα, τό, (προφράσσω) Hegn foran noget; Formuur, Brystværn, o. dl. — προ-φράζω, f. άσω [ᾰ], siger el. forkynder forud; πᾶν ἄν σοι προεφράζομεν, vilde aabenbare dig den hele Sag, Herod. 1, 120; part. pf. pass., προπεφραδμένος, Hes. — πρόφρασσα, ἡ, som fem. ep. til πρόφρων, hengiven, velvillig, bevaagen; el. betænksom, forsigtig; Hom.; (af φράζω, φράζομαι). — προ-φράσσω, att. ττω, f. ξω, sikkrer el. forvarer ved at sætte et Hegn derfor; 2) indslutter el. befæster forud.

πρόφρων, ονος, 2, adv. -φρόνως, ep. -φρονέως, (φρήν, φρονέω) hengiven, velvillig, beredvillig, venlig, propenso animo, Hom.; b) med en fast Villie, med fuld Tillid el. Overbeviisning, kraftfuld og ædel, ex. Οὐ πέρι (περίεστιν ἄλλων, Heyn.) μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Ἐν πάντεσσι πόνοισι, Il. 10, 244, om Odysseus; men Od. 14, 406, ironisk, Πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία — λιτοίμην, da kunde jeg ret med Tillid bede til Zeus! — 2) som betænker sig forud, betænksom, forsigtig.

προ-φῠλακή, ἡ, Forvagt, Forpost; 2) Forsigtighed; 3) Forsigtighedsmiddel, Amulet. — προφῠλακίς, ίδος, ἡ, sc. ναῦς, Vagtskib, Thuc.; o. — προφῠλακτικός, 3, som forvarer noget; forsigtig; (af προφυλάσσω). — προ-φύλαξ, ᾰκος, ὁ, Forvagt, Forpost, den forreste el. yderste Vagt. — προφύλαξις, ἡ, Forsigtighed; af — προ-φῠλάσσω, att. ττω, f. ξω, holder Vagt derfor, staaer paa Forpost; alm. bevogter, c. gen., Xen., ogs. c. acc.; εἷλε τὴν προφυλάσσουσαν, sc. ναῦν, Vagtskibet, Herod. 8, 92; in med. c. acc., vogter mig for, afværger, λιμὸν, ἢ δίψος, ἢ ψύχη, Xen. — προφῦναι, inf. aor. 2 til πρόφυμι.

προφύρᾱμα, τό, en forud sammenæltet Dei; af — προ-φῡράω, f. άσω, rører forud deri, sammenælter forud, μάζαν; komisk: προπεφύραται λόγος, Ar.; κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον ἐστί, man har tillavet, beredet mig en stor Ulykke, id.; df. — προφυρητός, 3, hvori der forud er rørt, μάζα, Brød, som har hævet sig. — προφυσία, ἡ, (φῦσα) Foderal til Blæsebælgens Rør. — πρό-φῠσις, ἡ, (προφύω) en Spire. — προφῠτεύω, planter forud; transl., bereder forud. — προ-φύω, irr., avler, skaber, lader opstaae forud; in aor. 2, pf., o. in med., er til el. opstaaer forud. — προ-φωνέω, siger forud; 2) siger el. befaler offentligen, Æsch.

προ-χάζομαι, irr., egentl. viger, d. e. gaaer, skrider fremad. — προ-χαίνω, gaber fremover; 2) transl., = προφασίζομαι. — προ-χαίρω, irr.; df. προχαιρέτω, valeat, det være langt fra mig, Æsch. — προχάνη, ἡ, Paaskud, Call.; (skal være af προέχω). — προχάραγμα, τό, Omrids; Udkast, Model; af — προ-χαράσσω, att. ττω, f. ξω, indgraver forud, tegner forud et Omrids. — προ-χᾰρίζομαι, f. ίσομαι, fryder, glæder, begunstiger forud. — προ-χαριστήρια, τά, foreløbig Takkefest, som først i Foraaret af d. athen. Øvrighed feiredes for Athene. — προχειλίδιον, τό, Forlæbe, fremstaaende Deel af Læben; o. — πρόχειλος, 2, med fremstaaende Læber; τὸ πρόχειλον, = frgd.; (af χεῖλος). — προ-χειμάζω, f. άσω, gaaer forud i Vinterqvarterer; 2) om Veiret: forud at være stormende el. uroligt; df. — προχειμᾰσις, ἡ, foregaaende Storm el. Uveir.

προχειρίζομαι, (χειρίζω) tager i Haanden, lægger til rette, forbereder;

προχειρίσασθαι δύναμιν, at have Tropper i Beredskab, *Dem.*; *b*) giver i Haanden, indhænder, *τινί τι*; — 2) *transl.*, foretager mig noget, beslutter mig til, begynder paa noget; *b*) afhandler forud; *c*) vælger el. udnævner, *ἐπί τι, πρός τι*, til noget; *act. inc.* — πρόχειρος, 2, *adv.* -χείρως, (χείρ) som er ved Haanden el. paa rede Haand; let at faae el. bevirke; alm. let, færdig, beredt; ἐκ προχείρου, letteligen; ogs. letsindigen; τὸ πρόχειρον, Letsindighed, *Herod.*; df. — προχειρότης, ητος, ἡ, Færdighed, Beredskab. — προχειροτονέω, vælger el. bestemmer forud. — προ-χειρουργέω, forretter forud.

πρόχευμα, τό, det Udgydede; opskyllet Dynd el. Jord; af — προ-χεύω, *poët.* f. - προ-χέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, udgyder, lader flyde el. strømme ud, ῥόον, ὕδωρ, *Hom.*; τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, gyd tre Dele Vand (til een Deel Viin), *Hes. Op.* 596; *in pass.*, at udgyde sig; ἐς πεδίον προχέοντο, udbredte sig over Sletten: om en Sværm Mennesker, *Il.* — πρόχθες, *adv.*, (χθές) i Forgaars; df. *adject.* προχθεσινός, 3. — πρόχνυ, *adv.*, (πρό, γόνυ) knælende; πρόχνυ καθεζομένη, *Il.* 9, 566; df. synkende i Knæ, afmægtig; *transl.*, πρόχνυ ὀλέσθαι, at omkomme i Stovet, at gaae aldeles til Grunde, *Hom.*; df. sild. alm. f. πάνυ. — *προχοή, ἡ, en Flods Udstrømmen, Udløb, Munding, sædv. στόμα; *b*) Sted el. Egn, som Vandet oversvømmer; h. *Hom.* altid *in pl.*; *c*) alm. Flodens Leie, Flodseng; — προχόη, ἡ, = πρόχοος; — προχοΐδιον, *att.* -χοίδιον, τό, v. προχοΐς, ΐδος, ἡ, *dim.* af flgd.; v. — πρόχοος, ἡ, Krukke el. Kande, hvoraf man gyder, *ex.* Vaskevand, *Od.*; dog ogs. Viin i Bægeret, *Od.* 18, 397; ogs. undert. f. ἀμίς, *Xen.*; jf. πρόχους; - (af προχέω). — προχορεύω, en Fordandser. — πρόχους, ου, ἡ, *att. ctr.* f. πρόχοος; df. *dat. pl. heterocl.*, πρόχουσι, *Ar.*

προ-χρίω [ῑ], smører, salver, stryger forud, *Soph.* — προχρονέω, cr - πρόχρονος, 2, (χρόνος) som gaaer forud i Tiden, som er el. skeer tidligere. — *πρόχῠμα, τό, Viin, som løber ud uden Presse; 2) = flgd.; — πρόχῠσις, ἡ, Udgyden, Udhælden; ogs. om tørre Sager: Udrysten, Udstyrten; οὔτε οὐλὰς κριθῶν πρόχυσιν ἐποιέετο (προέχεεν) θεῶν οὐδενί, offrede ikke, *Herod.* 1, 160; jf. οὐλοχύται; πρόχυσις τῆς γῆς, opskyllet Jord, *alluvies*, *id.* 2, 5, 12. — προχύται, αἱ, *sc.* κριθαί, = οὐλοχύται; — προχύτης, οῦ, ὁ, = πρόχοος; 2) *in pl.*, προχύται, οἱ, hvad man udryster el. kaster paa nogen, *ex.* Blomster, Krandse, Baand, o. dl.; ogs. Foræringer, som kastes ud iblandt Folket, *missilia*; v. — προχῠτός, 3, udgydet, udrystet; 2) Προχύτη νῆσος, Den Procida i Bugten ved Neapel; - (af προχέω).

πρόχωλος, 2, (χωλός) meget lam el. halt. — πρόχωμα, τό, (προχώννυμι) den derfor opkastede Dam el. opskyllede Jord. — προχῶναι, αἱ, Rumpebenet; besl. m. κοχώνη. — προ-χώννυμι, *irr.*, *f.* -χώσω, tildæmmer derfor. — προχωρέω, gaaer el. skrider fremad; har Fremgang, lykkes, trives; προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων, *Thuc.* 1, 16; *impers.* προχωρεῖ μοι, det er el. kommer mig beleiligt, *Xen.*; df. — προχώρημα, τό, det Fremskridende; Fremgang; 2) Afgang, Excrementer; v. — προχώρησις, ἡ, Fremskriden; Fremskridt, Fremgang, Tiltagen. — πρόχωσις, ἡ, (προχώννυμι) at dæmme derfor; en derfor opkastet Dam, som πρόχωμα. — προ-ψηφίζω, afstemmer forud og beslutter derefter. — προ-ψιθῠρίζω, hvisler, hvisker forud. — προψύχω, afkøler el. tørrer forud; [ῡ].

προῳδικός, 3, hørende til en Forsang; *oppon.* ἐπῳδικός; af — προῳδός, ἡ, (ᾠδή) Forsang; 2) lidet Vers foran et større; *oppon.* ἐπῳδός. — προ-ωθέω, *irr.*, *f.* -ωθήσω v. -ώσω, *aor.* προέωσα, ogs. ἐπρόωσα, *ctr.* ἔπρωσα, støder, driver fremad, afsted el. bort. — προώλης, 2, (ὄλλυμι) forud fordærvet el. ulykkelig; aldeles ulykkelig, jf. ἐξώλης. — προωμοσία, ἡ, (ὄμνυμι) en forud aflagt Ed. — προωνύμιον, τό, Fornavn; af — προώνῠμος, 2, (ὄνομα) med Fornavn. — προώριος, v. πρόωρος, 2, (ὥρα) før Tiden, for tidlig, umoden. — πρόωσις, ἡ, Støden el. at støde fremad el. bort; v. — προώστης, ου, ὁ, som støder fremad el. bort; 2) fremstaaende Træ o. dl., til at modstaae et paastødende Legeme; df. - προωστικός, 3, *adv.* -κῶς, som støder fremad el. bort; (af προωθέω).

πρῠλέες, έων, οἱ, rimel. det tungtbevæbnede Fodfolk, df. h. *Hom.* θωρηχθέντες, *ex. Il.* 11, 49; sild. som *adject.*, sammentrængt, i Massa, (hvilken Bem. efter nogle ogs. er den homeriske). — πρύλις, εως, ἡ, etslags Vaabendands, som πυῤῥίχη, *Call.*; (rimel. besl. m. flgd.). — πρύμνᾰ, ἡ, h. *Hom.* v. *jon.* πρύμνη, (oprindel. *fem.* af πρυμνός), Agterenden af Skibet, Bagstavnen; h. *Hom.* ogs. πρύμνη νηῦς, v. πρύμνη νηός; *oppon.* πρῶρα; ogs. alm. Bagdeel, det Bageste; *b*) ἐπὶ πρύμναν κρούεσθαι s. ἀνακρούεσθαι, ogs. πρύμναν ἀνακρ.

o. πρύμναν χωρεῖν, at roe baglends el. bagud, (med Forstavnen vendt imod Fienden); df. alm., at trække sig tilbage langsomt og uden at forandre Fronten.

*πρυμναῖος, 3, hørende til Bagstavnen; — πρύμνηθεν, *adv.*, fra Bagstavnen; πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, *Il.* 15, 716; alm. bagfra; — πρυμνήσιος, 3, hørende til Bagstavnen; τὰ πρυμνήσια, *sc.* δέσμα, σχοινία, Tonge, som gaae i Land fra Bagstavnen; πρυμνήσια δῆσαι, λῦσαι, o. dl., *Od.*; jf. πεῖσμα; — πρυμνητής, οῦ, ὁ, Styrmanden, (som har sin Plads i Bagstavnen); h. *Æsch.* ogs. ἄναξ πρυμνητής; 2) som *adject. masc.* f. πρυμνήσιος, *ex.* κάλως; df. - πρυμνητικός, 3, = πρυμνήσιος; o. — πρυμνόθεν, *adv.*, = πρύμνηθεν, fra Bagstavnen; 2) fra den nederste Ende, *ex.* af en Træstamme; alm. fra Grunden af; (skal efter nogle hede πρεμνόθεν); - (af πρύμνα).

πρυμνός, 3, den yderste, sidste, bageste, nederste; πρυμνὸς βραχίων, πρυμνὴ γλῶσσα, o. dl., den yderste Deel deraf, d. e. den Deel, som er nærmest forbunden med Kroppen; πρυμνὴν ὕλην ἐκταμεῖν, at afhugge ved Roden; πρυμνὸν δόρυ, den i Skaftet befæstede brede Deel af Landsens Jern, *Hom.*; men om en Steen: πρυμνὸς, παχύς, nedentil bred og tyk, *Il.* 12, 446; (efter *gramm.* af πείρω, περάω; besl. m. πρέμνον). — πρυμνοῦχος, ὁ, (πρύμνα, ἔχω) = πρυμνητής; 2) som holder Skibet fast. — πρυμνώρεια, ἡ, (πρυμνός, ὄρος) den nederste Deel el. Foden af et Bierg; (formet som ἀκρώρεια).

πρῠτανεία, ἡ, (πρυτανεύω) et Prytanie, d. e. et Tidsrum af 35 el. 36 Dage, i hvilket hver enkelt af de 10 φυλαὶ i Athenen ved sine Prytaner (see u. πρύτανις) ledede de Statsforretninger, som tilkom de Femhundredes Raad; ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος (*sc.* φυλῆς) πρώτης (som efter Lodkastning var den første i Aarets Løb), ἑνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας, paa den 11te Dag i dens Sessions- el. Regieringssted, *Dem.* 708; κατὰ πρυτανείαν, under hvert Prytanie el. i hvert Tidsrum af 35-36, Dage, *id.*; - 2) alm. det bestemte Tidsrum, hvori nogen beklæder en Post afvexlende med andre; jf. *Herod.* 6, 110.

πρῠτᾰνεῖον, τό, (πρύτανις) en offentlig, Gudinden Hestia el. Vesta helliget Bygning, (*penetrale urbis*, *Liv.*), hvor Prytanerne, fremmede Gesandter og fortiente Borgere beværtedes paa offentlig Bekostning; ἐπαινῆσαί τινα καὶ εἰς τὸ πρυτανεῖον καλέσαι, *Dem.*; i Athenen ogs. θόλος; — 2) τὸ ἐπὶ πρυτανείῳ δικαστήριον, ogs. τὸ πρυτανεῖον, en Domstol i Athenen; — 3) τὰ πρυτανεῖα, en Pengesum, som begge Parter maatte deponere forud til Sikkerhed for Processens Omkostninger; h. Romerne: *sacramentum*; df. τιθέναι πρυτανεῖά τινι, at indstævne nogen; ogs. θέσεις (*sc.* τῶν πρυτανείων), *Ar. Nub.* 1192; ἀπὸ τῶν πρυτανείων μισθὸν λαμβάνειν, at blive lønnet af denne Sum, *Xen.* — πρυτανεύς, έως, ὁ, = πρύτανις.

πρῠτανεύω, er en πρύτανις, Prytan el. Tilforordnet af den φυλή, hos hvilken πρυτανεία paa den Tid er, og som deraf heder φυλὴ πρυτανεύουσα; πρυτανεύειν περὶ εἰρήνης, (som πρύτανις) at giøre Folket Fredsforslag, at lade Folket stemme derover; - 2) styrer, behersker, τινί, nogen; alm. som διοικέω, leder, besørger, anordner; πρυτανεύειν τινί τι, at ordne el. lede en Sag efter nogens Ønske, *Dem.*; *pass.*, πρυτανεύεσθαι παρά τινος, at beherskes, at lade sig lede af nogen, *id.* — πρυτανικός, 3, hørende til en πρύτανις, el. til en πρυτανεία.

πρύτανις, εως, ὁ, en Prytan; i flere græske Stater: den høieste Øvrighed; i Athenen ere πρυτάνεις, et Udvalg (en Commission) af 50 Mand af de Femhundredes Raad, samtlige af een φυλή, hvilke i en Tid af 35 el. 36 Dage (jf. πρυτανεία) førte Forsædet i dette Raad og i Folkeforsamlingen, og ledede Forretningerne; 2) df. alm. som πρόεδρος o. ἐπιστάτης, Leder, Styrer, Hersker, Mester; saal. kalder *Pind.* Zeus, στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν, *Pyth.* 6, 24; sild. *poët.*, πρύτανις πλούτου καὶ σοφίας, o. dl.; (rimel. besl. m. πρῶτος).

πρῴ s. πρῴ, (ikke πρῶ), *adv.*, *att. ctr.* f. πρωΐ. — πρωαίτερος, πρωαίτατος, 3, *compar.* o. *superl.* til πρώϊος. — πρωγγεύω, borger, er Borgen derfor; (dorisk Ord); af — πρώγγυος, ὁ, *dor.* f. προέγγυος, en Borgen, en Cautionist. — πρῷζος, 2, *att.* f. προΐζος, s. m. s. — πρώην, *adv.*, nyligen, for kort siden, *nuper*, *Il.*; bes. i Forgaars; πρώην καὶ χθές, *Dem.*; alm. forhen, fordum; h. *Callim. ctr.* πρῴν; (rimel. f. πρωΐην *sc.* ὥραν, af πρώϊος). — πρωθήβης, ου, ὁ, *Hom.*, o. πρώθηβος, 2, ogs. 3, (πρῶτος, ἥβη) som træder ind i den første mandige Alder el. i Mandsaarene; som bliver mandbar. — πρωθύστερον, τό, sædv. ὕστερον πρότερον, det Bageste foran, det Sidste først, *gramm.*

πρωΐ, *att.* πρῴ, *adv.*, (πρό) tidligen, i den tidlige Morgen, *mane*; Πρωῒ δ' ὑπηοῖοι (ὑπὸ τὴν ἠῶ), *Il.* 8, 530; ἡ γεωργία πρωῒ ἐγείρουσα, *Xen.*; *oppon.* ὀψέ; 2) tidligen, betimeligen, *tempestive*; ogs. før Tiden, for tidligen, *præmature.* — πρωΐα, ἡ, *fem.* af πρώϊος, *sc.* ὥρα,

Morgenstunden, Morgenen. — πρωϊαίτερος, πρωϊαίτατος, 3, att. compar. o. superl. til πρώϊος. — *πρωϊανθής, 2. (ἀνθέω) som blomstrer tidligt; — πρωϊβλαστέω, er -πρωϊβλαστής, 2, (βλαστή, βλαστάνω) som spirer el. grønnes tidligen, Theophr.; df. -πρωϊβλαστία, ἡ, tidlig Spiren, tidligen at spire el. grønnes, id.; — πρώϊζος, 2, att. πρῷζος, = πρώϊος, tidlig; πρώϊζον o. πρώϊζα ogs. som adv.; χθιζά τε καὶ πρώϊζα, i Forgaars, Il. 2, 303; — πρωϊθεν, adv., fra den tidlige Morgen; o. — πρωϊκαρπέω, er -πρωϊκαρπος, 2, (καρπός) som bærer tidlig Frugt; - denne Egenskab, πρωϊκαρπία, ἡ; - (af πρωΐ).

πρώϊμος, 2, o. πρωϊνός, 3, sild. Former f. πρώϊος, tidlig. — πρωϊάθεν, adv., = πρωΐθεν; af — πρώϊος, 3, (πρό, πρωΐ), att. πρῷος, tidlig paa Dagen, i den tidlige Morgen; πρώϊον som adv., Il. 15; 470; περὶ δείλην πρωΐην, i Morgendæmringen, Herod. 8, 6; alm. tidlig, ex. (στρατὸς) πρώϊος (ἔαρος) συνελέγετο, id. 8, 130; compar. o. superl. att., πρωϊαίτερος, πρωϊαίτατος; df. — πρωϊότης, ητος, ἡ, at være tidlig el. betimelig; bes. tidlig Modenhed. — πρωϊσπορέω, saaer tidligen; af — πρωϊσπορος, 2, (πρωΐ, σπορά, σπείρω), saaet el. til at saae tidligen. — πρωκτοπεντετηρίς, ίδος, ἡ, h. Ar. comisk Benævnelse paa en obscoen Fest, efter Voss: Lenden-Fünfjahrfeyer; af — πρωκτός, ὁ, Bagen, Rumpen; ogs. Endetarmen; (skal være af προάγω, el. af προΐκω, el. af προΐσχω); df. — πρωκτοτηρέω, beseer Bagen, Ar. — πρῷμος, 2, att. f. πρώϊμος.

πρών, ὁ, gen. πρωνός, (πρό) det Fremragende, Op- el. Udstaaende, Fremspringende; df. Top, Høi, Skraaning; Forbierg, Il. 17, 747; en i Havet fremspringende Landtunge, ex. d. thraciske Chersones, Æsch. Pers. 131, som dog nogle forklare om Strædet imellem Asien og Europa; ep. udvidet πρώων, Il.; (besl. m. πρήν, πρηών, πρεών). — πρώξ, ὁ, gen. πρωκός, Draabe, bes. Dugdraabe, Dug; (skal være af πρωΐ). — πρῷος, 3, att. f. πρώϊος; compar. o. superl. πρῳαίτερος, πρῳαίτατος. — πρωπέρυσι, adv., for to Aar siden.

† πρῴρα, ἡ, jon. o. ep. πρώρη, (πρό) Forstavn, oppon. πρύμνα; ogs. νηῦς πρώρη, Od.; 2) alm. Forside; df. Ansigt, Aasyn; Blik, Skue; df. = πρωράζω, er en πρωράτης, besørger hans Forretninger; — πρώραθε(ν), adv., fra Forstavnen; fra Forsiden, Pind.; oppon. πρυμνόθεν; — πρωρατεύω, er -πρωράτης, ου, ὁ, Understyrmand, som stod i Forstavnen og hialp til at styre Skibet; ogs. πρωρεύς; oppon. πρυμνητής; df. — πρωρατικός, 3, hørende til en πρωράτης; — πρωραχθής, 2, (ἄχθος) betynget fortil el. paa Fordelen; — πρωρεύς, έως, ὁ, = πρωράτης; o. — πρώρηθεν, adv., jon. f. πρώραθεν. — πρῶσαι, πρώσας, πρῶσον, etc. f. προῶσαι, etc., aor. 1 act. af προωθέω.

πρῶτα, neutr. pl. af πρῶτος, som adv., først, Hom. — *πρωτάγγελος, 2, (ἄγγελος) som først melder el. forkynder; — πρωτάγριος, 2, (ἄγρα) som først opjager el. fanger; τὰ πρωτάγρια, den første Fangst; — πρωταγωνιστέω, er -πρωταγωνιστής, οῦ, ὁ, egentl. første Kæmper; ogs. som vinder Prisen i Kamplegene, Athen.; sædv. den Skuespiller, som spiller den første Rolle, primarum partium actor; transl., den første Taler el. som taler først (i Retten el. for Folket); alm., Hovedpersonen; — πρώταθλος, ὁ, (ἆθλος) = frgd.; inc.; — πρωταίτιος, 2, (αἰτία) første Ophavsmand, som har den første Skyld; — πρωταίχμεια, o. πρωταίχμια, τά, (αἰχμή) = πρωτόλεια, see u. πρωτόλειος; o. — πρωτάρχης, ου, ὁ, o. πρώταρχος, ὁ, (ἄρχω) første Anfører, Æsch.; 2) πρώταρχος, 2, som først anfører el. begynder; - (af πρῶτος).

πρωτεία, ἡ, o. πρωτεῖον, τό, (πρωτεύω) den første Plads el. Rang; Forrang, Fortrin; τὰ πρωτεῖα, bes. den første Priis el. Seiersbelønning. — πρωτερική, ἡ, (πρώ), συκῆ, en tidligt moden Figen. — Πρωτεύς, ὁ, Proteus, en prophetisk Havgud, som kan forvandle sig i enhver Gestalt, Od. 4, 349, flgd. — πρωτεύω, er den første, staaer øverst, har Fortrin el. Forrang for andre, overgaaer, τινός τινι, ex. πρωτεύειν πάντων κάλλει, at overgaae alle i Skiønhed; πρωτεύειν ἐν ταῖς πόλεσι, at indtage den første Plads; o. — πρωτηρότης, ου, ὁ, (ἀρότης) som pløier først el. før, Hes.; (af πρῶτος). — πρωτιστεύω, er den allerførste; af — πρώτιστος, 3, (ogs. 2, Hom. Cer.), superl. poët. af πρῶτος, den allerførste, ogs. forstærk. πολὺ πρώτιστος, Hom.; neutr. πρώτιστον o. πρώτιστα, ofte som adverb., allerførst, Hom.

*πρωτόαλος, 2, (ἅλς) = πρωτόπλοος, Hesych.; — πρωτοβαθρέω, er -πρωτόβαθρος, 2, (βάθρον) som sidder paa den forreste Bænk el. paa det første Sæde, som har Forsædet; — πρωτοβολέω, er -πρωτοβόλος, 2, (βολή, βάλλω) som kaster el. træffer først; b) som første Gang fælder el. skifter Tænder: om Heste; c) om Planter: at skyde

el. spire først; – πρωτόβολος, 2, pass. til flgd., først kastet el. truffen; — πρωτόγἄλα, ακτος, τό, (γάλα) den første Modersmelk, Raamelk; sædv. πῦος; — πρωτόγἄμος, 2, (γαμέω) først nyligen gift; — πρωτογένεια, ἡ, bes. fem. til – πρωτογενής, 2, (γένος) førstefødt; — πρωτογέννημα, τό, det Førstefødte; Førstefødsel; o. – πρωτογέννητος, 2, = πρωτογενής; (af γεννάω); — πρωτογλῠφής, 2, (γλύφω) først udskaaren; — πρωτόγονος, 2, ogs. 3, (γόνος) først født, førstefødt; 2) act., πρωτογόνος, ἡ, som føder først; — πρωτογύναικες, οἱ, (γυνή) som endnu have deres første Koner; jf. πρωτόποσις; — πρωτοδἄής, 2, (δαῆναι) som først nu har erfaret el. lært; — πρωτόζευκτος, 2, o. πρωτόζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, (ζεύγνυμι) som først er spændt i Aaget; transl., som er gift første Gang; — πρωτόθετον, τό, (τίθημι) Stamord, gramm.; — πρωτοθοινία, ἡ, (θοίνη) den første Deel af Maaltidet; — πρωτόθρονες, οἱ, nom. pl. heterocl. af πρωτόθρονος, 2, (θρόνος) som sidder paa den første Stol el. Plads; o. — πρωτόθροος, ctr. πρωτόθρους, 2, (θρόος) som toner el. taler først; 2) pass., først talt; – (af πρῶτος).

πρωτοκήριος, ὁ, (κηρός) som er skreven først el. øverst paa Vortavlen, primicerius; — πρωτοκλησία, ἡ, (κλῆσις) det første Kald; o. – πρωτόκλητος, 2, først kaldet el. indbuden; (af καλέω); — πρωτο-κλῖσία, ἡ, første Leie el. Plads ved Bordet; — πρωτοκουρία, ἡ, første Haarklipning el. Tonsur, LXX; af – πρωτόκουρος, 2, (κείρω) først klippet, skaaren, beskaaren; — πρωτοκτίστης, ου, ὁ, første Bygmester, Begrunder, Skaber; o. – πρωτόκτιστος, ogs. πρωτόκτῐτος, 2, først bygget, begrundet, skabt; (af κτίζω); — πρωτοκτόνος, 2, (κτείνω) som dræber først; 2) pass., πρωτόκτονος, 2, først dræbt; — πρωτοκύμων, ονος, 2, (κῦμα) første Gang svanger; — πρωτοκύων, -κυνός, ὁ, den første Hund; den første Cyniker; — πρωτόλειος, 2, (λεία) sædv. in neutr. τὸ πρωτόλειον, bes. in pl. τὰ πρωτόλεια, som ἀκρόλεια, det Første el. Bedste af Byttet; alm. Førstegrøde; det Første; — πρωτολεχής, 2, (λέχος) som føder førstegang; — πρωτολογέω, er – πρωτολόγος, 2, (λέγω) som taler først, bes. for Retten; som spiller den første Rolle paa Theatret, som πρωταγωνιστής; – denne Handling, πρωτολογία, ἡ; ogs. Talens Begyndelse el. Indledning; o. — πρωτολοχία, ἡ, (λόχος) den første Slagorden; – (af πρῶτος).

* πρωτόμαντις, εως, ὁ, (μάντις) første Spaamand, Æsch.; — πρωτόμαρτῠρ, ῠρος, ὁ, (μάρτυρ) første Vidne, eccl.; — πρωτο-μηχἄνάομαι, foretager el. indretter først, Ar. Thesmoph. 16, inc.; — πρωτόμισθος, 2, (μισθός) som først er tinget el. som først tiener for Løn; — πρωτόμορος, 2, (μόρος) som døer el. er død først; — πρωτο-μύστης, ου, ὁ, den første el. først nu Indviede; — πρωτόνεως, ὁ, ἡ, gen. ω, (ναῦς) som førstegang er til Skibs; — πρωτονύμφευτος, 2, (νυμφεύω) først nyligen gift; — πρωτοπἄγης, 2, (πήγνυμι) først el. først nyligen sammenføiet el. forfærdiget, δίφρος, ἄμαξα, Il.; alm. ny, frisk; — πρωτοπάθεια, ἡ, Tilstanden – πρωτοπᾰθέω, er – πρωτοπᾰθής, 2, (πάθος, πάσχω) som lider el. fornemmer først; — πρωτόπειρᾰ, ἡ, o. πρωτοπειρία, ἡ, første Forsøg, første Prøve; af – πρωτόπειρος, 2, (πεῖρα) som først erfarer el. forsøger, som giør den første Prøve; o. — πρωτοπήμων, ονος, 2, (πῆμα) som skader først el. mest, Æsch.; – (af πρῶτος).

πρωτόπλᾰσις, ἡ, den første Formen, Dannelse, Skabning; o. – πρωτόπλαστος, 2, først formet, dannet, skabt; (af πλάσσω); — πρωτόπλοος, att. ctr. πρωτόπλους, 2, (πλόος) som førstegang er paa Søen, νηῦς, Od.; b) som seiler foran, Xen. Hell. 5, 1, 27; c) alm. frisk, ny; — πρωτόπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις) den Første i Staten el. i Byen; — πρωτο-πολίτης, ου, ὁ, den første Borger i Staten; — πρωτοπορεία, ἡ, Gaaen el. at gaae først el. foran; 2) Fortropper, som προπορεία; af — πρωτοπόρος, 2, (πορεύω) som gaaer el. marscherer først el. foran; — πρωτόποσις, εως, ἡ, (πόσις) en Kone, hvis første Mand lever endnu; — πρωτοπραξία, ἡ, (πράσσω) den første Indfordring af udestaaende Penge; 2) en Creditors Forret til at fordre sit Tilgodehavende, jus primæ exactonis; — πρωτόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) som har sin første Rod el. Begyndelse i sig; o. — πρωτόῤῥῠτος, 2, (ῥέω) som flyder først; – (af flgd.).

πρῶτος, 3, (superl. formet af πρό, ligesom ctr. af inus. πρόατος), den første, oppon. δεύτερος, etc., ofte ogs. hvor vi bruge adverb., ex. πρῶτος ἡγεῖτο, πρῶτος εἶπε, Xen.; den forreste, oppon. ὕστατος, df. h. Hom. ofte f. πρόμαχος; den tidligste; transl., den fortrinligste, fornemste, anseeligste, vigtigste; — 2) neutr. τὰ πρῶτα, den første Rang, Plads el. Rolle; ogs. undert. om Personer, ex. ὁ μηχανικῶν ὢν τὰ πρῶτα, en fortrinlig Kunstner, Luc.; men τὰ πρῶτα (ἆθλα) φέρεσθαι, at vinde den første

Kamppriis *Il.*; h. Philosopherne ere τὰ πρῶτα, de forste Grundstoffe, Elementerne, ellers στοιχεῖα o. ἀσύνθετα; — 3) som *adverb.* bruges, *a)* τὴν πρώτην, forst, forstegang; for det forste; for Haanden; (hvorved man pleier at supplere ὥραν, ὁδόν); – *b)* πρῶτον o. πρῶτα, ogs. τοπρῶτον o. ταπρῶτα, (men mindre rigtigen, τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, *vid. Pass.*), forst, for det forste, forstegang; forfra, i Begyndelsen; fortrinligen, fornemmeligen, i Hovedsagen; πρῶτον χρημάτων πάντων, fremfor alt, *Herod.* 7, 145; ἐπεὶ πρῶτον, *quum primum*, naar forst, naar engang; Ὁππότε κε πρῶτον πελάσῃς–, saasnart som, *simul ac*, *Od.* 11, 106; men Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσασθαι ἔμελλεν Μοῖρ' ὀλοή, *i. e.* πρὸ καιροῦ, for Tiden, altfor tidligen, *Od.* 24, 28; – *c)* *adv.* πρώτως, alene *att.*, bes. sild.; – *compar.* πρότερος, o. *superl.* πρώτιστος, *vid. s. l.*

* πρωτοσέληνος, 2, (σελήνη) forst i Maaneden; πρωτοσ. ἡμέρα, den forste Dag i Maaneden; — πρωτοσπόρος, 2, (σπείρω) som saaer el. avler forst; 2) *pass.*, πρωτόσπορος, forst saaet el. avlet; — πρωτοστᾰσία, ἡ, at staae foran, den forste Rang; o. — πρωτοστᾰτέω, er - πρωτοστάτης, ου, ὁ; (ἵστημι) som staaer forrest el. foran, bes. i forreste Geled, Formand; — πρωτόσφακτος, 2, (σφάττω) forst slagtet el. myrdet; — πρωτοτοκέω, er - πρωτοτόκος, 2, (τίκτω) som foder forst el. forstegang; men *pass.* πρωτότοκος, 2, forstefodt; ds. - πρωτοτοκία, ἡ, at fode forstegang; — πρωτοτομέω, afskærer el. beskærer forst; af - πρωτότομος, 2, (τέμνω) forst afskaaren el. beskaaren; — πρωτοτρόφος, 2, (τρέφω) som nærer den forste Livsfrugt; — πρωτοτῠπία, ἡ, Egenskaben ved et πρωτότυπον Bem. 2, *Eust.*; o. - πρωτότῠπον, τό, forste Dannelse, Grundform, Original; 2) Stamord, hvoraf andre Ord afledes, *gramm.*; egentl. *neutr.* af - πρωτότῠπος, 2, *adv.* -τύπως, (τύπτω) i el. med det forste Præg; oprindelig, eiendommelig, original; — πρωτοΰπνιον, τό, (ὕπνος) den forste Sovn, *inc.*; o. — πρωτουργός, 2, (ἔργον) som forst gior el. bevirker noget; forste Ophavsmand; – (af πρῶτος).

* πρωτοφᾰής, 2, (φάος) i det forste Lys; πρωτοφ. σελήνη, Nymaane; — πρωτοφᾰνής, 2, (φαίνομαι) som viser sig el. skinner forst; forstegang synlig; — πρωτοφόνος, 2, (φονεύω) som myrder forst; — πρωτοφορέω, (φέρω) bærer den forste Frugt; ds. - πρωτοφόρημα, τό, den forste Frugt, Forstegrode; — πρωτοφῠής, 2, o. πρωτόφῠτος, 2, (φύω) forst avlet, opstaaen, bleven til; — πρωτόχνοος, *att. ctr.* πρωτόχνους, 2, (χνόος) med el. af de forste Melkehaar; — πρωτόχρονος, 2, (χρόνος) i el. fra den forste el. ældste Tid, *primævus*; o. — πρωτόχῠτος, 2, (χέω) som forst udgyder sig el. flyder; – (af πρῶτος). — πρώτως, *adv.*, see u. πρῶτος Bem. 3, *c.* — πρώων, -ονος, ὁ, *ep.* udvidet f. πρών, s. m. s., *Il.*

πταίρω, *f.* πτᾰρῶ, *aor.* ἔπτᾱρα o. ἔπτᾰρον, nyser; μέγ' ἔπταρεν, nos stærkt, *Od.* 17, 541, (som lykkeligt Varsel); *transl.* om Lampen: at sprude; derfor *att.* πτάρνυμαι; — πταῖσμα, τό, Anstod, Feil, Forseelse; *b)* Tab, Ulykke, Nederlag, *Herod.*; – *dim.* πταισμάτιον, τό; af — πταίω, *f.* πταίσω, 1) *transit.*, stoder an, πρὸς τὸν λίθον, m. o. u. πόδα; ds. snubler, glider, falder; *b)* *transl.*, feiler, forseer mig; har et Uheld, geraader i Ulykke el. Fortræd; lider Tabel. Nederlag; ἤν τι πταίσωσι, *Thuc.*; ἐν οἷς ἔπταισεν ἡ πόλις, *Dem.*; – 2) sild. *transit.*, bringer til at falde el. feile; πταίειν τινὰ τῆς ἐλπίδος, at skuffe nogens Haab, *Herodn.*; (rimel. besl. m. πίπτω, πέπτωκα).

πτᾰκίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til - πτάξ, ὁ, ἡ, *gen.* πτακός, (πτήσσω, πτώσσω) sky, frygtsom, bange; som *subst.* ἡ πτάξ, en Hare, *Æsch. Ag.* 137; ds. — πτακισμός, ὁ, Frygtsomhed; o. — πτακωρέω, = πτήσσω. — πτάμενος, 3, *part. aor.* til πέταμαι, *Il.* — πτᾱνός, 3, *dor.* f. πτηνός. — πτάξ, see u. πτακίς. — πταρμικός, 3, som nyser stærkt; 2) *act.*, som frembringer Nysen; ἡ πταρμική, Nyseurt; af — πταρμός, ὁ, (πταίρω) Nysen. — πτάρνυμαι, *att.* f. πταίρω; ds. d. lat. *sternuo*, *sternuto*. — πταρτικός, 3, = πταρμικός. — πτάτο, *ep.* f. ἔπτατο, *ep.* 2 *sing. aor. med.* til ἵπταμαι, πέτομαι, *Il.*

πτέλας, ὁ, Vildsviin, *Lyc.* — πτελέα, ἡ, *jon.* πτελέη, Alm, Ælm, Ælmetræ, *Il.*; ds. — πτελεϊνός, 3, som er giort af Ælmetræ; — πτελεώδης, 2, (εἶδος) der ligner Ælmetræ, fuld af Ælmetræer; o. — πτελεών, ῶνος, ὁ, Lund el. Skov af Ælmetræer. — πτέον, τό, *att.* f. πτύον, s. m. s. — πτέρινος, 3, ogs. 2, giort af Fiædre, ῥιπίς, Fiædervifte; o. — πτερίς, ίδος, ἡ, Bregne (af dens fiædrede Blade); (af πτερόν). — † πτέρνα, s. πτέρνη, ἡ, Hælen, *Il.*; h. Dyrene ogs. Hasen; *b)* *transl.*, den underste Deel, Grundvolden, Foden af et Legeme, *ex.* af et Bierg; ogs. Skosaale; 2) Skinke; ds. — πτερνίζω, stoder, sparker med Hælen, sporer; 2) slaaer Benet fra nogen; *transl.*, overlister, bedrager; 3) forsaaler en Sko;

o. — πτέρνιξ, ῖκος, ὁ, den mellemste Stilk el. Læg i Artiskokken.

πτερνίον, τό, dim. af πτέρνα. — πτερνίς, ίδος, ἡ, = πτέρνα. — πτέρνις s. πτέρνης, ὁ, etslags Rovfugl, Arist. — πτερνισμός, ὁ, (πτερνίζω) Stødet el. Sparken med Hælen. — *πτερνοβᾰτέω, er – πτερνοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) som gaaer paa Hælene; — πτερνογλύφος, ὁ, (γλύφω) som udhuler Skinker; — πτερνοκοπέω, stamper med Hælen (for at yttre Mishag); o. — πτερνοκοπίς, ὁ, som hugger i Skinken, (om en Snyltegiest); (af κόπτω); — πτερνοτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω) som begnaver Skinker; o. — πτερνοφάγος, 2, (φαγεῖν) som æder Skinker; – (af πτέρνα).

*πτεροβάμων, ονος, 2, (βαίνω) som bevæger sig ved Hielp af Vinger el. Seil; — πτεροδόνητος, 2, (δονέω) bevæget af Vinger el. Seil; — πτεροδρομία, ἡ, (δρόμος) hurtig Flyven; — πτεροείμων, ονος, 2, (εἷμα) beklædt med Fiædre el. Vinger; o. — πτερόεις, εσσα, εν, bevinget, med Fiædre, ἰοί, ὀϊστοί, λαισήϊα, Il., (af de derved befæstede Fiædre); alm. flyvende, ilende, hurtig; ἔπεα πτερόεντα, der ligesom flyve fra Læberne, Hom.; af — πτερόν, τό, (πέτομαι, πτέσθαι) Fiæder, Vinge; ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, om en stor Hurtighed, Od. 7, 36; b) transl., Seil og Aarer, (som Skibets Vinger); νηὸς πτερά, Hes.; ligel. ἐρετμά, τάτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται, Od. 11, 125; c) poët., det Vingede, en Fugl; som οἰωνός, Tegn el. Varsel af Fuglenes Flugt, augurium; df. Lod, Skiebne; — 2) af Liigheden: a) en Søilerække paa begge Sider af de græske Templer; jf. περίπτερος; ogs. etslags Muurtinder; b) Vindebro; c) πτερὰ Θετταλικά, etslags thessalisk Floikappe; jf. πτέρυξ.

*πτεροποίκιλος, 2, (ποικίλος) med spraglede Fiædre el. Vinger; — πτερόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med vingede el. hurtige Fodder. — πτερορῤῥοέω o. πτερορῤῥυέω, (ῥέω) taber mine Fiædre el. Vinger; transl., bliver stækket paa Vingerne, maa betale Legen; ὡς πτερορῤῥοεῖ, hvor han fælder! Ar.; df. – πτερορῤῥύησις, ἡ, at fælde Fiædrene; — πτερότης, ητος, ἡ, at have Fiædre el. Vinger; (formet som ποδότης); — πτερόφοιτος, 2, (φοιτάω) som gaaer, d. e. som flyver med Vinger; — πτεροφόρος, 2, (φέρω) som bærer Vinger, bevinget, hurtig; b) h. de romerske Keisere: etslags Iilbud. — πτεροφῠέω, er – πτεροφυής, 2, o. πτηρόφῠτος, 2, (φύω) som skyder, faaer, har Fiædre el. Vinger; – denne Beskaffenhed, πτεροφύησις, ἡ, o. πτεροφυΐα, ἡ; — πτεροφύτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (φύω) Conjectur f. πτερόφοιτος; o. — πτερόω, forsyner med Fiædre el. Vinger, ex. en Piil, Herod. 8, 128; ogs. holder Skibet seilfærdigt, jf. πτερόν Bem. 1, b; b) transl., hæver Sielen ved Haab el. ved anden Lidenskab, som μετεωρίζω; – (af πτερόν).

πτερῠγίζω, bevæger Vingerne, (som en ung Fugl, der vil til at flyve); df. slaaer el. larmer med Vingerne; o. — πτερύγῐνος, 2, = πτέρινος; (af πτέρυξ). — πτερύγιον, τό, dim. af πτέρυξ, liden Vinge; b) transl., enhver yderste el. nedhængende Deel, Flig, o. dl.; df. ogs. Kiød, som vorer ud over Næglene; ogs. en feilagtig Hinde i den indre Øiekrig. — *πτερῠγοειδής, 2, (εἶδος) som ligner Vinger; — πτερῠγοφόρος, 2, (φέρω) som bærer Vinger; — πτερῠγόω, bevinger; fremskynder; in med. = πτερύσσομαι; — πτερυγώδης, 2, = πτερυγοειδής; 2) οἱ πτερυγώδεις h. Lægerne: saadanne, hvis Skulderblade af Mangel paa Kiød staae ud som Vinger; o. — πτερυγωκής, 2, (ὠκύς) vingesnar, Æsch.; – (af πτέρυξ). — πτερύγωμα, τό, at have Vinger; Vinger; b) enhver fremstaaende og svævende Deel; o. — πτερῠγωτός, 3, bevinget, med Vinger; formet som en Vinge; (af πτερυγόω).

πτέρυξ, ῠγος, ἡ, (πτερόν) Fiæder, Vinge, Hom.; b) poët., hvad der har Fiædre el. Vinger, d. e. en Fugl; ogs. Fuglenes Flugt; – 2) af Liigheden med en Vinge: enhver udstaaende el. svævende Deel: Fløi, Flig, Lap; det vingeformede Blad paa Øren, Sværdet, o. dl.; hvad der bedækker el. beskiermer som en Vinge; ogs. om Bierge, Øer, o. dl., ex. Εὐβοίας κολπώδη πτέρυγα, Eur. — πτέρυξις, ἡ, o. πτέρυσμα, τό, at slaae med Vingerne; af — πτερύσσομαι, f. ξομαι, (πτέρυξ) bevæger el. hæver Vingerne, slaaer med Vingerne, (som unge Fugle, der ville til at flyve). — πτέρωμα, τό, (πτερόω) at være bevinget; alm. = πτερόν; bes. ogs. en Søilerække, som πτερόν Bem. 2, b; πτέρωμα βραγχίου, Svømmefinnerne paa Fiskens Giæller. — πτερώνυμος, 2, (ὄνομα) som har sit Navn af Vingerne; o. — Πτέρως, ωτος, ὁ, Vingeguden: h. Pl. en gammel Forklaring af Navnet Ἔρως; (af πτερόν). — πτέρωσις, ἡ, at have Fiædre el. Vinger; — πτερωτής, οῦ, ὁ, som forsyner med Fiædre el. Vinger; b) transl., som hæver Modet; o. — πτερωτός, 3, ogs. 2, som har Fiædre el. Vinger; besat med Fiædre; (af πτερόω). — πτέσθαι, inf. aor. 2 til πέτομαι.

πτῆμα, τὸ, Flugt, Flyven; v. — πτῆναι, *inf. aor.* til *ind.* ἔπτην; (af πέτομαι). — *πτηνοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) Fuglenes Herſker, Fuglekonge; — πτενολέτις, ιδος, ἡ, *fem.* af — πτηνολέτης, ου, ὁ, (ὄλλυμι) ſom fordærver el. dræber Fugle; — πτενοπέδιλος, 2, (πέδιλον) med vingede Fødder; v. — πτηνόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) = frgd.; ogſ. hurtig til Fods; af — πτηνός, 3, *dor.* πτανός, *Pind.*, (πτῆναι, πέτομαι) bevinget, flyvende; ogſ. ſom forſt nu faaer Fiædre, *Eur.*; τὰ πτηνά, Fuglene; 2) flygtig, ſky, frygtſom. — πτῆξις, ἡ, (πτήσσω) Skrækken el. at ſkrække. — πτῆσις, ἡ, (πτῆναι, πέτομαι) Flyven, Flugt.

πτήσσω, *f.* πτήξω, *pf.* ἔπτηκα, *aor.* ἔπτηξα; rimel. ogſ. ἔπτἄκον, (hvf. καταπτακών, *Æsch. Eum.* 252), *part. ep.* πεπτηώς, ῶτος, (hvorimod πεπτεώς efter *Buttm.* hører til πίπτω), v. 3 *dual. aor.* 2 *in compos.* καταπτήτην, *Il.* 8, 136; — 1) *intr.*, dukker ned, kryber i Skiul; alm. bæver, frygter, ængſtes; — 2) *transit.*, forſkrækker, giør bange; πτῆξε δὲ θυμὸν — Ἀχαιῶν, *Il.* 14, 40; (beſl. m. πτώσσω, rimel. ogſ. m. πτέσθαι, πέτομαι). — πτῆται, *jon.* f. πτᾶται, 3 *sing. conj. aor.* 2 til πέτομαι. — πτητικός, 3, *adv.* -κῶς, (πέτομαι) hørende el. ſkikket til at flyve. — πτῐλοβάφος, 2, (βάπτω) ſom farver Fiædre; af — πτίλον, τό, Fiæder; beſ. revne Fiædre el. Duun til Udſtopning; ogſ. Duun paa Hagen; 2) Vinge (h. Fugle og Inſecter); 3) *poët.*, et Blad; (af πέτομαι, el. af τίλλω); df. — πτῐλόνωτος, 2, (νῶτον) med Fiædre, Duun el. Haar paa Ryggen.

πτίλος, ὁ, ſom lider af πτίλωσις Bem. 2. — πτίλωσις, ἡ, = πτέρωσις; 2) en Dienſvaghed, hvorved Dienhaarene falde af; df. — πτῐλώσσω, lider af Dienſvaghed, er blind; v. — πτιλωτός, 3, ſom har Fiædre el. Vinger; 2) udſtoppet med revne Fiædre el. Duun; (af πτίλον). — *πτῐσάνη, ἡ, *poët.* ogſ. πτισάνον, τό, afſkallet el. ſkraaet Byg, Byggryn; 2) en Drik deraf; df. — πτῐσανορῥοφία, ἡ, (ῥοφέω) at ſøbe denne Drik; — πτίσμα, τό, afſkallet el. ſkraaet Korn; v. — πτισμός, ὁ, Kornets Afſkalning el. Skraaning; af — πτίσσω, *f.* πτίσω, afſkaller, afbælger Korn; beſ. ſkraaer Byg paa Møllen; df. alm. ſtamper, knuſer; (bf. πίτυρον, *pinso, piso*); df. — πτιστής, οῦ, ὁ, ſom afſkaller el. ſtamper; v. — πτιστικός, 3, hørende, ſkikket til at afſkalle el. ſtampe.

πτόα, v. πτοία, ἡ, Skræk, Frygt; df. Flugt; 2) heftig Lidenſkab, Uro i Sindet; beſ. heftig Kiærlighed; df. — πτοαλέος, 3, ogſ. πτοιαλέος, forſkrækket, ængſtet, ſlaaen paa Flugt; 2) i heftig Sindsbevægelſe; af — †πτοέω, ogſ. πτοιέω, v. πτοιάω, ſkræmmer, ſkrækker, giør bange; df. jager paa Flugt; *pass.*, τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν, de forfærdedes, *Od.* 22, 298; 2) *transl.*, ſætter i en heftig Sindsbevægelſe el. Lidenſkab; *in med.*, πτοιεῖσθαι περί τι v. πρός τι, at have Lidenſkab for noget; μεθ᾽ ὁμήλικας ἐπτοίηται, flagrer efter, længes efter ſine Jevnaldrende (og glemmer Arbeidet), *Hes. Op.* 447; πτοιοῦμαι δ᾽ ἐσορῶν, opflammes ved at ſee, *Theogn.*; df. — πτόησις, v. πτοίησις, ἡ, at forſkrække, ængſte, ſlaae paa Flugt; at ſætte i heftig Bevægelſe el. Lidenſkab; 2) *pass.*, = πτόα, πτοία; v. — πτοητός, v. πτοιητός, 3, forſkrækket; ſlaaen el. jaget paa Flugt. — πτοίᾱ, ἡ, πτοιαλέος, 3, πτοιάω v. πτοιέω, πτοίησις, ἡ, v. πτοιητός, 3, — ſee u. πτόα, πτοαλέος, πτοέω, πτόησις, v. πτοητός. — πτοῖος, ὁ, = πτοία, πτόα. — πτοιώδης, 2, = πτοώδης. — πτοιωτός, 3, (πτοῖος) = πτοιητός, πτοητός.

πτολεμίζω, v. πτολεμιστής, οῦ, ὁ, *ep.* f. πολεμ-, *Hom.* — πτόλεμόνδε, *adv.*, *ep.* f. πόλεμόνδε, *id.*; af — πτόλεμος, ὁ, *ep.* f. πόλεμος, (dog h. *Hom.* alene, hvor der behøves Poſition, for at forlænge den frgd. Stavelſe). — πτολίαρχος, 2, *ep.* f. πολίαρχος. — πτολίεθρον, τό, (alene efter Formen *dim.* af πτόλις, πόλις), *ep.* = πόλις, en By, *Hom.* — πτολῐπόρθης, ου, ὁ, v. πτολιπόρθιος, v. πτολίπορθος, 2, (πέρθω) ſom forſtyrrer, ødelægger, erobrer Byer; h. *Hom.* beſ. *epith.* til Odysſeus o. fl.; af — πτόλις, ιός, ἡ, *ep.* f. πόλις, *Hom.*; (rimel. alene for Poſitionens Skyld; jf. πτόλεμος). — πτόλισμα, τό, *ep.* f. πόλισμα.

πτορθάκανθος, 2, (ἄκανθα) med tornede Skud el. Grene; v. — πτόρθεῖον, τό, *poët.*, = flgd.; af — πτόρθος, ὁ, Spire, Skud, ung Green, *Od.*; *transl.*, Efterkommere, Afkom; 2) at ſpire el. ſkyde; πτόρθοιό τε λήγει (ὕλη), *Hes. Op.* 421; (ſkal være af πέτομαι; beſl. m. στόρθη, στόρθυγξ); df. — πτορθοφορέω, (φέρω) bærer Grene. — πτύρος, ὁ, ſield. Form f. πταρμός. — πτοώδης, 2, (πτόα, εἶδος) forſkrækket, ſky, frygtſom. — πτυᾰλίζω, v. πτυελίζω, ſpytter meget, har Munden fuld af Spyt; df. — πτυᾰλισμός, v. πτυελισμός, ὁ, megen Spytten; af — πτύᾰλον, v. πτύελον, τό, (πτύω) Spyt. — πτυάριον, τό, *dim.* af πτύον. — πτῠάς, άδος, ἡ, (πτύω) den Spyttende: en Slangeart.

πτύγμα, τό, (πτύσσω) det Foldede, Sammenlagte; πέπλοιο πτύγμα, *Il.*;

- *dim.* πτυγμάτιον, τό. — πτύγξ, υγγός, ἡ, etslags Vandfugl; ogs. πῶϋγξ. — πτυελίζω, πτυελισμός, ὁ, o. πτύελον, τό, = πτυαλίζω, πτυαλισμός, πτύαλον. — πτύελος, ἡ, *jon.* f. πύελος. — πτυΐδιον, τό, *dim.* af πτύον. — πτυκτίζω, = πτύσσω. — *πτυκτίον, τό, sammenfoldet Bog, Skrivertavle; af — πτυκτός, 3, foldet, sammenlagt; Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ, indvendigen i el. paa en sammenlagt el. dobbelt Trætavle, *Il.* 6, 169; *b)* til at folds el. lægge sammen; 2) bestaaende af flere over hinanden liggende Lag el. Blade; jf. flgd.; — πτύξ, ἡ, *gen.* πτυχός, efterhomerisk πτυχή, ῆς, ἡ, 1) hvad der bestaaer af flere over hinanden anbragte Lag; h. *Hom.* altid i denne Bem. *in pl.*, bes. πτύχες σάκεος, Skioldets forskiellige Lag af Erts el. Læder; jf. *Il.* 7, 247; df. alm. Fold, Lag, Blad, Bræt, Tavle; — 2) Biergkloft, Biergdal, Krumning el. Winkel imellem Biergene; πτύχες Οὐλύμποιο, πτύχες ἠνεμόεσσαι, *Hom.*; ligel. πτυχαὶ Πίνδου, o. dl., *Pind.*; jf. πτυχή; o. — πτύξις, ἡ, Sammenfolden, Sammenlæggen; ogs. en Fold; — (af πτύσσω).

πτύον, τό, (πτύω) Kasteskovl, *vannus*, hvormed den tærskede Sæd kastes og renses paa Loen, jf. λικμός; df. *gen. ep.* πτυόφι f. πτύου, *Il.* 13, 588; *att.* πτέον; 2) et Kornmaal, hvf. δίπτυον h. Cyprierne, = ½ μέδιμνος; [ῠ]. — πτύρμα, τό, o. πτυρμός, ὁ, Forfærdelse, Bestyrtelse; o. — πτυρτικός, 3, som let forfærdes; som let bliver sky; af — πτύρω, *f.* πτυρῶ, forskrækker, gior bange el. sky; *pass.*, πτυρῆναι τὸν θανατόν, at ængstes for Doden; ogs. πτ. πρός τι; ἵππος πτυρεὶς, en sky el. lobsk Hest, *Plut.*; (besl. m. πτοέω, πτώσσω). — πτύσις, ἡ, o. πτυσμός, ὁ, Spytten, at spytte; ogs. = flgd.; o. — πτύσμα, τό, det Udspyttede, Spyt; (af πτύω).

†πτύσσω, *f.* ξω, folder el. lægger sammen, χιτῶνα, εἵματα, *Od.*; πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, omfavnende dem, *Soph. Oed. Col.* 1611; — *in med.*, *a)* at folde, krumme, boie sig derom; Ἔγχεα δὲ πτύσσοντο, boiede sig, bleve krumme (ved at svinges, σειόμενα), *Il.* 13, 134; om Klæder: at folde sig fast el. tæt derom, ἀμφὶ σῶμα, ἀμφὶ μηρόν; *b)* *c. acc.*, folder el. lægger om mig, iforer mig; πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, *Ar. Nub.* 266; (skal være besl. m. πετάννυμι, ogs. m. πυκνός); df. — πτυχή, ἡ, efterhomerisk f. πτύξ, s. m. s.; *transl.*, ὕμνων πτυχαί, *Pind. Ol.* 1, 170, Sangens kunstfulde Slyngninger (med Hensyn til Form og Indhold); 2) = πτυχίς; df. — πτυχίον, τό, = πτυκτίον; — πτύχιος, 3, = πτυκτός; o. — πτυχίς, ἴδος, ἡ, en paa Skibets Agterende anbragt Tavle med dets Navn. — πτυχώδης, 2, (πτυχή, εἶδος) med mange Folder el. Rynker, med mange Lag, Blade, Klofter, Krumninger, *Aristot.*

πτύω, *f.* πτύσω, spytter, spyer; udspytter, αἷμα, *Il.*; *transl.*, spytter ad nogen, d. e. foragter, afskyer; πτύσας προσώπῳ, med en Mine, som udtrykkede Afsky, *Soph. Antig.* 1232; (ogs. ψύω, hvf. *spuo, sputo*); [ῡ *in præs.*, dog sild. ogs. ῠ, ligesom altid *in fut.*]. — πτωκάζω, urigtig Læsem. f. πτωσκάζω. — πτωκάς, άδος, ἡ, (πτώξ, πτώσσω) sky, frygtsom, flygtende; (efter *Buttm.* o. fl. den rigtige Læsem. f. πλωάδες, *Soph. Phil.* 1093, rimel. m. Bem. flygtende, ilende). — †πτῶμα, τό, (πίπτω, πέπτωκα) Fald; *transl.*, Nederlag, Ulykke, Uheld, *casus*; Forseelse, Feiltrin, som πταῖσμα; — 2) det Faldne, bes. πτῶμα νεκροῦ, (ligesom πτῶμα οἴκου, Ruin), sild. ogs. *absol.* πτῶμα, et Lig; df. — πτωματίζω, bringer til at falde; 2) οἱ πτωματιζόμενοι, ogs. πτωματικοί, som have den faldende Syge, πτωματισμός, ὁ; o. — πτωματίς, ίδος, ἡ, etslags Bæger, (som ikke kan staae, ligesom vor Tumling).

πτώξ, ὁ, ἡ, *gen.* πτωκός, (πτώσσω) som dukker ned, sky, frygtsom, ængstelig: om Haren, *Il.*; ὁ πτὼξ ogs. *subst.*, = ὁ λαγώς, en Hare, *ib.*; jf. πτάξ: — πτώσιμος, 2, falden; fældet, dræbt, δορί, *Æsch.*; o. — πτῶσις, εως, ἡ, at falde, Fald; ogs. *transl.*, Ulykke, som πτῶμα; h. *gramm.*, Casus; (af πίπτω, πέπτωκα). — πτωσκάζω, *poët.* = πτώσσω, skiuler mig af Frygt, ængstes, flygter, *Il.* 4, 372. — πτώσσω, *f.* ξω, som πτήσσω, dukker ned, skiuler mig, tager Flugten af Frygt, *ex. Il.* 21, 26; alm. forfærdes, ængstes, bæver, *ex. Herod.* 9, 48; ogs. *c. acc. ex.* οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν Ἀλλήλους πτώσσοιμεν, ikke længere ville vi ængsteligen undgaae hinanden, *Il.* 20, 427; 2) gaaer om og tigger, (egentl. dukker mig ydmygt el. ængsteligen), ἀλλοτρίους οἴκους, i fremmede Huse, *Hes.*, κατὰ δῆμον, *Od.*; jf. πτωχός, πτωχεύω. — πτωτικός, 3, hørende til en Casus, πτῶσις, *gramm.* — πτωτός, 3, (πίπτω, πέπτωκα) faldende; falden; affældig.

πτωχ-αλαζών, όνος, ὁ, ἡ, (πτωχός) som paa eengang praler og tigger. — πτωχάς, άδος, ἡ, uvis Læsem. f. πτωκάς. — πτωχεία, ἡ, at tigge, Tiggeri; tiggefærdig Armod; o. — πτωχεῖον, τό, Tiggerherberge; (af πτωχεύω). — πτωχελένη, ἡ, Tiggerhelene, d. e. et offentligt Fruentimmer; — πτωχεύω, tigger, betler, πρὸς ἄστυ, ἀνὰ δῆμον, *Od.*; *b)* er tiggefærdig, er saa fattig som en

Tigger; – 2) *transit.*, *a)* tiltigger mig, faaer ved at tigge, *δαῖτα*, *Od.*; men *c. acc. pers.*, tigger hos nogen, *τινά*; ogs. *τινά τι*, aftigger nogen noget; — *πτωχίζω*, gior til Tigger, LXX.; — *πτωχικός*, 3, tiggeragtig, hørende til en Tigger; — *πτωχίστερος*, 3, *compar. irr.* til *πτωχός*; — *πτωχοδοχεῖον*, *τό*, (*δέχομαι*) Fattighuus; — *πτωχόμουσος*, 2, (*Μοῦσα*) forsulten Digter; — *πτωχοπλούσιος*, 2, som skiuler Armod under Skin af Rigdom, el. omvendt; o. — *πτωχοποιός*, 2, (*ποιέω*) som gior fattig, *Ar.*; – (af flgd.).

†*πτωχός*, 3, ogs. 2, (*πτώσσω* Bem. 2, s. m. s.) meget fattig, tiggefærdig; *ὁ πτωχός*, en Tigger; ogs. *πτωχὸς ἀνήρ*, *Od.*; (*πτωχοί*, ligesom *ξένοι*, ere under Zeus's Beskyttelse, *Od.* 6, 208; ogs. alm. under Gudernes Beskyttelse; *Ἀλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ Ἐριννύες εἰσίν*, *Od.* 17, 475); – 2) *pass.*, *πτωχὸς δίαιτα*, tilbetlet Brod, *Soph.*; *compar. irr.*, *πτωχίστερος*, *Ar.*; df. — *πτωχοτροφεῖον*, *τό*, Fattighuus; af – *πτωχοτροφέω*, nærer el. pleier de Fattige; df. – *πτωχοτροφία*, *ἡ*, de Fattiges Underholdning el. Pleie; af – *πτωχοτρόφος*, 2, (*τρέφω*) som nærer el. pleier de Fattige.

πύαλος, *ἡ*, sild. Form f. *πύελος*. — *Πυανεψία*, *ἡ*, *sc. ἑορτή*, oftere *Πυανέψια*, *τά*, *sc. ἱερά*, en atheniensisk Fest til Ære for Apollo, hvilken blev hoitideligholdt i Maaneden – *Πυανεψιών*, *ῶνος*, *ὁ*, den femte Maaned i d. attiske Aar, omtr. vor October; (af *πύανος*, s. m. s., o. *ἕψω*). — *πυάνιον*, *τό*, *dim.* af *πύανος*. — *πυάνιος*, 2, tillavet af *πύανος*. — *πύανος*, *ὁ*, ogs. *πύανον*, *τό*, ældre Ord f. *κύαμος*, en Bønne; efter nogle ogs. en Blanding af Bælgfrugter og Byggryn, (som kogtes paa Festen *Πυανέψια*, og hvoraf denne skal have sit Navn). — *Πυανόψια*, *τά*, o. *Πυανοψιών*, *ὁ*, Biformer af *Πυανέψια*, *etc.* — *πῦαρ*, *ατος*, *τό*, = *πῦος*, den første Modersmelk el. Raamelk, *colostrum*; 2) den deraf giorte Løbe. — *πυαρίτη*, *ἡ*, urigtig Læsem. f. *πυριάτη*, *Ar. Vesp.* 708.

**πῡγαῖος*, 3, hørende til Rumpen el. Bagen; *τὸ πυγαῖον*, Stiert (h. Fugle); 2) *τὰ πυγαῖα*, i Bygningskunsten: Underlag under Søiler; Søilestol, ellers *σπεῖρα*; — *πυγαλγής*, 2, (*ἄλγος*) som lider af Smerte i Bagen; — *πύγαργος*, 2, (*ἀργός*) med en hvid Hale el. Stiert, Navnet paa en Art af Antilopeslægten, ogs. paa en Drueart, som h. *Æsch.*, *Ag.* 116, heder *ἐξόπιν ἀργίας*; o. — *πῡγαρίζω*, sild. Form f. *πυδαρίζω*; af — †*πῡγή*, *ἡ*, Bagen, Rumpen; 2) *transl.*, den fedeste el. fasteste Deel af noget, *ex. ἀγροῦ*, jf. *οὖθαρ*; 3) etslags Dands h. Lacedæmonierne; df. — *πῡγηδόν*, *adv.*, med tilvendt Bag; baglends; — *πυγίδιον*, *τό*, *dim.* af *πυγή*; — *πυγίζω*, slaaer paa Bagen; 2) *πυγίζειν τινά*, *pædicari*, *Theocr.*; df. – *πύγισμα*, *τό*, Slag paa Bagen; 2) *pædicatio*; o. – *πυγιστής*, *οῦ*, *ὁ*, *pædicator*.

**Πυγμαιομάχος*, 2, (*μάχομαι*) som kæmper med Pygmæerne; af — *Πυγμαῖος*, *ὁ*, en Pygmæer, en Dværg; see *Il.* 3, 6; af — *πυγμαῖος*, 3, af Udstrækning som en *πυγμή*. — *πυγμᾰχέω*, er – *πυγμάχος*, 2, (*πύξ*, *πυγμή*, *μάχομαι*) som kæmper med Næverne; sædv. *ὁ πυγμάχος*, en Nævefægter, *pugil*, *Od.*; oftere *πύκτης*; df. — *πυγμᾰχία*, *ἡ*, Nævekamp, *pugilatus*, *Il.* — *πυγμή*, *ἡ*, (*πύξ*) en Næve, *pugnus*, *Il.*; ogs. = frgd.; 2) som Længdemaal: Strækningen fra Spidsen af Albuen til den knyttede Næve, = 18 *δάκτυλοι*. — *πυγμομᾰχία*, *ἡ*, sield. Form f. *πυγμαχία*. — *πυγολαμπάς*, *άδος*, *ἡ*, o. *πυγολαμπίς*, *ίδος*, *ἡ*, (*πυγή*, *λάμπω*) med lysende Bag, d. e. Johannisormen, *cicindela*. — *πῠγονιαῖος*, o. *πῠγονιμαῖος*, 3, = *πυγωνιαῖος*. — *πῡγόριζα*, *ἡ*, (*ῥίζα*) etslags kort Rod; — *πυγοσκελίς*, *ίδος*, *ἡ*, (*σκέλος*) etslags Vandfugl; o. — *πῡγοστόλος*, 2, (*στέλλω*) med smykket Bag, med prægtigt Slæb, *γυνή*, *Hes.*; (af *πυγή*).

πῠγούσιος, 3, *poët.* f. *πυγωνιαῖος*, *Od.*; af — *πῠγών*, *όνος*, *ἡ*, som *πῆχυς*, Albuen; sædv. en Alen, *Herod.*; egentl. = 20 *δάκτυλοι* el. 5 *παλαισταί*, Romernes *palmipes*; df. — *πῠγωνιαῖος*, 3, af en Alens Længde. — *πῡδαρίζω*, hopper, dandser, springer; (rimel. f. *πυγαρίζω* af *πυγή*). — *πυέλιον*, *τό*, *dim.* af *πύελος*. — *πυελίς*, *ίδος*, *ἡ*, paa Signetringen: den Huulning el. Indfatning, hvori Stenen sidder, *pala*, *funda*; af — *πύελος*, *ἡ*, Trug, Kar, *Od.*; Badekar, Vaskekar, *Ar.*; sild. ogs. Ligkiste; (efter *Buttm.* af *πλύνω*); [*ep.* ῡ, *att.* ῠ]; df. — *πυελώδης*, 2, (*εἶδος*) der ligner et Trug el. et Kar; huul el. udhulet som et Kar. — *πῡετία*, *ἡ*, (*πῦος*) Løbe; jf. *πῦαρ*. — *πυέω*, (*πῦον*) lader svulme el. betændes; *in med.*, svulmer, betændes; df. — *πύη*, *ἡ*, o. *πύησις*, *ἡ*, Svulmen, Betændelse, bes. i Lungen.

Πῡθαγόρας, *ου*, *ὁ*, Pythagoras, udmærket Philosoph, der levede henved 600 Aar før Christus; df. — *Πυθαγόρειος*, 2, o. *Πυθαγορικός*, 3, pythagoreisk; *ὁ Πυθαγ.*, en Pythagoreer; *fem.* *Πυθαγορίς*, *ίδος*, *ἡ*, en Pythagoreerinde; o. — *Πυθαγορίζω*, er – *Πυθαγοριστής*, *οῦ*, *ὁ*, *dor.* *Πυθαγορικτής*, en Pythagoreer, en Tilhænger

af den pythagoreiske Lære; - at holde ved el. at følge denne Lære, Πυθαγορισμός, ὁ. — Πυθαΐζω, (Πυθώ) er = Πυθαϊστής, οῦ, ὁ, som spørger det delphiske Orakel. — Πυθαύλης, ου, ὁ, = ὁ τὰ Πύθια αὐλῶν, som spiller paa Fløiten (αὐλὸς Πύθιος) Apollo's Kamp med Slangen Python; - denne Musik, Πυθικὸς νόμος, o. Πυθικὸν αὔλημα. — πυθεδών, όνος, ἡ, Forraadnelse, Nic. — πυθέσθαι, inf. aor. til πυνθάνομαι, Hom. — πύθεσκε, impf. jon. f. ἔπυθε, af πύθω, Ap. Rh.

Πυθία, ἡ, sc. ἱέρεια, Pythia, den pythiske Apollo's Præstinde i Delphi; (egentl. fem. af Πύθιος). — Πύθια, τά, sc. ἱερά, de pythiske Lege, som hvert fierde Aar høitideligholdtes i Delphi til Ære for den pythiske Apollo; τὰ Πύθια νικᾶν, at seire i de pythiske Kamplege; (egentl. neutr. af Πύθιος). — Πυθιάζω, er begeistret af den pythiske Apollo el. spaaer ligesom Πυθία; af — Πυθιάς, άδος, ἡ, = Πυθία; 2) sc. περίοδος, en Pythiade, et Tidsrum af fire Aar fra den ene pythiske Høitid til den anden; (egentl. bes. fem. til Πύθιος). — Πυθικός, 3, = Πύθιος, pythisk. — Πυθιονίκη, ἡ, den pythiske Seier; o. — Πυθιονίκης, ου, ὁ, o. Πυθιονῖκος, ὁ, (νικάω) som seirer i de pythiske Kamplege; af — Πύθιος, 3, (Πυθώ) pythisk el. delphisk; bes. som epith. til den i Pytho dyrkede Apollo; jf. Πυθία, ἡ, o. Πύθια, τά; 2) Πύθιοι, οἱ, tvende Mænd, som medgaves hver af de lacedæm. Konger, og som sendtes til Delphi, for at raadspørge Oraklet, θεοπρόποι ἐς Δελφούς, Herod. 6, 57. — πυθίων, ωνος, ὁ, et slags Knoldrod.

πυθμενέω, har et Rodtal; o. — πυθμενικός, 3, hørende til Rodtallet; (af πυθμήν Bem. 3). — πυθμένιον, τό, dim. af πυθμήν. — πυθμενόθεν, adv., fra Grunden, fra Roden; af — πυθμήν, ένος, ὁ, Bund, ex. Bægerets; δοιὼ δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν, om et ἀμφικύπελλον, Il. 11, 634; ogs. Foden el. det, hvorpaa noget staaer, ib. 18, 375; alm. Grund, Bund, Dybde, Afgrund, θαλάσσης, πόντου, λίμνης; πυθμένες χθονός, Afgrunde i Jordens Indre, el. Jordens Grundvold, Æsch. Prometh. 1044; - 2) det Nederste af Træets Stamme el. Roden; alm. Roden, ex. Od. 13, 122; ogs. det Nederste, Foden, ex. af et Bierg; ogs. transl. om Mennesker: en Slægts Rod el. Stamme; - 3) i Arithmetiken er πυθμήν, Rodtallet, (Grundtallet); πυθμὴν ἐπίτριτος, Rodtallet med Tillæg af dets Trediedeel, Pl.; - (besl. m. πύνδαξ, βυθός, βένθος, fundus; men efter Eust. ad Od. 23, 204, er πυθμήν f. φυτμήν af φῦναι, φύω).

*Πυθόθεν, adv., fra Pytho el. Delphi; — Πυθοῖ, adv., i Pytho el. Delphi, (egentl. dat. af Πυθώ); — Πυθοῖδε, adv., = Πυθῶδε; — Πυθόκραντος, 2, (κραίνω) bekræftet i Pytho el. af den pythiske Gud; — Πυθοκτόνος, som ombringer Slangen Pytho; o. — Πυθόληπτος, 2, (λαμβάνω) greben el. begeistret af den pythiske Gud; — Πυθόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) den pythiske Spaamand; Πυθόμαντις ἑστία, Spaamandens Sæde i Pytho, Soph.; o. — Πυθόχρηστος, 2, (χράω) spaaet el. befalet af det delphiske Orakel; - (af Πυθώ). — πύθω, f. πύσω, (πύω) lader raadne, opløser; ὀστέα πύσει ἄρουρα, Il. 4, 174; jf. Hes. Op. 626; in med., raadner, opløses, ex. Od. 12, 46; (df. πύος, etc., pus, puteo, etc.); [ῡ].

Πυθώ, gen. όος, ctr. οῦς, dat. οῖ, ἡ, Pytho, den Egn i Phocis, hvor Delphi laae, ved Foden af Parnassos, Hom., Hes.; ogs. det ældste Navn paa Byen selv; (af Slangen Πύθων, ikke af πύθεσθαι, hvilket vilde stride imod Qvantitæten); df. — Πυθώδε, adv., til Pytho el. Delphi; Od.; o. — Πυθῶθεν, fra Pytho el. Delphi. — Πύθων, ωνος, ὁ, Slangen Python, hvilken Apollo fældte, hvoraf han heder Πύθιος; 2) Πύθωνες, οἱ, Bugtalere, fem. Πυθώνισσαι, Plut. — Πυθών, ῶνος, ἡ, ældre Form f. Πυθώ, Il.; df. — Πυθωνικός, 3, fra Pytho el. Delphi; begeistret af den pythiske Gud; o. — Πυθωνόθεν, adv., = Πυθῶθεν, Pind. — Πυθῷος, 3, = Πύθιος.

πύκα, adv. poët. af inus. πυκός, = πυκινῶς, tæt, fast; πύκα ποιητός, θωρηκτός, Hom.; 2) transl., nøiagtigen, med Omhu; πύκα φρονεῖν, τρέφειν, id.; df. — πυκάζω, f. άσω [ᾰ], giør fast el. tæt; Νῆα - πυκάσαι - λίθοισι, at forvare vel, Hes. Op. 624; πυκάζειν δῶμα, at lukke el. forvare Huset, Soph.; b) bedækker el. indhyller tæt, ex. νεφέλῃ πυκάσασά ἑ αὐτήν, Il. 17, 551; κάρη πυκάζειν στεφάνοις, at bekrandse tæt el. rigeligen, Dem.; Μή πως - ἔντος - πυκάζοιεν σφέας αὐτούς, i. e. κρύπτοιεν, skulde skiule sig, Od. 12, 225; part. pf. pass. ῥάκεσιν πεπυκασμένος, med Pialter om Skuldrene, Od. 22, 488; alm. forsyner el. udruster vel; ogs. in med., τόξον εὖ πυκάζου, forsyn din Bue vel, Æsch. Sept. 149; - c) transl., Ἕκτορα - ἄχος πύκασε φρένας, omhyllede, formørkede, ængstede hans Siel, Il. 8, 124; men absol., πεπυκασμένος, forsigtig, betænksom, forstandig, klog; jf. πυκνός, Bem. 2, b; df. — πύκασμα, τό, det Tættede, Fastgiorte; det tæt Bedækkede, det

tæt el. fast Tillukkede; v. — πυκασμός, ὁ, Tætten, Tætning; at bedække, tillukke tæt el. fast.

πῦκιμηδής, ogs. πυκιμήδης, 2, (πύκα, μῆδος) meget betænksom, forsynlig, omhyggelig, forstandig, klog, γραῖα, Od. — πῦκινά, neutr. pl. af πυκινός, som adv., = πυκνῶς. — πυκινόθριξ, ὁ, ἡ, = πυκνόθριξ; — πυκινοκίνητος, 2, (κινέω) som bevæger sig ofte el. hyppigen; v. — πυκινόῤῥιζος, 2, = πυκνόῤῥιζος; af — πυκινός, 3, adv. -νῶς, ep. udvidet Form f. πυκνός, s. m. s., Hom.; df. — πυκινόφρων, ονος, 2, (φρήν) betænksom, forsigtig, som πυκιμηδής, Hom. Merc. — πυκνά, v. πυκνόν, neutr. pl. v. sing. af πυκνός, som adverb., = πυκνῶς. — πυκνάζω, = πυκνόω, inc. — πυκνάκις, adv., hyppigen, ofte; v. — πυκνάρμων, ονος, 2, (ἄρω) tæt, fast sammenfoiet el. forbunden; (af πυκνός). — πυκνίτης, ου, ὁ, att. f. πυκνίτης; δῆμος πυκνίτης, det i πνύξ forsamlede Folk, Ar. Equ. 42, f. d. sædv. πνυκίτης.

*πυκνόβλαστος, 2, (βλαστός) med tætstaaende Skud el. Spirer; — πυκνογόνατος, 2, (γόνυ) med tætstaaende Knæer, Knuder, Led; — πυκνοέθειρος, 2, v. πυκνόθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, (ἔθειρα, θρίξ) med tykt Haar; — πυκνόκαρπος, 2, (καρπός) med tætte el. mange Frugter; — πυκνοκίνδῡνος, 2, (κίνδυνος) som ofte begiver sig i Fare; — πυκνόν, adv., see u. πυκνά; — πυκνοπνεύμᾰτος, 2, (πνεῦμα) som aander hyppigen; — πυκνόπορος, 2, (πόρος) med tætte, hyppige Aabninger el. Gange; — πυκνόπτερος, 2, (πτερόν) med tætte Fiædre; — πυκνόπτεροι ἀηδόνες, de skareviis flyvende, Soph.; — πυκνόῤῥαξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, (ῥάξ) med tætte el. mange Bær; — πυκνόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med tætte el. hyppige Rødder; v. — πυκνόῤῥωγος, 2, v. πυκνόῤῥωξ, ὁ, ἡ, (ῥώξ) = πυκνόῤῥαξ; - (af flgd.).

πυκνός, 3, adv. πυκνῶς, ogs. ep. udvidet πυκινός, -κινῶς, (πύκα), 1) a) tæt, tyk, fast, solid, θώρηξ, Hom.; σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα, tykke snoede Tonge, Xen. Anab. 7, 10; - b) hyppig, sammentrængt, i Mængde; πυκνοὶ καὶ θαμέες, Od., (omtr. eenstydende); πυκναὶ στίχες, φάλαγγες, tætte Skarer, Hom.; ligel. φάλαγξ πυκνή, Xen.; πυκνὴ ὕλη, λόχμη, tyk el. tæt Skov, o. s. v., Hom.; δένδροις παχέσι μὲν, οὐ πυκνοῖς δέ, men ikke i Mængde, Xen.; om en Handling: gientagen, hyppig, creber, frequens; - c) fast sammenfoiet, tæt tilsluttet el. tillukket, δόμος, θύρα, o. dl., Hom; — 2) transl., a) stærk, stor, dygtig i sin Art; πυκινὸν ἄχος, stor Lidelse, Il.; Ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, en svær Forbrydelse, ib. 24, 480; - b) oftere om Tanken og Talen: πυκιναὶ φρένες, πυκνὰ s. πυκινὰ μήδεα, o. dl., stor el. dyb Forstand, o. s. v.; πυκινὸς μῦθος, πυκινὸν ἔπος, o. dl., overlagt, forstandig Tale, Hom.; sild. ogs. πυκινὸς ἄνθρωπος; - (rimel. er Grundbem., skiult, listig, snu, der ogs. passer til πυκινὸς λόχος, δόλος, h. Hom.; maaskee ogs. undert. stærk, eftertrykkelig, ex. h. ἐφετμή, μῦθος, ἔπος, vid. Pass.); — 3) adv. πυκνῶς, h. Hom. πυκινῶς, ogs. πυκνόν, πυκνά, v. πυκινόν, πυκινά; θύραι, σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, fast lukkede, Hom.; πήρη πυκνὰ ῥωγαλέη, meget forreven, Od.; transl., πυκινῶς ἀκάχημαι, sørger meget; πυκινὰ φρονεῖν, at tænke forstandigen, o. dl.; adverb. πύκα, vid. s. l.; - (besl. m. πύξ, πυγμή, sgs. m. πτύξ, πτύσσω).

*πυκνόσαρκος, 2, (σάρξ) med tæt, fast Kiød; — πυκνοσπορέω, saaer tæt el. tykt; af — πυκνοσπόρος, 2, (σπορά, σπείρω) som saaer tæt el. tykt; men pass., πυκνόσπορος, tæt el. tykt saaet; — πυκνοστήμος, 2, (στήμων) med tykke Traade i Rendingen; — πυκνόστικτος, 2, (στίζω) med tætte Punkter el. Prikker; tæt isprængt; — πυκνόστῡλος, 2, (στῦλος) med tætte, tætstaaende, mange Søiler; — πυκνότης, ητος, ἡ, Tæthed, Tykhed, Fasthed; b) Hyppighed, Mangfoldighed; - 2) transl., Betænksomhed, Klogskab, ἐν τῷ τρόπῳ, Ar.; — πυκνόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) med tætte, mange Øine el. Knopper; v. — πυκνόφυλλος, 2, (φύλλον) med tætte Blade; - (af πυκνός).

†πυκνόω, (πυκνός), som πυκάζω, gior tæt el. fast; stiller tæt sammen, sammentrænger, sammenhober; pass. c. gen., ἡ γῆ (ἰχνῶν) πυκνοῦται, mærkes med en Mængde Spor, Xen.; b) gior noget ofte el. med Eftertryk; πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνώσας, tag dig ret sammen og forsøg dig paa alle Maader, Ar. Nub. 702; df. — πύκνωμα, τό, det Fastgiorte, Sammentrængte, Tættede; 2) act., hvad der gior fast el. tæt; bes. tyk Bedækning el. Klædning; 3) hyppig Gientagelse, ex. oftere at angive el. at slaae an den samme Tone; — πύκνωσις, ἡ, Tætten, Tætning; Fastgioren, Befæsten; 2) = πυκνότης; v. — πυκνωτικός, 3, som gior fast, tæt, tyk; som befæster el. tilslutter. — πυκός, 3, forældet Form f. πυκνός; df. adv. πύκα, s. m. s., v. compar. lac. πυκότατος, Simm.

πυκτᾰλίζω, = πυκτεύω, (formet som ἁρπαλίζω, o. fl.). — **πυκτεῖον*, τό, Sted el. Kampplads for Nævefægtere, πύκται; — *πύκτευσις*, ἡ, at kæmpe med Næverne, Nævekamp; o. — *πυκτευτής*, οῦ, ὁ, en Nævefægter, sædv. πύκτης; af — *πυκτεύω*, øver mig i Nævekamp, er en Nævefægter, kæmper med Næverne, εἴς τινα, *Eur.*; af — *πύκτης*, ου, ὁ, (πύξ, πυγμή) Nævefægter, *pugil*, *Pind.*; df. — *πυκτικός*, 3, hørende til, skikket for en Nævefægter; τέχνη πυκτική, hans Kunst. — *πυκτίς*, ίδος, ἡ, = πτυκτίς, Tavle, Blad, *inc.* — *πυκτομᾰχέω*, (μάχομαι) = πυκτεύω. — *πυκτός*, 3, = πτυκτός, *inc.* — *πυκτοσύνη*, ἡ, (πύκτης) Nævefægterens Kunst, Bærekunsten.

Πῠλᾰγορέω, er *Πῠλᾰγόρας*, ου, ὁ, ogs. *Πυλαγόρος*, ὁ, (Πύλαι, ἀγείρω) Afsending el. Gesandt fra en hellenisk Stat til den amphiktyonske Forbundssamling i Pylæ; see Πύλαι, ogs. πύλη Bem. 3. — *Πυλαία*, ἡ, (*fem.* af πύλαιος), *sc.* σύνοδος, Amphiktyonernes Forsamling, (egentl. deres Høstforsamling ved Pylæ); *b)* den Ret, at sende Gesandter til el. at tage Deel i den amphiktyonske Forbundssamling; τὴν Πυλαίαν ἀποδοῦναι, at meddele denne Ret, *Dem.*; *c)* Amphiktyonernes Forsamlingssted, (om Efteraaret, ved Flekken Anthela, i Nærheden af Πύλαι, *vid. Herod.* 7, 200; om Foraaret, i Delphi); – 2) de med denne Forsamling forbundne Fester, Lystigheder og Giøglerier; df. alslags Kram, *nugæ*, *Plut.*; df. — *παλαιαστής*, οῦ, ὁ, Markskriger, Giøgler, Bedrager, hvilket Slags pleiede at indfinde sig ved hin Forsamling; o. — *πυλαϊκός*, 3, markskrigersk, giøglende.

πύλαιος, 3, (πύλη) ved Døren el. Porten, udenfor; 2) (Πύλαι) i el. ved Pylæ; hørende til Amphiktyonernes Forsamling; *b)* = πυλαϊκός. — *πυλαϊστής*, οῦ, ὁ, = πυλαιαστής. — *πυλᾰΐτης* [ῑ], ου, ὁ, Portvogter, Portvagt; *fem.* *πυλαΐτις*, ogs. πυλαῖτις, ιδος, ἡ, Portenes Beskiermerinde, *epith.* til Athene; — *πυλᾱμάχος*, 2, (μάχομαι) som bestormer Portene; — *πυλάοχος* [ᾱ], 2, = πυλοῦχος; — *πυλᾱρός*, 2, = πυλωρός, *inc.*; — *πυλάρτης*, ου, ὁ, (ἄρω) h. *Hom. epith.* til Ἅιδης, som holder Underverdenens Porte fast tillukkede; — *πῠλᾶτις*, ιδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til πύλαιος, *Soph.*; — *πυλᾰωρός*, ὁ, *ep.* f. πυλωρός, *Il.*; (skal være formet af πυληορός, πυλαορός); — *πυλεών*, ῶνος, ὁ, = πυλών; 2) *laçon.*, en Krands; (i denne Bem. rimel. af φύλλον); af — *πύλη*, ἡ, Dør, Port; ogs. Dørfløie; h. *Hom.* altid *in pl.*, Ἀΐδαο πύλαι, Dødens Porte, Døden, *id.*; *b)* alm. Indgang, Indløb, Aabning, Munding, *ex.* en Flods, *Eur.*; df. *c)* *Πύλαι*, αἱ, *Pylæ*, forkortet f. Θερμοπύλαι, Biergpasset imellem Thessalien og Lokris.

Πῠληγενής, 2, *lect. var.* f. Πυλοιγενής, *Hom. Ap.* 398. — *Πυληγόρης*, ου, ὁ, *jon.* f. Πυλαγόρας. — *πυληδόκος*, ὁ, (πύλη, δέχομαι) som modtager el. lurer ved Døren, *epith.* til Hermes, *Hom. Merc.* 15; alm. Dørvogter, Portner. — *Πύλιος*, 3, (Πύλος) fra Pylos, *Hom.* — *πυλίς*, ίδος, ἡ, *dim.* af πύλη, liden Dør el. Port. — *Πυλόθεν*, *adv.*, fra Pylos, *Od.*; — *Πυλοιγενής*, 2, (γενέσθαι) nedstammende fra Pylos, *Il.*; o. — *Πυλόνδε*, *adv.*, til el. imod Pylos; af — *Πύλος*, ἡ, Pylos, By og Egn i Triphylien paa Peloponnesos, hvor Nestor herskede; (forvexles undert. med et andet Pylos i Elis, og med et tredie i Messenien). — *πύλος*, ὁ, = πύλη, Dør, Port; (findes alene *Il.* 5, 397, hvor dog *Heyn.* m. fl. læser ἐν Πύλῳ af frgd.).

**πυλουρός*, ὁ, ogs. ἡ, (οὖρος) som πυλωρός, en Dørvogter, *Herod.*; — *πυλοῦχος*, 2, (ἔχω) som har, holder, beskytter Dørene el. Portene; — *πυλόω*, forsyner el. tillukker med Porte, πύλαις, *Ar.*; df. - *πύλωμα*, τό, Indslutning med Porte; 2) som πυλών, Portal, stor Port; — *πυλών*, ῶνος, ὁ, Port; 2) Portsiden; Portal; ogs. en Bygning over Porten; 3) Forsal, Forværelse; o. — *πυλωρέω*, er Dørvogter, πυλωρός, holder Vagt ved Døren el. Porten; alm. bevogter; df. - *πυλώριον*, τό, Dørvogterens Hytte; af - *πυλωρός*, ὁ, (ὤρα) Dørvogter, Portvagt; ogs. ἡ *πυλωρός*, *Eur.*; 2) den nedre Mavemund; - (af πύλη).

πύματος, 3, den sidste, den yderste (i Tiden el. Nummet); *πύματον*, o. *πύματα*, som *adv.*, tilsidst, sidstegang, *Hom.*, som ogs. forbinder, *πύματον* καὶ ὕστατον, o. dl.; (skal være af πυθμήν, ligesom f. πύθματος). — *πύνδαξ*, ακος, ὁ, Bunden af et Kar, ogs. Halsen deraf; (besl. m. πυθμήν). — *πυνθάνομαι*, *irr.*, *f.* *πεύσομαι*, *aor.* *ἐπυθόμην*, *pf.* *πέπυσμαι*; (for *præs.* o. *impf.* bruger *Hom.* oftere det poetiske *πεύθομαι*); - spørger, forsker; udspørger, erfarer, hører; fornemmer, mærker; sædv. *c. acc.*, *ex.* ἐπεὶ - τὰ θεοπρόπια ἐπύθετο ὁ Κροῖσος, *Herod.* 1, 54; τὸν Κριτόβουλον πυθόμενος, ὅτι ἐφίλησεν, f. πυθ., ὅτι ὁ Κριτόβουλος ἐφίλ., *Xen.*; ogs. *c. partic.*, *ex.* εἰ γὰρ - πυθόμην - ὁδὸν ὁρμαίνοντα, at han havde slig Reise for, *Od.* 4, 732; dog ogs. *c. gen.*, *ex.* πυθέσθαι πατρός, at faae Efterretning om Faderen, *Od.*; men ἐπυνθάνοντο τῶν Ἠλείων, de spurgte Eleerne, *Herod.*;

ligel. ὅ βούλομαί σου πυθέσθαι, hvad jeg ønsker at høre af dig, *Xen.*; – (skal være af πύνδαξ, πυθμήν, ligesom *percontor* af *contus*; altſ. egentl. udgrunder).

πύξ, *adv.*, med knyttet Næve, *pugno*; πὺξ ἀγαθός, dygtig Nævefægter, *Hom.*; πὺξ μάχεσθαι, νικᾶν, *id.*; πὺξ παίει τὸ στόμα, slaaer paa Munden, *Dem.*; (df. πύκτης, *etc.*, o. πύκα, πυκνός; beſl. m. πτύξ, πτύσσω). — πύξ, ἡ, *gen.* πυγός, sild. Form f. πυγή. — *πυξ-ἄκανθα, ἡ, Buxbomtorn; — πυξεών, ῶνος, ὁ, Buxbomlund el. Skov; — πυξίδιον, τό, *dim.* af πυξίς; — πυξίζω, har Buxbomtræets Farve; — πύξινεος, 3, o. πύξινος, 3, af Buxbomtræ, *Il.*; 2) der seer ud som Buxbomtræ, bleggul; — πυξίον, τό, *dim.* af πυξίς; 2) Skrivertavle af Buxbomtræ; alm. en Tavle; — πυξογραφέω, (γράφω) skriver el. tegner paa Buxbomtræ; o. — πυξοειδής, 2, (εἶδος) der ligner Buxbomtræ; af — †πύξος, ἡ, Buxbom, Buxbomtræ, Ved deraf; 2) Buxbomtræets bleggule Farve; df. — πυξώδης, 2, = πυξοειδής; 2) fuld af Buxbomtræer; o. — πυξών, ῶνος, ὁ, = πυξεών.

πυοειδής, 2, (εἶδος) edderagtig; fuld af Edder; af — †πύον, τό, Edder, *pus*; jf. πύος, o. πύθω; df. — πυοποιέω, er — πυοποιός, 2, (ποιέω) som gior til Edder eller edderagtig; o. — πυοῤῥοέω, er — πυόῤῥοος, ctr. πυόῤῥους, 2, (ῥέω) som flyder af Edder, som giver Edder fra sig; – denne Beskaffenhed, πυοῤῥοια, ἡ. — πύος, ὁ, (πύθω, πύω) den første Modersmelk (h. Mennesker og Dyr), *colostrum*; ogſ. en af Naamelken tillavet Ret, Kalvedands, som πυριάτη; 2) = πύον, Edder. — πυουλκός, 2, (ἕλκω) som udtrækker Edder; o. — πυόω, = πυοποιέω; (af πύον). — πυπάζω, o. πυππάζω, egentl. raaber πύπαξ, πύππαξ, Ei! Jh! o. dl., d. e. bryder ud i høie Udraab formedelst Beundring, Forundring el. Overraskelse; ogſ. *transit.*, πυππάζειν, h. *Ar.* ὑπερπυππάζειν τινά, at beundre nogen i høie Udraab; af — πύπαξ, πύππαξ, see u. frgd.; (jf. ogſ. πόποι, βαβαί, o. φύππαξ, o. d. lat. *papæ*, *babai*, o. dl.).

†πῦρ, τό, *gen.* πυρός; *pl.* efter 2 *decl.*, πυρά, *Hom.*, πύροις, *Xen.*; Ild, (Feuer, Fyr); beſ. Offerild; ogſ. Ligbaal el. det Baal, hvorpaa de Døde forbrændes; df. πυρὸς λαχεῖν θανόντα, at beviſe den sidste Ære, *Hom.*; πῦρ Διός, Lynet, *Eur.*; τὰ πυρά, Vagtild, *Hom.*; *transl.*, Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν; skulde de blive til intet, aldeles skuffes? *Il.* 2, 540; – 2) = πυρετός, Feberhede; – 3) *transl.*, Ild, Hede, Heftighed, Lidenskabelighed; [ῠ in *bisyll.* o. *deriv.*]; df. — πυρά, ᾶς, ἡ, *jon.* o. *ep.* πυρή, Ildsted, Brandsted; beſ. *a)* det Baal, hvorpaa de Døde forbrændes, *Hom.*; df. alm. Gravsted; *b)* Arnestedet og Ilden derpaa; πυρὴν καίουσι, de tænde en Offerild, *Herod.* 2, 39; *c)* πυρὰ λαμπάδων, Illumination med Fakler.

πυράγρα, ἡ, *Hom.*, o. πυραγρέτης, ου, ὁ, (ἄγρα, ἀγρέω, ἀγείρω) en Ildtang; o. — πυράζω, forbrænder, *inc.*; (af πῦρ). — πύραθος, ὁ, *poët.* f. σπύραθος, *Nic.* — *πυραιθεῖον, τό, Tempel, hvori de πύραιθοι tilbede Ilden, *Str.*; — πυραιθής, 2, ildlig, flammende, hidsig; — πύραιθοι, οἱ, Ildens Tilbedere i Persien; — πυραίθουσα, ἡ, *Hom. ep.* 15, rimel. en Deel af Pottemagerovnen, *inc.*; o. — πυραίθω, = πυρὰ αἴθω, tænder el. underholder en Vagtild, *poët.*; – (af πῦρ o. αἴθω). — πυρ-ἄκανθα, ἡ, (πῦρ) Ildtorn, etslags vild Buskvæxt. — πυρακής, o. πυράκιος, f. πυῤῥακής, *etc.*, *inc.* — πυρακτέω, *Od.*, ogſ. πυρακτόω, (πῦρ, ἄγω) vender el. dreier i Ilden, giør gloende; hærder i Ild; 2) alm. anbrænder, antænder; df. — πυράκτωσις, ἡ, at giøre gloende; Antænden, Antændelse. — πυραλίς, s. πυραλλίς, ίδος, ἡ, f. πυῤῥαλίς, f. m. f., *inc.*

πυράμη, ἡ, = ἄμη, Spade, Skuffe. — πυρ-ἀμητός, ὁ, (πυρός) Hvedehøsten; den Tid, da Hveden høstes. — πυραμιδόω, former som en Pyramide; o. — πυραμικός, 3, formet som en Pyramide; (af πυραμίς). — πυράμινος, 3, (πυρός) *poët.* f. πύρινος, af Hvede, *Hes.*; jf. κριθάμινος f. κρίθινος. — πυραμίς, ίδος, ἡ, en Pyramide, *Herod.*; 2) etslags Kage; – (rimel. et ægyptisk Ord, *vid. Sturzii Lexic. Xen.*; efter *Amm. Marc.* af πῦρ, formedelst Liigheden med en Ildsøile); df. — πυραμοειδής, 2, (εἶδος) pyramideformet. — πυραμοῦς, οῦντος, ὁ, f. πυραμόεις, (πυρός) etslags Kage af ristet Hvede, der gaves den, som bedst holdt ud ved en παννυχίς; df. *transl.*, τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς, hvor det gielder List, ere vi de vindende, *Ar. Thesm.* 94. — *πυραυγής, 2, (αὐγή) lysende som Ild, *poët.*; — πύραυνον, τό, (αὔω) Kulpande; — πυραύστης, ου, ὁ, (αὔω) Lysmyg; μῶρος πυραύστου μόρος, *Æsch.*; o. — πυρβόλος, 2, (βάλλω) som kaster Ild; – (af πῦρ).

*πυργηδόν, *adv.*, taarnviis; 2) rodeviis, i sluttede Geleder; beſ. i fiirkantet Slagorden; πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, dannende en Fiirkant el. *quarrée*, *Hom.*; — πυργηρέω, beleirer, *Eur.*; af — πυργήρης, 2, (ἄρω)

indsluttet i Taarne el. Fæstningsværker, beleiret; 2) om en Plads: forsynet med Taarne el. Fæstningsværker, befæstet; 3) alm. = πυργοειδής; (formet som τειχήρης, o. fl.); o. — πύργῖνος, 3, vedkommende Taarnene el. Byen; πύργινα νόμιμα, Byens Love, *Æsch. Pr.*; – (af πύργος). — πυργίδιον, τό, *Ar.*, o. πυργίον, τό, *dim.* af πύργος. — πυργισκάριον, o. πυργίσκιον, τό, *dim.* af – πυργίσκος, ὁ, *dim.* af πύργος. — πυργίτης, ου, ὁ, *fem.* -γῖτις, ιδος, (πύργος) som hører til, opholder sig paa Taarne; στρουθὸς πυργ., Taarnspurve.

*πυργόβᾱρις, εως, ἡ, (βᾶρις) Brystværn paa Taarne, LXX; — πυργοδάϊκτος [ᾰ], 2, (δαΐζω) bestormende, forstyrrende Taarne, *Æsch.* — πυργοδόμος, 2, (δέμω) byggende Taarne; — πυργοειδής, 2, (εἶδος) ligesom el. lignende et Taarn; — πυργόκερας, ατος, ὁ, ἡ, (κέρας) med taarnede d. e. høie Horn, *poët.*, *inc.* — πυργομαχέω, (μάχομαι) angriber el. bestormer et Taarn; 2) strider fra et Taarn; o. — πυργοποιέω, giør el. bygger et Taarn; df. – πυργοποιΐα, ἡ, at bygge et Taarn, Taarnbygning; – (af flgd.).

πύργος, ὁ, Taarn; bes. Fæstningstaarn el. befæstet Taarn, hvoraf flere sædv. vare anbragte paa Murene; df. ogs. Fæstningsmuren el. Ringmuren tilligemed dens Taarne; alm. Skandse, *Il.* 7, 338; Borg, Slot, ogs. en befæstet By; *transl.*, hvad der tiener til Værn el. Beskyttelse; saaledes heder Ajax, πύργος Ἀχαιῶν, *Od.*; *b)* paa Skibe: etslags Forsvarsmaskine, af hvilke tvende vare anbragte paa πυργοῦχος; *c)* etslags bevægelig Beleiringsmaskine paa Hiul; *d)* et Værelse el. Kammer til Slavinderne i Husets øvre Deel, *Dem.*; – 2) en Afdeling af Slagordenen, Rode, Fiirkant, *quarrée*, jf. *Il.* 4, 334, 347; jf. πυργηδόν; – 3) etslags taarnformet Bæger, hvormed man kastede Terningerne i Brættet; jf. φιμός; – (besl. dermed er πέργαμος, ligel. Burg, Borg).

*πυργοσκάφος, 2, (σκάπτω) undergravende, forstyrrende Mure og Taarne; — πυργοῦχος, ὁ, (ἔχω) paa Krigsskibe: den Stillads, hvorpaa Taarnene stode; jf. πύργος Bem. 1, *b*; — πυργοφορέω, er – πυργοφόρος, 2, (φέρω) bærende Taarne, forsynet med Taarne; — πυργοφύλαξ, ακος, ὁ, Taarnvægter, Borgvagt, *Æsch.*; — πυργόω, forsyner med Mure og Taarne, alm. befæster; Οἱ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν – Πύργωσάν τε, *Od.* 11, 264; jf. *Herod.* 1, 174; – 2) optaarner; forhøier, forstørrer; *transl.*, overdriver; πυργοῦντες αὐτούς, pralende, *Mimn.*; ῥήματα σεμνὰ πυργῶσαι, at optaarne høitravende Ord, *Ar.*; *in med.*, steiler; bryster mig; o. — πυργώδης, 2, = πυργοειδής; – (af πύργος). — πύργωμα, τό, det Optaarnede, et Taarn; — πύργωσις, ἡ, Optaarning; o. — πυργῶτις, ιδος, ἡ, bes. *fem.* til – πυργωτός, 3, forsynet med Taarne; formet som et Taarn; (af πυργόω).

*πυρδαής, 2, brændt el. brændende i Ilden, *Æsch.*; o. – πύρδαλον, o. πύρδανον, τό, smaat Brænde; 2) de i Asken tilbageblevne Kul; df. alm. det Overblevne, Resten; 3) Ildsted, Kogested; (af δαίω); — πύρεθρον, τό, etslags hidsig Kryderplante, *Nic.*; — πυρεῖον, τό, *jon.* πυρήϊον, 1) *in pl.*, Træstykker, som man gned paa hinanden, til de kom i Brand; (det ældste Fyrtøi, πυρήϊα, opfundet af Hermes, *Hom. Merc.*); alm. Fyrtøi, Ildtøi; 2) etslags Leerpande til Kul; 3) h. Perserne: det Sted, hvor den hellige Ild underholdtes; o. — πυρεκβόλος, 2, (βάλλω) ildsprudende, som giver Ild fra sig; – (af πῦρ).

*πυρεκτικός, 3, feberagtig; hørende til Feber; o. — πύρεξις, ἡ, Febertilstand; af — πυρέσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, har Feberhede el. Feber; paadrager mig en Feber; — πυρεταίνω, o. πυρετιάω, = frgd.; o. — πυρέτιον, τό, *dim.* af flgd.; af — †πυρετός, οῦ, ὁ, (πῦρ) brændende Hede; bes. Feberhede, Feber; df. — πυρετοφόρος, 2, (φέρω) bringende el. frembringende Feber; — πυρέττω, *att.* = πυρέσσω; o. — πυρετώδης, 2, (εἶδος) ildagtig; fyrig, hidsig; 2) forbunden med Feberhede, feberagtig. — πυρεύς, έως, ὁ, (πῦρ) som antænder el. forbrænder; 2) et ildfast Kar. — πυρευστικός, 3, tienlig til at brænde el. til at giøre Ild med; — πυρευτής, οῦ, ὁ, som fisker ved Fakkelskin; o. — πυρευτικός, 3, = πυρευστικός; ἡ πυρευτική, *sc.* τέχνη, at fiske ved Fakkelskin; af — πυρεύω, (πῦρ) giør Ild; 2) *transit.*, antænder, forbrænder.

πυρή, ἡ, *jon.* f. πυρά. — πυρήϊον, τό, *jon.* f. πυρεῖον. — πυρήν, ῆνος, ὁ, den haarde Kiærne, bes. i Steenfrugt, ogs. i andre Værter; df. 2) et Korn, *ex.* af Salt, Rogelse, o. dl.; *b)* den runde Knap paa Sonden; 3) h. Fiskene: Brusk. — Πυρηναῖος, 3, pyrenæisk; τὰ Πυρηναῖα ὄρη, Pyrenæerne. — πυρήνεμος, 2, (πῦρ, ἄνεμος) oppustende Ilden. — πυρηνοειδής, 2, o. πυρηνώδης, 2, (πυρήν, εἶδος) som ligner en haard Kiærne; πυρηνώδης καρπός, Frugt med haard Kiærne. — πυρηνο-σμίλη, ἡ, (πυρήν Bem. 2, *b*) etslags skærende Værktøi med bred Ende. — πυρητόκος, 2, (τίκτω) avlende Hvede; — πυρηφάτος, 2, (φάω, πέφαμαι) knusende Hvede, *poët.*; (formet som μυλήφατος); o. — πυρηφο-

ρος, 2, (φέρω) poët. f. πυροφόρος, bærende, frembringende Hvede, Od.; (af πυρός).

πῠρία, ἡ, (πῦρ) Dampbad, tort Svedebad, Herod.; 2) Kar el. Kiedel, som bruges dertil; ogs. πυριατήριον; 3) Damp, Dunst; 4) = πυρετική. — πυριάζω, = πυριάω. — πῠριάλωτος, 2, (πῦρ, ἁλίσκομαι) ødelagt med Ild. — πῠρίᾱμα, τό, tort Svedebad; Opvarmelse, varmt Omslag; o. — πυρίᾱσις, ἡ, at opvarme med tort Svedebad; (af πυριάω). — πῠριάτη, ἡ, (egentl. fem. af πυριατός), den første Melk el. Raamelken, bes. af Koen, hveraf man kogte den Ret, vi kalde Kalvedands; ogs. πύος; jf. πυρίεφθον. — πῠριατήριον, τό, Sted, hvor det torre Svedebad bruges; ogs. dette Bad selv, el. et Kar dertil; o. — πῠριᾱτός, 3, opvarmet med det hede Svedebad; af — πῠριάω, (πυρία) opvarmer ved et Svedebad; bringer i Sved.

*πῠριβήτης, ου, ὁ, (βαίνω) som staaer over Ilden, τρίπους, poët.; — πυρίβῐος, 2, (βίος) som lever i Ild; — πῠρίβλητος, 2, (βάλλω) paa hvem der er kastet Ild; ogs. act. = πυροβόλος; — πυριβρεμέτης, ου, ὁ, o. πῠρίβρομος, 2, (βρέμω) brusende, larmende ved el. i Ild; — πῠριβρῑθής, 2, (βρίθω) tung af Ild; — πῠρίβρωτος, 2, (βιβρώσκω) fortæret af Ild; — πῠριγενέτης, ου, ὁ, o. πῠριγενής, 2, (γένος) avlet, frembragt af el. i Ild; forarbeidet, smedet i el. ved Ild, χαλινός, Æsch.; — πυρίγληνος, 2, (γλήνη) med fyrige Øine el. med Ild i Øinene; — πυριγλώχῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, (γλωχίν) med brandt el. brændende Spids; — πυριγόνος, 2, (γονή) avlende el. frembringende Ild; pass., πυρίγονος, frembragt af el. i Ilden; o. — πυρίδαπτος, 2, (δάπτω) fortæret af Ilden; - (af πῦρ). — πῠρίδιον, τό, dim. af πῦρ. — πῡρίδιον, τό, dim. af πυρός, Ar.

*πῠριδρόμος, 2, (δρόμος, δραμεῖν) løbende i Ild; der løber som Ild; — πυρίεφθος, 2, (ἕψω) kogt i el. ved Ild; τὸ πυρίεφθον, den ved Ild el. Kogning tilberedede Spise af Raamelk, jf. πυριάτη; — πυριήκης, 2, (ἀκή) tilspidset i el. ved Ilden, Od.; — πυριθαλπής, 2, (θάλπω) varmet el. hedet i el. ved Ild; — πυρικαής, 2, ogs. πυρικαίης, 2, o. πυρίκαυστος, 2, Il., o. πυρίκαυτος, 2, brændt el. forbrændt med Ild, hærdet i Ilden; o. — πυρικαίτωρ, ορος, ὁ, som brænder med Ild; (af καίω); — πῠρικλοπία, ἡ, = πυροκλοπία; — πυρίκμητος, 2, (κάμνω) forarbeidet ved el. i Ild; alm. kogt, brændt, o. dl.; — πῠρικοίτης, ου, ὁ, (κοίτη) som tiener til at opbevare Ilden i; — πῠρικόος, 2, (κοέω) = πυρκόος; — πυρικρόταφος, 2, (κρόταφος) hamret, smedet hed el. ved Ilden; o. — πῠρίκτυπος, 2, (κτυπέω) larmende, bragende, knittrende i Ilden; - (af πῦρ).

*πυριλάμπη, ἡ, o. πυριλαμπίς, ίδος, ἡ, Ildorm, Johannisorm, cicindela, att.; jf. πυγολαμπίς; o. - πυριλαμπής, 2, der skinner af, med, el. ligesom Ild; - (af λάμπω); o. — πυρίληπτος, 2, (λαμβάνω) greben el. angreben af Ilden; 2) act., som nærer Ilden, som har Ild i sig; — πυριμᾰνέω, (μαίνομαι) fænger let, geraader let i Fyr og Flamme; — πῠριμάρμᾰρος, 2, (μαρμαίρω) glindsende, skinnende som Ild; — πυριμάχος, 2, (μάχομαι) fyrig, hidsig i Kampen; 2) som kæmper med Ilden; bes. en Steenart, som modstaaer Ild; o. — πυρίμορφος, 2, (μορφή) med ildlig Gestalt; - (af πῦρ). — πῡρῖμος, 2, (πῡρός) af Hvede. — πῡρίνη, ἡ, = πυρήν; dim. πυρίνιον, τό. — πῠρῐνος [ῠ], 3, (πῦρ), af Ild, ildlig; fyrig. — πῡρῐνος [ῡ], 3, (πυρός), som πύριμος, af Hvede. — *πῠρίον, τό, = πυρεῖον; 2) et Røgelsekar, LXX; — πῠρίπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) Barn af Ilden, epith. til Bacchus; — πῠριπληθής, 2, (πλῆθος) fuld af Ild; — πυριπνείω, ep. f. πυρι-πνέω, udpuster, udblæser, spruder Ild; begge alene in part.; df. - πυρίπνευστος, 2, o. πυρίπνοος, ctr. πυρίπνους, 2, som udpuster, udblæser, spruder Ild; ildlig, fyrig; — πυριπόλος, 2, = πυρπόλος; o. — πυριρρᾰγής, 2, = πυρρᾰγής; - (af πῦρ).

*πυρισμάρᾰγος, 2, (σμαραγέω) bragende, knittrende i el. ved Ilden; — πυρίσπαρτος, 2, = πυρισπόρος o. πυρίσπορος; — πυρισπείρητος, 2, (σπειράω) omvunden; omslynget af Ild; — πῠρισπόρος, 2, (σπείρω) saaende el. udstrøende Ild; 2) pass., πυρίσπορος, 2, besaaet el. bestrøet med Ild; b) avlet el. født i Ilden; — πυρίσωος, 2, poët. f. πυρίσοος, (σώζω) frelst el. reddet ud af Ilden; — πυρίστακτος, 2, (στάζω) dryppende af Ild, sprudende Ild; — πυριστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι) Trefod til at stille over el. sætte paa Ilden; — πυριστεφής, 2, (στέφω) bekrandset med, omgiven af Ild; — πῠρισφάραγος, 2, (σφᾰραγέω) = πυρισμάραγος; — πυρισφρήγιστος, 2, jon. f. πυρισφράγ., (σφραγίζω) beseglet el. mærket med Ild; o. — πυρίτης, ου, ὁ, fem. πῠρῖτις, ιδος, som er forarbeidet ved, med, i Ild; b) som arbeider ved Ilden; πυρίτης τὴν τέχνην, en Ildarbeider, Luc.; 2) πυρίτης λίθος, ogs. πυρῖτις λίθος, Ildsteen; Kobbererts el. Kobbersteen; - (af πῦρ). — πῡρίτης, ου, ὁ, fem. πῡ-

ἡ, see u. πῦρίτης; 2) som *subst.* = πύρεθρον.

πῦριτόκος, 2, (τίκτω) avlende Ild; — πῦριτρεφής, næret el. opdragen med, af, i Ilden; v. - πυριτρόφος, 2, nærende Ilden; (af τρέφω); — πυρίτροχος, 2, (τρέχω) der løber el. ruller som Ild; — πυρίφἄτος, 2, (φάω, πέφαμαι) forstyrret el. fortæret af Ilden; — πυριφεγγής, 2, (φέγγος) der lyser af el. som Ild; — Πῦριφλεγέθων, οντός, ὁ, Pyriphlegethon, en Flod i Underverdenen, *Od.*; egentl. = flgd.; — πῦριφλεγής, 2, v. πυριφλέγων, οντός, ὁ, *Eur.*, brændende i el. af Ild; v. - πυρίφλεκτος, 2, forbrændt med el. i Ild; alm. ildlig; fyrig, heftig, πόθος; (af φλέγω); — πυρίφλογος, 2, (φλόξ) ildflammende; v. — πῦρίφοιτος, 2, (φοιτάω) gaaende el. vandrende i Ild; - (af πῦρ). — πῦρίχη, ἡ, *poët.* f. πυῤῥίχη. — πυρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) ildfarvet, der seer ud som Ild; v. — πυρκαεύς, έως, ὁ, (κάω, καίω) som antænder Ild; (af πῦρ).

πυρκαϊά, ἡ, *jon.* v. *ep.* πυρκαϊή, [κᾰ, *Il.*], ogs. *trisyll.* πυρκαιά h. *Eur.*, (καίω) som πυρά, Ildsted, Brandsted; bes. Baal, hvorpaa de Døde forbrændes, *Il.*; *b)* Ildebrand; *transl.*; brændende Elskov; 2) de af afbrændte Stammer opvorende vilde Olietræer, *Lysias*; v. — πυρκόος, 2, (κοέω) som spaaer af Offerilden; ogs. hede Delphierne alm. πυρκόοι s. πυρικόοι; jf. θυοσκόος; (af πῦρ). — πύρναῖος, 3, df. πυρναῖαι σταφυλαί, spiselige el. modne Druer, *Theocr.*; af — πύρνον, τό, v. πύρνος, ὁ, forkortet af πύρινον, πύρινος, (πυρός) Hvedebrød, *Od.*, el. efter nogle: et Stykke Brød, en Bid Brød; alm. Næring, Spise.

πυρόβιος, 2, = πυρίβιος. — πῦροβόλος, 2, (πῦρ, βάλλω) som udslynger Ild, som giver Ild fra sig; τὰ πυροβόλα, Skudvaaben, som tænde, *ex.* Brandpile. — πῦροβόρος, 2, ædende, slugende Hvede; v. — πῦρογενής, 2, (γένος) opstaaen el. giort af Hvede; (af πυρός). — πῦρογενής, 2, = πυριγενής. — πῦροδαίσιον, τό, (πῦρ, δαίω) Ildsted; (egentl. hvor Ilden antændes). — πῦροδόκος, 2, (δέχομαι) som optager el. indeholder Hvede; v. — πῦροειδής, 2; (εἶδος) hvedeagtig, som ligner Hvede; (af πυρός). — πῦροειδής, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος) ildagtig, ildlig, ligesom Ild; — πυρόεις, εσσα, εν, *ctr.* πυροῦς, 3, ildlig, brændende; 2) ὁ πυρόεις, s. πυροῦς, Planeten Mars; 3) οἱ πυροῦντες, etslags Foreller; v. — πυροεργής, 2, (ἔργον) som arbeider i el. ved Ild; (af πῦρ).

πῦρο-κάπηλεύω, (πυρός) som handler el. hokrer med Hvede. — πῦροκλοπία, ἡ, at stiæle Ild; af - πῦροκλόπος, 2, (κλέπτω) som stiæler Ild; v. — πῦρολᾰβίς, ίδος, ἡ, (λαμβάνω) Ildtang; (af πῦρ). — πῦρολαμπίς, ίδος, ἡ, = πυριλαμπίς. — πῦρολόγος, 2, (πυρός, λέγω) som samler el. høster Hvede. — πῦρομαντεία, v. πυρομαντία, ἡ, Spaaen el. Spaadom af Offerilden; af — πυρόμαντις, έως, ὁ, & ἡ, (πῦρ, μάντις) som spaaer af Offerilden. — πυρομάχος, 2, = πυριμάχος. — πῦρομετρέω, er - πῦρομέτρης, ου, ὁ, ogs. πῦρομετρητής, οῦ, ὁ, (πυρός, μετρέω) som maaler Hvede. — πυρόν, τό, rimel. *inus.*, *pl.* τὰ πῦρά, Vagtild i Leiren, see u. πῦρ. — πυροπάλαμος, se u. πυρπάλαμος. — πῦροποίκῐλος, 2, (πῦρ, ποικίλος) med ildfarvede Pletter. — πῦροπωλεῖον, τό, Sted, hvor Hvede sælges; af — πυροπωλέω, er - πυροπώλης, ου, ὁ, (πυρός, πωλέω) som sælger Hvede. — πῦροῤῥᾰγής, 2, (πῦρ, ῥήγνυμι) bristende el. brusten i Ilden, *Ar.*

πῦρός, ὁ, Hvede; ogs. *in pl.*, *Od.*; (skal være af πῦρ, formedelst dens ildgule Farve). — πῦροσθενής, 2, (πῦρ, σθένος) som har Magt over Ilden, *ignipotens.* — πῦροστάτης, ου, ὁ, = πυριστάτης. — πῦροτομία, ἡ, (πυρός, τομή, τέμνω) at afskære Hveden, Hvedehøst. — πῦροφεγγής, 2, = πυριφεγγής. — πῦροφόρος, 2, = πυρφόρος. — πῦροφόρος, 2, (πυρός, φέρω) bærende, bringende Hvede, *Hom.* — πυρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, = πυρίχρως. — πῦρόω, (πῦρ) brænder, forbrænder, ødelægger med Ild, *Herod.*; 2) belyser; 3) renser, lutrer, prøver ved el. i Ilden. — πυρπᾰλᾰμάομαι, egentl. har med Ild at giøre; df. forbrænder, forstyrrer med Ild; alm. = κακοτεχνέω; *in act.*, πυρπαλάμησεν, drev listige Streger, *Hom. Merc.*; af — πυρπάλᾰμος, 3, (πῦρ, παλάμη) ildlig, med Ildens Hurtighed; πυρπάλαμον βέλος, som svinges el. udslynges med Ild, d. e. Lynilden, *Pind.*; ogs. listig, forslagen. — πύρπνοος, 2, = πυρίπνοος.

πυρπολέω, tænder Ild; bes. antænder og underholder Vagtild; 2) ødelægger med Ild, nedbrænder; ogs. *in med.*, *Herod.* 8, 50; df. - πυρπόλημα, τό, Vagtild; 2) det med Ild Hærjede el. Ødelagte; v. - πυρπόλησις, ἡ, Ødelæggelse ved Ild; af — πυρπόλος, 2, (πῦρ, πολέω, πολεύω) som omgaaes med Ild; *b)* som forbrænder el. ødelægger med Ild; 2) *epith.* til Bacchus, enten som avlet under Zeus's Lyn og Torden, el. af hans Dyrkelse ved natlig Ild. — πυῤῥά,

ἡ, etslags rodlig Fugl; — πυῤῥάζω, = πυῤῥίζω, er ildrod, *N. T.*; — πυῤῥάκης, ου, ὁ, rødlig, LXX; — πυῤῥαλίς, ίδος, ἡ, etslags rodlig Fugl; 2) ἐλαῖαι πυῤῥαλίδες, etslags rodgule Oliver; — πυῤῥίας, ου, ὁ, etslags rodguul Slangeart; ogs. = πυῤῥά; v. — πυῤῥιάω, LXX, v. πυῤῥίζω, er rødlig; – (af πυῤῥός).

† πυῤῥίχη, ἡ, *sc.* ὄρχησις, etslags Vaabendands; ogs. den dertil siungne Sang; (saaledes kaldet af dens Opfinder Πυῤῥιχύς); df. — πυῤῥιχιακῶς, *adv.*, i det pyrrhichiske Versemaal; af – πυῤῥίχιος, ὁ, ποὺς, en af to korte Stavelser bestaaende Versfod, (υυ), som ofte forekom i πυῤῥίχη; v. — πυῤῥιχίζω, er – πυῤῥιχιστής, οῦ, ὁ, som dandser i Vaaben, el. som dandser Vaabendandsen; df. — πυῤῥιχιστικός, 3, horende til en Vaabendandser el. til en Vaabendands, skikket dertil. — πύῤῥιχος, 3, *dor.* f. πυῤῥός. — * πυῤῥόγειος, 2, (γέα, γῆ) med rodlig Jord; — πυῤῥογένειος, 2, (γένειον) med rødlig Hage, med rødligt Skæg; — πυῤῥόθριξ, -τρίχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med rødligt Haar; — πυῤῥόκόραξ, ακος, ὁ, en Ravneart med rødligt Næb; — πυῤῥοπίπης [?], ου, (ὀπιπτεύω) som kiger efter, som er lysten efter guullokkede Drenge: komisk om Kleon, *Ar. Equ.* 407; (formet som γυναικοπίπης, o. fl.); v. — πυῤῥοποίκιλος, 2, (ποικίλος) rodspraglet; bes. om den rode Granit; – (af flgd.).

† πυῤῥός, 3, (πῦρ) ildfarvet, ildguul, ildrod, guulguul; alm. rodlig; ogs. brunnrod; df. — πυῤῥότης, ητος, ἡ, Ildfarve, ildrød, ildguul, guulguul Farve; — πυῤῥότριχος, 2, = πυῤῥόθριξ; — πυῤῥούλας, ου, ὁ, etslags rodlig Fugl; — πυῤῥόω, gior rodlig el. rødbrunn; v. — πυῤῥώδης, 2, (εἶδος) rødlig af Udseende. — Πυῤῥώνειος, 2, horende til Skeptikeren Pyrrhon; ἡ Πυῤῥώνειος, *sc.* αἵρεσις, hans Sect.

πυρσαίνω, gior ildrød; v. — πυρσαυγής, 2, (αὐγή) med Ildglands; (af πυρσός). — πυρσεία, ἡ, en ved Ildsignaler el. Fakler (πυρσοί) given Efterretning; ogs. Ildsignalet selv; v. — πυρσευτής, οῦ, ὁ, som meddeler en Efterretning ved Ildsignaler el. Fakler, (πυρσοί); 2) en Fyrboder; af — πυρσεύω, giver Tegn el. Efterretning ved Ildsignal el. en antændt Fakkel, πυρσός; alm. giver en Efterretning, forkynder, mælder; 2) antænder; ogs. *transl.*, ophidser, opflammer, ἔχθραν. — πυρσοίτης, ου, ὁ, = πυρσευτής. — πυρσοβολέω, er – πυρσοβόλος, 2, (βάλλω) som kaster Ildstraaler; — πυρσογενής, 2, (γένος) fodt af Ilden el. Luerne; v. — πυρσοέλικτος, 2, (ἑλίσσω) som snoer el. vinder sig i Ilden; (af ὁ πυρσός). — πυρσόκομυς, 2, (κόμη) med ildfarvet Haar; — πυρσόκορους, 2, (κόρση), = frgd., λέων, *Æsch.*; v. — πυρσοκόρυμβος, 2, (κόρυμβος) med ildfarvede Druer; (af πυρσός, πυῤῥός). — πυρσόλοφοι, οἱ, (ὁ πυρσός, λόφος) Remmer af Læder, som er tørret ved Ilden. — πυρσόνωτος, 2, (πυρσός, πυῤῥός, νῶτον) med rødlig Ryg.

πυρσός, οῦ, ὁ, (πῦρ, πυῤῥός) Brand, Fakkel; alm. antændt Ild; 2) bes. en af Nattevagterne antændt Ild, Signalild; jf. φρυκτωρός; *pl. heterog.*, τὰ πυρσά, *poët.*; *transl.*, πυρσὸς ὕμνων, *Pind.* — πυρσός, 3, *dor.* f. πυῤῥός, *Mosch.* — * πυρσοτόκος, 2, (τίκτω) avlende, frembringende Ild; — πυρσουρός, ὁ, urigtig Læsem. f. πυρσωρός; — πυρσοφόρος, 2, (φέρω) bærende, bringende, frembringende Ild; — πυρσόω, 1) = πυρσεύω; 2) *intr.*, brænder el. lyser klart, er lys el. skinnende; ogs. *transit.*, belyser; — πυρσώδης, 2, (εἶδος) som ligner en Brand, som brænder klart; — πυρσώπης, ου, ὁ, *fem.* πυρσῶπις, ιδος, v. – πυρσωπός, 2, med fyrigt, ildfuldt Øie el. Blik; (af ὤψ); v. — πυρσωρίς, ίδος, ἡ, Vagttaarn, hvorfra man giver Ildsignaler, som φρυκτώριον; af – πυρσωρός, ὁ, (ὤρα) Vægter el. Vagt, som om Natten giver Tegn ved Signalild; – (af ὁ πυρσός).

πυρφορέω, bærer el. bringer Ild; af — πυρφόρος, 2, (πῦρ, φέρω) bærende, bringende, frembringende Ild, κεραυνός, *Pind.*; ogs. som *epith.* til Prometheus; ὀϊστοὶ πυρφόροι, etslags Brandpile; – 2) θεὸς πυρφόρος, Pestguden, som bringer Feberhede el. Feber, *Soph. Oed. T.* 27; – 3) οἱ πυρφόροι h. Lacedæmonierne: de Præster, som underholdt den uudslukkelige Offerild, og ledsagede deres Konger i Krigen; df. som Ordsprog om et fuldkomment Nederlag: ἔδει δὲ μηδὲ πυρφόρον περιγίγνεσθαι, *Herod.* 8, 6. — πῠρώδης, 2, (πῦρ, εἶδος) ildlig, brændende. — πύρωμα, τό, (πυρόω) ethvert antændt el. forbrændt Legeme. — πῠρώπης, ου, ὁ, *fem.* πυρῶπις, ιδος, v. – πυρωπός, 2, (πῦρ, ὤψ) = πυρσώπης, *etc.*; ogs. med ildagtigt Udseende, med Ildfarve. — πύρωσις, ἡ, (πυρόω) Brænden el. at brænde, at torre, koge, riste i el. ved Ild; 2) h. Lægerne: Betændelse, Brand. — πῠρώτερος, 3, (πῦρ) ildligere, *compar. irr. poët.*, (som af πυρός). — πῠρωτής, οῦ, ὁ, som bearbeider (Metaller, o. dl.) ved Ild; — πῠρωτικός, 3, brændende, forbrændende; antændende; ρῖτις, ιδος, (πυρός) af Hvede; ἄρτος πυρίτης, Hvedebrod. — πῦρῖτις, ιδος,

o. — πυρωτός, 3, ildlig, skinnende som Ild; (af πυρόω).

πῦς, *adv.*, *dor.* f. ποῖ. — πύσμα, τό, (πυνθάνομαι) det Udspurgte, det Udforskede; 2) Spørgsmaal; df. — πυσματικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til et Spørgsmaal; spørgsmaalsviis. — πύσσαχος, ὁ, krumt Træ el. Klemme om Kalvens Snude, hvorved den hindres fra at patte; (rimel. en Dialect af πάσσαλος). — πύστις, εως, ἡ, (πυνθάνομαι), som πεῦσις, Spørgen, Efterspørgsel; 2) det Udspurgte, Efterretning; Rygte. — πυστός, 3, *adject. verb.* til πυνθάνομαι, bekiendt, berømt, *inc.* — πυτία, ἡ, (πῦος) den første Raamelk, som bruges til Løbe; df. Løbe, *coagulum*; 2) et slags Kage; df. — πυτιάζω, *f.* άσω, γάλα, lader Melken løbe sammen ved Hielp af Løbe.

πυτίζω, spytter ofte; *b)* udsprøiter el. udspytter, hvad jeg har taget i Munden; 2) smager, forsøger; (πυτίζω, ogs. πιτίζω, er *frequent.* af πτύω, ligesom *sputo* af *spuo*; df. d. lat. *pytiso*, *pytisso*). — πυτιναῖος, 3, af Vidieflætning el. Kurveflætning; πτερὰ πυτιναῖα, *Ar.*; af — πυτίνη, ἡ, en med Vidier el. Bast omflettet Viinflaske; df. — πυτινοπλόκος, 2, (πλέκω) som omfletter Viinflasker med Vidier el. Bast. — πύτισμα, τό, (πυτίζω) det Udspyttede, Spyt; *inc.* — πυώδης, 2, (εἶδος) edderagtig; o. — πύωσις, ἡ, at giøre el. at blive edderagtig; (af πῦον, πυόω).

πω, *partic. enclit.*, egentl. nogensteds, nogensinde, paa nogen Maade; df. endnu, vistnok, jo, dog, o. dl.; sædv. med en Nægtelse, som det modificerer el. forstærker, og hvormed det ofte sammentrækkes, ex. οὐδέ πω, μηδέ πω, o. οὔπω, μήπω; οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, vi vide jo dog ikke med Vished, *Il.* 2, 252; *b)* *att.* undert. ogs. uden Nægtelse, ex. πόλις ἀφισταμένη τις πω, nogensomhelst frafalden By, *Thuc.*; (πω er rimel. *dor.* f. που, *gen.* af *inus.* πος). — πῶ, *dor.* f. πόθεν, hvorfra? — πῶ, f. πῶθι, drik! *imperat.* til πίνω.

† πώγων, ωνος, ὁ, Skæg; *transl.*, πώγων πυρὸς s. φλογός, om Luen, *Trag.*; 2) et slags Luftsyn el. Komet; df. — πωγωνιαῖος, 3, med Skæg, skægget; — πωγωνίας, ου, ὁ, = frgd.; πωγ. ἀστήρ, = πώγων Bem. 2; — πωγωνιάτης, *jon.* -ήτης, ου, ὁ, *fem.* -ᾶτις, ήτις, ιδος, o. πωγωνίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, med Skæg, skægget; — πωγώνιον, τό, *dim.* af πώγων; — πωγωνοκουρεῖον, τό, Barbeerstue; o. — πωγωνοκουρία, ἡ, Barberen el. at barbere; (af κουρά); — πωγωνοτροφέω, er — πωγωνοτρόφος, 2, (τρέφω) som lader Skægget vore; o. — πωγωνοφορία, ἡ, at være — πωγωνοφόρος, 2, (φέρω) som bærer Skæg, skægget. — πώεα, πώεσι, see u. πῶϋ.

πωλάριον, τό, *dim.* af πῶλος, lidet Fol. — πωλεία, ἡ, = πώλευσις; (formet som ἱππεία). — πωλέομαι, vender mig, tumler mig, færdes jevnligen paa et Sted; bes. indfinder mig, kommer ofte derhen, dertil; Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων, kommer ofte hid, har sin Gang her, *Od.* 4, 584; ligel. m. εἰς ἀγορήν, ἐπὶ ῥέεθρα, μετ' ἄλλους, o. dl., *Hom.*; *impf. jon.* πωλεύμην, 3 *pers.* ofte πωλέσκετο, *part.* πωλεύμενος; (af πέλω, πέλομαι, πολέομαι; jf. πωλέω). — πώλευμα, τό, (πωλεύω) tæmmet el. afrettet ungt Dyr, bes. om Hesten. — πώλευσις, ἡ, Handlingen — πωλεύω, (πῶλος), er — πωλευτής, οῦ, ὁ, som tæmmer, tilrider, tilkiører en ung Hest el. et Fol; alm. som tæmmer el. afretter et ungt Dyr; jf. πωλοδαμνέω Bem. 2.

† πωλέω, sælger; ὁπόσου πωλεῖ; til hvilken Priis vil han sælge? *Xen.*; πολλοῦ πωλεῖν, at sælge dyrt; (af πέλω, πέλομαι; egentl. vender og tumler Varerne, d. e. ombytter, omtusker dem med el. for andre; jf. πωλέομαι); df. — πωλή, ἡ, = πώλησις; — πώλημα, τό, hvad der bliver solgt, Gienstand for Handel; — πώλης, ου, ὁ, en Sælger, *Ar.*; oftest *in compos.*; — πώλησις, ἡ, Salg; — πωλητήριον, τό, Sted, hvor Varer sælges, Bod, *boutique*, o. dl.; 2) Sted, hvor de Πωληταί bortforpagtede de offentlige Indkomster, ex. πωλητήριον τοῦ μετοικίου, *Dem.*; o. — πωλητής, οῦ, ὁ, en Sælger; 2) som bortforpagter; bes. hede i Athenen, οἱ Πωληταί, de 10 Mand, som bortforpagtede de offentlige Indkomster, ligesom Censorerne i Rom; o. — πωλητικός, 3, *adv.* -κῶς, som gierne vil sælge.

πωλικός, 3, (πῶλος) hørende til et Fol el. en ung Hest; ἀπήνη πωλική, som er forspændt dermed, *Soph.*; alm. hørende til et ungt Dyr. — πωλίον, τό, *dim.* af πῶλος; 2) den Hud el. Hinde, som omgiver Føllet i Moderslív; jf. ἄμνιον. — πωλοδαμαστής, οῦ, ὁ, o. πωλοδαμαστικός, 3, = πωλοδαμνής, -δαμνικός. — πωλοδαμνέω, 1) er — πωλοδάμνης, ου, ὁ, (δαμάω) som tæmmer, tvinger, afretter Fol el. unge Heste; en Berider; alm. en vældig Rytter; 2) ogs. *transl.*, som πωλεύω, opdrager; ogs. πωλοδαμέω, *Luc.*; df. — πωλοδαμνικός, 3, hørende til en Berider; ἡ πωλοδαμνική, hans Kunst; — πωλοκόμος, 2, (κομέω) som passer el. rogter unge Heste; o. — πωλομάχος, 2, (μάχομαι) som kæmper til Hests el.

Vogns; af — † πῶλος, ὁ, α. ἡ, Føl, ung Hest; b) alm. ungt Dyr, bes. ungt Huusdyr; c) transl., ung Pige, som δάμαλις, o. fl., ogs. Yngling; 2) en chorinthisk Mønt, hvis Præg var en Hest; -(af πῶλος er d. lat. pullus, ogs. vort: Føl, Fole); df. — πωλοτροφέω er - πωλοτρόφος, 2, (τρέφω) som opelsker, optrækker, holder Føl el. unge Heste, ogs. anden Yngel; df. — πωλοτροφία, ἡ, Hesteavl, Stutteri, som ἱπποτροφία; o. — πωλοτροφικός, 3, hørende til Hesteavl el. Stutteri; ἡ πωλοτροφική, sc. τέχνη, = ἱπποτροφία. — πωλύπος, ὁ, æol. o. dor. f. πολύπους; ogs. πωλύψ, ῦπος, ὁ.

πῶμα, τό, (πίνω, πέπωκα) Drik, Drikke; 2) Drikkekar. — πῶμα, τό, Laag, Dæksel, φαρέτρης, Hom., πίθου, Hes.; df. — πωμάζω, ogs. πωματίζω, forsyner med et Laag, sætter Laaget derpaa. — πωμαίνω, o. πωμαννύω, sild. Former f. πωματίζω. — πώμαλα, adv., egentl. hvor dog? hvor i al Verden? df. att. stærkt nægtende: ingenlunde, ikke paa nogen Maade, neutiquam, som οὐδαμῶς, Dem.; (rimel. af πῶς, vid Mathiæ, p. 1237, o. μάλα). — πωμαστήριον, τό, (πωμάζω) Laag, Dæksel; — πωματίας, ου, ὁ, etslags Snegl, som om Vinteren tillukker sit Huus med et Dæksel; o. — πωμάτιον, τὸ, dim. af πῶμα, Laag, Dæksel. — πῶμι, præs. inus., hvf. imper. πῶθι, forkortet πῶ, til πίνω.

πώποτε, adv., (πω, s. m. s., o. ποτέ) nogensinde; a) sædv. m. Nægtelse, οὐ πώποτε, μὴ πώποτε, o. dl.; ingensinde, Hom.; οὐ πώποτ᾽ ἀμελήσας αὐτῶν, som aldrig har forsømt dem, Xen.; b) att. ogs. uden Nægtelse, ex. ἆρ᾽ οὖν γίγνεται πώποτε τὸ φιλοφρόνως βλέπειν, det skeer altsaa undertiden, Xen. Mem. S. 3, 10, 4; ὅσοι πώποτε ἐμοῦ ἀκηκόατε, som nogensinde have hørt mig, Pl. — πώρειος, 3, = πώρινος. — πωρέω, er πωρός, blind, elendig, ulykkelig; (alene h. gramm.; df. rimel. ταλαιπωρέω); df. — πωρητύς, ύος, ἡ, Elendighed, Ulykke. — * πωριαῖος, 3, inc., o. πώρινος, 3, af Drypsteen, Herod. 5, 62; — πωροκήλη, ἡ, Forhærdelse el. Callus paa κήλη; — πωρολυτικός, 3; (λύω) som opløser en Forhærdelse el. Callus; o. — πωρόμφαλον, τό, Forhærdelse el. Callus paa Navlen, ὀμφαλός; - (af flgd.).

πῶρος, ὁ, Drypsteen, (rimel. af πόρος, som hullet); ogs. en Marmorart; 2) af Ligheden: haard Hævelse, Forhærdelse, Gigtknude, o. dl.; bes. den Callus el. beenagtige Forhærdelse, der danner sig omkring et lægt Beenbrud. — πωρός, 3, blind; alm. elendig, ulykkelig; (alene h. gramm.; rimel. besl. m. πηρός); df. — πωρόω, gior blind, som πηρόω, inc. — πωρόω, (πῶρος) forstener, gior haard som Steen; 2) alm. hærder, gior haard; bes. a) frembringer el. foraarsager en haard Hævelse, Forhærdelse, haard Knude, Beenknude, o. dl.; b) helbreder et Beenbrud, ved at lade en beenagtig Forhærdelse danne sig deromkring; jf. πῶρος Bem. 2; 3) transl., gior haard, sløv, følesløs, forstokket, forhærdet. — πωρώδης, 2, (πῶρος, εἶδος) drypsteenagtig. — πώρωμα, τό, den hærdede Deel, Forhærdelse; o. — πώρωσις, ἡ, Handlingen πωρόω Bem. 1. o. 2; (af πωρόω, πῶρος). — πώρωσις, ἡ, (πωρόω, πωρός) = πήρωσις, inc.

πῶς, adv. interrog., hvorledes? hvordan? paa hvilken Maade? bes. a) forstærket: πῶς γάρ, πῶς δή; πῶς γὰρ δή, πῶς δέ, o. πῶς ποτε, hvorledes dog? hvor el. hvorledes er det muligt? - b) formildet: πῶς ἄρα, πῶς ἄν o. πῶς κε(ν); hvorledes dog? hvorledes vel? bes. udtrykker πῶς ἄν c. opt., et bestemt Ønske, ex. πῶς ἄν, τὸν αἱμυλώτατον - ὀλέσσας - τέλος θάνοιμι καὐτός; maatte jeg dog - ogsaa selv døe! Soph. Aj. 388; - c) πῶς danner en elliptisk Sætning i Forbindelser som πῶς νῦν; hvad nu? hvad saa? Od. 18, 223; - πῶς γάρ; hvorledes nemlig? o. καὶ πῶς; og hvorledes? nægte derhos sædv. med Eftertryk, ligesom vort: umuligt, ikke paa nogen Maade; hvorimod πῶς οὔ; og πῶς γὰρ οὔ; hvorledes ikke? quidni? bekræfte med Eftertryk, ligesom vort: vistseligen, o. dl., ex. οὐκοῦν ὁ μὲν τὰ δίκαια πράττων, δίκαιος, ὁ δὲ τὰ ἄδικα, ἄδικος; πῶς γὰρ οὔ; hvad andet? uparatvivleligen, o. dl., Xen. Mem. S. 4, 4, 13; - πῶς δοκεῖς; hvorledes mener du? d. e. høiligen, saare, ex. Ar. Nub. 876; ligel. πῶς δοκεῖς χαίρων; o hvor glad! Ar. Plut. 742; - (egentl. er πῶς adverb. af inus. πός, ligesom πώς, af inus. πος).

πώς, adverb. enclit., paa en Maade, paa nogen Maade; saa omtrent, tilfældigen, o. dl.; h. Hom. oftest m. αἰ, εἰ, οὐ, μή; jf. οὔπως, μήπως; i Prosa oftest efter andre Adverb., ex. ἄλλως πως, paa nogen anden Maade; εὐτυχῶς πως, ved nogetsomhelst lykkeligt Tilfælde; κατὰ μέσον πως, omtrent i Midten; (Afledn. see u. πῶς in fin.). — πωτάομαι, poët. f. ποτάομαι, πέτομαι, flyver; λίθοι πωτῶντο, Il. 12, 287; df. — πωτήεις, εσσα, εν, flyvende; o. — πώτημα, τό, Flugt, Æsch. — πῶϋ, εος, τό, pl. πώεα, dat. πώεσι, en Faarchiord, absol. Hes. Op. 516; h. Hom. derimod altid m. tilføiet gen. ὀΐων, οἰῶν, μήλων;

Ἕπτα βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα καλά, *Od.* 12, 129; (besl. m. ποιμήν, πᾶμα, πέπαμαι). — πῶϋγξ, ὕγγος, ὁ, ogs. πῶϋξ, o. πτύγξ, etslags Vandfugl.

P.

P, ρ, ῥῶ, τό, *indecl.*, det syttende Bogstav i det græske Alphabet; som Tal, ρ' = 100, men ,ρ = 100000; - derom anmærkes flgd.; 1) ifølge Dialectforandringer: - *a) æol.*, α) β sættes foran ρ som etslags Aspiration, *ex.* βρόδον, βρίζα, f. ῥόδον, ῥίζα; β) ρ fordobles i Ordets Midte efter ει, som da forkortes til ε, *ex.* ἐγέρρω f. ἐγείρω; γ) Endebogstavet ς bliver til ρ, *ex.* ἵππορ, μάρτυρ; f. ἵππος, μάρτυς; df. h. lat. *arbor* o. *arbos*, *honor* o. *honos*; - *b) att.*, α) ρσ sættes f. ῤῥ, *ex.* θάρσος, ἄρσην, f. θάῤῥος, ἄῤῥην; β) ρ sættes ofte f. λ, *ex.* ῥάκος, κρίβανος, ναύκραρος, f. λάκος, κλίβανος, ναύκληρος; - *c) ep.*, *dor.*, o. *jon.* omsættes ρ med et hosstaaende α, *ex.* κάρτος, θάρσος, *ep.* f. κράτος, θράσος; βάρδιστος, *dor.* f. βράδιστος; — 2) ifølge Fordobling: - *a)* det i Sammens. og efter Augm. sædv. fordoblede ρ kan *poët.* el. for Metrums Skyld miste denne Fordobling, alts. ἀπορίπτω, ἔριψε, ἄρωστος, staae for ἀποῤῥίπτω, ἔῤῥιψε, ἄῤῥωστος; sieldnere finder man πυρίχη, o. dl., f. πυῤῥίχη; - *b)* omvendt kan ρ i Ordets Begyndelse udtales dobbelt, for at forlænge den frgd. Stavelse, *ex.* Ψυχρῆ ὑπὸ ῥιπῆς, *Il.* 15, 171; og ligel. h. de øvrige Digtere; — 3) ifølge Aspirationen: - *a)* naar ρ begynder Ordet, faaer det altid Spiritus asper, med Undtagelse af Ῥάρος, Ῥάριος; hvorimod det dobbelte el. fordoblede ρ skrives ῤῥ; - *b) æol.* blev ρ ikke aspireret; - (hos de Gamle hed ρ Hundebogstavet, *litera canina*; df. h. *Lucilius: irritata canis quod RR quam plurima dicat).*

ῥ', apostropheret f. - ῥά, *partic. enclit.*, *ep.* forkortet af ἄρα, s. m. s. — ῥά, apocoperet f. ῥάδιον, *gramm.* — ῥᾶ, τό, Roden af en Plante, hvf. Rhabarbara; ogs. ῥῆον. — ῥαβάσσω, *att.* ττω, = ῥάσσω, ἀράσσω, o. s. v., larmer, slaaer, stamper, *gramm.* — ῥαβδεύω, ogs. *in med.*, angler; — ῥαβδηφόρος, 2, *poët.* f. ῥαβδοφόρος; o. — ῥαβδίζω, slager med Stok el. Ferle, pidsker; (af ῥάβδος). — ῥάβδινος, 3, giort af ῥάβδοι, Grene, Stokke, o. dl. — ῥαβδίον, s. ῥάβδιον, τό, *dim.* af ῥάβδος, liden Stok el. Stav, liden Ferle; 2) bes. den Jernstift, hvormed Maleren indbrænder Voxet i de enkaustiske Malerier, *veruculum*; 3) en liden Stribe. — ῥαβδοδίαιτος, 2, (ῥάβδος, δίαιτα) komisk f. ἀβροδίαιτος, om Maleren Parrhasius, og med Henspillen paa Instrumentet ῥαβδίον, see frgd. Bem. 2.

* ῥαβδοειδής, 2, (εἶδος) der ligner en Stok el. Kiep; 2) stribet af Udseende; — ῥαβδο-μαντεία, ἡ, at spaae af Kieppe, *inc.*; — ῥαβδομαχία, ἡ, Fægten med Kieppe; o. — ῥαβδονομέω, er Kampdommer; af - ῥαβδονόμος, 2, (νέμω) egentl. som holder el. fører en Stav; df. *a)* Øvrighedsperson, som til Tegn paa sin Værdighed fører en Stav; bes. en Kampdommer; *b)* den romerske Lictor, som bærer *fasces*; jf. ῥαβδοῦχος; af — ῥάβδος, ἡ, Qvist el. Green; Stav, Stok; bes. *a)* Tryllestav, *ex.* Circes, *Od.* 10, 238, Ønskeqvist, o. dl.; *b)* Medestang; *c)* Spydskaft; *d)* Herskerstav, Dommerstav, som σκῆπτρον; *e)* de romerske Lictorers *fasces* el. Riisknipper; - 2) Stribe, Linie, Aare, o. dl.; df. *b)* Vers, Linie; κατὰ ῥάβδον - ἐπέων, i Vers, i Poesie, *Pind. Isthm.* 4, 66; - 3) etslags kritisk Tegn, som ὀβελός, *gramm.*; - 4) = ῥαβδοφόρος; - (skal være af ῥάσσω, o. besl. m. ῥαπίς, ῥάδιξ, ῥάξ).

* ῥαβδουχέω, - er en ῥαβδοῦχος, s. m. s.; *in med.* ῥαβδουχοῦμαι, lader bære *fasces* foran mig; df. - ῥαβδουχία, ἡ, Bæren el. at bære en Stok, en Stav, et Riisknippe, *fasces*, o. dl.; bes. Lictorernes Embede; ogs. Lictorerne med deres *fasces*; - 2) den Rettighed, at føre en Hersker- el. Dommerstav; h. Romerne: Ret til at lade bære *fasces* foran sig, *jus fascium*; df. - ῥαβδουχικός, 3, hørende til en ῥαβδουχία el. til en ῥαβδοῦχος; af — ῥαβδοῦχος, 2, ogs. 3, (ῥάβδος, ἔχω) som holder el. fører en Stok el. Stav, et Riis el. Riisknippe; df. ὁ

ῥαβδοῦχος, enhver Øvrighedsperson, der til Tegn paa sin Værdighed fører en Stav; bes. en Kampdommer, βραβευτής; i Athenen sædv. de fem Dommere i Digternes Væddestrid, ἀγὼν μουσικός; df. alm. en Dommer; *b)* h. Romerne: en Lictor; – 2) en romersk Øvrighedsperson, som har *jus fasciam*, see u. ῥαβδουχία Bem. 2.

ῥαβδοφορέω, er – ῥαβδοφόρος, 2, (φέρω) som fører en Stok el. et Riis; ὁ ῥαβδ., en Lictor, en Politiebetient, en Rettens Tiener, som fører en Stok el. et Riisknippe. — ῥαβδῳδία, ἡ, o. ῥαβδῳδός, ὁ, (ᾠδή), vilde nogle urigtigen skrive f. ῥαψῳδία, *etc.*, fordi ῥαψῳδοί, medens de sang, holdt en ῥάβδος el. Stav i Haanden; (*vid. Pass. in* ῥαψῳδός). — ῥάβδωσις, ἡ, Rifling el. Canneleting paa Søiler, *striæ*; o. — ῥαβδωτός, 3, giort el. flettet af Grene; 2) stribet, *virgatus*; om Søiler: riflet, canneleret; (af ῥάβδος, formet som af ῥαβδόω).

ῥᾰγάς, άδος, ἡ, (ῥήγνυμι) Rift, Ridse, Kløft. — ῥαγδαῖος, 3, rivende; ῥαγδαῖος ὄμβρος, Pladsregn, Skylregn; *transl.*, heftig, voldsom, uregierlig, lidenskabelig; df. – ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, Heftighed, Uregierlighed, Voldsomhed; o. — ῥάγδην, *adv.*, sønderrevet, afrevet; heftigen, voldsomt, *raptim*; (af ῥάσσω, ῥήσσω, ῥήγνυμι). — ῥᾰγή, ἡ, = ῥαγάς, ῥῆγμα. — ῥᾱγίζω, = ῥαγολογέω; o. — ῥᾱγικός, 3, af Bær el. Druer; ῥαγικὸς μίσχος, en Druestilk; (af ῥάξ). — ῥάγιον, τό, *dim.* af ῥάξ. — ῥᾱγοειδής, 2, (ῥάξ, εἶδος) som ligner Bær el. Druer, drueagtig. — ῥᾰγόεις, εσσα, εν, (ῥαγάς) forreven, opreven, brusten, opsprukken, skrumpet. — ῥᾱγολογέω, er – ῥᾱγολόγος, 2, (ῥάξ, λέγω) som plukker, samler Bær el. Druer. — ῥάγος, τά, o. ῥᾰγόω, = ῥάκος, ῥακόω. — ῥᾱγώδης, 2, = ῥαγοειδής. — ῥᾰγώδης, 2, (εἶδος) = ῥαγόεις, forreven.

ῥᾰδᾰλός, 3, o. ῥαδανός, 3, = εὐκράδαντος, som let bevæges (af Vinden); jf. ῥαδινός; alene som *lect. var. Il.* 18, 576, *vid. Heyn.* — ῥάδαμνος, ὁ, ung Green, Qvist, Ranke, ungt Skud; (rimel. besl. m. ῥαδινός); df. — ῥαδαμνώδης, 2, (εἶδος) grenet. — ῥᾰδᾰνίζω, svinger, ryster, bevæger hid og did; af — ῥαδανός, 3, = ῥαδινός, see u. ῥαδᾰλός. — ῥαδινάκη, ἡ, etslags Jordolie, *Herod.* 6, 119. — ῥᾰδινός, 3, smækker, smidig, tynd, ἱμάσθλη, *Il.*; ῥαδινοὶ πόδες, smidige, lette, hurtige Fødder; alm. tynd, fiin, ziirlig; ogs. svag, forkiælet; ῥαδινὰ τὰ σώματα ποιεῖν, at giøre maver, *Xen.*; (besl. m. ῥαδανός hvf. ῥαδανίζω, rimel. ogs. m. κράδη, κραδαίνω, ogs. m. βράσσω, βράζω). — ῥάδιξ, ῐκος, ἡ, Green, Qvist, Ranke, Vidie, *Nic.*; 2) = ῥαφανίς; (rimel. af ῥάσσω; df. d. lat. *radix*, af Rodens grenede Beskaffenhed).

ῥᾴδιος, 3, *att.* ogs. 2, *adv.* ῥᾳδίως, h. *Hom.* altid *jon.* ῥηΐδιος, ῥηϊδίως, let, beqvem, uden Møie; οὔτε περῆσαι Ῥηϊδίη (τάφρος), ikke let at komme over, *Il.* 12, 54; Ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω, som du let kan forstaae, *Od.* 11, 146; οὐ ῥᾴδιον εἰπεῖν, ikke let at sige, *Xen.*; – 2) om Personer: føielig, eftergivende, omgængelig; ῥᾳδίως φέρειν, at tage sig noget let, at være taalmodig; *b)* dadlende: letsindig, ubesindig; – *compar. irr.*, ῥᾴων, ῥᾷον, *jon.* ῥηΐων, h. *Hom.* ῥηΐτερος; ῥᾴων bruges ogs. om den, som kommer sig af en Sygdom; *superl. irr.*, ῥᾷστος, 3, *jon.* ῥήϊστος, *ep.* ogs. ῥηΐτατος, *Od.*; – *adv. compar.* ῥᾷον, ogs. ῥᾳόνως, ogs. ῥᾴδιον, *Theogn.*; *adv. superl.* ῥᾷστα; – (skal være af ῥέω, flyder; efter *Buttm.* af *inus.* ῥᾴ).

ῥᾳδιουργέω, er – ῥᾳδιουργός, 2, som handler, arbeider, giør noget med Lethed; df. *b)* som tager sig Tingen let, letsindig, ubetænksom, daarlig; ogs. efterladen, skiødesløs, træg, dorsk; ogs. udsvævende, som elsker Fornøielser; *c)* som tillader sig hvad det skal være, som handler listigen, uredeligen, forbrydersk; – en slig Handling, ῥᾳδιούργημα, τό; – en slig Handlemaade og Charakteer, ῥᾳδιουργία, ἡ. — ῥᾳδιουργός, 2, (ῥᾴδιος, ἔργον) see u. ῥᾳδιουργέω. — ῥάζω, som ῥύζω, knurrer, giøer, biæffer: om Hunde; *transl.*, giøer derimod, modsiger; (df. d. lat. *rabio*, *rabula*). — ῥάζω, *inus.*, anføres som Stamform til *imperat.* ῥάσσατε, o. *pf. pass.* ἐῤῥάδαται, see u. ῥαίνω.

ῥᾰθᾰγέω, = ῥοθέω, larmer; af — ῥάθᾰγος, ὁ, = ῥόθος, Larm. — ῥαθαίνω, ῥαθαμίζω, o. ῥαθάσσω, sieldne Former f. ῥαίνω, bespræ nger, besprøiter. — ῥᾰθάμιγξ, ιγγος, ἡ, (ῥαθαμίζω) en Draabe; alm. liden afreven Deel, Korn, Gran, o. dl., κονίης ῥαθάμιγγες, *Il.* 23, 502; sild. ogs. en Gnist, jf. ῥανίς. — ῥαθαπυγίζω, (ῥάσσω, πυγή) giver et Slag paa Bagen, saa at det kladsker, *Ar.* — ῥᾳθῡμέω, er – ῥᾴθῡμος, 2, letsindig, efterladen, skiødesløs; som er hengiven til sandselig Nydelse, Fornøielser, Elskov, o. dl.; ogs. fornøiet, ubekymret, ved godt Mod; df. — ῥᾳθυμία, ἡ, Letsindighed, Efterladenhed, Ladhed, Skiødesløshed; ogs. Tilfredshed, fornøiet Sind; 2) Fornøielse, Adspredelse, Leg, Morskab, Elskov, o. dl. — ῥᾳθυμοποιός, 2, (ποιέω) som giør letsindig, efterladen, skiødesløs, sorgløs, fornøiet; af — ῥᾴθῡμος, 2, *adv.* -θύμως,

(ῥᾴδιον, ῥᾷον, θυμός) letsindig, o. s. v., see u. ῥᾳθυμέω.

ῥᾳΐα, ἡ, Lindring, Bedring; jf. ῥαΐζω. — ῥαιβηδόν, *adv.*, ligesom krum; — ῥαιβοειδής, 2, (εἶδος) krum af Udseende; o. — ῥαιβόκρᾱνος, 2, (κρᾱνον) med en krum Overdeel; af — † ῥαιβός, 3, krum, krummet, bøiet, bes. indad og om Benene; (besl. m. ῥέμβω); ds. — ῥαιβοσκελής, 2, (σκέλος) krumbenet, skievbenet, med indadbøiede Been; o. — ῥαιβόω, gior krum, krummer, bøier. — ῥᾱΐγδην, *adv.*, (ῥήσσω, ῥάσσω) i en sonderreven Tilstand, i Stumper og Stykker. — ῥᾱΐζω, *f.* ίσω, (ῥᾴων) bliver lettere; føler Lindring; kommer mig af en Sygdom, ἐκ νόσου; ligel. *absol.*, πάλιν ῥαΐσας, *Dem.*; hviler mig efter Anstrængelse, πόνων, *Xen.*

ῥαίνω, *f.* ῥᾰνῶ, *aor.* ἔῤῥᾱνα, *pf. pass.* ἔῤῥασμαι, sprænger, sprøiter; besprænger, bestænker, væder; ogs. udstrøer; bestrøer, *ex.* ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ (ἵπποι), *Il.* 11, 282; *transl.*, ῥαίνειν τινὰ ὕμνῳ, νῆσον εὐλογίαις, at besynge, *Pind.*; – hertil høre ogs. *imperat. aor.* ῥάσσατε, *Od.* 20, 150, o. – 3 *pl. pf.* o. *plqupf. pass.* ἐῤῥάδαται, ἐῤῥάδατο, *Hom.*; jf. *inus.* ῥάζω. — ῥάϊος, 3, s. ῥᾴδιος, rimel. *inus.*; ds. *superl.* ῥάϊστος. — ῥαισέμεναι, *ep.* f. ῥαίσειν, *inf. fut. act.* af ῥαίω.

ῥαιστήρ, ῆρος, ὁ; ogs. ἡ, *Il.* 18, 477, (ῥαίω), en Hammer; 2) en Forstyrrer, Fordærver, som ῥαιστής; ds. — ῥαιστήριος, 3, hamrende; τὰ ῥαιστήρια, Hammeren; ῥαιστήριος ἱδρώς, Sved, man kommer i ved at hamre; 2) forstyrrende, knusende; o. — ῥαιστηροκοπία, ἡ, (κόπτω) Hamren, at slaae el. arbeide med Hammeren. — ῥαιστής, οῦ, ὁ, en Forstyrrer, en Fordærver; o. — ῥαιστός, 3, forstyrret, knuust, tilintetgiort; (af ῥαίω). — ῥάϊστος, 3, *dor.* f. ῥήϊστος, *Theocr.* — ῥαιστότυπος, 2, (ῥαιστής, τύπτω) slaaen med Hammeren. — ῥαίω, bryder, brækker, knuser, νῆα, lider Skibbrud, *Od.*; ds. ῥαιόμενος, Skibbrudden, *ib.*; φάσγανον ἐῤῥαίσθη, brækkedes, *Il.*; jf. *Od.* 9, 459; alm. forstyrrer, ødelægger; ombringer; fordærver, mishandler, som ὑβρίζω, *Soph. Trach.* 268; *in med.*, brister, knuses, gaaer til Grunde. — ῥαίων, ονος, 2, *jon.* f. ῥᾴων, *Hipp.*; men ῥαΐων, *inc.*

ῥᾱκεία, ἡ, = ῥαχία, Larm, Brusen. — ῥάκελος, 2, (ῥάσσω, ῥήσσω) afreven; hvas, ru, skrumpen, som τραχύς o. σκληρός. — ῥᾰκενδυτέω, er — ῥᾰκενδύτης, ου, ὁ, (ῥάκος, ἐνδύω) som er ifort Pialter. — ῥακετρίζω, = ῥαχετρίζω. — Ῥακίδαι, οἱ, en δῆμος i den φυλὴ Ἀκαμαντὶς i Athenen. — ῥακίζω, ῥακκίζω, ῥακχίζω, Biformer til ῥαχίζω. — ῥάκιον, τό, *dim.* af ῥάκος; ds. — ῥακιοσυῤῥαπτάδης, ου, ὁ, (συῤῥάπτω), som sammenflikker Lapper og Pialter; h. *Ar.* om en Digter: der sammenflikker Vers af stiaalne Brudstykker. — ῥᾱκίς, ῖδος, ἡ, = ῥάδιξ. — ῥᾰκοδυτέω, er — ῥακοδύτης, ου, ὁ, *inc.*, = ῥᾰκόδῠτος, 2, (δύω) ifort Pialter; alm. pialtet; o. — ῥᾰκόεις, εσσα, εν, pialtet, forreven; 2) rynket; (af flgd.).

ῥάκος [ᾰ], εος, τό, Pialt, Lase; pialtet, laset, forreven Klædning, *Od.*, ogs. *in pl.*, *ib.*; groot og daarligt Tøi; 2) Rynke i Ansigtet; 3) sild. *poët.*, Ruin el. sorgelig Rest af noget; (af ῥάσσω, ῥήσσω; besl. m. ῥάγος, ῥῆγος); ds. — ῥᾰκοφορέω, (φέρω) bærer pialtede el. forrevne Klæder; o. — ῥᾰκόω, sonderriver, river i Pialter el. Laser; gior ussel, pialtet, rynket. — ῥακτήριος, 3, hvormed man slaaer, støder, kaster; til at slaae, kaste, støde; 2) larmende, brusende; o. — ῥακτός, 3, afreven, afskaaren; steil, klippefuld; ds. — ῥάκτος, ὁ, steil Klippe; Biergkloft; klippefuld Egn, Biergryg, o. dl., som ῥάχις, ῥαχία; (af ῥάσσω, ῥήσσω). — ῥάκτρια, ἡ, (ῥακτός) Stang, hvormed man nedslaaer Træfrugter. — ῥακώδης, 2, (ῥάκος, εἶδος) forreven el. pialtet at see til; 2) rynket el. skrumpen af Udseende. — ῥάκωμα, τό, = ῥάκος; o. — ῥάκωσις, ἡ, at blive rynket; at afkræftes; (af ῥακόω).

ῥάμα, τό, (ῥαίνω) som ῥάσμα, det Sprøitede. — ῥάμμα, τό, (ῥάπτω) det Syede, Flikkede; *b*) Syening, Søm; *c*) Traad; ds. — ῥαμματώδης, 2, (εἶδος) ligesom syet el. flikket; *b*) der ligner Traad. — ῥάμνος, ἡ, etslags Tornebusk. — Ῥαμνοῦς, οῦντος, ὁ, Rhamnus, en Demos i Attika; (egentl. *att.* f. ῥαμνόεις, tornet); ds. — Ῥαμνούσιος, 3, rhamnusisk; ἡ Ῥαμνουσία, *epith.* til Nemesis, som havde en berømt Helligdom i Rhamnus. — ῥαμφάζω, har el. faaer et Næb, en Snabel; o. — ῥαμφή, ἡ, etslags snabelformet Kniv el. krum Dolk; besl. m. ῥομφαία; (af ῥάμφος). — ῥαμφηστής, οῦ, ὁ, etslags Fisk, rimel. Horngiedden. — ῥάμφιον, τό, *dim.* af ῥάμφος. — ῥαμφίς, ίδος, ἡ, en krum Hage; 2) etslags krumbygget Skib; af — ῥάμφος, εος, τό, Fuglenes, bes. Rovfuglenes krumme Næb el. Snabel; (besl. m. ῥαιβός; *adject.* ῥαμφός, krummet, bøiet, alene h. *Hesych.*); ds. — ῥαμφώδης, 2, (εἶδος) der ligner et Næb el. en Snabel.

ῥᾰνίς, ίδος, ἡ, det Sprøitede, Dryppede, Draabe; o. — ῥαντήρ, ῆρος, ὁ, som væder, besprænger, besprøiter; ds. — ῥαντήριος, 3, hørende til at væde el.

bespræuge; πέδον ῥαντήριον, en blodbestænkt Mark, *Æsch.*; (af ῥαίνω). — ῥαντίζω, (ῥαντός) = ῥαίνω; df. — ῥάντισμα, τό, det Bespræugte; ogs. = flgd.; — ῥαντισμός, ὁ, Bespræugen, Væden; o. — ῥάντιστρον, τό, Stænkekar; Stænkekost. — ῥαντός, 3, (ῥαίνω) vædet, bespræugt, bestænket. — ῥάξ, ἡ, gen. ῥᾱγός, Bær, bes. Viinbær, True; 2) af Liigheden: *a)* etslags φαλάγγιον; *b)* Fingerspidserne; (besl. m. ῥάσσω, ῥάδιξ, df. o. lat. *racemus*). — ῥάξις, ἡ, (ῥάσσω) = ῥῆξις; 2) Sammenstod, bes. tvende Hæres. — ῥᾷον, *neutr.* af *compar.* ῥᾴων, ofte som *adv.* f. - ῥᾳόνως, *adv.*, lettere. — ῥᾷος som *adject.* f. ῥᾴδιος, alene h. *gramm.*; men deraf bruges *att. neutr.* ῥᾷον f. ῥᾴδιον, o. sild. *adv.* ῥᾴως, o. *compar.* ῥᾳότερος; *vid Passow.*

ῥᾰπᾰταύλης, ου, ὁ, o. ῥαπάταυλος, ὁ, (αὐλός) som blæser paa Skalmei; ogs. ῥαπαύλης, o. ῥιπαύλης; af — ῥᾰπάτη, ἡ, Skalmei el. Hyrdefloite — ῥαπήϊον, τό, = ῥάπυς. — ῥαπίζω, *f.* ίσω, (ῥαπίς) slaaer med Stok el. Ferle, pidsker; *b)* bes. slaaer paa Kinden, giver et Ørefigen. — ῥάπιον, τό, *dim.* af ῥάπυς. — ῥαπίς, ίδος, ogs. ῥάπις, ιδος, ἡ, Stok, Kiep, Ferle. — ῥάπισμα, τό, (ῥαπίζω) at slaae med Stok el. Ferle; at pidske; 2) Slag, bes. med den flade Haand paa Kinden, Ørefigen. — ῥαπταύλης, ου, ὁ, = ῥαπαταύλης.

ῥάπτης, ου, ὁ, som syer el. flikker sammen; *fem.* ῥάπτις, ιδος, o. ῥάπτρια, ἡ; df. - ῥαπτικός, 3, hørende, skikket til at sye el. flikke sammen; — ῥαπτός, 3, syet el. flikket sammen, *Od.*; alm. sammenfoiet, forbunden; - ῥαπτῶν ἐπέων - ἀοιδοί, see u. ῥαψῳδός; 2) giennemsyet, giennemvirket; τὸ ῥαπτόν, stukket Tæppe, Hynde, Pude, *Xen.*; o. — ῥάπτρια, ἡ, see u. ῥάπτης; af — ῥάπτω, *f.* ψω, sild. *aor.* ἐῤῥάφε, syer el. flikker sammen, *Il.*; *b)* sild. giennemsyer, stikker, broderer; *c)* sammenfoier, forbinder; jf. ῥαψῳδός; - 2) *transl.*, anstifter, anlægger listigen; κακὰ, φόνον, μόρον, θάνατον ῥάπτειν τινί, *Hom.*; men ὅτι - ἐπ' Ἕλλησι ἀνδράσι φόνον ἐῤῥαψαν, *Herod.* 9, 17; ligel. δόλον ῥάπτειν, lat. *dolos suere.* — ῥάπυς, υος, ἡ, en Roe, *rapa, rapum*; besl. m. ῥάφανος.

Ῥαριάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til Ῥάριος, *epith.* til Demeter. — ῥάριον, τό, *dim.* af - ῥάρος, ὁ, umodent Barn el. Foster; efter nogle: Moderliv; alene h. *gramm.* — Ῥάριος, 3, fra el. af Raros; bes. τὸ Ῥάριον, ogs. Ῥάριον πεδίον, en Demeter helliget Mark ved Eleusis; af — Ῥάρος, Raros, Fader til Triptolemos; (disse Ord skrives *æol.* m. Spiritus lenis, jf. *P, ρ, 3, b*). — ῥάρος, ὁ, see u. ῥάριον. ÷ ῥασθαπυγίζω, urigtig Læsem. f. ῥαθαπυγίζω. — ῥάσμα, τό, (ῥαίνω) det Sprøitede; Udsprøiten. — ῥάσσατε, see u. ῥαίνω.

ῥάσσω, *f.* ξω, slaaer, slæuger, støder, kaster omkuld, *ex.* ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, *Dem.*; slaaer el. banker derpaa; slaaer i Stykker, knuser; sønderriver, splitter, kløver; df. *b)* deler, fordeler; (denne Bem. har bes. den joniske Form, ῥήσσω, sædv. ῥήγνυμι); - 2) *intr.*, brister el. springer i Stykker. — ῥᾷστα, *adv. superl.*, meget let, lettest; med mindst Møie; ῥᾷστά τε καὶ ἥδιστα βιοτεύειν, *Xen.*; egentl. *neutr. pl.* af — ῥᾷστος, 3, *superl. irr.* til ῥᾴδιος, *ctr.* af ῥάϊστος; τὴν ῥᾴστην ἡγεῖσθαι, *sc.* ὁδόν, *Xen.* — ῥᾳστώνευσις, ἡ, = ῥᾳστώνη; af — ῥᾳστωνεύω, ogs. ῥᾳστωνέω, = ῥαθυμέω; af — ῥᾳστώνη, ἡ, Lethed, Færdighed, Behændighed, Dygtighed; ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκήδεος, ifølge hans kloge Foranstaltning, *Herod.* 3, 136; df. *b)* let el. lykkelig Fremgang, Lykke; - 2) Lettelse el. Lindring i Arbeide, Lidelse, Smerte, o. dl.; at komme sig af en Sygdom; Rolighed, Hvile; ῥᾳστώνης τὸ τερπνόν, *otium, recreatio, Thuc.*; ῥᾳστώνην μηδεμίαν διδόναι τοῖς ἀδικοῦσι, ingen Eftergivelse, *Dem.*; *b)* Uvirksomhed, Dorskhed, *ex.* πόνῳ ἠγάλλετο, ῥᾳστώνην δὲ πάμπαν οὐ προσίετο, tillod sig ikke, kunde ikke lide, *Xen. Ages.* 5, 3.

ῥᾳτέρος, 3, *compar. irr.* til ῥᾴδιος, f. ῥαΐτερος, ῥηΐτερος, ῥήτερος, *Pind. Ol.* 8, 78. — ῥαφαν-έλαιον, τό, (ῥάφανος) Ræddikeolie. — ῥᾰφάνη, ἡ, *poët.* = ῥάφανος; df. — ῥᾰφᾰνηδόν, *adv.*, ligesom en Ræddike. — ῥαφανίδιον, τό, *dim.* af ῥαφανίς. — * ῥαφανῑδόω, straffer (en Horkarl), ved at bibringe ham en Ræddike paa et ubeqvemt Sted, *Ar.*; - denne Straf, ῥαφανίδωσις, ἡ; — ῥαφανῑδώδης, 2, (εἶδος) ræddikeagtig; o. — ῥαφάνῐνος, 3, giort af Ræddiker; af — ῥᾰφᾰνίς, ῖδος, (ἴδος, *inc.*) Ræddike, lat. *rhaphanus*; df. — ῥαφανίτης, ου, *fem.* -ῖτις, ιδος, ræddikeagtig, der ligner en Ræddike.

ῥᾰφᾰνος, ὁ, alm. som ῥαφανίς, Ræddike; 2) *att.*, Kaal; (besl. m. ῥαπύς, ῥαφύς, *rapa, rapum*; df. — ῥαφανώδης, 2, (εἶδος) som ligner Ræddiker el. Kaal. — * ῥᾰφεῖον, τό, Værksted for en ῥαφεύς; — ῥᾰφεύς, έως, ὁ, som syer, flikker, broderer; 2) *transl.*, ῥαφεὺς φόνου, som anstifter et Mord, *Æsch.*; — ῥαφή, ἡ, Søm, Sammenføining; ῥαφαὶ δὲ λέλυντο ἱμάντων, *Od.* 22, 186; o. — ῥαφία, ἡ, = ῥαφή; *inc.*; - (af ῥάπτω). — ῥαφῐδεύς, έως, ὁ, o. ῥαφι-

δευτής, οῦ, ὁ, LXX, = *ῥαφεύς*; o. — *ῥαφιδευτός, 3,* = *ῥαπτός*; af — *ῥαφιδεύω,* = *ῥάπτω.* — *ῥαφιδο-θήκη, ἡ,* Naalehuus; o. — *ῥάφιον, τό, dim.,* af — *ῥαφίς, ίδος, ἡ,* (*ῥάπτω*) Naal, Synaal, Broderenaal; 2) af Ligheden: et slags Sofisk. — *ῥάφυς, υος, ἡ,* = *ῥάπυς.*

ῥαχετρίζω, giennemskærer Rygraden, *ῥάχετρον, τό;* (af *ῥάχις*). — *ῥάχη, ἡ,* see u. *ἡ ῥάχος,* Bem. 3. — *ῥαχία, ἡ, jon. ῥηχίη,* (*ῥάσσω, ῥήσσω*), som *ῥηχμίν*, Bølgernes Brydning imod en klippefuld Kyst, Brænding, *Thuc.*; *ἁλιστονοι-ῥαχίαι, Æsch. Prometh.* 712; ogs. en klippefuld Kyst; alm. Kyst, Strand, Strandbred; df. *a)* bes. *jon.*, Havets voldsomme Stigen: df. h. *Herod. ῥηχίη,* Flod, *oppon.* Ebbe, *ἀμπωτις*; jf. *πλημμύρα*; *b)* Bølgernes Brusen; alm. Larm, Støi; — 2) indsluttet Sted, Hegn, o. dl.; ogs. Fængsel; jf. *ἡ ῥάχος.* — *ῥαχιαῖος, 3,* (*ῥάχις*) af Rygraden, hørende dertil. — *ῥαχίζω,* (*ῥάχις*) giennemskærer Ryggen, sønderlemmer, bes. Offerdyrets Ryg; df. alm. hugger i Stykker; ombringer, myrder, *Trag.*; 2) skærer op, praler; (kan ogs., ligesom flgd., afledes af *ῥάσσω, ῥήσσω*).

ῥάχις, εως, jon. ιος, ἡ, Ryggen (h. Mennesker og Dyr); *οὐδὲ ῥάχις, Il.*; særdv. de fremstaaende skarpe Dele af Ryghvirvlerne, Rygraden, *spina dorsi*, (*ἄκανθα τοῦ νώτου, Hesych.*); — 2) af Ligheden: det fremstaaende skarpe Been paa Midten af Skulderbladet; *ῥάχις ῥινός,* Næsebenet; *ῥάχις φύλλου,* ligesom Bladets Ribbeen; *ῥάχις ὄρεος,* Biergryg, Fieldryg, ogs. *ὀρεινὴ ῥάχις*; — (less. m. *ῥάχος,* Tornebusk, ogs. m. *ῥάσσω*; df. m. æolisk Aspir., d. lat. *brachium*). — *ῥαχιστήρ, ῆρος,* o. *ῥαχιστής, οῦ, ὁ,* som sønderlemmer Offerdyret; 2) som skærer op, som praler; o. — *ῥαχιστός, 3,* sønderskaaren, sønderlemmet; (af *ῥαχίζω*). — *ῥαχίτης, ου, ὁ fem. -ῖτις, ιδος,* af el. i Rygraden, hørende dertil; *μυελὸς ῥαχ.,* Rygmarv; *ἡ ῥαχῖτις,* m. o. u. *νόσος,* Radesyge, den engelske Syge. — *ῥαχιώδης, 2,* (*ῥαχία, εἶδος*) som ligner Brænding; med Brændinger, *αἰγιαλός.*

ῥάχος, ου, ἡ, Tornebusk, Torn, *oppon. δένδρον, Xen.*; 2) Gierde el. Indhegning af Torne, h. *Herod. ῥῆχος,* (rigtigere *ῥηχός, Schwh.*), 7, 142; 3) Tornekiep; alm. Torn el. Qvist til Udplantning, særdv. *ῥάχη*; jf. *ῥαχόω*; 4) h. Troezenierne: det vilde Olietræ, *Paus.*; (af *ῥάσσω, ῥήσσω*; besl. m. *τραχύς,* o. m. *φράσσω*). — *ῥάχος, εος, τό,* = *ῥάκος,* afrevet Stykke, Pialt, Lase; ogs. et Stykke af Ryggen, jf. *ῥάχις.* — *ῥαχόω,* (*ῥάχος, ἡ,* Bem. 3), tillaver, tilskærer en Qvist el. Green til Udplantning. — *ῥάψις, εως, ἡ,* (*ῥάπτω*) Sammensyen, at sye el. flikke sammen.

ῥαψῳδέω, er en Rapsode, *ῥαψῳδός,* synger, foredrager el. declamerer andres Digte paa Rhapsodernes Viis; df. 2) opramser tankeløst el. mechanisk det Udenadlærte; df. snakker hen i Veiret, vaaser; *οὐδὲν οὖν ἀλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσι οἱ πρέσβεις,* ville alene fare med tom Snak, *Dem.*; df. — *ῥαψῴδημα, τό,* det af en Rhapsode Foredragne; alm. det Foredragne, Fremsagte; bes. en Ramse, tom Snak, Sludder. — *ῥαψῳδία, ἡ,* det af en Rapsode foredragne Digt; bes. enkelt Afsnit, Sang el. Bog af Homers Digte, Iliaden og Odysseen, som Rhapsoderne foredroge; ogs. alm., at foredrage el. declamere andres Digte; o. — *ῥαψῳδικός, 3, adv. -κῶς,* hørende til, passende el. anstændig for en Rhapsode; (af flgd.).

ῥαψῳδός, ὁ, (*ῥάπτω, ᾠδή*) egentl. som sammensyer, d. e. sammenføier Sange; df. en Rhapsode, d. e. som forbinder el. foredrager (afsynger el. declamerer) de ældste Epikeres, navnligen Homers Sange; h. *Pind. Nem.* 2, 2, hede disse Rhapsoder, *ῥαπτῶν ἐπέων-ἀοιδοί,* de sammenføiede Digtes Sangere; — Rhapsoderne vare længe meget fortiente og agtede, jf. *Ὁμηρίδαι*; men allerede paa Socrates's Tid heder det: *τοὺς γάρ τοι ῥαψῳδοὺς οἶδα τὰ μὲν ἔπη ἀκριβοῦντας,* (at de vel kunne Homers Digte paa deres Fingre), *αὐτοὺς δὲ πάνυ ἠλιθίους ὄντας,* (men at de selv derhos ere høist eenfoldige), *Xen. M. S.* 4, 2, 10; jf. ogs. *ῥαβδῳδός*; *b)* sild. alm., som foredrager, en Declamator; — 2) *ῥαψῳδὸς κύων,* heder Sphinx, *Soph. Oed. T.* 391, af hendes listigen udtænkte Gaader; jf. *ῥάπτω,* Bem. *c.* — *ῥάων, ονος, 2, compar. irr.* til *ῥᾴδιος*; jf. *ῥᾷον.*

ῥεᾶ, adv. poët. til *ῥᾴδιος,* let, uden Møie, *Il.*; jf. *ῥεῖα.* — *Ῥέα, jon.* oftest ogs. *ep. Ῥείη,* Rhea, gift med Kronos, Moder til Zeus, m. fl.; (rimel. er *Ῥέα* ved Bogstavoms. f. *ἔρα,* altf. oprindel. Jorden. — *ῥεβοειδής, 2,* o. *ῥεβός,* s. *ῥέβος,* f. *ῥαιβοειδής, ῥαιβός, inc.* — *ῥεγιστήρ, ῆρος,* o. *ῥεγιστής, οῦ, ὁ,* (*ῥέγος*), som farver et Tæppe, et Klæde, o. dl. — *ῥέγκος, εος, τό,* snorkende Lyd; Snorken; af — *ῥέγκω, f. ῥέγξω,* snorker; om Hesten, vrinsker; ogs. *in med., ὡς μεγάλα-ῥέγκεται,* hvor han snorker! *Ar. Equ.* 115; df. — *ῥεγκώδης, 2,* (*εἶδος*) ligesom snorkende. — *ῥέγμα, τό,* (*ῥέζω* Bem. 2), som *βάμμα,* det Farvede. — *ῥέγξις, εως, ἡ,* (*ῥέγκω*) Snorken. — *ῥέγος, εος, τό,* = *ῥῆγος,* Dække, Klæde, *poët.* — *ῥέγχος, τό, ῥέγχω,* o.

ῥεγχώδης, 2, = ῥέγκος, ῥέγκω, etc. — ῥέδη, ἡ, en Vogn, *rheda*; df. - *dim.*, ῥέδιον, τό. — ῥέδω, *boeot.* f. ἔρδω. — ῥέεθρον, τό, *jon.* o. *poët.* f. ῥεῖθρον, *Hom.*

ῥέζω, *irr.*, *f.* ῥέξω, *aor.* ἔῤῥεξα, o. ἔρεξα, alene *poët.* og ved Bogstavomſ. f. ἔρδω, ἔρξω, ἔρξα; *impf. jon.* o. *ep.* ῥέζεσκον; *pass.* alene *in aor.* ῥεχθῆναι, *etc.*, *vid. Buttm.*; - virker, giør, handler, ὧδε, ſaaledes, *Hom.*; oftest *transit.*, bevirker, udretter, udfører, fuldbringer; ogſ. m. dobbelt *acc.*, ἀγαθὰ s. κακὰ ῥέζειν τινά, at giøre vel el. ilde imod nogen, *Hom.*; (men i Udtrykket: μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε, *Od.* 20, 314, hører *dat.* til hele Sætningen); Εἴ τι νόος ῥέξει, om Plan og Forſtand vil udrette noget, *Il.* 14, 62; τὸ ῥεχθέν, det Giorte, det Skete, *Il.*; - *b)* ἱερὰ, ἑκατόμβας, βοῦν ῥέζειν θεῷ, ogſ. *absol.* ῥέζειν θεῷ s. θεοῖς, *ex. Od.* 14, 251, at offre til Guddommen el. Guderne; — 2) *dor.* ſkal ῥέζω o. ῥήζω være brugt f. βάπτω, farver; df. ῥέγος, ῥῆγος, *etc.*

ῥεθομαλίδης, ου, ὁ, (μῆλον Bem. 2), med runde og røde Kinder (ſom et Æble); af — ῥέθος, εος, τό, Led, Lem; h. *Hom.* altid *in pl.*; df. alm. Legemet, Kroppen; 2) Anſigt, *Soph. Antig.* 529. — ῥεῖα, *jon.* f. ῥέα, *adv.* til ῥάδιος, let; θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, ſom leve uden Møiſommelighed, *Hom.*; Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, man kiender let Sønnen af Faderen, *Od.* 4, 207. — Ῥείη, ἡ, *ep.* o. *jon.* f. Ῥέα, *Hom.* — ῥεῖθρον, τό, *att. ctr.* f. ῥέεθρον, (ῥέω) det Flydende, Strømmende, Bølgende; ſædv. *in pl.*, Flodens Bølger, Strømmen, h. *Hom.* altid ῥέεθρα; h. *Herod.* beſ. Flodleie, Flodſeng, *ex.* 7, 109, διαβὰς ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον ἀποξηρασμένον. — ῥέκτειρα, ἡ, *fem.* af - ῥεκτήρ, ῆρος, ὁ, ogſ. ῥέκτης, ου, ὁ, (ῥέζω) den Handlende, Virkende; ῥεκτὴρ κακῶν, *Hes.*, ligeſom πρηκτήρ h. *Hom.*; *b)* den Virkſomme; df. — ῥεκτήριος, 3, = δραστήριος, virkſom, ſtræbſom, *Athen.*

ῥεμβάζω, = ῥέμβω; df. — ῥεμβασμός, ὁ, Omflakken; 2) *transl.*, Angeſt og Uro i Sielen. — ῥέμβη, o. ῥεμβίη, ἡ, (ῥέμβω) Omflakken. — ῥεμβοειδής, 2, (ῥεμβός, εἶδος) ligeſom omflakkende; uſtadig; 2) *transl.*, efterladen, forſømmelig, ſkiødesløs. — ῥεμβονάω, = ῥυμβονάω. — ῥεμβός, 3, ſom flakker, driver, vanker, ſvæver hid og did; o. — ῥέμβος, ὁ, = ῥεμβίη; af — ῥέμβω, bevæger, dreier, driver, tumler om i en Kreds; *in med.*, dreier mig, bevæger mig hid og did; flakker, ſtryger, vanker omkring; *transl.*, føler Angeſt og Uro i Sielen; handler uden Plan og Orden; (beſl. m. ῥόμβος, ῥύμβος, ῥαιβός; rimel. ogſ. m. ῥέω, ῥέπω). — ῥεμβώδης, 2, = ῥεμβοειδής. — ῥεμβών, όνος, ἡ, = ῥυμβών. — ῥέμφος, τό, *jon.* = ῥάμφος.

ῥέος, τό, (ῥέω) ſom ῥεῦμα, det Flydende, en Flod, *Æsch.* — ῥέπω, *f.* ψω, bøier mig, daler, ſynker langſomt, *vergo*, *inclino*; egentl. om Vægtſkaalen, *ex.* ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, *Il.* 22, 212; df. at giøre Udſlaget, *ex.* ἐπὶ ὁκότερα - ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλε, dette vilde beſtemme Udfaldet af det Hele, *Herod.* 7, 139; *b) transl.* om en Stemning, en Lidenſkab, o. dl., at bøie ſig dertil; σκοπουμένῳ - ἔῤῥεψε δεῖν, ved at betragte Sagen, forekom det mig, at man burde; *c)* alm. glider el. liſter mig uformærkt derhen, dertil; ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα, *Dem.*; *d) transit.*, bøier til en af Siderne, rimel. alene *in compos.*, *ex.* καταῤῥέπω, *Soph. Antig.* 1158; ἐπιῤῥέπω, *Theogn.* 157; (beſl. m. ῥέω, ῥέμβω). — ῥερυπωμένος, *part. pf. pass.* af ῥυπόω, *Od.*

ῥεῦμα, τό, (ῥέω) det Flydende; Bølge, Flod, Strøm, - *transl.*, *a)* enhver ſtor og ligeſom ſtrømmende Mængde; ῥεῦμα φωτῶν, στρατοῦ, *Trag.*; *b)* det Flydende, Uſtadige, Foranderlige; ῥεῦμα τύχης, Lykkens Foranderlighed; - 3) h. Lægerne: Flaad, Rheuma, rheumatiſke Sygdomme; df. — ῥευματίζομαι, lider af Flaad el. Rheuma. — ῥευματικός, 3, (ῥεῦμα Bem. 3) hørende til Flaad, udſat derfor, rheumatiſk. — ῥευμάτιον, τό, *dim.* af ῥεῦμα. — ῥευματισμός, ὁ, (ῥευματίζομαι), ſom ῥεῦμα Bem. 3, Flaad. — ῥευματώδης, 2, (ῥεῦμα, εἶδος) af en rheumatiſk Art. — ῥεῦσις, εως, ἡ, ſom ῥύσις, Flyden el. at flyde; Flod, Strøm; — ῥευσταλέος, 3, og ῥευστικός, 3, *adv.* -κῶς, flydende; o. — ῥευστός, 3, *adv.* -στῶς, flydende; uden Faſthed, ikke compact; *b) transl.*, ſom altid er i Bevægelſe, uſtadig, vaklende, ſkrøbelig, affældig, *fluxus*. — ῥεφανίς, ῖδος, ἡ, o. ῥέφανος, ὁ, *jon.* f. ῥαφανίς, ῥάφανος.

ῥέω, *irr.*, *f.* ῥεύσομαι (uattiſk), *aor.* ἔῤῥευσα, oftere ἐῤῥύην, df. *fut.* ῥυήσομαι, *pf.* ἐῤῥύηκα; flyder, rinder, ſtrømmer; πηγὴ ῥέει ὕδατι, *Hom.*; αἷμα ἔῤῥει, *Xen.*; ogſ. ὀφθαλμὸς δακρύοις ῥέων; ἱδρῶτι ῥεούμενοι, (*poët.* forlæng. af ῥεόμενοι, ſom μαχεούμενος f. -εόμενος), *Orac. Herod.* 7, 140; πολὺς ῥεῖ, flyder med ſtærk Strøm; *transl.* om en heftig og bitter Tale: Πύθωνι, - πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα, *Dem.*; jf. *Hor. Serm.* 1, 7, 28; derimod om Neſtor: ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων

ῥέεν αὐδή, *Il.* 1, 249; – 2) falder af i Mængde: om modne Frugter, om Haarene, o. dl.; alm. svinder; forgaaer; – 3) er altid i Bevægelse, flakker, vanker hid og did; – 4) *transit.*, lader flyde el. rinde; df. udgyder, *ex.* ἔῤῥει χειρὶ χοάς, *Eur.*; – (besl. m. ῥέπω, rimel. ogs. m. ῥίπτω).

ῥέω, siger, *inus.*, og alene som Stamform til *pf.* εἴρηκα, εἴρημαι, *fut.* 3 εἰρήσομαι (af εἴρομαι o. m. *pass.* Bem., *Buttm.*); *aor. pass.* ἐῤῥήθην, nattisk ἐῤῥέθην, *f.* ῥηθήσομαι; οὐ πρὸς χάριν ὑμῖν ῥηθήσεται, *Xen.*; see u. ἐρῶ o. εἶπον; (df. ῥῆμα, ῥῆσις, *etc.*, o. d. lat. *reor*, *ratus*, *etc.*). — ῥηγεύς, έως, ὁ, (ῥῆγος) en Farver. — * ῥηγή, ἡ, = flgd.; — ῥῆγμα, τό, Rift, Ridse; Sprække, *rima*; Brud; df. – ῥηγματίας, ου, ὁ, o. ῥηγματώδης, 2, (εἶδος) som har en Rift el. Ridse, fuld af Rifter, forreven; 2) som har et aabent Saar el. en Absces i Lungen el. indvortes; — ῥηγμίν, s. ῥηγμίς, ῖνος, ὁ, som ῥαχία, ῥηχίη, klippefuld Kyst, hvor Bølgerne brydes, Brænding; *nomin. inus.*; h. *Hom.* oftest *in dat.*, o. altid m. tilføiet, θαλάσσης s. ἁλός; ogs. de brydende Bølger, *Od.* 12, 214; ogs. alm. Havet; [illegible] Livets Rand, Døden; o. — ῥηγμός, ὁ; = ῥηγμίν, *gramm.*; – (af flgd.).

ῥήγνυμι o. ῥηγνύω, *irr.*, *f.* ῥήξω, *aor. pass.* ἐῤῥάγην [ᾰ], o. *pf.* 2 m. *intr.* Bem. ἔῤῥωγα; *impf.* ῥήγνυσκε f. ἐῤῥήγνυ, *Il.* 7, 141; hertil hører ogs. det joniske ῥήσσω, *att.* ῥάσσω; – river i Stykker, ἱματίων ῥαγέντων ἤκεσται, *Xen.*; brækker, bryder, nedbryder, τεῖχος, θύραν, σάκος, θώρηκας, χρόα ῥηγνύναι; *Hom.*; ligel. φάλαγγας, στίχας ἀνδρῶν ῥῆξαι o. ῥήξασθαι, at sprænge, giennembryde; – *b)* lader bryde frem, slipper løs; *Il.* 20, 55 *in med.*, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, opvakte en haard Kamp; χῶρος ῥήγνυσι πηγάς, *Plut.*; jf. *Soph. Trach.* 921; bes. fra *Herod.*, ῥῆξαι φωνήν, (*rumpere vocem*, *Virg.*) at bryde ud i en Tale; bes. om en Stum, som pludseligen faaer Mælet, *ex.* ὑπὸ δέους καὶ κακοῦ ἔῤῥηξε φωνήν, *Herod.* 1, 85; ligel. om Børn, *id.* 2, 2; ogs. alm. løfter Stemmen, *ex.* οὐδεὶς ἐτόλμησε ῥῆξαι φωνήν, *Dem.* 126; – *c)* γῆν s. πέδον ποσὶ ῥήσσειν, at slaae, stampe, trampe Jorden, d. e. at dandse, *Hom. Ap.*; jf. *Il.* 18, 571; – *c) in med.* o. *pass.*, at brydes, at brække sig, *ex.* om Bølgerne; dog bruges *med.* ogs. *transit.* f. *act.*, see ovenf.; — 2) *intr.*, springer el. brister i Stykker; ogs. *transl.*, *ex.* ὑπὸ φθόνου, af Misundelse; – *b)* bryder voldsomt frem: om en Strøm, et Uveir, o. dl.; ofte *transl.*, om pludselig Ulykke, opbrusende Lidenskab, o. dl., bes. h. *Trag.* o. *in pf.* 2 ἔῤῥωγα, *ex.* κακῶν δὴ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα Πέρσαις, *Æsch. Pers.* 431; ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων, *Soph. Tr.* 854; – (besl. m. ῥήγνυμι er d. lat. *frango*, ligel. τραχύς, φράσσω, βράσσω, o. fl.).

ῥήγνυσκε, *ep.* 3 *sing. impf. act.* af ῥήγνυμι, *Il.* — ῥῆγος, εος, τό, (ῥήζω, ῥέζω Bem. 2) affarvet Tæppe el. Dække til at brede over Senge, o. dl., h. *Hom.* sædv. ῥήγεα καλά, πορφυρέα; men *Od.* 6, 38, forklares ῥήγεα σιγαλόεντα ved Gangklæder; rimel. af Uld, jf. *Od.* 13, 73; (skal være af ῥήζω, ῥέζω Bem. 2; rimel. bedre af ῥήγνυμι, ῥάκος, ῥάγος, egentl. et Stykke Tøi, et Lagen). — ῥήδιος, 3, *Theogn.*, *jon. ctr.* f. ῥηΐδιος, 3, *adv.* -δίως, *jon.* o. *ep.* f. ῥᾴδιος, s. m. s., *Hom.* — ῥήζω, see u. ῥέζω Bem. 2. — ῥηθείς, *part. aor. pass.* til *inus.* ῥέω, *Od.* — ῥηΐζω, *jon.* f. ῥαΐζω. — ῥηΐτερος, ῥηΐτατος, ogs. ῥήϊστος, 3, *comp.* o. *superl. ep.* til ῥήδιος, *Hom.*

ῥήκτης, ου, ὁ, som bryder, brækker, sprænger; ῥήκτης, *sc.* σεισμός, Jordskialv, som [illegible] Revner i Jorden; [illegible] som brister el. springer i Stykker; df. – ῥηκτικός, 3, hørende, skikket til at sprænge el. springe i Stykker; o. — ῥηκτός, 3, sønderreven, brusten, sprukken; χαλκῷ ῥηκτός, som kan saares, *Il.* 13, 323; (af ῥήσσω, ῥήγνυμι). — ῥῆμα, τό, (ῥέω *inus.*, ἐρῶ) det Sagte, det Udtalte; Udsagn, Tale, Udtryk; Ὁμήρου ῥῆμα, *Pind.*; ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει, *id. Nem.* 4, 10; οὕτω γὰρ εἶπε τῷ ῥήματι, disse vare hans egne Ord, *Dem.*; 2) Verbet el. Tidsordet, *gramm.*; df. — ῥηματικός, 3, hørende til el. vedkommende et Ord, et Udtryk, en Tale; ordret. — ῥημάτιον, τό, o. ῥηματίσκιον, τό, *dim.* af ῥῆμα. — ῥῆμος, ὁ, etslags langligt Bræt; hvormed man skiød Brødet ind i Ovnen; (rimel. d. lat. *remus*). — ῥήμων, ονος, ὁ; = ῥήτωρ; *Il.* 23, 886, er ῥήμονες *lect. var.* f. ῥ' ἥμονες.

ῥήν, ἡ, *gen.* ῥηνός, Faar, Lam; (alene *in deriv.* o. *compar.*, ἀρήν, ἄῤῥην, *etc.*, εὔρην, πολύῤῥην, *etc.*). — ῥηνικός, 3, af et Faar; af — ῥῆνιξ, ικος, ἡ, ogs. ῥῆνις, ιδος, ἡ, = ῥήν. — ῥηνοφορεύς, έως, ὁ, (ῥήν, φέρω) som bærer en Faarepels. — ῥηξηνορία, ἡ, Mod og Kraft til at giennembryde Mændenes el. Krigernes Rækker, *Od.*; af — ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, (ῥήγνυμι, ἀνήρ) som giennembryder Krigernes Rækker, hvis Tapperhed er uimodstaaelig; *epith.* til Achilleus, *Hom.* — * ῥηξικέλευθος, 2, (κέλευθος) som bryder el. baner sig en Vei; — ῥηξίνοος, 2, *ctr.* -νους,

(νόος) som giennembryder el. aabner Sielen, *epith.* til Bacchus, *poët.*; — ῥῆξις, ἡ, at rive, bryde, brække i Stykker; at giennembryde; 2) Rift, Ridse, Brud, o. dl., som ῥῆγμα; — ῥηξίφλοιος, 2, (φλοιός) med opreven Bark; — ῥηξίφρων, ονος, 2, (φρήν) = ῥηξίνοος; o. — ῥηξίχθων, ονος, ὁ, ἡ, (χθών) som opriver, bryder, sprænger Jorden; - (af ῥήγνυμι).

ῥῆαν, τό, = ῥᾶ, s. m. s. — ῥησείδιον, o. ῥησίδιον, τό, *dim.* af ῥῆσις, et lille Ordsprog. — ῥησικοπέω, (κόπτω) = δημηγορέω; o. — ῥησι-μετρέω, maaler Talen el. Ordene; af — ῥῆσις, εως, *jon.* ιος, ἡ, (ῥέω *inus.*, ἐρῶ) at sige, at tale; Ord, Tale, Udtryk, hvad der siges, *Od.* 21, 291; h. *Herod.* bes. kort og fyndigt Svar, 1, 152, 4, 127; *b*) Sagn, Fortælling; φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ ῥήσιες, *Pind. Ol.* 7, 101; *c*) Udtryk el. Sted hos en Forfatter; *d*) Udtryk, Talemaade. — ῥήσσω, jonisk Biform af ῥήγνυμι. — ῥητέρος, 3, *jon. ctr.* f. ῥηΐτερος. — ῥητήρ, ῆρος, ὁ, (ῥέω *inus.*, ἐρῶ) som ῥήτωρ, en Taler, som veed at tale; μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, *Il.* 9 443.

†ῥητίνη, ἡ, *resina*, Gummi, Harpix; (af ῥέω, fordi det flyder ud af Træerne); df. — ῥητινίζω, har Lugt el. Smag af Harpix; — ῥητινίτης, ου, ὁ, οἶνος, Viin, som er tilsat med ῥητίνη; — ῥητινολόγος, 2, (λέγω) som samler Harpix; — ῥητινόω, overtrækker med Harpix; 2) *intr.* om Træer: at give el. afsætte Harpix; o. — ῥητινώδης, 2, (εἶδος) harpixagtig. — ῥητόν, τό, *neutr.* af ῥητός, s. m. s. — * ῥητορεία, ἡ, en Rhetors Tale for Folket, *Isocr.*; 2) Tale, som tiener til Monster paa et fuldkomment Foredrag; 3) *in pl.*, Talekunst, Veltalenhed; af - ῥητορεύω, holder som Rhetor en Tale for Folket; træder frem og taler offentligen; 2) er Lærer i Veltalenheden, holder som saadan en Pragttale; alm. declamerer; 3) *in pass.* om en Tale: at blive holdt; — ῥητορικός, 3, *adv.* -κῶς, horende til, vedkommende en Taler el. hans Kunst; ἡ ῥητορική, *sc.* τέχνη, ogs. τὰ ῥητωρικά, Veltalenhedskunsten; — ῥητορο-μάστιξ, ῖγος, ὁ, en Svobe for Talere el. Sophister; o. — ῥητοροσμύκτης, ου, ὁ, (μύζω) som spotter over Talere el. Sophister; - (af ῥήτωρ).

ῥητός, 3, *adv.* ῥητῶς, (ῥέω *inus.*, ἐρῶ) sagt, talt; benævnt, udtrykt, bestemt; Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ (θητεύειν), *Hom.*; ῥητὸν ἀργύριον, den accorderede Sum, *Thuc.*; ἐπὶ ῥητοῖς τισι, paa visse bestemte Vilkaar; df. d. lat. *ratus*; 2) nævnt, bekiendt, berømt; Ῥητοί τ' ἄῤῥητοί τε, *Hes. Op.* 4; 3) som man tør sige, hvorom man tør tale; ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα s. ἀπόῤῥητα, *fanda et nefanda*, *Dem.*; 4) i Mathematiken: rational; ῥητὸς ἀριθμός, μέγεθος ῥητόν; *oppon.* ἄῤῥητος; 5) τὸ ῥητόν, Udtryk el. Sted af en Tale el. af et Skrift; en Tale.

ῥήτρα, ἡ, *jon.* ῥήτρη, Aftale, Overeenskomst; Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθα, *Od.* 14, 393; sild. ogs. Væddemaal; *b*) alm. det Sagte, Udtryk, Udsagn; bes. Orakelsvar; ogs. Lykurgs Love kaldtes ῥῆτραι, for at betegne deres Hellighed; alm. enhver mundtlig Overeenskomst el. Stipulation; παρὰ τὴν ῥήτραν, *Xen.*; 3) λαβὼν ἐκ τῆς βουλῆς ῥήτραν, Ret til at giøre Folket et Forslag, *Dem.*; df. - ῥητρεύω, δίκας, taler for Retten el. i Retsager, *Lyc.*; o. — ῥήτωρ, ορος, ὁ, en Taler, en Folketaler; 2) sild., Lærer i Veltalenheden, *rhetor*; - (af ῥέω *inus.*, ἐρῶ). — ῥητῶς, *adv.* af ῥητός, med rene Ord, udtrykkeligen, bestemt.

ῥηχείη, ἡ, = ῥηχίη, ῥαχία, *Arr.* — ῥηχιάδης, ogs. ῥηχάδης, ου, ὁ, (ῥαχία Bem. 2), som kaster de Domfældte i Fængsel. — ῥηχίη, ἡ, *jon.* f. ῥαχία, *Herod.* — ῥηχίς, ἡ, *jon.* f. ῥάχις. — ῥηχός, s. ῥῆχος, ἡ, *jon.* f. ῥάχος; *Herod.*; df. — ῥηχώδης, 2, (εἶδος) tornet, pigget, hvas. — ῥήων, ονος, 2, *jon.* f. ῥάων, *compar. irr.* til ῥᾴδιος. — ῥιγεδανός, 3, sild. ogs. 2, egentl. stiv af Kulde; sædv. *transl.*, skrækkelig, rædsom, forhadt; ῥιγεδανὴ Ἑλενή, *Il.* 19, 325; (formet som ἠπεδανός, οὐτιδανός); af — ῥιγέω, *f.* ήσω, *pf.* m. *præs.* Bem. ἔῤῥιγα, (df. nyt *part. præs.* ἐῤῥίγοντι, *Hes. Scut.* 228, *vid. Buttm.*), (ῥῖγος), fryser, er stiv af Kulde; 3) *transl.*, gyser el. stivner af Skræk, forfærdes, *c. inf.*, *ex. Il.* 3, 353; *b*) *c. acc.*, gyser, ængstes, er bange for noget, πόλεμον, μάχην, *Hom.*; *c*) noler, er dorsk, kold, træg; μηκέτι ῥίγει, *Pind. Nem.* 5, 92; (besl. m. φρίσσω; df. d. lat. *frigeo* o. *rigeo*); df. — ῥιγηλός, 3, kold; som foraarsager Gysen el. Skræk, skrækkelig.

ῥίγιον, *adv.*, (*compar.* uden *posit.*, formet af ῥῖγος), koldere, koligere, *Od.* 17, 191; 2) *transl.*, skrækkeligere, rædsommere, værre; τινί, for nogen, *Hom.*; df. *superl.* ῥίγιστος, 3; ῥίγιστα, de skrækkeligste, haardeste Ting, *Il.* 5, 873. — ῥίγιος, 2, (ῥῖγος) kold, frossen. — ῥίγιστος, 3, see u. ῥίγιον. — ῥιγνός, 3, sield. Form f. ῥικνός. — ῥιγομάχης, ου, ὁ, (μάχομαι) som kæmper med Kulde el. Frost; o. — ῥιγοπύρετος, ὁ, (πυρετός) Feber med stærk Kulde; af — ῥῖγος, τό, Frost, Kulde, *Od.*; ogs. *in pl.*, *ex.*

ῥίγη καὶ θάλπη, *Xen.*; *b)* at fryse, at stivne af Kulde; ogs. Feberkulde; 2) *transl.*, at gyse el. stivne af Skræk, Forfærdelse, Afsky, o. dl.; (df. d. lat. *rigor* o. *frigus.*); df. — ῥιγοσίβιος, rigtigere ῥιγωσίβιος, 2, (βίος) som lever i Kulden el. udsat derfor; alm. kold, forfrossen; o. — ῥῑγόω, som ῥιγέω, fryser, lider af Kulde, *Od.*; (contraheres ligesom ἱδρόω til ω o. ῳ f. ου o. οι, ex. *inf.* ῥιγῶν, *opt.* ῥιγῴην). — ῥιγωσέμεν, *ep.* f. ῥιγώσειν, *inf. fut. act.* af ῥιγόω. — ῥιγωσίβιος, 2, see u. ῥιγοσίβιος.

ῥίζα, ης, ἡ, Rod; af Liigheden: det Inderste, Nederste, ex. ῥίζαι (γλήνης), Øiets Rødder, *Od.* 9, 390; ogs. det, hvorfra noget gaaer ud, som fra en fælles Rod; saaledes kalder *Pind.* (*Pyth.* 9, 14) Libyen, χθονὸς ῥίζαν ἀπείρου τρίταν, hvorfra en tredie Continent el. Verdensdeel udbreder sig; alm. Spire, Stamme; ogs. *transl.*, Stamme, Slægt; df. — ῥιζ-άγρα, ἡ, Rodtang, til at udtrække Tandrødder, o. dl. — ῥιζάς, άδος, ἡ, *poët.* f. ῥίζα. — ῥιζεῖον; o. ῥιζίον, τό, *dim.* af ῥίζα. — ῥιζηδόν, *adv.*, ligesom en Rod; — ῥίζηθεν, *adv.*, ud af en Rod; — ῥιζίας, ου, ὁ, som er giort af en Rod; o. — ῥιζικός, 3, hørende til en Rod; (af ῥίζα). — ῥιζίον, τό, see u. ῥιζεῖον. — ῥίζις, ιδος, ἡ, *poët.* f. ῥίζα. — ῥίζις, ὁ, etslags æthiopisk Dyr af en Elephants Størrelse, *Strabo.*

* ῥιζοβολέω, er - ῥιζοβόλος, 2, (βάλλω, βολή) som kaster, d. e. skyder, slaaer Rødder. — ῥιζόθεν, *adv.*, = ῥίζηθεν; — ῥιζοκέφαλος, 2, (κεφαλή) om en Plante: som skyder Froknoppen umiddelbart ud af Roden, *Theophr.*; — ῥιζολογέω, er - ῥιζολόγος, 2, (λέγω), 1) som plukker el. samler Rødder; 2) som udrydder med Roden; — ῥιζοπαγής, 2, (πήγνυμι) rodfæstet, hvis Rod sidder fast; — ῥιζοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger Rødder; — ῥιζοτομέω, er - ῥιζοτόμος, 2, (τέμνω), 1) som afskærer og indsamler Rødder, bes. til Lægedom el. Trylleri; 2) som afskærer ved Roden, som udrydder med Roden; - denne Handling, ῥιζοτομία, ἡ; - ῥιζοτομικός, 3, hørende, skikket til en ῥιζοτόμος el. til ῥιζοτομία; o. — ῥιζοῦχος, 2, (ἔχω) som holder Roden; *b) transl.*, som holder Grundvolden fast, *epith.* til Poseidon, som γαιήοχος, γηοῦχος, *poët.*; df. - ῥιζουχέω, forplanter; - (af ῥίζα).

* ῥιζοφαγέω, er - ῥιζοφάγος, 2, (φαγεῖν) som æder Rødder; — ῥιζοφυέω, er - ῥιζοφυής, 2, (φύω) som avler el. skyder Rødder; ogs. = ῥιζόφυτος; — ῥιζόφυλλος, 2, (φύλλον) med Blade paa el. ved Roden; — ῥιζόφυτος, 2, (φυτόν, φύω) som voxer ud af Roden; som voxer med en Rod; — ῥιζόω, lader slaae Rødder; alm. befæster, *Od.* 13, 163; giver Fasthed, begrunder, τὴν τυραννίδα, *Herod.*; 2) *intr.*, slaaer Rødder, er rodfæstet; dog denne Bem. oftest *in med.* o. *pass.*; ἐῤῥίζωται, (Viingaarden) er bevoxen, beplantet med Viinstokke, *Od.* 7, 122; — ῥιζώδης, 2, (εἶδος) ligesom en Rod, rodagtig; — ῥίζωμα, τό, (ῥιζόω) det Rodfæstede; 2) som ῥίζα, Rod, Stamme. — ῥιζωνυχία, ἡ, (ὄνυξ) Næglens Rod; — ῥιζωρύκτης, ου, ὁ, = ῥιζωρύχος; — ῥιζωρυχέω, er - ῥιζωρύχος, 2, (ὀρύσσω) som opgraver Rødder; o. — ῥίζωσις, ἡ, (ῥιζόω) at lade slaae Rødder; at grundfæste; 2) *intr.*, at slaae Rødder; - (af ῥίζα).

ῥικνήεις, εσσα, εν, o. — ῥικνόεις, εσσα, εν, = ῥικνός. — ῥικνόομαι, er el. bliver - ῥικνός, 3, egentl. stiv af Kulde, stivfrossen; df. alm. *a)* sammentrukken, krumboiet, krøbbel; ῥικνὸς πόδας, med krumme Been, *Hom. Ap.*; *b)* fortørret, skrumpen, rynket, med ujevn Overflade; udtæret, maver; (af ῥῖγος, ligesom *ctr.* f. ῥιγανός); - denne Beskaffenhed, ῥικνότης, ητος, ἡ. — ῥικνοφυής, (φυή), o. ῥικνώδης, 2, (εἶδος) = ῥικνός. — ῥίκνωσις, ἡ, at krumme, at giøre rynket. — ῥίμμα, τό, det Kastede; Kast, Skud; o. — ῥιμμός, ὁ, sild. Form f. ῥίψις; (af ῥίπτω). — ῥίμφα, *adv.*, (ῥίπτω) let, hurtigt, rask; h. *Hom.* om en stærk Bevægelse; ligel. ῥίμφα τόξευον, *Pind.*; sild. ogs. om Tiden; df. — ῥιμφαλέος, 3, hurtig, snar; o. — ῥιμφάρματος, 2, (ἅρμα) med en hurtig Vogn, διφρηλασία, *Pind.*

ῥίν, ἡ, sild. Form f. ῥίς, ἡ, *gen.* ῥινός, Næse. — ῥινάριον, τό, *dim.* af ῥίς, en liden Næse. — ῥῑν-αυλέω, blæser igiennem Næsen, snofter el. fnyser af Brede, o. dl.; o. — ῥῑνάω, *f.* ήσω, trækker ved Næsen, fører bag Lyset; udspotter; (af ῥίς). — ῥῑνάω, *f.* ήσω, (ῥίνη), som ῥινέω, filer, polerer. — ῥῑνεγκαταπηξιγένειος, 2, (ἐγκαταπήγνυμι, γένειον) hvis Næse gaaer ned paa el. støder imod Kinden, *Anal.*; o. — ῥῑνεγχυσία, ἡ, Handlingen - ῥινεγχυτέω, gyder ind igiennem Næsen; - ῥινεγχύτης, ου, ὁ, Instrument, hvormed man gyder Medicin i Næsen; o. - ῥινέγχυτος, 2, indgydet igiennem Næsen; (af ἐγχέω); - (af ῥίς).

ῥῑνέω, filer, rasper, polerer; af — ῥίνη [ῑ], ἡ, Fiil, Raspe; (i denne Bem. ogs. ῥινή); 2) etslags Havfisk, hvis ru el. hvasse Skind brugtes til at polere med, *squatina.* — ῥῑνηλασία, ἡ, Handlingen - ῥῑνηλατέω, er - ῥινηλάτης, ου, ὁ, som sporer, opsporer, opjager med

Næsen el. Lugten, bes. om Hunden; ogs. alm. som udspeider, udforsker; o. — ῥῑνηλάτος, 2, opsporet, opjaget med Næsen el. Lugten; alm. udspeidet, udforsket; (af ῥίς o. ἐλαύνω). — ῥίνημα, τό, (ῥινέω) det Affilede, Fiilspaan. — ῥῑνητήριον, τό, = ῥίνη. — ῥῑνητής, οῦ, ὁ, (ῥινέω) som filer. — ῥινίζω, o. ῥίνισμα, τό, = ῥινέω, ῥίνημα. — ῥίνιον, τό, dim. af ῥίνη; 2) in pl., τὰ ῥίνια, dim. af ῥίς, Næseborerne.

ῥῑνόβᾰτος, ὁ, (ῥίνη Bem. 2, βάτος) etslags Rokke (Fisk). — ῥῑνοβόλος, 2, (ῥίς, βάλλω, βολή) som træffer Næsen; 2) pass.; ῥινόβολος, udstødt af Næsen, ex. en snøftende Lyd. — ῥῑνοδέψης, ου, ὁ, (ῥινός, δεψέω) en Læder-Garver. — * ῥῑνόκερως, ωτος, ὁ, (κέρας) Næsehornet; — ῥινοκολούστης, ου, ὁ, (κολούω) som afskærer Næsen; — ῥινοκοπτέω, (κόπτω) afhugger Næsen, τινά, paa nogen; — ῥινο-κτῠπέω, larmer med Næsen; — ῥινολαβίς, ίδος, ἡ, (λαμβάνω) Instrument til at tage med om Næsen; o. — ῥινόμακτρον, τό, (μάκτρον) Næseklud, Lommetørklæde, inc.; — (af ῥίς). — ῥινόν, τό, see u. ῥινός Bem. 3. — ῥινο-πύλη, ἡ, Bagport, Biport; jf. ῥινοῖχος.

ῥῑνός, οῦ, ἡ, Hud, Skind; Ὦσε δ' ἄπο ῥινὸν τρηχὺς λίθος, afrev Huden, Il. 5, 308; 2) Skind, Læder, bes. Oxelæder (Rindsleder); alm. det aftrukne Skind, Ulvebælg, Il. 10, 334, o. dl.; 3) det af Oxehud giorte Skiold, Il.; i denne Bem. ogs. τὸ ῥινόν, Od. 5, 281; — (sild. findes ogs. ὁ ῥινός, ogs. in pl. τὰ ῥινά; - rimel. af ῥέω, rinder, formedelst Porernes Uddunstning). — ῥινόσῑμος, 2, (σιμός) stumpnæset; — ῥινότμητος, 2, (τέμνω) med afskaaren Næse; o. — ῥινοτομέω, τινά, er - ῥῑνοτόμος, 2, (τέμνω) som afskærer Næsen; (af ῥίς). — ῥῑνοτόρος, 2, (ῥινός, τορέω) giennemborende Skioldet; epith. til Ares, Il. — ῥινοῦχος, ὁ, (ἔχω) Afledningscanal, Kloak; (rimel. tilligem. ῥινοπύλη at aflede af ῥέω, rinder, ῥοή, Aflob). — ῥινόχοος, ὁ, (χέω) = ῥινεγχύτης; o. — ῥινώλεθρος, ὁ, (ὄλεθρος) Næsepest; (af ῥίς). — ῥινωτηρία, ἡ, som ἐφολκίς, en Deel af Bagstavnen.

ῥίον, τὸ, fremstaaende Spids af et Bierg el. en Klippe; alm. Biergspids, Biergtop; (ἐῴκει) ῥίῳ ὑλήεντι ὀρέων, Od. 9, 191; ogs. Forbierg el. Klippe, som strækker sig ud i Havet, Od. 3, 295; jf. ogs. Thuc. 2, 86. — ῥιπαύλης, ου, ὁ, see u. ῥαπαταύλης. — ῥῑπή, ἡ, (ῥίπτω) Kast, Skud, Stød, o. dl.; ῥιπὴ λᾶος, Steenkast, Il.; ῥῑπὴ αἰγανέης, Pileus Flugt, ib.; alm. den Heftighed, Fart, Svingning, Kraft, hvorved det kastede Legeme bevæges, bevæger sig el. træffer paa noget; ogs. enhver heftig og stormende Bevægelse; ῥιπὴ ἀνδρός, voldsom Fremtrængen, Il.; ῥιπὴ πυρός, ῥιπὴ Βορέαο, Ildens, Stormens Voldsomhed, ib.; ὠκυπόρους κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, Pind. Pyth. 4, 346; jf. ὁρμή, φορά, ῥύμη, o. d. lat. impetus; - b) om skinnende Legemer: Funklen, Flammen, Glands, Lyn, o. dl.; ῥιπὴ ἄστρων, Soph.; ῥιπὴ ὀφθαλμοῦ, Diets Blinken; — 2) ethvert Redskab, hvormed man sætter (bes. Luften) i Bevægelse, ex. en Vinge, bes. en Vifte, som ῥιπίς.

ῥῑπίδιον, τό, dim. af ῥιπίς, en liden Vifte. — ῥῑπίζω, sætter i Bevægelse, oppuster, ophidser; 2) vifter, afkøler, lufter; af — ῥῑπίς, ῖδος o. ίδος, ἡ, (ῥιπή) Vifte, a) til at oppuste Ilden; df. ogs. Blæsebælg; b) til at afkøle med, Fruentimmervifte; 2) som ῥίψ, en Maatte. — * ῥίπισις, ἡ, o. ῥιπισμός, ὁ, Oppusten; 2) Viften, Luften, Afkølen; o. — ῥίπισμα, τό, det Oppustede; 2) det med Viften Luftede el. Afkølede; 3) = frgd.; — ῥιπιστήριος, 3, hørende, skikket til at oppuste, lufte, afkøle; τὸ ῥιπιστήριον, = ῥιπίς; o. — ῥιπιστός, 3, oppustet; 2) luftet, afkølet; - (af ῥιπίζω). — ῥῖπος, εος, τό, sield. ῥῖπος, ὁ, som ῥίψ, en Maatte, etslags Fletning af Rør el. Siv; θύρη κατεῤῥαμμένη ῥίπεϊ καλάμων, Herod. 2, 96.

ῥιπτάζω, f. άσω, frequent. til ῥίπτω, kaster, støder, slænger hid og did, tumler, mishandler; Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς, Il. 14, 257; in med., kaster mig urolig hid og did, ligger urolig; 2) poët. = ῥίπτω. — ῥίπτασκον, ep. impf. til ῥίπτω. — ῥιπτασμός, ὁ, Kasten el. at kaste andre el. sig selv hid og hid; 2) transl., indre Uro og Angest; o. — ῥιπταστικός, 3, som kaster sig urolig hid og did; (af ῥιπτάζω). — ῥιπτέω, h. Herod. o. att. som Biform af ῥίπτω, men alene in præs. o. impf. — ῥιπτός, 3, adject. verb. til ῥίπτω, kastet, slynget; ῥιπτὸς μόρος, den Nedstyrtedes Død, Soph.

ῥίπτω, f. ῥίψω, aor. pass. ἐῤῥίφην [ῐ], ogs. ἐῤῥίφθεν, Eur., impf. ep. ῥίπτασκον; jf. ogs. ῥιπτέω; kaster, slænger, slynger, smider; ῥίπτειν ἑωυτὸν κατὰ τοῦ τείχεος κάτω, at styrte sig ned af Muren, Herod.; bortkaster, bortslænger; transl., foragter; ῥίπτειν κίνδυνον, at styrte sig i Fare, jf. ἀναῤῥίπτω; - b) intr., at kaste el. styrte sig ned, (hvorved man supplerer ἑαυτόν); ligel. in med. o. pass. — ῥίς, ἡ, gen. ῥινός, acc. ῥῖνα, Næsen; in pl., ῥῖνες, som nares, Næseborerne, Hom.; b) transl., Evnen til at spore el. lugte; sild. Biform

ῥίν, *Luc.* — ῥίσκος, ὁ, Kuffert, Kiste, *riscus*; df. — ῥισκοφυλάκιον, τό, Skatkammer; o. - ῥισκοφύλαξ, ακος, ὁ, Opsynsmand over Skatkammeret; (af φυλάσσω). — ῥῖφή, ἡ, (ῥίπτω) = ῥίμμα o. ῥίψις, Kast, Kasten.

ῥίψ, ἡ, *gen.* ῥῖπός, Fletning af Grene, Siv, Rør, o. dl., Rør- el. Sivmaatte, *crates*, ex. *Od.* 5, 256; κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ τῆς ῥιπὸς πλέοι, selv paa en Straamatte skulde han seile, hvor det gialdt Vinding, *Ar. Pax*, 698; *b)* unge Grene, Siv, Rør, o. dl., som bruges til Fletning; jf. *Herod.* 4, 71; (df. ῥῖπος; hvf. γρῖπος, γρῖφος, o. d. lat. *scirpus*, efter nogle ogs. *ripa*; besl. m. ῥώψ). — *ῥίψασπις, ιδος, ὁ, (ἀσπίς) som bortkaster Skioldet, som løber bort af Slaget; — ῥιψαυχενέω, er - ῥιψαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν) som slaaer med Nakken; om Hesten, som steiler; om Mennesker, overmodig, trodsig; jf. ὑψαύχην, ἐριαύχην; — ῥίψις, εως, ἡ, Kasten, Slængen; Smiden; — ῥιψοκινδυνέω, er - ῥιψοκίνδυνος, 2, *adv.* -δύνως, (κίνδυνος) som styrter sig i Fare; ὁ ῥ., en Vovehals; (Udtrykket skal være laant af Tærningspil; jf. ἀναῤῥίπτω); — ῥιψολογέω, (λόγος) henkaster Ordene, taler ubesindigen, sladdrer hen i Veiret; — ῥίψοπλος, 2, (ὅπλον) som bortkaster sine Vaaben, *Æsch.*; o. — ῥιψοφθαλμία, ἡ, (ὀφθαλμός) ofte at kaste Øiet el. Blikket paa en Gienstand, (som man attraaer); - (af ῥίπτω).

ῥόα, ἡ, som ῥοιά, Granatæble; 2) Granattræ. — ῥοά, ἡ, *dor.* f. ῥοή, *Pind.* — ῥοάς, άδος, ἡ, etslags Sygdom hos Viinstokken, *roratio.* — ῥυγχιάω, = ῥέγκω, ῥέγχω, *poët.* — ῥόγκος, o. ῥογμός, ὁ, = ῥόγχος. — ῥόγος, ὁ, paa Sicilien: en Kornstak; alm. Kornmagazin; (df. rimel. d. lat. *rogus*). — ῥογχάζω, = ῥέγχω, *Hesych.*; af — ῥόγχος, ὁ, (ῥέγχω) som ῥέγχος, Snorken; ogs. Lyden deraf; lat. *ronchus.* — ῥογχοσοῦρα, ἡ, Saften af Kokosnødder.

ῥοδαλός, 2, = ῥόδινος, *inc.* — ῥόδαμνος, ὁ, = ῥάδαμνος, ὀρόδαμνος. — ῥοδάνη, ἡ, Traad til Islæt; df. - ῥοδανίζω, spinder, (dreier, snoer) Traad til Islæt; af — ῥοδἄνός, 3, trind, smal, smækker; παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα, ved det (af Vinden) let bevægede Rørkrat, *Il.* 18, 576; jf. ῥαδανός, ῥαδινός; (efter *Damm.* af ῥοή, f. ῥοανός; efter nogle af κραδάω, κραδαίνω); 2) = ῥόδινος, *inc.* — ῥόδαξ, ἄκος, ἡ, *dim.* af ῥόδον, liden Rose; 2) som *adject.* ῥόδαξ, ὁ, ἡ, = ῥόδιος. — ῥοδέα, *ctr.* ῥοδῆ, ἡ, Rosenbusk; — ῥοδεία, ἡ, Rosenkrands; — ῥόδειος, 2, o. ῥόδεος, 3, af Roser; rosenfarvet; duftende af Roser; giort af Roser; — ῥοδεών, ῶνος, ὁ, Rosenhæk; Rosenhave; ogs. ῥοδών; o. — ῥοδῆ, ἡ, *ctr.* f. ῥοδέα, Rosenbusk; - (af ῥόδον). — ῥοδιάς, άδος, ἡ, etslags Bæger; (efter nogle, som giort paa Rhodos; bør efter andre skrives ῥωσιάς). — ῥοδίζω, ligner en Rose i Farve el. Lugt; 2) farver rosenrod; — ῥόδινος, 3, giort af Roser; o. — ῥόδιος, 3, = ῥόδεος o. ῥόδινος; (af ῥόδον). — Ῥόδιος, 3, (Ῥόδος) rhodisk, fra Rhodos.

*ῥοδίς, ίδος, ἡ, Salve el. Stropulver af Roser; — ῥοδίτης, ου, ὁ, οἶνος, en med Roser tilsat el. tillavet Viin; — ῥοδοδάκτυλος, 2, med Rosenfingre; *epith.* til Eos el. Morgenroden, *Hom.*; — ῥοδο-δάφνη, ἡ, o. ῥοδόδενδρον, τό, (δένδρον) Laurbærrose; ellers νήριον; — ῥοδοειδής, 2, (εἶδος) rosenagtig; — ῥοδόεις, εσσα, εν, af Roser, ἔλαιον, Rosenolie, *Il.*; — ῥοδόκισσος, ὁ, (κισσός) Rosenvedbende, *inc.*; thi *Theocr.* 5, 131, læses, ὡς ῥόδα κισσός s. κίστος; — ῥοδόκολπος, 2, (κόλπος) med Rosenbarm; — ῥοδόμᾶλον, τό, (μᾶλον, μῆλον) egentl. Rosenæble; df. Rosenkind, *Theocr.*; — ῥοδόμελι, ιτος, τό, (μέλι) Rosenhonning; — ῥοδόμηλον, τό, (μῆλον) Blanding el. Marmelade af Qvæder og Roser; o. — ῥοδομῖγής, 2, (μίγνυμι) blandet med Roser; af — ῥόδον, τό, Rose; 2) = κύστη, Bein. *b.*

*ῥοδόπεπλος, 2, (πέπλος) med rosenfarvet Slør el. Kaabe; — ῥοδόπηχυς, υ, (πῆχυς) med Rosenarme; — ῥοδόπνοος, *ctr.* -πνους, 2, (πνέω) duftende af Roser; — ῥοδόπῡγος, 2, (πυγή) med rosenfarvet Bag; — ῥοδοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) Rosenhandler; — ῥοδόσταγμα, τό, o. ῥοδόστακτον, τό, (στάζω) = ῥοδόμελι; egentl. Rosenextrakt; — ῥοδόσφυρος, 2, (σφυρόν) med Rosenfødder; — ῥοδοφόρος, 2, (φέρω) bærende, frembringende Roser; — ῥοδόχροος, *ctr.* -χρους, 2, (χρόα) rosenfarvet; — ῥοδών, ῶνος, ὁ, = ῥοδεών; — ῥοδωνιά, ἡ, Rosenhæk, Rosenhave, Rosenbusk; 2) ῥοδωνιὰ λοπάς, en med Roser tillavet Ret; — ῥοδῶπις, ιδος, ἡ, bes. *fem. poët.* af - ῥοδωπός, 2, (ὤψ) med Rosenansigt, med Rosenkinder; o. — ῥοδωτός, 3, (som af ῥοδόω) tilberedet med el. af Roser; τὸ ῥοδωτόν, Rosenviin, Rosenvand, o. dl.; - (af ῥόδον).

ῥοείδιον, τό, liden Flod, liden Bæk; *dim.* af — ῥοή, ἡ; *dor.* ῥοά, (ῥέω) Flyden; Flod, Strøm; h. *Hom.* sædv. ῥοαὶ ποταμοῖο, ὕδατος, o. dl.; jf. ῥόος. — ῥόζω, see u. ῥόθος. — ῥοθέω, (ῥόθος) larmer, bruser, pladsker, bes. om Bølger-

ne; *transl.*, λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισι ἐῤῥόθουν κακοί, *Soph. Antig.* 259; men *ib.* 290, ταῦτα – ἐῤῥόθουν ἐμοί, saaledes knurrede el. murrede de imod mig. — ῥοθιάζω, = ῥοθέω; men om Svinene *Ar. Ach.* 807, οἷον ῥοθιάζουσι, hvor de smatte el. smage! — ῥοθιάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til ῥόθιος, brusende. — ῥόθιον, τό, see u. flgd.

ῥόθιος, 2, ogs. 3, *adv.* -θίως, brusende, larmende, bes. om Bølgerne og Aareslaget; ῥόθιον κῦμα, *Od.*; ogs. *absol.* τὸ ῥόθιον, den brusende Bølge; *b*) τὸ ῥόθιον, den Anstrængelse, hvormed man roer; ogs. alm. som ῥόθος, heftig Bevægelse, heftigt Anfald el. Angreb; ds. – ῥοθιότης, ητος, ἡ, larmende, stormende Væsen, stor Heftighed; af — ῥόθος, ὁ, Brusen, Pladsken, Larm, bes. af Bølgernes Slag, af en heftig Strøm, af Aareslaget, o. dl.; ds. *b*) enhver brusende el. stormende Bevægelse; rask Gang el. Fart, o. dl.; Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἑλκομένης, ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι, Retfærdigheden har sin hurtige Gang, (finder sin Mand), hvorhen end de bestukne Dommere søge at slæbe den, *Hes. Op.* 220; *c*) steil Klippevei, *Nic.*; (af ῥόζω, som *Suid.* anfører f. ῥάζω, ῥύζω).

ῥοιά, ἡ, *poët.* f. ῥόα, Granatæble; Granattræ; *Od.* — ῥοιβδέω, som ῥοιζέω, bruser, suser, surrer, piber; 2) som ῥοφέω, indsøber, om Charybdis, *Od.*; ds. – ῥοιβδηδόν, *adv.*, = ῥοιζηδόν; o. – ῥοίβδησις, ἡ, = ῥοίζησις, Brusen, Susen; af — ῥοῖβδος, ὁ, = ῥοῖζος; ds. — ῥοιβδώδης, 2, (εἶδος) = ῥοιζώδης. — ῥοιδάριον s. ῥοϊδάριον, o. ῥοίδιον s. ῥοΐδιον, τό, *dim.* af ῥοιά, ῥόα, liden Granat. — ῥοίζασκε, afkortet f. ῥοιζήσασκε, *ep.* o. *jon.* *aor.* til ῥοιζέω, *Hes.* — † ῥοιζέω, (ῥοῖζος) bruser, suser, surrer; piber, fløiter, *ex.* for at give et Tegn, *Il.* 10, 502; om Hunden, giøer, biæffer; *b*) bevæger mig med brusende Heftighed el. Hastighed; *c*) *transit.*, sætter i en brusende Bevægelse; lader bruse, surre, pibe; ds. — ῥοιζηδά, o. ῥοιζηδόν, *adv.*, med brusende Larm, under Surren og Piben; med brusende Heftighed el. Hastighed; — ῥοιζήεις, εσσα, εν, brusende, susende; — ῥοίζημα, τό, o. ῥοίζησις, ἡ, = ῥοῖζος; o. — ῥοιζήτωρ, ορος, ὁ, som bruser, suser, larmer; 2) som bevæger heftigt el. hastigt, som lader bruse el. suse.

ῥοιζόθεμις, ιδος, ἡ, (θέμις) larmende Proces, *Cic. ad Att.*; af — ῥοῖζος, ὁ, *jon.* ἡ, som ῥοῖβδος, Brusen, brusende Larm af et bevæget Legeme; ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, Pilenes Susen, *Il.* 16, 361; Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ, om den Lyd, hvormed Hyrden driver Faarene: Piben, Fløiten, o. dl., *Od.* 9, 315; — ῥοΐζω, (ῥοή, ῥοία), ἵππον, lader Hesten (jeg rider) svømme. — ῥοιζώδης, 2, (ῥοῖζος, εἶδος) brusende, susende; τὸ ῥοιζῶδες, brusende Hastighed. — ῥοίη, ἡ, *jon.* = ῥοά. — ῥοικοειδής, 2, (εἶδος) der ligner en – ῥοικός, 3, som ῥαιβός, krum, krummet; bes. med krumme Been eller Fødder. — ῥοϊκός, 3, (ῥέω, ῥόος) flydende; om Legemer, blød, svampet; 2) som lider af Flaad; bes. som har Diarrhee. — ῥοικώδης, 2, = ῥοικοειδής. — ῥοΐσκος, ὁ, *dim.* af ῥόα, en liden Granat; ogs. en granatformet Prydelse paa Klæder, LXX. — ῥοΐσκος, ὁ, *dim.* af ῥοῦς, ῥόος, en liden Flod el. Bæk. — ῥοϊσμός, ὁ, (ῥοΐζω) at lade svømme. — ῥοΐτης, ου, ὁ, (ῥόα), οἶνος, Viin af Granatæbler.

ῥομβαία, ἡ, sield. Form f. ῥομφαία. — ῥομβέω, (ῥόμβος) dreier, driver om i en Kreds el. ligesom en Top; ds. alm. svinger, slynger, kaster; ds. — ῥομβηδόν, *adv.*, ligesom en Top; — ῥομβητής, οῦ, ὁ, der dreier sig som en Top; o. — ῥομβητός, 3, omdreiet, omdreven i en Kreds el. ligesom en Top; 2) som lader sig dreie, bevæge, føre om i en Kreds. — ῥομβοειδής, 2, (εἶδος) der ligner en Rhombus, rhomboidisk; af — ῥόμβος, ὁ, *att.* ῥύμβος, (ῥέμβω), 1) ethvert kredsformet Legeme; ds. *a*) Top el. Hvirvel, (som Legetøi), *turbo*; *b*) Trylle- el. Hexehiulet, *rhombi rota*, *Propert.*; *c*) den mathematiske Figur Rhombus, der danner tvende med ligestore Grundflader sammenstødende Kegler; *d*) Fisk el. Flynder (af dens Gestalt); *e*) etslags chirurgisk Bind; *f*) = ῥόπτρον Bem. 4; — 2) en kredsformig og hastig Bevægelse; Omdreien, Omdriven; Svingen, Kasten; Kast, Skud, o. dl., *ex.* ἀκόντων – ῥόμβος, *Pind.*, *Ol.* 13, 133; men om Ørnen, αἰετοῦ – ῥόμβον ἴσχει, Hurtighed, Svingkraft, *id. Isthm.* 4, 81; ds. — ῥομβώδες, 2, = ῥομβοειδής; o. — ῥομβωτός, 3, (som af ῥομβόω), af Gestalt som en Rhombus.

ῥόμμα, τό, (ῥοφέω), = ῥόφημα. — ῥόμοξ, o. ῥόμος, ὁ, Træorm, *teredo*, *termes*. — ῥομφαία, ἡ, et stort og bredt Sværd. — ῥομφάνω, = ῥοφάνω. — ῥομφεύς, έως, ὁ, sædv. *in pl.*, Traad til at sye Læderskoe med. — ῥόος, ὁ, *att. ctr.* ῥοῦς, (ῥέω) Flyden, Strømmen; Flod, Strøm; h. *Hom.* sædv. o. *gen.*, ῥόος ὕδατος, Ὠκεανοῖο, o. dl.; ἐξενεχθέντα ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου, dreven op af Strømmen og Vinden, *Thuc.* 1, 54; ἀνὰ ῥόον, op ad Strømmen, imod Strømmen; *oppon.* κατὰ ῥόον s. ῥοῦν; *transl.*, κατὰ ῥοῦν τὰ πράγματα γίγνεται, Sagen har en god Gang;

– sild. declineres ῥοῦς ogs. heterocl., gen. ῥοός, dat. ῥοΐ, acc. ῥόα.

*ῥοπαληφορέω, (φέρω) bærer eller fører en Kølle; — ῥοπαλίζω, svinger en Kølle, slaaer med en Kølle; — ῥοπαλικός, 3, o. ῥοπαλοειδής, 2, (εἶδος) af Gestalt el. Udseende som en Kølle; o. — ῥοπαλισμός, ὁ, at slaae med en Kølle; 2) Erection i Lemmet, Ar.; af — ῥόπαλον, τό, (ῥέμβω, ῥέπω) Kølle, Stridskølle, παγχάλκεον, Od.; 2) som ῥόπτρον o. κόραξ, en Dørhammer; 3) membrum virile; df. — ῥοπαλωτός, 3, (som af ῥοπαλόω), der er giort i Skikkelse af en Kølle, (som bliver tykkere opad).

ῥοπή, ἡ, (ῥέπω), Bevægelse nedad, bes. Vægtskaalens, oppon. σοῦς; Dalen, Synken, Falden, Fald; – 2) transl., Udslag, Afgiørelse; ogs. hvad der giør Udslaget, det afgiørende Punkt el. Moment; ἀσθενεῖς τε καὶ ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες, lige ved Eders Undergang, paa Afgrundens Rand, Thuc. 5, 103; jf. ἀκμή, bes. Il. 10, 173; ῥοπὴ βίου μοι, jeg er ved mit Livs Ende, Soph. Oed. Col. 1508; alm. ῥοπή ἐστί τινος, derpaa kommer det an; ῥοπὴν ἔχειν πρός τι, at bidrage til, at have Indflydelse paa noget; – 2) den Vægt, som bringer Vægtskaalen til at synke; df. Overvægt, Overmagt, o. dl.; df. — ῥοπτικός, 3, som bøier sig el. synker ned; tilbøielig, πρός τι; 2) act., som giør Udslaget.

ῥοπτός, 3, adject. verb. til ῥοφέω, søbet; til at søbe. — ῥόπτρον, τό, (ῥέμβω), som ῥόπαλον, Kølle, Knippel, Prygl, Stok; 2) Ring el. Hammer til at banke med paa Døren, og hvormed den trækkes til; 3) Stillepinden i en Fælde, ellers ἴσπληξ; 4) etslags Pauke el. Kiedeltromme; som Corybanterne og Cybeles Præster brugte; ogs. ῥύμβος. — ῥούδιον, τό, sild. Form f. ῥοίδιον. — ῥοῦς, ὁ, att. ctr. f. ῥόος, s. m. s. — ῥοῦς, ὁ, ogs. ἡ, gen. ῥοός, ogs. ῥοῦ, etslags lidet Træ, rimel. Sumach el. Eddiketræet, rhus cotinus Linn. — ῥουσίζω, har rødligt Udseende; af — ῥούσιος, 2, ogs. ῥούσαιος, 3, rødbruun, rødlig; rød, russus, russeus; df. — ῥουσιώδης, 2, (εἶδος) rødlig el. rødbruun af Udseende.

ῥοφάνω, o. ῥοφέω, Biformer til – †ῥοφέω, f. ήσω o. ήσομαι, søber, drikker i Slurke; ῥοφοῦντα πιεῖν ὥσπερ βοῦν, Xen.; (besl. m. ῥοιβδέω, ῥοιζέω, ῥοθέω, sorbeo); df. — ῥόφημα, τό, hvad man søber; bes. en af Meel tilberedet, slimet Drik; – dim. ῥοφημάτιον, τό; — ῥόφησις, ἡ, Søben el. at søbe; — ῥοφητικός, 3, hørende el. tienlig til at søbe; o. — ῥοφητός, 3, søbet; til at søbe. — ῥόφος, ὁ, = ῥόφημα, poët. — ῥόφω, inus., alene som Stamord til ῥοφέω. — ῥόχανον, τό, Strygholt ved Maaling; (skal være af ῥόγυς, altf. f. ῥύγανον). — ῥοχθέω, ogs. ῥοχθίζω, bruser, bes. om det oprørte Havs Brænding, ex. Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα, Od. 5, 402; alm. larmer, surrer, strideo; (besl. m. ἐρέχθω); af — ῥόχθος, ὁ, Brusen, bes. Bølgernes; alm. Larm, Støi. — ῥοώδης, 2, adv. -ώδως, (ῥόος, εἶδος) flydende, rindende; bølgende, strømmende; ῥοώδης θάλασσα, det oprørte Hav, Thuc.; 2) som lider af Flaad, bes. af Diarrhee; ogs. som foraarsager Flaad. — ῥοών, ῶνος, ὁ, (ῥόα) en med Granattræer beplantet Plads.

ῥυᾰδικός, 3, (ῥυάς) flydende; ῥυαδικὸν πάθος, Flaad. — ῥύαξ, ᾰκος, ὁ, frembrydende Kilde el. Strøm; ῥύακες, Vandbække, Thuc.; bes. Lavastrøm, Ildstrøm; ogs. ῥύαξ τοῦ πυρός, Thuc.; ogs. ildsprudende Bierg, Theophr.; o. — ῥυάς, άδος, ὁ, ἡ, τό, flydende, rindende; ogs. om Dieusvaghed; b) løs, svampet, ikke fast, ikke compact, σῶμα; 2) som falder af, θρίξ; ἄμπελος ῥυάς, hvis Druer falde af; 3) οἱ ῥυάδες, Træktiske, som følge Strømmen, el. som drage frem i en Stiim, ex. Sildene; (af ῥέω). — ῥύᾰτο [ῡ], 3 pl. aor. sync., ep. f. ἐρύοντο, ἔρυντο, af ῥύομαι, Hom. — ῥυάχετος, ὁ; ὁ τῶν Ἀσαναίων (Ἀθηναίων) ῥυάχετος, Folkestimmel, Pøbel, Ar. Lyc. 170; (efter nogle ῥυέχετος, efter Hesych. f. ὁ ῥέων ὀχετός, men rimel. af ῥύαξ).

ῥύβδην (f. ῥοίβδην), adv., som ῥύδην, ῥύσθην, brusende, larmende, inc. — ῥύγχαινα, ἡ, med stor Næse el. Snabel, nasuta; — ῥυγχ-ελέφας, αντος, ὁ, med Elephantsnabel; o. — ῥυγχομᾰχέω, (μάχομαι) strider med Snabelen, inc.; (af ῥύγκος). — ῥυγχίον, τό, dim. af – ῥύγχος, εος, τό, (ῥίζω) Snude, Tryne; Snabel; alm. fortrukket og arrigt Fiæs. — ῥύδην, o. ῥῐδύν, adv., (ῥέω), flydende; overflødig, rigelig; ῥυδὸν ἀφνειός, meget rig, Od. 15, 426; 2) brusende, larmende. — ῥυέω, f. ῥυήσομαι, pf. ἐῤῥύηκα, aor. pass. ἐῤῥύην, 3 sing. ep. ῥύη, Biform af ῥέω, s. m. s.; (ῥυέω, ligesom ῥύημι, inus.). — ῥυζέω, o. ῥύζω, f. ῥύξω, som ῥάζω, knurrer, giør, biæffer, om Hunden; (besl. derm. ere βρύκω, βρύχω, rudo, rugio, ringo). — ῥύημα, τό, egentl. = ῥεῦμα; sædv. etslags Honningkage. — ῥύημι, see u. ῥυέω. — ῥυηφένεια, o. -φενία, ἡ, overstrømmende Rigdom, stor Overflødighed; af — ῥυηφενής, 2, (ῥέω, ἄφενος), som svømmer i Rigdom, meget rig, Callim.; jf. εὐηφενής.

*ῥυθμίζω, f. ίσω, bringer i det rigtige Forhold, ordner, giør til rette; brin=

ger i en vis Tilstand; *pf. pass.*, ὧδ' ἐῤῥύθμιομαι, saaledes er jeg behandlet el. medfaren, *Æsch. Prom.* 241; *in med.*, ῥυθμίζεσθαι πρός τι, at sætte sig istand til noget; 2) ordner efter et Tidsforhold; bes. scanderer et Vers; — ῥυθμικός, 3, *adv.* -κῶς, ordnet efter et rigtigt Forhold; bes. tactmæssig, rythmisk; — ῥυθμιστής, οῦ, ὁ, (ῥυθμίζω) som ordner, som bringer i det rigtige Forhold; — ῥυθμογραφία, ἡ, (γράφω), at opskrive Tidsforholdet el. Takten; — ῥυθμοειδής, 2, (εἶδος) ligesom Tidsforhold el. Takt; noget rhythmisk; o. — ῥυθμοποιΐα, ἡ, at bringe i Tidsforhold, at sætte i Takt; af - ῥυθμοποιός, 2, (ποιέω) som bringer i Tidsforhold, som sætter i Takt el. Rhythmus; - (af flgd.).

ῥυθμός, ὁ, rigtigt Forhold, *numerus*; df. - *a*) taktmæssig (flydende) Bevægelse; bes. det rigtige Tidsforhold, Takt, Rhythmus; ἐν ῥυθμῷ ὀρχεῖσθαι, at dandse efter Takten, *Xen.*; θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν, at spille efter en hurtigere Takt, *id.*; ῥυθμὸς χορείας, *Ar.*; - *b*) Delenes rigtige Forhold og Overeensstemmelse; afmaalt og passende Holdning, Stilling, Bevægelse, Beskaffenhed; om et Harnisk, som passer, *Xen. Mem. S.* 3, 10, 16; ogs. alm. Adfærd, Gebærde, *ex. Theocr.* 26, 23; ligel. en vis Beskaffenhed, *ex.* μετέβαλον - τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, forandrede Bogstavernes Form, *Herod.* 5, 58; - *c*) den bestaaende Orden el. Tilstand; Eiendommelighed, Stemning, Charakteer; ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅς τις ἂν ᾖ, *Theogn.* 964; jf. ogs. ῥυσμός; - *d*) Talens Velklang, Tonefaldet, *numerus*; - (rimel. af ῥέω, ῥύω, altså egentl. taktmæssig flydende Bevægelse; ogs. besl. m. ῥέμβω, hvf. efter nogle Grundbem. skulde være: kredsformet Bevægelse).

ῥυΐσκομαι, sild. Biform af ῥέω, flyder; bes. har Dyrklob. — ῥυκανάω, o. ῥυκανίζω, hovler, behovler; df. - ῥυκάνησις, ἡ, Hovlen, Behovlen; af — ῥυκάνη, ἡ, Hovl, *runcina*. — ῥύμα, τό, (ῥέω) som ῥεῦμα, Flod, Strøm; det Flydende, *poët.* — ῥῦμα, τό, 1) (af ῥύω *inus.* f. ἐρύω), *a*) som ῥύμη, Heftighed, Stød, *ictus*; τόξου ῥύμα, Skudvidde, *Æsch.*; ἐκ τόξου ῥύματος, inden Skudvidde, *Xen.*; - *b*) Trækken, Dragen; bes. hvorved noget trækkes, Trækline; ogs. Vognstang, sædv. ῥυμός; — 2), (af ῥύομαι), Redning, Frelse, Befrielse, Skytsværn *propugnaculum*, bes. h. *Trag.*; σφαλερὸν πύργου ῥῦμα, svag Beskyttelse, *Soph. Aj.* 159. — ῥυμάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) Opsynsmand over en ῥύμη Bem. 2.

ῥυμβέω, *att.* f. ῥομβέω. — ῥύμβιον, τό, *att.* f. ῥόμβιον, liden Top, lidet Hexehjul; *dim.* af - ῥύμβος, ὁ, *att.* f. ῥόμβος, s. m. s. — ῥυμβονάω, dreier, slynger, svinger omkring og kaster bort el. fra hinanden; adsplitter, adspreder; *transl.*, bortslænger, forøder, som σπαθάω; af — ῥύμβων, ονος, ἡ, = ῥύμβος, ῥόμβος; bes. en Slynge; 2) alm. kredsformig Bevægelse, Svingning, Omdreining, Omvæltning. — ῥύμη, ἡ, (af ῥύω *inus.* f. ἐρύω) Svingning, Fart, Vægt, Stød af et stærkt bevæget Legeme; ῥύμῃ ἐμπίπτουσα δοκός, *Thuc.* 2, 76; ῥύμη τοῦ ἅλματος, *Xen.*; voldsomt Angreb, Storm; χωρήσαντες ῥύμῃ, *Thuc.*; ῥύμῃ τῆς ὀργῆς, *Dem.*; (df. d. lat. *rumor*); - 2) Quarteer af Byen, Gade, *vicus*; df. — ῥυμηδόν, *adv.*, voldsomt, heftigen.

ῥύμμα, τό, (ῥύπτω) hvad der gaaer af ved Rensning, Ureenlighed, Snavs, *sordes*; 2) Renselsesmiddel, Sæbe, Lud, o. dl. — ῥῡμός, οῦ, ὁ, (ῥύω *inus.* f. ἐρύω), 1) det, hvorved Lastdyret trækker; bes. *a*) Vognstang, *Il.*; ogs. ῥῦμα; *b*) Rem el. Line at trække ved, Tømme, Toile, sædv. ῥυτήρ; 2) den trukne Fure el. Linie, som ὁλκός, *tractus*; df. ogs. = ῥύμη Bem. 2; ogs. alm. Afdeling, Afsnit. — ῥῡμοτομέω, (ῥύμη Bem. 2, τέμνω), πόλιν, afdeler Byen i Qvarterer el. Gader; df. — ῥυμοτομία, ἡ, Afdeling el. Inddeling i Qvarterer og Gader. — ῥῡμουλκέω, (ῥυμός Bem. 1, *b*, ἕλκω) trækker ved en Line, buxerer. — ῥυμφάνω o. ῥυμφέω, Biformer af ῥοφέω. — ῥυνδάκη, ἡ, ῥυνδάκης, ου, o. ῥύνδακος, ὁ, etslags indisk Fugl af en Dues Størrelse.

ῥύομαι, *f.* ῥύσομαι, 2 *sing. impf.* ῥύσκεν *ep.* f. ἐρύου, o. 3 *sing.* o. *pl. aor. syncop.* el. efter *Buttm. impf. syncop. ep.* ἔρυτο, ῥύατο, f. ἐρύετο, ἐρύοντο, *inf.* ῥῦσθαι f. ῥύεσθαι, *Il.*; jf. ogs. d. besl. ἐρύω; - egentl. trækker til mig; trækker derudaf el. ud af Faren; df. redder, frelser; Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων, *Od.* 12, 107; alm. befrier, udløser, τοῦ μὴ ζῶντα κατακαυθῆναι, fra at brændes levende, *Herod.* 1, 86; ἐκ τῆς δουλοσύνης, *id.*; - *b*) bevogter, beskjermer, forsvarer, ὑπ' Ἀχαιῶν, imod Ach., *Il.* 17, 224; τὴν δὲ ἀκρόπολιν ἐῤῥύετο αὐτός, holdt besat, *Herod.* 5, 100; jf. 6, 7; h. *Hom.* ogs. om Vaaben, om en Muur, o. dl., at bedække, beskierme, værne; — 2) holder tilbage, hemmer, standser, *Od.* 23, 244; — 3) opveier, erstatter; ἔργῳ γὰρ ἀγαθῷ ῥύσεσθαι τὰς αἰτίας στρατευσάμενος, *Thuc.* 5, 63; - (besl. m. ἐρύω, hvoraf det egentl. er *med.*, *vid. Buttm.*); - [h. *Hom.* ῠ in *præs.* foran en kort Stavelse i Thesis, ellers ῡ; *att.* ῡ foran σ, h. *Hom.* ῠ *Il.* 15, 29, af hvilken Grund *Buttm.* fordobler σ, hvor Stavelsen er lang).

ῥύπα, τά, pl. heterog. til *ῥύπος, Od.* 6, 93. — *ῥυπαίνω, aor. ἐῤῥύπᾱνα,* tilsmudser, pletter; *transl.*, vanærer; *pass., σχολιαίτατα ῥυπαίνεται,* er mindst udsat for Rust: om Kobberskioldet, *Xen. Lys.* 11, 3; v. — *ῥύπαξ, ακος, ὁ,* en smudsig Gnier; formet som *πλούταξ,* v. st.; (af *ῥύπος*). — *ῥυπαπαί,* see u. *ῥυππαπαί.* — *ῥῠπᾰρεύομαι,* er smudsig; handler smudsigt; — *ῥῠπᾰρία, ἡ,* Smudsighed; smudsig Gnidskhed, skiden Havesyge; — *ῥυπαρογράφος, 2, (γράφω)* som maler smudsige el. lave Gienstande; ogs. *ῥυπογράφος, inc.*; — *ῥυπαροκέραμος, 2,* med smudsigbruun Farve, som brændte Leerkar; ogs. *ῥυποκέραμος, inc.*; v. — *ῥυπαρο-μέλᾱς, αινα, αν,* smudsig mørk; af — †*ῥυπαρός, 3, adv. -ρῶς, (ῥύπος)* smudsig; *transl.*, smudsiggnidsk; df. — *ῥυπαρότης, ητος, ἡ,* = *ῥυπαρία;* v. — *ῥυπαροφάγος, 2, (φαγεῖν)* som æder smudsige el. urene Ting.

ῥύπασμα, τό, Tilsmudsning, Ureenhed; af — *ῥῠπάω, poët. ῥυπόω,* er smudsig el. ureen; df. *part. ep. ῥυπόωντα, Od.*; jf. *ῥυπόεις; transl.*, er smudsiggnidsk; — *ῥυπ-ἔλαιον, τό,* smudsig Olie; — *ῥυπογράφος, 2,* f. *ῥυπαρογράφος,* s. m. s., *inc.*; — *ῥυπόεις, εσσα, εν, poët.,* = *ῥυπαρός;* i *Od.* anføres *ῥυπόεντα* oftere som *lect. var.* f. *ῥυπόωντα, ex.* 6, 87; — *ῥυποκέραμος, 2,* f. *ῥυπαροκ.*, s. m. s., *inc.*; v. — *ῥυποκόνδυλος, 2,* med smudsige Fingerled el. Fingre; alm. et smudsigt el. ureent Menneske; — (af *ῥύπος*). — *ῥύπον s. ῥῠπόν, τό,* v. *ῥύπος, εος, τό,* = *ὀρός,* Valle. — *ῥύπος, ὁ,* men *ῥύπος, τό, inc., plur. heterog. τὰ ῥύπα, Od.* 6, 93, Smuds, Snavs, Ureenhed; *b) transl.*, smudsig Gnier; 2) bes. *att.*, Seglvox; ogs. Segljord; df. — *ῥυπόω,* tilsmudser, gior smudsig el. ureen, tilpletter; *pass.*, er el. bliver smudsig, skiden, ureen; *part. pf., ῥερυπωμένος,* smudsig, *Od.* 6, 59; jf. ogs. *ῥυπάω.*

ῥυππαπαί, som Udraab: de atheniensiske Matrosers Hurra! *τὸ ῥυππαπαί,* komisk f. Somandskabet, Rorsfolkene, *Ar. Vesp.* 921. — *ῥύπτειρα, ἡ,* Vaskerkone; *fem.* af — *ῥυπτήρ, ῆρος, ὁ,* som vasker, renser, borttager Ureenheden; v. — *ῥυπτικός, 3,* som vasker el. renser; af — *ῥύπτω, f. ῥύψω, (ῥύπος)* borttager Ureenheden, vasker, renser, bes. med Lud el. Sæbe. — *ῥυπώδης, 2, (ῥύπος, εἶδος)* smudsig, med smudsigt Udseende.

ῥῡσαίνω, v. *ῥῡσάω, (ῥυσός)* rynker, gior rynket; df. — *ῥῡσαλέος, 3,* rynket; v. — *ῥύσημα, τό,* en Rynke, sædv. *ῥυτίς.* — *ῥῦσθαι, inf. ep. syncop.* f. *ῥύεσθαι, Il.* 15, 141. — *ῥυσιάζω, f. άσω, (ῥύσιον)* trækker voldsomt bort; borttager, bortfører; bes. borttager som Pant, udpanter. — *ῥῡσίβωμος, 2, (βωμός)* frelsende, beskyttende Altarerne; v. — *ῥῡσίδιφρος, 2, (δίφρος)* bevogtende, d. e. styrende, regierende Vognen, *χείρ, Pind.*; (af *ῥῦσις, ῥύομαι*). — *ῥύσιμον, τό, poët.* f. *ἐρύσιμον,* et Slags Havevært, *irio, Nic.*

ῥύσιον [ῡ], τό, 1) (af *ῥύω inus.* f. *ἐρύω*) hvad man bortslæber, bortfører, bes. som Repressalier for tilføiet Uret; df. Krigsbytte, *Il.* 11, 673; det borttagne Pant; det Udpantede; en bortført Gidsel; *b)* Repressalier, Giengieldelse af Ondt for Ondt; *καταγγέλλειν ῥύσιά τινι,* som *ἐπικηρύττειν λάφυρά τινι,* at give Tilladelse til at udplyndre nogen, *Polyb.*; *καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις,* du skal snart faae mere at fordre, en større Uret at hævne, *Soph. Oed. Col.* 858; — 2) (af *ῥύομαι*) Skienk el. Takoffer for erholdt Frelse, *ὠδίνων,* for overstaaede Fødselssmerter; ogs. Løsepenge, som *λύτρον, σῶστρον*; *b)* f. *ἱκέτης,* som søger Redning el. Beskyttelse, *Æsch. Suppl.* 411; — egentl. *neutr.* af — *ῥύσιος, 3,* ogs. 2 *Æsch. Suppl.* 151, reddende, frelsende, befriende, opholdende; 2) trukken, spændt, *gramm.*

ῥῡσίπονος, 2, (πόνος) freisende fra Arbeide og Møie; — *ῥῡσίπτολις, εως, ὁ, ἡ, poët.* f. *ῥυσίπολις, (πόλις)* befriende Byen; v. — *ῥῦσις, εως, ἡ,* Befrielse, Frelse, Redning; (af *ῥύομαι*). — *ῥύσις, εως, ἡ, (ῥέω)* Flyden, Flod, som *ῥεῦσις.* — *ῥύσκεν, ep. 2 sing. impf.* til *ῥύομαι, Il.* 24, 730. — *ῥυσμός, ὁ, jon.* f. *ῥυθμός,* Gestalt; *οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ εἰκάζω,* ikke uden Grund, *Callim.*; df. — *ῥυσμόω, jon.* f. *ῥυθμόω,* gestalter, former, danner. — *ῥυσόκαρπος, 2, (καρπός)* med rynket, skrumpen Frugt; v. — *ῥυσόκαρφος, 2, (κάρφος)* med skrumpne Qviste el. Grene; af — *ῥῡσός, 3, (ῥύω inus., ἐρύω)* egentl. sammentrukken; df. rynket, skrumpen, *Il.* 9, 499; jf. *ῥυτίς*; *b) transl.*, gammel og gnaven, mørk, fortrædelig; df. — *ῥυσότης, ητος, ἡ,* at være rynket; at slaae Rynker; af — *ῥυσόω,* gior rynket; *transl.*, gior gammel; *pass.*, bliver rynket el. gammel. — *ῥυσσός, ῥυσσόω, etc.*, sild. v. slet Skrivem. f. *ῥυσός.*

ῥύσταγμα, τό, voldsom Trækken el. Slæben hid og did; af — *ῥυστάζω, f. άξω, frequent.* af *ῥύω inus.* f. *ἐρύω,* trækker, slæber voldsomt hid og did; *πολλὰ ῥυστάζεσκεν (impf. ep.) περὶ σῆμα,* slæbte ofte derom, *Il.* 24, 755; jf. *Od.* 16, 109; alm. behandler voldsomt, mishandler; (formet som *ἑλκυστάζω* af *ἑλκύω*); df. — *ῥυστακτύς [ῠ], ύος [ῡ], ἡ,* voldsom Trækken el. Slæben hid og did; Beskæmmelse, Mishandling, *Od.* — *ῥυστήρ,*

ῥῆρος, ὁ, sild. o. sield. f. -ῥύστης, ου, ὁ, (ῥύομαι) Befrier, Frelser, Forløser. — ῥυσώδης, 2, (εἶδος) rynket af Udseende; — ῥύσωσις, ἡ, at rynke el. folde; o. — ῥυσωτός, 3, rynket, foldet; (af ῥυσός, ῥυσόω).

ῥυτ-αγωγεύς, έως, ὁ, (ῥυτός) Tømme, hvormed Hesten rides, *Xen.*; jf. ῥυτήρ Bem. 1, *b*. — ῥυταίνω, tilsmudser; besmitter, *Nic.*; (skal rimel. hede ῥυπαίνω, *Schn.*). — ῥυτή, ogs. ῥύτη, ἡ, Rude, (etslags Vært), *Nic.*; sædv. πήγανον. — ῥυτήρ, ῆρος, ὁ, 1), (af ῥύω *inus.* f. ἐρύω) som trækker, som spænder, bes. Buen; Οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ ὀϊστῶν, som veed at bruge Piil og Bue, vældig Bueskytte, *Od.* 21, 173; jf. *ib.* 18, 262; *b*) den Rem. el. Line, hvorved Hesten trækker; ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν, *Il.* 16, 475; sild. ogs. den Tømme el. Toile, hvorved Hesten rides; jf. ῥυταγωγεύς; Xf. ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνειν, *immissis habenis*, at give Toilen; ogs. σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, *Soph.*; *c*) Pidsk el. Svøbe, (hvortil man vel oprindel. brugte Tømmen); — 2), (af ῥύομαι) Redder, Frelser, Beskytter; σταθμῶν ῥυτήρ, som passer paa Huset, *Od.* 17, 187.

ῥυτιδύφλοιος, 2, (φλοιός) med rynket Bark el. Skind; — ῥυτιδόω, rynker, gjør rynket; *part. pf. pass.* ἐῤῥυτιδωμένος, rynket, med Rynker el. Folder; — ῥυτιδώδης, 2, (εἶδος) af rynket Udseende; o. — ῥυτίδωμα, τό, et rynket Legeme; o. - ῥυτίδωσις, ἡ, at rynke; af — ῥυτίς, ίδος, ἡ, Rynke, Folde, *ruga*; (af *inus.* ῥύω f. ἐρύω, besl. m. ῥυσός). — ῥυτόν, τό, *pl.* τὰ ῥυτα, see u. ῥυτός. — ῥυτόν, τό, *pl.* τὰ ῥυτά, see u. ῥυτός. — ῥυτός, 3, (af ῥύω *inus.* f. ἐρύω) sammentrukken, sammenslæbt; ῥυτοῖς λάεσσι, med store, sammenslæbte Stene, *Od.*; 2) τὰ ῥυτά *poët.* f. ῥυτήρ, Toile, Tømme; ῥυτὰ χαλαίνοντες, slappende, givende Toilen, *Hes. Sc.* 308. — ῥυτός, 3, ogs. 2, (ῥέω) flydende, strømmende; 2) τὸ ῥυτόν, etslags Drikkekar med sammenløbende Spids, omtr. som et Drikkehorn, h. *Mart. rhytium.*

ῥῦτρον, τό, (ῥύομαι) = ῥύσιον Bem. 2. — ῥύτρος, εος, τό, etslags Plante med pigget Top. — ῥύτωρ, ορος, ὁ, = ῥυτήρ, 1) som trækker el. spænder (Buen); χρυσέων ῥύτορα τόξων Φοῖβον, *Ar. Thesm.* 114; *b*) en Toile; ogs. et Haarbaand; - 2) Redder, Befrier, Frelser; τινός, fra noget; Beskytter, Vogter. — ῥυφαίνω o. ῥυφέω, = ῥοφέω; df. — ῥύφημα, τό, = ῥόφημα. — ῥύψις, εως, ἡ, (ῥύπτω) Renselse. — ῥύω, *inus.* jf. ἐρύω; df. *med.* ῥύομαι; - 2) ῥέω, *inus.*, alene som Stamform til nogle Tempora af ῥέω, flyder. — ῥυώδης, 2, (ῥέω, εἶδος) af flydende Art el. Udseende; som flyder el. strømmer i Mængde, hyppig, overflødig, *abundans.*

ῥωά, ἡ, = ῥοιά, *inc.* — ῥωβίδας, ὁ, *lac.*, et Drengebarn i det første Aar. — ῥωγαλέος, 3, sønderreven, splittet, kløvet, χαλκῷ, *Il.* — ῥωγάς, άδος, ὁ, ἡ, sønderreven, splittet; 2) ἡ ῥωγάς som *subst.*, *a*) *sc.* γῆ, Jordkloft, Revne el. Hule i Jorden; *b*) *sc.* πέτρα, løsrevet Klippestykke, (som *rupes* af *rumpo*); jf. ῥαγάς; — ῥωγή, ἡ, som ῥαγή, Rift, Revne, Kløft, Sprække, Hule; — ῥῶγμα, τό, = ῥῆγμα; df. - ῥωγματίας, ου, ὁ, = ῥηγματίας; — ῥωγμή, ἡ, o. ῥωγμός, ὁ, = ῥωγή; ogs. ῥωχμή o. ῥωχμός, s. m. f.; o. — ῥωγολογέω, (λέγω) = ῥαγολογέω; - (af ῥώξ). — ῥώθων, ωνος, ὁ, Næse, Næsebor; sædv. *in pl.*, Næseborerne.

ῥῶμα, ατος, τό, *poët.* f. ῥώμη. — Ῥωμαΐζω, *f.* ίσω, er romersk sindet, holder med Romerne; o. — Ῥωμαϊκός, 3, o. Ῥωμαῖος, 3, romersk; - ὁ Ῥωμαῖος, m. bes. *fem.* Ῥωμαΐς, ΐδος, ἡ, Romer, Romerinde; (af Ῥώμη). — Ῥωμαϊστί, *adv.*, (Ῥωμαΐζω) paa romersk Viis; i det romerske Sprog. — ῥωμαλέος, 3, stærk af Legemskræfter; 2) mægtig, vældig; df. - ῥωμαλεότης, ητος, ἡ, Legemsstyrke; o. - ῥωμαλεόω, er stærk af Kræfter, *inc.*; af — ῥώμη, ἡ, (ῥώννυμι) stor Legemsstyrke; *b*) stor Kraft, Magt og Vælde; ῥώμη πόλεως, *Thuc.*; *c*) stort Mod, stort Krigermod, *ex.* ὁ μετὰ ῥώμης - γιγνόμενος ἀναίσθητος θάνατος, *id.* 2, 43; ogs. Dierhed, Dristighed, *Dem.* 301; *d*) Krigsmagt, Tropper; οὐ σὺν πολλῇ ῥώμῃ, ἀλλὰ σὺν ὀλίγοις, *Xen.* — Ῥώμη, ἡ, Byen Rom; 2) Gudinden Roma.

ῥώννῡμι, ogs. ῥωννύω, *f.* ῥώσω, *pf. pass.* ἔῤῥωμαι, *aor.* ἐῤῥώσθην, styrker, forstærker, bekræfter; *in. med.*, bes. *in pf. pass.* m. *præs.* Bem., er stærk og kraftig, er frisk og sund, er mægtig; bruger mine Kræfter, anstrænger mig, *ex.* ἔῤῥωτό τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, *Thuc.* 2, 8; ἔῤῥωντο ἐς τὸν πόλεμον, *id.*; *imper.* ἔῤῥωσο, *vale*, lev vel! *part.* ἐῤῥωμένος som *adject.*, *adv.* -μένως, stærk, kraftfuld, eftertrykkelig; mægtig; dygtig, modig; φιλότιμος καὶ ἐῤῥωμένος τὴν ψυχήν, *Xen.*; df. ῥώμη; (Afledn. see u. ῥώομαι).

ῥώξ, ὁ s. ἡ, *gen.* ῥωγός, (besl. m. ῥήγνυμι, *pf.* ἔῤῥωγα), Revne, Kløft, Sprække; ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, igiennem smalle Sidedøre el. Aabninger, θυρίδας, *Od.* 22, 143; - 2) ἡ ῥώξ, som ῥάξ, Viinbær; *b*) af Liigheden: etslags giftig Edderkop, φαλάγγιον. — ῥώομαι, *f.* ῥώσομαι, bevæger mig med Kraft og Hur=

tighed, trænger el. stormer frem; bevæger mig med Anstrængelse, *ex.* ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί, *Il.* 18, 411; ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι, anstrængte sig for at understøtte deres Herre, *ib.* 117; om Haaret, at bølge, at flagre, *Il.* 23, 367; χορὸν ἐῤῥώσαντο, svingede, dandsede, *Hom. Ven.*; – (besl. m. ῥώννυμι, o. rimel. tilligem. dette at udlede af ῥέω, flyder, m. Grundbem. af let og stærk Bevægelse, *vid.* *Buttm.*).

ῥωπάκιον, τό, *dim.* af – ῥῶπαξ, ἄκος, ὁ, ogs. ῥωπάς, άδος, ἡ, = ῥώψ. — ῥωπεῖον, τό, see u. ῥωπήϊον. — ῥωπεύω, 1), (ῥῶπος), = ῥωποπωλέω; 2), (ῥώψ), afhugger Krat el. Smaabrænde. — ῥωπήεις, εσσα, εν, bevoxen med Krat el. Buske; o. — ῥωπήϊον, τό, *ep.* o. *jon.* f. ῥωπεῖον, et med Krat el. Smaaskov bevoxet Sted; alm. Krat, Busk; h. *Hom.* sædv. *in pl.*, ῥωπήϊα πυκνά; (af ῥώψ). — ῥωπίζω, er sysselsat med Smaating, forvirrer det ene med det andet; — ῥωπικός, 3, hørende til Smaakram; τά ῥωπικά, Smaakram, Kramvarer; bes. nægte Pynt, Flitterstads; sild, ogs. *transl.*, om Talen; df. *b)* som alene tiener til Flitterstads, hvis Værdi ikke svarer til dets Udseende; alm., slet, nægte; (af ῥώψ). — ῥώπιον, τό, (ῥώψ), = ῥωπεῖον, Busk, Riis.

ῥωπογραφία, ἡ, Arbeide af en – ῥωπογράφος, 2, (γράφω) som maler smaalige Gienstande slet og hiadsket; *b)* som maler smaalige Gienstande af det daglige Liv, (ligesom flere store Mestere af den hollandske Skole); — ῥωποπερπερήθρας, ου, ὁ, (πέρπερος) Vindmager, Svadser; – hans Tale, ῥωποπερπερήθρα, ἡ, ogs. ῥωποστωμυλήθρα; o. — ῥωποπωλέω, er – ῥωποπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger Smaakram, Flitterstads, o. dl.; ogs. en Materialist, jf. flgd.; af — ῥῶπος, ὁ, Smaakram, Smaavare; bes. nægte Pynt; Flitterstads; *b)* Materialvarer, *ex.* Farver, o. dl.; *c)* slet Maleri, el. Maleri af smaalige Gienstande, jf. ῥωπογράφος; *d)* alm. Vare, Vareladning, *Dem.*; df. — ῥωποστωμυλήθρα, ἡ, (στωμυλήθρης), see u. ῥωποπερπερήθρας.

ῥωρός, 3, stærk, mægtig, *Hesych.*; o. — ῥῶσις, εως, ἡ, Styrke, Kraft; Sundhed, Munterhed; Bestyrkelse, Bekræftelse, Opmuntring; (af ῥώννυμι). — ῥωσκομένως, *adv. part. præs.* af *inus.* ῥώσκομαι f. ῥώννυμαι, kraftigen, ved gode Kræfter, *Hipp.* — ῥώσσω, *inus.*, df. alene ἐῤῥώγασι som 3 *pl. pf.* 2 til ῥήγνυμι, ῥήσσω, *Hipp.* — ῥωσταξ, ἄκος, ὁ, Støtte, Stive, Underlag; — ῥωστήρ, ῆρος, ὁ, som opmuntrer; o. — ῥωστήριος, 3, styrkende, opmuntrende; (af ῥώννυμι).

ῥωτακίζω, bruger hyppigen ρ i Udtalen; df. — ῥωτακισμός, hyppig Brug el. Misbrug af ρ. — ῥωχμή, ἡ, o. ῥωχμός, ὁ, 1), (af ῥώσσω *inus.* f. ῥήσσω, ῥώξ), som ῥωγή, Revne, Kløft, Sprække, γαίης, i Jorden, *Il.*; 2), (af ῥέγχω), h. Lægerne som ῥόγχος, Snorken. — ῥώψ, ἡ, *gen.* ῥωπός, Smaakrat, Underskov, i *Od. in pl.*, tynde, afhugne Grene; (besl. m. ῥύψ). — ῥώω, *inus.*, alene som Stamform til ῥώομαι o. ῥώννυμι.

Σ.

Σ, σ, ς, σίγμα, τό, *indecl.*, det attende Bogstav i det græske Alphabet, som Tal, σ' = 200, men ,σ = 200,000; – dets ældste Form lignede en skythisk Bue el. en Halvmaane, omtr. som d. lat. *C*, df. σιγμοειδής f. μηνοειδής o. σεληνοειδής, o. τὸ τοῦ θεάτρου σίγμα, om en Halveirkel; – i Cursivskrift bruges σ og ς, det sidste i Enden af Ordet, og desuden inde i Ordet, naar den første Deel af *compos.* ender paa Sigma, og derhos udgiør en virkelig Ordform; altſ. νεώσοικοι, Ἑλλήσποντος; derimod ἐπισβόλος, ἐγχίσπαλος, θέσφατος, o. fl.; – forskielligt fra dette ς er Skrifttrækket ϛ, (udtales στῖ), oprindel. som Tal ϛ' = 6, sild. ogs. som Forkortn. f. στ; – σίγμα kalde Dorerne σάν, s. m. s., ogs. σάμπι; — af Dialectforandringerne anmærkes flgd.; — 1) Omverling med Tungebogstaver, o. m. ρ: – *a)*, α) *æol.*, *dor.*, o. *jon.* sættes δ f. σ, *ex.* ὀδμή, ἴδμεν, f. ὀσμή, ἴσμεν; β) *æol.* o. *dor.* sættes τ f. σ, *ex.* τύ, τέ, φατί, f. σύ, σέ, φησί; γ) *att.* sættes τ f. σ, *ex.* ναυτία, τήμηρον, f. ναυσία, σήμερον; bes. *att.* (fra Pericles's Tid) sættes ofte ττ f. σσ, *ex.* πράττω, τάττω, f. πράσσω, τάσσω; ogs. θά-

λαττα, διττός, f. θάλασσα, διοσός; – b) dor., bes. lacon. sættes σ f. ϑ, ex. σιός, Ἀσάνα, f. θεός, Ἀθήνη; ligel. παρσένος, σεῖναι, ἐλσών, f. παρθένος, θεῖναι, ἐλθών; (igiennem denne Dorisme er ligel. setzen, sætte, af d. græske θέσθαι, sehen, see, af d. gr. θεᾶσθαι, act. inus. θεᾶν, θηῆν, o. s. v.); – c) att. ombyttes ρσ m. ῤῥ, ex. i ἄῤῥην o. ἄρσην, θάῤῥος o. θάρσος; — 2) Omverling med πτ, o. m. ξ: – a) σσ ombyttes med πτ, ex. i πέπτω o. πέσσω, ὄψομαι (af inus. ὄπτω) o. ὄσσομαι, ἐνίσσω o. ἐνίπτω; – b) σ bliver til ξ, α) dor. in fut., ligel. σσ i διξός, τριξός, f. διοσός τριοσός; β) de ældre Attikere bruge ξύν, ξυν- f. σύν, συν-; — 3) Fordobling: a) æol. o. alm. poët. fordobles σ, ex. i ὅσσος, τόσσος, μέσσος, f. ὅσος, τόσος, μέσος; bes. bliver o fut. o. aor. for Metrums Skyld fordoblet efter en kort Vocal; – b) poët. fordobles ofte σ in compos., hvis anden Deel begynder m. σ, ex. i βοοσσόος, λαοσσόος; — 4) Tilsætning o. Bortkastelse af σ: – a) foran, α) foran en Vocal, bes. æol. o. df. ogs. lat., ex. σῦς, sus, f. ὗς; sal, sex, septem, sulcus, serpo, etc., af ἅλς, ἕξ, ἑπτά, ὁλκός, ἕρπω; β) foran en Consonant, bes. foran μ o. τ, ex. σμικρός f. μικρός, σμάω f. μάω, στέρφος f. τέρφος; jf. στέγω, tego, τέγος; sieldnere sættes σ foran κ o. φ; – b) i Midten, bes. poët. foran ϑ prim. pers. pass. o. med., ex. τυπτόμεσθα, f. τυπτόμεθα; jf. ogs. ὄπιθεν, ὄπισθεν; – c) i Enden foran en Vocal, i. οὕτως f. οὕτω, ogs. oftest: ἄχρις, μέχρις, f. ἄχρι, μέχρι; – d) omvendt bortkastes lacon. σ imellem to Vocaler, ex. Μῶα, πᾶα, lac. f. Μοῦσα, πᾶσα; — 5) dor. sættes σδ f. ζ, ex. συρίσδω f. συρίζω, μασδός f. μαζός, παῖσδε f. παῖζε; – (σίγμα er formet af σίζω, ogs. bliver det declineret, gen. σίγματος, etc., naar det ikke betegner Bogstavet, men en Halveirkel, o. dl.).

σ', apostropheret, a) f. σέ, sielden f. σοί, see u. σύ; b) f. σά, ex. Od. 1, 356, hvor man dog ogs. læser σαυτῆς, o. ligel. Il. 6, 490, etc. — σά μάν, dor. f. τί μήν, Ar. — Σᾰβάζιος, ὁ, etslags phrygisk Guddom, hvis Dyrkelse lignede de bacchiske τελεταί; df. sild. som epith. til Bacchus; 2) som adject. 3, hørende til denne Guddom el. til Bacchus, sabazisk, bacchisk; o. — Σαβάζω, holder Sabazius- el. Bacchusfesten; opfører mig som en Bacchant; (af Σαβός). — σαβάζω, slaaer i Stykker; af — σαβακός, 3, som σαθρός, skiør; brudt, brækket; df. som τεθρυμμένος o. fractus, forkiælet; 2) ὁ σαβακός, = ῥηγματίας, Hipp.

σαβάκτης, ου, ὁ, (σαβάζω) som slaaer i Stykker: Navnet paa en ond Dæmon, som sonderslog Leerkarrene. — σάβανον, τό, etslags Liinklæde at tørre sig med. — Σαβαομός, ὁ, (σαβάζω) Sabazius's el. Bacchus's Dyrkelse; at raabe Σαβοί derved. — σαββᾰτεῖον, τό, det Huus, hvori Sabbaten høitideligholdes; — σαββατίζω, høitideligholder Sabbaten; – denne Handling, σαββατισμός, ὁ; o. — σαββατικός, 3, hørende til Sabbaten; af — σάββατον, τό, Sabbat, Hvile, Hviledag; df. τὰ σάββατα, Ugen. — Σαβοῖ, som εὐοῖ, bacchantisk Udraab af — Σαβός, ὁ, Σαβή, ἡ, Bacchant, Bacchantinde; jf. Σαβάζιος; df. ogs. en Rasende. — σαβρίας, ὁ, βομβυλιός, etslags Drikkekar.

σαγάλινα ξύλα, τά, h. Arr. rimel. f. σανταλινα ξ., Sandeltræ; — σᾰγᾰπηνίζω, lugter el. smager som – σαγάπηνον, τό, h. Lægerne: etslags gummiagtig Saft af en Skiermplante; ogs. ὀπός σαγάπηνος. — σάγαρις, εως o. ιος, ἡ, tveegget Stridsøxe; tveegget Sværd; (skal være et persisk Ord). — σᾰγή, ogs. σάγη, ἡ, (σάττω) Paksaddel; alm. Lastdyrenes Oppakning; 2) om Mennesker: Rustning, h. Trag. o. sædv. in pl.; (jf. σάγος o. σάκκος). — *σαγηναῖος, 3, hørende til en σαγήνη; — σαγηνεία, ἡ, at fiske el. jage med det store Garn σαγήνη; o. — σαγηνεύς, έως, σαγηνευτήρ, ῆρος, o. σαγηνευτής, οῦ, ὁ, som jager el. fisker med en σαγήνη; af – σαγηνεύω, omringer og fanger Fisk el. Vildt med det store Garn, σαγήνη; 2) transl., driver Mennesker sammen ligesom Vildt, for at giøre dem til Slaver; vid. Herod. 3, 149, o. 6, 31; – (af flgd.).

σᾰγήνη, ἡ, stort Fiskergarn, Bundgarn til at trække, sagena, everriculum; df. — σᾰγηνοβόλος, 2, (βολή, βάλλω), som udkaster Fiskergarnet, en Fisker; o. — σαγηνόδετος, 2, (δέω) bunden til Fiskergarnet; 2) act., bindende til Fiskergarnet. — σαγηφορέω, (σάγος, φέρω) bærer en Kappe. — σάγιον, τό, dim. af σάγος. — σᾰγίς, ίδος, ἡ, (σάγος) Mantelsæk, Vadsæk. — σάγμα, τό, (σάττω), 1) som σαγή, Paksadel; de paa Paksadelen hængte Byrder el. Lastdyrets hele Oppakning; df. alm. det Sammenhobede, en Dynge, ὅπλων, af Vaaben, Plut.; 2) hvad der dækker; bes. en grov Kappe, som σάγος; ogs. Overtræk til Skioldet, Ar.; df. — σαγμάρια, τά, Lastdyr. — σαγματογήνη s. -γίνη, ἡ, etslags indisk Tøi, Arr. — σᾰγοειδής, 2, (εἶδος) der ligner en Kappe; af — σάγος, ὁ, etslags grov Kappe, Soldaterkappe, d. lat. sagum, Polyb.; (skal være et gallisk el.

celtiberisk Ord; men synes besl. m. σάγμα, σάττω).

σαθέριον, τό, etslags Floddyr, som Fiskeodderen el. Bæveren. — σάθη, ἡ, = πόσθη, *Ar.* — σαθρός, 3, *adv.* σαθρῶς, som σαπρός, raadden, skior, fordærvet; brøstfældig, svag; κῦδος σαθρόν, forgængelig Ros, *Pind.*; σαθρὸν ἐστι φύσει πᾶν, ὅ τι ἂν ᾖ μὴ δικαίως πεπραγμένον, *Dem.*; om Lyden: huul, skurrende; (ligesom σαπρός, at udlede af σήπω, σαπῆναι); df. — σαθρότης, ητος, ἡ, fordærvet Tilstand, Brøstfældighed, Affældighed; o. — σαθρόω, gior svag, brøstfældig, affældig; fordærver; df. - σάθρωμα, τό, det Beskadigede el. Fordærvede; alm. = σαθρότης. — σάθων, ωνος, ὁ, af σάθη, = πόσθων af πόσθη, *Ar.*

σαινίδωρος, 2, (δῶρον) som smigrer med Gaver; o. — σαινουρος, 2, (οὐρά) som logrer med Halen: egentl. om Hunden; af — σαίνω, *f.* σᾰνῶ, *aor.* ἔσηνα, *dor.* ἔσᾱνα, (besl. m. σείω), logrer, egentl. om Hunden, *Od.*; ogs. οὐρῇ σαίνειν, *ib.*; o. sild. *transit.*, οὐρὰν σαίνειν, ogs. *intr.*, ἡ οὐρὰ σαίνει; - 2) *transl.*, smigrer, kiæler, behandler venligen, τινά, ogs. πρός τινα, *Pind.*; τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον, skulde vi smigre Døden, søge at undgaae den? *Æsch. Sept.* 704; - 3) ryster, forskrækker; παιδός με σαίνει φθόγγος, f. ταράττει, *Soph.*; *pass.* σαίνεσθαι at være i Uro, at blive rystet.

σαίρω, *f.* σᾰρῶ, *aor.* ἔσηρα, feier, renser, bortfeier; πᾶσαν κόνιν σήραντες, *Soph. Antig.* 409; - 2) alene *in pf.* σέσηρα (m. *præs.* Bem., *vid Buttm.*), viser Tænder, vrænger med Munden (i Spot eller Harme), griner; *part. fem. ep.* σεσᾰρυῖα, *Hes. Sc.* 268; *transl.*, ἠγριωμένους - καὶ σεσηρότας, vilde og overmodige el. spottende, *Ar. Pax*, 619; sild. ogs. m. tilføiet ὀδόντας, *Opp.* — σακάδιον, τό, etslags Strængeleg, (saaledes kaldet efter Citharspilleren Sakadas). — σάκανδρος, ὁ, (σάκος, σάκκος, ἀνήρ), = κύστη, Bem. *b*, *Ar.* — Σακέα, ἡ, en babylonisk Fest, der lignede Romernes Saturnalier. — σακέσπαλος, 2, (πάλλω) som svinger Skioldet, en vældig Kriger, *Il.*; o. — σακεσφόρος, 2, (φέρω) som bærer Skioldet, Skioldholder; 2) komisk: som bærer stort Skæg; (af σάκος). — σᾱκίτης, ου, ὁ, *dor.* f. σηκίτης.

σακκελίζω, giennemsier; df. - σακκέλισμα, τό, det Giennemsiede; o. - σακκελιστήριον, τό, Siebøtte el. Kar til Giennemsiening; — σακκεύω, σακκέω, *Herod.*, o. σακκίζω, = σακκελίζω; o. — σακκίας, ου, ὁ, οἶνος, giennemsiet el. klaret Viin; (af σάκκος, Dørslag). — σάκκινος, 3, af en Sæk, af Sækkelærred, σάκκος. — σάκκιον, τό, *dim.* af σάκκος, lidet Dørslag, liden Sieklud. — σακκογενειοτρόφος, 2, (γένειον, τρέφω) som lader Skægget voxe i Form af en Sæk; — σακκο-πήρα, ἡ, Vadsæk; o. — σακκοπλόκος, 2, (πλέκω) som fletter Dørslage; af — †σάκκος, ὁ, (σάττω) Haarduug, grovt og tykt Tøi, bes. af Gedehaar, *cilicium*; hvad der er giort af sligt Tøi; bes. *a)* en Sæk; *b)* et Dørslag, et Sieklæde; *c)* en grov Kappe; - 2) af Liigheden: et stort og tykt Skæg, *Ar. Eccl.* 498; df. — σακκοφορέω, er - σακκοφόρος, 2, (φέρω) som bærer en Klædning af grovt Tøi; df. - σακκοφορία, ἡ, at bære en Klædning af grovt Tøi. — σάκος, ὁ, = σάκκος, rimel. alene h. *gramm.*

σάκος, εος, τό, Skiold, h. *Hom.* af dets Beskaffenhed: χάλκεον, χαλκήρες, τετραθέλυμνον, ἑπταβόειον, fremdeles δαιδάλεον, ποικίλον, αἰόλον, φαεινόν, o. dl.; jf. Beskrivelsen over Achilles's Skiold, *Il.* 18, 478, flgd.; ogs. *Hes. Sc.* 141, flgd.; (rimel. at udlede af σάττω, som oprindel. bestaaende af flettet Arbeide, der blev overtrukket med Læder, Metal, o. s. v.). — σακοφόρος, 2, alene h. *gramm.* f. σακεσφόρος, s. m. s. — σάκτας, ου, ὁ, o. σακτήρ, ῆρος, ὁ, en Sæk; 2) σάκτας, ὁ, *boeot.*, en Læge, *transl.* som ἀκέστης; — σακτός, 3, fuldstoppet, opfyldt; — σάκτρα, ἡ, = φορμός, Fletning, flettet Kurv; o. — σάκτωρ, ορος, som fylder, Ἅιδου, Underverdenen med Døde, *Æsch. Pers.* 925. — σάκχᾰρ, σάκχαρον, τό, *saccharum*, etslags Sukker, (h. de Gamle en af Bambusrøret udsvedende Saft). — σακχυφάντης, ου, ὁ, (σάκκος, ὑφαίνω) som væver el. flikker Dørslage, o. dl.

σάλα, ἡ, som σάλος, Rystelse, Svingning; *transl.*, Uro, Sorg. — σαλάβη, ἡ, = σαλάμβη. — σᾰλᾰγέω, ogs. σαλάγω, støder, bruser, larmer; o. — σαλάγη, ἡ, Uro; Larm, Skrig; (af σαλάσσω, hvortil σαλαγέω forholder sig, ligesom παταγέω til πατάσσω). — σαλᾰΐζω, klager og skriger i Angest og Uro; df. — σαλαϊσμός, ὁ, ogs. σαλαΐς, ἡ, Angestskrig, Veeklage. — σαλάκων, ωνος, ὁ, (σάλος, σαλάσσω) Vindmager, vindig Herre, see u. σαλακωνεύω. — σαλακωνεία, o. -νία, ἡ, Vindmageri, Vindighed, Praleri; see u. flgd.; af — — σᾰλᾰκωνεύω, ogs. σαλακωνίζω, er en σαλάκων, gior Vind el. Blæst, agerer fornem, praler, bes. ogs. om en preciøs el. hoffærdig Gang; jf. σαλεύω Bem. 2, *b*, o. διασαλακωνίζω. — σαλαμάνδρα, ἡ, en Salamander, etslags giftig Øgle; df. — σαλαμάνδρειος,

2, af en Salamander, hørende dertil. — σαλάμβη, ogſ. σαλάβη, ἡ, Hul, Aabning, Røgfang. — Σαλαμίν, v. Σαλαμίς, ῖνος, ἡ, Øen og Byen Salamis, ligeoverfor Athenen, *Il.*; (rimel. af σαλεύω, formedelſt den ſtærke Brænding); 2) en af Teukros fra Salamis paa Cypern anlagt By; df. — Σαλαμίνιος, 3, ogſ. 2, fra Salamis; ἡ Σαλαμινία, *sc.* ναῦς, brugtes, ligeſom ἡ πάραλος, i offentlige Sendelſer.

σάλαξ, ἄκος, ὁ, (σαλάσσω) et Biergmandsſaald. — σάλασσα, ἡ, *dor.* f. θάλασσα. — σᾰλάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, (σάλος) bevæger, ſvinger, ryſter, *Nic.*; 2) fuldſtopper, overfylder. — σᾰλεία, ἡ, men σαλία, *inc.*, Bevægelſe, Uro; — σάλευμα, τό, ſom σάλος, Bevægelſe, Ryſtelſe; v. — σαλευτός, 3, bevæget, ryſtet, ſlingrende; af — σᾰλεύω, (σάλος), bevæger, ſvinger, ſætter i en ſlingrende Bevægelſe, ryſter, ſtøder; - 2) *intr.*, *a*) ſlingrer hid og did; οἱ ἐν πλοίοις σαλεύοντες, *Xen.*; ligel. ἡ ναῦς σαλεύει, ogſ. σαλεύει ἐπ' ἀγκυρῶν, ligger for Anker paa Dybet; jf. σάλος; *transl.*, σαλεύειν ἐπὶ φίλοις, at ſtole paa ſine Venner; *b*) har en preciøs, hoffærdig, naragtig Gang, Bevægelſe el. Holdning, ſom σαλακωνεύω; *c*) *transl.*, er i heftig Bevægelſe, ængſtes, frygter.

σάλος, ὁ, enhver ſlingrende Bevægelſe, Slingring, Svingning, Ryſtelſe; beſ. πόντου σάλος, ſtærk Søgang; ὑπὸ σάλου καὶ κυμάτων ταραττόμενον ναυτιᾶν, at være ſøſyg, *Dem.*; df. ogſ. *a*) Dybet ſelv; ἐν σάλῳ στῆναι, ſom σαλεύειν, at ligge for Anker paa Dybet; *b*) en aaben Ankerplads; - 2) *transl.*, Uro i Sindet, Frygt, Angeſt; i denne Bem. ogſ. σάλος, εος, τό; - (beſl. m. ἅλς, ἅλλομαι, θάλασσα, v. m. *salum, salio, etc.*, rimel. ogſ. m. σέλλω, σείω). — σαλόω, ſield. Form f. σαλεύω; df. *med.* σαλόομαι, = σαλεύω Bem. 2, *b*. — σάλπη, ἡ, etſlags Søfiſk, *lat.* *salpa*. — σαλπιγγολογχυπηνάδαι, ῶν, οἱ, (σάλπιγξ, λόγχη, ὑπήνη), ſom ere forſynede med Trompet, Landſe og Skæg: komiſk Ord, *Ar. Ran.* — σαλπιγκτής, οῦ, ὁ, ogſ. σαλπικτής v. σαλπιστής, (σαλπίζω), en Trompeter.

σάλπιγξ, ιγγος, ἡ, ſild. *poët.* ogſ. σάλπιξ, ιγος, Trompet, Krigstrompet; ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ, *Il.* 18, 219; ἐπεὶ δὲ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγξατο, *Xen.*; hed ſild. σάλπιγξ στρογγύλη, forſkiellig fra σάλπιγξ ἱερά; *b*) det med Trompeten givne Tegn; ἀπὸ σάλπιγγος ἐλαύνειν, παρὰ σάλπιγγα προσιέναι, *ad tubæ signum, Xen.*; - 2) σάλπιγξ θαλασσία, etſlags Søſnegl, ogſ. στρόμβος; - 3) Navnet paa en Fugl, af dens Lyd; - 4) = σάλπη df.; — σαλπίζω, *f.* ίγξω, ſild. ogſ. ίσω, blæſer i Trompet, giver Signal med Trompeten; ogſ. *transl.* om Tordenen, ſom Signal til Kamp, Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός, *Il.* 21, 388; ſild. *c. acc.*, σαλπίζειν ἡμέραν, *h. Lac.* om Hanen.

σαλπικτής, v. σαλπιστής, οῦ, ὁ, Biformer af σαλπιγκτής. — σάλπιξ, ιγος, ἡ, ſee u. σάλπιγξ. — σάλπισμα, τό, Trompetſkrald, det med Trompeten givne Tegn; v. — σαλπιστικός, 3, hørende til en Trompet el. til en Trompeter; ὁ σαλπιστικός, dygtig Trompeter; (af σαλπίζω). — σαλπίττω, = σαλπίζω, *inc.* — σάλύγη, ἡ, (σάλος, σαλεύω) beſtandig Bevægelſe el. Svingning, *gramm.* — σαμ, f. σάν, ſ. m. ſ., *inc.* — σᾶμα, τό, v. σαμαίνω, *dor.* f. σῆμα, σημαίνω. — Σάμαινα, ἡ, *sc.* ναῦς, ſee u. εὔπρωρος. — σαμάκιον, τό, etſlags Fruentimmerpynt; egentl. *dim.* af - σάμαξ, ακος, ὁ, = φορμός, Fletning. — σαμάρδᾰκος, ὁ, Giøgler, Bedrager, *eccl.* — σαμάρια, τά, = σαγμάρια.

σαμβᾰλίσκον, τό, *dim.* af - σάμβαλον, τό, *æol.* f. σάνδαλον. — σαμβύκη, ἡ, ogſ. σάμβυξ, ῦκος, ἡ, *sambuca*, et trekantet Strængeinſtrument med høi og ſkærende Tone; 2) af Figurens Liighed: etſlags Beleiringsmaſkine; df. — σαμβῡκίζω, er - σαμβυκιστής, οῦ, ὁ, *fem.* σαμβῡκίστρια, ἡ, ſom ſpiller paa en Sambuka. — Σάμη, ἡ, Same, *Od.*, ſild. Kephalenia, Cephalonien, Ø i Nærheden af Ithaka, ogſ. Σάμος, *Il.* 2, 634. — σᾱμόθετος, 2, *dor.* f. σημόθετος. — Σαμοθράκη, ἡ, h. *Hom.* ogſ. Σάμος Θρηϊκίη, ogſ. *absol.* Σάμος, *Il.* 24, 78, Øen Samothracien ved Kyſten af Thracien, berømt af Indvaanernes tidlige Cultur; - en Indvaaner deraf, Σαμόθραξ; *adject.* Σαμοθράκιος. — Σάμος, ἡ, Samos, Navnet paa flere Øer, ſee ovenf. u. Σάμη v. Σαμοθράκη; — den berømteſte er Øen Samos ligeoverfor Epheſus; *vid. Herod.* 3, 60; df. *adject.*, Σαμαῖος, Σάμιος, Σαμιακός; - (efter *Strab.* er σάμος oprindel. en Høi, maaſkee beſl. m. ἄμμος, ψάμμος, altſaa egentl. Sandhøi, Sandbanke).

σάμπι, *dor.* f. σίγμα, ſee u. Σ. — σαμφόρας, ου, ὁ, (φέρω) Heſt med indbrændt σάν el. σίγμα, *Ar.* — σαμψῡχίζειν, at lugte ligeſom - σάμψυχον, τό, etſlags vellugtende Plante, ellers ἀμάρακος; df. - σαμψύχινος, 3, hørende til el. lavet af σάμψυχον. — σάν, *dor.* f. σίγμα, ſee u. Σ; τωυτὸ γράμμα, τὸ Δωριέες μὲν σὰν καλέουσι, Ἴωνες δὲ σίγμα, *Herod.* 1, 139. — σανδάλιον, τό, v. σανδαλίσκος, ὁ, *dim.* af - σάνδᾰλον, τό, ſadv. *in pl.*, Saaler

til at binde under Fødderne, *Hom. Merc.*; sild. etslags Fruentimmerskoe; 2) sild. *poët.*, Fodtrin, Fodspor; (oprindel. af Træ, o. besl. m. σανίς); df. — σανδαλο-θήκη, ἡ, Giemmested til σάνδαλα; o. — σανδαλόω, forsyner med Saaler el. Skoe.

σανδαράκη, ἡ, *scandaraca*, rødt Auripigment el. Operment; df. etslags lyserød Farve; 2) etslags Lægemiddel til Heste o. andre Dyr; 3) etslags Vibrød el. Vikage, som ἐριθάκη; df. — σανδαρακίζειν, at være - σανδαράκινος, 3, af Sandarak, lyserød, *Herod.*; o. — σανδαρακουργιον, τό, (ἔργον) Grube, hvori rødt Operment opgraves. — σανδαράχη, ἡ, σανδαραχίζω, *etc.*, = σανδαράκη, *etc.* — σάνδυξ, υκος, ἡ, ogs. σάνδιξ, Minnie el. Mønnie, el. en anden lignende Farve, lat. *sandyx usta*; 2) etslags Plante, med hvis Saft man farvede Lerred lyserødt; df. *in pl.*, fine Fruentimmerklæder af saadant Lerred. — σανίδιον, τό, *dim.* af σανίς, lidet Bræt, *Ar.* — σανιδο-τορέω, giennemborer et Bræt; — σανιδόω, bedækker med Brœder; σεσανιδωμένα πλοῖα, Skibe med Dæk; o. — σανιδώδης, 2, (εἶδος) som ligner et Bræt; (af σανίς). — σανίδωμα, τό, Dæk el. Lag af Brœder; bes. Skibsdæk; o. — σανιδωτός, 2, forsynet med Dæk el. Lag af Bræder, bes. med Skibsdæk; (af σανιδόω).

σανίς, ίδος, ἡ, Bræt; 2) hvad der er giort af Bræder; *a)* Dør, h. *Hom.* altid *in pl.*, σανίδες, Dørfløie, df. κολληταί, o. δικλίδες; *b)* Loft el. Gulv; ὑψηλὴ σανίς, *Od.* 21, 51; ogs. et Skibsdæk; *c)* i Athenen ere σανίδες, Trætavler, paa hvilke man opslog Bekiendtgiørelser, Retsklager, o. dl.; ogs. *in sing.* ἡ σανίς, ἡ παρὰ τῇ θεῷ κειμένη, paa hvilken Statsdebitorerne vare opskrevne, *Dem.*; ogs. alm. Skrivertavle; *d)* Straffetræ, hvortil Forbrydere bleve bundne el. naglede. — σάννας, αυ, ὁ; *gramm.*, ogs. σάννος, ὁ, o. σαννίων, ὁ, *inc.*, Gøgler, *sanna*, *sannio*; o. — σαννίον, τό, Stiert, Hale; (af σαίνω).

σαντάλινος, 3, som er af - σάνταλον, τό, Sandeltræ. — σαντάνιον, τό, etslags Malurt. — σαυρίζω, spøger, spotter; af — σαυρός, ὁ, (σαίνω) en Spotter. — σάξις, εως, ἡ, (σάττω) Fuldstoppen, Udfylden. — σαόπτολις, ιος, ὁ, ἡ, (σαόω, πόλις) som frelser Byen el. Staten, *poët.* — σάος, frelst, velbeholden, alene *in ctr.*, σῶς, o. i Comparativformen, σαώτερος, *Il.* 1, 32. — σαοσίμβροτος, 2, (σαόω, βροτός) reddende, frelsende Mennesker. — σαοφρονέω, σαοφροσύνη, ἡ, o. σαόφρων, ονος, ὁ, ἡ, *poët.* f. σωφρονέω, *etc.* — σαόω, episk Form f. σώζω, frelser, redder; oftere *in fut.* σαώσω o. σαώσομαι, o. *aor. pass.* σαωθῆναι; σάω f. ἐσάω, 3 *impf.*, *Il.* 16, 363, o. 21, 238; men σάω, *imperat.*, *Od.* 13, 230, o. 17, 595.

σαπείς, *part. aor.* 2 *pass.* til σήπω. — σαπέρδης, ου, ὁ, etslags nedsaltet Fisk, omtr. som vor Sild; jf. κορακῖνος; - *dim.* σαπέρδιον, τό; - derimod er σαπερδίς, ἡ, Navnet paa etslags fersk Fisk. — *σαπρία, ἡ, = σαπρότης; — σαπρίας, ου, ὁ, οἶνος, gammel og duftende Viin; — σαπρίζω, o. σαπριόω, bringer til at lugte, stinke, raadne; 2) *intr.*, lugter, stinker; — σαπρόγηρος, 2, (γῆρας) som lugter el. stinker af Ælde; — σαπρολογία, ἡ, (λόγος) smudsig Tale; o. — σαπρόπλουτος, 2, (πλοῦτος) ent. med ældgammel Rigdom, el. en stinkende Gnier; af — σαπρός, 3, (σήπω, σαπῆναι), raadden, stinkende; *b)* fordærvet, ubrugbar (af Ælde); *c)* smudsig, ureen, modbydelig, *spurcus*; *d)* σαπρὸς οἶνος, = σαπρίας οἶνος.

*σαπρόστομος, 2, (στόμα) med stinkende Mund el. Aande; — σαπρότης, ητος, ἡ, Raaddenhed; raadden og fordærvet Tilstand; Lugten af et raaddent Legeme; — σαπρόφιλος, 2, (φιλέω) som elsker hæslige Ting; o. — σαπρόω, o. σαπρύνω, gior raadden el. stinkende; - (af σαπρός). — σάπφειρος, ἡ, ogs. σάμφειρος, Sapphir, etslags Ædelsteen. — Σαπφικός, o. Σαπφῷος, 3, hørende til, vedkommende - Σαπφώ, οῦς, ἡ, Sappho, udmærket Digterinde. — σαπών, *part. aor.* af σήπω. — σάπων, ωνος, ὁ, *dim.* σαπώνιον, τό, *sapo*, Sæbe.

σαράβαλλα, o. σαράβαρα, τά, ogs. σαραπάραι, αἱ, ugræsk Navn paa de lange orientalske Beenklæder. — Σαραπεῖον, o. Σαραπιεῖον, τό, Tempel el. Helligdom for - Σάραπις, ιδος, ὁ, ogs. Σέραπις, Serapis, en ægyptisk Gud. — σάραπις, ιδος, ἡ, etslags persisk Dragt. — σαράπος, ὁ, *dor.* f. σαράπους, ποδος, ὁ, ἡ, (σαίρω, πούς), med slæbende og brede Fødder, *plautus*. — σαργάνη, ἡ, som ταργάνη, Fletning, Baand; βρόχου σαργάναι, *Æsch.*; 2) flettet Kurv. — σάργος, *s.* σαργός, ὁ, *sargus*, etslags Sofisk. — σάρδα, ἡ, *sarda*, etslags Thunfisk el. Makreel, som fanges ved Sardinien. — σαρδάζειν, = σαρδάνιον γελᾶν, see u. flgd.

σαρδάνιος, 3; df. σαρδάνιος γέλως, Haanlatter, bitter el. arrig Latter; o. σαρδάνιον γελᾶν, efter *gramm.* f. μετὰ πικρίας γελᾶν, at lee bittert el. i Harme; ligel. μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον, *Od.* 20, 302; (efter

gramm. egentl., at lee saaledes, at man viser Tænder, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι, el. efter *Eust.* κεχηνότος καὶ σεσηρότος τοῦ στόματος, med gabende Mund); - f. σαρδάνιος skrive nogle σαρδόνιος, af - σαρδόνιον, τό, etslags giftig Vært paa Sardinien, hvis Smag fordreier Ansigtstrækkene. — Σάρδεις, εων, αἱ, *jon.* Σάρδιες, ίων, Sardes, Hovedstaden i Lydien; df. *adject.*, Σαρδιανός, o. Σαρδιανικός, 3, ogs. Σάρδινος, 3, o. Σάρδιος, 2. — σαρδίνη, ἡ, o. σαρδῖνος, ὁ, Sardelle, *sardina.* — σάρδινος, ὁ, o. σάρδιον, τό, ogs. σάρδιος, ὁ, λίθος, en Ædelsteen af et dobbelt Slags, neml. den giennemsigtige, rødlige, vor Carneol, o. den brunlige, vor Sarder.

σαρδόνιος, 3, see u. σαρδάνιος, ogs. u. Σαρδώ. — σαρδόνυξ, υχος, ὁ, *sardonyx*, etslags Ædelsteen, som er sammensat af σάρδιος o. ὄνυξ; *vid. Schneid.* — Σαρδώ, όος, *ctr.* οῦς, ἡ, ogs. Σαρδών, όνος, ἡ, o. Σαρδόνη, ἡ, Sardinien; df. *adject.*, Σαρδῷος, 3, ogs. Σαρδονικός, Σαρδώνιος, o. Σαρδόνιος, 3; - 2) ἡ σαρδώ, etslags Ædelsteen, vistnel. som σάρδιον el. σαρδόνυξ. — σαρδών, όνος, ἡ, den overste Rand af det opstillede Jægergarn, skrives ogs. σαρδόνιον, τό, *Xen.* — σαρδωνίζω, = σαρδάζω. — σάρι, τό, *pl.* σάρια, etslags ægyptisk Vandplante. — σάρισσα, ἡ, etslags macedonisk Landse el. Pig; df. — σαρισσοφόρος, 2, (φέρω) som bærer en saadan, en Landsedrager.

σαρκάζω, *f.* άσω, (σάρξ) egentl. at sønderrive Kiødet, om Hunde; sædv. om græsædende Dyr, at afrykke Græsset med de sammenpressede Læber; 2) om Mennesker, at bide sig i Læberne; at sige Bitterheder, at haane el. spotte bittert. — σαρκασμοπιτυοκάμπτης, ου, ὁ, (πίτυς, κάμπτω) som med Haanlatter bøier Grantræerne: komisk Ord h. *Ar.*; af — σαρκασμός, ὁ, (σαρκάζω Bem. 2) harmfuld Haanlatter, haanende Tale, bitter Spot; df. — σαρκαστικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til harmfuld Haanlatter; som haaner el. spotter med Bitterhed, sarkastisk. — σαρκίδιον, τό, *dim.* af σάρξ, lidet Stykke Kiød. — *σαρκίζω, = σαρκάζω; 2) σαρκίζειν τὸ δέρμα, at aftrække Huden, *Herod.*; — σαρκικός, 3, = flgd.; h. *eccl.*, kiødelig, sandselig; o. — σάρκινος, 3, af Kiød; 2) kiødfuld, vel ved Magt; - (af σάρξ).

σαρκίον, τό, = σαρκίδιον. — *σαρκοβορέω, er - σαρκοβόρος, 2, (βορά) som spiser Kiød; — σαρκοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω), = frgd.; — σαρκογενής, 2, (γένος) avlet af Kiødet, *eccl.*; — σαρκοδάκης, 2, (δάκνω) som bider el. æder Kiød; — σαρκοειδής, 2, (εἶδος) kiødagtig; — σαρκόθλασις, ἡ, o. σαρκόθλασμα, τό, (θλάω) Kiødets Saarelse; — σαρκοκήλη, ἡ, en kiødagtig Udvæxt paa κήλη; — σαρκο-κόλλα, ἡ, etslags persisk Gummi; — σαρκολάβις, ιδος, ἡ, o. σαρκολάβος, ὁ, (λαβεῖν, λαμβάνω) Kiødtang, Kiødgaffel; — σαρκολιπής, 2, (λείπω) af hvem Kiødet falder, maver; — σαρκόμφαλον, τό, (ὀμφαλός) kiødagtig Udvæxt paa Navlen; — σαρκοπαγής, 2, (πήγνυμι) sammenføiet af Kiød; kiødfuld; — σαρκοποιέω, er - σαρκοποιός, 2, (ποιέω) som gior Kiød; som gior til Kiød; som feder, mæsker; — σαρκόπυος, τό, (πύον) med inflammeret Kiød; df. - σαρκοπυώδης, 2, (εἶδος) der ligner inflammeret Kiød; — σαρκόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med kiødagtig Rod; — σαρκοτοκεῖσθαι, (τίκτω), at fødes i Form af en Kiødklump, om en Biørneunge; o. — σαρκοτροφέω, (τρέφω) nærer Kiødet, pleier Kroppen; - (af σάρξ).

σαρκοφαγέω, æder el. fortærer Kiødet; 2) saarer, τὰ μέλη, *poet.*, df. - σαρκοφαγία, ἡ, Kiødæden; Kiødfraadseri; af — σαρκοφάγος, 2, (σάρξ, φαγεῖν) som æder el. fortærer Kiød; 2) λίθος σαρκοφάγος, etslags Kalksteen, hvoraf man giorde Ligkister, fordi denne Steen hurtigt fortærede Liget; df. *b)* ἡ σαρκοφάγος, *sc.* σορός, en Ligkiste, en Sarkophag; ogs. alm. f. σορός. — *σαρκοφανής, 2, (φαίνομαι) der viser sig el. seer ud som Kiød; — σαρκοφθόρος, 2, (φθείρω) der fordærver el. fortærer Kiødet; — σαρκοφορέω, er - σαρκοφόρος, 2, (φέρω) som bærer Kiød, som er beklædt med Kiød; — σαρκοφυέω, (φύω) avler el. frembringer Kiød, lader Kiødet vore; df. - σαρκοφυΐα, ἡ, at frembringe Kiød; 2) Kiødets Tilvæxt el. Tiltagen; — σαρκόφυλλος, 2, (φύλλον) med kiødagtige Blade; — σαρκόω, gior kiødfuld, gior til Kiød; 2) frembringer Kiød, læger et Saar ved at fylde det med Kiød; o. — σαρκώδης, 2, = σαρκοειδής; - (af σάρξ).

σάρκωμα, τό, o. σάρκωσις, ἡ, Udvæxt el. Gevæxt af Kiød; o. — σαρκωτικός, 3, tienlig til at skaffe Kiød, til at fede el. mæske; (af σαρκόω). — σάρμα, τό, (σαίρω) Feiekost; 2) (σεσηρέναι) Kloft, Aabning, Sprække i Jorden, som χάσμα. — σαρμός, ὁ, (σαίρω) det Sammenfeiede, Feieskarn. — σάρξ, ἡ, *gen.* σαρκός, Kiød; h. *Hom.* oftest *in pl.*, σάρκες, alt Kiødet paa det dyriske Legeme; df. sild. αἱ σάρκες, = σῶμα, Legeme, Krop; jf. σάρξ. — σάρον, τό,

sædv. σάρος, ὁ, (σαίρω) Feiekost; 2) Feieskarn; *b) transl.*, hvad der feies, kastes, jages omkring; df. — σαρόω, feier, pudser, renser; *b) transl.*, kaster el. driver omkring: om Stormen; (σαρόω er en yngre og slettere Form f. σαίρω). — σάρπη, ἡ, = σάλπη.

Σαρπηδών, όνος, ogs. όντος, ὁ, Sarpedon, de Lyciers Konge, *Il.*; *voc.* Σαρπῆδον, *Il.* 5, 633. — σάρπος, ὁ, en Trækiste; *bithyn.* ogs. f. μόσυν, et Træhuus. — σᾰρῶ, *fut.* til σαίρω. — σάρωθρον, τό, Feiekost; o. — σάρωμα, τό, Feieskarn; (af σαρόω). — σαρωνίς, ίδος, ἡ, (σεσηρέναι, σαίρω) gammel huul el. raadden Eg. — σάρωσις, ἡ, Feien el. at feie, at udfeie, rense; ogs. = σάρωμα; o. — σαρώτης, ου, ὁ, som feier, udfeier, renser; pudser; (af σαρόω). — σάρωτρον, τό, = σάρωθρον. — σάσσω, see u. σάττω.

σᾶτης, s. σᾶτής, *dor.* o. *æol.* f. σῆτες, τῆτες, fra dette Aar. — σατίνη, ἡ, Stridsvogn, *Hom. Ven.*; alm. Vogn; (skal være af d. paphiske σάσαι f. καθίσαι). — σατρᾱπεία, ἡ, *jon.* σατραπηΐη, Statholderskab (h. Perserne): ἀρχὴ τῆς χώρας, τὴν οἱ Πέρσαι σατραπηΐην καλέουσι, *Herod.* 1, 192; af — σατραπεύω, 1) *intr.*, hersker som σατράπης el. Statholder; 2) *transit. c. gen.*, ogs. *c. acc.*, behersker som Statholder, *Xen.*; af — σατράπης, ου, ὁ, en Satrap, den persiske Konges Statholder i en Provinds; *vid. Xen. Cyrop.* 8, 6, 2 o. 5; *b) transl.*, fornem og overmodig Herre; df. — σατραπικός, 3, hørende til en Satrap, paa en Satraps Viis el. Maade; (σατράπης er et Ord af persisk Oprindelse).

σάττω, *f.* ξω, sadler, oppakker, lader el. læsser derpaa, bes. paa Heste, Muuldyr, o. dl.; jf. σάγμα; df. — *b)* stopper fuld, opfylder, τινός, med noget, men εἴς τι, stopper i noget, *Polyb*; τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων, *Xen.*; men *transl.*, πημάτων σεσαγμένος, *Æsch. Ag.* 644; σεσαγμένος πλούτου τὴν ψυχήν, besværet, betynget, *Xen.*; ogs. *c. dat.*, *ex. Herod.* 3, 7; df. stopper fast, trænger sammen, (τὴν γῆν) περὶ τὸ φυτόν, *Xen.*; df. ogs. befæster, *in med. Herod.* 3, 34, καὶ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο; df. *pass.* σάττεται, trykkes sammen, falder el. synker sammen, sætter sig; — *c)* om Mennesker: udruster; Ὑρκάνιοι κατάπερ Πέρσαι ἐσεσάχατο (*jon.* 3 *pl. plqupf. pass.*), vare rustede, *Herod.* 7, 62, o. oftere.

σᾰτῠρίασις, ἡ, ogs. σατυριασμός, o. σατυρισμός, ὁ, (Σάτυρος) etslags sygelig Pirring el. Betændelse i Kiønsdelene; 2) stærk Hævelse i Ørekiertlerne; 3) etslags Udslæt i Ansigtet som ἐλεφαντίασις; i denne Bem. ogs. σατυρίας, ου, ὁ, *inc.*; df. — σατυριάω, lider af Sygdommen σατυρίασις. — Σατυρίδιον, τό, *dim.* af Σάτυρος. — σατυρίζω, *f.* ίσω, spiller en Satyr; 2) har en Satyrs Drifter; o. — σατυρικός, 3, satyragtig, som passer sig for, som ligner en Satyr; 2) hørende til, passende for et Satyrspil, *drama satyricum*; (af Σάτυρος). — σατύριον, τό, etslags Løgvæxt, som stimulerer; 2) etslags fiirfødded Vanddyr. — Σατυρίσκος, ὁ, *dim.* af Σάτυρος. — σατυρισμός, ὁ, = σατυρίασις.

σᾰτῠριστής, οῦ, ὁ, (σατυρίζω) som forestiller en Satyr, bes. en saadan Skuespiller; alm. som ligner en Satyr; o. — σατυρογράφος, 2, (γράφω) som skriver Satyrspil; af — Σάτυρος, ὁ, *Satyrus*, Satyr, Bacchus's tro Ledsager, afbildes med lange Øren, Bukkehale, o. smaa Horn; jf. Σειληνός o. Τίτυρος; siidigere ere Satyrerne, Skovguder med Bukkefødder og med dyrisk Geilhed; df. af Liigheden: *a)* en Abeart; *b)* en Vellystling; — 2) etslags Drama, hvori Satyrer udgiorde Choret, et Satyrspil, ogs. δρᾶμα σατυρικόν, o. σατυρικός, ὁ; jf. τετραλογία; (det eneste os levnede Satyrspil er Euripides's *Cyclops*); df. — σατυρώδης, 2, (εἶδος) som ligner en Satyr.

σαυκός, 3, see u. σαυχμός. — σαυκρόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med fine el. spæde Fødder; af — σαυκρός, 3, som σαῦλος, fiin, kiælen, qvindagtig, blød. — σαυλόσμαι, er σαῦλος, s. m. s., gebærder mig som en saadan; o. — σαυλοπρωκτιᾶν, *i. e.* σαλεύειν τὸν πρωκτόν, at bevæge Bagen hid og did ved at gaae, *Ar.*; af — σαῦλος, 3, fornem og affecteret, bes. i Gang og Manerer: σαῦλα βαίνειν, at have en slingrende el. vrikkende Gang; df. alm. blød, kiælen, fiin, som τρυφερός; (rimel. besl. m. σάλος, σαλεύω). — σαύλωμα, τό, (σαυλόομαι) Blødagtighed. — σαυνιάζω, skyder el. fælder med — σαύνιον, s. σαυνίον, τό, etslags Kastespyd, som ἀκόντιον; (df. Navnet *Samnis*). — σαυνός, 3, = σαυλός.

σαύρα, *jon.* σαύρη, ἡ, Øgle el. Fiirbeen, *lacertus*, ogs. σαῦρος; 2) etslags Fisk, ellers τραχοῦρος; oftere, ὁ σαῦρος; 3) som Plante: rimel. etslags Karse, oftere, σαυρίδιον, τό; 4) = πόσθη, bes. hos unge Mennesker; 5) flettet Fingerhætte, hvorved Fingeren bringes i Led; df. — σαυρίδιον, τό, see u. frgd. Bem. 3; — σαυρίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, ιδος, af en Øgle; som ligner en Øgle; 2) οἱ σαυρῖται, en Slangeart; — σαυροειδής, 2, som ligner en Øgle; — σαυροκτόνος, 2, (κτείνω) som dræber Øgler, *epith.* til Apollo; o. — σαυροπάτις, ιδος, ἡ,

(*πατέομαι*) som æder Øgler. — **σαῦρος**, ὁ, = *σαύρα*, Bem. 1 o. 2.

σαυρωτήρ, ῆρος, ὁ, den nedre, jernbeslagne Ende af Landsen el. af Spydskaftet til at stikke i Jorden, ogs. *οὐρίαχος*, o. *στύραξ*; ἔγχεα δέ σφιν Ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, *sc.* εἰς τὴν γῆν, *Il.* 10, 153; jf. *Herod.* 7, 41; df. alm. Landse, Spyd; df. — **σαυρωτός**, 3, (som af *σαυρόω*), forsynet med en *σαυρωτήρ*. — **σαυρωτός**, 3, (*σαῦρος*, *σαύρα*) plettet el. spraglet som en Øgle. — **σαυσαρισμός**, ὁ, Tungens Torhed og Ubevægelighed; af — **σαυσαρός**, 3, fortørret, skiør, mør; (ligesom *σαυχμός*, *etc.*, at aflede af *αὔω*, *αὖος*, m. Forslag af *σ*). — **σαυτοῦ**, **σαυτῆς**, *ctr.* f. *σεαυτοῦ*, *σεαυτῆς*, s. m. s.; παρὰ τοῖς σαυτοῦ στρατιώταις, hos dine egne Soldater, *Xen.* — **σαυχμός**, 3, ogs. *σαυκός*, o. *σάχνος*, som *σαυσαρός*, fortørret, skiør, sprød, let at brække, affældig, svag; (Afledn. see u. *σαυσαρός*).

σάφα, *adv. poët.* til *σαφής*, tydeligen, vist, sikkert, tilforladeligen, h. *Hom.* oftest m. *εἰδέναι*, o. *ἐπίστασθαι*, at vide med Vished; *σάφα δαείς*, *Pind.*; ogs. m. *εἰπεῖν*, at sige el. fortælle bestemt, ogs. at sige Sandhed, *Il.* 4, 404. — **σἄφέως**, *jon.* f. *σαφῶς*, *adv.* af *σαφής*, = *σάφα*. — **σἄφηγορίς**, ίδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til — **σαφήγορος**, 2, (*σαφής*, *ἀγορεύω*) som taler tydeligen, bestemt, sandfærdigen. — **σαφήνεια**, *poët.* **σαφηνία**, ἡ, Tydelighed, Klarhed; af — † **σἄφηνής**, 2, *dor.* *σαφᾱνής*, *adv.* -νῶς, *jon.* -νέως, som *σαφής*, tydelig, klar; vis, paalidelig; τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω (*χρόνος*) κατέφρασεν, *Pind. Ol.* 10, 67; df. — **σἄφηνίζω**, *f.* ίσω, *att.* ιῶ, giør tydelig, forklarer, oplyser; ἃ οἱ θεοὶ σαφηνίσαι οὐκ ἐβουλήθησαν, ikke have villet aabenbare, *Xen.*; df. — **σαφηνισμός**, ὁ, Forklaring, Oplysning; o. — **σαφηνιστικός**, 3, forklarende, oplysende.

σἄφής, 2, *adv.* **σαφῶς**, *jon.* *σαφέως*; tydelig, klar, aabenbar, indlysende; τὸ σαφὲς οὐδεὶς ἔχει λέγειν, noget vist el. bestemt, *Thuc.*; σαφὲς παράδειγμα καταστῆσαι, at opstille et tydeligt (afskrækkende) Exempel, *id.* 3, 40; sandfærdig, vis, afgiort, sikker; φίλος σαφὴς καὶ ἀγαθός, paalidelig, *Xen.*; σαφὴς πενία, den livagtige Armod, *id.*; — σαφέως μαρτυρήσω, sandfærdigen, *Pind.*; λέγειν ἃ μὴ σαφῶς εἰδείη, ikke veed med Vished, *Xen.*; ogs. undert. *poët.* forstærk., εὖ σαφῶς, o. σαφῶς εὖ; — (*σαφής* er besl. m. *σοφός*; df. d. lat. *sapio*, *etc.*); df. — **σαφήτωρ**, ορος, ὁ, (som af *σαφέω*), som forklarer el. udtyder.

σαχθείς, *part. aor. pass.* af *σάττω*. — **σάχνος**, 2, see u. *σαυχμός*. — **σάω**, 1) *inus.* o. alene som Stamform til *σαόω*, *σώζω*; 2) som *impf.* o. *imperat.* see u. *σαόω*; 3) gammel Form f. *σήθω*, sier; σῶσι διὰ σινδόνος, *Herod.* 1, 200. — **σαώζω**, *poët.* f. *σώζω*, rimel. *inus.* — **σαώσω**, *fut.* til *σαόω*, *Hom.* — **σαώτερος**, see u. *σάος*. — **σαωτήρ**, ῆρος, ὁ, o. **σαώτης**, ου, ὁ, (*σαόω*), *poët.* f. *σωτήρ*.

σβέννυμι, *irr.*, ogs. *σβεννύω*, *f.* **σβέσω**, *aor.* **ἔσβεσα**, *ep.* *σβέσσα*, *inf. ep.* *σβέσσαι*; *pf. pass.* **ἔσβεσμαι**, *aor.* **ἐσβέσθην**; slukker, udslukker, *πῦρ*, *πυρκαϊὴν*, *Il.*; κεραυνὸν σβεννύεις, *Pind. Pyth.* 1, 8; *b*) udtørrer, udtømmer; *c*) *transl.*, stiller, hemmer, beroliger, undertrykker, *χόλον*, *μένος*, *Il.*; df. sild. *poët.* tilintetgiør, bringer til at ophøre, *εὐφροσύνην*, *κλέος*, o. dl.; — 2) *intr.*, *in aor.* 2 **ἔσβην** (*dor.* *ἔσβαν*, *Theocr.* 4, 39), *inf.* **σβῆναι**, *pf.* **ἔσβηκα**, o. *in pass.*, udslukkes, gaaer ud, egentl. om Ilden, *ex.* οὐδέ ποτ' ἔσβη Πῦρ, *Il.* 9, 467; ogs. om Vinden, οὐδέ ποτ' ἔσβη Οὖρος, lagde sig ikke, *Od.* 3, 183; df. sild. *transl.*, at blive stille, at aflade, at ophøre, bes. om Lidenskaberne; alm. at udtørres, at blive til intet; αἶγες σβεννύμεναι, hvis Melk tager af, *Hes. Op.* 590; jf. *ἄσβεστος*.

σβέσις, ἡ, Udslukken, Slukning; 2) *intr.*, at slukkes, at gaae ud; — **σβεστήρ**, ῆρος, o. **σβεστής**, οῦ, ὁ, som slukker; o. — **σβεστήριος**, 3, o. **σβεστικός**, 3, hørende el. tienlig til at slukke; σβεστήρια κωλύματα, Midler til at holde Ilden borte, *Thuc.* 7, 53, *in fin.*; (af *σβέννυμι*). — **σεαυτοῦ**, **σεαυτῆς**, *ctr.* *σαυτοῦ*, *σαυτῆς*, *jon.* *σεωυτοῦ*, ῆς, *pronom. reflex.* 2 *pers. in gen.*, *dat.*, o. *acc. sing.*, men *in pl.* opløst, ὑμῶν αὐτῶν, *etc.*; h. *Hom.* bruges altid σοὶ αὐτῷ; ogs. skriver Wolf. m. fl., *ex. Il.* 6, 490, τὰ σ' αὐτῆς ἔργα, o. dl.

σεβάζομαι, *f.* άσομαι, skammer mig el. frygter for at gjøre noget, *c. acc.*; σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, *Il.* 6, 167; sild. f. *σέβομαι*; af — **σέβας**, τό, alene *in nom.*, *acc.*, o. *voc.*, Studsen el. Forundring forbunden med Ærefrygt, Undseelse, Skam, o. dl.; bes. Frygt for at forsømme nogen hellig Pligt, *ex.* σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω, *Il.* 18, 178; jf. 4, 242; bes. *a*) med Hensyn til Guderne: Ærefrygt, Tilbedelse; *b*) med Hensyn til Mennesker: Studsen, Forundring, Beundring, *ex.* σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα, *Od.* 3, 123; — 2) efterhom., bes. h. *Trag.*, Gienstanden for Ærefrygt, Beundring, o. s. v., bes. omskrivende, *ex.* σέβας θεῶν, σέβας μητρός, o. dl.

σέβἄσις, ἡ, o. **σεβασμός**, ὁ, Ærefrygt, Tilbedelse, Beundring; o. — σέ-

βασμα, τό, det Tilbedede, Gjenstanden for Ærefrygt el. Beundring; 2) = frgd.; (af *σεβάζομαι*). — *σεβασμιάζω*, = *σεβάζομαι*, *inc.*; af — *σεβάσμιος*, 3, ogs. 2, *adv.* -*μίως*, ærværdig; bf. hellig, guddommelig; sild. ogs. som *σεβαστός*, f. *augustus*; *τὸ σεβάσμιον*, = *σέβασις*; bf. — *σεβασμιότης*, *ητος*, *ἡ*, Ærværdighed, Hellighed; *poët.* ogs. *σεβασμοσύνη*, *ἡ*. — *σεβασμός*, *ὁ*, (*σεβάζομαι*), = *σέβασις*. — *Σεβαστεῖον*, *τό*, Tempel el. Helligdom for Augustus, *Σέβαστός*. — *σεβαστεύω*, Biform af *σεβάζομαι*. — *σεβαστικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, ærefrygtsfuld, hoist ærværdig; af — *σεβαστός*, 3, (*σεβάζομαι*) æret; til at ære, ærværdig, hellig, „*augustus*; 2) *Σεβαστός*, d. lat. *Augustus*; *fem.* *Σεβαστή*, *poët.* ogs. *Σεβαστιάς*, *ἡ*, *Augusta*.

σεβένιον, o. *σεβέννιον*, *τό*, Skal el. Hylster om Palmens Blomst og Frugt. — *σεβίζω*, = *σεβάζομαι*, ærer, beundrer, *πόλιν*, *Pind.*; bf. — *σεβιστός*, 3, = *σεβαστός*, *gramm.* — *σέβω*, ærer, tilbeder med Ærefrygt, *θεούς*, dyrker Guderne, *Xen.*; *Χάριτες* - *σέβοντι* (*σέβουσι*) *πατρὸς*-*τιμάν*, ophøie hans Ære, skienke den ny Glands, *Pind. Ol.* 14, 17; *aor. pass.*, *σεφθείς*, opfyldt med Ærefrygt, *Pl.*; h. *Hom.* alene in *med.*, *σέβομαι*, skammer mig, undseer mig; *οὔ νυ σέβεσθε*; *Il.* 4, 242; jf. *σέβας*; ogs. alm. som *act.*, ærer, dyrker, beviser min Ærefrygt; *τὰ ἱερὰ καὶ ἐν τοῖς πολεμίοις ἐσέβετο*, *Xen. Ag.* 11, 1; *Κρονίδαν σέβεσθαι*, *Pind.*; jf. *σεμνός*.

σέθεν, *ep.* f. *σοῦ*, *gen.* af *σύ*, *Hom.* — *σειεύς*, *έως*, *ὁ*, (*σείω*) = *σείσων*. — *Σειληνικός*, 3, hørende til Silenus el. Silenerne; af — *Σειληνός*, *Silenus*, Silen, som *Σάτυρος*, s. m. s., Bacchus's tro Ledsager; efter ham hede de ældre Satyrer, *Σειληνοί*, Silener; bf. — *Σειληνώδης*, 2, (*εἶδος*) som ligner en Silen. — *σεῖν*, *dor.* f. *θεῖν*, at løbe. — *σεῖο*, *ep.* f. *σέο*, *σοῦ*, *gen.* af *σύ*, *Hom.* — *σεῖος*, 3, *dor.* f. *θεῖος*. — *σειρά*, *ἡ*, *jon.* *σειρή*, (*εἴρω*, *sero*, knytter), Line, Strikke, Baand, Snor, *εὔπλεκτος* o. *πλεκτή*, *Hom*; *σειρὴ χρυσείη*, Guldkiæde, *id.*; *b*) Line el. Strikke, hvormed Rytteren omslynger sin Fiende, *Herod.* 7, 85; jf. *σειραφόρος* Bem. 2; 2) = *σειρίασις*.

σειραγωγεύς, *έως*, *ὁ*, (*ἄγω*) Line, Tomme; jf. *φυταγωγεύς*; o. — *σειράδην*, *adv.*, med en Line; (af *σειρά*). — *σειράδιον*, *τό*, *dim.* af *σειρά*. — *σειράζω*, *f.* *άσω*, (*σειρά*), binder el. trækker med en Line. — *σειράζω*, *f.* *άσω*, ogs. *σειραίνω*, (*Σείριος*) udtørrer ved Hede; alm. giør tør. — *σειραῖος*, 3, (*σειρά*) = *σειραφόρος*; *σειραῖος ἱμάς*, Haandhestens Line el. Tømme. — *σειράς*, *άδος*, *ἡ*, *dim.* af *σειρά*; liden Line. — *σειρασφόρος*, *Æsch.*, sædv. *σειραφόρος*, *jon.* *σειρηφόρος*, 2, (*φέρω*) som bærer en Line; *ὁ σειραφόρος*, m. o. u. *ἵππος*, Haandhest, som trækker ved en Line; i Firspandet ere de to yderste Heste, *σειραφόροι*, de to mellemste, *ζύγιοι*; 2) en Rytter, der med en Strikke hilder el. omslynger sin Fiende; jf. *σειρά*, Bem. 1, *b*; o. — *σειράω*, binder el trækker med en Line el. Strikke; (af *σειρά*). — *σειρέω*, = *σειραίνω*.

Σειρηδών, *όνος*, *ἡ*, sild. Biform f. *Σειρήν*, *ῆνος*, *ἡ*, en Sirene; sædv. *in pl.*, mythiske Jomfruer, som ved Kysten af det sydlige Italien med deres Sang lokke til sig de Forbiseilende, og derefter ombringe dem; *vid. Od.* 12, 38, flgd., hvor de, *v.* 52, nævnes *in dual. gen. ep.*, *Σειρήνοιϊν*; sildigere anføres 3, undert. 4 Sirener; *b*) sild. *transl.*, hvad der fortryller el. henriver; - 2) etslags vilde Bier; - 3) etslags liden Fugl, Sisgen; - (rimel. af *σειρά*; altf. egentl. den Hildende, Besnærende; jf. *κηληδών*); bf. — *Σειρήνιος*, 2, der ligner Sirenerne; fortryllende. — *σειρηνός*, 3, = *σείρινος*.

σειρίασις, *ἡ*, etslags Sygdom, som opstaaer af Solhede, Solstik, *sideratio*; af — *σειριᾶν*, (*σείριος*), 1) om Solen: at lyse, at brænde; 2) at være syg af *σειρίασις*. — *σείρινος*, 3, (*σειρός*) hed, brændende; *σείρινα ἱμάτια*, lette Sommerklæder. — *σειριόεις*, *εσσα*, *εν*, fuld af Hede, ildlig, brændende; o. — *σειριόκαυτος*, 2, (*καίω*) forbrændt af Solens el. Hundestiernens Hede; af — *σείριος*, 3, egentl. = *σειρός*, s. m. s., bes. om Himmellegemerne, *ex.* *σείριος ἀστήρ*, Solen, *Hes.*, ogs. *σείριος ἥλιος*, *σείριον ἄστρον*, *poët.*; 2) sædv. *subts.*, *ὁ Σείριος*, *Sirius*, Hundestiernen, fuldst. *σείριος Κύων*; (Afledn. see u. *σειρός*). — *σειρίς*, *ίδος*, *ἡ*, *dim.* af *σειρά*. — *σειρομάστης*, *ὁ*, see u. *σιρομάστης*. — *σειρός*, 3, hed, brændende, bes. om Solhede, o. dl.; *ἡ σειρά*, *sc.* *ἐσθής*, o. *τὸ σειρόν*, *sc.* *ἱμάτιον*, let Sommerklædning; (rimel. tilligem. *σείριος*, *etc.*, at udlede af *θέρος*, Sommer, Sommerhede, igiennem d. doriske Forandr. af *θ* til *σ*, see u. *Σ* 1, *b*; men efter *Suid.* af *σείρ*, *gen.* *σειρός*, = *ἥλιος*). — *σειροφόρος*, 2, *poët.* f. *σειραφόρος*. — *σείρωσις*, *ἡ*, (*σειρά*) Paabinden.

**σεισάχθεια*, *ἡ*, (*ἄχθος*) egentl. en Byrdes Afrystelse; sædv. den Lovbestemmelse af Solon, hvorved Creditor tabte sin Ret over Debitors Person; — *σεῖσις*, *ἡ*, Rystelse, Bevægelse; — *σεισίχθων*, *ονος*, *ὁ*, (*χθών*) Jordrysteren; *epith.* til Poseidon, *Pind.*; — *σεῖσμα*, *τό*, Jord-

rystelse, Jordskiælv; df. - σεισματίας, ου, ὁ, τάφος, Grav i en indstyrtet Bygning; b) Storm med Jordskiælv; — σεισμός, ὁ, Rystelse, m. o. u. γῆς, Jordskiælv; — σεισοπυγίς, ίδος, ἡ, (πυγή) Vippestiert; ogs. σεισούρα, ἡ, (οὐρά), inc.; — σειστός, 3, rystet; bævende, slingrende; — σεῖστρον, τό, sistrum, etslags klapprende Instrument ved Gudinden Isis's Tieneste, Plat.; o. — σείσων, ονος, ὁ, etslags Leerkar, hvori man ristede Bønner; - (af flgd.)

σείω, f. σείσω, ryster, bevæger hid og did, svinger, ἐγχείας, μελίην, Il.; σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, om de løbende Heste, Od.; σείει θεός, sc. τὴν γῆν, ogs. absol. σείει, der er Jordskiælv, Jorden ryster; jf. ὕει u. ὕω; b) intr., σείειν τῇ οὐρᾷ, som σαίνειν, at logre, Xen.; c) pass., at ryste, bæve; ἐσσείοντο πόδες - Ἴδης, Il. 20, 59; alm. at bevæge sig hid og did; - 2) σείειν, som συκοφαντεῖν, at chikanere, at indgive en falsk Klage imod nogen, for at afpresse ham Penge; jf. d. lat. concussio, concussor; (besl. m. σεύω, rimel. ogs. m. σήθω, σάω).

σέλα f. σέλαϊ, dat. af σέλας, Od. — σελαγέω, lyser, glimrer, straaler; ogs. in. med., ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται, Ar. Nub. 285; 2) act., oplyser, bestraaler; — σελαγίζω, = frgd.; df. - σελάγισμα, τό, at lyne, Lyn; — σελαγηγενέτης, ου, ὁ, Lysets Fader el. Frembringer; o. — σελαγηφόρος, 2, (φέρω) lysbringende; (af σέλας). — σελάνα, o. σελαναία, ἡ, dor. f. σελήνη, σεληναία. — σέλας, αος, τό, Lys, Glands, Straale, πυρός, μήνης, o. dl., Hom.; bes. Lynet, Il., h. Soph. ogs. σέλας Διός; (rimel. af ἕλη, εἵλη, dor. m. Forslag af σ, alts. besl. m. ἥλιος o. σελήνη).

σέλασμα, τό, o. σελασμός, ὁ, (σελάω) Lysen, Glindsen, Glands. — σελάσσομαι, = σελάω, lyser, Nic.; o. — σελασφόρος, 2, (φέρω) lysbærende, lysbringende; (af σέλας). — σελάχειον, o. σελάχιον, τό, sædv. in pl., dim. af - σελάχη, τά, (sing. σέλαχος, inus.), en Fiskeslægt, som for Been har Brusk, Bruskfiske, cartilaginea; (af σέλας, formedelst deres phosphoragtige Lys); df. — σελαχοειδής, o. σελαχώδης, 2, (εἶδος) som hører til Slægten σελάχη, som ligner den. — σελάω, (σέλας), = σελαγέω, lyser, glimrer; 2) oplyser, beskinner. — Σέλγη, ἡ, Selge, By i Pisidien; men ἀσελγής er rimel. at aflede af θέλγω. — σελευκίς, ίδος, ἡ, etslags Drikkekar fra Seleucia i Syrien; b) etslags Klædning derfra; 2) etslags Fugl, turdus Seleucis.

Σεληναία, ἡ, sc. θεά, poët. f. Σελήνη; egentl. fem. af - σεληναῖος, 3, alm. hørende til Maanen; bes. a) med Maaneskin, maanelys, νύξ, Orac. Herod.; b) maaneformet; halvmaaneformet; c) σεληναῖον πάθος, = σεληνιασμός; af - σελήνη, ἡ, Maanen; σελήνη πλήθουσα, Fuldmaane, Il.; ἐν σελήνῃ, πρὸς τὴν σελήνην, i el. ved Maaneskin; 2) af Ligheden: etslags Hvedekage el. Hvedebrød; - 2) Σελήνη, Selene, Maanens Gudinde, efter Hes. Theog. 371, flgd., Datter af Hyperion og Theia, efter nogle, Datter af Pallas, el. af Helios; ofte sammenblandedes ogsaa hendes og Artemis's Dyrkelse; - (σελήνη er besl. m. σέλας o. ἥλιος, see u. σέλας).

*σεληνήεις, εσσα, εν, med Maaneskin, maanelys; — σεληνιάζω, o. σεληνιάω, er maanesyg, lider af - σεληνιασμός, ὁ, Maanesyge; — σεληνιακός, hørende til Maanen; 2) maanesyg; — σεληνίδιον, τό, Maanelys; — σελήνιον, τό, dim. af σελήνη, liden Maane; b) maaneformet Legeme, lunula; ogs. en skaldet Plet i Hovedet; — σεληνίς, ίδος, ἡ, o. σεληνίσκος, ὁ, som frgd., dim. af σελήνη; — σεληνίτης, ου, ὁ, fem. -ῖτις, ιδος, af el. fra Maanen; som ligner Maanen; λίθος σεληνίτης, Marieglas, ellers ἀφροσέληνος; — σεληνόβλητος, 2, (βάλλω) truffen el. slaaen af Maanen, d. e. maanesyg; — σεληνοειδής, 2, (εἶδος) maaneagtig, maaneformet; — σεληνοτρόπιον, τό, (τρέπω) etslags mystisk Plante; (formet efter ἡλιοτρόπιον;) o. — σεληνόφως, ωτος, τό, (φῶς) Maanelys; (formet som λυκόφως.)

σελιδηφάγος, 2, (σελίς, φαγεῖν) som søndergnaver Blade el. Bøger. — σελίδιον, τό, dim. af σελίς. — σελίδωμα, τό, = σελίς. — *σελίνινος, 3., giort af, hørende til apium; — σελινίτης, ου, ὁ, οἶνος, en med apium tillavet Viin; o. — σελινοειδής, 2, (εἶδος) som ligner apium; af — σέλινον, τό, apium, etslags Persille; med Bladene bekrandsedes Seierherren i de isthmiske o. nemeiske Lege; df. h. Pind., Δωρίων - στεφάνωμα - σελίνων, Isthm. 2, 23; men σελίνου δεῖται, om den, som er meget syg, fordi man omvandt Gravstenene med denne Vært; (rimel. af ἕλιξ, ἑλίσσω; efter nogle af ἕλος, Eng, Sump, hvf. ἐλεόθρεπτον σέλινον, Il. 2, 776); df. — σελινόσπερμον, τό, (σπέρμα) Persillefrø; o. — σελινούσιος, 3, hørende til Persille el. apium.

σελίς, ίδος, ἡ, sædv. in pl., Rummet el. Gangene imellem Rorbænkene, ogs. imel. Bænkene i Theatret; b) transl., den aabne Plads imellem tvende Piller eller Colunner paa en skreven Side, παραγραφαί; df. alm. beskreven Side el. Tavle; Blad el. Side i en Bog, pagina; (besl. m. σέλμα). — σέλλα, ἡ, d. lat. sella, Stol,

Sæde; (kan ogsaa være besl. m. σέλμα); ds. — σελλάστρωσις, ἡ, (στρώννυμι) d. lat. *lectisternium*. — Σέλλοι, οἱ, *Selli*, de første Indvaanere af Dodona, ogs. det derværende Tempels Forstandere; skrives ogs. Ἕλλοι. — σέλλω, *dor.* f. ἕλλω, εἵλω; alene h. *gramm.*; ds. σόλος.

σέλμα, ατος, τό, Skibsdæk, bes. Rorbænk, *transtrum*; *transl.*, σέλμα σεμνὸν ἥμενοι, som sidde ved Statens Ror, som regiere Staten, *Æsch. Ag.* 182; 2) Lag el. Stokværk af Bielker; σέλματα πύργων, *Æsch.*; ogs. Bialke, Stamme; (besl. m. σελίς). — σελμίς, ίδος, ἡ, Stillads af Bræder; alm. = σέλμα. — σέλω, *dor.* f. θέλω. — σεμίδαλις, ιος o. εως, ἡ, det fineste Hvedemeel; ds. - σεμιδαλίτης, ου, ὁ, ἄρτος, Brød deraf.

*σεμνεῖον, τό, ærværdigt el. helligt Sted; Helligdom, Tempel, bes. for de σεμναὶ θεαί el. Eumeniderne; — σεμνηγορέω, o. σεμνηγορία, ἡ, af - σεμνήγορος, 2, (ἀγορεύω), = σεμνολογέω, σεμνολογία, σεμνολόγος; — σεμνόθεοι, οἱ, (θεός) der æres som Guderne: saaledes kaldtes Druiderne, *Diog. Laërt.*; — σεμνοκομπέω, praler; — σεμνοληρέω, siger el. foretager Daarligheder med megen Alvorlighed; — σεμνολογέω, sædv. *in med.*, er - σεμνολόγος, 2, *adv.* -λόγως, (λέγω) som taler med Alvor, Anstand, Værdighed; som taler i en høitidelig el. fornem Tone; ds. ogs., som bryster sig el. praler; ds. - σεμνολόγημα, τό, alvorlig, værdig, høitidelig, fornem Tale; 2) Gienstand, hvormed man kan giøre sig til, hvoraf man kan bryste sig; - σεμνολογία, ἡ, at tale el. foredrage med Alvor og Værdighed, i en høitidelig el. fornem Tone; o. - σεμνολογικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til en σεμνολόγος el. til hans Foredrag; af - σεμνολόγος, 2, see u. σεμνολογέω; - (af σεμνός).

*σεμνόμαντις, εως, ὁ, (μάντις) ærværdig Spaamand, *Soph.*; — σεμνομυθέω, ogs. *in med.*, (μυθέομαι), = σεμνολογέω; ds. - σεμνομυθία, ἡ, = σεμνολογία; — σεμνοπαράσιτος, ὁ, fornem Snyltegiest; — σεμνοποιέω, ogs. *in med.*, = σεμνύνω; — σεμνόπονος, 2, (πόνος) med el. af ærværdigt, kosteligt Arbeide; — σεμνόποτος, 2, (πότος) med en værdig el. kostelig Drik; — σεμνοπρέπεια, ἡ, værdig og fornem Anstand, ydre Værdighed; af - σεμνοπρεπής, 2, *adv.* -πῶς, (πρέπω) som har fornemt el. ærværdigt Udseende, gravitætisk, ærværdig; o. — σεμνοπροσωπέω, er - σεμνοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον) som har el. antager en ærværdig, alvorlig, fornem Mine; - en saadan Mine, σεμνοπροσωπία, ἡ; - (af flgd.).

†σεμνός, 3, *adv.* σεμνῶς, (σέβομαι, *pf. pass.* σέσεμμαι), ærværdig, til at ære el. dyrke, hellig: oprindel. om Guderne og hvad dem tilhører; bes. bede Eumeniderne, σεμναὶ θεαί; *b*) om Mennesker: værdig, alvorlig, gravitætisk, fornem; bes. med ydre Anstand; ogs. dadlende: som giør sig til, som bryster sig; ogs. τὸ σεμνὸν ὄνομα, τὸ καλόν τε κἀγαθόν, høit, herligt Navn, *Xen.*; σεμνῶς κεκοσμημένος, prægtigen smykket, *id.*; ds. — σεμνόστομος, 2, (στόμα) som taler fornemt el. stolt, *Æsch.*; — σεμνότης, ητος, ἡ, Ærværdighed, Hellighed; Værdighed, Alvorlighed, Majestæt; fornemt Væsen, ydre Anstand; — σεμνότιμος, 2, (τιμή) ærværdig, *Æsch.*; o. — σεμνοτυφία, ἡ, (τῦφος) kunstlet Værdighed, gravitætisk Opblæsthed.

σεμνόω, giør ærværdig; bes. ophøier ved min Tale, omtaler i prægtige Udtryk, *Herod.*; o. — σεμνύνω, = frgd.; *in med.*, giør mig til, berømmer mig selv, ἔν τινι, o. ἐπί τινι, af noget, *Dem.*; er stolt, bryster mig, praler; τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι ἐσεμνύνετο, sørgede for sin Værdighed, ved at vise sig sielden, *Xen.*; (af σεμνός). — σέμνωμα, τό, (σεμνόω) hvad der giver Værdighed: Smykke, Prydelse; Værdighed, Gravitæt. — σέο, *ep.* o. *jon.* f. σοῦ, *gen.* af σύ, *Hom.* — σεπτάς, άδος, ἡ, h. Pythag. = ἑπτάς. — σεπτήριος, 3, o. σεπτικός, 3, hørende til Ærefrygt el. Dyrkelse; som ærer el. dyrker; af — σεπτός, 3, *adject. verb.* af σέβομαι, til at ære, ærværdig, hellig, guddommelig; alm. = σεμνός.

σεραπιάς, άδος, ἡ, etslags Plante med knoldet Rod. — Σεραπεῖον, o. Σεραπιδεῖον, τό, Tempel for - Σέραπις, ιδος, ὁ, = Σάραπις. — σέρις, εως, o. ιδος, ἡ, etslags Endivie. — σερίφιον, τό, ogs. σέριφον, τό, o. σέριφος, ἡ, etslags Malurt. — σέρφος, ἡ, etslags vinget Insect, rimel. etslags Myg; som Ordsprog: ἔστι κἂν σέρφῳ χολή, ogsaa et Kryb har Galde. — σέσαγμαι, *pf. pass.* af σάττω. — σεσαρώς, *dor.* f. σεσηρώς, *part. pf.* af σαίρω. — σέσελι, εος, τό, o. σέσελις, εως, ἡ, etslags Plante. — σεσερῖνος, ὁ, etslags Søfisk. — σεσηρώς, *part. pf.* til σαίρω. — σέσιλος, ὁ, etslags Snegl, som lever paa Buske. — σεσοφισμένως, *adv. part. pf. pass.* af σοφίζω, paa en snu el. listig Maade, *Æsch.* — σεσωφρονισμένως, *adv. part. pf. pass.* af σωφρονίζω, med Maadehold, paa en beskeden el. ærbar Maade. — σεῦ, *enclit.* σευ, *jon.* o. *dor.* f. σοῦ, σου, *gen.* af σύ, *Hom.* — σεῦα, *ep.* f.

ἔσσεῦα, aor. 1 til σεύω, Hom. — σεύς, nomin. inus. til nogle Casus af σής. — σευτλαῖος, ὁ, som gierne spiser Børten — σεῦτλον, τό, att. τεῦτλον, ogs. σευτλίον, τό, etslags Kiøkkenurt, Bede, Rodbede, beta; forskiellig fra d. best. σευτλίς, ίδος, ἡ.

σεύω, irr., fordobler sædv. σ efter Augm., df. impf. ἔσσευον, pf. pass. (m. præs. Bem.) ἔσσυμαι, part. ἐσσύμενος (m. præs. Betoning); plqupf. ἐσσύμην (m. impf. Bem.) falder sammen m. aor. syncop.; ex. in 3 pers. sing. ἔσσυτο, ep. σύτο, part. aor. σύμενος; – desuden bortkaster dor. 1 act. o. med. σ i Endelsen, alts. ἔσσευα, ep. σεῦα, ἐσσευάμην; ligel. in 2 pers. plqupf. s. aor. ἔσσυο, Il. 16, 585; aor. pass. ἐσσύθην, sield. ἐσύθην; – endnu forekommer 3 pers. sing. præs. syncop. σεῦται, Soph. Trach. 647, ofte ved Omlyd, σοῦται, ex. Æsch. Choëph. 666, hyp. Tilraabet σοῦ s. σοῦσο, iil, lob, σοῦσθε, σούσθω, o. inf. σοῦσθαι; vid. Buttm.; — 1) transit., a) sætter i heftig Bevægelse, driver, jager, forfølger; h. Hom. in med., ex. Ὡς δ' ὅτε κάπριον — κύνες — Σεύωνται, Il. 11, 415; hidser, κύνας — ἐπὶ — σῦϊ καπρίῳ, ib. 293; alm. forjager, bortkyser, ex. Od. 14, 35; – b) kaster, slænger, ex. Il. 11, 147, 14, 413; – c) lader sprude el. suse, ex. αἷμ' ἔσσευα βαλών, Il. 5, 208; in med., αἷμ' ἔσσυτο, Blodet sprudede, strømmede ud, Il. 21, 167; — in med., o. in pf. pass. m. præs. Bem. ἔσσυμαι, a) bevæger mig heftigen el. voldsomt, iler, lober, stormer frem; ogs. ποσσὶν ἔσσυμαι, Il.; undert. c. inf., ex. ὅτε σεύαιτο διώκειν, ilede at forfølge, ib.; men ὄφρα — Ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι (καῆναι), skulde ile at brænde, d. e. skulde hurtigen brænde, Il. 23, 198; – b) in pf. ἔσσυμαι transl., er i heftig Bevægelse, attraaer heftigen; θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη, Od. 10, 484; bes. in part. ἐσσύμενος c. gen. ὁδοῖο, πολέμου, o. dl., som ivrigen eftertragter, ogs. c. inf., Hom.; df. ilende, ivrig, begierlig, m. adv. ἐσσυμένως.

σεφθεὶς, part. aor. pass. af σέβω, Pl. — σέω, dor. f. θέω, løber. — σεωυτοῦ, o. σεωυτέο, fem. σεωυτῆς, etc., jon. f. σεαυτοῦ, etc., Herod. — σήθω, sier, giennemsier; jf. σάω; (besl. m. σείω, σεύω). — *σηκάζω, egentl. indsperrer i en Stald; alm. indspærrer, indslutter; σήκασθεν (f. ἐσηκάσθησαν) κατὰ Ἴλιον, Il. 8, 131; — σηκηκόρος, ὁ, ἡ, poët. f. σηκοκόρος; — σηκίζω, = σεκάζω; — σηκίς, ίδος, ἡ, Slavinde, som lukker i el. har Nøglerne, Athen.; σηκίτης, ου, ὁ, som føres i Stalden; df. ung, spæd, Theocr.; — σηκοκόρος, ὁ, ἡ, (κορέω) som feier el. renser Stalden; som har Opsigt over Stalden og Qvæget; 2) Tempeltiener; o. — σηκολόης, ου, ὁ, (ὄλλυμι) som fordærver Stalden; – (af flgd.).

†σηκός, ὁ, alm. indsluttet Sted; bes. a) Stald el. Afslukke til Hiorden; Honsehuus, Dueslag, Rede, o. dl., alm. Bolig; Hegn, sæpes, indhegnet Have; b) Capel; alm. ethvert indsluttet og indviet el. helligt Sted; bes. indhegnet Gravsted; – 2) den hule Stamme af et gammelt og ufrugtbart Olietræ; – 3) Vægt, Eust.; df. — σηκόω, veier, afveier, bringer i Ligevægt; — σηκύλη, ἡ, = σηκίς, Æl.; o. — σηκώδης, 2, (εἶδος) lignende som el. lignende et Capel. — *σήκωμα, τό, lat. sacoma, Vægt el. Modvægt i Vægtskaalen; alm. Maal; b) transl., Erstatning, Giengield, Belønning; 2) som σηκός Bem. 1, b, Capel, Tempel, hellig Lund; — σηκωτήρ, ῆρος, ὁ, Vægtbiælken; o. — σηκωτός, 3, med Afdelinger, Rum, Fag; (af σηκόω). — σηλία, ἡ, = τηλία.

σῆμα, τό, Tegn el. Mærke, Kiendetegn; in pl. ogs. Himmeltegnene; bes. a) Varetegn el. Varsel fra Guderne, hvilke siges, σήματα φαίνειν, δεικνύναι, τιθέναι, Hom.; b) Gravtegn, d. e. Gravminde; bes. h. Hom., σῆμα χεῦαι, at opkaste en Gravhoi; τὸ δημόσιον σῆμα, de for Fædrenelandet faldne Krigeres Gravsted, vide Thuc. 2, 34; στῆλαι ἀπὸ σημάτων, id.; ofte ogs. Gravsteen el. Ligsteen med Indskrift; c) Tegn el. Mærke, som tiener til Maal, ex. Il. 23, 843; d) Skrifttegn, Skrifttræk, Rune, o. dl., ex. Il. 6, 168; e) Tegn, Mærke, Præg, ex. paa en Mynt; Signet, Vaaben; Segl; f) Tegn el. Signal, som af Befalingsmanden gives med en Fane, o. dl.; df. en Fane; jf. σημαία o. σημεῖον; df. — σημάδιον, τό, = σημάτιον; o. — σημαία, ἡ, som σῆμα Bem. f, Fane; ogs. de under samme Fane Stridende, som manipulus, sædv. σπεῖρα; 2) Billede, Billedstøtte.

σημαίνω, f. σημανῶ, aor. ἐσήμηνα, att. ogs. ἐσήμᾱνα, (σῆμα) betegner, sætter Tegn el. Mærke, τέρματα, Il. 23, 358; sædv. giver Tegn el. Signal; df. befaler nogen, τινί, ogs. τινός, som ἄρχω, ex. Il. 14, 85, ogs. ἐπί τινι, over nogen; men σάλπιγγι, med Trompeten, χερί, med Haanden; τοῖς Ἕλλησι ὡς ἐσήμηνε, sc. ὁ σαλπιγκτής, s. ὁ στρατηγός, saasnart Tegn til Angreb blev dem givet, Herod. 8, 11; ἕως ἄν τι σημανθείη αὐτοῖς, indtil de fik nogen videre Ordre, Xen.; b) alm. forkynder, tilkiendegiver, ogs. om Guderne, ex. τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν, id.; c) betegner

betyder; bes. er h. gramm. τὸ σημαινόμενον, det Underforstaaede; πρὸς τὸ σημ., efter Sammenhængen; 2) bes. in med., forsyner med Segl, forsegler; ταῦτα καὶ γράψας καὶ σημηνάμενος ἐδίδου φέρειν, Xen. Cyr. 8, 2, 10; b) figel. in med., lader mig give et Tegn, slutter el. formoder af et givet Tegn, ligesom τεκμαίρομαι.

σημαιοφόρος, 2, men σημαιαφόρος, inc., (σημαία, φέρω) Fanefører, signifer. — σημαλέος, 3, (σῆμα) som giver Tegn el. forkynder, bes. som epith. til Tordneren Zeus. — *σήμανσις, ἡ, = σημασία; — σημαντήρ, ῆρος, ὁ, som giver Tegn el. Befaling; Befalingsmand, Herre, Hyrde, o. dl.; 2) Tegn, Signet, Segl; — σημαντήριον, τό, Tegn el. Segl, (hvorunder noget forvares), Æsch. Agam. 610; b) Stempel, Præg; c) Mønt el. det Sted, hvor Mønten præges; — σημαντικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket, tienlig til at betegne; df. betegnende, tydelig, udtryksfuld; — σημαντρία, ἡ, fem. af σημαντήρ, Soph.; — σημαντρίς, ίδος, ἡ, sc. γῆ, Seglsjord; o. — σήμαντρον, τό, = σημαντήριον; — (af σημαίνω).

σημάντωρ, ορος, ὁ, poët., = σημαντήρ; οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν Ἵππω δευέσθην σημάντορος, en Styrer, Il. 8, 127; ogs. en Hyrde, ib. 15, 325; o. — σημασία, ἡ, Betegnen, Betegnelse; b) at give et Tegn, en Befaling, et Vink; c) det givne Tegn el. Vink; (af σημαίνω). — σηματίζομαι, = σημαίνομαι Bem. 2, b, see u. σημαίνω. — σημάτιον, τό, dim. af σῆμα. — σηματόεις, εσσα, εν, af et Tegn; af et Gravminde; o. — σηματουργός, 2, (ἔργον) som gjør Tegn el. Vaaben paa Skiolde, Æsch.; (af σῆμα). — σημεία, ἡ, = σημαία, Polyb. — σημειογραφέω, er - σημειογράφος, 2, (σημεῖον, γράφω) som skriver med Tegn el. Ziffre, Hurtigskriver.

σημεῖον, τό, = σῆμα, 1) alm. Tegn el. Eiendommelighed, hvorpaa noget kiendes; bes. a) Fane, Mærke, signum militare; σημεῖα ἤρθη, Thuc.; b) Udmærkelsestegn, insigne, ex. διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ h. Perserne; 2) Tegn som gives, Signal, Befaling; Feltraab, Parole; b) Tegn, som sættes, Grændse, Skranke, Xen., Dem.; c) efterladt Tegn el. Spor, Beviis; bes. i Eftersætningen bruges, σημεῖον δέ, σημεῖον γάρ, til el. som Beviis tiener, at -, Dem. — σημειοφόρος, 2, = σημαιοφόρος. — σημειόω, som σημαίνω, betegner; in med., mærker mig, bemærker; anmærker, optegner; udtyder som Tegn el. Mærke paa det Tilkommende; τὸ γεγονὸς σημειωσάμενοι, Polyb.; h. gramm. heder σημειῶσαι, man maa mærke sig, mærk vel! o. — σημειώδης, 2, adv. -ώδως, (εἶδος) betegnende, varslende; b) betegnet, udmærket; (af σημεῖον).

*σημείωμα, τό, inc., o. σημείωσις, ἡ, Betegnen el. at betegne; 2) Bemærkning, Anmærkning; — σημειωτέος, 3, til at betegne; til at bemærke; — σημειωτικός, 3, hørende el. skikket til at betegne, antyde, varsle; ἡ σημειωτική, sc. τέχνη, Læren om Sygdommenes Kiendetegn; o. — σημειωτός, 3, betegnet, udmærket; — (af σημειόω). — σημερινός, 3, som er i Dag, hodiernus; af — σήμερον, adv., i Dag, hodie, Hom.; ἡ σημερόν, sc. ἡμέρα, den Dag i Dag; att. τήμερον o. τῆμερα; (rimel. formet af τῇ ἡμέρᾳ; jf. τητες). — σημήϊον, τό, jon. f. σημεῖον. — σημικίνθιον, τό, d. lat. semicinctum, Forklæde, Haandklæde. — σημόθετος, 2, (σῆμα, τίθημι) forsynet med Tegn, betegnet. — σημύδα, ἡ, Birk, betula. — σημών, ὁ, lacon. f. θημών. — σήνουρος, 2, jon. f. σαίνουρος.

σηπάς, άδος, ἡ, bes. fem. poët. til σηπτός, inc. — σηπεδονικός, adv. -κῶς, 3, hørende el. forende til Forraadnelse; o. - σηπεδονώδης, 2, (εἶδος) raadden; bullen, inflammeret; 2) act., som bevirker Forraadnelse; af - σηπεδών, όνος, ἡ, Raaddenhed, Forraadnelse; b) skadelig Fugtighed; Safternes Fordærvelse; c) edderagtig Byld; 2) etslags Slange, hvis Bid foraarsager Forraadnelse; o. — σηπεύω, forgiver ved Midler, som bevirke Forraadnelse. — σηπία, ἡ, ogs. σηπιάς, άδος, ἡ, Blækfisken, af hvis Saft man tillaver en Malerfarve, sepia; df. - σηπιδάριον, o. σηπίδιον, τό, dim. af frgd.; o. - σήπιον, s. σηπῖον, τό, Blækfiskens Rygbeen, Meerskum, os sepiæ.

σηποποιός, 2, (ποιέω), σηπτήριος, 3, o. σηπτικός, 3, som bevirker Forraadnelse; (af σήπω.) — σηπτός, 3, adject. verb. af σήπω, forraadnet, raadden; 2) act., = frgd. — σηπύα, ἡ, = σηπία, inc. — σήπω, lader raadne, bringer i Forraadnelse; ogs. bringer i Giæring; 2) sædv. in pass. o. in pf. σέσηπα, intr., raadner, geraader i Forraadnelse; κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ, (ep. f. σαπῇ, conj. aor. 2 af ind. ἐσάπην), Il. 19, 27; δοῦρα σέσηπε, ere raadne, ib. 2, 135.

Σήρ, ὁ, gen. Σηρός, sædv. in pl. οἱ Σῆρες, Sererne, et indisk Folk, fra hvilket man fik den første Silke; df. 2) Silkeormen. — σήρ, ὁ, lacon. f. θήρ. — σηράγγιον, τό, dim. af σῆραγξ; 2) Sted med Huler og Bade i Nærheden af Piræus. — σηραγγόω, udhuler; gjør Kløfter; in pass., at have Kløfter; o.

— σηραγγώδης, 2, (εἶδος) med Huler, fuld af Huler el. Klofter; hullet, porøs; af — σήραγξ, αγγος, ἡ, Kløft, Revne, Sprække; bes. Klippehule; ogs. alm. en Klippe. — σηρικοδιαστής, οῦ, ὁ, (διάζομαι) en Silkespinder; o. — σηρικοπλόκος, 2, (πλέκω) som snoer el. spinder Silke; af — σηρικός, 3, (σήρ) af Silke; df. — σηρικοφόρος, 2, (φέρω) som bærer Silke.

. σῆς, jon. f. σαῖς, dat. pl. fem. af σός. — σής, ὁ, gen. σεός (som af σεύς), nom. pl. σέες, etc., sild. gen. σητός, etc., Møl i Klæder, tinea, ogs. Bogmol. — σησαμαῖος, 3, giort el. tillavet af — σησάμη, ἡ, Sesam, etslags orientalsk Bælgvært, af hvis Frugt el. Korn (σήσαμον) man presser en Olie; ogs. spises det kogt ligesom Riis. — *σησαμῆ, ἡ, etslags Spise af Sesamkorn med Honning, Ar.; — σησάμινος, 3, giort el. tillavet af Sesam; ἔλαιον σησ., Sesamolie; — σησαμίς, ίδος o. ἴδος, ἡ, = σησαμῆ; 2) etslags Plante, som σησαμοειδές; — σησαμίτης, οῦ, ὁ, ἄρτος, πλακοῦς, Brod, Kage, som er tillavet el. bestrøet med Sesamkorn; 2) = flgd., Bem. 2; — σησαμοειδής, 2, (εἶδος) sesamagtig; 2) τὸ σεσαμοειδές, etslags Plante; o. — σεσαμόεις, εσσα, εν, tillavet af Sesam; — (af flgd.).

σήσαμον, τό, ogs. σήσαμος, ἡ, Bælgfrugten af Sesamplanten, σησάμη; df. — σησαμόπαστος, 2, (πάσσω) bestrøet med Sesamkorn; — σησαμότυρος, ὁ, (τυρός) etslags Spise af Sesam og Ost, inc.; — σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, Sesamkage, Ar.; egentl. ctr. f. σησαμόεις; o. — σησαμώδης, 2, (εἶδος) = σησαμοειδής. — σῆσι, jon. f. σαῖσι, σαῖς, dat. pl. fem. af σός. — σῆσις, εως, ἡ, (σήθω) Sien el. at sie, Sigten el. at sigte. — Σηστιώδης, 2, (εἶδος) paa Sestiers Maneer. — σηστός, 3, adject. verb. af σήθω, siet; sigtet; fiin. — σῆτρον, τό, (σήθω) Saald, Sigte.

σητάνειος, o. σητάνιος, 3, ogs. σητανίας, ου, ὁ, rimel. af σῆτες, τῆτες, fra dette Aar; alts. πυρὸς σητανίας, Hvede af dette Aars Avling el. Sommerhvede; ἄλευρα σητάνεια, ἄρτος σητάνειος, Meel, Brod af Sommerhvede; — men ogs. kan σητάνιος, o. s. v., udledes af σήθω, sier, sigter, hvorefter σητάνεια ἄλευρα var, det fineste Hvedemeel, ἄρτος σητάνειος, Brod deraf, o. s. v. — σήτειος, 3, o. σήτινός, 3, fra dette Aar, hornatinus; af — σῆτες, adv. jon. f. att. τῆτες, s. m. f., fra dette Aar; rimel. af ἔτος; jf. σήμερον, τήμερον. — σητόβρωτος, 2, (βιβρώσκω) sondergnavet af Møl el. Orme; o. — σητόκοπος, 2, (κόπτω), = frgd.; (af σής). —

σήψ, ὁ, o. ἡ, gen. σηπός, etslags edderagtig Byld; 2) etslags giftig Slange; ogs. etslags giftig Øgle; o. — σηψιδάκής, 2, (δάκνω) hvis Bid er giftig el. foraarsager Betændelse; af — σῆψις, εως, ἡ, Forraadnelse; Giæring; 2) at bringe i Forraadnelse el. Giæring; (af σήπω).

σθα, denne Endelse tilhører i det ældre Digtersprog 2 pers. act., bes. in conjunct., undert. ogs. in opt.; saaledes h. Hom., ἐθέλησθα, ἔχησθα, κλαίεσθα, o. fl.; men att. alene in ἦσθα, ἤσθα, ἔφησθα, ᾔεισθα, οἶσθα. —*σθεναρός, 3, stærk, kraftig, mægtig; Ἄτη σθεναρή, Il.; — σθένεια, τά, etslags Nævekamp; — σθένιος, ὁ, = σθεναρός, som epith. til Zeus; o. — σθενοβλάβής, 2, (βλάπτω) skadende Kraften, afkræftende; af — σθένος, εος, τό, Styrke, Kraft, Vælde; σθένος - πολεμίζειν, Kraft el. Mod til at kæmpe, Il. 2, 451; σθένος ἀράσσει ἔργῳ, Pind.; ogs. Magt over andre, Seier; ogs. om Naturkræfterne, ex. Il. 17, 751; σθένος ἀελίου χρυσέον, Pind.; — b) som βίη o. μένος, omskrivende, σθένος Ἕκτορος, o. fl., Il.; df. — σθένω, har Kraft, Styrke, Magt; formaaer, er i Stand til, kan; bes. hersker, har den øverste Magt; οἱ κάτω σθένοντες, Underverdenens Herskere, Eur.

σιαγόνιον, τό, dim. af σιαγών. — σιαγονίτης, ου, ὁ, μῦς, Kindmuskel; af — σιάγών, όνος, ἡ, Kind, Kiæve, Kindbeen, Kiævebeen. — σιάλίζω, jon. σιελίζω, skummer, fraader (af Munden); o. — σιαλικός, 3, af Skum el. Fraade; (af σίαλον). — σιαλισμός, ὁ, jon. σιελ., Skummen el. at skumme, at fraade; o. — σιαλιστήριον, τό, jon. σιελ., den Deel af Bidselet, hvorpaa Skummet falder, Kindkiæde; (af σιαλίζω). — σίάλον, τό, jon. σίελον, Skum el. Fraade af Munden; alm. Sagl el. Savl, Spyt; τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσι, Xen.; 2) det fedtagtige Ledevand, ellers μύξα, Hipp.; df. — σιαλοποιός, 2, jon. σιελ., (ποιέω) som frembringer Skum el. Spyt.

σίάλος, ὁ, fedt el. mæsket Sviin, Hom.; som ogs. har σῦς σίαλος; b) Fedt, Tælle, Hipp.; c) transl., Dumrian; jf. d. lat. pinguis Minerva; 2) = σίαλον, inc. — σιαλοχοέω, er — σιαλοχόος, 2, (σίαλον, χέω) som lader Fraaden el. Skummet løbe af Munden; ἀδὴν σιαλοχόος, Spytkiertel. — σιαλόω, (σίαλος) mæsker, gior fed el. fast; ogs. gior glindsende. — σιαλώδης, 2, (σίαλον, εἶδος) ligesom Skum el. Sagl, fuld deraf; 2), (σίαλος), fedtagtig, fedtet. — σιάλωμα, τό, = σίαλον; 2) = σιγάλωμα, den blanke Rand om Skioldet.

σίβδη, ἡ, dor. f. *σίδη*, Granatæble, *Callim.* — *Σίβυλλα, ἡ*, Sibylla; (efter de Gamle af, *Διὸς βουλή, dor. Σιὸς βόλλα*; altf. som er indviet i Zeus's Raadslutninger); df. alm. begeistret Spaaqvinde, Prophetinde; df. — *σιβυλλαίνω*, spaaer el. propheterer som en Sibylla; — *σιβύλλειος*, 3, sibyllisk el. sibyllinsk; — *σιβυλλιάω*, attraaer ivrigen de sibyllinske Spaadomme, finder stor Fornøielse deri; 2) er begeistret el. affindig; o. — *σιβυλλίζω*, = *σιβυλλαίνω*; df. — *σιβυλλιστής, οῦ, ὁ*, som spaaer af de sibyllinske Bøger el. udtyder dem; alm. en Begeistret, en Prophet. — *σιβύνη, ἡ, dim. σιβύνιον, τό*; ogf. *σιβύνης, ου, ὁ, σίβυνον, τό*, o. *σίβυνος, ὁ*, som *σιγύνη*, Kastespyd, hvormed man nedlægger vilde Dyr.

σῖγα, s. σίγα, adv., (*σιγή*) stiltiende, stille, sagte; men *σίγα* [ī], *imperat.* af *σιγάω*, ti! stille! *Hom.* — *σιγάζω*, bringer til at tie, befaler at tie, *τινά, Xen.*; o. — *σιγαλέος*, 3, som tier, taus, stille. — *σιγαλόεις, εσσα, έν*, glat, glindsende, h. *Hom.* m. *χιτών, εἵματα, ῥήγεα*, o. dl., ogf. m. *θρόνος*, glat, poleret, el. indlagt med Metaller; ligeledes *ὑπερώϊα σιγαλόεντα*, glimrende, prægtige Sale, *Od.* 16, 449; jf. *Od.* 7, 86, flgd.; (efter *Eust.* af, *σιγὴν ἐμποιεῖν τῷ βλέποντι, διὰ τὸ θαυμαστὸν εἶναι*, som ved sin Glands opvækker taus Studsen; men efter *Passow.* af *σίαλος*, Fedt, Salve, m. indskudt *γ*, o. m. ῑ for Metrums Skyld, ligesom *λιπαρός* af *λίπος* bruges i samme Bem.).

σιγαλός, 3, *dor.* f. *σιγηλός, Pind.* — *σιγαλόω*, (*σιγαλόεις*) gior glat el. blank; df. — *σιγάλωμα, τό*, Værktøi, hvormed man glatter, *ex.* Læder; 2) den blanke Metalrand om Skioldet, sædv. *ἴτυς.* — *σιγάω, f. ήσω* o. *ήσομαι, pf. pass. σεσίγημαι*, tier, er taus, *sileo, πρός τι*, til noget, svarer ikke, *Xen.*; h. *Hom.* alene *in imperat. σίγα*, ti! stille! undert. ogf. fortier, som *taceo*; *ἄνευ δὲ θεοῦ, σεσιγαμένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον, Pind. Ol.* 9, 156; (*δίκη*) *σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα, Dem.*; o. — *σιγέρπης*, 2, (*ἕρπω*) som kryber el. lister sig i al Stilhed; af — *σιγή, ἡ*, (*σίζω* Bem. 2), Tien el. at tie, Taushed; *πολλὴ σιγή*, dyb Taushed, *Xen.*; ogf. at fortie; *σιγᾷ καλύψαι, Pind.*; *b) dat. σιγῇ* som *adverb.*, stiltiende, stille, rolig; *σιγῇ νῦν*, nu stille! *Od.*; *σιγῇ τινος*, som *κρύφα τινός*, nogen uafvidende, *Herod.*; df. — *σιγηλός*, 3, *adv. -λῶς*, tiende, taus, stille; *dor. σιγαλός*, ogf. 2; *σιγαλὸν ἀμηχανίαν ἔργῳ φυγών, Pind. Pyth.* 9, 165; o. — *σιγηρός*, 3, *adv. -ρῶς*, o. *σιγητικός*, 3, (*σιγάω*), = frgd.

σίγλαι, αἱ, æol., Ørenringe. — *σίγλος*, ogf. *σίκλος, ὁ*; en Sekel, etslags østerlandsk Mønt, omtr. = 8 Oboler; 2) som Maal, = *μέδιμνος.* — † *σίγμα, τό*, (*σίζω*) Bogstavet Sigma, see u. *Σ*; ellers ogf. *in pl., ex. τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων*, paa Sicyonernes Skiolde, *Xen.*; *b)* sild. ogf. af Figurens Liighed: en Halvcirkel, *ex. τὸ τοῦ θεάτρου σίγμα*; df. — *σιγματίζω*, skriver med Sigma; bruger ofte el. misbruger Sigma: df. — *σιγματισμός, ὁ*, at skrive med Sigma; hyppig Brug el. Misbrug af Sigma; o. — *σιγματοειδής*, o. *σιγματώδης*, 2, (*εἶδος*) af Gestalt som et Sigma, d. e. halvmaaneformet, halvkredsformet. — *σιγμός, ὁ*, (*σίζω*) Hvislen. — *σίγυμνος, ὁ, Lyc.*, sædv. *σιγύνη, ἡ*, o. *σιγύνης, ου, ὁ*, ogf. *σίγυνος, ὁ*, o. *σίγυνον, τό*, Kastespyd, bef. Jagtspyd, hvormed man nedlægger vilde Dyr; skrives ogf. *σιγύννη, etc.*; *vid. Herod.* 5, 9.

σίδαρος, ὁ, dor. f. *σίδηρος, Pind.*; (ligel. bliver *dor. η* til *α in deriv.* o. *compos.* af *σίδηρος*). — *σίδη, ἡ*, Granattræ; Granatæble; *dor.* f. *ῥόα, ῥοιά*; [ī, men *in deriv.* ĭ]. — *σίδη, ἡ*, etslags Vandplante; [ĭ]. — *σιδηρεία, ἡ, sc. τέχνη*, Jernarbeide, den Kunst at opgrave og at smede Jern; *βίος — ἀπὸ σιδηρείας, Xen.*; o. — *σιδηρεῖον, τό*, Jernarbeiderens Værksted, Smede; (af *σιδηρεύω*). — * *σιδήρειος*, 3, sild. ogf. 2, *ep.* f. *σιδήρεος*, som Jern, af Jern; *σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς — οὐρανὸν ἷκε*, Vaabengnyet, *Il.*; ogf. *transl.*, *σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ*, et Staalhierte er i din Barm, *ib.*; o. — *σιδήρεος*, 3, sild. ogf. 2, *ctr. σιδηροῦς, ᾶ, οῦν*, af Jern el. Staal, giort deraf; h. *Hom.* bef. *σιδήρεος οὐρανός*, aldeles som *χάλκεος οὐρανός*, alm. f. *ἰσχυρός*; *b) transl.*, fast, haard, bef. m. *θυμός* o. *κραδίη*, saavel ubevægelig el. ubarmhiertig, som udholdende el. utrættelig; *ἦ ῥά νυ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται*, du er dog ganske af Stok og Steen, *Od.* 12, 280; ogf. om Ilden, *Il.* 23, 177; 2) *σιδάρεοι, οἱ*, byzantinske Jernpenge, *Ar.*; (af *σίδηρος*).

σιδηρεύς, έως, ὁ, Jernarbeider, Jernsmed el. Smed; — *σιδηρεύω*, bearbeider el. smeder Jern, arbeider i Jern; — *σιδηρήεις, εσσα, εν, poët.* f. *σιδήρεος*; — *σιδηρίζειν*, at ligne Jern i Haardhed el. Farve; 2) at være jernholdig; — *σιδηρικός*, 3, hørende til Jern el. til dets Forarbeidelse; — *σιδήριον, τό*, Værktøi af Jern, rimel. etslags Kniv, *Herod.* 9, 37; — *σιδηρίτης, ου, ὁ, fem. σιδηρῖτις, ιδος, ἡ*, af Jern; hørende til Jern; lignende Jern; *σιδ.*

λίθος, Magneten; σιδηρῖτις γῆ, Jernjord; ἡ σιδηρῖτις, Jernurt; *transl.*, σιδαρίτας πόλεμος, *Pind.*; – (af σίδηρος).

σιδηροβόλος, 2, (βάλλω) som kaster Jern; — σιδηροβόρος, 2, (βορά) = σιδηροβρώς; — σιδηροβριθής, 2, (βρῖθος) tung af Jern, beslaaen med Jern; — σιδηροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) ædende, fortærende Jern; hvæssende el. skærpende Jern, *Soph. Aj.* 820; — σιδηροδάκτυλος, 2, (δάκτυλος) med Jernfingre; — σιδηρόδεσμος, o. σιδηροδέσμιος, 2, (δεσμός) i el. med Jernlænker; — σιδηροδετέω, binder i Jern, lægger i Jernlænker; o. – σιδηρόδετος, 2, bunden el. lænket med Jern; befæstet el. beslaaen med Jern; (af δέω); — σιδηροδμής, ῆτος, ὁ, ἡ, (δαμάω) tæmmet, overvældet, ombragt med Jern el. Sværd; — σιδηροκόπος, 2, (κόπτω) som slaaer, hamrer el. smeder Jern; o. — σιδηρομήτωρ, ορος, ἡ, Jernets Moder, som frembringer Jern, αἶα, *Æsch.*; – (af σίδηρος).

σίδηρον, τό, *inus.* see u. σίδηρος. — * σιδηρονόμος, 2, (νέμω) som deler med Jernet el. Sværdet; — σιδηρόνωτος, 2, (νῶτος) med en Jernryg; — σιδηρο-πέδη, ἡ, en Jernlænke; — σιδηρόπλαγκτος, 2, (πλάζω) fordreven, forjaget af Sværdet el. Krigen, *inc.*; — σιδηρόπλακτος, 2, *dor.* f. σιδηρόπληκτος, 2, (πλήσσω) truffen af Jernet, saaret af Sværdet, *Æsch.*; — σιδηρόπλαστος, 2, (πλάσσω) dannet af el. ved Jernet; formet af Jern; – σιδηρόπλαστος βάσις, Jernsko (til Tortur), *poët.*; — σιδηρόπλοκος, 2, (πλέκω) flettet af Jern; — σιδηροποίκιλος, ὁ, (ποικίλος) etslags spraglet Steenart; — σιδηρόπτερος, 2, o. -πτέρυξ, ὔγος, ὁ, ἡ, (πτερόν, πτέρυξ) med Vinger el. Fiædre af Jern; o. — σιδηροπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) en Jernhandler; – (af flgd.).

† σίδηρος [ῐ], ὁ; *dor.* σίδαρος, Jern, Staal, h. *Hom.* πολιός, αἴθων, ogs. πολύκμητος; *b)* ofte *transl.*, saavel om Fasthed og Udholdenhed, som om Haardhed og Grusomhed; 2) hvad der er giort af Jern el. Staal, Vaaben, Sværd, Øxe, o. dl.; σίδηρος διατέμνει σίδηρον, *Xen.*; 3) Jernoplag, Rustkammer, o. dl.; ἀγαγόντα ἐς τὸν σίδηρον, *Xen. Hell.* 3, 3, 7; – *nom. pl. heterog.* τὰ σίδηρα, *sield.*; ogs. findes ἡ σίδηρος; df. — σιδηρόσπαρτος, 2, (σπείρω) saaet, d. e. foraarsaget ved Jern; — σιδηρο-τέκτων, ονος, ὁ, Jernarbeider; — σιδηρότευκτος, 2, (τεύχω) forarbeidet af, med, ved Jern; — σιδηροτοκέω, er – σιδηροτόκος, 2, (τίκτω) som avler el. frembringer Jern; — σιδηροτομέω, (τέμνω) skærer el. kløver med Jern; — σιδηρο-τρύπανον, τό, Jernbor; o. — σιδηρότρωτος, 2, (τιτρώσκω) saaret med Jern.

* σιδηρουργεῖον, τό, Jerngrube; Jernsmede; o. – σιδηρουργία, ἡ, at forarbeide Jern, Jernarbeide; af – σιδηρουργός, 2, (ἔργον) Jernarbeider, Jernsmed, Smed; — σιδηροφορέω, er – σιδηροφόρος, 2, (φέρω) som frembringer Jern; 2) som bærer Jern, som gaaer bevæbnet; *in med.*, σιδηροφορεῖσθαι, at gaae bevæbnet; — σιδηρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) med jernhaard Tænkemaade; — σιδηροφυής, 2, (φύω) af Natur som Jern; — σιδηρόχαλκος, 2, (χαλκός) af Jern og Kobber; — σιδηροχάρμης, ου, ὁ, (χάρμη), ἵππος, harnisket Stridshest, *Pind.*; — σιδηροχίτων, ονος, 2, (χιτών) beklædt med Jern; — σιδηρόω, gior af Jern el. til Jern; beslaaer med Jern; df. – σιδήρωμα, τό, Jernarbeide; Værktoi af Jern; Jernkar, o. dl.; o. — σιδηρωρυχεῖον, τό, (ὀρύσσω) Jerngrube, Jernbiergværk; – (af σίδηρος).

* σιδιοειδής, 2, (εἶδος) bleg som Granatæblets Skal; o. — σιδιόεις, εσσα, εν, af Slags el. Farve som Granatæblets Skal; af – σίδιον, τό, Granatæblets Skal; egentl. *dim.* af σίδη; df. – σιδιωτόν, τό, et med el. af σίδιον tillavet Lægemiddel; o. — σιδόεις, εσσα, εν, af et Granatæble; granatrød; – (af σίδη). — Σιδονυφής, 2, (ὑφαίνω) vævet i – Σιδών, ῶνος, ἡ, Byen Sidon i Phoenicien; men Σιδών, όνος, ὁ, Indvaaner af Sidon. — σιελίζω, σιελισμός, ὁ, σιελιστήριον, τό, σίελον, τό, o. σιελοποιός, 2, *jon.* f. σιαλίζω, σιαλισμός, *etc.*

σίζω, *f.* σίσω o. σίξω, *pf.* σέσιγα, (zische), hvisler, *strideo*, bes. om Lyden af et gloende Legeme i Vand; ogs. σίζ' ὀφθαλμὸς περὶ μοχλῷ, *Od.* 9, 394; (df. σίγμα, σίξις, o. fl.); 2) tysser, siger St! (df. σιγή, σιγάω, *etc.*); 3) hidser, *Theocr.* 6, 29, *inc.* — Σικελίζω, *sicelisso*, holder med Sikulerne; handler el. taler som en – Σικελιώτης, ου, ὁ, *fem.* Σικελιῶτις, ιδος, Indvaaner af – Den Sicilien, Σικελία, ἡ; df. *adject.*, Σικελικός, 3, o. Σικελός, 3, siciliſk. — σίκερα, τό, etslags berusende Drik, Cider, Most, Øl, o. dl.; sædv. *indecl.*, dog ogs. *gen.* σίκερος. — σικιννίζω, er – σικιννιστής, οῦ, ὁ, som udfører Dandsen – σίκιννη, ἡ, o. σίκιννις, ιδος, ἡ, Dands af Satyrer i d. satyriske Drama; (Navnet af Opfinderen Sikinnos); df. — σικιννο-τύρβη, ἡ, en Trop

Sikinnisdandsere; 2) etslags Floitemelodie. = σίκλος, ὁ, = σίγλος, Sekel.

σικύα, ἡ; jon. σικύη, som πέπων, etslags Melon el. Agurke, (germ. Pfebe; den spistes moden, hvorimod Arten σίκυος spistes umoden); 2) sild., det aflange indiske Græskar, (det runde hed κολόκυνθα); 3) af Liigheden: Kop (efter Kopsætning); df. — σικυάζω, kopsætter. — σικύδιον, τό, dim. af σικύα o. σίκυος. — σικυηδόν, adv., egentl. ligesom en σικύα; df. glat afdrækket, (om et Beenbrud uden Splinter, o. dl.). — σικυήλατον, τό, (ἐλαύνω), ogs. σικυήρατον, τό, Bed, hvori Agurker og Meloner drives; o. — σίκυον, τό, Kiernen i Agurker el. Meloner; (af σικύα). — σικυοπέπων, ονος, ὁ, f. σίκυος πέπων, see u. πέπων.

σίκυος, s. σικυός, ὁ, ogs. σίκυς, υος, ὁ, den almindelige Agurke; jf. σικύα; begge Arter hede lat. cucumis. — σικυώδης, 2, (εἶδος) der ligner el. hører til en σικύα el. σίκυος. — σικυών, ῶνος, ὁ, (σικύα, σίκυος), et med Agurker el. Meloner beplantet Sted. — σικυώνη, ἡ, o. σικυωνία, ἡ, = σικύα i alle 3 Bem. — Σικυώνια, τά, sc. ὑποδήματα, etslags Fruentimmerskoe, bes. fra — Σικυών, ῶνος, ἡ, Byen Sicyon paa Peloponnes. — *σικχάζω, sædv. σικχαίνω, o. σικχαίνομαι, ækles derved, har Modbydelighed derfor, forsmaaer, afskyer, τὶ, ogs. τινά; df. — σικχαντός, 3, som foraarsager Ækelhed, Modbydelighed, Afsky; o. — σικχασία, ἡ, Ækelhed, Modbydelighed, Afsky, Mishag; — (af flgd.)

σικχός, ὁ, som ækles, bes. ved Maden, delicat og ufornoieligt Menneske; alm. hvem intet er tilpas, dadlesyg, Spotter, o. dl.; (forst fra Callim. forekommer denne Ordfamilje); df. — σίκχος, εος, τό, o. σικχότης, ητος, ἡ, = σικχασία. — σιληποοδεῖν, dor. σιλαπ., d. lat. oppedere alicui, at behandle med Frækhed el. Uforskammethed; df. — σιληποοδία, ἡ, Frækhed, uforskammet Opførsel; (af παρδεῖν, o. rimel. af σιλός dor. f. σίλλος). — σίλι, τό, = σιλλικύπριον, ægypt. κίκι, Undertræet. — σιλίγνιον, τό, d. lat. siligo, Sommerhvede; df. — σίλιγνις, εως, ἡ, fiint Meel deraf; o. — σιλιγνίτης, ου, ὁ, ἄρτος, Brod af dette Meel.

σιλλαίνω, (σίλλος) udspotter, giennemhegler. — σιλλοκύπριον, τό, som σίλι, Undertræet, Herod. 2, 94. — σιλλογραφέω, er — σιλλογράφος, 2, (γράφω) som skriver Spottedigte; — at skrive saadanne, σιλλογραφία, ἡ; af — σίλλος, ὁ, men σιλός, ὁ, inc., Spot; sædv. Spottedigt; (de ældste Σίλλοι vare af Skeptikeren Timon fra Phlius imod de dogmatiske Philosopher, omtr. ved d. 127de Olympiade); sildigere kaldes alm. et spottende Sted i et Digt, σίλλος, ogs. lat. sillus; (rimel. af εἴλλω, ἴλλω, ἴλλος, ἰλλός, dor. m. Forslag af σ; altf. egentl. at vrænge ad nogen, at kaste haanligt Blik paa nogen; ligesom Hesych. forklarer σιλλοῦν f. σιλλαίνειν ved, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα περιφέρειν).

σίλλυβα, τά, o. σίλλυβοι, οἱ, Qvaster el. Duske; bes. Strimler, som vedhængtes de Gamles Skriftroller, og hvorpaa man læste Bogens og Forfatterens Navn, m. v. — σιλάδουρος, ὁ, h. Athen. et gallisk Ord, f. d. græske εὐχωλιμαῖος, h. Cæsar in pl., soldurii. — σιλουρισμός, ὁ, at spise Fisken — σίλουρος, ὁ, etslags Flodfisk. — σίλυβος, ὁ, etslags tidselagtig Plante. — σίλφη, ἡ, Mid, blatta; 2) Bogmol. — σιλφιόεις, εσσα, εν, af — σίλφιον, τό, etslags Plante, laserpitium; (af den afrikanske, ferula tingitana, tilberededes ὀπὸς Κυρηναϊκός, af den persiske, asa foetida, ὀπὸς Μηδικός); df. — σιλφιοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger σίλφιον; — σιλφιοφόρος, 2, (φέρω) som frembringer σίλφιον; o: — σιλφιωτός, 3, tilsavet med σίλφιον.

σιμβλεύω, sætter (Bierne) i Kurve el. Kuber; 2) intr., κηρία σιμβλεύει, samler sig i Kuben, poët.; — σίμβλη, ἡ, = σίμβλος; — σιμβλήϊος, 3, poët. f. — σίμβλιος, 3, — bes. fem. poët., σιμβληΐς, ίδος, o. σιμβλίς, ίδος, ἡ, horende til el. lignende en Bikube; i el. af en Bikube; σιμβλήϊα ἔργα, Honning; πέτρα σιμβληΐς, Klippehule, der tiener Bierne til Kube; o. — σιμβλο-ποιέω, gior Bikuber; alm. = σιμβλεύω; af — σίμβλος, ὁ, Bikube, Bistade, Bistok, Hes.; 2) transl., samlet Forraad el. Oplag af noget; σίμβλος χρημάτων, Ar.; plur. heterog. τὰ σίμβλα, Opp.; (rimel. af μέλι, μέλισσα, βλίττω).

σιμίκιον, τό, Instrument m. 35 Strænge. — σιμοειδής, 2, (εἶδος) stumpnæset af Udseende; o. — σιμοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον) med stumpnæset Ansigt; af — σιμός, 3, indboiet, indtrykt; σιμὴ ῥίς, indboiet Næse, Stumpnæse; ogs. τὸ σιμὸν τῆς ῥινός, denne Næsens Beskaffenhed, Xen.; ἡ γαστὴρ τῶν ἀδείπνων, σιμή, id.; b) med indboiet Næse, stumpnæset, oppon. γρυπός; sild. poët., σιμὰ γελᾶν, at udlee, i det man slaaer Kroller paa Næsen; h. Digterne ere ogs. Geder og Bier, σιμαί; c) om et Sted: som med Indboining hæver sig opad, acclivis; alm. indboiet, concav, oppon. κυρτός, convex; df. — σιμότης, ητος, ἡ, den Beskaffenhed:

a) at være stumpnæset, *oppon.* *γρυπότης;* *b)* at være indboiet el. krummet opad, *ex.* om Vildsvinets Huggetænder; v. — *σιμόω*, boier indad, *τὰ νῶτα*, Ryggen; ogs. skyder Ryg; *b)* gior Stumpnæse, slaaer Kroller paa Næsen; ogs. *transit.*, spotter, udleer, *adunco naso suspendo.* — *σιμῳδία*, ἡ, (ᾠδή) etslags utugtig Sang (saaledes kaldet efter Forfatteren *Σῖμος*); — *σιμῳδός*, ὁ, som synger en slig Sang, — *σίμωμα*, *τό*, (*σιμόω*) den indboiede Deel el. Krumningen paa et Legeme; *σίμωμα ναός*, den opadboiede Forstavn.

σῖναμώρευμα, *τό*, Slikkeri; Tyveri af Slikvornhed; af — *σῖναμωρέω*, beskadiger, fordærver, ødelægger, udplyndrer, *πόλιν*, *Herod.*; *ὅσα ἐπέσχον τῆς Φωκίδος πάντα ἐσιναμώρεον*, *id.* 8, 35; — 2) *att.*, elsker Slikkerier, er slikvorn, bortlister for at giore mig tilgode; ogs. om hemmelig og utilladelig Elskovsnydelse; *γυνὴ σιναμωρουμένη χαίρει*, *Ar. Nub.* 1066; df. — *σιναμωρία*, ἡ, Skadelighed, Fordærvelighed; 2) Slikvornhed; Geilhed; ogs. Ødselhed; af — *σῖνάμωρος*, 2, skadelig, fordærvelig; *τῶν ἑωυτοῦ σινάμωρος*, som fordærver sine Ting, *Herod.* 5, 92, 6; 2) *att.*, slikkensk el. slikvorn; som stiæler Slikkerier; lysten, sandselig; vellystig, qvindekiær; (af *σίνομαι*, rimel. uden Sammensætning, jf. *ἐγχεσίμωρος*; Formen *σινόμωρος*, *etc.*, forkastes).

σῖνᾱπ-ἔλαιον, *τό*, Senepsolie; af — *σίνᾱπι*, *εως*, v. *σίνᾱπυ*, *υος*, *τό*, Senep, lat. *sinapi*; *att.* *νᾶπυ*; df. — *σῖνᾱπίδιον*, *τό*, etslags Formad af el. med Senep; egentl. *dim.* af frgd.; — *σιναπίζω*, paalægger Senepsplaster, *τινά*; 2) gior suur Mine til nogen, *τινί*, *inc.*; v. — *σινάπινος*, 3, af Senep. — *σινάπιον*, *τό*, *dim.* af *σίναπι*. — *σιναπισμός*, ὁ, Brugen af Senepsplaster; v. — *σιναπιστέον*, *adject. verb.*, man maa bruge el. anvende Senepsplaster; (af *σιναπίζω*). — *σίνᾱπυ*, *υος*, *τό*, = *σίναπι*. — *σῖνᾰρός*, 3, (*σίνομαι*) skadelig; 2) *pass.*, beskadiget. — *σινάς*, *άδος*, ἡ, bes. *fem.* af frgd.

Σινδοί, *οἱ*, Indierne. — *σινδόνη*, ἡ, som *σινδών*, fiint indisk Lerred. — *σινδόνιον*, *τό*, v. *σινδονίσκη*, ἡ, *dim.* af *σινδόνη*. — *σινδονίτης*, *ου*, ὁ, *fem.* *σινδονῖτις*, *ιδος*, ifort fiint indisk Lerred el. Linned; — *σινδονοφορέω*, er — *σινδονοφόρος*, 2, (*φέρω*) som bærer Klæder af fiint indisk Linned; v. — *σινδονυφής*, 2, (*ὑφαίνω*) vævet som fiint indisk Linned. — *σινδρός*, ὁ, ogs. *σίνδρων*, *ωνος*, ὁ, som *βλαπτικός* v. *πονηρός*, som stifter Skade, fordærvelig; (forkortet af *σιναρός*); df. — *σινδρωνεύομαι*, = *σίνομαι*, *gramm.* — *σινδώ*, *οῦς*, ἡ, *att.*, sædv. *σινδών*, *όνος*, ἡ, Sindon, fiint indisk Lerred el. Linned; *σινδὼν βυσσίνη*, fiint Bomuldstoi, ogs. Musselin; sild. ogs. grov Seildug; 2) hvad der er giort af Sindon, Klædning deraf; (rimel. af *Σινδός*, *Ἰνδός*; men efter nogle er *σινδών* oprindel. et ægyptisk Ord).

σινέομαι, *jon.* f. *σίνομαι*, *Herod.* 5, 81, *inc.* — *σίνηπι*, *ιος*, v. *σίνηπυ*, *υος*, *τό*, *jon.* f. *σίναπι*, *σίναπυ*; *Nic.* har ogs. *acc.* *σίνηπιν*. — *σινιάω*, som *σήθω*, sier, sigter; kaster el. renser (Korn); df. — *σινίασμα*, *τό*, Afgang, Avner; v. — *σινιάω*, = *σινιάζω*; df. — *σινιατήριον*, *τό*, ogs. *σινίατρον*, = flgd.; af — *σινίον*, *τό*, Saald; (*σινίον* c. *deriv.* findes rimel. først i *N. T.*). — *σίνις*, *ιδος*, ὁ, *acc.* *σίνιν*, som stifter Skade, som ødelægger el. plyndrer, en Røver; alm. et skadeligt Menneske; ogs. om Rovdyr; — 2) som *nom. pr.* *Σίνις*, *ιδος*, ὁ, Navnet paa en berygtet Røver; jf. *πιτυοκάμπτης*; skrives ogs. *Σίννις*; v. — *σινόδους*, *όντος*, ὁ, ἡ, (*ὀδούς*) som skader el. saarer med Tænderne; (af flgd.).

σίνομαι, sædv. alene *in præs.* v. *impf.*, bortrøver (Mennesker og Qvæg), bortslæber som Bytte; *ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους*, om Charybdis, *Od.* 12, 114; jf. 11, 112; *b)* efterhom., *σίνεσθαι γῆν*, *χώραν*, at udplyndre el. hærje et Land, *ex.* *Herod.* 9, 13; *c)* bortstiæler, bortvender; — 2) alm. skader, tilfoier Skade, gior ulykkelig, *oppon.* *ὀνίνημι*, *Il.* 24, 45; *σίνεσθαι τὸν στρατόν*, *τοὺς πολεμίους*, at tilfoie Tab el. Nederlag, *Herod.*, *Xen.*; dog ogs. *πολλὰ τῶν σῶν σινόμεθα ἄκοντες*, imod vor Villie, *Xen.*; *b)* beskadiger, saarer; — *aor.* 1, *Herod.* 8, 31, *inc.*; df. — *σίνος*, *εος*, *τό*, som *βλάβη*, Skade, Beskadigelse; alm. Ulykke, Uheld, *Æsch.*; *μέγα τι σίνος ἔσται τῇ βασιλῆος στρατιῇ*, et stort Nederlag vil ramme den, *Herod.* 8, 65; 2) *act.*, det Skadelige, hvad der bringer Skade; (betones ogs. undert. *σινός*); v. — *σινότης*, *ητος*, ἡ, beskadiget Tilstand. — *σινόω*, sild. Biform f. *σίνομαι*.

σίντης, *ου*, ὁ, (*σίνομαι*) Røver, Forstyrrer, Morder; ogs. *adject.* som *epith.* til Løven og Ulven: røversk, glubende, *Hom.* — *σίντις*, *ιος*, ὁ, f. *σίντης*, *inus.*; df. *Σίντιες*, *οἱ*, Sintierne, de ældste, røverske Indvaanerne paa Lemnos, som df. ogs. hed *Σιντηΐς*, *ΐδος*, ἡ. — *σίντωρ*, *ορος*, ὁ, = *σίντης*, *poët.* — *Σῖνωπική*, ἡ, *sc.* *μίλτος*, ogs. *Σῖνωπίς*, *ίδος*, ἡ, etslags Farvejord el. Rødsteen, *rubrica Sinopica*, som man fik over — *Σινώπη*, ἡ, Byen Sinope i Paphla-

gonien ved det sorte Hav; – Σινωπίτης, ου, ὁ, Indvaaner deraf.

σίξις, εως, ἡ, (σίζω) Hvislen, bes. Lyden af et gloende Legeme i Vand. — σἴοειδής, 2, (εἶδος) der i Art el. Udseende har Liighed med – σίον, τό, etslags Sump- el. Engplante, *Theocr.* — σιοκόρος, ὁ, *lacon.* f. θεοκόρος, = νεωκόρος; af – σἴός, *dor.*, bes. *lacon.* f. θεός. — σἴπᾰλός, 2, forlæng. Form af σιφλός, krobbel. — σίπαρος, ὁ, ogs. σίφαρος, d. lat. *supparum*, etslags Seil; σιπάρους ἐπαίρειν, at sætte alle Seil til, *Arr.* — σιπύα, ἡ, ogs. σιπύη, hvori man forvarer Meel el. Brød, Meelpose, Brødpose, Brødkurv. — σιπυΐς, ΐδος, ἡ, o. σιπύς, ύος, ἡ, Biformer af σιπύα. — σίραιον, τό, ogs. σίραιος οἶνος, indkogt Most. — σιρίασις, ἡ, v. σιριάω, slettere Former f. σειρίασις, σειριάω.

σιρομάστης, ου, ὁ, (μαστήρ) egentl. Grubesøger; Instrument, hvormed Tolderne giennemsøgte Korngruber og Magaziner; 2) etslags Landse med Krog; af — σἴρός, ὁ, Grube, bes. hvori Korn forvares; sild. ogs. σιῤῥός. — σισαμίς, ΐδος, ἡ, urigtig Læsem. f. σησαμίς. — σισάριον, τό, etslags Qvindepynt, rimel. en Kiæde. — σίσαρον, τό, etslags Plante med spiselig Rod, Rapunzel, lat. *siser.* — σισμός, ὁ, (σίζω) = σίξις. — σἴσύμβρινος, 3, som er giort el. lavet af – σἴσύμβριον, τό, o. σίσυμβρον, τό, etslags vellugtende Plante, rimel. etslags Mynte.

σἴσύρα, ἡ, en tyk og laaden el. flosset Kappe; ogs. Pels, bes. Gedepels, ellers βαίτη. — σίσυρνα, ἡ, = σισύρα; df. — σισυρνοδύτης, ου, ὁ, (δύω) som klæder sig i en σίσυρνα; — σισυρνοφόρος, 2, = σισυροφόρος; o. — σισυρνώδης, 2, (εἶδος) af Slags el. Udseende som en σίσυρνα. — σισυροδύτης, ου, ὁ, = σισυρνοδύτης; o. — σισυροφορέω, er – σισυροφόρος, 2, (φέρω) som bærer en laaden Kappe el. Pelts; (af σισύρα). — σίσυς, υος, ἡ, = σισύρα. — Σισυφίζω, som πανουργεύομαι, handler listigen; egentl. handler som – Σίσυφος, ὁ, Sisyphus, en korinthisk Fyrste; den listigste af alle Mennesker; df. πυκνότατος παλάμαις, *Pind.*; *vid. Il.* 6, 153, o. *Od.* 11, 593. — σίσων, ὁ, etslags syrisk Vært, hvis Sæd og Plante tiente til Lægemiddel.

σἶτα, τά, *pl. heterog.* af σἶτος, Kost, Spise, Næring. — σἴταγέρτης, ου, ὁ, (ἀγείρω) som indsamler det offentlige Korn i Magasiner; o. — σἴταγωγέω, er – σἴταγωγός, 2, (ἄγω) som bringer, bes. som tilfører Korn; df. – σιταγωγία, ἡ, at føre el. tilføre Korn; Korntilforsel; (af σἶτος). — σιτανίας, ου, ὁ, πυρός, etslags busket Hvede; rimel. = σητανίας πυρός. — σἴτάριον, τό, *dim.* af σἶτος, noget lidet af Brød el. Korn. — *σἴτάρκεια, o. σἴταρκία, ἡ, at forsyne med den fornødne Proviant; Armeens Proviantvæsen; ogs. Provianten selv; af – σἴτ-ἀρκέω, provianterer; giver Proviant el. Kost; o. — σἴταρχέω, 1) er – σιτάρχης, ου, ὁ, ogs. σίταρχος, ὁ, (ἄρχω) som forestaaer Proviantvæsenet, Proviantmester; – 2) alm. = σιταρκέω; df. – σιτάρχημα, τό, Proviantering, bes. Soldaternes Lønning el. Sold, lat. *stipendium*; o. – σιταρχία, ἡ, Proviantmesterens Embede; 2) = σιτάρκεια; – (af σἶτος).

σἶτεία, ἡ, Foren, Mæsken; Bespiisning, bes. den offentlige i Prytaneion; — σἶτευτής, οῦ, ὁ, som forer el. mæsker; o. — σιτευτός, 3, foret, mæsket; af — σιτεύω, (σῖτος) forer, mæsker, κτήνεα, *Herod.* 7, 119; alm. bespiser; *in med.*, tager Mad til mig, faaer Mad, æder, spiser. — σἶτέω, = frgd.; oftest *in med.*, *ex.* καρποὺς σιτέεσθαι, at spise Frugter, *Herod.*; ogs. *absol.*, *ex.* Ἐν τῷ σιτέσκοντο, hvori de spiste, *Od.* 24, 209; ligel. οὐ παρὰ μητρὶ σιτοῦντι, *Xen.* — *σἶτηβόρος, 2, (βορά) som æder el. sluger Korn; — σἶτηγέω, (σιτηγός) = σιταγωγέω; (σιτηγεῖν) ἀλλοσέ πη, ἢ Ἀθήναζε, at drive Kornhandel paa noget andet Sted, *Dem.*; df. – σιτηγία, ἡ, = σιταγωγία, Korntilforsel, εἰς τὴν Ῥόδον, *Dem.* 1286, 17; — σἶτήγονος, 2, (γόνος) som er skabt til Menneskenes Spise el. Næring; o. — σἶτηγός, 2, (ἄγω) = σιταγωγός, som tilfører Korn el. Levnetsmidler; σἶτηγὰ πλοῖα, *Dem.*; – (af σἶτος).

*σἶτηριάζω, forsyner med Proviant el. Kost; af – σιτηρέσιον, τό, Proviant, Kost; Lønning, Sold; οὐ πειρῶνται ἡμῖν ἐκπορίζειν σιτηρέσιον, *viaticum*, *Xen.*; egentl. *neutr.* af – σιτηρέσιος, 3, = flgd.: — σιτηρός, 3, af Korn, horende til Korn; σιτηρὸν μέτρον, Kornmaal; *b)* hørende til Mad el. Proviant, spiselig; *c)* τὰ σιτηρά, ogs. τὰ σιτώδη, Kornarterne; — σίτησις, ἡ, Spisen el. at spise; ἡ ἔξω σίτησις, at spise ude, *oppon.* οἴκοι, *Xen.*; 2) Kosten, Maden; σιτήσεις ἐν πρυτανείῳ, offentlig Bespiisning i Prytaneion, *Dem.*; 3) sild. Romernes *annona*; o. – σιτητός, 3, = σιτικός, *inc.*; (af σιτέω); o. — σιτίζω, *f.* ίσω, giver at spiser, nærer, forer, mæsker, som σιτέω, σιτεύω; *in med.*, tager til mig, spiser, *c. acc.*, *Theocr.* 4, 16; – (af σἶτος).

σἶτικός, 3, o. σίτινος, 3, horende til Korn; σιτικὴ ἐξαγωγή, Kornudfor-

sel, *Polyb.*; — σῖτίον, τό, (σῖτος) Spise, Mad; εἴ τι σιτίον, ἢ ποτὸν ἦν, *Xen. Anab.* 1, 10, 11; dog oftest *in pl.*, σιτία, Næringsmidler, Mad, Madvarer, Proviant; τὰ σιτία πόῤῥωθεν ὠνεῖσθει, *Xen.*; ogs. som σῖτος, Brod; *b*) offentlig Bespiisning, som σίτησις Bem. 2. — σίτισις, ἡ, σίτισμα, τό, o. σῖτισμός, ὁ, Bespisen el. at bespise, at nære, fore, mæske; — σῖτιστής, οῦ, ὁ, som giver at spise, som nærer, forer, mæsker; o. — σιτιστός, 3, bespiist, næret, foret, mæsket; (af σιτίζω). — σίτλα, ἡ, etslags Maal, af d. lat. *situla.*

*σῖτοβόλιον, τό, ogs. σιτοβόλειον, o. σιτόβολον, τό, o. σῖτοβολών, s. -βολεών, ῶνος, ὁ, (βάλλω) Sted, hvor Kornet udstyrtes, Kornbod, Kornmagazin, *horreum granarium*; jf. βολεών; — σιτοβρύτις, ιδος, ἡ, (βρύω) som lader Kornet skyde op; — σῖτοδαισία, (ikke -δασία), ἡ, (δαίω, deler), Korn- el. Broduddeling, *Dion. Hal.*; — σῖτοδεία, ἡ, jon. σιτοδηΐη, *Herod.*, Mangel paa Korn- el. Levnetsmidler; σιτοδείας παρὰ τοῖς ἀνθρώποις γενομένης, *Dem.*; af — σῖτοδέομαι, f. σίτου δέομαι, lider Mangel paa Korn eller Levnetsmidler, *Thuc.*; — σῖτοδόκη, ἡ, Kornbod, Kornmagazin; o. — σιτοδόκος, 2, som optager, indeholder, opbevarer Korn el. Levnetsmidler; (af δέχομαι); — σιτοδοσία, ἡ, (δόσις) Korn- el. Broduddeling til Folket; o. — σιτοδοτέω, er — σιτοδότης, ου, ὁ, (δίδωμι) som forsyner med Korn, som uddeler Korn, som σιτομέτρης; — (af σῖτος). — σιτοδοχεῖον, τό, o. σιτοδόχος, 2, (δέχομαι), = σιτοδόκη, σιτοδόκος.

*σῖτο-θήκη, ἡ, = σιτοδόκη; — σῖτοκαπηλεύω, er — σῖτο-κάπηλος, ὁ, Kornhandler; — σιτόκουρος, 2, (κείρω) som afæder Kornet; sædv. Brodspiser, unyttigt Menneske, *fruges consumere natus*; — σιτολογέω, er — σιτολόγος, 2, (λέγω) som samler Korn el. Fourage, som fouragerer; — σιτολογεῖν τὴν χώραν, at affouragere el. udplyndre en Egn; — denne Handling, σιτολογία, ἡ; ogs. Tilforsel af Levnetsmidler; — σῖτομετρέω, er σιτομέτρης, s. m. s.; besørger hans Embede el. Forretning; alm. uddeler Korn el. Levnetsmidler efter bestemt Maal; tilmaaler Proviant, forsyner nogen dermed, τινά; *in med.*, οἱ στρατιῶται σιτομετροῦνται, lade sig tilmaale, faae tilmaalt deres Proviant, *Polyb.*; af — σιτομέτρης, ου, ὁ, (μετρέω), 1) som uddeler, udmaaler Korn el. Levnetsmidler, Proviantmester; 2) en Øvrighedsperson, som har Opsyn over Kornets Udmaaling el. over Maalets Rigtighed; df. — σιτομετρία, ἡ, at tilmaale Korn eller Fourage; 2) den Øvrighedspost, som en σιτομέτρης beklæder; 3) = flgd.; — σιτομέτριον, o. σιτόμετρον, τό, (μέτρον) det tilmaalte Korn el. Proviant, *dimensum*; — σιτομνημονέω, (μνήμων), = σιτομετρέω, *gramm.*; — σῖτον, τό, see u. σῖτος; o. — σιτονόμος, 2, (νέμω) som tildeler el. uddeler Korn, Mad, Proviant; — (af σῖτος).

*σῖτοποιέω, er σιτοποιός, tilbereder Kornet, maler det; ogs. *in med.*, (χειρομύλαις) σιτοποιεῖσθαι, *Xen.*; tillaver Brod og andre Spiser af Meel; σιτοποιεῖν τινι, at underholde nogen, at give nogen Kosten, *Xen.*; 2) *in med.*, *a*) tillaver Maden; *b*) tager Mad til mig, spiser, *id.*; df. — σιτοποιΐα, ἡ, Brodets el. Madens Tillavning; αἱ ἐκ τοῦ καρποῦ σιτοποιΐαι, *Xen.*; o. — σιτοποιϊκός, 3, hørende til Brodets el. Madens Tillavning, ὄργανα, σκεύη; af — σῖτοποιός, 2, (ποιέω) see u. σιτοποιέω; σιτοποιός, ὁ, ἡ, Brodbager, Brodbagerske; *oppon.* ὀψοποιός; — σῖτοπομπεία o. -πομπία, ἡ, ogs. σιτοπομπεῖον, o. -πόμπιον, τό, (πέμπω) Kornforsendelse, Korntransport, bes. over Søen; βουλόμενος τῆς σιτοπομπείας κύριος γενέσθαι, Herre over Korntilforselen (fra Pontus til Athenen), *Dem.*; 2) Bedækning el. Escorte med en Korntransport; — σιτοπονέω, σιτοπονία, ἡ, o. σιτοπόνος, 2, (πονέω), = σιτοποιέω, -ποιΐα, -ποιός; — σιτοπράτης, ου, ὁ, (πιπράσκω), = σιτοπώλης; o. — σιτοπωλέω, er — σιτοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger Korn, Kornhandler; — (af flgd.).

σῖτος, ὁ, Hvede; alm. Korn, Brodkorn, ogs. Meel; bes. Brod; σῖτος καὶ κρέα, *Od.*; οὐδέ τι σῖτον ἤσθιον, spiste ikke Brod, (dyrkede ikke Jorden), *Hes. Op.* 146; h. *Hom.* er σῖτον ἔδοντες, oftere *epith.* til Menneskene; ogs. alm. Mad, Spise; σῖτος ἠδὲ ποτής, Mad og Drikke, ligel. σῖτος καὶ οἶνος, o. dl., *Hom.*; σῖτον αἱρέεσθαι, *Herod.*, ἐν σίτῳ εἶναι, *Xen.*, som σιτεῖσθαι, at spise; ἐπὶ τῷ σίτῳ, under Maaltidet, *id.*; — ogs. Sæden paa Marken; ἔφθειρε τὸν σῖτον, (om Fienden); σίτου συγκομιδή, Høsten, *messis*, *id.*; alm. Korn, Sæd, *ex.* i Handelen; ὁ ἐκ τοῦ Πόντου εἰςπλέων (σῖτος), som indføres fra Pontus, *Dem.*; — undert. ogs. Foder, f. χόρτος, *ex.* οὔτε ἵπποις ἀγυμνάστοις σῖτον ἐνέβαλλε, *Xen. Cyr.* 8, 1; 38; — *att.* bruges ofte *pl. heterog.* τὰ σῖτα, Levnetsmidler, Proviant, *ex.* ἱκανὰ καὶ σῖτα καὶ ποτά, *Xen.*; τριῶν ἡμερῶν σῖτα, *id.*; (*sing.* τὸ σῖτον rimel. *inus.*).

*σῖτόσπορος, 2, (σπείρω) besaaet med Hvede el. Korn; — σῖτουργός, 2, (ἔργον), = σιτοποιός; — σιτοφάγος, 2, (φαγεῖν) som spiser Korn el. Brod, *Od.*; — σιτοφόρος, 2, (φέρω) som bærer, bringer Korn el. Proviant, κάμηλοι, ἡμίονοι, *Herod.*; *b)* som frembringer Korn el. Sæd; *c)* som bringer Spise el. Mad; τὸ σιτοφόρον, Madfad, Brodkurv; o. dl.; — σιτοφυλακεῖον, o. -φυλάκιον, τό, Sted el. Kar til Kornets Opbevaring; af - σιτοφυλακέω, opbevarer Korn; bes. er - σιτοφύλαξ, ἄκος, ὁ, sædv. *in pl.*, σιτοφύλακες, οἱ, i Athenen: Embedsmænd, som havde Opsyn over Kornets Indførsel og Udsalg; ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς, ifølge Kornskrivernes Toldbøger, *Dem.*; - dette Embede, σιτοφυλάκια, ἡ; o. — σιτόχροος, *ctr.* -χρους, 2, (χρόα) af Farve som moden Hvede, guulbruun, lat. *robeus*; - (af σῖτος).

σίττα, o. σίττε, Hyrdernes Udraab til Hjorden, *ex.* σιττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες, *Theocr.* 5, 100; (rimel. besl. m. σίζω). — σιττἄκός, ὁ, Papegoie; (blødere Udtale f. ψιττακός); ogs. σιττάκη, ἡ, o. σίττας, ὁ. — σίττη, ἡ, etslags liden Fugl, lat. *sitta*. — σίττυβος, ὁ, o. σιττύβη, ἡ, Klædning af Skind. — σίττω, *f.* σίξω, hidser, *inc.*; (man vil deraf aflede *aor.* σίξα, *Theocr.* 6, 29; see u. σίζω). — *Σιτώ, οῦς, ἡ, *epith.* til Demeter, som Kornets Giverinde; — σιτώδης, 2, (εἶδος) som ligner Hvede el. Korn; τὰ σιτώδη, see u. σιτηρός Bem. *c.*; — σιτών, ῶνος, ὁ, Hvedeager; Sædeager, Kornmark; — σιτώνη, ἡ, = σιτωνία, *inc.*; o. — σιτωνέω, er - σιτώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) som kiøber el. opkiøber Korn; i Athenen er σιτώνης, en slig Embedsmand, *Dem.*; - hans Post, σιτωνία, ἡ; alm. Kornopkiøb; ogs. det opkiøbte Korn; ogs. σιτώνησις, ἡ; - (af σῖτος).

-σίφαρος, ὁ, = σίπαρος. — σιφλός, 3, med Legemsbræk, som har lidt Skade paa noget Lem, vanskabt, halt, bes. svagsynet, blind, jf. σιφνεύς; 2) tom, huul, νάρθηξ; med tom Mave, hungrig, graadig; alene *poët.*; (m. σιφλός, blind, jevnfører man τυφλός, m. σιφλός, tom, σίφων, o. s. v.); df. — σίφλος, ὁ, Legemsbræk; Spot derover; alm. Spot, Dadel; o. — σιφλόω, lemlæster, beskadiger; *transl.* θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε, fordærve ham! *Il.* 14, 142. — σιφνεύς, έως, ὁ, Muldvarp (af dens Blindhed); af — σιφνός, 3, Biform af σιφλός; df. — σιφνόω, = σιφλόω. — σῖφῶμαι, bliver tom, tager af, svinder hen; af — σίφων, ωνος, ὁ, huult Legeme el. Rør, *sipho*; bes. *a)* Hævert, Viinhævert; *b)* en Sproite, bes. Røret deraf; *c)* Vandhose; jf. τίφων; *d)* etslags Insect med Snerør; df. — σιφωνίζω, οἶνον, trækker Vinen op med en Hævert, *Ar.*

σιωπάω, tier stille, er stille, iagttager Taushed imod nogen, τινί; ogs. fortier, τινί τι; εἴ τινι ἀπηχθόμην, μέμνησθε, καὶ οὐ σιωπᾶτε, *Xen.*; *in med.*, byder at tie, beroliger; af — σιωπή, ἡ, Tien el. at tie; Taushed, Rolighed; σιωπὴ ἐγένετο, det blev stille (i Forsamlingen), *Xen*; *b)* ofte *in dat.* σιωπῇ, som *adverb.*, h. *Hom.* ofte pleonastisk, ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ; σιωπῇ διῆγεν, han vedblev at tie, *Xen.*; σιωπῇ πορεύεσθαι, ἰέναι, i Stilhed, uden Larm, *id.*; *c)* Fortien el. at fortie; ogs. Forticlse, *ex.* τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί, de Uforsøgte blive ogsaa uberømte, *Pind. Isthm.* 4, 51. — σιωπηλός, o. σιωπηρός, 3, *adv.* -λῶς, o. -ρῶς, tiende, stille, uden Larm; 2) taus; o. — σιώπησις, ἡ, Tien el. at tie; 2) Fortien, Taushed; (af σιωπάω).

σκάζω, άσω, hinker, halter, *Il.*; 2) ὁ σκάζων, ogs. χωλίαμβος, jambisk Trimeter, som for den sidste Jambus har en Spondeus el. Trochæus; (besl. m. σκαιός). — σκαιεμβᾰτέω, o. σκαιοβατέω, (βαίνω) gaaer el. bevæger mig forkeert, gior et Feiltrin; σκαιόθεν, *adv.*, fra den venstre Side; o. — σκαιολογέω, (λέγω) taler forkeert; af — σκαιός, *adv.* -ῶς, lat. *scævus*, sædv. venstre, til el. paa den venstre Side; σκαιῇ, *sc.* χειρί, med den Venstre, *Hom.*; - *b)* om Varsler: ulykkelig, ugunstig, som bebuder Uheld; (egentl. som viser sig fra Venstre el. imod Vest, ligesom σκαιὸν ῥίον, *Od.* 3, 295, efter nogle er det vestlige Forbierg, o. Σκαιαὶ πύλαι, Port imod Vesten; σκαιός var da oprindel. vestlig, modsat ὄρθριος af ὄρθρος); df. om Ting: ugunstig, ubeleilig, ubeqvem; - *c)* forkeert, bagvendt, uskikket; raa, grov, plump; uklog, udannet, uvidende; σκαιὸς οὕτω καὶ ἀναίσθητος, σκαιὸς καὶ ἀνήκοος, o. dl., *Dem.*; - *d)* skiev, krum, bøiet, som πλάγιος; *oppon.* ὀρθός; - (besl. derm. er σκάζω, ogs. vort skiev).

*σκαιοσύνη, ἡ, o. σκαιότης, ητος, ἡ, Adfærd el. Opførsel af en σκαιός Bem. *c*; Forkeerthed, Raahed, Uvidenhed, o. s. v.; διὰ - σκαιότητα τῶν τρόπων, τῶν μετὰ ταῦτα οὐδὲν προόψεσθαι, *Dem.*; o. — σκαιουργέω, (ἔργον) handler forkeert, opfører mig grovt el. slet, πρὸς τοὺς γονέας, imod mine Forældre, *Ar.*; df. - σκαιούργημα, τό, forkeert el. usædelig Handling; - (af σκαιός). — σκαίρω, hopper, springer, dandser; ogs. ποσὶ σκαίρειν, *Il.*; (besl. m. σπαίρω, ἀ-

σπαίρω). — *σκαιώδης, 2, (εἶδος) af en forkeert el. uſædelig Art; — σκαίωμα, τό, Krumning, *Polyb.*; — σκαιωρέω, = σκαιουργέω; df. - σκαιώρημα, τό, o. σκαιωρία, ἡ, = σκαιούργημα; ogſ. Ondſkab, Liſt, Efterſtræbelſe; - (af σκαιός).

σκᾰλᾰβώτης, ου, ὁ, ſild. f. ἀσκαλαβώτης. — σκαλάθυρμα, τό, *dim.* σκαλαθυρμάτιον, τό, *Ar.*, Grubleri, Spidsfindighed; alm. Narreſtreg; af — σκᾰλᾰθύρω, egentl. ſom σκάλλω, σκαλεύω, graver; df. *a)* grubler; *b)* beſover, *Ar.* — *σκαλεία, ἡ, Behakken el. at behakke, *sarritio*; — σκάλευθρον, ogſ. σκάλευρον, τό, Rage, Ildrage, Ovnrage; — σκάλευμα, τό, det Hakkede el. Behakkede; 2) = σκάλευσις; — σκαλεύς, έως, ὁ, (σκάλλω), o. σκαλευτής, οῦ, ὁ, ſom graver, ſom hakker el. behakker, beſ. Havevæxter el. Sæd; o. — σκάλευσις, ἡ, Graven, Hakken, Behakken; af — σκαλεύω, ſom σκάλλω, ridſer, kradſer, graver; hakker, behakker, *Ar.*; *b)* ſild. *transl.*, underſøger.

σκᾰληνία, ἡ, Ujevnhed, Skievhed; af — σκᾰληνός, 3, (σκάζω) hinkende, vankende; 2) ujevn, ulige, ſkiev; τρίγωνον σκαληνόν, uligeſidet Triangel; ſkiev, krum, ἀτραπός, krum Vei; df. — σκαληνοειδής, 2, (εἶδος) ſkiev af Udſeende; o. — σκαληνόω, gior ulige; gior ſkiev el. krum. — σκᾰλίας, ου, ὁ, Artiſchokkens Hoved el. Frugt, κάκτος. — σκᾰλῐδεύω, o. σκαλίζω, *att.* ἀσκαλίζω, ſom σκάλλω, σκαλεύω, graver, ridſer, hakker, behakker; af — σκᾰλίς, ίδος, ἡ, Værktøi, hvormed man graver, ridſer, hakker: Spade, Stuffejern, Hakke, o. dl.; 2) Skaal el. Potte, *gramm.* — σκάλισις, ἡ, o. σκαλισμός, ὁ, = σκάλσις; o. — σκαλιστήρ, ῆρος, ὁ, = σκαλεύς; df. - σκαλιστήριον, τό, = σκαλίς; (af σκαλίζω.)

σκαλλίον, τό, *dim.* af σκαλίς Bem. 2, liden Skaal el. Potte, lidet Bæger. — σκάλλω, ridſer, kradſer; graver; hakker, behakker; (beſl. m. σκάπτω, *scabo*, *scalpo*). — σκάλμη, ἡ, Kniv, Sværd. — σκαλμίδιον, τό, *dim.* af - σκαλμός, ὁ, den Plog el. Træklods, hvorpaa Aaren hviler, og hvortil den befæſtes, *scalmus*, *paxillus*; 2) σκαλμὸς θρανίτης, en Rad el. Række af Rorskarle, *Polyb.* — σκάλοψ, οπος, ὁ, Muldvarp; (egentl. ſom graver, af σκάλλω). — σκάλσις, εως, ἡ, (σκάλλω) Ridſen, Kradſen, Hakken el. at hakke, behakke, o. dl. — σκάλωμα, τό, h. *Polyb. lect. var.* f. σκαίωμα; Krumning.

σκαμβός, 3, krum, krummet, bøiet, beſ. udad o. om Benene, lat. *varus*, *oppon.* ῥαιβός; (rimel. af κάμπτω, καμψός, m. Forſlag af σ). — σκάμμα, τό, (σκάπτω) det Gravede, Grøft, Grube; 2) en fordybet, med Sand beſtrøet Plads i Palæſtra, hvor Athleterne øvede ſig; df. alm. Kampplads; Kamp, Fare; df. ἐπὶ σκάμματος εἶναι, at være i yderſte Fare. — σκαμωνία, ἡ, etſlags Plante, hvoraf man lavede - σκαμώνιον, τό, ogſ. σκαμμώνιον, en afførende Saft; df. — σκαμωνίτης, ου, ὁ, οἶνος, en med σκαμώνιον tilſat Viin.

σκανδάλα, o. σκανδάλη, ἡ, o. σκανδάληθρον, τό, den krumme Stillepind i Fælden, ſædv. πάσσαλος, ῥόπτρον; *transl.*, Slynge el. Liſt, hvorved man ſøger at beſnære Modſtanderen; σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν, ſættende ſine Ord paa Skruer, *Ar. Acharn.* 687; (ſædv. Afledn. af σκάζω, s. af σκαμβός). — σκανδᾰλίζω, men σκανδᾰλόω. *inc.*, giver Forargelſe, *N. T.*; af — σκάνδᾰλον, τό, ogſ. σκάνδαλος, ὁ, *Hesych.*, ſild. Form f. σκανδάληθρον, Snare el. Liſt, LXX; 2) Forargelſe, Skandal, *N. T.* — σκανδῐκοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) ſom ſælger el. handler med - σκάνδιξ, ῐκος, ὁ, Korvel; ogſ. σκάνδυξ, υκος, ὁ. — σκανθαρίζω, = σκιμαλίζω.

σκᾰπᾰνεύς, έως, ὁ, o. σκᾰπᾰνήτης, ου, ὁ, = σκαφεύς, en Graver; af — σκᾰπάνη, ἡ, (σκάπτω) Værktøi til at grave med, Spade, Hakke; 2) Graøning. — σκᾰπάνιον, τό, *dim.* af frgd. — σκᾱπάνιον, τό, *dor.* f. σκηπάνιον. — σκαπέρδα, ἡ; df. σκαπέρδαν ἕλκειν, at trække (ſin Modſtander) i Veiret ved en Line, ſom gaaer igiennem en opreiſt Pæl, hvortil de Legende vende Ryggen, (en Drengeleg); df. h. *Hesych.*, σκαπερδεύειν, at optrække, ſpotte, mishandle.

σκάπετος, ὁ, det Gravede, Grav, Grøft, Grube; o. — σκάπτειρα, ἡ, *fem.* af - σκαπτήρ, ῆρος, ὁ, den Gravende, en Graver; (af σκάπτω). — σκᾶπτον, τό, *dor.* f. σκῆπτρον, *Pind.* — σκαπτός, 3, (σκάπτω) gravet; til at grave, ſom kan graves. — σκαπτοφόρος, 2, *dor.* = σκηπτροφόρος. — σκᾶπτρον, τό; *dor.* f. σκῆπτρον. — σκάπτω, *f.* ψω, graver; σκάπτειν καὶ σπείρειν - γήδιον, *Xen.*; σκάπτειν διὰ βοῶν, at pløie, *Hom. Merc.*; 2) τὰ ἐσκαμμένα, en Grøft, ſom betegner Maalet for det Spring, ſom en πένταθλος har at giøre; ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, at overſkride Maal og Grændſe; (df. σκάφη, *etc.*, ogſ. *cavo*, *cavus*).

σκάραβος, ὁ, = κάραβος, *inc.* — *σκαρδαμυγμός, ὁ, Pliren el. Blinken med Øinene; — σκαρδαμυκτέω, ex - σκαρδαμυκτής, οῦ, ὁ, ſom plirer el. blinker med Øinene; — σκαρδαμυκτί, *adv.*, plirende el. blinkende med Øinene; o. — σκαρδαμυκτικός, 3, ſom ofte plirer el. blinker med Øinene; af —

σκαρδαμύσσω, att. -*μύττω*, f. *ξω*, plirer el. blinker med Øinene, lat. *nicto*; *ὅσον σκαρδαμύττω χρόνον*, et Øieblik, *Xen.*; skrives ogs. *καρδαμύσσω*; (rimel. af *σκαίρω*). — *σκαρθμός*, ὁ, Springen el. at springe; Spring, Løb; Fodtrin; sild. *poët.* ogs. Foden; v. — *σκἄρίζω*, sædv. *ἀσκαρίζω*, hopper, springer; zittrer; df. — *σκάρίς*, *ίδος*, ἡ, sædv. *ἀσκαρίς*, Springorm; v. - *σκαριθμός*, ὁ, = *σκαρθμός*; (af *σκαίρω*). — *σκαρίτης*, ου, ὁ, etslags Steen, som af Farve ligner Fisken *σκάρος*.

**σκἄρῖφάομαι*, ogs. *σκαριφεύω*, ridser el. kradser let paa Overfladen; ridser el. gior Omrids; alm. gior noget overfladisk el. flygtigen; lat. *scarifico*; df. — *σκαρίφημα*, τό, ogs. *σκαρίφευμα*, = *σκάριφος*; v. — *σκαριφισμός*, ὁ, Opkradsen, Opridsen; let Omrids, flygtigt Udkast; *σκαριφισμοὶ λήρων*, spidsfindige Daarligheder, *Ar.*; af — *σκάρῖφος*, ὁ, egentl. eet Ord m. *κάρφος*; sædv. Stift el. Griffel, hvormed man skriver el. gior Omrids i Sand, paa Vortavlen, o. dl.; df. Omrids, Udkast, Skisse. — *σκάρος*, ὁ, etslags Sofist. — *σκάρος*, *εος*, τό, som *σκαρθμός*, Spring, *gramm.*; v. — *σκάρτης*, ου, ὁ, en Springer; alm. let, hurtig; (af *σκαίρω*). — *σκασμός*, ὁ, (*σκάζω*) Hinken. — *σκᾰτάω*, besudler; v. — *σκᾰτοφαγεῖν*, at være - *σκατοφάγος*, 2, (*φαγεῖν*), som spiser Skarn; (af *σκώρ*, *gen.* *σκᾰτός*). — *σκαῦρος*, 2, d. lat. *scaurus*, med fremstaaende Knogler.

σκᾰφεία, ἡ, Graven, Hakken, Behakken; v. — *σκᾰφεῖον*, τό, Værktøi til at grave med, Spade; (af *σκαφεύω*). — *σκαφεῖον*, τό, *dim.* af *σκάφη*, et lidet Øsekar. — *σκᾰφετός*, ὁ, = *σκάπετος*, *σκάφος*. — *σκαφεύς*, *έως*, ὁ, (*σκάπτω*) som graver, en Graver. — *σκάφευσις*, ἡ, som *σκαφεία*, Graven el. at grave; 2) etslags Dødsstraf h. Perserne, see u. flgd., Bem. 2; af — *σκαφεύω*, som *σκάπτω*, graver; 2) henretter ved at lægge i et Trug; *vid.* *Plut. Artax.* 16. — *σκάφη*, ἡ, som *σκάφος*, ethvert udgravet el. udhulet Legeme; bes. *a)* Trug, Bagertrug, Kar, Badekar, o. dl.; alm. Skaal, Fad; *b)* Skib, Baad, Jolle, *scopha*; *c)* en Vugge; v. — *σκᾰφή*, ἡ, som *σφαγεία*, Graven el. at grave; (af *σκάπτω*). — *σκαφήτης*, ου, ὁ, = *σκαφίτης*, *inc.* — *σκαφητός*, ὁ, = *σκαφετός*, *σκάπετος*.

σκᾰφηφορέω, er - *σκᾰφηφόρος*, 2, (*σκάφη*, *φέρω*) som bærer en Potte el. Skaal; bes. hede *Μέτοικοι* i Athenen, *σκαφηφόροι*, fordi de paa Panathenæernes Fest maatte bære efter Borgerne etslags baadformede Offerkar, *σκάφας*; jf. *ὑδριαφόρος* o. *σκιαδηφόρος*. — *σκαφιά*, ἡ, *sicil.*, en Grav. — *σκαφίδιον*, τό, *dim.* af *σκάφος*; bes. *a)* liden Baad; lidet Kar; *b)* liden Hakke. — *σκαφιόκαρτος*, 2, o. *σκαφιόκουρος*, 2, (*κείρω*, *κουρά*), som lader Haaret klippe i Form af *σκαφίον* Bem. 2. — *σκᾰφίον*, τό, *dim.* af *σκάφη* o. *σκάφος*, bes. lidet Trug el. Kar; liden Skaal el. Potte; 2) af Ligheden: en vis Maade at klippe Haaret paa, i det man paa skythisk Viis alene paa Issen beholdt en Haarlok; df. h. *Ar.* *σκαφίον κείρεσθαι* o. *περιτίλλεσθαι*; df. ogs. Issen selv, *ex.* *μὴ καταγῇς τὸ σκαφίον*, bræk ikke Skallen, *Ar.*; 3) etslags Brændspeil el. Huulspeil, hvormed Vestalinderne antændte den hellige Ild, *Plut.*; 4) som *σκαφίδιον*, etslags Hakke el. Spade, bes. hvormed Athleterne øvede sig i Gravning.

σκᾰφίς, *ίδος*, ἡ, som frgd., *dim.* af *σκάφη*, *σκάφος*, bes. lidet Fad el. Kar, *ex.* til Melk, *Od.* 9, 223; sild. ogs. Drikkeskaal, Øsekar; *b)* lidet Skib, liden Baad el. Jolle; *c)* etslags Soluhr, som kaster Skyggen i en bægerformet Fordybning; *d)* etslags Tonsur, som *σκαφίον* Bem. 2; *e)* som *πτύον*, Kasteskovl; i denne Bem. ogs. - *σκαφιστήριον*, τό. — *σκᾰφίτης*, ου, ὁ, (*σκαφίς*) som styrer Baaden, Styrmand. — *σκαφοειδής*, 2, (*εἶδος*) som ligner en Baad; v. — *σκαφολουτρέω*, (*λοῦτρον*) bader i et Badekar; (af flgd.).

σκάφος, *εος*, τό, (*σκάπτω*), Grav, Grøft, Vandgrøft, udgravet Vandsted; 2) Gravning; *τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων*, den rette Tid til Viinstokkens Nedlægning, Omgravning, Hypning, *Hes. Op.* 572; (i denne Bem. betone nogle dette Ord, *σκαφός*); 3) en Spade; 4) ethvert udgravet el. udhulet Legeme; bes. *a)* dybt Kar; df. *σκύφος*; *b)* Skibsrummet, *alveus*, *Thuc.* 1, 50; Skibets Skrog, ogs. *σκάφος νεώς*; df. alm. Skib, Baad, Jolle, lat. *scapha*; *ἕως γὰρ ἂν σώζηται τὸ σκάφος*, *Dem.*; *c)* Huulhed el. Huulning i Legemet, bes. i Underlivet. — *σκαφώρη*, ἡ, som *καφώρη*, Rævinde.

† *σκεδάζω* (rimel. *inus.*), *σκεδάννῡμι*, ogs. *σκεδαννύω*, f. *σκεδάσω*, att. *σκεδῶ*, *ᾷς*, *ᾷ*, *etc.*; *pf. pass.* *ἐσκέδασμαι*; adspreder, *ἠέρα*, *ἀχλύν*, *Hom.*, *λίθους*, *Xen.*; lader gaae fra hinanden; *σκέδασον λαόν*. *Il.*; *Τῶν νῦν αἷμα - Ἐσκέδασ᾽ ὀξὺς Ἄρης*, har udsprøitet, udgydet, *Il.* 7, 330; (*Hom.* har alene *aor. act.*); sild. ogs. fordriver, forjager; *in med.*, at sprede sig, *καθ᾽ ἁρπαγήν*, for at plyndre, *Xen.*; - (de episke Former uden σ, *κεδάννυμι*, *κεδάζω*, *etc.*, lede til Stammen *κεάζω*, og til Grundbemærkelsen, klover, spalter; jf. ogs. *σκίδνημι*); df. — *σκέδασις*, ἡ, o. *σκεδασμός*, ὁ, Adspreden, Adspredelse;

σκέδασιν θεῖναι, som *σκεδάσαι*, at adsprede, jage fra hinanden, *ex. Od.* 1, 116; — *σκεδαστικός*, 3, horende, skikket til at adsprede; o. — *σκεδαστός*, 3, adspredt; til at adsprede. — *σκεδάω*, *inus.*, alene som Stamord til *σκεδάννυμι*.

σκεθρός, 3, noiagtig, omhyggelig, *Lyc.*; (rimel. af *σχεῖν*, *σχέθω*, *ἔχω*, egentl. som holder fast ved, som slutter sig tæt omkring noget; jf. *σχεθρός*). — *σκειρός*, 3, sild. Form f. *σκιῤῥός*. — *σκεῖρος*, ὁ, sild. Form f. *σκίῤῥος*, *σκῖρος*. — *σκειρόω*, sild. Form f. *σκιῤῥόω*. — *Σκείρων*, ωνος, ὁ, ogs. *Σκίρων*, en Vind, som i Attika blæste fra de skironiske Bierge ved Korinth. — *σκελέαι*, αἱ, (*σκέλος*) Beenklæder. — *σκελετεία*, o. *σκελετία*, ἡ, Torhed; fortorret Tilstand, Magerhed; o. — *σκελέτευμα*, τό, det Fortorrede, det Udmagrede; af — *σκελετεύω*, som *σκέλλω*, udtorrer, gior udtorret el. mager; 2) indsalter, lægger ned i Salt; ogs. indbalsamerer, gior til Mumie; af — *σκελετός*, 3, (*σκέλλω*) fortorret, mager, udtæret; τὸ *σκελετόν*, *sc.* *σῶμα*, ogs. ὁ *σκελετός*, fortorret Legeme, Mumie; df. — *σκελετώδης*, 2, (*εἶδος*) ligesom et fortorret Legeme, ligesom en Mumie. — *σκελέω*, see u. *σκέλλω*.

σκελιαγής, 2, (*σκέλος*, *ἄγνυμι*) som brækker Benet; τὸ *σκελιαγές*, Beenbrud. — *σκελίζω*, gaaer, løber; 2) = *ὑποσκελίζω*. — *σκελίς*, ίδος, ἡ, *att.* *σχελίς*, (Dyrets) Laar el. Hofte, Kølle, Skinke, som *πέρνα*; 2) = *ὑπογάστριον*. — *σκελιφρός*, 3, (*σκέλλω*) tør, fortorret, mager; *att.* *σκληφρός*. — *σκελλίζω*, er — *σκελλός*, 3, (*σκέλος*) krumbenet, skievbenet, som *ῥαιβός*. — *σκέλλω*, ogs. *σκελέω*, *aor. ep.* *ἔσκηλα*, udtorrer, fortorrer, *Il.* 23, 191; gior mager el. udtæret; gior haard, forhærder; 2) *intr.*, *in aor.* 2 *ἔσκλην*, *σκλαίην*, *σκλῆναι*, *pf.* *ἔσκληκα*, o. *in med.*, bliver tør el. fortorret, mager, udtæret, haard, stiv; (besl. m. *σκληρός*, *σκηρός*, *ξηρός*).

σκελόδεσμος, ὁ, (*δεσμός*) Baand om Benet el. Foden, som *περισκελίς*; o. — *σκελοκοπία*, ἡ, (*κόπτω*) Beenbrud; ogs. at brække Benet; af — *σκέλος*, εος, τό, Laaret; *πρυμνὸν σκέλος*, *Il.*, see u. *πρυμνός*; ogs. Laarbenet; alm. Benet, Foden: *ἐπὶ σκέλος ἀνάγειν*, *ἀναχωρεῖν*, *ἀπιέναι*, at vige baglends, (uden at vende Fienden Ryggen), ligesom *ἐπὶ πόδα ἀνάγειν*; *κατὰ σκέλος βαδίζειν*, om Dyrenes Gang: at lade Bagbenet folge Forbenet; *παρὰ σκέλος ἀπαντᾷ*, det gaaer imod Onske, kommer paa tværs; df. — *σκελο-τύρβη*, ἡ, Lammelse i Knæet, som gior Gangen usikker.

σκέμμα, τό, sild. ogs. *σκεμμός*, ὁ, (*σκέπτομαι*) Betragtning, Overlæg, Eftertanke; Raad, Beslutning. — *σκευδύλιον*, τό, *dim.* af — *σκευδύλη*, ἡ, f. d. attiske *σχενδύλη*, s. m. s. — *σκέπᾰ*, τά, *poët.* som *pl.* til *σκέπας*, *Hes.* — *σκεπάζω*, *f.* άσω [ᾰ], som *σκεπάω*, bedækker, tilhyller; o. — *σκέπᾰνον*, τό, Dække, Bedækning; Laag; egentl. *neutr.* af — *σκεπᾰνός*, 3, bedækkende, beskyggende, beskiermende; 2) *pass.*, bedækket, beskygget; (af *σκέπας*). — *σκέπανος*, ὁ, etslags Fisk, lat. *umbra*. — *σκεπαρνηδόν*, *adv.*, i Form af et *σκέπαρνον* Bem. 2. — *σκεπαρνίζω*, *f.* ίσω, hugger el. behugger med en Øxe; df. — *σκεπαρνισμός*, ὁ, Behuggen el. at behugge med en Øxe; 2) af etslags Liighed: Hierneskallens Brud el. Brækning i tvende Stykker; af — *σκέπαρνον*, τό, tveegget Tommermandsøxe, *εὔξοον*, *Od.*; 2) etslags chirurgisk Bind el. Bindsel; 3) Faarehuden om Livsfrugten; (skal være af *κεάζω*, el. af *σκάπτω*); [*σκ* i disse Ord danner ikke Position i *Od.*]. — *σκέπαρνος*, ὁ, = *σκέπαρνον* Bem. 2.

σκέπας, αος, τό, (*σκεπάω*), *neutr. pl. poët.* τὰ *σκέπᾰ*, *Hes.*, Dække, Bedækning, Beskiermelse, *ἀνέμοιο*, imod Vinden, *Od.* — * *σκέπασις*, ἡ, LXX, o. *σκέπασμος*, τό, som *σκέπη*, Dække, Bedækning; — *σκεπαστήριος*, 2, o. *σκεπαστικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, horende, skikket til at bedække el. tilhylle; bedækkende, tilhyllende; — *σκεπαστής*, οῦ, ὁ, som bedækker el. tilhyller, LXX; o. — *σκεπαστός*, 3, bedækket, tilhyllet; (af *σκεπάζω*). — *σκέπαστρον*, τό, *ctr.* f. *σκεπαστήριον*, Dække, Hylster. — *σκεπάω*, *ep.* *σκεπόω*, ligesom d. prosaiske *σκεπάζω*, bedækker, tilhyller; *ἀνέμων σκεπόωσι κῦμα*, beskytte imod Stormene, *Od.* 13, 99; (*σκεπάω*, *σκέπη*, *etc.*, ere besl. m. *στεγάζω*, *στέγη*, *τέγη*, *etc.*); df. — *σκέπη*, ἡ, ligesom d. poetiske *σκέπας*, Dække, Bedækning; bedækket Sted; Beskyttelse; *ἐν σκέπῃ τοῦ πολέμου*, *Herod.*, *τοῦ κινδύνου*, o. dl., i Sikkerhed derfor; men *ἐν σκέπῃ φόβου*, under Paaskud af Frygt, *Herod.* 1, 143. — *σκεπηνός*, o. *σκεπῖνός*, 3, = *σκεπανός*. — *σκέπηνος*, o. *σκέπῖνος*, ὁ, = *σκέπανος*. — *σκεπόω*, see u. *σκεπάω*.

σκεπτέον, *verbale* af *σκέπτομαι*, man bør overveie, betænke, sørge for, o. s. v., *Xen.* — *σκεπτήριος*, 3, = flgd. — *σκεπτικός*, 3, horende, skikket, tilbøielig til Betragtning, Betænkning, Overlæggelse; 2) *σκεπτικοί*, Skeptikere, ogs. *ἀπορητικοί*, o. *ἐφεκτικοί*, hed de Philosopher, som ikke udtalte nogen bestemt Paastand, men altid yttrede en Betænkelighed; *σκεπτικῶς ἔχειν*, at være

en Skeptiker; af — σκέπτομαι, f. ψομαι, med. depon., 1) intr., seer mig om, skuer rundt om mig, skuer speidende i det Fierne; Σκέπτεο - αἴκεν ἴδηαι, Il. 17, 652; ligel. ἐς νῆα, μεθ' ἑταίρους, Od.; transl., betænker mig, eftertænker; σκέψαι δὲ, οἵῳ ὄντι μοι μέμφῃ, Xen.; 2) transit., beskuer, betragter; betænker, overlægger, undersøger; εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις, Dem.; tager Hensyn til, iagttager; — (skal være af σκεπάω, altſ. egentl. med Haanden over Øinene at skue i det Fierne; df. σκοπέω, σκοπός, specio, species, specto, etc.); df. — σκεπτοσύνη, ἡ, poët. f. σκέψις. — σκεπτωρία, ἡ, urigtig Læsem. f. σκευωρία. — σκέπω, inus., alene som Stamord til σκεπάω, σκεπάζω.

σκερβολέω, o. σκερβόλλω, Ar. Equ. 818, er — σκέρβολος, som κέρτομος, som skielder, skænder, krænker; (rimel. af κέαρ s. εἰς κέαρ βάλλειν, at træffe el. saare Hiertet). — σκευαγωγέω, er — σκευαγωγός, 2, (σκεῦος, ἄγω), som sammenpakker og bortfører Toiet el. Trosset; - σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν, at flytte det rørlige Gods ind fra Landet, Dem.; - denne Handling, σκευαγωγία, ἡ. — σκευάζω, f. άσω, (σκεῦος, σκευή), tilbereder, giør tilrette el. færdig, bes. tillaver Maden; σκευάσαντες αὐτὸν, ὥσπερ ἐώθεσαν καὶ τὰ θηρία σκευάζειν, Herod. 1, 73; 2) forsyner el. udruster, beklæder, udsmykker, τινὰ ἐσθῆτι, πανοπλίᾳ, Herod.; σκευάζειν εἰς ὁπλίτας, at udruste til el. som en Tungtbevæbnet, εἰς Σατύρους, som en Satyr, o. dl.

σκευάριον, τό, dim. af σκεῦος o. σκευή. — σκευασία, ἡ, Tilberedelse, Tilrustning; bes. Madens Tillavning; — σκεύασις, εως, ἡ, Tilberedeu; Tilberedelse; — σκεύασμα, τό, det Tilberedede; 2) = σκευασία; o. — σκευαστός, 3, tilberedet, tillavet, rustet; hvad der lader sig tilberede; (af σκευάζω). — σκευή, ἡ, Rustning, Klædning, Dragt; ogs. undert. f. σκεῦος. — σκευηφόρος, 2, = σκευοφόρος. — σκευοθήκη, ἡ, Giemmested til τὰ σκεύη, Toihuus, Rustkammer, Forraadskammer el. Magazin, hvori de opbevares. — σκευοποιέω, sædv. in med., er σκευοποιός, tilbereder Toiet, forfærdiger Rustningen, Dragten, o. dl.; alm. = σκευάζω; 2) σκευοποιέομαι, ligesom σκευωρέομαι, forbereder listigen, τὰς διαθήκας, forfalsker et Testamente; df. - σκευοποίημα, τό, Forfalskning, listig Streg el. Rænke; o. - σκευοποιΐα, ἡ, Tilberedelse el. Forfærdigelse af Huusgeraad el. Værktoi, af Rustninger el. Vaaben, bes. af hvad der hører til Theatret, af Masker, Dragter, o. dl.; af — σκευοποιός, 2, (σκεῦος, ποιέω), see u. σκευοποιέω; bes. som forfærdiger el. skaffer Masker, Dragter, og andet, som hører til Theatret.

σκευοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger Huusgeraad, Værktoi, o. dl.; af — σκεῦος, εος, τό, Kar, Værktoi, alm. Huusgeraad, rørligt Gods; 2) alslags ydre Tilbehør, som Rustning, Vaaben; Klædning, Dragt; bes. Maske, og hvad der hører til Theatret; 3) Redskab, Instrument; transl., en Person, som lader sig bruge som blot Redskab, Polyb.; 4) τὰ σκεύη, bes. a) ved Hæren: Tros, Bagage, impedimenta; b) paa Skibet: Tougværket, Takkelagen; c) nomina neutra kaldte Protagoras, τὰ σκεύη, fordi de ofte betegne et Redskab, ex. σχοινίον, o. dl.; - (σκεῦος er rimel. f. κεῦος, af κύω, κνέω, κεύθω, altſ. egentl. Skiul, Dække, Bedækning; ogs. besl. m. σκηπάω, m. σκηνή, o. m. σκιά).

σκευουργία, ἡ, o. σκευουργός, 2, (ἔργον), = σκευοποιΐα, σκευοποιός. — σκευοφορεῖον, τό, som ἀναφορεῖον, Aag til at bære i; af — σκευοφορέω, er σκευοφόρος, bærer Toiet, Trosset, Bagagen; in med., σκευοφορεῖσθαι καμήλοις, at føre el. lade føre Bagagen paa Kameler; df. - σκευοφορία, ἡ, at føre Bagagen; — σκευοφορικός, 3, hørende el. skikket til at føre Trosset el. Bagagen; στρατὸς σκευοφορικός, Trosset ved Hæren, Xen.; τὸ σκευοφορικὸν βάρος, den sædvanlige Vægt el. Byrde, som lægges paa Lastdyrene, id.; o. — σκευοφοριώτης, ου, ὁ, poët. f. flgd.; af — σκευοφόρος, 2, (σκεῦος, φέρω) som bærer Toiet el. Bagagen; οἱ σκευοφόροι, Trosknægtene; τὰ σκευοφόρα, sc. κτήνη, Lastdyrene ved Hæren, Xen.

σκευοφυλακέω, er — σκευοφύλαξ, ἄκος, ὁ, som har Opsyn over Toiet el. Trosset; df. — σκευοφυλάκιον, τό, Sted, hvor Toiet el. Trosset opbevares; o. — σκευόω, = σκευάζω; (af σκεῦος). — σκευωρέομαι, er σκευωρός, egentl. seer efter, efterseer el. visiterer Toiet; df. a) efterforsker el. giennemsøger nøie og listigen, τί, ogs. περί τι; b) som σκευοποιέομαι, anstifter el. udfører noget paa en listig el. bedragersk Maade; μίσθωσις ἐσκευωρημένη, forstilt, aftalt, fingeret, Dem.; c) ogs. alm. beskæftiger mig med noget; df. — σκευώρημα, τό, snu, listig, skielmsk Handling; πλάσμα καὶ σκευώρημα, Dem.; o. - σκευωρία, ἡ, egentl. Trossets Bevogtning el. Passning; df. alm. Beskæftigelse; Omhyggelighed, Travlhed; 2) listigt Anslag, List, Rænke, Efterstræbelse; af — σκευωρός, 2, (σκεῦος, ὥρα, οὖρος) som bevogter Toiet el. Bagagen. — σκέψις, εως, ἡ,

(σκέπτομαι), Beskuen, Betragten; Betragtning, Undersøgelse; *b)* Betænken, Tvivlen, Tvivl, bes. Skeptikernes.

σκῆλαι, *inf. aor.* 1 til σκέλλω. — σκήλημα, τό, f. σκλῆμα, Forhærdelse, haardt Legeme. — σκήμπτω, o. σκῆμψις, ἡ, = σκήπτω, σκῆψις, *inc.* — σκηνάω, o. σκηνέω, er, boer, opholder mig i et Telt el. i en Hytte, ogs. i en lukket el. bedækket Vogn, *Ar. Ach.* 69; om Hæren: at være leiret, *Xen.*; alm. opholder mig, boer; df. — σκηνευτής, οῦ, ὁ, = σκηνήτης, *inc.*; af — σκηνή, ἡ, Telt, Hytte, Løvhytte; alm. bedækket Sted; ogs. hvad der bedækker, *ex.* en Vognhimmel, Sengehimmel, Dække, Forhæng o. dl.; — 2) bedækket Stillads for Skuespillerne; df. Scenen, el. den Deel af Theatret, hvor Skuespillerne udføre deres Roller, *oppon.* θυμέλη, hvor Choret er; df. οἱ ἐπὶ σκηνῆς, o. οἱ ἀπὸ σκηνῆς, de egentlige Skuespillere, σκηνικοί; τὰ ἀπὸ σκηνῆς, *sc.* ᾄσματα *s.* μέλη, de Sange, som Skuespillerne udføre uden Forbindelse med Choret; *b)* den Deel af Scenen, hvor de bevægelige Decorationer findes, ogs. disse Decorationer selv; *c)* som σκευή, Skuespillerens hele Dragt; — 3) Ophold i et Telt, Maaltid el. Giestebud i et Telt; τέλος τῆς σκηνῆς ἐποιήσαντο, ἔληξεν ἡ σκηνή, o. dl., *Xen.*

σκήνημα, τό, = σκηνή; o. — σκηνήτης, ου, ὁ, som boer i et Telt el. i en Hytte; 2) = σκηνικός; alm. hørende til Skuepladsen; (af σκηνέω). — σκηνίδιον, τό, *dim.* af σκηνή. — σκηνικεύομαι, forestiller paa Skuepladsen; *transl.*, forstiller mig; foregiøgler, τινί τι; af — σκηνικός, 3, *adv.* -κῶς, (σκηνή) hørende til Skuepladsen el. Theatret, theatermæssig, theatralsk; ὁ σκηνικός, en Skuespiller, *oppon.* θυμελικός. — σκηνίπτω, = σκνίπτω, kniber, alene *in compos.* διασκηνίπτω, o. h. *gramm.* — σκηνίς, ίδος, ἡ, = σκηνή. — σκηνίτης, ου, ὁ, = σκηνήτης.

* σκηνοβατέω, (βαίνω) betræder Theatret; 2) bringer el. fremstiller paa Theatret; alm. udstiller offentligen; o. — σκηνογραφέω, er - σκηνογράφος, 2, (γράφω) som udmaler Skuepladsen; som maler perspectivisk; 2) som fremstiller el. udmaler noget ligesom paa et Theater, som taler el. fortæller med Overdrivelse; df. - σκηνογραφία, ἡ, Theatermaleri; perspectivisk Maleri; 2) Tale el. Fortælling, som er fuld af Overdrivelse; o. — σκηνογραφικός, 3, hørende til Theatermaleriet, perspectivisk; ἡ σκηνογραφική, *sc.* τέχνη, = σκηνογραφία; - (af σκῆνος).

* σκηνοειδής, 2, (εἶδος) af Gestalt som et Telt el. som et Theater; — σκηνοπαγής, 2, sammenføiet som et Telt, *inc.*; o. — σκηνοπηγέω, opslaaer et Telt el. ligesom et Telt; - σκηνοπηγία, ἡ, at opslaae el. opreise et Telt; 2) Løvhytternes Fest; ogs. σκηνοπήγια, τά; — σκηνοποιέω, er - σκηνοποιός, 2, (ποιέω) som giør Telte el. Løvhytter; - *in med.*, giør mig et Telt el. en Hytte, boer deri; df - σκηνοποιΐα, ἡ, at forfærdige et Telt el. en Hytte; *transl.*, σκηνοποιΐα τῆς τύχης, Lykkens Foranderlighed, *Heliod.*; o. — σκηνοῤῥαφεῖον, τό, Teltmagerens Værksted; af - σκηνοῤῥαφέω, er - σκηνοῤῥάφος, 2, (ῥάπτω) som syer el. giør Telte; ὁ σκηνοῤῥάφος, en Teltmager; - (af flgd.).

σκῆνος, τό, som σκηνή, Telt, Hytte, Løvhytte; alm. bedækket el. dækkende Sted; 2) *dor.* bruges σκᾶνος om Legemet, som Sielens Dække el. Bolig; df. — σκηνο-φύλαξ, ᾰκος, ὁ, Teltvagt, Vagt i Leiren; o. — σκηνόω, opfører, opreiser et Telt el. en Hytte; leirer mig; 2) boer i et Telt; alm. boer, opholder mig, ἐν ταῖς οἰκίαις, o. dl., *Xen.*; 3) som σκηνάω, er til Giest, *convivor*, *id.* — σκηνύδριον, τό, *dim.* af σκηνή. — σκήνωμα, τό, = σκῆνος; — σκήνωσις, ἡ, at opslaae et Telt el. en Hytte; at boe deri; o. — σκηνωτής, οῦ, ὁ, = σκηνήτης; 2) Teltkammerat; (af σκηνόω).

σκηπάνιον, τό, *Il.*, sild. poët. σκηπήνιον, = σκῆπτρον, σκήπων. — σκηπίων, ωνος, ὁ, = σκήπων. — σκηπτον, τό, f. σκῆπτρον; rimel. alene i det doriske σκᾶπτον, o. *in compos.* σκηπτοῦχος, *etc.* — σκηπτός, ὁ, (σκήπτω) pludselig Storm, Orcan med Lyn og Torden; χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, *Soph. Antig.* 418; ogs. Lynet, Lynilden, *ex.* ἔδοξεν - σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν - οἰκίαν, *Xen. Anab.* 3, 1, 11; *transl.*, pludselig indbrydende Ulykke, *ex.* σκηπτὸς λοιμοῦ, *Æsch.* — σκηπτουχία, ἡ, at føre en Stok el. Stav, som Tegn paa den høieste Værdighed; df. *a)* at føre Commandostaven, at commandere Hæren; *b)* Embede el. Værdighed, som en persisk σκηπτοῦχος beklæder; af — σκηπτοῦχος, 2, (σκῆπτον, ἔχω) som holder el. fører Scepteret el. Commandostaven, som Symbol paa den høieste Værdighed i Fred el. Krig; df. h. *Hom.* sædv. *epith.* til βασιλεύς; 2) ved det persiske Hof: Scepterfører el. Marskalk, en af de fornemste Hofmænd, altid en Gilding, df. ogs. f. εὐνοῦχος.

σκῆπτρον, τό, *dor.* σκᾶπτρον f. σκῆπτον, *Pind.*, (σκήπτω), Stav el. Stok, bes. som Tegn paa den høieste Magt el. Værdighed: Scepter, Herskerstav, Commandostav; ogs. som Symbol paa en bestemt Værdighed el. Forretning: Dom=

merstav, Heroldstav; ogs. Spaamænd o. Præster bare en saadan Stav; jf. ogs. ῥάβδος, ῥαψῳδός; h. *Hom.* er det χρύσεον, (χρύσειον, *Xen.*), χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον; jf. ogs. *Il.* 2, 101, flgd.; – *b)* *transl.*, den ved Scepteret betegnede Magt el. Værdighed, *ex.* ᾧ δῶκε Κρόνου παῖς – Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, *Il.* 2, 206; ligel. *transl.*, οἱ πιστοὶ φίλοι σκῆπτρον βασιλεῦσιν ἀληθέστατον καὶ ἀσφαλέστατον, *Xen. Cyr.*; – *c)* alm. Stav, Stok, Støtte, *Hom.*; i Prosa i denne Bem. sædv. σκήπων o. σκίπων; df. — σκηπτροφορέω, er – σκηπτροφόρος, 2, (φέρω) som fører Stav el. Scepter, som hersker.

σκήπτω, *f.* ψω, 1) *transit.*, støtter, lener derimod, h. *Hom.* alene *Il.* 17, 437 *in compos.*, Οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα, hvor man nu læser d. besl. ἐνισκίμψαντε; – sædv. *in med.*, *a)* støtter el. lener mig, ἄκοντι, paa Spydet, *Il.*, βακτηρίᾳ, paa Staven; ogs. uden βακτηρίᾳ, gaaer ved en Stav (som Olding el. Tigger), *Od.*; *b)* *transl.*, støtter el. forlader mig paa noget, τινί, μάρτυρι, paa et Vidne; πῶς ἂν τῷ δίκαια ταῦτ' εἶναι νομίζειν σκήψαιτο; hvorledes kunde han vel beraabe sig paa sin Forestilling om, at dette var retfærdigt? *Dem.*; *c)* *c. acc.*, bruger som Paaskud el. Undskyldning, νόσον, foregiver Sygdom; jf. *Herod.* 5, 102; ogs. uden *acc.*, σκήπτεσθαι πρός τινα, at undskylde sig for el. hos nogen, *Thuc.*; ogs. *c. nom.*, σκήπτομαι ἔμπορος, udgiver mig for en Kiøbmand, *Ar.*; f. σκήπτομαι har *Eur.* ogs. σκήψας ἔχω; — 2) *intr.*, styrter el. kaster mig løs derpaa, falder med min hele Vægt derover, *ex.* om Lynet, om et Skudvaaben, jf. *Æsch. Ag.* 366, om Lyset, *ib.* 308; *b)* *in med. transit.*, ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον σκήψησθε, udslynger ikke derimod, *Æsch. Eum.* 801; – (df. σκηρίπτω, σκῆπτρον, *etc.*, besl. m. στηρίζω).

σκήπων, ωνος, ὁ, (σκήπτω) som σκῆπτρον o. σκίπων, Stav, Stok. — σκηρίπτω, som σκήπτω, støtter, lener, stiver; *in med.*, støtter el. lener mig; σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, anstrængende sig med Hænder og Fødder, *Od.* 11, 595; sild. støtter mig paa noget, τινί. — σκῆψις, ἡ, (σκήπτω) hvorpaa man støtter sig, bes. Foregivende, Undskyldning, Skingrund, Besmykkelse, φόνου, af et Mord, *Herod.*; σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ, οὐδὲ δίκαια, *Dem.*

σκῐά, ᾶς, ἡ, *jon.* σκιή, Skygge, *Od.*; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι, *Pind.*; πετραίη σκιή, af en Klippe, *Hes.*; 2) som σκιάς, Gienstand, som skygger el. giver Skygge; 3) som σκίασμα, Skyggen i Maleri: 4) som *umbra*, en medbragt ubuden Giest. — * σκιᾱγρᾰφέω, er σκιαγράφος, schatterer, anbringer Lys og Skygge i et Maleri; df. maler perspectivisk; *b)* udkaster et let Omrids; alm. afbilder; df. — σκιαγράφημα, τό, Maleri med Lys og Skygge; Perspectivmaleri; *b)* let Omrids, Skyggetegning, *adumbratio*; – σκιαγραφία, ἡ, den Kunst, at fordele Lys og Skygge i et Maleri, bes. at male perspectivisk, sædv. σκηνογραφία; *b)* den Kunst, at giøre et Omrids el. Udkast; 2) at føre bag Lyset, Skuffelse, Blendværk; o. – σκιαγραφικός, 3, hørende til en σκιαγράφος el. til hans Kunst; ἡ σκιαγραφική, *sc.* τέχνη, hans Kunst; af — σκιαγράφος, 2, (σκιά, γράφω), egentl. som maler Skygge; df. som rigtigen fordeler Lys og Skygge i Maleriet; bes. en Perspectivmaler; *b)* som giør et Skyggerids el. let Omrids.

σκιάδειον, τό, (σκιά) hvad der skygger, Telt, Telttag, Kuppeltag, Løvhytte, o. dl., som σκιάς; *b)* bes. Solskierm til at lægge sammen, Parasol, *Ar.* — σκιαδεύς, έως, ὁ, = σκίαινα. — σκιαδηφορέω, er – σκιαδηφόρος, 2, (σκιάς, φέρω) som bærer en Solskierm; bes. hed Døttrene af Μέτοικοι, σκιαδηφόροι, af denne deres Forretning paa Panathenæernes Fest; jf. σκαφηφόρος; 2) som giver Skygge; 3) om visse Planter: som bærer Skierm el. Skiermtag. — σκιάδιον, τό, o. σκιαδίσκη, ἡ, = σκιάδειον. — σκῐάζω, *f.* άσω, (σκιά), beskygger, overskygger, fordunkler, *Il.*; ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην, Soluhrets Skygge viser paa den siette Time. — σκιαθήρας, ου, ὁ, sild. ogs. σκιάθηρον, τό, m. o. u. ὄργανον, (σκιά, θηράω), Soluhr, der ligesom opfanger Skyggen. — σκιαθίς, ίδος, ἡ, σκίαινα, ἡ, o. σκιαινίς, ίδος, ἡ, (σκιά), etslags Søfisk, lat. *umbra*.

* σκῐᾰκός, 3, med Skygge; — σκιᾰμᾰχέω, (μάχη) fægter i Skyggen, fægter hiemme el. i Fægterskolen; 2) fægter med en Skygge; – denne Handling, σκιαμαχία, ἡ; ogs. etslags Fægterøvelse; jf. χειρονομία; — Σκιάποδες, οἱ, (πούς), h. *Ar.* fabelagtigt Folk, som beskygger sig med de uhyre Fodsaaler; — σκιαρόκομος, 2, (κόμη) beskygget el. beskyggende med Haar el. Blade, ὕλη, *Eur.*; af – σκῐᾰρός, 3, *dor.* f. σκιερός, med Skygge, som giver Skygge, φύτευμα, *Pind.*; o. — σκιάς, άδος, ἡ, ethvert Tag, som giver Skygge; bes. som θόλος, rundt Kuppeltag; ogs. Telttag, Pavillon; alm. Solskierm; h. *Paus.* ogs. Theater el. Odeum i Lacedæmon, hvor Folket forsamledes; 2) nogle Planters Skierm el. Skiermtag, *umbella*; – (af σκιά).

σκίασμα, τό, o. σκιασμός, ὁ, den af noget kastede Skygge, Beskyggelse; o. — σκιαστικός, 3, beskyggende, bedækkende; (af σκιάζω). — *σκιᾱτρᾰφέω, sædv. σκιᾱτροφέω, jon. σκιητρ., er el. lever i Skyggen; σκιητροφέουσι ἐξ ἀρχῆς etc., bedække Hovedet mod Solen, Herod. 3, 12; men 6, 12, in med., ἐσκιητροφέοντο, søgte Skygge; df. transl., bliver opdragen i Skyggen el. hiemme, bliver forkiælet og kraftløs; πλοίσιος ἐσκιατροφηκώς, rig Hiemfodning, Pl.; 2) transit., opdrager i Skyggen, forkiæler; καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι, Xen.; — σκιᾱτρᾰφής, 2, ogs. σκιατραφίας, ου, ὁ, opdragen i Skyggen el. i Kiælenskab, umbratilis, oppon. ἡλιούμενος; o. — σκιατραφία, sædv. σκιατροφία, ἡ, at opdrage el. opdrages i Skyggen; alm. forkiælet og umandig Opdragelse; – (af σκιά, τρέφω).

σκιαυγέω, (αὐγή) er svagsynet, har ligesom Skygge for Øinene, Hipp.; o. — σκιάζω, beskygger, gior mørk el. dunkel; h. Hom. alene in med., σκιόωντο (ἐσκιῶντο) ἀγυιαί, Gaderne bleve mørke, det mørknedes, Od.; (af σκιά). — σκίγγος s. σκίγκος, ὁ, etslags orientalsk Fiirbeen. — σκίδναμαι, som κίδναμαι, alene ep., o. in præs. o. impf., spreder el. udbreder mig til alle Sider, ex. om en Folkesværm, Hom.; ἀνὰ κῆπον ἅπαντα Σκίδναται, om en Kilde, Od. 7, 130; ὑψόσε o. ὕψι σκίδναται, om Skummet, o. om en Støvsky, Il.; ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ, med Solens Opgang, Herod. 8, 23. — σκιερός, 3, (σκιά) beskygget, skyggefuld, νέμος, ἄλσος, Hom., σκήνωμα, Xen. — σκιή, ἡ, jon. f. σκιά, Od. — σκιητροφέω, jon. f. σκιατροφέω. — σκίλλα, ης, ἡ, etslags Søløg, Theogn., sædv. σχῖνος; df. — σκιλλιτικός, 3, af Søløg; — σκιλλοκέφᾰλος, 2, (κεφαλή) = σχινοκέφαλος; o. — σκιλλώδης, 2, (εἶδος) som ligner Søløg.

σκιμᾱλίζω, giver Næsestyver; alm. behandler med Foragt, mishandler, τινὰ ῥηματίοις, udskielder, ποδί, sparker, Ar. — σκιμβάζω, ogs. σκιμπάζω, hinker; af — σκιμβός, 3, hinkende; (besl. m. σκαμβός o. m. σκίμπτω). — σκιμπόδιον, τό, o. σκιμποδίσκος, ὁ, dim. af — σκίμπους, ποδος, ὁ, (πούς) Feltstol til at lægge sammen, som ὀκλαδίας; ogs. etslags Seng el. Loibænk, grabbatus; af — σκίμπτω, f. ψω, = σκήπτω; h. Pind. in med., ἀλλ᾽ ὅτε – ἄροτρον σκίμψατο καὶ βόας, havde stillet el. opstillet, Pyth. 4, 399; 2) som σκιμβάζω, hinker, dukker ned. — σκίμπτων, o. σκίμπων, ωνος, ὁ, = σκίπων, σκήπων, Stav, Stok.

σκίναξ, ἄκος, ὁ, ἡ, hurtig, let, om Haren; ogs. som subst., en Hare, Nic.; (skal være af κινέω). — σκίναρ, αρος, τό; Legemet, Kroppen, Nic; (rimel. besl. m. σκῆνος Bem. 2). — σκινδάλαμος, ὁ, ctr. σκινδαλμός, kløvet og tilspidset Stykke Træ, scindula; tilspidset Pæl; alm. Splint; transl., λόγων ἀκριβῶν σκινδάλαμοι, Spidsfindigheder, Ar.; (besl. m. σχίζω); df. — σκινδαλαμοφράστης, ου, ὁ, (φράζω) Spidsfindighedskræmmer, Ordkløver. — σκινδάριον, τό, etslags Fisk. — σκινδαψός, ὁ, etslags Instrument med fire Strænge. — σκινθαρίζω, = σκιμαλίζω. — σκῖνις, ιδος, ἡ, = σκίαινα.

σκιογραφέω, -γραφία, ἡ, o. -γράφος, 2, sild. Former f. σκιαγραφέω, etc. — σκιοειδής, 2, (εἶδος) ligesom en Skygge; alm. med Skygge, mørk, dunkel; o. — σκιόεις, εσσα, εν, som σκιερός, med Skygge, skyggende, skyggefuld, μέγαρα, ὄρεα; ogs. formørkende, νέφεα, Hom.; (af σκιά). — σκιοθήρας, ου, ὁ, o. σκιόθηρον, τό, sild. Former f. σκιαθήρας, etc. — σκιομαχέω, o. σκιομαχία, ἡ, sild. Former f. σκιαμαχέω, etc. — σκιοτραφέω, -τροφέω, σκιοτραφής, 2, o. -τροφία, ἡ, sild. Former f. σκιατραφέω, etc. — σκίουρος, ὁ, (οὐρά) Egernet; — σκιοφᾰνής, 2, (φαίνομαι) som ligner en Skygge; — σκιοφόρος, 2, (φέρω) som bringer el. giver Skygge; — σκιόφως, ωτος, τό, (φῶς) Dæmring, Skumring; o. — σκιοψυκτός, 2, (ψύχω) afkølet el. tørret i Skyggen; (af σκιά). — σκιόω, ep. f. σκιάω, s. m. s. — σκίπτω, = σκίμπτω, inc. — σκίπων, ωνος, ὁ, (σκίμπτω), som σκήπων, Stav, Stok.

Σκίρα, τά, Σκιράδιον, τό, o. Σκῖράς, άδος, ἡ, see u. σκίρον. — σκιραίνω, f. σκιῤῥαίνω, gior haard, hærder. — σκῑρᾰφεία, ἡ, Tærningspil; – σκιράφειον, τό, ogs. σκιράφιον, Sted til Tærningspil, Spillehuus; o. — σκιραφευτής, οῦ, ὁ, Tærningspiller; af — σκῑρᾰφεύω, spiller med Tærninger; af — σκίραφος, ὁ, etslags Bæger til Tærningspil; 2) en Spiller af Profession; (skal være af σκίρον Bem. 2). — Σκῖρῖται, ῶν, οἱ, en ved sin Tapperhed udmærket Skare i den spartanske Hær; (Navnet af den arkadiske Grændseby Σκῖρος o. Egnen Σκιρῖτις). — σκίρον, τό, en hvid Solskierm, hvilken Athenes Præstinder paa Festen Σκίρα s. Σκιροφόρια bare i Procession fra Akropolis; Gudinden selv hed deraf Ἀθηνᾶ Σκιράς; (efter Plut. er Navnet af en Σκίρος fra Salamis; ogs. kaldtes et Forbierg

ligeoverfor Salamis, ἄρκον τὸ Σκιράδιον); — 2) sildigere er σκίρον, ligesom d. lat. *suburra*, en Kippe el. et Spillehuus i en Udkant af Byen; jf. σκίραφος.

σκιρός, 3, f. σκιῤῥός, *inc.* — σκίρος s. σκῖρος, som σκίῤῥος, Gips; sædv. λατύπη. — Σκῐροφόρια, τά, (σκίρον, φέρω), som Σκίρα, τά, Fest for Ἀθηνᾶ Σκιράς; see u. σκίρον; df. — Σκιροφοριών, ῶνος, ὁ, Skirophorion, Navnet paa den sidste Maaned i d. attiske Aar. — σκιρόω, = σκιρτάω, *Nic.* — σκιῤῥαίνω, = σκιῤῥόω, σκληραίνω. — σκιῤῥία, ἡ, = σκίῤῥος. — σκιῤῥίτης, ου, ὁ, (σκίῤῥον, σκίῤῥος) Gipsarbeider. — σκίῤῥον, τό, = σκίῤῥος; 2) en Osteskorpe, *Ar. Vesp.* 920. — σκίῤῥος, ἡ, som σκίρος, σκῖρος, Gips, sædv. λατύπη. — σκίῤῥος, ὁ, ethvert haardt Legeme; bes. h. Lægerne, Forhærdelse, haard Byld, *scirrhus*; af — σκιῤῥός, 3, haard, fast, hærdet; *transl.*, haard, ubarmhiertig; (besl. m. σκηρός, ξηρός, *etc.*); df. — σκιῤῥόω, gior haard, hærder; — σκιῤῥώδης, 2, (εἶδος) af en haard Beskaffenhed, haard; v. — σκίῤῥωμα, τό, (σκιῤῥόω) Haardhed, Forhærdelse, som σκιῤῥός.

†σκιρτάω, *jon.* ogs. σκιρτέω, *Opp.*, hopper, springer, dandser; ὅτε – σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, – ἐπ᾽ εὐρέα νῶτα θαλάσσης, om de mythiske Hopper, *Il.* 20, 226, 228; (besl. m. σκαίρω, σπαίρω); df. — σκιρτηδόν, *adv.*, med et Spring, i Spring, springende; — σκιρτηθμός, ὁ, *poët.*, v. σκίρτησις, ἡ, Springen, Hoppen, Dandsen; ogs. Urolighed, Opstand, ἐθνῶν, *Plut.*; — σκίρτημα, τό, Spring, Hop, Dands, *Æsch.*; — σκιρτητής, οῦ, ὁ, Springer, Dandser, *poët.*; — σκιρτητικός, 3, springende; hørende, skikket til at springe el. dandse; — σκιρτοπόδης, ου, ὁ, (πούς), med Springfødder, Σάτυρος, *poët.*; v. — σκιρτο-ποιέω, lader hoppe el. springe, LXX.

Σκῐταλίζειν, at have vellystig Begierlighed efter noget, πρός τι, *inc.*; af — Σκίταλοι, οἱ, Dæmoner for Utugt og anden Hæslighed, *Ar. Equ.* 631. — σκίφη, ἡ, (σκιφός), = κνιπεία. — σκῐφίας, ου, ὁ, *dor.* f. ξιφίας, Sværdfisken. — σκιφίζω, *dor.* f. ξιφίζω. — σκίφινος, 3, giort el. flettet af Palmeblade; af — σκίφος, τό, *dor.* f. ξίφος, Sværd; 2) en Palme; (rimel. af dens sværdformede Blade). — σκιφός, 3, = κνιπός. — σκιφύδριον, τό, *dor.* f. ξιφύδριον. — σκίψ, ἡ, *gen.* σκῖπός, = κνίψ. — σκιώδης, 2, *adv.* -ώδως, *ctr.* f. σκιοειδής. — σκιωτός, 2, (σκιόω) beskygget; schatteret.

σκλῆμα, τό, Torhed; Haardhed, Forhærdelse; af — σκλῆμι, *inus.*; df. σκλῆναι, *inf. aor.* til σκέλλω. — *σκληρᾰγωγέω, (ἀγωγή, ἄγω), holder el. opdrager haardt el. strængt; df. — σκληραγωγία, ἡ, haard el. stræng Opdragelse; — σκληράργιλλος, 2, (ἄργιλλος) af el. med haard Leer; — σκληραύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν) med haard Hals; — σκληρευνία; ἡ, (εὐνή) = σκληροκοιτία; — σκληρία, ἡ, Haardhed; sædv. σκηληρότης; — σκληρίᾱσις, ἡ, at være el. blive haard, Haardhed, Forhærdelse; af – σκληριάω, er haard; — σκληροβίοτος, 2, (βίοτος) som fører en haard Levemaade; — σκληρόγεως, 2, (γῆ) med haard Jordbund; — σκληρόδερμος, 2, (δέρμα) med haardt Skind; — σκληροδίαιτος, 2, (δίαιτα) med haard, stræng, kummerlig Levemaade; — σκληροειδής, 2, (εἶδος) af en haard Art el. Beskaffenhed; v. — σκληρόθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med stivt el. stridt Haar; – (af σκληρός).

*σκληροκαρδία, ἡ, Haardhiertighed; af-σκληροκάρδιος, 2, (καρδία) haardhiertet, *eccl.*; — σκληροκέφαλος, 2, (κεφαλή) med haardt Hovede; — σκληρόκηρος, 2, (κηρός) overtrukken med haardt Vox; — σκληροκοίλιος, 2, (κοιλία) med haardt Underliv; — σκληροκοιτέω, (κοίτη) ligger paa et haardt Leie; df. - σκληροκοιτία, ἡ, haardt Leie; — σκληρόκοκκος, 2, (κόκκος) med haard Kierne; — σκληρολέκτης, ου, ὁ, (λέγω) som taler haardt; — σκληροπᾰγής, 2, (πήγνυμι) haardt el. fast sammenfoiet; — σκληρόπαίκτης, ου, ὁ, (παίζω) etslags Giogler; — σκληροποιέω, er - σκληροποιός, 2, (ποιέω) som gior haard; — σκληρόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med haarde Fødder; v. — σκηροπύρηνος, 2, (πυρήν) med haard Kierne; – (af flgd.).

†σκληρός, 3, *adv.* -ρῶς, (σκλῆναι, σκέλλω), tør, haard; stiv, ru, hvas; sprød, skior; fortørret, mager, stiv; ogs. om Lyden, *ex.* σκληρὸν ἐβρόντησε, med huult Drøn, *Hes.*; – 2) *transl.*, *a)* om Ting: haard, tung, møisommelig, trykkende; *b)* om Mennesker: haard, stræng, ubarmhiertig; uvenlig, misfornøiet, gnaven; h. *Pl.* ogs. som προφερής, der seer ældre ud, end han er; – (besl. m. ξηρός, ξερός, χέῤῥος, *etc.*); df. — σκληρόσαρκος, 2, (σάρξ) med haardt el. tørt Kiød; — σκληρόστομος, 2, (στόμα) haardmundet; gienstridig; 2) med haard Udtale; — σκληρόστρᾰκος, 2, (ὄστρακον) med haard Skal; — σκληροσώματος, 2, (σῶμα) med haardt Legeme; — σκληρότης, ητος, ἡ, Haardhed, Stivhed;

transl., Stivsindighed; — σκληροτράχηλέω, er - σκληροτράχηλος, 2, (τράχηλος) med haard el. stiv Hals; *transl.*, halsstarrig, haardnakket; o. — σκληρότριχος, 2, = σκληρόθριξ.

*σκληρουχία, ἁ, (ἔχω) at holde haardt el. fast; — σκληροφθαλμία, ἡ, Øinenes Haardhed el. Stivhed; af — σκληρόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) med haarde el. stive Øine; — σκληροφυής, 3, (φυή) af en haard Natur; — σκληρόψυχος, 2, (ψυχή) haardhjertet; — σκληρόω, gjør haard el. stiv, hærder, forhærder; — σκληρυντικός, 3, som hærder el. gjør haard; af - σκληρύνω, = σκληρόω; *pf. pass.* ἐσκλήρυσμαι o. ἐσκλήρυμμαι; df. - σκλήρυσμα, τό, hærdet Legeme, Forhærdelse; o. - σκληρυσμός, ὁ, Hærden el. at hærde; Forhærdelse; — σκληρώδης, 2, *ctr.* f. σκληροειδής; o. — σκλήρωμα, τό, (σκληρόω), = σκλήρυσμα; - (af σκληρός). — σκληφρός, 3, *att.* f. σκληρός.

σκνιπαῖος, 3, (σκνῖφος, σκνιφός), som κνεφαῖος, mørk, dunkel: ὁδίτης σκνιπ., som gaaer el. vandrer i Mørke, *Theocr.* — σκνιπός, 3, som κνιπός, kneben, gnidsk, smaalig; df. — σκνιπότης, ητος, ἡ, som κνιπότης; Gnidskhed, Karrighed; af — σκνίπτω, (κνίζω) kniber; skraber; *transl.*, gnier; (besl. m. σκνίψ, κνίψ, o. s. v.). — σκνῖφος, τό, som κνέφας, Dunkelhed, Mørke; af — σκνιφός, 3, (κνέφας, νέφος), som κνιφός, mørk, dunkel; bes. med svagt Syn, der har ligesom Taage for Øinene; 2) (κνίζω, κνίπτω), gnidsk, gnieragtig; df. — σνιφότης, ητός, ἡ, Øiensvaghed, Taage for Øinene; o. — σκνιφόω, formørker, fordunkler. — σκνίψ, ὁ, ogs. ἡ, *gen.* σκνιπὸς o. σκνιφός, *nom. pl.* σκνῖπες, som κνίψ, etslags Insect paa Figener; sædv. etslags Træorm; 2) *transl.*, som gnaver og skraber, en Gnier.

σκοά, ἡ, sjeld. Form f. σκιά; df. - σκοίδιον, τό, = σκιάδιον. — σκοῖδος, ὁ, macedonisk f. διοικητής, ταμίας. — σκοιός, 3, sjld. *poet.* f. σκιερός. — *σκολιάζω, *f.* άσω, er krum, ταῖς ὁδοῖς, gaaer paa krumme Veie, LXX; — σκολιαίνω, = σκολιόω; — σκολιόβουλος, 2, (βουλή) med krumme, listige Raad el. Anslag, som ἀγκυλομήτης; — σκολιόγραπτος, 2, (γράφω) skreven el. tegnet med krumme Linier; — σκολιοδρομέω, er - σκολιοδρόμος, 2, (δρόμος, δραμεῖν) som løber i Krumninger; o. — σκολιόθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med krumme, krusede Haar el. Blade; - (af σκολιός). — σκόλιον, τό, (egentl. *neutr.* af σκολιός), sc. μέλος o. ᾆσμα, Bordsang el. Rundsang, som synges ved Giæstebudet til Lyren; σκολιοῦ μελίφρονος, *Pind. Fragm.*; (Navnet enten af Melodien, som modsat νόμος ὄρθιος, el. af dens Metrum, ῥυθμὸς σκολιός, men efter *Plut.* deraf, at Giæsterne foredroge denne Sang ikke i den Orden, hvori de sade, men som enhver bedst kunde).

σκολιοπλἄνής, 2, (πλανή, πλανάω), som flakker el. vandrer om i Krumninger; o. — σκολιοπόρος, 2, (πόρος, πείρω), med krum Gang; af — σκολιός, 3, *adv.* σκολιῶς, krum, krummet, bøiet; som vinder el. slynger sig i Krumninger; skiev, skraa, fordreiet; *oppon.* ret, lige, ὀρθός o. ὄρθιος; b) *transl.*, uret, urigtig, uredelig, falsk, listig; σκολιὰς (κρίνειν) θέμιστας, at forvende Retten, *Il.* 16, 587; ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι Ἀλλήλους τρίβουσι, med uretfærdige Processer, *Hes. Op.* 250; ligel. σκολιῶς, paa en krænkende Maade, *ib.* 258; (Εὐνομία) Εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς, retter de vrange Domme, *Solon ap. Dem.* 423; - (skal være af σκέλλω, ligesom krum af Tørke).

*σκολιότης, ητος, ἡ, Krumhed, Krumning, Slyngning, Skievhed, skiev Retning; *transl.*, Uredelighed, Svig; — σκολιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) med krum, listig, snedig Tænkemaade, som σκολιόβουλος; — σκολιόχειλος, 2, (χεῖλος) med krum Rand; ogs. med krum Snabel, som ἀγκυλοχείλης; — σκολιόω, krummer, bøier; — σκολιώδης, 2, (εἶδος) af en krum Art el. Beskaffenhed; — σκολίωμα, τό, (σκολιόω) det Krummede el. Krumbøiede; Krumning; — σκολιωπός, 2, (ὤψ) med skievt el. skelende Blik; o. — σκολίωσις, ἡ, (σκολιόω) Krummen, Bøien; Krumning, Bøining; - (af σκολιός).

σκόλλυς, υος, ὁ, (σκολύπτω) en Maade at klippe Haaret paa, hvorved man lod blive en Lok paa Issen. — σκόλουρος, 2, som κόλος, studset, afstumpet. — σκολόπαξ, ἄκος, ὁ, etslags stor Sneppe, rimel. Skovsneppe. — σκολόπενδρα, ἡ, o. σκολόπενδρος, ὁ, Tusindbeen, etslags Insect; ogs. etslags Søorm; df. — σκολοπένδρειος, 3, o. σκολοπενδρώδης, 2, (εἶδος) af Art el. Beskaffenhed som en Tusindbeen; o. — σκολοπένδριον, τό, etslags Vært, sædv. ἄσπληνον. — *σκολοπηΐς, ΐδος, ἡ, μοῖρα, den Spiddedes Død, *poet.*; — σκολοπίζω, stikker paa en Pæl, spidder; *in pass.*, at stikke sig en Torn el. Splint i Legemet; — σκολοποειδής, o. σκολοπώδης, 2, (εἶδος) som ligner en Pæl, tilspidset som en Pæl; o. — σκολοπομαχαίριον, τό, (μάχαιρα) etslags chirurgisk Kniv med en skarp og en sløv Side; - (af flgd.).

σκόλοψ, οπος, ὁ, alm. ethvert tilſpidſet Legeme; beſ. Pæl, Spidspæl, Stormpæl, Paliſade, *vallus*, *Hom.*; ligel. τάφρος ἦν – καὶ σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς, *Xen.*; alm. Spids, Splint, Torn; (ſkal være af κόλος; beſl. m. σκῶλος). — σκολύθριον, τό, *dim.* af – σκόλυθρος, ὁ, (σκολύπτω) afſtudſet d. e. lavt Sæde, lav Skammel; – 2) ſom *adject.* 2, lav; *transl.*, nedrig, nederdrægtig, gnidſk, ſmudſig. — σκόλυμος, ὁ, etſlags ſpiſelig Tidſel, rimel. etſlags Artiſchok, *Hes.*; (beſl. m. κόλος, σκόλοψ); df. — σκολυμώδης, 2, (εἶδος) af Art el. Geſtalt ſom en σκόλυμος. — σκολύπτω, (κόλος) ſom κολούω, ſtudſer, afſtumper, beſkærer, afſkærer; ogſ. afdækker, blotter, *deglubo*. — σκολύφριον, τό, = ὁ σκόλυθρος. — σκολῶπαξ, ὁ, = σκολόπαξ. — σκομβρίζω, = θυννάζω; af — σκόμβρος, ὁ, etſlags Thunfiſk, Makrel el. Stør. — σκόνυζα, ἡ, *att.* f. κόνυζα.

σκοπάρχης, ου, ὁ, (σκοπός, ἄρχω), Formand for Speiderne, *Xen.* — σκοπελοδρόμος, 2, (δρόμος, δραμεῖν) ſom løber over Klipper; o. — σκοπελοειδής, ctr. σκοπελώδης, 2, (εἶδος) ſom ligner en Klippe; klippefuld; af — σκόπελος, 2, (σκοπέω, σκοπός), ethvert Sted, hvorfra man kan ſee ſig om, hvorfra man har en vid Udſigt, Varetaarn, o. dl.; beſ. høi Klippe i el. ved Havet; alm. høit Sted, Fieldſpids, o. dl., *Hom.*, lat. *scopulus*; jf. σκοπιά, σκοπή. — σκόπευμα, τό, o. σκόπευσις, ἡ, den Stilling, at man holder Haanden over Øinene, for at ſee desbedre; — σκοπευτήριον, τό, = σκοπιά; o. — σκοπευτής, οῦ, ὁ, en Speider; af — σκοπεύω, *jon.* f. σκοπέω; σκοπεύειν τοὺς πολεμίους, at udſpeide, *Xen.*

σκοπέω, *f.* ήσω, (σκοπός) ſkuer, ſpeider, ſeer i det Fierne; ſeer el. ſigter til Maalet; alm. ſeer el. agter derpaa, har Henſyn til noget, πρός τι; har et Formaal el. en Henſigt, ſøger, eftertragter; τοῖς ἐγκρατέσι μόνοις ἔξεστι σκοπεῖν τὰ κράτιστα τῶν πραγμάτων, *Xen.*; σκοπεῖν παρά τινος, at ſpørge nogen, *Soph. Oed. T.* 286; — 2) beſkuer, beſeer, betragter, ἄστρον, *Pind.*; σκοπέειν τινὰ τὰ ἑωυτοῦ, at hver paſſer Sit, *Herod.* 1, 8; σκοπεῖν μή –, at forebygge; alm. overveier, overlægger, betænker; σκοπεῖτε τὰ ὑμέτερ᾽ αὐτῶν πρὸς τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ſammenligner! *Dem.*; – i denne Bem. ogſ. *in med.*, *ex.* σκοπούμενοι εὑρήσετε; ogſ. vedbliver at betragte, d. e. tvivler, *ex.* σκοποῦμαι δὴ τοῦτο, *Xen. Mem. S.* 2, 5, 2; – (beſl. m. σκέπτομαι).

σκοπή, ἡ, o. σκοπιά, ἡ, (σκοπός, σκοπέω), høit Sted, Høi, Klippe, o. dl., hvorfra man kan ſee el. ſpeide vidt omkring; ſild. ogſ. Vagttaarn; lat. *specula*; – 2) Speiden, Vagthold; Ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχε, *Od.* 8, 302; σκοπιὴν ἔχοντες τουτέων, ſom paſſede paa, lagde Mærke til dette, *Herod.* 5, 13; ogſ. alm. = flgd. — σκόπησις, ἡ, (σκοπέω) at ſkue om ſig, at ſpeide; Betragten, Betragtning. — σκοπιάζω, ſild. ogſ. σκοπιάω, (σκοπιά), ſkuer om mig el. ſpeider fra et høit Sted, *Il.* 14, 58; 2) *transit.*, udſpeider, ἄνδρας δυςμενέας, *ib.* 10, 40; ogſ. *in med.*, *Theocr.* 3, 26. — σκοπιήτης, ου, ὁ, (σκοπιάω), en Speider; 2) ſom beboer Høie el. Bierge.

σκόπιμος, 2, (σκόπος) hørende el. førende til Maalet; df. henſigtsmæſſig. — σκοπιωρέομαι, ligger paa Udkig, holder Vagt; ſpeider, oppaſſer, iagttager; af — σκοπιωρός, 2, (σκοπιά, ὥρα, οὖρος) en Speider, en udſtillet Vagt. — σκοπός, ὁ, (σκέπτομαι), 1) ſom ſkuer, ſom ſeer nøie til el. iagttager, Opſynsmand; παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν – Φοίνικα, *Il.* 23, 359; ogſ. hede Guderne, Ὀλύμπου σκοποί, *Pind.*; *b*) en paa et høit Sted udſtillet Vagt; Speider, Partigænger, Spion, o. dl.; ogſ. en Lurer, *Od.* 22, 156; — 2) det opſtillede Maal, hvorefter man ſigter; — σκοποῦ ἀντατυχεῖν, at træffe Maalet, *Pind.*; ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν, at ſkyde derefter, *Xen.*; *b*) *transl.*, Plan, Henſigt; οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι, ikke upaſſende, *Xen.*; jf. *Od.* 11, 344.

σκορδᾰκίζω, *f.* ίσω [ῐ], ſender til Ravnene, ἐς κόρακας, jager bort; alm. mishandler, beſkæmmer, foragter; df. — σκορακισμός, ὁ, Bortjagen; Beſkæmmelſe, Unaade. — σκορδίζω, (σκόρδον), forkortet f. σκοροδίζω. — σκορδινάομαι, *jon.* -νέομαι, ſtrækker mig, gaber, er utidig, *pandiculor*; 2) bevæger Lemmerne med Heftighed; ſlaaer om mig (i Vrede), *Ar.*; ſild. ogſ. har Ondt, ſaa at Lemmerne ryſte, *ex.* af ſtærk Udtømmelſe; (ſkal være af κόρυς, κάρα); df. — σκορδίνημα, τό, o. σκορδινισμός, ὁ, Strækken el. at strække ſig, beſ. af Søvnighed; Lemmernes heftige Bevægelſe, *ex.* i Vrede.

σκόρδιον, τό, etſlags Plante, der lugter ſom Hvidløg, σκόρδον; df. — σκορδιοειδής, 2, (εἶδος) ſom ligner Hvidløg. — σκόρδον, τό, forkortet af σκόροδον, Hvidløg; df. — σκορδόπρᾰσον, τό, (πράσον) Hvidløgsløg; o. — σκορδοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) ſom ſælger Hvidløg. — σκορδύλη, ἡ, = κορδύλη. — σκορδύλος, ὁ, = κορδύλος. — σκοροδ-ᾰλμη, ἡ, Sans el. Lage af Hvidløg og Saltvand, *Ar.*; o. — σκοροδίζω, forer med Hvidløg, tilbereder der=

med; 2) *intr.*, at ligne Hvidløg i Lugt el. Smag; (af σκόροδον). — σκορόδιον, τό, *dim.* af σκόροδον; τὰ σκορόδια, Blade og Stilke af Hvidløgen, *Ar.* — σκοροδομάχοι, οἱ, (μάχομαι) Hvidløgskæmpere, opdigtet Folk h. *Luc.*; o. — σκοροδομιμητός, 3, (μιμέομαι) som ligner Hvidløg; af — †σκόροδον, τό, Hvidløg, *allium*; df. — σκοροδοπανδοκευτριαρτοπῶλις, ιδος, ἡ, Værtshuuskone, som sælger Hvidløg og Brød, komisk Ord h. *Ar.*; — σκοροδοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) Hvidløgshandler; — σκοροδοφόρος, 2, (φέρω) som bringer Hvidløg; o. — σκοροδών, ῶνος, ὁ, Hvidløgsbed.

σκόρπειος, *jon.* σκορπήϊος, 3, af en Skorpion; — σκορπιαίνω, forbittrer, ophringer; *in pass.*, vredes, harmes; o. — σκορπιᾱνός, 3, som er født i Skorpionens Tegn; jf. κριανός; (af σκορπίος). — σκορπίδιον, τό, *dim.* af σκορπίος. — σκορπίζω, *f.* ίσω, som σκεδάννυμι, adspreder, jager el. driver fra hinanden; (oprindel. *jon.*, dog hyppigst fra *Alexandr.*). — *σκορπιόδηκτος, 2, (δάκνω) bidt el. stukken af en Skorpion; — σκορπιοειδής, 2, (εἶδος) som ligner en Skorpion; 2) τὸ σκορπ., = ὁ σκορπίουρος; — σκορπιόεις, εσσα, εν, af en Skorpion, hørende dertil; — σκορπιόθεν, *adv.*, af en Skorpion; o. — σκορπιόπληκτος, 2, (πλήσσω), = σκορπιόδηκτος; - (af flgd.).

σκορπίος, ὁ, Skorpion; 2) etslags pigget Sofist; 3) etslags pigget Plante; 4) en Krigsmaskine, som afskyder Pile; 5) etslags Haarfletning; (rimel. besl. m. σκάραβος, κάραβος); df. — σκορπίουρος, 2, (οὐρά) med Skorpionshale; 2) ὁ σκορπίουρος, Skorpionshale, Navnet paa en Plante; o. — σκορπιόω, = σκορπιαίνω. — σκορπισμός, ὁ, (σκορπίζω) Adspredelse. — σκορπίτης, ου, ὁ, Skorpionsteen; o. — σκορπιώδης, 2, = σκορπιοειδής; (af σκορπίος.)

*σκοτάζω, formørker, bes. *in compos.* συσκοτάζω; — σκοταῖος, 3, mørk, dunkel, i Mørket; *b)* som gior noget i Mørke; σκοταῖος ἦλθε, *Xen.*; jf. σκότιος; — σκοτασμός, ὁ, (σκοτάζω) Formørkelse; 2) Mørke, Dunkelhed; — σκοτάω, alene *poët.* f. σκοτόω, *Nic.*; — σκοτεινός, 3, *adv.* -νῶς, mørk, dunkel; τὰ σκοτεινά, mørke Skove, *Xen.*; 2) sild. *transl.*, uforstaaelig, mørk; df. - σκοτεινότης, ητος, ἡ, Mørke, Dunkelhed; - σκοτεινώδης, 2, = σκοτώδης; o. - σκοτεινοφόρος, 2, (φέρω) som bringer Mørke; — σκότειος, 3, sield., o. σκοτερός, 3, *poët.*, = σκότιος. — σκοτία, ἡ, Mørke; bes. mørkt Sted; Underverdenen; 2) i Bygningskunsten, = τρίγλυφον; — σκοτιαῖος, 3, = σκοταῖος; o. — σκοτίας, ου, ὁ, som giemmer sig, *tenebrio*; - (af σκότος).

*σκοτίζω, gior mørk el. dunkel; — σκότιος, 3, *att.* ogs. 2, mørk, dunkel; som er el. skeer i Mørke; σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, fødte ham hemmeligen, *Il.* 6, 24; παῖδες σκότιοι, Børn af nægte Fødsel, *Eur.*; — σκοτισμός, ὁ, (σκοτίζω) Formørken, Formørkelse, Mørke; 2) Hovedsvimmel, *vertigo*; — σκοτίτης, ου, ὁ, = σκότιος, *epith.* til Zeus, som κελαινεφής, *etc.*; — σκοτοβινιᾶν, = ἐν σκότῳ βινεῖν, h. *Ar.* komisk formet efter σκοτοδινιᾶν; — σκοτοδασυπυκνόθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (δασύς, πυκνός, θρίξ), med mørke, tykke og tætte Haar; — σκοτόδειπνος, 2, (δειπνέω), som spiser i Mørke; o. — σκοτοδῑνέω, bedre σκοτοδινιάω, (δινέω), bliver svimmel el. ør i Hovedet, lider af Hovedsvimmel; df. - σκοτοδίνη, σκοτοδινία, o. σκοτοδινίασις, ἡ, o. σκοτόδῑνος, ὁ, Hovedsvimmel, *vertigo*; - (af σκότος).

*σκοτοειδής, 2, (εἶδος), mørk el. dunkel af Udseende; — σκοτόεις, εσσα, εν, *poët.* f. σκότιος, mørk, dunkel, νέφος, *Hes.*; — σκοτόεργος, 2, (ἔργον) som arbeider i Mørke el. om Natten; — σκοτοιβόρος, 2, (βορά) som æder el. gnaver i Mørke; *transl.*, lumsk, listig; — σκοτόμαινα, ἡ, = σκοτομηνία; — σκοτομήδης, 2, (μῆδος) som skiuler sin Tænkemaade, underfundig; — σκοτομήνη, ἡ, bedre σκοτομηνία, ἡ, Nat uden Maaneskin; o. - σκοτομήνιος, 2, uden Maane el. Maaneskin, mørk, νύξ, *Od.*; (af μήνη); o. — σκοτο-ποιέω, gior mørk; - (af flgd.).

σκότος, ου, ὁ, *att.* ogs. σκότος, εος, τό, Mørke, Dunkelhed; bes. h. *Hom.*, Dødens Mørke; τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν; σκότον δεδορκέναι, at see idel Mørke, at være blind, *Eur.*; 2) mørkt Sted, bes. Underverdenen el. Graven; 3) *transl.*, *a)* Dunkelhed, Uberømthed, *ex.* καὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δευόμεναι, *Pind. Nem.* 7, 19; *b)* Forstillelse, *ex.* κάτεσχεν ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον, *dissimulabat invidiam*, *Xen.*; *c)* Blindhed, Fordom, *ex.* πολύ τι σκότος, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς ἀληθείας, *Dem.*; (besl. m. σκοά, σκιά).

σκοτόω, gior mørk el. dunkel, formørker; 2) lader mørkne for Øinene, gior hovedsvimmel; ogs. *intr.*, bliver hovedsvimmel, som σκοτοδινιάω, o. — σκοτώδης, 2, = σκοτοειδής; df. - σκοτωδία, ἡ, Mørke; (af σκότος). — σκότωμα, τό, Hovedsvimmel; df. - σκοτωματικός, 3, svimmel el. ør i Hovedet; 2) som foraarsager Hovedsvimmel; o. — σκότωσις, ἡ, Formørkelse; 2) Hovedsvimmel;

(af σκοτόω). — σκυβαλίζω, agter for Snaus; foragter, behandler med Foragt, τινά; o. — σκυβαλικός, 3, foragtet, foragtelig, slet; (af σκύβαλον). — σκυβάλισμα, τό; = σκύβαλον; o. — σκυβαλισμός, ὁ, Foragt, foragtelig Behandling; (af σκυβαλίζω). — σκύβαλον, τό, Skarn, Feieskarn, Snaus; transl., Gienstand for Foragt og Uværdighed; (sædv. Afledn. af κυσὶ βαλεῖν, at kaste for Hundene); df. — σκυβαλώδης, 2, (εἶδος) af Art el. Beskaffenhed som τὸ σκύβαλον; τὸ σκυβαλῶδες, = σκύβαλον.

σκυδμαίνω, som σκύζομαι, vredes, harmes, τινί, paa nogen, Il.; ogs. absol., er vred, misfornøiet, mork, gnaven; - adject. σκύδμαινος, 2, = σκυθρωπός, gramm. — σκύζα, ἡ, (κύω, κυέω, κυων), Tilstanden - σκύζαν, at være i Brunst, at være brunstig el. geil. — σκύζομαι, vredes, harmes, τινί, paa nogen, Hom.; ogs. absol., er vred el. misfornøiet; (skal være af κύων, alts. f. κνύζω, knurrer; df. σκυδμαίνω, σκυθρός, etc.; act. alene h. gramm.). — σκυθάριον, τό, skythisk Træ, = θάψος; af — †Σκύθης, ου, ὁ, Skyther; b) transl., raat Menneske; c) i Athenen, etslags Politiebétient og Byvagt, hvortil man pleiede at bruge skythiske Slaver; df. — Σκυθίζω, er en Skyther; b) holder med Skytherne; c) lever som en Skyther, bes. drikker paa skythisk Viis; d) afklipper Haaret glat el. paa skythisk Viis; jf. ἀποσκυθίζω; o. — Σκυθικός, 3, skythisk; αἱ Σκυθικαί, etslags Skoe. — Σκυθίς, ίδος, ἡ, bes. fem. til Σκύθης, en Skytherinde. — Σκυθιστί, adv., paa skythisk, i det skythiske Sprog; paa skythisk Viis el. Maade. — σκύθος, ὁ, æol. f. σκύφος. — Σκυθο-τοξότης, ου, ὁ, (Σκύθης) skythisk Bueskytte.

σκυθράζω, f. άσω, (σκυθρός) er vred, mork, misfornøiet, Eur. — σκύθραξ, ὁ, = σκύρθαξ. — σκυθρός, 3, (σκύζομαι), er vred, fortrædelig, misfornøiet. — σκυθρωπάζω, f. άσω, ogs. σκυθρωπέω, er el. bliver - σκυθρωπός, 2, ogs. 3, adv. -πῶς, (σκυθρός, ὤψ), vred el. mork af Udseende, som har en vred, mork, misfornøiet, bedrøvet Mine; ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς φαιδροί, ἐπὶ δὲ τοῖς κακοῖς σκυθρωποί, Xen.; σκυθρωπῶς ἔχειν, som σκυθρωπάζειν, at have en bekymret el. fortrædelig Mine, id. — σκυθρωπασμός, ὁ, (σκυθρωπάζω) vredladent el. fortrædeligt Udseende; mork el. sorgmodig Mine; o. — σκυθρωπότης, ητος, ἡ, morkt og fortrædeligt Væsen.

σκυλάκαινα, ἡ, fem. poët. af σκύλαξ. — σκυλάκεια, ἡ, (σκυλακεύω), Hundenes Parring; at holde el. opelske Hunde. — σκυλάκειος, 3, (σκύλαξ) af unge Hunde; alm. horende til Hunde. — σκυλάκευμα, τό, (σκυλακεύω) nyfodt Hundehvalp; alm. = σκύλαξ. — σκυλακεύς, έως, ὁ, = σκύλαξ, Opp. — σκυλακεύω, lader Hunde parre sig, c. acc., Xen.; alm. holder el. opelsker Hunde. — σκυλάκη, ἡ, fem. poët. af σκύλαξ. — σκυλακηδόν, adv., (σκύλαξ) ligesom Hvalpe. — σκυλακία, ἡ, = σκυλακεία. — σκυλακίζειν, at parre sig paa Hundes Viis; o. — σκυλακινός, 3, af en Hvalp el. Hund; (af σκύλαξ). — σκυλάκιον, τό, dim. af σκύλαξ, nyfodt Hvalp.

σκυλακῖτις, ιδος, ἡ, epith. til Artemis, som Hundene, bes. Jagthundene tilhore; — σκυλακοδρόμος, 2, (δραμεῖν), ὥρα, Hundedagene; — σκυλακοκτόνος, 2, (κτείνω) som dræber Hunde; men pass., σκυλακόκτονος, dræbt af Hunde; — σκυλακοτροφία, ἡ, Tillæg el. Opelskning af Hunde; af — σκυλακοτρόφος, 2, (τρέφω) som holder el. opelsker Hunde; o. — σκυλακώδης, 2, (εἶδος), hvad der ligner Hvalpe el. Hunde; τὸ σκυλακῶδες, sc. ἦθος, hvalpagtig Paatrængenhed, Xen.; af — σκύλαξ [ῠ], ακος, ὁ o. ἡ, som σκύμνος, ungt Dyr, bes. ung Hund, Hvalp, Od., ogs. σκύλαξ κυνός, Herod.; alm. Hund; 2) som catellus, Kiæde el. Lænke om Halsen; (skal være besl. m. κύων, maaskee rigtigere m. ὑλακτέω, ὑλακή).

σκυλᾰτικός, 3, plyndrende, røvende; af — σκυλάω, sielden Form f. σκυλεύω. — σκυλεία, ἡ, o. σκύλευσις, ἡ, Plyndring, Udplyndring, bes. den dræbte Fiendes; — σκύλευμα, τό, Bytte, Rov; bes. den en dræbt Fiende fratagne Rustning o. Klædning; σκυλεύματα, spolia, Thuc.; o. — σκυλευτής, οῦ, ὁ, = ὁ σκυλεύων; af — σκυλεύω, (σκῦλον), oprindel. aftrækker Huden, flaaer det fældede Dyr; bes. fratager den dræbte Fiende hans Vaaben, Rustning og Klæder, spolio; Κύκνον - ἀπ' ὤμων τεύχεα, Hes. sc. 468; men ἀπό τε κειμένων νεκρῶν ἐσκύλευον ψέλλιά τε καὶ στρεπτούς, etc., Herod. 9, 80; alm. røver, plyndrer; σκυλεύειν τινά, Thuc.; sild. ogs. σκυλ. τινά τινος, ogs. τινί τι; (besl. m. συλάω, συλεύω); df. — σκυλήτρια, ἡ, som fem. til σκυλευτής. — σκυληφόρος, 2, poët. f. σκυλοφόρος. — σκύλια, τά, (σκύλαξ) en Art af Haifiskeslægten, caniculæ.

Σκύλλᾰ, ep. oftest Σκύλλη, ἡ, Skylla, Datter af Kratæis; om hende see Odysseens tolvte Sang paa fl. Steder; (rimel. af σκύλλειν, at rive til sig el. sonderrive; jf. Od. 12, 96, o. 245, flgd.). — σκυλλᾰρος, ὁ, etslags Krabbe, som selv nogen boer i andres Sneglehuse; af — σκύλλω, aor. ἔσκυλα, egentl. aftrækker Huden, flaaer; ogs. afriver Haaret; alm. sonderriver; transl., plager, qvæler,

vexo; (df. σκῦλον; rimel. besl. m. σκῦτος); df. — σκύλμα, τό, det Sonderrevne, Afrevne; o. — σκυλμός, ὁ, o. σκύλσις, ἡ, Sonderriven, Adsplitten; transl., Qval, Ekendighed. — σκῦλοδεψέω, er — σκυλοδέψης, ου, ὁ, Ar., o. σκυλόδεψος, ὁ, (σκύλον, δέφω, δεψέω), Lædergarver.

†σκῦλον, τό, ogs. σκύλον, τό, o. σκύλος, τό, (σκύλλω) det et fældet Dyr aftrukne Skind; alm. Hud, Skind, Bedækning; 2) det en dræbt Fiende fratagne Bytte, bes. hans Rustning og Klæder, spolia; alm. Bytte, Krigsbytte; bes. de Fienden fratagne Vaaben; σκῦλα s. εἰς σκῦλα γράφειν, o. σκύλοις ἐγγράφειν, at skrive sit Navn paa saadanne Vaaben, og at indvie dem til en Guddom; (besl. m. σκῦτος); df. — σκῦλοφόρος, 2, (φέρω) som bærer den aftrukne Hud el. Byttet; 2) epith. til Zeus, i hvis Tempel man ophænger Byttet, d. lat. feretrius; — σκυλοχαρής, 2, (χαίρω) som glæder sig ved Bytte; o. — σκυλόω, tilhyller, tildækker. — σκύλσις, ἡ, see u. σκυλμός.

σκυμναγωγέω, (ἄγω) optrækker unge Dyr; o. — σκυμνεύω, som frgd., opelsker unge Dyr; (af σκύμνος). — σκυμνίον, τό, dim. af — σκύμνος, som σκύλαξ, ethvert ungt Dyr, bes. en Loveunge, Il., sild. ogs. σκύμνος λέοντος; ogs. ἡ σκύμνος, Eur.; (besl. m. σκύλαξ); df. — σκυμνοτοκέω, (τίκτω) føder levende Unger. — σκύνιον, τό, Huden over Øinene tillige med Øienbrynene; ogs. Øienbrynene selv, oftest in pl., Nic.; jf. ἐπισκύνιον. — σκύπφειος, 3, o. σκύπφος, ὁ, f. σκύφειος, σκύφος, s. m. s.

σκυράω s. σκυρόω, rigtigere σκιρόω, Biform af σκιρτάω, Nic. — σκυρθάλιος, ὁ, o. σκύρθαξ, ακος, ὁ, som κυρσανίας, lacon. f. νεανίας; (rimel. besl. m. σκιρτάω). — σκύριον, τό, o. σκύρον, τό, etslags Plante af Perikonslægten. — Σκῦρόθεν, adv., fra — Σκῦρος, ἡ, Skyros, en Ø i Ægeerhavet. — σκῦρον, τό, = λατύπη, hvad der hugges af Stene; af — σκυρός, 3, = σκιῤῥός; df. — σκυρόω, = σκιῤῥόω, bes. belægger el. brolægger med Stene; o. — σκυρώδης, 2, (εἶδος) stenig, klippet. — σκυρωτός, 3, (σκυρόω) belagt el. brolagt med Stene, ὁδός.

σκῠτάλη [ᾰ], ἡ, Stav, Stok, Stikke (df. i Norge, Budstikke); alm. Kiep, Knippel; — 2) af Liigheden: a) afskaaren Green el. Qvist til at udplante; b) en Valse (af dens Cylinderform); c) en Slangeart, der overalt er lige tyk; d) en langagtig firkantet Plade; — 2) h. Lacedæmonierne: hemmelig skriftlig Befaling el. hemmelig Skrivelse, der var skreven paa en om en Stok viklet Rem saaledes, at det Skrevne alene kunde læses af den, der havde en Stok af den tilsvarende Tykkelse, hvorom han kunde vikle den paaskrevne Rem; ἥκειν ἄγοντα — τοὺς ἐν τῇ σκυτάλῃ γεγραμμένους, Xen. Hell. 3, 3, 8; df. transl., Budskab, Efterretning, Pind. Ol. 6, 154; — (rimel. af ξύω, ξύλον).

σκῠτᾰληφορέω, er — σκυταληφόρος, 2, (φέρω) som fører en Stok el. Kolle; o. — σκυταλίας, ου, ὁ, langlig som en Stok, σίκυος; (af σκυτάλη). — σκῠτάλιον, τό, dim. af σκύταλον. — σκῠταλίς, ίδος, som σκυτάλη, Stok, Stav, Knippel; b) Valse, Rulle, Vinde; c) Fingerled; d) etslags Kaalorm; jf. φάλαγξ; ogs. etslags Søkrebs af Slægten καρίς; df. — σκυταλισμός, ὁ, at vexle Stokkeprygl; ogs. et Opror i Argos, der endte med Stokkeprygl. — σκῠτᾰλον, τό, som σκυτάλη, Stok, Stav, Kolle, Pind.; sicil. ogs. Halsen; df. — σκῠτᾰλόω, slaaer el. prygler med Stokken; df. — σκυταλωτός, 3, pryglet med en Stok; 2) stribet, som ῥαβδωτός.

σκῦτάριον, τό, dim. af σκῦτος. — *σκῦτεῖον, τό, ogs. σκυτίον, Skomagerværksted; af — σκύτειος, 3, hørende til en Skomager; σκυτ. τέχνη, hans Kunst el. Haandværk; af — σκῦτεύς, έως, ὁ, en Læderarbeider; en Skomager; af — σκυτεύω, er Skomager, syer Skoe; flikker som en Skomager; — (af σκῦτος). — σκύτη, dor. σκύτᾱ, ἡ, Hovedet, Archil. — σκῦτικός, 3, hørende til en Skomager el. hans Arbeide; ὁ σκυτ., en Skomager; o. — σκύτινος, 3, giort af Læder; κράνη σκύτινα, Xen.; ἡ σκυτίνη, en Læderrem; σκύτινον καθειμένον, en Læderphallus, Ar.; (af σκῦτος). — σκῦτίς, ίδος, ἡ, dim. af σκῦτος.

*σκῦτοβραχίων, ονος, ὁ, ἡ, (βραχίων), med Læderarme; — σκῦτοδεψέω, er — σκυτοδέψης, ου, ὁ, ogs. σκυτόδεψος, ὁ, (δέψω, δεψέω), Lædergarver el. Garver; df. — σκυτοδεψικός, 3, hørende til en Garver el. til Garveri; ἡ σκυτοδεψική, Garveri; o. — σκῦτοῤῥάφος, 2, (ῥάπτω) som syer Læder, Skomager, Remmesnider; af — σκῦτος, τό, som κύτος o. d. lat. cutis, Hud, Skind; Læder; ogs. hvad der er giort af Læder, ex. Skiold, Pidsk, o. dl.: df. σκύτη βλέπειν, at være bange for Remmen, Ar.; (rimel. besl. m. σκῦλον); [Betoningen σκύτος el. m. ῠ, inc.].

σκῦτοτομέω, er — σκῦτοτόμος, 2, (σκῦτος, τέμνω), som sønderskærer og forarbeider Læder, bes. til Skoe; df. — σκυτοτομία, ἡ, Læderets Tilskærelse, bes. til Skoe; df. Skomagerprofessionen; — σκυτοτομικός, 3, hørende til en Skomager el. til hans Haandværk; o. —

σκυτοτόμιον, τό, Skomagerværksted. — σκῦτοτόμος, 2, see u. σκυτοτομέω; ὁ σκυτοτόμος, Læderarbeider, *Il.* 7, 221; bes. Skomager. — σκῦτοτρᾰγέω, (τραγεῖν, τρώγω), begnaver, sondergnaver Læder; — σκυτοφάγος, 2, (φαγεῖν) som æder Læder; — σκυτόω, overtrækker med Læder; v. — σκυτώδης, 2, (εἶδος) læderagtig; (af σκῦτος).

σκύφειος, 3, hørende til en Pokal el. et Bæger; (for Metrums Skyld ogs. σκύπφειος, *Athen.*). — σκῦφίον, τό, *dim.* af σκύφος; 2) h. Lægerne: Hierneskal, af Liigheden. — σκύφιος, 3, = σκύφειος. — σκυφοειδής, 2, (εἶδος) bægerformet; af — σκύφος, ου, ὁ, v. σκύφος, εος, τό, Bæger, Pokal, Drikkeskaal; (besl. m. κύω, κῦφος, κύπη, κύπελλον, *etc.*); [hvor den første Stavelse er lang, skriver *Athen.*, σκύπφος, *vid. Pass.*]. — σκύφωμα, τό, = σκύφος, *Æsch.* — σκωληκίασις, ἡ, at være el. blive ormstukken; af — σκωληκιάω, frembringer Orme, er el. bliver fuld af Orme, ormstukken, raadden; v. — σκωληκίζω, bevæger mig ligesom en Orm, d. e. langsomt og snigende; (af σκώληξ). — σκωλήκιον, τό, *dim.* af σκώληξ.

* σκωληκίτης, ου, ὁ, *fem.* -κῖτις, ιδος, ἡ, som ligner Orme, af Orme; — σκωληκόβρωτος, 2, (βιβρώσκω) ædt el. gnavet af Orme, ormstukken; — σκωληκοειδής, 2, (εἶδος) ligesom Orme, som ligner Orme; — σκωληκο-ποιέω, frembringer Orme; gior til Orme; — σκωληκοτοκέω, er - σκωληκοτόκος, 2, (τίκτω) som avler el. frembringer Orme; - denne Handling el. Beskaffenhed, σκωληκοτοκία, ἡ; — σκωληκοφάγος, 2, (φαγεῖν) som æder Orme; — σκωληκόω, udsætter for Orme; gior til Orme; *pass.*, σκωληκοῦσθαι, at have el. faae Orme; at blive ormstukken; — σκωληκώδης, 2, *ctr.* f. σκωληκοειδής; v. — σκωλήκωσις, ἡ, (σκωληκόω), = σκωληκίασις; af — σκώληξ, ηκος, ὁ, Orm, *Il.* 13, 654; bes. Spolorm, Regnorm, *lumbricus*; 2) af Liigheden: *a)* den spundne el. tvundne Traad; *b)* etslags Kage; *c)* en Hob el. Rad udtærsket Korn; 3) *æol.* f. κολόκυμα, Bølgens ormagtige og langsomme Bevægelse.

σκωλοβᾰτίζω, = ἀσκωλιάζω, *poët.* — σκῶλον, τό, f. σκάνδαλον, Anstød, Hindring, LXX; alm. = flgd. — σκῶλος, ὁ, som σκόλοψ, Spidspæl; σκ. πυρίκαυστος, *Il.*; alm. Torn, Braad, Spids. — σκωλύπτομαι, krummer, bøier, snoer hid og did, *Nic.*; (rimel. af σκολιός). — σκῶμμα, τό, (σκώπτω), skiemtende, spøgende, spottende Tale, *dicterium, cavillatio*; Skiemt, Spøg, (saavel ædel, som uædel); Spot, Drilleri; εἰς γέλωτα καὶ σκώμματα ἐμβαλεῖν πειράσεται, at giøre til Gienstand for Latter og Spot, *Dem.*; *dim.* σκωμμάτιον, τό.

σκωπαῖος, ὁ, h. Sybariterne, en Dværg; (rimel. af σκώψ). — σκώπευμα, τό, = σκόπευμα, at see hen i det Fierne; jf. σκώψ, Bem. 3. — σκώπτης, ου, ὁ, som efteraber, som spotter ved at efterabe; Spottefugl; v. — σκωπτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til at spøge el. spotte; spøgende, spottende; (af σκώπτω). — σκωπτόλης, ου, ὁ, Spøgefugl, Spottefugl; (formet af σκώπτω, som μαινόλης af μαίνομαι). — σκώπτρια, ἡ, *fem.* til σκώπτης. — σκώπτω, *fut.* ψομαι, *Ar. Acharn.* 854, efterligner, efteraber for at spotte; df. spotter, driller, kræuker, haaner, τινά, *Xen.*; ogs. skiemter, spøger; σκώψαντα εἰπεῖν, i Spøg, *Xen.*; ἀναμὶξ ἔσκωψάν τε καὶ ἐσπούδασαν, *id.*

σκώρ, τό, *gen.* σκᾰτός, Skarn, Excrementer, *Ar.*; sild. Former ere τὸ σκάτος, v. τὸ σκάτον; (df. afleder man v. lat. *scurra*); df. — σκωραμίς, ίδος, ἡ, Natstol, *Ar.*; v. — σκωρία, ἡ, Affald, Bundfald; alm. den afsondrede, urene Rest; bes. hvad der ved Bearbeidelse afsondres fra Jernet, *scoria*; df. — σκωριοειδής, 2, (εἶδος) som ligner sligt Affald. — σκώψ, ὁ, *gen.* σκωπός, etslags Ugle; (rimel. af σκώπτω, formedelst dens pudsige Skabning); 2) etslags lystig Dands; 3) den Gebærde, at holde Haanden over Øinene, for at see i det Fierne. — σκῶψις, εως, ἡ, Spot, Spøg, Skiemt.

σμᾰράγδειος, 3, af Smaragd; — σμᾰραγδίζω, ligner Smaragden, bes. i Farve; v. — σμαράγδῐνος, 3, af Smaragd; 2) smaragdgrøn; (af σμάραγδος). — σμαράγδιον, τό, *dim.* af σμάραγδος. — σμαραγδίτης, ου, ὁ, *fem.* -γδῖτις, ιδος, af Smaragdens Art el. Farve; af — σμάραγδος [σμᾰ], ὁ, ogs. ἡ, *smaragdus*, etslags Ædelsteen af lysegrøn Farve, som vor Beryl el. Aqvamarin; (στήλη) σμαράγδου λίθου, *Herod.* 2, 44. forklarer man om en huul Glascylinder; (rimel. af μαίρω, μαρμαίρω). — σμᾰρᾰγέω, bruser, larmer, om Havet, *Il.* 2, 210; (βροντὴν), ὅτ᾽ ἀπ᾽ οὐρανόθεν σμαραγήσῃ, drøner, brager, *ib.* 21, 199; jf. σμαραγίζω; (onomatopoetisk, ligesom σφαραγέω); df. — σμαραγή, ἡ, Brusen, Larmen, Bragen. — σμᾰρᾰγίζω, = σμαραγέω; *Hes. Theog.* 693; om Jordens Drøn under Kampen; jf. *ib.* 679.

σμάραγνα, ἡ, ogs. μάραγνα, Pidsk, Svøbe; v. — Σμάρᾰγος, ὁ, etslags larmende Dæmon; (af σμαραγέω). — σμα-

ϱάσσω, ſom μαϱάσσω, σμαϱαγέω; *inc.* — σμᾰϱίς, ίδος, ἡ, etſlags liden og ringeagtet Søfiſk; betones ogſ. σμάϱις. — σμάω, σμῇς, *etc.*, *inf.* σμῆν, ſild. ogſ. σμᾶν, *f.* σμήσω; *aor. pass.* ἐσμήχθην, o. *adject. verb.* σμηκτός, af σμήχω; ſmører, beſtryger, gnider; τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον ὁ βασιλεύς, ſalver ſit Hovede, *Herod.* 9, 110; 2) afgnider, aftørrer, renſer, *id.* 4, 73. — σμεϱδαλέος, 3, ogſ. σμεϱδνός, 3, ſkrækkelig, forfærdelig, beſ. for Synet, *ex.* χαλκός, αἰγίς, σάκος, der ved ſin Glands blender og forfærder, *Hom.*; ogſ. forfærdelig at høre, beſ. *in neutr.* ſom *adverb.*, σμεϱδαλέον *s.* σμεϱδαλέα βοᾶν, κτυπεῖν, o. dl., *id.*; (rimel. onomatopoetiſk). — σμέω, *jon.* f. σμάω.

σμῆγμα, τό, Smøren el. at ſmøre, paagnide, ſalve; Gnidning, Aftørring, Afpudsning; 2) Middel, hvormed man renſer el. pudſer, Sæbe, Salve, o. dl.; *att.* σμῆμα; df. -σμηγματοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), ſom ſælger Sæbe, Salve, o. dl.; o. -σμηγματώδης, 2, (εἶδος), ſom ligner et σμῆγμα, Sæbe, Salve, o. dl.; — σμήκτης, ου, ὁ, ſom ſmører, ſalver, indgnider; ſom afgnider, aftørrer, renſer, pudſer; df. -σμηκτικός, 3, hørende, tienlig til at ſmøre, ſalve, afgnide, aftørre, renſe; o. -σμηκτίς, o. σμηκτϱίς, ίδος, ἡ, *sc.* γῆ, Valkejord, hvormed man renſer Tøier; - (af σμήχω). — σμῆμα, τό, (σμάω), = σμῆγμα, Salve, o. dl.; df. — σμηματοφοϱεῖον, τό, (φοϱέω), Æſke, o. dl., hvori man fører σμήματα.

σμηνηδόν, *adv.*, (σμῆνος), i Sværme. — σμηνίον, τό, *dim.* af σμῆνος. — σμηνοδόκος, 2, (δέχομαι) ſom optager el. opfanger Biſværme; o. — σμηνοκόμος, 2, (κομέω) ſom paſſer el. pleier Biſværme; af — σμῆνος, εος, τό, Biſtade, Bikube, *Hes. Theog.* 594; 2) ſædv. Biſværm; alm. Sværm, Hob, Mængde, Skare; ogſ. σμῆνος λόγων, o. dl.; (af ἑσμός); df. — σμηνουϱγέω, 1) er -σμηνουϱγός, 2, (ἔϱγον) ſom pleier, paſſer el. holder Bier; - 2) *in med.* om Bierne, at ſværme, at ſætte ſig; df. -σμηνουϱγία, ἡ, at paſſe el. holde Bier; Birøgt, Biavl; o. — σμηνών, ῶνος, ὁ, Bihuus. — σμῆξις, εως, ἡ, (σμήχω), Aftørren, Afgniden, Renſen. — σμηϱέα *s.* σμηϱία, ἡ, Plante el. Buſkvæxt af Slægten κισσός. — σμῆϱιγξ, ἡ, = μῆϱιγξ, *Lyc.* — σμήϱινθος, ὁ, = μήϱινθος. — σμηϱίζω, σμῆϱις, ἡ, o. σμήϱισμα, τό, ſee u. σμυϱίζω, *etc.* — σμήχω, *f.* ξω, afgnider, aftørrer, χνόον ἐκ κεφαλῆς, *Od.*; 2) ſom σμυϱίζω, afſliber.

σμικϱίνης, ου, ὁ, Gnier. — σμικϱό-, de ſaaledes begyndende Ord ſee u. μικϱο-; jf. ogſ. ſlgd. — σμικϱός, 3, *att.* f. μικϱός, liden; ogſ. undert. *jon.* o. h. *Pind.*; df. — σμικϱογνώμων, ονος, 2, (γνώμη), modløs. — σμῖλα, ἡ, = σμίλη, *poët.* — σμῑλάκινος, 3, af Taxustræet; af — σμῖλαξ, ἄκος, ἡ, *taxus*, Taxustræet, Ibenholt; 2) etſlags Eg i Arkadien; 3) σμῖλαξ κηπαία, tyrkiſk Bønne, ſædv. δόλιχος; 4) σμῖλαξ λεία, Gierdeſnerle; σμ. τϱαχεῖα, Stikſnerle. — σμίλευμα, τό, udſkaaret Arbeide; o. — σμιλευτός, 3, udſkaaren; af — σμιλεύω, ſom γλύφω, udſkærer kunſtigen; af — σμίλη [ῐ], ἡ, Kniv, hvormed man udſkærer el. tilſkærer, *scalper*, *scalprum*; - *dim.* σμῑλίον, τό. — σμῑλιωτός, 3, der er formet ſom en σμίλη. — σμῖλος, ὁ, *poët.* f. σμῖλαξ Bem. 1.

σμίνθα, ἡ, ſee u. σμίνθος. — Σμινθεύς, έως, ὁ, *epith.* til Apollo, *Il.* 1, 39; rimel. ſom dyrkes i Byen Sminthe i det Trojanſke; efter Apion, af σμίνθος, ſom ødelægger Muſene; ogſ. Σμίνθιος, ὁ. — σμίνθος, ὁ, ſield. σμίνθα, ἡ, Muus, beſ. *poët.* — σμινύδιον, τό, *dim.* af -σμινύη, ἡ, ogſ. σμινύς, ύος, o. ύδος, ἡ, ſom δίκελλα, Tvefork, tvegrenet Hakke; df. — σμινυός, 2, hørende til en Tvefork el. Hakke, *Nic.* — σμίϱις, ιδος, ἡ, vexlende Skrivem. m. σμύϱις. — σμυγείς, *part. aor.* 2 *pass.* af σμύχω.

σμῠγεϱός, 3, *adv.* -ϱῶς, *poët.* f. μογεϱός; h. *Hom.* alene in ἐπισμυγεϱῶς. — σμύϱαινα, ἡ, *poët.* f. μύϱαινα. — σμυϱίζω, *poët.* f. μυϱίζω. — σμυϱίζω, afſliber, afglatter, polerer; df. -σμύϱισμα, τό, det Afgnedne, Afſlebne; - *dim.* σμυϱισμάτιον, τό; af — σμύϱις, ιδος, ἡ, Smergel; etſlags Diamantſpath, ſom bruges af Steenſlibere, Steenſkærere, o. dl., til Slibning; (af σμάω, σμήχω, altſ. f. σμῆϱις, ſom ogſ. findes, o. ligel. *in deriv.*, σμηϱίζω, m. v.); df. — σμυϱίτης, ου, ὁ, λίθος, Smergelſteen.

σμύϱνα, ἡ, ſom μύϱϱα, Myrrhe el. Gummi af den arabiſke Myrte; df. — σμυϱναῖος, 3, af Myrrhe el. Myrte; 2) af el. fra Byen Smyrna, Σμύϱνα, ἡ; — σμυϱνεῖον, o. σμυϱνίον, τό, Planten ἱπποσέλινον; — σμυϱνιάζω o. σμυϱνίζω, tilſætter el. krydrer med Myrrhe; — σμύϱνινος, 3, giort el. tillavet af Myrrhe; — σμυϱνοειδής, 2, (εἶδος) ſom ligner Myrrhe; o. — σμυϱνοφόϱος, 2, (φέϱω), ſom frembringer Myrrhe.

σμύχω [ῡ], *f.* ξω, *aor. pass.* ἐσμύγην [ῠ], fortærer ved langſom el. ulmende Ild; ogſ. σμῦξαι πυϱὶ νῆας, *Il.*; *pass.*, fortæres af en langſom Ild; *transl.*,

hentæres af Lidenskab, Kummer o. dl.; (besl. m. σμάω, σμήχω, σμώχω). — σμῶδιγξ, o. σμῶδιξ, ιγγος, ἡ, et med Blod underlobet Sted, Bule, Blodstribe, *vibex*, *Il.*; (rimel. af σμώχω Bem. 2); df. — σμωδικός, 3, hørende til Buler el. Blodstriber; σμωδ. φάρμακον, Middel el. Salve derimod. — σμώχω, *f.* ξω, som σμάω, σμήχω, afgnider, aftørrer, renser; 2) giennemprygler, mishandler, som πλύνω; alm. sønderknuser.

σοβαρεύομαι, viser mig stolt, overmodig, gravitætisk i Gang, Lader, Mine; df. — σοβαροβλέφαρος, 2, (βλέφαρον), som med fornemt Væsen trækker Dienbrynene sammen el. i Veiret; alm. med fornem el. gravitætisk Mine; af — σοβἄρός, 3, *adv.* -ρῶς, susende, ilende, let, flygtig; μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν, *Ar.*; 2) hoffærdig, stolt, fornem, som giør sig til, gravitætisk; σοβαρὸς καὶ ὀλίγωρος – τρόπος, *Dem.*; *b)* prægtig, kostbar; σοβαρὸς ἵππος, Paradehest; σοβαρωτέρᾳ τιμῇ, til en dyrere Priis; o. — σοβάς, άδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til σοβαρός, rask, heftig, vild, stormende: om Bacchantinderne; ogs. fræk; 2) hoffærdig, pralende; – (af flgd.).

† σοβέω, bevæger hurtigen, πόδα ἐν κύκλῳ, *Ar.*; bortskræmmer, forjager; bes. afryster; τὴν τρίχα σοβεῖν τὴν κόνιν, *Xen.*; *pass.*, er i heftig Bevægelse; βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, heftig el. brusende Gang, *ex.* den Stoltes; ὀφθαλμὸς σοβούμενος — καὶ μανικὸν βλέπων, vildt rullende og forstyrret Blik; *transl.*, σεσοβημένος πρὸς δόξαν, *incitatus ad gloriam*, *Eur.*; – 2) *intr.*, bruser frem, har en stolt og hurtig Gang; διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, *Dem.*; – (σοβέω er besl. m. σεύω, σοῦμαι, σοῦς, *etc.*, ogs. m. φοβέω, *etc.*).

σόβη, ἡ, Hestens Hale, hvormed den bortjager (σοβεῖ) Fluerne, o. dl.; *b)* den deraf giorte Hielmbusk; *c)* alm. stærk Man, stærk Haarvært; jf. φόβη; o. — σόβησις, ἡ, Bortskræmmen, Bortjagen; 2) rask og heftig Bevægelse; bes. stolt og fornem Gang; *transl.*, Heftighed, Hastighed; Travlhed, περί τι, *Plut.*; Uro, Ængstelighed; (af σοβέω). — Σόβος, ὁ, = Σάτυρος; (enten af σοβεῖν, formedelst Satyrernes Bukkespring; el. af σόβη, formedelst deres stærke Haar). — σόγκος, o. σόγχος, ὁ, *sonchus*, etslags tidselagtig Plante; df. – σογκώδης, 2, (εἶδος), som har Liighed dermed.

σοῖο, *jon.* f. σοῦ, *gen.* af σός, σόν, *Od.* — σοῖσφα, o. σοῦσφα, τά, etslags Fugle, som i det indiske Ocean betegne de Søfarende, at de nærme sig Land. — σολοικία, ἡ, = σολοικισμός. — σολοικίζω, *f.* ίσω, er σόλοικος, begaaer Feil imod Sprogets Regler; taler et Sprog slet el. feilagtigen; φωνῇ Σκυθικῇ σολοικίζειν, *Herod.*; ligel. ὅτι σολοικίζει τῇ φωνῇ, *Dem.*; 2) *transl.*, feiler imod god Anstand og Orden; støder an imod god Tone og Levemaade; – en slig Feil imod Sprogets Regler el. Udtale, el. imod den sædelige Orden, σολοικισμός, ὁ; – som begaaer en saadan Feil, σολοικιστής, οῦ, ὁ. — σολοικοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Sprogfeil; af — σόλοικος, 2, som begaaer Feil imod Sprogets Regler el. imod dets Udtale; 2) *transl.*, som støder an imod god Levemaade el. imod Velanstændighed; anstødelig, raa, hæslig; σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ, *Xen.*; – (Ordet brugtes oprindel. om Indvaanerne i den athenienſiske Colonie Soli i Cilicien, der talte fordærvet Græsk); df. — σολοικοφᾰνής, 2, *adv.* -φανῶς, (φαίνομαι), der seer ud som en Sprogfeil.

σολοιτύπος, 2, (τύπτω) som hamrer el. smeder en Jernmasse; af — σόλος, ὁ, (σέλλω), Kasteskive af støbt Jern, *Il.*; jf. δίσκος; 2) som μύδρος, en Jernmasse, som hamres el. smedes. — σομφός, 3, svampet, hullet, porøs; ogs. blød el. løs; *b)* *transl.*, φωνὴ σομφή, hæs, huul, dæmpet Stemme, *fusca vox*; df. — σομφότης, ητος, ἡ, svampet, hullet, porøs Beskaffenhed; o. — σομφώδης, 2, (εἶδος), som er af en svampet, løs el. blød Art; meget svampet. — σόομαι, σοῦμαι, see u. σεύω. — σόος, ὁ, *ctr.* σοῦς, *dor.* σῶς, heftig el. stormende Bevægelse, bes. opad, ligesom ῥοπή, nedad; ogs. alm. heftig Bevægelse, som ὁρμή; (af σεύω, σοῦμαι). — σόος, σόη, σόον, *jon.* f. σῶος, frelst, reddet, uskadt, sund og frisk, *Hom.*; alm. i en god og naturlig Tilstand, *integer*, *incolumis*; (df. σώζω, σαόω).

*σορέλλην, ὁ, (Ἕλλην), o. σοροδαίμων, ονος, ὁ, udlevet Olding; — σοροεργός, 2, (ἔργον), = σοροποιός; — σοροπηγός, 2, (πήγνυμι), som sammenføier el. giør Ligkister, *Ar.*; — σορόπληκτος, 2, o. σοροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω), = σοροδαίμων; o. — σοροποιός, 2, (ποιέω) som giør Ligkister; af — σορός, ἡ, Kar el. Giemmested, hvori man samler og opbevarer den Afdødes Been, *Hom.*; df. sild. en Ligkiste; 2) komisk: gammel Mand el. Kone, *Ar.*; (oprindel. eet Ord m. σωρός, Sted, hvor noget sammenhobes). — σός, σή, σόν, *pronom. possess.* af σύ, din, dit, *tuus*, *tua*, *tuum*, *gen. ep.* σοῖο, *Od.* 15, 511; h. *Hom.* ogs. *dor.* τεός, τεή s. τεά, τεόν; ὅτι σόν ἐστιν, at det tilhører dig; τὰ σά, din Eiendom, ogs. din Tilstand el. Forfatning, *ex.* ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἔχοι, *Xen.* — σοῦ, *gen.* af σύ o. af σός.

σοῦβος, ὁ, ogs. σοῦγος, en Antilope-art. — σουδάριον, τό, d. lat. *sudarium*. — σούκινος, 3, (*succinum*, σούχιον), giort af Bernsteen. — σοῦμαι, = σεύομαι, see u. σεύω. — Σουνιάρατος, 2, (ἀράομαι), som tilbedes paa Sunium, *epith.* til Poseidon, *Ar.*; — Σουνιάς, άδος, ἡ, *epith.* til Athene, som havde et Tempel paa Sunium; o. — Σουνιεὺς, έως, ὁ, *epith.* til Zeus, som havde et Tempel paa – Σούνιον, τό, Sunium, det sydlige Forbierg af Attika. — σοῦς, ὁ, *ctr.* f. σόος, ὁ, s. m. s. — σοῦσθαι, σοῦσθε, σούσθω; *infin.* o. *imperat.* af σοῦμαι, see u. σεύω. — Σουσιγενής, 2, (γένος) født i Susa. — σούσινος, 3, (σοῦσον) som er giort af Lilier; — σοῦσις, ἡ, (σοῦμαι), = σόος, σοῦς. — σοῦσον, τό, Lilie; (persisk Ord; df. Σοῦσα, τά, Susa, Hovedstaden i Persien). — σοῦσφα, see u. σοῖσφα. — σούχιον, τό, d. lat. *succinum*. — σοῦχος, ὁ, hed Krokodillen i en Deel af Ægypten, *Str.*

σοφία, ἡ, *jon.* σοφίη, (σοφός), Indsigt el. Kundskab og Dygtighed, Kunstforstandighed; df. om en Tømmermand, ὅς ῥά τε πάσης Εὖ εἰδῇ σοφίης, som fuldkommen forstaaer sin Kunst, *Il.* 15, 412; ligel. Musik og Poesie, o. alm. enhver Kunst, *ex.* Lægekunsten; jf. σοφός; – 2) alm. Erfarenhed, sund Menneskeforstand, praktisk Klogskab, bes. Statsvidenskaben, *ex.* h. de syv Vise; Leveviisdom; μανίαν – ἐναντίον εἶναι σοφίᾳ, *Xen.*; bes. h. *Herod.*, List, Snuhed, *ex.* ἔνθα γὰρ σοφίης δέει, βίης ἔργον οὐδέν, 3, 127; – 3) Videnskab, Lærdom, Kundskab; μέγα φρονοῦσι ἐπὶ σοφίᾳ, ere stolte af deres mange Kundskaber, *Xen.*; πᾶσαν ἀρετὴν σοφίαν εἶναι, *id.*; (Σωκράτης) σοφίαν καὶ σωφροσύνην οὐ διώριζεν, *id.*; endeligen, Viisdom el. den lyseste Indsigt i Forbindelse med den reneste Villie.

σοφίζω, *f.* ίσω, (σοφός), giør klog el. forstandig, underviser, oplærer; – 2) oftere *in med.*, *a)* er oplært el. erfaren, τινός, i noget; ναυτιλίης σεσοφισμένος, kyndig Sømand, *Hes.*; *b)* handler el. taler forstandigen; ogs. udfinder med Klogt el. List, καινὰς ἰδέας, *Ar.*; πρὸς ὦν ταῦτα σοφίζονται τάδε, opfinde herimod, *Herod.* 2, 66; *c)* σοφίζεσθαί τινα, at skuffe, at føre bag Lyset; ogs. *absol.* σοφιζόμενος κατείληπτο, blev greben i et Bedrageri, *Dem.*; df. — σόφισμα, τό, det forstandigen el. listigen Udfundne el. Udtænkte, forstandig og vittig Tanke; πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον Ὧραι – ἀρχαῖα σοφίσματα, Oldtidens Opfindelser, *Pind. Ol.* 13, 24; ogs. List, Kneb, bes. for Retten; σοφίσματα εὑρίσκουσι ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναι, *Dem.*; *b)* listig el. overlistende Tale, Spørgsmaal, Slutningsmaade, hvoraf Sophisterne betiente sig.

σοφισματίας, ου, ὁ, en dygtig Sophist; o. — σοφισματικός, 3, hørende til et Sophisma, sophistisk; 2) ὁ σοφισματικός, sild. Form f. σοφιστής; (af σόφισμα). — σοφισμάτιον, τό, *dim.* af σόφισμα. — σοφισματώδης, 2, (εἶδος), som ligner et σόφισμα, sophistisk. — σοφισμός, ὁ, sild. o. sield. f. σόφισμα. — σοφιστεία, ἡ, sophistisk List og Snuhed i at tale el. disputere; at tale el. disputere som en Sophist; o. – σοφίστευμα, τό, = σόφισμα; af — σοφιστεύω, er en Sophist i at tale el. handle; *b)* *transit.*, udtænker, udfinder, skiuler listigen el. som en Sophist; o. — σοφιστήριον, τό, Sted el. Høresal, hvor en Sophist underviser; (af flgd.).

σοφιστής, οῦ, ὁ, (σοφίζω), oprindel. som σοφός, som har Indsigt og Dygtighed i en Kunst, som er Manden i sit Fag; df. – *b)* den dannede og forstandige Mand, den ved dybe Indsigter i Menneskets private og offentlige Forholde udmærkede og gavnlige Mand, i hvilken Bem. ogs. Grækenlands 7 Vise h. *Herod.* hede σοφισταί, *vid.* 1, 29; ogs. om Pythagoras, 4, 95; df. alm., Lærd, Videnskabsmand, Philosoph; γράμματα ποιητῶν καὶ σοφιστῶν τῶν εὐδοκιμησάντων, *Xen. Mem. S.* 4, 2, 1; – *c)* som for Penge underviser, bes. i Veltalenhed og Statsvidenskab el. Politik; τὴν σοφίαν – ἀργυρίου πωλοῦντας, σοφιστὰς – ἀποκαλοῦσιν, *Xen. Mem. S.* 1, 6, 13; *Sophistæ, – qui ostentationis aut quæstus causa philosophantur, Cic.*; – *d)* derfra udarter ὁ σοφιστής til en elendig Ordkræmmer, hvem det aldrig er om Sandheden at giøre, men alene om de Eenfoldiges Vildledelse, og om den kiære Skilling; dette Slags var det, at Sokrates og Plato bekæmpede; undert. ogs. en Lovtrækker, *ex.* εἶτ' οὐ σὺ σοφιστής; οὐ πονηρός γε; *Dem.* 420; – *e)* sildigere er en σοφιστής, omtrent som ῥήτωρ, en Lærer i det prosaiske Udtryk, ogs. prosaisk Forfatter.

σοφιστιάω, taler el. skriver som en Sophist, bes. forkunstlet; — σοφιστικός, 3, *adv.* -κῶς, sophistisk, bes. kunstlet, trædsk, listig i at disputere; o. — σοφιστομανέω, (μαίνομαι), er indtil Raseri indtagen i Sophisterne og deres Lærdom; (af σοφιστής). — σοφίστρια, ἡ, *fem.* til σοφιστής. — *σοφοδότις, ιδος, ἡ, o. σοφόδωρος, 2, (δίδωμι, δῶρον), som forlener Viisdom. — σοφόνοος, *ctr.* σοφόνους, 2, (νόος, νοῦς), forstandig; o. — σοφοποιέω, er – σοφοποιός, 2, (ποιέω) som giør viis

el. forstandig; - denne Handling, *σοφοποίησις, ἡ*; - (af flgd.).

σοφός, 2, *adv.* *σοφῶς*, indsigtsfuld, kyndig, erfaren; klog, forstandig; *oppon.* *ἀμαθής*; alm. som forbinder store Kundskaber med udmærkede Naturgaver; *σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ*, *nativa indole*, *Pind. Ol.* 2, 154; bes. hede saaledes Oldtidens Digtere og Vise, *σοφοί*, *ex.* *Ὅμηρος ὁ σοφώτατος*, *Xen.*; alm. med videnskabelig Dannelse, lærd; viis; (i denne Bem. er efter Socrates, en *σοφός* tillige *σώφρων*); undert. *c. acc.*, *ex.* *πάντα σοφὸν εἶναι*, at have Indsigt i Alt, *Xen.*; ogs. *c. inf.*, *ex.* *σοφὸς λέγειν, νοεῖν*, o. s. v.; - *b)* klogtig, snild, listig; h. *Xen.* ogs. om Hunden; — 2) som anstaaer for el. hører til den dannede og lærde Mand el. til Dannelse og Lærdom; klog, forstandig, udtænkt, o. s. v.; *σοφώτατα νοήματα*, *Pind.*; *σοφὰ βουλεύματα*, *Xen.*; *ἔχων πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν*, *id.*; *τὸ σοφόν*, klogt el. listigt Indfald, List, Snuhed; - (besl. m. *σαφής, σάφα*, ogs. m. *sapiens, sapio*).

σοφόω, = *σοφίζω*, LXX. — *σόω*, = *σαόω, σώζω*, frelser, redder; alene *ep.*, *ex.* *σόωσι*, *Il.* 9, 393. — **σπᾰδίζω*, *f.* *ίσω* o. *ίξω*, aftrækker, flaaer; *σπαδίξας τὸ δέρμα*, *Herod.*; af — *σπάδιξ, ῖκος, ἡ*, (*σπάω*), afreven Palmegreen, bes. med Frugten; df. alm. afreven Green; 2) etslags Instrument, som ligner Lyren. — *σπᾰδονίζω*, som *σπάω*, sønderriver, afriver; df. - *σπᾰδόνισμα, τό*, o. *σπαδονισμός, ὁ*, Sønderriven, Afriven; ogs. det afrevne Stykke; *ἤχων σπαδονισμοί*, skurrende Dissonantser; af — *σπᾰδών, όνος, ἡ*, Sønderrivning; ogs. Rivning, Krampe, som *σπάσμα*; o. — *σπάδων, ωνος*, o. *οντος, ὁ*, *spado*, Gilding; - (af *σπάω*).

σπᾰθάω, *f.* *ήσω*, slaaer Islætten fast med Væverskeen, *σπάθη*, og giør derved Væven tæt; 2) *transl.*, *a)* anstifter el. indleder med List og Rænker, *Dem.*, som *ῥάπτω, ὑφαίνω*, *texo*, o. fl.; *b)* tilsætter, forøder, *Ar. Nub.* 53; bes. er umaadelig i Mad og Drikke; af — *σπάθη, ἡ*, Væverskee, hvormed Islætten slaaes fast og Væven giøres tæt paa den lodrette Væverstol; jf. *κτείς*; 2) Spade el. Skee til at røre med; 3) som *πλάτη*, Aareblad; 4) de brede Ribbeen; ogs. Skulderbladet; 5) bredt Sværd; 6) etslags Strigle el. Skraber til Heste; 7) Stilken paa Palmens Blade og Hanblomster; ogs. Palmegreen; *τόξα δὲ εἶχον ἐκ φοίνικος σπάθης πεποιημένα*, *Herod.* 7, 69; - (besl. m. *σπάθη* er Spaten, Spade, o. fl.).

σπάθημα, τό, den med Væverskeen tættede Væv; alm. tæt el. tyk Masse; *transl.*, *σπάθημα φρενῶν*, = *τὸ πυκνόφρον*; — *σπάθησις, ἡ*, at slaae el. tætte Væven med Væverskeen; 2) Forøden, Ødselhed; o. — *σπαθητός*, 3, *dor.* *σπαθᾱτός*, vævet paa den lodrette Væverstol: som er slaaen fast el. tættet med Væverskeen; (af *σπαθάω*). — *σπαθηφόρος*, 2, (*φέρω*), som fører en *σπάθη*. — *σπαθία, ἡ*, = *σπάθη* Bem. 4. — *σπᾰθίζω*, rører deri el. stryger derpaa med en Skee; *in med.*, paastryger mig Salve el. salver mig med en *σπάθη*. — *σπαθιναίας ἔλαφος*, o. *σπαθίνης, ου, ὁ*, ung Hiort, *germ.* Spiesser; (af Hornenes Liighed med en *σπάθη*). — *σπάθιον, τό*, *dim.* af *σπάθη*, liden Spade. — *σπάθιος*, 3, af Gestalt som en *σπάθη*. — *σπαθίς, ίδος, ἡ*, som *σπάθη*, Spade, Skee; 2) den med en *σπάθη* el. Væverskee forarbeidede Klædning. — *σπαθίτης, ου, ὁ, οἶνος*, en med *σπάθη* Bem. 7 tillavet Viin. — *σπαθο-μήλη, ἡ*, en Sonde af Gestalt som en *σπάθη*. — *σπαθόφυλλος*, 2, (*σπάθη, φύλλον*), med sværdformede Blade.

σπαίρω, zittrer, bæver; kaster mig urolig hid og did, har Krampe, *palpito*; 2) stræber derimod, vægrer mig, nøler; (*att.* *ἀσπαίρω*, ogs. h. *Hom.*; besl. m. *σπάω*, ogs. m. *σκαίρω*). — *σπάλαθρον*, o. *σπάλεθρον, τό*, = *σκάλευθρον*. — *σπᾰλῠκία, ἡ*, svagt Syn; af — *σπάλαξ, ᾰκος, ὁ*, ogs. *ἀσπάλαξ*, Muldvarp. — *σπαλείς*, *æol.* f. *σταλείς*, *part. aor.* 2 *pass.* af *στέλλω*. — *σπάλιον, τό*, = *ψάλιον*; df. — *σπᾰλίων, ὁ*, Skiermtag, hvorunder Beleirerne arbeidede, Romernes *vinea*. — *σπανάδελφος*, 2, (*ἀδελφός*), som har faa Søskende; o. — *σπανανδρία, ἡ*, (*ἀνήρ*) Mangel paa Mænd el. Mennesker; (af *σπανός*). — *σπάνη, ἡ*, o. *σπανία, ἡ*, som *σπάνις*, Mangel; Ringhed, Sieldenhed; df. — *σπανιάκις*, *adv.*, sielden.

σπᾰνίζω, *f.* *ίσω*, ogs. *in med.*, (*σπανός*), er sielden; feiler, mangler; 2) har Lidet, lider Mangel paa noget, *τινός*, ogs. *τινί*, *Pind.*; ligel. *ἐσπάνιζον τῆς τροφῆς τοῖς πολλοῖς*, lede Mangel paa de fleste Næringsmidler, *Thuc.* 4, 6; 3) *c. acc.*, giør sielden. — *σπάνιος* [ᾰ], 3, *adv.* *-νίως*, sielden, ringe; *ἐν καιροῖς, οἷς σπάνιον ἦν*, m. *acc. c. inf.*, da det var sieldent, at -, *Thuc.*; *σπάνιος ἰδεῖν*, som man seer sielden; *σπανίως ὁρᾶσθαι*, at vise sig sielden, *Xen.*; *σπανιώτερα τὰ ἐπιτήδεια ἦν*, *id.*; 2) som har Mangel paa noget, *τινός*; df. — *σπᾰνιότης, ητος, ἡ*, = flgd.; af — *σπάνις, εως, ἡ*, (*σπανός*), Sieldenhed, Ringhed; 2) Mangel, Trang, Armod; *ἐν πολλῇ σπάνει πάντων γενέσθαι*, *Xen.*

σπᾰνιστός, 3, (σπανίζω), 1) *pass.*, hvorpaa man lider Mangel, sielden; 2) *act.*, som lider Mangel paa noget, τινός. — σπᾰνοκαρπία, ἡ, (καρπός), Frugternes Sieldenhed, Mangel paa Frugter; o. — σπᾰνο-πώγων, ωνος, ὁ, med tyndt Skiæg; af — σπᾰνός, 3, = σπάνιος; (rimel. besl. m. ἠπανάω, ἠγάνω); df. — σπᾰνόσιτος, 2, (σῖτος), som lider Mangel paa Korn el. Fourage; - denne Mangel, σπανοσιτία, ἡ; — σπᾰνόσπερμος, 2, (σπέρμα), med liden Sæd; — σπᾰνότεκνος, 2, (τέκνον), med faa Børn; — σπάνουρος, 2, (οὐρά), med tynd Hale, *inc.*; — σπᾰνόφυλλος, 2, (φύλλον) med faa Blade; o. — σπάνυδρος, 2, (ὕδωρ), af el. med lidet Vand. — σπάξ, ὁ, ἡ, *gen.* σπακός, en Hund: persisk Ord, *Herod.* 1, 110.

*σπάραγμα, τό, afrevet el. afbrækket Stykke, Brudstykke; 2) = σπαραγμός; df. - σπᾰραγματώδης, 2, (εἶδος), κραυγή, Skrig, hvorved man kan sprænge sig, *Plut.*; — σπᾰραγμός, ὁ, Sønderriven, Sondersliden; df. - σπᾰραγμώδης, 2, = σπαραγματώδης; — σπαράκτης, ου, ὁ, som sønderriver el. sønderslider; o. — σπάραξις, ἡ, = σπαραγμός; af — σπᾰράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, sønderriver, sønderslider, bes. om Hunde og Rovdyr; 2) *transl.*, mishandler, udskielder, τὰς κληρωτὰς ἀρχάς, *Dem.*; (besl. m. σπάω, σπαίρω).

σπαργᾰνάω, o. σπαργᾰνίζω, *Hes.*, = σπαργανόω. — σπαργάνιον, τό, *dim.* af σπάργανον; 2) etslags Plante. — σπαργανιώτης, ου, ὁ, Svøbebarn, *Hom. Merc.*; (formet som εἰραφιώτης); af — σπάργᾰνόν, τό, (σπάργω), Svøb, *Hom. Merc.*; 2) alm. Pialter; df. — σπαργᾰνόω, indsvøber, indvikler; bes. svøber et Barn; df. - σπαργάνωμα, τό, det Indviklede, Indsvøbte; ogs. = σπάργανον; o. - σπαργάνωσις, ἡ, Indviklen; bes. at svøbe et Barn.

σπαργάω, som ὀργάω, svulmer af Fylde, bes. om et frugtbart Jordsmon; 2) *transl.*, er yppig, vellystig, kaad, overgiven, lidenskabelig; (af ὀργάω, ὀργή); df. — σπαργή, ἡ, som ὀργή, svulmende Fylde; *transl.*, Vellyst, Kaadhed, Lidenskab. — σπάργω, *f.* ξω, indvikler, bes. svøber et Barn; σπάρξον ἐν φάρεϊ λευκῷ, *Hom. Ap.*; df. σπάργανον, *etc.*; (af σπεῖρα, σπεῖρος, σπεῖρον). — σπάργωσις, ἡ, (σπαργάω), svulmende Fylde, *ex.* μαστῶν, Brysternes. — σπᾰρείς, σπαρῆναι, *part.* o. *inf. aor.* 2 *pass.* til σπείρω. — σπαρνοπόλιος, 2, (πολιός), med tynde og graae Haar; af — σπαρνός, 3, *poët.* f. σπανός, σπάνιος, tynd, ringe, enkelt, adspredt, *Æsch.*; (rimel. af σπείρω). — σπάρος, ὁ, etslags Sofisk; (af σπαίρω, som σκάρος af σκαίρω).

σπαρτᾰγενής, 2, (γένος), som frembringer Værten σπάρτος; men Σπαρτᾱγενής, nedstammende fra Sparta. — σπάρτη, ἡ, en af Værten σπάρτος snoet Line el. Strikke; alm. Line, Snor; df. *b)* som στάθμη, Linen paa et Vaterpas el. ved et Blylod; ogs. ἡ σπάρτος. — Σπάρτηθεν, *adv.*, fra Sparta, *Od.*; o. - Σπάρτηνδε, *adv.*, til Sparta; o. — Σπαρτιάς, άδος, ἡ; o. Σπαρτιᾶτις, ιδος, ἡ, *fem.* til - Σπαρτιάτης, ου, ὁ, Spartaner; df. - Σπαρτιᾱτικός, 3, spartansk; af — Σπάρτη, ἡ, Byen Sparta i Lakonien. — σπαρτίνη, ἡ, = σπάρτη. — σπάρτινος, 3, som er giort af Værten σπάρτος. — σπάρτιον, τό, *dim.* af σπάρτη o. σπάρτον, liden Strikke, bes. af Værten σπάρτος; 2) Middelpunktet i Vægtbiælken, hvorved Vægten hænges. — σπαρτιοχαίτης, ου, ὁ, (σπαρτός, χαίτη), med spredt el. flagrende Haar.

σπαρτόδετος, 2, (δέω) bunden el. befæstet med en Line; af — σπάρτον, τό, (σπείρω), snoet Line el. Toug, *Il.* 2, 135; sild. bes. en af Værten σπάρτος snoet el. flettet Line, Snor, Strikke; men σπάρτον f. σπάρτος, *inc.* — σπαρτοπλάκος, 2, (πλέκω) som fletter el. snoer Liner af Værten σπάρτος. — σπαρτοπόλιος, 2, (σπαρτός, πολιός), med spredte og graae Haar. — σπαρτοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som sælger Liner el. Touge, bes. af Værten σπάρτος. — σπαρτός, 3, (σπείρω) saaet, udsaaet; adspredt; *transl.*, avlet; 2) Σπαρτοί, οἱ, de Saaede, hede de af saaede Dragetænder opvorne Thebanere og deres Efterkommere; df. *poët.* Σπαρτός alm. f. Θηβαῖος, Thebaner, thebansk, *Pind.* — σπάρτος, ὁ, ἡ, (σπείρω), Navnet paa flere Buskværter, af hvis Grene man snoede el. flettede σπάρτα, Liner, Strikker, Tougе, o. dl., *ex. spartium scoparium s. junceum*; *b)* den i Spanien voxende σπάρτος, *lygeum spartum, s. stipa tenacissima*, etslags Hamp, som sildigere brugtes til Liner og Tougværk; 2) ἡ σπάρτος, = σπάρτη Bem. 2; df. — σπαρτοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Værten σπάρτος.

*σπάσις, εως, ἡ, Trækken, Spænden; 2) Trækning, Spænding, Krampe; — σπάσμα, τό, *dim.* σπασμάτιον, τό, det Trukne; det udtrukne el. dragne Sværd; 2) afrevet Stykke, Brudstykke; 3) Trækning, Spænding, Krampe; ὥσπερ τὰ ῥήγματα καὶ τὰ σπάσματα, *Dem.*; alm. voldsom Bevægelse, *ex.* Havets; df. - σπασματώδης, 2, (εἶδος),

krampagtig; o. — σπασμός, ὁ, = σπάσις o. σπάσμα; ogſ. tentigo, Ar.; df. — σπασμώδης, 2, adv. -ώδως, = σπασματώδης; - (af σπάω). — σπασσάμενος, ep. f. σπασάμενος, part. aor. 1 med. af σπάω. — σπαστικός, 3, (σπάω), trækkende, ſpændende; tiltrækkende.

σπάταγγος, s. σπάταγγος, ὁ, o. σπατάγγη, ἡ, etſlags Havigle. — σπᾰτᾰλάω, fraadſer, er umaadelig el. vellyſtig; τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων, forkjælede Børn; af — σπᾰτάλη, ἡ, Fraadſeri, Yppighed, Vellyſt; Ødſelhed, Overdaadighed; (rimel. af σπαθάω, forøder). — σπατάλημα, τό, (σπαταλάω), = σπατάλη. — σπατάλιον, τό, ogſ. σπαθάλιον, etſlags Armbaand; ogſ. etſlags Haarfletning; (enten af σπατάλη, ſom hørende til Luxus, el. af σπάλιον, ψάλιον, ψέλλιον). — σπᾰτᾰλός, 2, fraadſende, vellyſtig; jf. σπατάλη. — σπᾰτίλη, ἡ, tyndt Liv; alm. Excrementer, Ar.; (af σκώρ, σκατός, o. τιλάω). — σπάτος, τό, boeot., Skind, Læder; df. — σπατόω, = καττύω.

σπάω, f. σπάσω, aor. med. ἐσπασάμην, aor. pass. ἐσπάσθην, trækker; beſ. a) trækker el. drager ud (af Skeden), φάσγανον, ἄορ, ἔγχος, Hom.; ἐσπασμένοι τὰ ξίφη, med dragne Sværd, Xen.; ſædv. in med., h. Hom. beſ. in aor.; b) trækker, ſlider, river, rykker; ogſ. forvrider, σκέλος, Plut.; beſ. h. Lægerne, foraarſager Krampe; c) trækker til mig, inddrikker, indſøber; beſ. drikker i lange Drag el. ſtærkt; ogſ. in med.; σπᾶν μαζόν, at være ved Bryſtet, Call.; d) trækker til mig, faaer, ὕπνον, capio somnum, ἐπωνυμίαν, antager el. faaer et Tilnavn; - 2) intr., at trække, d. e. at have Følger; οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γε, dette hjalp ikke, ſaaledes lykkedes det ikke, Ar.; - [altid ᾰ, df. h. Hom. ogſ. for Metrums Skyld med dobbelt Sigma, σπασσάμενος, o. dl.].

σπεῖν, inf. aor. 2, o. σπεῖο f. σπέο, σποῦ, imperat. aor. 2, til ἕπομαι. — σπεῖος, τό, gen. σπείους, ep. f. σπέος, σπέους. — σπεῖρα, ἡ, ogſ. σπεῖρα, lat. spira, det Slyngede, Snoede, Flettede; det Sammentrængte, Sammenpreſſede; Slyngning, Snoening, Sneglelinie; ogſ. ſnegleformet Bevægelſe, ex. Slangernes; σπεῖραι τριχῶν, Haarfletninger; - 2) ſædv. ſnoet Toug el. Line; (men Od. 6, 269, er σπείρας den urigtige Læſem. f. σπεῖρα af σπεῖρον, ſ. m. ſ.); beſ. ogſ. σπεῖραι, Touge, ſom man i Storm lod ſlæbe efter Skibet for at ſikkre og ſagtne dets Løb, Plut.; - 3) σπεῖραι βόειαι, Remmer af Oxelæder el. caestus, hvormed Næveſægtere ombandt Armene; - 4) i Træ, Trevlernes el. Aarernes ſneglefor- mede Slyngninger, germ. Maſer; - 5) et Antal Tungtbevæbnede Krigere, h. Polyb. en 3ote Deel af den romerſke Legion, manipulus, Rode; jf. σημαία; - (σπεῖρα, σπεῖρον, o. σπεῖρος, ere beſl. m. εἴρω, sero, ogſ. m. σπάρτος, σπάρτον, σπάργω, σπάργανον, ogſ. m. σφαῖρα, o. rimel. m. σπυρίς).

* σπειραία, ἡ, spiraea, etſlags Buſkvært; — σπείρᾱμα, τό, dor. f. σπείρημα; — σπειραχθής, 2, (ἄχθος), κνώδαλα σπειραχθῆ, ſom ſlæbe Kroppen i Bugter, ex. Slangerne, Nic.; — σπειράω, vikler, vinder, ſnoer, dreier; o. — σπειρηδόν; adv., ſlynget, ſnoet, dreiet; 2) rodeviis, manipulatim, jf. σπεῖρα Bem. 5; - (af σπεῖρα). — σπείρημα, τό, (σπειράω), det Vundne, Slyngede, Snoede, Dreiede; Slyngning, ſnegleformet Gang el. Bevægelſe, ex. Slangernes; 2) = σπάργανον, Nic. — σπειρίον, τό, dim. af σπεῖρον, beſ. tynd el. let Klædning; ἔχοντες, οἷα δὴ θέρους, σπειρία, Xen. Hell. 4, 5, 4.

σπεῖρον, τό, (σπεῖρα), Indhylling, Bedækning, Klædning, ſom φᾶρος; εἴλυμα σπείρων, Omſlag om de vaſkede Klæder, Od. 6, 179; κακὰ σπεῖρα, uſle Pialter, Od.; ogſ. Ligklæde, ib.; ogſ. Seildug, Seil, ſee u. σπεῖρα, Bem. 2; df. — σπειροπώλης, ου, ὁ, fem. -πῶλις, ιδος, (πωλέω), ſom ſælger gamle Klæder; men σπειρόπωλις ἀγορά, hvor gamle Klæder ſælges. — σπεῖρος, εος, τό, = σπεῖρον. — σπειροῦχος, (σπεῖρα, ἔχω), σπειροῦχα κάρκινα, rimel. ſom beſkrive en Cirkel, rundagtige, Anal. — σπειρόω, (σπεῖρον), indvikler; beſ. ſom σπαργανόω, ſvøber et Barn.

σπείρω, f. σπερῶ, aor. ἔσπειρα, pf. pass. ἔσπαρμαι, aor. ἐσπάρην [ᾰ]; ſaaer, udſtrøer Sæden, Hes.; udſaaer, σῖτον, σπέρμα, Xen.; b) beſaaer, νειόν, Hes.; πόντον σπείρειν, Theogn., ogſ. εἰς ὕδωρ o. ἐν ὕδατι σπείρειν, om et forgæves Foretagende; c) transl., avler; - 2) udſpreder, udſtrøer, ſproiter el. ſprænger til alle Sider; ἐσπαρμένοι ἐς ἁρπαγήν, κατὰ χώραν, o. dl., adſpredte, Xen.; (df. σπέρμα, o. d. lat. spargo). — σπείρω, = ἑλίσσω, alene h. gramm.; jf. σπεῖρα. — σπειρώδης, 2, (εἶδος), ſom ligner et σπεῖρον; ſom beſtaaer af flere Lag el. Hinder over hverandre.

σπεισάσκε, ep. o. jon. f. ἔσπεισε, 3 sing. aor. 1 act. til σπένδω. — σπεῖσις, ἡ, (σπένδω), = σπονδή. — σπείσω, fut. til σπένδω. — σπείων, ep. gen. pl. f. σπέων, af σπέος. — σπεκλόω, = σπληκόω. — σπέλεθος, ὁ, ogſ. σπέληξ, ηκος, ὁ, = πέλεθος. — σπέλλω, aeol. f. στέλλω. — σπένδω, f. σπείσω, aor. ἔσπεισα, pf. pass. ἔσπεισμαι; σπένδε-

σκε, σπείσασκε, jon. o. ep. f. ἔσπενδε, ἔσπεισε, ligel. σπένδησθα f. σπένδῃς, Hom.; - bringer Drikoffer, forretter en Libation, udgyder (paa Bordet, Alteret, o. dl.) Viin af Bægeret, førend jeg drikker; σπένδειν θεοῖς, Διΐ, til Guderne, Hom.; σπένδειν οἶνον, ogs. ὕδατι, at offre Viin, Vand, id., men δέπαϊ, δεπάεσσι, af Bægeret, id.; ogs. absol., forretter et Drikoffer; ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ σπείσαντες καὶ παιανίσαντες, Xen.; ogs. in med., id.; b) sild. alm., udgyder, udspreiter, δάκρυα, fælder Taarer; c) fordi enhver høitidelig Overeenskomst var forbunden med et Drikoffer, saa heder in med., σπένδομαί τινι, ogs. πρός τινα, slutter Forlig, Forbund, Overeenskomst med nogen; ogs. σπείσασθαι ἐπί τισι, at forenes om visse Vilkaar, Xen.; σπένδεται τέσσαρας μῆνας, slutter Stilstand paa 3 Maaneder; men ἐσπένδοντο ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς, betingede sig at bortføre de Faldne, Thuc. 3, 24.

σπέος, τό, ep. σπεῖος, dat. ep. σπῆϊ, sild. ogs. σπεῖϊ, dat. pl. ep. σπέσσι o. σπήεσσι, Hom., specus, Hule, Grotte, Kløft; jf. σπήλαιον. — σπέραδος, τό, (σπείρω), = σπέρμα, Nic. — σπέργδην, adv., (σπέρχω) ilende, med Heftighed, i Vrede. — σπέρμα, τό, (σπείρω), Sæd, Frø, Udsæd; ogs. alm. hvoraf noget fremstaaer, σπέρμα πυρός, Od.; transl., τὸ σπέρμα - καταβάλλειν - ἐν τῇ πόλει τῶν τοιούτων πραγμάτων, Dem.; τὰ σπέρματα, Frøsorter; 2) Slægt, Forældre, Afkom; οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύντες, kaldes Brødre, Xen, M. S. 4, 4, 23; df. — σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπῶλις, ιδος, ἡ, (ἀγορά, λέκιθος, λάχανον, πωλέω), som paa Torvet sælger Markfrugter og Grønsel, Ar.; — σπερμαίνω, som σπείρω, saaer, udstrøer Sæd, γενεήν, avler Efterkommere, Hes.; — σπερματίας, ου, ὁ, σικυός, Frøagurke; o. — σπερματίζω, = σπερμαίνω.

σπερματικός, 3, adv. -κῶς, (σπέρμα), hørende til Sæd, Udsæd, Frø; 2) transl., som indeholder i sig Stoffet el. Elementerne til andre Ting; σπερματικοὶ λόγοι h. Stoikerne: visse Formationslove, som ligge i Materien. — σπερμάτιον, τό, dim. af σπέρμα. — * σπερματίς, ιδος, ἡ, φλέψ, Sædeaare; — σπερματισμός, ὁ, (σπερματίζω), emissio seminis; 2) in pl., Planternes Opelskning af Sæd el. Frø; — σπερματολογέω, o. σπερματολόγος, 2, = σπερμολογέω, etc.; — σπερματοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), Frøhandler; — σπερματοφάγος, 2, (φαγεῖν), som æder Sæden el. Frøet; — σπερματοφυέω, o. σπερματοφυής, 2, = σπερμοφυέω, etc.; — σπερματόω, besaaer; 2) sætter el. bærer Sæd; — σπερματώδης, 2, (εἶδος) som ligner Sæd el. Frø; 2) transl., uudviklet; o. — σπερμάτωσις, ἡ, (σπερματόω) Udsaaen, Udstrøen; 2) at sætte el. bære Sæd; - (af σπέρμα).

σπερμεῖον, τό, = σπέρμα, Nic. — σπέρμειος, 3, ogs. 2, o. σπέρμιος, 2, af Sæd el. Frø; hørende til Sæd el. Frø; — σπερμοβολέω, (βάλλω, βολή), udstrøer Sæd, giver Sæd fra mig; — σπερμογονέω, er - σπερμογόνος, 2, (γονή), som frembringer el. faaer Sæd; — σπερμολογέω, er - σπερμολόγος, 2, (λέγω) som opsamler og æder Sæden, Frøet, Frøkornene; df. ὁ σπερμολόγος, Sædekragen; 2) transl., som samler smaaligen og enkelt; df. omtr. som μικρολόγος, Smaahedskræmmer, Sladderhank, Dagdriver, Snyltegjest, o. dl.; - hans Charakteer og Adfærd, σπερμολογία, ἡ, - hørende dertil, σπερμολογικός, 3; — σπερμολόγος, 2, see u. σπερμολογέω; — σπερμουχέω, (ἔχω), har el. bærer Sæd; — σπερμοφάγος, 2, (φαγεῖν), = σπερματοφάγος; — σπερμοφορέω, er - σπερμοφόρος, 2, (φέρω) som bærer el. bringer Sæd; o. — σπερμοφυέω, avler el. bærer Sæd; af - σπερμοφυής, 2, (φύω) som avler, bærer, bringer Sæd; 2) pass., avlet af Sæd; - (af σπέρμα).

σπερχνός, 3, hurtig, hastig, ilende; ἔγχος σπερχνόν, Hes.; hidsig, heftig; af — σπέρχω, f. ξω, sætter i Bevægelse, ophidser, driver, incito; (dog synes Il. 13, 334, ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι, lettere at forklares intr. ved: storme frem, ruunt, ingruunt, vid. Heyn., end ved at supplere κόνιν; ogs. har Opp. ἵππον σπέρχοντα, ilende); - 2) oftest in med. intr., er i heftig Bevægelse, iler skynder mig, c. inf., Il. 19, 317; ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς, naar de roede af alle Kræfter, Od. 13, 22; h. Hom. oftest in part. med. σπερχόμενος heftig, hastig, ilende, stormende; jf. ogs. Herod. 3, 72; b) σπέρχεσθαί τινι, at vredes el. fortørnes paa nogen, Herod. 5, 33; (af σπέρχω er d. lat. pergo, etc.). — σπές, σπέτε, imperat. aor. f. εἰπέ, εἴπατε. — σπέσθαι, inf. aor. til ἕπομαι. — σπέσσι, ep. dat. pl. af σπέος, Od.

σπεύδω, f. σπεύσω, 1) transit. c. acc., fremskynder, sætter i Bevægelse; driver noget med Iver; ταῦτα δ' ἅμα χρὴ σπεύδειν, Il. 13, 236; τόν τε γάμον τοι τοῦτον ἔσπευσα, har paaskyndet dette dit Giftermaal, Herod. 1, 38; σπεύδειν τὴν ἄφοδον, at ile med Afmarschen,

Xen.; *b)* stræber efter noget, attraaer ivrigen; μὴ – βίον ἀθάνατον σπεῦδε, *Pind. Pyth.* 3, 110; deſ. *pass.*, ξυνὸν γὰρ τοῦτο πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται, ſøges, attraaes, *Herod.* 7, 53; — 2) oftere *intr.*, ſkynder mig, iler; gior mig Umage, anſtrænger mig; *c. part.*, ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, *Od.* 9, 250, 310; *c. inf.*, *Hes. Op.* 22, ogſ. m. *acc. c. inf.*, *ex.* ἔσπευσαν – εἰρήνην ἑωυτοῖσι γενέσθαι, *Herod.* 1, 74; jf. *Xen. S. M.* 4, 3, 1; σπεύδετε ἐς τὴν σωτηρίαν, iler at redde Eder, *id.*; ogſ. *in med.*, *Il.* 15, 402; ogſ. *Æsch. Eum.* 351, ſtaaer σπευδόμενος f. σπεύδων; *b)* σπεύδειν τινί, at giøre ſig Umage for nogen, at være nogen gunſtig; jf. σπουδάζω; – (ſkal være af ἕπω, ἔσπον, σπεῖν; deſ. σπουδή, *etc.*); deſ. — σπευστικός, 3, ilende haſtig; o. — σπευστός, 3, fremſkyndet; til at fremſkynde.

σπῆϊ, σπήεσσι, *ep. dat. sing.* o. *pl.* af σπέος, *Hom.* — σπηλάδιον, τό, *dim.* af – σπήλαιον, τό, (σπέος), ſom σπῆλυγξ, Hule, Grav; deſ. — σπηλαΐτης [ῑ], ου, ὁ, af el. i en Hule, hørende dertil; o. — σπηλαιοειδής, o. σπηλαιώδης, 2, (εἶδος) ſom ligner en Hule, fuld af Huler el. Klofter. — σπηλυγγώδης, 2, = frgd.; af — σπῆλυγξ, υγγος, ἡ, (σπέος), ſom σπήλαιον, Hule, Grotte, Kloft; rimel. alene *poët.*; (af *acc.* σπήλυγγα er d. lat. *spelunca*). — σπηλώδης, 2, = σπηλαιώδης. — σπῐδής, 2, udſtrakt, udbredt, vid og flad; διὰ σπιδέος πεδίοιο, *Il.* 11, 753; (af σπίζω, h. *gramm.* f. ἐκτείνω; ogſ. ſkal *Æschyl.* have brugt σπίδιος f. μακρός). — σπίζα, o. σπίζη, ἡ, alm. liden pibende Fugl; beſ. Finke, *fringilla*; deſ. — σπιζίας, ου, ὁ, Spurvehøg; 2) etſlags Muſvit, *parus*; ogſ. σπιζίτης, ου, ὁ; af — σπίζω, ſom πιππίζω, *pipio*, piber: om ſmaa Fugle. — σπίζω, h. *gramm.*, = ἐκτείνω, udſtrækker; (af σπάω; deſ. σπιδής, σπιθαμή, *etc.*).

σπιθαμιαῖος, 3, = σπιθαμιαῖος, *inc.*; af — σπῐθάμή, ἡ, (σπίζω), Rummet imellem den udſtrakte Tommelfinger og Lillefingeren, en Spand, lat. *dodrans*; deſ. — σπιθαμιαῖος, 3, o. σπιθαμώδης, 2, (εἶδος), en Spand lang. — σπιλαδώδης, 2, (εἶδος), med Klipper, fuld af Klipper; af — σπῐλάς, άδος, ἡ, Klippe i el. ved Havet; ποτὶ σπιλάδεσσι, imod el. ved Klipperne, *Od.*; ogſ. Klippehule; 2) ſom *adject.*, γῆ σπιλάς, Leerjord, Leer; (rimel. beſl. m. σπῖλος, πηλός). — σπίλος, ἡ, ſom σπιλάς, Klippe, Bierg. — σπῖλος, ὁ, uattiſk f. κηλίς, Smuds, Plet, Ureenhed; *transl.*, Stamplet; jf. σπιλ's Bem. 2; deſ. — σπιλόω, tilpletter, tilſmudſer. — σπιλώδης, 2, = σπιλαδώδης. — σπίλωμα, τό, Plet, Snavs; o. — σπιλωτός, 3, plettet, tilſmudſet; (af σπιλόω).

σπίνα, ἡ, ſom σπίνος, etſlags liden Fugl. — σπινθάριγξ, ιγγος, o. σπινθάριξ, ιγος, ogſ. σπινθἄρίς, ίδος, ἡ, = ſlgd. — σπινθήρ, ῆρος, ὁ, Gniſt, *scintilla*, *Il.* 4, 77; deſ. — σπινθηρἄκίζω, o. σπινθηρίζω, ſpruder Gniſter, gniſtrer; o. — σπινθηροβόλος, 2, o. σπινθηροπόμπος, 2, (βάλλω, πέμπω), ſom udkaſter, udſender, ſpruder Gniſter. — σπίνθιον, τό, o. σπινίδιον, τό, *dim.* af – σπίνος, ὁ, (σπίζω), etſlags liden Fugl, ſom Siſgen el. Finke, *Ar.*; 2) en Steenart, ſom tændes i Vand, rimel. Alunſkifer. — σπινός, 3, = ἰσχνός, mager, *Procl.*

σπλαγχνεύω, fortærer efter forrettet Offer Offerdyrets Indvolde, σπλάγχνα; 2) ogſ. *in med.*, ſpaaer af Offerdyrets Indvolde, ſom de romerſke *extispices.* — σπλαγχνίδιον, τό, *dim.* af σπλάγχνον. — σπλαγχνίζομαι, (σπλάγχνον Bem. 4), forbarmer mig, *N. T.*; deſ. — σπλαγχνισμός, ὁ, Forbarmelſe. — σπλαγχνικός, 3, hørende til, tienlig for Indvoldene; af — σλάγχνον, τό, ſædv. *in pl.* τὰ σπλάγχνα, Indvoldene, beſ. de ædlere Dele deraf, Hierte, Lunge o. Lever, *viscera*, hvormed man efter forrettet Offer pleiede at begynde Offermaaltidet, h. *Hom.* σπλάγχνα πάσασθαι; 2) Offermaaltidet ſelv, Romernes *visceratio*; 3) Moderſliv; ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων, blev født, *Pind. Ol.* 6, 73; 4) ligeſom h. os Hierte, Følelſernes og Lidenſkabernes Sæde; τὰ σπλάγχνα ἀγανακτεῖ, *Ar.*

*σλαγχνόπτης, ου, ὁ, (ὀπτάω), ſom riſter el. ſteger Indvoldene; — σπλαγχνοσκόπος, 2, (σκοπέω), ſom beſkuer Indvoldene, beſ. for at ſpaae deraf, *extispex*; — σπλαγχνοτόμος, 2, (τέμνω), ſom ſønderſkærer Indvoldene; o. — σπλαγχνοφάγος, 2, (φαγεῖν), ſom fortærer Indvoldene; – (af σλάγχνον). — σπλεκόω, har Omgang med Kiønnet, *Ar.*; (ſkal være af πλέκω). — σληδός, ὁ, = σποδός, Aſke, *Nic.* — σπλήν, ὁ, *gen.* σπληνός, Milten; *in pl.* σλῆνες; ſom *lienes*, Miltſyge; 2) = σπλήνιον; deſ. — σπληνιάω, o. σπληνίζομαι, lider af Miltſyge, er miltſyg. — σπληνίδιον, τό, = σπλήνιον. — σπληνικός, 3, (σπλήν), af Milten, hørende til Milten; 2) miltſyg. — σπληνιόδετος, 3, (δέω), ombunden med – σπλήνιον, τό, chirurgiſk Bindſel el. Bindplaſter, Compreſſe; – *dim.* σπληνίσκος, ὁ. — σπληνίτης, ου, ὁ, *fem.* σπληνῖτις, ιδος, (σπλήν), af Milten, hørende dertil; σπληνῖτις φλέψ, Miltaaren. — σπληνόω, belægger med σπλή-

νιον. — σπληνώδης, 2, (σπλήν, εἶδος), miltagtig, som ligner Milten; 2) = σπληνικός, miltsyg.

σπογγάριον, τό, = σπογγίον. — σπογγεύς, έως, ὁ, = σπογγοθήρας. — σπογγιά, ἡ, jon. σπογγίη, spongia, Svamp. — σπογγίζω, aftørrer med en Svamp, σπόγγος. — σπογγίον, τό, dim. af σπόγγος, liden Svamp. — σπόγγισμα, τό, det med Svamp Aftørrede; o. — σπογγιστικός, 3, hørende til at aftørre med en Svamp; (af σπογγίζω). — *σπογγοειδής, 2, (εἶδος), svampagtig, svampet; — σπογγοθήρας, ου, ὁ, (θηράω), o. σπογγοκολυμβητής, οῦ, ὁ, (κολυμβάω), som jager, som dukker under efter Svampe og bringer dem op af Havet; o. — σπογγολογέω, (λέγω) samler Svampe; 2) samler med en Svamp, aftørrer, som σπογγίζω; af — σπόγγος, ὁ, att. σφόγγος, fungus, Svamp, Hom.; 2) σπόγγοι, Halskiertlerne, (af deres svampede el. porøse Beskaffenhed); df. — σπογγοτόμος, 2, (τέμνω), som afskærer Svampe; alm. = σπογγοθήρας; o. — σπογγώδης, 2, (εἶδος), = σπογγοειδής.

σποδευνής, 2, (σποδός, εὐνή) som ligger i Asken. — σποδέω, (σποδός), egentl. affeier, afbanker Asken; df. alm. kaster, jager, driver bort; slaaer, mishandler; pass., στρατὸς κακῶς σποδούμενος, ilde tilredt, oprykket, Æsch.; σποδούμενος κάρη πρὸς πέτρας, hvis Hoved slaaes imod Klipperne, Eur.; 2) komisk f. φλάω, sluger graadigen, Ar. — σποδιά, ἡ, jon. σποδιή, Askehob; alm. som σποδός, Aske, Od.; df. — σποδιαῖος, 3, = σπόδιος. — σποδιακός, 3, giort af Metalaske, σπόδιον. — σποδιάς, άδος, ἡ, rimel. etslags Blommetræ, Theophr. — σποδίζω, rister el. steger, afsvier i gloende Aske; 2) som σποδόω, forbrænder til Aske; 3) intr., er askefarvet, askegraa, inc.

σπόδιον, τό, Metalaske; (alene efter Formen dim. af σποδός). — σπόδιος, 3, askefarvet, askegraa; — σποδίτης, ου, ὁ, ἄρτος, Brød, som er baget i hed Aske; — σποδιώδης, o. σποδοειδής, 2, (εἶδος) som ligner Aske; fuld af Aske; ogs. = σπόδιος; o. — σποδόεις, εσσα, εν, = σπόδιος; af — σποδός, ἡ, Aske, Od.; εἰς σποδὸν ἐμβάλλειν, en Dødsstraf h. Perserne; jf. Herod. 2, 100 in fin.; 2) Støv; 3) som σπόδιον, Metalaske; (skal være af σβέννυμι, alts. f. σβοδός; besl. m. ψόλος, ἄσβολος); df. — σποδόω, brænder til Aske, lægger i Aske; 2) forbrænder, rister, steger i gloende Aske; 3) = σποδέω, inc.; o. — σποδώδης, 2, ctr. f. σποδοειδής. — σπολάς, άδος, ἡ, Skind, Læder, Skindklædning, Ar., Brystharnisk af Læder, Xen.; (rimel. f. στολάς). — σπολεύς, έως, ὁ, etslags Brød, Athen. — σπόμενος, part. aor. 2 med. til ἕπομαι.

σπονδᾰγωγός, 2, (ἄγω), som bringer el. foreslaaer et Forbund; — σπονδαρχέω, ἡ, at være — σπόνδαρχος, 2, (ἀρχή), som begynder Drikofferet el. som har Rettighed til at begynde det; o. — σπονδαυλέω, er — σπονδαύλης, ου, ὁ, (αὐλέω), som blæser paa Fløite ved en σπονδή; (af σπονδή). — σπονδειάζω, bruger Versfoden spondeus; — dens Brug, σπονδειασμός, ὁ; — σπονδειακός, 3, spondeisk, giort el. digtet i Spondeer; o. — σπονδειοκατάληκτος, 2, (καταλήγω) som ender med en Spondeus; (af σπονδεῖος, Bem. 2). — σπονδεῖον, τό, sc. ἀγγεῖον, Bæger el. Skaal, hvori man bringer Drikoffer; egentl. neutr. af — σπονδεῖος, 3, (σπονδή) hørende til, brugelig ved et Drikoffer el. en Libation; Ζεὺς σπόνδειος, som har Opsyn over det sluttede Forlig, σπονδαί; — 2) ὁ σπονδεῖος, m. o. u. πούς, spondeus, Versfod af 2 lange Stavelser, [- -]; Navnet af σπονδαί, hvorved man yndede Spondeens langsomme og høitidelige Toner; σπονδεῖον μέλος, αὔλημα, i Spondeer, spondeisk.

σπονδή, ἡ, (σπένδω), Drikoffer el. Libation, libatio, d. e. Viin, som man til Gudernes Ære, førend man selv drak deraf, udgiød paa Bordet, Altaret, Arnen, i Offerilden, over Offerdyret; σπονδὰς ποιεῖν o. ποιεῖσθαι, = σπένδειν, at forrette Drikofferet, (dette skede bes. dagligen efter Maaltidet); εἶπεν ἀριστᾶν, καὶ σπονδὰς ποιησαμένους ἥκειν εἰς τὰς τάξεις, Xen. Cyr.; jf. ogs. Hes. Op. 558, flgd.; — 2) fordi enhver høitidelig Overeenskomst var forbunden med et Drikoffer, betegne σπονδαί in pl. enhver slig Overeenskomst, bes. med Fienden; df. Vaabenstilstand, Fredsslutning, Forbund; σπονδαὶ ἄκρητοι, en under Drikoffer af ublandet Viin indgaaet Vaabentilstand, Il.; ἐν σπονδαῖς, under Vaabenstilstanden; σπονδὰς αἰτεῖν, δέχεσθαι, at begiere, at antage; αἱ σονδαὶ ἐγένοντο, Forliget kom i Stand, Xen.; ἐν ταῖς σπονδαῖς εἶναι, at være deelagtig i Freden, id.; — undert. bruges ogs. σπονδαί om enkelte borgerlige Pligtforholde, ex. Bordvenskabets el. Bægerers; ποῦ δ' ἅλες; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; Dem. 400.

*σπονδήσιμος, 2, hørende el. skikket til et Drikoffer; — σπονδήτης, o. σπονδίτης, ου, ὁ, fem. -δῆτις, -δῖτις, ιδος, som forretter et Drikoffer; ogs. = frgd.; — σπονδηφορέω, (φέρω), bringer en σπονδή; — σπονδίον, τό, = σπονδεῖον; — σπονδοποιέομαι, (ποιέω), forretter et Drikoffer; 2) slutter et Forbund;

o. — σπονδοφορέω, er - σπονδοφόρος, 2, (φέρω), som bringer et Drikoffer el. en Libation; sædv. ὁ σπονδοφόρος, den Herold, som overbringer Forslag til Udsoning el. Vaabenstilstand; bes. οἱ σπονδοφόροι, de Herolder, af hvilke Vaabenhvile, ἐκεχειρία, σπονδαί, under de helliges Kamplege, ex. de olympiske, udraabtes og paabodes; df. σπονδοφόροι - Ζηνὸς Ἀλεῖοι, Pind. Isthm. 2, 35; jf. Thuc. 5, 49, o. Xen. Hell. 4, 7, 2; - (af σπονδή). — σπονδύλη, ἡ, σπονδύλιον, τό, σπονδύλιος, ὁ, o. σπόνδυλος, ὁ, see u. d. attiske Former, σφονδύλη, etc.

σπορά, ἡ, (σπείρω), Saaen, Saaening; Sæd el. Udsæd; transl., Avling, Fødsel; det Avlede, Barnet. — σποράδην, adv., adspredt, enkelt, hist og her, passim; o. - σποραδικός, 3, adspredt, enkelt; σποράδες, som leve ene, som ikke flokke sig; σπορ. νοσήματα, Sygdomme, som herske paa alle Steder og til alle Tider; af - σποράς, άδος, ἡ, (σπείρω), adspredt, adsplittet, uden Forbindelse og Sammenhæng; σποράδες αἱ νῆες, Thuc. — σπορεύς, έως, ὁ, (σπορά), Sædemand, Xen.; df. — σπορευτής, οῦ, ὁ, = frgd.; o. — σπορευτός, 3, besaaet, tilsaaet; σπορευτὸς χώρα, Sædeland, Agerland. — σπορεύω, = σπείρω, inc. — σπορητός, 3; (σπορά) saaet, udsaaet, udstrøet; 2) ὁ σπορητός, Saaening; Sædetid. — σπόριμος, 2, besaaet; skikket til at besaae; σπόριμος γῆ, χώρα, Sædejord, Agerland; τὰ σπόριμα, Sædetiden; af — σπόρος, ὁ, (σπείρω), Saaen, Saaening, Herod. 8, 109; πρώϊμος, μέσος, ὀψίμωτατος, tidlig, o. s. v., Xen.

σπουδάζω, f. άσω, (σπουδή), handler el. taler alvorligen, oppon. παίζω; beskæftiger mig ivrigen med noget, ἐπί τινι, o. περί τι; ogs. περὶ τῶν ἡβώντων πολὺ μάλα ἐσπούδασε, anvendte megen Flid paa dem, Xen.; σπουδάζειν πρός τινα, at afhandle alvorlige Gienstande med nogen, id.; ogs. at giøre af nogen, at yndenogen, Dem.; b) c. acc., giør mig Umage for noget; ἐσπουδακότι προσώπῳ, med alvorlig Mine; - arbeider ivrigen paa noget, τί; σπουδάζειν τὰ ἑαυτοῦ ἡδέα, at søge egen Nydelse; id.; c. acc. pers., σπουδάζειν τινά, at agte nogen høit, ivrigen at sørge for nogen; df. pass., σπουδάζομαι, man giør af mig, jeg bliver agtet; σπουδάζεταί τι, man lægger Vægt paa noget, man giør sig megen Umage derfor; part. pf. pass., ἐσπουδασμένος, hvorpaa der anvendes Iver og Omhu, omhyggeligen behandlet el. bearbeidet.

σπουδαιολογέω, (λέγω) taler alvorligen, afhandler med Nøiagtighed; pass., ὁ λόγος - ἐσπουδαιολογήθη, Xen.; in med., at afhandle en vigtig Gienstand med nogen, id.; o. — σπουδαιόμυθος, 2, (μῦθος), som taler alvorligen el. om vigtige Ting; af — σπουδαῖος, 3, adv. -αίως, (σπουδή), 1) om Personer: alvorlig, sat, værdig, gravis; dygtig, brav, retskaffen, probus, oppon. φαῦλος; b) ivrig, flittig, stræbende; παιδία σπουδαῖα τοὺς τρόπους, Plut.; - 2) om Ting, alvorlig, vigtig, magtpaaliggende, πρᾶγμα, ἔργον; λόγος σπουδαῖος, Pind.; σπουδαῖόν ἐστί μοι, det er af Vigtighed for mig; hvorefter man stræber, fortrinlig; - adv. σπουδαίως, alvorligen, ivrigen; paa en smuk og anstændig Maade; - compar. o. superl. σπουδαιότερος, -ότατος, ogs. σπουδαιέστερος, -έστατος; τὰ σπουδαιέστερα τῶν πρηγμάτων, vigtigere Anliggender, Herod. 1, 8; df. — σπουδαιότης, ητος, ἡ, at være σπουδαῖος; Alvorlighed, Sathed, Værdighed; Retskaffenhed; Flid, Iver, Stræbsomhed, Travlhed; b) om Ting: Vigtighed.

σπουδ-αρχαιρεσία, ἡ, = σπουδαρχία. — σπουδαρχέω, er - σπουδάρχης, ου, ὁ, (σπουδή, ἀρχή), som trænger sig ind i Statsembeder og søger bestandigen at blive deri, Xen.; df. — σπουδαρχία, ἡ, ivrig Stræben efter Statsembeder el. Øvrighedsposter, ambitus; df. — σπουδαρχιάω, = σπουδαρχέω. — σπουδαρχίδης, ου, ὁ, h. Ar. komisk f. f. σπουδάρχης. — *σπούδασμα, τό, dim. σπουδασμάτιον, τό, Sag, som drives med Iver og Anstrængelse, som fordrer en saadan, ex. en Kunstbygning; alm. Arbeide, Møie; — σπουδαστέος, 3, adject. verb., som bør søges med Omhu; τί πλοῦτος σπουδαστέος; Xen.; — σπουδαστής, οῦ, ὁ, Velynder, Befordrer; 2) som er af nogens Parti, Tilhænger; o. — σπουδαστικός, 3, ivrig, travl, virksom; - (af σπουδάζω).

σπουδή, ἡ, (σπεύδω) Hurtighed, Ilfærdighed, Travlhed; διὰ σπουδῆς, κατὰ σπουδήν, ilende, hurtigen; df. bes. a) Iver, Omsorg, Anstrængelse, Arbeide og Møie; ἄτερ σπουδῆς, uden Umage, Od. 21, 409; bes. bruger Herod. σπουδὴν ποιεῖσθαι, o. σπουδὴν ἔχειν, omskrivende f. σπουδάζειν, ex. σπουδὴν μεγάλην ποιήσαντο, μὴ μηδίσαι Ἀθηναίους, vare omhyggelige el. bekymrede for, Herod. 9, 8; b) Alvor, bestemt Villie; Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον (μῦθον) ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, siger dette for ramme Alvor, Il. 7, 359; ogs. Alvorlighed, Værdighed, Sathed; τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, alvorlige Forretninger, oppon. τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς, Xen.; c) Iver el. Hengivenhed for nogen; διὰ τὴν ἐμὴν σπουδήν, af Partiskhed for mig; d) den Iver el. Omhu, som en Sag fortie-

ner; πολλῆς σπουδῆς ἄξιον εἶναι, at fortiene al Opmærksomhed; σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς φημὶ τὰ παρόντα προσδεῖσθαι, *Dem.*; — 2) bes. bruges *dat.* σπουδῇ ofte som *adverb.*, hurtigen, ilende, i Hast; *b)* ivrigen, omhyggeligen, ofte ogs. πολλῇ σπουδῇ; *c)* med Anstrængelse og Moie, vanskeligen, næppe, *Hom.*; *d)* alvorligen, for el. i Alvor, bes. *att.*; — (af σπουδή er d. lat. *studeo, studium*).

σπουδογέλοιος, 2, (σπουδή, γέλοιος), som bringer det Latterlige ind i alvorlige Ting. — σπῠράθια, ἡ, *inc.*, σπυράθιον, τό, o. σπύραθος, ὁ, o. ἡ, liden Kugle, bes. af Gede- el. Faaremog; Faarelaurbær, o. dl.; (rimel. af σπεῖρα); df. — σπυραθώδης, 2, (εἶδος) som ligner Faarelaurbær. — σπυράς, άδος, ἡ, = σπύραθος. — σπῠρίδιον, τό, *dim.* af σπυρίς, *Ar.* — σπυριδόν, *adv.*, ligesom en σπυρίς. — σπυριδώδης, 2, (εἶδος), af Art el. Udseende som en σπυρίς. — σπυρίδων, ωνος, ὁ, = σπυρίς. — σπυρίδιον, τό, = σπυραθία. — σπῠρίς, ίδος, ἡ, etslags rund, flettet Kurv, *sporta, sportula*, til Fiskefangst, *Herod.* 5, 16; δεῖπνον ἀπὸ σπυρίδος, Romernes *coena e sportulis*; (rimel. af σπεῖρα, formedelst dens Rundning). — σπυρίχνιον, τό, *dim.* af σπυρίς.

στάγδην, *adv.*, dryppende, draabeviis; — σταγετός, ὁ, Draabe; — στάγμα, τό, Draabe, Væde; στάγμα τῆς ἀνθεμουργοῦ, Honning, *Æsch.*; o. — σταγονίας, ου, ὁ, dryppende, som flyder draabeviis; af — στᾰγών, όνος, ἡ, Draabe; *nom. pl. irr.* στάγες som af στάξ, *Ap. Rh.*; — 2) etslags let flydende Metal, *stannum*; — (af στάζω). — στᾰδαῖος, 3, som staaer opreist; lige, fast; ἔγχη σταδαῖα, hvormed man kæmper i aabent (standende) Slag, ἐν σταδίᾳ μάχῃ, *Æsch.*; Ζεὺς σταδαῖος, som Kampens Styrer, *id.*; af — στάδην, *adv.*, (ἵστημι) staaende, opreist, opret, lige; 2) tilveiet, efter Vægt, *Nic.*; jf. στήδην.

στᾰδιαῖος, 3, som er eet Stadium i Længde; 2) = σταδαῖος; — σταδιασμός, ὁ, (som af σταδιάζω), Maalen efter Stadier; o. — σταδιεύς, έως, ὁ, = flgd.; o. — σταδιευτής, οῦ, ὁ, = σταδιοδρόμος; ἵππος στ., Veddelobshest; af — σταδιεύω, lober paa Stadium; alm. lober, render; (af στάδιον). — σταδίη, see u. στάδιος. — σταδιοδρομέω, or — σταδιοδρόμος, 2, ogs. σταδιοδρόμης, ου, ὁ, (τρέχω, δραμεῖν), som lober paa Stadium, som lober om kaps el. for at vinde Prisen; ὁ σταδιοδρόμος, Veddelober; — *fut. irr.* σταδιοδραμοῦμαι, *Eur. Herc. fur.* 859, vil *Hermann.* forandre til στάδια δραμοῦμαι; (af flgd.).

στάδιον, τό, ogs. στάδιος, ὁ, *Xen.*, *stadium*, Længde el. Strækning af 600 græske Fod el. 125 Skridt, et Stadium, hvoraf 40 udgiøre 1 geographisk Miil; 2) Veddelobsbanen el. Lobebanen, (som sædv. havde denne Længde); 3) Veddelobet paa Stadium; τὸ στάδιον νικᾶν, *Xen.*; ogs. alm. Veddelob; ἠγωνίζοντο παῖδες στάδιον, *id.*; (egentl. *neutr.* af στάδιος, 3, altsaa oprindel. det Faststaaende, fastsat Længde; af d. doriske σπάδιον er d. lat. *spatium*). — στάδιος, ὁ, see u. frdg.

στάδιος, 3, (ἵστημι), staaende, opreist; som skeer staaende; bes. σταδίη ὑσμίνη, staaende, d. e. ordentligt Slag, *Il.*; ogs. *absol.* ἐν σταδίῃ, *ib.*; ligel. i Prosa, ἡ σταδία, m. o. u. μάχη; 2) staaende, stiv; bes. χιτὼν στάδιος, = ὀρθοστάδιας, *Callim.*; θώρηξ στάδιος, som ikke lader sig boie, *oppon.* ἁλυσιδωτός; 3) tilveiet, *Nic.* — σταδισμός, ὁ, = σταδιασμός. — στάζω, *f.* ξω, 1) *transit.*, drypper el. lader dryppe deri; Πατρόκλῳ — νέκταρ — στάξε κατὰ ῥινῶν, *Il.* 19, 39; 2) *intr.*, drypper, rinder, flyder; om Frugt, at falde af; om Huse, at være faldefærdig; (df. σταλάω, *etc.*, o. d. lat. *stagnum*).

στάθεν, *æol.* f. ἐστάθησαν, 3 *pl. aor. pass.*, men σταθέν, *neutr. part. aor.*, af ἵστημι. — σταθερός, 3, (ἵστημι) faststaaende, stillestaaende, ubevægelig; ὕδωρ σταθερόν, *aqua stagnans*; σταθερὰ μεσημβρία, ogs. σταθερὸν ἦμαρ, Solens hoieste Standpunkt om Middagen; θέρος σταθερόν, den hedeste Sommer; df. — σταθερότης, ητος, ἡ; Stadighed, Fasthed, Bestandighed. — στάθευσις, ἡ, Stegen el. Forbrænden udenpaa; o. — σταθευτός, 3, ophedet; forbrændt, *Æsch.*; af — σταθεύω, opheder; svier, steger, brænder; (skal være af σταθερός). — σταθηρός, 3, o. σταθηρότης, ητος, ἡ, = σταθερός, *etc.* — στᾶθι, *dor.* f. στῆθι, *imperat. aor.* 2 *act.* af ἵστημι.

σταθμάω, sæd. *in med.* σταθμάομαι, *jon.* -θμέομαι, *f.* ήσομαι, egentl. afmaaler efter Retholt el. Lineal, στάθμη; df. alm. afmaaler; σταθμᾶτο ἄλσος πατρί, *Pind. Ol.* 10, 53; ogs. afveier, aftæller, o. dl.; 2) *transl.*, overveier, dommer; bes. slutter mig til, formoder, τινί, o. ἔκ τινος, af noget, *Herod.*; jf. σταθμόω. — σταθμεύω, (σταθμός), tager el. har Qvarteer.

στάθμη, ἡ, (ἵστημι), Retholt, Lineal, Waterpas, *perpendiculum, amussis*; Retsnor, bes. den farvede Tommermandssnor eller Kridtsnor, (*germ.* Schmitze), *linea, rubrica*, hvormed man betegner den rette Linie; στάθμη δόρυ — ἐξιθύνει, *Il.* 15, 410; ligel. δόρυ στάθμη s. ἐπὶ στάθμην ἰθύνειν, *Od.*; ἐπὶ, κατὰ, πρὸς,

παρὰ στάθμην, efter den rette Linie, lige, *transl.* efter den strænge Ret, nøiagtigen; dog kan παρὰ στάθμην ogs. hede, udenfor Linien, imod det Rette, *ex. Æsch. Ag.* 1045; λευκὴ στάθμη (modsat den farvede) som Ordsprog, om et vankelmodigt og villieløst Menneske, *Pl.*; *b)* Blylodddet, bes. paa Vaterpasset el. Blyvægten; *c)* Linie el. Grændse, som betegnes ved at drage en Line; df. alm. Maalet, Grændsen, *ex.* δραμεῖν ποτὶ στάθμαν, *Pind. Nem.* 6, 13; *d)* den nederste Ende, *ex.* δοράτων; *e)* Bundfald.

στάθμησις, ἡ, Afveien; o. — σταθμητικός, 3, hørende el. skikket til at afveie; (af σταθμάω). — σταθμητός, 3, 1) *adject. verb.* af σταθμάω, maalt, veiet; til at maale el. veie; 2) (στάθμη), som er giort el. dragen efter en Rettesnor, ret, lige. — σταθμίζω, som σταθμάω, veier. — σταθμικός, 3, = σταθμητικός. — σταθμίον, τό, *dim.* af σταθμός, men σταθμίδιον, τό, *inc.*, Vægt, Vægtstaal; Vægt, hvad der veies. — σταθμίς, ίδος, ἡ, = σταθμός. — σταθμιστής, οῦ, ὁ, (σταθμίζω), som veier, en Veier. — σταθμοδότης, ου, ὁ, (δίδωμι), som anviser Qvarterer, Qvarteermester; o. — σταθμόνδε, *adv.* til Stalden, *Od.* 9, 451; til Qvarteret; (af flgd.).

σταθμός, ὁ, *att.* ogs. *in pl. heterog.* τὰ σταθμά, (ἵστημι), alm. Standpunkt el. Sted, hvor man bliver staaende el. staaer; h. *Hom.* bes. som ἔπαυλις, Fæggard, Fæstald, *stabulum*; ogs. h. *Xen.*; sild. alm. Opholdssted, Bolig; ἐς Ἀΐδα σταθμόν, ἐς οὐρανοῦ σταθμούς, *Pind.*; *b)* Natteqvarteer for Reisende og for Soldater paa Marschen, *statio*; *c)* bes. hede i det persiske Rige σταθμοί, de Stationer, hvor Kongen pleiede at overnatte; df. en Dagreise, sædv. en Strækning af 5 Parasanger, dog ogs. af en ubestemt Længde; πορευτέον τοὺς πρώτους σταθμοὺς ὡς ἂν δυνώμεθα μακροτάτους, *Xen. Anab.* 2, 2, 12; — 2) Stolpe el. Pille, ogs. Dørstolpe, *Hom.*; bes. sild. τὰ σταθμά, Dørstolperne, som παραστάδες; — 3) Vægt, Tyngde, Lod i Vægten, *Il.*, 12, 434; ἰσα σταθμόν, af lige el. samme Vægt, *Herod.* 1, 92; ogs. Vægtbiælke, Vægt el. Vægtskaal, *Ar.*; πότερον τῷ μέτρῳ ἢ σταθμῷ, efter Maal el. Vægt, *Xen.*

σταθμοῦχος, 2, (ἔχω), som modtager Reisende, Herbergerer, Giestgiver, Vert; o. — σταθμόω, bringer i Herberge el i Stalden; *in med.*, tager ind deri, *devertor*, gaaer i Qvarteer; 2) h. *Herod. in aor. med.*, σταθμώσασθαι, ligesom σταθμήσασθαι, at slutte sig til noget, τι; 8, 2, el. m. flgd. ὅτι, o. s. v., see u. σταθμάω; (af σταθμός). — σταθμώδης, 2, (στάθμη Bem. *e*, εἶδος), fuld af Ureenhed, ureen, uklar, mudret, *Hipp.* — σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, *att.* f. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, *opt. aor.* 2 *act.* af ἵστημι; jf. θεῖμεν. — σταίς, s. σταῖς, τό, *gen.* σταιτός, Dei, bes. af Hvedemeel; φυρῶσι τὸ σταῖς τοῖς ποσί, *Herod.*; *att.* στάς; ogs. στέαρ; df. — σταίτινος, 3, *Herod.*, o. σταιτίτης, ου, ὁ, af Hvedemeelsdei; o. — σταιτώδης, 2, (εἶδος) ligesom Hvedemeel; af Hvedemeel.

*στακτή, ἡ, Myrrheolie; oprindel. enhver dryppende Vædske; egentl. *fem.* af στακτός; — στακτικός, 3, = flgd.; o. — στακτός, 3, dryppende, som flyder draabeviis; τὰ στακτά, Harpix, Gummi, o. dl.; στακτὴ ἅλμη, Saltlage; στακτὴ κονίη, Kalklud; στακτὸν ἔλαιον, som flyder uden at presses; (af στάζω). — στάλα, ἡ, *dor.* f. στήλη, *Pind.* — στᾰλᾰγέω, sild. Form f. σταλάζω. — *στάλαγμα, τό, det Dryppende, en Draabe; o. — σταλαγμίας, ου, ὁ, dryppende; af — στᾰλαγμός, ὁ, Dryppen el. at dryppe; en Draabe; κατὰ σταλαγμόν, draabeviis; af — †σταλάζω, *f.* ξω, som στάζω Bem. 2, drypper, flyder draabeviis; df. — σταλακτικός, 3, som gierne drypper el. rinder; — σταλακτίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til frgd.; o. — σταλακτός, 3, som στακτός, dryppende. — σταλάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, o. σταλάω, = σταλάζω.

σταλίδωμα, τό, (som af σταλιδόω), = flgd. — στάλιξ, ικος, ἡ, *dor.*, o. στᾰλίς, ίδος, ἡ, (ἵστημι), det Opstillede, Opreiste; bes. opreist Stang, Maalestang; alm. en Stang; jf. σχαλίς. — στᾱλίς, ίδος, ἡ, *dor.* f. στηλίς, liden Søile. — σταλουργός, 2, (*dor.* f. στηλουργός, στήλη, ἔργον), τύμβος, Gravhøi med en Søile. — σταλτέος, 3, o. σταλτός, 3, *adject. verb.* til στέλλω; df. — σταλτικός, 3, sammentrækkende, adstringerende; τὰ σταλτικά, Middel til at bortæde det vilde Kiød af et Saar. — στάλύζω, *f.* ξω, græder; (rimel. af στάζω, σταλάζω).

στάμεν, στάμεναι, *ep.* f. στῆναι, *inf. aor.* 2 af ἵστημι. — στᾰμίν o. στᾰμίς, ῖνος, ἡ, (ἵστημι), hvad der staaer i Veiret; bes. de fra Skibskiølen opstaaende Biælker el. Krumholter, hvortil Sidebordene el. Brædderne nagles fast; Ἴκρια ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, *Od.* 5, 252; lat. *statumen*. — σταμνάριον, o. σταμνίον, τό, o. σταμνίσκος, ὁ, *dim.* af σταμνος, ὁ, ogs. ἡ, Leerfad el. Leerkrukke til Viin; στάμνους ἐξεστηκότος οἴνου, *Dem.* — στάν, *æol.* f. ἔσταν, ἔστησαν, 3 *pl. aor.* 2 *act.* til ἵστημι, *Il.*; jf. ogs. στάς. — στάξ, ἡ, *gen.* σταγός, Draabe; forekommer alene

in pl., jf. σταγών. — στάξε, *ep.* f. ἔσταξε, 3 *sing. aor.* 1 af στάζω. — στάξις, ἡ, (στάζω), Dryppen el. at dryppe, *transit.* o. *intr.*

στάς, στᾶσα, στάν, *part. aor.* 2 til ἵστημι. — στασιάζω, er i Opstand, kommer i Opror, τάξιος εἵνεκα, *Herod.* 9, 27; ἐν ἑαυτοῖς στασιάζειν, indbyrdes, ogs. τινί o. πρός τινα, imod nogen, *Xen.*; alm. er uenig, τινί, med nogen, *id.*; 2) *transit.*, bringer i Opstand el. Opror; o. — στασιάρχης, ου, ὁ, o. στασίαρχος, 2, (ἄρχω), Anfører for en Opstand el. for et politisk Parti; (af στάσις). — *στασιασμός, ὁ, at vække et Opror; — στασιάστης, ου, ὁ, en Oprorer; Medlem af et politisk Parti; o. — στασιαστικός, 3, *adv.* -κῶς, oprørsk; ἀδίκως καὶ στασιαστικῶς, for at være mig imod, *Dem.*; alm. hørende el. skikket til at vække Opror; - (af στασιάζω).

στάσιμος, 2, ogs. 3, *adv.* -σίμως, (ἵστημι), 1) *act.*, stillende, som bringer til at staae el. standse; στάσ. αἵματος, blodstillende, *Hipp.*; - 2) *pass.*, som er bragt til at staae, faststaaende, ubevægelig; ἐν ὕδατι στασίμῳ, i stillestaaende Vand, *in stagno*, *Xen.*; fast, tæt, consistent; alm. stadig, bestandig, rolig; bes., *a)* στάσιμον ἀργύριον, udestaaende Penge, Penge paa Rente, *Solon*; *b)* τὸ στάσιμον, m. o. u. μέλος, h. *Ar.* στάσις μελῶν, rimel. Chorsang, som ikke blev afbrudt af andre Metra, el. som Choret sang, efter at have indtaget sin Plads i Orchestra, alts. modsat πάροδος; *c)* στασίμη ἁρμονία, Tonarten ὑποδωριστί; - 3) veiet; til at veie.

στασισκοπέω, (κόπτω), o. στασιοποιέω, stifter Opror; af — στάσις, εως, ἡ, (ἵστημι), 1) *act.*, Stillen, Sætten, Opstillen, *ex.* Garnets, *Xen.*; - 2) sædv. *intr.*, Staaen; Stilling el. Sted, hvor man staaer el. skulde staae; ἡμεῖς αἰεί κοτε ἀξιεύμεθα ταύτης τῆς στάσιος ἐκ τῶν συμμάχων, ere ansete for værdige til at indtage denne Stilling el. Plads i Hæren, *Herod.* 9, 26, jf. *ib.* 21; *b)* Stand el. Stilling, hvori man befinder sig, *status*; στάσιν τινὸς ἑστάναι, at befinde sig i nogens Stilling, *Eur.*; *c)* Opstaaen, d. e. Opstand, Opror; politisk Parti, Faction; ogs. f. στασιῶται, som udgiore et saadant Parti; alm. Tvedragt, Trætte, Uenighed; φεῦγε γὰρ — δεινὰν στάσιν, *Pind. Nem.* 9, 31; *d)* στάσις μελῶν, see u. στάσιμος.; - 3) Veien el. at veie, Afveien, Tilveien; στάσις μισθοῦ, Lønnens Betaling, *Hipp.*

*στασιώδης, 2, (εἶδος), oprørsk, trættekiær, *Xen.*; — στασιωτεία, ἡ, Tilbøielighed til at stifte Opror el. Partier; af — στασιώτης, ου, ὁ, en Oprører; som tager Deel i el. hører til et politisk Parti; *in pl.*, Tilhængerne af et saadant Parti, *Herod.*; df. - στασιωτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til et Parti el. til en Faction; tilbøielig til at anstifte Oprør el. Uenighed; στασιωτικοὶ λόγοι, *Thuc.*; - (af στάσις). — στάσκε, *jon.* f. ἔστη, 3 *sing. aor.* 2 af ἵστημι, *Il.* — στατέος, 3, *adject. verb.* af ἵστημι, til at stille; στατέον, man maa stille. — στάτευσις, ἡ, o. στατεύω, = στάθευσις, σταθεύω.

στἄτήρ, ῆρος, ὁ, (ἵστημι, veier), alm. enhver Vægt; 2) sædv. som Mønt, en Stater; - den attiske Sølvstater gialdt fire Drachmer, df. ogs. τετράδραχμος; den attiske Guldstater gialdt 20 Sølvdrachmer el. omtr. $4\frac{2}{3}$ Rdlr. cour.; df. — στατηριαῖος, 3, o. στατηρίδιος, 2, *inc.*, af en Staters Værdi. — στατηρός, 3, = σταθηρός, *inc.* — στατίας, ου, ὁ, *att.* f. σταιτίτης. — στατίζω, o. στατίζομαι, (στατός), *poët.* f. ἵστημι, ἵσταμαι; dog bruger *Eur.* ogs. *act.* m. *intr.* Bem. el. f. *med.* — στἄτικός, 3, (ἵστημι), stillende, standsende, hemmende; ἡ στατική, *statice*, etslags adstringerende Urt; 2) veiende; df. ἡ στατική, *sc.* τέχνη, Læren om Ligevægten, Statik. — στάτινος, 3, o. στατίτης, ου, ὁ, *att.* f. σταίτινος, σταιτίτης. — στἄτός, 3, *adject. verb.* til ἵστημι, stillet, staaende; στατὸς ἵππος, Staldhest; στατὸν ὕδωρ, staaende Vand; στατὸς χιτών, som σπάδιος χιτών, Kiortel, som hænger lige ned, som ikke er omgiordet.

σταυρηδόν, *adv.*, ligesom en Pæl el. et Kors; o. — σταυροειδής, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος), af Gestalt som en Pæl el. et Kors; af — † σταυρός, ὁ, (ἵστημι), en opreist Pæl, Spidspæl, Stormpæl, *Xen.*, Palisade, *Hom.*, sildigere ogs. et Kors; df. — σταυρότῠπος, 2, *adv.* -τύπως, (τύπος), med Korsets Tegn, *eccl.*; — σταυροφάνεια, ἡ, (φαίνομαι), Korsets Aabenbaring, *eccl.*; o. — σταυροφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Pæl el. et Kors. — † σταυρόω, (σταυρός), indrammer Pæle el. Palisader; 2) spidder; korsfæster, *eccl.*; df. — σταύρωμα, τό, Forskandsning; et med Stormpæle omgivet Sted; *Xen.*; — σταυρώσιμος, 2, hørende til Korsfæstelse, *eccl.*; af - σταύρωσις, ἡ, at indramme Stormpæle el. Palisader; 2) Korsfæstelse, *eccl.*; o. — σταυρωτήρ, ῆρος, o. σταυρωτής, οῦ, ὁ, som indrammer Stormpæle el. Palisader; 2) som korsfæster, *eccl.*

στἄφῐδευταῖος, 3, (σταφίς), af tørrede Druer el. Drueskaller. — σταφίδιον, τό, *dim.* af σταφίς. — σταφίδιος, 2, o. σταφιδίτης, ου, ὁ, *fem.* -δῖτις,

ιδος, af tørrede Druer el. Viinbær; bes. σταφ. οἶνος, Rosinviin; — σταφιδοποιΐα, ἡ, (ποιέω), at tørre Druer til Rosiner; v. — σταφιδόω, tørrer Viindruer, gior dem til Rosiner; af — στάφίς, ίδος, ἡ, ogs. ἄσταφις, tørret Viindrue, Rosin; (besl. m. σταφυλή, v.m. στέμφυλον). — στάφῠλάγρα, ἡ, (ἀγρεύω), Tang til at omfatte Drøbelen; v. — σταφυλεπάρτης, ον, ὁ, (ἐπαίρω), Instrument, hvormed Drøbelen løftes i Veiret; af — στάφῠλή, ἡ, Viindrue, *Hom.*; γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς, *Xen.*; ogs. Viinstok; 2) af Liigheden med en Viindrue: *a*) m. forandret Tone σταφύλη, Blyloddet paa Vaterpasset; ogs. Blyvægten el. Vaterpasset selv; df. ἵπποι σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσαι, aldeles ligehøie i Ryggen, *Il.* 2, 765; *b*) den nedfaldne Drøbel. — σταφυληκόμος, 2, (κομέω), som passer el. dyrker Druer; v. — σταφυλητομία, ἡ, Druernes Afskærelse; af - σταφυλητόμος, 2, (τέμνω), som afskærer Druer; (af σταφυλή).

στάφῠλίζω, (σταφύλη), gior lige ved at afmaale med Blyvægten el. Vaterpasset. — στᾰφύλινος, 3, (σταφύλη), af Druer, *uveus*. — στᾰφῠλῖνος, ὁ, v. ἡ, Pastinak; 2) etslags Insect. — σταφύλιον, τό, *dim.* af σταφυλή, liden Viindrue. — σταφυλίς, ίδος, ἡ, som σταφυλή, Viindrue; ogs. den tørrede Drue, Rosin, som σταφίς; 2) Green med Druer, *racemus*. — * στᾰφῠλοβολεῖον, v. -βόλιον, τό, (βάλλω), Sted, hvorhen Druerne bringes for at blive pressede; — σταφυλόδενδρον, τό, (δένδρον), Træ, hvorom Ranken slynger sig; 2) Navnet paa etslags Træ; — σταφυλοκαύστης, ου, ὁ, (καίω), Instrument til at brænde den nedfaldne Drøbel; — σταφυλοκλοπίδης, ου, ὁ, (κλέπτω, κλοπή), Druetyv; — σταφυλοτομία, ἡ, Handlingen - σταφυλοτομέω, er - σταφυλοτόμος, 2, (τέμνω), 1) som afskærer Druer; 2) som afskærer el. opererer den nedfaldne Drøbel; σταφυλοτόμον σμιλίον, Kniv til denne Operation; — σταφυλοφόρος, 2, (φέρω) bærende Druer; 2) τὸ σταφυλοφόρον, Drøbelen; v. — σταφύλωμα, τό, etslags Feil i Øiet under Hornhinden; - (af σταφυλή).

σταχάνη, ἡ, (ἵστημι), Vægt, dorisk Ord. — στᾰχῠη-κομάω, bærer Ax ligesom Haar, d. e. tætte Ax, *Opp.*; — στᾰχῠηκόμος, 2, (κομέω) som pleier el. passer Axene; — σταχυηλόγος, 2, (λέγω) som samler Ax; — σταχυηρός, 3, forsynet med Ax; τὰ σταχυηρά, de axbærende Planter; — σταχυητόμος, 2, (τέμνω) afskærende Ax; — σταχυητρόφος, 2, (τρέφω) nærende Ax; — σταχυηφόρος, 2, (φέρω), bærende Ax; — σταχύϊνος, 3, af Ax, *spiceus*; — σταχυμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ), Axenes Moder; — σταχυοβολέω, (βολή, βάλλω) skyder Ax; v. — σταχυόθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ), med axformede Haar el. Blade, νάρδος; - (af στάχυς).

* στᾰχῠολογία, ἡ, Handlingen - σταχυολογέω, er - σταχυολόγος, 2, (λέγω) som samler Ax; — σταχυοπλόκαμος, 2, (πλόκαμος), med Axekrands i Lokkerne; — σταχυοστέφανος, 2, (στέφανος), bekrandset med Ax; — σταχυοτρόφος, 2, (τρέφω) nærende Ax; — σταχυοφόρος, 2, (φέρω) bærende Ax; v. — σταχυόω, gior til Ax; σπέρμα ἐσταχυωμένον, Sæd, som avles i Ax; af — στάχυς, υος, ἡ, Ax, Kornax, *spica*, *Hom.*; ogs. ἄσταχυς; 2) Plante, Skud; *transl.*, Affkom, Søn; ogs. alm. ungt Mandskab, som *pubes*; df. — σταχυώδης, 2, (εἶδος), ligesom Ax; fuld af Ax. — στάω, *inus.*, anføres som Stamform til flere Tempora af ἵστημι.

στέᾰρ, τό, *gen.* στέᾰτος, (ἵστημι), staaende el. fast Fedt, Tælle, Talg, *sevum*; (derimod d. bløde el. flydende Fedt, πιμελή, *adeps*); στέατος μέγας τροχός, Skive el. rund Klump af Talg, *Od.*; 2) som σταίς, Dei af Hvedemeel; df. — στεάτινος, af Talg; 2) som σταίτινος, af Dei. — στεάτιον, τό, *dim.* af στέαρ. — στεατόω, gior til Tælle; *in pass.*, at blive til Tælle; bes. at faae et στεάτωμα Bem. 2; v. — στεατώδης, 2, (εἶδος), tælleagtig; fuld af Tælle, som har Tælle, ζῶον, *Aristot.*; (af στέαρ). — στεάτωμα, τό, (στεατόω), Tælle, Fedt; 2) bes. en Fedthævelse.

στεγάζω, *f.* άσω, som στέγω, bedækker; ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον - ἐμὲ στεγάζειν, at Søvnen ikke bedækkede mig, d. e. at jeg ikke sov, *Soph. El.* 781. — στεγάνη, ἡ, Bedækning; v. — στεγᾰνογρᾰφία, ἡ, hemmelig Skrift, Zifferskrift; af - στεγανογράφος, 2, (γράφω), som bruger hemmelig Skrift, som skriver med Ziffrer; (af στεγανός). — στεγανόμιον, τό, Huusleie; af — στεγανόμος, 2, (στέγη, νέμω) Huusverten. — στεγανόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), 1) *in pl.*, Dyr, hvis Tæer ere forbundne med en Svømmehud, *ex.* Bæverens, *oppon.* σχιζόποδες, jf. στεγνός; 2) som bedækker sig med Fødderne; af — στεγᾰνός, 3, *adv.* -νῶς, bedækket, tildækket, forvaret; πύργων - ἄνωθεν στεγανῶν, *Thuc.*; *transl.*, taus, indsluttet i sig selv, *homo tectus*; *b*) fast, tæt, som holder Fugtigheden ude, θρίξ, *Xen.*; *c*) sammentrukken, forstoppet; - 2) *act.*, bedækkende, forstoppende; jf. στεγνός; df. — στεγᾰ-

νόω, = στέγω; df. — στεγάνωμα, τό, Væggenes Forbindelse, *gramm.*

στέγαρχος, ὁ, *Herod.*, o. στεγάρχων, οντος, ὁ, (στέγη, ἄρχω), = στεγανόμος. — *στέγασις, ἡ, Bedækken, Tildækken; bes. at tække, at paasætte et Tag; 2) Tækten, Tætning; Sammentrækning; — στέγασμα, τό, Dække, Bedækning; διφθέρας, ἃς εἶχον στεγάσματα, *Xen.*; — στεγαστέον, *verbale* af στεγάζω, man maa bedække, *Xen.*; — στεγαστήρ, ῆρος, ὁ, Tagsteen, *imbrex*; o. - στεγαστής, οῦ, ὁ, som bedækker, *gramm.*; — στεγαστός, 3, bedækket, forvaret; — στεγαστρίς, ίδος, ἡ, som tiener til Bedækning; στεγαστρίδες διφθέραι, *Herod.*; v. — στέγαστρον, τό, Dække, Bedækning, bes. af Læder, *Plut.*; ogs. bedækket Vogn el. Bærestol; 2) Sted, hvor noget giemmes el. forvares; - (af στεγάζω).

στέγη, ἡ, (στέγω), ogs. τέγη, Tag, *tectum*; αἰσχρὸν στέγης γε φθονῆσαι, ikke at unde Tag over Hovedet, *Xen.*; alm., bedækket Sted, Huus, bes. Værelse; df. — στεγήρης, 2, (ἄρω), forsynet med Tag, οἶκος; tildækket, forvaret; o. — στεγίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, ιδος, hørende til Huset el. Værelset, som befinder sig deri. — στεγνός, 3, *ctr.* f. στεγανός, (στέγω), bedækket, tildækket, forvaret, beskyttet, πρός τι, imod noget; στεγνὰ πτερά, sammenhængende, jf. στεγανόπους Bem. 1; tæt, fast; (περικαλύψαι) πίλῳ στεγνῷ λευκῷ, *Herod.* 4, 23; στεγνὰ σκηνώματα, *Eur.*; τὸ στεγνόν ogs. som στέγος, bedækket Sted, Telt, o. dl.; df. — στεγνότης, ητος, ἡ, Tæthed, γαστρός, Forstoppelse; o. — στεγνοφυής, 2, (φυή), af en tæt Beskaffenhed; ogs. alm. = στεγνός.

στεγνόω, (στεγνός), gior tæt, tætter; adstringerer, forstopper; 2) lodder el. kitter sammen, sædv. συστεγνόω; df. *stannum*, egentl. Metal til Lodning; df. — στέγνωσις, ἡ, Tætten, Fortykken, Forstoppen; 2) Lodden, Lodning; o. — στεγνωτικός, 3, fortykkende; forstoppende. — στεγονόμιον, τό, = στεγανόμιον; af — στέγος, εος, τό, = στέγη; af — στέγω, *f.* ξω, *tego*, dækker, bedækker, tildækker, skiuler, beskytter; ἀσπίδες - στέγουσι τὰ σώματα, *Xen.*; 2) holder borte, afværger; πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ, *Æsch. Sept.* 216; *in med.*, στέγετο - ὄμβρους, holdt Regnen ude, beskyttede sig derimod, *Pind. Pyth.* 4, 144; 3) holder tæt el. sammen, lader ikke løbe ud; ogs. omvendt, δόμος ἄλα στέγων, Skib, som holder Sovandet ude, som ikke har Læk, *Æsch.*; 4) sild. *transl.*, holder ud, taaler, bærer, *c. acc.*

στεία, ἡ, slettere Form f. στία. — στειβεύς, ὁ, o. στειβία, ἡ, = στιβεύς, στιβία, *inc.* — στείβω, *f.* ψω, *aor.* ἔστιβον, *pf. pass.* ἐστίβημαι; - træder derpaa, nedtræder; (ἵπποι) Στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, *Il.* 11, 534; ogs. træder derpaa for at presse, *ex.* Druer, for at vaske, *Od.* 6, 92, o. dl.; *b)* træder fast, sammentrænger, tætter ved at træde derpaa; *c)* betræder; ὁδοὶ στειβόμεναι, betraadte Veie, *Xen.*; πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν, *Soph. Aj.* 874; *d)* bes. *in med.*, gaaer derefter, eftersporer; - (m. στείβω ere besl. στιβάς, στῖφος, στίφω, στόβος, στέφω, *etc.*, o. lat. *stipes*, *stipo*, *etc.*, ogs. vort stiver, stopper, stamper, *etc.*).

στεῖλα, *ep.* f. ἔστειλα, *aor.* 1 af στέλλω. — στειλαιός, ὁ, o. στειλαιά, ἡ, *jon.* -αιή, *Od.*, Hul el. Øre i Øxen, hvori Skaftet stikkes; o. — στειλειόν, τό, *Od.*, o. στειλεόν, τό, Skaftet, som stikkes i Øxens Øre, στειλειά; (af στέλλω). — στειναύχην, ενος, ὁ, ἡ, o. στεινόπορος, 2, *jon.* f. στεναύχην, στενόπορος; af — στεινός, 3, *jon.* f. στενός, trang, snæver. — στεῖνος, εος, τό, (στείνω), trang el. snæver Plads, snævert Rum; Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης, snæver Huulvei, *Il.* 23, 419; στεῖνος μάχης, Slagets Trængsel, *Il.*; 2) *transl.*, Trængsel, Nød, Angest; πόνοι καὶ στείνεα, *Hom. Ap.*; jf. d. attiske στένος. — στεινόω, *att.* f. στενόω.

στείνω, (στεινός), gior trang el. snæver; 2) h. *Hom.* alene *in med.* o. *pass.*, *a)* bliver trang el. snæver; θύρετρα - Φεύγοντι στείνοιτο, maatte blive dig for trang, *Od.* 18, 386; bes. at blive trang el. snæver ved at opfyldes el. overfyldes med noget; ἀρνῶν, *Od.* 9, 219, νεκύεσσι, *Il.* 21, 220; *b)* nedtrykkes af en Vægt, *c. dat.*, *Od.* 9, 445; *transl.*, geraader i Trængsel, trykkes, ængstes; df. stønner, sukker, *Hes, Theog.* 160; jf. d. attiske στένω; df. — στείνωμα, *att.* f. στένωμα. — στεινωπός, 2, (στεινός), snæver, trang; στεινωπὸς ὁδός, *Il.*, ogs. *absol.* ἡ στεινωπός, *Od.* 12, 234, snævert Pas, Huulvei; jf. d. attiske στενωπός.

στείομεν, *ep.* f. (στέομεν) στῶμεν, 1 *pl. conj. aor.* 2 *act.* af ἵστημι, *Il.*; (jf. βείομεν f. βῶμεν, o. dl.). — στειπτός, 3, (στείβω), = στιπτός, s. m. s. — στεῖρα, ἡ, *jon.* στείρη, Hovedbielken i Skibets Bund, Kiølen, *carina*, *Hom.*; (egentl. *fem.* af στεῖρος, fast, stærk). — στειρεύω, er ufrugtbar; af — στεῖρος, 3, h. *Eur.* ogs. 2, (στεῤῥός, στερεός), egentl. stiv, fast, haard; bes. ufrugtbar, *sterilis*; om Mennesker og Dyr, u-

dygtig til Avling; *βοῦς στεῖρα, Od.*; df. — *στειρόω*, giør haard, fast, ufrugtbar; *in med.*, at være ufrugtbar, uden Afkom; o. — *στειρώδης, 2, (εἶδος)*, ligesom ufrugtbar; — *στείρωμα, τό*, = *στερέωμα, στεῖρα*; o. — *στείρωσις, ἡ*, Ufrugtbarhed.

στείχω, f. ξω, aor. 2 ἔστιχον, egentl. stiger; sædv. skrider el. drager frem, gaaer, reiser; bes. h. *Hom.* om Krigerne: at drage frem el. marschere i Geleder og med faste Skridt, *Il.*; *transl.*, at nærme sig, at true; *τὴν ἄτην ὁρῶν Στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας, Soph. Antig.* 186; (df. *στίχος, στοῖχος, στόχος, etc.*). — *στεκτικός, 3, (στέγω)*, bedækkende, beskyttende, bes. imod indtrængende Væde. — *στελγιδοποιός, 2*, o. *στελγίζω*, = *στλεγγιδοποιός, στλεγγίζω*; af — *στελγίς, ίδος, ἡ*, = *στλεγγίς*; s. m. s.; df. — *στέλγισμα, τό*, o. *στέλγιστρον, τό*, = *στλέγγισμα, στλέγγιστρον*.

στελεά, jon. στελεή, ἡ, = *στειλειή*. — *στελειόω*, o. *στελεόω*, forsyner med Skaft; af — *στελεόν, τό, att. στελεός, ὁ*, Skaft, Øxeskaft; (besl. m. *στέλεχος*). — *στελεφοῦρος, ὁ*, etslags axbærende Plante. — **στελεχηδόν, adv.*, efter Stammen, stammeviis, Stamme for Stamme; — *στελεχητόμος, 2, (τέμνω)*, som afskærer el. sønderskærer Stammen; — *στελεχιαῖος, 3*, hørende til Stammen; *στελ. φλέψ*, Portaaren; o. — *στελεχόκαρπος, 2, (καρπός)*, som bærer Frugt paa Stammen; af — †*στέλεχος, εος, τό*, Stammen ved Roden, *Herod.* 8, 55; alm. Træets Stamme el. Bul; *δρυὸς ἐν στελέχει, Pind.*; ogs. en deraf udskaaren Blok; df. — *στελεχόω*, skyder en Stamme; o. — *στελεχώδης, 2, (εἶδος)*, ligesom en Stamme el. en Blok, ogs. hørende dertil. — *στελέω, jon.* f. *στελῶ, fut.* til *στέλλω*. — *στελίδιον, τό, dim.* af *στελεόν*, lidet Skaft. — *στελίς, ίδος, ἡ*, etslags Snylteplante.

στέλλω, f. στελῶ, jon. στελέω; aor. ἔστειλα, pf. ἔσταλκα, pass. ἔσταλμαι, aor. pass. ἐστάλην [ᾰ], poët. ogs. *ἐστάλθην*; — egentl. stiller, opstiller, ordner, *Οὓς ἑτάρους στέλλοντα, Il.* 4, 294; df. alm. sætter i Stand, udruster, stiller, *τινὰ ἐς μάχην, Il.* 12, 325, ligel. m. *νῆα, Od., πλόον, Pind., στρατόν, στρατιάν*; — *στείλας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα ἐσθῆτι δουληΐῃ*, efterat have iført hende, *Herod.* 3, 14; *pass., τὴν αὐτὴν (σκευὴν) ἐσταλμένος*, iført den samme Dragt, *id.* 7, 62; — *b) in med.*, laver mig til, giør mig færdig; *Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε, Il.* 23, 285; ogs. klæder mig paa; *οὗτοι μὲν οὕτω ἐσταλάδατο, (3 pl. plqupf.)*, vare saaledes rustede, *id.* 7, 89, retter *Buttm.* til *ἐστάλατο*; — 2) stiller hen paa et Sted, d. e. sender, skikker; — *b)* bes. *in med.* o. *aor. pass.*, indstiller mig et paa et Sted; begiver mig til et Sted; df. gaaer, drager, kommer, reiser, bes. over Søen, *Herod.* 1, 165, 5, 124; dog ogs. *ἦν κατὰ γῆς στέλλησθε*, o. dl., *Xen. Anab.* 6, 2, 8; h. *Trag.* bruges ogs. *act.* saaledes, hvorved man supplerer *στόλον*, ex. *ἐκ δόμων ἔστειλα, Æsch. Pers.* 609; jf. *Soph. Philoct.* 571; *med.* ogs. undert. f. *μεταστέλλομαι, μεταπέμπομαι*, lader komme, henter, *ex. Soph. Oed. T.* 434; — 3) stiller, drager, trækker sammen, *ἱστία*, Seilene, *Od.*; ogs. *in med., Ἱστία μὲν στείλαντο, Il.* 1, 433; alm. trækker sammen, formindsker; h. Lægerne, adstringerer, forstopper; — *b) in med.*, trækker mig sammen, trækker mig tilbage, *ex.* af Frygt; *πρόσωπον στέλλεσθαι*, at see surt; *transl., λόγον στειλώμεθα*, vi ville tale sagte, vise os ydmyge, *Eur.*

στελμόνια, τά, s. *στελμονίαι, αἱ*, bred Rem el. Giord om Hundens Sider; *Xen.*; (enten af *στέλμα* f. *ζῶμα* h. *Hesych.*, el. af *τελαμών*). — *στεμβάζω*, o. *στέμβω*, = *στείβω*, bes. ryster ved at stampe; (df. *ἀστεμφής*); 2) træder derpaa; mishandler, udskielder. — †*στέμμα, τό, (στέφω)*, en Krands, *Il.* 1, 14, bes. Hovedbind, ogs. *in pl.*, sædv. af Uld el. omvundet med Uld; df. ogs. Ulden selv, *Eur.*; — *dim. στεμμάτιον, τό*; df. — *στεμματίας, ου, ὁ*, som bærer en Krands el. et Hovedbind, som er smykket dermed, *Paus.*; o. — *στεμματόω*, omgiver, smykker med en Krands el. med et Hovedbind, bekrandser.

**στεμφῦλις, ίδος, ἡ*, = *στεμφυλῖτις, ιδος, ἡ, fem.* af — *στεμφυλίτης, ου, ὁ, οἶνος*, Viin, som er presset af Drueskaller, Efterviin, *lora*; *τρύγες στεμφυλίτιδες*, Most deraf; *στεμφυλῖτις ἐλαία*, som *θλαστή*, knust og nedlagt Olive; af — *στέμφυλον, τό*, sædv. *in pl. τὰ στέμφυλα*, de afpressede Oliveskaller, lat. *fraces* af *frango*; 2) de afpressede Drueskaller, *floces, att. βρύτεα, βρύτια*; af — *στέμφω*, = *στέμβω, στείβω, inc.* — *στέναγμα, τό*, Stønnen, stønnende Lyd, Suk; o. — *στεναγμός, ὁ*, Stønnen, Sukken; af — †*στενάζω, f. ξω*, som *στένω*, stønner, sukker; df. — *στενακτικός, 3*, som altid stønner el. sukker; — *στενακτός, 3*, stønnende, sukkende; 2) *pass.*, hvorover der sukkes, til at sukke over, *Soph.*; o. — *στένασμα, τό*, = *στέναγμα*.

στεναύχην, ενος, ὁ, ἡ, (στενός, αὐχήν), tranghalset, med trang el. snæver

Hals. — *στενάχεσχ'* f. στενάχεσκε, *ep.* forlænget *impf.* af στενάχω. — *στεναχέω*, see u. στοναχέω. — *στεναχίζω*, = στενάχω, στένω, stønner, sukker, klager; ogs. *in med.*, μέγα δὲ *στεναχίζετο* θυμῷ, *Il.* 7, 95; *b)* *transit.* sukker over nogen, τινά, bejamrer, *Od.* 1, 243; jf. στοναχίζω. — *στενάχω*, ogs. *in med.*, forlænget Biform af στένω, stønner, sukker, ἄδινα, πυκνὰ μάλα, βαρέα, hyppigen, tungt, *Hom.*; ogs. bruser, fnyser, puster, *Il.* 16, 391, 393; *b) transit.*, bejamrer, *Il.* 19, 132, o. *in med.*, *Od.* 9, 467; sædv. alene *in præs.* o. *impf.*

**στενόβουλος*, 2, (βουλή) med en snæver Villie; — *στενόβρογχος*, 2, (βρόγχος), med trang el. snæver Hals, ogs. om Kar; — *στενο-επιμήκης*, 2, (μῆκος), langagtig og smal; — *στενοθώραξ*, ᾱκος, ὁ, ἡ, (θώραξ) med smalt Bryst; — *στενοκοίλιος*, 2, (κοιλία), med snæver Bug; med snæver Aabning; — *στενοκορίασις*, ἡ, (κόρη), unaturlig Sammentrækning i Pupillen; — *στενοκύμων*, ονος, 2, (κῦμα) trang og fuld af Bølger; — *στενοκώκυτος*, 2, (κωκύω), hvorved man stønner og sukker, *Ar.*; — *στενολεσχέω*, er - *στενολέσχης*, ου, ὁ, (λέσχη), som taler lidet el. kort; bes. som foredrager smaalige Spidsfindigheder, *Ar.*; - denne Maade at tale paa, *στενολεσχία*, ἡ; — *στενολογέω*, er - *στενολόγος*, 2, (λέγω), = στενολέσχης; o. — *στενόμακρος*, 2, (μακρός), lang og smal; - (af στενός).

**στενοπαθέω*, (πάσχω), lider af Beklemmelse; — *στενοπορθμίς*, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til - *στενόπορθμος*, 2, (πορθμός), ved et smalt Sund el. Stræde; — *στενοπορία*, ἡ, snæver Vei, snævert Pas, som στενοχωρία, ἡ, hvormed det ogs. omverles; af — *στενόπορος*, 2, (πόρος), med snæver Vei el. Aabning; τὰ *στενόπορα* τῶν χωρίων, *Thuc.*, ogs. *absol.* τὰ *στενόπορα*, *Xen.*, snævert Pas, Hulvei; — *στενόπους*, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med smalle el. tynde Been; — *στενοπρόσωπος*, 2, (πρόσωπον) med smalt Ansigt; — *στενόπρωκτος*, 2, (πρωκτός) med smal el. tynd Bag; — *στενόῤῥινος*, 2, (ῥίς), med smal el. tynd Næse; o. — *στενοῤῥύμη*, ἡ, smalt Stræde; af — *στενός*, 3, *jon.* στεινός, *adv.* *στενῶς*, trang, snæver, smal, tynd; τὸ *στενόν*, ogs. τὸ *στενὸν* τῆς ὁδοῦ, sædv. τὰ *στενά*, *angustiæ*, snævert Pas; 2) *transl.*, knap, smaalig, sparsom, liden; εἰς *στενὸν* - τὰ τῆς τροφῆς - αὐτῷ καταστήσεται, han vil faae ondt ved at skaffe, *Dem.*; (*gramm.* forme *compar.* στενότερος, *etc.*, som af στεινός, jf. κενός); df. — *στένος*, εος, τό, *jon.* στεῖνος, Snæverhed, Trængsel; *transl.*, Trængsel, Nød, Vanskelighed; ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ *στένει*, *Æsch. Eum.* 521.

**στενόσημος*, 2, (σῆμα) med smal Bræmme, *tunica angusticlavia*, *oppon.* πλατύσημος; — *στενόστομος*, 2, (στόμα), med snæver Mund, med trang el. smal Aabning; — *στενότης*, ητος, ἡ; Snæverhed, Trængsel, Klemme; 2) *transl.*, Knaphed, Sparsomhed, Mangel; — *στενοτράχηλος*, 2, (τράχηλος), med snæver el. lang Hals; — *στενοφλεβοτόμος*, 2, (φλέψ, τέμνω), smalt Aareladejern; — *στενοφυής*, 2, (φυή), af en smal Beskaffenhed; — *στενοφυλλία*, ἡ, at være - *στενόφυλλος*, 2, (φύλλον), med smalle Blade; — *στενόφωνος*, 2, (φωνή), med spæd el. svag Stemme; — *στενοχωρέω*, er el. bliver smal, trang, snæver; *b)* befinder mig i et snævert el. indskrænket Rum; 2) *transl.*, er i Trængsel, Nød, Vanskelighed; af - *στενοχωρής*, 2, = στενόχωρος; — *στενοχωρία*, ἡ, snævert Rum, smalt Terrain, *Thuc.* 7, 36; *στενοχ.* βίου, kort Levetid; 2) *transl.*, Indskrænkning, Forlegenhed, Trængsel, Nød, Angest; af - *στενόχωρος*, 2, (χώρα), som er i et snævert Rum, begrændset, indskrænket, indeklemt; jf. ogs. στενόπορος; o. — *στενόω*, *jon.* στεινόω, gior smal el. snæver, sammentrækker, sammentrænger; - (af στενός).

Στεντόρειος, 3; *Στεντ.* φωνή, vældig, umaadelig Stemme; af - *Στέντωρ*, ορος, ὁ, Stentor, jf. *Il.* 5, 786. — *στεινυγρός*, 3, *jon.* f. στενός; ἡ *στεινυγρή*, snævert Pas; df. — *στεινυγροχωρία*, ἡ, *jon.* f. στενοχωρία; o. — *στεινυγρόω*, *jon.* f. στενόω, bes. sammentrækker, udtørrer. — *στένω*, *jon.* στείνω, *f.* *στενῶ*, (στενός), gior trang el. snæver; bes. stopper fuld, overfylder; *in med.*, er aldeles fuld el. opfyldt, overfyldt, overlæsset, o. dl.; - 2) *transl.*, stønner, sukker, *Hom.*, ogs. om Havets Brusen, *Il.* 23, 230; h. sild. Digtere ogs. *transit.*, bejamrer, beklager, o. ligel. *in med.*; - (disse Bem. Sammenhæng kan forklares deels af den stønnende Lyd, som høres, naar noget overfyldes el. overlæsses, deels af Brystets Sammenpresning i stor Sorg; jf. d. lat. *gemere* af γέμειν).

στενώδης, 2, (στένος, εἶδος), ligesom en Snæverhed; noget snæver. — *στένωμα*, τό, det Sammentrængte; Snæverhed. — *στενώπαρχος*, ὁ, (ἄρχω), Opsynsmand over en Gade el. over et Qvarteer af Byen; af — *στενωπός*, 2, ogs. 3, trang, smal, snæver, indsluttet; 2) ἡ *στενωπός*, m. o. u. ὁδός, ogs. ἡ *στενωπή*, snæver Vei el. Gade, smalt Stræde, *angiportus*; ogs. alm. som λαύ-

ρα ο. ῥύμη, Qvarteer el. Qvartal af Byen, de af Gader omgivne Huse, el. den af Huse indesluttede Plads; – στενωπὸς θαλάσσιος, Sund, Stræde, *Æsch.*; ogs. στεν. ἁλός, *Ap. Rh.*; jf. στεινωπός; – *dim.* στενώπιον, ogs. στενώπειον, τό; – (rimel. af στενός o. ὀπή). — στένωσις, ἡ, (στενόω), Sammentrængen; Snæverhed. — στεπτήριος, 3, (στέφω), hørende til at bekrandse; τὰ στεπτήρια, = στέμματα.

στέργηθρον, τό, *Æsch.*, o. στέργημα, τό, *Soph.*, som φίλτρον, Middel til at vække Kiærlighed, Elskovsdrik, o. dl.; ogs. Kiærlighed, Elskov; o. — στεργοξύνευνος, 2, (σύνευνος), som elsker sin Ægtefælle, *Lyc.*; af — στέργω, *f.* ξω, elsker, bes. om Kiærlighed imellem Forældre og Børn, dog ogs. στέργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων, *Xen.*; 2) vil gierne have, fornøier mig derved; 3) er tilfreds, giver mig tilfreds; στέργειν τὰ παρεόντα, at finde sig i det Nærværende, *Herod.* 9, 117; ogs. στέργειν τινί o. ἐπί τινι, *Dem*; τῇ ἐμῇ τύχῃ στέρξω, vil nøies med min Lod; ogs. bærer, taaler, lider, udholder, som ἀνέχομαι, *Soph. Oed. T.* 11; 4) som εὔχομαι, beder, ønsker, m. *acc. c. inf.*, *Soph.* — στερέμνιος, 3, *adv.* -μνίως, som στερεός, haard, fast; df. — στερεμνιόω, giør haard el. fast; *in med.*, bliver haard el. fast; o. — στερεμνιώδης, 2, (εἶδος), af en haard el. fast Art.

*στερεογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμη), med en haard el. fast Tænkemaade; — στερεοκάρδιος, 3, (καρδία), haardhiertet; — στερεομετρέω, er – στερεομέτρης, ου, ὁ, (μετρέω) som maaler de faste el. haarde Legemer; df. – στερεομετρία, ἡ, de faste Legemers Udmaalning, bes. efter Kubikindhold, Stereometrie; o. – στερεομετρικός, 3, *adv.* -κῶς, stereometrisk; στερεομ. πούς, en Kubikfod; o. — στερεο-ποιέω, giør haard, fast, solid; befæster; af — στερεός, 3, *adv.* -ρεῶς, haard, fast, σίδηρος, λίθος, *Hom.*; stiv, stram, βοίη; στερεῶς καταδῆσαι, ἐντετάσθαι, *id.*; massiv, solid; γῆ στερεά, *oppon.* κεκινημένη, gravet, *Xen.*; *b*) *transl.*, stærk, voldsom, πῦρ, ὀδύναι, *Pind.*; haard, grusom, κραδίη, *Od.*; στερεῶς ἀρνεῖσθαι, at nægte bestemt, *Il.*; – 2) στερεὸς ἀριθμός, Kubiktal; – (tilligem. στεῤῥός, *germ.* starr, at udlede af ἵστημι).

*στερεόσαρκος, 2, (σάρξ), med haardt el. fast Kiød; — στερεότης, ητός, ἡ, Haardhed, Fasthed; fast el. solid Beskaffenhed; — στερεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), med haard el. fast Tænkemaade; o. — στερεόω, giør fast, haard, tæt; *pass.*, βουλόμενος διὰ πόνων καὶ ἱδρώτων τὰ σώματα στεροῦσθαι, skulde hærdes, *Xen.*; ἡ ἐστερεωμένη, *sc.* γῆ, det faste Land; (af στερεός). — στερέω, (*præs. act.* alene *in* ἀποστερέω, for *simpl.* bruges στερίσκω, *Buttm.*), *f.* ήσω, *inf. aor.* στερέσαι, *Od.* 13, 262; *pass.* στεροῦμαι, *Luc.*, sædv. στερίσκομαι, men στέρομαι *vid. s. l.*, *f*, στερήσομαι, *pf.* ἐστέρημαι, *aor.* ἐστερήθην; – berøver, τινά τινος, *Od. l. c.*; ἀπόντα ἐστέρησαν τῆς πατρίδος, giorde landflygtig, *Xen.*; *pass. c. gen.*, *ex.* ἐστερημένοι χώρας πολλῆς, *id.*; men πεδῶν – στερουμένους ἀνθρώπους, *Xen. Anab.* 1, 9, 13, retter *Buttm.* til στερομένους, som vare berøvede, som havde mistet, jf. στέρομαι; (skal være besl. m. στερεός, στεῤῥός, *sterilis*).

στερεώδης, 2, (στερεός, εἶδος), af en fast el. solid Beskaffenhed. — στερέωμα, τό, det Fastgiorte, Befæstede; Grundvold, Basis; ogs. = στεῖρα, Skibskiøl; 2) τὰ στερεώματα, kubiske Størrelser; o. — στερέωσις, ἡ, Fastgioren, Befæsten; (af στερεόω). — στέρημα, τό, det Røvede, det Borttagne; — στέρησις, ἡ, Berøvelse, Borttagelse, Confiscation; 2) i Talen, Nægtelse; o. — στερητικός, 3, *adv.* -κῶς, berøvende; 2) benægtende; (af στερέω). — στερίζω, *inc.*, o. στερίσκω, berøver, borttager, see u. στερέω; χρημάτων στερίσκεσθαι, at berøves, at miste, *Xen.* — στεριφο-ποιέω, giør fast el. haard; af — †στέριφος, 3, som στερεός o. στεῤῥός, stiv, haard, fast; στερίφοις καὶ παχέσι τοῖς ἐμβολίοις, *Thuc.*; 2) som ikke avler, ufrugtbar; bes. ἡ στερίφη, som στεῖρα, som ikke føder, *Ar. Thesm.* 648; df. — στεριφόω, giør fast, befæster; df. — στερίφωμα, τό, Befæstning, Grundlag.

στερκτικός, 3, tilbøielig til at elske; τὸ στερκτικόν, som στοργή, Kiærlighed; af — στερκτός, 3, *adject. verb.* til στέργω, elsket; 2) til at elske, elskværdig. — στερνίδιον, τό, *dim.* af στέρνον, lidet Bryst; ogs. f. προστερνίδιον. — *στερνίον, τό, en Ret af Brystkiødet; — στερνίτης, ου, ὁ, *fem.* στερνῖτις, ιδος, af Brystet, hørende til Brystet; — στερνοβριθής, 2, (βρίθω), med stærkt Bryst, ἵππος, sild.; — στερνοκοπέομαι, (κόπτω), o. στερνοκτυπέω, *inc.*, = στερνοτυπέομαι; o. — στερνόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) som spaaer ud af sit eget Bryst; ogs. en Bugtaler; af — στέρνον, τό, Brystet, Mandens stærke, hvælvede Bryst, *Hom.*; ofte ogs. *in pl.*; στέρνα λαχνάεντα, *Pind.*; ogs. om Hesten, o. s. v., jf. στῆθος; 2) *transl.*, στέρνα γῆς, frugt-

har Jordflade, jf. οὖθαρ; (besl. m. στεῤῥός, stærk).

στερνοσώματος, 2, skal rimel. hede στεῤῥοσώματος, s. m. s. — *στερνοτυπέομαι, slaaer mig for Brystet, (som Tegn paa Sorg); af — στερνοτύπής, 2, (τύπτω), ἰαλημός, Klageskrig, hvorved man slaaer sig for Brystet, *Eur.*; df. – στερνοτυπία, ἡ, at slaae sig for Brystet, *planctus*; — στερνοτυπτέομαι, o. στερνοτύπτης, ου, ὁ, = στερνοτυπέομαι, *etc.*, *inc.*; — στερνοῦχος, 2, (ἔχω), χθών, Land med frugtbar Jordflade, *Soph. Oed. Col.* 691; jf. στέρνον Bem. 2; — στερνόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), med Øine paa el. i Brystet; o. — στερνώδης, 2, (εἶδος), der ligner et Bryst; med stærkt Bryst; – (af στέρνον). — στέρξις, ἡ, (στέργω), at elske, Elskov, som στοργή. — στέρομαι, *pass. irr.* til στερέω, στερίσκω, men altid m. *aor.* Bem., er berøvet, har mistet; df. mangler, savner; *c. gen.*, *ex.* στρατηγῶν τοιούτων στερόμεθα, *Xen.*; – foruden *part.* στερόμενος, bruges ogs. *poët.* *oor.* στερείς. — στεροπή, ἡ, som ἀστεροπή, ἀστραπή, Lynet, *Il.*; ogs. alm. Lys, Glands, Straale, χαλκοῦ, χρυσοῦ, *Hom.*; o. til Solen, ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων, *Soph. Trach.* 99; df. – στεροπηγερέτα, *ep.* f. στεροπηγερέτης, ου, ὁ, enten af ἀγείρω, som samler Lynet, el. af ἐγείρω, som opvækker Lynet, *epith.* til Zeus, *Il.*; af — στέροψ, οπος, ὁ, ἡ, lynende; στέροψ – λιγνύς, *Soph. Antig.* 1127; (skal være af στερέω o. ὄψ, ligesom berøvende Synet).

*στεῤῥοβαρής, 2, (βαρύς), haard og tung; — στεῤῥοβόας, ου, ὁ, (βοάω), = χαλκοβόας; — στεῤῥόγυιος, 2, (γυῖον), med faste el. stærke Lemmer; o. — στεῤῥο-ποιέω, giør fast, stærk, haard; af — †στεῤῥός, 3, h. *Eur.* ogs. 2, *adv.* στεῤῥῶς, *att. ctr.* f. στερεός, haard, fast, tæt, sammentrængt, solid, massiv; ἡ στεῤῥά, det faste Land; ogs. stiv, stram; 2) om Jordbunden, haard, stenig, ufrugtbar; ogs. om Mennesker og Dyr, som ikke avler, som ikke føder, ufrugtbar; 3) *transl.*, haard, haardnakket, uboielig; ὁρῶντες ἀγαθὰ (Nydelserne), στεῤῥῶς αὐτῶν ἀπειχόμεθα, standhaftigen, *Xen.*; ogs. ubetvingelig, stærk, vældig; (ligesom στερεός at udlede af ἵστημι); df. — στεῤῥοσώματος, 2, (σῶμα), med haardt el. fast Legeme; — στεῤῥότης, ητος, ἡ, som στερεότης, Haardhed, Fasthed; o. — στεῤῥόω, som στερεόω, giør haard, fast, stiv.

στέρφινος, 3, o. στέρφνιος, 2, haard, fast, stram, stiv, bes. om Læder el. Skind; o. — στερφόπεπλος, 2, (πέπλος), bedækket med Læder el. Skind; af — στέρφος, εος, τό, (στεῤῥός), egentl. det Haarde, Faste, Stive; særd. Læder, Hud, Skind; 2) som λέπυρον, Skal, Bælg; 3) som σέρφος, etslags Myg; df. — στερφόω, er – στερφωτήρ, ῆρος, ὁ, som bedækker, beklæder med Læder, Hud, Skind; – denne Handling, στέρφωσις, ἡ. — στέρω, *inus.*, see u. στέρομαι. — στεύομαι f. ἵσταμαι, *inus.*, df. *ep.* στεῦται, o. στεῦτο, *Hom.*, o. στεῦνται, *Æsch. Pers.* 49, staaer der med en Mine, giver mig Mine af noget; df. truer, anstiller mig; tilsiger, lover; særdv. *c. f. inf.*, *ex. Il.* 21, 455, ogs. m. tilføiet *dat.*, *ib.* 5, 832; men στεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι, forsikkrer at have hørt om ham, *Od.* 17, 525; o. *c. part.*, Στεῦτο δὲ διψάων, stod der tørstende el. tørstig, (som man saae paa ham), *ib.* 11, 584.

στεφάνη [ᾰ], ἡ, (στέφω), den øverste Rand el. Krands omkring noget, bes. omkring Hovedet; df. *a)* Hielmen som Hovedbedækning, bes. Hielmens Rand over Panden, Visiren, *Il.*; *b)* qvindeligt Hovedsmykke, som Krands, Krone, o. dl., *ex. Il.* 18, 597; ogs. alm. Hovedpynt; ogs. som στέφανος Bem. 3, Krands, der gives som Belønning, *Herod.* 8, 118; στεφάνη τριχῶν, en Haartour; ogs. den Deel af Hovedet, som Haaret bedækker; *c)* alm. den øverste Rand, *ex.* af en Klippe, *Il.* 13, 138, ogs. af en Muur, Muurtinder, *pinnæ*; – 2) Løkke el. Slynge, der kastes om Dyrets Hals, *Xen. Cyneg.* 9, 12; df. — στεφανηδόν, *adv.*, ligesom en Krands, krandsformet.

*στεφᾰνηπλοκέω, *Ar.*, er – στεφανηπλόκος, 2, (πλέκω), som fletter Krandse; df. – στεφανηπλοκία, ἡ, at flette Krandse; o. – στεφανηπλόκιον, τό, Sted, hvor Krandse flettes; o. — στεφανηφορέω, er – στεφανηφόρος, (φέρω), 1) som *adject.* 2, som bærer en Krands, bekrandset; men ἀγὼν στεφανηφ., = ἀγὼν στεφανίτης; στεφανηφόρους – ἀγῶνας ἀναραιρηκότα, som i Kamplegene havde vundet Krandsen, *Herod.* 5, 102; – 2) ὁ στεφανηφόρος, etslags Øvrighed i de græske Byer, som man sammenligner m. Romernes *flamen*; df. – στεφανηφορία, ἡ, at bære en Krands; 2) den Værdighed, som en στεφανηφόρος beklæder; – (af στεφάνη). — στεφανιαῖος, 3, af en Krands, hørende til el. lignende en Krands; — στεφανίζω, bekrandser, *Ar.*; o. — στεφανικός, 3, hørende til en Krands; (af στέφανος). — στεφάνιον, τό, o. στεφανίσκος, ὁ, *dim.* af στέφανος. — στεφανίς, ίδος, ἡ, *dim.* af στέφανος.

*στεφᾰνίτης, ου, ὁ, fem. στεφανῖτις, ιδος, af en Krands, hørende til en Krands; ἀγὼν στεφανίτης, hvori Seierherrens Belønning er en Krands, Xen.; oppon. ἀγ. ἀργυρίτης; — στεφανοπλοκέω, -πλόκος, 2, etc.; slettere Former f. στεφανηπλοκέω, etc. — στεφανοποιός, 2, (ποιέω) som giør Krandse; o. — στεφανοπώλης, 2, fem. στεφανόπωλις, ιδος, o. στεφανοπωλήτρια, ἡ; (πωλέω) som handler med Krandse; af — στέφᾰνος, ὁ, (στέφω), egentl. Omgivelse, Omkrandsning; – Πάντῃ γάρ σε πέρι στέφανος πολέμοιο δέδηε, Il. 13, 736; df. bes. en Ringmuur, Pind. Ol. 8, 42; jf. εὐστεφάνων ἀγυιᾶν, Pyth. 2, 107; – 2) sædv. Krands, Krone, bes. som Seiersbelønning i Kamplegene, Pind., ogs. alm. som Seiersbelønning, ex. στεφάνοις γεραίρειν τοὺς νικῶντας, Xen. Hell. 1, 7, 10; ogs. som Prydelse, ex. ἥκειν εἰς τὰς τάξεις (σὺν) αὐτοῖς τοῖς στεφάνοις (neml. fra Giestebudet), id. Cyr. 3, 3, 19; bes. Æreskrands, ex. στέφανοι εἰσὶν ἀρετῆς σημεῖον, φιάλαι δὲ πλοῦτον, Dem.; jf. ogs. στεφανόω; alm. Belønning, Prydelse, Smykke.

στεφᾰνοῦχος, 2, (στέφανος, ἔχω), som har en Krands, bekrandset. — στεφανοφορέω, -φόρος, 2, o. -φορία, ἡ, slettere Former f. στεφανηφορέω, etc. — στεφανόω, (στέφανος), omgiver, omringer rundtom; h. Hom. alene in med., ex. ἀμφὶ δέ μιν - νέφος ἐστεφάνωτο, Il. 15, 153; jf. Od. 10, 195; bes. paa Kunstværker, at være anbragt rundtom el. som Indfatning, Il. 5, 739, 11, 36; — 2) sædv., krandser, bekrandser, belønner el. smykker nogen med en Krands, jf. στέφανος; in med., στεφανοῦσθαι τῷ θεῷ, at paasætte sig en Krands til Gudens (Apollo's) Ære, Xen.; part. pass., ἐστεφανωμένος, bekrandset, som bærer en Krands, id.; ogs. alm., ærer nogen med en Krands; στεφανοῦσιν (Χεῤῥονησῖται) Ἀθηναίων τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, Dem. 256; b) alm. ærer, smykker, hædrer, pryder.

στεφᾰνώδης, 2, (στέφανος, εἶδος), ligesom en Krands; som tiener til Krands. —*στεφάνωμα, τό, Omgivelse; στεφάν. πύργων, Ringmuur, Soph. Antig. 122; 2) sædv. Krandsning; ogs. en Krands, Seierskrands, Æreskrands; ἀνθέων ποιάεντα φέρειν στεφανώματα, Pind. Nem. 5, 98; alm. Belønning, Ære, Prydelse, id.; df. - στεφανωματικός, 3, hørende el. skikket til Krandse; — στεφάνωσις, ἡ, Bekrandsning; — στεφανωτής, οῦ, ὁ, som bekrandser; — στεφανωτικός, 3, bekrandsende; o. — στεφανωτίς, bedre στεφανωτρίς, ίδος, ἡ, hørende el. passende til Krandse; - (af στεφανόω). — στεφηπλόκος, 2, poët. = στεφανηπλόκος; o. — στεφηφορέω, -φορία, ἡ, o. -φόρος, 2, poët. = στεφανηφορέω, etc.; (af flgd.).

στέφος, έος, τό, poët. = στέφανος; ogs. = στέμμα; af — στέφω, f. ψω, som πυκάζω, omgiver tæt el. paa alle Sider; Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων, Il. 18, 205; pass. στέφεσθαί τινος, at være heelt omgiven af, ganske opfyldt med noget; 2) sædv. krandser, bekrandser, τινά τινι, Hes.; ἅρμα ἐστεμμένον, bekrandset, behængt med Krandse, Xen.; alm. smykker, ærer, udmærker; θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, smykker den uanseelige Skabning med Veltalenhedsgaven, egentl. omgiver den dermed, skiuler den derunder, Od. 8, 170; (besl. m. στείβω); df. — στέψις, ἡ, Bekrandsen. — στέωμεν, jon. o. ep. f. στῶμεν, 2 pl. conj. aor. 2 til ἵστημι, Il.; (h. Hom. altid bisyll.). — στῆ, ep. f. ἔστη, 3 sing. ind. aor. 2 af ἵστημι, Hom. — στήδην, adv., (ἵστημι), = στάδην; 2) efter Vægt. — στήῃ, ep. f. στέῃ, στῇ, 3 sing. conj. aor. 2 af ἵστημι.

στέθεσφι, ep. som gen. o. dat. pl. til στῆθος, Hom. — στηθήνιον, o. στηθίνιον, τό, urigtig Læsem. f. στηθύνιον. — στηθιαῖος, 3, o. στηθικός, 3, (στῆθος), hørende til Brystet, af, fra, paa Brystet. — στηθίδιον, τό, dim. af στῆθος, lidet Bryst. — στηθοδέσμη, ἡ, στηθόδεσμον, τό, o. στηθόδεσμος, ὁ, (δεσμός, δέω), Brystbind; - dim., στηθοδέσμιον, τό, o. στηθοδεσμίς, ίδος, ἡ; — στηθοειδής, 2, (εἶδος), som ligner et Bryst; o. — στηθομελής, (μέλος), som synger med Brystet, τέττιξ; af — στῆθος, εος, τό, gen. o. dat. pl. ep. ogs. στήθεσφι, Hom., Brystet h. Mennesker og Dyr; ogs. ofte in pl., som Sædet for Tanker, Følelser, o. Lidenskaber; df. νόος, μένος, κότος ἐνὶ στήθεσσι, o. dl., Hom.; sild. ἀπὸ στήθεος λέγειν, at sige sin Mening; - 2) af Ligheden, a) Balden i Haanden, ogs. under Foden; b) en Sandbanke el. Jordhøi, som Havet danner i Form af et Bryst; jf. ταινία; - (rimel. af ἵστημι, altſ. egentl. det Fremstaaende). — στηθύνιον, τό, dim. af στῆθος, lidet Bryst.

στήλη, ἡ, dor. στάλα, (ἵστημι), opretstaaende Søile el. Støtte, Il. 13, 437; men στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ib. 12, 259, Palisader el. Stiver; bes. a) Gravsøile; στήλη - γράμματα ἔχουσα, Mindesteen med Indskrift, Xen., columna, cippus; b) Søile ved Enden af

Veddeløbsbanen, *meta*; ἁρματηλατοῦντα ἐγγὺς τῆς στήλης κάμψαι, *id.*; jf. *Soph. El.* 720; *c*) en efter offentlig Foranstaltning opreist Søile med Indskrift, *ex.* af Raads- el. Folkebeslutninger, Domme, Forbund, mærkværdige Begivenheder, o. dl.; ogs. Æresstøtte, Skamstøtte, Mindestøtte, o. dl.; – 2) enkelt Klippe i Havet; *b*) ἅπτεται Ἡρακλέος σταλᾶν, til Herkules's Støtter, *Pind. Ol.* 3, 79; jf. *Isthm.* 4, 19; – (besl. m. στῦλος).

στηλήτης, ου, ὁ, *fem.* στηλῆτις, ιδος, = στηλίτης, στηλῖτις. — στηλίδιον, τό, *dim.* af στήλη. — στηλίς, ίδος, ἡ, = frgd.; 2) en Stang med Seil paa Vagstavnen, ogs. στυλίς. — στηλίτευμα, τό, o. στηλίτευσις, ἡ, Beskæmmelse ved en offentlig Indskrift paa en Skamstøtte; o. – στηλῖτευτικός, 3, hørende til en saadan Beskæmmelse; alm. beskæmmende; af — στελῖτεύω, skriver paa en Søile og bekiendtgiør derved offentligen, bes. for at beskæmme nogen; df. alm. beskæmmer; af — στηλίτης, ου, ὁ, *fem.* στηλῖτις, ιδος, (στήλη), hørende til en Søile; 2) skreven paa en Søile; bes. hvis Navn til Straf og Beskæmmelse er indgravet paa en Skamstøtte; στηλίτας ποιεῖν, *Dem.*; 2) etslags Eremit, som boer paa en Søile.

* στηλογρᾰφέω, (γράφω), skriver el. indgraver paa en Søile; 2) = στηλιτεύω; – denne Handling, στηλογραφία, ἡ; — στηλοειδής, 2, (εἶδος), søileformet; — στηλοκοπέω, indhugger el. indgraver paa en Søile; 2) sønderslaaer el. mishandler en Søile; af – στηλοκόπης, s. -κόπας, ου, ὁ, o. στηλοκόπος, ὁ, (κόπτω), egentl. som plyndrer Søilerne, om Polemon, som drog omkring og samlede Indskrifter; — στηλουργός, *dor.* σταλουργός, (ἔργον), τάφος, Gravsted med en Søile; o. — στηλόω, giør til Søile; opreiser som en Søile; *in med.*, at staae fast som en Søile; men στηλοῦσθαί τινι, at hænge fast ved nogen; – (af στήλη).

στῆμα, ατος, τό, (ἵστημι), = στήμων. — στήμεναι, *ep.* f. στῆναι. — στήμνιος, 3, *ctr.* f. στημόνιος. — στημονητικός, 3, hørende til Traaden el. til Rendingen; ἡ στημονητική, *sc.* τέχνη, den Kunst at spinde Traad til Rending; — στεμονίας, ου, ὁ, = στημόνιος; — στημονίζομαι, trækker op Traaden til Rendingen, render, sætter i Væv; o. — στημονικός, 3, = στημονητικός; *inc.*; (af στήμων). — στημόνιον, τό, *dim.* af στήμων. — * στημόνιος, 2, som ligner Rendingstraadene; som er giort deraf; — στημονοφυής, 2, (φυή), af Art el. Beskaffenhed som Rendingstraaden; — στημονώδης, 2, (εἶδος) som ligner Rendingstraaden; med mange og tætte Rendingstraade; o. — στημοῤῥάγέω, (ῥήγνυμι), sønderriver el. opløser Rendingstraadene; 2) *intr.*, λακίδες – στημοῤῥαγοῦσι – ἐσθημάτων, ere sønderslidte el. opløste, *Æsch. Pers.* 834; af — στήμων, ονος, ὁ, (ἵστημι), Rendingen paa den gamle, staaende el. lodrette Væverstol, Islætten, κρόκη, *Hes. Op.* 538; 2) Traad, som spindes; 3) i en Fletning, de Staver, hvorom Vidierne flettes. — Στήνια, τά, en natlig Fest i Anledning af Demeters Tilbagekomst fra Underverdenen, hvilken Qvinderne hoitideligholdt under gienfidige Spotterier og overgivne Taler; – at føre slige Taler, στηνιῶσαι, *Hesych.*

στῆρ, τό, *gen.* στητός, *ctr.* f. στέαρ, (ligesom κῆρ f. κέαρ). — στήριγμα, τό, det Støttede; *b*) Støtte, Grund; *c*) = στεῖρα, στερέωμα, Skibskiol; — στηριγμός, ὁ, Støtten el. at støtte, at grundlægge; 2) *intr.*, Stilleſtaaen, *ex.* Planeternes; o. — στήριγξ, ιγγος, ἡ, en Støtte el. Stive; τῶν κνημῶν τὰ ὀστᾶ – στήριγγες τοῦ σώματος, *Xen.*; af — στηρίζω, *f.* ίξω, støtter, befæster, opstiller fast el. sikkert, ἴριδας ἐν νέφεϊ, *Il.* 11, 28, λίθον κατὰ χθονός, en Steen i Jorden, *Hes.*; Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, støttede Hovedet imod Himmelen, hævede det til Skyerne, *Il.* 4, 443; — 2) *intr.* o. *in med.*, støtter mig el. staaer fast derpaa; οὐδὲ πόδεσσιν Εἶχε στηρίξασθαι, kunde ikke finde Fodfæste, *Il.* 21, 242; jf. *Od.* 12, 434; πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, Ulykke trængte paa Ulykke, *Il.* 16, 111; bes. *in act. intr.* om en Sygdom, ligesom σκήπτειν, at kaste sig voldsomt derpaa; ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, *Thuc.* 2, 49; ligel. κῦμα – o. *transl.* κλέος οὐρανῷ στηρίζον, som hæver sig til Skyerne, *Eur.*; — 3) efter hom. *transl.*, bekræfter, begrunder; – (af στερεός, ἵστημι).

στήσιος, ὁ, som ἐπιστήσιος, *epith.* til Zeus, Romernes *Iupiter stator*; o. — στησίχορος, 2, (χορός), egentl. som opstiller Dandsechorene; som *nom. pr.* Stesichorus, gammel lyrisk Digter; 2) Terningkast, som viser 8; (af ἵστημι). — στήτη, o. στῆτα, ἡ, *dor.* f. γυνή; (rimel. besl. m. τήθη). — στητώδης, 2, *ctr.* f. στεατώδης, s. m. s. — στήωσι, *ep.* f. (στέωσι), στῶσι, 3 *pl. conj. aor.* 2 af ἵστημι. — στία [?], ἡ, ogs. στῖον, τό, liden Steen, Flodsteen, Kiselsteen, som ψῆφος o. ψιά; df. — στιάζω, kaster med Smaastene.

στῐβάδεύω, (στιβάς) bruger som Underlag (til at ligge paa), tilbereder et Leie, bes. et Straaleie. — στιβάδιον, τό, *dim.* af στιβάς. — στῐβαδοκοιτέω, sover paa et Leie af Straa, Blade,

v. dl.; o. — στιβαδο-ποιέω, gior et Leie af Straa, Blade, o. dl.; (af στιβάς). — στῖβάζω, som στιβέω, στείβω, træder, betræder; 2) gaaer paa Spor derefter; alm. eftersporer, udforsker. — *στῖβαρός, 3, adv. -ρῶς, egentl. sammentrængt, tæt, fast; df. bes. om Lemmerne, stærk, kraftfuld, ὦμος, αὐχήν, χεῖρες; o. om Vaaben, stærk, fast, el. tung, vægtig, ἔγχος, σάκος; πύλας — πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, fast el. tæt tilsluttede, *Il.* 12, 454; o. — στῖβάς, άδος, ἡ, (sammentrængt) Leie el. Underlag af Straa, Blade, Siv, o. dl., Straamatte, Straasæk, o. dl., ἐπὶ στιβάδος κατακλιθείς, *Xen.*; jf. στιπτὴ φυλλάς; — (af στείβω).

στίβεια, ἡ, Træden, Gaaen, Betræden; 2) Opsporen, at gaae paa Spor med Sporhunde; af — στιβεύω, o. στιβέω, (στείβω), et — στιβεύς, έως, ὁ, ogs. στιβευτής, οῦ, ὁ, som træder, gaaer, vandrer; bes. som træder og valker med Fødderne, en Valker; 2) som gaaer paa Spor, som gaaer efter Sporet og opleder Vildtet, (om Jæger o. om Hund); alm. som udspeider, udforsker, undersøger. — στίβη [ῑ], ἡ, frossen Dug, Riim; στ. ὑπηοίη, Morgenriim, *Od.* 17, 25; (af στείβω, stiver, gior fast, som πάγος af πήγνυμι); Df. — στιβήεις, εσσα, εν, fuld af Riim, iiskold, ἀήρ. — στίβι, τό, o. στιβίζω, see u. στίμμι, στιμμίζω. — στιβία, στιβίη, ἡ, poët. f. στιβεία. — στῖβιάω, (στίβη), rimer. — στίβος, ὁ, (στείβω), den betraadte Vei el. Sti, Fodsti; τὸν πρότερον ἑωυτῶν γενόμενον στίβον, den Vei el. Sti, som var bleven til, som havde dannet sig ved deres tidligere Indmarsch (i Skythien), *Herod.* 4, 140; *b)* alm. Spor, Fodspor; ἐπιέναι, ἕπεσθαι κατὰ στίβον, at følge Sporet, at sætte efter nogen, *Herod.*; τῷ στίβῳ τῶν ἵππων ἕπεσθε, *Xen.*; ogs. στίβος ποδῶν, *Æsch.*; 2) som στιβάς, Leie, *Æsch. Ag.* 412; 3) sild. ogs. f. στιβεία.

στιγεύς, έως, ὁ, som gior el. indbrænder στίγματα, som mærker el. brændemærker, *Herod.*; 2) det Jern, hvormed man brændemærker; sædv. καυτήριον; o. — στίγμα, τό, Punkt, Prik, Plet, Mærke, som indstikkes el. indbrændes; bes. Brændemærke; alm. Mærke, Kiendetegn, Aftegn, Plet, Prik, o. dl.; jf. *Hes. Sc.* 166; (af στίζω). — στιγμαῖος, 2, = στιγμιαῖος. — * στιγματηφορέω, et — στιγματηφόρος, 2, (φέρω), som bærer el. har Punkter, Prikker, Pletter, bes. et Brændemærke; — στιγματίας, ου, ὁ, = frgd.; bes. en brændemærket Slave; — στιγματίζω, som στίζω, brændemærker; o. — στιγματοφόρος, 2, = στιγματηφόρος; — (af στίγμα).

στιγμή, ἡ, (στίζω), Stikken, Saaren, Mærken el. at mærke med et spidst Instrument; 2) dermed giort Punkt el. Prik, Saar el. Mærke; bes. *a) transl.*, det Allermindste; εἴ γε εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων, ὧν κατεσκεύαζε, endog den allermindste Skingrund, *Dem.*; ogs. om Tiden, et Øieblik; *b)* h. *gramm.* er στιγμή s. τελεία στιγμή, Punktum, μέση στιγμή, Colon, o. ὑποστιγμή, Comma; df. — στιγμιαῖος, 3, af et Punkts Størrelse, ikke større end et Punkt; om Tiden, øieblikkelig; o. — στιγών, ῶνος, ὁ, = στιγματίας.

στίζω, *f.* ίξω, *pf. pass.* ἔστιγμαι, stikker, punkterer, mærker med et spidst Instrument, *pungo*; bes. brændemærker; τοὺς δὲ πλεῦνας αὐτέων — ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα, paabrændte dem Kongens Mærke, *Herod.* 7, 233; στίξαι ἵππον, som ἐγκαῦσαι, at paabrænde Hesten et Mærke; στίζειν χωρίον, at betegne et Grundstykke som pantsat; τῇ βακτηρίᾳ στίζειν, at slaae brun og blaa, *Ar.*; ἐστιγμένος τὰ ἔμπροσθεν, plettet, spraglet forpaa, *Xen.*; 2) h. *gramm.*, sætter Punktum, ogs. alm. interpunkterer, jf. στιγμή Bem 2, *b*; — (df. d. lat. *instigo*, *distinguo*, *stimulo*, *etc.*). — στικτέος, 3, *adject. verb.* af στίζω, til at stikke; til at interpunktere. — στικτόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med spraglede Fødder; af — στικτός, 3, *adject. verb.* af στίζω, stukken, prikket, mærket, plettet, brændemærket; 2) interpunkteret.

*στίλβη, ἡ, Glands, Lysning, Skin el. Gienskin af et lyst, glat, poleret Legeme; *b)* h. *gramm.* ogs. etslags Lampe, f. λύχνος; ogs. et Speil; df. — στιλβηδόν, *adv.*, lysende, skinnende, blinkende; o. — στιλβηδών, όνος, ἡ, = στίλβη; o. — στιλβο-ποιέω, gior glindsende; af — στιλβός, 3, som στιλπνός, glindsende, lysende; df. — στιλβότης, ητος, ἡ, = στιλπνότης; o. — στιλβόω, = στιλπνόω; af — στίλβω, lyser, glimrer, blinker, straaler, ἐλαίῳ, skinner af Salve, *transl.* κάλλεϊ, χάρισιν, *Hom.*; (efter *Passow*, rimel. besl. m. ἴλλω). — στίλβωμα, τό, (στιλβόω), hvad der er giort glindsende; 2) = στίλβωτρον. — στίλβων, οντος, ὁ, (στίλβω), Planeten Mercurius; 2) en Dværg. — στίλβωσις, ἡ, Poleren; — στιλβωτής, οῦ, ὁ, som polerer el. gior glindsende; o. — στίλβωτρον, τό, Redskab el. Middel, hvormed man polerer el. gior glindsende; (af στιλβόω).

στίλη, ἡ, Draabe; df. d. lat. *stilla*; *transl.*, det Allermindste, *Ar. Vesp.* 213. — στιλπνός, 3, glindsende, lysende,

skinnende, ἕρσαι, *Il.*; df. - στιλπνότης, ητος, ἡ, som στιλβότης, Glands; v. - στιλπνόω, som στιλβόω, gior glindsende, glatter, polerer: af—στίλπω, *inus.*, f. στίλβω; df. — στίλπων, = στίλβων Bem. 2; v. — στίλψις, ἡ, Glindsen, Glands, Skin. — στίμμι, τό, v. στίμμις, ἡ, ogs. στίβι, τό, lat. *stimmi*, *stibi*, *stibium*, etslags Spidsglands el. Antimonium, bes. en deraf lavet sort Sminke; df. - στιμμίζω, ogs. στιβίζω, bemaler Dienbrynene og Dienlaag med den sorte Sminke στίμμι; df. - στίμμισμα, τό, den af στίμμι tillavede sorte Sminke.

στίξ, ἡ, (f. *nominat. inus.* bruges ὁ στίχος), *gen.* στιχός, *nom.* o. *acc. pl.* στίχες, στίχας, Rad, Række, Orden; bes. Geled, Slagorden, h. *Hom.* sædv. στίχες ἀνδρῶν, ἀσπιστάων, ogs. ἡρώων τε καὶ ἵππων; κατὰ στίχας, efter Geleder; στιχὸς εἶμι διαμπερές, igiennem Slagordenen, *Il.* 20, 362; ἀνέμων στίχες, Vindenes Træk el. Gang, *Pind.*; ogs. Linie, Vers; ἐπέων στίχες, *id. Pyth.* 4, 100; (i Prosa sædv. στίχος, s. m. s.). — στίξις, εως, ἡ, (στίζω), Stikken el. at stikke, prikke, giøre spraglet, brændemærke, o. s. v.; 2) at interpunktere. — στῖον, τό, = στία.

*στιπτός, 3, *stipatus*, egentl. sammentraadt, fast sammentrykt, tæt, fast, solid; στιπτὴ φυλλάς, som στιβάς, Straaleie, Straasæk, *Soph.*; ἄνθρακες στιπτοί, etslags Kul, hvf. Acharnerne som Kulsviere hede στιπτοί, *Ar. Ach.* 179; v. — στῖφος, εος, τό, egentl. det Sammentrængte, Sammentrykkede; bes. en sammentrængt Hob Krigere; στῖφος τῶν ὁπλιτῶν, *Thuc.*, στῖφος τῶν ἱππέων, *Xen.*; ogs. alm. Hæren, *Herod.* 9, 57; ogs. νεῶν στῖφος, *Æsch. Pers.* 364; [στίφος el. m. ῑ alene h. *gramm.*]; v. — στιφρός, 3, sammentrængt; tæt, fast, haard; σκέλη στιφρά, *Xen.*; egentl. *ctr.* af στιβαρός; - (af στείβω). — στιφρότης, ητος, ἡ, Tæthed, Fasthed, Haardhed; v. — στιφρόω, gior haard el. fast; (af στιφρός).

στῐχ-ἀοιδός, ὁ, som synger i Verslinier; v. - στιχάριον, τό, *dim.* af στίχος. — στῐχάς, άδος, ἡ, som στίχος, Rad, Linie, *poët.* — στῐχάω, sædv. in *med.* στιχάομαι, gaaer, drager frem i Række el. Geled; i *Il.* altid *in* 3 *pl. impf.* ἐστιχόωντο, (*ep.* f. ἐστιχῶντο, ἐστιχάοντο); ogs. om Skibe, som seile i en Linie, *ex. Il.* 2, 516; df. — στιχηδόν, *adv.*, i Rader, Rækker, Geleder; i Linier el. Vers. — στιχήρης, 2, v. στιχηρός, 3, *adv.* -ρῶς, (στίχος), ordnet i Rader, Rækker, Geleder; skreven el. giort i Vers el. Linier. — στιχίδιον, τό, *dim.* af στίχος. — στιχίζω, bringer i Rader, Linier, el. Vers; v. — στίχινος, 3, af el. i Rader, Linier, Vers; θάνατος στίχινος, Versedød, *Anthol.*; (af στίχος). — στιχιστής, οῦ, ὁ, (στιχίζω), Versemager.

*στῐχογράφος, 2, (γράφω), som skriver Vers; — στιχομυθεῖν, (μῦθος), at fremsige og svare hinanden med Linie for Linie el. Vers for Vers; - denne Meddelelsesmaade, στιχομυθία, ἡ; — στιχοποιΐα, ἡ, at giøre Vers; Versebygningen; ogs. Versemageri, *Plut.*; af - στιχοποιός, 2, (ποιέω), som giør el. bygger Vers; ogs. m. Foragt f. ποιητής, en Versemager; af — † στίχος, ὁ, (στείχω), Rad, Række, Linie, *ex.* af Krigsfolk, af Træer, o. dl.; 2) skreven Linie, bes. et Vers; (jf. στόχος, στοῖχος, στίξ); df. — στιχουργέω; ex - στιχουργός, 2, (ἔργον), som giør Vers; df. - στιχούργημα, τό, det giorte Vers; v. - στιχουργία, ἡ, at giøre Vers. — στίχω, *inus.*, anføres som Stamform til στείχω. — στιχῳδός, ὁ, *ctr.* f. στιχαοιδός. — στιώδης, 2, (στία, στῖον, εἶδος), ligesom Steen, stenet, haard.

στλεγγίδιον, τό, *dim.* af στλεγγίς. — στλεγγιδολήκυθος, ὁ, som ξυστρολήκυθος, Betient, af hvem στλεγγίς og λήκυθος bæres efter Herren til og fra Badet. — στλεγγιδοποιός, 2, (ποιέω), som forfærdiger στλεγγίδας; v. — στλεγγίζω, fryger Sveden af med en στλεγγίς; af — στλεγγίς, ίδος, ἡ, Plade el. Strigle, hvormed man i Badet el. i Palæstra afstrøg sig den med Olie blandede Sved, jf. flgd.; lat. *strigil* af *stringo*; 2) etslags forgyldt Plade, der bares som Hovedpynt; 3) en Viinhævert, *Ar.* — στλέγγισμα, τό, den med στλεγγίς afstrøgne Ureenhed, *strigmentum*, sædv. γλοῖος; v. — στλέγγιστρον, τό, = στλεγγίς; (af στλεγγίζω). — στλεγγοποιός, 2, = στλεγγιδοποιός; af — στλέγγος, τό, Field. Biform f. στλεγγίς.

στοά, ᾶς, ἡ, (ἵστημι), egentl. Soile, Pille; sædv. Buegang el. Galleri med Soiler paa den ene Side; bes. mærkes den af Polygnotos's Vægmalerier beromte ποικίλη i Athenen, jf. ποικίλος; *b*) οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλόσοφοι, ogs. οἱ στωϊκοί, Stoikerne, kaldtes Tilhængerne af den philosophiske Skole, som Zeno fra Cittium her stiftede; - 2) som ταμιεῖον, Forraadskammer, *Ar.*; ogs. Viinkielder; - 3) Skiermtag for de Beleirende, *Polyb.* — στόαξ, ακος, ὁ, komisk Benævnelse f. στωϊκός, Stoiker. — στοιά, (ikke στωά), ἡ, = στοά, oftere h. *Ar.*

στοιβάζω, *f.* άσω, (στοιβή), stopper fuld, opfylder, sammenpakker, ophober, bringer sammen, ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, *Luc.*;

jf. *Herod.* 1, 179; df. — *στοιβασία*, ἡ, v. *στοιβασμός*, ὁ, Istoppen, Ophoben, Sammenbringen; — *στοιβάσιμος*, 2, sammenhobet, sammenbragt; v. — *στοιβαστής*, οῦ, ὁ, som stopper fuld, som sammenhober. — *στοιβή*, ἡ, (στείβω), Istoppen, Ifylden; 2) hvad man stopper el. fylder deri; bes. som φέως, etslags Plante, som man brugte til at stoppe i Huller, ogs. til Fyld i Puder, o. dl.; 2) *transl.*, indflikket Ord, Fyldeord, *Ar.*; df. — *στοιβοειδής*, 2, (εἶδος), hullet, svampet. — *στοΐδιον*, τό, *dim.* af στοά.

στοιχἄδικός, 3, v. *στοιχαδίτης*, ου, ὁ, *fem.* -δῖτις, ιδος, tillavet med Kryderplanten στοιχάς. — *στοιχάριον*, τό, *dim.* af στοῖχος. — *στοιχάς*, άδος, ὁ, ἡ, (στοῖχος), staaende, liggende i Rad el. Linie; h. Solon ere ἐλάαι *στοιχάδες*, som staae i Linie, *oppon.* μορίαι, f. m. f.; αἱ *Στοιχάδες*, *sc.* νῆσοι, Øgruppe ved Massilien; 2) ἡ *στοιχάς*, etslags kryderagtig Plante. — *στοιχειακός*, 3, *adv.* -κῶς, (στοιχεῖον), som στοιχειώδης, horende til Elementerne el. Begyndelsesgrundene; efter Begyndelsesbogstaverne, alphabetisk.

στοιχεῖον, τό, egentl. *dim.* af *στοῖχος*, alm. liden opreist Stang, liden Pæl; bes. paa Soluhret, den Stift, som viser Skyggen og Timerne; df. ogs. denne Skygge selv; δεκάπουν *στοιχεῖον*, *Ar. Eccl.* 648, betegner Tiden til Aftensmad; — 2) den forste Bestanddeel, Grundstof, Element; ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς τροφῆς, ὥσπερ ἀπὸ τῶν *στοιχείων*, *Xen. Mem. S.*, 2, 1, 2; bes. – *a)* Talens forste Bestanddeel, d. e. et Bogstav, (egentl. det udtalte Bogstav, men γράμμα, det skrevne); ligel. γραμμάτων *στοιχεῖα*, *elementa literarum*, *Pl.*; κατὰ *στοιχεῖον*, efter Alphabet; – *b)* τὰ *στοιχεῖα*, Legemernes forste, enkelte Grundstof el. Elementer, h. *Emped.* hede de ῥίζωματα, og ere fire; ogs. ἀρχαί; – *c)* i Videnskaberne, Begyndelsesgrunde el. hvad der lægges til Grund, *ex.* i Geometrien, Punkter, Linier, Flader; — 3) h. *Alexandr.*, Gestalt, Billede, bes. Tegn i Dyrekredsen.

στοιχειόω, (στοιχεῖον Bem. 2, *c*), underviser i Begyndelsesgrundene. — *στοιχειώδης*, 2, *adv.* -ώδως, (εἶδος), som στοιχειακός, elementarisk. — **στοιχείωμα*, τό, Grundstof, Element, Princip; 2) sild. hede τὰ *στοιχειώματα*, Dyrekredsens tolv Tegn; df. – *στοιχειωματικός*, 3, horende til et Grundstof el. Element; 2) sild. hede οἱ *στοιχειωματικοί*, som spaae el. stille Nativitæt efter Dyrekredsens tolv Tegn, στοιχειώματα; — *στοιχείωσις*, ἡ, at undervise i Begyndelsesgrundene; v. — *στοιχειωτής*, οῦ, ὁ, som underviser i Begyndelsesgrundene; df. – *στοιχειωτικός*, 3, elementarisk; – (af στοιχειόω). — *στοιχέω*, (στοῖχος), staaer i Geledet ved Siden af el. bag ved nogen, τινί; df. i den athen. Borgered, μὴ ἐγκαταλιπεῖν τὸν παραστάτην, ᾧ *στοιχοίην*; δεκάδες *στοιχοῦσαι*, som marschere efter hinanden, *Xen.*; *b)* tiltræder, ταῖς πλείοσι γνώμαις, de fleste Stemmer.

στοιχηγορέω, (ἀγορεύω), fortæller efter Ordenen; v. — *στοιχηδόν*, *adv.*, (στοῖχος), efter Raden el. Rækken; efter hinanden; (af στοῖχος). — *στοίχημα*, τό, (στοιχέω), Overeenskomst, Pant; Priis, Belonning, sild. — *στοιχίζω*, stiller i en Række; ordner, *Æsch. Prom.* 484; bes. opstiller en Række af Pæle med Jægergarn, for deri at drive Vildtet, *Xen.*; df. – *στοιχισμός*, ὁ, at omgive en Egn med Jægergarn; v. — *στοιχομυθέω*, (μῦθος), = *στοιχηγορέω*; af — *στοῖχος*, ὁ, (στείχω), Række, Linie, Orden; bes. *a)* Slagordenen; *b)* de i en Række opstillede Pæle med Jægergarnet, *Xen.*; (af στείχω, oprindel. eet Ord m. στίχος, στόχος); df. — *στοιχώδης*, 2, (εἶδος), staaende i Rader el. Rækker.

στολάρχης, ου, ὁ, v. *στόλαρχος*, ὁ, (στόλος, ἄρχω), Anforer for Flaaden, Admiral; – hans Embede el. Værdighed, *στολαρχία*, ἡ. — *στολάς*, άδος, ἡ, rimel. etslags Læderharnisk, jf. σπολάς, hvorm. det oftere omvexles; efter nogle = στολιδωτὸς χιτών; v. — *στολή*, ἡ, Udrustning; ogs. Krigsrustning, f. στόλος, *Æsch. Pers.* 1018; bes. Forsyning el. Udsmykning med Klæder; df. 2) Klædning; bes. h. Barbarerne, en sid og prægtig Kappe el. Mandsklædning; *στολὴ* Μηδική, Περσική, *Xen.*; lat. *stola*; ogs. Vaabenkiole, Harnisk; (af στέλλω). — *στολίδιον*, τό, *dim.* af στολίς, στολή. — *στολιδόω*, iforer; *in med. c. acc.*, iforer mig noget, νεβρίδα, *Eur.*; 2) folder, rynker, lægger sammen; v. — *στολιδώδης*, 2, (εἶδος), foldet, rynket, i Rynker; (af στολίς). — *στολίδωμα*, τό, Folde, Rynke, Læg; v. — *στολιδωτός*, 3, *adject. verb.*; ifort, beklædt; 2) i Folder el. Læg, rynket; *στολιδωτὸς* χιτών, Klædning med Folder el. Læg; (af στολιδόω).

στολίζω, (στολίς), som στέλλω, sætter i Stand, ordner, tillaver, udruster, νηὸς πτερά, inddrager Seilene; *Hes. Op.* 628; *pass.*, *ἐστολισμένος* δορί, bevæbnet, *Eur.*; bes. iforer, udsmykker. — *στόλιον*, τό, *dim.* af στολή, liden Klædning. — *στολίς*, ίδος, ἡ, som στολή, Klædning; 2) Folde, Rynke, bes. som dannes paa en Klædning ved at loftes af Hælen; ogs. Rynke i Panden; 3) νηῶν *στολίδες*, Seil; men *στολὶς* ἄκρα, = ἀκροστόλι-

ον. — στόλισμα, τό, Rustning, Beklædning; Klædning, Kappe; στολισμός, ὁ, Udrusten, Beklæden; alm. = frgd.; — στολιστήριον, τό, Sted, hvor Præsterne paaklæde sig selv el. Gudernes Billedstøtter; o. — στολιστής, οῦ, ὁ, som udruster el. beklæder; (af στολίζω). — στολμός, ὁ, (στέλλω), poët. f. στολισμός, Eur. — στολοδρομέω, (στόλος, δρόμος, δραμεῖν), νῆες στολοδρομοῦσαι, som seile sammen i en Flaade, sild.

στόλος, ὁ, (στέλλω, στέλλομαι), Sendelse, Gang, Reise, Ærinde; εἴτε ἰδίῳ στόλῳ, εἴτε δημοσίῳ (ἔλθοιεν), *Herod.* 5, 63; *b)* Udrustning el. Tilberedelse til en Reise, bes. til et Felttog; df. krigersk Foretagende, Felttog, Expedition; ἄπεις τὸν ἐπ' Αἰθίοπας στόλον, *Herod.* 3, 25; ἐλέγετο ὁ στόλος εἶναι εἰς Πεισίδας, *Xen. Anab.* 5, 1, 7; *c)* den udrustede el. udsendte Krigsmagt, saavel en Landhær, *ex. Herod.* 5, 64, som oftere en Flaade; ogs. alm. et Tog el. Optog af Mennesker, en Procession, *Pind.*; *d)* Udrusten el. at udruste, paaklæde, udsmykke; — 2) Stilk, Stængel; κέρκος μικρὸν στόλον ἔχουσα, *Aristot.*; *b)* Skibssnabel, som ἔμβολον, χαλκήρης, *Æsch.*

στόμα, ατος, τό, Mund; h. Dyrene, Flab, Kiæft; *transl.*, στόμα πτολέμοιο, ὑσμίνης, Krigens, Slagets Svælg, den fortærende, morderske Krig, *Il.*; — ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, som ἀπὸ μνήμης λέγειν, at fremsige udenad; διὰ στόματος ἔχειν, o. ἀνὰ στόμα ἔχειν, altid at føre i Munden, *Xen.*; *b)* hvad der udgaaer af Munden, det Sagte, Talen og dens Indhold, *ex. Soph. Oed. T.* 426; *c)* Ansigtet; *ex. Il.* 6, 43; — 2) Munding, Aabning, ποταμῶν, Udløb; ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου, *Xen.*; men 'Ηϊόνος στόμα μακρόν, *Il.* 14, 36, rimel. den lange Kyst (*ora*) om Bugten, (ἀπὸ τοῦ ἑνὸς κέρως ἐπὶ τὸ ἕτερον, *schol. Villois.*); ogs. Indgang el. Udgang, λαύρης, *Od.*, τῆς ἀγυιᾶς, *Xen.*; — 3) alm. det Forreste; bes. *a)* om en Hær, Fronten; *b)* om Vaaben, Spids, Eg; κατὰ στόμα εἵμενα χαλκῷ, ligesom vort, staalsat, *Il.* 15, 389.

*στομακάκη, ἡ, etslags Sygdom i Munden, rimel. Skiørbug; — στομαλγέω, er -στομαλγής, 2, ogs. στόμαλγος, 2, (ἄλγος), egentl. som har Ondt el. Smerte i Munden; sædv. som ikke kan tæmme sin Tunge, kaad, tøilesløs, fræk i sin Tale; (skrives ogs. στόμαργος, *etc.*, rimel. ved en attisk Bogstavomvexling); df. -στομαλγία, ἡ, egentl. Smerte i Munden; sædv. Snaksighed, utæmmet, kaad el. fræk Tale; — στομαλίζομαι, alene i διαστομαλίζομαι, s. m. s.; — στομα-λίμνη, som λιμνοθάλαττα, *æstuarium*, Kiær el. Sump efter overstrømmende Søvand; men στομάλιμνον, *Theocr.* 4, 23, rimel. urigtig Læsem. f. τὸ Μάλιμνον; — στομαργέω, *etc.*, see u. στομαλγέω; — στοματικός, 3, hørende til Munden; 2) syg i Munden; — στοματουργός, 2, (ἔργον), som arbeider el. fortiener sit Brød med Munden; ogs. komisk, som lader Munden løbe, *Ar. Ranæ*, 847; o. — στομ-αυλεῖν, at blæse paa en Fløite af et os ubekiendt Slags, *Plato, Cratyl.*; — (af στόμα).

στομαχικός, 3, *adv.* -κῶς, af Maven, hørende til, tienlig for Maven; 2) som har ondt i Maven; af — στόμαχος, ὁ, (στόμα), Munding, Aabning; df. *a)* Svælg, Strube, *Il.*; *b)* sild., Mavemunden; sædv. Maven. — στομβάζω, = στομφάζω; af — στόμβος, 3, = στόμφος, Bem. 2. — στομήρης, 2 = στομώδης; o. — στομίας, ου, ὁ, ἵππος, haardmundet Hest; (af στόμα). — στομίον, τό, *dim.* af στόμα, liden Mund; 2) Mund el. Aabning paa et Kar; 3) Mundbid paa Bidselet. — στομίς, ίδος, ἡ, = frgd.; bes. Fløitespillernes Mundbid. — στόμις, ὁ, = στομίας. — στομοδόκος, 2, = στωμύλος, *gramm.* — στομοκάκη, ἡ, = στομακάκη.

στομόω, tilstopper Munden, τινά, paa nogen; (τοὺς μάντιας) στομώσαντες, *Herod.* 4, 69; *pass.*, φιμοῖς ἐστομωμένοι, belagte med Mundkurver; — 2) forsyner med Mund el. Aabning; df. som ἀναστομόω, aabner, bes. h. Lægerne; — 3) forsyner med Spids el. Eg, hvæsser, skærper; hærder, staalsætter; *transl.*, indhærder, giør skikket el. dygtig, afretter til noget, πρός τι; στομοῦσθαι καὶ κρατύνεσθαι τὴν ἕξιν, *Plut.* — στομφάζω, tager Munden fuld; df. praler, *Ar. Vesp.* 720; skielder, skænder; o. — στόμφαξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, som tager Munden fuld; som har en bred og grov Udtale; som bruger stærke og høitravende Ord, *ex.* Æschylus, *vid. Ar. Nub.* 1370; 2) en Praler; (af στόμφος). — στομφασμός, ὁ, Stortalenhed, Praleri; o. — στομφαστικός, 3, som tager Munden fuld, pralende; (af στομφάζω).

στόμφος, ὁ, fuld Mund, Stortalenhed, Vindighed, som ἀλαζονεία; ogs. høitravende Svulstighed; *b)* Skielden, Skænden, som λοιδορία; — 2) στόμφος, 2, ogs. 3, fuldtonende, larmende; *b)* fuldmundet, pralende; *c)* skændende, skieldende; o. — στομώδης, 2, (εἶδος), = εὔστομος, εὔφημος; (af στόμα). — *στόμωμα, τό, som στόμα, Munding, *Æsch. Pers* 878; 2) det Tilspidsede, Skarpede, Hærdede; στόμωμα σιδήρου, Iern, som er hærdet til Staal, el. Iernets Hærdelse til Staal; 3) Hammerskæl, *squama ferri*; — στόμωσις, ἡ, Handlingen στο-

μοῦν, at forsyne med Spids el. Eg; Hærden; *transl.*, Afhærden, at giore stærk el. dygtig; *στόμα, πολλὴν ἔχον στόμωσιν*, med megen Klogt, *Soph. Oed. C.* 795; v. — *στομωτήρ, ῆρος, ὁ*, v. *στομωτής, οῦ, ὁ*, som hvæsser, hærder, staalsætter Jern; alm. som styrker el. forstærker; – (af *στομόω*).

στονᾰχέω, som *στενάχω, στένω*, stønner, sukker, *Il.*; *b) transit.*, bejamrer, beklager, *τινά, Soph. El.* 133; – (som *lect. var.* f. *στοναχέω* findes ogs. *στεναχέω*); – af — *στονᾰχή, ἡ*, (*στένω*), som *στόνος*, Stønnen, Sukken, Suk, ogs. *in pl. Hom.* — *στοναχίζω*, h. *Hom.* oftere som *lect. var.* f. *στεναχίζω*; (forsvares af *Buttm. Lexil.* 1, 215, flgd., imod *Wolf.*). — *στόνᾰχος, ὁ*, = *στοναχή*. — *στονόεις, εσσα, εν*, med mange Sukke; som medfører el. paafører mange Sukke, *βέλεα, κήδεα, ἔργα, Hom.*; alm. sørgelig, fuld af Sorg, *ἀϋτή, ἀοιδή, id.*; af — *στόνος, ὁ*, (*στένω*), Stønnen, Sukken, *Hom.*; Suk. — *στόνυξ, υχος, ὁ*, som *ὄνυξ*, skarp Spids af en Negl el. Klo; alm. spids Kant, *ex.* af en Klippe; ogs. hvad der skærer, Kniv, o. dl.; df. — *στονυχώδης*, 2, (*εἶδος*), ligesom en Spids, med en Spids.

στοργέω, = *στέργω, gramm.*; af — *στοργή, ἡ*, (*στέργω*), Kiærlighed, Tilboielighed, Omhed, bes. imellem Forældre og Børn; ogs. Elskov. — *στορέννῡμι*, forkortet *στόρνυμι*, (hvoraf *καστορνῦσα, Od.* 17, 32), v. ved Metathesis *στρώννυμι, f. στορέσω* v. *στρώσω, aor. ἐστόρεσα* v. *ἔστρωσα, pf. pass. ἔστρωμαι, aor. ἐστρώθην, adject. verb. στρωτός*; – breder, spreder, udbreder fra hinanden; h. *Hom.* bes. *στορέσαι λέχος, δέμνια, τάπητας*, o. dl., at udbrede Tæpperne; *ὑπὸ δ' ἔστρωτο* (3 *plqupf. pass.*) *ῥινὸν βοός, Il.* 10, 155; *b)* breder, jevner, sletter; *ἐστόρεσεν δὲ θεὸς – πόντον, Od.* 3, 158; ligel. *τὸ κῦμα ἔστρωτο, Herod.* 7, 193, jf. *Virg. Æn.* 5, 821, *sternitur æquor aquis*; *c)* sild. bes., baner, lægger, brolægger en Vei, *ὁδόν*; alm. belægger, bedækker, overtrækker; *d)* nedlægger, nedtrækker; (ligesom d. besl. *sterno, stravi, stratum*; df. *στρατός, etc.*).

στορεύς, έως, ὁ, (*στορέννυμι*), som udbreder, bedækker, belægger, *qui sternit*; 2) som *ἐσχάρα*, etslags Ildtoi, *Ap. Rh.* — *στορέω, inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af *στορέννυμι*. — *στόρθη, ἡ*, v. *στόρθυγξ, υγγος*, ogs. *στόρθυξ, ὕγος, ἡ*, Spids, Braad; (rimel. besl. m. *στορίνη, στίραξ*). — *στόρνη, ἡ*, = *ζώνη, Callim.* — *στόρνῡμι*, sild. Form. f. *στορέννυμι*, s. m. s. — *στορύνη, ἡ*, rimel. etslags spidst chirurgisk Instrument, v. besl. m. *στόρθυγξ*. — *στοργάζω*, indspærrer, indslutter, driver sammen, bes. Hiorden i en Fold, sædv. *σηκάζω*; (af *εἴργω, ἕρκος, ὅρκος*, m. Forslag af *στ.*, jf. *στόνυξ*).

στοχάζομαι, (*στόχος*), meder, sigter, skyder efter noget, *τινός*; *δύνασθαι καὶ ἀνθρώπων στοχάζεσθαι*, ogsaa at kunne træffe el. ramme Mennesker, *Xen.*; 2) *transl.*, har en Hensigt el. et Formaal; *b)* søger at træffe el. giette; formoder, gietter; *οὐ γὰρ ὑμεῖς, ὧν οὗτοι βούλωνται, στοχάζεσθε*, hvilke deres Planer ere, *Dem.*; ogs. udfinder, dømmer, *c. acc.* — *στοχάς, άδος, ἡ*, h. *Pollux*, opkastet Hoi, hvorpaa Jægergarnet opstilles, skal rimel. hede *στοιχάς*; 2) som *adject. οἰωνοὶ στοχάδες, Eur. Hel.* 1500, spaaende; men rimel. enten f. *στοιχάδες* s. *στιχάδες*, el. man læser *στολάδες*, flyvende i Rækker, som Trækfugle.

**στόχαδις, ἡ*, = *στοχασμός*; — *στόχασμα, τό*, hvormed man skyder til Maals, *ex.* Kastespydet; 2) det søgte el. trufne Maal; — *στοχασμός, ὁ*, at sigte efter Maalet, at skyde til Maals, *c. gen.*; 2) *transl.*, at have en Plan, et Forsæt, en Hensigt; *b)* at formode, at slutte sig til, at dømme; — *στοχαστής, οῦ, ὁ*, som sigter efter Maalet; som har el. naaer et Maal; v. — *στοχαστικός, adv. -κῶς*, hørende, skikket til at sigte, træffe, udfinde, bedømme, øvet deri; som formoder; formodentlig; – (af *στοχάζομαι*). — *στόχος, ὁ*, som *σταλίς*, det Opstillede, Opreiste, sædv. det opstillede Maal; df. hvorefter man sigter el. skyder, hvad man træffer; 2) at have et Formaal; at formode, Formodning, *Æsch. Suppl.* 242.

στρᾰβᾰλοκομάω, er – *στραβαλοκόμης, ου, ὁ*, (*κόμη*), med kruset Haar; af — *στράβᾰλος*, 2, snoet, dreiet, vunden; om Haaret, kruset, krøllet, (ligesom d. besl. *στρεβλός* af *στρέφω*). — *στράβη, ἡ*, sædv. *in pl.*, Slynge, Lænke; oftest *in compos. ποδοστράβη*; v. — *στράβηλος, ὁ*, som *στρόβιλος, στρόμβος*, snoet el. dreiet Legeme, bes. en Snegl. — *στραβίζω*, skeler; har fordreiede Öine; df. – *στραβισμός, ὁ*, Skelen; fordreiede Öine; af — *στρᾰβός*, 3, (*στρέφω*), som *στρεβλός*, fordreiet; bes. med fordreiede Öine, skelende, *strabus*. — *στραβών, ῶνος, ὁ*, *strabo*, = *στραβός*; men *Στράβων, ωνος, ὁ, Strabo, nom. pr.*

στραγγᾰλάω, = *στραγγαλίζω*. — *στραγγάλη, ἡ*, Stræng, Strikke; v. — *στραγγᾰλιά, ἡ*, v. *στραγγαλίς, ίδος, ἡ*, snoet Strikke el. Line; Snare, Slynge, Faldstrikke; 2) *transl.*, listigt Spørgsmaal; alm. Efterstræbelse, List; 3) = *στραγγάλιον*; df. – *στραγγαλι-*

άω, lægger en Snare el. Faldstrikke; *transl.*, gior et listigt el. besnærende Spørgsmaal; (af *στράγγω*). — *στραγγαλίζω*, (*στραγγάλη*), *strangulo*, qvæler med Strikken. — *στραγγάλιον*, *τό*, sædv. *in pl.*, en af afsondrede Vædsker opstaaen Knude el. Haardhed; v. — *στραγγαλίς*, *ίδος*, *ἡ*, = frgd.; ogs. alm. = *στραγγαλιά*; (af *στράγγω*). — *στραγγαλισμός*, *ὁ*, (*στραγγαλίζω*), Qvælen med Strikken; alm. at snoe, vinde, krumme. — *στραγγαλιώδης*, 2, (*στραγγαλιά*, *εἶδος*), snoet, dreiet, vunden som en Strikke; omstrikket, hildet; 2) *transl.*, besnærende, listig. — *στραγγαλόω*, (*στραγγάλη*, *στράγγω*), snoer, dreier, krummer, vinder; 2) qvæler med Strikken; df. — *στραγγαλωτός*, 3, snoet, dreiet, vunden, krummet.

στραγγεία, *ἡ*, (*στραγγεύομαι*), Modstræben, Nølen, Dvælen. — *στραγγεῖον*, *τό*, (*στράγγω*), etslags chirurgisk Instrument til Kopsætning, sædv. *σικύα*. — *στράγγευμα*, *τό*, = *στραγγεία*; af — *στραγγεύω*, (*στράγγω*), som *στρέφω*, dreier, snoer, vinder; sædv. *in med.*, snoer mig derfra, stræber derimod, trykker mig derved; alm. nøler, dvæler; jf. *στρεύγομαι*; df. — *στραγγία*, *ἡ*, *poët.* f. *στραγγεία*. — *στραγγίας*, *ου*, *ὁ*, *πυρός*, en Hvedeart, *Theophr.* — *στραγγίζω*, udtrykker, udpresser; af — *στραγγίς*, *ίδος*, *ἡ*, = *στράγξ*; v. — *στραγγός*, 3, ogs. *στραγός*, dreiet, snoet, krummet; (af *στράγγω*). — *στραγγουρία*, *ἡ*, (*στράγξ*, *οὐρέω*), Urinets Standsning, saa at det alene kommer draabeviis; df. — *στραγγουριάω*, er — *στραγγουριακός*, 3, som lider af Sygdommen *στραγγουρία*; *τὸ στραγγουριακόν*, = *στραγγουρία*.

στράγγω, *f.* *γξω*, *stringo*, snører, snoer el. dreier sammen; sammentrykker, sammenpresser; qvæler med Strikken; (rimel. alene som Stamord til *στράγξ*, *στραγγάλη*, *στραγγεύω*, *etc.*, ogs. til *στρογγύλος*, *στρεύγομαι*; besl. m. *στρέφω*); df. — *στράγξ*, *ἡ*, *gen.* *στραγγός*, Draabe; egentl. det Udtrykte, Udpresfede; v. — *στραγός*; 3, = *στραγγός*. — *στράπτω*, sield. Form f. *ἀστράπτω*, lyner; *στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη*, som slynger Lynilden, *Soph. Oed. Col.* 1515; (rimel. af *στρέφω*, formedelst Lynildens Slyngninger).

στρἄταρχέω, er — *στρᾰτάρχης*, *ου*, *ὁ*, *Herod.*, v. *στράταρχος*, *ὁ*, *Pind.*, (*στρατός*, *ἄρχω*), som anfører Hæren, Hærfører, Feltherre, sædv. *στρατηγός*; df. — *στραταρχία*, *ἡ*, Feltherrens Post el. Værdighed, sædv. *στρατηγία*. — *στρατάω*, v. *in med.*, (*στρατός*), staaer i Leir. — **στρᾰτεία*, *jon.* *στρατηΐη*, *ἡ*, Felttog, krigersk Foretagende, Expedition; *στρατηΐην ποιεῖσθαι ἐπί τινα*, at foretage et Felttog imod nogen, *Herod.*; forvexles ofte med *στρατιά*; 2) Krigstieneste; 3) *ἡ στρατεία*, Krigerinden, *epith.* til Athene, *Luc.*; v. — *στράτευμα*, *τό*, som *στρατεία*, Felttog, *Herod.*; 2) sædv. Krigsmagt, Krigshær; ogs. en Afdeling el. et Corps af Hæren, *Xen.*; 3) en Leir, *id.*; df. — *στρατευματικός*, 3, hørende el. skikket til Felttog el. Krig, tilboielig dertil, krigersk; (af *στρατεύω*).

στρᾰτευσείω, *desid.* af *στρατεύω*, har Lyst til at foretage et Felttog, tænker derpaa. — *στρᾰτεύσιμος*, 3, hørende el. skikket til Krigstieneste; *στρατεύσιμα ἔτη*, ogs. *στρατεύσιμος ἡλικία*, den til Krigstienesten nodvendige Alder; v. — *στράτευσις*, *ἡ*, Felttog, Krigstieneste; (af *στρατεύω*). — *στρατευτέον*, *verbale* af *στρατεύω*, man maa foretage et Tog, *ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν*, *Xen.* — *στρατευτικός*, 3, = *στρατευματικός*; af — *στρᾰτεύω*, v. *στρατεύομαι*, *aor. depon.* *ἐστρατεύθη*, *Pind.*; *a*) foretager et Felttog; *Κῦρος ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἐστρατεύετο*, *Xen.*; beslutter Krig, bekriger; *στατεύει* (*ὁ βασιλεὺς*) *διὰ ταῦτα ἐφ᾽ ἡμᾶς*, *id.*; *b*) oftest *in med.*, gior Krigstieneste, tiener i Krigen; *στρατείας ἁπάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ ἐστρατευμένος*, efter at have giort alle de ham efter Aarene tilkommende Felttog, *Dem.* 545; — 2) sild. *in act.*, optager i Hæren, hverver, *App.*

στρατηγεῖον, ogs. *στρατήγιον*, *τό*, (*στρατηγός*), Feltherreteltet, *prætorium*; 2) i Athenen det Sted, hvor *ὁ στρατηγός* holdt Sessjon; *εἰς τὸ στρατήγιον ἔδωκα τὴν ἀπόφανσιν*, har der angivet min Formue, *Dem.*; 3) f. *στρατόπεδον*, rimel. alene *Soph. Aj.* 721. — *στρᾰτηγέω*, 1) er *στρατηγός*, er Feltherre, Anfører; ogs. *στρατηγήσοντα ἐμὲ ταύτην τὴν στρατηγίαν*, *Xen. Anab.* 1, 3, 15; *transl.*, *ἡ δὲ τύχη ἐστρατήγησε κάλλιον*, viste en bedre Udvei, *ib.* 2, 2, 6; — 2) anfører Hæren, *c. gen.*, *ex. Herod.* 1, 211; *στρατηγεῖν τῶν ξένων*, v. dl., *Xen.*; dog ogs. *c. dat.*, *ex. Herod.* 6, 72; *νῦν δὲ ἕκαστος ἑαυτῷ στρατηγεῖ*, *Dem.*; men *πάντα ἐστρατηγηκότες ἔσεσθε ὑπὲρ Φιλίππῳ*, i alle Dele ville I have ført Krigen til hans Fordeel, *id.* 30; — 3) bruger Krigslist; overvinder ved Krigslist, *τινά*.

**στρᾰτήγημα*, *τό*, Feltherrens Bedrift, bes. som er udført ved List; ogs. alm. Krigslist, Krigspuds; men *Xen. M. S.* 3, 5, 22, rimel. Regler for Krigskunsten; — *στρᾰτηγητικός*, 3, hørende el. skikket til Hærens Anforsel; v. — *στρατηγία*, *ἡ*, Feltherrens Embede el. Vær=

dighed, Hærens Anførsel, Commandoen; Feltherrens Plan og Klogskab; στρατηγίαν με διδάσκειν, Krigskunsten, *Xen.*; – (af στρατηγέω). — στρᾰτηγιάω, *desid.* af στρατηγέω, har Lyst til at være Feltherre. — στρατηγικός, 3, *adv.* -κῶς, (στρατηγός), hørende til, passende for en Feltherre; στρατηγικὰ ἔργα, hans Forretninger og Pligter; 2) skikket til Feltherre el. Hærfører, som besidder en stor Feltherres Egenskaber; διαφέρειν τῷ στρατηγικώτατον εἶναι, *Xen.* — στρατήγιον, τό, see u. στρατηγεῖον.

στρᾰτηγίς, ίδος, ἡ, som *adject. fem.*, hørende til Feltherren; στρατηγίδες πύλαι, Dørene til Feltherreteltet, *Soph.*; στρατηγὶς ναῦς, Admiralskibet; 2) som *subst. fem.* til στρατηγός, Hærførerske, *Ar.* — στρᾰτηγός, ὁ, (στρατός, ἄγω), Anfører for Krigshæren, ogs. ἄρχων τῆς στρατείας, *Xen.*, Hærfører, Feltherre; *Ar.* har ogs. ἡ στρατηγός f. στρατηγίς Bem. 2; ogs. Befalingsmand over en Afdeling af Hæren, *ex.* οἱ τῶν σὺν Κύρῳ ἀναβάντων στρατηγοί, *Xen.*; ogs. hede de flere, som dele Commandoen, στρατηγοί, *vid. Xen. Mem. S.* 1, 1, 18, o. *Hell.* 1, 5, 10; h. *Dem.* 238, nævnes ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων στρατηγός, καὶ ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, omtr. Felttøimester o. Skatmester; bes. heder en af Archonterne, ὁ στρατηγός, omtr. Krigsminister; 2) i flere græske Stater er ὁ στρατηγός, den høieste Øvrighedsperson; 3) bes. kaldes ogs. στρατηγός, enhver, som det offentligen overdrages, at hverve Tropper.

στρᾰτηλᾰσία, ἡ, som στρατεία, Felttog, *Herod.*; af — στρατηλατέω, fører Tropperne; foretager et Felttog, ἐπί τινα, imod nogen, *Herod.*; 2) anfører Hæren, commanderer, τινός o. τινί, over nogen; af — στρατηλάτης, ου, ὁ, (στρατός, ἐλαύνω), Hærfører, Anfører for Hæren; df. — στρατηλατικός, 3, hørende el. skikket til Hærens Anførsel. — στρᾰτιά, ᾶς, ἡ, Armeen, Krigshæren, *Pind.*; πῶς σοι ἔξει τὰ τῆς στρατιᾶς; dine Troppers Beskaffenhed, *Xen.*; ἅρμασι καὶ παντοδαπῇ στρατιᾷ, med alle Vaabenarter, *id.*; (egentl. *fem.* af στράτιος); df. — στρατιάρχης, ου, ὁ, o. στρατίαρχος, ὁ, = στρατάρχης, στράταρχος. — στράτιος, 2, (στρατός), hørende til Hæren el. Krigen, krigersk; *epith.* til Zeus o. Ares, *Plut.*

στρᾰτιώτης, ου, ὁ, (στρατιά), Borger, som gior Krigstieneste; sild. ogs. Leiesoldat, som μισθοφόρος; alm. Krigsmand, Soldat; 2) ποτάμιος στρατιώτης, et slags Vandplante el. Vandlilie; df. — στρατιωτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Soldaten el. Soldaterlivet; bes. krigersk, erfaren i Krig; alm. heltemæssig; στρατιωτικώτερον (*adv.*) παρεσκευασμένος, *Thuc.* 2, 83; τὸ στρατιωτικόν, Soldaterne; τὰ στρατιωτικά, Krigsvæsenet. — στρατιῶτις, ιδος, ἡ, *fem.* til στρατιώτης, Krigerinde; 2) στρατιώτιδες νῆες, som ὁπλιταγωγοὶ νῆες, som have Soldater ombord, som transportere Soldater, *Thuc.*

*στρᾰτο-κήρυξ, ῦκος, ὁ, Herold i Hæren, *Joseph.*; — στρατολογέω, er – στρᾰτολόγος, 2, (λέγω) som samler en Hær, som hverver Soldater; – denne Handling, στρατολογία, ἡ; o. — στρατόμαντις, εως, ὁ, (μάντις), Spaamand i el. ved Hæren; (af στρατός). — στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, (στρατόπεδον, ἄρχω), Befalingsmand i Leiren; -hans Post el. Værdighed, στρατοπεδαρχία, ἡ. — σρᾰτοπεδεία, ἡ, = στρατοπέδευσις; — στρατοπέδευμα, τό, Leiren, den leirede Hær; — στρατοπέδευσις, ἡ, at slaae Leir, at leire sig; den Stilling, som Hæren indtager, fast el. befæstet Stilling; ἐπιπεσὼν τῇ Φαρναβάζου στρατοπεδείᾳ, *Xen. Hell.* 4, 1, 11; o. — στρατοπεδευτικός, 3, hørende el. skikket til at opslaae en Leir el. til en Leir; – (af flgd.).

*στρᾰτοπεδεύω, o. στρατοπεδεύομαι, leirer mig, opslaaer en Leir; af — στρᾰτόπεδον, τό, (πέδον), egentl. den Grund, hvorpaa Krigshæren leirer sig el. er leiret; df. Leir, Feltleir, *castra*; ogs. Søleir el. Flaade, *ex. Thuc.* 1, 117; πλεῖν εἰς τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον, *Xen.*; – 2) de leirede Soldater; df. alm. Hæren, Tropperne; καὶ τὰ μὲν στρατόπεδα ἀμφότερα οὕτως ἠγωνίσατο, *Herod.* 1, 76; o. — στρατόπλωτος, 2, (πλέω), som sætter Hæren over, *Lyc.*; af — στρᾰτός, ὁ, *gen. ep.* στρατόφι, *Il.* 10, 347, (στορέννυμι), Feltleir; det i Feltleiren udbredte Krigsfolk; df. alm. Krigshæren, *Hom.*; Περσικὸν δὲ κάρτα ὁ στρατὸς δῶρον, rimel. Commandoen over et Troppecorps, *Herod.* 9, 109; πλεῖστος στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην, den største Deel af Hæren, *Xen.*; – 2) bes. h. *Trag.* o. *Pind.*, Forsamling, Skare, Mængde, Folk.

*στρᾰτο-φύλαξ, ακος, ὁ, Leirvagt; Opsynsmand over Hæren el. Leiren; — στρατόωντο, *ep.* f. ἐστρατῶντο, 3 *pl. impf. med.* af στρατάω, havde leiret sig, *Il.*; — στρατύλλαξ, ὁ, h. *Cic.* komisk *dim.* f. d. lat. *imperatorculus*, *inc.*; o. — στρατωνίδης, ου, ὁ, *Ar. Ach.* 596, der gior sig Krigen til Haandværk; komisk formet som *nom. pr.*; – (af στρατός). — στρᾰφείς, στραφῆναι, *part.* o. *inf. aor.* 2 *pass.* til στρέφω. — στρέβλευμα, τό, (som af στρεβλεύω, στρε-

βλός), Forvridning; Forkeerthed, LXX. — στρέβλη, ἡ, egentl. *fem.* af στρεβλός, ethvert Instrument til at snoe, dreie, vinde omkring; Rulle, Valse, Skrue, Presse, o. dl.; bes. ogs. et Torturredskab.

*στρεβλοκάρδιος, 2, (καρδία), med forkeert Hierte, LXX.; — στρεβλόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας), med snoede, krummede el. krumme Horn; — στρεβλόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med krumme Fødder; o. — στρεβλόῤῥιν, ῖνος, ὁ, ἡ, (ῥίς), med krum Næse; af — †στρεβλός, 3, (στρέφω) omdreiet, krummet, snoet, boiet; om Øinene, skelende; om Øienbrynene, sammentrukken, rynket; 2) *transl.*, listig, forslagen, som σκολιός; df. — στρεβλότης, ητος, ἡ, Krumhed, Krumning; *transl.*, Forkeerthed; — στρεβλόχειλος, 2, (χεῖλος), med krumme Læber; 2) som taler listigen; o. — στρεβλόω, snoer, vinder, dreier, skruer, spænder; *b*) spænder paa Pinebænken, martrer; *in med.*, ligger paa Pinebænken, *Ar.*; *c*) fordreier, forvrider; df. – στρέβλωσις, ἡ, Martren, Tortur; – στρεβλωτήρ, ῆρος, ogs. στρεβλωτής, οῦ, ὁ, som martrer el. qvæler; ogs. = flgd.; o. – στρεβλωτήριον, τό, Torturredskab; egentl. *neutr.* af – στρεβλωτήριος, 3, martrende, qvælende.

*στρέμμα, τό, det Dreiede, Omboiede, Krummede; 2) det Forvredne, forvrodent Lem, *Dem.*; — στρέπταιγλος, 2, (αἴγλη), glandshvirvlende, om Lynet, *Ar. Nub.* 334; — στρεπτήρ, ῆρος, ὁ, = στροφεύς; o. — στρεπτίνδα, *adv.*; ἡ στρεπτίνδα παιδιά, en Leg, hvorved man vender et liggende Stykke Træ omkring, ved at kaste et andet derpaa; – (af στρέφω). — στρεπτός, 3, *adject. verb.* af στρέφω, dreiet, snoet, flettet; στρεπτὸς χιτών, ent. etslags Underklædning af flettet el. vævet Arbeide, el. etslags Pandserskiorte, *Il.*; *b*) ὁ στρεπτός, m. o. u. κύκλος, Halsbaand, Halskiæde, *torques*; στρεπτοὶ περὶ τῇ δερῇ, *Xen.*; ogs. τὰ στρεπτά; στρεπτοὶ heder ogs. etslags Bagværk el. Kringler, *Dem.* 314; — 2) til at dreie, snoe, vinde; *transl.*, som lader sig boie el. bevæge; στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί, *Il.* 9, 497, jf. 15, 203; στρεπτὴ γλῶσσα, boielig, smidig Tunge, *ib.* 20, 248; df. — στρεπτοφόρος, 2, (φέρω) som bærer en Halskiæde, *torquatus*, *Herod.*

στρευγηδών, όνος, ἡ, Trængsel, Lidelse, *Nic.*; af — στρεύγομαι, (στράγγω), egentl. trykkes el. krystes ud draabeviis; t. s. afkræftes el. udmattes lidt efter lidt; στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, *Il.* 15, 512; sild. alm. qvæles, ængstes, plages, *Nic.*; 2) = στραγγεύομαι, nøler, dvæler, *inc.* — στρεφε-δῖνέω, (στρέφω), dreier el. vender i en Hvirvel; df. στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε, (f. ἐστρεφεδινήθησαν), det løb rundt for hans Øine, *Il.* 16, 792; 2) sild. *intr.*, dreier mig i en Kreds, *Qu. Sm.*

στρέφω, f. ψα, pf. ἔστροφα, pf. pass. ἔστραμμαι, aor. pass. ἐστρέφθην, jon. o. dor. ogs. ἐστράφθην, aor. 2 ἐστράφην [ᾰ]; - dreier, snoer, vender, boier, ἵππους, vender Hestene, *Hom.*; στρέψαντες τὸ ἄγημα ἐπὶ τὸ κέρας, *Xen.*; τὴν γῆν στρέφειν, at vende, d. e. at ploie Jorden, *id.*; ogs. dreier el. snoer Traaden, d. e. spinder; ἔριδα στρέφειν, *contentionem torquere*, *Pind. Nem.* 4, 152; - *b*) fordreier, vrider; ἐστράφη τὸν πόδα, forvred Foden, *Herod.*; df. martrer, qvæler, plager; στρέφεσθαι τὴν γαστέρα, at have Bugvrid; - *c*) *transl.*, α) vender i Sielen, φρεσίν, *Eur.*, *volvo animo*, betragter fra alle Sider; β) vender op og ned, ἄνω καὶ κάτω τοὺς νόμους, *Dem.*; forvirrer og blander imellem hinanden; πάντα χρὴ νομίζειν ἐστράφθαι, *id.* 792; - *d*) *intr.*, vender mig, *Il.* 18, 544, 546; Θετταλοὶ στρέψαντες βάδην ἀπεχώρουν, *Xen. Hell.* 4, 3, 3; — 2) *in med.*, dreier el. vender mig om dertil, derfra, o. s. v., *Hom.*; ἔνθα καὶ ἔνθα στρέφεσθαι, at vende sig hid og did, *Il.* 24, 5; ogs. vender tilbage; στραφέντες ἔφευγον, toge Flugten, *Xen.*; – *b*) driver om el. opholder mig paa et Sted, *versor*; ogs. er sysselsat med noget, ἔν τινι; men στρέφεσθαί τινος, at vende sig dertil, at bryde sig derom, *Soph. Aj.* 1117; – *c*) στροφὰς στρέφεσθαι, at opspinde Rænker; – (oprindel. eet Ord m. τρέφω).

στρέφωσις, ἡ, af στρεφόω, = στέρφωσις af στερφόω, Bedækning med Skind el. Læder, *gramm.* — στρέψασκον, ep. f. ἔστρεψαν, 3 *pl. aor.* 1 *act.* af στρέφω, *Il.* 18, 546. — *στρεψαύχην, ενος, 2, (αὐχήν), med vunden, dreiet, snoet Hals; — στρεψίμαλλος, 2, (μαλλός), med kruset Uld; 2) *transl.*, snu, listig, falsk; — στρεψίμελος, 2, (μέλος), som forandrer Tonen el. Melodien; — στρέψις, εως, ἡ, = στροφή; — στρεψοδικέω, (δίκη), forvender Retten; df. – στρεψοδικο-πανουργία, ἡ, Snuhed i at fordreie Retten, *Ar.*; o. — στρεψοδινέω, = στρεφεδινέω, *inc.*; — (af στρέφω). — στρηνής, 2, ogs. στρηνός, 3, stærk, haard, skarp, bes. om Stemmen, som τραχύς, o. ὀξύς; alm. stærk, kraftfuld, modig; df. *strenuus*. — στρηνιάω, (στρῆνος), er toilelos, overmodig, fører en vild Levemaade; 2) glæder mig forud til noget.

στρῆνος, ου, ὁ, ogſ. εος, τό, Kraft, Heftighed; Overmod, Vildhed; 2) heftig Attraa efter noget, τινός. — στρηνόφωνος, 2, (φωνή), ſom har en haard, raa, ſtærk Stemme; o. — στρηνύζειν, at ſkrige ſtærkt, om Elephanten; (af στρηνής). — στριβιλικίγξ, m. οὐδ᾽ ἄν, end ikke det allermindſte, komiſk Ord, *Ar. Ach.* 1034; rimel. af — στρίβος, ὁ, Fuglenes Piben; rimel. beſl. m. flgd. — στριγμός, ὁ, = τριγμός; o. — στρίγξ, ἡ, *gen.* στριγγός, etſlags Natfugl, *strix*, (af dens ſkrigende Stemme); 2) Rad, Række, Linie, ſom στίχος; df. d. lat. *striga*; af — στρίζω, ſield. Biform, *a*) af τρίζω, *strideo*; *b*) af στράγγω, *stringo*. — στριφνός, 3, ſom στιφρός, στιβαρός, haard, faſt, tæt; df. — στρίφνος, ὁ, haardt el. ſenet Kiod, LXX.

στροβελός, 3, m. Sammenſ., f. στροβιλός, *inc.* — στροβεύς, έως, ὁ, Redſkab til at omrøre el. omdreie; af — στροβέω, ogſ. στρομβέω, (στρόβος), dreier om i en Kreds el. ſom en Top, στρόμβος; alm. bevæger voldſomt, ryſter heftigen; forurolige; νόσος λοιμώδης ἐστρόβησε τὴν Ῥώμην, *Plut.*; df. — στροβητός, 3, omdreiet; voldſomt ryſtet. — * στροβῖλέα, ἡ, ſom στρόβιλος, Gran= el. Fyrrekogle; — στροβῖλέω, o. στροβιλίζω, = στροβέω; — στροβιλεών, ῶνος, ὁ, Gran= el. Fyrreſkov, *pinetum*; — στροβίλη, ἡ, h. Lægerne, en ſom στρόβιλος el. Grankogle formet Maſſe af Linned til at ſtikke ind i et Saar; o. — στροβίλινος, 3, af en Grankogle el. af en Gran; – (af στρόβιλος); — στροβίλιον, τό, *dim.* af στρόβιλος, liden Grankogle el. Fyrrekogle; *b*) af Ligheden, etſlags Øreſmykke.

στροβιλίτης, ου, ὁ, οἶνος, ſom er tilſat med Kierner af Fyrre= el. Grankogler, στρόβιλος. — στροβῖλοβλέφαρος, 2, (στροβιλός, βλέφαρον), med runde el. hvælvede Øienlaag. — στροβιλοειδής, 2, (εἶδος), af Geſtalt ſom en στρόβιλος, Top, Kegle, Grantop; kegleformet. — στροβιλο-κομάω, (στροβιλός), har kruſet Haar. — στρόβῖλος, ὁ, (στρόβος), hvad der dreier ſig el. er rundt; df. *a*) Top; *b*) Hvirvel; Hvirvelvind; *c*) etſlags Dands el. Vals; *d*) Grankogle, Fyrrekogle, o. dl.; ogſ. etſlags Gran el. Fyr; *e*) etſlags kegleformet Øreſmykke, ſom κόννος; [ſ. d. ſædv. ῑ findes ogſ. ſild. ῐ]; df. — στροβιλός, 3, rund, afrundet; ſom dreier el. hvirvler ſig i en Kreds; df. — στροβιλόω, dreier el. hvirvler om i en Kreds. — στροβιλώδης, 2, = στροβιλοειδής. — στρόβος, ὁ, (στρέφω), ſom στρόμβος, στρόφος, Hvirvel, Top; Omhvirvlen, *ex.* Stormens, *Æsch. Ag.* 657.

στρογγῠλαίνω, στρογγυλεύω, στρογγυλίζω, o. στρογγύλλω, (στρογγύλος), runder, gior rund; df. — στρογγύλευμα, τό, det Rundede; rundt Legeme. — * στρογγῠλόγλῠφος, 2, (γλύφω), ſom er tilſkaaren rund; — στρογγυλοδίνητος, 2, (δινέω), ſom dreies rundt el. i en Kreds; — στρογγυλοειδής, 2, (εἶδος), rundagtig; — στρογγυλόκαυλος, 2, (καυλός), med rund Stilk; — στρογγυλόλοβος, 2, (λοβός), med rund Bælg; — στρογγυλοναύτης, ου, ὁ, ſom ſeiler paa, reiſer med et Handelsſkib, στρογγύλη ναῦς; — στογγυλόπλευρος, 2, (πλευρά), med runde Sider, rund paa Siderne; o. — στρογγυλοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), med rundt Anſigt; – (af flgd.).

στρογγύλος [ῐ], 3, *adv.* -γύλως, (στράγγω), rund, πούς, σκέλος, λίθος, *Xen.*; afrundet, tilrundet; στρογγύλα πλοῖα, Førſels= el. Handelsſkibe, (af deres Bygningsmaade); στρογγύλα ἱστία, fulde Seil; 2) *transl.*, στρογγύλον στόμα, *os rotundum*, Rundhed i Udtrykket, ligel. στρογγύλη λέξις; στρογγύλως ἐκφέρειν τὸ νόημα, at udtrykke Tanken med Rundhed el. nøiagtigen; στρογγύλος καὶ βραχυλόγος, *Plut.*; *b*) στρογγύλως βιοῦσθαι, at leve knapt el. indſkrænket; df. — στρογγυλότης, ητος, ἡ, Runding, rund Geſtalt; o. — στρογγυλόω, ogſ. στρογγύλω, = στρογγύλλω; df. - στρογγύλωμα, τό, det Tilrundede el. Afrundede; o. -στρογγύλωσις, ἡ, Afrunden, Tilrunden; ogſ. = στρογγυλότης.

στροιβάω, o. στροιβέω, = στροβέω; af — στροιβός, ὁ, = στρόβος, στρόμβος. — στρομβεῖον, o. στρομβίον, τό, *dim.* af στρόμβος. — στρομβέω, = στροβέω; df. - στρομβηδόν, *adv.*, ligeſom en στρόμβος, Top, Kegle, Snegl, o. dl.; o. — στρομβοειδής, 2, (εἶδος), ſom ligner en στρόμβος; af — στρόμβος, ὁ, (στρέφω), ſom στρόβος o. στρόφος, ethvert ſnoet el. dreiet Legeme; – df. *a*) en Top; men *Il.* 14, 413, rimel. en Diſkos, *vid. Heyn.*; *b*) et Sneglehuus; *c*) en Gran= el. Fyrrekogle, ſom κῶνος; *d*) Kegle el. Spidsſøile; *e*) en Teen; – 2) Hvirvelvind, ſom στροφάλιγξ; στρόμβοι κόνιν εἱλίσσουσι, *Æsch. Prom.* 1084; df. — στρομβόω, ſom στροβέω, dreier om i en Kreds; 2) gior til en στρόμβος; o. — στρομβώδης, 2, = στρομβοειδής.

στρουθάριον, τό, *dim.* af στρουθός. — στρούθειος, 3, af en στρουθός, hørende dertil, lignende en ſaadan; jf. ogſ. στρουθίον Bem. 3. — στρουθίζω, piber el. ſkriger ſom en στρουθός; 2) renſer med Værten στρουθίον. — στρουθίον, τό, *dim.* af στρουθός; 2) *sc.* ὄι-

ζιον, Sæbeurt, hvormed man rensede Uld; 3) sc. μῆλον, Pærequæde, ogs. στρούθειον. — στρούθιος, 3, = στρούθειος. — στρουθίων, ωνος, ὁ, = flgd. — στρουθο-κάμηλος, ὁ, ogs. ἡ, Strudsfuglen, (af Halsens Liighed med Kameleus); — στρουθοκέφαλος, 2, (κεφαλή), med Strudshovede el. tilspidset Hovede; o. — στρουθόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med Strudsfødder; af — στρουθός, ὁ, ogs. ἡ, att. ogs. στροῦθος, enhver liden Fugl, bes. en Spurve, Il.; h. Æsch. ogs. en Ørn; 2) sædv. ἡ μεγάλη στροῦθος, Strudsfuglen; στροῦθοι κατάγαιοι, Herod., sild. ogs. στρ. χερσαῖαι; 3) ἡ στρουθός, = στρούθιον Bem. 2; df. — στρουθοφάγος, 2, (φαγεῖν), som æder Fugle el. Strudsfugle, som lever deraf; o. — στρουθωτός, 3, som af στρουθόω, bemalet el. udsyet med Fugle.

στροφαῖος, 3, (στροφή), listig, forslagen, Ar.; 2) ὁ στροφαῖος, epith. til Hermes, som staaer ved Dørstolpen el. Dørstabelen, στροφεύς. — στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ, Hvirvel; στροφ. κονίης, Støvhvirvel, Hom.; 2) Krumning, Bue, Kredsløb, ex. Stiernernes; alm. det Kredsformede el. Runde, bes. rund Ost, Nic.; 3) det, hvorom noget dreier sig, Dørstabel, Vognarel, o. dl.; af — στροφαλίζω, forlænget Form af στρέφω, ἠλάκατα, snoer el. dreier Tenen, d. e. spinder, Od. 18, 315; df. — στρόφαλος, ὁ, en Top; ogs. et Stykke paa Kastemaskinen, sild. — στροφάς, άδος, ὁ, ἡ, (στρέφω), som vender el. dreier sig i en Kreds; οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι, ligesom Biornens bugtede Bane el. Kredsløb (paa Himmelen), Soph. Trach. 131; sild., som tumler sig deromkring, παρὰ πέτρην, Athen.; - 2) αἱ Στροφάδες, sc. νῆσοι, Øgruppe i Nærheden af Zacynthus. — στροφάω, urigtig Læsem. f. στρωφάω.

στροφεῖον, τό, Maskine til Omdreining; Valse el. Vinde, hvormed Ankertouge snoes; 2) snoet Strikke, Line el. Tong; o. — στροφεύς, έως, ὁ, Hvirvelknokkel i Halsen el. Ryggen; 2) det Stykke Træ, hvori Dørstabelen, στρόφιγξ, er giort fast; (af στρέφω). — στροφέω, = στρέφω, vender, dreier, o. s. v.; ogs. intr. at vende el. dreie sig, ex. Ar. Pax, 174; 2) har Bugvrid, jf. στρόφος Bem. 2. — στροφή, ἡ, (στρέφω), Dreien, Venden, Omvenden; Vending, ex. Hestens, Xen.; 2) bes. Chorets Vending el. Dands i ὀρχήστρα, ogs. den dertil siungne Sang, Strophe; alm. de enkelte Vers el. Stropher, hvoraf flere udgiøre et Digt; oppon. ἀντιστροφή; 2) transl. bes. in pl., List, Snuhed, Rænker. — στροφιγγοειδής, 2, af Art el. Gestalt som en στρόφιγξ; af — στρόφιγξ, ιγγος, ἡ, 1) som στροφεύς, Hals- el. Ryghvirvel; 2) Hvirvel el. Tap, hvorom et Legeme dreier sig; bes. Dørstabelen; jf. στροφεύς, Bem. 2; 3) Hauen i et Rør.

στροφικός, 3, (στροφή), hørende, tienlig til at vende el. dreie; bes. hede τὰ στροφικά, Værter, som man nedpløier, for dermed at giøde Jorden; hørende til en Strophe; bestaaende af Stropher. — στρόφιον, τό, o. στροφίς, ίδος, ἡ, dim. af στρόφος, Hovedbind, bes. Brystbind, som bares af Fruentimre; 2) præsteligt Hovedbind. — στρόφις, ιος, ὁ, (στρέφω), listigt el. snu Menneske, Ar. Nub. 450; men στροφίς, ἡ, see u. frgd. — στροφοδινέω, = στρεφεδινέω, Æsch. — στροφόομαι, (στρόφος Bem. 2), har Bugvrid, tormina. — στρόφος, ὁ, (στρέφω), snoet, dreiet, flettet Line, Baand, Giord, o. dl.; ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ, flettet Baand el. Giord til at bære i, Od.; (jf. vort Stroppe); jf. Herod. 4, 60; b) Svobelist, Svøb, Hom. Ap.; c) Fletning; ogs. Haarfletning, Haarlok; 2) στρόφοι, Bugvrid, tormina; df. — στροφώδης, 2, (εἶδος), som ligner en στρόφος. — στρόφωμα, τό, dim. στροφωμάτιον, τό, = στρόφιγξ Bem. 2.

στρόω, inus., anføres som Stamform til nogle Tempora af στρώννυμι, στορέννυμι. — στρύζω, sield. Biform af τρύζω. — Στρυμονίας, ου, ὁ, m. o. u. ἄνεμος, en fra den traciske Flod Strymon, Στρυμών, όνος, ὁ, blæsende Nordenvind, Herod.; - adject. Στρυμόνιος, 3, m. bes. fem. Στρυμονίς, ίδος, ἡ, fra Floden Strymon, strymonisk; ogs. alm. thracisk. — στρυφνός, 2, sammentrækkende, snærpende, suur; (σιτία) ὀξέα καὶ δριμέα καὶ στρυφνά, Xen.; 2) transl. suur, mørk, gnaven; ἀνὴρ τὸν τρόπον τῶν στρυφνοτέρων ἀνθρώπων, id.; 3) som στριφνός, fast, haard, sei; (besl. m. στυφνός, στύφω); df. — στρυφνότης, ητος, ἡ, snærpende el. bitter Smag; 2) transl., suur Mine, Gnavenhed; o. — στρυφνόω, giør snærpende el. suur; alm. = στύφω. — στρύχνη, ἡ, inc., στρύχνον, τό, o. στρύχνος, ὁ, ogs. ἡ, en Planteslægt, Natskygge, solanum, hvoraf der adskilles fire Arter, στρύχνος κηπαῖος, ἁλικάκαβος ogs. φυσαλίς, ὑπνωτικός, o. μανικός; jf. ogs. τρύχνος.

στρῶμα, τό, (στρώννυμι), hvad der udbredes til at sidde el. ligge paa; alm. Tæppe, Dækken; bes. Sengetæppe; στρώματα καὶ κλίναι, Xen.; στρώματα νομίζετε οὐχ ὁπόσα πρόβατα φύει ἔρια, ἀλλ᾽ ὁπόσα φρύγανα ὄρη τε καὶ πεδία ἀνίησι, id. Cyrop. 5, 2, 7; ogs. Hestedækken; στρώματα - ἐπὶ τῶν ἵππων, id.;

lat. *stratum, stragulum, vestis stragula*; 2) fordi saadanne Tæpper sædv. vare spraglede el. indvirkede med Figurer, kaldtes sild. Bøger af blandet Indhold, *στρώματα*; 3) *στρώματα γεφύρας*, Pæle under en Bro, *sublicæ*, *Polyæn.* — *στρωματεύς*, *έως*, *ὁ*, = *στρῶμα* Bem. 1 o. 2; 2) etslags bred, spraglet Fisk; 3) sild. = *στρωματόδεσμος*.

στρωματίζω, = *στρώννυμι*, *gramm.*; — *στρωματίτης*, *ου*, *ὁ*, *ἔρανος*, Sammenskudsmaaltid, hvortil Verten giver Bordtøiet; — *στρωματόδεσμον*, *τό*, o. *-δεσμος*, *ὁ*, (*δεσμός*), en Lerreds- el. Lædersæk, hvori man forer Sengetæpper; (*χιτωνίσκοι*) - *πάχος ὡς λίνου στρωματοδέσμου*, af Tykkelse som Sækkelerred, *Xen.*; — *στρωματο-θήκη*, *ἡ*, Sadel, Paksadel; o. — *στρωματο-φύλαξ*, *ἄκος*, *ὁ*, *ἡ*, som har Opsigt over *στρώματα*, Sengetæpper, Bordtæpper, o. s. v.; (af *στρῶμα*). — *στρωμνή*, Tæppe, som bredes over Sengen; alm. Seng, Leie; *στρωμνὰ κεντεῖ νῶτον*, *Pind.*; *τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι*, at sælge sin Seng (af Trang), *Thuc.* 8, 81; af — *στρώννῡμι*, o. *στρωννύω*, *f.* *στρώσω*, = *στορέννυμι*, breder derover, bedækker, overtrækker, belægger, o. s v.; *αὐτὸς κλίνην στρώννυσι*, reder selv sin Seng, *Xen.*

**στρῶσις*, *εως*, *ἡ*, Breden el. at brede derover, Bedækken, Belæggen, Overtrækken dermed; — *στρωτήρ*, *ῆρος*, *ὁ*, 1) = *στρώτης*; 2) Tværbiælkerne i el. under Loftet; 3) Lægter, hvorpaa Taggstene befæstes; i denne Bem. ogs. *dim.* *στρωτηρίδιον*, *τό*; — *στρώτης*, *ου*, *ὁ*, *strator*, som breder el. lægger derpaa, bes. som lægger Tæpper el. Matrasser paa Sengen, som reder Sengen, dækker Bordet, o. dl.; o. — *στρωτός*, 3, *stratus*, som er bredt el. lagt derover, derunder, derpaa; *κεῖται* - *Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι*, i den redte Seng el. i Sengen, *Hes. Theog.* 798; - (af *στρώννυμι*). = *στρωφάω*, *poët.* f. *στρέφω*, (formet ligesom *τρωπάω* af *τρέπω*), vender, dreier, snoer, *ἠλάκατα*, Tenen, d. e. spinder, *Od.*; *in med.*, vender mig, d. e. færdes, opholder mig paa et Sted, *ex.* *κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι*, *Il.* 9, 459; sild. *poët.* ogs *act.* m. *intr.* Bem. f. *med.*

στῠγανός, 3, = *στυγνός*, *Æschin.* — **στῠγάνωρ*, *ορος*, *ὁ*, *ἡ*, (*ἀνήρ*), som hader Manden el. Mandkiønnet; — *στύγαξ*, *ὁ*, see u. *στύπαξ*; o. — *στυγερός*, 3, *adv.* *-ρῶς*, forhadt, afskyet; *θνάσκοντι πλοῦτος στυγερώτατος*, *Pind.*; styg, afskyelig, hæslig; bedrovelig, krænkende; fiendsk, hadsk, *τινί*, imod nogen; *στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ*, var hende fiendsk i Sielen, *Il.* 14, 158; - (af *στυγέω*). — *στῠγερότης*, *ητος*, *ἡ*, Styghed, Hæslighed; sorgelig Beskaffenhed; *inc.*; o. — *στῠγερώπης*, *ου*, *ὁ*, o. *στυγερωπός*, 2, (*ὤψ*), med hadsk el. morkt Blik; *Ζῆλος* - *στυγερώπης*, *Hes. Op.* 196; 2) *στυγερωπός*, hvis Syn vækker Afsky el. Frygt, *χῶρος*, *Anal.*; (af *στυγερός*).

στῠγέω, (*pf.* *ἀπεστύγηκα* m. *præs.* Bem., *Herod.* 2, 47), *f.* *στύξω*, *aor.* 2 *ἔστῠγον*, *Hom.*, (*Στύξ*); - hader, afskyer, frygter, *c. acc.*, *Hom.*; skyer, er bange for, *c. inf.*, *ex.* *Il.* 8, 515; 2) bringer til at frygte, gior frygtelig, *τινί τι*, alene *Od.* 11, 502, *Τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους*, da skulde jeg vel bringe den og den til at frygte min Styrke; df. — *στύγημα*, *τό*, det Afskyede; Had, Afsky; o. — *στῠγητός*, 3, ogs. 2, forhadt, afskyet, frygtet; som hades el. forfølges; *Ἥρᾳ στυγητὸς* (*Ἰώ*), *Æsch. Prom.* 593.

Στύγιος, 3, h. *Trag.* ogs. 2, (*Στύξ*), stygisk, hørende til Styx el. til Underverdenen; alm. hadet, frygtet, afskyet, afskyelig; *ἡμέρα ἀποφρὰς καὶ στύγιος*, *Plut.* — **στυγνάζω*, er mork el. bedrovet, bes. har en mork el. sorgmodig Mine; o. —*στυγνοποιός*, 2, (*ποιέω*), gior mork el. bedrovet; af — †*στυγνός*, 3, (*στυγέω*), *ctr.* f. *στυγανός*, som *στυγερός*, forhadt, afskyet; afskyelig; fiendsk, grusom, skrækkelig, *Ἔρεβος*, *Soph.*; 2) bedrovet, mork; bes. med mork el. barsk Mine; *ὁρᾶν στυγνὸς ἦν*, *Xen.*; *oppon.* *φαιδρός*; df. — *στυγνότης*, *ητος*, *ἡ*, Sorgmodighed, Bedrovelse; — *στυγνόχροος*, 2, (*χρόα*), med mork Farve; o. — *στυγνόω*, gior bedrovet; *in med.*, er bedrovet, sorger. — *στῠγοδέμνιος*, o. *-δεμνος*, 2, (*δέμνιον*), som hader Ægteseng, Ægtefælle, Ægteskab; o. — *στύγος*, *εος*, *τό*, Had, Afsky; ogs. Gienstanden for Had el. Afsky; 2) Sorg, Kummer, Bedrovelse; *δίεφρον στύγος*, o. *φρενῶν στύγος*, *Æsch.* — *στύγω*, o. *στύζω*, *inus.*, anføres som Stamformer til nogle Tempora af *στυγέω*.

στῡλίς, *ίδος*, *ἡ*, o. *στῡλίσκος*, *ὁ*, *dim.* af *στῦλος*; 2) *στυλίς*, som *στηλίς*, Stang med Seil paa Bagstavnen — **στῡλίτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* *στυλῖτις*, *ιδος*, horende til el. lignende en Soile; — *στῡλοβάτης*, *ου*, *ὁ*, (*βαίνω*), Soilefod, Piedestal; — *στυλογλύφος*, 2, (*γλύφω*), som udskærer Soiler; — *στυλοειδής*, 2, (*εἶδος*), som ligner en Soile; 2) som ligner en Griffel; o. — *στυλοπινάκιον*, *τό*, (*πίναξ*), Soile med Billeder; — *στῦλος*, *ὁ*, som *στήλη*, Soile, Pille; *transl.*, *στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες*, *Eur. Iph. T.* 57; 2) enhver opstaaende Pæl el. Post; 3) Griffel, *stylus*; (betones urigtigen *στύλος*, uagtet d. lat. *stylus* har *penult. br.*; rimel. ved Afledn. af d. æoli-

ske στύλος, στόλος); df. — στῦλόω, støtter med Søiler.

στῦμα, τό, see u. στύω. — στύμμα, τό, hvad der trækker sammen, hvad der giør fast el. tæt; bes. Middel, a) hvorved Ulden forberedes el. beitses til Farvning; b) hvorved Olien fortykkes, for længere at beholde sin Vellugt; jf. στύφω; o. — στυμνός, 3, sammentrukken, fast, tæt, haard; (af στύφω). — Στύμφᾱλος, ἡ, ogs. ὁ, Sted og Egn i Arkadien; df. adject. Στυμφάλιος, 3, m. bes. fem. Στυμφαλίς, ίδος, ἡ. — Στύξ, ἡ, gen. Στῠγός, Styx, Flod i Underverdenen, ved hvis Vand Guderne sværge, Hom.; b) en Klippekilde i Arkadien, hvis iiskolde Vand var dræbende; – 2) som appell., giennemtrængende Frost, Jiskulde, ogs. αἱ στύγες, Theophr.; b) det Hadede, Afskyede, som στύγος; c) Had, Afsky; bes. Menneskehad, at være folkesky; (besl. m. στυγέω, στύγος).

στυπάζω, (στύπος), slaaer. — στύππαξ s. στύπαξ, ακος, ὁ, (στύπη), som sælger Hampereb; spottende om den athen. Feltherre Eukrates; (skrives ogs. urigtigen στύγαξ, den forhadte). — στυππεῖον, τό, Herod. ogs. στυπεῖον, o. στυππίον, som στύπη, Blaar, den groveste Hør el. Hamp; ogs. Line el. Strikke deraf; df. — στυππειοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger Blaar el. Liner deraf. — στύππειος, 3, = στύπινος; af — στύπη, ἡ, ogs. στύππη, Blaar, den groveste Hør el. Hamp, som er nærmest den haarde, træagtige Bark, στύπος; lat. stupa, stuppa; df. — στύπινος, 3, som er giort af Blaar, stupeus; — στυπιοποιός, 2, (ποιέω), som giør Blaar; o. — στυπιοπώλης, ου, ὁ, = στυπειοπώλης. — στῠπογλύφος, 2, (γλύφω), som tilhugger el. glatter Stammer; af — στύπος, εος, τό, Stok, Stang, Stilk, Stamme, Blok, d. lat. stipes; (besl. m. στύφω, stipo, etc.). — στυππεῖον, τό, στύππη, ἡ, etc., = στυπεῖον, στύπη, etc.

στυπτήριος, 3, = στυπτικός; ἡ στυπτηρία, sc. γῆ, etslags sammentrækkende Salt, som Alun el. Vitriol, Herod.; df. — στυπτηριώδης, 2, (εἶδος), som ligner Alun; o. — στυπτικός, 3, med sammentrækkende, snærpende, bitter Smag; alm. sammentrækkende, forstoppende. — στῠρακίζω, 1) støder med Landseskaftet, ὁ στύραξ; 2) smager el. lugter som Storax, τὸ στύραξ. — στυράκινος, 3, som er giort af Storax, ἡ στύραξ. — στῠράκιον, τό, dim. af ὁ στύραξ. — στύραξ, ᾰκος, ὁ, som σαυρωτήρ, den nederste Ende af Landseskaftet; ogs. alm. Landse, Spyd; τῷ στύρακι πατάξαι, Xen. — στύραξ, ᾰκος, ἡ, sield. ὁ, etslags Busk el. Træ, hvoraf man faaer – στύραξ, ᾰκος, τό, Storax, etslags Gummi el. Harpix, som bruges til Røgelse. — στῦσις, ἡ; o. στυτικός, 3, see u. στύω.

στῠφελίζω, f. ξω, støder, driver, trænger; fordriver, forjager, ἐξ ἑδέων, ἐκτὸς ἀτραπιτοῦ, Hom.; behandler haardt el. ilde, mishandler, id.; df. — στυφελισμός, ὁ, Slaaen, Støden; haard el. voldsom Behandling, Mishandling; af — στῠφελός, 3, ogs. 2, ctr. στυφλός, (στύφω), sammentrukken; tæt, fast, haard, πέτρα, ἀκταί, o. dl.; 2) transl., stræng, voldsom, bydende; στυφελοὶ ἐφέται, Æsch. Pers. 79; df. — στυφελώδης, 2, (εἶδος), = στυφελός Bem 1. — στυφλός, 3, ogs. 2, see u. στυφελός. — στυφνός, 3, = στρυφνός, inc. — στυφοκόπος, 2, (στύπος, κόπτω), som slaaer med Stok, Ar. — στυφός, 3, = στυφρός; df. — στυφρότης, ητος, ἡ, Fasthed, Tæthed. — στυφρός, 3, = στυφνός, στυφελός.

στύφω, f. ψω, trækker sammen, gior tæt el. fast; fortykker, ex. Olie, for at den skal beholde sin Vellugt; trækker sammen ved en snærpende el. bitter Smag; b) στύφειν ἔρια, at tilberede Ulden til at holde Farve; – denne Handling igiennem alle Bem., στύψις, ἡ; – Middelet dertil, στύμμα, τό; – 2) intr., har en snærpende, suur el. bitter Smag; transl., har en mørk el. suur Mine; df. — στύψις, εως, ἡ, see u. frgd. Bem. 1. — στύω, f. ύσω, gior stiv, reiser i Veiret; 2) in med. o. inpf. act., at være stiv, at staae i Veiret, bes. om Erection i Lemmet; – denne Tilstand, στῦσις, ἡ; – som frembringer den, στῡτικός, 3; – [ῡ].

στωά, ἡ, Biform af στοά, inc. — στῴδιον, τό, dim. af στοά. — στωϊκός, 3, fra en Søilegang, στοά; 2) sædv. stoisk, hørende til den stoiske Philosophie el. dens Grundsætninger; ὁ Στωϊκός, stoisk Philosoph. — στωΐς, ΐδος, ἡ, bes. fem. til frgd. — στωμυλεύω, -λεύομαι, o. στωμυλέω, -λέομαι, Ar., = στωμύλλω. — *στωμυλήθρης, ου, ὁ, inc., o. στωμύληθρος, 2, sladdrende, svadsende; en Sladderhank; — στωμυλία, ἡ, Svadsighed, Sladder, Snaksomhed; Snakken, Sladdren; o. — στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ὁ, (συλλέγω), som samler el. sammensætter allehaande Sladder; komisk Ordd. Ar.; (af στωμύλος). — στωμύλλω, sædv. στωμύλλομαι, (af στωμύλος, formet som στρογγύλλω af στρογγύλος), er snaksom, snakker, sladdrer; ogs. taler smukt, net, artigen, Ar.; df. — στώμυλμα, τό, = στωμυλία, Ar. — στωμύλος, 2, (στόμα), snaksom, som har Munden til Tieneste; ogs. som taler smukt, net, artigen.

σύ, pronom. subst. 2 pers., dor. τύ, (ogs τύνη, Il. 5, 485, o. τύγα, Theocr.

5, 69), *tu*, du; - *gen.* σοῦ, *enclit.* σου, *ep.* o. *jon.* σέθεν, σεῦ, σέο, σεῖο, *dor.* τέο o. τεῦ, h. *Theocr.* ogs. τεῦς o. τεοῦς, men τεοῖο alene *Il.* 8, 37, 468; - *dat.* σοί, *enclit.* σοι (dog ikke h. *Hom.* o. *Herod.*), *ep. jon.* o. *dor.* τοι *enclit.*, *dor.* τίν [ῑ h. *Theocr.*, ῐ h. *Pind.*], o. τεΐν (ogs. h. *Hom.*, *ex. Od.* 4, 619); - *acc.* σέ, *enclit.* σε, *dor.* τέ, *enclit.* τυ, ogs. τίν, *ex. Pind. Pyth.* 8, 97, o. h. *Theocr.*

συάγρειος, o. συάγριος, 2, af et Vildsviin, σῦς ἄγριος. — συαγρεσία, ἡ, Vildsviinfangst el. Vildsviinjagt; o. — συαγρευτής, οῦ, ὁ, som fanger el. jager Vildsviin; (af σῦς o. ἀγρεύω). — συαγρίς, ίδος, ἡ, etslags Søfisk, *inc.* — σύαγρος, ὁ, (σῦς, ἄγρα), som jager el. fanger Vildsviin; 2) sild. f. σῦς ἄγριος, Vildsvinet; df. — συαγρώδης, 2, (εἶδος), som ligner et Vildsviin. — σύαγχος, 2, (ἄγχω), som qvæler el. myrder Sviin; — σύαινα, ἡ, en So; 2) etslags Søfisk; o. — συβαλής, 2, o. σύβαξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, sviinsk, ureen; bes. brunstig, vellystig; (af σῦς).

Σῠβᾰρίζω, lever som en Sybarit el. yppigen, *Ar.*; af — Σύβᾰρις, ιδος, o. ιος, ἡ, Sybaris, en ved sine Indvaaneres Yppighed berygtet By i Nederitalien, sild. Θούριοι; 2) df. som *appell.*, Overdaadighed, Vellevnet; Overmod; df. — Συβαρίτης, ου, ὁ, *fem.* -ρῖτις, ιδος, en Sybarit; *transl.*, en Vellystling; o. — Συβαριτικός, 3, sybaritisk; *transl.*, vellystig, overmodig. — συβάς, άδος, ὁ, ἡ, = σύβαξ; df. d. lat. *subare.* — συβήνη, s. συβίνη, ἡ, Giemmested til Fløiten. — συβόσιον, τό, (σῦς, βόσις, βόσκω), en Hiord el. Flok af Sviin, h. *Hom.* συῶν συβόσια; 2) Svinestald. — συβρίζω, = συβαρίζω Bem. 2; df. — συβριακός, 3, vellystig; o. — συβριασμός, ὁ, Overdaad, Vellyst. — συβωτέω, er - σῠβώτης, ου, ὁ, (σῦς, βόσκω), Svinehyrde; df. — συβωτικός, hørende el. skikket til en Svinehyrde. — συβώτρια, ἡ, *fem.* til συβώτης.

(συγ- foran et Ganebogstav, ved Assimilation f. συν-, af σύν). — συγγάλακτος, 2, (γάλα), = ὁμογάλακτος. — σύγγαμβρος, 2, (γαμβρός), Medsvoger. — συγγαμέω, *inc.*, gifter mig med, tillige, paa samme Tid. — συγγαμία, ἡ, Forbindelse ved Ægteskab; af — σύγγᾰμος, 2, (γαμέω), forbunden ved Ægteskab, Ægtefælle; ogs. besvogret. — συγ-γελάω, *f.* άσω, leer med el. tillige. — συγ-γενεαλογέω, opregner med el. tillige i Forældrenes Række, *Herod.* — συγγένεια, ἡ, (συγγενής), Liighed i Slægt el Herkomst; alm. Slægtskab; *b)* Nærbeslægtet, Broder, Søster, *Soph.*; *c)* Forbindelse, som opstaaer af meddeelt Borgerret; df. Feltraabet, κατὰ τὴν συγγένειαν; *Xen. Anab.* 7, 3, 20. — συγγενέτειρα, ἡ, fælles Moder; alm. *fem.* af - συγ-γενέτης, ου, ὁ, *fem.* ogs. συγγενέτις, ιδος, ἡ, (γένος, γενέσθαι), som avler med el. tillige; fælles Fader el. Moder.

συγγενής, 2, *adv.* -νῶς, (γένος, γίγνομαι), medfødt, ἦθος, *Pind.*; ἐσσόμενον προϊδεῖν συγγενὲς οἷς ἕπεται, som det er medfødt, *id. Nem.* 1, 41; 2) af samme Slægt, Herkomst, Familie, beslægtet, τινί s. τινός, med nogen; τὸ συγγενές, = συγγένεια; *b) transl.*, lignende, overeensstemmende. — συγγένησις, ἡ, (συγγενέσθαι), at være el. træffe sammen dermed, Sammenkomst. — συγγενήτωρ, ορος, ὁ, f. συγγεννήτωρ, *inc.* — συγγενικός, 3, *adv.* -κῶς, (συγγενής), hørende til, sømmende for Slægtninger; συγγενικῶς καὶ φιλανθρώπως, *Dem.* — συγγενίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.*, til συγγενής. — συγ-γεννάω, *f.* ήσω, avler med el. tillige; df. — συγγεννήτωρ, ορος, ὁ, Medavlende, Medfader. — συγγεύομαι, (γεύω), smager med el. tillige. — συγ-γεωργός, ὁ, Staldbroder el. Medarbeider ved Jordens Dyrkning.

συγ-γηθέω, *irr.*, men συγγήθω, *inc.*, glæder mig med el. tillige. — συγγηράσκω, o. συγ-γηράω, *irr.*, *f.* άσομαι, ældes med el. tillige; tilbringer Alderdommen med noget el. hos nogen, τινί; jf. συννεάζω. — σύγγηρος, 2, (γῆρας), medaldrende; som følger nogen i Alderdommen. — συγ-γίγνομαι, *irr.*, ogs. συγγίνομαι [ῑ], *f.* -γενήσομαι, egentl. er, bliver, opstaaer med, hos el. tillige; sædv. er derhos, derved; omgaaes nogen, τινί; βελτίους ποιῶν τοὺς συγγινομένους, sine Tilhørere el. Disciple, *Xen.*; *b)* kommer sammen med nogen, τινί; ἐπεὶ συνεγένοντο ἀλλήλοις, *id.*; εἰλαδὸν συγγίνεσθαι ἐς πόσιν, *Herod.* 1, 172; συγγίνεσθαι γυναικί, at have Omgang dermed.

συγ-γιγνώσκω, *irr.*, ogs. συγγῑνώσκω, *f.* συγγνώσομαι, *aor.* συνέγνων, har lige Mening, stemmer overeens med nogen, τινί, *Herod.* 4, 43; ogs. *in med.*, οὔτε ὁ συγγνωσόμενός τοι πάρα, som vil bifalde dit Forsæt, *id.* 7, 12; - 2) erkiender, indrømmer, tilstaaer, τί; συγγνόντες τοῦτο, *id.* 4, 3; ogs. *c. inf.* s. m. *acc. c. inf.*, *id.*; *in med.*, indrømmer el. tilstaaer om mig selv; συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς, ere os bevidste el. tilstaae, at vi have giort Uret, *id.* 5, 91; ligel. *in act.*, συγγνόντες ἀδικῆσαι, *id.* 6, 92; df. sild. συγγνῶναι ἑαυτῷ, at være sig bevidst; - 3) tilgiver; οὐ συγγινώσκεις, ἀλλὰ κολάζεις, *Xen.*; *in med.*, lader mig tilgive, erholder Tilgivelse; *pass.*, συγγιγνώ-

σκεταί μοι, man tilgiver mig; df. — σύγγνοια, ἡ, Soph., sædv. συγγνώμη, ἡ, Tilgivelse; συγγνώμην ἔχειν τινί, at tilgive nogen, ogs. συγγνώμην ποιήσασθαι, Herod.; καὶ ὑμῖν μὲν - πολλή ἔκ γε ἐμεῦ ἐγίνετο συγγνώμη, ogsaa undskyldte jeg Eder ret meget, id. 9, 58; b) Tilladelse.

συγγνωμονέω, sild. Form f. συγγιγνώσκω; — συγγνωμονικός, 3, adv. -κῶς, tilbøielig til at tilgive el. tillade; 2) som man kan tilgive, tilgivelig; v. — συγγνωμοσύνη, ἡ, = συγγνώμη, Soph.; af — συγγνώμων, ονος, 2, (συγγιγνώσκω), som tilgiver, eftergivende, langmodig, naadig; θεοὺς συγγνώμονάς σοι εἶναι, Xen.; ogs. συγγνώμων - ἁμαρτημάτων, id.; 2) pass., tilgiven, forladt; som bør el. kan tilgives, tilgivelig; ξύγγνωμόν ἐστι τὸ ἀκούσιον, Thuc. 3, 40; 3) medvidende, Vidne; 4) f. ὁμογνώμων, som har samme Mening. — σύγγνωσις, ἡ, Tilgivelse; Tilladelse; 2) at blive sig bevidst, Erkiendelse; v. — συγγνωστός, 3, tilgiven, forladt; tilgivelig; tilladt; (af συγγιγνώσκω). — συγ-γογγυλίζω, snoer el. dreier sammen i en Runding, Ar. — συγ-γομφόω, sammenføier el. befæster med Nagler. — συγγονεύς, ὁ, inc., v. σύγγονος, 2, (γόνος), beslægtet; Broder, Søster; συγγόνων μία, een af Søstrene, Eur.; 2) medfødt, βροτοῖσι, Æsch.; σύγγονος τέχνη, σύγγ. ἀτρεμία, Pind.

*σύγγραμμα, τό, dim. συγγραμμάτιον, τό, alm. det Opskrevne, Nedskrevne, Herod. 1, 48; affattet Skrift, skreven Bog el. Afhandling, bes. skreven Historiebog; oppon. ποίημα; df. - συγγραμματο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, som opbevarer Skrifter el. Bøger; — συγγρᾰφεύς, έως, ὁ, Forfatter af et Skrift, bes. Historieskriver, alm. prosaisk Forfatter, oppon. ποιητής; 2) in pl., i Athenen, et Udvalg el. en Commission, der forud prøvede de til Statsforfatningens Forandring giorte Forslag, el. som selv giorde Folket Forslag til en saadan Forandring, see u. συγγράφω, Bem. 4; v. — συγγραφή, ἡ, ogs. συγγραφία, ἡ, Nedskriven, Opskriven; θωύματα - ἐς συγγραφήν, som fortiene at beskrives, Herod. 1, 93; 2) alm. Skrift, Afhandling, skrevet Værk; 3) bes. skriftlig el. skreven Bestemmelse; χρόνους προὔθεντο ἀνεὺ συγγραφῆς, Thuc. 5, 35; df. skriftlig Forpligtelse, Forskrivning, Haandskrift, Contract; δίκας-εἶναι περὶ ὧν ἂν ὦσι συγγραφαί, Dem.; - (af συγγράφω).

συγγρᾰφικός, 3, adv. -κῶς, (συγγράφω), hørende til at skrive en Bog el. til en Contract; συγγραφικῶς ἐρεῖν, at udtrykke sig med en Contracts Nøiagtighed, Pl. — σύγγραφος, ἡ, = συγγραφή, inc. — συγ-γράφω, f. ψω, opskriver, nedskriver, conscribo, ogs. in med., Herod.; 2) skriver en Bog, bes. et historisk Værk; ogs. alm. skriver i Prosa; 3) indgaaer en skriftlig Contract; oftest in med., a) sikkrer el. betinger mig noget ved en Contract, Xen.; b) forpligter mig ved en Forskrivning; συγγραψάμενοι εἰς τὸ ὑμέτερον ἐμπόριον, til at seile paa Eders Havn, Dem.; pass., συγγεγραμμένος, forpligtet; 4) skriver el. gior Forslag til Love, o. dl., jf. συγγραφεύς Bem. 2; δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι ξυγγραφέας αὐτοκράτορας, τούτους δὲ ξυγγράψαντας γνώμην ἐσενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον etc., Thuc. 8, 67: τριάκοντα ἄνδρας, - οἳ τοὺς πατρίους νόμους συγγράφουσι, Xen. Hell. 2, 3, 2; ogs. in med., οἱ συγγραψάμενοι ἐν τῷ δήμῳ, qui adsunt scribendo, Pl.

συγ-γυμνάζω, f. άσω, øver med el. tillige; df. — συγγυμνασία, ἡ, fælles Øvelse; v. — συγγυμναστής, οῦ, ὁ, som øver sig med el. tillige; bes. Staldbroder i Legemsøvelser, ἐν παλαίσμασι, Xen. — σύγε, σοῦγε, etc., d. m. γε encl. forstærkede σύ, du i det mindste. — συγκαθ-αγίζω, f. ίσω, offrer, forbrænder med el. tillige. — συγκαθ-αιρέω, irr., f. ήσω, nedriver, forstyrrer med el. tillige; men Herod. 9, 35, οὕτω δὴ πέντε σφι μαντευόμενος ἀγῶνας - συγκαταιρέει, var med dem el. hialp dem som Spaamand til at seire i hine fem Kampe. — συγκαθ-αρμόζω, f. όσω, passer, ordner med el. tillige dertil; 2) bes. som συμπεριστέλλω, begraver med el. tillige, Soph. Aj. 922. — συγκάθεδρος, 2, (καθέδρα), som tillige er Bisidder. — συγκαθ-έζομαι, irr., f. συγκαθεδοῦμαι, sidder med el. tillige derhos, derved; derunder. — συγκαθ-είμαρται, (μείρομαι), det er af Skiebnen forbundet el. forenet dermed.

συγκαθείργω, att. f. συγκατείργω, indslutter, indvikler med el. tillige, τινά τινι, nogen i noget, Xen. — συγκαθελκύω, Æsch., v. συγκαθ-έλκω, f. ξω, drager el. trækker ned, nedriver med el. tillige. — συγκάθεσις, ἡ, (συγκαθίημι), Nedladen el. at nedlade med el. tillige; 2) Nedladenhed; Eftergivenhed. — συγκαθεύδησις, ἡ, Handlingen - συγκαθ-εύδω, irr., f. -ευδήσω, sover hos el. har Omgang med nogen, τινί, Ar. — συγκαθ-έψω, irr., f. -εψήσω, koger, afkoger med el. tillige. — συγκάθημαι, inf. -καθῆσθαι, (ἧμαι), sidder tillige derved el. hos nogen; 2) segner el. synker tillige ned derhos, consido. — συγκαθ-ιδρύω, irr., nedsætter, nedlægger, opstiller med el. tillige, bes. som Offergave. — συγκαθιερόω, helliger, indvier med el. til-

lige. — συγκαθ-ίζω, *f.* -ιζήσω, sætter el. stiller sammen, derhos, derved; *in med.*, sidder derhos, derved. — συγκαθ-ίημι, *irr.*, *f.* συγκαθήσω, nedsender, nedlader med el. tillige; 2) *intr.* o. *in med.*, stiger, begiver mig med el. tillige derned, εἴς τινα τόπον ὑλώδη, *Polyb.*; *b*) *transl.*, som συγκαταβαίνω, indlader mig derpaa, beqvemmer mig dertil.

συγκαθ-ίστημι, *f.* -καταστήσω, sætter ned, bringer i Orden, henstiller med el. tillige, hielper med til at indrette; 2) *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf.*, o. *in med.*, stiller mig til Kamp imod nogen, τινί. — συγκαθ-ορμίζω, *f.* ίσω, fører med el. tillige i Havn. — συγκαθ-οσιόω, indvier med el. tillige. — συγκαθ-υφαίνω, indvæver med el. tillige deri. — σύγκαιρος, 2, (καιρός), passende til Tiden, betimelig; alm. passende, beqvem. — συγ-καίω, *irr.*, *att.* -κάω [ᾱ], *f.* -καύσω, antænder, forbrænder med el. tillige; *in med. intr.*, brænder derhos, geraader tillige i Brand. — συγ-κακοπαθέω, er ulykkelig, lider med el. tillige; 2) er medlidende. — συγκακουργέω, er deelagtig el. tager Deel i en ond Handling; df. — συγκακούργημα, τό, en i Fælleskab udøvet Udaad; o. — συγκακουργία, ἡ, Deeltagelse i en Udaad. — συγκακουχέομαι, (κακχυοέω), udstaaer med el. tillige Besværlighed. — συγ-κἄκόω, o. συγκακύνω, forværrer, fordærver med el. tillige.

συγ-κᾰλέω, *irr.*, *f.* έσω, sammenkalder, bes. til en Raadsforsamling, *Il.*; df. σύγκλητος; *in med.*, kalder til mig, forsamler om mig. — συγκαλινδέομαι, (καλινδέω), vælter mig, tumler mig med el. tillige. — συγ-καλλύνω, feier tilsammen. — *συγκάλυμμα, τό, Bedækning paa alle Sider, Indhylling; — συγκαλυμμός, ὁ, = συγκάλυψις, *Ar.*; — συγκαλυπτέος, 3, til at bedække el. indhylle, *Æsch.*; o. — συγκαλυπτός, 3, aldeles bedækket el. indhyllet, *Æsch.*; af — συγ-καλύπτω, *f.* ψω, bedækker med el. tillige; bedækker el. tildækker aldeles, indhyller; df. — συγκάλυψις, ἡ, Bedækning el. Indhylling fra alle Sider. — συγ-κάμνω, *irr.*, *f.* -καμοῦμαι, deler Arbeide og Møie med nogen, τινί, staaer ham bi, *Soph.*; ogs. som συναλγέω, har Medlidenhed. — συγκαμπή, ἡ, Sammenbøining, Indbøining; o. — συγκαμπτός, 3, sammenbøiet, indbøiet, krummet; af — συγκάμπτω, *f.* ψω; bøier sammen, indbøier, krummer; df. — σύγκαμψις, ἡ, Sammenbøien, Indbøien, Krummen. — συγ-κᾰνηφορέω, er med at bære den hellige Kurv. — συγκᾰπηλεύομαι, (καπηλεύω), er med at forfalske. —

συγκαρκινόομαι, (καρκινόω), τὰ λήϊα συγκαρκινοῦται, Sæden bliver buftet. — συγ-κασιγνήτη, ἡ, Medsøster, *Eur.* — σύγκᾰσις, ιος, ὁ o. ἡ, (κάσις), Medbroder, Medsøster.

συγκατα-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, gaaer, stiger, skrider med el. tillige ned deraf el. derned, εἰς τοὺς ὁμαλοὺς τόπους, *Polyb.*; 2) *transl.*, indlader mig tillige paa noget, nedlader mig dertil, finder mig deri, vover derpaa; συγκαταβ. εἰς πᾶν, indgaaer alle Betingelser; ligesom συγκαθίημι *in med.*; 3) at indtræffe, at tildrage sig med el. tillige. — συγκαταβάλλω, *irr.*, *f.* -βαλῶ, nedlægger med el. tillige; 2) συγκαταβ. τὰ χρήματα, er med at betale el. erlægge, betaler med el. tillige. — συγκατάβᾰσις, ἡ, Handlingen συγκαταβαίνειν; df. — συγκαταβατικός, 3, *adv.* -κῶς, som nedlader sig el. beqvemmer sig dertil, eftergivende. — συγκατα-βιβάζω, *f.* άσω, fører med derned el. ned deraf, *Polyb.* — συγκατα-βιόω, *irr.*, *f.* ώσομαι, lever el. tilbringer Livet med nogen, τινί.

συγκαταγήρασις, ἡ, Handlingen el. Tilstanden - συγκαταγηράσκω, o. -γηράω, *irr.*, = συγγηράω. — συγκατα-γιγνώσκω, o. -γῑνώσκω, *irr.*, *f.* -καταγνώσομαι, domfælder med el. tillige. — συγκαταγομφόω, sammennagler, sammenføier med el. tillige. — συγκαταγράφω, som συγγράφω, nedskriver. — συγκατ-ἄγω, *irr.*, fører med derned el. ned deraf; bringer med tilbage. — συγκατα-δαρθάνω, *irr.*, sover med el. hos nogen. — συγκατα-δικάζω, domfælder med el. tillige. — συγκατα-δουλόω, gior derhos til Slave, undertvinger med el. tillige. — συγκατα-δύνω, o. -δύω, *irr.*, o. συγκαταδύομαι, *aor.* συγκατέδῡν, dukker med el. tillige under; gaaer med el. tillige til Grunde; denne Handling, συγκατάδυσις, ἡ. — συγκατα-ζάω, *irr.*, henlever Tiden el. tilbringer Livet med nogen, τινί. — συγκατα-ζεύγνυμι, *irr.*, *f.* -ζεύξω, forbinder el. gifter sammen, τινά τινι, *transl.* τινὰ ἄτῃ, ligesom lænker el. smeder til Ulykken, *Soph.*

συγκατα-θάπτω, *irr.*, begraver med el. tillige. — συγκατάθεσις, ἡ, Bifald, Samtykke; o. — συγκαταθετικός, 3, *adv.* -κῶς, bifaldende, samstemmig, enig; (af συγκατατίθημι). — συγκατα-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber med el. tillige. — συγκατα-θλάω, *f.* άσω, sønderbryder med el. tillige. — συγκατα-θνήσκω, *irr.*, *f.* -θανοῦμαι, døer med el. tillige. — συγκατ-αίθω, forbrænder med el. tillige. — συγκαταίνεσις, ἡ, Billigelse, Bifald, Betræftelse; af — συγκατ-αινέω, *irr.*, *f.* ίσω, *poët.* ήσω,

er – *συγκάταινος*, 2, som bifalder nogen, *τινί*; som billiger, bekræfter. — *συγκατ-αίρω*, *irr.*, ankommer med el. tillige. — *συγκατ-αιτιάομαι*, anklager, beskylder med el. tillige. — *συγκατα-καίνω*, = *συγκατακτείνω*. — *συγκατα-καίω*, *att.* -*κάω* [ᾱ], *f.* -*καύσω*, forbrænder med el. tillige.

συγκατα-καλύπτω, *f.* *ψω*, tildækker, tilhyller med el. tillige. — *συγκατάκειμαι*, *inf.* -*κεῖσθαι*, (*κεῖμαι*, *irr.*), er leiret, ligger med el. tillige, *ex.* tilbords, *Ar.* — *συγκατα-κλάω*, *f.* *άσω*, sønderbryder med el. tillige; [ᾰ]. — *συγκατα-κλείω*, tillukker, indelukker med el. tillige. — *συγκατα-κληρονομέω*, erhverver, besidder med el. tillige. — *συγκατα-κλίνω*, lægger el. lader ligge derhos el. tilsammen; *in med.*, ligger el. er leiret derhos el. ved Siden af nogen, *ex.* tilbords; df. — *συγκατάκλισις*, ἡ, at indtage en Plads ved Siden af nogen, *ex.* ved Bordet. — *συγκατα-κοιμάω*, lader sove sammen; *in med.*, at sove sammen. — *συγκατ-ακολουθέω*, følger med, ledsager. — *συγκατα-κομίζω*, *f.* *ίσω*, *att.* *ιῶ*, bringer, fører med el. tillige derned el. ned derfra. — *συγκατα-κόπτω*, *f.* *ψω*, hugger med el. tillige ned el. i Stykker. — *συγκατα-κοσμέω*, ordner el. stiller tilsammen. — *συγκατα-κρημνίζω*, *f.* *ίσω*, styrter, kaster med el. tillige derned el. ned derfra. — *συγκατα-κτάομαι*, *irr.*, *f.* -*κτήσομαι*, erhverver, erobrer med el. tillige. — *συγκατα-κτείνω*, *irr.*, *f.* -*κτενῶ*, ombringer med el. tillige. — *συγκατακυλίω*, nedvælter, nedruller med el. tillige.

συγκατα-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -*λήψομαι*, borttager, nedtager med el. tillige. — *συγκατα-λέγω*, *irr.*, *f.* *ξω*, vælger med dertil, optager med el. tillige. — *συγκατ-αλλάσσω*, *att.* *ττω*; *f.* *ξω*, udsoner el. forener med hinanden. — *συγκαταλογίζομαι*, bringer med i Beregningen, o: verlægger med el. tillige. — *συγκατα-λύω*, opløser, adskiller med el. tillige; 2) *intr.*, gior tillige Holdt, tager med el. tillige ind paa et Sted. — *συγκατα-μίγνυμι*, o. -*μιγνύω*, *irr.*, *f.* -*μίξω*, blander med deri el. dertil; *transl.*, gior modtagelig for noget, *τινί*, *Xen.* — *συγκατα-μύω*, tillukker aldeles. — *συγκατα-ναυμαχέω*, overvinder med el. tillige i en Søtræfning. — *συγκατα-νέμω*, *irr.*, tildeler el. tilregner derhos; *in med.*, deler med nogen, *τὴν γῆν*, *Thuc.* — *συγκατανευσιφάγος*, 2, (*φαγεῖν*), som lever af at tilnikke Bifald, Snyltegiest; af — *συγκατα-νεύω*, billiger, vedtager med el. tillige, (egentl. ved at nikke med Hovedet).

συγκατα-πᾰτέω, nedtræder aldeles; nedtræder tillige el. med andre. — *συγκατα-παύω*, bringer tillige til Ende el. til at ophøre; *in med.*, ophører med el. tillige. — *συγκατα-πίμπλημι*, *irr.*, *f.* -*καταπλήσω*, opfylder, tilpletter, tilsmudser med el. tillige. — *συγκατα-πίπτω*, *irr.*, *f.* -*πεσοῦμαι*, falder med el. tillige derned el. ned derfra, *ταῖς τύχαις*, taber Modet med Lykken. — *συγκατα-πλέκω*, indfletter tillige deri. — *συγκατα-πολεμέω*, bekriger og overvinder med el. tillige. — *συγκαταποντόω*, nedsænker med el. tillige i Havet. — *συγκατα-πράσσω*, *att.* *ττω*, *f.* *ξω*, medvirker, hielper med dertil. — *συγκατα-πρήθω*, forbrænder med el. tillige. — *συγκατ-ἀριθμέω*, tæller el. regner med dertil. — *συγκαταῤῥέω*, *irr.*, *f.* -*ῥεύσομαι*, flyder, glider, falder med el. tillige derned. — *συγκαταῤ-ῥίπτω*, *irr.*, *f.* *ψω*, nedkaster med el. tillige. — *συγκατ-ἄρχω*, *f.* *ξω*, begynder med el. tillige; 2) hersker med el. tillige.

συγκατα-σβέννῡμι o. -*σβεννύω*, *irr.*, *f.* -*σβέσω*, udslukker, udsletter med el. tillige. — *συγκατα-σήπω*, bringer med el. tillige i Forraadnelse. — *συγκατασκάπτης*, *ου*, ὁ, Medforstyrrer, *Lyc.*; af — *συγκατα-σκάπτω*, *f.* *ψω*, undergraver, nedriver, forstyrrer med el. tillige. — *συγκατα-σκεδάζω*, o. -*σκεδάννῡμι*, *irr.*, udgyder med el. tillige over nogen, *Xen.* — *συγκατα-σκευάζω*, *f.* *άσω*, hielper med til at indrette el. tilberede. — *συγκατα-σκηνόω*, bringer el. indqvarterer i det samme Telt. — *συγκατα-σκήπτω*, *f.* *ψω*, falder, styrter, bryder med el. tillige løs derpaa. — *συγκατα-σπάω*, *f.* *άσω*, neddrager, nedriver med el. tillige. — *συγκατα-σπείρω*, udstrøer, udsaaer, med el. tillige. — *συγκατα-στασιάζω*, bringer med el. tillige i Opstand. — *συγκατάστασις*, ἡ, (*συγκαθίσταμαι*), *τῶν θηρίων*, Strid el. Kamp med Dyrene. — *συγκατα-στρέφω*, *f.* *ψω*, tilendebringer med el. tillige, *τὸν βίον*, *Plut.*; *in med.*, underkaster mig *(mihi)* med el. tillige. — *συγκατα-σχηματίζω*, bringer tillige i en Gestalt el. Stilling.

συγκατα-τάσσω, *att.* *ττω*, *f.* *ξω*, bringer med el. tillige i Orden. — *συγκατα-τείνω*, anspænder, anstrænger, udstrækker med el. tillige. — *συγκατα-τήκω*, *f.* *ξω*, smelter sammen dermed; *in pass.*, *συγκατατήκεσθαί τινι*, at hentæres derover, at anvende alle Kræfter derpaa. — *συγκατα-τίθημι*, sætter ned, sammenstiller med el. tillige; *in med.*, tiltræder el. bifalder nogens Mening. — *συγκατα-τρέχω*, *irr.*, løber el. kommer med derhen, forener mig dermed. — *συγκατα-τρώγω*, *irr.*, *f.* -*τρώξομαι*, sondergnaver med el. tillige; fortærer lidt efter lidt. — *συγκαταφᾰγεῖν*, *inf.*

aor. 2 til συγκατεσθίω. — συγκατα-φεύγω, irr., tager med el. tillige min Tilflugt dertil. — συγκατα-φέρω, irr., fører, bringer med el. tillige derned el. ned derfra; in med., kommer, falder med el. tillige derned el. ned derfra; transl., forener mig med el. bifalder nogen, τινί. — συγκατα-φθείρω, irr., fordærver med el. tillige. — συγκατα-φονεύω, ombringer med el. tillige. — συγ-καταφρονέω, foragter med el. tillige, c. gen. — συγκατάφυρτος, 2, (καταφύρω), æltet og blandet med el. tillige deri.

συγκατα-χράομαι, irr., forbruger, misbruger med el. tillige. — συγκατα-χώννυμι, irr., f. -χώσω, tilkaster, nedgraver med el. tillige. — συγκατα-ψεύδομαι, paalyver nogen derhos el. tillige, c. gen. — συγκαταψηφίζω, f. ίσω, (ψηφίζομαι), domfælder med el. tillige ved min Stemme. — συγκατ-έδω, irr., spiser, fortærer med el. tillige. — συγκάτειμι, (εἶμι), gaaer med el. tillige derned, Luc. — συγκατ-είργω, = d. attiske συγκαθείργω. — συγκατ-επείγω, tilskynder med el. tillige; in med., skynder mig med el. tillige. — συγκατ-εργάζομαι, medvirker, hielper til at udføre noget, τινὶ τὴν βασιληΐην, til at sætte nogen paa Thronen, Herod.; 2) er med at ombringe nogen. — συγκατ-έρχομαι, irr., f. -κατελεύσομαι, kommer el. vender med el. tillige tilbage. — συγκατ-εσθίω, irr., opæder, fortærer, sluger med el. tillige. — συγκατ-εύχομαι, beder med el. tillige, Soph.; anraaber tillige i en Bon, Plut. — συγκατ-έχω, irr., f. -καθέξω, holder fast, anholder med el. tillige.

*συγ-κατηγορέω, anklager, beskylder med el. tillige; 2) i Logiken, siger el. paastaaer noget med andre om en Person el. Ting; df. — συγκατηγόρημα, τό, Prædicat, som bruges alene i Forbindelse med andre, ex. πᾶς, οὐδείς, m. ἄνθρωπος, o. dl.; df. - συγκατηγορηματικός, 3, der kan bruges som et συγκατηγόρημα; o. — συγκατηγόρησις, ἡ, fælles Anklage. — συγ-κατερεφής, 2, aldeles bedækket. — συγκατ-οικέω, beboer med el. tillige, Soph. — συγκατ-οικίζω, henfører tillige i en Bolig el. til et Land, bosætter deri. — συγκατοικτίζομαι, (οἰκτίζω), beklager mig med el. tillige; οἷα πάσχω, ξυγκατοικτιομένη, for at bejamre mine Lidelser, Soph. Trach. 535. — συγκατ-ολισθαίνω, irr., f. -σθήσω, glider el. falder tillige derned el. ned deraf. — συγκατ-ορθόω, bringer med el. tillige i Orden el. i Stand. — συγκατ-ορύσσω, att. ττω, f. ξω, nedgraver el. begraver med el. tillige. — συγκάττυσις, ἡ, Sammenflikken; af — συγ-καττύω, sammenflikker, (egentl. om en Læderarbeider); alm. sammensætter. — σύγκαυσις, ἡ, (συγκαίω), Forbrænden; bes. at brænde for stærkt.

σύγκειμαι, inf. -κεῖσθαι, (κεῖμαι, irr.), ligger el. er lagt derhos, er sammensat el. bestaaer af Dele; συμφοραὶ ὑπὸ ποιητῶν συγκείμεναι, de af Digterne sammensatte, d. e. opdigtede Begivenheder, Isocr.; 2) impers., σύγκειται αὐτοῖς, det er aftalt imellem dem; ἐούσης τῆς ὥρης, ἐς τὴν συνέκειτό σφι ἀπαλλάσσεσθαι, paa hvilken de havde aftalt at rykke op, Herod. 9, 52; jf. συντίθημι; τὸ συγκείμενον, det Aftalte, Overeenskomst, id.; ἀπὸ ξυγκειμένου λόγου, Thuc. — συγκειμένως, adv. part. præs. af frgd., efter Aftale. — συγκεκρᾱμένως, adv. part. pf. af συγκεράννυμι, blandet, tempereret. — συγκεκροτημένως, adv. part. pf. pass. til συγκροτέω, sammenhamret; df. tæt, fast, stærk. — συγ-κελεύω, befaler med el. tillige. — συγ-κενόω, udtømmer med el. tillige. — συγ-κεντέω, nedstikker, nedhugger med el. tillige, Herod.

† συγ-κεράννυμι, o. -κεραννύω, irr., f. -κεράσω [ᾰ], pf. -κέκρᾱκα, pass. -κέκρᾱμαι, blander sammen, forbinder, forener; transl., φιλίην πρὸς Ξέρξεα συνεκεράσαντο, havde indgaaet Venskab, Herod.; συγκεκρᾶσθαι δαίμονι, ατῃ, δύᾳ, at være uadskilleligen forbunden med Ulykken, at være hoist ulykkelig, Trag.; b) formilder ved Blanding, tempererer; df. — συγκέρασμα, τό, Sammenblanding; Formildelse; — συγκερασμός, ὁ, Sammenblanden, Forenen; Formilden; o. — συγκερᾰστός, 3, sammenblandet, forenet; formildet ved Blanding, tempereret. — συγκερατίζομαι, (κερατίζω), stoder imod og kæmper med Hornene. — συγ-κεραυνόω, nedtordner, knuser el. bedøver ligesom med et Tordenslag. — συγ-κερκίζω, f. ίσω, sammenvæver.

συγ-κεφᾰλαιόω, sammenfatter og gientager de vigtigste Punkter; bringer sammen under en Sum el. Oversigt; afkorter i Summarier el. Udtog; pass., συγκεφαλαιοῦνται πολλαὶ πράξεις, blive afgiorte i al Korthed, Xen.; df. — συγκεφαλαίωμα, τό, Summen af de sammenregnede Tal; — συγκεφαλαίωσις, ἡ, Handlingen συγκεφαλαιοῦν; o. — συγκεφαλαιωτικός, 3, som sammenfatter det Hele under een Sum el. Oversigt. — συγκέας, att. f. συγκαύσας, part. aor. 1 act. af συγκαίω, Ar. — συγκεχυμένως, adv. part. pf. pass. af συγχέω, sammenblandet, forvirret. — συγκηδεστής, οῦ, ὁ, d. forstærkede κηδεστής. — συγ-κηδεύω, besørger med el. tillige; bes. er med at besørger nogens Begravelse.

συγ-κινδῡνεύω, er el. begiver mig tillige i Fare, deler nogens Fare, Xen. —

συγ-κῑνέω, bevæger med el. tillige; *transl.*, bevæger, rører med el. tillige; df. — συγκί-νημα, τό, det Medbevægede; ogs. = flgd.; — συγκίνησις, ἡ, Medbevægelse; *transl.*, Rørelse. — συγ-κιρνάω, o. συγ-κίρνημι, *poët.* = συγκεράννυμι. — συγ-κλάζω, *irr.*, *f.* -κλάγξω, toner med el. tillige. — συγ-κλαίω, *irr.*, *att.* -κλάω, *f.* -κλαύσομαι, græder med el. tillige. — σύγκλασις, ἡ, o. συγκλασμός, ὁ, Sønderbryden; σύγκλασις τῆς φάλαγγος, Hærens Sammenstød med den fiendtlige, *Arr.*; af — συγ-κλάω, *irr.*, *f.* -κλάσω, sønderbryder; 2) *intr.*, støder voldsomt derimod. — σύγκλεισις, ἡ, Tillukken, Indslutten, Indspærren; συγκλείσεις, snævre Bjerg= el. Skovpasser; — σύγκλεισμα, τό, Forbinding, Bindsel; — συγκλεισμός, ὁ, = σύγκλεισις; 2) Fængsel; o. — συγκλειστός, 3, tillukket, indsluttet; til at lukke; til= el. ombunden; - (af flgd.).

συγ-κλείω, *f.* -κλείσω, tillukker, indslutter, indspærrer; trænger sammen, bringer i Knibe; συγκλειούσης τῆς ὥρας ἤδε, da Tiden trængte paa, *Polyb.*; *b)* forbinder nøie med hinanden; συγκλείσαντες τὰς ἀσπίδας, med tætsluttede Skjolde, *Xen.* — συγ-κλέπτης, ου, ὁ, Medtyv. — συγ-κλέπτω, skuffer, vildleder, τὴν γνώμην καὶ τὴν ὄψιν, *Hipp.* — συγκληΐζω, o. -κληΐω, *jon.* f. συγκλείω. — συγκληρία, ἡ, Sammentreffen, tilfældig Forbindelse; jf. σύγκληρος. — συγκληρονομέω, er - συγκληρονόμος, ὁ, ἡ, Medarving. — σύγκληρος, 2, (κλῆρος), som tilfældigen har Lod el. Deel deri; 2) som træffer sammen ved Lod el. Tilfælde; tilgrændsende; 3) tildeelt ved Lod el. Lodkastning; df. — συγ-κληρόω, tildeler ved Lod el. Lodkastning, τινί τι; δικαστήριον συγκληροῦν, at vælge Dommere ved Lodkastning, *Plut.*; - denne Handling, συγκλήρωσις, ἡ. — συγκλητικός, 3, sammenkaldende; 2) ὁ συγκλητικός, En af Raadet, σύγκλητος, Raadsherre; o. — σύγκλητος, 2, sammenkaldet; συγκλήτου ἐκκλησίας συναχθείσης, *Dem.*; *b)* ἡ σύγκλητος sc. βουλή, det forsamlede Raad; (af συγκαλέω).

συγκλῑνής, 2, Sengkammerat, Ægtefælle; 2) som hælder el. bøier sig derimod; o. — συγκλῑνίαι, αἱ, Bjergflader, o. dl., som skraane imod hinanden, *Plut.*; af — συγ-κλίνω [ῑ], *f.* ινῶ, bøier sammen, bøier derimod; *in med.*, ligger el. lægger mig derhos; df. — σύγκλισις, ἡ, at bøie sig derimod; at ligge sammen; o. — συγκλίτης, ου, ὁ, som ligger med tilbords, Bordkammerat. — συγ-κλονέω, ryster, tumler, forvirrer imellem hinanden; συνεκλόνεον γὰρ (αὐτοὺς) οἰστοί, bragte dem i Uorden, *Il.*, 13, 722; df. — συγκλόνησις, ἡ, Rystelse el. Forvirring imellem hinanden. — συγ-κλυδάζομαι, o. συγ-κλυδωνίζομαι, drives derimod, tumles om af Storm og Bølger. — συγκλύζω, *f.* ύσω, overbølger, overskyller; *transl.*, kaster el. forvirrer imellem hinanden; df. — σύγκλυς, υδος, ὁ, ἡ, sammenskyllet af Bølgerne; *transl.*, ξύγκλυδες ἄνθρωποι, en tilfældigen sammenløben Sværm, *colluvies hominum*, *Thuc.* 7, 5.

σύγκλυσμα, τό, det Sammenskyllede; det Sammenkastede; det Overskyllede; o. — συγκλυσμός, ὁ, Bølgernes Sammenstød; (af συγκλύζω). — συγ-κλύω, *irr.*, hører derpaa; bifalder. — συγ-κλώθω, sammenspinder; *transl.*, forbinder ved fælles Skiebne; - denne Handling, σύγκλωσις, ἡ. — συγ-κνισάω; df. συγκεκνισωμένα ζωμῷ κρέατα, Kiød, som er kogt i Damp, *Athen.* — συγ-κοιλαίνω, *f.* -ανῶ, udhuler tillige. — συγ-κοιμάομαι, er - συγκοιμητής, οῦ, ὁ, som ligger el. sover derhos; - denne Handling, συγκοίμημα, τό, o. συγκοίμησις, ἡ; - τὸ συγκοίμημα, ogs. Ægtefælle. — συγ-κοινόομαι, meddeler, τινί τι, *Thuc.* 8, 75; af — σύγκοινος, 2, (κοινός), fælles. — συγκοινωνέω, er - συγκοινωνός, 3, som har el. tager Deel deri; συγκοινωνεῖν τῆς δόξης, *Dem.* — συγκοιτάδιος, 2, = σύγκοιτος, *gramm.*; — συγκοιτάζομαι, = συγκοιμάομαι; o. — συγκοίτιον, τό, Frillelon; af — σύγκοιτος, 2, *fem.* ogs. σύγκοιτις, ιδος, (κοίτη), hørende til Sengen, ὕπνος, *Pind.*; 2) fædv. Sengkammerat, Ægtefælle.

συγ-κολάζω, straffer, tugter, indskrænker med el. tillige. — συγ-κολλάω, *f.* ήσω, sammenlimer; df. alm. sammenføier, forener, forbinder paa det nøieste; - denne Handling, συγκόλλησις, ἡ; - som foretager den, συγκολλητής, οῦ, ὁ. — σύγκυλλος, 2, *adv.* -κόλλως, (κόλλα), sammenlimet; *transl.*, nøie forbunden dermed; passende, overeensstemmende; συγκόλλως ἔχειν, *Æsch. Choëph.* 540. — συγ-κολυμβάω, svømmer, dukker med el. tillige under. — συγκομιδή, ἡ, Sammenbæren, Sammenbringen; σίτου συγκομιδῆς οὔσης, i Høstens Tid, *Xen.*; af — συγ-κομίζω, *f.* ίσω, bringer el. fører sammen, bes. σῖτον, o. dl., d. e. høster; *b)* *in med.*, bringer sammen el. samler til mig selv; *transl.*, κάλλιστον κτῆμα εἰς τὴν ψυχήν, (ἐπαινούμενον χαίρειν), erhverver mig, *Xen.*; ἰατροὺς συνεκομίσατο πρὸς αὐτόν, kaldte til sig, *id.*; *c)*

τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ ξυγκομίζειν, du maa ikke begrave ham, *Soph. Aj.* 1048; df. — συγκομιστήρ, ῆρος, ὁ, som indsamler, indhoster; df. – συγκομιστήριος, 3, hørende til Indsamling el. Indhostning; τὰ συγκομιστήρια, sc. ἱερά, Hostfest; o. — συγκομιστός, 3, indsamlet, sammenbragt, bes. indhostet; δεῖπνον συγκ., Sammenskudsmaaltid.

συγκονιόομαι, (κονιόω), vælter mig i Støvet, bestrøer mig med Støv; 2) kæmper tilligemed nogen, *Plut.* — συγκοπή, ἡ, (συγκόπτω), Forkorten, Afkorten; Afkortning, Korthed; 2) συγκοπὴ τῶν ἤχων, Tonernes Sammenstød (i Musiken); 3) Legemets pludselige Afkræftelse; – som lider af slig Afkræftelse, σύγκοπος. 2. — συγ-κοπιάω, arbeider, udmatter mig med el. tillige. — σύγκοπος, 2, see u. συγκοπή. — συγκοπτικός, 3, afkortende; 2) som bevirker pludselig Afkræftelse; o. — σύγκοπτος, 2, sondersl aaen; afkortet; af — συγκόπτω, *f.* ψω, slaaer el. hugger sammen, sønderslaaer; ogs. prygler, saarer; bes. afskærer, afkorter, *concido*; 2) støder el. ryster sammen, (bes. om en Hest, som stoder); df. udmatter; alm. martrer, plager, mishandler; *pass.*, συγκεκόφθαι, at være aldeles udmattet el. ligesom giennempryglet.

συγ-κορυβαντιάω, er med at holde Korybantfesten; 2) er tillige begeistret el. afsindig. — συγκόρυφος, 2, (κορυφή), forbunden el. forenet ved Spidsen el. Toppen. — συγ-κορυφόω, = συγκεφαλαιόω; bes. ender, fuldender; df. — συγκορύφωσις, ἡ, = συγκεφαλαίωσις. — συγ-κοσμέω, sammenordner, sammenstiller; 2) smykker, pryder, hædrer med el. tillige, *Xen.*; 3) styrer el. forvalter med el. i Fælleskab med nogen, τὸν κόσμον, *Antonin.* — συγ-κοτταβίζω, deeltager i Spillet Kottabus. — συγ-κουφίζω, letter, hielper med el. tillige, *Luc.* — συγ-κραδαίνω, svinger og ryster med el. tillige. — σύγκρᾶμα, τό, Blanding, Composition; df. – συγκραματικός, 3, hørende til, opstaaen af en Blanding; συγκραματικοὶ ὄνειροι, som opstaae af Temperamentet, *Plut.*; o. — σύγκρᾶσις, ἡ, Sammenblanding; (af συγκεράννυμι). — συγ-κρᾰτέω, holder sammen, holder fast; 2) styrer, regierer med el. tillige. — σύγ-κρᾱτος, 2, (συγκεράννυμι), sammenblandet. — συγ-κρᾰτύνω [ῡ], gior aldeles fast el. stærk, *Plut.*; 2) bestyrker med el. tillige.

συγ-κρέκω, sammenvæver, indvæver, *inc.* — συγ-κρημνίζω, nedstyrter dermed (med andre) el. tillige, *Polyb.* — συγ-κρητίζω, indgaaer Forbund med en Modstander imod en tredie Fiende; – en saadan Forbindelse, συγκρητισμός, ὁ, *Plut.* — σύγκρῐμα, τό, det Sammensatte, sammensat Legeme; – *dim.*, συγκριμάτιον, τό; af — † συγ-κρίνω [ῑ], *f.* ῐνῶ, forbinder, forener; 2) holder sammen, sammenligner, τὶ πρός τι; maaler, bedømmer; 3) *in med.*, maaler mig el. strider med nogen; df. — σύγκρῐσις, ἡ, Sammensætning, Forbindelse; 2) sammenlignende Bedømmelse; — συγκρῐτικός, 2, *adv.* -κῶς, sammensættende; 2) sammenlignende; m. o. u. τρόπος, Comparativet, *gramm.*; o. — σύγκρῐτος, 3, sammensat; men m. forandret Tone, συγκριτός, 2, sammenlignet; til at sammenligne.

συγ-κροτέω, slaaer sammen, τὼ χεῖρε, klapper i Hænderne; 2) slaaer, hamrer, smeder, sveiser sammen; df. *transl.*, *a)* gior fast el. stærk; *b)* forener el. bringer sammen til et Heelt; forsamler, sammentrommer; *c)* indøver tilsammen, bringer til at passe sammen; συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορόν, *Dem.*; alm. gior til rette, forbereder, ruster; συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, hærdede til Krigen, krigsvante, *id.*; ἐπὶ συγκεκροτημένας ναῦς εἰκῆ περιπλεῦσαι, *Xen. Hell.* 6, 2, 7; df. — συγκρότημα, τό, det Sammenhamrede; 2) sammenbragt Hob el. Masse; 3) smedet Rænke el. List; o. — συγκρότησις, ἡ, Sammensmeden; at giore fast, tæt, sammentrængt; 2) Sammenbringen, Forsamlen; Forbindelse; Sammensværgelse. — σύγκροτος, 2, (κροτέω), sammenhamret; 2) sammenbragt, forenet, *Eur.*

*σύγκρωυμα, τό, laante Penge, Gield; — συγκρούσιος, 2, γέλως, Latter, hvorved man slaaer Hænderne sammen, *sild.*; — σύγκρουσις, ἡ, o. συγκρουσμός, ὁ, at støde paa el. imod hinanden, Sammenstød, *ex.* tvende Hæres; df. ogs. Slaget selv; *b)* Uenighed, Fiendskab; 2) i Musiken, at slaae Triller, o. dl.; o. — συγκρουστός, 3, sammenslaaen; συγκρουστὸν ἱμάτιον, Klædning af opkradset Toi, *ex.* Plyds, Floiel, o. dl.; af — συγ-κρούω, slaaer el. støder sammen dermed, *transit.* o. *intr.*; *transl.*, συγκρούειν τὰς πόλεις, at ophidse imod hinanden, *Dem.*; συγκρ. πόλεμον, at ophidse til Krig. — συγ-κρύπτω, *f.* ψω, skiuler el. tildækker fra alle Sider; χωρία οἷα συγκρύπτειν, som kunne skiule (Soldaterne for Fienden), *Xen.*; df. — σύγκρυψις, ἡ, Bedækning, Tilhylling; Skiul. — συγ-κτάομαι, erhverver, erobrer med el. tillige. — συγ-κτερεΐζω, *f.* ΐξω, er med at begrave et Lig. — συγκτησείδιον, o. συγκτησίδιον, τό, *dim.* af – σύγκτησις, ἡ,

fælles Besiddelse el. Eiendom; v. — συγ-κτήτωρ, ορος, ὁ, Medbesidder; (af συγκτάομαι). — συγ-κτίζω, opbygger, bebygger, befolker aldeles, bes. om Colonier; 2) bygger, stifter, skaber med el. tillige; df. — σύγκτισις, ἡ, d. forst. κτίσις; v. — συγκτίστης, ου, ὁ, Medstifter af en By, *Herod.* — συγ-κτυπέω, larmer, brager med el. tillige.

συγκυβευτής, οῦ, ὁ, Medspiller; af — συγ-κυβεύω, spiller Tærningspil, alm. vover med el. tillige. — συγ-κυκάω, rører sammen, forvirrer imellem hinanden. — συγ-κυκλέω, v. -κυκλόω, omringer aldeles; 2) snoer, vinder, dreier sammen. — συγ-κυλινδέομαι v. συγ-κυλίομαι, (κυλινδέω, κυλίω), vælter mig om dermed; *transl.*, οἱ ἀκρασίᾳ συγκυλινδούμενοι, som vælte el. søle sig i Umaadelighed, *Xen.* — συγκυνηγετέω, v. συγκυνηγέω, er — συγκυνηγέτης, ου, ὁ, v. συγκυνηγός, *dor.* -ᾱγός, ὁ, (κυνηγός), som jager med el. tillige, Staldbroder paa Jagten. — συγκύπτης, ου, ὁ, som støder sammen dermed; i Mechaniken, etslags Støtte el. Stive, *capreolus*; af — συγ-κύπτω, bøier mig derimod, nærmer mig dertil; ἢν συγκύπτῃ τὰ κέρατα τοῦ πλαισίου, nærme sig hinanden, *Xen.*; 2) *transl.*, at holde sammen; εἰ συγκύψαντες τωὐτὸ πρήσσοιεν πάντες, eendrægtigen, *Herod.* 7, 145; jf. 3, 82; τοῦτο δ' ἐς ἓν ἐστι συγκεκυφός, spiller under det samme Dække, *Ar. Equ.* 850; — egentl. at dukke ned sammen, *ex.* om Rorskarle.

συγ-κυρέω, *irr.*, *f.* -κυρήσω, *poët.* ogs. -κύρσω, træffer derpaa, støder sammen dermed; Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι, *Il.* 23, 435; ἐνταῦθα συνεκύρεον νῆες —, traf sammen, *Herod.* 8, 92; 2) at indtræffe, at skee tilfældigen; φράζει — τὰ συγκυρήσαντα, det Indtrufne, *Herod.* 1, 119; df. — συγκύρημα, τό, συγκύρησις, ἡ, sild. ogs. συγκυρία, ἡ, Begivenhed, Tilfælde; 2) Sammentræffen. — συγ-κυρόω, bekræfter med el. tillige. — σύγκυρσις, ἡ, = συγκύρησις. — συγ-κωθωνίζομαι, (κωθωνίζω), svirer med el. tillige. — σύγκωλος, 2, (κῶλον), σκέλη σύγκωλα, Been, som slutte sammen, *Xen.* — συγ-κωμάζω, *f.* άσω, *dor.* άξω, drager med i en κῶμος, sværmer med i et festligt Optog, *Pind.* — σύγκωμος, 2, som tager Deel i en κῶμος, *Ar.* — συγκωμῳδέω, spiller, udspotter med el. tillige i en Komedie.

συγ-ξαίνω, karder med el. tillige; *transl.*, forbinder paa det nøieste. — συγ-ξέω, *f.* -ξέσω, jevner, glatter, polerer aldeles; *transl.* ogs. om Stilen. — συγ-ξηραίνω, tørrer med el. tillige. — σύγ-ξύω, som συγξέω, bortpolerer aldeles. — συγ-χάζομαι, = συγχωρέω. — συγ-χαίρω, glæder mig med nogen, τινί, over noget, τινός; ønsker til Lykke, gratulerer, τινὶ ἐπί τινος, *Dem.* — συγ-χαλάω, *f.* άσω, nedspænder, slapper, svækker med el. tillige. — συγ-χαλκεύω, sammensmeder, tillodder. — συγχαρητικός, 3, v. συγχαρτικός, 3, (συγχαίρω), lykønskende. — συγ-χαρίζομαι, *f.* ίσομαι, *att.* ιοῦμαι, beviser Velvillie el. Gunst, fornøder, skienker med el. tillige; *pass.*, τοῦ λόγου τὸ συγκεχαρισμένον, hvad der hoiligen behager, *Plut.* — συγχειλίαι, αἱ, (χεῖλος), Læbernes Berørelse. — συγ-χειμάζω, overvintrer med el. tillige; *pass.*, udstaaer den samme Storm el. Kulde. — συγ-χειρίζω, behandler, haandterer med el. tillige. — συγχειροπονέω, (χείρ), forretter med el. tillige et Haandarbeide. — συγ-χειρουργέω, lægger tillige Haand derpaa, fuldbyrder derhos el. tillige, τὰ ἱερά, Offringen, *Isæus.*

συγχεῦαι, *ep. inf. aor.* 1 *act.* af flgd. — συγ-χέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, *aor.* συνέχεα, *ep.* συνέχευα, sammengyder, sammenblander; *transl.*, forvirrer, bringer i Uorden; ἠνία δέ σφι Σύγχυτο (f. συνεκέχυντο), forvikledes, *Il.* 16, 471; bes. *a)* om Mennesker, forvirrer, giør modløs, ængster nogen, τινά, ogs. θυμόν, *Hom.*; ἡ ἀγγελίη — συνέχεε (αὐτοὺς) οὕτω, nedslog dem saaledes, *Herod.* 8, 99; *b)* om Ting, forstyrrer, ophæver, tilintetgiør, ὅρκια, σπονδάς, v. dl., *Hom.*; ἐπεὶ συνέχευε θεὸς (ἰοὺς), sløvede deres Kraft, *Il.* 15, 473; *c)* πόλεμον συγχεῖν, *bellum conflare*, at anstifte en Krig, *Polyb.* — συγ-χιλίαρχος, ὁ, Medchiliarch. — συγχίς, ίδος, ἡ, etslags Sko el. Sokke. — συγχόνδρωσις, ἡ, (χόνδρος), at voxe sammen til Brusk, at blive til Brusk. — συγχορδία, ἡ, Strængenes Samstemmen; af — σύγχορδος, 2, (χορδή), samstemmende, egentl. om Strængene; *transl.*, overeensstemmende, harmonerende, eendrægtig.

συγχορευτής, οῦ, ὁ, *fem.* συγχορεύτρια, ἡ, Meddandser, Meddandserinde; af — συγ-χορεύω, dandser med el. tillige. — συγχορηγέω, er — συγ-χορηγός, ὁ, som tillige med andre giver Omkostningerne, bes. til Chorets Forsyning el. Udrustning. — σύγχορος, 2, (χορός), som er med i Choret. — σύγχορτος, 2, (χόρτος), tilgrændsende, Nabo. — συγχόω, *jon.* f. συγχώννυμι, s. m. s. — συγ-χράομαι, *f.* ήσομαι, bruger, forbruger med el. tillige; 2) laaner sammen, *Polyb.*; 3) omgaaes nogen, τινί, *N. T.*; df. — σύγχρησις, ἡ, lige Brug, fælles Brug; 2) Omgang. — συγ-χρηστηριάζομαι, raadsporger derhos Oraklet. — σύγχρισμα, τό, Sal-

re, Smorelse; af — *σνγ-χρίω, f. ίσω*, indsalver, indsmører med el. tillige, [ῑ]. — *συγχρονέω*, o. *συγχρονίζω*, er, skeer, lever i el. paa den samme Tid, *τινί*, med nogen; *ῥῆμα συγχρονούμενον*, Verbum i samme Tempus, *gramm.*; df. – *συγχρονισμός, ὁ*, Tidens Overeensstemmelse; af — *σύγχρονος*, 2, (*χρόνος*), ligetidig, samtidig.

σύγχροος, *ctr. σύγχρους*, 2, (*χρόα*), ligefarvet, med samme Farve. — *συγχρώζω, f. ώσω*, affarver; 2) lader Farverne smelte sammen el. løbe i hinanden. — *σύγχρωτα*, som *adverb.*, egentl. *acc.* af – *σύγχρως, ωτος, ὁ, ἡ*, (*χρώς*), med Krop til Krop. — *συγ-χρωτίζω*, = *συγχρώζω; in med.*, har samme Farve; *transl.*, omgaaes nogen, *τινί*. — *συγχύνω*, sild. o. slet Form f. *συγχέω*. — *σύγχὕσις, ἡ*, Sammenblanding, Forvirring, *τῶν σπονδῶν*, *Thuc.*; 2) Nedslaaenhed, Modløshed; o. — *συγχὕτικός*, 3, sammenblandende, forvirrende; (af *συγχέω*). — *σύγχυτο*, see u. *συγχέω*. — *σύγχωμα, τό*, (*συγχώννυμι*), opkastet Dynge, Gruushob, o. dl. — *συγ-χωνεύω*, sammensmelter, indsmelter. — *συγχώννυμι*, o. *-χωννύω, irr., jon.* ogs. *συγχόω*, *Herod.*, tilkaster, tildæmmer, *τὰς κρήνας, τὰ ὕδατα, id.*

†*συγ-χωρέω, f. ήσω*, sædv. *ήσομαι*, egentl. gaaer el. kommer med el. tillige; kommer dertil, forener mig dermed; 2) sædv. *transl., a)* indrømmer nogen noget, *τινί τινος*, *Herod.* 7, 161; *συγχωρεῖν τινι εἰρήνην*, at indgaae Fred med nogen, *Xen.*; *pass.*, *εἰρήνη, ἡμέρα συγχωρηθεῖσα*, hvorom man er bleven enig, *Dem.*; *τοῦτο-σοι συγχωρῶ*, m. *acc. c. inf.*, dette indrømmer jeg dig, *Xen.*; alm. giver efter, føier mig derefter, *τῇ τῶν ἄλλων βουλήσει*, *Dem.*, *τῇ γνώμῃ*, *Thuc.*; *b)* indlader mig paa noget, hengiver mig deri; *c) imperson.*, *συγχωρεῖ*, det gaaer an, det lader sig giøre; *ὅπῃ ἂν ξυγχωρῇ*, hvorledes det end faldt ud, *Thuc.*; df. — *συγχώρημα, τό*, det Indrømmede, Tilstaaede; Tilladelse, Bevilling; — *συγχώρησις, ἡ*, ogs. *συγχωρία, ἡ*, *Hippocr.*, Tilstaaen el. at tilstaae, at give efter, at bifalde; Føielighed; o. — *συγχωρητικός*, 3, eftergivende, føielig. — *σύγχωσμα, τό*, (*συγχώννυμι*), opkastet Gruus el. Snavs; sædv. et med Gruus bedækket Sted.

σύδην, adv., (*σεύομαι*), ilende, heftigen, stormende, *Æsch.* — *σύειος*, 3, (*σῦς*), af et Sviin: *χρῖσμα* – *σύειον*, Svinefedt, *Xen.* — (*συζ-*, foran ζ bortkaster *σύν* Bogstavet *ν*). — *συ-ζάω, irr. inf. συζῆν, f. ήσω*, lever med el. tillige, tilbringer Livet, *τινί*, med nogen, *φιλοπραγμοσύνῃ*, med unyttige Ting, *Dem.* — *συ-ζεύγνυμι, irr., f. -ζεύξω*, forbinder el. spænder sammen i Aaget; alm. forener, forbinder, bes. ved Ægteskab; *ὁ νόμος συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα*; df. — *σύζευξις, ἡ*, Sammenspænden i Aaget; alm. Forbindelse, bes. ved Ægteskab. — *συ-ζέω, f. -ζέσω*, lader koge el. syde dermed. — *συ-ζητέω*, søger, undersøger med el. tillige; df. — *συζήτησις, ἡ*, fælles Søgen el. Undersøgelse; o. — *συζητητής, οῦ, ὁ*, som søger el. undersøger i Fælleskab. — *συζοφόω*, formørker med el. tillige; formørker ganske.

**συζῠγέω*, trækker i det samme Aag, egentl. om Lastdyr; alm. er forbunden el. forenet dermed; bes. om Soldater, at staae i samme Geled, *oppon. ἑτεροζυγεῖν*, *Polyb.*; af – *συζῠγής*, 2, = *σύζυγος*; — *συζυγία, ἡ*, = *σύζευξις*; 2) et Forspand; 3) h. *gramm.*, Conjugationen; — *συζύγιος*, 3, *poët.* f. *σύζυγος*, forbunden; 2) *act.*, forbindende; *Ἥρα συζυγία*, som *ζυγία*, der stifter Ægteskaber; — *συζυγίτης, οῦ, ὁ, fem. συζυγῖτις, ιδος, ἡ*, = flgd.; o. — *σύζῠγος*, 2, ogs. *σύζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ*, sammenspændt i, trækkende ved det samme Aag; df. parret, forenet, bes. ved Ægteskab; df. Ægtefælle; alm. sammenhængende, forbunden, beslægtet; – (af *συζεύγνυμι*). — *συζῡμόω*, syrer med el. tillige og bringer i Giæring. — *σύζωμα, τό*, Omgiordelse, Sammenslyngning, Forbindelse; af — *συ-ζώννυμι, irr., f. -ζώσω*, sammengiorder; forbinder; omgiorder. — *συ-ζωοποιέω*, levendegior, opliver med el. tillige.

**συηβόλος*, 2, (*βάλλω*), som nedlægger Sviin, *Opp.*; — *συῆλαι, αἱ*, Svinesti; (formet som *ἀνθήλη*, o. fl., uden Sammens. m. *εἰλέω*); o. — *συηνέω*, er – *συηνός*, 3, som ligner et Sviin; *transl.*, usædelig; dum; df. – *συηνία, ἡ*, Svinets Tilstand; *transl.*, Svineri; Usædelighed, Uhumskhed; – (af *σῦς*). — *σύθεν*, *dor.* o. *cp.* f. *ἐσύθησαν*, *ind.* 3 *pl. aor. pass.*; o. – *σῦθι*, *imperat. aor. pass.*; af *σεύω, σεύομαι*. — *συΐδιον, τό*, *dim.* af *σῦς*, lidet Sviin.

σῡκάζω, samler el. afplukker Figener; *συκ. τὰ σῦκα*, *Xen.*; 2) beføler, befingrer; 3) = *συκοφαντέω*; o. — *σῡκαλίς, ίδος, ἡ*, etslags liden Fugl, *ficedula*; (af *σῦκον*). — *σῡκαμινέα, ἡ*, o. *σῡκάμῖνος, ἡ*, ogs. *ὁ*, Morbærtræet, *morus*; df. — *συκάμινον, τό*, Morbærtræets Frugt, Morbærret, *morum*; o. — *συκαμινώδης*, 2, (*εἶδος*), som ligner Morbærtræet el. Morbærret. — *συκάριον, τό*, *dim.* af *συκῆ*, liden Figen. — *συκάς, άδος, ἡ*, som *συκίς*, lidet el. ungt Figentræ. — *σῡκαστής, οῦ, ὁ*, *fem. συκάστρια, ἡ*, (*συκάζω*), som plukker Figener. — *συ-*

κέη, ἡ, ctr. συκῆ, Figentræet, *Od.*; συκῆν φυτεύειν, *Xen.*; 2) Figenvorte, som σῦκον Bem. 2. — συκία, ἡ, *dor.* f. συκέη. — συκίδιον, τό, *dim.* af συκῆ, o. af σῦκον.

*σῦκίζω, forer el. føder med Figener; — σύκινος, 3, af Figentræ el. af Figener; σύκινον πόμα, Decoct af Figener; σύκ. ξύλον, Figentræets Ved; 2) *transl.*, hvad der, ligesom Figentræets Ved, er løst og unyttigt, *ex.* σύκινος ἀνήρ, svag, feig, kraftløs Mand; συκίνη γνώμη, svag Forstand; συκίνη ἐπικουρία, daarlig Bistand; df. — συκινόφυλλον, τό, (φύλλον), Figenblad; o. — σύκιον, τό, Decoct af Figener; - (af σῦκον). — σῦκίς, ίδος, ἡ, (συκῆ), Snitling el. Plantequist af Figentræet; alm. ungt Figentræ. — *σῦκίτης, ου, ὁ, *fem.* συκῖτις, ιδος, figenagtig; συκίτης οἶνος, Viin af Figener; — συκοβασίλεια, τά, (βασιλεύς), Kongefigener; — συκόβῐος, 2, (βίος), der lever af Figener; 2) der lever af Angivelser el. som en Sykophant; o. — συκολογέω, er - σῦκολόγος, 2, (λέγω) som samler Figener; 2) som taler om el. afhandler Figener; - (af σῦκον).

σῦκομάμας o. -μάμμας, ου, ὁ, feig Stakkel; jf. βλιτομάμμας. — σῦκομορέα, ἡ, = συκόμορος. — σῦκομορίτης, ου, ὁ, οἶνος, Viin, som er tillavet af - συκόμορον, τό, Morbærfigen, Adamsfigen, Frugten af - συκόμορος, ἡ, (σῦκον, μόρον), Morbærfigentræet, som vorer i Ægypten, og bærer sin Frugt paa Stammen; 2) = μορέα. — †σῦκον, τό, Figen; 2) Figenvorte; df. — σῦκοπέδῑλος, ὁ, (πέδιλον), som gaaer i Sykophantskoe, d. e. en Sykophant; (h. *Ar.* komisk formet efter χρυσοπέδιλος); — συκόπρωκτος, 2, (πρωκτός), med Figenvorter paa Bagen; — συκοσπᾰδίας, ου, ὁ, o. συκοσπάς, άδος, ὁ, (σπάω), = συκοφάντης; (komisk formet efter λυκοσπάς). — συκοτρᾰγέω, er - συκοτράγος, 2, ogs. συκοτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω, τραγεῖν), som spiser Figener; o. — συκουρός, 2, ogs. συκωρός, (ὥρα, οὖρος), som bevogter Figener.

†σῦκοφαντέω, er - σῦκοφάντης, ου, ὁ, (σῦκον, φαίνω), Sykophant, egentl. som listigen belurer og angiver dem, som imod Forbudet udføre Figener af Attika; df. alm. en rænkefuld og vindesyg Angiver el. Klager; bes. som fører en falsk Klage, en Beforer, Calumniant, Chicaneur, o. dl.; τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ συκοφάντης, αἰτιάσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγξαι δὲ μηδέν, *Dem.*; df. — συκοφάντημα, τό, Sykophantstreg, falsk Anklage, Beforelse; o. — συκοφαντητός, 3, anklaget el. mishandlet af Sykophanter. — συκοφαντία, ἡ, en Sykophants Adfærd og Handlemaade; — συκοφαντίας, ου, ὁ, Sykophantvind; (h. *Ar.* komisk formet efter καικίας, o. fl.); o. — σῦκοφαντικός, 3, o. συκοφαντώδης, 2, (εἶδος), hørende til, anstaaende, lignende en Sykophant; (af συκοφάντης). — συκοφαντρία, ἡ, *fem.* af συκοφάντης, *Ar.* — συκόφᾰσις, ἡ, = συκοφαντία.

σῦκοφορεῖον, τό, Figenkurv; af — συκοφορέω, er - σῦκοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Figener; o. — συκόω, giør til Figener; *pass.*, *a)* bliver til Figener; *b)* faaer Figenvorter; 2) som συκίζω, forer el. føder med Figener; (af σῦκον). — συκχάς, άδος, o. συκχίς, ίδος, ἡ, som συγχίς, etslags Sko el. Sokke, *soccus.* — συκώδης, 2, (εἶδος), ligesom Figener; fuld af Figener; fuld af Figenvorter; — σύκωμα, τό, = σύκωσις; — συκῶν, ῶνος, ὁ, Figenhave; o. — συκωρέω, er - συκωρός, 2, (ὥρα), = συκουρός; (af σῦκον). — σύκωσις, ἡ, Figenvorte; o. — σῦκωτός, 3, næret el. mæsket med Figener; συκωτὸν ἧπαρ, Leveren af et med Figener mæsket Dyr, *jecur ficatum*; (af συκόω).

σύλα, ἡ, = σύλη. — σύλα, *ep.* f. ἐσύλα, 3. *sing. impf. act.* af συλάω. — σῦλᾰγωγέω, (σῦλον, ἄγω), bortfører Bytte, plyndrer; berøver. — σύλασκε, (*syncop.* af συλάεσκε), *ep.* f. ἐσύλα, 3 *sing. impf. act.* af συλάω, *Hes. Sc.* 480. — σῡλάω, *f.* ήσω, borttager, røver, *spolio*, τεύχεα, ἔντεα, den Faldnes Rustning, *Il.*; ogs. m. dobbelt *acc.*, συλᾶν νεκροὺς ἔναρα, o. dl., *ib.*; afriver voldsomt; κρᾶτα σύλας Μεδοίσας, *Pind. Pyth.* 12, 28; ogs. nedtager, τόξον, aftager, πῶμα φαρέτρης, *Il.*; alm. plyndrer, udplyndrer; ogs. som κλέπτω, borttager hemmeligen, stiæler; τὴν θεὸν τοὺς στεφάνους σεσυλήκασι, *Dem.* 516; *transl.*, συλᾶν τῷ λόγῳ τὰ τῶν προγόνων ἔργα, at nedsætte, forkleine ved sin Tale, *id.*; jf. συλεύω; - 2) *att.*, συλᾶν ναῦς, at kapre, anholde, lægge Beslag paa Skibe; jf. σύλη; (besl. m. σκυλεύω, σκῦλον). — σῦλεύω, Biform af συλάω; Τὸν μὲν ἐγὼ δέδοικα - Συλεύειν, at bedrage ham, *Il.* 24, 436. — συλέω, = συλάω, sield.

*σύλη, ogs. σύλα, ἡ, Ret til at lægge Beslag paa nogens Skib el. Ladning i Mangel af Betaling; σύλαν ἔχειν κατά τινος, at have og giøre Brug af denne Ret imod nogen; ogs. alm. at udpante; σύλας διδόναι κατά τινος, at meddele denne Ret, *Dem.*; ὅπου σῦλαι μὴ ὦσι Ἀθηναίοις, hvor athen. Eiendom ikke kunde anholdes, *id.*; jf. σῦλον; — σύλημα, τό, Rov, Bytte; bes. Krigsbytte;

+ συλήσιος, 2, rovet, stiaalen; — σύλησις, ἡ, Roven, Plyndring; o. — συλήτειρα, o. συλήτρια, ἡ, *fem.* af — συλητήρ, ῆρος, ὁ, ogs. συλήτης, ου, ὁ, o. συλήτωρ, ορος, ὁ, *Æsch.*, en Rover, en Plyndrer; – (af συλάω).

(συλ- foran λ, ved Assimilation f. συν-, af σύν). — † συλλαβή, ἡ, (συλλαμβάνω), Sammenfatten, Sammentagen; πέπλων συλλαβαί, hvad der holder Sløret sammen, *Æsch.*; 2) det Sammenfattede, Sammentagne; bes. de til el. i een Stavelse sammentagne Bogstaver, en Stavelse; δύο συλλαβὰς προσθείς, *Dem.*; ἐν γραμμάτων συλλαβαῖς βοᾷ, i skrevne Ord, *Æsch.*; 3) i Musiken, Qvarten; df. — συλλαβίζω, forbinder Bogstaverne i Stavelser, bogstaverer; — συλλαβικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Stavelse, stavelseviis; — συλλαβομαχέω, (μάχομαι), strider, trættes om Stavelser; o. — συλλαβοπευσιλαβητής, *s.* -λαλητής, οῦ, ὁ, (πυνθάνομαι, λαμβάνω *s.* λαλέω), som spørger og griber efter el. sladdrer om Stavelser. — σύλλαβος, ὁ, Bogtitel, *inc.* — συλλαγχάνω, *irr.*, *f.* -λήξομαι, bliver ved Lodkastning tildeelt nogen el. forenet med nogen, τινί. — συλ-λᾰλέω, taler med el. tillige.

συλ-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, *pf.* συνείληφα, *pass.* συνείλημμαι, *aor.* συνέλαβον, *inf.* συλλαβεῖν; – tager el. fatter tilsammen, sammentrykker, τὸ στόμα τε καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, den Dødes Mund og Øine, *Pl.*; ἀλλ' ὅσον τάχος Ἔκπλει, σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς, tag dig sammen, skynd dig at komme bort, *Soph. Phil.* 577; df. bes. *a)* tager el. bringer sammen, sammenføier, forbinder; tager med mig, *ex.* ἀπῄει συλλαβὸν τὸ ἕτερον στράτευμα, *Xen.*; – *b)* tager, griber, fængsler; ἐπεὶ δὲ οἱ στρατηγοὶ συνειλημμένοι ἦσαν, *id. Anab.* 3, 1, 2; – *c)* modtager, erholder, τινὰ σύμμαχον, til Allieret, *Herod.*; παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας, havde modtaget Jertegnet, hørt Spaadommen; *Pind. Ol.* 13, 105; ogs. at undfange; – *d) transl.*, opfatter med Forstanden, fatter, begriber; συλλαβὼν δὲ τὸ θεοπρόπιον, *Herod.* 3, 64; jf. 4, 114; — 2) tager med dertil, tager til Hielp; — 3) tager tillige Deel deri, lægger ogsaa Haand derpaa, hielper med dertil; τὼ χεῖρε ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλαιν, for at hielpe hinanden, *Xen.*; ogs. συλλ. τινί τι, o. τινί τινος, at understøtte en i noget; ogs. οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν συνελάμβανον ἡμῖν, *Dem.*; συλλ. εἴς τι, at bidrage til noget; – i denne Bem. oftest *in med.*, *ex.* καὶ αὐτὸς (θεὸς) ἔφη ξυλλήψεσθαι, at han selv vilde hielpe til, *Thuc.* 2, 54; ligel. ξυνελάβοντο δὲ τοῦ τοιούτου, foretoge denne Handling, *id.* 4, 47.

συλ-λάμπω, *f.* ψω, *colluceo*, lyser rundtom; df. — σύλλαμψις, ἡ, at lyse el. skinne til alle Sider; 2) Lysets Forening. — σύλ-λανθάνω, *irr.*, *f.* -λήσω, er med el. tillige skiult. — συλλατρεύω, tiener med el. tillige. — συλ-λαφύσσω, *f.* ξω, nedsluger med el. tillige, *Lyc.* — συλ-λεαίνω, glatter; jevner med el. tillige; afglatter; 2) sønderknuser, sønderstøder. — συλλέγω, *irr.*, *f.* -λέξω, *pf.* συνείλοχα, *pass.* συνείλεγμαι; – samler, bringer sammen, χόρτον καὶ ἄλλα τοιαῦτα, *Xen.*, ligel. χρήματα, o. dl., *transl.* φιλίας, indgaaer Venskaber; – *b)* forsamler, sammenkalder; bes. om Soldater, udtager, hverver; *in pass.*, at samle sig, at komme sammen; πρὶν συλλεγῆναι τὸ στράτευμα, *id.*; *transl.*, at opstaae lidt efter lidt; ἐκ πάντων τούτων ἡ πολυλογία συνελέγετο αὐτῷ, *id. Cyrop.* 1, 4, 3; – *c) in med.*, samler til mig selv; ἀκριβῶς τὸν βίον συνειλεγμένος, *Dem.*; samler el. kalder til mig, *Od.* 2, 292; – *d) in med.*, at ligge el. sove derhos, *inc.*

συλ-λείβω, *f.* ψω, gyder el. smelter sammen dermed; *in med.*, at flyde el. rinde sammen dermed. — συλ-λειόω, gnider derpaa for at glatte; 2) knuser aldeles. — συλλειτουργέω, er — συλλειτουργός, ὁ, Collega i et offentligt Embede. — σύλλεκτος, 2, (συλλέγω), sammensamlet, sammenbragt. — σύλλεκτρος, ὁ, ἡ, (λέκτρον), Sengkammerat. — σύλλεξις, ἡ, (συλλέγω), Samlen, Sammenbringen, Indsamlen; Forsamling; 2) at ligge el. sove derhos, *inc.* — συλλήβδην, *adv.*, (συλλαμβάνω), tilsammen, under eet, i det Hele, i Almindelighed; ἦρον με συλλήβδην, *Xen.*, *oppon.* καθ' ἓν ἕκαστον. — συλλήγω, *f.* ξω, lader ophøre, beroliger med el. tillige; *in med.*, ophører med el. tillige. — σύλληξις, ἡ, (συλλαγχάνω), Forbindelse ved Lod el. Skiebne; ogs. alm. Forbindelse; σύλληξις πυκτῶν, Fægternes Sammenstilling efter Lodkastning.

συλλήπτειρα, o. συλλήπτρια, ἡ, *fem.* af — συλληπτήρ, ῆρος, sædv. συλλήπτωρ, ορος, ὁ, Hielper, Medhielper, Deeltager; o. — συλληπτικός, 3, *adv.* -κῶς, sammentagen, samtlig, collectiv; (af συλλαμβάνω). — συλληρέω, sladdrer med el. tillige. — συλ-λῃστεύω, røver, plyndrer med el. tillige; alm. er — συλλῃστήρ, ῆρος, *fem.* συλλῄστρια, o. συλλῃστης, ου, ὁ, (λῃστής), Medrøver. — σύλληψις, ἡ, Handlingen συλλαμβάνειν, Sammenfatten, Sammentrykken;

Omfatten, Forbindelse; *b)* Paagriben, Anholden, Fængsling; *c)* Modtagen, Modtagelse; – 2) at tage med dertil el. til Hielp; – 3) tillige at lægge Haand derpaa; ds. Hielp, Bistand, Deeltagelse. — συλ-λιάζομαι, viger, undviger med el. tillige. — συλ-λῐπαίνω, smelter med el. tillige.

*συλλογεύς, έως, ὁ, som samler el. forsamler; — συλλογευτικός, 3, hørende til en Indsamling, hidrørende derfra; o. — συλλογή, ἡ, som σύλλεξις, Samlen, Indsamlen; Samling, Forsamling; Hverving; συλλογὴν ποιεῖσθαι, at hverve (Soldater), *Xen.*; (af συλλέγω). — συλ-λογίζω, som συλλέγω, samler, forsamler, bringer sammen; – 2) *in med.*, samler, sammenfatter hos mig selv el. i Aanden; ds. *a)* gientager, recapitulerer, τὰ κατηγορημένα ἀπ' ἀρχῆς, *Dem.*; *b)* sammenregner; *c)* giør en Slutning, slutter, argumenterer; συλλελογισμένον ὀρθῶς, det rigtigen Sluttede, *Dem.*; ὧν οὐδὲν ὑμεῖς συλλογίζεσθε, alt dette betænke I ikke, *id.*; o. — συλλογιμαῖος, 3, hvad der pleier at samle sig; sammenbragt, sammenløben, ἄνθρωποι, ὕδατα, o. dl.; (af συλλογή). — *συλλογισμός, ὁ, Beregnen, Beregning; *b)* Slutning (af Forsætninger), Følge (af Omstændigheder); alm. Bedømmelse, Overlæg; 2) Sold, *Diod.*, *inc.*; o. — συλλογιστής, οῦ, ὁ, som beregner el. udregner; *b)* som uddrager en Slutning el. Følge; ds. – συλλογιστικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende el. skikket til at uddrage Slutninger, øvet deri; syllogistisk; (af συλλογίζομαι).

σύλλογος, ὁ, (συλλέγω), som συλλογή, Samling, Forsamling, Sammenkomst; σύλλογον ποιεῖσθαι, at holde en Forsamling; διαλύεσθαι ἐκ τοῦ συλλόγου, at forlade Forsamlingen, *Herod.*; 2) *transl.*, Samling, Fatning; σύλλογον ψυχῆς λαβέ, fat dig, *Eur.* — συλ-λοιδορέω, skænder, skielder med el. tillige. — συλ-λούω, *irr.*, vasker, bader med el. tillige; *in med.*, bader mig med el. tillige. — συλλοχία, ἡ, = συλλοχισμός. — συλ-λοχίζω, *f.* ίσω, fordeler med andre i λόχους; – denne Handling, συλλοχισμός, ὁ; ogs. alm. som ἄθροισμα, Sammenhobning; ds. — συλλοχίτης, ου, ὁ, Kriger af den samme λόχος, *Herod.* — συλ-λῡπέω, bedrøver, krænker med el. tillige; *in med.*, bedrøves med derover, bevidner min Deeltagelse el. Medlidenhed; συλλυπεύμενοι τῷ πάθεϊ, *Herod.* 9, 94.

σύλλῠσις, ἡ, (συλλύω), at bringe fra hinanden; Opløsning af Fiendskabet, Udsoning, Forlig. — συλ-λυσσάω, o. -λυσσάομαι, raser med el. tillige. — συλ-λύω, *f.* ύσω, løser, bringer, adskiller fra hinanden, bes. Fiender; ds. udsoner, *Soph.*; *in med.*, συλλύεσθαι πρός τινα, at udsone sig, at slutte Fred med nogen. — σῦλον, τό, Bytte, Rov; sædv. *in pl.*, den Fienden fratagne Rustning; jf. σκῦλον; 2) = σύλη; σῦλα ποιεῖσθαι, at udpante, *Lys.*; alm. Pant el. hvad der træder istedenfor Betaling; — συλόνυξ, ῠχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ), som berøver Næglerne; o. — συλολωπία, ἡ, (λῶπος), at stiæle Klæder; (af συλάω).

(συμ-, *att.* ogs. ξυμ-, foran Læbebogstaverne f. συν-, af σύν). — συμβάδην, *adv.*, (συμβαίνω), med sluttede Been, *oppon.* παραβάδην, skrævende. — συμ-βαδίζω, gaaer med el. tillige. — συμ-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, *pf.* -βέβηκα, *aor.* συνέβην, *inf.* συμβῆναι; – 1) holder Benene sammen, staaer med sluttede Been el. Fødder, *oppon.* διαβαίνω; διαβαίνοντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες, *Xen.*; — 2) træder el. kommer sammen dermed, bes. for at underhandle; ἐκ τῆς μάχης – συνέβησαν οἱ στρατιῶται αὐτοὶ αὐτοῖς, *Xen.*; ds. bes. – *a)* at forenes, blive enig om noget; συνέβησαν ἐς τὠυτό, *Herod.* 1, 13; ogs. *absol.*, *ex.* *Thuc.* 4, 81; – *b)* at stemme overeens, at passe til noget, τινί, *Herod.* 1, 116; ogs. om en Regning, en Slutning, o. dl.; – *c)* at omgaaes nogen, τινί, *Ar.*; – *d)* συμβῆναι ποδί, *conferre pedem*, at træde i Kamp med Fienden, *Soph. Aj.* 1281; — 3) at træffe sammen, at tildrage sig, at indtræffe; εἴ τι ἀγαθὸν ἢ κακὸν συμβαίνοι, *Xen.*; ofte euphemistisk, *ex.* εἴ τι συμβαίνοι γίγνεσθαι, om der traf et Uheld, *id.*; ligel. ἄν τι συμβῇ, om der indløber en Feil, *Dem.*; – συμβαίνει τί μοι, noget træffer mig, bes. *c. inf.*, naar noget skal betegnes som blot tilfældigt, *ex.* συνέβη μοι πορεύεσθαι, jeg var just paa en Reise; – *b)* at have Fremgang; ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα, – εἰ δὲ μή –, *Thuc.* 3, 3; derimod πολέμου κακῶς ξυμβάντος, *Xen.*; – *c)* τὸ συμβεβηκός, o. τὸ συμβάν, Tilfælde, tilfældig Omstændighed. — συμβακχεύω, = βακχεύω σύν τινι. — σύμβακχος, 2, ogs. συμβάκχη, ἡ, (Βάκχος), Medbacchant, Medbacchantinde.

συμ-βάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, *pf.* -βέβληκα, *aor.* συνέβαλον, συμβαλεῖν, *aor. pass.* συνεβλήθην; oftere h. *Hom.* *in aor. intr.* (af ἔβλην), ξύμβλητο, ξυμβλήμενος, *etc.*, hvs. *fut.* συμβλήσομαι, *Il.* 20, 335; *Herod.* har ogs. *part. præs.* o. *aor.* συμβαλλεόμενος o. συμβαλεόμενος; — 1) kaster el. bringer sammen; συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας, *Xen.*; ῥοὰς – συμβάλλετον, om tvende Floder, *Il.* 5, 774; jf. 4, 453; ligel. *in*

med., πολλῶν (ποταμῶν) συμβαλλομένων τὸ σφέτερον ὕδωρ, *Herod.* 4, 50; – *b)* alm. forbinder, σχοινία, sammenfletter; χεῖρας, δεξιὰς συμβάλλειν, at give hinanden Haanden; – *c)* in *med.*, bringer sammen, giør Tilskud af mit Eget, sædv. χρήματά τινι, ogs. εἴς τι; undert. ogs. in *act.*, *ex.* συμβόλαια πολλοῖς συμβαλόντες, efter at have giort Mange Forskud, *Dem.*; df. οἱ συμβάλλοντες, Creditorerne; alm. συμβάλλεσθαί τινι, at have Pengesager at afgiøre med nogen; – *d)* ligel. in *med.*, συμβάλλεσθαι λόγους, ogs. uden λόγους, at tale sammen; at aftale; ogs. m. andre Objecter, *ex.* συνεβάλοντο λόφον, εἰς ὃν δέοι πάντας αὐλίζεσθαι, de aftalte, bleve enige om en Høi, *Xen. Anab.* 6, 3, 1; συμβάλλεσθαι ξενίαν, at indgaae Giestevenskab med hinanden; – *e)* ligel. in *med.*, bidrager, hielper med til noget, εἴς τι, πρός τι, *ex.* ἡ τύχη – ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν, *Thuc.* 3, 45; μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν, *Xen.*, ogs. τινὶ εἰς τὸ τιμᾶσθαι, *id.*; — 2) om Mennesker, bringer sammen, sætter imod hinanden, ophidser til Kamp, *ex.* Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους – θεοὶ – Σύμβαλον, *Il.* 20, 55; jf. *ib.* 3, 70; ligel. ἄνδρα ἀνδρὶ – συνέβαλον, *Herod.* 5, 1; τοὺς ἡβῶντας (συμβάλλειν) εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς, *Xen.*; συμβαλεῖν φίλους ἄνδρας, at giore Venner til Fiender, *id.*; – *b)* *intr.*, α) geraader sammen el. i Kamp med nogen, m. μάχεσθαι, *Il.* 16, 565; ogs. in *med.*, Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίων, *ib.* 12, 377; συμβάλλειν τινί, at angribe, at levere Slag, *Herod.*; ogs. ἐκ τοῦ ἐναντίου σύμβ. τινί, forfra, i Fronten, *Xen.*; ogs. *absol.*, *ex.* συμβαλὼν ἐνίκησε τοὺς Ἀσσυρίους, i et Slag, *Herod.*; συμβαλὼν στρατός, *id.*; β) kommer derhen, dertil, til nogen, πρός τινα; πρὸς ἐμὲ πάντες συμβαλεῖτε, *Xen. Cyr.* 6, 2, 11; γ) bidrager til noget, πρός τι, oftest in *med.*; – *c)* in *med.*, træffer sammen dermed, møder tilfældigen, τινί; h. *Hom.* altid in *aor. ep.*, ξύμβλητο, *etc.*, o. *fut.* συμβλήσομαι; ogs. *transl.*, omgaaes nogen, o. dl., undert. ogs. in *act.*; — 3) holder el. stiller sammen dermed, τί τινι, ogs. πρός τι; df. sammenligner; ὡς εἶναι ταῦτα σμικρὰ μεγάλοισι συμβάλλειν, at det skal være mig tilladt, at sammenligne dette Lidet med noget Stort, *Herod.* 4, 99; *pass.*, οὐδὲ εἷς τῶν ἄλλων – ἄξιός ἐστι Πολυκράτεϊ μεγαλοπρεπείην συμβληθῆναι, at sammenlignes med ham i Herlighed, *id.* 3, 125; – *b)* h. *Herod.* sædv. in *med.*, holder sammen el. sammenligner hos mig selv, d. e. slutter el. gietter mig dertil, formoder, udfinder; συνεβάλλετο τὸν Ὀρεστέα – τοῦτον εἶναι, τῇδε συμβαλλεόμενος, i det han sluttede paa denne Maade, 1, 68; *pass.*, συμβέβληταί μοι ὁδός, har ved Formodning udfundet Veien, *id.*; ogs. alm. overtænker, betænker, beraadslaaer, dommer.

σύμβαμα, τό, (συμβαίνω), Begivenhed, Tilfælde; 2) h. Stoikerne, som κατηγόρημα, enkelt, fuldstændig Sætning, *ex.* Σωκράτης περιπατεῖ; – derimod den ufuldstændige Sætning, *ex.* Σωκράτει μέλει, παρασύμβαμα *s.* παρακατηγόρημα. — συμ-βαπτίζω, dypper, neddukker med el. tillige. — συμ-βαρβαρίζω, *i. e.* βαρβαρίζω σύν τινι. — συμ-βαρύνω, betynger med el. tillige. — συμβασείω, *desid.* af συμβαίνω, har Lyst til at indgaae Forlig el. slutte Forbund, *Thuc.* 8, 56. — συμ-βασιλεύς, έως, ὁ, Medkonge. — συμ-βασιλεύω, hersker med el. tillige. — σύμβασις, ἡ, (συμβαίνω), at staae med sluttede Been, *oppon.* διάβασις; 2) Overeenskomst, Forening, Forlig, Fredsslutning; ἀνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν, *Herod.* 1, 74; 2) som σύμβαμα, Tilfælde. — συμ-βαστάζω, *f.* άσω, bærer med el. tillige; 2) holder sammen, sammenligner, *confero*.

συμ-βατεύειν, at parre sig. — συμβατήριος, 2, o. συμβατικός, 3, *adv.* -κῶς, (συμβαίνω), hørende el. skikket til en Overeenskomst el. Udsoning, førende dertil, λόγος, *Thuc.* — σύμβατόν ἐστι f. συμβαίνει, *Polyb.* — συμβεβαιόω, bekræfter, bestyrker med el. tillige. — συμβεβηκότως, *adv. part. pf. pass.* af συμβαίνω, tilfældigviis. — συμβεβηλόω, vanhelliger, besmitter med el. tillige. — συμβελής, 2, (βέλος), som træffes af flere Pile, som καταβελής. — συμβῆναι, *inf. aor.* 2 til συμβαίνω. — συμ-βιάζω, betvinger med el. tillige. — συμ-βιβάζω, *f.* άσω, bringer sammen, forbinder; *transl.*, forliger, forener, giør til Ven el. Forbunden; οἱ συμβιβάσαντες αὐτούς, ἔσαν οἵδε, *Herod.* 1, 74; ogs. συμβιβ. τινά τινι, *Thuc.* 2, 29; *pass.* συμβεβιβάσθαι o. συμβιβασθῆναι ἐπί τισι, at enes om visse Vilkaar; – 2) som συμβάλλω Bem. 3, holder el. stiller sammen; df. sammenligner, slutter, viser, beviser; sild. ogs. underviser, *att.* προσβιβάζω.

συμβίβασις, ἡ, o. συμβιβασμός, ὁ, Udsoning, Forlig; 2) Sammenligning; 3) Belærelse, Underviisning; o. — συμβιβαστής, οῦ, ὁ, som udsoner; 2) som sammenligner; df. – συμβιβαστικός, 3, = συμβατήριος; τὸ συμβιβαστικόν, som συμβίβασις, Forlig. — σύμβιος, 2, (βίος), som lever dermed, Ægtefælle, Ven, o. dl.; som lever paa

samme Tid, jevnaldrende. — συμ-βιοτεύω, = flgd. — συμ-βιόω, *irr.*, *f.* ώσομαι, *aor.* συνεβίων, lever med el. tillige; df. — συμβίωσις, ἡ, Samliv; selskabelig Forbindelse; o. — συμβιωτής, οῦ, ὁ, = σύμβιος. — συμ-βλαστάνω, *irr.*, *f.* -στήσω, spirer, vorer med el. tillige. — *σύμβλημα, τό, Sammenføining, LXX; — συμβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, sammenkastet, sammenslaaet; — σύμβλησις, ἡ, Forbindelse, Sammenføining; 2) Sammenligning; Forhold, Hensyn; 3) Udtydning, Udlægning; 4) Bidrag; — συμβλήσομαι, *ep. fut. pass.* til συμβάλλω, *Il.* 20, 335; — συμβλητέος, 3, til at sammenligne; o. — συμβλητός, 3, sammenlignet; til at sammenligne; - (af συμβάλλω). — συμβλύζω, spruder med el. tillige.

συμ-βοάω, *irr.*, skriger med nogen, τινί; istemmer tillige et Skrig; συνεβόων ἀλλήλοις, *Xen.*; 2) tilskriger nogen, raaber paa nogen, τινά. — συμβοήθεια, ἡ, fælles Hielp el. Bistand; alm. Handlingen - συμβοηθέω, er - συμ-βοηθός, 2, som yder Bistand, som hielper med el. tillige. — συμβολαιογράφος, 2, (γράφω), som skriver Contracter; af — συμβόλαιον, τό, Tegn, Kiendetegn, Mærke; πιστὸν γάρ οἱ ἦν τὸ συμβόλαιον, *Herod.* 5, 92, 7; 2) Handel og Vandel; συμβόλαια τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, *Dem.*; df. *a)* Forskrivning, Contract; *b)* laante Penge; egentl. *neutr.* af — συμβόλαιος, 3, (σύμβολον), hørende til el. vedkommende en Contract; ξυμβόλαιαι δίκαι, *Thuc.* — συμβολατεύω, = δειπνῶ ἀπὸ συμβολῶν, *inc.* — συμβολεύς, έως, ὁ, (συμβάλλω), som bringer sammen; συμβ. σχοινίων, som fletter el. snoer Liner; 2) etslags Naal el. Værktøi, hvormed Fiskergarn knyttes.

συμβολεύω, o. συμβολέω, som συμβάλλω, fører el. bringer sammen, *c. acc.*; 2) som συμβάλλομαι, træffer el. støder paa nogen, τινί; ξυμβολεῖ φέρων φέροντι, *Æsch. Sept.* 354. — συμβολή, ἡ, (συμβάλλω), Sammenkasten, Sammenskyden; Tilskud, Bidrag; Hielp; bes. αἱ συμβολαί, enhvers Bidrag til at Sammenskudsmaaltid, *collectæ*, *Cic.*; δειπνεῖν ἀπὸ συμβολῶν, at holde sligt Maaltid; - 2) Sammensætten, Sammenføining, Forbindelse, *ex.* Knoklernes; ἐπ' ἄκρης τῆς συμβολῆς (τοῦ ζωστῆρος), paa Enden el. hvor det giøres fast, *Herod.* 4 10; ἐν ταῖς συμβολαῖς (τῶν ὁδῶν), hvor Veiene støde sammen, *Xen.*; ogs. Fletten, Fletning; - 3) Sammentræffen, Samkomst, Sammenstød; df. Træfning, Kamp, Slag; συμβολὴν ποιεῖσθαι, at levere et Slag, *Herod.*; ἔνθα ἡ πρώτη συμβολὴ ἐγένετο, *Xen.* — συμβόλησις, ἡ, (συμβολέω), = συμβολή. — *συμβολικός, 3, -κῶς, betegnende, symbolisk, figurlig; 2) hørende, skikket til at slutte el. uddrage af Tegn; 3) hørende til et Bidrag, bes. til et Sammenskudsmaaltid; — συμβολιμαῖος, 3, hørende til el. vedkommende en Contract; o. — συμβολοκοπέω, er - συμβολοκόπος, 2, (κόπτω), som elsker Giestebude; - (af flgd.).

σύμβολον, τό, (συμβάλλω), Tegn el. Mærke, hvorpaa noget kiendes, hvoraf man slutter sig til noget; σύμβολον δ' οὔ πώ τις - πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὗρεν θεόθεν, paalideligt Tegn fra Guderne paa hvad der skal skee, *Pind. Ol.* 12, 10; df. ogs. Varsel, Forvarsel; bes. *a)* Mærke, Vaaben, Insigne; *b)* aftalt Tegn, Billet, Kort, o. dl., *tessera*, hvormed man beviser sin Adkomst, *ex.* til at være Medlem af Retten el. af Raadet, ogs. sin Ret til at opholde sig som Fremmed paa et Sted; jf. *Ar. Av.* 1214; ogs. det Tegn el. Mærke, hvorpaa en Giesteven kiendes, *tessera hospitalitatis*; det Mærke, som den giver, der deeltager i et Sammenskudsmaaltid, sædv. en Signetring, df. ogs. σφραγίς; jf. *anuli dati* h. *Ter.*; *c)* sandselig Betegnelse af et Begreb, Sindbillede, Symbol; *d)* som σύνθημα, Parole, o. dl.; — 2) τὰ σύμβολα, Handelstractat imellem tvende Stater, hvorefter den Anklagede skal dømmes i den Stat, hvis Borger han er; - en saadan Forbindelse, ἡ ἀπὸ συμβόλων κοινωνία; at indgaae den, ἀπὸ συμβόλων κοινωνεῖν; de dertil hørende Retssager, αἱ ἀπὸ συμβόλων δίκαι; at afgiøre dem, ἀπὸ συμβόλων δικάζειν.

σύμβολος, 2, (συμβάλλω), som støder el. træffer derpaa, som møder, *Æsch. Suppl.* 500; alm. som omgaaes nogen, τινί; 2) som *subst.* ὁ σύμβολος, *a)* som udlægger Tegn el. Varsler; καὶ συμβόλους τε καὶ μάντεις, *Xen. Apol.* 13; *b)* = σύμβολον, Mærke; Varsel. — συμβόσκω, *irr.*, *f.* -βοσκήσω, er - συμβότης, ου, ὁ, som græsser el. vogter Hiorden paa - de almindelige el. fælles Græsgange, ἀγρὸς συμβοτός. — *συμβούλευμα, τό, meddeelt Raad; — συμβουλευτέος, 3, til at beraadslaae over; til at raade; — συμβουλευτής, οῦ, ὁ, Raadgiver; 2) Medraadsherre; o. — συμβουλευτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket, tilbøielig til at beraadslaae el. til at raade; at tilraade, raadelig; - (af flgd.).

συμβουλεύω, raader, giver el. meddeler et Raad, τινί, ogs. τινί τι; *in med.*, raadslaaer, raadfører mig med nogen, τινί, spørger om Raad; συμβουλευομένου τε ἄν, συμβουλεύσειε τὰ ἄριστα, og naar (Vennen) bad om Raad, vilde han

raade det Bedste, *Herod.* 7, 237; οὐ γὰρ ἐπιτιμᾶν τοῖς συμβουλευομένοις χαλεπὸν, ἀλλὰ συμβουλεῦσαί τι καὶ πεῖσαι τῶν δεόντων, *Dem.*; ὅστις ξυμβουλεύσαιτό τι, hvo der forlangte Raad i en Sag, *Thuc.* 8, 68. — συμβουλή, ἡ, o. συμβουλία, ἡ, Beraadslagning, *Herod.* 8, 101; Raad, *id.* 103; οὐ δὲ μεν συμβουλίην ἐνδέξαι, følg mit Raad, *id.* 7, 51; συμβουλαὶ τῶν θεῶν; o. ἡ παρὰ τῶν θεῶν συμβουλία, Gudernes Raad el. Villie (ifølge Varsler), *Xen.*; o. — συμβούλιον, τό, = frgd.; 2) sædv. Raadsforsamling; (af βουλή). — συμ-βούλομαι, *irr.*, har samme Villie, deler nogens Ønsker, *c. dat.*; ἐὰν καὶ τοὺς ἀκούοντας συμβουλομένους λάβω, vinder Tilhørernes Velvillie, *Dem.* — σύμβουλος, 2, (βουλή), Raadgiver; θεοὺς γενέσθαι συμβούλους τῶν ἀγαθῶν.

συμ-βραβεύω, regierer med el. tillige. — συμ-βράζω, syder, skummer, bruser med el. tillige. — συμ-βράσσω, *att.* ττω, ryster heftigen sammen dermed. — συμ-βρέμω, bruser, larmer med el. tillige. — συμ-βρύκω τοὺς ὀδόντας, bider Tænderne sammen. — συμ-βύω, *f.* ύσω, sammenstopper, *Ar.* — σύμβωμος, 2, (βωμός), som æres paa det samme Altar. — συμμαθητής, οῦ, ὁ, (συμμανθάνω), Meddiscipel; df. — συμμαθητιάω, *desid.* til συμμανθάνω, vilde gierne være Meddiscipel. — συμ-μαίνομαι, *pf.* συμμέμηνα, *Luc.*, raser med el. tillige. — συμ-μαλάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, giennemælter og blødgiør dermed. — συμ-μανθάνω, *irr.*, *f.* -μαθήσομαι, lærer tilligemed nogen, τινί; συμμαθεῖν, at vide tillige, *Soph. Aj.* 869; *b)* ἤδη πόμα συμμαθόντι, for den, som er vant dertil, *Xen.* — συμ-μάρπτω, *irr. f.* ψω, griber med el. tillige; 2) afbrækker, Συμμάρψας δόνακας, *Il.* 10, 467. — συμμάρτυρ, ῦρος, ὁ, ἡ, = συμμάρτυρος. — συμ-μαρτυρέω, er - συμμάρτυρος, 2, som vidner med el. tillige; et Medvidne; - συνεμαρτύρησε ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ χρόνος, *Xen.* — συμ-μαστιγόω, pidsker med el. tillige.

συμμαχέω, = συμμάχομαι; τὸ χωρίον καὶ συμμαχέει, bidrager dertil, *Herod.* 1, 98; df. - συμμαχία, ἡ, Hielp el. Bistand i Krigen; Forbund, Alliance; 2) de Forbundne, socii, Hielpetropperne, *Herod.*; o. — συμμαχικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til, passende for et Forbund el. for de Forbundne; τὸ συμμαχικόν, Forbundshæren, Hielpetropperne, *Herod.*, *Thuc.*; (af σύμμαχος). — συμμαχίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til σύμμαχος; ἐλθουσῶν πρεσβειῶν ἀπὸ τῆς ξυμμαχίδος, fra de Forbundne, *Thuc.*; ἐν ταῖς συμμαχίσι πόλεσι, *Xen.* — συμμάχομαι, *irr.*, *f.* -μαχέσομαι, τινί; er - σύμμαχος, 2, (μάχη), som strider, kæmper, er forbunden med nogen i Krigen; ὁ σύμμαχος, Forbunden, Allieret, socius; alm. som hielper el. bidrager til noget, εἴς τι; ὁ σύμμαχος, en Hielper, *Xen.*

συμμεθ-αρμόζω, omstemmer, forandrer med el. tillige. — συμμέθεξις, ἡ, (συμμετέχω), Deeltagelse. — συμμεθέπω, *irr.*, behandler, forvalter med el. tillige, σκῆπτρα, *poët.* — συμμεθ-ίστημι, *f.* -μεταστήσω, omstiller, omsætter med el. tillige; 2) *in aor.* 2, *pf. o. plqupf.*, o. *in med.*, gaaer med el. tillige bort el. over. — συμμεθύσκομαι, o. συμ-μεθύω, beruser mig med el. tillige. — συμ-μειόω, formindsker, forringer med el. tillige. — συμ-μειρακιώδης, 2, tillige el. aldeles barnagtig. — συμ-μελαίνω, sværter med el. tillige; giør aldeles sort. — συμμελανειμονέω, bærer med el. tillige sorte Klæder. — συμ-μελετάω, over med el. tillige. — συμμελής, 2, (μέλος), som synger med; som stemmer overeens. — συμμεμετρημένως, *adv. part. pf. pass.* af συμμετρέω, afmaalt, efter rigtigt Forhold. — συμ-μένω, *irr.*, *f.* -μενῶ, bliver med el. tillige; vedbliver at være, bliver varig; jf. σύμβασις.

συμ-μερίζω, meddeler, tildeler; *in med.*, erholder med el. tillige en Deel deraf el. deri; df. — συμμεριστήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* συμμερίστρια; o. συμμεριστής, οῦ, ὁ, Deeltager, Deeltagerske. — συμμεσουρανέω, er - συμ-μεσουράνιος, 2, som har samme Stilling midt paa Himmelen; - denne Stilling el. lige Middagslinie, συμμεσουράνησις, ἡ. — συμμετα-βαίνω, *irr.* *f.* -βήσομαι, gaaer med el. tillige bort, over, videre. — συμμετα-βάλλω, *irr.*, *f.* -βαλῶ, forandrer med el. tillige; *in med.*, forandrer mig med el. tillige, bliver ogsaa anderledes til Sinds. — συμμετα-δίδωμι, meddeler tillige, bes. til fælles Beraadslagning. — συμμετα-κινέω, bevæger, flytter, forandrer med el. tillige. — συμμετα-κοσμέω, ordner med el. tillige anderledes. — συμμετα-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, tager med el. tillige Deel deri. — συμμετα-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder om, forandrer mig med el. tillige. — συμμετα-ποιέω, forandrer med el. tillige. — συμμετα-σχηματίζω, former, danner, gestalter med el. tillige anderledes. — συμμετα-τίθημι, omsætter, bortsætter med el. tillige. — συμμετα-φέρω, *irr.*, *f.* -μετοίσω, bortfører med el. tillige. — συμμεταχειρίζομαι, (χειρίζω), behandler, haandterer med el. tillige.

συμμετ-έρχομαι, *irr.*, *f.* -μετελεύσομαι, gaaer tillige derefter. — συμμετ-έχω, *irr.*, *f.* -μεθέξω, har el. tager ogsaa Deel deri. — συμ-μετεωρίζω, hæver tillige i Veiret. — συμ-μετεωροπολέω, beskæftiger mig tillige med overjordiske Ting. — συμμετίσχω, = συμμετέχω, *Soph.* — συμμετ-οικέω, forandrer tillige Bopæl, bes. som Colonist. — συμμετ-οικίζω, hensætter tillige paa et andet Sted, bes. som Colonist. — συμμέτοχος, 2, (συμμετέχω), som tillige har Deel el. Andeel deri. — συμ-μετρέω, afmaaler, afpasser derefter, dertil, τί τινι, ogs. πρός τι, o. εἴς τι; ogs. *in med.*, συμμετρησάμενοι τὴν ὥρην τῆς ἡμέρας, ved at beregne Tiden paa Dagen, *Herod.* 4, 158; *pass.*, ἔφθιτο — μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ, maalt med el. efter en lang Tid, havende giennemmaalt en lang Tid, d. e. i høi Alderdom, *Soph. Oed. T.* 963; df. — συμμέτρησις, ἡ, Afmaaling; afmaalt Forhold; o. — συμμετρητής, οῦ, ὁ, den Afmaalende.

συμμετρία, ἡ, afmaalt el. passende Forhold, Proportion, Symmetrie; df. — συμμετριάζω, har el. holder det rette Maal, er i det rette Forhold; af — σύμμετρος, 2, *adv.* -μέτρως, (μέτρον), afmaalt, forholdsmæssig, proportionert, symmetrisk; συμμέτρως ἔχειν, at være i det rigtige Forhold, *Xen.*; alm. tilsvarende, passende; σύμμετρος ὡς κλύειν, saa nær, at man kan høres, *Soph.*; ogs. til rette Tid, betimelig; 2) som μέτριος, maadelig, begrændset; df. — συμμετρότης, ητος, ἡ, = συμμετρία. — συμμηκίζω, (μῆκος), forlænger dermed el. derefter. — συμμηνία, ἡ, (μήνη), Mellemtid, da Maanen ikke skinner, *interlunium.* — σύμμηρος, 2, (μηρός), med sammenstødende Hofter. — συμμηρύομαι, (μηρύω), indvikler, væver, spinder tilsammen; — denne Handling, συμμήρυσις, ἡ. — συμ-μήστωρ, ορος, ὁ, Medhielper. — συμ-μητιάομαι, tager Deel i en Beraadslagning, *Il.* 10, 197. — συμ-μηχανάομαι, udtænker, udfinder derhos el. tillige; alm. tilveiebringer derhos, τὰ ἐπιτήδεια — τοῖς στρατιώταις, *Xen.* — συμ-μιαίνω, besudler derhos el. tillige.

συμμίγα, ogs. συμμίγδην, *Nic.*, *adv.*, sammensat; df. — συμμιγία, ἡ, = σύμμιξις, *inc.*; o. — σύμμιγμα, τό, Blanding, Sammensætning; sammensat Legeme; af — συμ-μίγνυμι, o. -μιγνύω, *irr.*, *ep.* o. *jon.* συμμίσγω, *f.* -μίξω, sammenblander, forener; συμμίξαντες τὰ στρατόπεδα, *Herod.*; *transl.*, ἔφη θέλειν οἱ κοινόν τι πρῆγμα συμμῖξαι, vilde meddele ham en Sag, *id.* 8, 53; omvendt: φόρμιγγά τε — ἐπέων τε θέσιν — παιδὶ συμμῖξαι προπόντως, at giøre ham deelagtig deri, at hædre ham dermed, *Pind. Ol.* 3, 16; — 2) *intr.* o. *in med.*, *a)* har Omgang el. Forbindelse med nogen, γυναικί, *Herod.*; *transl.*, ἢν κακοῖσι συμμιχθῇς, *Theogn.*; bes. kommer for at underhandle, ogs. underhandler, taler med nogen, ἄγγελοι — συμμίξοντες Γέλωνι, *Herod.* 7, 153; alm. forbinder el. forener mig med nogen, τινί; εἰ μέλλοι τις ἐκείνῳ συμμῖξαι, *Xen. Cyr.* 5, 2, 14; *b)* holder Træfning, leverer et Slag, τινί, med el. imod nogen; οἱ Μῆδοι — τοῖσι Πέρσῃσι συνέμισγον, *Herod.* 1, 127; συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν, *id.* 4, 127; ogs. εἰς χεῖρας συμμιγνύειν, *Xen.*

συμμικτός, 3, *adv.* -κτῶς, sammenblandet, imellem hinanden, *Hes.* — συμ-μιμέομαι, er — συμμιμητής, οῦ, ὁ, som efterligner med el. tillige. — συμμιμνήσκομαι, (μιμνήσκω, *irr.*), erindrer mig derhos; συμμέμνησθέ μοι ταῦτα, *Dem.* — συμ-μινύθω, aftager, forringes tillige. — σύμμιξις, ἡ, (συμμίγνυμι), Sammenblanding; 2) Omgang. — συμμίσγω, *ep.* o. *jon.* f. συμμίγνυμι, f. m. f. — συμ-μισέω, hader med el. tillige. — συμ-μισοπονηρέω, hader tillige det Onde el. de Onde; bliver tillige vred. — συμ-μνάομαι, -μνῶμαι; *jon.* f. συμμιμνήσκομαι. — συμμνημόνευσις, ἡ, samtidig Erindring; af — συμμνημονεύομαι, (μνημονεύω), erindrer mig tillige, mindes el. omtaler tillige. — συμ-μογέω, arbeider, umager mig med el. tillige. — συμ-μοιρέω, tildeler med el. tillige. — σύμμολπος, 2, (μολπή), = συνῳδός. — συμ-μολύνω, tilpletter, besudler derhos el. tillige. — συμ-μοναρχέω, er tillige Enehersker el. Monarch. — συμμονή, ἡ, (συμμένω), at blive sammen; at bestaae, at leve sammen, Samliv. — συμμονόομαι, (μονόω), er alene hos nogen, τινί.

συμ-μορία, ἡ, (μέρος), i Athenen, en Afdeling af 60 af de meest bemidlede Borgere, der i Fælleskab betalte Krigsskat og udrustede Krigsskibe, jf. τριηραρχία; der vare i alt 20 συμμορίαι, nemlig 2 for hver af de 10 φῦλαι; εἰσφέρειν κατὰ συμμορίαν, εἰς συμμορίαν ἐγγράφειν, *Dem.*; 2) df. alm. enhver Forening, som i Fælleskab bekoster et Foretagende; — (*Dion. Hal.* sammenligner dermed Romernes *classes*); df. — συμμοριάρχης, ου, ὁ, o. συμμορίαρχος, 2, (ἄρχω), Forstander for en συμμορία; o. — συμμορίτης, ου, ὁ, Medlem af en συμμορία. — σύμμορος, 2, (μόρος), skattepligtig, forbunden, *socius*, τινί, *Thuc.* 4, 93. — συμμορφίζω, o. συμμορφόω, efterformer, bringer til at ligne; af — σύμμορφος,

2, (μορφή), af lige el. lignende Gestalt. — συμ-μοχθέω, udholder med el. tillige Arbeide og Møie. — συμ-μυέω, indvier med el. tillige. — σύμμυσις, ἡ, (συμμύω), at tillukke sig. — συμ-μύστης, ου, ὁ, den Medindviede. — συμ-μύω, f. ύσω, tillukker, tilslutter, bes. Dine og Mund; ds. fortier, holder tilbage; 2) intr., at lukke el. slutte sig til, bes. om Dine og Mund; ligel. συν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν, er lukkede, Il. 24, 420.

συμπᾰγής, 2, (συμπήγνυμι), sammenføiet, sammensat; ds. — συμπᾰγία, ἡ, = σύμπηξις. — συμπάθεια, ἡ, lige Følelse, Stemning, Lidenskab; Medfølelse, Medlidenhed; Deelagtighed i en indre Tilstand; af — συμπαθέω, er — συμπᾰθής, 2, adv. -παθῶς, (πάθος, πάσχω), som har de samme Lidelser, Lidenskaber, Følelser, Tilbøieligheder; bes. medfølende, medlidende; ds. — συμπάθησις, ἡ, o. συμπαθία, ἡ, = συμπάθεια; o. — συμπαθητιάω, er stemt til Medlidenhed, τινί, imod nogen. — συμπαιᾱνίζω, istemmer med el. tillige en Pæan. — συμ-παίγμων, ονος, ὁ, ἡ, (συμπαίζω), Legekammerat. — συμ-παιδαγωγέω, opdrager med el. tillige. — συμ-παιδεύω, opdrager, danner med el. tillige; 2) underviser, oplærer med el. tillige. — συμ-παίζω, irr., f. ξομαι, leger, spøger med el. tillige; ds. — συμπαικτήρ, ῆρος, συμπαίκτης, ου, συμπαίκτωρ, o. συμπαίστωρ, ορος, ὁ, fem. συμπαίκτρια, o. συμπαίστρια, ἡ, Medlegende, Legekammerat. — συμ-παίω, irr., slaaer med el. tillige; slaaer sammen; πολλῆς δ' ἔριδος συνέπαισε κλύδων, Eur. Hec. 115. — συμπαιωνίζω, = συμπαιανίζω.

συμ-παλαίειν, at brydes sammen. — συμ-παλαμάομαι, behandler, hielper med el. tillige. — σύμπᾰν, τό, see u. σύμπας. — συμ-πανηγυρίζω, er med at holde en Fest el. høitidelig Sammenkomst; ds. — συμπανηγυρισταί, ῶν, οἱ, som tage Deel i en Fest el. en høitidelig Forsamling. — συμ-πανουργέω, er med at giøre en slet Streg. — συμπαραβαδίζω, gaaer med ved Siden. — συμπαρα-βάλλω, irr., holder sammen, sammenligner dermed. — συμπαραβύω, stopper med deri el. derimellem. — συμπαρ-αγγέλλω, τινί, understøtter nogens Ansøgning om Embede. — συμπαρα-γίγνομαι, irr., ankommer med el. tillige; er tillige derhos, derved. — συμπαρ-άγω, irr., fører tillige frem el. tilstede; in med., rykker tillige frem. — συμπαρα-δηλόω, antyder tillige derhos. — συμπαραδύομαι, (δύω, irr.), gaaer tillige derind. — συμπαρα-θέω, irr., f. -θεύσομαι, løber med ved Siden.

— συμπαρ-αινέω, irr., f. έσω, formaner, opmuntrer med el. tillige.

συμπαρακαθ-έζομαι, irr., sidder med el. tillige derhos, derved. — συμπαρα-καθίζω, sætter, lader sidde med el. tillige derhos, derved. — συμπαρα-καλέω, irr., f. -έσω, paakalder, anraaber tillige, Ἥρωας γῆς, Xen.; b) indbyder med el. tillige; c) tilraaber, opfordrer, tilkalder med el. tillige, ἀπὸ τῶν συμμάχων πρέσβεις, id. — συμπαρακατακλίνω, anviser med el. tillige en Plads, ex. ved Bordet. — συμπαράκειμαι, inf. -κεῖσθαι, (κεῖμαι, irr.), ligger med derhos, derved. — συμπαρ-ακολουθέω, gaaer med ved Siden, er med i Følget; transl., følger med Tankerne, forstaaer, fatter. — συμπαρα-κομίζω, f. ίσω, att. ιῶ, fører med el. tillige derhos; in med., drager, reiser med el. tillige derhos. — συμπαρα-κύπτω, f. ψω, bukker mig med el. tillige til Siden. — συμπαρα-λαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, antager el. optager med dertil. — συμπαρα-μένω, irr., bliver med el. tillige derved. — συμπαρα-μίγνυμι, o. -μίσγω, irr., f. -μίξω, blander med deri. — συμπαρ-ᾱναλίσκω, irr., f. -λώσω, fortærer, ødelægger med el. tillige. — συμπαρα-νεύω, tilnikker Bifald, tilvinker med el. tillige. — συμπαρα-νήχομαι, (νήχω), svømmer med ved Siden deraf. — συμ-παρανομέω, handler tillige lovstridigen.

συμπάρα-πέμπω, gaaer med ved Siden og ledsager. — συμπαρα-πλέκω, sammenfletter med el. tillige. — συμπαρα-πλέω, irr., f. -πλεύσομαι, seiler med ved Siden deraf. — συμπαραπληρωματικός, 3, = παραπληρωματικός. — συμπαραπ-όλλῡμι, irr., ombringer, fordærver med ved given Leilighed; in med., omkommer med derved. — συμπαρα-σκευάζω, udruster, forsyner, forskaffer med el. tillige; ὧν μάλιστα ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσι, ὁ δαίμων ἡμῖν ταῦτα συμπαρεσκεύακεν, Xen. — συμ-παρα-σπονδέω, bryder tillige Forbundet. — συμπαραστᾰτέω; er — συμπαραστάτης, ου, ὁ, (παρίσταμαι), som tillige yder Bistand, Medhielper. — συμπαράταξις, ἡ, Vigeled; af — συμπαρατάσσομαι, att. ττομαι, (τάσσω), stiller mig med i Slagordenen el imod Fienden. — συμπαρα-τείνω, udstrækker med el. tillige derhos; in med., udstrækker mig med el. tillige derhos. — συμπαρα-τηρέω, staaer derhos og iagttager med el. tillige; ds. — συμπαρατήρησις, ἡ, samtidig Iagttagelse. — συμπαρα-τίθημι, stiller med el. tillige derhos, derved. — συμπαρα-τρέφω, irr., f. -θρέψω, opføder, opdrager

med el. tillige derhos. — *συμπαρατρέχω*, *irr.*, o. -*τροχάζω*, løber med ved Siden deraf. — *συμπαρα-φέρω*, *irr.*, fører med el. tillige derforbi, derudover, over Grændsen; *in med.*, gaaer, drager med el. tillige derforbi, o. s. v. — *συμπαραφύομαι*, (*φύω*, *irr.*), opspirer, opvoxer med el. tillige derhos, derved.

συμ-παρεδρεύω, sidder med el. tillige derved, er Medbisidder. — *συμ-πάρειμι*, *inf.* -*εἶναι*, (*εἰμί*), er med el. tillige derved, derhos. — *συμ-πάρειμι*, *inf.* -*ιέναι*, (*εἶμι*), gaaer med el. tillige løs derpaa. — *συμπαρεισ-έρχομαι*, *irr.*, kommer, slipper med el. tillige derind. — *συμπαρεισφθείρομαι*, (*φθείρω*), gaaer, kommer, geraader med el. tillige til Ulykke deri. — *συμπαρέκτᾰσις*, *ἡ*, Handlingen - *συμπαρεκ-τείνω*, udstrækker med el. tillige ved Siden deraf, holder tillige ved Siden deraf og sammenligner. — *συμπαρεμ-φέρω*, *irr.*, fører, bringer med el. tillige fra Siden el. hemmeligen derind. — *συμπαρέπομαι*, (*ἕπω*, *irr.*), gaaer og ledsager med el. ved Siden deraf; er tillige medgiven el. forlenet. — *συμπαρ-έχω*, *irr.*, o. -*έχομαι*, yder, rækker, forskaffer med el. tillige. — *συμπαρ-ήκω*, udstrækker mig ved Siden deraf; er med el. tillige derhos. — *συμπάρθενος*, *ἡ*, (*παρθένος*), Medjomfru. — *συμπαρ-ίπτάμαι*, flyver med derhos, derved. — *συμπαρ-ίστημι*, *f.* -*παραστήσω*, stiller med derhos; *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf.*, o. *in med.*, staaer med derhos el. ved Siden deraf, *c. dat.*, *Pind.* — *συμ-πάροικος*, 2, som boer med derhos, derved. — *συμπαρ-οίχομαι*, gaaer med forbi. — *συμπαρ-ολισθαίνω*, *irr.*, glider med el. tillige ud derhos, derved. — *συμπαρ-ομαρτέω*, = *συμπαρέπομαι*. — *συμπαρ-οξύνω*, ophidser, forbittrer med el. tillige. — *συμπαρ-ορμάω*, tilskynder, opmuntrer med el. tillige. — *συμπαρ-οτρύνω*, = frgd.

σύμπᾱς, *σύμπᾱσα*, *σύμπᾰν*, det m. *σύν* forstærkede *πᾶς*, *πᾶσα*, *πᾶν*; sædv. *σύμπαντες*, *ξύμπαντα*, allesammen, altsammen, *Od.*; sild. h. Collectiver, *ὁ ξύμπας δῆμος*, det hele Folk, o. dl.; *τὸ σύμπαν*, det Hele, den hele Sum; Universet; *b)* som *adv.*, aldeles, overhovedet, o. dl. — *σύμπασμα*, *τό*, som *διάπασμα*, det Bestrøede; af — *συμ-πάσσω*, *f.* -*πάσω*, bestrøer, overstrøer. — *συμπάσχω*, *irr.*, lider, taaler, føler med el. tillige; *b)* geraader i samme Lidenskab el. Tilstand, *c. dat.*; *c)* føler ogsaa Medlidenhed. — *συμ-παταγέω*, = *συμπλαταγέω*, s. m. s. — *συμ-πατάσσω*, *f.* *ξω*, slaaer med el. tillige; slaaer sammen.

— *συμ-πατέω*, træder sammen, sønder træder; træder fast. — *συμ-πατριώτης*, *ου*, *ὁ*, Medlandsmand. — *συμπαχύνω*, giør med el. tillige tyk, fast, fed.

συμ-πεδάω, binder sammen, binder fast; *transl.*, *ἡ χιὼν τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν*, giorde dem stive, *Xen.* — *συμ-πείθω*, *f.* *σω*, overtaler med el. tillige; alm. overtaler, vinder for min Mening; *ἡ πονηρία - τὰς ἡδονὰς ἔχει συμπειθούσας πολλοὺς αὐτῇ ὁμογνωμονεῖν*, *Xen.*; *in med.*, lader mig tillige overbevise, bifalder, adlyder, *τινί*. — *σύμπειρος*, 2, (*πεῖρα*), som har giort den samme el. lignende Erfaring; men *σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν*, som er erfaren i Kampen, *Pind. Nem.* 7, 15. — *συμ-πείρω*, giennemborer med el. tillige sammen. — *συμ-πέμπω*, *f.* *ψω*, sender med el. tillige, *τινί τινα*, *Xen.*; kaster med el. tillige. — *συμ-πενθέω*, beklager med el. tillige; sørger med el. tillige. — *συμ-πένομαι*, er med el. tillige fattig paa noget, *τινός*. — *σύμπεντε*, (*πέντε*), fem ad Gangen, *quini*. — *συμπεπλεγμένως*, *adv. part. pf. pass.* af *συμπλέκω*, sammenviklet, forviklet. — *συμπεπτικός*, 3, hørende el. tienlig til Fordøielse; af — *συμ-πέπτω*, *f.* -*πέψω*, sild. Form f. *συμπέσσω*.

συμ-περαίνω, *f.* -*ρᾰνῶ*, hielper med til at fuldende, fuldbringe, bevirke; 2) fuldender aldeles; *συμπεραίνεται*, deraf følger nødvendigen, (i Logiken). — *συμ-περαιόω*, fuldender, tilendebringer med el. tillige; df. — *συμπεραίωσις*, *ἡ*, fælles Fuldendelse. — *συμ-πέρασμα*, *τό*, o. *συμπερασμός*, *ὁ*, Fuldendelse, Tilendebringelse; 2) Følgeslutning, Slutning; o. — *συμπερασματικός*, o. *συμπεραστικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, fuldendende; 2) hørende til en Følgeslutning; sluttende, uddragende en Slutning; (af *συμπεραίνω*). — *συμπέρθω*, forstyrrer med el. tillige. — *συμπερι-άγω*, *irr.*, *f.* *ξω*, er - *συμπεριαγωγός*, 2, som fører, driver, dreier med el. tillige derom; *Pl.*; - *in med.*, at føre med sig *Xen.* — *συμπερι-αιρέω*, *irr.*, borttager med el. tillige rundtom. — *συμπερι-βομβέω*, ombruser, omlarmer med el. tillige. — *συμπερι-γίγνομαι*, *irr.*, overgiver, overvinder med el. tillige. — *συμπεριγράφω*, omskriver, omgrændser med el. tillige. — *συμπερι-δινέω*, omhvirvler med el. tillige. — *συμπερίειμι*, *inf.* -*ιέναι*, (*εἶμι*), gaaer med el. tillige omkring. — *συμπερι-έρχομαι*, *irr.*, *f.* -*ελεύσομαι*, = frgd. — *συμπερι-έχω*, *irr.*, omfatter med el. tillige.

συμπερι-ζώννυμι, *irr.*, *f.* -*ζώσω*, omgiorder med el. tillige. — *συμπερι-*

θέω, irr., f. θεύσομαι, løber med el. tillige derom. — συμπεριΐπταμαι, (ἵπταμαι, irr.), flyver med el. tillige derom. — συμ-περι-λαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, omfatter, omgriber med el. tillige; 2) indslutter med el. tillige. — συμπερι-νοέω, irr., overtænker, betænker med el. tillige. — συμπερι-νοστέω, gaaer, drager med el. tillige derom. — συμπερι-οδεύω, drager med el. tillige omkring og beskriver. — συμπερι-πατέω, gaaer omkring, spadserer med el. tillige. — συμπερι-πλέκω, omslynger, omfletter med el. tillige; - denne Handling, συμπεριπλοκή, ἡ. — συμπερι-ποιέω, hjelper med til at skaffe. — συμπερι-πολέω, gaaer, dreier mig med el. tillige derom. — συμπερι-στέλλω, beklæder, indhyller med el. tillige. — συμπερι-στρέφω, vender, dreier med el. tillige omkring. — συμπερι-τειχίζω, omgiver, indslutter med el. tillige med en Ringmuur el. Befæstning. — συμπερι-τίθημι, sætter, stiller, lægger med el. tillige derom, transl. τινὶ ογκον καὶ δόξαν, Plut. — συμπερι-τρέπω, irr., støder med el. tillige omkuld. — συμπερι-τρέχω, irr., løber med el. tillige derom. — συμπερι-τυγχάνω, kommer, indfinder mig med el. tillige hos nogen, τινί, Xen.

συμπερι-φαντάζομαι, tager med i Overveielse. — συμπερι-φέρω, irr., fører med omkring; in med., συμπεριφέρομαί τινι, har Omgang med nogen, ledsager nogen; indretter el. føier mig efter nogen; συμπεριφέρεσθαι τοῖς παραγγελλομένοις, at forstaae og følge det Befalede, Polyb. — συμπεριφθείρομαι, (φθείρω), driver el. gaaer til Ulykke omkring med nogen, τινί. — συμπεριφορά, ἡ, (συμπεριφέρομαι), Omgang, Selskab, Ledsagelse; 2) Eftergivenhed, Føielighed; Smiger; 3) Øvelse, Erfaring, Dygtighed. — συμπερι-φράσσω, att. ττω, f. ξω, omgiver, omhegner, forskandser med el. tillige. — συμ-περονάω, f. ήσω, forbinder med noget ved et Spænde. — συμ-πέσσω, irr., att. -πέττω, f. -πέψω, koger el. fordøier med el. tillige; koger el. fordøier aldeles. — συμ-πετάννυμι, irr., udbreder med el. tillige. — συμ-πέτομαι, flyver med el. tillige. — συμπέττω, att. f. συμπέσσω. — σύμπεψις, ἡ, (συμπέσσω), Fordøielse.

συμ-πήγνυμι, o. -πηγνύω, irr., f. -πήξω, sammenføier, forbinder; ὅτ᾽ ὀπὸς γάλα - συνέπηξεν, har bragt Melken til at løbe sammen, Il. 5, 902; ποιητὸν συνέπαξε λόγον, opdigtede, Pind. Nem. 5, 53. — συμ-πηδάω, springer med el. tillige. — σύμπηκτος, 2, sammenføiet; 2) act., sammenføiende; o. — σύμπηξις, ἡ, Sammenføining, Forbindelse, Befæstning; (af συμπήγνυμι). — συμπήσσω, sild. Form f. συμπήγνυμι. — συμ-πιέζω, f. έσω, sammentrykker; tager derom med Haanden; transl., trykker, besværer; - denne Handling, συμπίεσις, ἡ, o. συμπιεσμός, ὁ. — συμ-πιλέω, er - συμπιλητής, οῦ, ὁ, som gjør Filt el. til Filt, som valker; alm. som trykker sammen el. stamper; - denne Handling, συμπίλησις. — συμπιλόω, = συμπιλέω; df. - συμπιλωτικός, 3, sammentrykkende. — συμπίνω, irr., f. -πίομαι o. -πιοῦμαι, drikker med; sædv tager Deel i et Giestebud, er til Giest, παρά τινι, hos nogen; jf. συμπόσιον; 2) alm. indsuer. — συμπιπράσκω, jon. -πιπρήσκω, f. συμπράσω, sælger med el. tillige.

συμ-πίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, falder sammen, falder ned, styrter ind; οἰκία συνέπιπτε, Xen.; - 2) træffer sammen; bes. a) støder sammen, geraader i Kamp med nogen, τινί; h. Hom. absol., ex. Il. 7, 256, Σὺν δ᾽ ἔπεσον, styrtede sammen el. imod hinanden; jf. Od. 5, 295; b) træffer sammen, stemmer overeens dermed; τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπιπτούσης, τοῦ τε -, Herod. 9, 100; c) geraader i en Tilstand, c. dat., ex. Herod. 3, 52, ogs. εἴς τι, ex. ξυνέπεσεν ἐς τοῦτο ἀνάγκης, Thuc. 1, 49; - 3) om Begivenheder, at tildrage sig, at finde Sted, at indtræffe; oftest impers. m. acc. c. inf., ex. Herod. 5, 55; συμπίπτει μοί τι, noget vederfares el. hændes mig, ex. Ἀριστωγόρῃ δὲ συνέπιπτε — πάντα ταῦτα συνελθόντα, ib. 36.

συμ-πιστεύω, troer med el. tillige. — συμ-πιτνέω, poët. f. συμπίπτω. — συμπλάζομαι, (πλάζω, irr.), = flgd. — συμ-πλανάομαι, er - συμπλανήτης, ου, ὁ, som flakker, streifer med el. tillige omkring. — σύμπλανος, 2, (πλάνος), = frgd. — σύμπλασις, εως, ἡ, Opdigtning; af — συμ-πλάσσω, f. άσω, sammenformer, γαίης, af Jord el. Leer, Hes. Theog. 571; transl., opdigter, αἰτίας, Dem. — συμ-πλαταγέω, slaaer larmende sammen, Χερσὶ συμπλαταγήσε, Il. 23, 102, hvor man ogs. skrev συμπατάγησε m. samme Bem. — συμπλέγδην, adv., sammenflettende; o. — σύμπληγμα, τό, det Sammenflettede; bes. en Gruppe af Veddekæmpere; (af συμπλέκω). — συμπλείονες, οἱ, αἱ, (πλείων, πλέων), flere tilsammen, complures. — *συμπλεκής, 2, sammenflettet, forbunden; — συμπλέκτειρα, ἡ, ὡρῶν, en Aarstid, som gaaer over i en anden, inc.; — συμπλεκτικός, 3, adv. -κῶς, flettende

sammen, forbindende dermed; o. — σύμπλεκτος, 2, sammenflettet, forbunden; – (af flgd.).

συμ-πλέκω, f. ξω, sammenfletter, forvikler, forbinder med el. tillige; συμπλέκειν τὰς χεῖρας, oftere in med. συμπλέκεσθαι ἐκ χειρῶν, ogs. absol. συμπλέκεσθαι, at komme i Haandgemænge, τινί, med nogen; συμπλακέντος δὲ Γοβρύεω τῷ μάγῳ, Herod. 3, 78; pass., ἴχνη – συμπεπλεγμένα, forvirrede, utydelige Spor, Xen.; df. — σύμπλεξις, ἡ, Sammenfletten; Forvikling; Forbindelse. — σύμπλευρος, 2, (πλευρά), med sammenstødende Sider. — συμπλέω, irr., f. -πλεύσομαι, seiler med; οἱ συμπλέοντες, de Medreisende. — συμπληγάς, άδος, ἡ, Sammenslaaen, Sammenstøden; 2) αἱ συμπληγάδες, sc. πέτραι, de (efter Fabelen) mod hinanden stødende Klipper ved Indløbet til det sorte Hav, ogs. συνδρομάδες o. κυάνεαι; o. — συμπλήγδην, adv., sammenslaaende; (af συμπλήσσω). — συμπληθύνω, o. συμπληθύω, Herod., fylder, formerer med el. tillige; — σύμπληξις, ἡ, (συμπλήσσω), Sammenslaaen, Sammenstøden.

συμ-πλήρης, 2, aldeles fuld. — †συμ-πληρόω, udfylder, fuldstændiggiør; bes. συμπληροῦν τὰς ναῦς, at bemande Skibene fuldstændigen, at forsyne dem med fuld Besætning; ogs. at fuldstændiggiøre Skibenes Antal; 2) fuldender; df. — συμπλήρωμα, τό, hvad der tiener til at fuldstændiggiøre, Supplement; — συμπλήρωσις, ἡ, Udfylden, Fuldstændiggiøren; Fuldendelse; o. — συμπληρωτικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket til at udfylde el. fuldstændiggiøre. — συμ-πλησιάζω, er i Nærheden, nærmer mig, omgaaes med el. tillige, τινί, med nogen. — συμ-πλήσσω, irr., att. ττω, f. ξω, slaaer, støder, kaster sammen. — σύμπλοια, ἡ, Medreise, Medseilads; o. — συμπλοϊκός, 3, medseilende; (af σύμπλοος). — συμπλοκή, ἡ, (συμπλέκω), Sammenfletning, Forbindelse; Haandgemænge, bes. Brydekamp; Omarmelse; o. — σύμπλοκος, 2, sammenflettet, sammenknyttet; (af συμπλέκω). — σύμπλοος, ctr. σύμπλους, 2, (συμπλέω), medseilende. — συμ-πλώω, ep. o. jon. f. συμπλέω.

συμπνευσμός, ὁ, = σύμπνοια; af — συμ-πνέω, f. πνεύσω, aander, blæser, puster med el. tillige; transl., stemmer overeens, er enig, conspiro, εἴς τι, om el. med Hensyn paa noget. — συμπνιγής, 2, som qvæler ved at trykke; af — συμ-πνίγω [ῑ], f. -πνιξοῦμαι, qvæler ved at trykke sammen. — σύμπνοια, ἡ, Handlingen συμπνεῖν; transl., Overeensstemmelse, Forbindelse; af — σύμπνοος, ctr. σύμπνους, 2, (συμπνέω), som blæser, aander med el. tillige; transl., overeensstemmende, enig; σύμπνουν καὶ συμπαθῆ αὐτὸν αὐτῷ ὄντα, Plut. — συμποδέω, (πούς), binder Fødderne sammen. — συμ-ποδηγέω, ledsager, fører med el. tillige. — συμποδίζω, binder Fødderne sammen; binder om Foden. — συμποδοδεσμέω, (πούς, δεσμός), = frgd., inc. — συμποιέω, giør noget med el. tillige, hielper dertil. — συμ-ποικίλλω, giør med el. tillige spraglet, farver el. maler saaledes. — συμποιμαίνομαι, (ποιμαίνω), gaaer med el. tillige paa Græs.

συμ-πολεμέω, o. συμ-πολεμίζω, fører Krig med el. tillige, hielper nogen i Krig, τινὶ πρός τινα, Xen. — συμ-πολίζω, forbinder til een By; forbinder med Byen, indlemmer i Byen; ogs. forbinder til een Stat. — συμ-πολιορκέω, beleirer med el. tillige. — συμπολιτεία, ἡ, politisk Forbindelse imellem flere Stater; af — συμ-πολιτεύω, ogs. in med., er Medborger el. Borger af samme Stat, hører til den samme Stat; τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύειν, Xen.; 2) bestyrer Staten el. Statssager med andre; af — συμ-πολίτης, ου, ὁ, fem. συμπολῖτις, Medborger, Medborgerinde. — σύμπολυς, -πόλλη, -πολυ, (πολύς), sædv. in pl., mange tilsammen el. med hinanden. — συμ-πομπεύω, gaaer med el. tillige i Optog el. Procession. — συμ-πονέω, tager Deel i Arbeidet, hielper med derved. — συμπονηρεύομαι, (πονηρεύω), handler tillige slet el. ilde. — συμπορεύομαι, (πορεύω), gaaer, reiser med el. tillige. — συμπορθέω, = συμπέρθω. — συμπορίζω, forskaffer med el. tillige; bringer sammen og anskaffer; – denne Handling, συμπορισμός, ὁ. — συμ-πορνεύω, = πορνεύω σύν τινι. — συμπορπάω, f. άσω [ᾱ], hefter sammen med et Spænde; df. — συμπορπητός, 3, sammenheftet med et Spænde, inc. — συμ-πορσύνω, forsyner, befordrer med el. tillige.

συμποσία, ἡ, Pind., (συμπίνω), Handlingen – * συμποσιάζω, tager Deel i et Giestebud; — συμποσιαῖος, 3, som forekommer ved et Giestebud; — συμποσιακός, 3, hørende til et Giestebud, brugelig derved; — συμποσιαρχέω, er – συμποσιάρχης, ου, ὁ, o. συμποσίαρχος, 2, (ἄρχω), som ved Giestebudet anordner, hvad der hører til Giesternes Fornøielse; h. Romerne, magister bibendi s. rex convivii; – hans Post, συμποσιαρχία, ἡ; o. — συμ-

ποσιαστής, οῦ, ὁ, (συμποσιάζω), som tager Deel i et Giestebud, en Giest; af — συμπόσιον, τό, (συμπίνω), at drikke sammen; Drikkelav, Giestebud, Gilde, *convivium*; συμπόσιον ἀσυχίαν φιλεῖ, *Pind.*; 2) Spiseværelse. — σύμποσις, ἡ, = συμπόσιον, *inc.* — συμπότης, ου, ὁ, *fem.* συμποτίς, ίδος, ogs. συμπότρια, ἡ, (συμπίνω), = συμποσιαστής; ds. — συμποτικός, 3, horende, skikket til et συμπόσιον el. til en συμπότης; ὁ συμποτικός, god Selskabsmand. — σύμπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med sammenstaaende, sluttede Fødder el. Been.

συμ-πραγματεύομαι, er tillige sysselsat el. beskæftiget dermed. — συμπράκτωρ, *jon.* -πρήκτωρ, ορος, ὁ, Hielper, Medhielper, Staldbroder, *Herod.*; ds. — σύμπραξις, Medvirken, Hielp; af — συμ-πράσσω, *irr.*, *att.* ττω, *jon.* συμπρήσσω, *f.* ξω, τινί τι, medvirker, hielper med til at bringe noget i Stand, understotter ved et Forehavende; *in med.*, er behielpelig til at inddrive en Gield el. til at udføre en Hævn; ὅσοι Ἑλλήνων συνεπρήξαντο Μενέλεῳ τὰς Ἑλένης ἁρπαγάς, *Herod.* 5, 94. — συμπράτης [ᾰ], ου, ὁ, (συμπιπράσκω), Medsælger. — συμπρεπής, 2, sømmelig, anstændig, τινί, *Æsch.*; af — συμ-πρέπω, passer dertil, stemmer overeens dermed. — συμ-πρεσβεύω, er - συμπρεσβευτής, οῦ, ὁ, v. σύμπρεσβυς, εως, ὁ, Medgesandt. — συμ-πρίαμαι, *irr.*, kiøber med el. tillige; kiøber sammen, opkiøber.

συμπρο-άγω, *irr.*, fører med el. tillige frem el. fremad; 2) *intr.*, rykker, drager med el. tillige frem el. fremad. — συμπροαύξομαι, (αὔξω), tiltager, vorer med el. tillige. — συμπρο-γιγνώσκω, *irr.*, veed tillige forud. — συμ-πρόεδρος, ὁ, Medlem af en προεδρία. — συμπρόειμι, *inf.* -ιέναι, (εἶμι), gaaer, kommer med el. tillige frem el. ud deraf. — συμπρο-έρχομαι, = s. d. — συμ-προθυμέομαι, har el. viser ligeledes Lyst og Iver til at befordre en Sag. — συμπρο-κόπτω, *f.* ψω, rykker med frem el. fremad, giør ligeledes Fremgang. — συμπρο-κύπτω, *f.* ψω, bukker el. boier mig med el. tillige forover. — συμ-προνομεύω, fouragerer el. plyndrer med el. tillige. — συμ-προξενέω, hjelper med dertil; alm. hielper, understotter. — συμπρο-πέμπω, *f.* ψω, følger, ledsager med el. tillige. — συμπρο-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder, gaaer, styrter med el. tillige frem el. fremad. — συμπρο-πορεύομαι, (πορεύω), drager, reiser med el. tillige frem el. fremad.

συμπρος-άγω, *irr.*, fører med el. tillige derhen, dertil; 2) *intr.*, rykker med el. tillige derhen, dertil. — συμπρόσειμι, *inf.* -εῖναι, (εἰμί), er med el. tillige derved, derhos. — συμπρόσειμι, *inf.* -ιέναι, (εἶμι), gaaer med el. tillige derhen, dertil. — συμπρος-έρχομαι, *irr.*, kommer med el. tillige derhen, dertil. — συμπρος-έχω, *irr.*, o. συμπρος-ἴσχω, *sc.* τὸν νοῦν, mærker med derpaa; *in med.*, hænger med derved. — συμπρος-κυνέω, *irr.*, tilbeder med el. tillige. — συμπρος-μίγνυμι, *irr.*, *f.* -μίξω, blander med el. tillige deri, dertil; 2) *intr.* o. *in med.*, gaaer med el. tillige derhen for at omgaaes el. tale med nogen. — συμπρος-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, anfalder med el. tillige; tilfalder med el. tillige. — συμπρος-πλέκω, *f.* ξω, fletter, knytter, binder med el. tillige dertil. — συμπρος-ψαύω, rører med el. tillige derved; berører. — συμ-προτερέω, forekommer, overgaaer med el. tillige. — συμπρο-τρέπω, tilskynder, opmuntrer med el. tillige. — συμπρο-φητεύω, er med el. tillige en προφήτης. — συμπρο-χέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, udgyder med el. tillige. — συμπρο-χωρέω, har med el. tillige Fremgang. — συμ-πρύτανις, εως, ὁ, en Medprytan.

συμ-πτερόω, bevinger med el. tillige. — συμ-πτερύσσομαι, flyver, flagrer med el. tillige. — συμπτυκτικός, 3, sammenfoldende, tillukkende; — σύμπτυκτος, 2, sammenfoldet; o. — σύμπτυξις, ἡ, Sammenfolden, Tillukken; af — συμ-πτύσσω, *f.* ξω, folder el. lægger sammen; tillukker. — σύμπτυστος, 2, (πτύω), bespyttet; til at bespytte, afskyelig. — *σύμπτωμα, τό, Tilfælde, Begivenhed, det Tilstødende; bes. Uheld, Ulykke; ἐπανορθούμενοι τὸ ἀκούσιον σύμπτωμα, *Dem.*; ds. - συμπτωματικός, 3, *adv.* -κῶς, tilfældig; kommende af et Tilfælde; udsat for Tilfældet; — συμπτωσία, ἡ, sædv. σύμπτωσις, ἡ, Sammentræffen, Sammenstøden; ds. *a)* Forening, Forbindelse; *b)* Anfald, Angreb; - (af συμπίπτω). — σύμπτωχος, ὁ, ἡ, (πτωχός), Medtigger.

συμ-πυκάζω, bedækker med el. tillige; bedækker ganske. — σύμπυκνος, 2, (πυκνός), tæt sammentrængt el. sammenføiet; ds. — συμπυκνόω, sammenføier, sammentrænger tæt el. fast. — συμ-πυνθάνομαι, *irr.*, *f.* -πεύσομαι, spørger, forsker med el. tillige. — συμπυρόω, antænder med el. tillige. — συμ-πωλέω, sælger med el. tillige. — συμ-πωρόω, forbinder ved en Beenhærdelse, πῶρος, *callus*; *pass.*, at voxe sammen. — συμ-φαγεῖν, *inf. aor.* til συνεσθίω. — συμφαίνομαι, (φαίνω), bliver tillige synlig; ds. — συμφανής,

2, som viser sig tillige; aldeles tydelig el. indlysende. — *συμφαντάζομαι*, (*φαντάζω*), bliver tænkt med el. tillige. — *σύμφἄσις*, *ἡ*, (*συμφαίνομαι*), Tilsynekladelse til samme Tid.

συμφέρει, *imperson.* til *συμφέρω*, s. m. s. — *συμφέρον*, *οντος*, *τό*, *neutr. part.* af *συμφέρω*, s. m. s. — *συμφερόντως*, *adv. part. præs.* af *συμφέρω*, paa en nyttig Maade, til Nytte. — *συμφερτός*, 3, som *συμφορητός*, sammenbaaren, sammenfort; df. forenet, forbunden; *συμφερτὴ ἀρετή*, forenet Kraft, *Il.*; af — *συμ-φέρω*, *irr.*, *f. συνοίσω*, *aor.* 1 *συνήνεγκα*, *jon. συνήνεικα*, *aor.* 2 *συνήνεγκον*, *pf. συνενήνοχα*, *pass. συνενήνεγμαι*; — 1) bærer el. bringer sammen, samler; *ἐς τὠυτό*, *Herod.* 3, 92; *transl.*, *πολλὰ συνενηνοχέναι*, *ὁπόθεν οἷόντε ἦν μαθεῖν*, at have samlet, e. h. Læreren, *Xen.*; — *b)* bærer, taaler, lider med nogen, *τινὶ πενίαν*, *Xen.*; — *c)* bærer, d. e. bidrager dertil; passer, er beqvem dertil; *σιμὴ ἂν σοι ἰσχυρῶς συμφέροι*, vilde særdeles passe for dig, *Xen.*; df. *α)* *impers. συμφέρει*, ogs. *συμφέρον ἐστί*, det nytter, gavner, er tienligt, er passende; *τὸ καὶ συνήνεικε ποιησάσῃ*, det blev hende nyttigt, at have giort dette, *Herod.* 8, 87; jf. 9, 37; *οὐκέτι συμφέρει θεομαχεῖν*, at kæmpe imod Naturen, *Xen.*; *συμφέρει*, undert. ogs. som *med.*, det indtræffer, *ex. Herod.* 1, 73, 74; *β)* *part. neutr. συμφέρον*, *οντος*, *τό*, det Nyttige, Gavnlige; *συμφέρον ἐστί*, = *συμφέρει*, see ovenf.; — *d)* *intr.* ligesom *med.*, stemmer overeens dermed, svarer dertil, *τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς*, *Soph. Aj.* 431; *ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν*, at jeg føier mig efter, adlyder Magthaverne, *id. El.* 1465; — 2) *in med.* o. *pass.*, kommer el. træffer sammen dermed; gaaer med, ledsager; omgaaes, *τινί*, nogen; bes. — *a)* geraader i Kamp med nogen, *congredior*; ogs. *Συμφερόμεσθα μάχῃ*, *Il.* 11, 735; — *b)* geraader i noget, *τινί*; *ὡς συνοισομένους μεγάλῳ κακῷ*, *Herod.* 6, 50; — *c)* kommer overeens, forliges; *εἰ μὴ συμφεροίατο*, *id.* 1, 196; *συμφέρονται δὲ ἄλλο τόδε τοῖσι Πέρσῃσι*, heri ere de enige med P., sige det samme, *id.* 6, 59; *συμφέρεται δὲ τὠυτὸ εἶναι*, *τὸ* —, har Lighed af, el. synes at være det samme, som —, *id.* 2, 79; — *d)* om Begivenheder, at tildrage sig, at indtræffe, *ex. συνηνείχθη τι τοιόνδε γενέσθαι πρῆγμα*, *Herod.*; *c. dat.*, at vederfares, *ex. οὐδὲν γάρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο*, det gik dem slet ikke vel, *id.* 4, 157; *Θηβαίοισι συνεφέρετο παλιγκότως*, det gik dem ilde, *ib.* 156; *συμφέρεσθαι ἐπὶ τὸ βέλτιον*, at vende sig, at falde ud til det Bedre, *Ar.*; *τὰ συμφερόμενα*, Begivenhederne, de indtrædende Omstændigheder.

συμ-φεύγω, *irr.*, bliver ogsaa landflygtig, flygter med el. tillige. — *σύμφημι*, *inf. συμφάναι*, (*φημί*, *irr.*), siger ja, bekræfter; *ὁ δὲ συνήφη καὶ ταῦτα*, ogsaa dette bejaede han, *Xen.*; *συνέφασαν καὶ ταῦτα ποιήσειν*, lovede, *id.*; df. — *συμφήτωρ*, *ορος*, *ὁ*, Vidne. — *σύμφθαρσις*, *ἡ*, see u. *συμφθείρω*, Bem. 2. — *συμ-φθέγγομαι*, toner, taler med el. tillige; siger det samme, giver min Stemme dertil. — *συμφθείρω*, fordærver med el. tillige; fordærver aldeles; *συμφθείρεσθαι εἰς τὸ αὐτό*, til Ulykke at komme sammen paa et Sted; 2) om Farver, at gnide ud, at lade smelte el. tabe sig i hinanden; — denne Farvernes Behandling el. Beskaffenhed, *σύμφθαρσις*, *ἡ*. — *συμ-φθίνω*, fortærer med el. tillige; 2) *intr.* o. *in med.*, fortæres, svinder med el. tillige. — *σύμφθογγος*, 2, (*φθόγγος*), medtonende; samdrægtig.

συμ-φιλέω, elsker med el. tillige; df. — *συμφιλία*, *ἡ*, lige Venskab. — *συμφιλοδοξέω*, viser med el. tillige Ærekiærhed. — *συμ-φιλοκαλέω*, søger med el. tillige at naae Ære, Berømmelse, o. dl.; kappes af Ærekiærhed. — *συμφιλολογέω*, søger med el. tillige at blive lærd. — *συμ-φιλονεικέω*, strider, kappes med el. tillige om Seieren. — *συμ-φιλοσοφέω*, philosopherer, studerer med el. tillige. — *συμ-φιλοτῑμέομαι*, handler med el. tillige, gior det samme af Ærgierrighed. — *συμ-φλάω*, *f. άσω*, trykker sammen, sønderknuser. — *συμφλέγω*, o. *-φλογίζω*, forbrænder, antænder med el. tillige. — *συμ-φλῠαρέω*, snakker, sladdrer med el. tillige. — *συμφοβέω*, forskrækker med el. tillige. — *συμ-φοιτάω*, *f. ήσω*, er — *συμφοιτητής*, *οῦ*, *ὁ*, som ofte gaaer med el. tillige til et Sted, bes. i Skole, en Meddiscipel, *Xen.*; — denne Handling, *συμφοίτησις*, *ἡ*. — *συμ-φονεύω*, dræber med el. tillige.

συμφορά, *jon. συμφορή*, *ἡ*, (*συμφέρω*), Sammenbæren, Sammenbringen, Samlen; — 2) hvad der tildrager sig el. indtræffer; Tilfælde, Begivenhed; oftest Uheld, Ulykke, Elendighed; *συμφορῇ πεπληγμένος*, slaaen, truffen af et Uheld, *Herod.*; *συμφορῇ μεγάλῃ χρῆσθαι*, ogs. *συμφορῇ χρῆσθαι πρὸς τὰ μέγιστα*, at rammes af et stort Uheld, *συμφορὴν μεγάλην ποιεῖσθαι*, at beklage høiligen, *id.*; bes. Nederlag, *Xen.*; df. — *συμφοράζω*, *f. άσω*, o. *συμφοραίνω*, som *συμφορὰν ποιέομαι*, beklager min U-

lytke. — συμφορεύς, έως, ὁ, (συμφέρομαι), df. οἱ συμφορεῖς τοῦ πολεμάρχου καλούμενοι, *lac.* rimel. Adjutanter, *Xen. Hell.* 6, 4.

συμφορέω, = συμφέρω, fører el. bringer sammen, samler, sammenhober, χρήματα, ὀστέα, *Herod.*, αἰτίας καὶ σκώμματα, *Dem.*; df. — συμφόρημα, τό, det Sammenførte, Samling, Hob; — συμφόρησις, ἡ, Sammenføren, Ophoben; 2) Hob, Mængde; o. — συμφορητός, 3, sammenført, samlet, ophobet; δεῖπνον συμφορητόν, Sammenskudsmaaltid, *convivium collatitium.* — σύμφορος, 2, *adv.* -φόρως, (συμφέρω, συμφέρει), som bidrager til noget, nyttig, tienlig; ἐς ὃ ἥκιστα ἡμῖν σύμφορόν ἐστι, *Herod.* 8, 60; τὸ σύμφορον, Nytte, *Xen.*; - *b)* passende, ledsagende, forbunden dermed; Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί, Hunger er den Dovnes tro Ledsager, *Hes. Op.* 302; ogs. *c. gen. Hes. Theog.* 593; ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν, passer for ham, er hans fortiente Løn, *Theogn.* 518.

συμφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, Raadgiver, *Il.*; alm. som holder med el. bifalder nogen, τινί; medvirkende, af nogens Parti; af — συμ-φράζω, *irr.*, *f.* άσω, siger, udtrykker med el. tillige, *Plut.*; - 2) sædv. *in med.* συμφράζομαι, overlægger, betænker; ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ, overlagde med sig selv, *Od.* 15, 202; ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλάς, havde raadført sig el. oplagt Raad med ham, *Il.* 1, 537; *b)* bemærker, erkiender; df. — σύμφρασις, ἡ, Talens Sammenhæng; 2) = συμφρόνησις. — συμφράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, trænger el. trykker tæt sammen; συμφράξαντες τὰς ναῦς, *Xen.*; *b)* indslutter sammen el. med hinanden; *c)* tilslutter, tillukker aldeles. — συμφρονέω, er σύμφρων, ligesindet, enig, τινί, med nogen; holder med el. bifalder nogen, hører til nogens Parti; 2) indseer, forstaaer, τί τινι, noget af noget, ogs. *c. inf. Plut.*; 3) kommer atter til Besindelse, *id.*; df. — συμφρόνησις, o. συμφροσύνη, ἡ, Liighed i Tænkemaade; Overeensstemmelse, Eendrægtighed. — συμ-φροντίζω, besørger med el. tillige. — σύμφρουρος, 2, (φρουρός), som vogter med el. tillige; ogs. alm. som φρουρός, Vogter, Vagt, *Soph.* — συμ-φρύγω [ῡ], *f.* ξω, rister, tørrer med el. tillige; rister el. tørrer stærkt. — σύμφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), ligesindet.

συμφυάς, άδος, ἡ, (συμφύω), naturlig Forbindelse, δύο ὀστέων; *Hipp.* — συμ-φυγαδεύω, forviser med el. tillige af Landet. — συμ-φυγάς, άδος, ὁ, ἡ, Medforviist. — συμφυή, o. συμφυΐα, ἡ, = σύμφυσις; o. — συμφυής, 2, *adv.* -φυῶς, sammenvoxen el. forbunden af Naturen; *transl.* hede Bierne h. *Plut.*, τῷ κοινῷ συμφυεῖς αἰεί, som altid ere virksomme for det Hele; (af συμφύω). — συμ-φύλαξ, ἄκος, ὁ, Medvogter; ὁ γὰρ φύβος δεινὸς δοκεῖ συμφύλαξ εἶναι, *Xen.* — συμ-φυλάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, vogter med el. tillige, τὴν οὐσίαν, *Xen.* — συμφυλέτης, ου, ὁ, af den samme Stamme el. φυλή, *contribulis*; alm. Landsmand. — σύμφυλος, 2, (φῦλον); af samme Stamme, Slægt el. Folk; alm. beslægtet; 2) tilhørende, passende.

συμφυράω, = συμφύρω. — συμφύρδην, *adv.*, sammenblandet; imellem hinanden; o. — σύμφυρτος, 2, sammenblandet; forvirret; af — συμφύρω [ῡ], *f.* -φύρσω, ælter el. blander imellem hverandre; *transl.*, forvirrer, bringer i fuldkommen Uorden el. Forstyrrelse. — συμ-φυσάω, blæser, puster med el. tillige; *transl.*, συμφυσῆσαι εἰς ταὐτόν, ligesom at tude i det samme Horn, d. e. eenstemmigen at arbeide paa det samme, *conspirare.* — συμ-φυσιόω, forener med Naturen, *inc.* — σύμφυσις, ἡ, (συμφύω), Sammenvoxen; Forbindelse, Sammenhæng. — συμ-φυτεύω, planter med el. tillige; συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ αἱ ἡδόναι, medfødte, *Xen.*; *transl.*, bevirker med el. tillige; σὺν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον, *Pind. Isthm.* 6, 16; ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, tillige at have anstiftet Mordet, *Soph. Oed. T.* 347.

συμφυτικός, 3, som befordrer Sammenvoxning el. Lukning, *ex.* af et Saar; o. — σύμφυτον, τό, etslags Plante, som har denne Egenskab; egentl. *neutr.* af - σύμφυτος, 2, medvoxen; medfødt, ἀρετή, *Pind.*; *b)* sammenvoxen, tilvoxen; lægt; *c)* σύμφυτον χωρίον, et med Træer bevoxet el. beplantet Sted; af — συμ-φύω, *irr.*, *f.* -φύσω, lader voxe sammen, forbinder naturligen; 2) *intr.*, *in pf.* συμπέφυκα, *aor.* 2 συνέφυν, o. *in med.*, *a)* voxer, opstaaer med el. tillige; *b)* er sammenvoxen el. naturligen forbunden dermed; οὐ συμπεφυκὼς ὥσπερ οἱ ἱπποκένταυροι, *Xen.*; τοῖς μεγίστοις ἀγαθοῖς μέγιστα ἀνιαρὰ συμπέφυκεν, *Dio Cass.*

συμ-φωνέω, stemmer overeens med nogen, τινί, er af samme Mening; indgaaer et Vilkaar, enes med nogen, πρός τινα, *Xen.*; df. τὸ συμπεφωνημένον, Overeenskomst, Forlig; ogs. indgaaer en Sammensværgelse, o. dl.; 2) om Instrumenter, at stemme sammen; οἱ κιθαρισταὶ συνεφώνουν, giorde en Concert; df. - συμφώνησις, ἡ

Samstemmen; Overeensstemmelse; Billigelse; Bifald; Eendrægtighed; o. — συμφωνία, ἡ, Samstemmen, Eenklang, Harmonie; alm. = frgd.; 2) Concert, *vid. Schneid.*; af — σύμφωνος, 2, *adv*, -φώνως, (φωνή), samstemmende, i Eenklang el. Harmonie, χορδαί, *Hom. Merc.*; sædv. *transl.*, overeensstemmende, eendrægtig, enig; σύμφωνος ἀσυχία, *Pind.*; τὸ σύμφωνον, Forening, Forlig. — συμ-φωτίζω, oplyser, belyser med el. tillige.

σύμψαλμα, τό, (ψάλλω), Strængenes Samstemmen; at synge til en Strængeleg. — σύμψαυσις, ἡ, Medberørelse; Forbindelse; af — συμ-ψαύω, berører med el. tillige; τοῖς σώμασι συμψαύειν, *Xen.*; 2) er nær derved, er forbunden dermed, *c. gen.* — συμ-ψάω, overkradser, (for at borttage Spor i Sandet), *Ar. Nub.* 971; (ποταμὸς ἵππον) συμψήσας, som havde revet med sig, *Herod.* 1, 189. — συμ-ψελλίζω, stammer med el. tillige. — συμ-ψεύδομαι, lyver med el. tillige. — συμ-ψηφίζω, er - συμψηφιστής, οῦ, ὁ, som regner med el. tillige; som regner sammen. — σύμψηφος, 2, (ψῆφος), samstemmende, enig, τινί, med nogen. — συμ-ψήχω, gnider, stryger med el. tillige; sønderriver. — συμ-ψιθυρίζω, suser, hvisler, hvisker med el. tillige. — συμ-ψοφέω, larmer, bruser med el. tillige. — συμψυχέω, er - σύμψυχος, 2, (ψυχή), eendrægtig; df. — συμψυχία, ἡ, Eendrægtighed. — συμ-ψύχω [ῡ], *irr.*, gior kold, afkøler med el. tillige.

σύν, gammelattisk ξύν, (ogs. *dor.* o. *jon.*, o. h. *Hom.* for Metrums Skyld, bruges undert. ogs. f. σύν - ξύν, egentl. σκύν el. d. aspirerede κύν, hvf. d. lat. *cum*, *con*-); — 1) *præpos. c. dat.*, med; bes. - *a*) med, tilligemed, i Følge med, om en Ledsagelse, en Forbindelse, o. dl.; σὺν τῷ ἀδελφῷ, σὺν οἷς εἶχεν, med dem, han havde hos sig, *Xen.*; σὺν ὅπλοις, med Vaaben, i Vaaben; σὺν δακρύσις, under Taarer, grædende; σύν τινι εἶναι, at være paa nogens Parti; σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι, *Xen. Hell.* 3, 1, 18; ἡ νίκη σὺν Ἀγησιλάῳ ἐγένετο, *id.*; οἱ σύν τινι, nogens Tilhængere, Undergivne, Staldbrødre, o. dl.; - (undert. udelukkes ogs. dette σύν foran *dat.*, bes. h. αὐτός, *ex.* Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι - ἆσσον ἰόντες, *Il.* 23, 8; jf. *Herod.* 2, 47; ligel. ofte *attice* foran ναυσί, ἀνδράσι, ἵπποις, στρατεύματι, o. fl.; πάσῃ δυνάμει παρεῖναι, *Xen.*; - *b*) med, ved, formedelst; *α*) om en Bistand; bes. σὺν θεῷ, o. σὺν θεοῖς, ved Guddommens Hielp; ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ, *Il.* 3, 4 9; ἐκράτει σὺν τῷ δήμῳ, ved Folkets Hielp, *Xen.*; *β*) om Maaden, *ex.* σὺν τῇ βίᾳ, σὺν τῇ εὐεργεσίᾳ, ved Vold, ved Velgierninger; σύν m. sin Casus udtrykker da ofte alene Omskrivning af *adverb.*, *ex.* κτᾶσθαι σὺν τῷ δικαίῳ, f. δικαίως, retfærdigen, χρῆσθαι συν τῷ καλῷ, *honeste*; ligel. om Middelet, hvorved noget udføres, *ex.* τοὶ καὶ σὺν μάχαις δὶς πόλιν Τρώων πράθον, *Pind. Isthm.* 5, 45; jf. *Il.* 4, 161; γυμναστέον σὺν πόνοις καὶ ἱδρῶτι, *Xen.*; - *c*) med, efter, ifølge, om en Overeensstemmelse, *ex.* σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι, at domme efter Lovene, *Xen.*; πότερον σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ -, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ, til din Nytte, - eller til din Skade, *id.*; σὺν τῇ γνώμῃ τινός, med nogens Samtykke; - (*ep.* kan σύν ogs. staae efter sin Casus, *ex. Il.* 10, 19); — 2) σύν uden Casus som *adv.*, tillige, tilsammen; dertil, desuden; dog er h. *Hom.* σύν ofte alene ved Tmesis adskilt fra sit Verbum, *ex.* κενεὰς σὺν-χεῖρας ἔχοντες, *Od.* 10, 42; — 3) i Sammensætninger betegner σύν, *a*) Forbindelse, Fælleskab, Deeltagelse, *transl.* Overeensstemmelse, Enighed, Medfølelse; (h. *verb. transit.*, *ex.* συγκτείνω, kan σύν henføres enten til Subjectet el. til Objectet, h. *verb. intr.*, naturligen alene til Subjectet); - *b*) Handlingens Fuldendelse, jf. συμπληρόω, συντέμνω; df. kan σύν ofte forklares som forstærkende; jf. συνάγνυμι, συναμπέχω; - *c*) m. Tal udtrykker σύν d. lat. *distribut*, *ex.* σύνδυο, σύντρεις, *bini*, *terni*; - (Forandringen af συν- til συγ-, συμ-, συλ-, o. foran ζ til συ-, *vid. s. l.*).

συναγάλλομαι, (ἀγάλλω), fryder mig, bryster mig med el. tillige. — συν-ἀγανακτέω, vredes, harmes med el. tillige; df. — συναγανάκτησις, ἡ, fælles Harme el. Vrede. — συν-ἀγαπάω, elsker med el. tillige. — συν-ἀγγέλλω, *f.* -γελῶ, er - συν-ἄγγελος, ὁ, som forkynder med el. tillige. — συν-ἀγείρω, *irr.*, *f.* -γερῶ, forsamler, bringer sammen, βίοτον, *Od.*, *in med. c. acc.*, samler mig, κτήματα, *ib.*; Ὧν ἕνεκ' ὔμμε ξυνάγειρα (*sc.* ὑμᾶς, *ep.* f. ξυνήγειρα), *Il.* 20, 21; - 2) *in med. intr.*, at samle sig, at forsamles; συναγειρόμενοι, som komme sammen; men *in aor. ep.* συναγρόμενοι, de Forsamlede, *Il.*; *b*) *transl.*, samler el. fatter mig, faaer Mod. — συν-ἀγελάζω, *f.* άσω [ᾰ], forener til en Hiord; optager i Hiorden; *in med.*, at holde sig til Hiorden, alm. τινί, til nogen; df. — συναγελασμός, ὁ, Forening (*transit.* o. *intr.*) i en Hiord, Hob, Skare; o. — συναγελαστικός, 3, drivende el. gaaende sammen i Hiorde. — σύναγεν, *ep.* f. συνῆγεν, 3 *sing. impf. act.* af συνάγω. — συναγένητος,

-ο. συναγέννητος, 2, (γίγνομαι, γεννάω), med el. tillige uskabt el. evig, *eccl.*

συνάγκεια, ἡ, (ἄγκος), som μισάγκεια, Biergkløft, hvori Bækkene løbe sammen. — συν-αγλαΐζω, udsmykker, udzirer. — σύναγμα, τό, (συνάγω), egentl. det Sammenførte; df. Bundfald, Grums. —συν-άγνοέω, er med, tillige, ligeledes uvidende derom. — συν-άγνυμι, *irr.*, *f.* συνάξω, sønderbryder, knuser; h. *Hom.* alene *in aor.* ξυνέαξεν, συνέαξεν. — συν-αγοράζω, *f.* άσω, sammenkiøber, opkiøber. — συναγόρευσις, ἡ, Handlingen - συν-αγορεύω, taler med el. tillige efter nogen; *b)* taler offentligen for en Person el. Sag, τινί, τινὸς σωτηρίᾳ, *Dem.*; *c)* bifalder nogens Tale, τινί; *d)* tilraader noget med el. tillige, *c. acc.*; ogs. συνηγόρευον πολλοὶ, ὡς χρεὼν εἴη, *Xen.*

συν-αγραυλέω, opholder mig med el. tillige paa Landet. — συν-αγρεύω, opjager, fanger med el. tillige. — συναγρίς, ίδος, ἡ, et slags Søfisk. — συναγρόμενος, *ep. part. aor.* 2 *med.* af συναγείρω. — συν-αγρυπνέω er — συν-άγρυπνος, 2, som vaager med el. tillige. — συν-αγρώσσω, = συναγρεύω. — συν-αγρμός, ὁ, Samling, Forsamling, Sammenbringen. — συνάγυρτος, 2, (ἀγυρτός), forsamlet, sammenbragt. — συνάγχη, ἡ, (ἄγχω), Halsbetændelse; df. — συναγχικός, 3, som lider af Halsbetændelse.

συν-άγω [ᾰ], *irr.*, *f.* ξω, samler, bringer sammen, χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν, *Xen.*; forsamler τοὺς στρατιώτας, *id.*; *transl.*, forener, forliger; men βουλόμενος φθόνον τινὰ ἐμοὶ συνάγειν, for at paaføre mig Had, *Dem.*; συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν, at foranstalte et Sammenskudsmaaltid; συνάγειν ἐπί τι, at indlede en Sag el. i en Sag, *Xen. Hell.* 6, 5; *b)* συνάγειν Ἄρηα, πόλεμον, o. dl., at begynde Kampen, at levere Slag; *Hom.*; *c)* stiller sammen for at uddrage en Slutning; *d)* trækker sammen, trækker ind; συνάγειν τὰ ὦτα, om Hunden, *Xen.*, διφθέρας, *id.* — συνάγω [ᾱ], sønderbryder, see u. συνάγνυμι.

*συναγωγεύς, έως, ὁ, som fører el. bringer sammen, som forsamler; 2) som trækker ind el. sammen; — συναγωγή, ἡ, Sammenføien, Sammenbringen; Indsamling; Forsyning, Udrustning; Forsamling; ogs. et Forsamlingssted; 2) Sammenføining, Forbindelse; 3) Sammentrækning; συναγωγὴν λαμβάνειν, at blive smallere; συναγ. προσώπου, at rynke Ansigtet, *Isocr.*; — συναγωγία, ἡ, som frgd., Sammenføien; Forbindelse; — συναγώγιμον δεῖπνον, ogs. συναγώγιον, τό, Sammenskudsmaaltid; o. — συναγωγός, 2, forsamlende, forbindende; 2) som samles el. forbinder sig; - (af συνάγω). — συν-αγωνιάω, er med el. tillige i Angest, *Polyb.*

συν-αγωνίζομαι, *f.* ίσομαι, *att.* -ιοῦμαι, kæmper med el. tillige, hielper i Kampen, τινί; alm. yder Bistand, understøtter, hielper, τινί, nogen, πάντα, i alt, *Dem.*; df. — συναγώνισμα, τό, hvad der hielper i Kampen; alm. Hielpemiddel, *Polyb.*; o. — συναγωνιστής, οῦ, ὁ, = σύμμαχος; ὁ δὲ ταύτης τῆς πίστεως αὐτῷ συνεργὸς καὶ συναγωνιστής, som bevirkede og tilkæmpede ham denne Tiltro, *Dem.* — συνάδελφος, 2, (ἀδελφός), som har Søskende. — συναδηλέομαι, (ἄδηλος), er tillige utydelig el. uktendelig. — συν-αδικέω, giør Uret, fornærmer med el. tillige, τινί, med nogen, *Xen.* — συναδόντως, *adv. part. præs. act.* af συνάδω, overeensstemmende. —συν-αδοξέω, er beelagtig i en Skændsel. — συν-άδω, *f.* άσω, synger med el. tillige; ogs. ἡ λύρα συνάδει τῷ χρωμένῳ, ledsager den Spillendes Sang, *Plut.*; 2) *transl.*, stemmer overeens, τινί, med nogen.

συνάεθλος, 2, = οὔναθλος. — συν-αείδω, *poët.* = συνάδω. — συναείρω, *poët.* = συναίρω; συναείρεται, *Il.* 15, 680, *lect. var.* f. συναγείρεται. — συν-αέξω, *poët.* = συναύξω. — συν-αθετέω, erklærer med el. tillige for uægte. — συν-αθλέω, er - συναθλητής, οῦ, ὁ, o. σύναθλος, 2, (ἆθλος), som kæmper med el. tillige, en Medkæmper. — συναθροίζω, συνάθροισις, ἡ, συνάθροισμα, τό, o. συναθροισμός, ὁ, v. forstærk. ἀθροίζω, *etc.* — συν-αθύρω [ῡ], leger med el. tillige. — συναΐγδην, *adv.*, v. forstærk. ἀΐγδην, *Hes.* — συναΐδιος, med el. tillige evig, *eccl.* — συν-αιθριάζειν, at klare op, om Veiret, *inc.* — συν-αιθύσσειν, at flagre med el. tillige, om Haaret. — συναικλεία, ἡ, (αἶκλον), *lacon.* f. σύνδειπνον.

σύναιμος, 2, o. συναίμων, ονος, ὁ, ἡ, (αἷμα), blodsforvandt, Broder, Søster. — συναίνεσις, ἡ, Billigelse, Bifald; o. — συναινέτης, ου, ὁ, som billiger, bifalder; af — συν-αινέω, *irr.*, *f.* έσω, billiger, bifalder med el. tillige; βούλομαι - ταῦτά σοι συναινέσαι, heri vil jeg bifalde dig, *Xen.*; ἀκούσαντες συνῄνουν ταῦτα ποιεῖν, *id.* — σύναινος, 2, (αἶνος), som har samme Mening. — συναίνυμαι, *poët.* f. συναιρέομαι, tager tilsammen, samler, *Il.* 21, 502. — συναίρεμα, τά, Sammentrækning; o. — συναίρεσις, ἡ, Sammentagen, Sammentrækken; (af flgd.).

συν-αιρέω, irr., f. 2 συνελῶ, aor. συνεῖλον, tager sammen, sammenfolder el. giør kort, χλαῖναν, Od.; transl., sammenfatter i Korthed; ὡς συνελόντι εἰπεῖν, for at være kort; ἀλλὰ πάντα (σώματα) ξυνήρει (τὸ νόσημα), angreb tillige el. ligedan, Thuc. 2, 51; 2) borttager, bortriver, Il. 16, 740; bf. sild. tilintetgiør, ophæver, ender, πόλεμον, καῦμα, δίψος, o. dl. — συν-αίρω, irr., f. -ἀρῶ, hæver med el. tillige i Veiret, hielper op; in med., συναίρεσθαί τινι, at tage Deel el. at forbinde sig med nogen, ogs. εἰς τὸ αὐτό, Xen.; ξυναίρεσθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης, Thuc.; ogs. ξυναιρ. τοῦ αὐτοῦ κινδύνου, id. 4, 10, at dele Faren, at hielpe; συναίρεσθαι Κύπριν, at forbindes i Kiærlighed, Æsch. Prom. 650; ἑτοίμως συναίρεσθαι τὰ πράγματα, at paatage sig, Dem.

συν-αισθάνομαι, irr., f. -σθήσομαι, fornemmer med el. tillige; sædv. fornemmer ved Sandserne, føler; bf. — συναίσθησις, ἡ, Medfornemmelse, Medfølelse. — συν-αΐσσω, f. ξω, stormer, iler med el. tillige; at storme, fare løs paa hinanden. — συν-αισχύνω, udskielder, beskæmmer med el. tillige. — συν-αιτία, ἡ, Medaarsag, medvirkende Aarsag, Dem. — συν-αιτιάομαι, beskylder med el. tillige. — συναίτιος, 2, ogs. 3, medvirkende, bevirkende, πᾶσιν ἡδονῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος, Xen.; b) medskyldig; c) τὸ συναίτιον, = συναιτία. — συν-αιχμάζω, f. άσω, kæmper med el. tillige. — συν-αιχμαλωτίζω, tager med til Fange. — συναιχμαλωτίς, ίδος, ἡ, bes. fem. til συν-αιχμάλωτος, 2, med el. tillige fanget i Krig, Medkrigsfange. — σύναιχμος, 2, (αἰχμή), med ligedan Landse; medstridende. — συναιωρέω, holder med el. tillige hængende el. svævende; in med., hænger el. svæver med el. tillige; - denne Handling og Tilstand, συναιώρησις, ἡ.

συν-ακμάζω, = ἀκμάζω m. Bibegreb af med el. tillige. — συν-ακολασταίνω, f. -στήσω, er med el. tillige udsvævende. — συν-ακολουθέω, er — συν-ακόλουθος, 2, som følger, ledsager med el. tillige. — συν-ακοντίζω, skyder ogsaa el. tillige med Kastespydet; 2) skyder tillige sammen el. ned, fælder med Kastespydet, Polyb. — συνάκοος, 2, = συνήκοος. — συν-ακούω, f. -κούσομαι, hører med el. tillige; ἀναβοώντων δὲ ἀλλήλων συνήκουον, - hørte hverandre skrige, Xen.; 2) hører, forstaaer. — συν-ακρατίζομαι, spiser med el. tillige Frokost. — συν-ακροάομαι, hører med el. tillige derpaa. — *συνακτέος, 3, til at føre sammen; — συνακτήρ, ῆρος, ὁ, som fører el. bringer sammen, som sammenhober; 2) Skambælte; o. — συνακτικός, 3, forende, bringende sammen, sammenhobende; τὸ συνακτικὸν καὶ κρουστικόν, det Bindende el. Tvingende, det Slaaende el. Kraftfulde, (som Egenskaber ved Demosthenes's Taler), Luc.; - (af συνάγω).

συναλάλαγμα, τό, fælles Skrig; af — συν-αλαλάζω, f. ξω, skriger med el. tillige. — συν-αλάομαι, flakker med el. tillige omkring. — συν-αλγέω, sørger med el. tillige, τύχας, over nogens Uheld, Soph. Aj. 283; 2) har el bevidner min Medlidenhed; bf. — συναλγηδών, όνος, ἡ, fælles Smerte; 2) som adject. pl., οἱ συναλγηδόνες, som οἱ συναλγοῦντες, Staldbrødre i Smerte, Eur. — συν-αλγύνω, sætter tillige i Smerte; 2) opfylder med Medlidenhed, Opp. — συναλδής, 2, (ἄλδω, ἀλδαίνω), voxende med el. tillige. — συν-αλεαίνω, varmer med el. tillige; 2) varmer stærkt. — συν-αλέγω, besørger med el. tillige. — συναλειπτικός, 3, som oversmører el. udsletter, som sammensmelter; adv. συναλειπτικῶς, ved Sammensmeltning (af to Vocaler), gramm.; af — συν-αλείφω, f. ψω, sammensmører, oversmører, udsletter; sild. ogs. sammensmelter, forener; fordunkler; b) h. gramm., lader (to Vokaler) flyde sammen; in med., at flyde sammen el. at forbindes til een Lyd, (om to Vocaler); jf. συναλοιφή.

συν-αλέω, irr., f. έσω, maler med el. tilsammen; alm. knuser. — συν-αληθεύω, taler med el. tillige Sandhed. — συν-ἀλήθω, = συναλέω. — συν-αληθεύω, flakker med omkring. — συναλθαίνω, -αλθάσσω, o. -αλθέω, (ἀλθέω, ἄλθω), læger, helbreder med el. tillige; in pass., at blive lægt el. helbredet. — συναλιάζω, ἄξω, (ἁλία), = flgd. — συν-αλίζω, bringer sammen, forsamler; in med., at komme sammen, at samle sig, Herod. — συν-αλίσκομαι, irr., f. -λώσομαι, bliver med el. tillige taget fangen. — *συναλλαγή, ἡ, Ombytning, Omtuskning; 2) Handel og Vandel, Handelsforbindelse; Omgang; 3) Udsoning, Forlig, Mægling; διελέγοντο περὶ συναλλαγῶν, underhandlede om Forlig, Xen.; — συνάλλαγμα, τό, Omtuskning; Handel; Forening, Contract; συνάλλαγμα ποιεῖσθαι, at indgaae en Handel, Dem.; bf. - συναλλαγματικός, 3, adv. -κῶς, hørende til Handel og Vandel; — συναλλακτής, οῦ, ὁ, som udsoner, forsoner; 2) som har Handelsforbindelse el. Omgang med nogen; — συναλλακτικός, 3, hørende, skikket til Handel og Omgang, el. til Udso-

ning; o. — συνάλλαξις, ἡ, = συναλλαγή; - (af flgd.

συν-αλλάσσω, att. ττω, f. ξω, ombytter, omtusker, τινί τι; 2) bringer i Forbindelse; ὅτι τοιοῦτο πρᾶγμα συναλλάττων ὁστισοῦν, som indgaaer slig Handel, *Dem.* 867; bes. bringer sammen el. i Forbindelse med det Modsatte, df. udsoner, forsoner; *in med.*, συναλλάττεσθαί τινι, o. πρός τινα, at udsone sig med nogen, ogs. at knytte Omgang med nogen, τινί; πρὸς - εὐνῆς -, τῆς συνηλλάχθης ἐμοί, som du har deelt med mig, *Soph. Aj.* 493. — συν-αλλοιόω, forandrer med el. tillige. — συν-άλλομαι, *irr.*, springer med el. tillige; 2) farer sammen (af Skræk); df. — σύναλμα, τό, fælles Spring. — σύναλμος, 2, (ἅλμη), stærkt saltet, meget salt. — συναλοιάω, *poët.* f. συν-αλοάω, tærsker med el. tillige; 2) slaaer el. prygler sammen. — συν-αλοιφή, ἡ, (συναλείφω), Sammensmeltning, bes. h. *gramm.* af to Vocaler el. Stavelser til een. — σύναλος, 2, (ἅλς), som spiser Salt med nogen, d. e. Medspiser, Staldbroder. — συναλόω, = συναλοάω, knuser, *inc.* — συναλύω, omvanker med el. tillige; er med el. tillige modløs el. forlegen.

σύναμα, *adv.*, f. σὺν ἅμα, tilsammen, ogs. σὺν δ' ἅμα. — συν-αμαθύνω, fordærver, fortærer tillige el. aldeles. — συναμάομαι, (ἀμάω), tager sammen, samler. — συν-αμαρτάνω, *irr.*, *f.* τήσω, forseer mig, feiler med el. tillige. — συν-αμιλλάομαι, begynder med el. tillige en Veddestrid, *Eur.* — σύναμμα, τό, (συνάπτω), Forbindelse af flere Ting, Baand. — συν-αμπέχω, *irr.*, *f.* -αμφέξω, *aor.* -ήμπισχον, *inf.* -αμπισχεῖν, omgiver, indhyller, bedækker, skiuler med, tillige, aldeles, *Æsch.* — συν-αμπρεύω, trækker med el. tillige, hielper at trække. — συν-αμύνω, hielper med, yder Bistand. — συν-αμφιάζω, omgiver, iforer med el. tillige, alm. = συναμπέχω. — συν-αμφιβάλλω, *irr.*, = συναμπέχω. — συναμφότερος, 3, af begge tillige, af begge Slags; συναμφότερον τοῦτο, begge disses forenede Styrke, *Dem.* 22; sædv. *in pl.*, συναμφότεροι, begge tilsammen. — συν-άμφω, οἱ, αἱ, begge tillige, begge tilsammen.

συναναβαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, stiger med el. tillige op el. opad. — συν-αναβλαστάνω, *irr.*, *f.* -στήσω, opspirer med el. tillige. — συνανα-βοάω, *irr.*, oploftер med el. tillige et Skrig. — συν-αναβόσκομαι, (βόσκω *irr.*), opfødes, opdrages med el. tillige. — συνανα-γιγνώσκω, *irr.*, *f.* -γνώσομαι, læser med el. tillige. — συν-αναγκάζω, *f.* άσω, nøder, tvinger med el. tillige; 2) afnøder, aftvinger; df. — συναναγκασμός, ὁ, tvingende Beviis. — συνανάγνωσις, (συναναγιγνώσκω), Medlæsen, fælles Læsen. — συνανα-γράφω, opskriver, indskriver, indfører med el. tillige. — συν-αναγυμνόω, blotter med el. tillige. — συναν-άγω, *irr.*, fører, bringer med el. tillige op, opad, tilbage.

συνανα-δείκνυμι, *f.* -δείξω, udnævner el. gior med til noget, βασιλέα, til Konge. — συνανα-δέχομαι, *irr.*, overtager med el. tillige. — συνανα-δίδωμι, fordeler med el. tillige, bes. Næringssafterne i Legemet. — συναναδίπλωσις, ἡ, (διπλόω), Fordobling. — συνανα-ζεύγνυμι, *irr.*, *f.* -ζεύξω, bryder med el. tillige op og drager tilbage, *Plut.* — συνανα-ζέω, *f.* -ζέσω, lader syde el. opbruse med el. tillige. — συν-αναζητέω, opsøger med el. tillige. — συνανα-θρηνέω, græder høit; klager med el. tillige. — συναναίρεσις, ἡ, samtidig Ophævelse; af — συναν-αιρέω, *irr.*, *f.* ήσω, ophæver, borttager, afskaffer med el. tillige.

συνανα-κάμπτω, *f.* ψω, bøier, vender med el. tillige opad el. omkring, *transit.* o. *irtr.* — συνανάκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*), ligger med el. tillige tilbords; 2) er med el. tillige henlagt som Offergave. — συνανα-κεράννυμι, *irr.*, *f.* κεράσω, blander med el. tillige deri. — συνανα-κεφαλαιόω, bringer med el. tillige under een Sum el. under kort Oversigt. — συνανα-κινέω, bevæger med el. tillige opad; sætter med el. tillige i Bevægelse. — συνανα-κίρνημι, *poët.* = συνανακεράννυμι. — συν-ανακλίνομαι, (κλίνω), lægger mig med el. tillige ned, bes. tilbords. — συν-ανακοινολογέομαι, meddeler til Beraadslagning. — συνανα-κομίζω, o. *in med.*, bringer tilbage el. gienopretter med el. tillige. — συνανάκρασις, ἡ, (συνανακεράννυμι), Blanding el. at blande med deri; Temperatur. — συνανα-κυκλέω, fører med el. tillige i en Kreds, opad el. tilbage (bes. ved en Theatermaskine). — συνανα-κυκλόω, bringer el. fører tillige, *inc.* — συνανακυλίομαι, (κυλίω), vælter mig med el. tillige omkring. — συνανα-κύπτω, *f.* ψω, dukker med op el. i Veiret.

συνανα-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, antager, optager med el. tillige. — συν-αναλίσκω, *irr.*, *f.* -λώσω, forbruger, fortærer med el. tillige. — συνανα-μέλπω, synger med, stemmer med deri. — συνανα-μίγνυμι, *irr.*, *f.* -μίξω, blander med el. tillige deri, dertil. — συνανα-μιμνήσκω, *irr.*, *f.* -μνήσω, erindrer, omtaler med el. tillige; *in med.*, erindrer mig med el. tillige. — συνανά-

μιξις, ἡ, (συναναμίγνυμι), Sammenblanding dermed. — συναναμνάομαι, ion. f. συναναμιμνήσκομαι. — συναναπαύομαι, (παύω), udhviler med el. tillige. — συναναπείθω, f. σω, overtaler med el. tillige. — συναναπέμπω, f. ψω, sender, lader stige, kaster med el. tillige i Veiret. — συναναπηδάω, f. ήσω, springer med el. tillige i Veiret. — συναναπίμπλημι, irr., f. -πλήσω, opfylder med el. tillige. — συναναπίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, = συνανάκειμαι Bem. 1. — συναναπλάττω, irr., f. -πλάσω, digter, opdigter med el. tillige. — συναναπλέκω, f. ξω, indfletter med el. tillige deri. — συναναπλερόω, opfylder, smitter med el. tillige. — συναναπράσσω, att. ττω, f. ξώ, hielper med til at inddrive el. indfordre, τὸν μισθὸν παρά τινος, *Xen*

συναν-αρπάζω, river med el. tillige i Veiret. — συναναῤ-ῥιπτέω, o. συναναῤῥίπτω, irr., f. ψω, kaster med el. tillige i Veiret. — συν-ἄναρχος, 2, som ligeledes er uden Begyndelse el. evig, *eccl.* — συνανα-σκάπτω, f. ψω, opgraver med el. tillige. — συνανασκευάζω, giendriver med el. tillige. — συναναστομόομαι, (στομόω), udgyder mig med el. tillige el. igiennem samme Udløb; ogs. *in act.* — συνανα-στρέφω, f. ψω, vender med el. tillige om el. tilbage, *transit.* o. *intr.*; *in med.*, omgaaes nogen, τινί; df. — συναναστροφή, ἡ, fælles Tilbagevenden el. Tilbagekomst; 2) selskabelig Omgang; *in pl.*, selskabelige Fornøielser. — συνανα-σώζω, f. -σώσω, hielper med til at redde igien el. til at istandsætte, *Polyb.*

συνανα-τέλλω, o. *in med.*, gaaer op, kommer tilsyne, viser mig med el. tillige. — συνανα-τήκω, sondersmelter med el. tillige, smelter sammen dermed. — συνανα-τίθημι, opstiller og indvier med el. tillige. — συνανατολή, ἡ, (συνανατέλλω), fælles el. samtidig Opgang. — συνανα-τρέφω, irr., f. -θρέψω, opføder, opdrager med el. tillige. — συνανα-τρέχω, irr., løber med el. tillige i Veiret. — συνανα-τρίβω, f. ψω, gnider med el. tillige derpaa; *in med.*, συνανατρίβεσθαί τινι, at omgaaes med nogen, at antage (en Vane o. dl.) af Omgang med nogen. — συνανα-φαίνω, irr., fremviser, opviser med el. tillige; *in med.*, gaaer op og viser mig med el. tillige i det Høie. — συνανα-φέρω, irr., fører, bringer med el. tillige i Veiret el. tilbage; *transl.*, tilbageforer med el. tillige; bringer i Forbindelse med noget; 2) *intr.*, kommer med el. tillige til Kræfter.

συνανα-φθέγγομαι, skriger i Veiret, toner, taler med el. tillige. — συν-αναφλέγω, antænder med el. tillige. — συναναφορά, ἡ, Handlingen συναναφέρειν. — συνανα-φύρω, ælter og blander med el. tillige deri, dertil, dermed; *in med.*, at have uanstændig Omgang med nogen, παισὶν ἢ γυναιξίν, *Luc.* — συνανα-φύω, irr., avler med el. tillige; 2) *intr.*, *in pf.* συναναπέφυκα, *aor.* συνανέφυν, o. *in med.*, voxer op med el. tillige. — συνανα-χέω, irr., f. -χεύσω, gyder el. blander med deri, dertil, forbinder dermed. — συνανα-χορεύω, dandser med i Choret. — συναναχρέμπτομαι, ophoster og udspytter med el. tillige. — συνανα-χρώννυμι, irr., f. -χρώσω, meddeler Farve ved Berørelse, smitter med en Farve; alm. meddeler, smitter; – denne Handling el. Beskaffenhed, συνανάχρωσις, ἡ. — συν-αναχωρέω, gaaer med el. ligeledes tilbage.

συνανδάνω, see u. συνεύαδε. — συν-ανδραγαθέω, viser mig med el. tillige som en brav Mand. — συνανδρόομαι, (ἀνδρόω), bliver med el. tillige mandbar el. mandig. — συνάνειμι, *inf.* -ιέναι, (εἶμι), gaaer opad, voxer med el. tillige. — συναν-ἑλκύω, o. συναν-ἕλκω, f. ξω, trækker, drager med el. tillige op el. i Veiret. — συναν-ἔρχομαι, irr., f. -ελεύσομαι, gaaer, kommer med el. tillige opad el. i Veiret. — συναν-έχω, irr., holder med el. tillige i Veiret; 2) *intr.*, stiger med el. tillige op el. frem og viser mig. — συναν-ηβάω, f. ήσω, forynges med el. tillige paa ny. — συν-ανθέω, blomstrer med el. tillige. — συνανθρωπεύω, sædv. συν-ανθρωπεύομαι, ogs. -ανθρωπέω, o. -ανθρωπίζω, lever med el. iblandt Menneskene; df. ζῶα συνανθρωπευόμενα o. συνανθρωπίζοντα, Huusdyrene; *b)* lever som et Menneske el. som Mennesker, τοῖς πολλοῖς, paa Mængdens Viis, *Plut.*; df. — συνανθρωπιστικός, 3, som gierne lever hos el. med Mennesker.

συν-ανιάω, f. άσω, *jon.* ήσω, bedrøver med el. tillige. — συναν-ίημι, giver efter, aflader med el. tillige. — συναν-ίπταμαι, flyver med el. tillige i Veiret. — συναν-ίστημι, f. -αναστήσω, lader tillige staae op el. reise sig, opstiller, opreiser, opfører med el. tillige, τὰ τείχη, *Xen.*; *b)* fordriver, bortfører med el. tillige; *c) in pf.* o. *aor.* 2, o. *in med.*, staaer op el. reiser mig med el. tillige, *id.* — συναν-ίσχω, = συνανέχω. — συναν-ιχνεύω, opsporer med el. tillige. — συν-ανοηταίνω, handler med el. tillige daarligen. — συναν-οίγνυμι, irr., aabner med el. tillige. — συναν-οιμώ-

ζω, f. ξω, jamrer mig med el. tillige lydeligen. — συναντ-ἀγωνίζομαι, kæmper med el. tillige derimod. — συν-αντάω, kommer imode, moder, τινί, Od.; ogs. in med., Il. 17, 134; ogs. at komme sammen, at samles, εἴς τινα τόπον, Dem.; b) at indtræffe, at tildrage sig; df. — συνάντημα, τό, det Mødende el. Indtræffende; o. — συνάντησις, ἡ, Moden el. at mode; 2) = frgd. — συν-αντιάζω, f. άσω, = frgd.

συναντι-βάλλω, irr., f. -βαλῶ, stiller med el. tillige derimod og sammenligner. — συναντιλαμβάνομαι, f. -λήψομαι, (λαμβάνω, irr.), lægger med Haand derpaa, hielper med derved, c. gen. — συν-αντλέω, øser med el. tillige; transl. m. πόνους, holder ud til Enden, tilendebringer med Anstrængelse og Moie. — συν-ἄντομαι, poët. f. συναντάω, kommer el. træffer sammen med nogen, τινί, Hom., ogs. i Kampen, Il. 21, 34; transl., κόρος, οὐ δίκᾳ συναντόμενος, som ikke mødes, ikke forbinder sig med Retfærdighed, Pind. Ol. 2, 174. — συν-ἀνυτέω, συν-ἀνύτω, o. συν-ἀνύω, fuldender, fuldbringer med el. tillige. — συν-ἀξιόω, anseer med el. tillige for værdig; 2) vil el. bifalder det samme; forlanger, begierer det samme. — σύναξις, ἡ, (συνάγω), Sammenforen, Sammenbringen, Forsamlen; Forsamling; eccl. — συνᾰοιδία, ἡ, o. συναοιδός, 2, = συνῳδία, συνῳδός. — συνᾱορέω, c. dat., er forbunden dermed, ledsager, Pind.; af — συνάορος, 2, dor. f. συνήορος, som med el. tillige er spændt i Aaget; alm. forbunden, parret, τινί, med nogen; εὐλογία φόρμιγγι συνάορος, Pind. Nem. 4, 9; 2) som subst. συνάορος, ὁ, ἡ, Medspand; df. alm. Staldbroder, Ægtefælle, Ledsager.

συναπ-ἄγω, irr., forer med el. tillige bort el. videre. — συναπ-ἀθανατίζω, gior med el. tillige udodelig. — συναπ-αἴρω, irr., borttager med el. tillige; 2) sædv. intr., bryder med el. tillige op og drager videre. — συναπ-ἀντάω, gaaer, kommer med el. tillige imode. — συναπ-ἀρτίζω, gior aldeles fuldkommen el. lige med el. efter noget; denne Handling, συναπαρτισμός, ὁ; — 2) intr., ligner fuldkommen, svarer aldeles dertil. — συναπαρτισμός, ὁ, see u. frgd., Bem. 1. — συνάπᾱς, συνάπᾱσα, συνάπᾰν, som σύμπας, d. forstærk. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, alsammen, altsammen; sædv. in pl., allesammen, Herod. — συναπαυγάζομαι, (αὐγάζω), udstraaler med el. tillige. — συν-ἀπειλέω, truer med el. tillige. — συν-ἄπειμι, inf. -εἶναι, (εἰμί), er med el. tillige fraværende. — συν-ἄπειμι, inf. -ιέναι, (εἶμι), gaaer med el. tillige bort. — συναπειπεῖν, inf. aor. 2 til συναπόφημι.

συναπεκ-δύω, irr., afforer, afklæder med el. tillige. — συναπ-ἐλαύνω, irr., f. άσω, jager, driver med el. tillige bort el. ud; 2) intr., drager, rider, kiorer, marscherer med el. tillige ud el. bort; (hvorved man pleier at supplere ἵππον, ἅρμα, στρατόν). — συν-ἀπελεύθερος, ὁ, Medfrigiven. — συναπ-ἐργάζομαι, gior færdig el. fuldender med el. tillige; hielper til at giore el. berede. — συναπ-ερείδω, understotter med el. tillige. — συναπερεῖν, inf. fut. til συναπόφημι, at udmattes, at forsage med el. tillige. — συναπ-ἔρχομαι, irr., f. -ελεύσομαι, gaaer med el. tillige bort. — συναπ-ευθύνω, hielper til at forbedre el. istandsætte paa ny. — συναπ-ἐχθάνομαι, irr., bliver med el. tillige fiendsk el. forhadt. — συναπίσταμαι, jon. f. συναφίσταμαι, Herod. — συν-ἁπλόω, udfolder, udbreder med el. tillige.

συναπο-βαίνω, irr., f. -βήσομαι, gaaer med el. tillige bort; συναπέβησαν ἀπὸ νεῶν, havde tillige giort Landgang, Herod. 6, 92; ogs. absol., ib. — συναπο-βάλλω, irr., f. -βαλῶ, kaster bort, taber med el. tillige. — συναπογράφομαι, (γράφω), underskriver mig med el. tillige. — συναπο-δείκνῡμι, irr., f. -δείξω, gior færdig, fremstiller, opviser, udnævner med el. tillige. — συν-ἀποδημέω, er - συν-ἀπόδημος, 2, med el. tillige fraværende el. bortreist. — συν-ἀποδιδράσκω, irr., f. -αποδράσω, lober med el. tillige bort. — συναποδίδωμι, giver med el. tillige tilbage. — συναπο-δοκιμάζω, forkaster med el. tillige. — συναπ-ὀδύρομαι, beklager, bejamrer med el. tillige. — συναπο-δύω, irr., afklæder med el. tillige. — συναποθνήσκω, irr., f. -θανοῦμαι, doer med el. tillige, τινί, med nogen, Herod. — συναπ-οικίζω, henforer med el. tillige i en Colonie. — συναπ-οἴχομαι, irr., gaaer, svinder med el. tillige bort.

συναπο-καθαίρω, renser med el. tillige. — συναπο-κάμνω, irr., f. -καμοῦμαι, udmattes tillige el. aldeles af Arbeide, Eur. — συναποκατάστασις, ἡ, (ἀποκαθίστημι), samtidig Gienindsættelse i den forrige Tilstand. — συν-ἀπόκειμαι, inf. -κεῖσθαι, (κεῖμαι, irr.), ligger med el. tillige opbevaret, skiult, begraven, Soph. — συναπο-κείρω, afklipper med el. tillige. — συναπο-κινδῡνεύω, vover med el. tillige. — συν-ἀποκλείω, aflukker, tilslutter med el. tillige. — συναπο-κλίνω [ῑ], boier, vender med el. tillige bort el. til Side; 2) intr., boier mig, falder, gaaer med el.

tillige af paa Siden. — *συναπο-κλύζω*, afskyller med el. tillige. — *συναπο-κομίζω*, bringer, fører med el. tillige bort el. tilbage. — *συναπο-κόπτω*, *f.* ψω, afhugger med el. tillige. — *συναποκρίνομαι*, (*κρίνω*), svarer med el. tillige. — *συναπο-κρύπτω*, *f.* ψω, skiuler med el. tillige. — *συναπο-κτείνω*, *irr.*, o. *συναποκτίννυμι*, dræber med el. tillige.

συναπο-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, gienerholder; erholder med el. tillige; 2) afskærer og indslutter med el. tillige. — *συναπο-λάμπω*, *f.* ψω, skinner, lyser med el. tillige; giver tillige en Glands fra mig. — *συν-ἀπολαύω*, nyder med el. tillige deraf, har med el. tillige Nytte el. Skade deraf. — *συναπο-λείπω*, *f.* ψω, lader tilbage, forlader med el. tillige. — *συναπο-λήγω*, hører op el. ender med noget, *τινί*. — *συν-ἀπόλλυμι*, *irr.*, *f.*-απολέσω, fordærver, forstyrrer, ombringer med el. tillige, *Herod.* — *συν-ἀπολογέομαι*, forsvarer mig med el. tillige; 2) *transit.*, fører med el. tillige nogens Forsvar. — *συναπο-μαλάσσω*, *att.* ττω, *f.* ξω, blødgiør med el. tillige. — *συναπο-μαραίνω*, lader visne, afkræfter, svækker med el. tillige, *Xen.* — *συναπο-νεύω*, bøier mig, synker med el. tillige ned el. nedad.

συναπονοέομαι, (*νοέω*), holder med nogen, *τινί*, værger mig tilligemed nogen lige til Fortvivlelse. — *συναπο-ξύω*, afpolerer, aftrækker med el. tillige. — *συναπο-πέμπω*, afsender, bortsender med el. tillige. — *συναπο-πλέω*, *irr.*, *f.* -πλεύσομαι, afseiler med el. tillige. — *συν-ἀπορέω*, er tillige i Tvivl. — *συναπορ-ῥήγνυμι*, *irr.*, *f.* -ῥήξω, afriver med el. tillige. — *συναπο-σβέννυμι*, *irr.*, *f.* -σβέσω, udslukker med el. tillige. — *συναπο-σεμνύνω*, forherliger med el. tillige. — *συναπο-σπάω*, *f.* άσω, afriver, afsondrer med el. tillige. — *συναπο-στάζω*, neddrypper med el. tillige. — *συναποστάτης*, ου, ὁ, Medaffalden, *eccl.* — *συναπο-στέλλω*, bortsender, afsender med el. tillige. — *συναπο-στερέω*, berøver, fralister med el. tillige.

συναπο-τελέω, *f.* έσω, fuldender med el. tillige. — *συν-ἀποτερματίζω*, begrændser, fuldender med el. tillige. — *συναπο-τίθημι*, sædv. *in med.* *συν-ἀποτίθεμαι*, bortlægger og opbevarer med el. tillige. — *συναπο-τίκτω*, *irr.*, *f.* -τέξομαι, føder med el. tillige. — *συναπο-τίλλω*, afrusker, afrykker med el. tillige. — *συναπο-τρέχω*, *irr.*, o. -τροχάζω, løber med el. tillige derfra el. bort. — *συναποφαίνομαι*, (*φαίνω*), paastaaer med el. tillige; bifalder, *τινί*. — *συναπόφασις*, ἡ, (*ἀπόφημι*), fælles Benægtelse el. Afslag. — *συναπο-φέρω*, *irr.*, fører, bærer med el. tillige bort el. derfra. — *συναπόφημι*, (*φημί*), siger Nei, afslaaer med el. tillige; 2) bliver med el. tillige træt el. udmattet. — *συναπο-φθίνω*, *irr.*, forstyrrer, ombringer med el. tillige. — *συν-ἀποχράομαι*, *irr.*, *f.* ήσομαι, forbruger med el. tillige. — *συναπο-χωρέω*, gaaer med el. tillige bort.

συναπτικός, forbindende, sammenknyttende; *adv.* *συναπτικῶς*, umiddelbart; o. — *συναπτός*, 3, forbunden, tilknyttet, sammenhængende; sammentrukken; af — *συν-ἅπτω*, *f.* ψω, sammenknytter, forbinder; *ἡ φιλία συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς*, *Xen.*; *συνάπτειν πόλεμον*; *μάχην*, at begynde Krigen, at levere et Slag, *Herod.*, ogs. uden *μάχην*, *id.* 4, 80; *συνάπτειν χεῖρας*, *conserere manus*; ligel. *μελλόντων συνάψειν τὰ στρατόπεδα ἐς μάχην*, *id.* 5, 75; *συνάψας τὸν λόγον πρὸς τὰ πεπραγμένα*, *Dem.*; *pass.*, *συνῆπτό μοι νεῖκος* (*πρός τινα*), var kommen i Strid med nogen, *Herod.*; *συνῆφθαί τινι*, at være forbunden med noget, *Xen.*; *in med.*, *συνάπτεσθαι φιλίαν*, at knytte Venskab med nogen; *b)* vedbliver at giøre noget, *τὶ*; 2) *intr.*, berører, nærmer mig; *συνάπτειν τινὶ εἰς λόγους*, at indlade sig i en Samtale med nogen; *ὥρα γὰρ συνάπτει*, Tiden iler, *Pind. Pyth.* 4, 440. — *συναπ-ωθέω*, *irr.*, støder med el. tillige bort.

συν-ἀράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, slaaer imod hinanden; slaaer sammen, knuser; *συναραχθέντων τῶν πλοίων*, *Herod.*; 2) sammenføier. — *συν-ἀρέσκω*, *irr.*, *f.* έσω, billiger, bifalder noget med el. tillige; *impers.*, *συναρέσκει μοί* c. *inf.*, ogsaa min Mening er det. — *συν-ἀρήγω*, yder Bistand, hielper med el. tillige. — *συν-ἀρθμέω*, o. *συν-ἀρθμίζω*, føier mig med derefter, stemmer ogsaa overeens, *ἐπέεσσι*, med Talen, *poët.* — *συνάρθμιος*, 2, d. forstark. *ἄρθμιος*. — *συναρθμόω*, (*ἀρθμός*), føier sammen; tilslutter. — *σύναρθρος*, 2, (*ἄρθρον*), sammenføiet, sammenhængende; 2) forbunden ved Artikelen; df. — *συν-ἀρθρόω*, sammenføier, forbinder; df. — *συνάρθρωσις*, ἡ, Sammenføining, Forbindelse.

συν-ἀριθμέω, tæller med dertil; tæller sammen; denne Handling, *συναρίθμησις*, ἡ. — *συνάριθμος*, 2, (*ἀριθμός*), som tælles med; som indbefattes under et Tal, som hører med dertil; 2) med lige Tal. — *συν-ἀριστάω*, er — *συνάριστος*, 2, (*ἄριστον*), som med el. tillige spiser Frokost. — *συν-ἀρι-*

στεύω, viser mig med el. tillige som en brav Mand. — *συναρκέομαι, f. έσομαι, (ἀρκέω), τινί*, lader mig tillige noget behage, finder mig tillige deri. — *συναρμογή, ἡ*, Sammenføining, Forbindelse; 2) i Musiken, Harmonie; af — *συν-ἁρμόζω, f. όσω, dor. όξω*, sammenføier, sammenpasser; forbinder, forener; – *Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν εὐθεία συνάρμοξεν δίκα (Ζεύς)*, forbandt, d. e. skienkede ham Klogskab tilligemed Retfærdighed, *Pind. Nem.* 10, 22; *b)* om en Kunstner, componerer; 2) *intr.*, passer sammen, er passende el. skikket dertil; *οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ συναρμόσειαν εἰς φιλίαν, Xen.*

συν-ἁρμολογέω, = *συναρμόζω*, *N. T.* — *συναρμονιάω, (ἁρμονία)*, stemmer sammen dermed, harmonerer. — *σύναρμος, 2, (ἁρμός)*, sammenføiet el. sammenfældet. — *συναρμοστέω*, = *συναρμόζω* Bem. 2; af — *συναρμοστής, οῦ, ὁ, (συναρμόζω)*, som sammenføier, forbinder, forener; *συναρμοστὴς πολιτείας*, som hielper til at ordne el. styre Staten; df. — *συναρμοστικός, 3*, sammenføiende, forbindende. — *συναρμοττόντως, adv. part. præs.*, passende; af — *συναρμόττω, att.* = *συναρμόζω*. — *συναρπαγή, ἡ*, Deeltagelse i et Rov; 2) Bortroven, Bortriven; af — *συν-ἁρπάζω, irr., f. άσω*, sild. *άξω*, rover med, tillige, i Fælleskab; 2) d. forstærk. *ἁρπάζω*, bortrover, borttager, river til mig; *transl., a)* opsatter og lærer hurtigt; *b)* indtager nogen for mig. — *συν-ἀῤῥωστέω*, er med el. tillige syg el. sygelig. — *σύναρσις, ἡ, (συνάρω)*, Sammenføining; Forbindelse.

συν-ἀρτάω, knytter, hænger med el. tillige op; *συνηρθῆσθαί τινι*, at være indviklet i en Sag; – denne Handling, *συνάρτησις, ἡ*. — *συν-ἀρτίζω*, fuldender med, tillige, aldeles; skal efter nogle Hede, *συναπαρτίζω*. — *συν-ἀρτύνω*, o. *συν-ἀρτύω*, gior aldeles færdig, sætter i fuldkommen Stand. — *συν-ἀρχαιρεσιάζω*, understøtter til at naae en Ærespost. — *συναρχία, ἡ*, Medforvaltning af et Embede; 2) sædv. *in pl.*, *αἱ συναρχίαι*, de forsamlede Øvrighedspersoner; o. — *σύναρχος, ὁ*, = *συνάρχων*; (af *ἀρχή*). — *συν-άρχω*, hersker med, er – Medembedsmand el. Collega, *συνάρχων, οντος, ὁ*; – 2) *in med.*, *συνάρχομαι*, begynder tillige el. ligedes. — *συν-άρω*, som *συναρμόζω*, sammenføier, sammenpasser; *pf. intr.*, *συνάρηρεν ἀοιδή*, hang sammen, *Hom. Ap.* — *συν-ἀρωγός, ὁ*, Hielper, Medhielp.

συν-ἀσεβέω, er med el. tillige ugudelig, handler som en saadan. — *συν-ἀσκέω*, øver, udruster, udsmykker med el. tillige; 2) øver fuldstændigen; df. — *συνάσκησις, ἡ*, fælles Øvelse; 2) fuldstændig Øvelse. — *συν-ἀσμενίζω*, fryder mig med el. tillige. — *συνασοφέω*, er med el. tillige *ἄσοφος*, uklog, uforstandig, handler som en saadan, *Eur., inc.* — *συν-ἀσπάζομαι*, hilser med el. tillige. — *συνασπιδόω* o. *συν-ἀσπίζω, (ἀσπίς)*, holder Skioldene sammen, lader dem danne et Skioldtag; staaer el. kæmper saaledes i en sammentrængt Række, bes. i Fronten; 2) er Medforbunden i en Krig; *ξυνασπιοῦντες (al. ξυνασπιδοῦντες) ἐναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις, Xen. Hell.* 3, 5, 8; df. — *συνασπισμός, ὁ*, Handlingen *συνασπίζειν* Bem. 1; o. — *συνασπιστής, οῦ, ὁ*, en Medstrider.

συνασταχύειν, (ἄσταχυς), at være fuld af Ax. — *συν-ἀστραγαλίζω*, spiller med el. tillige Tærningspil. — *συν-αστράπτω, f. ψω*, lyner, glimter med el. tillige. — *συναστρία, ἡ*, liden Trist el. Misforstaaelse, *Procl.* — *συνασφαλίζομαι, (ἀσφαλίζω)*, forsikkrer med el. tillige. — *συν-ἀσχαλάω*, o. *συν-ἀσχάλλω*, bliver tillige harmfuld el. mismodig, *μόχθῳ*, over en Lidelse, *Æsch.* — *συν-ἀσχημονέω*, er med el. tillige uanstændig. — *συν-ἀσχολέω*, er med el. tillige sysselsat. — *συνατενίζω, (ἀτενίζομαι)*, seer skarpt, stirrer derpaa. — *συν-ἀτιμάζω*, beskæmmer, vanærer med el. tillige. — *συν-ἀτμίζω*, uddunster, uddamper med el. tillige. — *συν-ἀτυχέω*, er med el. tillige ulykkelig.

συν-αὐαίνω, sammentørrer, indtørrer. — *συν-αὐγασμός, ὁ*, Lysets el. Straalernes Sammentræffen. — *συναύγεια, ἡ, (αὐγή)*, = frgd.; 2) h. *Pl.*, Synets Bevirkning ved Sammenstød af de fra Øiet og de fra Gienstanden udgaaende Lysstraaler. — *συν-αὐδάω*, taler med el. tillige; 2) som *σύμφημι*, billiger, bifalder; ogs. indrømmer, tilstaaer. — *συν-αὐλέω*, spiller med el. tillige paa Fløite; df. — *συναυλία, ἡ*, at spille sammen, fælles Fløitespil, Fløiteconcert; 2) *transl.*, at giøre noget i Fælleskab; alm. Overeensstemmelse, Enighed; Forbindelse, Samliv, Ægtestand, o. dl.; *ξυναυλία δορός*, Tvekamp, *Æsch. Sept.* 839; (dog kan Bem. 2 ogs. henføres til *αὐλή*).

συναυλίζω, f. ίσω, (αὐλίζομαι, αὐλή), bringer sammen i en Leir el. i en Bolig; *τοὺς – συναυλίζων (al. συναλίζων) πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ, Xen. Hell.* 1, 1, 21; *in med.*, er el. boer sammen med nogen; – denne Handling, *συν-*

αὐλισμός, ὁ. — σύναυλος, 2, 1), (αὐλός), fløitende, tonende sammen; *transl.*, enig, eendrægtig; 2), (αὐλή), liggende, boende med, tillige, tilsammen. —συν-αὐξάνω, o. συν-αὔξω, *irr.*, *f.* -αυξήσω, lader med el. tillige vore, tiltage, bidrager til nogets Bæxt el. Blomstren; συνεργοὺς ἔχειν αὐτὰς εἰς τὸ συναύξειν τοὺς οἴκους, *Xen.*; *in med.*, voxer, tiltager, trives med el. tillige, *id.*; συναυξάνεσθαι δεῖ τὴν πόλιν τοῖς τῶν ἀγαθῶν πολιτῶν πολιτεύμασι, *Dem.*; bf. — συναύξησις, ἡ, at voxe med el. tillige.

συναφ-αιρέω, *irr.*, *f.* ήσω, borttager, unddrager med el. tillige. — συν-αφανίζω, *f.* ίσω, gior usynlig, tilintetgior med el. tillige. — συνάφεια, ἡ, egentl. at være συναφής; bf. Forbindelse, Sammenhæng; noie Forbindelse, Omgang. — συνάφεσις, ἡ, (συναφίημι), at løslade med el. tillige, Løsladelse med andre; 2) af *med.*, fælles Udloben el. Udløb. — συναφή, ἡ, = συνάφεια; af — συναφής, 2, (συνάπτω), forbunden, forenet, sammenhængende. — συναφίημι, *f.* -αφήσω, løslader med el. tillige. — συναφ-ικνέομαι, *irr.*, kommer tilbage, ankommer med el. tillige.

συναφ-ίστημι, o. -αφιστάνω, *f.* συναποστήσω, bortfierner, bortskaffer med el. tillige; bringer med el. tillige i Opstand; 2) *in pf.* o. *aor.* 2 *act.*, o. *in med.*, *intr.*, bortfierner mig med el. tillige; gior med el. tillige Opstand; ὡς ἂν ἑκόντες αὐτῷ οἱ Μιλήσιοι συναπισταίατο, skulde giøre Opstand med ham, *Herod.* 5, 37. — συναφ-ομοιόω, gior med el. tillige lig el. lignende. — συναφορίζω, begrændser, afsondrer med el. tillige. — συν-άχθομαι, *irr.*, *f.* -χθέσομαι, *att.* -χθήσομαι, bedrøver mig med el. tillige, τινί, o. ἐπί τινι, over noget. — συναπ-άχνυμαι, sørger med el. tillige. — σύναψις, ἡ, (συνάπτω), Forbindelse, Sammenknytning.

συν-δαΐζω, *f.* ΐξω, dræber med el. tillige. — συνδαίνυμαι, (δαίνυμι), spiser med el. tillige. — συν-δαιταλεύς, ὁ, Medgiest. — σύνδαιτις, ιδος, ἡ, bes. *fem.* til — συνδαίτωρ, ορος, ὁ, Medspiser, Bordgiest, *Æsch.*; af — συνδαίω, *irr.*, *f.* -δαίσω, spiser med el. tillige, γάμους, holder et Bryllupsmaaltid, *Eur.* — συν-δάκνω, *irr.*, *f.* -δήξομαι, bider, sønderbider med el. tillige. — συν-δακρύω, græder el. begræder med el. tillige. — συν-δαμάω, *irr.*, *f.* -δαμάσω, o. συνδάμνημι, betvinger, overvælder med el. tillige. — συνδανείζομαι, (δανείζω), sammenlaaner, sammenborger. — συν-δαπανάω, *f.* ήσω, anvender, forbruger med el. tillige. — συνδάω, *irr.*, (δάω, *inus.*), veed med el. tillige.

συν-δείδω, *irr.*, *pf.* m. *præs.* Bem. συνδέδοικα, o. συνδέδια, frygter med el. tillige. — συν-δειπνέω, er σύνδειπνος, 2, som spiser med el. tillige, bes. til Aften; o. — σύνδειπνον, τό, *poët.* ogs. συνδείπνιον, fælles Maaltid el. Giestebud, bes. Aftensmaaltidet; (af δεῖπνον). — συν-δεκάζω, *f.* άσω, τὰ δικαστήρια, bestikker Retten. — συν-δεκατεύω, er med at inddrive Tiende; 2) er med at hoitideligholde den tiende Dag. — σύνδενδρος, 2, (δένδρον), besat el. bevoxen med Træer; τὸ σύνδενδρον, Tykning, tæt Skov. — συν-δέομαι, *irr.*, *f.* -δεήσομαι, behøver, forlanger, begierer med el. tillige, τινός, noget. — σύνδεσις, ἡ, (συνδέω), Sammenbinden; 2) Fasthed, Tæthed. — συν-δεσμεύω, o. συν-δεσμέω, binder sammen el. fast. — συνδέσμιος, ὁ, (δέσμιος), = συνδεσμώτης. — σύνδεσμος, ὁ, (δεσμός), Forbinding, Bindsel; 2) det Sammenbundne, et Bundt; *pl. heterog.*: σύνδεσμα, *Eur.*; 3) h. *gramm.*, Conjunctionen. — συν-δεσμώτης, ου, ὁ, Medfange.

συνδέτης, ου, ὁ, Medbunden, Medfængslet; 2) forbindende; — συνδετικός, 3, hørende, skikket til at forbinde, forene, befæste; o. — σύνδετος, 3, sammenbunden, forbunden; τὸ σύνδετον, = σύνδεσμος; (af συνδέω). — συνδεύω, væder og blander sammen. — συνδέω, *irr.*, *f.* -δήσω, binder sammen el. fast; fængsler; ogs. forbinder et Saar, *Il.* 13, 599; alm. forbinder, forener. — σύνδηλος, 2, (δῆλος), aldeles tydelig el. aabenbar. — συν-δημαγωγέω, leder med el. tillige Folket og beiler til dets Gunst. — συνδημιουργέω, er — συνδημιουργός, ὁ, som med el. tillige forfærdiger el. bygger; Medophavsmand, Medskaber, Meddemiurg.

συνδια-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, gaaer med el. tillige igiennem el. over. — συνδια-βάλλω, *irr.*, *f.* -βαλῶ, sætter med el. tillige over; 2) beføer, anklager med el. tillige.; *pass.*, συνδιαβάλλομαι οὐδὲν αἴτιος ὤν, uden min Skyld, *Dem.* = συνδιαβαπτίζομαι, (βαπτίζω), indlader mig med nogen, τινί, giver Grovhed for Grovhed, *Dem.*; egentl. dukker under omkaps med nogen. — συνδια-βαστάζω, fører med el. tillige igiennem; *transl.*, udholder med el. tillige. — συνδια-βιβάζω, fører, sætter med el. tillige over el. igiennem. — συν-δια-γιγνώσκω, *irr.*, *f.* -γνώσομαι, afgior som Dommer, dømmer med el. tillige. — συνδι-άγω, *irr.*, fører med el. tillige over el. igiennem; 2) *intr.*, lever

sammen dermed; df. — *συνδιαγωγή, ἡ*, fælles Fornøielse. — *συνδια-δίδωμι*, lader med el. tillige igjennem. — *συνδια-θερμαίνω*, gjennemvarmer med el. tillige. — *συνδια-θέω*, *irr.*, *f.* -*θεύσομαι*, gjennemløber med el. tillige.

συνδι-αιρέω, *irr.*, sønderlemmer, deler, adskiller med el. tillige. — *συνδι-αιτάομαι*, (*διαιτάω*), boer el. lever med nogen; - denne Handling, *συνδιαίτησις, ἡ*; alm. Omgang, Samliv; *συνδ. εἴς τινα*, Opførsel imod nogen. — *συνδιαιωνίζω*, (*αἰών*), tilbringer den hele Tid el. hele Livet med nogen. — *συνδια-καίω*, *irr.*, gjennemheder med el. tillige. — *συνδια-κινδυνεύω*, begiver mig med el. tillige i Fare. — *συνδια-κομίζω*, fører, bringer med el. tillige over el. igjennem. — *συν-διάκονος, ὁ*, Medhjelper, Medtiener. — *συνδια-κοσμέω*, bringer i Orden, ordner med el. tillige. — *συνδια-κρίνω*, [ῑ], *f.* ῐνῶ, afsondrer, afgjør, paadømmer med el. tillige. — *συν-διάκτορος, ὁ*, som med el. tillige sætter over, el. som hjelper til at udføre, iværksætte. — *συνδια-κυβερνάω*, regierer, styrer med el. tillige.

συνδια-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -*λήψομαι*, tager fra hinanden, sønderlemmer med el. tillige; 2) overlægger, bedømmer med el. tillige, *περί τινος*, *Polyb.* — *συνδιαλέγομαι*, (*λέγω*, *irr.*), underholder mig, taler med el. tillige med nogen. — *συνδιάληψις, ἡ*, (*συνδιαλαμβάνω*), fælles Beraadslagning. — *συνδι-αλλαγή, ἡ*, fælles Udsoning; af — *συνδι-αλλάσσω*, *att.* ττω, *f.* ξω, udsøner med el. tillige. — *συνδια-λυμαίνομαι*, fordærver med el. tillige. — *συνδια-λύω*, *irr.*, opløser, udsøner med el. tillige; *in med.*, betaler med el. tillige. — *συνδια-μένω*, *irr.*, vedbliver, udholder med el. tillige. — *συνδια-μνημονεύω*, bringer i Erindring, omtaler med el. tillige. — *συνδια-νέμω*, *irr.*, fordeler med el. tillige. — *συνδια-νεύω*, bøier el. vender mig med el. tillige. — *συνδιανοέομαι*, (*νοέω*), overtænker, beraadslaaer med el. tillige.

συνδια-περαίνω, tilendebringer, fuldender med el. tillige. — *συνδια-πέτομαι*, gjennemflyver med el. tillige. — *συνδια-πλέω*, *irr.*, *f.* -*πλεύσομαι*, seiler med el. tillige over el. igjennem. — *συνδια-πονέω*, fuldender et Arbeide, gjennemarbeider med el. tillige. — *συνδι-απορέω*, er med el. tillige i Tvivl el. Forlegenhed. — *συνδια-πράσσω*, *att.* ττω, *f.* ξω, sætter igjennem, bevirker, udretter med el. tillige. — *συνδι-αρθρόω*, bringer i Led, forbinder med el. tillige; 2) udtaler tydeligen, articulerer med el. tillige. — *συνδι-αρκέω*, *f.* έσω, strækker til, holder ud, fyldestgjør med el. tillige. — *συνδια-ῥ-ῥέω*, *irr.*, *f.* -*ῥεύσομαι*, flyder med el. tillige igjennem, ud, fra hinanden. — *συνδια-ῥ-ῥήγνυμι*, *irr.*, *f.* -*ῥήξω*, sønderriver med el. tillige. — *συνδια-σκέπτομαι*, o. *συνδια-σκοπέω*, gjennemskuer, undersøger, betragter med el. tillige. — *συνδια-στρέφω*, fordreier el. fordærver med el. tillige. — *συνδια-σώζω*, *irr.*, bringer med el. tillige lykkeligen igjennem og redder.

συνδια-ταλαιπωρέω, overstaaer med el. tillige Arbeide og Møie. — *συνδια-ταράσσω*, *att.* ττω, *f.* ξω, forvirrer, forfærder med el. tillige. — *συνδια-τείνω*, *irr.*, udspænder, udstrækker, anstrænger med el. tillige; m. o. u. *τὴν ὁδόν*, skynder mig, iler med el. tillige. — *συνδια-τελέω*, *f.* έσω, fuldender med el. tillige. — *συνδια-τηρέω*, bevogter, bevarer med el. tillige. — *συνδια-τίθημι*, anordner med el. tillige; bringer med el. tillige i en Tilstand el. i en Forfatning. — *συνδια-τρέπω*, *irr.*, *f.* ψω, rører, omstemmer med el. tillige; gjør med el. tillige skamfuld el. forlegen. — *συνδιατριβή, ἡ*, Handlingen - *συνδια-τρίβω* [ῑ], *f.* ψω, tilbringer Tiden, opholder mig, dvæler, boer med el. tillige; *τοὺς συνδιατρίβοντας ἑαυτῷ*, sine Disciple, *Xen.*

συνδια-φέρω, *irr.*, fører, bringer med el. tillige over el. igjennem; 2) holder med ud til Enden, hjelper nogen til at ende, *τινὶ τὸν πόλεμον*, *Herod.*; 3) udbærer, udstrøer med el. tillige. — *συνδιαφεύγω*, *irr.*, *f.* ξομαι, undflyer, undgaaer med el. tillige. — *συνδια-φθείρω*, fordærver, forstyrrer, ombringer med el. tillige. — *συνδια-φορέω*, = *συνδιαφέρω* Bem. 1 o. 3. — *συνδια-φυλάσσω*, bevogter, bevarer med el. tillige. — *συνδια-χειμάζω*, *f.* άσω, ligger i Vinterqvarterer, overvintrer med el. tillige. — *συνδια-χειρίζω*, anordner, forvalter, udfører med el. tillige, *Herod.* — *συνδια-χέω*, *irr.*, *f.* -*χεύσω*, udgyder, opløser, adspreder, opmuntrer med el. tillige.

συν-διδάσκω, *irr.*, *f.* ξω, underviser med el. tillige. — *συν-δίδωμι*, *f.* *συνδώσω*, giver med el. tillige; forbinder, forener; *in pass.* o. *med.*, giver efter, aflader; svinder, svækkes. — *συνδιεκ-κύπτω*, *f.* ψω, kiger, slipper, kommer med el. tillige ud el. igjennem. — *συνδιεκ-πίπτω*, *irr.*, *f.* -*πεσοῦμαι*, slaaer mig med el. tillige igjennem, *Plut.* — *συνδιέξειμι*, *inf.* -*ιέναι*, (*εἶμι*), gaaer med el. tillige igjennem og ud. — *συνδιεξ-ίημι*, lader med el. tillige igjennem og ud. — *συνδι-έρχομαι*, *irr.*, gaaer

med el. tillige igiennem.—συνδι-ηθέω, giennemsier med el. tillige. — συνδιημέρευσις, ἡ, Handlingen - συνδιημερεύω, tilbringer el. lever en Dag sammen med nogen, τινί, *Xen.*

συν-δικάζω, dømmer med el. tillige; 2) dømmer partisk el. som bestukken.—συνδικασία, ἡ, = συνδίκη. — συνδικαστής, οῦ, ὁ, Meddommer. — συνδικέω, forsvarer nogen for Retten; οἱ συνδικεῖν ἐπιστάμενοι, Sagførere, *Xen.*; alm. taler for nogen; o. — συνδίκη, ἡ, ogs. συνδικία, ἡ, fælles Proces; 2) at forsvare nogen for Retten; *b)* ogs. om Dommeren, uretfærdigen at begunstige det ene Parti; af — σύνδικος, 2, *adv.* -δίκως, (δίκη), egentl. som yder nogen Bistand for Retten, τινί, ogs. τινός; df. alm. behielpelig, medvirkende, eendrægtig; 2) fælles, tilhørende, τινί, ogs. τινός, *Pind.*; - 2) som *subst.* ὁ σύνδικος, *a)* Sagfører, Talsmand, Advocat; *b)* efter de 30 Tyranners Herredømme i Athenen, Generalfiscal, som inddriver confiskeret Gods, el. som paakiender dette Slags Sager.

συνδι-οικέω, forvalter, anordner med el. tillige. — συνδι-όλλυμι, *irr.*, fordærver, ombringer med el. tillige. — συνδι-ορθόω, giør lige, bringer i Led, ordner med el. tillige. — συνδι-ορίζω, afgrændser, afsondrer med el. tillige. — συν-δισκεύω, kaster med el. tillige med Diskus.—συνδιωκομένως, *adv. præs. part. pass.* af flgd., ilende som en forfulgt. — συν-διώκω, *f.* ξω, forfølger, forjager, bortdriver med el. tillige; forfølger tillige for Retten el. understøtter Klageren; df. — συνδίωξις, ἡ, fælles Forfølgelse.

συν-δοιάζω, = συνδυάζω; 2) giør tvetydig; df. — συνδοιασμός, ὁ, = συνδυασμός.— συν-δοκέω, *irr.*, *f.* -δόξω, mener det samme, d. e. bifalder, billiger; bes. bruges, *a) imperson.*, *ex.* συνεδόκει καὶ ἐμοί, ogsaa mig syntes det, *Xen.*; ἅπασι συνέδοξε ταῦτα, alle vare af samme Mening, *id.*; *b) in part. neutr. absol.*, συνδοκοῦν, συνδόξαν, *c. dat.*, da man er el. har været enig derom, med nogens Bifald; συνδόξαν τῷ πατρί, med Faderens Minde; συνδ. πᾶσι, med alles Bifald. — συν-δοκιμάζω, prøver med el. tillige. — συν-δονέω, dreier, svinger, bevæger med el. tillige omkring.

συν-δοξάζω, berømmer, forherliger med el. tillige.—συνδόξαν, see u. συνδοκέω. — σύνδορπος, 2, (δόρπον), = σύνδειπνος, *poët.*— σύνδοσις, ἡ, (συνδίδωμι), som σύνοδος, Sammenkomst, Samling.—συν-δοτήρ, ῆρος, ὁ, Medgiver. — συνδουλεία, ἡ, fælles Slaveri; af — συν-δουλεύω, er - σύνδουλος, ὁ, ἡ, (δοῦλος), Medtiener, Medslave. — συν-δράσσω, *f.* άξω, fatter, griber tillige el. aldeles, *poët.* — συνδράω, *f.* άσω, giør, forretter, iværksætter med el. tillige.—συνδρήστειρα, ἡ, *fem.* til συν-δρηστήρ, ῆρος, ὁ, *jon.* f. συνδραστήρ, som συνεργός, Medvirkende, Medhielper. — συνδρομάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til σύνδρομος; αἱ συνδρομάδες, *sc.* πέτραι, = συμπληγάδες, s. m. s. — συνδρομή, ἡ, Sammenløben; Sammenkomst, Sammentræffen; alm. Forening af flere; o. — σύνδρομος, 2, *adv.* -δρόμως, sammenløbende, πέτραι, *Pind.*; sammentræffende; overeensstemmende, passende; 3) som *subst.*, ὁ σύνδρομος, *a)* Sted, hvor flere Veie stode sammen; *b)* Ledsager, Følgesvend; (af δρόμος, τρέχω, δραμεῖν).

συν-δυάζω, *f.* άσω, forbinder, parrer; 2) *intr.* o. *in med.*, forbinder el. parrer mig med nogen, τινί; συνδυάζεσθαί τινι ogs. om Dommeren, at spille under Dække med den ene af Parterne, *ict.* — συνδυαίνω, (δύο), fordobler. — συνδυάς, άδος, ἡ, (σύνδυο), parret. — συνδυασμός, ὁ, Forbindelse, Parring, Ægteskab; 2) Dommerens skiulte Medhold med den ene af Parterne, *collusio*; o. — συνδυαστικός, 3, hørende, skikket til Forbindelse el. Parring; (af συνδυάζω).—συν-δυναστεύω, hersker med el. tillige. — σύνδυο, οἱ, αἱ, τά, (δύο), to og to, to ad Gangen, parviis, *bini.*—συν-δυστυχέω, *Eur.*, er - συνδυστυχής, 2, med el. tillige ulykkelig. — συν-δώδεκα, οἱ, αἱ, τά, tolv og tolv, tolv ad Gangen, *duodeni*, *Eur.*

συν-εαρίζω, tilbringer med el. tillige Foraaret. — συν-εγγίζω, nærmer mig; df. — συνεγγισμός, ὁ, Nærmelse. — συνεγ-γράφω, indskriver med el. tillige. — συν-εγγυάω, lover, tilsiger med el. tillige. — σύνεγγυς, *adv.*, (ἐγγύς), meget nær, i Nærheden, τινός, ogs. τινί, af noget. — συν-εγείρω, *irr.*, opvækker, opretter, opreiser med el. tillige. — συγ-καλέω, *irr.*, *f.* έσω, anklager, beskylder med el. tillige. — συνεγ-κλίνω, bøier med el. tillige ind el. indad; 2) h. *gramm.*, skriver med tilbagkastet Tone el. enklitisk. — συν-έδρα, ἡ, = συνεδρία, bes. Standqvarteer. — συνέδραμον, *aor.* til συντρέχω, *Il.* — συνεδρεία, ἡ, at sidde sammen; 2) Forsamling, Session, Beraadslagning, bes. Raadets; 3) Samværen, samlet Ophold, bes. Hærens, *statio*; 4) h. Augurerne, Tyrenes Selskabelighed, *oppon.* διεδρία; o. — συνεδρευτής, οῦ, ὁ, Bisidder i Raadet; (af flgd).

συν-εδρεύω, er σύνεδρος, sidder med el. sammen med nogen; alm. tager Deel i en Forsamling; bes. sidder med i Raadet og beraadslaaer; ds. οἱ συνεδρεύοντες, Medlemmerne af Raadet; τὰ συνεδρευόμενα, de i Raadet fattede Beslutninger. — συνεδρία, ἡ, = συνεδρεία; ds. — συνεδριάζω, = συνεδρεύω. — συνεδριακός, 3, hørende til et συνέδριον; πολιτεία συνεδρ., som styres af en Raads- el. Folkeforsamling. — συνεδριάομαι, poët. f. συνεδρεύω; af — συνέδριον, τό, Forsamling, Session; ds. a) de forsamlede Raadsherrer el. Dommere; b) Stedet, hvor de forsamles el. holde Session; af — σύνεδρος, 2, (ἕδρα), siddende sammen, forsamlet; selskabelig; 2) ὁ σύνεδρος, Bisidder, bes. i en raadslaaende Forsamling; ds. Raadsherre.

συνεείκοσι, ep. f. συνείκοσι, s. m. s. — συνεεργάθω, o. συνεέργω, ep. f. συνείργω, Hom. — συνεζευγμένως, adv. part. pf. pass. af συζεύγνυμι, forbundet, parret. — συνέηκα, ep. f. συνῆκα, aor. 1 act. til συνίημι. — συν-εθέλω, irr., f. λήσω, vil med el. tillige, bifalder; θεῶν συνεθελόντων, med Gudernes Bifald, Xen. — συν-εθίζω, vænner dertil, c. inf.; ds. — συνεθισμός, ὁ, Tilvænnelse; Vane. — συνειδέναι, inf. til σύνοιδα, s. m. s.; ds. — συνείδησις, ἡ, at være Medvidne el. Vidne; 2) Bevidsthed, Samvittighed. — συν-εικάζω, f. άσω, sammenligner; gior liig, efterligner. — σύν-εικοσι, tyve og tyve, tyve ad Gangen, viceni; ξυνεείκοσι, Od. 14, 98. — συν-είκω, d. forstærk. εἴκω, giver efter, føier mig. — συν-ειλαπινάζω, spiser med el. tillige i et Giestebud. — συν-ειλέω, sammenvikler; driver sammen; trænger sammen i et snævert Rum; denne Handling, συνείλησις, ἡ. — συνείληχα, pf. til συλ-λαγχάνω. — συνείλοχα, pf. til συλλέγω.

συνειμαρμένα, τά, (μείρομαι), det af Skiebnen med el. tillige Tilskikkede. — σύνειμι, inf. -εῖναι, (εἰμί), er, boer, lever, er noie forbunden med nogen, τινί; ἥλικες ἀλλήλοις σύνειοι; bes. omgaaes nogen, taler med nogen; er nogens Tilhænger, Discipel, o. dl.; ds. οἱ συνόντες, nogens Tilhængere, Venner, o. s. v.; b) transl. om en Tilstand, en Syssel, o. dl., ex. ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι οἰζυῖ, endnu skulde jeg være med, nedtrykkes af Lidelse, Od. 7, 270; συνεῖναι ἐλπίσι, at leve i Haabet; συνεῖναι νόσῳ, λιμῷ, ὀνείρῳ, o. s. v., omskrivende f. νοσεῖν, λιμώττειν, ὀνειρώττειν, at være syg, o. s. v.; συνεῖναι ἀρίστῳ βίῳ, at føre det bedste Liv, τῇ γεωργίᾳ, at drive Landbruget.

σύνειμι, inf. -ιέναι, (εἶμι), gaaer, kommer med el. tillige; alm. at komme sammen, at forsamle sig, ἐς χῶρον ἕνα, Il.; τῶν χρημάτων αὐτόθεν συνιόντων, som indkom derfra, Herod. 1, 64; bes. a) ξυνιέναι εἰς μάχην, Xen.; h. Hom. συνιέναι m. d. u. μάχεσθαι, at rykke imod nogen til Kamp; ogs. ἔριδι ξυνιόντες, Il. 20, 66; b) συνιέναι τινὶ εἰς λόγους, at komme sammen til Samtale el. Underholdning med nogen; συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, Xen. — συνεῖπον, inf. συνειπεῖν, (εἶπον, irr.), aor. til σύμφημι, bifalder, stemmer overeens med nogen; 2) forsvarer, hielper; 3) in med. συνείπασθαι, at aftale med hinanden.

συνειργάθω, ep. συνεεργάθω, Il. 14, 36; συνείργνυμι, o. -γνύω, o. συν-είργω, i Od. ep. συνεέργω, f. ξω, indslutter, indspærrer sammen; binder el. snorer sammen; alm. forener, forbinder; jf. ogs. συνέργω. — συνείρηκα, pf. til συνειπεῖν, σύμφημι. — συνειρμός, ὁ, Forbindelse, Sammenhæng; af — συν-είρω, sammenknytter, forbinder i en Række; συνείρειν λόγον, at holde en sammenhængende Tale, ogs. u. λόγον; συνείρειν m. o. u. ὁδόν, at gaae sammen; at gaae el. skride hurtigen frem.

συνεις-άγω, irr., indfører, indbringer med el. tillige; ds. — συνείςακτος, 2, med el. tillige indført, indbragt. — συνεις-βαίνω, irr., f. -βήσομαι, gaaer, stiger med el. tillige derind. — συνεις-βάλλω, irr., f. -βαλῶ, kaster, lægger, bringer, lader med el. tillige falde derind; ds. — συνειςβολή, ἡ, fælles Angreb el. Indfald. — συνειςδύνω, o. -δύω, irr., gaaer el. lister mig med el. tillige derind. — συνείςειμι, (εἶμι), = συνεισέρχομαι. — συνεις-ελαύνω, irr., f. -ελάσω, att. -ελῶ, driver med el. tillige derimod; 2) intr., gaaer, rider, kiører med derimod, (hvorv. man supplerer ἑαυτόν, ἵππον, ἅρμα, o. dl.). — συνεις-έρχομαι, irr., gaaer, kommer med el. tillige derind. — συνεις-ευπορέω, forskaffer, forhielper med el. tillige dertil. — συνεις-ηγέομαι, fører med el. tillige derind; indbringer, foreslaaer, tilraader med el. tillige. — συνεις-θρώσκω, irr., f. -θοροῦμαι, springer med el. tillige derind. — συνειςκατ-οικέω, boer med el. tillige deri. — συνεις-κομίζω, fører, bringer med derind. — συνεις-κρίνω, bringer ind, indlader, optager med el. tillige.

συνεις-πέμπω, sender med el. tillige derind. — συνεις-πηδάω, springer med el. tillige derind. — συνεις-πίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, falder, geraader med

el. tillige deri; 2) anfalder med el. tillige. — συνεις-πλέω, irr., f. -πλεύσομαι, seiler, drager med el. tillige derind. — συνεις-ποιέω, søger med el. tillige at bringe nogen ind i noget el. at forbinde ham dermed, τινά τινι; συνειςποιεῖν τινα, at vinde nogen for en Sag. — συνεις-πορεύομαι, (πορεύω), = συνειςέρχομαι. — συνεις-πράσσω, att. ττω, f. ξω, indfordrer, indkræver med el. tillige. — συνεις-ῥέω, irr., ogs. -ῥυέω, f. ῥεύσομαι, flyder med el. tillige derind; transl., kommer el. sniger mig med derind. — συνεις-τρέχω, irr., løber med el. tillige derind. — συνεις-φέρω, irr., indbringer, bidrager med el. tillige; df. — συνειςφορά, ἡ, fælles Bidrag. — συνειςφορέω, = συνειςφέρω. — συνεις-φρέω, (φρέω, irr.), indlader med el. tillige; 2) intr., gaaer, begiver mig med el. tillige derind.

συνεκ-βαίνω, irr., f. -βήσομαι, gaaer, stiger med el. tillige ud. — συνεκ-βάλλω, irr., f. -βᾰλῶ, kaster, lader falde, driver med el. tillige ud el. derudaf. — συνεκ-βιβάζω, bringer, fører med el. tillige derudaf, τὰς ἁμάξας, Xen. — συνεκ-βοάω, irr., udraaber med el. tillige. — συνεκ-βοηθέω, rykker tillige ud og kommer til Hielp. — συνεκ-βράσσω, f. -βράσω, udsprøiter, udkaster med el. tillige. — συνεκ-δέχομαι, optager, opfanger med el. tillige; df. forstaaer, begriber med el. tillige. — συν-εκδημέω, er — συνέκδημος, 2, som med el. tillige er forreist el. paa Reiser; som reiser med el. ledsager paa en Reise; - denne Handling, συνεκδημία, ἡ. — συνεκ-δίδωμι, udgiver med el. tillige; συνεκδ. τινί, hielper nogen til at udstyre hans Datter, men τὴν θυγατέρα, udstyrer Datteren, Dem. — συνεκδοχή, ἡ, (συνεκδέχομαι), Medforstaaen; sædv. i Rhetoriken, en Udtryksmaade, hvorved et Begreb antydes uden at blive virkeligen betegnet, ex. naar man sætter en Deel for det Hele, og omvendt; df. — συνεκδοχικός, 3, hørende til en συνεκδοχή, som er udtrykt el. som udtrykker sig paa denne Maade. — συν-εκδρομή, ἡ, fælles Streiftog el. Udfald. — συνεκδύνω, o. -δύω, irr., gaaer el. lister mig med el. tillige ud deraf; in med., affører mig, aflægger med el. tillige.

συν-εκθειάζω, sætter med el. tillige iblandt Guderne. — συνεκ-θερμαίνω, opvarmer, opheder med el. tillige. — συνεκ-θηλύνω, blødgiør, forkiæler med el. tillige. — συνεκ-θλίβω, udtrykker, udpresser med el. tillige. — συνεκ-θνήσκω, irr., f. -θανοῦμαι, døer med el. tillige. — συν-εκκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, sexten tilsammen, sexten ad Gangen, sedeni. — συνεκ-καίω, irr., f. -καύσω, forbrænder, opheder, ophidser med el. tillige. — συνεκ-καλέω, irr., f. έσω, udkalder, fremkalder med el. tillige; in med., fremlokker, vækker med el. tillige. — συνέκκειμαι, inf. -κεῖσθαι, (κεῖμαι, irr.), er med el. tillige udsat. — συνεκ-κεντέω, udstikker med el. tillige. — συνεκ-κλέπτω, stiæler el. bringer tillige hemmeligen ud deraf. — συν-εκκλησιάζω, bivaaner med el. tillige en Folkeforsamling. — συνεκ-κλίνω, udbøier med el. tillige. — συνεκ-κλύζω, udskyller, bortskyller med el. tillige. — συνεκ-κομίζω, hielper at bære, udholder med el. tillige, κακά, πόνους. — συνεκ-κόπτω, f. ψω, afhugger, udhugger med el. tillige, τὰ δένδρα, Xen. — συνεκ-κρίνω, affondrer, udstøder med el. tillige.

συνεκ-λᾰλέω, udtaler med el. tillige. — συνεκ-λάμπω, fremskinner med el. tillige. — συνεκ-λεαίνω, udglatter, sønderknuser med el. tillige. — συνεκ-λέγω, udvælger, udsøger med el. tillige; in med., udvælger med el. tillige til mig selv. — συνεκ-λειόω, = συνεκλεαίνω. — συνεκ-λείπω, udebliver med el. tillige. — συνέκλεκτος, 2, (συνεκλέγω), med el. tillige udvalgt, udkaaren. — συνεκ-λύω, opløser og afkræfter med el. tillige. — συνεκμαχέω, (μάχομαι), drager med el. tillige ud i Kamp. — συνεκ-μοχλεύω, udhæver, udbrækker tillige voldsomt. — συνεκ-νήχομαι, svømmer med el. tillige ud. — συνεκ-πέμπω, f. ψω, sender med el. tillige ud el. bort. — συνεκ-πεπαίνω, giør med el. tillige moden. — συνεκπέπτω, sild. Form f. -εκπέσσω. — συνεκ-περάω, irr., f. άσω, gaaer med el. tillige ud el. igiennem. — συνεκ-πέσσω, att. ττω, f. ψω, udkoger, modner med el. tillige; hielper med til at fordøie; transl., formilder, lindrer med el. tillige.

συνεκ-πιέζω, udtrykker, udpresser med el. tillige. — συνεκ-πικραίνω, forbittrer, opbringer med el. tillige. — συνεκ-πίνω, irr., uddrikker, udsuger med el. tillige. — συνεκ-πίπτω, irr., falder, drives voldsomt, udstødes med el. tillige derudaf. — συνεκ-πλέω, irr., seiler med el. tillige ud. — συνεκ-πληρόω, udfylder, ifylder med el. tillige. — συνεκ-πλήσσω, att. ττω, f. ξω, forskrækker, forfærder med el. tillige. — συνεκ-πνέω, irr., f. -πνεύσω, udpuster, udaander, døer med el. tillige. — συνεκποιέσμαι, (ποιέω), forskaffer mig el. har nok af noget, τινί, Polyb., inc. — συνεκ-πολεμέω, erobrer med el. tillige i Krig. — συνεκ-πολεμόω, ophidser med el. tillige til Krig. — συνεκ-

πονέω; udarbeider med el. tillige; hielper ved et Arbeide; holder ud med nogen til Enden. — συνεκπορεύομαι, (πορεύω), gaaer, reiser med el. tillige ud el. bort. — συνεκ-πορίζω, tilveiebringer, anskaffer med el. tillige. — συνεκποτέος, 3, (συνεκπίνω), til at uddrikke med el. tillige. — συνεκ-πράσσω, att. ττω, f. ξω, indfordrer, inddriver med el. tillige; *in med.*, hielper at hævne, *Herod.* — συνεκ-πυρόω, opheder, antænder med el. tillige.

συνεκ-ῥέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσομαι, flyder med el. tillige ud. — συνεκ-ῥοφέω, udsøber, uddrikker med el. tillige. — συνεκ-στρατεύω, drager med el. tillige ud i Krig. — συνεκ-σώζω, redder med el. tillige ud af Faren, *Soph.* — συνεκταπεινόω, fornedrer med el. tillige, ἐμαυτόν, nedlader mig, *Plut.* — συνεκταράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, forvirrer, forskrækker med el. tillige. — συνεκτάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, stiller med el. tillige i Slagorden. — συνεκ-τείνω, *f.* -τενῶ, udstrækker, udspænder med el. tillige. — συνεκ-τελέω, *f.* έσω, ender, fuldender med el. tillige. — συνεκτέμνω, *irr.*, *f.* -τεμῶ, udskærer, bortskærer, udrydder med el. tillige. — συνεκτέον, *verbale* af συνέχω, man maa holde sammen el. samlet, τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, *Xen.* — συνεκ-τίθημι, udsætter, udstiller med el. tillige. — συνεκτιθηνεύω, pleier, passer, opvarter med el tillige. — συνεκτικός, 3, *adv.* -κῶς, (συνέχω), sammenfattende, sammenholdende, bevarende; *pass.*, blivende, varig; αἴτια συνεκτικά, blivende Aarsager; 2) som sammenfatter i al Korthed el. korteligen; συνεκτικῶς, o. συνεκτικώτατα, i al Korthed.

συνεκ-τίκτω, *irr.*, *f.* -τεξοῦμαι, føder med el. tillige, ᾠά, lægger Æg. — συνεκτίνυμι, *poët.* f. συνεκ-τίνω, o. συνεκ-τίω, *f.* -τίσω, betaler med el. tillige, hielper til at betale; [*ep.* τῖν, *att.* τῐν]. — συνεκ-τρᾰχηλίζομαι, (τραχηλίζω), tumles ligesom af en vild Hest, *Plut.* — συνεκ-τρᾱχύνω, gior aldeles vild. — συνεκ-τρέφω, *irr.*, *f.* -θρέψω, opdrager, opføder med el. tillige. — συνεκ-τρέχω, *irr.*, løber, falder med el. tillige ud for at giøre Angreb; 2) *in* 3 *pers.*, at løbe af, at lykkes; 3) har lige Udstrækning; o. dl.; er at sammenligne dermed. — συνεκ-τρίβω, *f.* ψω, udgnider, udsletter med el. tillige. — συνέκτροφος, 2, (συνεκτρέφω), som opdrages med el. tillige. — συνεκ-φαίνω, gior synlig, opdager, fremviser med el. tillige.

συνεκ-φέρω, bærer, bringer med el. tillige ud el. bort; bes. er med ved en Begravelse, *Thuc.*; *in med.*, gaaer med el. tillige ud; 2) bærer, taaler med el. tillige; 3) udtaler med el. tillige; - denne Handling Bem. 1 o. 3, συνεκφορά, ἡ. — συνεκ-φορέω, = συνεκφέρω. — συνεκ-φωνέω, udraaber, udtaler med el. tillige; df. — συνεκφώνησις, ἡ, fælles Udraab; ogs. = συνίζησις. — συνεκφωτίζω, oplyser med el. ganske. — συνεκ-χέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, udgyder, udstyrter med el. tillige; *in med.*, med el. tillige at strømme ud el. frem, ogs. om en Folkemængde. — συνεκ-χῡμόω, udtømmer med el. tillige; bes. h. Lægerne, med el. tillige at extravasere el. udtømme Blodkarrene.

συν-ἐλαττόω, formindsker, forringer med el. tillige. — συν-ἐλαύνω, *irr.*, *f.* -ελάσω, *inf. aor. ep.* ξυνελάσσαι, driver el. bringer sammen, ληΐδα, *Il.*, θηρία, *Xen.*; bes. sammenhidser, sætter sammen, *committo*; θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι, *Il.* 20, 134; 2) *intr.*, at geraade el. træffe sammen; Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν, atter at begynde Kampen, *ib.* 22, 129. — συνελέγχω, o. forstærk. ἐλέγχω, beskæmmer ganske og aldeles; 2) overbeviser tilsammen. — συνέλεν, *ep.* f. συνεῖλεν, 3 *sing. aor.* 2 *act.* til συναιρέω. — συν-ἐλευθερόω, befrier med el. tillige. — συνέλευσις, ἡ, Sammenkomst; Omgang; af — συνελεύσομαι, *f.* til συνέρχομαι; df. — συνελευστικός, 3, tilbøielig til Selskab el. Omgang; τὸ συνελευστικόν, Drift til Selskabelighed. — συνέλιξις, ἡ, Handlingen - συν-ἑλίσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, sammenvikler, forbinder. — συνελκυστέον αὐτῷ - τὰ τέρψοντα, han maa søge at samle, *Xen.*; *verbale* af - συνελκύω, ogs. συν-έλκω, sammentrækker. — συνελών, *part. aor.* 2 *act.* til συναιρέω.

συνεμ-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, gaaer, stiger, begiver mig med el. tillige derind. — συνεμ-βάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, lader falde, kaster, lægger med el. tillige derind; 2) *intr.*, gior Indfald, falder med el. tillige derind; df. — συνεμβολή, ἡ, fælles Indfald; συνεμβολὴ κώπης, det samtidige Aareslag efter κέλευσμα, *Æsch.*; συνεμβ. πρυμνησίων, tillige at udkaste Touge fra Bagstavnen, el. de fra Bagstavnen tillige udkastede Touge. — συνέμεν, *poët.* f. συνεῖναι, *inf. aor.* 2 *act.* af συνίημι. — συνεμ-πάσσω, *att.* ττω, *f.* άσω, strøer med el. tillige derpaa. — συνεμ-πίπρημι, *irr.*, antænder, forbrænder med el. tillige.

συνεμ-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder med el. tillige derpaa, derind, derover; 2) at træffe sammen, at indtræffe — συνεμ-πλέκω, indfletter med el.

tillige deri. — *συνεμ-πνέω*, *irr.*, *f.* -*πνεύσω*, indaander, indblæser med el. tillige. — *συν-έμπορος*, 2, medreisende, ledsagende; *ὁ συνέμπ.*, Reisefælle, Ledsager; alm. Staldbroder; bes. Medhandelsmand. — *συνεμ-πρήθω*, = *συνεμπίπρημι*. — *συνέμπτωσις*, *ἡ*, (*συνεμπίπτω*), Sammenstøden, Sammentræffen. — *συνεμ-φαίνω*, *irr.*, viser, antyder med el. tillige; – denne Handling, *συνέμφασις*, *ἡ*. — *συνεμ-φέρω*, *irr.*, bringer, fører med derind; 2) er tienlig, bidrager med el. tillige dertil.

συν-εναντίον, *adv.*, aldeles ligeoverfor el. modsat. — *συνεν-δείκνυμαι*, (*δείκνυμι*), anviser, antyder med el. tillige. — *συνεν-δίδωμι*, giver efter el. eftergiver; – denne Handling, *συνένδοσις*, *ἡ*. — *συνεν-δύω*, *irr.*, ifører med el. tillige. — *συνενείκομαι*, *ep.* f. *συμφέρομαι*, støder el. træffer paa noget, *τινί*, *Hes. Sc.* 440. — *συν-ενθουσιάζω*, o. -*ενθουσιάω*, bliver med el. tillige begeistret, deler nogens Begeistring, *c. dat.* — *συνεν-νοέω*, *irr.*, betænker med el. tillige. — *συν-ενόω*, forener sammen, forbinder til et Heelt. — *συνέντἄσις*, *ἡ*, (*ἐντείνω*), fælles Anspændelse el. Anstrængelse. — *συνεν-τάσσω*, indordner el. ordner sammen dermed.

συνεξ-ἄγω, *irr.*, fører, bringer med el. tillige ud el. bort. — *συνεξαιθερόω*, (*αἰθήρ*), forvandler med til Æther. — *συνεξ-αιθριάζω*, udsætter med el. tillige for den frie Luft. — *συνεξ-αιρέω*, *irr.*, tager og redder med el. tillige ud deraf; *in med.*, betager, borttager tillige, *τὸ προνοεῖσθαι*, *Xen.*; 2) hielper med til at erobre el. forstyrre, *id.* — *συνεξ-αίρω*, *irr.*, hæver, ophøier med el. tillige; 2) *intr.*, bryder med el. tillige op og drager bort. — *συνεξ-ἀκολουθέω*, gaaer tillige ud og ledsager. — *συνεξ-ἀκούω*, *f.* -*κούσομαι*, hører med el. tillige, bes. udenfra. — *συνεξ-ἀλείφω*, *f.* *ψω*, udsletter, udvisker med el. tillige. — *συνεξ-ἄλλομαι*, *irr.*, *f.* -*αλοῦμαι*, springer med el. tillige ud el. frem. — *συνεξ-ἁμαρτάνω*, *irr.*, *f.* -*τήσω*, feiler, forfeiler med el. tillige. — *συνεξ-ἁμιλλάομαι*, begynder med el. tillige en Veddestrid.

συνεξ-ἀνᾱλίσκω, *irr.*, *f.* -*λώσω*, fortærer, foroder med el. tillige. — *συνεξανα-πληρόω*, udfylder, opfylder, fuldstændiggiør med el. tillige igien. — *συνεξ-ἀνθέω*, *irr.*, opblomstrer, frembryder med el. tillige. — *συνεξανίστημι*, lader med el. tillige staae op, bortfierner, fordriver med el. tillige fra et Sted, bes. fra Hiemmet; *b)* bringer til Opstand, oprører med el. tillige; – 2) *in Pf.* o. *aor.* 2 *act.*, o. *in med.*, *a)* staaer med el. tillige op og drager bort; *b)* giør med el. tillige Opstand el. Oprør; *c)* kommer med el. tillige i Veiret el. til Anseelse. — *συνεξ-ἀντλέω*, udøser, udtømmer med el. tillige; 2) udholder med el. tillige til Enden. — *συνεξ-ἀνύτω*, o. *συνεξ-ἀνύω*, fuldender, fuldbringer med el. tillige; *οὐ συνεξανύτων*, *sc.* *δρόμον*, da han ikke naaede Maalet, *Plut.*

συνεξ-ἀπατάω, skuffer, vildleder med el. tillige. — *συνεξαπο-στέλλω*, udsender, bortsender med el. tillige. — *συνεξ-ἄπτω*, knytter med dertil; 2) antænder med el. tillige. — *συνεξ-ἀριθμέω*, udtæller, tiltæller med el. tillige. — *συνεξ-ἀρκέω*, strækker med el. tillige dertil. — *συνεξ-ἄρχω*, giør med el. tillige Begyndelsen el. giver Anledning til noget. — *συνεξ-ἀτμίζω*, uddamper, bortdamper med el. tillige. — *συνεξ-ἀτονέω*, er, bliver med el. tillige kraftløs. — *συνεξ-αὐαίνω*, udtørrer med el. tillige. — *συνεξ-εγείρω*, *irr.*, opvækker, opmuntrer, opreiser med el. tillige. — *συνέξειμι*, -*ιέναι*, (*εἶμι*), gaaer med el. tillige ud. — *συνεξ-ἐλαύνω*, *f.* -*λάσω*, uddriver med el. tillige; 2) rider, kiører, marscherer tillige ud; (hvorved man supplerer *ἵππον*, *ἅρμα*, *στρατόν*, o. dl.). — *συν-εξελεύθερος*, *ὁ*, Medfrigiven. — *συνεξ-ελίσσω*, *att.* *ττω*, *f.* *ξω*, udvikler, udfolder med el. tillige. — *συνεξ-ελκύω*, trækker med el. tillige ud.

συνεξ-εμέω, *f.* *έσω*, udspyer, udbrækker med el. tillige. — *συνεξ-ερεύθω*, giør rød, inflammerer med el. tillige. — *συνεξ-ερευνάω*, udforsker, giennemsøger med el. tillige. — *συνεξ-ερύω*, trækker med el. tillige ud. — *συνεξ-έρχομαι*, *irr.*, *f.* -*ελεύσομαι*, gaaer, kommer med el. tillige ud. — *συνεξ-ετάζω*, *f.* *άσω*, udforsker, prøver med el. tillige; *in pass.*, *a)* tælles med dertil; *b)* *συνεξετάζεσθαί τινι*, at maale el. forsøge sig med nogen. — *συνεξευπορέω*, men *συνεξευπορίζω*, inc., o. forstærk. *συνευπορέω*. — *συνεξημερόομαι*, (*ἡμερόω*), bliver med el. tillige tam el. forstandig. — *συνεξ-ιδρόω*, udsveder med el. tillige. — *συνεξ-ισόω*, udjevner med el. tillige. — *συνεξίσταμαι*, (*ἵστημι*), reiser mig med el. tillige for at bryde op el. for at drage i Kamp; 2) lader mig tillige henrive. — *συνεξ-ιχνεύω*, udsporer med el. tillige.

συνεξ-οδεύω, gaaer, drager med el. tillige ud. — *συνεξ-όζω*, *irr.*, *f.* -*ζήσω*, lugter med el. tillige deraf. — *συνεξ-οκέλλω*, driver med el. tillige ud. — *συνεξ-ολισθαίνω*, *irr.*, *f.* -*σθήσω*, glider med el. tillige ud. — *συνεξ-ομοιόω*, sammenligner med el. tillige;

df. — συνεξομοίωσις, ἡ, fælles Sammenligning. — συνεξ-ὀρθιάζω, opreiser med tillige. — συνεξ-ὁρμάω, opmuntrer, tilskynder med el. tillige; 2) intr., bryder, styrter med el. tillige løs derpaa. — συνεξ-ὀρούω, springer, bryder, farer med el. tillige ud el. frem. — συνεξ-ὀρύσσω, att. ττω, f. ξω, udgraver med el. tillige. — συνεξ-ὀστρακίζω, udstøder, fordriver med el. tillige, bes. ved Ostracismus. — συνεξ-ουρέω, irr., bortpisser med el. tillige. — συνεξ-υγραίνω, giør med el. tillige vaad el. fugtig. — συνεξ-ωθέω; irr., f. ώσω, udstøder med el. tillige. — συνεξ-ωραΐζω, udsmykker med el. tillige.

συν-εορτάζω, f. άσω, er — συνεορταστής, οῦ, ὁ, som med el. tillige holder en Fest. — συνεοχμός, ὁ, poët. f. συνοχμός, συνοχή, (συνέχω), Sammenføining, Forbindelse, Il. 14, 465. — συνεπ-άγω, irr., fører, bringer med el. tillige dertil, derhen, derimod; in med., fører tillige med mig. — συνεπ-αγωνίζομαι, tilføier til en Veddestrid; holder tillige et Efterspil. — συνεπ-ᾄδω, v. συνεπ-αείδω, besynger med el. tillige; fortryller tillige ved Sang. — συνεπ-αινέω, irr., f. έσω, ep. ήσω, er — συνέπαινος, 2, som med el. tillige roser, billiger, bifalder nogen; εἰ συνέπαινοί εἰσι τῷ πεποιημένῳ, Herod. 3, 119; τοὺς συνεπαινοῦντας ἑαυτοῖς — φιλεῖν, Dem. — συνεπ-αίρω, irr., hæver med el. tillige i Veiret; opmuntrer, tilskynder, bevæger med el. tillige dertil. — συνεπ-αισθάνομαι, irr., føler, fornemmer med el. tillige. — συνεπ-αιτιάομαι, f. άσομαι, beskylder med el. tillige, τινά, nogen. — συνεπαιωρέομαι, (αἰωρέω), svæver, hænger med el. tillige derover.

συνεπ-ακολουθέω, følger med el. tillige efter. — συν-επακτήρ, ῆρος, ὁ, Medjæger, Staldbroder paa Jagten. — συνεπ-αλαλάζω, f. ξω, opløfter med el. tillige et Krigsskrig. — συνεπ-αμύνω, hielper, understøtter med el. tillige. — συνεπαν-ίστημι, bringer med el. tillige til Opstand el. i Oprør; 2) in pf., plqupf. v. aor. 2 act., v. in med., giør med el. tillige Opstand. — συνεπαν-ορθόω, bringer med el. tillige igien i Orden. — συνεπὰπ-ερείδω, støtter, læner med el. tillige derpaa. — συνεπ-αρήγω, hielper, understøtter med el. tillige. — συνεπ-αυξάνω, irr., f. ξήσω, forøger, formerer, forstørrer med el. tillige; 2) intr., voxer med el. tillige. — συνεπαφ-ίημι, irr., løslader, kaster, hidser med el. tillige derpaa, derimod.

συνεπ-εγείρω, irr., opvækker, opbringer med el. tillige derimod. — συνέπεια, ἡ, (ἔπος), Ordenes el. Versenes Sammenhæng, Contexten; (skal efter nogle hede συνέχεια). — συν-επείγω, fremskynder, befordrer med el. tillige; in med., voxer, tiltager med el. tillige. — συν-έπειμι, inf. -ιέναι, (εἶμι), gaaer med el. tillige løs derpaa og angriber. — συνεπείσειμι, inf. -ιέναι, (εἶμι), gaaer med el. ligeledes bagefter derind. — συνεπεισφέρομαι, (φέρω, irr.), fører, bringer med el. tillige efter mig derind, τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι, Xen. — συνεπεκ-πίνω, irr., f. -πιοῦμαι, uddrikker, nedsluger med el. tillige bagefter. — συνεπεκ-τείνω, irr., udspænder, udstrækker med el. tillige derover. — συνεπ-ελαφρύνω, giør lettere, letter med el. tillige, τὸν πόλεμόν τινι, Herod.

συνεπεμ-βαίνω, irr., skrider, gaaer, staaer med el. tillige derpaa; 2) transl., benytter med el. tillige, τοῖς καιροῖς, Omstændighederne, Polyb. — συνεπεμ-φαίνω, viser med el. tillige paa Overfladen, inc. — συνεπ-ερείδω, støtter, læner med el. tillige derpaa; 2) intr. v. in med., støtter el. kaster mig med el. tillige derpaa. — συνεπ-ερίζω, kappes med nogen, τινί. — συνεπ-ευθύνω, giør lige el. ret, retter med el. tillige. — συνεπ-ευφημέω, tilraaber med el. tillige Bifald el. Lykke. — συνεπ-εύχομαι, beder med el. tillige; 2) lover med el. tillige. — συνεπ-ηχέω, toner, raaber, istemmer med el. tillige, μεγάλῃ φωνῇ, med stærk Stemme, Xen.; gientoner med el. tillige.

συνεπι-βαίνω, irr., f. -βήσομαι, bestiger med el. tillige; 2) transl., gaaer ind i el. indlader mig paa noget. — συνεπι-βάλλω, irr., f. -βαλῶ, lader falde, kaster, lægger med el. tillige derpaa el. dertil; 2) intr., med el. tillige at komme el. passe dertil; 3) in med., har tillige for, begynder tillige. — συνεπι-βλάπτω, f. ψω, beskadiger, krænker med el. tillige. — συνεπι-βουλεύω, efterstræber med el. tillige. — συνεπι-γαυρόω, opmuntrer med el. tillige. — συνεπιγραφεύς, έως, ὁ, som underskriver sig med el. tillige; af — συνεπι-γράφω, f. ψω, skriver med derpaa; 2) tilskriver, tilregner med el. tillige, τινί τι.

συνεπι-δείκνυμι, f. -δείξω, opviser, fremviser med el. tillige. — συνεπι-δέω, irr., f. -δήσω, ombinder, forbinder med el. tillige; χιὼν ἄπλετος — ὑποζύγια συνεπέδησεν, holdt fast, standsede tillige, Xen. — συν-επιδημέω, kommer hen el. opholder mig med el. tillige som Fremmed paa et Sted. — συνεπι-δίδωμι, giver, yder, bidrager med el. tillige frivilligen dertil; 2) intr., tiltager, voxer med el. tillige. — συνεπιδρατ-

τομαι, (δράσσω), paadrager mig, φθόνον, Had, *Polyb.*, *inc.* — συνεπι-ζεύγνυμι, *irr.*, *f.* -ζεύξω, spænder med el. tillige i Aaget; forbinder tillige dermed. — συνεπι-ζητέω, undersøger med el. tillige.

συνεπι-θειάζω, tilregner med el. tillige Guderne el. Gudernes Tilskikkelse. — συνεπι-θεωρέω, overskuer med el. tillige. — συνεπι-θήγω, skærper, pirrer med el. tillige. — συνεπι-θορυβέω, bryder tillige ud i larmende Bifald. — συνεπι-θρηνέω, beklager, begræder med el. tillige. — συνεπίθρυψις, ἡ, (θρύπτω), Deeltagelse i nogen Vellyst el. Fornøielse. — συν-επιθυμέω, er — συνεπιθυμητής, οῦ, ὁ, som med el. tillige begierer el. attraaer noget; Medsøgende, *competitor*. — συνεπι-θωΰσσω, tilraaber med el. tillige; hidser (bes. Hundene) med el. tillige derpaa.

συνεπικάθημαι, (ἧμαι, *irr.*), sidder med el. tillige derpaa. — συνεπίκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*), ligger el. lægger mig med el. tillige derpaa. — συνεπι-κεράννῡμι, *irr.*, o. -κερνάω, blander med deri, dertil. — συνεπι-κλάω, *irr.*, bryder, brækker med el. tillige; 2) *transl.*, rører, bevæger med el. tillige. — συνεπι-κοσμέω, udsmykker, oppynter med el. tillige; αὐτὸ τὸ τετιμῆσθαι μάλιστα συνεπικοσμεῖ, *Xen.* — συν-επικαυρέω, kommer med til Hielp. — συνεπι-κουφίζω, hielper med til at giøre lettere. — συνεπι-κραδαίνω, bevæger heftigen, ryster med el. tillige; συνεπικρ. σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα, om Hundene, *Xen.* — συνεπι-κρίνω, dømmer med el. tillige. — συνεπι-κροτέω, tilklapper med el. tillige Bifald. — συνεπι-κρύπτω, *f.* ψω, skiuler, bedækker med el. tillige. — συνεπι-κῡρόω, bekræfter med el. tillige. — συνεπι-κωμάζω, gaaer, kommer med el. tillige i en κῶμος.

συνεπι-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, sædv. *in med.*, lægger med el. tillige Haand derpaa, tager med Deel deri, antager mig tillige en Sag, τινός; alm. hielper, understøtter, τινί τινος, nogen i noget; ξυνεπιλαμβέσθαι τινί τοῦ φόβου, at forøge nogens Skræk, *Thuc.* 6, 70; καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν τινί, at hielpe nogen med Raad og Daad, *id.* 2, 8. — συνεπι-λαμπρύνω, giør med el. tillige glimrende el. berømt. — συνεπιλέγομαι, (λέγω, *irr.*), læser med el. tillige over. — συνεπι-λείπω, udebliver, mangler med el. tillige. — συνεπιλεκτέον, *verbale* af *inus.* συνεπιλέγω, man maa derhos sige. — συνεπι-λογίζομαι, regner med dertil. — συνεπι-μαρτυρέω, bevidner, bekræfter med el. tillige; - denne Handling, συνεπιμαρτύρησις, ἡ. — συνεπι-μειδιάω, *f.* άσω, leer, smiler med el. tillige dertil. — συνεπιμελέομαι, (μέλομαι), er — συνεπιμελητής, οῦ, ὁ, som besørger med el. tillige. — συνεπι-μερίζω, tildeler med el. tillige. — συνεπι-μετρέω, maaler endnu dertil, tilføier endnu som Tilgift. — συνεπι-μίγνυμι, *irr.*, *f.* -μίξω; blander endnu dermed el. deri.

συνεπι-νεύω, tilnikker, bejaer, billiger med el. tillige; 2) neier el. bøier mig med el. tillige dertil. — συνεπι-νήχομαι, svømmer med el. tillige derhen, dertil. — συνεπι-νοέω, *irr.*, udtænker, udfinder med el. tillige. — συν-επιορκέω, begaaer med el. tillige en Mened. — συνεπι-πάσχω, *irr.*, geraader med el. tillige i Lidenskab derved. — συνεπι-πλέκω, *f.* ξω, indfletter med el. tillige deri. — συνεπι-πλέω, *irr.*, *f.* -πλεύσομαι, seiler med el. tillige derimod. — συνεπι-πονέω, arbeider tillige over min Pligt. — συνεπιῤ-ῥέπω, bøier mig med el. tillige dertil. — συνεπιῤ-ῥέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσομαι, flyder med el. tillige dertil, deri. — συνεπιῤ-ῥώννυμι, *irr.*, forstærker og understøtter med el. tillige.

συνεπισημαίνομαι, (σημαίνω), ytrer tillige Bifald el. Mishag dermed. — συνεπι-σκέπτομαι, = συνεπισκοπέω. — συνεπι-σκευάζω, giør med el. tillige færdig. — συνεπι-σκοπέω, beskuer, undersøger med el. tillige. — συνεπίσκοπος, ὁ, (σκοπός), Medopsynsmand. — συν-επισκοτέω, formørker med el. tillige. — συνεπι-σκυθρωπάζω, giør el. har tillige en fortrædelig el. mørk Mine derved. — συνεπι-σπάω, *f.* άσω, trækker, drager med el. tillige dertil, derhen; *in med.*, drager med, tillige, el. aldeles til mig. — συνεπι-σπεύδω, fremskynder, tilskynder med el. tillige. — συνεπισπόμενος, *part. aor.* 2 til συνεφέπομαι. — συν-επίσταμαι, veed med derom el. om noget, τὶ, *Xen.* — συνεπίστᾰσις, ἡ, (συνεφίστημι), Medopmærksomhed. — συν-επιστᾰτέω, har med el. tillige Opsigt derover.

συνεπι-στέλλω, tilsender, paalægger, befaler med el. tillige. — συνεπι-στενάζω, *f.* ξω, o. συνεπι-στένω, sukker med el. tillige derved, derover. — συνεπι-στρατεύω, drager med el. tillige i Krig imod nogen. — συνεπι-στρέφω, *f.* ψω, vender, dreier med el. tillige om dertil; *b) transl.*, giør tillige opmærksom; 2) *intr.*, vender mig tillige om; df. — συνεπίστροφος, 2, aldeles afrundet el. sammentrængt. — συνεπ-ισχύω, egentl. forener min Kraft med

nogen; df. understøtter, hielper med el. tillige i en Sag, *Xen.*

συνεπιτᾶσις, ἡ, (συνεπιτείνω), Medanstrængelse. — συνεπι-ταχύνω, fremskynder med el. tillige. — συνεπι-τείνω, anspænder, udstrækker, anstrænger, formerer med el. tillige. — συνεπι-τελέω, *f.* έσω, fuldender, fuldbringer med el. tillige. — συνεπι-τέμνω, *irr.*, *f.* -τεμῶ, afskærer, afkorter med el. tillige. — συνεπι-τίθημι, paalægger, paabyrder med el. tillige; *in med.*, angriber med el. tillige; τοῖς καιροῖς, τῇ ἀγνοίᾳ τινὸς συνεπιτίθεσθαι, at benytte til Angreb imod nogen, *Polyb.* — συνεπι-τιμάω, irettesætter, afstraffer med el. tillige. — συνεπι-τρέπω, overgiver og betroer med el. tillige. — συνεπι-τρίβω, afgnider, fordærver, forstyrrer med el. tillige, *Xen.* — συν-επίτροπος, ὁ, Medformynder. — συνεπι-τραχάζω, løber med el. tillige derpaa, derover. — συνεπι-τυφόω, gior tillige opblæst af Dumstolthed.

συνεπιφαίνομαι, (φαίνω, *irr.*), viser mig med el. tillige derhos, derved. — συνεπι-φάσκω, = συνεπίφημι. — συνεπι-φέρω, *irr.*, fører, bærer, bringer med el. tillige derhen, dertil, ὄνομα, belægger tillige med et Navn, *Plut.* — συνεπι-φεύγω, *irr.*, flygter med el. tillige derhen, dertil. — συνεπίφημι, (φημί, *irr.*), tilsiger, lover, bejaer med el. tillige. — συνεπι-φθέγγομαι, *irr.*, tilraaber med el. tillige. — συνεπι-φορτίζω, paalæsser, paabyrder med el. tillige. — συν-επιχειρέω, foretager med el. tillige. — συνεπι-χειροτονέω, lader tillige bekræfte. — συνεπι-ψεύδομαι, lyver endnu el. ligeledes dertil. — συνεπι-ψηφίζω, egentl. lader tillige afstemme; bekræfter tillige et Forslag.

συνεπ-οκέλλω, driver (Skibet mod Land), d. e. lander med el. tillige. — συνέπομαι, (ἕπω, *irr.*), følger med el. tillige, τινί, med nogen. — συνεπ-όμνυμι, *irr.*, o. *in med.*, besværger med el. tillige. — συνεπ-οτρύνω, tilskynder, opmuntrer, ophidser med el. tillige. — συνεπούλωσις, (οὐλόω), med el. tillige at læges, om et Saar. — συνεπ-ουρίζω, driver el. hielper fremad, om en gunstig Vind. — συνεπτυγμένως, *adv. part. pf. pass.* af συμπτύσσω, sammenfoldet, sammentaget. — συν-επωάζω, sidder og ruger med el. tillige over Æggene. — συνεπ-ωθέω, *irr.*, støder med el. tillige derpaa, derimod.

συν-εράνιζω, egentl. indsamler Bidrag; alm. samler; *in med.* o. *pass.*, at samle sig, at komme sammen; 2) yder mit Bidrag, bidrager, understøtter, hielper, τινί τι, nogen med el. i noget; df. — συνερανισμός, ὁ, Samlen, Indsamlen, Sammenbringen; o. — συνερανιστής, οῦ, ὁ, Medindsamler. — συνεραστής, οῦ, ὁ, Medelsker, Medbeiler; af — συν-εράω, elsker med el. tillige; *in med.*, συνεράσθαί τινι, at yde Gienkiærlighed, at elske nogen til Giengield, *Xen.* — συνεράω, (ἐράω, *inus.*), sammengyder, bidrager. — συν-εργάζομαι, arbeider sammen med nogen, hielper, understøtter; 2) bearbeider; λίθοι συνειργασμένοι, forarbeidede, tilhugne Stene, *Thuc.*; df. — συνεργασία, ἡ, fælles Arbeide; 2) Sted, hvor flere arbeide, Arbeidshuus; o. — συνεργαστής, οῦ, ὁ, ogs. συνεργάτης, ου, ὁ, *fem.* -γάτις, ιδος, ἡ, o. συνεργατίνης, ου, ὁ, Medarbeider.

συνέργεια, ἡ, = συνεργία; — συνέργειον, τό, Værksted; o. — συνεργέτης, ου, ὁ, = συνεργάτης; af — συν-εργέω, er συνεργός, virker med dertil, hielper el. bidrager med til et Arbeide; alm. er behielpelig, hielper, τινί, ogs. τινί τι; συνεργεῖν ἑαυτοῖς τὰ συμφέροντα, *Xen.*; df. — συνέργημα, τό, Hielp, Bistand, Understøttelse; — συνεργήτης, ου, ὁ, = συνεργάτης, *inc.*; — συνεργητικός, 3, medarbeidende, behielpelig; — συνεργία, ἡ, Bistand el. Hielp ved et Arbeide; Deeltagelse el. Medvirkning ved et Foretagende; o. — συνέργιον, τό, = συνέργειον. — συνεργολάβος, 2, (λαμβάνω), som overtager et Arbeide med andre; o. — συνεργο-πονέω, understøtter med ved et Arbeide; (af flgd.).

συνεργός, 2, (ἔργον), medvirkende, hielpende, τινί τινος, ogs. εἴς τι, εἰς s. πρός τι; πῦρ συνεργὸν πρὸς πᾶσαν τέχνην, *Xen.*; ogs. *subst.*, ὁ συνεργός, Medarbeider, Hielper, τείχεος, til at opføre Muren, *Pind.*; 2) som driver samme Arbeide el. Kunst, Medkunstner. — συνέργω, o. συνεργάθω, *ep.* f. συνείργω, *etc.*, *Hom.* — συν-έρδω, *irr.*, handler med el. tillige, hielper, *Soph.* — συν-ερείδω, *f.* σω, trænger, trykker, støder sammen; 2) *intr.*, træffer sammen dermed, bryder løs derimod. — συν-ερείπω, *irr.*, nedriver, forstyrrer. — συνέρεισις, ἡ, Handlingen συνερείδειν; o. — συνερειστικός, 3, hørende el. skikket til at støtte el. holde sammen. — συν-ερέσσω, *f.* έσω, roer med el. tillige. — συνερέω, *jon.* f. συνερῶ, *fut.* til συνειπεῖν, vil tale med el. tillige; vil bifalde, forsvare, τινί. — συν-ερίζω, strider, kæmper, kappes med el. tillige. — συν-έριθος, ὁ, ogs. ἡ, *Od.* 6, 32, Medarbeider, Medhielper, bes. ved et Haandarbeide.

συνερκτικός, 3, som forbinder Beviserne, om en Taler, jf. συνακτικός; o. — σύνερξις, ἡ, Sammentrængen, Sammenpressen; Forbindelse, γάμων, Ægteskab; (af συνέργω, συνείργω). — συν-έρομαι, spørger med el. tillige. — συν-ερπύζω, o. συν-έρπω, kryber med el. tillige. — συνέῤῥωγα, pf. 2 til συῤῥήγνυμι. — συν-έρχομαι, irr., f. συνελεύσομαι, kommer med el. tillige; at komme sammen; ogs. at komme i Træfning; μάχη ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα, som er bleven leveret, Thuc. 5, 74; ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, f. ἐπεὶ συνῆλθόν σοι εἰς τὸ λέχος, har deelt din Seng, Soph. Aj. 491. — συν-ερωτάω, spørger med el. tillige; 2) spørger og uddrager en Slutning af det givne Svar, h. Cic. apta interrogatione concludo; in pass., at foredrages el. fremstilles i Form af en Slutning; - denne Slutningsform, συνερώτησις, ἡ.

σύνες, att. ξύνες, imperat. aor. 2 af συνίημι. — συν-εσθίω, irr., f. συνέδομαι, spiser med tillige. — σύνεσις, ἡ, att. ξύνεσις, (συνίημι), egentl. som σύμβλησις, Sammentræffen, Sammenflyden, δύω ποταμῶν, Od. 10, 515; 2) sædv. transl., Dømmekraft, Forstand, Indsigt; σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν, berøver ikke Aandens Kraft, Pind. Nem. 7, 88; ἀρετῆς ἁπάσης ἀρχὴ ἡ σύνεσις, Dem.; b) Kundskab; c) Bevidsthed, Samvittighed. — συνεσκευασμένως, adv. part. pf. pass. af συσκευάζω, tilberedet, forberedet. — συνεσκιασμένως, adv. part. pf. pass. af συσκιάζω, tildækket, formørket. — συνέσκληκα, see u. συσκέλλω. — συνεσπόμην, aor. til συνέπομαι.

συνεσταλμένως, adv. part. pf. pass. af συστέλλω, sammentrukket, afkortet, kort; om Levemaaden, indskrænket, tarveligen. — συνεστέον, Verbale af σύνειμι, (εἰμί), man maa være sammen. — συνεστηκότως, adv. part. pf. pass. af συνίστημι, standhaftigen, bestandigen. — συνεστίασις, ἡ, Sammenspisen, Giestebud; af — συν-εστιάω, beverter flere tilsammen; in med., spiser i Giestebud hos nogen. — συνεστίη, ἡ, Sammenspisen, Giestebud, Herod. 6, 128, hvor man ogs. læser συνεστώ, Samværen; o. — συνέστιος, ὁ, ἡ, som lever, er, boer i Huus med nogen; Giest, Bordgiest, Husven; (af ἑστία). — συνεστραμμένως, adv. part. pf. pass. af συστρέφω, sammendrevet, sammentrængt; kraftigen. — συνεστώ, ἡ, (σύνειμι), see u. συνεστίη.

συν-εταιρέω, boler med el. tillige. — συνεταιρίς, ίδος, ἡ, bes. fem. til — συνέταιρος, ὁ, (ἑταῖρος), Staldbroder, Kammerat. — συνετέω, som συνίημι, mærker, forstaaer, c. gen.; o. — συνετίζω, gior forstandig; af — συνετός, 3, (συνίημι), forstandig, klog, indsigtsfuld; 2) pass., forstaaelig, tydelig. — συνεύαδε, ep. 3 sing. aor. 2 act. til συναν-δάνω, behager aldeles, Ap. Rh. — συνευαστήρ, ῆρος, ὁ, (εὐάζω), som tager Deel i Bacchusfesten. — συν-ευδαιμονέω, er, lever med el. tillige, i Lykke og Velstand. — σύν-ευδοκέω, antager, bifalder med el. tillige τινί, noget. — συν-εύδω, irr., f. -ευδήσω, sover med el. tillige; at sove sammen.

συν-ευημερέω, har en fornøiet Dag med nogen, Plut. — συν-ευνάζω, o. -ευνάω, at dele Seng sammen; df. at gifte sig sammen; in pass.; at sove sammen.; df. — συνευνέτης, ου, ὁ, fem. -νέτις, ιδος, o. συνεύνιος, 2, = σύνευνος. — συν-ευνομέομαι, lever med el. tillige under en god Statsforfatning. — σύνευνος, ὁ, ἡ, (εὐνή), Sengkammerat, Ægtefælle. — συνευ-πάσχω, irr., erholder med el. tillige Velgierninger, drager tillige Fordeel deraf; men h. Dem. ex. pag. 105, skrives rigtigere adskilt, σὺν εὖ πεπονθότων. — συν-ευπορέω, tiener el. hielper nogen med min Formue; alm. understøtter, hielper, τινὶ χρημάτων, nogen med Penge, Dem., ogs. ἐκ τῶν ἰδίων.

συν-ευρίσκω, irr., f. ρήσω, finder med el. tillige. — συν-ευσχημονέω, iagttager tillige Velanstændighed. — συν-ευτυχέω, er med el. tillige lykkelig. — συν-ευφημέω, bruger tillige heldvarslende Ord; ogs. tier med el. tillige; 2) transit., berømmer, velsigner med el. tillige. — συνευφράζομαι, (φράζω), h. Ap. Rh., skrives rigtigere adskilt, σὺν εὖ φράζομαι. — συν-ευφραίνομαι, er glad el. glæder mig med el. tillige. — συν-εύχομαι, anraaber, beder, bønfalder med el. tillige; συνεύχεσθαί τινι, at ledsage nogen med gode Ønsker. — συν-ευωχέω, beverter, trakterer med el. tillige; in med., gior mig tillige tilgode.

συνεφάπτομαι, (ἅπτω), tager med el. tillige fat derpaa; hielper, understøtter. — συνεφ-αρμόζω, lader passe, passer med el. tillige dertil. — συν-εφεδρεύω, venter med el. tillige som ἔφεδρος, for at fornye Kampen. — συνεφ-ελκύω, o. συνεφ-έλκω, trækker med el. tillige derefter el. dertil. — συνεφέπομαι, (ἕπω, irr.), følger, ledsager med el. tillige, τινί; ogs. absol., συνεπισπόμενοι συνεσέπιπτον ἐς τὸ τεῖχος, Herod. 9, 102. — συν-εφηβεύω, er med el. tillige Yngling; tilbringer Ynglingsaarene med nogen; af — συνέφηβος, ὁ, ἡ, Medyngling. — συνεφ-ιζάνω, sidder med derhos. — συνεφ-ίστημι, o. -εφιστάνω, f. συνεπιστήσω, stiller

med el. tillige derpaa, derover; *b) transl.*, gior med el. tillige opmærksom derpaa; 2) *in pf.* o. *aor. act.*, o. *in med.*, er tillige opmærksom derpaa; alm. bemærker, iagttager.

συνέχεια, ἡ, Sammenhæng; 2) Varighed; 3) udholdende Anstrængelse; af — *συνεχής*, 2, *adv.* -χῶς, (*συνέχω*), sammenhængende, uden Mellemrum; ξυνεχεῖ ῥήσει, *Thuc.*; tæt, sammentrængt, hyppig; 2) om Tiden, o. dl., uafbrudt, vedvarende, παρασκευή, πόλεμος, *Dem.*; διὰ τὸ ἀκρίτως συνεχὲς τῆς ἁμίλλης, *Thuc.*; 3) flittig, utrættelig; προθύμους, καὶ ἐντεταμένους, καὶ συνεχεῖς, *Xen.*; 4) *adv.* συνεχῶς, *jon.* συνεχέως, *ep.* ogs. συνεχές, o. forstærk. συνεχὲς αἰεί, bestandigen, uafbrudt, ideligen; ogs. om Stedet, i en Række, *Polyb.* — *συν-εχθαίρω*, *συν-εχθραίνω*, *poët.* ogs. *συν-έχθω*, *Soph.*, hader med el tillige. — *συνεχίζω*, (*συνεχής*), forener, forbinder.

συν-έχω, *irr.*, *f.* συνέξω, 1) holder sammen el. samlet, τὸ στράτευμα, τὴν δύναμιν; alm. forbinder, forener; men ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες, efter *Heyn.* f. συνέχονται, ere forbundne, *Il.* 20, 478; jf. *ib.* 415, o. 4, 133; *b)* holder sammen, bevarer, beskytter; (θεοὶ) τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσι ἀτριβῆ, *Xen. Cyr.* 8, 7, 3; ligel. συνέχειν τὴν πόλιν, τὴν πολιτείαν, *Dem.*; *c)* indeholder, omfatter; deraf τὸ συνέχον, hvad der er det vigtigste, hvorpaa det kommer an, *Polyb.*; — 2) holder tilbage, anholder; *b) transl.*, qvæler, plager, ængster; oftest *in med.* o. *pass.*, συνέχεσθαι λιμῷ, δίψῃ, φόβῳ, ἀθυμίᾳ, κακοῖς, o. dl., at trykkes deraf, at lide derunder, at være indviklet deri.

συνεψιάω, (ἑψιάομαι), spiller med el. tillige. — *συν-έψω*, *irr.*, *f.* -ψήσω, koger med el. tillige. — *συν-ηβάω*, *f.* ήσω, henlever Ungdomsaarene med nogen; fornøier mig med nogen. — *συν-ηβολέω*, *poët.* f. συμβάλλω, kommer imøde, træffer sammen med nogen; df. — *συνηβολίη*, ἡ, Møden, Sammentræffen, *Ap. Rh.* — *σύνηβος*, ὁ, ἡ, (ἥβη), Yngling i den samme Alder. — *συν-ηγέομαι*, anfører med el. tillige. — *συνηγορέω*, taler med el. tillige for nogen, hielper at forsvarer nogen, τινί, ὑπὲρ τοῦ δικαίου, *Dem.*; df. - *συνηγόρημα*, τό, o. *συνηγορία*, ἡ, Forsvar; o. — *συνηγορικός*, 3, hørende, skikket til Forsvar el. Forsvarer; τὸ συνηγορικόν, Advocatløn; af — *συνήγορος*, ὁ, ἡ, (ἀγορεύω), som taler med el. tillige, bes. til nogens Forsvar for Retten; alm. Sagfører, Advocat, Procurator.

συνήδεα, *ctr.* συνήδη, *jon.* o. *ep.* f. συνῄδειν, o. συνηδέετε, *Herod.* 9, 58, *jon.* f. συνῄδειτε, 1 *sing.* o. 2 *pl. plqupf.* af σύνοιδα. — *συν-ήδομαι*, glæder mig med el. tillige; συνησθεὶς ἐκείνῳ κοινῇ, *Xen.*; ønsker til Lykke, gratulerer; ἔπεμψε ἡμᾶς - συνησθησομένους, for at lykønske, *id.* — *συν-ηδύνω*, gior behagelig, krydrer med el. tillige; τὸν ἄρτον ὁ ἅλς συνηδύνει, *Plut.*; alm. fornøier, behager, *oppon.* λυπέω. — *συνήθεια*, ἡ, at boe el. leve sammen; Samliv, Omgang, Selskab; Selskabelighed, Fortrolighed; ogs. Omgang med Kiønnet, som συνουσία, hvormed det undert. omverles; 2) Vane, Tilvanthed, χρηστῶν ἐπιτηδευμάτων, *Dem.*; Sædvane; sædvanlig Viis og Maade; 3) *in pl.*, = καταμήνια; af — *συνήθης*, 2, *gen. pl.* συνήθων, *adv.* -θως, (ἦθος), boende el. levende sammen, sammenvant; συνήθεας ἀλλήλοισιν, *Hes.*; df. tilvant, bekiendt, fortrolig; Κύρῳ πως ἔτι οἴκοθεν συνήθης, *Xen.*; med lignende Sæder el. Tænkemaade; 2) sædvanlig, almindelig; *adv.* συνήθως, sædvanligen.

συνήκοος, 2, (ἀκοή), som hører med el. tillige, τινός, noget; ogs. συνήκοος τινι, som kan høre nogen. — *συν-ήκω*, gaaer, kommer med el. tillige; at gaae sammen, at trække sig sammen, εἰς στενόν, i et snævert Rum. — *συνῆλθον*, *ep.* συνήλυθον, *aor.* 2 til συνέρχομαι. — *συνηλικιώτης*, ου, ὁ, *συνήλικος*, 2, (ἥλικος), o. *συνῆλιξ*, ικος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ), som er i samme Alder, Staldbroder, Legekammerat, o. dl. — *συν-ηλόω*, sammennagler. — *σύνηλυς*, υδος, ὁ, ἡ, gaaende, kommende med, tillige, tilsammen; jf. σύγκλυς; o. — *συνηλυσίη*, ἡ, o. *συνήλυσις*, ἡ, Sammenkomst, Forsamling; (af συνέρχομαι). — *συνήλωσις*, ἡ, (συνηλόω), Sammennaglen.

συνημέρευσις, ἡ, Handlingen - *συνημερεύω*, er - *συνημερευτής*, οῦ, ὁ, som henlever, tilbringer Dagen med nogen; som har daglig Omgang med nogen. — *συν-ημερόω*, tæmmer, beroliger med el. tillige. — *συνημμένως*, *adv. pf. part. pass.* af συνάπτω, forbundet, sammenhængende. — *συνημοσύνη*, ἡ, Forbindelse, Forening; ogs. Slægtskab; *b)* som συνθήκη, Overeenskomst, *in pl.*, *Il.* 22, 261; μήθ᾽ ὅρκῳ πίσυνος μήτε συνημοσύνῃ, som holder hverken Ed el. Løfte, *Theogn.*; af — *συνήμων*, ονος, 2, (συνίημι), forbunden, forenet; bes. som σύνοικος, boende sammen. — *συν-ηνιοχέω*, styrer, regierer med el. tillige, egentl. Vogn og Heste. — *συνήορος*, 2, *jon.* f. συνάορος, 2, (ἀείρω), hængende, befæstet, passet dertil, dermed; (φόρμιγξ) δαιτὶ συνήορος, *Od.* 8, 99; bes. Ægtefælle, Ledsager, Staldbroder, o. dl. — *συν-ηπεροπεύω*, skuffer med el. tillige, *Ar.*

συνηρέτης, ου, ὁ, (ἐρέτης), Medroerskarl, alm. Medtiener. — συνηρετμέω, (ἐρετμός), roer med el. tillige; alm. som ὁμοῤῥοθέω, medvirker, hielper, τινί, Soph. Aj. 1329. — συνηρέφεια, o. -φία, ἡ, tæt Bedækning el. Beskyggelse af Træer; o. — συνηρεφέω, bedækkes, beskygges tæt med Træer; af — συνηρεφής, 2, (ἐρέφω), tæt besat, beskygget, bevoxen med Træer; ogs. alm. bedækket el. skiult af noget, ex. οὔρεα - νιφάδι συνηρεφέα. — συνηρημένως, adv. part. pf. pass. af συναιρέω, sammentrukket. — συνήρης, 2, (ἄρω), sammenføiet, forbunden, fælles; 2) = συνηρεφής. — συνήριθμος, 2, poët. f. συνάριθμος. — συνηρμοσμένως, adv. part. pf. pass. af συναρμόζω, sammenpasset, tilpasset, passende.

συνήσθησις, ἡ, (συνήδομαι), Medfryd, Gratulation, inc. — συνησκημένως, adv. part. pf. pass. af συνασκέω, udsmykket, ziirligen. — συν-ἡσσάω, o: overvinder med el. tillige; sædv. in pass., συνησσάομαι, att. ττάομαι, ligger under, overvindes med el. tillige. — συνηχέω, toner med el. tillige, forstærker Tonen; gientoner, gienlyder; df. — συνήχησις, Medtonen; Gientonen. — συνθακέω, er - σύνθακος, 2, (θᾶκος), som sidder med dethos, som σύνεδρος o. σύνθρονος. — συν-θάλπω, f. ψω, opvarmer med el. tillige. — συν-θαμβέω, studser, forskrækkes med el. tillige (med andre). — συν-θάπτω, irr., f. ψω, begraver med el. tillige. — συν-θαυμάζω, f. άσω, beundrer med el. tillige; forundrer mig ligeledes el. med andre.

συνθεάζω, o. -θειάζω, er med el. tillige begeistret. — συν-θεάομαι, f. άσομαι [ᾱ], er - συνθεᾱτής, οῦ, ὁ, som beskuer, betragter med el. tillige; alm: som betragter noie; fem. συνθεάτρια, ἡ, ogs. som lever med paa Theatret; — συνθεῖα, ἡ, (θεῖος), Medguddom, eccl. — συνθέλω, = συνεθέλω. — σύνθεμα, τό, poët. f. σύνθημα. — σύνθεο, jon. og ep. f. σύνθου, imperat. aor. 2 med. af συντίθημι. — συν-θεολογέω, tæller, regner med til Guderne; 2) handler el. taler med el. tillige om Guderne. — συν-θεραπεύω, opvarter, pleier, helbreder med el. tillige; 2) ærer, agter med el. tillige. — συνθεράπων, οντος, ὁ, Medtiener. — συν-θερίζω, hoster, afmeier med el. tillige. — συν-θερμαίνω, giennemvarmer aldeles.

*συνθεσίη, o. -σίη, ἡ, Overeenskomst, Forlig, Aftale, Forbund, Hom.; sild. ogs. Veddemaal; o. — σύνθεσις, ἡ, Sammensætning, Sammenfoining; bes. a) Ordenes og Sætningernes Forbindelse efter Rhetorikens Regler, compositio; b) Begrebernes logiske Forbindelse el. Synthesis, oppon. ἀνάλυσις; 2) = frgd.; — συνθετέος, adject. verb., til at sætte sammen; — συνθέτης, ου, ὁ, som sætter sammen, bes. m. o. u. λόγων, Prosaist, oppon. ποιητής; df. - συνθετίζω, sammensætter; — συνθετικός, 3, horende, skikket til at sammenstille, ordne, smykke; o. — σύνθετος, 2, sammensat, sammenstillet, ordnet, bes. efter Rhetorikens Regler; c) opdigtet, loiet, Æsch.; c) συνθετός, 3, til at sammensætte, som kan sammensættes, Aristot.; - 2) transl., aftalt; ἐκ συνθέτου, efter Aftale, Herod.; df. vedtagen, beroende paa Vedtægt, conventionel; - (af συντίθημι).

συν-θέω, irr., f. -θεύσομαι, lober med el. tillige; om flere, at lobe sammen, at samles el. indfinde sig paa et Sted; 2) at have god Fremgang, at lykkes; οὐκ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή, denne Plan vil ikke lykkes os, Od. 20, 245. — συν-θεωρέω, beseer, betragter med el. tillige; betragter noiagtigen. — συνθέωρος, ὁ, (θεωρός), Medgesandt. — συν-θήγω, f. ξω, hvæsser, skærper, ophidser, opmuntrer med el. tillige. — συνθήκη, ἡ, (συντίθημι), Sammensætning, bes. om Stilen, som συνθεσία o. σύνθεσις, det kunstmæssigen dannede Udtryk; 2) Overeenskomst, Aftale, Contract; συνθῆκαι περὶ εἰρήνης, Fredsslutning, oppon. ἀνοχαί, σπονδαί, Xen.; συνθῆκαι φιλίας, Dem.; df. — συνθηκοποιέομαι, (ποιέω), = συνθήκην ποιέομαι, indgaaer en Overeenskomst; o. — συνθηκο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, som bevogter et Forbund.

†σύνθημα, τό, (συντίθημι), det Aftalte, en Aftale; ἀπὸ συνθήματος, ἐκ συνθήματος, efter Aftale el. Overeenskomst, Herod.; b) aftalt Tegn; σύνθημα ἐποιήσαντο - πυρὰ καίειν, Xen.; c) det aftalte Ord, d. e. Parolen; σύνθημα παρῄει, Ζεὺς σωτήρ, o. dl., id.; σύνθημα παραδιδόναι, id.; μεμνῆσθαί τινα χρὴ τοῦ συνθήματος Ἥβης, Parolen Hebe, Herod. 9, 98; df. — συνθηματιαῖος, 3, aftalt; bestilt; — συνθηματίζω, giver et aftalt Tegn; in med., gior en Aftale; o. — συνθηματικός, 3, i el. med aftalt Tegn; ἐπιστολὴ συνθηματική, et med Ziffrer skrevet Brev. — συνθημάτιον, τό, dim. af σύνθημα. — συν-θηράω, o. συν-θηρεύω, er - συνθηρᾱτής, o. συνθηρευτής, οῦ, ὁ, ogs. σύνθηρος, ὁ, (θήρα), som jager, fanger med el. tillige; - transl., χεῖρες συνθηρώμεναι, listigen fængslede el. sammenbundne Hænder, Soph.

συν-θιασεύω, er - συνθιασώτης, ου, ὁ, som deeltager i el. horer med til en θίασος. — συν-θλάω, f. άσω, trykker

med el. tillige; sammentrykker, knuser. — συν-θλίβω, f. ψω, trykker med el. tillige; trykker sammen; df. — σύνθλιψις, ἡ, Sammentrykken. — συν-θνήσκω, irr., f. -θανοῦμαι, døer med el. tillige. — συν-θοινάτωρ, ορος, ὁ, o. σύν-θοινος, ου, ὁ, ἡ, (θοίνη), Medspiser, som σύνδειπνος. — συν-θορυβέω, larmer med el. tillige; bes. tilraaber el. tilklapper Bifald. — συν-θρᾱνόω, sønderslaaer, knuser, Eur. — συν-θραύω, sønderbryder, adsplitter; δόρατα συντεθραυσμένα, Xen.

συν-θρηνέω, er - σύνθρηνος, 2, som græder, klager, beklager med el. tillige. — συν-θρίζω, ctr. f. συνθερίζω. — συνθρόησις, ἡ, (θροέω), Uro, Forlegenhed. — σύνθρονος, 2, (θρόνος), som sidder, throner med el. tillige; medherskende. — σύνθροος, 2, (θρόος), tonende, larmende med, tillige, tilsammen; transl., samstemmende, eendrægtig. — συν-θρυπτω, irr., f. ψω, sønderbryder; gior aldeles mor el. blød; transl., forkiæler. — συνθῡμέω, er eenstemmig el. eendrægtig. — συνθυμόομαι, (θυμόω), vredes med el. tillige. — συν-θύω, irr., er - συνθύτης, ου, ὁ, som offrer, slagter med el. tillige. — συνθωκέω, o. σύνθωκος, 2, (θῶκος), = συνθακέω, σύνθακος.

συν-ιαίνω, opvarmer med el. tillige; fryder med el tillige. — συνιδεῖν, inf. aor. til σύνοιδα, s. m. s. — συν-ιδιάζω, tilegner. — συν-ιδρύω, begrunder, opstiller, indvier med el. tillige. — σύνιε, imperat. til συνίημι, inc. — σύνιειν, f. συνίην, 3 sing. impf. act. til συνίημι. — συνιέμεν, f. συνιέναι, ep. inf. præs. til συνίημι, Hes. — συν-ιεράομαι, er - συν-ιερεύς, έως, ὁ, Medpræst, Collega i Præsteembedet. — συν-ιεροποιός, ὁ, som med el. tillige besørger et Offer el en Gudstieneste. — συνίερος, 2, (ἱερός), som dyrkes med el. tillige; σύνναος καὶ συνίερος τοῦ Ἔρωτος, Plut. — συν-ιερουργέω, forretter med el. tillige en Gudstieneste el. et Offer. — συνιέω, Stamform til συνίημι.

συν-ιζάνω, = συνίζω. — συνίζησις, ἡ, at sidde sammen; b) at synke, falde, smelte sammen; Bundfald; c) tvende Vocalers Sammentrækning til een Stavelse; af — συν-ίζω, irr. f. -ιζήσω, sidder el. sætter mig med el. tillige; at sidde sammen, at holde en Sesſion; οὐδ' ἀρχαιρεσίη συνίζεν, Herod. 6, 58; b) synker el. falder sammen; smelter sammen, aftager; 2) transit., sætter, lader sidde med el. tillige derhos.

συν-ίημι, att. ξυν-, imperat. ξυνίει, Hom., men ξύνιε, inc., inf. συνιέναι, jon. ogs. συνιεῖν, Theogn., o. ep. συνιέμεν, Hes.; impf. συνίην, sædv. συνίειν, 3 pl. ξύνιον (al. ξύνιεν) f. ξυνίεσαν, Il. 1, 273; fut. συνήσω, sædv. συνήσομαι, aor. 1 συνῆκα, ep. ξυνέηκα, pf. συνεῖκα; af aor. 2 har Hom. imperat. ξύνες, o. in med. ind. 3 sing. ξύνετο, o. conj. 1 pl. συνώμεθα; inf. dor. ξυνέμεν, Pind.; — sætter el. bringer sammen, bes. ophidser til Kamp, ἔριδι s. ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι, Il.; — 2) tager sammen, d. e. a) fornemmer, hører, ὄπα θεᾶς, Hom.; ep. ogs. c. gen., ex. Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, hør mig, Il. 2, 26; jf. 1, 273; b) lærer, forstaaer, indseer; ἄρτι ξυνιέντων τὰ ναυτικά, som først nylig have lært Somandskab, Xen.; ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν, Thuc. 1, 3; att. ogs. c. part., ex. ξυνίημι καταγελώμενος, at jeg bliver udleet; ogs. in med., Od. 4, 76; — 3) in med., forener mig el. kommer overeens med nogen, ἀμφί τινι, om noget, Il. 13, 381; — [sædv. ep. ῐ, att. ῑ].

συν-ικετεύω, bønfalder tillige. — συν-ικμάζω, gior aldeles vaad. — συν-ικνέομαι, irr., kommer med el. tillige; at komme sammen; at tildrage sig el. indtræffe. — σύνιμεν, ep. f. συνιέναι, inf. af σύνειμι. — συν-ιππάζομαι, rider med el. tillige. — συν-ίππαρχος, ὁ, Medanfører for Rytteriet. — συν-ιππεύς, έως, ὁ, Medrytter; 2) Medrider. — συν-ιππεύω, = συνιππάζομαι. — συνιππία, ἡ, (ἵππος), en Flok Heste. — συν-ίπταμαι, irr., flyver med el. tillige. — σύνισαν, 1 ep. f. συνῆσαν, impf. af σύνειμι, de gik sammen; 2) f. συνῄδεισαν, af σύνοιδα, de vidste derom. — συν-ισθμίζω, er forbunden el. hænger sammen dermed ved en Jordtunge, ἰσθμός. — συνιστάνω Biform af flg.

συν-ίστημι, f. συστήσω, aor. συνέστησα, opstiller med el. tillige; sammenstiller, bringer i Forbindelse, forener, forsamler; συνέστησε αὐτοὺς, Herod. 3, 84; τοὺς ἐκ τῆς φυγῆς — συνίστασαν, Dion. Hal.; συνίστασαν τὰς μεγίστας πόλεις πρὸς ἀλλήλας, forbandt med hverandre, Xen.; ὁ τὴν Ἀσίαν πᾶσαν συστήσας ἑωυτῷ, som har forbundet med sig, som har underkastet sig, Herod. 1, 103; συνιστάναι s. συστῆσαί τινά τινι, at forestille, anbefale, giøre bekiendt; συνιστάναι εἰς μάχην, o. dl., at bringe sammen til Kamp; — df. at ophidse, opbringe; — b) sammensætter, lader opstaae, frembringer; bes. bringer i et bestemt Forhold, indretter, anlægger, anstifter; ὡς συστήσων ἐπὶ τῷ μάγῳ θάνατον, Herod. 3, 71; συνέστησαν ἐφ' ἡμᾶς τὸν πόλεμον, Dem.; alm. foretager, overtager, begynder; ogs. in med. c. acc., ex. συστήσασθαι πόλεμον,

κίνδυνον, πρᾶξιν, o. dl., bes. h. *Polyb.*; – c) sammentrækker, sammentrænger; συνιστάναι τὸ πρόσωπον, at slaae Rynker i Panden, at giøre en mørk Mine, *Dem.*; giør fast, giver Fasthed; συνιστάναι τὰ ἴχνη, at giøre Sporene kiendelige, *Xen.*; *transl.*, συνιστάναι τινά, at bestyrke el. formane nogen, *Dem.*; συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου, fordyrende, *id.*; om flydende Ting, lader løbe sammen; — 2) oftere *intr.*, *in aor.* 2 συνέστην, *pf.* συνέστηκα, *part.* συνεστηκώς, sædv. *ctr.* συνεστώς, ῶσα, ώς, *jon.* συνεστεώς, *etc.*, o. *in med.*, – staaer med, tillige, paa samme Sted; οἱ ἵπποι – πραότεροι συνεστήκασι, staae sammen, blive staaende, *Xen.*; df. alm. at staae, være, komme i Forbindelse, at forsamle el. forbinde sig; ξυνίστασθαι πρός τινα, *Thuc.*; ogs. *absol.*, εἰ συστῶσιν αἱ πόλεις, *id.* 6, 21; ἀγέλην συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας, som har giort Opstand imod Hyrderne. *Xen.*; men ξυνίσταντο ἀλλήλοις, forbandt sig til Opstand, *id.*; συνίστασθαί τινι, s. συστῆναί τινι, at indlade sig med nogen, ogs. at være nogen anbefalet; *transl.*, συνέστασαν τοιούτῳ πόνῳ, vare sysselsatte dermed, *Herod.* 8, 74; men λιμῷ συστάντας καὶ καμάτῳ, som vare udmattede af Hunger og Arbeide, *id.* 9, 89; jf. 7, 170; men συνεστήκεε ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω, *sc.* γνώμη, bestred denne Mening, *id.* 4, 132; jf. 7, 142; – *b*) er sammensat; ἡ πόλις ἐκ – μυρίων οἰκιῶν συνέστηκε, bestaaer deraf, *Xen.*; bes. har Fasthed, Bestandighed, Varighed; ὅταν ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα συστῇ, *Dem.*; τοῦτο δὲ συνεστήκεε μέχρι οὗ –, vedblev, varede, *Herod.* 7, 225; συνεστῶτα τὰ σώματα, faste, hærdede Legemer, *Xen.*; συνεστηκυῖα χιών, fast Snee, *Polyb.*; τὸ συνεστηκός, τὰ συνεστηκότα, det Bestaaende, de trufne Indretninger; στράτευμα συνεστηκός, ogs. δύναμις συνεστηκυῖα, staaende Hær; – *c*) at trække sig sammen, at opstaae, at begynde; μάχη συνέστη, det kom til et Slag; μάχης συνεστεώσης, medens endnu Slaget stod paa, *Herod.* 1, 74; ligel. πολέμοιο συνεσταότος, *Il.* 14, 96.

συν-ἱστορέω, er – συν-ἵστωρ, ορος, ὁ, ἡ, som veed med el. tillige; som veed med derom, Medvider, Medskyldig, τινί τινος, ogs. τινί τι. — συν-ἰσχαίνω, o. συν-ἰσχάνω, *poët.* f. συνίσχω. — συν-ἰσχναίνω, giør tillige el. aldeles tør el. maver; *transl.*, formilder, lindrer. — συν-ἰσχυρίζω, styrker, forstærker med el. tillige. — συν-ἰσχύω, er med el. tillige stærk. — συν-ἴσχω, *irr.*, = συνέχω. — συνίτην, *ep.* 3 *dual. impf.* til σύνειμι. — συν-ιχνεύω, opsporer med el. tillige. — συνίω, *inus.*, anføres som Stamform til σύνειμι o. συνίημι. — συνναίεσκε, *jon.* o. *ep.* forlænget *impf.* af — συν-ναίω, *irr.*, boer, beboer med el. tillige. — σύνναος, 2, (ναός), boende sammen, bes. dyrket i samme Tempel. — συν-νάσσω, *f.* ξω, trykker, trænger, stopper tæt sammen, *Herod.* 7, 60. — συν-ναυαγέω, lider Skibbrud, strander med el. tillige. — συν-ναυβάτης, ου, ὁ, = συνναύτης, *Soph.* — συν-ναύκληρος, ὁ, Medeier af et Skib. — συν-ναυμαχέω, kæmper med el. tillige i et Søslag. — συν-ναυσθλόω, drager med til Skibs derover. — συν-ναύτης, ου, ὁ, Medseilende, Medreisende.

συν-νεάζω, er med el. tillige ung; tilbringer Ungdommen med nogen; 2) = flgd. — συν-νεανιεύομαι, er lystig, munter, overgiven med nogen, τινί. — συν-νέμω, *irr.*, driver med el. tillige paa Græs; *in med.*, at græsse med el. tilsammen. — συννενέαται, see u. συννέω. — συννεύρωσις, ἡ, Forbindelse ved Senernes Sammenvoxen. — σύννευσις, ἡ, Sammenbøien; *transl.*, at holde sammen, Enighed; af — συν-νεύω, bøier sammen el. imod hinanden; sammentrækker, *ex.* τὰς ὀφρῦς; *b*) *in pass.*, at bøie sig sammen el. imod hinanden; at trække sig sammen; *transl.*, at holde sammen, at være enige; 2) tilnikker, bifalder.

συννέφεια, ἡ, = συννεφία. — συννέφελος, 2, (νεφέλη), = συννεφής. — συννεφέω, bedækker med Skyer; Ζεὺς ξυννεφεῖ, *Ar.*; *transl.*, συννεφεῖν ὄμματα, at see snurt, at giøre en mørk Mine, *Eur.*; af — συννεφής, 2, (νέφος), omskyet, mørk, dunkel; *transl.*, sørgmodig, ὄμμα; df. — συν-νεφία, ἡ, at være bedækket med Skyer, skyet Himmel, mørk Luft. — συν-νεφόω, = συννεφέω. — συν-νέφω, bes. *in pf.* συννένοφα, er omskyet, mørk, dunkel; *transl.*, har en mørk el. bedrøvet Mine.

συν-νέω, *irr.*, ogs. συννήω o. συννηέω, bærer sammen, ophober, opstabler; φρυγάνων φάκελοι συννενέαται, (3 *pl. pf. pass. jon.* f. συννένηνται), *Herod.* 4, 62. — συν-νέω, *f.* ήσω, o. συν-νήθω, spinder, væver med el. tillige. — συν-νεωτερίζω, *f.* ίσω, begynder med el. tillige paa Uroligheder. — συννηέω, o. συννήθω, see u. συννέω 1 o. 2. — συν-νηπιάζω, er med el. tillige Barn el. barnagtig, *inc.* — σύννησις, ἡ, (συννήθω), Sammenspinden. — συν-νηστεύω, faster med el. tillige. — συν-νήχομαι, *f.* ξομαι, svømmer med el. tillige. — συννήω, see u. συννέω. — συν-νικάω, *f.* ήσω, seirer, beseirer

med, tillige, paa samme Maade, τοῖς ἱππεῦσι, som Rytterne, *Xen.*

συν-νοέω, *irr.*, fatter med Forstanden, forstaaer; overlægger, betænker; *in med.*, er i Tanker, er tankefuld; df. — συννοητός, 3, fattet el. til at fatte med Forstanden. — σύννοια, ἡ, *jon.* συννοίη, (σύννοος), Eftertanke, Betænkning; ὁ δὲ, συννοίῃ ἐχόμενος, ἥσυχος ἦν, fordybet i Eftertanke, *Herod.* 1, 88; ἐπὶ συννοίᾳ βαδίζειν, at gaae i Tanker, *Luc.*; *b)* Alvorlighed, Bekymring, *Eur.* — συν-νομεύς, έως, ὁ, Medhyrde. — συν-νομή, ἡ, Sammenordnen, *Pl.* — συν-νομίζω, er af den samme Mening. — συννομικός, 3, hørende til en σύννομος: — συν-νομοθετέω, giver med el. tillige Love.

σύννομος, 2, græssende sammen; df. opdragen, opvoxen sammen; parret, forbunden med nogen, τινί, *Pind.*; ogs. *c. gen.*, *Eur.*; alm. medvirkende; Ledsager, Staldbroder, Ægtefælle, o. dl.; λίθος σύννομος, en til andre passende el. tilhuggen stor Steen; 2) *act.* συννόμος, 2, som lader græsse sammen; v. — σύννομος, ὁ, at græsse sammen; at gaae el. holde sammen; Parring; (af νέμω, νομή). — σύννοος, *ctr.* σύννους, 2, (νόος), eftertænkende, fordybet i Tanker, tankefuld; *b)* alvorlig, bekymret; *c)* som kommer til sig selv. — συν-νοσέω, er med el. tillige syg; har den samme Svaghed el. Lidenskab. — συν-νυκτερεύω, tilbringer Natten med noget; at tilbringe Natten sammen. — συν-νυμφοκόμος, ὁ, ἡ, som med el. tillige pynter el. opvarter Bruden. — σύννυμφος, ὁ, ἡ, (νύμφη), som tillige er gift.

σύν-οδεύω, reiser med el. tillige; reiser el. drager med andre; df. — συνοδία, ἡ, Reiseselskab, Caravane. — συνοδικός, 3, hørende til en Sammenkomst; μήνη συνοδική, Mangel paa Maaneskin, *interlunium*; νὺξ συνοδική, Nat uden Maaneskin; af — συνόδιον, τό, *dim.* af σύνοδος; bes. Maanens Sammenkomst med Solen, hvorved den førstes Skin forhindres. — συν-όδιτης, ου, ὁ, Medreisende. — συνοδοιπορέω, er — συν-οδοιπόρος, ὁ, ἡ, Medreisende, Ledsager. — συνοδοντίς, ίδος, ἡ, (συνόδους), etslags Fisk i Nilen. — σύνοδος, ἡ, Sammenkomst, Forsamling, Forening; *b)* Sammentræffen, Træfning; *c)* at komme el. flyde sammen; σύνοδοι χρημάτων, Pengeindkomster, *Herod.*; o. — σύνοδος, ὁ, ἡ, = συνοδίτης; (af ὁδός). — συνόδους, δοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς), med tætte el. sammenstaaende Tænder, *oppon.* καρχαρόδους; 2) etslags Fisk med saadanne Tænder. — συν-οδυνάω, foraarsager tillige Smerte el. Bedrøvelse; *in pass.* o. *med.*, føler tillige Smerte, bedrøver mig med nogen, condolerer.

συν-όζω, *irr.*, *f.* -ζήσω, giver Lugt, lugter med el. tillige. — σύνοιδα, (οἶδα, *irr.*), *inf.* συνειδέναι, *pf.* m. *præs.* Bem., o. συνῄδειν, *att.* συνῄδη, *plqupf.* m. *impf.* Bem., af *inus.* εἴδω; *f.* συνείσομαι; veed med el. tillige, τινί τι, noget med el. om nogen, ἐμαυτῷ, er mig bevidst; συνοίδαμεν ὑμῖν — ἐοῦσι πολλὸν προθυμοτάτοισι, vi vide, at I vare høist beredvillige, *Herod.* 9, 60; ἕκαστος ἑαυτῷ ξυνείσεται τῆς νίκης αἰτιώτατος ὤν, at han selv har bidraget mest dertil, *Xen.*; τὸ συνειδός, Medviden og Vidnesbyrd; bes. det Vidnesbyrd, man giver sig selv, Bevidsthed, Samvittighed. — συν-οιδέω, svulmer, hovner med el. tillige.

συν-οικειόω, bringer i en nær, bes. borgerlig el. Familieforbindelse; τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ οἱ συνοικειοῦντες, *Plut.*; συνοικειοῦν ἑαυτῷ τι, at giøre sig noget eget; συνοικειοῦν τί τινι, at afpasse noget efter nogen; *in pass.*, at forbindes med nogen som Ven, Discipel, o. dl.; df. — συνοικείωσις, ἡ, Medtilegnelse; bes. en rhetorisk Figur, hvorved forskiellige el. modsatte Ting forbindes med den samme Person, *Quinctil.* 9, 3, 64. — συνοικεσία, ἡ, = συνοίκησις; — συνοικέσιον, τό, sild. at boe el. leve sammen, bes. Ægteskab; 2) f. συνοικία; o. — συνοικέτης, ου, ὁ, som boer i samme Huus el. Værelse; Ægtefælle; (af flgd.).

† συν-οικέω, boer el. lever sammen med nogen, τινί, bes. om Ægtefolk, συνοικεῖν ἀνδρί, γυναικί, δούλῳ, δεσποίνῃ, *Herod.*; ogs. *transl.*, συνοικεῖν κακῷ, φόβῳ, o. dl.; 2) lader beboe, befolker; χώρα συνοικουμένη, befolket, folkerigt Land, *Xen.*; df. — συνοίκημα, τό, at boe el. leve sammen; bes. Menneskenes selskabelige Forbindelse, *ex.* i Demokratiet, *Herod.* 7, 156; 2) Bolig, Værelse, *Plut.*; — συνοίκησις, ἡ, som flgd., Samliv, selskabelig Omgang, bes. Ægteskab; — συνοικητήρ, ῆρος, συνοικητής, οῦ, o. συνοικήτωρ, ορος, ὁ, som boer el. lever sammen med nogen, *contubernalis*, bes. Ægtefælle; — συνοικία, ἡ, som συνοίκησις, at boe el. leve sammen; 2) Sted, hvor flere boe sammen, bes. til Leie; εἰ τῳ ξυνοικία ἐστί, hvis nogen har Værelser at udleie, *Xen.*; 3) αἱ συνοικίαι, flere ved hinanden staaende Huse el. Boder; o. — συνοίκια, τά, en athenienſisk Fest til Erindring om den ved Theseus bevirkede Forening af de attiske Flekker til een By.

† συν-οικίζω, *f.* ίσω, bringer sammen el. med andre i een Bolig, i eet Huus; *pass.*, οὔπω - εἰς ἓν συνῳκισμένων, *Dem.*; συνοικίζειν πόλιν, χώραν, at befolke, at anlægge en Colonie; συνοικίζειν τινὶ θυγατέρα, at give nogen sin Datter til Ægte; df. — συνοίκισις, ἡ, at befolke med nye Indvaanere; en Colonie; — συνοικισμός, ὁ, = frgd.; 2) selskabelig Omgang; Ægteskab; o. — συνοικιστήρ, ῆρος, o. συνοικιστής, οῦ, ὁ, som stifter en Colonie. — συνοικοδεσπότεια, ἡ, Andeel i en οἰκοδεσπότεια; af — συνοικοδεσποτέω, = οἰκοδεσποτέω m. Bibegrebet, med, tillige.

συν-οικοδομέω, bygger med el. tillige. — συν-οικονομέω, indretter, forvalter med el. tillige, *ex.* Huusvæsenet, Staten, o. dl. — σύνοικος, ὁ, ἡ, (οἶκος), boende, levende sammen el. i det samme Huus; bes. Ægtefælle. — συν-οικουρέω, er - συν-οικουρός, ὁ, ἡ, som med el. tillige vogter Huset; Staldbroder i en eensom, stille, huuslig Levemaade. — συν-οικτίζω, ynker nogen, τινά; ogs. *intr.*, har el. viser Medlidenhed. — συνοίμιος, 2, (οἴμη), som σύμφωνος, samstemmende, φόρμιγγι, *Ap. Rh.* — συν-οἴομαι, *irr.*, troer med el. tillige, er af samme Mening. — σύνοισις, ἡ, tilkommende Nytte, ogs. συνοῖσον, τό; af — συνοίσω, *fut.* til συμφέρω.

συν-οκλάζω, synker i Knæerne, sætter mig paa Hug. — συνοκωχή, ἡ, = συνοχή. — συν-ολισθαίνω, *irr.*, *f.* -σθήσω, glider, falder med el. tillige. — συνολκή, ἡ, (συνέλκω), Sammentrækken. — συν-όλλυμι, *irr.*, *f.* -ολέσω, fordærver, forstyrrer, ødelægger med el. tillige; *in med.*, gaaer til Grunde, omkommer med el. tillige. — συν-ολολύζω, opløfter tillige et Skrig (i Glæde el. Sorg). — σύνολος, 2, *adv.* -όλως, (ὅλος), heel og holden; τὸ σύνολον, *a)* det Hele tilsammen; *b)* f. *adverb.*, som συνόλως, i det Hele, overhovedet. — συν-ολοφύρομαι, klager, vaander mig med el. tillige.

συνόμαιμος, 2, o. συνομαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (αἷμα), Blodsforvandt, Broder, Søster. — συν-ομᾰλύνω, jevner, sletter med, tillige, aldeles. — συν-ομαρτέω, følger med el. tillige. — συν-ομβρίζει, der falder ofte Pladsregn. — σύνομβρος, 2, (ὄμβρος), forbunden el. blandet med Regn. — συν-όμευνος, ὁ, ἡ, Sengkammerat. — συν-ομήθης, 2, = συνήθης. — συν-όμηλιξ, ικος, ὁ, ἡ, =, συνῆλιξ, ὁμῆλιξ, *Theogn.* — συν-ομηρεύω, er med el. tillige Gidsel. — συν-ομήρης, 2, forbunden, *Nic.* — συν-ομιλέω, er - συνόμιλος, 2, (ὅμιλος), som har Omgang med nogen, τινί. — συν-όμνυμι, o. συνομνύω, *irr.*, *f.* -ομόσω, sværger med el. tillige; 2) forbinder mig med nogen ved Ed; οἱ συνομοσάμενοί τινι, nogens Medsammensvorne, *Plut.* — συνομοιοπᾰθέω, *lect. var.* f. συνομοπαθέω. — συν-ὁμοιόω, gior tillige el. aldeles liig.

συν-ομολογέω, siger det samme, bifalder, indrømmer; 2) tilsiger, lover; 3) aftaler, indgaaer, bliver enig med nogen om visse Vilkaar; συνωμολόγησας - δασμὸν οἴσειν, du har forpligtet dig; df. — συνομολογία, ἡ, Billigelse, Indrømmelse; 2) Tilsagn, Løfte; 3) Aftale. — συν-ομόλογος, 2, bifaldende, tilstaaende. — συν-ομοπαθέω, lider med el. tillige, har samme Følelser, Lidelser, Lidenskaber. — συν-ομορέω, er - συν-όμορος, 2, tilgrændsende. — συνομωνυμέω, er - συν-ομώνῠμος, 2, som fører med el. tillige det samme Navn. — συν-οξύνω, tilspidser, skærper med el. tillige; lader gaae sammen i en Spids. — σύνοξυς, υ, (ὀξύς), tilspidset; som gaaer sammen i en Spids.

συνοπάζομαι, (ὀπάζω), er - συν-οπᾱδός, 2, ogs. συν-οπάων, ονος, ὁ, ἡ, som følger med el. tillige, som ledsager. — συν-οπλίζω, bevæbner med el. tillige; *in med.*, er - σύνοπλος, ὁ, (ὅπλον), som tillige er under Vaaben, Vaabenbroder. — συν-οπλοφορέω, bærer med el. tillige Vaaben. — συν-οπτάω, *f.* ήσω, steger med el. tillige. — συνοπτικός, 3, *adv.* -κῶς, som overseer nøiagtigen; skarpsindig, indsigtsfuld; τὸ συνοπτικόν, Skarpsindighed; 2) som bringer under en kort Oversigt; af — σύνοπτος, 2, synlig, overseelig; 2) kiendelig; begribelig; af — συνόπτομαι, *inus.*, anføres som Stamform til συνόψομαι, *fut.* til συνοράω.

συνόρᾱσις, ἡ, Oversigt, *eccl.*; af — συν-οράω, *irr.*, *f.* συνόψομαι, overseer, indseer, erkiender, bemærker. — συν-οργιάζω, er - συνόργιος, 2, (ὄργια), som med el. tillige høitideligholder Orgierne. — συν-οργίζομαι, vredes med el. tillige. — συνορέω, er σύνορος, tilgrændsende. — συν-ορθιάζω, opreiser, opholder med el. tillige. — συν-ορθόω, opreiser og ordner med el. tillige. — συνορία, ἡ, (σύνορος), Naboskab. — συν-οριγνάομαι, forlanger med el. tillige. — συν-ορίζω, *f.* ίσω, bringer el. forener med inden de samme Grændser; 2) *intr.*, grændser med dertil, *c. dat.* — συν-ορίνω [ῑ], sætter i en heftig Bevægelse; *transl.*, bringer i nogen heftig Lidenskab, bevæger til Medlidenhed, gior vred, o. dl.; ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς, *Il.* 24, 467. — σύνορκος,

2, (ὅρκος), som har svoret med el. tillige, som er forbunden el. forpligtet ved sin Ed. — συνορμάδες, αἱ, = συμπληγάδες; af — συν-ὁρμάω, sætter med el. tillige i Bevægelse; 2) oftere *intr.* ligesom *in med.*, kommer med el. tillige i Bevægelse, bryder tillige op. — συνόρμενος, *ep. syncop. part. aor. med.* til συνόρνυμι, som tillige reiser sig el. bryder op. — συν-ὁρμέω, ligger med el. tillige for Anker i en Havn el. Bugt. — συν-ὁρμίζω, bringer med el. tillige i en Havn el. Bugt, τὰς ναῦς, *Xen.*; alm. stiller tæt sammen, (ligesom Skibe i en Havn). — συν-όρνυμι, *irr.*, = συνορίνω. — σύνορος, 2, *jon.* σύνουρος, tilgrændsende; *transl.*, beslægtet, lignende, τινί; ogs. τινός, *Æsch.* — συν-ὁρούω, stormer, styrter tillige frem, kommer med el. tillige i stærk Bevægelse. — συν-ὁροφόω, tækker, bedækker, beskygger med el. tillige. — συν-ὀρχέομαι, dandser med el. tillige.

συν-ουλόω, tillæger et Saar; - dene Handling, συνούλωσις, ἡ; - som bevirker den, συνουλωτικός, 3. — συνουρίζω, *jon.* f. συνορίζω. — σύνουρος, 2, *jon.* f. σύνορος. — συνουσία, ἡ, (συνών, συνοῦσα, *part.* af συνεῖναι), Samværen, Samliv, Sammenkomst, Forsamling, Omgang, Selskab, Samtale, Underholdning; ἐν ταῖς συνουσίαις, αἷς σύνει τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι, i din Omgang med Forretningsmænd, *Xen.*; bes. ægteskabelig Omgang; df. — συνουσιάζω, er el. kommer sammen med nogen; 2) har ægteskabelig Omgang; df. - συνουσίασις, ἡ, o. συνουσιασμός, ὁ, sild. o. slette Former f. συνουσία; o. — συνουσιαστής οῦ, ὁ, Staldbroder; bes. Discipel, *Xen.*; df. - συνουσιαστικός, 3, hørende, skikket til Omgang el. Selskab, ogs. til ægteskabelig Omgang. — συν-ουσιόω, (οὐσία), forbinder, forener væsentligen med noget, τινί; df. — συνουσίωσις, ἡ, væsentlig Forbindelse med noget.

συν-οφρυόομαι, trækker Øienbrynene sammen, rynker Panden, *Soph.*; o. — σύνοφρυς, υος, ὁ, ἡ, med sammentrukne Øienbryn el. rynket Pande, mørk, misfornøiet; 2) med sammenstødende Øienbryn; (af ὀφρύς). — συνοφρύωμα, τά, (συνοφρυόομαι), Øienbrynenes Forbindelse. — συνοχεύς, έως, ὁ, (συνέχω), som holder sammen. — συν-οχέω, som fører, transporterer med el. tillige. — συνοχή, ἡ, (συνέχω), Sammenholden, Sammenhæng; Ἐν ξυνοχῆσιν ὁδοῦ, hvor Veiene støde sammen, *Il.* 23, 330; df. sild. *ep.* ξυνοχῆσιν ἀγῶνος, o. dl., i Kampens Sammenstød, i Træfningen; *b)* alm. Forbindelse, Sammenknytning; *in pl.*, Baand, Lænker; *c) transl.*, Trængsel, Nød, Ængstelse; df. — συνοχηδόν, *adv.*, holdende sammen.

συν-οχμάζω, holder el. binder sammen. — συνοχμός, ὁ, *poët.* συνεοχμός, *Il.*, = συνοχή. — σύνοχος, 2, (συνέχω), som συνεχής, sammenhængende; *transl.*, samstemmende *Eur.*; om Tiden, vedholdende. — συνόχωκα, *ep.* o. *jon. pf. intr.* til συνέχω, f. συνόκωχα; df. ὤμω - ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, sammenbøiede imod Brystet, *Il.* 2, 218; 2) sild. falder sammen. — σύνοψις, ἡ, Oversigt, Overblik; Skue; ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν, at bringe under een Synspunkt; 2) Udkast, Grundrids, Model; af — συνόψομαι, *fut.* til συνοράω. — συν-οψοφαγέω, opæder, fortærer med el. tillige. — συνρέζω, συνσάττω, o. dl., urigtig Skrivemaade f. συῤῥέζω, συσσάττω, o. s. v.

συντἄγή, ἡ, Sammenstilling, Anordning; *b)* Forordning, Forskrift, bes. Lægens; 2) *in pl.*, συνταγαί, som συνθῆκαι, Overeenskomst, Aftale; o. — σύνταγμα, τό, det Sammenstillede, Sammenordnede; df. bes. *a)* σύνταγμα ἱππέων, ὁπλιτῶν, o. dl.; en Afdeling, et Corps; εἰς ἑξακισχιλίους σύνταγμα τῶν συμμάχων, Contingent, *Xen.*; *b)* Statsforfatning, Constitution; *c)* Skrift, Værk; Samling af Skrifter af beslægtet Indhold; (af συντάσσω). — συνταγματάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Anfører for et σύνταγμα Bem. *a.* — συνταγματικός, 3, hørende til et σύνταγμα. — συνταγμάτιον, τό, *dim.* af σύνταγμα.

συντἄκής, 2, (συντήκω), svindsottig. — συντακτέος, 3, *adject. verb.* til συντάσσω, til at ordne el. stille sammen. — συντακτήριος, 3, o. συντακτικός, 3, (συντάσσω), sammenstillende el. ordnende; 2) (af *med.* συντάσσομαι), hørende til Afskeden; λόγος συντ., Afskedstale. — συν-ταλαιπωρέω, er med el. tillige i Elendighed. — συν-ταλασιουργέω, spinder med el. tillige. — συνταμιεΐας, o. συν-ταμίας, ου, ὁ, Medqvæstor. — συντάμνω, *jon.* f. συντέμνω, *Herod.* — συντανύω, udstrækker tillige el. ved Siden deraf, *poët.* f. συντείνω, *Pind.*

σύνταξις, ἡ, (συντάσσω), Sammenstilling o. det Sammenstillede; df. Anordning, Stilling, Forhold; ἡ τῶν ὅλων σύνταξις, Universet, Verdensbygningen, *Xen.*; στρατιωτικὴ σύνταξις, Krigsvæsenets Indretning, *id.*; bes. *a)* Soldaternes Opstilling i Geleder; ἐξέτασιν (ποιεῖσθαι) καὶ σύνταξιν, at holde Mønstring, *id.*; ogs. som σύνταγμα, Corps, Contingent; σύνταξις Ἑλληνική, den græske Forbundshær; *b)* at forfatte et Skrift; ogs. et Skrift, en Afhandling; *c)* h. *gramm.*, Ordenes sprogrigtige For-

bindelse, Ordfoining, Syntax; *d)* Aftale, Forening, Forlig; *e)* en efter Ligning paalagt Afgift til Statscassen, (formildet Udtryk f. φόρος); *f)* f. μισθός, Sold, Lonning, *Dem.*; sild. ogs. Pension, Gage, o. dl.

συν-τăπεινόω, fornedrer, forringer med el. tillige. — συντάραξις, ἡ, Medforvirring; 2) fuldkommen Forvirring; af — συν-τăράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, bringer i Uorden, forvirrer med, tillige, el. aldeles; μὴ-σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ, *Il.* 1, 579; forstyrrer, fordærver aldeles, πάντα τὰ πράγματα, *Dem.*; συνταράττειν πόλεμον, at opvække Krig, *Polyb.* — συν-ταργăνόω, forvikler, *Lyc.* — σύνταῤῥος, 2, (ταῤῥός, ταρσός); df. σύνταῤῥον δένδρον, hvis Rødder indvikle sig med andres; df. — συνταῤῥόω, sammenfletter, forvikler. — σύντăσις, ἡ, (συντείνω), Spænding, Anstrængelse.

συν-τάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, sammenstiller og ordner, ordner de enkelte Dele til et Heelt; ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων καὶ συνέχων, *Xen.*; df. bes. *a)* ordner i Geleder, opstiller i Slagorden; ogs. forener i en Trop el. i et Corps; *pass.*, οἱ συντεταγμένοι, den opstillede og slagfærdige Hær, *oppon.* ἀσύντακτοι, *Xen.*; ogs. alm. udruster, *ex.* ἐπεὶ αὐτῷ τὸ ναυτικὸν συνετέτακτο, *Xen. Hell.* 1, 5; *b)* indretter passende, forfærdiger, bes. et Skrift, ogs. andre Arbeider; *c)* anordner, foreskriver, bes. paalægger en Skat; δασμοὺς συνέταξεν ἀποφέρειν, *Xen.*; *pass.*, φημὶ δεῖν ἡμᾶς συνταχθῆναι, at vi bor lade os paalægge Skat, *Dem.*; — 2) *in med.*, *a)* at ordne el. forbinde sig; bes. at hore til det samme Corps; *b)* at opstille sine Folk i Slagorden; df. συνταξάμενος, med en ordnet el. slagfærdig Hær, (om Feltherren); *c)* som *act.*, at udarbeide, λόγους, at forarbeide, ἔργα; *d)* at aftale med hinanden, at enes om noget, τινί, ogs. πρός τινα, med nogen; df. *pass.*, τὸ συντεταγμένον, o. τὸ συνταχθέν, Aftale; *e)* sild. at tage Afsked med nogen, τινί.

συντăτέος, 3, *adject. verb.* til συντείνω, til at anspænde. — συντăτικός, 3, (συντείνω), anspændende; sammentrækkende. — σύντăφος, 2, (ταφή, θάπτω), begraven med el. tillige, som ligger i samme Grav. — συν-τăχύνω, fremskynder med el. tillige; hielper til at fremskynde, *Herod.*; ἡμέας συνταχύνειν ἀναγκάζεις, noder os til at ile, *id.* 3, 72. — συν-τείνω, *f.* -τενῶ, *pf.* συντέτακα, spænder, strammer, trækker til el. sammen; *transl.*, anspænder, anstrænger; — 2) *intr.*, anspænder el. anstrænger mig; df. *a)* iler, løber, δρόμῳ εἰς ἄστυ, *Plut.*; *b)* tiltager, bliver stærkere el. heftigere; συντείνοντος τοῦ κακοῦ, da det Onde tiltog, *Plut.*; *c)* retter min Kraft imod noget, εἴς τι, egentl. o. *transl.*; οὐδὲν εἶναι, ὅ τι οὐκ εἰς τοῦτο συντείνει, som ikke sigter til dette, *Xen.*

συν-τειχίζω, *f.* ίσω, befæster, opforer med el. tillige, τὰ τείχη, *Xen.*; hielper til at omgive med en Muur el. til at befæste, χωρίον, en Plads, *id.* — συν-τεκμαίρομαι, formoder, bemærker, slutter af flere Tegn el. Omstændigheder. — συν-τεκνοποιέω, o. συν-τεκνόω, avler med el. tillige Børn. — συν-τεκταίνομαι, (τεκταίνω), tømrer, bygger med el. tillige. — συν-τελέθω, = συντελέω, sædv. *intr.*, er med el. tillige derved, derhos, horer med dertil; οἱ χθονὸς αἶσαν — συντελέθειν, *Pind. Pyth.* 9, 100.

συντέλεια, ἡ, (συντελέω), at erlægge el. betale tilsammen; fælles Bidrag til de offentlige Afgifter; χρημάτων ὅσην ἠδυνήθην ἐγὼ πλείστην ἐποίησα συντέλειαν, *Dem.*; 2) i Athenen, en Afdeling af 60 Borgere, der i Fællesskab (som συντελεῖς) udrustede et Krigsskib til Statens Tieneste; ogs. denne Udrustning selv; *b)* et ubestemt Antal Borgere, hvis sammenlagte Formue udgiorde en vis skattepligtig Sum; οἷς ἐλάττων οὐσία ἐστὶ τῶν δέκα ταλάντων, εἰς συντέλειαν συναγομένοις εἰς τὰ δέκα τάλαντα, *Dem.* 262, 8; 3) at henregnes til den samme Stamme el. Forbindelse; df. συντέλεια θεῶν, de samtlige Guder; 4) Fuldendelse, Fuldbringelse; h. sild. Philosopher, som ἐντελέχεια, Virkelighed, Realitæt; 3) h. *gramm.*, Perfectum.

συν-τελείωσις, ἡ, (τελειόω), den fuldendte Handling. — συντέλεσμα, τό, fælles Afgift el. Skat; 2) Fuldbringelse, Fuldendelse; o. — συντελεστής, οῦ, ὁ, *fem.* συντελέστρια, ἡ, som tillige betaler Skatter el. Afgifter; 2) som fuldender el. fuldbringer; df. — συντελεστικός, 3, fuldendt, fuldbragt; ὁ συντελεστικός, *sc.* χρόνος, ogs. τὸ συντελεστικόν, Perfectum, *gramm.*; (af συντελέω). — συν-τελευτάω, *f.* ήσω, fuldbringer, fuldender med el. tillige; 2) *intr.*, ender, døer med el. tillige.

συν-τελέω, *f.* έσω, bringer i Stand, bevirker, fuldbringer; ἱερά, ἀγῶνα συντελεῖν, at hoitideligholde; *b)* *intr.*, συντελεῖν εἴς τι, *sc.* ὁδόν, at komme med, tillige, tilsammen; ogs. *transl.*, at naae et Maal; at komme overeens; 2) betaler Afgifter tilligemed andre, ἔν τισι, εἴς τινας, el. lige Afgifter; ἐν ταῖς εἰσφοραῖς συντελοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον, betale Krigsskat ved el. igiennem de faa=

kaldte *εἰσφοραί, Dem.*; df. bes. *a)* at henhøre til en Stand; at regnes til en vis Klasse af Mennesker; *συντελεῖν εἰς τοὺς ἱππεῖς*, at høre til Ridderstanden; *εἰς τοὺς νόθους ἐκεῖ συντελεῖ, Dem.*; *b)* i Statsforholde, *συντελεῖν εἰς τοὺς Ἀθηναίους*, ogs. *συντ. Ἀθηναίοις*, o. dl., at være afhængig af, skatskyldig til Athenienserne; jf. *Thuc.* 4, 76; *c)* alm. bidrager, hielper med, er nyttig dertil, *τινὶ εἴς τι, Xen.*

συντελής, 2, (*συντελέω, τέλος*), som hører til den samme *σύντελεια* Bem. 2, som betaler de samme Afgifter; *χιλίους καὶ διακοσίους πεποιήκατε συντελεῖς, Dem.*; alm. som hører el. regnes med dertil, *εἴς τινας*, o. *εἴς τι*; 2) skatskyldig, afhængig, lat. *contributus*; *πόλιν ὡς αὐτοὺς συντελῆ ποιεῖν*, at giøre skatskyldig, *Dem.*; df. — *συντελικός*, 3, hørende til el. tilhørende en *συντελής*; *τὸ συντελικόν*, den Klasse af Mennesker, som betaler fælles Afgift el. Tribut, *contributi*; 2) *χρόνος συντελικός, tempus perfectum*; *στάσις συντελική*, den Tilstand, at noget er fuldendt, *gramm.*

συν-τέμνω, irr., jon. συντάμνω, f. -τεμῶ, pf. -τέτμηκα, sønderskærer, sønderhugger, adskiller, deler; *b)* tilskærer, *χιτῶνας, Xen.*; beskærer, tilhugger; *transl.*, indskrænker, formindsker, nedsætter; *ξυνέτεμε τὴν μισθοφοράν, Thuc.* 8, 45; *τὰς δαπάνας συντέμνειν εἰς τὰ καθ' ἡμέραν, Xen.*; *c)* m. underforst. *ὁδόν*, iler ad den korteste Vei; *συντάμνων ἀπ' ἄκρης - ἐπ' ἄκρην, Herod.* 7, 123; men *c. acc.*, *συντέμνουσι γὰρ Θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι*, indhente Forbryderne, *Soph. Antig.* 1103; ligel. m. underforst. *λόγον*, siger i Korthed; *ὡς συντέμνοντι εἰπεῖν*, ligesom *ὡς συνελόντι εἰπεῖν*, for at være kort; *τοῦ χρόνου συντάμνοντος*, da Tiden iler, da det haster, *Herod.*

συντερμονέω, er - *συντέρμων, ονος*, 2, (*τέρμων*), tilgrændsende. — *συν-τέρπω, irr.*, fryder mig med el. tillige. — *συντεταγμένως, adv. part. pf. pass.* af *συντάσσω*, ordentligen, roligen, sat. — *συντετἄμένως, adv. part. pf. pass.* af *συντείνω*, anstrængt, ilende, hurtigen. — *συν-τετραίνω*, attisk Biform af *συντιτράω*. — *σύντευξις, ἡ*, (*συντυγχάνω*), Sammentræffen; Sammenkomst; Samtale. — *συν-τεχνάζω*, o. *συντεχνάομαι*, (*τεχνάω*), anlægger, udfører med el. tillige kunstigen; 2) er — *συν-τεχνίτης, ου, ὁ*, o. *σύντεχνος*, 2, (*τέχνη*), Medkunstner, Kunstbroder.

σύντηγμα, τό, det Sammensmeltede; 2) Opløsning, Hensvinden; o. — *συντηκτικός*, 3, sammensmeltende; opløsende, forstyrrende; af — *συν-τήκω, f. ξω*, smelter sammen; opløser og forstyrrer el. fortærer; 2) *in pf. συντέτηκα*, o. *in med., intr.*, at smelte hen, at opløses, fortæres, hensvinde; df. — *σύντηξις, ἡ*, Sammensmelten, Indsmelten; ogs. som *σύντηγμα*, det Sammensmeltede; 2) Hensvinden, Opløsning; bes. Tæring, Svindsot. — *συν-τηρέω*, bevarer, bevogter, beholder hos mig; 2) iagttager, sigter efter; *συντηροῦντα πόῤῥωθεν παίειν, Plut.*; df. — *συντήρησις, ἡ*, Bevogten, Bevogtning; o. — *συντηρητικός*, 3, bevogtende, bevarende.

συν-τίθημι, f. συνθήσω, sætter, stiller, lægger med el. tillige; *transl.*, medgiver, giver at besørge, *τινί τι, Polyb.*; *b)* lægger sammen, *τὸ τ' ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον*, Capital og Renter, *Dem.*; lægger paa sit Sted, ordner; forbinder, anlægger kunstmæssigen, *ex.* en Plan, et Skrift, o. dl.; *πρᾶγμα εὖ συντεθέν*, en velordnet Sag, *id.*; *c)* m. o. u. *λογισμῷ*, uddrager ved Sammenligning, slutter, dømmer; — 2) *in med.*, *a)* forbinder mig med nogen, *τινί*; *b)* forener, forbinder nogen med mig; *τοσαύτην δύναμιν συνθεμένους, Xen.*; *c)* aftaler; lover; bestemmer, billiger; *ἅσσα ὁ δῆμος συνθῆται, id.*, *d)* sammenstiller hos mig selv, d. e. mærker, bemærker, iagttager; bes. h. *Hom.*, *σὺ δὲ σύνθεο* m. o. u. *θυμῷ*, agt du derpaa; ogs. *σύνθετο βουλὴν θυμῷ, φρεσὶ σύνθετ' ἀοιδήν*, gav Agt derpaa, mærkede sig, *id.*

συν-τίκτω, irr., føder, avler med el. tillige. — *συν-τίλλω*, sønderriver. — *συν-τῑμάω, f. ήσω*, vurderer tillige el. med andre; ligel. *in med.*, *συνετιμήσαντο ὑπὲρ ἐμοῦ ταυτὴν τὴν εἰσφοράν*, bestemte mit Bidrag efter min Formue, *Dem.*; *pass.*, at stige i Prisen, at blive dyrere, *id.*; df. — *συντίμησις, ἡ*, Vurdering, Værdi, Priis, LXX. — *συν-τιμωρέω*, hielper med el. tillige; *in med.*, hævner med el. tillige. — *συν-τῐνάσσω, f. ξω*, svinger, ryster med el. tillige; *Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε*, opvakte en Kamp, *Theocr.* 22, 90. — *συν-τιταίνω*, = *συντείνω*. — *συντιτραίνω*, f. *συντετραίνω, inc.*, sædv. *συν-τιτράω, irr., f. συντρήσω*, giennemborer, udhuler, *τοὺς μυχούς*, om Vandet, *Herod.* 2, 11; lader gaae igiennem, *μῦθον δι' ὤτων, Æsch.*; *συντρῆσαι εἰς τὰ τῶν πλησίον*, at bryde en Gang til Naboens Mine, *Dem.*; *in pass.*, at staae i Forbindelse ved Gange el. Aabninger; *εἰς τὴν γλῶσσαν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται, Plut.* — *συν-τιτρώσκω, irr.*, saarer med el. tillige; bibringer flere Saar.

συν-τολῡπεύω, afhasper, afspoler; *transl.*, fuldender tillige, bes. et langva=

elgt el. vanskeligt Arbeide. — συν-το-μεύω, o. -τομέω, afkorter, forkorter; — συντομή, ἡ, Beskærelse, Forkortning; — συντομία, ἡ, Afkortelse, Korthed; o. — συντομίζω, = συντέμνω; af — σύντομος, 2, adv. -τόμως, (συντέμνω), beskaaren, kort afskaaren; df. afkortet, kort; τὰ σύντομα τῆς ὁδοῦ, den korteste Vei, Herod.; ogs. absol., τὰ σύντομα, Gienveie, Xen.; adv. συντόμως, i kort Tid; korteligen; ὡς δὲ συντόμως εἰπεῖν, i al Korthed, id. — συντονέω, anspænder; df. — συντονία, ἡ, Spænding, Anstrængelse; Styrke, Kraft; 2) Samstemmen; o. — συντονολυδιστί, sc. ἁρμονία, en vis Toneart; af — σύντονος, 2, adv. -τόνως, (συντείνω), anspændt, anstrængt; ilende, stærk, heftig; τὸ σύντονον, Spændkraft, Modstand, Xen.; 2) (τόνος), samstemmende, ligetonende; df. — συντονόω, betegner med samme Tone el. Accent. — συντορμόω, (τόρμος), befæster ved en indsat Tap. — συντορῦνάω, rører sammen.

συν-τραγῳδέω, spiller med el. tillige en Tragedie; overdriver med el. tillige. — συντράπεζος, 2, (τράπεζα), Bordkammerat. — συν-τραυλίζω, stammer, laller med el. tillige. — σύντρεις, οἱ, αἱ, σύντρια, τά, (τρεῖς), tre ad Gangen, terni, Od. — συν-τρέπω, irr., f. ψω, dreier, vender med el. tillige; bes. slaaer med paa Flugt, ogs. in med. — συν-τρέφω, irr., f. -θρέψω, fører, nærer, opdrager med el. tillige, τινί, med nogen; hielper til at ernære; in pass., at blive opdraget, at opvoxe, leve sammen; 2) lader løbe sammen el. storkne; in pass., at blive til en tyk el. fast Masse; at vinde Consistents.

συν-τρέχω, irr., f. -θρεξοῦμαι, sædv. -δραμοῦμαι, aor. συνέδραμον, løber med el. tillige; bes. a) at løbe sammen, ex. til Kamp; Τὼ δ᾽ αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον, Il. 16, 337; alm. at forsamles, at komme sammen; ogs. at flyde sammen, Soph.; at løbe el. tage den samme Vei; b) transl., at løbe ud paa det samme, at stemme overeens, at passe el. træffe sammen; ἀμφοτέρων ἐς τωὐτὸ αἱ γνῶμαι συνέδραμον, Herod. 1, 53; συντρέχειν τοῖς κριταῖς, at enes om Valget af Dommere, Xen.; ὅτι εἰς ταὐτὸ τὸ δίκαιον ἅμα καὶ ὁ καιρὸς καὶ τὸ συμφέρον συνδεδράμηκε, Dem.; 2) at løbe sammen, at krumme sig, som Haar af Hede, Xen.

σύντρησις, ἡ, Giennemboren; 2) Forbindelse igiennem en fælles Aabning; o. — σύντρητος, 2, giennemboret; 2) forbunden ved en fælles Aabning; (af συντετράω). — συντριβή, ἡ, = σύντριψις; o. — συντριβής, 2, = σύντριψ; af — συν-τρίβω [ῑ], f. ψω, gnider sammen el. paa hinanden, τὰ πυρεῖα, Træerne for at faae Ild; 2) knuser, slaaer i Stykker, lemlæster; συντετριμμένους ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ πλευράς, hvis Been og Sider vare knuste (af Stene), Xen.; alm. beskadiger, forvirrer, fordærver; τὰ συντρίβοντα τοὺς οἴκους, id.; ἀλλὰ ποῦ συντρίβεται τὸ πρᾶγμα; men hvad er der i Veien for den Sag? Dem.; 2) in med. o. pass., a) at støde sammen, at geraade i Strid med nogen; at blive stødt over noget; b) at geraade i Angest el. Forlegenhed.

συν-τριηραρχέω, er — συν-τριήραρχος, ὁ, som med el. tillige udruster et treradaaret Skib; o. — *σύντριμμα, τό, det Sonderslidte, Knuste, Brækkede; Brud; Stød, Contusion; — συντριμμός, ὁ, = σύντριψις, LXX; — σύντριψ, ιβος, ὁ, ἡ, som river el. slaaer i Stykker; 2) = οἰκότριψ; o. — σύντριψις, ἡ, Handlingen συντρίβειν, at gnide paa hinanden; at støde sammen; at rive el. slade i Stykker; 2) Slag, Stød, — (af συντρίβω). — συντροφία, ἡ, fælles Opdragelse el. Opfostring; at voxe op sammen; alm. Samliv, Omgang, Selskab; ogs. en Staldbroder; af — σύντροφος, 2, (συντρέφω), som er opfødt, opdragen, opvoxen med nogen, τινί; alm. som er forbunden med nogen ved Samliv, Omgang, Vane, o. dl.; τῇ Ἑλλάδι πενίη σύντροφός ἐστι, Grækeren er vant til Armod, veed at skikke sig i Armod, Herod. 7, 102; alm. tilvant; ogs. overeensstemmende, passende; sædv. c. dat., undert. ogs. c. gen. — συν-τροχάζω, o. -τροχάω, som συντρέχω, løber med el. tillige; at løbe sammen. — συν-τρυγάω, høster, indsamler med el. tillige. — συν-τρυφάω, er tillige vellystig el. forkiælet.

συν-τυγχάνω, irr., f. -τεύξομαι, aor. 2 συνέτυχον, møder nogen, træffer sammen med nogen, τινί; ὁδοῦ παραχωρῆσαι πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι, Xen.; ogs, taler med nogen, underholder mig med nogen; ὁ συντυχών, som man støder paa, den første den bedste; τὸ συντυχόν, hvad der er tilfældigt, simpelt, ringe; πᾶν τὸ συντυχὸν ἡδέως ἠσθιεν, alslags ringe Kost, Xen.; συντυχὸν ἔργον, ringe Arbeide, Herod.; 2) at indtræffe, at tildrage sig; τὰ συντυχόντα σφι παθήματα, Herod. 8, 136.

συν-τυμβωρυχέω, gior med el. tillige Indbrud i Gravene; alm. stiæler, begaaer Forbrydelser i Forbindelse med nogen. — συν-τυπόομαι, (τυπόω), ἡ ψυχὴ συντυποῦταί τινι, overlader sig til Indtrykket af noget. — συν-τυραν-

νεύω, er - συν-τύραννος, ὁ, ogs. ἡ, Medtyran. — συν-τυραννοκτονέω, myrder med el. tillige en Tyran el. Tyranner. — συν-τυρόω, sammenoster, sammenrører, komisk h. *Ar.* f. συγκυκάω. — συντυχία, ἡ, (συντυγχάνω), Sammentræffen, Begivenhed, Tilfælde, (saavel heldigt, som uheldigt); νῦν δὲ συντυχίῃ τοῖσι μὲν κακὴ ἐγένετο, τοῖσι δὲ ἡ αὐτὴ αὐτη σύμμαχος, *Herod.* 5, 65; κατὰ συντυχίην, tilfældigen, *id.*; 2) sild. at komme sammen, Sammenkomst, Samtale; df. — συντυχικός, 3, tilfældig, *eccl.*

συν-υγραίνομαι, bliver tillige fugtig. — συν-υθλέω, sladdrer med el. tillige. — συν-υλακτέω, gior med el. tillige. — συν-υμεναιόω, synger med el. tillige Bryllupssangen. — συν-υμνέω, synger med el. tillige; 2) besynger med el. tillige. — συνυπ-άγω, *irr.*, bringer med derunder, underkaster med el. tillige. — συνυπ-ακούω, lyder, følger med el. tillige; 2) forstaaer med derunder. — συνύπαρκτος, 2, som existerer med el. tillige, *eccl.*; o. — συνύπαρξις, ἡ, Medexistents; (af συνυπάρχω). — συν-ύπαρχος, ὁ, Medstatholder. — συν-υπάρχω, er, existerer med el. tillige. — συν-υπατεύω, er - συν-ύπατος, ὁ, Medeonsul. — συν-ύπειμι, (εἰμί), er med el. tillige derunder. — συνυπερ-βάλλω, *irr.*, sætter med el. tillige over, *transit.* o. *intr.* — συν-υπηρετέω, betiener, opvarter med el. tillige. — συνυπ-ηχέω, toner, larmer med el. tillige dertil.

συνυπο-βάλλω, *irr.*, kaster, skyder, lægger med derunder; giver med paa Haanden. — συνυπο-δείκνυμι, o. -δεικνύω, *f.* -δείξω, antyder med el. tillige. — συνυποδύομαι, (δύω, *irr.*), dukker med el. tillige under, gaaer med derind; 2) overtager, paatager mig med el. tillige, *c. acc.* — συνυπο-ζεύγνυμι, *irr.*, spænder i Aaget, undertvinger med el. tillige. — συν-υποκορίζομαι, spøger, fiaser med el. tillige. — συν-υποκρίνομαι, (κρίνω), forstiller mig, foregiver med el. tillige. — συνυπο-λαμβάνω, *irr.*, optager, understøtter med el. tillige. — συνυπο-νοέω, *irr.*, forstaaer med el. tillige derunder; ogs. som ὑπονοέω, formoder, gietter. — συνυπο-πίπτω, *irr.*, ligger, forstaaes med el. tillige derunder; - denne Beskaffenhed, συνυπόπτωσις, ἡ. — συν-υποπτεύω, mistænker med el. tillige. — συνυπο-στέλλω, stiller med derunder; 2) forkorter med el. tillige. — συνυποτίθεμαι, (τίθημι), antager, forudsætter med el. tillige. — συν-υπουργέω, er med el. tillige behielpelig. — συνυπο-φέρω, *irr.*, bærer, fører med el. tillige derunder. — συνυποφύομαι, (φύω, *irr.*), vorer, opstaaer med el. tillige derunder, derefter, dertil. — συνυπο-χωρέω, gaaer tilbage, giver efter, viger med el. tillige.

συν-υφαίνω, sammenvæver, indvæver; *transl.*, bringer i Stand, anstifter listigen, *Herod.*; df. — συνύφανσις, ἡ, Sammenvæven; o. — συνύφασμα, τό, det Sammenvævede, en Væv. — συνύφειαι, αἱ, (συνυφής), de med hverandre forbundne Stykker af Voxceller og Honningkager, ogs. ἱστοὶ συνυφεῖς. — συν-υφή, ἡ, som συνύφασμα, det Vævede, en Væv. — συνυφής, 2, (συνυφαίνω), sammenvævet; forbunden med en Væv; jf. συνύφειαι. — συνυφ-ίστημι, lader existere med el. tillige; *in pf.* o. *in aor. 2 act.*, o. *in med.*, *a)* existerer med el. tillige; *b)* foretager, overtager med el. tillige. — συν-υψόω, hæver, ophøier med el. tillige.

συνῳδέω, synger, spiller med el. tillige, istemmer en Sang; - denne Handling, συνῳδή, ἡ, o. συνῳδία, ἡ; (af συνῳδός). — συν-ωδίνω [ῑ], har med el. tillige Fødselssmerter; *transl.*, bedrøver mig tillige, κακοῖς, over en Ulykke, *Eur.* — συνῳδός, 2, (ᾠδή), som synger, spiller med el. tillige; *transl.*, overeensstemmende med noget, τινί, *Herod.* — συν-ωθέω, *irr.*, *f.* -ωθήσω o. -ώσω, støder, trænger, trykker med, tillige el. sammen; - denne Handling, συνώθησις, ἡ. — συνώμεθα, 1 *pl. conj. aor.* 2 *med.* af συνίημι, *Il.* — συνωμία, ἡ, (ὦμος), Skulderbladenes Sammenføining; 2) h. Hesten, Skulderbladenes Forvridning; i denne Bem. ogs. συνωμίασις, ἡ.

*συνωμοσία, ἡ, en med Ed bekræftet Forbindelse; bes. Sammensværgelse; — συνωμόσιον, τό, den ved en Sammensværgelse trufne Aftale; ogs. = frgd.; — συνωμότης, ου, ὁ, *fem.* συνωμότις, ιδος, ἡ, som ved Ed forbinder sig med andre, Medsammensvoren, ἐπί τινι, imod nogen, *Herod.*; df. — συνωμοτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Sammensværgelse; o. — συνώμοτος, 2, forbunden ved Ed; τὸ συνώμοτον, det Besvorne; τὸ ξυνώμοτον ἐκλιπεῖν, at bryde Forbundet, *Thuc.*; - (af συνόμνυμι). — συν-ωνέομαι, *irr.*, kiøber med el. tillige, kiøber sammen. — συνωνυμία, ἡ, Liighed i Navn el. Bemærkelse; af — συνώνυμος, 2, (ὄνομα), med lige Navn el. Bemærkelse.

συνωριαστής, οῦ, ὁ, som kiører paa en tospændt Vogn; — συνωρίζω, spænder sammen, ἵππους, *Æl.*; συνώριζον χέρα, giv mig Haanden, *Eur.*; o. — συνωρικεύομαι, kiører paa en tospændt

Vogn, *Ar.*; af — *συνωρίς*, *ίδος*, *ἡ*, (*συνάορος*, *ἀείρω*), Tospand, Forspand af twende Heste, Muuldyr, o. dl.; 2) alm. Par, bes. Ægtepar; 3) *ποδοῖν ξυνωρίς*, som *δεσμός*, Baand, Lænke, *Æsch. Choëph.* 979. — *σύνωσις*, *ἡ*, (*συνωθέω*), = *συνώθησις*. — *συν-ωφελέω*, nytter, hielper med el. tillige, *τινά*, nogen. — *συνωχᾰδόν*, *adv.*, (*συνέχω*), *poët.* f. *συνοχηδόν*, vedholdende, uafbrudt; el. efter andre, strax, uden Ophold, *Hes. Theog.* 690. — *συξέω*, *f.* *έσω*, (*σύν*, *ξέω*), afpolerer, glatter aldeles.

**οὐοδήλητος*, 2, (*δηλέω*), dræbt el. sonderreven af Vildsviin; — *συοθήρας*, *ου*, *ὁ*, (*θηράω*), som jager Vildsviin; o. — *συοκτᾰσία*, o. *συοκτονία*, *ἡ*, at dræbe el. slagte Sviin; o. — *συοκτόνος*, 2, som dræber el. slagter Sviin; *pass.*, *συόκτονος*, dræbt af Sviin; (af *κτείνω*); - (af *σῦς*). — *σύομαι*, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af *σεύω*. — **συοτρόφος*, 2, (*τρέφω*), forende el. holdende Sviin; — *συοφόντης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* -*φόντις*, *ιδος*, *ἡ*, (*φονεύω*), = *συοκτόνος*; o. — *συοφορβέω*, er - *συοφορβός*, 2, (*φορβή*, *φέρβω*), som forer el. vogter Sviin; df. - *συοφόρβιον*, *τό*, Svinestald; 2) Svinehiord; - (af *σῦς*).

Σῠράκουσαι [ᾱ], *αἱ*, *jon.* *Συρήκουσαι*, *dor.* ogs. *att.* *Συράκοσαι*, ogs. -*κοσσαι*, *Pind.*, Byen Syrakus paa Sicilien. — *σύρβᾰ*, *adv.*, = *τύρβα*. — *σύρβη*, *ἡ*, = *τύρβη*, *turba*, Larm, Forvirring; 2) (af *σύρω*), = *σύρμα*, *σύρφαξ*. — *συργάστρος*, 2, o. *συργάστωρ*, *ορος*, *ὁ*, (f. *συρόγαστρος*, *etc.*, af *σύρω*; *γαστήρ*), som slæber Bugen paa Jorden; df. som *ἑρπετόν*, Orm, Slange; 2) *transl.*, simpelt Menneske, Daglønner. — *σύρδην*, *adv.*, (*σύρω*), slæbende voldsomt afsted. — *Σῠρία*, en af de cykladiske Øer, *Od.*, i Prosa sædv. *Σῦρος*; 2) Landskabet Syrien.

σῠριγγίας, *ου*, *ὁ*, (*σύριγξ*), *κάλαμος*, etslags Rør med huul Stængel. — *σῠρίγγιον*, *τό*, *dim.* af *σύριγξ*, lidet Rør, liden Pibe; 2) en huul Hævelse el. Fistel. — **συριγγοτόμιον*, *τό*, liden Kniv, hvormed man opererer en Fistel; af - *συριγγοτόμος*, 2, (*τέμνω*), som afskærer el. hvormed man afskærer en Fistel; — *συριγγόω*, giør til Rør, udhuler som et Rør; *in pass.*, at blive huul, at faae en Fistel; *pf. intr.* *σεσυρίγγωκα*, gaaer ind el. igiennem ligesom et Rør; o. — *συριγγώδης*, 2, (*εἶδος*), ligesom et Rør el. en Fistel; 2) med mange Rør, Hulinger, Fistler; - (af *σύριγξ*). — *σύριγμα*, *τό*, Lyden af en Pibe; 2) at pibe; df. - *συριγματώδης*, 2, (*εἶδος*), der ligner Lyden af en Pibe; o. — *συριγμός*, *ὁ*, Piben el. at pibe, at spille paa en Pibe; ogs. Pibens Tone; 2) enhver pibende el. surrende Lyd; Surren, Brusen, Klang for Ørene; (af *συρίττω*).

σύριγξ [ῡ], *ιγγος*, *ἡ*, alm. et Rør, hvad der er udhulet som et Rør; df. - 1) Pibe, Fløité, bes. Hyrde- el. Pansfloiten, *Il.*; ogs. Mundstykket til den egentlige Floite, *αὐλός*; - 2) rørformet Huling, hvori noget stikkes el. giemmes; bes. *a)* Spydskede, sædv. *δορατοθήκη*; *b)* Bøsning i Hiulnavet; *c)* Huling til Dørangelen; - 3) enhver huul Gang; bes. *a)* Blodaare, *Soph. Aj.* 1412; *b)* etslags huul Hævelse el. Fistel; *c)* Jordkløft, Mine, Hule; *d)* bedækket Galerie imellem to Værelser el. Bygninger. — *σῡρίζω*, *f.* *ξω*, = *συρίττω*. — *Σῠρίζω*, taler el. handler som en Syrer, *Σύρος*. — *Συριηγενής*, 2, (*γένος*), nedstammende fra Syrien, *Συρίη*, *jon.* f. *Συρία*. — *Σῠρικός*, 3, syrisk; men - *Σύριος* [ῡ], 3, fra Øen Syros.

συρικτήρ, *ῆρος*, o. *συρικτής*, *οῦ*, *ὁ*, *dor.* f. *συριστής*. — *συρίσδω*, *dor.* f. *συρίζω*. — *σύρισμα*, *τό*, o. *συρισμός*, *ὁ*, = *σύριγμα*, *συριγμός*. *συρίσσω*, sield. Form f. *συρίττω*. — *συριστής*, *οῦ*, *ὁ*, (*συρίζω*), som piber el. blæser paa Floite, bes. paa Hyrdefloiten, *σύριγξ*; 2) Hantranen, af dens skrigende Stemme. — *Σῠριστί*, *adv.*, (*Συρός*), paa Syrisk, i det syriske Sprog; *Συριστὶ ἐπίστασθαι*, at kunne Syrisk. — *συρίττω*, *f.* *ξω*, piber, floiter; 2) blæser paa en Pibe el. Floite; 3) *transit.*, udpiber. — *συρκάζω*, o. *συρκίζω*, (*σύρξ*), *Æol.* f. *σαρκάζω*, *σαρκίζω*.

σύρμα, *τό*, (*σύρω*), hvad der slæber el. slæbes efter; bes. Klædning med Slæb; *σύρμα πλοκάμων*, det flagrende Haar; 2) det Sammenslæbte el. Sammenfeiede; Feieskarn; Avner, Straa; *quisquiliæ*; 3) i Musiken, Tonernes Sløifning. — *συρμαία*, *ἡ*, *jon.* *συρμαίη*, Laxeerdrik el. Brækmiddel, som i Ægypten tillavedes af Saften af den lange Reddike, *ῥαφανίς*, som ogs. kaldes *absol.* *συρμαίη*, *Herod.*; *συρμαίαν βλέπειν*, at see ud, som om man vilde brække sig, *Ar.*; - at bruge dette Renselsesmiddel, *συρμαΐζειν*; - Brugen deraf, *συρμαϊσμός*, *ὁ*. — *συρμαιοπώλης*, *ου*, *ὁ*, (*πωλέω*), som sælger *συρμαία*. — *συρμάς*, *άδος*, *ἡ*, = *σύρμα* Bem. 2; ogs. Sneefløkke. — *συρματίτης*, *ου*, *ὁ*, ogs. -*τῖτις*, *ιδος*, *ἡ*, *κόπρος*, af Feieskarn, *σύρμα*.

συρμός, *ὁ*, (*σύρω*), voldsom, rivende Gang el. Bevægelse, *tractus*; *συρμὸς ἀνέμων*, *νιφετῶν*, *θαλάσσης*, Storm, Sneefog, Søgang; 2) Kryben; hvad der kryber el. slæber sig langsomt frem; *συρμὸς ὄφεως*, *tractus serpentis*, som *ὁλ-*

κός, Slangens krybende el. slæbende Gang; 3) i Musiken, Tonernes Sløifning, som σύρμα Bem. 3; 4) = συρμαϊσμός, *Nic.* — σύρξ, ἡ, *æol.* f. σάρξ, Kiød. — συρομένως, *adv. part. præs. med.* af σύρω, = σύρδην. — συροπέρδιξ, ῖκος, ὁ, den syriske Agerhøne; af — Σύρος, ὁ, en Syrer; men Σῦρος, ὁ, Øen Syros. — Συροφοίνιξ, ῖκος, ὁ, *fem.* Συροφοίνισσα, ἡ, (Σύρος, Φοίνιξ), Syrophoenicier.

συῤ-ῥαδιουργέω, begaaer en Feil el. Forseelse med el. i Selskab med nogen, τινί. — συῤ-ῥαθαγέω, larmer med el. tillige; 2) *transit.*, bider el. brækker istykker med Larm el. Bulder, *Nic.* — σύῤῥαξις, ἡ, = σύῤῥηξις. — συῤῥαπτός, 3, sammensyet, sammenflikket; af — συῤῥάπτω, sammensyer, sammenflikker; *transl.*, smeder Rænker; συῤῥάπτειν τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων, at bringe til Taushed, *Pl.* — συῤ-ῥάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, = συῤῥήγνυμι. — συῤ-ῥαφεύς, έως, ὁ, som syer el. flikker sammen; o. — συῤῥαφή, ἡ, at sye el. flikke sammen; 2) at smede en List; (af συῤῥάπτω). — συῤ-ῥέζω, *irr.*, *f.* ξω, gior el. forretter noget med el. tillige. — συῤῥέμβομαι, (ῥέμβω), flakker med el. tillige omkring. — συῤ-ῥέπω, bøier, vender med, tillige, tilsammen; 2) *intr.*, at neie, bøie vende sig med, tillige, tilsammen. — σύῤῥευσις, ἡ, Sammenflyden; Sammenløb; af — συῤ-ῥέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσομαι, flyder med el. tillige; at flyde el. strømme sammen; ogs. om Mennesker; εἰς τοῦτο (χωρίον) πάντες συνεῤῥυήκεσαν, *Xen.*

σύῤῥηγμα, τό, Sammenstøden, Sammenstød, som σύῤῥηξις; af — συῤ-ῥήγνυμι, *irr.*, ogs. -ῥηγνύω, *f.* -ῥήξω, *pf. pass.* συνέῤῥηγμαι, *aor.* συνεῤῥάγην [ᾰ]; *pf.* 2 m. *intr.* Bem. συνέῤῥωγα; Biformer ere συῤῥάσσω, συῤῥήσσω, συῤῥύσσω; — 1) *transit.*, *a)* brækker, bryder, slaaer, sprænger, river i Stykker; *transl.*, ἀλλὰ κακοῖσι συνέῤῥηκται, er forkommen, medtagen, *Od.* 8, 137; *b)* lader slaae el. støde imod hinanden; *transl.*, bringer til Udbrud, *ex.* en Krig; τὸν πόλεμον - πλεονεξία συῤῥήγνυσι, *Plut.*; — 2) *intr.* o. *in pass.*, *a)* revner, brister, springer i Stykker; *b)* at bryde, styrte sammen el. imod hinanden til Kamp; ὁπότε σφίσιν αὐτοῖς συῤῥάξουσι, *Thuc.* 8, 96; συνεῤῥωγότων αὐτῶν ἐς τὸν πόλεμον, *Dio Cass.*; ligel. συῤῥαγῆναι εἰς μάχην μεγάλην, *Plut.*; om Floder, at løbe sammen; Ὕλλος (ποταμὸς) συῤῥήγνυσι ἐς τὸν Ἕρμον, *Herod.* 1, 80; ogs. *transl.*, om en Krig, o. dl., at bryde ud; ξυνεῤῥώγει ὁ πόλεμος, *Thuc.* 1, 66; κραυγὴ συνεῤῥήγνυντο πανταχόθεν ἄσημος, *Plut.*; df. — σύῤῥηξις, ἡ, ogs. σύῤῥαξις, som σύῤῥηγμα, Sammenslaaen, Sammenstøden, heftigt Sammenstød, Anfald, Angreb; df. Slag, Træfning.

συῤῥιζόομαι, (ῥιζόω), slaaer tillige dybe Rødder. — σύῤῥιζος, 2, (ῥίζα), rodfæstet; med sammenslyngede Rødder. — συῤ-ῥίπτω, *f.* ψω, kaster med el. tillige. — συῤῥοή, o. σύῤῥοια, ἡ, = σύῤῥευσις; — σύῤῥοος, *ctr.* σύῤῥους, 2, sammenflydende; staaende i Forbindelse (med et andet Vand); λίμνη τῇ θαλάττῃ σύῤῥους, *Polyb.*; o. — σύῤῥυσις, ἡ, = σύῤῥευσις, (af συῤῥέω). — συῤῥώσσω, Biform af συῤῥήγνυμι.

*σύρσις, ἡ, sield. Form f. συρμός; — σύρτης, ου, ὁ, Line el. Toug til at trække ved; ogs. etslags Taille, hvorom Linen løber; — σύρτις, ιδος, ἡ, Sandbanke i Havet, bes. paa Kysten af Libyen; 2) sammenblæst Sandhøi; Flyvesand; — συρτός, 3, trukken, slæbt; til at trække el. slæbe; feiet; skyllet af Vandet; — σύρφαξ, ᾱκος, ὁ, = συρφετός, *Ar.*; 2) som *adject.* = συρφετώδης, o. — συρφετός, ὁ, forlæng. Form af τὸ σύρφος, det Sammenslæbte, Sammenfeiede, Feieskarn, Ureenhed, Snaus, Støv, *quisquiliæ*; χόρτος καὶ συρφετός, Foder og Straa, *Hes. Op.* 606; 2) *transl.*, Pøbel, Pak; ogs. et enkelt daarligt Menneske; (besl. m. σύρβη, τύρβη); df. — συρφετώδης, 2, (εἶδος), der ligner en συρφετός; *a)* sammenfeiet, uordentlig; *b)* *transl.*, sammenløben, pøbelagtig, uopdragen; — (af σύρω).

σύρφος, ὁ, = σέρφος. — σύρφος, εος, τό, = συρφετός, s. m. s.; af — σύρω [ῡ], trækker, drager, slæber voldsomt afsted; alm. behandler voldsomt, mishandler; 2) feier, koster; 3) om Floder, at føre med sig; σύρεται ὁ χρυσός, Guldsand føres af Floden, *Str.* — σῦς, ὁ, o. ἡ, *gen.* συός, *acc.* σῦν, som ὗς, Sviin, Orne, So; σῦς κάπριος, ogs. σῦς κάπρος, *Hom.*, *att.* σῦς ἄγριος, Vildsviin; (rimel. af σεύομαι, ἔσσυμαι, formedelst Vildsvinets heftige Bevægelse). — (συσ-, ved Assimilation f. συν- foran σ m. flgd. Vocal; foran σ m. flgd. Consonant bortkastes derimod det assimilerede σ el. συν- bliver til συ-).

συ-σβέννυμι, *irr.*, *f.* -σβέσω, udslukker med el. tillige. — συ-σκάπτω, *f.* ψω, graver med el. tillige; 2) begraver, nedgraver, opkaster en Høi derover. — συ-σκεδάννυμι, ogs. -σκεδαννύω, *irr.*, *f.* -σκεδάσω, adspreder, adsplitter med el. tillige; 2) adspreder aldeles. — σύσκεμμα, τό, (συσκέπτομαι), fælles Raadslaaen. — συ-σκεπάζω, bedækker tillige el. aldeles. — συ-σκέπτομαι, betragter, overlægger med el. tillige.

συ-σκευάζω, *f.* άσω, pakker ind el. sammen, bes. til en Reise; *b)* alm. bringer sammen, gior til rette, tilbereder, ruster; bes. udtænker listigen, smeder Rænker; ἥλικα πράγματα συσκευάσας, *Dem.*; πᾶσα ἡ ἀπάτη καὶ τέχνη συνεσκευάσθη, blev anlagt, anstiftet, *id.*; — 2) *in med.*, pakker mine Sager sammen; συνεσκευασμένη τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, da hun havde sammenpakket og bortlistet, *Dem.*; συνεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν, lavede sig til en Reise, *Xen.*; συνεσκευασμένος, reisefærdig; *b)* *transl.*, bringer sammen, forskaffer mig; συσκευάζεται ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς, ophidser imod os, *Dem.*; συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον, ogs. at overliste, overrumple, fange, besnære, *Xen.*; alm. anvender List el. Kunstgreb; συσκευαζόμενος εἰς ἑαυτὸν τὴν πόλιν, for ved List at vinde Byen for sig, *Plut.*

συσκευᾰσία, ἡ, Tilberedelse, Udrustning; o. — συσκευαστής, οῦ, ὁ, som tilbereder, som udruster; (af συσκευάζω). — συ-σκευή, ἡ, Tilberedelse, bes. paa Theatret; df. *transl.*, Giöglerier, Blendværk, List. — συ-σκευοφορέω, fører med el. tillige Reisetøiet. — συ-σκευωρέω, udfører, tilveiebringer med el. tillige, bes. ved List og Rænker. — συ-σκηνάω, o. συ-σκηνέω, *Xen.*, er — συσκηνητήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* συσκηνήτρια, ἡ, *Ar.*, som er, lever, boer i det samme Telt; bes. som spiser med nogen; – denne Handling, συσκηνία, ἡ, *Xen.*; o. — συσκήνιον, τό, = συσσίτιον, *Xen.*; af — σύσκηνος, ὁ, ἡ, (σκηνή), Teltkammerat; Bordkammerat; df. — συσκηνόω, = συσκηνέω.

συ-σκιάζω, omskygger, bedækker ganske; df. — συσκίᾰσις, ἡ, o. συσκιασμός, ὁ, Omskyggen; Beskyggelse, Bedækning; o. — συσκίασμα, τό, det Omskyggede, Bedækkede; 2) = frgd. — σύσκιος, 2, (σκιά), aldeles omskygget el. bedækket. — συ-σκιρτάω, hopper, springer; dandser med el. tillige. — συ-σκοπέω, beseer, betragter med el. tillige. — συ-σκοτάζω, *f.* άσω, formørker med el. tillige; 2) *intr.*, συσκοτάζει, det bliver mørkt, *Dem.* — συ-σκυθρωπάζω, bliver tillige mørk el. gnaven. — συ-σκῦλόω, = συγκαλύπτω. — συ-σμηρίζω, sammenlodder. — συ-σπᾰράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, sønderriver, sønderslider med el. tillige. — σύσπᾰσις, ἡ, Sammentrækken, Tiltrækken; Tilflikken; o. — σύσπαστος, 2, sammentrukken; som lader sig trække sammen; af — συ-σπάω, *f.* άσω, trækker sammen, trækker til; sammensyer, tilflikker.

συ-σπειράω, sammenvikler, sammentrænger; συσπειρᾶν τὴν τάξιν, τὴν φάλαγγα, at giøre Slagordenen dybere, at opstille flere Geleder bag hverandre. — συ-σπείρω, saaer, besaaer med el. tillige. — συ-σπένδω, *f.* -σπείσω, udgyder Drikoffer, liberer med el. tillige; *in med.*, slutter med el. tillige Forbund el. Fred; jf. σύσπονδος. — συ-σπεύδω, paaskynder, fremskynder med el. tillige; συσπεύδων Πανταλέοντι γενέσθαι τὴν – ἀρχήν, da han undte P. Regieringen, søgte at befordre ham dertil, *Herod.* 1, 92. — συ-σπλαγχνεύω, fortærer tillige Offerdyrets Indvolde. — συ-σποδέω, smaahugger med el. tillige. — σύσπονδος, 2, (σπονδή), som tager Deel i en Libation el. i et Forbund. — συ-σπουδάζω, tager noget tillige alvorligen; er tillige alvorlig el. ivrig derved; 2) begunstiger, τινί, nogen; df. — συσπουδαστικός, 3, som tillige driver noget alvorligen el. med Iver.

συσ-σαίνω, smigrer med el. tillige; *in med.*, συσσαίνεσθαί τινι, at føle sig smigret ved noget, *Polyb.* — συσσαρκία, ἡ, (σάρξ), = εὐσαρκία, Kiødfuldhed. — συσ-σαρκόω, lader overvoxe med Kiød; df. — συσσάρκωσις, ἡ, at overvoxe med Kiød. — συσ-σάττω, stopper el. fylder aldeles. — συσσεισμός, ὁ, Sammenrystelse; Jordskiælv; af — συσσείω, sammenryster; alm. sætter tillige i heftig Bevægelse. — συσ-σεύω, *irr.*, driver, jager med el. tillige; alm. = frgd. — συσσημαίνομαι, (σημαίνω), forsegler, undertegner med el. tillige — σύσσημος, 2, (σῆμα), med el. tillige betegnet; bes. om Maal og Vægt, betegnet som ægte, stemplet; τὸ σύσσημον, aftalt Tegn, som σύμβολον. — συσ-σήπω, *f.* ψω, bringer tillige i Forraadnelse; *in med.*, raadner med el. tillige; df. — σύσσηψις, ἡ, at raadne sammen.

*συσσῑτέω, spiser med, tillige el. sammen med nogen; – denne Handling, συσσίτησις, ἡ, o. συσσιτία, ἡ; — συσσῑτικός, 3, hørende til Sammenspiisning el. til et Spisested; — συσσίτιον, τό, Sammenspiisning, slig Lykurg indførte i Sparta; 2) Sted hvor man spiser sammen, Spiseqvarteer; o. — συσσιτοποιέω, tillaver tillige Brod; 2) tillaver el. ælter sammen med Brod; af — σύσσῑτος, 2, (σῖτος), medspisende, Medspiser. — συσσόη, o. σύσσοια, ἡ, fælles Bevægelse til et Sted; af — συσσοῦμαι, *irr.*, bevæger mig med el. tillige hurtigen. — συσ-σύρω, trækker, slæber hid og did. — συσ-σώζω, *irr.*, opholder, frelser med el. tillige; 2) iagttager, bevarer med el. tillige. — συσσωματοποιέω, bringer tillige under eet Legeme, incorporerer. — σύσσωμος, 2, (σῶμα), forenet til, forbunden i eet Lege=

me. — συσ-σωρεύω, sammenhober, ophober, opdynger. — συσσωφρονέω, = σωφρονέω m. Bibegreb af med el. tillige.

συστάδην, o. συστᾰδόν, *adv.*, (συνίστημι), staaende i Nærheden; bes. συσταδὸν μάχεσθαι, *cominus*, *Herod.*; ξυσταδὸν μάχαι, *pugnæ statariæ*, *Thuc.* 7, 81. — συστᾰθεύω, steger med el. tillige; steger el. rister stærkt. — συ-σταθμέομαι, = συμμετρέω. — συσταθμία, ἡ, Sammenblanding efter lige Vægt; af — σύσταθμος, 2, (σταθμός), af, med, efter lige Vægt. — συσταλτικός, 3, (συστέλλω), sammentrækkende; tilbagedrivende. — συ-σταμνίζω, fylder sammen paa et Fad. — συστάς, άδος, ἡ, (συνίσταμαι), staaende tæt sammen; *b)* συστάδες ἄμπελοι, Viinstokke i Rader, som giennemskære hverandre, *in quincuncem*; *c)* συστάδες θαλάσσης, ὀμβρίων ὑδάτων, Samling af Sovand, Regnvand, o. s. v., staaende Vand el. Sump. — συ-στᾰσιάζω, *f.* άσω, bringer tillige til Opstand el. Oprør; 2) sædv. *intr.*, gior tillige Opstand el. Oprør; df. — συστασιαστής, οῦ, ὁ, som tillige gior Opstand el. Oprør, *N. T.*

σύστᾰσις, ἡ, 1) (συνίστημι), Sammenstillen, Sammenbringen; bes. – *a)* Forsamlen, Forbinden; – *b)* Anordning, Anlæg, ἐπιβολῆς, af en List, *Polyb.*; – *c)* at forestille, Anbefaling; – *d)* σύστασις προςώπου, at give sig en sat og alvorlig Mine; – 2) (af *med.* συνίσταμαι), Sammenstaaen, Sammentræden; df. – *a)* Forening, Forbindelse; σύστασις ἀνθρώπων, Forsamling, *Xen.*; bes. *α)* Venskabs- el. Slægtsskabsforbindelse, πρός τινα, med nogen; *β)* Sammenrottelse, Opstand, ἐπί τινα, imod nogen, *Plut.*; τὰς ἑαυτῶν συστάσεις κυριωτέρας τῶν νόμων ἀξιοῦν εἶναι, Cabaler, Mytterier, *Dem.*; *γ)* varig Tilstand; σύστασις τῆς πολιτείας, Statsforfatning, *Polyb.*; – *c)* at løbe sammen, at vinde Fasthed el. Consistents; df. *transl.*, *α)* Udsoning (efter et Oprør), *Polyb.*; *β)* ξύστασις τῆς γνώμης, Ængstelse, Bekymring, Raadvildhed, *Thuc.* 7, 71; jf. λιμῷ συνεστεῶτας, *Herod.* 7, 70.

συ-στᾰσιώτης, ου, ὁ, Medoprører, Medlem af et politisk Parti, *Herod.* — συστάτης, ου, ὁ, (συνίσταμαι), som staaer sammen med andre; οἱ συστάται, Tagsparrer. — συστᾰτικός, 3, (συνίστημι), 1) sammenstillende, forestillende, Anbefalende; τὸ κάλλος πάσης συστατικώτερον ἐπιστολῆς, virker mere end noget Anbefalingsbrev; 2) som bringer til at løbe sammen, fortykkende. — συ-σταυρόω, omgiver med el. tillige med Palisader; 2) korsfæster med el. tillige, *eccl.* — συ-στεγάζω, bedækker med, tillige, el. aldeles. — συ-στεγνόω, sammenlodder. — συ-στείχω, gaaer med el. tillige.

συ-στέλλω, *f.* -στελῶ, *pf.* συνέσταλκα, trækker sammen el. ind; forkorter, formindsker; τόπος εἰς μεῖόν τι συστελλόμενος, som bliver snævrere, *Xen.*; *transl.*, συστέλλειν ἁμαρτήματα εἰς ἐλάχιστον, *Dem.*; 2) driver tilbage; afholder, hindrer; *transl.*, ydmyger, nedslaaer; 3) tildækker, skiuler; 4) h. *gramm.*, bruger en Vocal el. en Stavelse kort, *corripio*, *oppon.* ἐκτείνω. — συ-στενάζω, *f.* ξω, stønner, sukker med el. tillige, *N. T.* — σύστενος, 2, (στενός), som løber sammen i en Spids; (formet som σύνοξυς). — συ-στενοχωρέω, indspærrer tillige i et snævert Rum. — συ-στεφανηφορέω, bærer med el. tillige Krandse. — συ-στεφανόω, bekrandser, kroner med el. tillige.

σύστημα, τό, (συνίστημι), et af flere Dele sammensat og ordnet Heelt; bes. *a)* Hob, Mængde, Hiord, ζώων, ἱπποτροφείων, *Polyb.*; *b)* som τάγμα o. σύνταγμα, en Hob el. Afdeling af Hæren, et Corps; men τὸ τῆς φάλαγγος σύστημα, Hærens Opstilling i en Phalanx; *c)* Corps el. Collegium af Øvrighedspersoner; *d)* Statsforfatning, Constitution; ogs. Forbund imellem flere Stater; *e)* Lærebygning i en Kunst el. Videnskab, et System; *f)* i Metriken, Forbindelsen af flere *versus nexi* til et Heelt; *g)* i Musiken, Samklang af fire forskiellige Toner; (Ordet forekommer først h. sild. Forfattere); df. — συστηματικός, 3, ordnet el. forbunden til et Heelt, bes. til en videnskabelig Lærebygning, systematisk; 2) h. Lægerne, συστημ. σφυγμός, hurtigt Pulsslag.

συ-στοιχέω, staaer med i den samme Række el. Linie; 3) hører med til den samme Orden el. Slægt, *c. dat.*; – denne Beskaffenhed, συστοιχία, ἡ; af — σύστοιχος, 2, *adv.* -στοίχως, (στοῖχος), som staaer i samme Række el. Linie; som hører til den samme Slægt el. Klasse; alm. hørende sammen, overeensstemmende, tilsvarende, *oppon.* ἀντίστοιχος; saal. ere efter *Aristot.* Ild og Luft σύστοιχα, ligel. Vand og Jord, derimod Ild og Vand, ἀντίστοιχα; ligel. ere h. *gramm.* Bogstaver, som udtaler med samme Aspiration, σύστοιχα, o. denne Beskaffenhed, συστοιχία, *oppon.* ἀντίστοιχα, ἀντιστοιχία, *ex.* φιάλη κατ᾽ ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη.

συστολέω, = συστολίζω, *inc.* — συστολή, ἡ, Handlingen συστέλλειν, at trække sammen, at afkorte, Afkorten; bes. Formindskelse i Udgifterne, Sparsomhed; 2) h. *gramm.*, at bruge en kort Vocal for en lang, *ex.* ἐσαν f. ἦσαν, ogs. at udtale

en lang Stavelse som kort. — συ-στολίζω, = συστέλλω; 2) iklæder, iforer med el. tillige; *transl.*, forbinder, Μούσας Χάρισιν, poët. — σύστομος, 2, (στόμα), med sammentrukken, tilspidset Mund; (formet som σύστενος); df. — συ-στομόω, gior Munden el. Mundingen snæver el. trang; 2) forbinder med en Munding. — συ-στοναχέω, = συστενάζω. — συ-στορέννυμι, breder el. lægger sammen. — συ-στοχάζομαι, sigter, meder med el. tillige.

συστρᾰτεία, ἡ, fælles Feltog el. Krigstieneste; af — συστρατεύω, o. -στρατεύομαι, drager med el. tillige i Felten; πέμπειν τοὺς συστρατευσομένους, Hielpetropper, *Xen.*; alm. forretter med el. tillige Krigstieneste. — συστρᾰτηγέω, er - συστράτηγος, ὁ, Medcommanderende, Collega af en στρατηγός. — συστρατιώτης, 2, *fem.* -στρατιῶτις, ιδος, ἡ, Medsoldat, Krigskammerat. — συ-στρατοπεδεύομαι, opslaaer tillige en Leir og drager deri. — σύστρεμμα, τό, (συστρέφω), det Sammendreiede, Afrundede; alm. Runding, rundt Legeme, *ex.* en Draabe; h. Lægerne, Hævelse, Knude; 2) Forsamling, Hob, Skare, jf. flgd.; 3) *transl.*, List, Rænke, Efterstræbelse. — συστρεμματάρχης, ου, ὁ, (σύστρεμμα Bem. 2, ἄρχω), Anfører for en Afdeling af 2000 Mand, *Arr.* — συστρεμμάτιον, τό, *dim.* af σύστρεμμα; συστρ. ὑδάτων, Vandhvirvel.

συστρεπτικός, 3, sammendreiende; forbindende, som gior fast el. stærk; af — συ-στρέφω, *f.* ψω, vender, dreier, driver sammen; forbinder i en tæt Masse; df. som συσπειράω, gior Slagordenen dybere; οἱ Θηβαῖοι — ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν, *Xen. Hell.* 6, 4; συστρέψαντες ἑαυτούς, samlende sig i Masse, *globo facto*, *Herod.* 18; τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε, forbandt til een Stat, *id.*, 1, 101; συστρέψαι ἵππον, at tage Hesten sammen, at spore den, *Plat.*; om Haaret, gior kruset el. krollet; df. συνεστραμμένος, med kruset Haar; - b) bes. om Stilen og Udtrykket, afrunder, giver en afrundet og sammentrængt Form; df. συνεστραμμένη λέξις, afrundet el. periodisk Udtryk; τὸ βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, det Korte og Sammentrængte i Udtrykket, tillægger Plato Lacedæmonierne; - c) in pass. o. med., at trænge sig sammen, at forbinde el. sammenrotte sig; συστραφέντες δὲ ἄνθρωποι πολλοί, *Dem.*; at holde el. hænge sammen; at trække sig sammen el. ind.

συ-στρογγυλίζω, o. -στρογγύλλω, tilrunder, afrunder; συστρ. τὴν οὐσίαν, at afrunde, d. e. at forringe, tilsætte sin Formue. — * συστροφή, ἡ, Sammendreien, Sammentrængen, Samlen, Forbinden; - 2) det Sammentrængte, Samlede, Forbundne; df. *a)* sammenløben Hob el. Mængde Mennesker, *globus*; κοινὴν πλήθεος συστροφὴν (δείσαντες), *Herod.* 7, 9; *b)* συστροφὴ ἀνέμου, Hvirvelvind, ὑδάτων, Vandhvirvel, ὄμβρου, Pladsregn; *c)* h. Lægerne, Hævelse, Knude; *d) transl.*, συστροφὴ λέξεως, afrundet Korthed i Udtrykket; o. — συστροφία, ἡ, *versutia*, List, Snedighed; 2) Omgang; af - σύστροφος, 2, sammendreiet, sammentrængt; forsamlet, forbunden, forenet; 2) som dreier, hvirvler el. vender sig omkring; *transl.*, listig, snedig, *versutus*; - (af συστρέφω).

συ-στυγνάζω, er med el. tillige bedrøvet. — σύστῡλος, 2, (στῦλος), med tæt sammenstaaende Søiler. — συ-στύφω, sammentrækker; [στῦ]. — συ-σφάζω, *f.* άξω, slagter, myrder, offrer med el. tillige. — συ-σφαιρίζω, er - συσφαιριστής, οῦ, ὁ, som med el. tillige spiller Bold. — συ-σφαιρόω, tilrunder, gior aldeles rund. — συ-σφάλλω, bringer med el. tillige til at falde; *in med.*, falder, snubler med el. tillige. — συ-σφάττω, *f.* ξω, = συσφάζω. — συ-σφηκόω, sammenføier, forbinder fast. — συ-σφηνόω, sammenkiler, sammenpresser, τὸν ἀέρα, *Herod.* — συ-σφίγγω, *f.* γξω, sammensnører, sammentrækker; df. — συσφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, snærer og liges. sammensnørende Klædning, LXX; — σύσφιγκτος, 2, sammensnøret; — σύσφιγμα, τό, det Sammensnørede; *in pl.* Klæder, LXX; o. — σύσφιγξις, ἡ, Sammensnøren; ogs. = frgd.; *ib.* — συ-σφραγίζω, *f.* ίσω, forsegler, besegler, LXX.

συσχετήριον, τό, (συνέχω), hvad der indslutter, et Buur. — συ-σχηματίζω, former el. danner med el. tillige derefter; *in med.*, danner el. retter mig efter noget, τινί; om Stiernerne, at antage en vis Stilling til hverandre; df. — συσχηματισμός, ὁ, Stiernernes Stilling til hveraandre. — συ-σχολάζω, er - συσχολαστής, οῦ, ὁ, ogs. σύσχολος, ὁ, ἡ, (σχολή), som med el. tillige har Frihed (fra Forretninger), el. som anvender sin Frihed paa noget; bes. συσχολάζειν τινί, at være nogens Meddiscipel; σύσχολος τὴν ψυχήν, hvis Sind er i Rolighed. — σύτο, *ep.* 3 *aor. syncop.* el. *plqupf. pass.* af σεύω; σύτο αἷμα, *Il.*

σῦφαρ, τό, gammel, rynket Hud el. Ham, bes. den som Slanger og Insecter kaste, *exuviæ*; 2) Skind el. Hinde paa Melk, sædv. γραῦς. — συφειός, o. συφεός, ὁ, *Hom.*, sild. συφεών, ῶνος, ὁ, (σῦς), Svinestald; συφεόνδε, hen til

Svinestalden, *Od.* 10, 320. — *συφόρβιον*, τό, en Flok Sviin; o. — *συφορβός*, ὁ, Svinehyrde, *Hom.*; (af σῦς o. φέρβω). — *συφός*, ὁ, = συφεός, *Lyc.* — *συχνάζω*, *f.* άσω, er noget, gior noget, kommer ofte el. hyppigen, som θαμίζω; df. - *σύχνασμα*, τό, hvad der skeer ofte, *inc.*; o. — *συχνακίς*, *adv.*, ofte, hyppigen; af — *συχνός*, 3, *adv.* συχνῶς, o. συχνά, om Tiden, lang, vedvarende, uafbrudt; χρόνος διετρίβετο συχνός, der medgik lang Tid, *Dem.*; ogs. om Stedet, *ex.* συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων, langt fra hinanden, *Xen.*; sædv. hyppig, rigelig, talrig, i stor Mængde; συχνὸς λόγος, sammenhængende Tale; τὸ πολίχνιον συχνὸν ποιεῖν, at giore folkerig, *Pl.*; (rimel. ved Bogstavomsætning o. Forkortning af συνεχής, συνέχω). — *σύω*, *σύομαι*, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af σεύω, σεύομαι. — *συώδης*, 2, (σῦς, εἶδος), der ligner et Sviin; sviinagtig, sviinsk.

**σφάγανον*, τό, alene h. *gramm.* for deraf at udlede φάσγανον; — *σφᾰγεῖον*, τό, Bækken, hvori Offerdyrets Blod optages; 2) som σφάγιον, Offerdyret selv; — *σφᾰγεύς*, έως, ὁ, Slagter, Morder; 2) *poët.* det myrdende Sværd, *Soph.*; o. — *σφᾰγή*, ἡ, Slagten, Offren, Myrden; Mord, Nedsabling; σφαγὰς ποιεῖν o. ποιεῖσθαι, *Xen.*; ἐκφυσιῶν - αἵματος σφαγήν, *poët.* f. αἷμα, *Æsch. Ag.* 1389; - 2) Struben, egentl. Stedet imellem Noglebenene, *jugulum*; - (af σφάζω). — *σφαγία*, ἡ, *sc.* ἡμέρα, Offerdag; egentl. *fem.* af σφάγιος. — *σφαγιάζω*, slagter, offrer; ofte ogs. *in med.*. *ex.* ταῦρον τῇ θαλάσσῃ σφαγιασάμενος, efter at have offret til Havet, *Herod.* 6, 76; df. — *σφαγιασμός*, ὁ, Slagten, Offren; o. — *σφαγιαστήριον*, τό, = σφαγεῖον, *inc.* — *σφαγίδιον*, τό, *dim.* af σφαγίς, liden Slagter- el. Offerkniv. — *σφαγίζω*, = σφαγιάζω.

**σφάγιον*, τό, et Slagtenod, et Offerdyr; bes. *in pl.*, det af Offerdyrets Indvolde tagne Varsel; ἐπεὶ καλὰ ἦν τὰ σφάγια, *Xen.*; ogs. *absol.*, *ex.* τῶν σφαγίων οὐ γενομένων, *cum litare non possent*, *Herod.*, 9, 61; 2) = σφαγεῖον, Bem. 1; egentl. *neutr.* af — *σφάγιος*, 2, ogs. 3, som slagter el. offrer; som myrder el. dræber; o. — *σφαγίς*, ίδος, ἡ, Slagter- el. Offerkniv; alm. Kokkenkniv. — *σφαγίτης*, ου, ὁ, ogs. *fem.* σφαγῖτις, ιδος, ἡ, φλέψ, (σφαγή Bem. 2), Strubeaare. — *σφάγνος*, ὁ, etslags langhaaret Mos, som voxer paa Træer.

σφᾰδάζω, *f.* άσω, zittrer, bæver, ryster, krymper mig af Smerte el. Harme; ὁ ἵππος πληγεὶς σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, *Xen. Cyr.* 7, 1; *transl.*, *a)* ængstes, harmes, er urolig, utaalmodig, o. dl.; *b)* er kaad, overmodig, vælig; struder af Fylde og Kraft; (besl. m. σπάω, σπαίρω); df. — *σφᾰδανός*, 3, oftere i *Il.* som *lect. var.* f. σφεδανός, s. m. s.; o. — *σφάδασμα*, τό, o. *σφαδασμός*, ὁ, heftig, zittrende, krampagtig Bevægelse ifolge Smerte, Harme, o. dl. — *σφάζω*, = σφαδάζω, σφίζω, *inc.* — *σφάζω*, i Prosa sædv. σφάττω, *f.* σφάξω, *pf. pass.* ἔσφαγμαι, *aor. pass.* ἐσφάχθην, *att.* sædv. ἐσφάγην; slagter; df. offrer; egentl. stikker i Struben for at lade Blodet løbe ud, *Od.* 3, 454, jf. σφαγή; sild. dræber, myrder, ombringer; (besl. m. πέφαμαι, φόνος).

σφαῖρα, ἡ, Kugle, kuglerundt Legeme; df. *a)* Bold, Spillebold; σφαίρῃ παίζειν, σφαῖραν ῥίπτειν, *Od.*; *b)* Jord- el. Himmelkuglen; *c)* etslags Bold el. Kugle, som Nævefægterne brugte for ἱμάντες el. *cestus*, for at giøre Slagene uskadelige, ὅπως - αἱ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διαμελετῷντο ἱκανῶς, *Pl.*; jf. σφαιρομαχία; (rimel. besl. m. σπεῖρα, σπείρω). — *σφαιρεύς*, έως, ὁ, kaldtes en voxen Yngling i Sparta; (rimel af frgd. Bem. *c*). — *σφαιρηδόν*, *adv.*, (σφαῖρα), ligesom en Bold el. Kugle; Ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος, *Il.* 13, 204; sild ogs., af Gestalt som en Kugle. — *σφαιρίδιον*, τό, *dim.* af σφαῖρα. — *σφαιρίζω*, spiller Bold; o. — *σφαιρικός*, 3, *adv.* -κῶς, kuglerund; 2) hørende til Jord- el. Himmelkuglen, sphærisk; (af σφαῖρα). — *σφαίριον*, τό, = σφαιρίδιον; bes. kugleformet Mærke med Betegnelse paa en Foræring el. til Anviisning derpaa.

**σφαίρισις*, ἡ, o. *σφαιρισμός*, ὁ, at spille Bold; — *σφαίρισμα*, τό, Boldspil; Slag i Boldspillet; — *σφαιριστήρ*, ῆρος, ὁ, = σφαιριστής; df. - *σφαιριστήριος*, 3, hørende til Boldspil el. til en Boldspiller; - τὸ σφαιριστήριον, Boldhuus, Boldplads; — *σφαιριστής*, οῦ, ὁ, Boldspiller; df. - *σφαιριστικός*, 3, hørende til Boldspil; ὁ σφαιριστικός, en øvet Boldspiller; ἡ σφαιριστική, *sc.* τέχνη, den Kunst at spille Bold; o. — *σφαιρίστρα*, ἡ, = σφαιριστήριον, *inc.*; - (af σφαιρίζω). — **σφαιρίτης*, ου, ὁ, *fem.* σφαιρῖτις, ιδος, ἡ, som ligner en Kugle; — *σφαιροειδής*, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος), som ligner en Kugle, kugleformet; — *σφαιρομᾰχέω*, (μάχομαι), spiller Bold; 2) holder en Nævefægtning med σφαῖρα Bem. *c*; df. - *σφαιρομαχία*, ἡ, Boldspil; 2) Nævefægtning med σφαῖρα Bem. *c*; - (af σφαῖρα).

**σφαιρόμορφος*, 2, (μορφή), af Gestalt som en Kugle; — *σφαιροπαικτέω*, er - *σφαιροπαίκτης*, ου, ὁ,

Boldspiller; o. - *σφαιρόπαικτον, τό*, Boldspil; (af *παίζω*); — *σφαιροποιέω*, er - *σφαιροποιός*, 2, (*ποιέω*), som gior kuglerund; som gior Kugler el. Bolde; — *σφαῖρος*, 2, kuglerund, *Emped.*; — *σφαιρόω*, afrunder, gior rund som en Kugle; *in med.* o. *pass.*, er el. bliver rund; 2) forsyner med en rund Knap; *ἐσφαιρωμένα ἀκόντια*, hvis Spids er forsynet med en Knap, (for at de ikke skulle saare), *Xen.*; df. - *σφαίρωμα, τό*, afrundet Legeme; *in pl.*, *a)* rund Vægt el. Modvægt i Vægtskaalen; *b)* Arsbalderne; o. — *σφαιρών, ῶνος, ὁ*, rundt Fiskergarn; - (af *σφαῖρα*). — **σφαίρωσις, ἡ*, kugleformet Runding; — *σφαιρωτήρ, ῆρος, ὁ*, Læderrem, hvormed Skoene bindes, LXX; (skal efter nogle hede *σφυρωτήρ*); o. — *σφαιρωτός*, 3, tilrundet; *b)* som *ἐσφαιρωμένος*, forsynet med en Kugle el. rund Knap paa Spidsen; *ἀκοντίζειν τοῖς σφαιρωτοῖς, sc. ἀκοντίοις, Xen.*; - (af *σφαιρόω*).

**σφᾰκελίας, ου, ὁ*, som lider af Koldbrand; — *σφᾰκελίζω, att.* sædv. *σφακελίζομαι*, lider af Koldbrand, Beenedder, o.dl.; *σφακελίσαντος τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος, Herod.*; ogs. om Lemmerne, at fryse fordærvet, at forkomme af Kulde, *ὑπὸ κρυμοῦ, Dion. Hal.*; om Træer, at have Brand; 2) som *σφαδάζω*, rystes af heftig Smerte, kaster mig krampagtigen hid og did; df. - *σφακελισμός, ὁ*, = flgd.; af — *σφάκελος* [ᾰ], *ὁ*, Betændelse, Koldbrand, Beenedder; ogs. Frost i Lemmerne; h. Træer, Brand; 2) som *σφαδασμός*, heftig el. krampagtig Bevægelse af Smerte, heftig Uro og Smerte; *transl.*, *σφάκελος ἀγρίων ἀνέμων*, voldsomme Vindstod, *Æsch.*; (skal være besl. m. *σφαδάζω, σφύζω*). — *σφάκος, ὁ*, Salvie; 2) som *σφάγνος*, etslags langhaaret Mos, bes. paa Egen. — *σφάκτης, ου, ὁ*, Slagter, Morder; — *σφακτός*, 3, slagtet, myrdet; — *σφάκτρια, ἡ, fem.* til *σφάκτης*, Offerpræstinde; o. — *σφάκτρον, τό*, Told af det slagtede Offerqvæg; (af *σφάζω*). — *σφᾰκώδης*, 2, (*σφάκος, εἶδος*), salvieagtig; rig paa Salvie.

σφᾰλερόνηκτος, 2, (*νήχω*), farlig at svømme over, *πόταμος*; af — *σφᾰλερός*, 3, *adv.* *-ρῶς*, (*σφάλλω*), som let bringer til at falde, slibrig, usikker, farlig; *transl.*, som let bringer til at feile, forførerisk, bedragerisk; 2) *intr.*, vaklende, usikker; *σύμμαχοι σφαλεροί*, som man ikke tor stole paa, *Dem.* — *σφαλλός, ὁ*, Fodblok el. Fodjern; 2) etslags Kasteskive; (skrives ogs. *σφαλός*; rimel. besl. m. *σφέλας*).

σφάλλω, *f.* *σφᾰλῶ*, *aor.* *ἔσφηλα*, *pf. pass.* *ἔσφαλμαι*, *aor. pass.* *ἐσφάλην* [ᾰ]; fælder, bringer til at falde, glide, vakle; df. fælder, nedlægger, dræber; *οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος, Od.* 17, 464; *transl.*, *a)* bringer i Ulykke, fordærver; *βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ, Pind. Pyth.* 8, 19; *b)* gior tvivlraadig, uvis, forlegen, *Herod.* 7, 142; *c)* vildleder, skuffer, forforer, bedrager; *τοὺς μὴ εἰδότας - αὐτούς τε σφάλλεσθαι καὶ ἄλλους σφάλλειν, Xen. M. Socr.* 4, 6, 1; — 2) *in med.* o. *pass.*, falder, glider ud, gior et Feiltrin; *transl.*, *a)* geraader i Ulykke, lider et Nederlag, *Herod.* 7, 168; lider et Tab, har et Uheld; forvilder mig; feiler; *σφαλῆναι τῆς ἐλπίδος*, at skuffes i sit Haab; *θαῤῥῶν οὐδὲν ἂν σφαλείης, Xen.*; (df. d. lat. *fallo*, ogs. vort falder, feiler).

σφάλμα, τό, (*σφάλλω*), Fald, Feiltrin; *transl.*, *a)* Ulykke, Skade, Fordærvelse, Nederlag; *b)* Vildfarelse, Forseelse, Feil; ofte euphemistisk, *ex.* *ἤν τι σφάλμα προσπίπτῃ*, om der indlober en Feil, *Xen.*; df. — *σφαλμέω*, = *σφάλλομαι, Polyb.* — *σφαλός, ὁ*, see u. *σφαλλός*. — *σφάλτης, ου, ὁ*, (*σφάλλω*), som bringer til at falde, *Lyc.* — *σφαλτώδης*, 2, = *ἀσφαλτώδης*. — *σφαραγέω*, = *σμαραγέω*; *in med.*, *a)* bruser, syder, *Od.* 9, 390; *b)* struder (egentl. brager) af Fylde, *ib.* 440; o. — *σφᾰρᾰγίζω*, sætter i en larmende Bevægelse; *ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφαράγιζον, Hes. Theog.* 706; af — *σφάραγος, ὁ*, Larm, Larmen, Brusen, Susen; (rimel. alene en Biform af *σμάραγος*, o. besl. m. *ῥάσσω, ἀράσσω*, men ikke m. *φάρυξ, φάρυγξ*, Strube).

σφᾰς, enclit. f. *σφέας, σφᾶς, acc.* af *σφεῖς, Il.* 5, 567; men *σφάς, acc. pl. fem.* af *σφός, Od.* 2, 237. — *σφάττω, att.* f. *σφάζω*, hvf. det danner de ovrige Tempora. — *σφέ, poët.* forkortet af *σφωέ*, som *acc.* 3 *pers. pronom. person.* igiennem alle Numeri; undert. ogs som *pron. reflex.* f. *ἑαυτόν, ex. Æsch. Sept.* 617, *Soph. Trach.* 166. — *σφέα, nom.* o. *acc. pl. neutr.* af *σφεῖς, Herod.* — *σφέας, ep.* o. *jon.* f. *σφᾶς, acc. pl.* af *σφεῖς, Hom.*; ogs. *σφείας, Od.* 13, 213. — *σφεδανός*, 3, heftig, voldsom, rædsom; *σφεδανὸν - κελεύων, Il.* 11, 165; *σφεδανὸν ἔφεπε, ib.* 21, 542; (skal være af *σπεύδω*, el af *σφοδρός*; skal efter nogle hede *σφαδανός*, s. m. s.).

σφέες, ctr. *σφεῖς, ipsi, ipsæ*, de selv, *nom. pl.* 3 *pers. pronom. personal. masc.* o. *fem.*, *neutr.* *σφέα, ipsa*; - *gen.* *σφέων*, forstærk. *σφείων*, (*ὦσαν* o. *ὦσαι ἀπὸ σφείων, Hom.*), *ctr.* *σφῶν*, (h. *Hom.* alene i Forbindelsen *σφῶν αὐτῶν*); - *dat.* *σφι, encl.* ogs. undert. m. Elision, *Hom.*, *σφιν, Trag.*, (forkortet af *σφωΐν*); ogs. un=

dert. f. *dat. sing.* σοῖ, *ex. Æsch. Pers.* 759, *Soph. Oed. C.* 1490; usædv. er παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ, f. παρά σφεων ἑκάστῳ, *Il.* 5, 195; – sædv. σφίσι; – *acc.* σφέας, h. *Hom.* sædv. *encl.* o. *monosyll.*, ogs. σφεῖας, *Od.* 13, 213, σφᾶς *encl.*, *Il.* 5, 567, o. σφε, *Il.* 19, 265; – sædv. *ctr.* σφᾶς; — 2) sield. o. *poët.* f. 2 *pers. pl.* ὑμεῖς, *ex.* μετὰ σφίσιν f. μεθ' ὑμῖν, *Il.* 10, 398; ogsaa anføres σφὶν αὐτοῖς f. ὑμῖν αὐτοῖς; – (rimel. at aflede af ἕ, d. lat. *se*, s. m. s.).

σφέλας, ατος, τό, Skammel, Fodskammel; *pl. ep.* σφέλα, *Od.* 17, 231; 2) Rorbænk; 3) udhulet Blok, *Nic.*; (rimel. besl. m. σφαλλός, σφαλός). — σφενδάμνινος, 3, af Elme- el. Ahorntræ; df. haard, fast, *Ar.*; af — σφένδαμνος, ἡ, Elm, Ahorn, *acer.* — σφενδικίζω, = σφενδονάω, *inc.* — σφενδονάω, *jon.* σφενδονέω, slynger, kaster med en Slynge; 2) svinger ligesom en Slynge; af — σφενδόνη, ἡ, Slynge, *funda*; df. af Liigheden, *a)* Bind, Saarbind; *b)* etslags qvindeligt Hovedbind; ogs. = χοιροκομεῖον; *c)* den Fordybning i Ringen, hvori Stenen er anbragt, *pala annuli*; *d)* Hvælving, Buegang; *e)* enhver elliptisk Figur; – 2) det slyngede el. med Slyngen udkastede Legeme; βέλη ἐφέρετο, λόγχαι, σφενδόναι, *Xen.*; – 3) som σφενδόνησις, Slyngen, Bortslængen, Bortkasten, *Æsch.*; df. — σφενδονηδόν, *adv.*, ligesom el. i Form af en Slynge.

σφενδόνησις, ἡ, Slyngen, at kaste med Slynge; o. — σφενδονήτης, ου, ὁ, Slyngekaster, Slyngeskytte; df. – σφενδονητικός, 3, hørende til at kaste med Slynge, øvet deri; ἡ σφενδονητική, *sc.* τέχνη, den Kunst at kaste med Slynge; (af σφενδονάω). — σφενδονίζω, = σφενδονάω; df. – σφενδονιστής, o. σφενδονιτής, οῦ, ὁ, en Slyngekaster; o. — σφενδονοειδής, 2, (εἶδος), slyngeformet; (af σφενδόνη). — σφέος, σφέα, σφέον, episk Biform af σφός, σφέτερος; ἐπὶ σφέα, *sc.* δώματα, *Ap. Rh.* — σφές, *æol.* o. *dor.* f. σφεῖς.

σφετερίζω, sædv. *in med.* σφετερίζομαι, tilegner mig, bruger som mit eget, behandler som min Eiendom, bes. hvad der tilhører andre; bes. tilegner mig el. forbruger, hvad der tilhører det Offentlige; – denne Handling el. Handlemaade, σφετερισμός, ὁ; – som øver den, σφετεριστής, οῦ, ὁ; af — σφέτερος, 2, *adject. possess.* 3 *pers. pl.* til σφεῖς, deres, tilhørende dem, *Hom.*; derfor i Prosa sædv. ἑαυτῶν; 2) sieldnere bruges σφέτερος, *a)* som 2 *pers. pl.* f. ὑμέτερος, *ex. Hes. Op.* 2; *b)* som 3 *pers. sing.* f. ἑός, *suus*, *ex. Hes. Sc.* 90, o. oftere h. *Pind.*; *d)* som 1 *pers. sing.* f. ἐμός, *meus*, alene *Theocr.* 25, 163; *d)* som 2 *pers. sing.* f. σός, *tuus*, *Theocr.* 22, 67; jf. σφός.

σφηκεῖον, τό, etslags giftig Edderkop, som ligner en Hvepse; — σφηκιά, ἡ, Hvepserede; — σφηκίον, τό, Hvepsernes Celle; — σφηκίσκος, ὁ, et tilspidset Stykke Træ, (af Liigheden med Hvepsens Braad); — σφηκίωσις, ἡ, = σφηκιά, *inc.*; — σφηκοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Hvepse; om et Menneske, med smal Taille; alm. maver, tynd, smækker; — σφηκόω, sammensnører, trækker sammen i Midten; df. alm. binder sammen, *ex.* Haaret, *Il.* 17, 52; θυρίδες εὖ καὶ καλῶς ἐσφηκωμέναι, vel tillukkede el. forvarede Vinduesskodder, *Ar.*; — σφηκώδης, 2, = σφηκοειδής; — σφήκωμα, τό, det Sammensnørede, Fastbundne; 2) hvad der binder fast, et Baand; 3) det Sted, hvor Hielmbusken befæstes; ogs. Hielmen selv, *Ar.*; o. — σφηκών, ῶνος, ὁ, Hvepserede; – (af σφήξ).

σφῆλαι, *inf. aor.* til σφάλλω. — σφηλός, 3, (σφάλλω), let at ryste; forekommer alene i ἐρίσφηλος. — †σφήν, ὁ, *gen.* σφηνός, Kile; ethvert kileformet Legeme; 2) etslags Torturredskab; (rimel. ligesom σφήξ besl. m. σφίγγω); – *dim.* σφηνάριον, τό, o. σφηνίσκος, ὁ; df. — σφηνεύς, έως, ὁ, etslags Søfisk; (rimel. af dens kileformede Gestalt); — σφηνοειδής, 2, (εἶδος), kileformet; — σφηνοκέφαλος, 2, (κε[illegible]), med kileformet Hovede. — σφηνο[illegible]γων, ωνος, ὁ, med kileformet Skæg; o. — σφηνόω, kløver med en Kile; 2) forbinder med Kiler, sammenkiler, indkiler; 3) χρυσῷ ἐσφηνωμένη (κλίνη), indlagt med Guld, *Luc.*; 4) martrer, qvæler; jf. σφήν Bem. 2; – denne Handling Bem. 1 o. 2, σφήνωσις, ἡ; – det Indkilede, σφήνωμα, τό.

σφήξ, ὁ, *gen.* σφηκός, en Hvepse, *Il.*; σφῆκες εἰνόδιοι, som bygge deres Reder ved Veiene, *Il.* 16, 259; (rimel. tilligem. σφήν besl. m. σφίγγω; efter *Damm.* er σφήξ f. σφάξ, διασφήξ, af σφάζω, altf. egentl. med Indsnit; af σφήξ er d. lat. *vespa*, vort Hvepse). — σφῖ, o. σφῖν, *ep.* o. *jon. dat. pl.* til σφεῖς, bruges ogs. undert. f. *dat. sing.* οἱ. — σφιγγία, ἡ, Kniberi, Gnieri, sild.; o. — σφιγγίον, τό, Snor, Baand, Halsbaand, Armbaand; (af σφίγγω). — σφιγγόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (Σφίγξ, πούς), med Sphinxfødder.

†σφίγγω, *f.* σφίγξω, snører, binder, trækker, trykker, presser sammen; ogs. trykker, qvæler; 2) sield. *intr.*, er i Trængsel el. Knibe; df. — σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ,

hvad der indsnorer, Snor, Baand, bes. Armbaand; df. d. lat. *spinther*; 2) den runde Muskel, som lukker for Endetarmen; 3) h. Tarentinerne, etslags χιτών el. Kiortel, der rimel. blev sammensnoret, jf. σφιγκτήρ; — σφιγκτός, 3, *adject. verb.* af σφίγγω, sammensnoret, fastbunden; θάνατος σφιγκτός, den Død at blive qvalt; — σφίγκτωρ, ορος, ὁ, *poët.* f. σφιγκτήρ; — σφίγμα, τό, det Tilsnorede, Fastbundne; 2) Trykken, Presßen, Gniden; v. — σφιγμός, ὁ, = σφίγξις.

Σφίγξ, ἡ, *gen.* Σφιγγός, *boeot.* φίξ, Sphinx, Datter af Echidna og hendes Søn Orthos, *Hes. Theog.* 326; h. *Trag.* ombringer hun de Thebanere, som ikke vide at løse hendes Gaader, indtil Oedip befrier dem; af Kunstnerne afbildes hun oventil som en Jomfru, nedentil som en Løve el. et andet Uhyre; i Ægypten forekomme ogs. Hansphinxer; jf. *Herod.* 2, 175, ogs. 4, 79. — σφίγξις, ἡ, (σφίγγω), Sammensnoren, Tilbinden; Trykken, Presßen, Qvælen, Myrden. — σφίδη, ἡ, som χορδή, en Tarm; df. 2) en Tarmestræng; df. d. lat. *fides*. — σφικάω, surrer, om Myggene. — σφῖν, see u. σφι. — σφισί(ν), *dat.* af σφεῖς, *Hom.*

σφογγιά, ogs. σφογγία, ἡ, v. σφόγγος, ὁ, *att.* f. σπογγιά, σπόγγος; (af σφόγγος er d. lat. *fungus*). — σφόδρα, *adv.*, see u. flgd. — σφοδρός, 3, *adv.* σφοδρῶς; v. σφόδρα, heftig, hidsig, rask, voldsom; οἱ – πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν σφοδροὶ καὶ ἀναίσχυντοι, *Xen.*; ἡ γεωργία σφοδρὸν παρέχει τὸ σῶμα, rørigt, sundt, *id.*; σφοδρὸν μῖσος, *Thuc.*; σφόδρα πείθειν, at adlyde med Iver el. villigen; bes. i Svar, καὶ σφόδρα, σφόδρα γε, visseligen; ogs. forstærk. μάλα σφοδρῶς, *Od.* 12, 124; (rimel. besl. m. σπουδή); df. — σφοδρότης, ητος, Heftighed, Raskhed, Hidsighed, *vehementia*; v. — σφοδρύνω, gior heftig el. hidsig; *in med.* σφοδρύνομαι, er heftig, hidsig, uregierlig; σφοδρύνει γ᾽ ἀσθενεῖ σοφίσματι, er stolt deraf, trodser derpaa, *Æsch. Prom.* 1010.

σφονδύλειον [ῠ], ogs. σφονδύλιον, τό, etslags Urt, *Nic.* — σφονδύλη, ἡ, *att.* f. σπονδύλη, etslags stinkende Insect. — σφονδύλιον [ῐ], τό, *dim.* af σφόνδυλος. — σφονδύλιος, ὁ, som σφόνδυλος, Hvirvelbeen i Ryggen, *Il.* 20, 483. — σφονδυλοδίνητος, 2, (δινέω), dreiet el. snoet paa Tenen; — σφονδυλόεις, εσσα, εν, bestaaende el. sammensat af Hvirvler; v. — σφονδυλόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις), som spaaer af Tenen; af — σφόνδυλος, ὁ, *att.* f. σπόνδυλος, rundt Hvirvelbeen i Ryggraden el. Halsen; 2) Hvirvel el. Hoved paa Tenen, *verticillus*; 3) af Ligheden, *a)* en Deel af Søilehovedet; *b)* en Deel af Planterne, lat. *verticillus*; 3) σφόνδυλοι μεγάλοι, store runde Stene. — σφός, σφή, σφόν, (σφεῖς), som ἑός, *suus*, hans, hendes, sin, sit; ogs. som σφέτερος, deres.

σφρᾱγίδιον, τό, *dim.* af σφραγίς. — σφραγιδονυχαργοκομήτης, ου, ὁ, (ὄνυξ, ἀργός, κομάω), som smykker sig med Signetringe lige til det Hvide paa Neglen, komisk Ord, *Ar. Nub.* 331; — σφραγιδο-φυλάκιον, τό, Giemmested el. Æske til Signetringe; — σφραγιδο-φύλαξ, ακος, ὁ, Seglbevarer; v. — σφρᾱγίζω, *jon.* σφρηγίζω, forsegler, besegler; *b)* betegner, stempler, ridser; *c)* *transl.*, begrændser, bestemmer, fastsætter; af — σφρᾱγίς, ῖδος, ἡ, *jon.* σφρηγίς, Segl, Signet, Signetring; *b)* det paatrykte Segl, Aftryk deraf; ogs. alm. paatrykt Tegn el. Mærke; *c)* hvad der er betegnet el. forsynet med et Segl, *ex.* en Indgangsbillet; – 2) rund Plet (paa figureret Tøi), *Opp.*; (rimel. af φράσσω).

σφράγισμα, τό, det paatrykte Segl; — σφρᾱγιστήρ, ῆρος, ὁ, som forsegler; Signetringen; df. – σφραγιστήριον, τό, Signetet; — σφρᾱγιστής, οῦ, ὁ, = σφραγιστήρ; df. – σφραγιστικός, 3, hørende el. tienlig til at forsegle; v. — σφρᾱγιστός, 3, beseglet; stemplet; – (af σφραγίζω). — σφρηγίζω, v. σφρηγίς, ἡ, *jon.* f. σφραγίζω, *etc.* — σφριγανός, 3, = σφριγώδης; af — σφριγάω, struder, svulmer, er fuld, *turgeo*; οὔθατα σφριγῶντα, svulmende Bryster; 2) *transl.*, *a)* er frisk, stærk, kraftfuld, blomstrende, *vigeo*; σφριγῶν μῦθος, diærv Tale, *Eur.*; *b)* har heftig Begierlighed, er lysten el. vellystig; alm. ønsker heftigen, *c. inf.*, *Æl.*; df. — σφρῖγος, τό, svulmende Kraft, Fylde, Sundhed, o. dl.; 2) heftig Begierlighed, Vellyst; df. — σφριγώδης, 2, (εἶδος), svulmende af Kraft, Fylde, Sundhed, Begierlighed, Vellyst, *vegetus*.

*σφύγμα, τό, = σφυγμός; df. — σφυγματώδης, 2, = σφυγμώδης; — σφυγμή, ἡ, = σφυγμός; v. — σφυγμικός, 3, af Pulsen, hørende til el. vedkommende Pulsen; af – σφυγμός, ὁ, oprindel. Pulsens heftige og feberagtige Slag, f. παλμός; df. Blodets stærke Bevægelse, Hierteklappen, v. *transl.* heftig Attraa; sædv. Pulsaarens el. en Aares Slag i dens naturlige Tilstand; df. – σφυγμώδης, 2, (εἶδος), forbunden med heftige Pulsslag el. m. Giæring i Blodet, som foraarsager saadan; af — σφύζω, *f.* ξω, er i heftig Bevægelse el. Giæring, om Blodet; slaaer, om Pulsen; ogs.

transl., er i stærk Sindsbevægelse; (rimel. besl. m. σφαδάζω, σφάκελος); df. — σφύξις, ἡ, = σφυγμός.

σφῦρα, ἡ, Hammer, *Od.* 3, 434; 2) etslags Kølle el. Hakke til Jordbrug; (besl. m. σφαῖρα, ogs. m. σφυράς, o. m. σφυρόν, ligesom *malleus* o. *malleolus pedis*); df. — σφύραινα, ἡ, etslags Søfisk, (af dens Gestalt). — σφυράς, άδος, ἡ, *att.* f. σπυράς, σπύραθος, rund Klump af Gede- el. Faaremøg, Faarelaurbær; (besl. m. σφαῖρα o. σφῦρα). — σφυρηλατέω, driver el. bearbeider med Hammeren, hamrer; af — σφυρήλᾰτος, 2, (σφῦρα, ἐλαύνω); dreven el bearbeidet med Hammeren, hamret, smedet; bes. af el. med drevet Metalarbeide, *oppon.* ἔργα χωνευτά; εἰκὼ χρυσέην σφυρήλατον ἐποιήσατο, *Herod.* 7, 69; df. *transl.*, fast, solid, gedigen, φιλία, νοῦς, o. dl.; om Foredraget, sammentrængt, *Plut.*

σφῡρίον, ogs. σφύριον, τό, *dim.* af σφῦρα, liden Hammer el. Kølle. — σφυρίς, ίδος, ἡ, *att.* = σπυρίς. — *σφῡροκόπανον, τό, Dorhammer; — σφῡροκοπέω, slaaer med Hammeren, hamrer; – denne Handling, σφυροκοπία, ἡ, af – σφυροκόπος, 2, (κόπτω), som slaaer med Hammeren, som hamrer; 2) *pass.*, σφυρόκοπος, slaaen med Hammeren, hamret; o. — σφυρο-κτυπέω, = σφυροκοπέω; – (af σφῦρα).

σφῠρόν, Ankel, *Il.*; ogs. Hælen; alm. Benet, Foden; ὀρθῷ ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ, *Pind. Isthm.* 7, 19; 2) *transl.*, den underste el. yderste Ende af noget, *ex.* af et Bierg, *id.*; (besl. m. σπεῖρα, σφαῖρα, σφῦρα, igiennem Grundbegrebet, Runding, ligesom i Lat. *malleus* o. *malleolus pedis*).

σφῠροπρησιπύρα, ἡ, (σφυρόν, πρήθω, πῦρ), som brænder Fødderne med Ild, *epith.* til Podagra h. *Luc.* — σφῡρόω, (σφῦρα), hamrer; 2) nedhakker Sæden med en σφῦρα Bem. 2; df. — σφύρωσις, ἡ, Sædens Nedhakkelse; o. — σφυρωτός, 3, hamret. — σφύοδω, *dor.* f. σφύζω. — σφώ, afkortet *nom.* o. *acc.* f. σφῶϊ, dog skrive nogle hellere σφῴ; 2) σφώ som Afkortning f. σφωέ, *inc.* — σφωέ, σφωΐν, *dual. masc.* o. *fem.* 3 *pers. pronom. person.*; h. *Hom.* er σφωέ altid *acc.*, dem begge, σφωΐν altid *dat.*, (begge *enclit.*); – *ep.* forkortes ogs. σφωέ til σφε, o. σφωΐν til σφιν; jf. σφεῖς. — σφῶϊ, *nom.* o. *acc.*, σφῶϊν, *gen.* o. *dat. dual. masc.* o. *fem.* 2 *pers. pronom. person.*, I begge, o. s. v., ogs. forstærk. ἀμφοτέρω σφῶϊ, *Il.*; ved Forkortning opstod af σφῶϊ – σφώ s. σφῴ, o. af σφῶϊν – σφῷν; df. — σφωΐτερος, 3, *adject. possess.* 2 *person. dual.*, begge Eders, tilhørende Eder begge; σφωΐτερον – ἔπος, *Il.* 1, 216; 2) sild. *ep.* f. σφέτερος, *Ap. Rh.* — σφῷν, *ctr.* f. σφῶϊν, see u. σφῶϊ.

σχᾰδών, όνος, ὁ, Larven af Bier o. Hvepser; 2) Biecelle; 3) Bikage, Honningkage, *favus.* — σχάζω, *f.* άσω, 1) *transit.*, stikker, ridser, opsplitter, lader aabne sig, aabner; σχάζειν τὴν φλέβα, at aarelade; *b)* slipper, loslader; σχάσασαι τὴν οὐρὰν (κύνες), som lade Halen hænge; σχάζειν βαλβῖδα, *aperire carceres*, jf. σχαστήρια; σχάζειν ἄγκυραν, at nedlade el. kaste Anker, *Lyc.*; *transl.*, giver til Priis, opgiver, lader fare, τὴν φροντίδα, τὴν ἱππικήν, *Ar.*; h. Lægerne, forrykker, forvrider; *c)* holder tilbage, hemmer, standser, κώπην, ἀκμὴν ὀδόντων, *Pind.*; σχάσον τὸ δεινὸν ὄμμα, *Eur.*; *d)* indeholder, omfatter; — 2) *intr.*, ogs. undert. *in med.*, *a)* aabner sig, gaaer op, staaer aaben; *b)* aflader, ophører; viger, giver efter; *c)* forvrides, forrænges; – (besl. m. σχίζω, men i de transit. Bem. *c.* o. *d.* rimel. m. ἔχω, σχέθω).

σχᾰλῐδόω, støtter Jægergarnet med en σχαλίς; df. – σχαλίδωμα, τό, det med σχαλίδες støttede Jægergarn; af — σχᾰλίς, ίδος, ἡ, etslags Gaffel, hvormed Jægergarnet holdes opreist, sædv. σταλίς af ἵστημι; σχαλίδες τῶν ἀρκύων, *Xen.*; ogs. alm. en Tvefork; oprindel. etslags Stige, df. d. lat. *scala.* — *σχάσις, ἡ, Stikken, Ridsen, Saaren; — σχάσμα, τό, det ridsede el. saarede Sted; — σχασμός, ὁ, 1) = σχάσις; 2) = σχάσμα; — σχαστήρ, ῆρος, ὁ, Fælde, *tendicula*; (men skal rimel. hede σχαλιστήρ, af σχαλίς); — σχαστηρία, ἡ, en for Rendebanen trukken Line, som blev nedladt, naar Kampen skulde begynde; 2) en om en Vinde anbragt Line, som pludseligen trækkes op el. nedlades; o. — σχαστήριον, τό, Lancet, Aareladejern, o. dl.; – (af σχάζω). — σχάω, *impf.* ἔσχων, Biform. af σχάζω, *Ar. Nub.* 408.

σχέ, *imperat. aor.* 2 til ἔχω, sædv. σχές, alene i Sammens., *ex.* κάτασχε, μέτασχε, o. s. v. — σχεδάριον, τό, liden Tavle, lidet Blad; *dim.* af — σχέδη, ἡ, (σχίζω), egentl. Splint, Spaan; df. Tavle el. Blad til at skrive paa; (først h. *Eust.*, dog findes *scheda* o. *scida* allerede h. *Cic.*). — σχέδην, *adv.*, (σχεῖν, ἔχω), langsomt, betænksomt, i Mag; *oppon.* εἰς τάχος, *Xen.* — σχεδία, ἡ, *jon.* σχεδίη, letbygget Skib el. Baad, *Od.*; Flaade, διφθερῶν, af Læderſække, *Xen.*; 2) Flydebro el. flyvende Bro, hvorpaa en Armee sætter over, ofte h. *Herod.*; 3) sammentømret Stillads, ὑπότροχος, med Hiul under; 4) Baand, Klemme; (rimel. i den sidste Bem., af ἔχω, i de øvrige, af σχέδιος, giort i Hast el. til Øieblikkets Nødvendighed).

σχεδιάζω, *f.* άσω, 1) (σχέδιος), gior el. behandler noget, skriver, taler flygtigen el. overfladisk; ogs. *intr.*, er efterladen, skiødesløs, τοῖς κοινοῖς πράγμασι, i Behandlingen af Statssager, *Polyb.*; 2) (σχεδόν), = ἐγγίζω, LXX. — σχεδιάς, άδος, ἡ, etslags Plante af Slægten ἄγχουσα. — σχεδίασμα, τό, hvad der er giort, behandlet, skrevet, sagt flygtigen el hen i Veiret; Flygtighed, Hiadskeri; — σχεδιασμός, ὁ, flygtig og skiødeløs Behandling; o. — σχεδιαστικῶς, *adv.*, skiødesløst, efterladent; af Efterladenhed; (af σχεδιάζω). — σχεδίην, *adv.*, *a)* om Stedet, nær, i Nærheden, *cominus*, *Il.* 5, 830; *b)* om Tiden, snart; egentl. *acc. fem.* af — σχέδιος, 2, ogs. 3, (σχεδόν), 1) om Stedet, nær, i Nærheden; μάχη σχεδία, Haandgemænge; σχέδια βέλη, hvormed man kæmper i Haandgemænge, *Æsch.*; 2) om Tiden, pludselig, uventet, kortvarig; 3) flygtig, skiødesløs, efterladen; df. forgæves, unyttig, som μάταιος; df. ἐπὶ σχεδίου, o. σχεδίως, f. μάτην. — σχεδιουργός, ὁ, (σχεδία, ἔργον), som forfærdiger en Flaade.

σχεδόθεν, *adv.*, egentl. fra et Sted i Nærheden, *Il.*; ogs. i Nærheden, nær; σχεδόθεν ἐλθεῖν τινι, o. σχεδόθεν στῆναί τινος, *Od.*; af — σχεδόν, *adv.*, (σχεῖν, ἔχω), i Nærheden, nær, *cominus*; σχεδὸν εἶναι, σχεδὸν ἐλθεῖν; ogs. σχεδὸν τινος, o. σχεδόν τινι, *Hom.*; πὰρ ποδὶ σχεδὸν φάνη, ogs. ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν, *Pind.*; 2) *att.*, næsten, hartad, omtrent, temmeligen, bes. m. τὶ, *ex.* σχεδόν τι πᾶσα ἡ στρατία, næsten hele Hæren, *Xen.* — σχεδρός, s. σχεθρός, 3, *att.* f. σκεθρός. — σχέθω, poetisk Biform af ἔχω, *aor.* σχεῖν, holder, holder fast; afholder, hindrer, τινά τινος, nogen fra noget, *Hom.*, ὄσσε γόοιο, *Od.* 4, 753; – h. *Hom.* bruges dette Verbum altid som udvidet Aoristform af ἔχω, df. σχεθέειν f. σχεῖν, *Il.* 23, 466; som *præs.* forekommer dog i det mindste σχέθων, *Pind. Pyth.* 6, 19.

σχεῖν, *inf. aor.* til ἔχω, *Il.* — σχελίς, ίδος, ἡ, *att.* f. σκελίς. — σχέμεν, *Il.* 8, 254, o. forlæng. σχέμεναι, *ep.* f. σχεῖν, *inf. aor.* til ἔχω. — σχένδυλα, ogs. σχενδύλη, ἡ, (rimel. af σχεῖν, ἔχω), etslags Taug; – *dim.* σχενδύλιον, τό; df. — σχενδυλάω, fatter med Tangen; o. — σχενδυλόληπτος, 2, (λαμβάνω), fattet med en Tang. — σχέο, *jon.* o. *ep. imperat. aor. med.* til ἔχω, *Il.* — Σχερία, ἡ, Phæakernes Ø Scheria, sild. Κέρκυρα, *Corcyra*; nu Corfu; rimel. af — σχερός, ὁ, oprindel. det faste Land el. Kysten; deraf bruges alene ἐν σχερῷ, *Pind.*, o. ἐπὶ σχερῷ, (ogs. ἐνσχερῷ, ἐπισχερῷ), i Sammenhæng, uafbrudt, om Tid og Sted; (rimel. af ξερός, χέῤῥος, χέρσος, dog efter nogle af σχεῖν, ἔχω). — σχές, *imperat. aor.* til ἔχω. — σχέσις, ἡ, (σχεῖν, ἔχω), Holdning; Beskaffenhed, Tilstand, Constitution, Befindende; alm. Stilling, Forhold; ἐν τοιαύτῃ τοῦ βίου σχέσει διάγει, *Dem.*; 2) Anholden, Fastholden.

σχετήριον, τό, Middel til at afholde el. hindre; o. — σχετικός, 3, *adv.* -κῶς, holdende fast el. sammen; 2) som anholder, afholder, som holder tilbage; 3) i Logiken, relativ; (af ἔχω, σχεῖν). — σχετλιάζω, *f.* άσω, beklager mig bitterligen over lidt Uret el. tilføiet Krænkelse; σχετλιάζων καὶ δεινοπαθῶν, *Dem.*; alm. klager, jamrer mig; bliver vred, geraader i Harme; – et saadant Udbrud af Klage el. Harme, σχετλιασμός, ὁ; – hørende dertil, σχετλιαστικός, 3; af — σχέτλιος, 3, *att.* ogs. 2, (ἔχω, σχεῖν), 1) *transit.*, vedholdende, udholdende, foretagende; df. forvoven, som skyer intet, der tillader sig alt, forbrydersk; bes. kraftfuld og voldsom, uimodstaaelig, vild og forfærdelig i Kampen, h. *Hom.* ofte om Achilles, Hektor, o. fl.; grusom, fordærvelig, ubarmhiertig, ogs. om Guderne, bes. om Zeus; men om Nestor, *Il.* 10, 164, utrættelig; – 2) sild. o. *att.*, *intr.*, møisommelig, ulykkelig, elendig, høist foragtelig, *ex.* καὶ ταῦθ' ὁ σχέτλιος οὗτος καὶ ἀναιδὴς ἐτόλμα λέγειν, *Dem.*; – 3) om Ting, bes. σχέτλια ἔργα, som ἀτάσθαλα ἔργα, grusomme, skrækkelige Handlinger, *Od.*; σχέτλιον ἔργον καὶ δεινόν, *Ar.*; σχέτλια πέπονθα πράγματα, *id.*

σχέτο, *ep.* f. ἔσχετο, 3. *sing. aor.* 2 *med.* til ἔχω. — σχέω, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af ἔχω. — σχῆμα, τό, (ἔχω, σχεῖν), ligesom *habitus*, Holdning, Stilling, Gestalt, Figur; bes. Legemets kunstlede Stilling, *ex.* εἰ ὀρχοῖντο σχήματα, ἐν οἷς Χάριτές τε καὶ Ὧραι – γράφονται, *Xen.*; Mine, Gebærde; τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, *Dem.*; alm. det Udvortes, Dragt, Pynt; ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα, *Xen.*; σχῆμα, ὃ οὐ περιβέβλησαι, din Dragt, hvori du har fort dig, *id.*; bes. det Prægtige el. Prydende; γῆς σχῆμα – πόλις, *Eur.*; σχήματα ποιεῖν f. σχηματίζεσθαι, at vise sig i sin Pragt, *Pl.*; *b)* Forfatning, Stilling, Tilstand; εἰς ὑπηρέτου σχῆμα καὶ τάξιν ἡ πόλις προελήλυθεν, *Dem.*; *c)* det ydre Skin; df. som πρόσχημα, Paaskud, *prætextus*; σχῆμα τοῦ λόγου, *Thuc.* 8, 89; *d)* i Rhetoriken ere σχήματα efter *Cic.*, *sententiarum orationisque lumina et formæ.*

σχηματίζω, (σχῆμα), former el. danner i en vis Gestalt; udsmykker, o. dl.;

b) h. *Ar.* dandser; 2) *in med.*, pudser el. pynter mig; bryster mig, agerer fornem; giver mig Anseelse, Skin, Mine af noget; πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται, anstillede sig, som om han vidste det, *Pl.*; c) λόγος ἐσχηματισμένος, uegentlig el. figurlig Tale. — σχημάτιον, τό, *dim.* af σχῆμα. — σχημάτισις, ἡ, o. σχηματισμός, ὁ, (σχηματίζω), at antage en Gestalt el. Holdning; at gebærde sig; alm. Anstand, Holdning; 2) Forstillelse. — *σχηματογραφέω, (γράφω), skriver el. tegner Figurer; -denne Handling, σχηματογραφία, ἡ; — σχηματο-θήκη, ἡ, komisk, Magazin af Gestalter el. Gebærder; o. — σχηματοποιέω, giver en Gestalt, former, danner; *in med.*, a) antager en vis Legemsstilling el. Holdning; b) fremstiller ved Gebærder og Miner, om Pantomimere; - dette Slags Fremstillelse, σχηματοποιΐα, ἡ; ogs. alm. Legemsstilling, Gebærde; - (af σχῆμα). — σχηματότης, ητος, ἡ, sild. Form f. σχῆμα. — σχήσω, *fut.* til ἔχω, *Hom.*

σχῐδᾰκηδόν, o. σχιδακῐδόν, *adv.*, ligesom en Split, der gaaer paa langs; o. — σχιδακώδης, 2, (εἶδος), der ligner en Split el. Splint; (af σχίδαξ). — *σχιδανόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, = σχιζόπους, *inc.*; — σχίδαξ, ἄκος, ὁ, = flgd.; — σχίδη, ἡ, som σχίζα, kløvet el. spaltet Stykke Træ, Splint, Stikke, Spaan, Tagspaan, *Pind.*; - *dim.* σχίδιον, τό; — σχιδώνυχος, 2, (ὄνυξ), med spaltede Kløer el. Hove, *inc.*; — σχίζα, ἡ, *jon.* σχίζη, smaakløvet Brænde, *Hom.*; men Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός, med en Egestavre, *Od.* 14, 425; alm. som σχίδη, Splint, Stikke, o. s. v., ogs. hvad deraf er giort, *ex.* Fakkel, *Ar.*, Piil, o. dl.; 2) = σχίσις; - *dim.* σχιζίον, τό; — σχιζοποδία, ἡ, Beskaffenheden at være - σχιζόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med spaltede Fødder, Kløer, Hove; *oppon.* στεγανόπους; o. — σχιζόπτερος, 2, (πτερόν), med spaltede Vinger; - (af flgd.).

σχίζω, *f.* ίσω, spalter, kløver, τὰ ξύλα; adskiller, sonderlemmer; τὸ στράτευμα ἐσχίσθη, deelte sig, *Xen.*; *pass.* ogs. *transl.*, at blive uenige, *id.*; tilskærer, ὑποδήματα, *id.*; σχίζειν γάλα, at lade Melken skille sig el. løbe sammen; (besl. m. κέω, κεάζω, ogs. m. d. lat. *scindo* o. *findo*); df. — σχινδάλαμος, o. σχινδαλμός, ὁ, *att.* f. σκινδάλμος, *etc.*, spaltet el. tilspidset Stykke Træ, Pind, Pæl, o. dl. — σχινδυλέω, = σχίζω; df. — σχινδύλησις, ἡ, at kløve i smaa Stykker.

*σχῖν-ἔλαιον, τό, Mastixolie; — σχινίζω, pudser Tænderne med en Tandstikker af Mastixtræ; bes. *in med.*, tygger Mastixtræ; — σχίνινος, 3, af Mastix el. af Mastixtræ; — σχῖνίς, ίδος, ἡ, Mastixtræets Bær; 2) Σχῖνίς, ῖδος, ἡ, *epith.* til Aphrodite, h. *Lycophr. lect. var.* f. Σχοινίς; o. — σχῖνοκέφαλος, 2, (κεφαλή), med stort og langagtigt Hoved (ligesom Søsvibel); af — †σχῖνος, ὁ, Mastixtræet, *lentiscus*; 2) Søsvibel, sædv. σχίλλα; df. — σχινοτρώκτης, ου, ὁ, o. σχινοτρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (τρώγω), som ligner Mastixtræ; o. — σχινώδης, 2, (εἶδος), som ligner Mastix; fuld af Mastix.

*σχίσις, εως, ἡ, Kløven, Spalten, Adskillen; — σχίσμα, τό, det Kløvede; df. a) Kløft, Sprække; b) Adskillelse; *transl.*, Tvedragt, Uenighed; df. - σχισματικός, 3, hørende til Kløvning el. Sonderlemmelse, kommende derfra; — σχισμή, ἡ, o. σχισμός, ὁ, Kløven, Adskillen, Sonderlemmen; o. — σχιστός, 3, kløvet, sønderlemmet; som lader sig kløve; σχιστὸν γάλα, see u. σχίζω; σχιστόν, *sc.* ἱμάτιον, etslags Damedragt; Ἀργεῖαι σχισταί, etslags Dameskoe; - (af σχίζω.) — σχοίατο, *jon.* f. σχοῖντο, 3 *pl. opt. aor. med.* af ἔχω. — σχοίην, *att.* f. σχοῖμι, *opt. aor.* til ἔχω.

σχοινιά, ἡ, en Masse el. Klump sammenvoxet Siv; o. — σχοινίζω, maaler med en σχοῖνος, bes. det erobrede Land til Nybyggere el. for at dyrkes af Slaver; (af σχοῖνος). — σχοίνικλος, ὁ, etslags Vandfugl, som idelig bevæger Stierten. — σχοινικός, 3, o. σχοίνινος, 3, af Siv el. Rør, giort af Siv; 2) som ligner Siv el. Rør, lang, slank, smækker; o. — σχοινίον, τό, en af Siv flettet Strikke; alm. Strikke, Line, bes. til at maale med; ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκειν, om et forgæves Arbeide; *transl.*, uafbrudt Rad el. Række: σχοινίον δυσφόρων μεριμνῶν (λύειν), *Pind.*; (af σχοῖνος). — σχοινιοπλόκος, 2, (πλέκω), = σχοινιοστρόφος. — σχοίνιος, 2, = σχοίνινος. — σχοινιοστρόφος, 2, (στρέφω), som snoer Liner el. Strikker; 2) som vinder Brøndlinen op (tilligemed Vandspanden); o. — σχοινιοσυμβολεύς, έως, ὁ, o. σχοινιοσυμβόλος, 2, (συμβάλλω,) = frgd., Bem. 1; (af σχοινίον).

σχοινίς, ῖδος, ἡ, et af Siv flettet Stykke, Sold, Si, o. dl., ogs. en deraf flettet Line; 2) Frugten af σχοῖνος; 3) Σχοινίς, ῖδος, ἡ, see u. σχινίς. — σχοινίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til σχοίνινος, giort af Siv. — σχοίνισμα, τό, et til Agerbrug afmaalt Stykke Land, bes. erobret og til Nybyggere uddeelt Land; 2) alm. et Lands Udmaaling, Grændsebestemmelse; o. — σχοινισμός, ὁ, et

Lands Opmaaling med en σχοῖνος; 2) etslags Tortur; (af σχοινίζω). — σχοινίτης, ου, ὁ, *fem.* σχοινῖτις, ιδος, (σχοῖνος), gjort af Siv. — σχοινίων, ωνος, ὁ, = σχοίνικλος; 2) etslags blød Fløitemelodie.

*σχοινοβατέω, er -σχοινοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω), Liniedandser; df. - σχοινοβατία, ἡ, at gaae el. dandse paa en Linie; o. -σχοινοβατικός, 3, hørende til en Liniedandser; ἡ σχοινοβατική, *sc.* τέχνη, hans Kunst; — σχοινοβολίνδα, *adv.*, = σχοινοφολίνδα; — σχοινόδεσμος, ὁ, (δεσμός), Strikke el. Baand af Siv; — σχοινόδετος, 2, (δέω), bunden med Strikker; — σχοινοδρομία, ἡ, o. σχοινοδρόμος, 2, (τρέχω, δραμεῖν), = σχοινοβατία, -βάτης; — σχοινοειδής, 2, (εἶδος), sivagtig; fuld af Siv el. Rør; ligesom en Strikke; — σχοινόεις, εσσα, εν, med Siv; fuld af Siv; jf. σχοινοῦς; — σχοινόπλεκτος, 2, (πλέκω), flettet af Siv; — σχοινοπλοκικός, 3, hørende til en Sivfletning el. til en Strikke; af -σχοινοπλόκος, 2, (πλέκω), som fletter Matter o. dl. af Siv el. Rør, som snoer Liner af Siv; o. — σχοινοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger Matter el. Strikker af Siv; - (af σχοῖνος).

†σχοῖνος, ὁ, sild. ogs. ἡ, Siv, Rør, *juncus*; ogs. et med Siv bevoxet Sted; 2) hvad der er flettet af Siv el. Rør, Strikke, Matte, Kurv, o. dl., ogs. alm. enhver Strikke; 3) et Længdemaal, hvormed man opmaalte Land, bes. et erobret Land, til Nybyggere, ogs. til Slaver for at blive dyrket; jf. *Herod.* 1, 66; (efter *Herod.* 2, 6, holder den ægyptiske σχοῖνος 60 Stadier); df. — σχοινοστρόφος, 2, o. σχοινοσυμβολεύς, έως, ὁ, = σχοινιοστρόφος, *etc.*; — σχοινοτενής, 2, *adv.* -νῶς, (τείνω), udspændt som en Strikke el. som en Landmaalerline; df. *a)* lige el. ret Linie; σχοινοτενέας ὑποδέξας διώρυχας, efter at have afstukket i lige Linie, *Herod.* 1, 189; jf. 7, 23; *b)* udstrakt efter Længden, langstrakt; *transl.*, vidtløftig, om en Tale, o. dl.; df. bes. *fem.* σχοινοτένεια ἀοιδά, *Pind. fr.*; 2) bespændt med en Siv- el. Rørfletning.

*σχοινοτονία, ἡ, lige Retning el. Linie, *Str.*; af — σχοινότονος, 2, (τείνω), = σχοινοτενής Bem. 2; δίφρος σχοινότ., Stol med Rørfletning; — σχοινοῦς, οῦσσα, οῦν, *ctr.* f. σχοινόεις; ὁ σχοινοῦς, et med Siv el. Rør bevoxet Sted; — σχοινοφιλίνδα *s.* -φολίνδα, ogs. -βολίνδα, etslags Leg, som Klumpsak; — σχοινοφόρος, 2, (φέρω), bærende Siv, Rør, Matter el. Strikker deraf; — σχοινοχάλινος, 2, (χαλινός), som har en Tomme af Siv el. Reb; — σχοινώδης, 2, = σχοινοειδής; o. — σχοινωτός, 3, snoet som en Line; - (af σχοῖνος).

σχολάζω, (σχολή), har Rolighed, Tid, Frihed; giver mig Tid, nøler; σχολάζειν ἐν τῇ ἀγόρᾳ, at gaae ledig paa Torvet; σχολάζειν τινός o. ἀπό τινος, *vacare a re*, ikke længere at være sysselsat med noget, at være færdig dermed; σχολάζειν τινί, *vacare rei*, at anvende sin Tid paa noget; σχ. τινί ogs. at være nogens Discipel, τοῖς φίλοις, at leve for sine Venner, *Xen.*; ogs. *absol.*, σχολάζειν, at holde Skole, at undervise, *Plut.*; σχολάζειν πρός τι, at henvende sin Opmærksomhed paa noget, *Xen.*; κάθεδρα σχολάζουσα, ledigt el. tomt Sæde.

*σχολαῖος, 3, *adv.* σχολαίως, ledig, rolig, fri; magelig, langsom, dorsk; *comp.* o. *superl.* σχολαίτερος, σχολαίτατος; df. -σχολαιότης, ητος, ἡ, Langsomhed, Dorskhed; o. — σχολαρχέω, er σχολάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Forstander for en Skole el. for en Sect; - (af σχολή). — *σχολαστήριον, τό, Sted, hvor man hviler sig; — σχολαστής, οῦ, ὁ, som σχολαστικός, ledig, uvirksom; o. — σχολαστικός, 3, ledig, uvirksom, uden Sysselsættelse; σύλλογος σχολαστικός, Forsamling af Lediggængere; ὁ σχολαστικός, sild. *ex.* h. Hierokles, eenfoldigt Menneske, som alene veed at ramse op, hvad han har lært i Skolen, en Pedant; - 2) som anvender sin Tid paa Videnskaberne, *scholasticus*; - (af σχολάζω). — σχολεῖον, τό, (σχολή), en Skole.

σχολή, ἡ, Ro, Hvile, Frihed fra Arbeide, bes. fra Statsforretninger, *otium*; ὅσον χρόνον σχολὴν ἦγεν, al den Tid han var fri fra Forretninger, *Xen.*; ἀμφ᾽ αὐτὸν σχολὴν ἔχειν, at have Tid til at anvende paa sig selv, *id.*; ἐπὶ σχολῆς, til beleilig Tid; σχολὴν ποιεῖσθαι πρός τι, = σχολάζειν πρός τι, *id.*; df. *b)* Flid og Opmærksomhed, som anvendes paa noget; bes. videnskabelig Beskæftigelse; et i videnskabelig Ro fuldbragt Arbeide; *c)* Sted, hvor der underviises i Videnskaberne, en Skole, *schola*; ogs. det i Skolen Foredragne, en Forelæsning, ἐπί τινι, over noget, *Plut.*; - 2) Sted til at hvile sig paa, som σχολαστήριον; - 3) Langsomhed, Dorskhed, som σχολαιότης; - 4) *dat.* σχολῇ som *adv.*, *a)* f. κατὰ σχολήν, i Ro og Mag, langsomt, betænksomt; *b)* med Møie, vanskeligen, vel ikke, ingenlunde.

σχολιαστής, οῦ, ὁ, (σχόλιον), som skriver Scholier, Scholiast, Udlægger, sild. — σχολικός, 3, (σχολή), skolemæssig, sædvanlig i en Skole; *adv.* σχολικῶς,

ligesom i Sophisternes Skoler, affecteret, uden Nytte. — σχολιογρᾰφέω, er — σχολιογράφος, 2, (γράφω), som skriver Scholier el. Forklaringer; af — σχόλιον, τό, (σχολή), Udlægning, Forklaring over de Gamles Værker, (først h. *Cic.*). — σχόμενος, 3, *part. aor. med.* til ἔχω. — σχοῦ, *imperat. aor.* 2 til ἔχω. — σχῶ, *conj. aor.* 2 *act.* til ἔχω.

σῶ, see u. σάω, σήθω. — σῷ, *att. ctr. nom. pl.* f. σῶοι. — σῶδες, αἱ, etslags Sangfugle, *Opp.* — σώεσκον, *ep.* forlæng. *impf.* af σώω, σώζω. — σώζω, *f.* σώσω, *pf. pass.* σέσωσμαι, *att.* ogs. σέσωμαι, *aor.* 1 *pass.* ἐσώθην, *Herod.*; — h. *Hom.* er *præs.* σώζω *inc.*, *vid. Buttm.*, derim. bruger han af de episke Biformer, *a)* af σαόω, *fut.* o. *aor. act.*, *fut. med.*, o. *aor. pass.*, (ἐσαώθην ogs. undert. *att.*); *b)* af σώω, *præs. part. act.*, o. *impf. jon.* σώεσκον; *c)* af σόω, *conj. præs.*; o. *d)* Formen σάω, *α)* som *imperat.* f. σῶ, *β)* som *impf.* f. ἔσω; — redder, frelser, bevarer, holder i Live, ogs. ζωοὺς-σάω, *Il.* 21, 238; h. *Hom.* sædv. om levende Væsener el. dog om de derm. analoge Begreber, *ex.* Σπέρμα πυρὸς σώζων (rimel. σώων, *Buttm.*), *Od.* 5, 490; *att.* alm., bevarer, vedligeholder, redder; (θεοὶ) ἱκανοὶ τοὺς μικροὺς, κἂν ἐν δεινοῖς ὦσιν, σώζειν εὐπετῶς, *Xen.*; *att.* ogs. om livløse Ting, *ex.* σώζειν τὰ ὄντα, at redde sin Eiendom; σώζειν νόμον, at overholde en Lov; — *b) in pass.* o. *med.*, redder mig, kommer vel derfra; ἀπολωλέναι νομίσαντες, ἀναφαινόμεθα σεσωσμένοι, *Xen.*; — *c)* ofte m. et Stedsbegreb, at redde el. bringe frelst til et Sted, ἐπὶ νῆα, πόλινδε, *Hom.*; *in med.*, σώζεσθαι πρός s. εἴς τινα τόπον, at redde sig, at naae uskadt til et Sted; σωθέντος ἐμεῦ ὀπίσω ἐς οἶκον τὸν ἐμόν, *Herod.* 4, 97; — omvendt, σώζειν ἐκ θανάτοιο, ἐκ πολέμοιο, o. dl., at redde fra Døden, o. s. v., *Hom.*; ogs. alene *c. gen.*, *ex.* ἐχθρῶν σῶσαι πόλιν, *Soph.*; ogs. *c. inf.*, *ex.* αἵ σε σώζουσι θανεῖν, fra at døe, *Eur.*; — *d)* oftest *in med.*, bevarer i Hukommelsen, *ex. Soph. El.* 1257.

σωκάριον, τό, = σχοινίον. — σωκέω, er stærk, formaaer, kan, *Trag.*; af — σῶκος, ὁ, stærk, kraftig; σῶκος-Ἑρμῆς, *Il.* 20, 72; (rimel. af σώω, σώζω). — Σωκρᾰτέω, efterligner, efteraber Sokrates, komisk h. *Ar.*; af — Σωκράτης, εος, *ctr.* ους, ὁ, Sokrates; *dim.* Σωκρατίδιον, τό, komisk h. *Ar.*; ds. — Σωκρατικός, hørende til, vedkommende S.; οἱ Σωκρατικοί, Philosopher af den sokratiske Skole; o. — Σωκρατόγομφος, 2, (γόμφος), ligesom naglet til Sokrates, som hænger fast ved den sokratiske Lære. — σωλήν, ῆνος, ὁ, Rør, Rende, Canal; 2) af Liigheden, *a)* Sprøite; *b)* Fold paa Klæder; *c)* Tagsteen, *imbrex*; *d)* etslags Skaldyr, *solen Linn.*; — *dim.* σωληνάριον, τό, o. σωληνίσκος, ὁ; ds. — σωληνιστής, οῦ, ὁ, o. σωληνοθήρας, ου, ὁ, (θηράω), som fisker el. fanger Muslingen σωλήν; — σωληνοειδής, 2, (εἶδος), af Gestalt som et Rør, rørformet; o. — σωληνόω, danner som et Rør; ds. — σωληνωτός, 3, dannet som et Rør.

σῶμα, τό, Legemet, Kroppen (h. Mennesker og Dyr); h. *Hom.* altid, det døde Legeme, Liig, Aadsel, *oppon.* δέμας; κακῶς, ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχειν, at have slet Udseende, at forsømme sit Udvortes, *Xen.*; 2) det hele Menneske, Personen; χρήματα καὶ — τὰ ἑαυτῶν σώματα προέσθαι, at give til Priis, *id.*; τὰ ἐλεύθερα σώματα f. οἱ ἐλεύθεροι, *id.*; dog oftere δοῦλα, αἰχμάλωτα σώματα, Slaver, Fanger; 3) *transl.*, Livet; τρέφειν φύλακας — τῶν σωμάτων, *i. e.* δορυφόρους, en Livvagt; τὸ σῶμα σώζεσθαι, at komme derfra med Livet; σώματα καὶ χρήματα, Gods og Blod; 4) ethvert af Dele ordnet el. sammensat Heelt, Corps, Masse, o. dl.

* σωμᾰλειπτέω, (ἀλείφω), salver Legemet; alm. = flgd.; — σωμ-ασκέω, øver Legemet, bes. øver mig i Brydning; σωμασκεῖν τὸν πόλεμον, at indøve el. forberede sig til Krig; ds. — σωμασκητής, οῦ, ὁ, som øver Legemet, som underviser i Legemsøvelser, bes. i Brydning; o. — σωμασκία, ἡ, Legemsøvelse; — σωμᾰτεῖον, τό, = σωμάτιον; — σωμᾰτεμπορέω, er — σωματ-έμπορος, ὁ, som driver Slavehandel, en Slavehandler; ds. — σωματεμπορία, ἡ, Slavehandel; — σωματηγέω, anfører et Corps; af — σωματηγός, 2, (ἄγω), som anfører et Corps; 2) som bærer en Vægt el. Masse; — σωματίζω, som ἐνσωματίζω, indlemmer, incorporerer; o. — σωματικός, 3, *adv.* -κῶς, o. σωμάτινος, 3, legemlig, af et Legeme, hørende til Legemet; — (af σῶμα). — σωμάτιον, τό, *dim.* af σῶμα, lidet Legeme; bes. m. Ringeagt, det usle, elendige Legeme; 2) en Bog, et Bind; 4) et Corps, et Collegium; 4) Skuespilleres Dragt.

*σωμᾰτοβλαβία, ἡ, (βλάβη), Skade paa Legemet; — σωμᾰτοειδής, 2, (εἶδος), der ligner et Legeme, tæt, fast; ds. *transl.*, som danner et Heelt, sammenhængende, fuldstændig, ἱστορία, *Polyb.*; — σωματο-κάπηλος, ὁ, = σωματέμπορος; — σωματοποιέω, gior til et Legeme; ds. *a)* gior fast, stærk, mægtig, forstørrer, forstærker; ogsaa giver den fornødne Underholdning; *b)* gior til et

Heelt; c) personificerer, som προσωποποιέω; df. - σωματοποιΐα, ἡ, Legemets Dannelse el. Bygning; — σωματοπρεπής, 2, (πρέπω), skikket, anstændig, passende for Legemet; o. — σωματότης, ητος, ἡ, Legemlighed, at være et Legeme; - (af σῶμα).

σωματοτροφεῖον, τό, (τρέφω), Sted, hvor Slaver holdes, *ergastulum*; — σωματουργία, ἡ, (ἔργον), = σωματοποιΐα; — σωμαστοφθορέω, (φθείρω), fordærver Legemet; — σωματοφορβός, 2, (φέρβω), nærende Legemet; — σωματοφρουρητήρ, ῆρος, ὁ, (φρουρέω), = σωματοφύλαξ; — σωματοφυλακέω, er - σωματο-φύλαξ, ακος, ὁ, som bevogter nogens Legeme el. Person, Livvagt; df. - σωματοφυλακία, ἡ, Legemets Bevogtning, Livvagt; o. - σωματοφυλάκιον, τό, Sted, hvor Legemet bevogtes; Graven, *Luc.*; — σωματόω, giør til et Legeme, giør tæt, fast, tyk; ὀποὶ σωματωθέντες, fortykkede Safter, *Theophr.*; ogs. giør til et Heelt; — σωματώδης, 2, *adv.* -ώδως, = σωματοειδής; o. — σωμάτωσις, ἡ, Handlingen σωματοῦν, Fortykken, Fortykning, ὀπῶν, Safternes; alm. at giore til et Heelt; - (af σῶμα).

σωννύω, *poët.* = σώω, σῴζω. — σώομαι, *jon.*, = σόομαι, σοῦμαι, σεύομαι, *Ap. Rh.* — σωο-ναύτης, ου, ὁ, rimel. Skrivem. f. σοωναύτης, som redder Søfolk; af — σῶος, σῶον, *nom. inus.*, = σῶς; deraf bruges *att. pl.* σῶοι o. σῶα; *Luc.* har ogs. *acc.* σώους. — σωπάω, *dor.* o. *poët.* f. σιωπάω, tier; df. τὸ σεσωπαμένον, *Pind. Isthm.* 1, 88. — σωρακίς, ίδος, ἡ, ulden Lap, hvormed Hesten aftørres efter at være striglet. — σώρακος, ὁ, (σωρός), Kiste el. Kurv, hvori noget opbevares el. bæres. — σωρεία, ἡ, Sammenhoben, Ophoben; ogs. som σωρός, Hob, Dynge; o. — σωρείτης, ου, ὁ, ophobet, i Hobe el. Dynger; bes. i Dialektiken, συλλογισμὸς σωρείτης, liges. en Dyngeslutning, etslags Slutningsfolge, hvorved man altid lægger noget til el. tager fra det Foregaaende, og slutter deraf, ogs. *absol.* σωρείτης, lat. *sorites*; jf. *Hor. Ep.* 2, 1, 45, flgd.; (af σωρεύω).

σώρευμα, τό, det Sammenhobede; en Hob; — σώρευσις, ἡ, Sammenhoben; o. — σωρευτός, 3, sammenhobet, ophobet; af — σωρεύω, (σωρός), sammenhober, ophober; opfylder, τοὺς βωμοὺς λιβάνῳ, *Herod.* — σωρηδόν, *adv.*, i Hobe, hobeviis; — σωρικός, 3, af en Hob, hørende til en Hob; σωρικὴ ἀπορία, = σωρείτης; — σωρίτης, ου, ὁ, = σωρείτης; df. - σωριτικός, 3, bes. in *adv.* σωριτικῶς, i Form af en Sorites el Dyngeslutning; — σωρῖτις, ιδος, ἡ, *fem.* til σωρίτης; bes. som *epith.* til Demeter, der giver Dynger af Ar el. Korn; o. — σωροειδής, 2, (εἶδος), der ligner en Hob el. Dynge; af — σωρός, ὁ, Hob, Dynge; alm. Mængde, Forraad; (besl. m. σορός, s. m. s.).

σῶς, ὁ, ogs. ἡ, *Ar.*, *neutr.* σῶν, *id.*, *adject. defect.*, hvoraf *Hom.* har alene *nom. masc.* σῶς; *nom. pl. masc.* σῶς (rimel. *ctr.* f. σῶες, *Matth.*), o. *acc. pl. masc.* o. *fem.* σῶς, har *Dem.*; *acc. sing. masc.* σῶν, *Thuc.* 3, 34, er muligen *ctr.* f. σῶον; - heel, sund, frisk, reddet, i Live, *salvus*; om Ting, heel og holden, ubeskadiget; alm. som er i en god og naturlig Tilstand, *integer*, *incolumis*; b) vis, sikker, ufeilbar; νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, *Hom.*; - (af σῶς ere Biformerne σῶος, *jon.* σόος, o. af σάος, σαώτερος, s. m. s., fremdeles σῴζω med sine Biformer; rimel. besl. m. ζώς, ζωός, ζάω, *etc.*).

σῶσι, f. σήθουσι, *Herod.* 1, 200. — *σωσίβιος, -κοσμος, -οικος, 2, o. σωσίπολις, εως, ὁ, ἡ, (βίος, κοσμός, οἶκος, πόλις), som frelser, opholder, bevarer Livet, Verden, Huset, Byen el. Staten; — σώστης, ου, ὁ, = σωτήρ; — σωστικός, 3, *adv.* -κῶς, reddende, frelsende; hørende, tienlig til Redning el. Opholdelse; o. — σῶστρον, τό, Belønning, Løn, Tak for Livets Redning, for Helbredelse af Sygdom, o. dl., ogs. for en Slaves Indbringelse, *Xen.*; ogs. Takoffer for Redning af Fare; σῶστρα τοῦ παιδὸς - θύειν, *Herod.* 1, 118; - (af σῴζω).

σώτειρα, ἡ, *fem.* af σωτήρ, Frelserinde, ναΐ, *Pind.*; bes. ofte som *epith.* til de beskyttende Gudinder, *id.* — σωτέος, 3, *adject. verb.* til σῴζω, til at redde, som kan el. bør reddes. — σωτήρ, ῆρος, ὁ, *voc.* σῶτερ, *Ar.*, (σῴζω), en Redder, Frelser, Opholder, Befrier, κακῶν, βλάβης, fra et Onde, o. s. v., *Eur.*; ogs. *c. gen. object.*, σωτὴρ ἀνθρώπων, νηῶν, o. dl., som frelser Mennesker, o. s. v.; θεοὶ σωτῆρες, de frelsende Guder; bes. ofte Ζεὺς Σωτήρ, df. ogs. τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, det tredie Bæger; 2) som *adject.* f. σωτήριος, *Eur.*

σωτηρία, ἡ, Redning, Frelse, Befrielse; οἱ θεοὶ - σωτηρίαν ὑπισχνοῦνται, lykkelig Tilbagekomst, *Xen.*; Helbredelse af en Sygdom; alm. Lykke, Velsignelse; — σωτηρικός, 3, = flgd., *inc.* — σωτήριος, 3, *adv.* -ρίως, reddende, frelsende, befriende, velsignende, τινί, ogs. τινός, for nogen; τὸ σωτήριον, Redning, Frelse; τὰ σωτήρια, *sc.* ἱερά, Takoffer for Frelse; εὔξασθαι τῷ θεῷ θύσειν σωτήρια, *Xen.*; — σωτήριχος, ὁ, = σωτήρ; o. — σωτηριώδης, 2, *adv.* -δως, (εἶδος), som bringer Frelse, helbre-

dende; – (af σωτήρ). — σῶτρον, τό, Træring omkring Hiulet, Hiulfælge; (skal være af σοῦμαι, formedelst Hiulets hurtige Bevægelse).

σωφρονέω, poët. σαοφρ., er σώφρων, er ved den sunde Sands, er forstandig, klog, sindig, tænksom; πάντες οἱ σωφρονοῦντες, alle Forstandige, *Xen.*; σωφρονεῖν περί τι, at have rigtige Forestillinger om noget; bes. beherster mine Lyster og Lidenskaber; er afholden el. maadeholden; er ærbar, sædelig, beskeden; ἐν ταῖς εὐπράξεσι σωφρονεῖν, ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσῆς εἶναι, *Xen.*; df. — σωφρόνημα, τό, Adfærd af en σώφρων; Beviis paa Maadehold el. Afholdenhed; o. — σωφρονητικός, 3, = σωφρονικός. — σωφρονίζω, bringer til Besindelse el. Eftertanke, gior klog, forbedrer, bes. ved Formaning el. Revselse; df. formaner, advarer, revser, tugter; τῶν κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσαι, at indskrænke, *Thuc.* 8, 1; o. — σωφρονικός, 3, *adv.* -κῶς, sindig, forstandig, maadeholden, afholden, beskeden; (af σώφρων).

σωφρόνισις, ἡ, o. σωφρονισμός, ὁ, Bedring; Advarsel, Paamindelse, Revselse, Tugtelse; — σωφρόνισμα, τό, Advarsel, Tugtelse, Straf; — σωφρονιστήρ, ῆρος, o. σωφρονιστής, οῦ, ὁ, som advarer, retter, revser, straffer; 2) Opsynsmand over Gymnasterne i Athenen; 3) οἱ σωφρονιστῆρες, Viisdomstænderne; df. – σωφρονιστικός, 3, = frgd. Bem. 1; o. — σωφρονιστύς, ύος, ἡ, *jon.* f. σωφρόνισις; σωφρονιστύος ἕνεκα, for at forbedre el. straffe, *Pl.*

σωφροσύνη, ἡ, poët. σαοφροσύνη, ogs. *in pl.*, *Od.*, Opførsel af en σώφρων, Sindighed, Klogskab, Forstand, *oppon.* μανία, *Xen.*; bes. Maadehold i Lyster og Lidenskaber, Afholdenhed, Kydskhed; Sædelighed, Beskedenhed; *temperantia*, *moderatio*, *modestia*, *frugalitas*, *Cic.*; δοκεῖ – ἄνευ μὲν σωφροσύνης οὐδ' ἄλλης ἀρετῆς οὐδὲν ὄφελος εἶναι, *Xen. Cyr.* 3, 1; af — σώφρων, ονος, ὁ, ἡ, poët. σαόφρων, *Hom.*, *adv.* σωφρόνως, (σῶς, φρήν), med sund Sands, med sund Forstand, *qui sapit*, *integræ mentis*; df. klog, forstandig, eftertænksom; bes. som behersker sine Lyster og Lidenskaber, maadeholden, afholden, kydsk; beskeden; σώφρονα – τὸν τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ γιγνώσκοντα χρῆσθαι αὐτοῖς, καὶ τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι, *Xen. M.* S. 3, 9; σωφρόνως διάγειν, *Xen.*; τὰ ἀγαθὰ σωφρόνως φέρειν, *id.* — σωχέω, *inc.*, o. σώχω, *jon.* f. ψώχω, gnider, river, *Herod.* — σώω, *ep.* f. σώζω, f. m. f., *Hom.*

T.

T, τ, ταῦ, *indecl.*, d. nittende Bogstav i d. græske Alphabet; som Tal, τ' = 300, men ͵τ = 300,000; for τ bruges ofte i ældre Skrift og Tryk Figuren 7; — med τ foregaae, bes. ifølge Dialekterne, følgende Forandringer; — 1) Ombytning; – *a) æol.* o. *dor.* bruges τ f. σ, *ex.* ναυτιάω, τήμερον, f. ναυσιάω, σήμερον; – *b)* bes. bruges sild. *att.*, ligesom *dor.* o. *boeot.*, σσ f. ττ, *ex.* πράττω, τάττω, ogs. θάλαττα, o. dl., f. πράσσω, τάσσω, θάλασσα, *etc.*; – *c) dor.* bliver τ til κ, *ex.* πόκα, ὅκα, f. πότε, ὅτε; – *d) dor.* o. *æol.* bliver τ til π, bes. efter σ, *ex.* σπάδιον, σπαλεῖς, f. στάδιον, σταλείς; df. ogs. *att.* σπολάς f. στολάς; – *e)* Substantivendelsen -θρον bliver ofte til -τρον, *ex.* κόσμητρον, σάρωτρον, f. κόσμηθρον, *etc.*; – *f) jon.* bruges ofte τ f. θ, *ex.* μετείς, *jon.* f. μεθείς, κατάπερ, *jon.* f. καθάπερ; — 2) Indskydelse og Tilsætning; – *a) poët.* indskydes τ efter π f. Versets Skyld, *ex.* πτόλις, πτόλεμος, f. πόλις, πόλεμος; – *b)* τ indskydes for at forlænge el. forstærke Verbets Præsensform, *ex.* τύπτω f. τύπω; ligel. *att.* i Formerne ἀνύτω, ἀρύτω, f. ἀνύω, ἀρύω; – Nygrækerne sætte τ foran ζ, *ex.* τζάκωμα f. ζάκωμα; — 3) Bortkastelse; – *dor.* o. *jon.* bortkastes τ *in casib. obl.* af nogle *neutr.* 3 *decl.*, *ex.* i κέραος, κρέαος, τέραος, o. fl., f. κέρατος, *etc.*

τ', apostropheret f. τε, og; men τ' f. τοι foran ἄν o. ἄρα, forbindes rigtigere ved Krasis m. d. flgd. Ord, altf. τἄν,

τἆρα, ligel. *μεντἄν* f. *μέντ' ἄν, μέντοι ἄν*. — *τά*, *neutr. pl.* af *ὁ, ὅ, ὅς*. — *ταβαίτας, ου, ὁ*, et Træbæger h. Perserne. — *τάβλα, ἡ*, Brætspil, Tavl, af d. lat. *tabula*; df. — *ταβλίζω*, spiller i Brættet; — *ταβλιόπη, ἡ*, Brætspil, komisk formet efter *Καλλιόπη*; o. — *ταβλιστής, οῦ, ὁ*, (*ταβλίζω*), spiller i Brættet. — *τᾱγαῖος*, 3, (*ταγή*), efter Befaling, som gior noget paa Befaling. — *ταγγή, ἡ*, ogs. *τάγγος, εος, τό*, Harskhed; 2) etslags Hævelse; o. — *ταγγίασις, ἡ*, = *ταγγή*; af - *ταγγίζω*, ogs. *τάγγω*, er el. bliver harsk; af — *ταγγός*, 3, harsk.

τᾱγεία, ἡ, (*ταγεύω*), den Værdighed, som en *ταγός* beklæder, Overanførsel, Overbefaling. — *τἄγείς*, *part. aor.* 2 *pass.* af *τάσσω*. — *τᾱγεύω*, befaler over, anfører, *ἀρίστους ἄνδρας*, *Æsch.*; ogs. *absol.*, ex. *ἐπεὶ ἐτάγευσε*, da han var kommen til Regieringen, *Xen.*; — *τᾱγέω*, behersker, *ἁπάσης Ἀσιάδος*; *Æsch.*; o. — *ταγή, ἡ*, som *τάξις*, Ordnen, Styren, Regieren; Overbefaling, Overherredomme, Regiering, *id.* — *τἄγηνίας, ου, ὁ*, o. *ταγηνίτης, ου, ὁ*, = *τηγανίας*, *etc.* — *τἄγηνίζω*, o. *ταγηνιστός*, 3, = *τηγανίζω*, *etc.* — *τἄγηνοκνισσοθήρας, ου, ὁ*, (*κνίσσα, θηράω*), som jager efter Fedtdampen af Stegepander, Snyltegiest; af — *τάγηνον, τό*, som *τήγανον*, Stegepande; Digel, *Ar.*; df. — *ταγηνοστρόφιον*, o. -*στροφον, τό*, (*στρέφω*), Skee, o. dl., hvormed man rører i Stegepanden.

**τάγμα, τό*, det Ordnede, Anordnede, i Orden Opstillede; bes. *a)* det Befalede; Befaling; *b)* en ordnet Afdeling af Soldater, Legion, Regiment, o. dl.; jf. *σημαία* o. *σπεῖρα*; df. — *ταγματάρχης, ου, ὁ*, (*ἄρχω*), som anfører et *τάγμα* Bem. *b*; o. - *ταγματικός*, 3, hørende til et *τάγμα* Bem. *b*, *legionarius*; o. — *ταγός, ὁ*, som anordner el. befaler, Hersker, Behersker, Anfører, Befalingsmand; [oftest ᾱ; dog ᾰ *Il.* 23, 160, o. h. *Ar.*]; (af *τάσσω*). — *ταγοῦχος, ὁ*, (*ταγή, ἔχω*), = *ταγός*. — *τάγω*, *inus.*, anføres som Stamform til *ταγείς* af *τάσσω*; jf. ogs. *τεταγών*. — *τἄθείς*, *part. aor.* 1 *pass.*, o. *τάθη*, *ep.* f. *ἐτάθη*, 3 *aor.* 1 *pass.* af *τάσσω*.

ταί, *jon.* o. *ep.* f. *αἱ*, *nom. pl. fem.* af Artiklen *ὁ*. — *Ταινάριος*, 3, *adject.* af - *Ταίνἄρος, ὁ* o. *ἡ*, ogs. *Ταίναρον, τό*, Forbierg og By paa Sydspidsen af Lakonien. — †*ταινία, ἡ*, (*τείνω*), Baand, Bind; bes. Haarbaand, ogs. Brystbind, lat. *taenia*; paa et Skib, en Vimpel; 2) alm. enhver Stribe el. Strimmel, bes. en Landstrimmel, Jordtunge, Sandbanke; 3) fremdeles af Liigheden med en Strimmel; *a)* en Liste (h. Snedkerne); *b)* Bændelorm; *c)* etslags Fisk; - *dim.* *ταινίδιον*, o. *ταινίον, τό*; df. — *ταινιοπῶλις, ιδος, ἡ*, (*πωλέω*), som sælger Baand; — *ταινιόω*, ogs. *ταινίζω*, *Suid.*, smykker el. omvinder med et Baand, *Thuc.*; o. — *ταινιώδης*, 2, (*εἶδος*), som ligner et Baand el. en Stribe.

τἄκερός, 3, (*τήκω*), smeltet, flydende; blød, ogs. *transl.*, som *ὑγρός, μαλακός*; 2) tienlig til at smelte; df. — *τἄκερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ*, (*χρώς*), med blød Hud, med fiint Kiød; o. — *τακερόω*, gior flydende el. blød. — *τακτικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, hørende, skikket til at ordne, anordne, opstille, bes. Hæren i Slagorden; *τὰ τακτικά*, o. *ἡ τακτική*, *sc.* *τέχνη*, denne Kunst, Taktik; *τακτικὸν σύγγραμμα*, Værk over Taktiken; o. — *τακτός*, 3, ordnet, opstillet; bestemt, fastsat; *τακτὸν ἀργύριον*, *Xen.*; befalet; (af *τάσσω*). — *τάκω*, *dor.* f. *τήκω*.

ταλαεργός, 2, (*inus.* *ταλάω, τλάω, ἔργον*), udholdende, taalig ved el. under Arbeidet, bes. om Muulæselet, *Hom.*; som udholder Besværlighed, *Ἡρακλῆς*, *Theocr.*; sild. møisommelig, *πόνος*, *Opp.* — *τἄλαιπωρέω*, er *ταλαίπωρος*, s. m. s.; 2) *transit.*, plager, qvæler; df. — *ταλαιπώρημα, τό*, Trængsel, Møie, Elendighed, Ulykke; o. — *ταλαιπωρία, ἡ*, møisommeligt Arbeide, stor Anstrængelse; (*ἀσθενὴς*)) *ἐς τὰς ταλαιπωρίας*, *Herod.*; *b)* Møie, Elendighed, Ulykke. — *ταλαίπωρος*, 2, (af *inus.* *ταλάω, τλάω*, o. *πῶρος*, el. ved Omlyd f. *ταλαπείριος*), som udholder strængt Arbeide el. stor Anstrængelse; df. *a)* hærdet, stærk; *b)* som trykkes af Lidelser, elendig, ulykkelig. — *ταλαίφρων, ονος, ὁ, ἡ*, = *ταλασίφρων*; o. — *ταλακάρδιος*, 2, (*καρδία*), med lidende el. udholdende Hierte; alm. udholdende, *epith.* til Herakles, *Hes.*; (af *inus.* *ταλάω, τλάω*).

ταλανταῖος, 3, urigtig Læsem. f. *ταλαντιαῖος*. — *ταλάντατος*, 3, o. *ταλάντερος*, 3, *superl.* o. *compar.* af *τάλας*. — **τἄλαντάω*, = flgd., *inc.*; — *ταλαντεύω*, lader svæve, bevæger hid og did; *in pass.* o. *med.*, bevæger mig hid og did, vanker, vakler, *transl.* *τὴν γνώμην*, i min Forestilling; *τῆς μάχης* s. *τῆς νίκης δεῦρο κἀκεῖσε ταλαντευομένης*, da den endnu vaklede, var uafgiort; 2) veier, afveier; *transl.*, overveier, betragter; 3) gior Udslaget, afgior; *pass.*, at faae et Udslag, at blive afgiort; — *τἄλαντιαῖος*, 3, som er een Talent i Vægt el. Værd; 2) hvis Formue vurderes til een Talent; o. — *ταλαντίζω*, = *ταλαντεύω*; - (af flgd.).

τάλαντον, τό, (*ταλάω, inus.*), Vægt; Vægtskaal, som *πλάστιγγες;* ofte *in pl., ex. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα, Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε –, Il.* 22, 209; – 2) det Veiede; bes. *a)* en vis Vægt, h. *Hom.* sædv. *χρυσοῖο τάλαντα;* sild. som Handelsvægt, = 53 Pd., 22 Lod, 2 Qvintin, 56 Asses; *b)* en bestemt Pengesum, dog forskiellig paa de forskiellige Tider og Steder; det attiske Talent var = 60 Miner, *μναῖ,* el. omtr. 1350 Rdlr. Courant; df. — *ταλαντοῦχος,* 2, (*ἔχω*), som holder Vægtskaalen, som afveier el. tilveier; *ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός* (*Ἄρης*), *Æsch.;* o. — *ταλαντόω,* veier, afveier, tilveier; *in pass.,* vakler, svæver hid og did; df. – *ταλάντωσις, ἡ,* Veien, Afveien; 2) af *pass.,* Vaklen, Svæven.

**τἄλαός,* 3, = *τλήμων, Herod., Ar.;* — *τἄλαπαθής,* 2, = *τληπαθής, gramm.;* — *τἄλαπείριος,* 2, (*πεῖρα*), som har forsøgt meget, som har udstaaet mange Møisommeligheder, *ex.* Odysseus, *Od.;* sild. ogs. en Landstryger; o. — *ταλαπενθής,* 2, (*πένθος*), som udholder Lidelser; udholdende; ulykkelig, *θυμός, Od.;* – (af *inus. ταλάω, τλάω*). — *τἄλάριον, τό, τἄλἄρίς, ἴδος, ἡ,* o. *ταλαρίσκος, ὁ, dim.* af – *τάλἄρος, ὁ,* Kurv til at bære i, (alts. af *inus. ταλάω, τλάω*), *πλεκτός,* flettet, *Hom.;* bes. *a)* Kurv til Uldspind; *b)* Hosekurv. — *τάλᾱς, τάλαινα, τάλἄν, gen. τάλἄνος, etc., voc. τάλἄν,* (*inus. ταλάω, τλάω*), som *τλήμων,* som taaler, lider; elendig, ulykkelig; undert. med Foragt, *ex. Od.* 19, 68; *compar.* o. *superl., ταλάντερος, -τατος.*

τἄλάσειος, 3, *jon. τἄλἄσήϊος, att. ταλάσιος,* 2, hørende til Uldspinderi; *ταλάσια ἔργα, Xen., ep. ταλασήϊα ἔργα, Ap. Rh.,* Uldspinderi; af — †*τἄλἄσία, ἡ,* at spinde Uld, Uldspinderi; (rimel. af *inus. ταλάω, τλάω,* fordi Ulden pleiede at tilveies de spindende Tærner); df. — *ταλασιουργέω,* er – *ταλασιουργός,* 2, (*ἔργον*), som spinder Uld; df. – *ταλασιουργία, ἡ,* = *ταλασία;* o. – *ταλασιουργικός,* 3, hørende til Uldspinderi. — **τάλασις, ἡ,* = *τλάσις;* — *ταλασίφρων, ονος, ὁ, ἡ,* (*φρήν*), med udholdende Mod, standhaftig, h. *Hom.* bes. *epith.* til Odysseus; alm. modig, uforfærdet, foretagende, erfaren; — *ταλαύρῖνος,* 2, (*ῥινός*), h. *Hom. epith.* til Ares, egentl. som kæmper med Læderskiold el. imod Læderskiolde, df. udholdende, standhaftig, modig; ligel. *ταλαύρινον πολεμίζειν, Il.* 7, 239; 2) sild. ogs. med tyk Hud; (Diphthongen *αυ* hidrører fra Digamma); o. — *ταλάφρων, ονος, ὁ, ἡ, ep.* forkortet af *ταλασίφρων, Il.* 13, 300; af — *τἄλάω,* = *τλάω, τλῆμι, præs. inus.;* df. h. *Hom. aor. ep. τάλασσα,* o. s. v. — *τᾶλις, ιδος, ἡ,* mandbar Pige, Brud, *Soph. Antig.* 629; (rimel. *dor.* f. *τῆλις,* af *ταλίκος, dor.* f. *τηλίκος*). — *τἆλλα,* ved Krasis f. *τὰ ἄλλα,* oftest som *adv.,* iøvrigt, ellers; desuden.

ταμάλιστα, adv., f. *τὰ μάλιστα,* for det meste, besynderligen. — *τάμε, ep.* f. *ἔταμε,* o. *ταμέειν, ep.* f. *ταμεῖν, ind.* o. *inf. aor.* til *τέμνω, Il.* — *ταμείας, ου, ὁ,* = *ταμίας.* — *ταμεῖον, τό,* = *ταμιεῖον.* — *ταμεσίχρως, οος, ὁ, ἡ,* (*ταμεῖν, τέμνω, χρώς*), som saarer Huden el. Legemet, *χαλκός, ἐγχείη, Il.* — *τάμησι, ep.* f. *τάμῃ,* 3 *sing. conj. aor.* 2 *act.* til *τέμνω.* — *ταμία, ἡ, ep.* o. *jon. ταμίη,* Huusholderske; h. *Hom. γυνὴ ταμίη, ἀμφίπολος ταμίη;* egentl. som skærer i Stykker og uddeler Maden; o. — *ταμίας, ου, ὁ,* egentl. Forskærer, Skaffer, Forvalter; *ταμίαι – οἴτοιο δοτῆρες, Il.* 19, 44; df. *b)* som er Herre over noget, som styrer noget efter Godtbefindende; *Ζεὺς – ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο, Il.* 4, 84; ligel. *ταμίας Σπάρτας,* o. fl., *Pind.;* men *ταμίας Διός,* Zeus's Præst, *id. Ol.* 6, 7; 2) sild. Casserer, Skatmester, h. Romerne, Qvæstor; (af *ταμεῖν, τάμνω, τέμνω*).

τἄμιεία, ἡ, Forvaltning og Uddeling af Forraadet, alm. den Post, som en *ταμίας* el. *ταμία* beklæder; — *ταμιείας, ου, ὁ,* sild. Form f. *ταμείας;* — *τἄμιεῖον, τό,* Forraadskammer, Magazin; Skatkammer; — *τἄμίευμα, τό,* hvad der forvaltes, Forraad; 2) = flgd.; — *ταμίευσις, ἡ,* Forvaltning, Huusholdning, Fordeling; bes. klog Sparsomhed i at ordne Indtægt og Udgift, Sparen, Sparsomhed; — *ταμιευτήριον, τό,* = *ταμιεῖον;* — *ταμιευτικός,* 3, *adv. -κῶς,* hørende, skikket til at forvalte, fordele, holde Huus; df. god Huusholder, sparsom; 2) hørende til en Qvæstor el. til hans Embede; o. — *ταμιεύτωρ, ορος, ὁ, poët.* f. *ταμίας;* = (af flgd.).

**τἄμιεύω,* o. *ταμιεύομαι,* er en *ταμίας,* Huusholder, Forvalter, Fordeler; sædv. *in med.,* tager ind og forvalter, holder sparsomt Huus med det Indkomne, bruger med Maadehold og efter Omstændighederne el. efter Godtbefindende; om Tiden, udsætter, gaaer langsomt el. forsigtigen til Værks; — *ταμίη, ἡ,* o. *ταμίης, ου, ὁ, ep.* o. *jon.* f. *ταμία, ταμίας;* o. — *ταμιουχέω,* er – *ταμιοῦχος, ὁ, ἡ,* (*ἔχω*), som har Opsigt over Forraadskammeret; – (af *ταμεῖν, τάμνω, τέμνω*). — *τἄμισίνης, ου, ὁ, τυρός,* Ost, som er tillavet med – *τάμῖσος, ἡ,* Løbe, *coagulum,* dorisk Ord h. *Theocr.* f. *πυτία.*

— τάμνω, *jon.* f. τέμνω. — τᾰμών, *part. aor.* 2 til τέμνω.

τᾶν, ſædv. ὦ τᾶν, *indecl.*, i Tiltale: o du! o J.! (ſkal være af τῆνος, jf. ὦ οὗτος; dog ſkrive nogle ὦ 'τᾶν s. ὦ 'τάν, ſom af ἔτης. — τανάγρα, ἡ, o. τανάγρις, ἡ, en Kobberkjedel, *gramm.* — τᾰνᾰηκής, 2, (ἀκή), med lang Spids el. Eg, χαλκός, *Hom.*; alm. ſpids, ſkarp; 2) langſtrakt, lang; — τᾰνᾰηχέτα, ου, ὁ, *poët.* f. - ταναηχέτης, ου, ὁ, (ἠχέω), ſom lyder, ſkralder, bruſer langt el. ſtærkt, *Opp.*; o. — ταναιμύκης, 2, o. ταναίμῡκος, 2, (μυκάομαι), ſom broler langt el. ſtærkt; (af ταναός). — τάναντία, ved Kraſis f. τὰ ἐναντία, ſee u. ἐναντίος. — ταναόδειρος, 2, (δειρή), langhalſet; af — τᾰναός, 3, ogſ. 2, (τανύω, τείνω), udſtrakt, lang, αἰγανέη, *Il.*; lang, høi, ἀσταχύς, *Hom. Cer.*

τᾰναύπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), *ep.* f. *inus.* ταναόπους, ſædv. τανύπους, ſom ſtrækker Benene, ſom løber hurtigt, μῆλα, *Od.*; — ταναϋφής, 2, (ὑφή), med lang og fiin Væv; — ταναχαλκος, 2, (χαλκός), med langt el. udſtrakt Jern; o. — ταναῶπις, ιδος, ἡ, ſom ſeer langt; (af ταναός). — τανεῖαι, αἱ, *tigna*, Bjælker, *Theophr.*; (rimel. af τείνω). — τᾰνηλεγής, 2, (λέγω), ſom lægger hen el. udſtrækker efter Længden; h. *Hom.* oftere om Døden, Μοῖρα τανηλεγέος θανάτοιο; o. — τανήλοφος, 2, (λόφος), med lang Hals el. med lang Top; (af ταναός). — τανθαλύζω, Biform af - τανθαρύζω, zittrer, bæver, *gramm.*

ταντᾰλεία, ἡ, Handlingen at ophænge noget og at lade det ſvæve over et andet; ταντ. τοῦ λίθου, *Pl.*; af — ταντᾰλεύω, 1) *tranſit.* ſom ταλαντεύω, ſvinger, bevæger, ryſter; 2) *intr.*, zittrer, ſvæver, bevæges, ryſtes; o. — ταντᾰλίζω, = frgd., Bem. 1; *paſs.* ſom Ordſprog, τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντᾰλίζεται, han er rig ſom en Tantalos, erværer hans Formue; (beſl. m. τάλαντον, ταλαντεύω, *etc.*). — Ταντᾰλίδης, ου, ὁ, Søn el. Efterkommer af — Τάντᾰλος, ου, ὁ, Tantalos, Konge i Phrygien og Stamfader til Pelopiderne; jf. *Od.* 11, 582, flgd.; df. - *adject.* Ταντάλειος, o. Ταντάλεος, 3, beſ. *fem.* Ταντᾰλίς, ίδος, ἡ, ogſ. en Datter af T.; (rimel. beſl. m. frgd. o. flgd. igjennem Grundbegrebet, at ſvæve). — ταντᾰλόω, = ταντᾰλεύω Bem. 1; ταντᾰλωθείς, ſvungen, ſlynget, kaſtet, *Soph.*

τᾰνύγληνος, 2, (γλήνη), med vide el. ſtore Øine; — τανύγλωσσος, 2, (γλῶσσα), med lang el. udſtrakt Tunge, κορῶναι, *Od.*; — τανυγλώχῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, (γλωχίν), med lang Spids, ὀϊστοί, *Il.*; — τανύδρομος, 2, (δρόμος), ſom udſtrækker Løbet, d. e. ſom løber ſtærkt; — τανυέθειρος, 2, ogſ. 3, *Pind.*, (ἔθειρα), med langt Haar; — τανυηκής, 2, (ἀκή), = ταναηκής, *Hom.*; — τανυῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ), med en lang el. høi Alder; — τανυηχέτα, ὁ, = ταναηχέτα; — τανύθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ), med langt og ſtridt Haar, αἶξ, *Hes.*; — τανυκνήμῑς, ῖδος, ὁ, ἡ, o. τανύκνημος, 2, (κνημίς), langbenet; o. — τανύκραιρος, 2, (κραῖρα), med lange Horn; - (af τανύω). — τάνυμαι, *ep.* f. τανύομαι, τείνομαι, ſtrækker mig, er udſtrakt, *Il.* 17, 393. — τᾰνυμήκης, 2, (τανύω, μῆκος), udſtrakt i Længden, lang og ſmal. — τανῦν, *adv.*, *att.* f. νῦν.

τᾰνύπεπλος, 2, (πέπλος), med lang Kaabe el. Overklædning; — τᾰνύπλεκτος, 2, (πλέκω), med lang Fletning; — τανύπλευρος, 2, (πλευρά), med lange el. ſtore Sider; — τανυπλόκαμος, 2, (πλόκαμος), med lange Lokker; — τανύπους, -ποδος, ὁ, ἡ, = ταναύπους; — τανύπρεμνος, 2, (πρέμνον), med lang Stamme; — τανύπρωρος, 2, (πρῷρα), med lang Forſtavn; om en Kappe, med lang Flig; — τανύπτερος, 2, -πτέρυγος, 2, o. -πτέρυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, (πτερόν, πτέρυξ), med udſtrakte el. lange Vinger; ſom flyver langt el. hurtigt; — τανύπτορθος, 2, (πτόρθος), med lange Grene. — τανύῤῥιζος, 2, (ῥίζα), med lange Rødder, αἴγειρος, *Hes.*; o. — τανύῤῥῑνος, 2, (ῥίς), med lang Næſe; - (af τανύω). — τανυσίπτερος, 2, *Od.*, o. τανυσιπτέρυγος, 2, = τανύπτερος, *etc.* — τάνυσις, ἡ, (τανύω), = τάσις.

τανύσκιος, 2, (σκιά), med udſtrakt el. lang Skygge; o. — τανυσκόπελος, 2, (σκόπελος), med udſtrakte el. høie Klipper; (af τανύω). — τάνυσσαν, *ep.* f. ἐτάνυσαν, 3 *pl. aor.* 1 *act.* af τανύω. — τανυστύς, ύος, ἡ, Spænden, Spænding, Udſtrækning; ταν. τόξου, at ſpænde Buen, *Od.*; — τανύσφυρος, 2, (σφυρόν), med udſtrakte, lange, ſmalle Knokler el. Fødder; — τανύτριχος, 2, (θρίξ), = τανύθριξ; — τανύφθογγος, 2, (φθόγγος), ſom toner langt el. høit; — τανύφλοιος, 2, (φλοιός), egentl. med udſtrakt Bark; df. om Træer, med rank Vært, el. med ſtærk Bark, κράνεια, *Il.*; — τανύφυλλος, 2, (φύλλον), med lange Blade, *Od.*; 2) rig paa Blade, med tæt Løv, ὄρος, *Theocr.*; o. — τανυχειλής, 2, (χεῖλος), med lange Læber; med lang Snabel, o. dl.; - (af flgd.).

τανύω, f. ύσω [ῠ], *pf. paſs.* τετάνυσμαι, = τείνω, τιταίνω, udſtrækker, udſpænder, τόξον, ſpænder Buen, *Hom.*;

ogs. τόξον τανύσασθαι, at spænde sin Bue, *Il.* 4, 112; Ὅπως — τανύσῃ — ἱμᾶσιν (τοὺς ἵππους), kan styre dem ved Læderremmene el. Tommen, *Il.* 23, 324; ds. ἅρμα — τάνυεν, styrede Vognen, *Pind. Ol.* 8, 65; *transl.*, anspænder, sætter i heftig Bevægelse, ophidser, μάχην, ἔριδα, o. dl., *Hom.*; ἔριδος — πεῖραρ — τάνυσσαν, spændte Kampens Line, d. e. kæmpede med Anstrængelse, *Il.* 13, 359; — *b)* udstrækker, ὀβελούς, ἔγχος, *Hom.*, τράπεζαν, dækker Bordet, *Od.*; τανύειν τινὰ ἐν κονίῃσι, ἐπὶ γαίῃ, at nedstrække; τανυσθείς, nedstrakt, falden, *Hom.*; — *c) in med.* o. *pass.*, udspændes, strammes, bliver fyldig, *Od.* 16, 175; *transl.*, anstrænger mig; ἐν ῥυτῆρσι τάνυσθεν, (ἐτανύσθησαν), anstrængte sig i Linerne, *Il.* 16, 475; jf. *ib.* 375.

ταξείδιον, τό, *dim.* af τάξις. — ταξεώτης, ου, ὁ, (τάξις), Øvrighedstiener, sild.; ds. — ταξεωτικός, 3, hørende til en saadan. — ταξιαρχέω, er — ταξιάρχης, ου, ὁ, o. ταξίαρχος, ὁ, (τάξις, ἄρχω), Anfører for en Afdeling af Hæren, omtr. en Regiments- el. Bataillonscommandeur; i Athenen, Anfører for den τάξις, som en φυλή stiller, jf. τάξις Bem. 2, *b*; — hans Embede, ταξιαρχία, ἡ. — ταξιλόχος, 2, (τάσσω, λόχος), som ordner el. anfører en Trop. — ταξιόω, = τάσσω, ordner, *Pind.*

τάξις, εως, ἡ, (τάσσω), 1) Handlingen at ordne el. opstille; ds. *a)* Anordning, Indretning; bes. Soldaternes Opstilling i Geleder el. i Slagorden; *b)* Forordning, Bestemmelse; ἡ τοῦ φόρου τάξις, Paalæggelsen af en Skat; — 2) det Ordnede, det Anordnede; bes. *a)* Geled el. Slagorden af de opstillede Soldater; λείπειν τὴν τάξιν, at forlade sin Post; τελευτᾶν ἐν τάξει, at falde paa sin Post; bes. i Athenen, den Afdeling Fodfolk, som hver φυλή stiller, og som commanderes af en ταξίαρχος, jf. φύλαρχος; ogs. alm. en Afdeling af Hæren, Regiment, Bataillon; — *b)* borgerlig Stilling, Rang, Klasse; Post, Plads, Embede, ogs. den dermed forbundne Pligt; alm. Forhold, Egenskab; τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς δεινοῖς οὐκ ἔλιπον, *Dem.*; χαλεπωτάτην τάξιν ἔχει τὸ συμβουλεύειν, *id.*; — *c)* terminviis Afbetaling af en Skat el. Gield.

ταξίφυλλος, 2, (φύλλον), med ordnede Blade; o. — ταξιώτης, ου, ὁ, o. ταξιωτικός, 3, = ταξεώτης, *etc.*; (af τάσσω). — τάξος, ὁ, Taxustræet, *taxus*. — ταπεινολογία, ἡ, (λόγος), ydmyg Tale; o. — ταπεινοῤῥημοσύνη, ἡ, (ῥῆμα), = frgd.; af — τᾰπεινός, 3, *adv.* -νῶς, lav; ταπεινά, lave Steder, *Pind.*; ofte *transl.*, *a)* liden, ringe, smaalig; ταπεινὴ λέξις, *dictio exilis*; ταπεινὰ πράττειν, at være i smaalige Omstændigheder; ταπεινὰ καὶ δουλικὰ πράγματα, ringe Forretninger; τὸ ταπεινόν τε καὶ ἀνελεύθερον, nedrig Tænkemaade, *Xen.*; *b)* nedslaaen, modløs; *c)* underkastet, ydmyg, beskeden; μέτριοι καὶ ταπεινοὶ λόγοι, *Dem.*; ds. — ταπεινότης, ητος, ἡ, Lavhed; Ringhed; *b)* Nedslaaenhed, Mismod; *c)* Ydmyghed, Beskedenhed.

τᾰπεινοφρονέω, er — τᾰπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (ταπεινός, φρήν), med lav el. nedrig Tænkemaade; *b)* nedslaaen, modløs, feig; *c)* ydmyg; — en slig Tænkemaade el. Stemning, ταπεινοφροσύνη, ἡ. — * τᾰπεινόω, (ταπεινός), gior lav, fornedrer, formindsker, svækker; *b)* gior nedslaaen el. mismodig; ydmygger; ds. — ταπείνωμα, τό, det Fornedrede; ἄστρων ταπεινώματα, Stiernernes laveste Standpunkt; — ταπείνωσις, ἡ, Fornedrelse; Ydmygelse; *b)* Nedslaaenhed, Feighed, Mismod; *c)* Ydmyghed, Beskedenhed; o. — ταπεινωτικός, 3, fornedrende; nedslaaende; ydmygende. — τάπης, ητος, ὁ, Tæppe, Dække, Hynde, bes. til Senge, o. dl., *Hom.*, lat. *tapes*; (skal være besl. m. δάπεδον); — *dim.* ταπήτιον, τό. — ταπίς, ίδος, ἡ, sild. Form f. τάπης; ταπίδα ἀξίαν δέκα μνῶν, *Xen.*

* τάραγμα, τό, Uro, Forvirring; — τᾰραγμός, Foruroligelse, Forfærdelse; — ταράκτης, ου, ὁ, som bringer i Uorden, som forvirrer el. oprører; — ταρακτικός, 3, = frgd.; ταρ. γαστρός, som foraarsager Durklob; — ταρακτός, 3, foruroliget, forvirret, til at forurolige el. forvirre; — τάρακτρον, τό, Slev til at røre med; o. — ταράκτωρ, ορος, ὁ, *poët.* f. ταράκτης, *Æsch.*; — (af ταράσσω). — τάρανδος, ὁ, ubestemt fiirfodet Dyr med Horn.

Τᾰραντίζω, men Ταραντῖνίζω, *inc.*, efterligner Tarentinerne; bes. rider som en Tarentiner; — Ταραντῖνίδιον, o. Ταραντίνιον, *sc.* ἱμάτιον, et slags fiin tarentinsk Fruentimmerdragt; o. — Ταράντῖνος, 3, tarentinsk; (af Τάρας). — * ταραξίας, ου, ὁ, = ταράκτης; — ταραξικάρδιος, 2, (καρδία), hierterystende; — ταραξίπολις, εως, o. ιδος, ὁ, ἡ, (πόλις), rystende, forvirrende Byen el. Staten; o. — ταράξιππος, 2, (ἵππος), som skræmmer Hesten el. gior den sky; ds. — ταραξιππόστρατος, 2, (στρατός), som bringer Rytterhæren i Forvirring, *Ar.*; af — τάραξις, εως, ἡ, (ταράσσω), = ταραγμός. — Τάρας, αντος, ὁ, ogs. ἡ, Tarent, By i Nederitalien ved en Flod af samme Navn.

ταράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω; *pf. ep. intr.* τέτρηχα; rører, omrører, rører op el. imellem hinanden; ἐτάραξε πόντον, oprørte Havet, *Od.*; *transl.*, forskrækker, ἵππους, *Il.*; bringer i Forvirring el. Oprør; στάσεις, πόλεμον ταράττειν, at opvække Uroligheder, Krig; ταράττει πάντα τὰ ἐξαπίναια, forskrækker, ængster, *Xen.*; – *b) pass.* o. *in fut. med.*, geraader i Forvirring, Uro, Oprør; ἀκούσας ἐταράχθη, blev forskrækket; – *c) pf. ep.* τέτρηχα, *intr.*, er el. geraader i Forvirring, Bevægelse, Uro, Oprør; τετρήχει δ' ἀγορή, ogs. ἀγορὴ τετρηχυῖα, *Il.*; (af dette *pf.* dannes *adject.* τρηχύς, *att.* τρᾱχύς, hvoraf sild. *poët.* τρήχω, *h. Nic.*; til ταράττω hører ogs. d. attiske Biform θράττω; jf. ogs. τάρβος).

τᾰρᾰχή, ἡ, o. τάραχος, ὁ, Forvirring, Uorden, Oprør, φρενῶν, *Pind.*; Forfærdelse, Skræk; ταραχὴ κοιλίας, Durkløb; df. — ταραχώδης, 2, *adv.* -ώδως, (εἶδος), forbunden med Forvirring, Uorden, Uro, som let frembringer el. geraader i Forvirring; ταραχωδέστατα διακεῖσθαι, at være meget tilbøielig til Oprør. — ταρβᾰλέος, 3, forskrækket, frygtsom, *Hom. Merc.*; 2) forfærdelig, frygtelig; o. — ταρβέω, *intr.*, er forskrækket, ængstes, frygter, θυμῷ, i Sielen, *Il.*; ταρβεῖν φόβῳ, *Trag.*; ogs. *c. acc.*, frygter, ærer, *Il.*; af — τάρβος, εος, τό, sild. ogs. ταρβή, ἡ, Frygt, Skræk; ogs. Ærefrygt; (besl. m. ταράσσω; df. d. lat. *torpor*); df. — ταρβοσύνη, ἡ, *poët.* f. τάρβος, *Od.*; o. — ταρβόσυνος, 3, forfærdet; forskrækket, frygtsom.

ταργάνη, ogs. σαργάνη, ἡ, Fletning, Baand, Line, sild. — τάργανον, τό, suur, blandet, fordærvet Viin; (rimel. af ταράσσω); df. — ταργανόω, rører imellem hinanden; οἶνος τεταργανωμένος, blandet el. fordærvet Viin. — τᾰρῑχεία, ἡ, = ταρίχευσις; 2) = flgd.; o. — ταρῑχεῖον, *jon.* -χήϊον, τό, Sted, hvor man indbalsamerer; (af ταριχεύω). — ταρῑχ-έμπορος, ὁ, (τάριχος), som handler med salt Kiød el. Fisk. — *ταρίχευσις, ἡ, Indsalten; Indbalsameren; — τᾰρῑχευτής, οῦ, ὁ, som indsalter; som indbalsamerer; o. — ταριχευτός, 3, indsaltet, nedlagt; indbalsameret; af — ταρῑχεύω, (τάριχος), indsalter, spæger, lægger ned for at bevare, ogs. røger, tørrer, o. dl.; alm. bevarer ved kunstige Midler fra Forraadnelse; om et Lig, balsamerer; jf. *Herod*, 2, 86, flgd.; 2) *transl.*, udtærer ved Kummer og Sorger, *Æsch.*

τᾰρῑχηγός, 2, (τάριχος, ἄγω), som fører salt Kiød el. Fisk og handler dermed. — ταριχήϊον, τό, *jon.* f. ταριχεῖον. — τᾰρῑχηρός, 3, hørende til τάριχος, ἀγγεῖον, et Fad dertil; 2) = ταριχευτός. — ταρίχιον, τό, *dim.* af τάριχος. — ταριχόπλεως, 2, (πλέως), fuld af salt Fisk el. Kiød; o. — ταριχοπωλεῖον, τό, Sted el. Torv, hvor salt Fisk el. Kiød sælges; af — ταριχοπωλέω, er — ταριχοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger salt Kiød el. Fisk; af — τάρῑχος, ὁ, *att.* ogs. τό, Kiød el. Fisk, som ved Nedsaltning, Tørring, Røgning, o. dl., er bevaret for Forraadnelse; jf. ταριχεύω; ogs. et indbalsameret Legeme, en Mumie; 2) som *adject.* 2, = ταριχευτός. — ταρπάνη, ἡ, stor flettet Kurv; af — τάρπη, ἡ, o. ταρπός, ὁ, Fletning; ogs. = frgd.; (tilligem. ταργάνη besl. m. ταῤῥός, ταρσός). — ταρπήμεναι, *ep.* f. ταρπῆναι, *inf. aor.* 2 *pass.* til τέρπω, *Hom.*

ταῤῥίον, τό, *dim.* af ταῤῥός, ταρσός, liden Fletning el. Rist. — ταῤῥόθος, 2, = ἐπιτάῤῥοθος, *Lyc.* — ταῤῥός, ὁ, ταῤῥόω, ταῤῥώδης, 2, o. τάῤῥωμα, τό, *att.* f. ταρσός, *etc.* — ταρσιά, ἡ, = τρασιά. — ταρσός, ὁ, *att.* ταῤῥός, sild. *pl. heterog.* τὰ ταρσά, (τέρσω), flettet Stillads el. Rist til at tørre paa, lat. *crates*, bes. Ostehæk; ogs. Rørfletning, hvorpaa Teglsteen tørres; *Herod.* 1, 179; – 2) Røddernes Fletning el. Slyngning i hinanden, *Theophr.*; – 3) enhver bred Flade; bes. *a)* ταρσὸς ποδός, Fodbladet, Fodsaalen, *Il.*; *b)* ταρσοὶ κωπέων, *Herod.*, egentl. Aarebladene, *palmulæ*, df. alm. Aarerne, ogs. den hele Rad af Aarer; ταρσοὶ νηῶν, *Thuc.*; *c)* ταρσὸς πτερύγων, den yderste Ende af Vingen; alm. en Vinge; *d)* ταρσὸς ὀδόντων, Tandraden paa en Sav, *Opp.*; df. — ταρσόω, *att.* ταῤῥόω, gior en Rørfletning, Rist, Ostehæk, o. dl.; tørrer derpaa; *in pass.*, at slynge sig i hinanden, at danne en Fletning el. Væv; o. — ταρσώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Rørfletning; tæt indflettet i hinanden. — τάρσωμα, τό, (ταρσόω), = ταρσός.

Ταρτάρειος, o. -ριος, 3, i, af el. fra Tartaros, hørende dertil; — ταρταρίζω, zittrer af Kulde; o. — Ταρταρόπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), Barn af Tartarus; af — Τάρταρος, ὁ, h. *Pind.* ogs. ἡ, *pl. heterog.* Τάρταρα, τά, *Hes.*, Tartarus, mørk og rædsom Afgrund, ligesaa langt under Hades, som Himmelen er over Jorden; derned styrtede Zeus Titanerne og andre Forbrydere el. Fiender af hans Magt; jf. *Il.* 8, 13, flgd; sild. ogs. alm. Underverdenen, *ex. Hes. Sc.* 255; bes. de Fordømtes Opholdssted; ogs. personificeret, som Fader til

Typhoeus, *Hes. Theog.* 822; (rimel. er *Τάρταρος* et onomatopoetisk Ord, som udtrykker det Skrækkelige); df. — *Ταρταρόω*, nedstyrter i Tartarus.

ταρφέες, οἱ, *ταρφέα*, τά, tætte, hyppige, *frequentes*, ἰοί, δράγματα, *Hom.*, κεραυνοί, *Hes.*; *neutr. pl.* *ταρφέα* ofte som *adverb.*, hyppigen, ofte, *Hom.*; (*sing.* *ταρφής* forekommer ikke; jf. flgd.); o. — *ταρφειός*, 3, tæt, hyppig, d. lat. *frequens*, men forekommer alene *in fem. pl.* *ταρφειαί* m. νιφάδες o. κόρυθες, *Il.*; (af *τάρφος*, f. m. f.). — *τάρφθη*, *ep.* f. ἐτάρφθη, o. *τάρφθεν*, *ep.* f. ἐτάρφθησαν, 3 *sing.* o. *pl. aor.* 1 *pass.* til *τέρπω*, *Od.* — *τάρφος*, εος, τό, *in pl.* *τάρφεα* ὕλης, Skovens Tykning, *Hom.*; (rimel. ved Bogstavomsætning af τρέφω, gjor tæt el. tyk); df. — *ταρφύς*, ὁ, ἡ, = *ταρφειός*, tæt, tyk, θρίξ, *Æsch. Sept.* 535. — *τάρχεα*, τά, Ligbegængelse, *exsequiæ*; af — *ταρχύω* [ῡ], *f.* ύσω, begraver høitideligen, νέκυν, *Il.*; (egentl. forkortet Form af ταριχεύω).

τάσις, (τείνω, *pf. pass.* τέταμαι), Spænding, Udvidelse, ὀφρύων, at trække Øienbrynene i Veiret. — *τάσσω*, *att.* *τάττω*, *f.* τάξω, *pf. pass.* *τέταγμαι*, ordner; df. 1), *a)* stiller i Orden, anviser en Plads; bes. stiller Soldaterne i Geled el. Slagorden; *τάττειν εἰς μάχην στρατιάν*, *Xen.*; *ταχθέντες μάχεσθαι*, *id.*; *τάττειν ἑαυτὸν ἐπί τινα*, imod nogen, ligel. κατά τινα, o. πρός τινα, *Xen.*; (λιπεῖν) τὴν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ *ταχθεῖσαν τάξιν*, den anviste Post, *Dem.*; *τεταγμένοι*, i Orden, Slagfærdige, *oppon.* τεταραγμένοι, ἄτακτοι; – *b)* stiller, sætter paa en Post el. Plads, ἐπί τι, til en Forretning, ἐπί τινι, over noget; *εἰ τάττετέ με ἡγεῖσθαι*, til Anfører, *Xen.*; τὴν τάξιν, ἐφ' ἧς ὑμῖν *τετάχθαι* προσήκεν, den Post, paa hvilken I burde staae, som I burde forsvare, *Dem.*; – *b)* henregner til en Klasse; *in med.*, bliver regnet dertil, ἐπί τι; — 2) anordner, bestemmer, fastsætter, τοῖς ἀδικοῦσι δεσμὸν-τοὐπιτίμιον, som Straf for Forbrydere, *Dem.*; alm. befaler, m. *acc. c. inf.*, *Herod.*; *τάττειν τινὶ φόρον*, at paalægge nogen en Skat; – *b)* *in med.*, *τάξασθαι φόρον*, at bestatte sig selv; *ταξάμενοι ἀποδοῦναι*, som have vedtaget, forpligtet sig til at betale i visse Terminer, *Thuc.*; *τάττεσθαι πρός τινά τι* s. περί τινος, at aftale en Sag med nogen.

τάτα, = τέττα, sild. poët. — *τᾱτάω*, *dor.* f. τητάω, *Pind.* — *τᾰτικός*, 3, (τείνω), spændende, udstrækkende; tienlig til at spænde el. udspænde. — *τάττω*, *att.* f. τάσσω, f. m. f. — *τάτυρας*, ὁ, o. *τάτυρος*, ὁ, orientalsk Navn paa Phasanen. — **ταύρα*, ἡ, Goldko; — *ταυράω*, = ταυριάω, *inc.* — *ταυρέα*, *jon.* -ρέη, *ctr.* ταυρῆ, saf. *ταυρεία*, ἡ, *sc.* δορά, Oxehud, Kohud; 2) hvad deraf er giort, Tromme, Pidsk, o. dl.; egentl. *fem.* af ταύρεος, ταύρειος; — *ταύρειος*, 3, *att.* ogs. 2, af en Tyr el. Oxe, *taurinus*; bes. af Oxelæder, κυνέη, ἀσπίς, *Il.*; - *ταυρειών*, ῶνος, ὁ, Navnet paa en Maaned i Cyzikus; o. — *ταυρελάτης*, ου, ὁ, (ἐλαύνω), egentl. som rider en Tyr, sædv. en thessalisk Rytter, som ved en Tyrefegtning, ταυροκαθάψια, springer af den galopperende Hest over paa en Tyr, og nedtrykker dens Horn til Jorden, el. kaster den en Slynge om Halsen; – (af ταῦρος).

**ταυρ-έλαφος*, Tyrhiort, etslags tamt Lastdyr h. Indierne; — *ταυρ-ἐλέφας*; αντος, ὁ, etslags indisk Dyr, som af Skabning ligner en Tyr, men af Størrelse og Farve en Elephant; — *ταύρεος*, 3, = ταύρειος; 2) *epith.* til Poseidon, *Hes. Sc.* 104, (rimel. fordi man offrede ham Tyre). — *ταυρῆ*, ἡ, see u. ταυρέα; — *ταυρηδόν*, *adv.*, ligesom en Tyr; bes. *ταυρηδὸν βλέπειν* s. ὑποβλέπειν, *Pl.*; jf. ταυροῦσθαι o. ταυρωπός; — *ταυριανός*, 3, som er født under Tyrens Tegn; jf. κριανός; o. — *ταυριᾶν*, om Koen, at ville til Tyren, at være brunstig; – (af ταῦρος). — *ταυρίδιον*, τό, *dim.* af ταῦρος.

ταυρικός, 3, af en Tyr el. Oxe, hørende dertil; — *ταυροβόας*, ου, ὁ, (βοάω), der brøler som en Tyr; — *ταυροβόλος*, 2, (βάλλω, βολή), der nedlægger el. slagter Tyre; *ταυροβ. τελετή*, Offer af Tyre; — *ταυροβόρος*, 2, (βορά), som æder Tyre; — *ταυρογάστωρ*, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ), med en Tyrevom; — *ταυρογενής*, 2, (γένος), avlet af en Tyr; — *ταυροδέτης*, ου, ὁ, *fem.* -δέτις, ιδος, ἡ, som binder Tyre; o. — *ταυρόδετος*, 2, forbunden, befæstet med Oxeliim; (af δέω); — *ταυροειδής*, 2, (εἶδος), som ligner en Tyr el. Oxe; — *ταυρόθροος*, 2, (θρόος), med Tyrestemme; — *ταυρόθυτος*, 2, (θύω), hvorpaa el. hvorved man offrer en Tyr; — *ταυροκαθάπτης*, ου, ὁ, Staarmand, hvormed Tyren hidses; o. - *ταυροκαθάψια*, τά, Fest, paa hvilken man anstillede Tyrefegtning, bes. i Thessalien; jf. ταυρελάτης; (af καθάπτομαι); — *ταυρόκερως*, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας), med Tyrehorn; — *ταυροκέφαλος*, 2, (κεφαλή), med Tyrehovede; — *ταυρόκολλα*, ἡ, Liim af Oxesener, o. dl.; df. - *ταυροκολλώδης*, 2, (εἶδος), som ligner Oxeliim; o. — *ταυρόκρανος*, 2, (κρανίον), = ταυροκέφαλος; – (af ταῦρος).

ταυροκτονέω, er - *ταυροκτόνος*, 2, (κτείνω), som myrder el. slagter Oxen; 2)

ταυρόκτονος, *pass.*, dræbt af en Tyr; — ταυρομαχία, ἡ, ogſ. -μάχιον, τό, (μάχη), Tyrefegtning; — ταυρομέτωπος, 2, (μέτωπον), med Pande ſom en Tyr, alm. = ταυροπρόσωπος; — ταυρόμορφος, 2, (μορφή), med en Tyrs Skabning; — ταυροπάρθενος, ἡ, (παρθένος), Tyrmøen, *epith.* til den af en Tyr bortforte Europa; — ταυροπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ), avlet af en Tyr; — ταυροπόλος, ogſ. -πόλη, ἡ, *epith.* til Artemis, (rimel. til hvem man offrer Tyre); — ταυρόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med Tyrefødder; o. — ταυροπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), med et Tyreanſigt; af — ταῦρος, ὁ, Tyr, ogſ. ταῦρος βοῦς, *Il.*; ogſ. Tyren, ſom Tegn i Dyrekredsen; 2) = κοχώνη, ogſ. f. πέος h. *Ar.*

*ταυροσφαγέω, *Æsch.*, er - ταυροσφάγος, 2, (σφάττω), ſom ſlagter el. offrer Tyre; ἡμέρα ταυροσφ., Offerdag, *Æsch.*; — ταυροφάγος, 2, (φαγεῖν), ſom æder Tyre; — ταυροφανής, 2, (φαίνομαι), ſom ligner en Tyr; — ταυρόφθογγος, 2, (φθόγγος), med en Tyrs Stemme; — ταυροφόνος, 2, (φονεύω), ſom dræber Tyre, *Pind.*; — ταυρόφορρος, 2, (φέρω), baaren el. trukken af en Tyr; — ταυροφυής, 2, (φυή), af el. i en Tyrs Geſtalt; — ταυρόω, gior til Tyr; *in med.*, ταυροῦσθαί τινι, at ſee vildt el. vredt paa nogen; jf. ταυρηδόν; — ταυρώδης, 2, = ταυροειδής; o. — ταυρῶπις, ιδος, ἡ, beſ. *fem.* til - ταυρωπός, 2, ogſ. ταυρώψ, ῶπὸς, ὁ, ἡ, (ὤψ), med vildt el. vredt Blik; - (af ταῦρος).

ταύσιος, ταύσιμος, ſee u. τηΰσιος. — ταῦτα, *neutr. pl.* af οὗτος. — ταὐτά, *ctr.* f. τὰ αὐτά, det ſamme; df. — ταὐτάζω, = τευτάζω, ſ. m. ſ. — ταύτῃ, *dat. fem.* af οὗτος, ſædv. ſom *adverb.*, ſee u. οὗτος. — ταυτί, d. forſtærkede ταῦτα. — ταὐτίζω, gior det ſamme, anſeer for, bruger ſom det ſamme; taler tautologiſk; af — ταὐτό, *att.* ταὐτόν, *ctr.* f. τὸ αὐτό, τὸ αὐτόν, det ſamme; df. — ταὐτόαιμος, 2, (αἷμα), af det ſamme Blod; — ταὐτοβουλία, ἡ, (βουλή), lige Sindelav, lige Villie; — ταὐτογενής, 2, (γένος), af ſamme Slægt, af ſamme Slægs; — ταὐτογραφέω, ſkriver det ſamme el. paa ſamme Maade; — ταὐτόδοξος, 2, (δόξα), af ſamme Mening; — ταὐτοδυναμέω, er - ταὐτοδύναμος, 2, (δύναμις), 1) med lige Magt, med lige Formue; 2) med ſamme el. lige Bemærkelſe; — ταὐτοειδής, 2, (εἶδος), af ſamme Slags el. Geſtalt; — ταὐτοέπεια, ἡ, o. ταὐτοεπέω, = ταὐτολογία, ἡ, ταὐτολογέω; o. — ταὐτοεργέω, (ἔργον), gior det ſamme; df. - ταὐτοεργία, ἡ, Gientagelſe af den ſamme Handling.

ταὐτόζηλος, 2, (ζῆλος), ſom arbeider med Iver paa det ſamme; — ταὐτοθελής, 2, (θέλω), med ſamme Villie el. Tilbøielighed; τὸ ταὐτοθελές, = ταὐτοβουλία; — ταὐτοκλινής, 2, (κλίνω), med ſamme Bøining; under det ſamme Klima; — ταὐτολογέω, er - ταὐτολόγος, 2, (λέγω), ſom ſiger det ſamme, ſom gientager det Sagte, tautologiſk; df. - ταὐτολογία, ἡ, Gientagelſe af det Sagte, Tautologie; o. - ταὐτολογικῶς, *adv.*, paa en tautologiſk Maade; — ταὐτόματον, τό, ved Kraſis f. τὸ αὐτόματον, Tilfælde, Lykketræf; ἀπὸ ταὐτομάτου, tilfældigen; — ταὐτομήκης, 2, (μῆκος), af den ſamme Længde; — ταὐτοπάθεια, ἡ, lige Lidelſe el. Skiebne; af - ταὐτοπαθής, 2, (πάσχω, παθεῖν), underkaſtet de ſamme Lidelſer, Skiebner, Erfaringer; — ταὐτοποδία, ἡ, (πούς), Gientagelſe af den ſamme Fod i et Vers; — ταὐτοσήμαντος, 2, o. ταὐτόσημος, 2, (σημαίνω, σῆμα), ſom betegner el. betyder det ſamme, *gramm.*; — ταὐτοσθενής, 2, (σθένος), med ſamme Styrke; — ταὐτόσπορος, 2, (σπορά), af ſamme Fødſel el. Slægt; — ταὐτοσυλλαβέω, (συλλαβή), har de ſamme Stavelſer; — ταὐτότης, ητος, ἡ, Identitæt, Eensformighed, Gientagelſe af det ſamme; — ταὐτοφωνία, ἡ, Liighed i Lyd el. Tone; af - ταὐτόφωνος, 2, (φωνή), med ſamme Lyd el. Tone; o. — ταὐτώνυμος, 2, (ὄνομα), med ſamme Navn.

τάφε, ſee u. τέθηπα. — τάφειος, 3, = ταφήϊος. — ταφεύς, έως, ὁ, (θάπτω), ſom begraver el. lader begrave den Døde. — ταφεών, ῶνος, ὁ, (τάφος), Begravelſessted. — ταφή, ἡ, (θάπτω), Begravelſe, Grav; ταφῆς τυχεῖν, ταφ. κρεῖν, at blive begravet, *Herod.*; ogſ. ofte *in pl.* — ταφήϊος, 3, *ep.* o. *jon.* f. τάφειος, hørende til en Begravelſe el. til en Grav; φᾶρος ταφ., ogſ. τὸ ταφήϊον, et Ligklæde; λίθος ταφ., en Ligſteen; — τάφιος, 3, = frgd.; o. — ταφοειδής, 2, (εἶδος), ſom ligner en Begravelſe el. en Grav; af — τάφος, ὁ, (θάπτω) Begravelſe; Begravelſesfeſt; δαινύναι τάφον, at holde et Begravelſesmaaltid, *Hom.*; 2) efterhom. Gravſted, Gravhøi. — τάφος, τό, (τέθηπα), Studſen, Forundring; τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας, *Od.*; alene *in nom.*

ταφρεία, ἡ, at lede el. drage en Grav el. Grøft (for at befæſte), *Dem.*; o. — τάφρευμα, τό, en opkaſtet Grav el. Grøft; af — ταφρεύω, (τάφρος), graver, leder, drager en Grav el. Grøft. — τάφρη, ἡ, *jon.* f. τάφρος, *Herod.* 4, 201. — τα-

φροβολέω, (βάλλω), opkaster en Grav; o. — ταφροειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Grav; af — τάφρος, ὁ, (θάπτω), Grav, Grøft; τάφρον ὀρύσσειν, ἐλαύνειν, at drage en Grøft, *Il.*; df. — ταφρώδης, 2, = ταφροειδής; o. — ταφρωρύχος, 2, (ὀρύσσω), som graver en Grøft. — ταφών, *part. aor.* see u. τέθηπα.

τάχα, *adv.*, (ταχύς), snart, hurtigen, ilende, strax, i Dieblikket; ἦ τάχα, vissseligen, *Od.*; τάχ᾽ ἐπειδάν f. ἐπειδὰν τάχιστα, saasnart som, *Pl.*; 2) sædv. *att.*, letteligen; muligen, vel; ofte m. Bibegreb af Tvivl, τάχ᾽ ἄν, τάχ᾽ ἴσως, o. dl.; τάχ᾽ οὖν ὑπολάβοι τις ἄν, *Xen.* — ταχέως, *adv.* af ταχύς, = τάχα. — ταχίνας, ου, ὁ, (ταχύς), hurtig, om Haren; o. — ταχινός, 3, *adv.* -νῶς, o. -νά, *poët.* = ταχύς. — τάχιστος, 3, o. τἄχίων, ονος, 2, *superl.* o. *compar.* til ταχύς, s. m. s. — τάχος, εος, τό, (ταχύς), Hurtighed, bes. Foddernes, *Il.*; *transl.*, τάχος ψυχῆς, *Pl.*; b) som *adverb.* τάχος f. ταχέως, hurtigen; ligel. ἐν τάχει, διὰ τάχους, ὅσον τάχος, ὅ τι τάχος, o. dl. — τἄχύ, *neutr.* af ταχύς, ofte som *adverb.* f. τάχα.

*τἄχὔάλωτος, 2, (ἁλίσκομαι), hurtig, let at fange el. indtage, *Herod.*; — τἄχὔβάδιστος, 2, (βαδίζω), o. ταχυβάμων, ονος, ὁ, ἡ, o. -βάτης, ου, ὁ, (βῆμα, βαίνω), som gaaer hurtigt; — ταχυβλαστία, ἡ, (βλαστή), hurtig Spiren el. Udspringen; — ταχύβουλος, 2, (βουλή), som snart forandrer sin Beslutning; — ταχύγηρως, ων, (γῆρας), som snart bliver gammel; — ταχύγλωσσος, 2, (γλῶσσα), overilet i sin Tale; — ταχυγονία, ἡ, hurtig Avlen el. Frembringen; af — τἄχὔγόνος, 2, (γονή, γίγνω), som hurtigen avler el. bærer Frugt; — ταχύγουνος, τό, (γόνυ), med hurtige Knæer, hurtig til Fods; — ταχυγραφέω, er — ταχυγράφος, 2, (γράφω), som skriver hurtigt; — ταχύδακρυς, υος, ὁ, ἡ, (δάκρυ), som græder let el. snart; — ταχυδινής, 2, (δινέω), som let el. hurtigen dreier sig i en Kreds; o. — ταχυδρομέω, er — ταχυδρόμος, 2, (δρόμος), som løber hurtigt; df. — ταχυδρομία, ἡ, hurtigt Løb; — (af ταχύς).

τἄχὔεργής, 2, o. ταχύεργος, 2, (ἔργον), som arbeider hurtigt; 2) vankelmodig, ubestandig; df. — ταχυεργία, ἡ, Hurtighed el. Raskhed i at handle; ἔργον τῆς σῆς ταχυεργίας, *Xen.*; — ταχυήρης, 2, (ἐρέσσω), som roer hurtigt; — τἄχὔθάνατος, 2, (θάνατος), som døer snart el. hurtigt; 2) som dræber hurtigt el. pludseligen; — ταχύϊππος, 2, (ἵππος), som rider hurtigt; — ταχυκίνητος, 2, (κινέω), som bevæges el. bevæger sig hurtigen; — ταχυκρίσιμος, 2, (κρίσις), som fører til en hurtig Afgiørelse el. Krisis, *Hippocr.*; — ταχυμἄθής, 2, (μανθάνω), som lærer hurtigen el. let; — ταχύμηνις, ιος, ὁ, ἡ, (μῆνις), som vredes let el. hurtigen; — ταχυμήτης, ου, ὁ, o. ταχύμητις, ιος, ὁ, ἡ, (μῆτις), = ταχύβουλος; — ταχυμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ), som hurtigen el. ofte bliver Moder; — ταχύμορος, 2, (μόρος), med kort Levetid, *Æsch.*; alm. kortvarende; o. — ταχύμῡθος, 2, (μῦθος), som taler hurtigt; — (af ταχύς).

ταχυναυτέω, (ναύτης), = ταχυπλοέω; — ταχύνοια, ἡ, o. ταχύνοος, 2, *ctr.* -νους, (νόος), = ἀγχίνοια, ἀγχίνοος, *inc.*; — τἄχύνω [ῡ], fremskynder; 2) *intr.*, skynder mig, iler; *Soph.*; — ταχυπειθής, 2, (πείθω), som let overtales, lettroende, *Theocr.*; 2) som adlyder let el. hurtigen; — ταχυπέτης, 2, (πέτομαι), som flyver let el. hurtigt; — ταχυπλοέω, er — ταχύπλοος, 2, *ctr.* -πλους, (πλέω), som seiler hurtigt; df. — ταχυπλοΐα, ἡ, hurtig Seilads; — ταχύπνοια, ἡ, (πνέω), hurtigt Aandedrag; — ταχύπομπος, 2, (πέμπω), som sender, bringer, ledsager hurtigen, *Æsch.*; — ταχυπόρος, 2, (πόρος), som gaaer el. bevæger sig hurtigen; — ταχύπορμος, 2, (πόρμος), = ταχύμορος, *Pind.*; — ταχύπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med hurtige Fødder; — ταχύπτερνος, 2, (πτέρνα), med hurtige Hæle, alm. = frgd., ἵππος, *Theogn.*; — ταχυ-πτεροῤῥυέω, lader hurtigen Vingerne synke; — ταχύπτερος, 2, (πτερόν), som flyver hurtigt; — ταχύπωλος, 2, (πῶλος), med hurtige Heste, Ἀχαιοί, Δαναοί, *Hom.*; — ταχύῤῥοθος, 2, (ῥόθος), som gaaer hurtigt, ilende; fremskyndende, *Æsch.*; o. — ταχύῤῥωστος, 2, (ῥώομαι), som bevæger sig, gaaer, flyver hurtigt, *Soph.*; — (af flgd.).

τἄχύς, ταχεῖα, ταχύ, *adv.* ταχέως, hurtig, hastig, ilende, rask, ogs. ταχὺς πόδας, o. ταχὺς θέειν, *Hom.*; τὸ τάχυ, Hurtighed, *Xen.*; f. ταχέως bruges ogs. διὰ ταχέων, *Thuc.*, ogs. διὰ ταχείας; — 2) *compar.* o. *superl.*, — a) regelm. ταχύτερος, ταχύτατος h. *Herod.*, sield. *att.*, dog har *Xen.* ταχύτατα *Hell.* 5, 1, 21; — b) *compar.* sædv. θάσσων, θᾶσσον, *att.* θάττων, θᾶττον, *neutr.* ogs. som *adverb.*, *ocius*; *superl.* τάχιστος, *neutr. pl.* ofte som *adv. superl.* til τάχα, bes. h. *Hom.* ὅττι τάχιστα, *att.* ὅτι τάχιστα, snarest muligt; τὴν ταχίστην, sc. ὁδόν, ofte som *adverb.*, ad den korteste Vei, paa det

hurtigste, *Herod.*; – *c)* sild. *ex.* h. *Plut.* ofte *compar.* ταχίων, *neutr.* τάχιον; – (ταχύς skal være besl. m. θέω, θοός).

τᾰχύσκαρθμος, 2, (σκαρθμός), som springer hurtigt; — τᾰχυσκελής, 2, (σκέλος), med hurtige Been; — ταχύσπερμος, 2, (σπέρμα), med hurtig Sæd; — ταχυτής, ῆτος, ἡ, som τάχος, Hurtighed, bes. til Fods, *Il.*; — ταχυτόκος, 2, (τίκτω), som føder hurtigt el. let; — ταχύφωνος, 2, (φωνή), som taler hurtigt; — ταχυχειλής, 2, (χεῖλος), αὐλοὶ ταχυχειλεῖς, rimel. letblæsende, el. som Læberne glide let over; o. — ταχύχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ), med hurtige el. lette Hænder; alm. behændig; df. – ταχυχειρία, ἡ, Hændernes Lethed el. Færdighed, Behændighed; – (af ταχύς). — τάω, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af τείνω; see ogs. u. τεταγών. — τάων, *ep. gen. pl. fem.* f. τῶν, af ὁ, ἡ, τό, *Hom.* — ταών, ῶνος, ὁ, bes. *in casib. obl.*, o. ταώς, ὁ, *gen.* ταώ, *acc.* ταών, en Paafugl; foruden *nom. pl. att.* ταῴ, findes ogs. ταοί, men ταόνες, *inc.*; (af ταώς er d. lat. *pavo*).

τε; *conjunct. enclit.*, v. lat. *-que*, forbinder flere Ord el. Sætninger, enten ved at gientages, el. i Forening med καί; *cp.* tilføies den ogs. de relative Pronomer og Partikler; – *a)* τε forbinder ved at gientages, *ex.* Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει, *Il.* 2, 58; undert. ogs. i Prosa; dog findes ogs. τε brugt uden nogen tilsvarende Partikel, *ex. Il.* 1, 5, o. oftere h. *Thuc.*; – *b)* nøiest forbindende ere τε καί, *ex.* αὐτοί τε καὶ ἵπποι; πύματόν τε καὶ ὕστατον, *Hom.*; i Prosa blive τε o. καί sædv. adskilte ved mellemkommende Ord, *ex.* ἐδίδου τε τῷ πάππῳ καὶ ἔλεγεν, *Xen.*; f. τε καί bruges ofte *ep.* τ' ἠδέ, *ex. Il.* 2, 206; *ep.* omsættes ogs. τε καί til καί τε, *ex. Il.* 1, 521; o. gientaget καί τε–, καί τε–, *ex. Od.* 14, 465; – *c) Hom.* forbinder undert. med τε–τε–, τε– καί–, forskiellige Modus, bes. *partic.* o. *verb. finit.*, *ex.* ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον, *Il.* 3, 80; dette skeer ogs. undert. i Prosa, *ex. Herod.* 1, 85; – *d) ep.* o. *jon.* staaer τε tilsyneladende pleonastisk efter Relativer; df. h. *Hom.* ὅστε, ἥτε, ὅτε, ὅσοστε, hvf. ogs. *att.* ἅτε, οἷός τε, o. fl., ligel. h. *Hom.* m. indskudt Partikel, ὅς ῥά τε, ὅς μέν τε, o. m. relat. Partikler, ἔνθα τε, ὅτε τε, ὅτε πέρ τε, *etc.*; (denne Egenhed bør forklares af Relativernes oprindelige demonstrative Bemærkelse og Brug); – *e)* ogs. til andre Partikler sættes τε tilsyneladende pleonastisk, bes. γάρ τε, *etenim*, μέν τε, δέ τε, ogs. svarende til hinanden, μέν τε–, δέ τε–, *ex. Il.* 5, 139; – *f)* efter τε i d. første Led følger undert. ikke τε el. καί, men δέ, *ex. Soph. Oed. Col.* 367; ogs. μέν o. τε svare ofte til hinanden, *ex. Il.* 8, 346.

τέ, *dor.* f. σέ, *acc. sing.* af σύ, *Theocr.* — τέ', apostropheret f. τεά, *neutr. pl.* af τεός, *Il.* 5, 237. — τέγγω, *f.* τέγξω, væder, befugter; ὕδωρ τέγγει γυῖα, *Pind.*; men τέγγων δάκρυα, udgydende Taarer, *id.*; alm. bløder; *transl.*, rører, bevæger til Medlidenhed; *in med.* o. *pass.*, røres, bevæges, giver efter; *b)* farver, tilpletter; df. sammenblander; οὐ ψεύδεϊ τέγξω λόγον, *Pind. Ol.* 4, 28; (besl. m. τήκω; df. d. lat. *tingo*). — Τεγεάτης, ου, ὁ, fra den arkadiske By – Τεγέα, ἡ, Tegea; 2) τεγεάτης, (τέγος Bem. 3), fra el. ud af en Kippe. — τέγεος, 2, (τέγος), med et Tag; τέγεοι θάλαμοι, Fruentimmernes Værelser i den øvre Deel af Huset, *Il.* — τεγκτός, 3, *adject. verb.*, vædet, blødet; *transl.*, rørt, til at røre el. bevæge til Medlidenhed; o. — τέγξις, εως, ἡ, Væden, Bløden; (af τέγγω). — τέγος, εος, τό, som στέγος, Tag, Loft, *Od.*; 2) Sted med Tag over, Værelse, Kammer, bes. i den øvre Deel af Huset, *ib.*; 3) sild. Kippe, Bordel; (df. στέγω, o. d. lat. *tego*, *tectum*, ogs. vort Tag, tækker).

τεθᾰλυῖα, *ep. fem. part. pf.* til τέθηλα af θάλλω, *Hom.* — τεθαῤῥηκότως, *adv. part. pf. act.* af θαῤῥέω, dristigen, med Tillid. — τεθάφαται, *jon.* 3 *pl. pf. pass.* af θάπτω, *Herod.* — τέθεικα, *pf.* til τίθημι, (oprindel. *boeot.*). — τέθηλα, *pf.* til θάλλω, *Od.* — τέθηπα, *pf.* m. *præs.* Bem. af *inus.* θάπω s. θάφω, sædv. *intr.*, studser, forskrækkes, undrer mig; df. *plqupf.* m. *impf.* Bem. ἐτεθήπεα, *Od.*, o. *aor.* 2 ἔταφον; τάφε δ' αὐτίκα παπταίναις, *Pind. Pyth.* 4, 168; h. *Hom.* alene *in part.*, ταφὼν ἀνόρουσε, o. στῆ δὲ ταφών; *b)* sild. *poët. impers.*, τέταφέ με, det undrer mig; (besl. m. θάμβος, θαῦμα, o. fl.).

τέθμιος, 3, o. 2, *dor.* f. τέσμιος, fastsat, lovmæssig, vedtagen; ἑορτὰν τέθμιον, *Pind.*; alm. tilbørlig, tilhørende, nødvendig; af — τεθμός, ὁ, (τίθημι), *dor.* f. θεσμός, det Fastsatte, Lov, Vedtægt; τεθμός τις ἀθανάτων, *Pind.* — τέθνᾰθι, *imperat. pf.*, o. τεθναίμην, *opt. pf.* til θνήσκω, *Il.* — τέθνᾰμεν, *att.* 1 *pl. ind. pf.*; men τεθνάμεν, τεθνάμεναι, *ep.* f. τεθνάναι (efter nogle τεθνᾶναι), *infin. pf.* til θνήσκω. — τεθνᾶσι, 3 *pl. pf.* til θνήσκω, *Hom.* — τέθνεικα, *boeot.* f. τέθνηκα, *pf.* til θνήσκω. — τεθνειώς, *gen.* ῶτος, o. ότος, – τεθνεώς, ὁ, o. τό, (dog *neutr.* τεθνεός, *Herod.* 1, 112,

h. *Hom.* alene *Od.* 19, 331), *gen.* ῶτος, *fem.* τεθνεῶσα, o. – τέθνηώς, *gen.* ῶτος o. ότος, – *part. pf.* til θνήσκω, f. τεθνηκώς, hvoraf *Hom.* bruger *fem.* τεθνηκυῖα; – (h. *Hom.* foretrak Zenodot den første Form, Aristarch derimod den sidste). — τεθνώς, *poët.* f. τεθνεώς.

τεθορεῖν, *aor.* 2 *redupl.* f. θορεῖν, af θρώσκω. — τεθορυβημένως, *adv. part. pf. pass.* af θορυβέω, med Larm, i Uorden. — τέθραμμαι, *pf. pass.* af τρέφω. — τεθρήμερον, τό, (τετρα-, τέτταρα, ἡμέρα), en Tid af fire Dage. — τεθριππ-ελάτης, ου, ὁ, som driver el. som kiører med et Fiirspand; af — τεθριπποβάμων, ονος, ὁ, *Eur.*, o. τεθριπποβάτης, ου, ὁ, *Herod.*, (βῆμα, βαίνω), som bestiger, som kiører med et Fiirspand; af — †τέθριππος, 2, (τετρα-, τέτταρα, ἵππος), med fire Heste, fiirspændt; ἅρματι τεθρίππῳ, *Pind.*; τὸ τέθριππον, Fiirspand; ogs. en fiirspændt Vogn, *id.*; ἵππων τέθριππον, *Ar.*; df. — τεθριπποτροφέω, er – τεθριπποτρόφος, 2, (τρέφω), som holder et Fiirspand el. fire Heste til en Vogn, *Herod.*

τεθρυλλημένως, *adv. part. pf. pass.* af θρυλλέω, som det er bekiendt el. omtalt. — τεθρυμμένως, *adv. part. pf. pass.* af θρύπτω, yppigen, vellystigen. — τεῖ, *dor.* f. τέ, σέ, *acc. sing.* til σύ. — τεΐν, *dor.* f. τοί, σοί, *dat.* af σύ, ogs. h. *Hom.* — τεῖνδε, *dor.* f. τῇδε s. ἐνταῦθα, *Theocr.* 5, 32. — τεινεσμός, ὁ, (τείνω), spændt el. haardt Liv, Forstoppelse; df. — τεινεσμώδης, 2, (εἶδος), som lider af haardt Liv el. Forstoppelse.

τείνω, f. τενῶ, *aor.* ἔτεινα, *pf.* τέτακα, *pass.* τέταμαι, (τετάσθεν, 3 *dual plqupf.*), *aor. pass.* ἐτάθην; – 1) *transit.*, spænder, τόξον, *Il.*, udspænder, τὰ δίκτυα – ἐν ἀπέδοις, *Xen.*; strammer, binder fast, ἡνία ἐξ ἄντυγος, *Il.*; – *b)* udstrækker, udbreder, Ζεὺς λαίλαπα τείνει, *ib.*; εἰ δὲ θεός περ Ἶσον τείνειε πολέμου τέλος, udspændte et lige Maal, holdt Ligevægt, *Il.* 20, 101; jf. 12, 436; ogs. nedstrækker, nedlægger; ταθεὶς ἐπὶ γαίῃ, fældet, falden, *Il.*; τείνειν αἰῶνα, at udstrække Livet, at leve længe, *Eur.*; – *c) transl.*, anspænder, anstrænger; τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, Kampen blev anstrængt, der kæmpedes med Anstrængelse, *Il.* 17, 543; τείνειν αὐδάν, at anstrænge Stemmen, *Æsch.*; df. *pass.* anstrænger mig; πᾶς τις ἀμείνων λιμὸν – τέταται, *Pind. Isthm.* 1, 70; jf. *Pyth.* 11, 83; – *d)* retter, giver Retning hen paa el. imod noget; τείνειν φόνον εἴς τινα, *Eur.*; — 2) *intr.*, *a)* strækker mig, gaaer, iler; ἔτεινον ἄνω πρὸς τὰ ὄρη, *Xen.*; – *b)* strækker mig el. har Retning imod noget; γῆ – τείνουσα ἐς – τὸν Στρυμόνα, *Herod.* 7, 113; – *c) transl.*, har Hensyn el. sigter til noget, εἴς τι, πρός τι; πρὸς σὲ μᾶλλον τείνει – ἢ πρὸς ἐμέ, vedkommer, angaaer dig, *Xen.*; τείνειν πρός τινα s. τι, ogs. at nærme sig til, at ligne; – (skal være af *inus.* τάω; df. Biformerne τανύω, τιταίνω, τιτύσκομαι, ligel. ταινία, τένων, o. s. v., o. d. lat. *tendo*, *teneo*, o. s. v.).

τεῖρος, τό, episk Form af τέρας, alene *in pl.* τείρεα, Himmellegemerne, *Hom.* — τείρω, gnider, slider, opslider; sædv. *transl.*, aftræfter, besværer, ængster, qvæler; (ὀδυνάω), Αἶ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, *Il.* 15, 61; τειρόμενος, qvalt, ængstet, bekymret, *Hom.*; (beslægt. ere τέρσομαι, τορεῖν, *tero*, *terreo*, o. fl.). — τειχεσιβλήτης, ου, ὁ, (βάλλω), som nedstyrter Murene, *lect. var.* f. τειχεσιπλήτης; — τειχεσιπλήκτης, ου, ὁ, (πλήσσω), κριός, Murbrækker, sild. *poët.*; — τειχεσιπλήτης, ου, ὁ, (πελάζω), som nærmer sig Murene, som stormer dem, *epith.* til Ares, *Il.*; — τειχέω, opfører en Muur el. Skandse; τὸ τεῖχος ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἐτείχεον, *Herod.* 9, 7; alm. forsyner med Mure, befæster; τὸν Ἰσθμὸν ἐτείχεον, *ib.* 8; — τειχήεις, εσσα, εν, = τειχικός; o. — τειχήρης, 2, (ἄρω), som er indsluttet el. som holder sig indsluttet i Murene, beleiret; ποιῆσαι τειχήρεις, *Herod.*; 2) omgiven el. befæstet med Mure; – (af τεῖχος).

τειχίζω, opfører en Muur; bes. *in med.*, bygger; τεῖχος τειχίσασθαι, *Il.*; ἔφασαν – τεῖχος τειχιεῖσθαι, *Xen.*; 2) forsyner med en Muur, befæster, χωρίον, πόλιν, *id.*; — τειχικός, 3, af en Muur, hørende til en Muur, *muralis*; o. — τειχιόεις, εσσα, εν, omgiven med Mure, befæstet, *epith.* til faste Byer, *Il.*; (af τεῖχος). — τειχίον, τό, ogs. τείχιον, egentl. *dim.* af τεῖχος, Muur, Væg; dog μέγα τειχίον, *Od.*; ogs. Gierde, *Xen.* — τείχισις, ἡ, o. τειχισμός, ὁ, Opførelse af en Muur el. Skandse; — τείχισμα, τό, opført Muur el. Skandse; o. — τειχιστής, οῦ, ὁ, som opbygger Mure; som befæster med Mure; (af τειχίζω).

τειχοδομέω, er – τειχοδόμος, 2, (δέμω), som opfører en Muur el. en Skandse; – denne Handling, τειχοδομία, ἡ; — τειχοκαταλύτης, ου, ὁ, (καταλύω), som forstyrrer Murene; — τειχο-κρατέω, bemægtiger mig Murene el. Borgen; — τειχολέτης, ου, ὁ, *fem.* -ολέτις, ιδος, ἡ, (ὄλλυμι), som forstyrrer Murene el. Borgen; — τειχομαχεῖον, o. -μάχιον, τό, Beleirings- el. Stormmaskine; af – τειχομαχέω, *Herod.*, er – τειχομά-

ζης, ου, ὁ, = τειχομάχος; df. – τειχομαχία, ἡ, Kamp omkring Murene, Murenes el. Borgens Beleiring, Bestormelse; κατεστήκεέ σφι τειχομαχίη ἐῤῥωμενεστέρη, de angrebe Forskandsningerne endnu heftigere, *Herod.* 9, 70; o. – τειχομαχικός, 3, hørende, skikket til Murenes Beleiring el. Bestormelse; af – τειχομάχος, 2, (μάχομαι), som kæmper omkring Murene, som beleirer el. bestormer Murene el. Borgen; o. — τειχομελής, 2, (μέλος), κιθάρη, som fremtryller Murene ved sine Toner, *Anal.*; – (af τεῖχος).

τειχοποιός, ὁ, (ποιέω), som opbygger el. istandsætter Murene; 2) i Athenen, en Øvrighedsperson, som har Opsigt over Murenes Vedligeholdelse; – denne Handling og dette Embede, τειχοποιΐα, ἡ; o. — τειχόπυργος, ὁ, (πύργος), Taarn med Giennemgang i el. paa Muren; af — τεῖχος, εος, τό, en Muur; bes. Stadsmuren, *Hom.*; df. alm. *a)* Fæstningsværker, Forskandsning, Volde og Grave; τεῖχος ἐλαύνειν, at drage el. opføre en Vold el. Skandse, *Od.*; τεῖχος ῥήξασθαι, at sprænge Muren, *Il.*; *b)* en befæstet el. med Volde og Grave forsynet By; i denne Bem. ogs. *in pl.*, *ex. Herod.* 1, 98; df. — τειχοσκοπία, ἡ, (σκοπέω), Skuen el. at skue fra Murene; o. — τειχοφυλακέω, er – τειχοφύλαξ, ἄκος, ὁ, *Herod.*, som bevogter Murene, Borgen, Fæstningsværkerne. — τειχύδριον, τό, *dim.* af τεῖχος, *Xen.*

τείως, *adv.*, *ep.* f. τέως, imidlertid; indtil, *Od.* — τέκε(ν), *ep.* f. ἔτεκε, *ind.* 3 *sing.*, o. τεκέειν, *jon.* o. *ep.* f. τεκεῖν, *inf. aor.* 2; af τίκτω. — τεκέεσσι, o. τέκεσσι, *ep. dat. pl.* af τέκος. — τεκμαίρω, (τέκμαρ), h. *Hom.* o. *Hes.* altid *in med.*, τεκμαίρομαι, egentl. fastsætter et Maal, et Mærke, en Grændse; df. – *a)* fastsætter, anordner, bestemmer; τεκμαίρεσθαι κακά τινι, at paaføre (om Guderne), *Il.*, πόλεμον τινι, *Hes.*; – fastsætter, betegner, viser, tilkiendegiver, forudsiger, bes. en Skiebne, *ex.* ὄλεθρόν τινι, *Il.*; først fra *Pind.* ogs. *in act.*, *ex.* τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, Gierningen viser Manden; τεκμαίρει συγγενὲς ἰδεῖν, *præbet spectandum*; – *b)* altid *in med.*, tager mig et Tegn el. Mærke, antager som et Tegn; df. dømmer, slutter, formoder, antager, erkiender, ἐμπύροις, af Brændofferet, *Pind.*, ἐσθῆτι, *Herod.*; τεκμ. τὰ μέλλοντα s. περὶ τῶν μελλόντων τοῖς γεγενημένοις, slutter mig dertil; ogs. τεκμ. ἔκ τινος s. ἀπό τινος, slutter af noget, *ex.* ἐτεκμαίρετο τὰς ἀγαθὰς φύσεις ἐκ τοῦ ταχὺ μανθάνειν, *Xen.*; – *c)* ligel. alene *in med.*, seer mig om efter et Tegn el. Mærke, retter efter el. imod noget, εἴς τι; – *c) in act.*, begrændser, fuldender.

τέκμαρ, τό, *Pind.*, o. τέκμωρ, τό, *Hom.*, *indeclin.*, Maal, Ende, Grændse; τέκμωρ ἱκέσθαι, εὑρέσθαι, εὑρεῖν, at naae Maalet, at finde en Ende el. Udvei, *Il.*; bes. en af Skiebnen bestemt Udgang el. Ende; θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, fuldbringer alt efter Ønske, *Pind. Pyth.* 2, 90; τέκμωρ Ἰλίου, Endeligt, Undergang, *Il.* 7, 30; alm. Fuldendelse, Fuldbringelse; – 2) sikkert Tegn el. Mærke, bes. fra Guderne; saaledes er Zeus's Nik med Hovedet, μέγιστον τέκμωρ, *Il.* 1, 526; jf. *Pind. Nem.* 11, 57; sild. *poët.* ogs. om Himmellegemerne, *signa*; (rimel. af τίκτω, τεκεῖν, at frembringe).

*τέκμαρσις, ἡ, Formoden, Slutten, Slutning af visse Kiendemærker; *b)* Betegnen; *c)* Bevidnen, Vidnesbyrd, Beviis; — τεκμαρτός, 3, hvoraf man kan tage Tegn el. Mærke, hvoraf man kan formode el. slutte; — τεκμήριον, τό, sikkert Mærke el. Tegn; ἀνδρείας οὐκ ἀφανῆ τεκμήρια παρασχέσθαι, at aflægge sikkre Prøver paa sin Manddom, *Xen.*; sikkert Beviis af visse Kiendemærker; τεκμήριον δέ, til Beviis tiener; jf. σημεῖον δέ, u. σημεῖον; df. – τεκμηριόω, giver et Tegn, Mærke, Beviis; betegner, beviser; *in med.*, tager Beviis el. slutter af noget; o. – τεκμηριώδης, 2, (εἶδος), hørende til el. givende et Beviis; o. — τεκμηρίωσις, ἡ, (τεκμηριόω), Beviis; – (af τεκμαίρομαι). — τέκμωρ, τό, *indecl.*, den episke Form af τέκμαρ, s. m. s., *Hom.*

τεκνίδιον, o. τεκνίον, τό, *dim.* af τέκνον, lidet Barn. — τεκνογονέω, er – τεκνογόνος, 2, (γόνος), som avler el. føder Børn; – denne Handling, τεκνογονία, ἡ; — τεκνοδαίτης, ου, ὁ, (δαίω, δαίνυμι), som spiser el. fortærer sine Børn; — τεκνοκτονέω, er – τεκνοκτόνος, 2, (κτείνω), som myrder Børn; df. – τεκνοκτονία, ἡ, Barnemord; o. — τεκνολέτειρα, ἡ, *fem.* af – τεκνολετήρ, ῆρος, ὁ, (ὄλλυμι), = τεκνοκτόνος; 2) som mister el. har mistet sine Børn, *Soph.*; af — τέκνον, τό, (τίκτω, τεκεῖν), det Avlede el. Fødte, df. Barn; ofte ogs. som den Ældres venlige Tiltale til den Yngre, s. saaledes h. *Hom.* altid *in voc.*, undert. ogs. m. *adject. masc.*, φίλε τέκνον, kiære Søn! – διδόναι τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων, Døttrene, *Xen.*; 2) om Dyrene, Unge; jf. τέκος.

τεκνοποιέω, er – τεκνοποιός, 2, (ποιέω), som avler el. føder; γυνὴ τεκνοποιός, *Herod.*; – *verb. act.* om

Faderen, *med.* om Moderen; – denne Handling, τεκνοποίησις, ἡ, o. τεκνοποιΐα, ἡ; – hørende el. skikket dertil, τεκνοποιητικός, 3; — τεκνόποινος, 2, (ποινή), som hævner Børnene, *Æsch.*; — τεκνοποιός, see u. τεκνοποιέω; — τεκνοῤῥαίστης, ου, ὁ, (ῥαίω), Barnemorder, *Lyc.*; — τεκνοσπορία, ἡ, Børneavling; af – τεκνοσπόρος, 2, (σπείρω), som avler Børn; — τεκνοσφαγία, ἡ, Børnemord; af — τεκνοτροφέω, er – τεκνοτρόφος, 2, (τρέφω), som ernærer el. opdrager Børn; 2) τεκνότροφος, *pass.*, ernæret af Børn; – denne Handling, τεκνοτροφία, ἡ; o. — τεκνοῦς, οῦσσα, οῦν, *ctr.* f. τεκνόεις, εσσα, εν, som har Børn, *Soph.*; – (af τέκνον).

τεκνοφἄγία, ἡ, at spise el. fortære Børn; af – τεκνοφάγος, 2, (φαγεῖν), som fortærer Børn; — τεκνοφθορέω, er – τεκνοφθόρος, 2, (φθείρω), som forderver el. dræber Børn; – denne Handling, τεκνοφθορία, ἡ; — τεκνόφι, *gen. poët.* f. τέκνου, af τέκνον; — τεκνοφονέω, er – τεκνοφόνος, 2, (φονεύω), som dræber Børn; — τεκνόω, forsyner med Børn, πόλιν παισί, *Eur.*; *in pass.*, faaer Børn; 2) avler Børn; *in med.*, føder Børn; 3) antager i Barns Sted, adopterer, *Diod. Sic.*; df. — τέκνωμα, τό, det Avlede el. Fødte, et Barn; o. – τέκνωσις, ἡ, at avle el. føde; at antage i Barns Sted, Adoption; – (af τέκνον). — τεκοκτόνος, 2, = τεκνοκτόνος; af — τέκος, τό, (τίκτω, τεκεῖν), *poët.* f. τέκνον, *dat. pl. ep.* τέκεσσι o. τεκέεσσι, *Hom.*

τέκταινα, ἡ, *fem.* til τέκτων. — τεκταίνομαι, sild. ogs. τεκταίνω, egentl. arbeider som Tømmermand, τέκτων, sædv. *c. acc.*, tømrer, bygger, νῆας τινι, *Il.* 5, 62; alm. sætter sammen, forfærdiger; *transl.*, anlægger og udfører med Klogskab el. List, μῆτιν, *Il.* 10, 19; πάντ' ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω, *Eur.*; — τεκτόναρχος, 2, (ἄρχω), = ἀρχιτέκτων; — τεκτονεία, ἡ, = τεκτονία; o. – τεκτονεῖον, τό, Tømmermandsværksted; af – τεκτονεύω, = τεκταίνομαι; df. – τεκτονία, ἡ, Tømmerarbeide; — τεκτονικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Tømmermand el. Bygmester; øvet el. duelig i Bygningskunsten; ἡ τεκτονική, *sc.* τέχνη, den Kunst at arbeide i Træ; — τεκτονόχειρ, -χειρος, ὁ, ἡ, (χείρ), med Bygmesterhaand; alm. = τέκτων; o. — τεκτοσύνη, ἡ, Bygningskunst; ogs. alm. Bygningsarbeide, Tømren, Byggen, Bygning, *in pl.*, *Od.*; af – τεκτόσυνος, 2, *poët.* f. τεκτονικός; – (af flgd.).

τέκτων, ονος, ὁ, Træarbeider, Tømmermand; τέκτων νηῶν, Skibstømmermand, *Od.*; alm. Bygmester, *Hom.*; ogs. τέκτονες ἄνδρες, *Il.*; alm. enhver Kunstner, som forarbeider et Stof, *ex.* κεραξόος τέκτων, Hornarbeider, *ib.*; 2) *transl.* hede Digterne, τέκτονες ἐπέων, ὕμνων; τέκτων ἀνωδυνίας, en Læge, *Pind.*; bes. en Rænkesmed; *b) poët.*, en Skaber, en Ophavsmand, *Æsch.*; – (beslægt. m. τέχνη, τεύχω, τίκτω, τεκεῖν). — τέκω, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af τίκτω.

τελἄμών, ῶνος, ὁ, (τλῆναι), egentl. som bærer el. holder; h. *Hom.* bred Læderrem el. Gehæng, hvori Sværdet, ogs. Skioldet bæres, jf. *Il.* 14, 404; τελαμὼν ἀργύρεος, χρύσεος, φαεινός, *Hom.*; – 2) linned Bind el. Bindsel til Saar, *Il.*; ogs. alm. Bind el. Baand, som vikles om noget; jf. *Herod.* 2, 86; – 3) i Bygningskunsten ere τελαμῶνες, som ἄτλαντες, de bærende Biælker el. Billedstøtter; df. — τελἄμωνίζω, *f.* ίσω, omgiorder, ombinder, forbinder; o. — τελαμώνιος, 3, af et Bind el. en Giord, hørende dertil.

τελάρχης, ου, ὁ, Anfører for et bestemt Antal Krigere; – hans Post, τελαρχία, ἡ; o. — τελεαρχία, ἡ, det Embede, som beklædes af en – τελέαρχος, ὁ, etslags Politiøvrighed i Theben; (af τέλος o. ἄρχω). — τελέεις, εντος, see u. τελήεις. — τελέθω, *poët.* forlænget af τέλλω, opstaaer, vorder, bliver; df. er, bes. til Fuldkommenhed el. i en høi Grad, *ex.* νὺξ τελέθει, det er fuldkommen Nat, *Hom.*; ἀμείνων – τελέθει, bliver dygtigere, udretter mere, *Od.* 7, 52; τελέθεσκε, *impf. jon.*, *Hom. Cer.*; (τελέθω kan ogs. henføres til τέλος, o. til θάλλω). — τελειογονέομαι, -γονία, ἡ, o. -γονος, -γόνος, 2, = τελεογονέομαι, *etc.*; — τελειοκαρπέω, = τελεοκαρπέω; o. — τελειοποιέω, er – τελειοποιός, 2, (ποιέω), som gior fuldkommen, som fuldender; – (af flgd.).

τέλειος, 3, *att.* sædv. 2, *adverb.* τελείως, (τέλος), fuldendt; df. – *a)* fuldkommen, feilfri, fuldstændig; ἱερὰ τέλεια, fuldtallige Offere, *Il.*; τελειότατος πετεηνῶν, den ædleste iblandt Fuglene, kaldes Ørnen, el. efter nogle, som giver paalidelige Varsler, *ib.*; bes. fuldvoxen, moden; τέλειος ἀνὴρ γενόμενος, som har naaet Mandsaarene, *Xen.*; τέλειος ἵππος, fuldvoxen Hest; ἅρμα τέλειον, forspændt med voxne Heste, *oppon.* ἅρμα πωλικόν; ligel. forklare nogle ἱερὰ τέλεια, om fuldvoxne Offerdyr; – *b)* fuldbragt, opfyldt, *ex.* et Ønske, en Bøn; ligel. om en Spaadom,

som er gaaen i Opfyldelse; — 2) *act.*, fuldendende, fuldbringende, bønhørende, som *epith.* til en Guddom, *ex.* Ζεῦ τέλειε, *Æsch. Ag.* 974; bes. Ἥρα τελεία, som ζυγία o. *pronuba*, der stifter og beskytter Ægteskaber; jf. τέλεος.

*τελειοστιγμή, ἡ, = τελεία στιγμή, see u. στιγμή, *inc.*; — τελειότης, ητος, ἡ, Fuldendelse; Fuldkommenhed, Fuldstændighed; — τελειοτοκέω, er - τελειοτόκος, ἡ, (τίκτω), som føder et fuldbaaret Barn; - denne Handling, τελειοτοκία, ἡ; — τελειουργέω, (ἔργον), = flgd.; o. — τελειόω, gjør fuldkommen; fuldbringer, ender; - (af τέλειος). — τελείω, *cp.* f. τελέω, *Hom.* — τελείωμα, τό, o. τελείωσις, ἡ, Fuldenden, Fuldbringen, Modnen; v. — τελειωτής, οῦ, ὁ, som fuldender el. fuldbringer; df. - τελειωτικός, 3, fuldendende, fuldbringende; (af τελειόω).

τελεογονέομαι, bliver fuldbaaren, fødes i en fuldbaaren Tilstand; o. - τελεογονία, ἡ, at frembringe fuldmoden Frugt, at føde et fuldbaaret Foster; af - τελεογόνος, 2, (γίγνω), som frembringer fuldmoden Frugt, som føder et fuldbaaret Foster; 2) *pass.*, τελεόγονος, fuldmoden; som fødes i en fuldbaaren Tilstand; — τελεοδρομέω, er - τελεόδρομος, 2, (δρόμος), som fuldender Løbet; — τελεοκαρπέω, er - τελεόκαρπος, 2, (καρπός), som bringer Frugten til Modenhed; som har el. bringer moden Frugt; o. — τελεόμηνος, 2, (μήν), som har det fulde Antal Maaneder; τέκνα τελεόμηνα, fuldbaarne Børn; ἄροτος τελεόμηνος, det fuldstændige Aar af tolv Maaneder, *Soph.*; af — τέλεος, 3, *adverb.* τελέως, (τέλος), = τέλειος; τὰ τέλεα τῶν προβάτων, fuldkomne, udvalgte, *Herod.*; ὄψις ὀνείρου οὐ τελέη, som ikke gaaer i Opfyldelse, *id.* 1, 121; f. τελέως bruges ofte *neutr.* τέλεον, fuldkomment, aldeles; df. — τελεόω, som τελειόω, fuldbringer, fuldender; πάντα - ἐτελέωσε ποιήσας, *Herod.* 1, 120.

*τελεσιάζω, = τελέω, sild.; — τελεσίδρομος, 2, (δρόμος), som fuldender Løbet; alm. aldeles fuldkommen; — τελεσίερος, 2, (ἱερός), som fuldender Offeret el. Offertienesten; — τελεσικαρπέω, er - τελεσίκαρπος, 2, = τελεόκαρπος; — τελεσίνοος, 2, *ctr.* -νους, (νόος), = τελεσίφρων; — τελεσιουργέω, er - τελεσιουργός, 2, (ἔργον), som fuldender et Værk el. et Arbeide; alm. som bringer noget i Stand, som gjør fuldkommen; df. - τελεσιούργημα, τό, det fuldendte Arbeide; Arbeidets Fuldendelse; ogs. Arbeidets Hensigt; - τελεσιουργία, ἡ, Arbeidets Fuldendelse el. Hensigt; o. - τελεσιουργικός, 3, hørende el. skikket til at fuldende; alm. kraftfuld, virksom, dygtig; o. — τελεσιουργός, 2, see u. τελεσιουργέω; af — τέλεσις, εως, ἡ, (τελέω), Fuldendelse; df. — τελεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), som fuldender sit Forsæt, som faaer sit Ønske opfyldt, *Æsch.*

τέλεσμα, τό, som τέλος, Told, Afgift; Udgift, Bekostning; o. — τελεσμός, ὁ, Fuldendelse; (af τελέω). — *τελεσσίγαμος, 2, (γάμος), *poët.* f. τελεσίγ., (γάμος), som fuldender Bryllupet; — τελεσσίγονος, 2, (γόνος), *poët.* f. τελεσίγονος, = τελεσίκαρπος. — τελεσσιδώτειρα, ἡ, *poët.* f. τελεσιδ., som giver Fuldendelse, Ende, Modenhed; o. — τελεσσίνοος, 2, *poët.* f. τελεσίνοος; - (af τέλεσις, τελέω). — *τελεστήρ, ῆρος, ὁ, = τελεστής; df. — τελεστήριον, τό, Sted til Indvielse; 2) τελεστήρια, τά, *sc.* ἱερά, Takoffer for en lykkelig Fuldendelse; egentl. *neutr.* af - τελεστήριος, 3, fuldendende; 2) indviende; — τελεστής, οῦ, ὁ, som fuldender; 2) som indvier; df. - τελεστικός, 3, *adv.* -κῶς, fuldendende; 2) indviende; 3) tilhørende el. egnende de Indviede; τελεστικὴ σοφία, Mysteriernes Viisdom; — τελεστός, 3, *adject. verb.*, fuldendt; 2) indviet; o. — τελέστωρ, ορος, ὁ, *poët.* f. τελεστής; - (af τελέω).

τελεσφορέω, bærer (Fosteret) til den bestemte Tid; alm. bringer til Fuldendelse el. Modenhed; 2) betaler Told el. Afgift; 3) indbringer, nytter, som λυσιτελέω; df. - τελεσφόρησις, ἡ, at bringe el. bære modne Frugter; o. - τελεσφορία, ἡ, 1) = frgd.; 2) Told, Afgift; 3) Nytte, Indtægt; 4) Indvielse; τελεσφ. ἐπετήσιος, aarligt Offer; af — τελεσφόρος, 2, (τέλος, φέρω), som bringer til Maalet, fuldendende, modnende; δένδρα τελεσφόρα, som bære modne Fugter; *b)* indbringende, nyttig; *c)* som fører Herredømmet el. Bestyrelsen; τελεσφόρος δωμάτων γυνή, som bestyrer Huset, Huusmoderen, *Æsch.*; — 2) *pass.*, fuldendt, tilendebragt; τελεσφόρος ἐνιαυτός, det fuldstændige Aar, el. efter nogle, den Aarets Omkreds, som giver Væxterne deres fulde Modenhed; τελεσφ. οἶκος, velordnet Huus; fuldstændig Familie; *b)* indtræffende, tilfældig.

τελεταρχέω, er - τελετάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Stifter af Mysterierne; som indvier deri; - dette Embede, τελεταρχία, ἡ; af — τελετή, ἡ, (τελέω), som τέλος, Fuldendelse, Tilendebringelse, Ende; - 2) Indvielse, bes. i Mysterierne; ogs. Mysterierne selv; *b) in pl.*, Reli=

gionsſkikke, Ceremonier; ὁ τὰς ἁγιωτάτας ἡμῖν τελετὰς καταδείξας Ὀρφεύς, Dem.; alm. Feſt, Feſtdag; τελεταῖς ὡρίαις ἐν Παλλάδος, Pind.; df. — τελετουργέω, er - τελετουργός, 2, (ἔργον), ſom indvier; df. - τελετουργία, ἡ, Indvielſe. — τελευταῖος, 3, (τελευτή), endende, beſluttende; b) ſidſt, yderſt; οἱ τελευταῖοι, de bageſte, Xen.; τελευταῖον, o. τὸ τελευταῖον, ſom adverb., tilſidſt, endeligen.

τελευτάω, f. ήσω, fuldender, fuldbringer; αἱ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας, ἔέλδωρ, opfyldte, bonhørte, Od. 21, 200; beſ. ofte h. Hom., ἐπεὶ ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, og havde bekræftet Eden, (neml. ved viſſe Ceremonier, uden hvilke Eden ikke var gyldig); - b) fuldender, tilendebringer, ender; τελευτᾶν m. o. u. τὸν βίον, at ende Livet, at døe; ligel. τελ. τὸν αἰῶνα, Herod, ἀσύχιμον ἁμέραν, Pind.; ogſ. c. gen., ex. ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω, Xen.; ligel. τελευτᾶν λόγου, at ende en Tale; absol., τελευτᾶν δόλῳ ὑπό τινος, at ombringes ved Liſt af nogen, Herod.; — 2) intr., ender, hører op, aflader; αἱ πολλαὶ Πολυκράτεος εὐτυχίαι ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν, denne Ende tog det da med P's ſtore Lykke, Herod. 3, 125; - b) beſ. ſættes partic. af τελευτάω omtr. ſom adverb. til et andet Verbum, ex. τελευτῶν εἶπε, tilſidſt ſagde han, el. han endte med at ſige; τελευτῶντες ἀπηλλάγησαν, tilſidſt gik de fra hinanden; jf. Soph. Antig. 261; af — τελευτή, ἡ, (τελέω, τέλος), ſom τελετή, Fuldendelſe, Fuldbyrdelſe; τελευτὴν ποιῆσαι, at fuldbyrde, Il.; b) Ende, Slutning, μύθοιο, ib.; beſ. βιότοιο τελευτή, Il., ogſ. ofte absol. τελευτή, Livets Ende, Døden; ἐς τελευτήν, tilſidſt.

τελέω, ep. ogſ. τελείω, f. τελέσω, ep. ogſ. τελέσσω, att. τελῶ, ctr. τελῶ, pf. pass. τετέλεσμαι, aor. pass. ἐτελέσθην, (τέλος); - fuldender, fuldfører, iværkſætter, gior virkelig, ὑπόσχεσιν, μῦθον, ἔπος, opfylder det Lovede el. et Udſagn, νόον τινί, nogens Ønſke, κακόν τινι, paafører nogen Lidelſe, Hom.; ὅρκια τελεῖν, = ὅρκον τελευτᾶν, ſee u. τελευτάω, id.; τελέσαι κότον, χόλον, at tilfredsſtille ſin Harme, id.; - att. bruges ofte omſkrivende, τελεῖν φόνον f. φονεύειν, o. dl.; - b) bringer til Ende, fuldender, δρόμον, πόνον, ἀέθλους, Hom.; ſild. ligeſom τελευτάω, m. o. u. βίον, døer; - c) in pass., at blive fuldendt el. fuldbragt; df. at gaae i Opfyldelſe; h. Hom. beſ. i Udtrykket, τὸ καὶ τετελεσμένον ἐστί, ἔσται, etc., ſom det ogſaa er ſkeet; ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, ſom ſagt, ſaa giort, Il. 19, 242; - d) intr., τελοῦσι ἀραί, f. τελοῦνται, gaae i Opfyldelſe, Soph. El. 1417; — 2) betaler, bringer, yder, θέμιστας, Il., δῶρα, δωτίνην, bringer Gaver, Od.; alm. betaler, gior en Udgift; ἀργύριον τελέσαι, Xen.; ogſ. σῖτον τελεῖν, at uddele Proviant, id.; beſ. att., - a) betaler Skat, Told, Renter, o. dl.; τελεῖν τὰ ἱππικόν, τὸ θητικόν, at betale Afgifter ſom ἱππεύς, ſom θής, o. ſ. v.; - b) fordi de athen. Borgere efter deres Formue vare fordeelte i viſſe Klaſſer, ſaa hedder τελεῖν εἰς ἱππάδα s. εἰς ἱππῆς, at høre til Ridderſtanden, censeri inter equites, o. ſ. v.; ogſ. alm. τελεῖν εἰς τάξιν τινά, εἰς ἄνδρας, o. dl., at høre el. regnes til en vis Stand, til Mændenes Klaſſe, o. ſ. v.; - c) pass., lader mig betale, gior mig betalt, Dem.; — 3) indvier, beſ. i Myſterierne; in med., lader mig indvie, ex. ἐτέλεις, ἐγὼ δ' ἐτελούμην, Dem. 315; τετελεσμένος τοῦτῳ τῷ θεῷ, rimel. i denne Guds Myſterier, Xen. Symp. 1, 10; transl., τελεσθῆναι στρατηγόν, at udnævnes til Feltherre, Dem.; — 4) intr., τελεῖν εἰς τόπον, εἰς πόλιν, o. dl., at naae el. komme etſteds hen, hvorv. man ſupplerer ὁδόν, δρόμον, o. ſ. v.; jf. ἀνύω.

τελέως, adv. af τέλεος, fuldkomment, ganſke, aldeles, Herod. — τελεωτικός, 3, = τελειωτικός. — τελήεις, εσσα, εν, (τελέω), ſom τέλεος o. τέλειος, fuldkommen, fuldendt; ἔρδειν s. ῥέζειν τελήεσσας ἑκατόμβας, enten fuldtallige el. af fuldvoxne Øren, Hom.; - 2) act., fuldbringende; τελήεντες οἰωνοί, ſom give ſikkert Varſel, oppon. μαψιλόγοι, Hom. Merc.; ἔπεα τελέεντα, (af d. oprindel. Form τελέεις), Spaadomme, ſom gaae i Opfyldelſe, Tyrt. — τέλθος, εος, τό, ſild. o. poët. f. τέλος, Told, Afgift, Løn, Call.; (formet ſom ἄχθος af ἄχος). — τελικός, 3, hørende til τέλος (i dets forſkiellige Bem.); ἀγαθὰ τελικά h. Stoikerne, bona ad illud ultimum pertinentia, Cic., hvad der hører til det høieſte Gode. — τελίσκω, poët. f. τελέω, Nic. — τέλισμα, τό, (ſom af τελίζω), = τέλεσμα, Bekoſtning, Omkoſtninger, inc.

τέλλη, inc., o. τελλίνη, ἡ, en Muslingart; ogſ. ξιφύδριον. — τέλλω, f. τελῶ, æol. τέλσω, aor. ἔτειλα, pf. pass. τέταλμαι, (τέλος), egentl. bringer til Ende, df. frembringer, lader opſtaae; ἔτειλαν - ὁδόν, have fuldendt, Pind. Ol. 2, 126; act. h. Hom. alene in compos. m. Tmeſis, ex. ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, tilføiede Befaling; jf. ogſ. Il. 2, 643; b) intr. ſom ἀνατέλλω, ἡλίου τέλλοντος, ved Solens Opgang, Soph. El. 699; c) in pass. o. med. ſom d. beſl. τελέθω,

opstaaer, bliver til, er; δῶρα Κυπρίας – ἐς-χάριν τέλλεται, vorde til Glæde, *Pind. Ol.* 1, 122; τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον, opfyldes, modnes, *id. Ol.* 11, 5; df. — τέλμα, τό, sammenløbet (samlet el. ligesom opstaaet) Vand, Sump, Morads; *b)* Dynd, Mudder; ogs. Leer til at mure med, jf. *Herod.* 1, 179; i denne Bem. ogs. τελμίς; *c)* Marskland; df. – τελματιαῖος, 3, af en Sump el. et Morads, hørende dertil, ὕδωρ; – τελματόω, gior til en Sump el. et Morads; *pass.*, at blive dertil; v. – τελματώδης, 2, (εἶδος), moradsig, sumpig, fuld af Dynd; v. — τελμίς, ῖνος, ὁ, = τέλμα, Bem. *b.*

τέλος, εος, τό, Maal, Ende, Hensigt; alm. om Ting og om Handlinger, det Sidste, det Hoieste, det Vigtigste; τέλος ἀγαθῶν τε κακῶν τε, *Hes. Op.* 669; μύθου s. μύθων τέλος, Hovedsagen, det Vigtigste, Summen af det Foredragne, *Il.*; alm. Ende, Endeligt, Fuldendelse, m. v. u. βίου, Doden; ἣν θεὸς ἀγαθὸν τέλος διδῷ αὐτῷ, *Xen.*; οἱ τὸ τέλος ἔχοντες, de Afdode, *Pl.*; *poët.* omskrivende, τέλος θανάτου, τέλος νόστοιο, o. dl., f. θάνατος, νόστος, *Hom.*; τέλος ἔχειν, at være til Ende, at være fuldbragt; τέλος γάμοιο, Giftermaalets Fuldbyrdelse, *Od.*; Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι, at man intet behageligere kan foretage sig, *ib.* 9, 5; μισθοῖο τέλος, Betalingstiden, *Il.* 21, 450; — 2) af Grundbem. Fuldendelse, fuldstændigt Heelt, o.s.v.; df. – *a)* en Afdeling el. Trop Krigere, *Il.*; Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, til Nattevagten, *Il.* 10, 56; ἐν τελέεσσι, *Hom.*, κατὰ τέλεα, *Herod.*, troppeviis, i Hobe, *turmatim*; h. Romerne, en Legion; jf. τάξις; – *b)* den hoieste Værdighed el. Ovrighed i Staten; οἱ ἐν τέλει ὄντες, o. τὰ τέλη, Ovrighedspersoner; ἐν τέλει γενέσθαι, εἰς τέλος καταστῆναι, at tiltræde et Embede; – *c)* hvad der betales til Statens Vedligeholdelse, Told, Afgift, Skat; df. alm. Udgift, Bekostning, Bidrag; – *d)* i Athenen, en Borgers bestemte Formue (Romernes *census*), hvorefter han horte til en vis Klasse; df. alm. borgerligt Forhold, Stand, Rang; κατὰ τέλος, i Forhold til Formue el. Stand, *Dem.*; — 3) Indvielse, bes. i de eleusinske Mysterier, lat. *initia*; ogs. disse Mysterier selv; (Bevævnelsen af den Fuldkommenhed, som de Indviede troedes at opnaae); ogs. alm. religios Ceremonie el. Hoitidelighed; bes. ogs. τέλος γάμου, o. γαμήλιον τέλος, f. γάμος, Ægtevielse, Ægtestand; — 4) som *adverb.*, τέλος f. κατὰ τέλος, ogs. ἐπὶ τέλει, tilsidst, endeligen; διὰ τέλους, lige til Enden; εἰς τέλος, ganske og aldeles.

τέλοσδε, som *adverb.*, til Enden, til Maalet, θανάτοιο, *Il.* — τέλσον, τό, *poët.* f. τέλος, Grændse, Ende; τέλσον ἀρούρης, νειοῖο, afmaalt Stykke Agerland, *Il.* — τελχίν, ῖνος, ὁ, misundeligt el. ondskabsfuldt Menneske, nedrig Troldmand, o. dl.; (riimel. af θέλγω). — τελωνάρχης, ου, ὁ, (τελώνης, ἄρχω), Formand for Toldforpagterne. — τελωνεία, ἡ, Toldens Forpagtning el. Indkrævelse; 2) Toldforvalterens Embede el. Post; o. – τελωνεῖον, τό, Toldhuus, Toldbod; af — τελωνέω, er – τελώνης, ου, ὁ, (τέλος Bem. 2, *c.*, ὠνέομαι), som har forpagtet Statsindkomsterne, bes. Tolden, *publicanus*; 2) alm. Tolder, Toldbetient, *portitor*; – *b)* τελωνεῖν τι, at tage Afgift af el. Betaling for noget. — τελωνητής, οῦ, ὁ, = τελώνης. — τελωνία, ἡ, = τελωνεία. — τελωνιάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* af – τελωνικός, 3, (τελώνης), hørende til, passende for en Tolder. — τελώνιον, τό, = τελωνεῖον; ogs. Tolden selv.

τεμᾰχίζω, (τέμαχος), skærer i Stykker og nedsalter; 2) *transl.*, adskiller, afsondrer. — τεμάχιον, τό, *dim.* af τέμαχος. — τεμᾰχιστός, 3, *adject. verb.*, sonderskaaren og nedsaltet; o. — τεμαχίστης, ου, ὁ, ἰχθύς, etslags stor Søfisk til at skære i Stykker og nedsalte; (af τεμαχίζω). — τέμᾰχος, εος, τό, (τέμνω), afskaaret el. afhugget Stykke, bes. om saltet Fisk el. Kiød; om andre Spiser, τόμος; df. — τεμαχοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som handler med saltet Fisk.

*τεμενίζω, opretter, indvier en hellig Lund el. et Tempel; τέμενος τεμενίζειν τινί, *Pl.*; — τεμενικός, 3, o. τεμένιος, 3, af en Lund, hørende dertil; φυλλὰς τεμενία, *Soph.*; — τεμένισμα, τό, (τεμενίζω), indviet Lund el. Tempel; o. — τεμενίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, ιδος, ἡ, = τεμένιος; af — τέμενος, εος, τό, (τέμνω), afskaaret el. afgrændset Stykke Land, der gives nogen til Eiendom; τέμενος – μέγα – Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο, *Il.* 12, 313; jf. 6, 194; – 2) et til en Guddom indviet Stykke Land, sædv. hellig Lund med Capel og Altar; jf. *Il.* 8, 48; alm. Capel, Tempel, Helligdom; bes. fra *Pind.* bliver denne Bem. den sædvanlige; *transl.* kalder *Pind.* ogs. det af Nilfloden oversvømmede Land, Νείλοιο – τέμενος, ligesom Nilgudens Eiendom, *Pyth.* 4, 99; jf. *Pyth.* 12, 47; – 3) sild. alm. Lystskov, Lund, fri Plads, o. dl.; df. — τεμενοῦχος, 2, (ἔχω), som har inde, som beboer et Tempel el. en Helligdom; o. —

τεμενωρός, ὁ, (ὥρα), som bevogter et Tempel el. en Helligdom. — τεμμάχιον, τό, urigtig Læsem. f. τεμάχιον.

τέμνω, jon. o. ep. τάμνω, f. τεμῶ, aor. ἔτεμον, ep. ἔταμον, (ogs. uuderl. att.), pf. τέτμηκα, (part., m. pass. Bem. τετμηώς, Ap. Rh.), pass. τέτμημαι, aor. pass. ἐτμήθην; hertil komme de episke Former, τμήγω, aor. ἔτμηξα o. ἔτμἄγον, pass. ἐτμάγην [ᾰ]; jf. ogs. τέμω; — skærer, hugger, kløver, giennemskærer, afhugger, sonderskærer, adskiller, χρόα χαλκῷ, saarer, Il.; bes. sonderlemmer Offerdyret, df. alm. offrer, slagter, o. transl., ὅρκια πιστὰ τάμνειν o. dl., at bekræfte Forbundet ved et høitideligt Offer, alm. at slutte et Forbund, foedus ferire, Hom.; θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον, Il. 4, 155, f. ἐπὶ τῷ σῷ θανάτῳ, med din Død beseglede jeg Forbundet; sild. ogs. συνθεσίας s. φίλια τέμνειν; - b) afskærer, afhugger, δοῦρα, Hom., ξύλα, fælder Træer; ogs. tilhugger, tilskærer; λίθους τάμνεσθαι, at behugge, Herod.; τέμνειν σῖτον, at meie; men τέμνειν γῆν s. χώραν, at hærie, ødelægge; φάρμακον τέμνειν, at afskære Urter til Lægemidler o. dl., jf. ἀντιτέμνω; - c) udskærer, affondrer, afgrændser, τέλσος ἀρούρης, τέμενος, ἄροσιν, Il.; men τέμνοντ' ἀμφὶ ἀγέλας, Il. 18, 528, see u. ἀμφιτέμνω; - d) giennemskærer (et Rum), πέλαγος μέσον, θάλασσαν, o. dl., som seco mare; df. τέμνειν o. τέμνεσθαι ὁδόν, at bane sig en Vei, at tage en Vei; transl., μαχᾶν τέμνειν τέλος, at forfølge Kampens Udgang, at kæmpe modigen til Enden, Pind. Ol. 13, 80; ἀγοραὶ φε:ίδη τέμνουσαι, som gaae ud paa Løgn, id.; μέσον τέμνειν, at holde Middelveien; - f. act. bruges ofte med. c. acc., ex. Od. 24, 364, Herod. 4, 70, o. f. v.; men φρεατίαν τεμόμενος, efter at have ladet grave en Brønd, Xen. Hell. 3, 1.

Τέμπεα, τά, ctr. Τέμπη, Tempe, Biergdal i Thessalien imellem Olympus og Ossa; df. 2) enhver græsrig Biergdal el. smuk Egn; df. — Τεμπίς, ίδος, ἡ, fra Tempe, Nic.; o. — Τεμπώδης, 2, (εἶδος), som ligner Dalen Tempe. — τέμω, Stamform til τέμνω; men ogs. Il. 13, 707 læse Heyn. o. Buttm. τέμει, hvor Wolf. har fut. τεμεῖ. — τενᾰγίζω, har lavt el. grundt Vand; o. — τεναγίτης, ου, ὁ, -γῖτις, ιδος, ἡ, lav, grund; af — τέναγος, εος, τό, lavt Vand, Vadsted, vadum; ἰδόντες - τέναγος γενόμενον, neml. ved Ebben, Herod. 8, 129; df. — τεναγόω, gior lav, grund, sumpig; o. — τεναγώδης, 2, (εἶδος), som ligner et τέναγος, sumpig, moradsig, vadosus.

τένδω, att. τένθω, gnaver; begnaver; ὃν πόδα τένδει, Hes. Op. 524; bes. nasker, er slikken; (rimel. af τείνω, altf. egentl. gior tynd. — τενθεία, ἡ, Handlingen - τενθεύω, ogs. in med., er - τένθης, ου, ὁ, (τένθω), Slikmund. — τενθρηδών, όνος, ἡ, o. τενθρήνη, ἡ, etslags Hvepse el. Humlebi; df. — τενθρήνιον, τό, Hvepserede; df. - τενθρηνιώδης, ogs. τενθρηνώδης, 2, (εἶδος), fuld af Huller som en Hvepserede. — τενοντάγρα, ἡ, Lamhed i Halsmusklerne; o. — τενοντότρωτος, 2, (τιτρώσκω), saaret paa en Sene; (af flgd.).

τένων, οντος, ὁ, (τείνω), egentl. ethvert stramt el. spændt Baand; sædv. en Sene, som νεῦρον, bes. i Nakken, h. Hom. τένοντες αὐχένιοι; ogs. Nakken selv; 2) transl., som αὐχήν, smalt Landstrog. — τέξις, εως, ἡ, Føden, Fødsel; af — τέξω o. τέξομαι, fut. til τίκτω. — τέο, dor. f. σοῦ af σός; 2) τέο o. τεο, jon. o. dor. f. τίνος o. τινός, Hom. — τεοῖο, ep. gen. 1) f. σοῦ af σύ, Il. 8, 37; 2) af - τέος, 3, ep. o. dor. f. σός, tuus, Hom. — τέος, inus., f. τίς o. τις, df. gen. o. dat. sing. τέο, τέῳ, o. gen. o. dat. pl. τέων, τέοισι; τέοισι ὄμμασι, med hvilke Øine? Herod. 1, 37; — τεοῦ ep. o. dor., o. τεοῦς, dor. o. æol. gen. f. σοῦ, af σύ.

τεράεσσι, ep. dat. pl. af τέρας. — τεράζω, (τέρας), udtyder Tegn, spaaer, Æsch. — τέραμνον, τέραμνος, τεραμνύτης, = τέρεμνον, etc. — τεραμότης, ἡ, Blødhed; af — τεράμων, ονος, ὁ, ἡ, (τερήν), blød, fiin; som let koger el. bliver mør, bes. om Bælgfrugter; compar. τεραμονέστερος, Theophr. — τέρας, ατος, ep. αος, nom. pl. ep. τέραα o. τέρα, (ogs. τεράατα, Ap. Rh.); - Vidunder, Varsel, Jertegn; bes. overordentlig Naturbegivenhed, der ansees som Varsel fra Guderne, portentum, prodigium; θεοὶ τέραα προὔφαινον, Od. 12, 394; τέρας Διός, fra Zeus; τέρας πολέμοιο, Forvarsel paa Krig el. Kamp, Il.; bes. - a) et frygteligt Dyr, et Uhyre; ogs. Misfoster, monstrum; — b) som τείρεα, signa, Himmeltegnene; ogs. Luftsyn; - c) Blendværk, Giøgleri; - οὐ τέρας, intet Under! Ar.; - (besl. m. τέρμα).

τερασκόπος, 2, poët. f. τερατοσκόπος. — *τεράστειος, 3, o. τεράστιος, 2, vidunderlig, unaturlig, uheldvarslende, portentosus; — τερατεία, ἡ, (τερατεύω), Tale el. Fortælling om vidunderlige, usædvanlige, unaturlige Ting el. Begivenheder; Giøgleri; Praleri; — τεράτειος, 3, = τεράστειος; — τεράτευμα, τό, Giøgleri, Blendværk; af — τερατεύω, sædv. τερατεύομαι, por-

tenta loquor, fortæller vidunderlige, utrolige Ting, Eventyr, o. dl.; gior vidunderlige Kunster el. Gioglerier; gior Blæst, bruger store Ord, praler, brauter, lyver; — τερατίας, ου, ὁ, en Giogler; o. — τερατικός, 3, *adv.* -κῶς, = τεράστειος; - (af τέρας).

*τερᾰτογονία, ἡ, (γονή), unaturlig Fødsel; — τερᾰτογρᾰφέω, (γράφω), beskriver el. skriver om vidunderlige, unaturlige, eventyrlige Ting el. Begivenheder; — τερατολογέω, er - τερατολόγος, 2, (λέγω), som fortæller, taler om, afhandler det Vidunderlige el. Overnaturlige, Varsler, Jertegn, o. dl.; - en saadan Fortælling el. Afhandling, τερατολογία, ἡ; — τερατολόγος, see u. τερατολογέω; undert. ogs. *pass.*, hvorom der fortælles vidunderlige Ting, vidunderlig, unaturlig, *Pl.*; — τερατόμορφος, 2, (μορφή), med en vidunderlig el. unaturlig Gestalt; — τερατοποιέω, er - τερατοποιός, 2, (ποιέω), = τερατουργέω, *etc.*; o. — τερατοσκοπία, ἡ, Jagttagelse og Udtydning af Jertegn, Varsler, o. dl.; af - τερατοσκόπος, 2, (σκοπέω), som iagttager og udtyder det Vidunderlige el. Overnaturlige, Jertegn, Varsler, o. dl.; ὁ τερατοσκ., Tegnsudlægger, Spaamand; - (af τέρας).

*τερᾰτοτοκέω, er - τερατοτόκος, 2, (τίκτω, τεκεῖν), som bringer et Misfoster til Verden; - en saadan Fødsel, τερατοτοκία, ἡ; — τερατουργέω, er - τερατουργός, 2, (ἔργον), som gior vidunderlige Ting, som driver Giøglerier; df. - τερατούργημα, τό, Underværk, Giøgleri; o. - τερατουργία, ἡ, at giøre vidunderlige Ting, at drive Giøglerier; ogs. = frgd.; — τερατουργός, 2, see u. τερατουργέω; ὁ τερατουργός, Mirakelmager, Giøgler, Taskenspiller, Hexemester; — τερᾰτόω, gior vidunderlige Ting; *in med.*, studser over et Vidunder; — τερατώδης, 2, *adv.* -δως, (εἶδος), som ligner et Vidunder el. et Varsel; vidunderlig, varslende; df. - τερατωδία, ἡ, det Vidunderlige; o. — τερατωπός, 2, (ὤψ), af el. med et vidunderligt Udseende el. Ansigt; - (af τέρας).

τέρβινθος, ἡ, *ctr.* f. τερέβινθος. — τερεβινθίζω, (τερέβινθος), ligner Terpentin. — τερεβίνθινος, 3, giort el. tagen af - τερέβινθος, ἡ, Terpentintræet, *Pistacia terebinthus*; ogs. Saften el. Harpixen deraf, Terpentin; (først fra *Theophr.* f. den ældre Form τέρμινθος); df. — τερεβινθώδης, 2, (εἶδος), som ligner Terpentintræet; fuld af Terpentintræer. — τέρεμνον, τό, det fast el. tæt Tilsluttede; τέρεμνα οἰκῶν, παστάδων, o. dl., Huus, Værelse, *Eur.*; af — τέρεμνος, 2, f. στέρεμνος, στερεός, στεῤῥός, fast, tæt; df. — τερεμνότης, ητος, ἡ, Fasthed, Tæthed. — τερενοπλόκαμος, 2, (πλόκαμος), med blode, fine Haar el. Lokker; — τέρενος, 3, sjeld. Biform af τέρην; o. — τερενόχροος, *ctr.* -χρους, 2, o. τερενόχρως, ωτος, o. οος, ὁ, ἡ, (χρόα, χρώς), med fiin el. blød Hud, med fiint el. blødt Legeme; (af τέρην).

τερετίζω, qviddrer, piber, o. dl., egentl. om Svalen o. Cikaden; df. om Citharens Strænge, at give en qviddrende el. blød Tone; ogs. om Mennesker, at slaae Triller, at synge; at præludere; (ligesom d. besl. τρίζω, onomatopoetisk); - en saadan Lyd, Tone, Stemme, Sang, τερέτισμα, τό, o. τερετισμός, ὁ. — τερέτριον, τό, *dim.* af - τέρετρον, τό, et Bor, *terebra*, *Od.*; af — τερέω, borer, giennemborer; saarer; 2) dreier; (besl. m. τείρω, τιτράω). — *τερηδονίζομαι, om Træ, at blive ormstukken; om Mennesker, at faae Beenedder; af — τερηδών, όνος, ἡ, (τείρω), *teredo*, Træorm, Skibsorm; 2) Beenedder. — τέρην, τέρεινα, τέρεν, *gen.* τέρενος, *etc.*, (τείρω), egentl. afgneden; df. glat, blød; myg, φύλλα, ἄνθεα; blød, fiin, τέρενα χρόα, *Il.*; *transl.*, τέρενα δάκρυα, ømme Taarer; (af τείρω, τιτράω, ligesom d. besl. *teres*, *tener*, af *tero*).

τερθρεία, ἡ, Giøgleri, Blendværk; Spidsfindighed, tom Snak, Praleri; alm. Skuffelse, Bedrageri; o. — τέρθρευμα, τό, Giøgleri; tom Snak; af — τερθρεύω, sædv. τερθρεύομαι, driver Giøgleri el. Blendværk; fører en tom og spidsfindig Snak; alm. skuffer, bedrager; (af τέρθρον, rimel. ogs. besl. m. τέρας, o. τρέπω, altsaa egentl. om en Taskenspiller); df. — τερθρεύς, έως, ὁ, en Giøgler, *inc.* — τερθρία, ἡ, = τερθρεία. — τέρθριος, ὁ, *sc.* κάλως, Line el. Toug om Skibsraaen, hvorved Seilene udspændes og tages ind, *Ar.*; af — τέρθρον, τό, det Yderste, Høieste; bes. den yderste Deel af Raaen, hvorved τέρθριοι el. Seiltougene ere befæstede; (besl. m. τέρμα).

τέρμα, ατος, τό, *terminus*, Maal, Grændse, Ende; df. a) Maalet el. Vendepunktet, hvorom man dreier paa Væddeløbsbanen, som καμπτήρ o. νύσσα; δινεῖν, βάλλειν, εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, ἑλίσσειν περὶ τέρματα, at vende el. kiøre omkring Maalet, *Il.* 23; ogs. alm. det Maal, hvortil man løber, el. hvorefter man kaster, skyder, o. dl., *Hom.*; - b) alm. det Yderste, Øverste, Nederste af noget, *ex.* Toppen el. Foden af et Bierg; - c) τέρμα, som *adverb.*, som τέλος, til=

sidst; 2) *transl.*, det Yderste, Høieste, Fortrinligste, τέχνης, i en Kunst; τέρμα νίκης fuldstændig Seier; ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου, ved Livets Grændse, i Alderdommen, *Xen.*; — b) bes. den høieste Magt el. Afgiørelse; θεοὶ ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες, de alherskende Guder, *Eur.*; (rimel. af τρέπω).

τερμάζω, o. τερματίζω, (τέρμα), som ὁρίζω, begrændser, bestemmer; 2) ender. — τερμέρειον s. τερμέριον κακόν, selvvoldt Ulykke; (efter *Plut.* af Røveren Termeros). — τερμιεύς, ὁ, (τέρμα), Ζεύς, Zeus som Grændsegud el. Grændsens Beskytter. — τερμίνθινος, 3, m. bes. *fem.* τερμινθίς, ίδος, ἡ, = τερεβίνθινος; af — τέρμινθος, ἡ, ældre Form f. τερέβινθος; ogs. etslags Vært, der lignede Hør og brugtes til Anglesnorer, o. dl. — τερμιόεις, εσσα, εν, som gaaer lige til Enden; ἀσπὶς τερμιόεσσα, som bedækker hele Legemet; χιτὼν τερμιόεις, som naaer lige til Jorden, sædv. χιτὼν ποδήρης; o. — τέρμιος, 3, som befinder sig ved Enden, sidst, yderst, χώρα, *Soph.*; τερμ. ἡμέρα, Dødsdagen, *id.*; (af τέρμα). — τέρμις, ιος, ὁ, = τέρμα, *Hesych.* — τερμοδρομέω, (τέρμα, δραμεῖν), løber til Maalet. — τερμόνιος, 3, = τέρμιος, *Æsch.*; af — τέρμων, ονος, ὁ, = τέρμα.

τέρπῃσιν, *ep.* 3 *sing. conj. præs. act.* af τέρπω. — *τερπικέραυνος, 2, (κεραυνός), som fryder sig ved Lynet, *h. Hom. epith.* til Tordneren Zeus; o. — τερπνός, 3, *adverb.* τερπνῶς, fornøielig, frydelig, behagelig, yndig, ἥβη, χάρις, θαλίαι, o. dl., *Pind.*; οὐδὲν τερπνὸν ἴσον, der er intet, som behager alle, *id.*; *superl. irr.* τερπνίστατος, o. τέρπνιστος; *Theogn.*; df. — τερπνότης, ητος, ἡ, Fornøielse, Behagelighed, Ynde; — (af flgd.).

τέρπω, *f.* ψω, *etc.*, *aor. med.* ἐτερψάμην, *aor. pass.* ἐτέρφθην, o. *ep.* m. Omlyd ἐτάρφθην, *ep.* ogs. *aor.* 2 *pass.* ἐτάρπην, *inf.* ταρπῆναι, ταρπήμεναι, o. m. Metathesis 1 *pl. conj.* τραπείομεν, *ex. Il.* 3, 441, f. τραπέωμεν, τραπῶμεν, ταρπῶμεν; o. ligel. *ep. aor. redupl.* τεταρπόμεν, *etc.*; — egentl. mætter; df. vederqvæger, tilfredsstiller, o. alm. fornøier, fryder, glæder, φόρμιγγι, λόγοις, o. dl., *Hom.*; τέρπειν θυμόν, at fryde Sindet, *id.*; τέρποντες ἀκαχήμενον, trøstende, *Il.* 19, 312; — oftere *in pass.* o. *med.*, mætter mig, tilfredsstiller mig, τινός, med noget; df. nyder; τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Σίτου καὶ οἴνοιο, *Il.* 9, 701; ἥβης ταρπῆναι, at glæde sig ved sin Ungdom, *Od.*; ἐπεὶ τεταρπώμεσθα γόοιο, have mættet os med Klage, ere trætte af at klage, *Il.* 23, 10; alm. fornøier mig, fryder mig, φόρμιγγι, αὐδῇ, δαιτί, o. dl., ofte m. tilføiet θυμῷ, θυμόν, φρένα, ἐν φρεσί, o. dl., *Hom.*; σκοπῶν — τί ἂν ἰδὼν, ἢ τί ἀκούσας τερφθείης, *Xen. M. S.* 2, 1; (rimel. besl. m. τρέφω).

τερπωλή, ἡ, *poët.* f. τέρψις, Fornøielse, *Od.* — τερσαίνω, *aor.* ἐτέρσηνα, *transit.*, tørrer, aftørrer, αἷμα, *Il.*; o. — τερσιά, ἡ, som ταρσός, Stillads til at tørre paa; af — τέρσομαι, *intr.*, bliver tør, tørres; ἕλκος ἐτέρσετο, ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο, *Hom.*; *inf. aor. pass.* τερσῆναι, *ep.* τερσήμεναι, *id.*; af *inus.* τέρσω, har *Nic. aor.* ἔτερσα f. ἐτέρσηνα, see u. τερσαίνω; (af τείρω, *tero*, besl. m. ταρσός, *tergo*, *tergeo*, *torreo*). — τερῶ, *æol. fut.* af τείρω. — τερύνης, ου, ὁ, o. τέρυς, υος, ὁ, ἡ, *neutr.* τέρυ, (τείρω), udslidt, afkræftet, ἵππος, ὄνος, *gramm.*; df. — τερύσκω, τερύσκομαι, som τείρω, udslider, afkræfter, *gramm.*

τέρφος, εος, τό, ogs. ἔρφος o. στέρφος, Skind, Hud, Skal, *Nic.* — τέρχνος, εος, τό, Green, Qvist, Skud, *poët.* — *τερψίμβροτος, 2, (βροτός), som fryder Menneskene, *Od.*; — τερψίνοος, 2, (νόος), som fryder Hiertet, *poët.*; — τέρψις, ἡ, Mættelse, Tilfredsstillelse, πόθου, *Eur.*; sædv. Fornøielse, ἀοιδῆς, *Hes.*, Nydelse, Lyst, Glæde; o. — Τερψιχόρη, ἡ, Therpsichore, Dandsens Muse, *Hes. Theog.* 78; af — τερψίχορος, 2, (χορός), som fryder ved Dandse el. Chore; som frydes ved Dands; — (af τέρπω). — τέρω, *inus.*, anføres som Grundform til τείρω; (df. τέρην, *tero*, o. fl.).

τέσσαρα, see u. τέσσαρες. — τεσσαράβοιος, 2, (τέσσαρες, βοῦς), af fire Oxens Værdi, *Il.*; 2) giort af fire Oxehuder. — † τεσσαρακαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, (τέσσαρες, δέκα), fiorten; df. — τεσσαρακαιδεκάδωρος, 2, (δῶρον), fiorten Haandbreder i Udstrækning; — τεσσαρακαιδεκαταῖος, 3, i 14 Dage; paa den 14de Dag; af — τεσσαρακαιδέκατος, 3, den fiortende; o. — τεσσαρακαιδεκέτης, ου, ὁ, *fem.* -δεκέτις, ιδος, ἡ, (ἔτος), fiortenaarig, 14 Aar gammel. — τεσσαρακονθήμερος, 2, (ἡμέρα), i el. paa 40 Dage; af — † τεσσαράκοντα, *att.* τετταράκ., οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, (τέσσαρες), 40; df. — τεσσαρακονταέτης, ου, ὁ, o. τεσσαρακονταετής, *etc.* έος, 2, *Hes.*, (ἔτος), 40aarig; df. — τεσσαρακονταετία, ἡ, Tidsrum af 40 Aar; — τεσσαρακονταῖος, 3, = τεσσαρακοσταῖος, *inc.*; — τεσσαρακοντάκις, *adv.*, 40gange; — τεσσαρακοντάπηχυς, υ, *gen.* εως, (πῆχυς), 40 Alen

lang; — τεσσαρακοντάς, άδος, ἡ, Tallet 40; 2) et Tidsrum af 40 Dage; — τεσσαρακοντήρης, -2, (ἐρέσσω), med 40 Aarer; — τεσσαρακοντόργυιος, 2, (ὄργυια), 40 Favne lang, Herod.; v. — τεσσαρακοντούτης, ον, ὁ, ctr. f. τεσσαρακονταέτης.

τεσσαρακόσιοι, 3, som τετρακόσιοι, 400; v. — τεσσαρακοσταῖος, 3, i 40 Dage, paa den 40de Dag; af — τεσσαρακοστός, 3, (τεσσαράκοντα), den 40de; αἱ τεσσαρακοσταί, etslags Mont paa Chios. — †τέσσαρες, att. ogs. τέτταρες, οἱ, αἱ, τέσσαρα, τά, gen. ων, dat. τέσσαρσι, poët. τέτρασι, fire; f. τέσσαρες bruges jon. τέσσερες; Herod., dor. τέττορες, τέτορες, v. æol. πίσυρες, undert. ogs. h. Hom.; (besl. m. πέσσος, ds. d. lat. tessera, tessella); ds. — τεσσαρεσκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, indecl., fiorten; ds. — τεσσαρεσκαιδεκαέτης, ου, ὁ, (ἔτος), 14aarig, c. — τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, 3, paa den 14de Dag; af — τεσσαρεσκαιδέκατος, ὁ, -δεκάτη, ἡ, (uden neutr.), den fiortende. — τέσσερες, Herod., v. τεσσερήκοντα, jon. f. τέσσαρες, τεσσαράκοντα.

τεταγμένως, adv. part. pf. pass. af τάσσω, ordnet, ordentligen, regelmæssigen, til rette el. behørig Tid. — τετᾰγών, όντος, ὁ, ep. part. aor. 2 m. Reduplication af inus. τάγω, tagende, fattende, gribende; ῥῖψε ποδὸς τεταγών, ved Foden, Il.; ogs. absol. ῥίπτασκον τεταγών, ib. 15, 23; (efter nogle af en Stamform τάω, jf. τῆ; ds. vort tager). — τέτᾰκα, τέτᾰμαι, pf. act. o. pass. til τείνω. — τέταλμαι, pf. pass. af τέλλω. — τετᾰμιευμένως, adv. part. pf. pass. af ταμιεύω, sparsomt, som god Huusholder. — τετᾰνικός, 3, som lider af Sygdommen τέτανος, contract, lam. — τετᾰνοειδής, 2, (εἶδος), der ligner Sygdommen τέτανος. — τετᾰνόθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ), med lange, glatte Haar; af — †τετᾰνός, 3, (τανύω, τείνω), udspændt, udstrakt, trukken i Længden; udspændt, uden Rynker, glat; ds. — τέτᾰνος, ὁ, Spænden, Spænding; bes. Trækning, Stivhed, Lamhed i Lemmerne el. Legemet, rigor nervorum; — τετᾰνόω, udspænder glat, borttager Rynkerne; ds. — τετάνωθρον, τό, men τετάνωμα, τό, inc., Middel til at glatte Huden el. til at borttage Rynkerne.

τετᾰραγμένως, adv. part. pf. pass. af ταράσσω, forvirret, i Uorden. — τετάρπετο; etc., ep. aor. redupl. af τέρπομαι, see u. τέρπω. — τεταρταΐζω, lider af en Fierdedagsfeber; v. — τεταρταϊκός, 3, hørende til en Fierdedagsfeber; af — τεταρταῖος, 3, i fire Dage; paa fierde Dag; — τεταρτημοριαῖος, 3, til at have el. kiøbe for ¼ Obol, quadrantarius; af — τεταρτη-μόριον, τό, en Fierdedeel, bes. af en Obol, quadrans; v. — τεταρτολογέω, (λέγω), udvælger hver fierde Mand; af — τέταρτος, 3, (τέσσαρες), den fierde; h. Hom. ogs. τέτρατος; τὸ τέταρτον som adv., fierdegang, id.; adv. τετάρτως, for det fierde; ἡ τετάρτη, en Quart, et Anker, (som Maal for flydende Ting), Herod.; ἡ τετάρτη, sc. ἡμέρα, den fierde Dag, Hes.

τετάσθην f. ἐτετάσθην, ep. 3 dual. plqupf. pass. af τείνω, Il. — τέτᾰται, τέτᾰτο (f. ἐτέτατο), 3 sing. pf. o. plqupf. pass. af τείνω. — τετάχαται, jon. 3 pl. pf. pass. af τάσσω, Herod. — τετεύχαται, jon. 3 pl. pf. pass. af τεύχω. — τετεύχετον, f. ἐτεύχετον, -χέτην, see u. τεύχω — τετεχνημένως, adv. part. pf. pass. af τεχνάω, med Kunst, kunstigen. — τετηρημένως, adv. part. pf. pass. af τηρέω, nøiagtigen, med Opmærksomhed. — τετίημαι [ĭ], ep. pf. defect. af inus. τιέω, (τίω, τίνω), sørger, er kummerfuld, bedrøvet; ds. h. Hom. 2 dual. τετίησθον, Il. 8, 447, part. τετιημένος sædv. m. ἦτορ, i Hiertet, v. part. act. intr. τετιηώς, i Forbindelsen τετιηότι θυμῷ. — τετῑμένος, part. pf. pass. af τίω, Hom.

τέτλᾰ, afkortet f. τέτλαθι, alene som lect. var. f. τέττα, Il. 4, 412. — τέτλᾰθι, τετλαίην, poët. imperat. v. opt. pf. til inus. τλάω, Hom. — τέτλᾰμεν, v. τετλάμεναι; ep. inf. pf. til inus. τλάω, Od.; men τέτλᾰμεν, 1 pl. pf. — τετληώς, ότος, fem. τετληυῖα, ep. v. jon. part. pf. til inus. τλάω, Hom. — τετμημένος, 3, part. pf. pass. til τέμνω, Od. — τετμηώς, ep. v. jon. part. pf. m. pass. Bem., af τέμνω, Ap. Rh. — τέτμω, inus., ds. ep. aor. τέτμον, ἔτετμον, (formet som ἔπεφνον), naaer, indhenter; ὃν-γῆρας ἔτετμεν, hvem Alderdommen naaede, som naaede en høi Alder, Od. 1, 218; ds. erholder, bes. ved Død el. Skiebne, c. gen. Hes. Theog. 610; 2) sild. poët. f. τέμνω; ds. pass. ἐτέτμετο ἄλμη, blev giennemskaaret, Orph.

τέτοκα, pf. til τίκτω. — τετολμηκότως, adv. part. pf. act. af τολμάω, forvovent, med Forvovenhed. — τέτορες, τέτορα, dor. f. τέσσαρες, Hes. — τετρα- i Sammensætn. f. τέτορα, τέσσαρα, fire. — τετρᾰβάμων, ονος, 2, (βαίνω), firfoddet; — τετρᾰβᾰρής, 2, (βάρος), firegange saa tung; — τετράβιβλος, 2, (βίβλος), bestaaende af fire Bøger; — τετραβόειος, v. -βοος, 2, = τεσσαράβοιος; — τετράβρᾰχυς, εος, ὁ, (βραχύς), Versfod af

fire korte Stavelser, sædv. προκελευσματικός; — τετράγηρυς, υος, ὁ, ἡ, (γῆρυς), fiirstemmig, med fire Toner el. Strænge; — τετράγλωσσος, 2, (γλῶσσα), med fire Tunger el. Tungemaal; — τετραγλώχῖν, ῖνος, ὁ, ἡ, med fire Spidser, Takker, Hiorner; — τετράγνᾰθος, 2, (γνάθος), med fire Kiæver; τὸ τετράγναθον, etslags giftig Edderkop; — τετραγράμματος, 2, (γράμμα), med el. af fire Bogstaver; — τετράγραμμος, 2, (γραμμή), med el. af fire Linier; v. — τετράγυος, 2, (γύα), som holder fire Agre el. Maal; τὸ τετράγυον, et Stykke Land af fire Agre el. Maal, *Od.*; - (af τετρα-, τέσσαρα).

*τετρᾰγωνέω, staaer i Fiirkant med nogen, τινά, (i Astrologien), *Luc.*; — τετραγωνιαῖος, 3, = τετράγωνος; — τετραγωνίζω, gior fiirkantet; 2) *intr.*, er fiirkantet; df. - τετραγωνισμός, ὁ, at giøre fiirkantet; 2) Qvadraturen; — τετραγωνοειδής, 2, (εἶδος), fiirkantet af Udseende; v. — τετραγωνοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), med fiirkantet el. bredt Ansigt; jf. *Herod.* 4, 109; af — τετράγωνος, 2, (τετρα-, τέσσαρα, γωνος), fiirkantet, med fire Kanter, Hiorner, Vinkler; τὸ τετράγωνον, Fiirkanten; 2) fiirskaaren af Væxt, stærk af Legemsbygning, *quadratus*; *transl.*, νόῳ τετράγωνος, med fast, mandig, solid Charakteer, *Pl.*; 3) ὁ τετράγωνος, *sc.* ἀριθμός, Qvadrattallet; 4) τὸ τετράγωνον, *sc.* ἱμάτιον *s.* σχῆμα, den græske Kappe el. Maaden den bæres paa; derim. ἡμικύκλιον, om d. rom. Toga.

*τετρᾰδακτυλαῖος, 3, fire Fingre lang el. bred; af - τετρᾰδάκτυλος, 2, (δάκτυλος), med el. af fire Fingre; — τετραδαρχέομαι, v. τετραδαρχία, ἡ, = τετραρχέομαι, *etc.*; — τετραδεῖον, ogs. τετράδιον, τά, (τετράς), Antal af fire, Qvaterne; — τετραδισταί, οἱ, unge Mennesker, som paa den Fierde i Maaneden komme sammen til et Drikkelag; — τετραδραχμιαῖος, 3, v. τετράδραχμος, 2, (δραχμή), som gielder fire Drachmer; τὸ τετράδραχμον, Pengestykke af fire Drachmers Værd; 2) som veier fire Drachmer; — τετράδυμος, 2, f. τετραδίδυμος, firefold; — τετράδωρος, 2, (δῶρον), fire Haandbreder i Udstrækning. — τετραέλικτος, 2, v. τετραέλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἕλιξ, ἑλίσσω), firedobbelt omvunden el. omslynget; 2) ἡ τετραέλιξ, etslags tidselagtig Plante; — τετραένης, 2, v. τετράενος, 2, (ἔνος), fireaarig, *quadrimus*; - (af τετρα-, τέσσαρα).

*τετρᾰετηρία, ἡ, Tidsrum af fire Aar; v. - τετραετηρικός, 3, af el. hørende til - τετραετηρίς, ίδος, ἡ, ἑορτή, Fest, som holdes hvert fierde Aar; df. alm. Tidsrum af fire Aar; af - τετραέτηρος, 2, = flgd.; — τετραέτης, ου, ὁ, v. τετραετής, έος, 2, (ἔτος), fireaarig; df. - τετραετία, ἡ, Tidsrum af fire Aar; v. — τετράζῠγος, 2, v. τετράζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, (ζυγόν), fiirspændt; τὸ τετράζυγον, m. v. u. ἅρμα, fiirspændt Vogn; 2) alm. firefold; - (af τετρα- τέσσαρα). — τετράζειν, (τέτραξ), at kagle, om Honen. — τετρᾰήμερος, 2, (ἡμέρα), i fire Dage, som varer fire Dage; — τετρᾰθέλυμνος, 2, (θέλυμνον), med fire Lag; σάκος τετραθέλ., med fire Lag Oxehuder, *Hom.*; v. — τετράθῠρος, 2, (θύρα), med fire Døre el. Aabninger; (af τέτρα-, τέσσαρα).

τετραίνω, som τετράω, borer, giennemborer; df. *aor.* 1 ἐτέτρηνα, *ep.* τέτρηνα, *Hom.* — τετράϊππον, τό, sield. Biform f. τέθριππον. — τετρακαιδεκαέτης, ου, ὁ, v. τετρακαιδεκαετής, έος, 2, (δέκα, ἔτος), 14aarig; — τετρακαιδέκατος, 2, sield. f. τεσσαρεσκαιδέκατος; — τετράκερως, 2, (κέρας), med fire Horn; — τετρακέφᾰλος, 2, (κεφαλή), med fire Hoveder; (af τετρα-, τέσσαρα). — τετρακίνη, ἡ, = θριδακίνη. — τετράκις, ogs. -κι, *adv.*, firegange, *Od.*; df. - τετρακις-μύριοι, 3, 40000; v. - τετρακις-χίλιοι, 3, 4000; — τετρα-κίων, ονος, 2, (κίων), med el. af fire Søiler; — τετρᾱκλῖμος, 2, (κλίμα), efter el. under fire Himmelegne; — τετράκλῑνος, 2, (κλίνη), med fire Senge el. Bordbænke; — τετράκνᾱμος, 2, *dor.* f. -κνημος, men τετρακνάμων, ονος, 2, *inc.*, (κνήμη), med fire Hiuleger el. Hiul, δεσμός, ἴϋγξ, *Pind.*; — τετρακόρυμβος, 2, (κόρυμβος), med fire Frugt- el. Drueklaser; alm. med mange Druer; — τετρακόρωνος, 2, (κορώνη), med fire Kragers Alder, d. e. meget gammel, *Hes.*; — τετρακόσιοι, 3, 400; df. - τετρακοσιοστός, 3, den 400ste; — τετρακοστός, στή, = τεσσαρακοστός; v. — τετρακοτυλαῖος, 3, v. τετρακότυλος, 2, (κοτύλη), som holder el. udgior fire Kotyler; - (af τετρα-, τέσσαρα).

τετρακτύς, ύος, ἡ, (τετράς), Tallet Fire, *quaternio*, h. Pythagoreerne, ῥίζωμα, παγὰ ἀενάου φύσεως, alle Tings Rod el. Kilde; — τετράκυκλος, 2, (κύκλος), med fire Hiul, ἀπήνη, ἅμαξα, *Hom.*; med fire Kredse el. Cirkler; — τετράκωλος, 2, (κῶλον), med fire Led el. Fodder; — τετρᾰκωμία, ἡ, (κώμη), fire sammenhørende Landsbyer, *Strab.*; — τετράκωμος, 2, (κῶμος), en Herakles helliget Seiersfang med Dands; — τετράλινον, τό, (λίνον), en fire-

dobbelt Snor; — τετράλιξ, ἡ, = τετραέλιξ. Bem. 2; — τετραλογία, ἡ, (λόγος), fire dramatiske Stykker, neml. tre Tragedier og eet Satyrspil, hvormed Digterne paa Dionysosfesten optraadte i den poetiske Veddestrid; jf. τριλογία; - (af τετρα-, τέσσαρα).

τετραμερής, 2, (μέρος), bestaaende af fire Dele el. Afdelinger; — τετράμετρος, 2, (μέτρον), i Metriken, bestaaende af fire Maal el. Fødder; sædv. i jambiske, trochaiske og anapæstiske Vers, bestaaende af fire Dobbeltfødder el. Dipodier, d. lat. versus octonarius; jf. τρίμετρος; o. — τετραμηνιαῖος, 2, o. τετράμηνος, 2, (μήν), af el. i fire Maaneder, som varer fire Maaneder; - (af τετρα-, τέσσαρα). — τέτραμμαι pf. pass. af τρέπω. — τετραμναῖος, 3, o. τετράμνους, 2, (μν˜), fire Miner i Værdi el. Vægt; — τετραμοιρία, ἡ, firedobbelt Portion, Xen.; af - τετράμοιρος, 2, (μοῖρα), i fire Dele, bestaaende af fire Dele, firedobbelt; bestaaende af en Fjerdedeel; — τετράμορος, 2, (μόρος), = frgd.; — τετράμορφος, 2, (μορφή), med firedobbelt Gestalt; o. — τετρανυκτία, ἡ, (νύξ), Tidsrum af fire Nætter; - (af τετρα-, τέσσαρα).

τέτραξ, ᾶγος o. ακος, ὁ, etslags vild Fugl, rimel. en Urhane, Ar. — *τετράξοος, 2, (ξέω), fiirkløvet el. firegange kløvet, δένδρα; — τετραξός, 3, firefold, firedobbelt; — τετραοδία, ἡ, o. τετραόδιον, τό, vgl. τετράοδος, ἡ, (ὁδός), Korsvei, hvor fire Veie stode sammen, quadrivium; — τετραοίδιος, 2, (ᾠδή), med fire Melodier; — τετραόργυιος, 2, (ὄργυια), fire Favne lang el. bred; — τετραορία, ἡ, vgl. τετραορίς, ίδος, ἡ, fiirspændt Vogn; af — τετράορος, 2, ctr. τέτρωρος, (ἄρω), fiirspændt, ἵπποι, Od.; τὸ τετράορον, m. o. u. ἅρμα, fiirspændt Vogn, Pind.; τετράορον φάσμα ταύρου, Soph. Tr. 508, forklares ved τετρασκελές, quadrupes; - (af τετρα-, τέσσαρα).

*τετρά-πάλαι, adv., allerede for længe siden, jf. δεκαπάλαι; — τετραπαλαιοταῖος, 3, o. τετραπάλαιστος, 2, (παλαιστή), fire Spand i Udstrækning; — τετράπεδος, 2, (πέδον), med fire Flader el. Sider, fiirkantet; τετράπεδ. λίθος, Qvadersteen; 2) τετράπεδον μέγεθος, Størrelse af fire Fod; — τετράπεζος, 2, (πέζα), fiirfodder; — τετραπηχυαῖος, 2, o. τετράπηχυς, εος, 2, (πῆχυς), fire Alen lang; — τετραπλασιάζω, gjør el. tager firedobbelt; af - τετραπλάσιος, 3, vgl. τετραπλασίων, ονος, 2, firedobbelt, firefold, firegange saa stor; — τετραπλεθρία, ἡ, Fladeindhold af fire Plethra; af - τετράπλεθρος, 2, (πλέθρον), fire Plethra i Udstrækning; — τετράπλευρος, 2, (πλευρά), med fire Sider; — τετραπλῆ, vgl. τετραπλῆ, adv., paa fire Maader; τετραπλῆ - ἀποτίσομεν, med det Firedobbelte, Il. 1, 128; af - τετράπλοος, όη, οον, ctr. τετραπλοῦς, ῆ, οῦν, firedobbelt, firefold; adv. τετραπλῶς, = τετραπλῆ; o. — τετράπνοος, 2, vgl. 3, Lyc., (πνοή, πνέω), med fire Næsebore; - (af τετρα-, τέσσαρα).

τετραποδηδόν, o. τετραποδητί, adv., paa, med fire Been el. Fødder; af - τετραπόδης, 2, (πούς), fiirfoddet; 2) fire Fod i Udstrækning; — τετραποδίζω, er - τετραποδιστής, οῦ, ὁ, (τετράπους), fiirfoddet; som gaaer el. kryber paa alle Fire; df. - τετραποδιστί, adv., = τετραποδητί; — τετράποδος, 2, poët. f. τετράπους; — τετράπολις, εως, ἡ, (πόλις), af el. med fire Byer; Fiirby; — τετράπολος, 2, (πολέω), firegange vendt el. ploiet; — τετράπορος, 2, (πόρος), med fire Gange, Veie, Huller; — τετράπος, 2, poët. f. - τετράπους, ουν, gen. -ποδος, (πούς), fiirfoddet; — τετραπρόσωπος, 3, (πρόσωπον), med fire Ansigter; — τετράπτερος, 2, (πτερόν), med fire Fløie el. Vinger; — τετραπτερυλλίς, ίδος, ἡ, etslags Græshoppe med fire Vinger, boeot. h. Ar.; o. — τετράπτιλος, 2, (πτίλον), med fire Fiædre; - (af τετρα-, τέσσαρα). — τέτραπτο, ep. f. ἐτέτραπτο, 3 sing. plqupf. pass. af τρέπω, Hom. — τετράπτολις; ἡ, poët. f. τετράπολις.

τετράπτυχος, 2, (πτυχή), med fire Folder el. Blade; — τετράπυλος, 2, (πύλη), med fire Porte; — τετραπυργία, ἡ, (πύργος), Sted el. Huus med fire Taarne; — τετραπωλία, ἡ, (πῶλος), Fiirspand; — τετράῤῥαβδος, 2, (ῥάβδος), med fire Stave, Striber, Rader; — τετράῤῥυθμος, 2, (ῥυθμός), bestaaende af fire Takter el. Fødder; — τετρόῤῥυμος, 2, (ῥυμός), med fire Vognstænger el. Forspand; ἅρμα τετράῤῥυμον - ἐξ ἵππων ὀκτώ, Xen.; o. — τετραρχέω, er en Tetrarch el. Fjerdingsfyrste; in med., lever i et Tetrarchie el. under en Tetrarchs Regiering; af - τετράρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Tetrarch, Fjerdingsfyrste; 2) Anfører for fire λόχοι; df. - τετραρχία, ἡ, Tetrarchie, en Tetrarchs Værdighed el. Rige; 2) τετραρχία ἱππική, at anføre fire Eskvadroner; df. - τετραρχικός, 3, hørende til en Tetrarch el. til et Tetrarchie; - (af τετρα-, τέσσαρα). — τε-

τρὰς, άδος, ἡ, Tallet Fire; bes. a) den fierde Dag, Hes.; b) Tid af fire Dage; c) Qvartblad, quaternio; o. — τετρᾶς, ἄντος, ὁ, en Fierdedeel; 2) som Mont, = 4 χαλκοῖ, quadrans; (af τέτταρες).

τετράσημος, 2, (σῆμα), af el. med fire Tegn; i Musiken, med fireslags Tempo; — τετράσκαλμος, 2, (σκαλμός), med fire Aarer; med fire Rorbænke; — τετρασκελής, 2, (σκέλος), med fire Been el. Fodder; — τετράσσαρον, τό, fire Asses el. en sestertius, ¼ Denar; — τετραστάδιος, 2, (στάδιον), fire Stadier lang; — τετραστάτηρος, 2, (στατήρ), fire Stateres i Værdi el. Vægt; — τετράστεγος, 2, (στέγη), med fire Stokværk el. Etager; — τετράστῐχος, o. τετράστοιχος, 2, (στίχος, στοῖχος), staaende i fire Rader el. Linier, bestaaende af fire Vers; df. — τετραστοιχία, ἡ, firefold Rad el. Linie; — τετράστοον, τό, Forsal, Forværelse, atrium; af — τετράστοος, 2, (στοά), med fire Soilegange; — τετράστῡλος, 2, (στῦλος), med fire Soiler; — τετρασυλλᾰβία, ἡ, at bestaae af fire Stavelser; fire Stavelser; af — τετρασύλλᾰβος, 2, (συλλαβή), med fire Stavelser; — τετράσχιστος, 2, (σχίζω), fiirkløvet; — τετράσχοινος, 2, fire σχοῖνοι el. 240 Stadier lang; o. — τετρασώματος, 2, (σῶμα), med fire Legemer; — (af τετρα-, τέσσαρα).

*τετράτομος, 2, (τέμνω), fiirkløvet; o. — τετράτονος, 2, (τόνος), med el. af fire Toner; 2) ἡ τετράτονος, i Musiken, den lille Sexta; (af τετρα-, τέσσαρα). — τέτρᾰτος, 3, poët. f. τέταρτος, Hom. — τετράτροχος, 2, (τροχός), med fire Hiul; o. — τετράτρῠφος, 2, (θρύπτω), brækket el. til at brække i fire Stykker, ἄρτος, Hes.; (af τετρα-, τέσσαρα). — τέτρᾰφα, pf. af τρέπω, oftere τέτροφα; 2) som pf. af τρέφω alene h. Simm. — τετραφαλαγγαρχία, ἡ, Commando over fire Phalanger, at være — τετραφαλαγγάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Anfører for fire Phalanger; af — τετραφαλαγγία, ἡ, (φάλαγξ), fire Phalanger, el. en Phalanx i fire Afdelinger; ogs. et vist Antal Soldater. — τετραφάληρος, 2, o. τετράφᾰλος, 2, (φάλαρα, φάλος), κυνέη, κόρυς, Hielm med fire fremstaaende Metalbuler el. Knapper, Il.; df. τρυφάλεια; o. — τετραφάρμακος, 3, (φάρμακον), sammensat af fire Lægemidler; — (af τέτρα-, τέσσαρα). — τετράφαται, τετράφατο (f. ἐτετράφ.), ep. o. jon. 3 pl. pf. o. plqupf. pass. af τρέπω, Il.

τέτρᾰχᾰ, adv., i fire Dele; — τετράχειρ, -χειρος, ὁ, ἡ, (χείρ), med fire Hænder; — τετραχῆ, adv., = τετραχῶς; — τετραχθά, adverb., poët. f. τέτραχα, Hom.; (formet som διχθά, τριχθά); — τετραχίζω, deler i fire Dele; foretager, forarbeider, forpagter en Fierdedeel; — τέτραχμον, τό, forkortet f. τετράδραχμον; — τετραχοῖνιξ, ικος, ὁ, ἡ, (χοῖνιξ), som holder fire χοίνικες; — τετράχοος, 2, ctr. -χους, (χόος), som holder fire χόες; ὁ τετράχ., et Maal af fire χόες; — τετράχορδος, 2, (χορδή), med fire Strænge; τὸ τετράχορδον, a) Instrument med fire Strænge; b) Fiirklang el. Rækken af de fire (ved Intervaller af 2½ adskilte) Toner, som danne Tonsystemet; — τετραχρόνιος, o. τετράχρονος, 2, (χρόνος), som bestaaer af fire Tider, Tempo, moræ; — denne Beskaffenhed, τετραχρονία, ἡ; gramm.; — τετράχυτρος, 2, (χύτρος), af fire Potters (Skaalers) Vidde el. Omfang, Batr.; o. — τετραχῶς, adv., paa fire Maader; — (af τετρα-, τέσσαρα). — τετράων, ωνος, ὁ, etslags Fugl, rimel. en Urhane; besl. m. τέτραξ. — τετράωτος, 2, (τετρα-, τέσσαρα, οὖς), med fire Øren el. Hanker.

τετρεμαίνω, (τρέω, τρέμω), zittrer, Ar. — τέτρημαι, pf. pass. til τιτράω. — τετρήμερος, 2, (τετρα-, τέσσαρα, ἡμέρα), i fire Dage. — τέτρηνα, ep. f. ἐτέτρηνα, aor. af τετραίνω, Hom. — τετρήρης, 2, o. τετρηρικός, 3, (τετρα-, τέσσαρα, ἄρω), med fire Aarer. — τέτρηχα, pf. intr. m. præs. Bem. af ταράσσω, s. m. s.; df. ep. τετρήχει, (f. ἐτετρήχει), 3 sing. plqupf., Il., o. τετρηχυῖα, part. fem., ib. — τέτρῑγα, pf. af τρίζω; df. ep. τετρίγει (f. ἐτετρίγει), 3 sing. plqupf., τετριγυῖα, part. fem., o. τετριγῶτας (f. τετριγότας), acc. pl. part. masc., Hom. — τέτριξ, ιγος, ἡ, rimel. besl. m. τέτραξ, alts. etslags Urhøne. — τέτρομος, ὁ, = τρόμος, gramm. — τετρόργυιος, 2, = τετραόργυιος. — τέτροφα, 1) pf. af τρέφω, Od.; 2) pf. af τρέπω, Ar. — τετρωβολιαῖος, 3, = τετρώβολος; o. — τετρωβολίζω, erholder fire Oboler; af — τετρώβολος, 2, (τετρα-, τέσσαρα, ὀβολός), fire Oboler i Værdi el. Vægt; τὸ τετρώβολον, Mont, som gielder fire Oboler. — τετρώκοντα, dor. f. τεσσαράκοντα; df. — τετρωκοστομόριον, τό, den 40de Deel; af — τετρώκοστος, -όστη, dor. f. τεσσαρακοστός. — τετρωμένος, 3, part. pf. pass. af τιτρώσκω, Herod. — τετρωρία, ἡ, τετρωρίς, ίδος, ἡ, o. τέτρωρος, 2, ctr. f. τετραορία, τετραορίς, τετράορος. — τετρώροφος, 2, (ὀροφή), af el. med flere Stokværk el. Etager, Herod.

τέττα, den Yngres venlige Tiltale til den Ældre, omtr. Fader, gode Gamle, o. dl., *Il.* 4, 412; jf. *τάτα, πάππα*, o. fl. — *τετταράκοντα*, att. f. *τεσσαράκοντα*, 40; df. — *τετταρακονταετία*, ἡ, (ἔτος), Tidsrum af 40 Aar. — *τέτταρες, τέτταρα*, att. f. *τέσσαρες, τέσσαρα*; o. ligel. att. i Sammensf. *τετταρ-* f. *τεσσαρ-*. — **τεττιγο-μήτρα*, ἡ, Cikadens Larve; — *τεττιγόνια*, τά, en liden Cikadeart; — *τεττιγοφόρος*, 2, (φέρω), som bærer Cikader; see u. *τέττιξ*; o. — *τεττιγώδης*, 2, (εἶδος), som i Art el. Udseende ligner en Cikade; af — *τέττιξ*, *ιγος*, ὁ, *cicada*, Cikade, etslags Frø, der bes. i den hede Middagsstund frembragte en Lyd, hvormed Digterne ofte sammenligne det Behagelige i den menneskelige Stemme, *ex. Il.* 3, 151; 2) etslags Haarnaal med en Guldknap i Form af en Cikade; med en saadan fastgiorde de ældste Athenienfere det om Issen flettede Haar, *κρωβύλος*, hvf. de hede *τεττιγοφόροι*; jf. *Thuc.* 1, 6.

τέτυγμαι, τέτυξαι, o. *τετύγμην, τετύξο* (*ep.* f. *ἐτετ.*), 1 o. 2 *sing. pf.* o. *plqupf. pass.* af *τεύχω*. — *τετυκεῖν, τετυκέσθαι*, *etc.*, *ep. redupl. inf. aor.* 2 *act.* o. *med.* af *τεύχω*. — *τετυφωμένως*, *adv. part. pf. pass.* af *τυφόω*, daarligen, taabeligen. — *τετύχηκα*, *pf.* til *τυγχάνω*, *Hom.* — *τετύχθαι*, *inf. pf. pass.* til *τεύχω*. — *τεῦ*, *etr.* f. *τίο*, *a) dor.* f. *σοῦ*, *gen.* af *τύ, σύ*; *b) jon.* o. *dor.* f. *τινος*, *gen.* af *τίς*, men *τευ eclit.* f. *τινός* af *τις*. — *τεῦγμα*, *τό*, (*τεύχω*), det Giorte el. Forfærdigede, Arbeide, Værk. — *τευθίδιον*, *τό*, *dim.* af — *τευθίς*, *ίδος*, ἡ, ogs. *τεῦθος*, *s. τευθός*, ὁ, etslags Blæksisk, *loligo*; df. — *τευθιδώδης*, o. *τευθώδης*, 2, (εἶδος), af Art el. Gestalt som en *τευθίς* el. *τεῦθος*.

τεύκριον, *τό*, etslags Plante. — *τευκτήρ*, *ῆρος*, ὁ, (*τεύχω*), som gior el. forfærdiger. — *τευκτικός*, 3, (*τυγχάνω*), lykkelig el. skikket til at erholde. — *τευκτός*, 3, *adject. verb.* af *τεύχω*, forfærdiget, forarbeidet, giort; jf. *τυκτός*. — *τεύκτωρ*, *ορος*, ὁ, = *τευκτήρ*. — *τεύξεσθαι*, *inf. fut.* til *τυγχάνω*. — *τεῦξις*, *εως*, ἡ, 1) (*τεύχω*), som *τύξις*, Forfærdigelse, Tilberedelse; 2) (*τυγχάνω*), Opnaaelse, Erholdelse. — *τεῦς*, *æol.* o. *dor. gen.* f. *σοῦ* af *τύ, σύ*. — *τευτάζω*, f. *ταυτάζω*, siger el. gior det samme; df. dvæler ved, er virksom el. sysselsat med noget, *περί τι*, *Pl.*; sild. ogs. *in med.*; df. — *τευτασμός*, ὁ, Dvælen ved el. Beskæftigelse med noget. — *τεύλιον s. τευτλίον*, *τό*, *τευτλίς*, *ίδος*, ἡ, o. *τεῦτλον*, *τό*, *att.* f. *σεῦτλιον*, *etc.*, etslags Kokkenvæxt, Bede, *beta*, *Batr.*; df. — *τευτλοφάκη*, ἡ, (*φακή*), en af Beder og Lindser tillavet Ret.

τευχεσφόρος, 2, (*φέρω*), bærende Rustning el. Vaaben; — *τευχέω*, ruster, bevæbner, alene *in inf. pf. pass.* *τετευχῆσθαι*, *Od.* 22, 104; — *τευχήεις*, *εσσα*, *εν*, o. *τευχήρης*, 2, (*ἄρω*), bevæbnet, forsynet med Vaaben, *poët.*; — *τευχηστήρ*, *ῆρος*, *τευχηστής*, *οῦ*, *τευχήτης*, *ου*, ὁ, o. *τευχήτωρ*, *ορος*, ὁ, Bevæbnet, Kriger, Soldat; o. — *τευχοπλάστης*, *ου*, ὁ, *fem.* *-πλάστις*, *ιδος*, ἡ, (*πλάσσω*), som former, gior Kar, o. dl.; af — *τεῦχος*, *εος*, *τό*, (*τεύχω*), egentl. som *ὅπλον* o. *ἔντεα*, hvad der hører til Rustning, Udrustning, Forspænding, o. dl.; alm. Tøiet, (i Tøihuus, o. dl.); df. bes. *a)* Rustning, Vaaben, h. *Hom.* ogs. *ἀρήϊα, πολεμήϊα τεύχεα*; *τεύχεα δύειν, περὶ χροῒ ἁρμόζειν*, *id.*; *b)* hvad der hører til et Skibs Udrustning, Toug, Takkelage, *Od.*; *c)* sild. Huusgeraad, Kar, o. dl.; *τεῦχη ἀλφίτων*, Meelkasser el. Meeltønder, *Xen.*; *d)* fra *Alexandr.*, Bog; df. *πεντάτευχος*, o. dl.; df. — *τευχοφόρος*, 2, (*φέρω*), bærende Rustning el. Vaaben.

τεύχω, *f. τεύξω*, *aor. ἔτευξα*; (*pf. τέτευχα* m. *pass.* Bem. *Od.* 12, 423, hører til *τυγχάνω*); *pf. pass.* *τέτυγμαι*, (3 *pl.* *τετεύχαται*), *aor.* *ἐτύχθην*, *f. τετεύξομαι*; *aor.* 2 *ep.* o. *jon. redupl.* *τετυκεῖν, τετυκέσθαι* m. Bem. *τεῦξαι, τεύξασθαι*; - *τετεύχετον*, *Il.* 13, 346, retter *Buttm.* til *ἐτεύχετον* m. Endelsen *-τόν* f. *-την*; — 1) *act.*, bereder, forfærdiger, indretter, gior; *εἴδωλον τεῦξε*, frembragte, *Il.* 5, 449; *τετυκεῖν*, *-κέσθαι δαῖτα, δεῖπνον, δόρπον*, at tillave, *Hom.*; ofte *transl.*, *τεύχειν ἄλγεά τινι*, at paafore, *Il.* 1, 110, ligel. *τεύχειν δόλον, θάνατον*, o. dl., *τεύχειν γάμον*, at stifte Ægteskab; — 2) *med.*, bruges ligesom *act. c. acc.*, *ex. Od.* 10, 182; jf. *Herod.* 9, 109; ogs. *c. gen.* *ἐπίστατο βίης οὐ τευξομένη*, *ib.* 108; dog bruges *fut.* *τεύξομαι* ogs. m. *pass.* Bem., *ex. Il.* 5, 653; — 3) *pass.*, er giort el. forfærdiget, *χρυσοῖο*, af Guld, ogs. *κεράεσσι*, af Horn, *Hom.*; *part. pf.* *τετυγμένος*, giort, bygget, bes. velgiort, af dygtigt og stærkt Arbeide, *δόμος, τεῖχος*, o. dl., *Hom.*; *ἀγρὸς καλὸν τετυγμένος*, vel dyrket el. bearbeidet, *Od.*; - *b)* alm. skeer, bliver, er; *γυναικὸς ἀντὶ τέτυξο*, som Qvinde var du, *Il.* 8, 163; *εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται*, er vederfaret mig, *ib.* 18, 120; *νόος - τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής*, ret god el. brugbar Forstand, *Od.* 20, 366; *τὸ τετυγμένον*, det Skete; - (*τεύχω* er at betragte som *transit.* til *intr.* *τυγ-*

χάνω, ἔτευξα til ἔτυχον, o. s. v., *vid. Buttm.*).

† τέφρα, ἡ, *jon.* τέφρη, (θάπτω, τάφος), Aske, *Il.*; df. — τεφραῖος, 3, af Aske, askefarvet; — τεφράς, άδος, ὁ, den Askefarvede, *epith.* til τέττιξ; — τεφρίζω, er askegraa; 2) *transit.*, forvandler el. forbrænder til Aske; — τέφρῖνος, 3, = τεφρός; — τέφριον, τό, etslags askegraa Salve, bes. til Øinene; — τεφροειδής, 2, *ctr.* -ώδης, (εἶδος), ligesom Aske; o. — τεφρός, 3, askefarvet, askegraa; df. - τεφρόω, gior askegraa; 2) gior el. forbrænder til Aske; df. - τέφρωσις, ἡ, at brænde el. forvandle til Aske. — τεχνάζω, see u. τεχνάω, *Herod.* — τεχνάεις, *dor.* f. τεχνήεις. — * τέχνασμα, τό, hvad der er giort el. frembragt med Kunst el. List; alm. Kunstgreb, List, *Xen.*; — τεχνασμός, ὁ, kunstig Indretning; — τεχναστέος, 3, *adject. verb.* til at giøre el. udføre med Kunst el. List; — τεχναστής, οῦ, ὁ, = τεχνίτης; o. — τεχναστός, 3, *adject. verb.*, giort med Kunst el. List; - (af τεχνάζω).

τεχνάω, *f.* ήσω, ogs. τεχνάζω, *Herod.*, forarbeider kunstigen, ἱστόν, *Od.*; oftere *in med.* m. *act.* Bem., *ex. Il.* 23, 415; ligel. *transl.*, anlægger med Kunst el. List, *ex.* ὡς - τεχνάσαιτο οἰκοδομέων, *Herod.* 2, 121, 1; ogs. *in act. absol.*, bruger List; ὁρέων αὐτὸν τεχνάζοντα, *id.* 6, 1; af — τέχνη, ἡ, Kunst, Haandværk, bes. Metalarbeiderens, *Hom.*; οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων, de fleste Haandværksfolk; *Xen.*; - *b)* Kunstfærdighed, Dygtighed; αἱ πολεμικαὶ τέχναι, Krigens Kunster, *Xen.*; sild. ogs. fri el. skion Kunst, bes. Veltalenhed, Rhetorik, Grammatik; - *c)* Kunstgreb, List; δολίῃ τέχνῃ, *Od.*; βίᾳ ἢ τέχνῃ αἱρεῖν τοὺς ἐναντίους, *Xen.*; πάσῃ τέχνῃ, paa hver tænkelig Maade; - *d)* Kunstværk; (af τίκτω, τεκεῖν, o. besl. m. τεύχω).

τεχνήεις, εσσα, εν, (τέχνη), kunstigen forarbeidet, kunstig, *Od.*; *transl.*, fun el. listigen anlagt; *adv.* τεχνηέντως, kunstmæssigen. — τέχνημα, τό, det kunstige Forarbeidede, Kunstværk; *transl.*, kunstigen anlagt List el. Rænke; — τεχνήμων, ονος, 2, *poët.* = τεχνήεις; o. — τεχνητικός, 3, som kunstler; af - τεχνητός, 3, giort med Kunst, anlagt med List; (af τεχνάω). — τεχνίδιον, τό, *dim.* af τέχνη. — τεχνικός, 3, *adv.* -κῶς, (τέχνη), hørende til Kunsten; kunstrig, kunstfuld; ogs. videnskabelig, systematisk; ὁ τεχνικός, Lærer i de frie el. skionne Kunster; τεχνικῶς ἔχειν, at være indrettet efter Kunstens Regler. — τέχνιον, τό, *dim.* af τέχνη.

τεχνῖτεία, kunstigt Arbeide; Kunstlen; List; o. — τεχνίτευμα, τό, Kunstarbeide; Kunst; af — τεχνιτεύω, indretter med Kunst el. List, τὴν μαντικήν, driver Spaadomskunsten, er Spaamand; 2) *intr.*, bruger Kunst el. List; handler listigen; af — τεχνίτης, ου, ὁ, (τέχνη), Kunstner; Ophavsmand; 2) τεχνῖται Διονυσιακοί s. περὶ τὸν Διόνυσον, theatralske Kunstnere, saavel Skuespillere, som Sangere; 3) som forstaaer og behandler en Sag fra Grunden af el. videnskabeligen; τεχνίτης τοῦ λέγειν, *Dem.*; df. — τεχνῖτις, ιδος, ἡ, Kunstnerinde; bes. udlært el. galant Fruentimmer.

* τεχνογρᾰφικός, 3, hørende til, passende for en - τεχνογράφος, 2, (γράφω), som skriver over el. er skriftlig Lærer i en Kunst; — τεχνοδίαιτος, 2, (δίαιτα), der lever af Kunsten el. som Kunstner; — τεχνολογέω, er - τεχνολόγος, 2, (λέγω), der som Kunstner el. kunstmæssigen afhandler el. underviser i en Kunst el. Videnskab, bes. i Rhetorik og Grammatik; - en saadan Afhandling el. Underviisning, τεχνολογία, ἡ; — τεχνο-παίγνιον, τό, kunstigt Spil i Poesien med vanskelige Ordformer; — τεχνο-ποιέω, gior el. forarbeider kunstigen; — τεχνοπωλικός, 3, hørende til Kunsthandel, *Pl.*; = τεχνοσύνη, ἡ, *poët.* f. τέχνη; — τεχνουργέω, udarbeider kunstigen; df. - τεχνούργημα, τό, o. τεχνουργία, ἡ, et Kunstværk, et Kunststykke; o. — τεχνόω, underviser i en Kunst; - (af τέχνη). — τεχνύδριον, o. τεχνύφιον, τό, *dim.* af τέχνη.

τέῳ, *jon.* f. τίνι af τίς; men τεῳ, *enclit.* f. τινί af τὶς. — τέων, *jon. gen. pl.*, *a)* f. τίνων af τίς, *b)* f. τῶν, ὧν, af ὅς, *Nic.* — τέως, *ep.* o. *jon.* τείως, *adv.*, indtil; saa længe, imedens; for en Tid; forhen, fordum; til τέως svarer ordentl. ἕως, ogs. ὄφρα, *Il.* 19, 189; sild. *ep.* bruges ogs. τέως f. ἕως. — τῆ, *ep. imperat. absol.*, tag! der! sædv. m. flgd. *imperat.*, *ex.* τῆ, σπεῖσον Διΐ — ; τῆ, πίε οἶνον, o. dl., *Hom.*; ogs. τῆ νῦν, τῆ δή, τῆ δέ, *id.*; τῆ νῦν, καί σοι τοῦτο - κειμήλιον ἔστω, *Il.* 23, 618; sild. *poët.* ogs. undert. *c. acc.*; - (τῆ er egentl. *imperat. dor.*, efter Analogie af ζῆν, af *inus.* τάω, τάγω, jf. τεταγών). — τῇ, *dat. fem.* af ὁ, ogs. af ὅς; ἔστι τῇ με νικᾷς, *qua parte*, i noget har du ret, *Herod.* 1, 40; τῇ ἐμοὶ δοκέει, τῇ γέ μοι φαίνεται, som mig synes, *id.*; 2) som *adverb.*, som ταύτῃ, *hac*, herad, her, o. s. v.; τῇ μέν -, τῇ δέ -, paa det ene Sted -, paa det andet -.

τήβεννα, ἡ, etslags fornem græsk Dragt; dog oftest den romerske Toga, Trabea, Chlamys; df. — τηβέννειος,

2, o. τηβεννικός, 3, som bærer en τήβεννα; ἔσθης τηβεννική, = τήβεννα, *Strab.* — τηβεννίς, ίδος, ἡ, o. τήβεννος, ἡ, = τήβεννα. — τηβεννοφορέω, er — τηβεννοφόρος, 2, (φέρω), som bærer en τήβεννα, *togatus, trabeatus, chlamydatus.* — τηγανίζω, (τήγανον), steger i en Pande, smelter i en Digel. — τηγάνιον, τό, *dim.* af τήγανον. — τηγανισμός, ὁ, Stegen, Smelten i en Pande el. Digel; o. — τηγανιστός, 3, stegt el. smeltet i en Pande el. Digel; (af τηγανίζω). — τηγανίτης, ου, ὁ, ἄρτος, Brod, som er bagt paa en Pande, Pandekage; af — τήγᾰνον, τό, (τήκω), Pande, Digel til at smelte el. stege i; ogs. τάγηνον. — τῆδε, som *adverb.*, paa dette Sted, her; paa denne Maade, saaledes; egentl. *dat. fem.* af ὅδε, s. m. s. — τῆδες, Biform af τῆτες, alene h. *gramm.*

τηθάλης, ogs. τηθαλᾶς, o. τηθαλλαδοῦς, ὁ, Bedstemoders Sønlille; ds. forkjælet, svagt, usselt, liderligt Menneske; o. — τηθεύω, = τιτθεύω, *inc.*; af — τήθη, ogs. τηθή, ἡ, Bedstemoder; *b)* som hædrende Tiltale til en gammel Kone, Bedstemoder! Moder! o. ds.; 2) Amme; (dog i denne Bem. rimel. rigtigere τίτθη); ds. — τηθηνός, 2, = τιθηνός; — τηθία, ἡ, = τηθίς; 2) = τήθη Bem. 1, *b*; h. *gramm.* ogs. τηθίβιος, ἡ; o. — τηθίς, ίδος, ἡ, Faster, Moster, Tante. — τῆθος, εος, τό, Østers; τήθεα διερῶν, *Il.* 16, 747; ogs. τήθυα, τά, *dim.* τηθυνάκιον, τό. — Τηθύς [ῡ], ύος [ῠ], ἡ, Tethys, gift med Okeanos og Amme til Hera, *Il.* 14, 201, 302; jf. ogs. *Hes. Theog.* 136, flgd.; 2) silb. *poët.* ogs. Havet; (rimel. af τήθη, gltf. den Alnærende, Almoder, Jorden).

*τηκεδᾰνός, 3, smeltet; til at smelte; — τηκεδονικός, 3, fortærende, udtærende; af — τηκεδών, όνος, ἡ, Smelten, Opløsning, Hensvinden, Aftagen; bes. Svindsot, Tæring, *Od.* 11, 201; ogs. Middel imod Fedme; — τηκητικός, 3, smeltende, opløsende; o. — τηκτός, 3, *adject. verb.*, smeltet; til at smelte; af — τήκω, *f.* τήξω, *aor. pass.* ἐτάκην [ᾰ], 1) *transit.*, smelter, gjør flydende, opløser; *transl.*, afkræfter, svækker, fortærer, θυμόν, *Od.* — 2) *intr. in pf.* m. *præs.* Bem. τέτηκα, *Il.* 3, 176, o. *in med.*, smelter, opløses, bliver blød; *transl.*, aftager, svinder hen, fortæres, bes. af Sygdom el. Sorg; τήκετο χρώς, τήκετο παρῆια, *Od.*; (rimel. beslægt. m. τέγγω; ds. d. lat. *tabeo, etc.*).

τηλαυγέω, skinner i det Fierne; ds. — τηλαύγημα, τό, fiernt Skin, fiern Glands; af — τηλαυγής, 2, (τῆλε, αὐγή), som skinner, lyser, glimrer langt bort, i el. fra det Fierne, φέγγος, *Pind.*; ἀστέρος τηλαυγέστερον φάος, *id.* — τηλαύγησις, ἡ, (τηλαυγέω), at skinne el. glindse i det Fierne. — τῆλε, *adv.*, som τηλοῦ, i det Fierne, langt bort el. langt borte; ogs. *c. gen.*, *ex.* τῆλε φίλων, *Il.*, τῆλε πάτρας, *Pind.*; h. *Hom.* ofte τῆλε ἀπό o. τῆλε ἔκ τινος; (Afledn. see u. τηλοῦ); ds. — τηλεβᾰθής, 2, (βάθος), meget dyb; — τηλεβόας, ου, ὁ, (βοάω), som skriger langt el. stærkt; 2) οἱ Τηλεβόαι, en Folkestamme i Akarnanien; — τηλεβολέω, er — τηλεβόλος, 2, (βάλλω), som kaster el. skyder langt; som træffer i det Fierne, χερμάς, *Pind.*; o. — τηλέγονος, 2, (γόνος), = τηλύγετος; sædv. som *nom. pr.*; — (af τῆλε). — τηλεδᾰνός, 2, langvarig; (af τῆλε o. uden Sammens. formet ligesom πευκεδανός). — τηλεδᾰπός, 3, fra et fiernt Land, ξεῖνοι, ἄνδρες, *Hom.*; ogs. fiern, langt borte, νῆσοι, *Il.*; (af τῆλε, efter nogle uden Sammens., efter andre af δάπεδον, ἔδαφος, jf. ποδαπός).

τηλεθάω, (θηλή), forlænget Form af θάλλω, θηλέω, θαλέθω, fremspirer, opblomstrer, voxer og trives; ὕλη τηλεθόωσα, ἔρνος τηλεθάον, *Hom.*; ogs. παῖδες τηλεθάοντες, blomstrende Børn, *Il.* — τηλέθροος, 2, (θρόος), som toner el. skriger langt; — τηλεκλειτός, 2, sild. ogs. 3, (κλείω), o. τηλέκλῦτος, 2, (κλύω), vidt berømt, navnkundig, *Hom.*; — s. τηλεκλειτοί som *epith.* til ἐπίκουροι har *Wolf.* optaget Varianten τηλεκλητοί, (κλητός, καλέω), kaldede, hentede fra det Fierne, *ex. Il.* 5, 491; herimod *vid. Buttm. Lexil.* 1, *pag.* 92, flgd.; — τηλεμάχος, 2, (μάχομαι), som kæmper i el. fra det Fierne, bes. med Skudvaaben; men Τηλέμαχος, ὁ, *nom. pr.*; — τηλέπλαγκτος, 2, (πλάζω), som flakker langt el. vide omkring; — τηλέπομπος, 2, (πέμπω), sendt el. kastet langt bort el. langt borte fra; — τηλέπορος, 2, (πόρος, πορεύομαι), som gaaer, som strækker sig langt el. vidt; o. — τηλέπῠλος, 2, (πύλη), med fierne, langt fra hverandre staaende Porte, *Od.*; — (af τῆλε).

τηλεσίφαντος, 2, = τηλεφανής; — τηλεσκόπος, 2, (σκοπέω), som skuer langt, som seer ud i det Fierne; 2) *pass.* τηλέσκοπος, 2, som sees langt borte, *Hes.*; — τηλεφᾰνής, 2, (φαίνομαι), som skinner el. viser sig langt borte, synlig langtfra el. i det Fierne, *Od.*; alm. fiern, langt borte; o. — τηλέφαντος, 2, = frgd., *Pind.*; (af τῆλε). — τηλέφιον, o. τηλέφιλον, τό, etslags Plante, hvis Blade man slog i Stykker paa Haanden, for af Lyden at slutte sig til den elskede Persons

Sindelav; jf. *Theocr.* 3, 29; sild. *poët.* ogs. som *adject.*, τηλέφιλον πλατάγημα. — τηλέχθων, ονος, ὁ, ἡ, (τῆλε, χθών), i el. fra et fiernt Land; langtbortliggende. — τηλία, ἡ, rimel. enhver Flade med ophøiet Rand; bes. *a)* et Sold; *b)* Stillads, hvorpaa Meel og Gryn sælges; *c)* Bord el. Bræt, hvorpaa man spiller med Terninger; *d)* Forhøining til en Hanekamp; *e)* Bræt over Skorsteenspiben; (skal være *att.* f. σηλία af σήθω).

τηλίκος, 3, *dor.* ταλίκος, saa gammel, saa ung, bes. om en meget høi el. meget ung Alder; Οὐ γὰρ – μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, jeg er for gammel dertil, *Od.* 17, 20; alm. saa stor, *tantus*; (τηλίκος svarer til *relat.* ἡλίκος o. *interr.* πηλίκος; besl. m. τῆλις, τᾶλις; bf. d. lat. *talis*). — τηλικόσδε, τηλικήδε, τηλικόνδε, = τηλίκος. — τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο, o. -οῦτον, *att.* f. τηλίκος; *neutr.* ofte som *adverb.*, saa høiligen; τηλικοῦτος ogs. som *fem.* h. *Soph.*; forstærket τηλικουτοσί, o. s. v.; (τηλικοῦτος er formet ved Forlængelse af τηλίκος, ligesom οὗτος af ὅς). — τήλινος, 3, som er af – τῆλις, εως o. ιδος, ἡ, Bukkehorn, *foenum græcum.* — τῆλις, ιδος, ἡ, see u. d. *dor.* τᾶλις, jf. τηλίκος. — τήλιστος, 3, bes. τήλιστα o. τήλιστον som *adv.*, fierneſt, længst borte, *superl.* til τῆλε; (af *inus.* τῆλυς). — τηλίτης, ου, ὁ, οἶνος, tilsat med Bukkehorn, τῆλις.

τηλόδμος, 2, (τῆλε, ὀδμή), som lugter el. dufter langt el. i lang Afstand. — *τηλόθεν, ogs. τηλόθε, *adv.*, langt borte fra, fra det Fierne, h. *Hom.* m. ἐκ, h. *Pind.* ogs. *c. gen.*; *b)* som τηλοῦ, fiernt, langt borte, *Hom.*; — τηλόθι, *adv.*, fiernt, langt borte, πάτρης, fra Hiemmet, *Il.*; — τηλοῖ, *adv.*, = frgd. — τηλοπέτης, 2, (πέτομαι), som flyver langt el. vidt; o. — τηλόσε, *adv.*, i det Fierne, langt bort, *Il.*; – (af τηλοῦ). — τηλοτέρω, τηλοτάτω, *Od.*, *adv. compar.* o. *superl.* af τηλοῦ, længere borte, længst borte, som πορρωτέρω, -τάτω. — τηλοῦ, *adv.*, som τῆλε, langt borte, fiernt, i det Fierne, *Hom.*; ogs. *c. gen.*, τηλοῦ 'Αχαιΐδος, o. dl., fiernt derfra, *Od.*; – (τηλοῦ, τῆλε, τηλοῖ, *etc.*, afledes sædv. af *adject. inus.* τηλός; ligel. afledes af *adject. inus.* τῆλυς, υ, *superl.* τήλιστος o. *compos.* τηλύγετος; som fierne re Stamme anføres *inus.* τάω, hvf. τείνω; ταινύω, *etc.*; – besl. dermed er d. lat. *telum*, Skudvaaben). — τηλουρός, 2, (τῆλε, ὅρος), med fierne Grændser, fiern, χθών, *Æsch.*; betones ogs. τηλοῦρος.

τηλύγετος, 3, sild. ogs. 2, (γάω *inus.*, γέγαα), deels som ὀψίγονος, der er født sildig el. i Forældrenes høie Alder, deels som μονογενής, μόνος, μοῦνος, eneste Søn el. Datter, (ogs. naar samme har Søskende af det andet Kiøn, *ex.* Orestes, Hermione, o. fl.); bf. *a)* der som sildigen fødd el. som eneste Søn elskes og pleies med Ømhed, *ex.* om Orestes, "Ος μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πόλλῃ, *Il.* 9, 143; *b)* som ifølge forkiælet Opdragelse er umandig og feig, *ex.* 'Αλλ' οὐ – φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς, *Il.* 13, 470; – 2) sild. *poët.*, som er født langt borte el. i et fiernt Land; alm. som lever el. boer langt borte el. i det Fierne; – (af *inus.* τῆλυς, see u. τηλοῦ). — τηλῶπις, ιδος, ἡ, bes. *fem.* til τηλωπός, 2, (τῆλε, ὤψ), som seer langt, som skuer ud i det Fierne; 2) som sees el. kan sees langt borte.

τημέλεια, ἡ, ogs. τημέλη, ἡ, Omsorg, Omhyggelighed, Pleie; af — τημελέω, er – τημελής, 2, (μέλω), som bærer Omsorg derfor, som pleier, passer, opvarter; omsorgsfuld, omhyggelig; bf. ἀτημελής, *etc.* — τημελίη, ἡ, *jon.* f. τημέλεια. — τημελουχέω, er – τημελοῦχος, 2, (τημέλη, ἔχω), som har el. drager Omsorg for noget; bf. — τημελοῦχημα, τό, Gienstanden for Omsorg el. Pleie; o. — τημελούχησις, ἡ, Omsorg, Pleie. — τημενίς, ἡ, o. τήμενος, ἡ, Biformer af τήβεννα.

τήμερα, sædv. τήμερον, ogs. τὸ τήμερον, *adv. att.* f. σήμερον, i Dag, den Dag i Dag; ὁ, ἡ, τὸ τήμερον, som er el. skeer i Dag; (τήμερα kan betragtes som oprindel. *ctr.* af τῇ ἡμέρᾳ; jf. τῆτες). — τῆμος, da, dengang, derpaa, sædv. svarende til Forsætningens ἦμος, ogs. til εὖτε, *Od.* 13, 95; oftest τῆμος ἄρα, τῆμος δή; ogs. *absol.*, ἐς τῆμος, saalænge, indtil den Tid, *Od.* 7, 318; 2) i Dag, *hodie*, *Ap. Rh.* — τῆμόσδε, *adv.*, sild. *ep.* f. τῆμος. — τημοῦτος, *adv.*, sield. Biform af τῆμος, *Hes. Op.* 576; (formet som τηλικοῦτος).

τηνάλλως, *adv.*, egentl. f. τὴν ἄλλως (ἄγουσαν) ὁδόν, ad en anden Vei; sædv. som ἄλλως, forgæves, hen i Veiret. — τηνεί, *adv.*, (τῆνος), *dor.* f. ἐκεῖ, der, hist, *Theocr.* — τήνελλα, m. καλλίνικε, lydkonstende Udraab til Seierherren, kan sammenlignes m. vort Hurra! Vivat! o. dl.; (onomatopoetisk, el. en Efterligning af Citharens Klang); bf. — τήνελλος, ὁ, komisk, *Ar. Equ.* 276, hvem man bringer et Hurra el. Vivat, el. efter nogle, en Seiervinder i at krige.

τηνίκα, ogs. τηνικάδε, *Ar.* o. τηνικαῦτα, *att.*, ogs. h. *Herod.*, *adv.*, til denne (el. hin) Tid (af Dagen); bf. saa tidlig, saa sildig; 2) bes. *jon.* o. sild. da, dengang, derpaa; — τηνόθεν, *adv. dor.* f. ἐκεῖθεν, histfra, fra hint Sted; o. — τηνόθι, *adv.*, *dor.* f. ἐκεῖ,

hist, *Theocr.*; af — τῆνος, τήνα, τῆνο, *dor.* f. κῆνος, κεῖνος, ἐκεῖνος, hin, hint, *Theocr.*; df. — τηνῶθε, *adv. dor.* f. ἐκεῖθεν, = τηνόθεν, *Theocr.*

τηξιμελής, 2, (μέλος), smeltende, oplosende, hentærende Lemmerne, νοῦσος, *poët.*; — τηξίποθος, 2, (πόθος), smeltende, hentærende ved Længsel el. Attraa, ἔρωτες; o. — τῆξις, εως, ἡ, Smelten, Hensmelten, Oplosning, Forstyrrelse, Svindsot; (af τήκω). — τῆπερ, *ep.* o. *jon.* f. ᾗπερ, *dat. fem.* af ὅσπερ, *Hom.*; ogs. som *adverb.*, ex. ἔθα-ψαν αὐτοῦ, τῆπερ ἔπεσε, hvor han faldt, *Herod.* 1, 30. — τηρέω, (τηρός), varer el. tager vare derpaa; df. *a)* bevarer, bevogter, beskytter, πόλιν, *Pind.*; *b)* tager noie iagt, passer paa; τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου τηρεῖν, ὅπως δικαία γενήσεται, *Dem.*; *c)* oppasser, belurer, τινά; passer el. benytter Dieblikket; *d) in med.*, vogter mig, tager mig iagt, ὅπως μή –, at ikke –, *Ar. Vesp.* 371.

τηρήμων, ονος, ὁ, ἡ, bevarende, bevogtende; — τήρησις, ἡ, Bevogten, Bevaren, Beskyttelse; *transl.*, Iagttagelse; o. — τηρητής, οῦ, ὁ, som bevarer, bevogter, iagttager; df. — τηρητικός, 3, *adv.* -κῶς, = frgd.; 2) til at iagttage; (af τηρέω). — τηρός, ὁ, som bevogter el. iagttager, *Æsch. Suppl.* 263; (df. τηρέω; skal være besl. m. τέρας). — τῇς, τῇσι, *ep.* o. *jon.* f. ταῖς, *dat. pl. fem.* af ὁ, ὅς, *Hom.* — τητάω, (τῆτος), berøver, τινά τινος; *in med.*, lider Mangel el. Nød, *Hes. Op.* 408; ogs. *c. gen.*, *ex.* φίλων τητώμενος, *Pind.*; ligel. *att.*, φρενῶν, χρημάτων τητώμενος, manglende, berøvet; (rimel. besl. m. ζητέω, altså egentl. søger, savner).

τήτειος, 2, ogs. τητάνειος, 2, o. τήτινος *s.* τητινός, 3, fra, af, i dette Aar; af — τῆτες, *adv.*, *att.* f. σῆτες, i dette Aar; ogs. ἡ τῆτες ἡμέρα, den Dag i Dag; (formet ligesom τήμερα, altså oprindel. f. τῷ ἔτει, af ἔτος, Aar). — τήτη, ἡ, o. τῆτος, εος, τό, som σπάνις, Mangel, Undværelse; (df. τητάω). — τηυσιος, *ep.* τηΰσιος, 3, *adv.* -σίως, forgæves, unyttig, intetsigende; τηΰσιη ὁδός, *Od.*; ligel. τηΰσιον ἔπος ἢ ἔργον, daarligt, taabeligt Ord el. Arbeide, *Hom. Ap.*; (skal være af ταΰσιος, αὔσιος, f. μάταιος, el. af αὔω, αὐτέω, altså egentl. udraabt, berygtet).

τί, o. τὶ, *neutr.* af τίς o. τὶς; s. m. s. — τιάρα [ᾱ], ἡ, h. *Herod.* altid τιάρας, ου, ὁ, en Tiara, etslags Turban, som Perserne og bes. Perserkongen bare; ogs. κυρβασία, κίδαρις, πῖλος; df. — τιαρόδεσμον, τό, o. -δεσμος, ὁ, ogs. τιαρίδεσμος, (δεσμός), Baand, hvormed Tiaren befæstes; — τιαροειδής, 2, (εἶδος), der ligner en Tiara; o. — τιαροφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Tiara. — τιβήν, ῆνος, ὁ, o. τίβηνος, ὁ, = τρίπους *s.* λέβης, Trefod, Kiedel med 3 Fodder el. Been, *Lyc.*

τιγγάβαρι, τό, *att.* f. κιννάβαρι, Zinnober; df. — τιγγαβάρινός, 3, zinnoberfarvet. — Τίγρης, ητος, ὁ, Floden Tiger el. Tigris. — τίγρις, ιδος, ἡ, ogs. ὁ, en Tiger; *gen. jon.* τίγριος, *etc.*, bruges ogs. *att.*; 2) ὁ Τίγρις, = Τίγρης; df. — τιγροειδής, 2, (εἶδος), tigeragtig, plettet som en Tiger. — τιέμεν, *ep.* f. τίειν, *inf.* af τίω. — τίεν; τίεσκε, *ep.* f. ἔτιε, 3 *sing. impf. act.* af τίω. — τιέω, *inus.*, see u. τετίημαι. — τίζω, vedbliver at sporge τί; hvad? komisk h. *Ar.* — τίη, *jon.* o. *poët.* d. forstærk. τί, hvorfor? sædv. τίη δέ, τίη δή; (formet som ὁτιή af ὅτι, o. ἐπειή af ἐπεί). — τί ἦν εἶναι m. τό, som *subst.*, Væren, Tilværelse, Existents (alene) i Ideen, *Aristot.*

τιθαιβώσσω, bygger Rede; h. *Hom.* om Bierne, at danne Honning; (rimel. af τιθάς, τιθασός, *etc.*, men ikke af τιθέναι βόσιν). — τιθάς, άδος, ἡ, ὄρνις, (τιθασός), som τιθή, den tamme Huushone. — τιθάσευμα, τό, τιθασευτήρ, o. -σευτής, ὁ, τιθασεύω, τιθασός, *etc.*, *poët.* f. τιθάσσευμα, τιθασσός, *etc.* — τιθασσεία, ἡ, at tæmme, at giore tam; — τιθάσσευμα, τό, Middel til at tæmme med; — τιτασσευτήρ, ῆρος, o. τιθασσευτής, οῦ, ὁ, som tæmmer el. gior tam; df. — τιθασσευτικός, 3, horende el. skikket til at tæmme; o. — τιθασσευτός, 3, *adject. verb.*, tæmmet; til at tæmme; af — τιθασσεύω, (τιθασσός), gior tam, tæmmer; pleier, passer, forer; *b) transl.*, formilder, udsoner, gior til Ven; af — τιθασσός, 3, *poët.* ogs. τιθασός, *adv.* τιθασσῶς, (τιθός, τιθή, τίτθη), tæmmet, tam, som holdes el. fores hiemme; df. ζῶα τιθασσά, de tamme Dyr, Huusdyrene; om Planter, foradlet ved Dyrkning, *oppon.* som voxer vild; om Mennesker, formildet, mildere stemt, udsonet; df. — τιθασσοτρόφος, 2, (τρέφω), som holder Huusdyr, bes. Duer, *Opp.* — τιθάσσω, sield. Biform af τιθασσεύω.

τιθέαμεν, f. τίθεμεν, (som διδόαμεν f. δίδομεν), 1 *pl. præs.*, ligel. τιθέᾱσι *jon.* o. *att.* f. τιθεῖσι, o. τιθέᾰται f. τίθενται, 3 *pl. præs.* af τίθημι, τίθεμαι. — τιθέῃσι, *ep.* f. τιθῇ, 3 *sing. conj. præs. act.* af τίθημι. — τιθεῖμεν, *att.* f. τιθείημεν, 1 *pl. opt. præs. act.* af τίθημι. — τιθέμεν, τιθέμεναι, *ep.* f. τιθέναι, *inf. præs. act.* af τίθημι. — τίθεμμι, *æol.* f. τίθημι. — τίθεν,

æol. o. ep. f. ἐτίθεσαν, 3 pl. impf. act. af τίθημι. — τίθεσκε, jon. 3 impf. af τίθημι. — τιθευτήρ, ῆρος, ὁ, = τιθηνός; af — τιθεύω, (τιθή), = τιτθεύω, τιθηνέω. — τιθέω, sield. o. poët. f. τίθημι; ds. τιθεῖς, 2 sing. præs. h. Pind., o. ἐτίθει, τίθει, 3 sing. impf. h. Hom. — τιθή, ἡ, sield. Biform af τίτθη. — τίθῃ, ctr. f. τίθεσαι, 2 sing. præs. pass.; — τιθήμεναι, ep. f. τιθέναι, inf. præs. act.; o. — τιθήμενος, ep. f. τιθέμενος, præs. part. med.; af — τίθημι.

τίθημι, 2 sing. ep. τίθεσθα, Od., inf. τιθήμεναι, Hom., τιθέμεν, Pind., f. τιθέναι; impf. ἐτίθην, 3 pl. ep. τίθεσαν, Od., jf. ogs. τιθέω; f. θήσω, inf. ep. θησέμεναι, Hom., θησέμεν, Pind.; aor. 1 ἔθηκα; pf. τέθεικα; — aor. 2 ἔθην, 3 pl. ep. θέσαν, Hom., conj. θῶ, jon. o. ep. θέω, θείω, θήω, (θείομεν f. θέωμεν, θῶμεν, Hom., ex. Il. 23, 244; f. θείης, θείῃ, skriver Wolf. i Od., θήῃς θήῃ); inf. ep. θέμεναι, ogs. θέμεν, f. θεῖναι; — med. o. pass., τίθεμαι, part. med. τιθήμενος, ep. f. τιθέμενος, Il. 10, 34; fut. med. θήσομαι; aor. 1 ἐθηκάμην; aor. 2 ἐθέμην, ds. h. Hom. 3 opt. θεῖτο, o. imperat. θέο f. θέσο, θοῦ; fut. pass. τεθήσομαι, aor. ἐτέθην, pf. τέθειμαι; — Grundbem. sætter, stiller, lægger paa et Sted, anviser en Plads; transl., bringer i en Stilling el. i et Forhold, lader finde Sted, foranlediger; med. sædv. m. act. Bem., dog med noget særdeles Hensyn til Subjectet, ex. τίθεσθαι ὄνομα, at give (nogen) sit Navn, el. et Navn, man selv har valgt; κρία θέμενος ἐπὶ τὰ γόνατα, paa sine Knæer; τὴν ψῆφον τίθεσθαι, at give sin Stemme; — 1) egentl. om Stedet; — a) sætter, stiller, lægger, sædv. m. ἐν c. dat., (ligesom pono m. in c. abl.), i det man med Handlingen (at sætte) forbinder Følgen (at være sat, at være paa Stedet, (in loco), ex. θεῖναι κίθαριν ἐν χερί, οἶνον ἐν χείρεσσι, o. dl., Hom.; ofte transl., θεῖναί τινι ἔπος ἐν φρεσί, νόον ἐν στήθεσσι, μένος ἐν θυμῷ, at lægge nogen paa Hierte, at formane, etc., id.; in med., θέσθαι θυμὸν ἐν στήθεσσι, ἐν φρεσί, o. dl., at betænke, at overveie; ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Αἰδῶ καὶ νέμεσιν, Il. 13, 121; ogs. m. andre Præpos., ex. ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν, henvendte Opmærksomheden derpaa, ib. 10, 46; jf. Il. 4, 83, 8, 441, o. fl.; — b) sætter, opstiller, τέρματα, sætter et Maal; ds. bes. a) fastsætter, bestemmer, ἀγῶνα, en Veddestrid, Xen., ἄεθλα, ἀέθλιον, udsætter, ogs. γυναῖκα, δέπας, o. dl., som Belønning, Hom.; θεῖναι ἐν μέσῳ, εἰς μέσον, ep. ἐς μέσσον, in medio ponere, at udstille, bekiendtgiore, o. dl.; ἡμέραν τίθεσθαι, at aftale med hinanden, Dem.; β) τιθέναι o. τίθεσθαι νόμον, at give en Lov, in act. om Guderne o. om Selvherskere, in med. om Lovgivere o. om Folket i Demokratier; ligel. ἀγορὴν θέσθαι, Od., at sammenkalde Folket (neml. med dets Samtykke); ds. alm. anordner, bestemmer, befaler; Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, det give Zeus! Od. 8, 465; — c) hensætter, opstiller, bes. som Offergave; ἐν δὲ θεῖμεν ἀγάλματα, Od. 12, 347; ligel. om Kunstnere, som opstille el. udstille deres Arbeider som færdige; men Il. 18, 541, o. flgd., anbringer el. indsætter i et Felt, o. dl.; — d) alm. stiller paa en Plads, hensætter i en Klasse, tæller el. regner dertil, εἴς τινας, o. ἔν τισι, ogs. ἐν μέρει τινός; ligel. in med., ex. τίθεσθαί τι ἐν αἰσχρῷ, at regne til, at holde for en Skandsel; τίθεσθαί τινα ἐν φιλοσόφοις, at ansee for en Ph.; ds. som ἡγεῖσθαι, νομίζειν, at holde el. ansee for, antage, mene, o. dl.; ogs. m. dobbelt Accus., ex. τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; hvi holde I dette for en Skam? Od. 21, 333; τίθεσθαι εἰς τὴν τύχην, at skrive paa Tilfældets Regning; — e) τιθέναι τὴν ψῆφον, at sætte Stenene paa Regnebrættet, d. e. at regne, men τίθεσθαι τὴν ψῆφον, at afgive sin Stemme, Dom el. Mening; ligel. τίθεσθαι τὴν γνώμην περί τινος, at sige sin Mening derom; ogs. absol., τίθεσθαί τινι, at give nogen sin Stemme, at holde med nogen; κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι, bifalder denne Mening, Soph. Phil. 1448; — f) τίθεσθαι τὰ ὅπλα, α) at iføre sig Vaaben, at ruste sig; ds. at kæmpe, stride, ὑπέρ τινος, ogs. ἕνεκά τινος, for noget; β) at giore Holdt el. blive staaende under Vaaben; ogs. at træde under Gevær; γ) τίθεσθαι τὰ ὅπλα περὶ τεῖχος, πρὸς πόλιν, at omgive med Bevæbnede; δ) at drage i Leir el. at opslaae en Leir, ligesom ὅπλα ogs. bruges for Leiren selv; ε) at nedlægge el. aflægge sine Vaaben; at strække Gevær; ds. transl., πόλεμον θέσθαι, at lade Krigen hvile, at ophøre dermed, deponere bellum; — g) erlægger, betaler, τόκον, εἰσφοράς, o. dl., Dem.; — h) sætter i Pant el. som Pant; τίθεσθαι παρά τινι, at laane paa Pant hos nogen; ὁ θείς, som laaner paa Pant; ὁ θέμενος, hos hvem Pantet nedlægges, Plat.; — 2) transl., sætter i en Tilstand, bringer i en Forfatning el. i et Forhold; ds. alm. gior til noget, som ποιῶ, ποιοῦμαι; ds. — a) om Personer, θεῖναί τινα μάντιν, at giore til Spaamand; jf. ogs. Od. 16, 208; θεῖναί τινα ἄλοχόν τινος, til nogens Ægtefælle, Hom.; men θέσθαι τινὰ γυναῖκα, at tage til Kone;

θεῖναί τινα ἀθάνατον, at giøre udødelig, ἀτιμότερον, mindre æret; bes. *in med.*, τίθεσθαί τινα παῖδα, at antage i Søns Sted, at adoptere; men om Konen, θέσθαι υἱὸν s. παῖδα ὑπὸ ζώνῃ, at undfange, *Hom. Ven.*; – *b)* om en Ting, en Beskaffenhed, o. dl., tilbereder, fremvirker, foranlediger, φόως ἑτάροισιν, forskaffer Lys el. Redning, *Il.*; Ὁππότερος τάδε ἔργα – ἔθηκε, har giort el. voldt dette, er den Skyldige, *ib.* 3, 321; bes. *α)* gior til noget, γυῖα ἐλαφρά, *Od.*, ναῦν λᾶαν, *ib.*; *β)* paafører, paadrager, τινὶ πόνους, ἄλγεα, o. dl., *Il.*; *γ) in med.*, gior el. tilbereder for mig selv, κέλευθον, baner mig Vei, *Il.*, μεγάλην ἐπιγουνίδα, lægger mig til, *Od.* 17, 225; *att.* χάριν τίθεσθαί τινι, at indlægge sig Tak hos nogen; εὖ s. καλῶς θέσθαι τι, at sætte el. holde noget i god Stand; εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω, *Il.* 2, 382; — 3) ofte omskriver τίθημι alene det til Substantivet svarende Verbum, *ex.* τιθέναι λόγον f. λέγειν; σκέδασιν θεῖναι f. σκεδάσαι, *Od.*; ogs. *in med.*, *ex.* θέσθαι μάχην f. μάχεσθαι, *Il.* 24, 402.

τιθηνεία, ἡ, = τιθηνία, *poët.*; af — τιθηνεύω, o. τιθηνέω, ogs. *in med.*, pleier, passer, egentl. om en Amme, *Hom. Cer.*; alm. opvarter, betiener, gior af, som θεραπεύω; af — τιθήνη, ἡ, egentl. *fem.* af τιθηνός, Amme, Opvarterinde; Fostermoder, Opdragerinde, o. dl.; *transl.*, Αἴτνα – χιόνος – τιθήνα, *Pind. Pyth.* 1, 39. — τιθήνημα, τό, det Opdragne, Opfostrede, en Yngling; — τιθήνησις, ἡ, Ernærelse, Pleie, Opfostring, Opdragelse; o. — τιθηνήτειρα, ἡ, = τιθήνη; *fem.* af – τιθηνητήρ, ῆρος, ὁ, = τιθηνός; df. – τιθηνητήριος, 3, opvartende, nærende, pleiende; (af τιθηνέω). — τιθηνία, ἡ, Pleie, Opvartning; Opfostring, Opdragelse; af — τιθηνός, 2, som opvarter, pleier, passer; som opfostrer, opdrager, ernærer; (af τιθή, τίτθη, τιθός).

τίθησθα, *dor.* o. *ep.* f. τίθης, 2 *sing.* af τίθημι, *Od.* — τιθός, 3, = τιθασσός. — τιθῡμαλίς, ίδος, ἡ, o. τιθύμαλος, ogs. τιθύμαλλος, ὁ, *poët.* ogs. *pl. heterog.* τιθύμαλα, Ulvemelk, *euphorbia*, etslags Plante; (rimel. af θύμος). — Τιθωνός, ὁ, Titonos, Søn af Laomedon, elsket af Eos, Fader til Memnon; 2) *transl.*, udlevet Olding, *Ar.* — τικτικός, 3, tienlig el. nødvendig til at føde; af — τίκτω, *f.* τέξω, sædv. τέξομαι, sild. *poët.* ogs. τεκοῦμαι, *aor.* ἔτεκον, *poët.* ἐτεκόμην; *pf.* τέτοκα, sild. *pf. pass.* τέτεγμαι, ogs. τέτογμαι; frembringer; om Faderen, avler; om Moderen, føder, τέκνα τινί, *Il.*; οἱ τεκόντες, Forældrene; ogs. om Dyrene, at kaste Unger, o. dl.; *b) transl.*, bevirker, foraarsager.

τίλαι, αἱ, (τίλλω), det Afruskede, Afrevne; sædv. Fnug, Støvgran, Solstøv, o. dl., jf. τίλος, — τῑλάω, (τῖλος), lider, af – τίλημα, τό, tyndt Liv, Durkløb. — τιλλο-πώγων, ωνος, ὁ, som river Skægget af sig; af — τίλλω, *f.* τιλῶ, *aor.* ἔτιλα, *pf. pass.* τέτιλμαι; udriver, udrusker; alm. afplukker, afriver; κόμην τίλλειν, ogs. χαίτην τίλλεσθαι, at afrive sig Haaret, *Hom.*; *b) transl.*, τίλλεσθαί τινα, at sørge for el. over nogen, jf. *Il.* 24, 711; ogs. τίλλεσθαί τινι; *c) transl.*, driller, spotter; (besl. m. τίλλω ere *vello*, *vellico*, *villus*, *titillo*, ogs. vort piller). — τίλλων, s. τίλων, ωνος, ὁ, etslags Sumpfisk, *Herod.*

τίλμα, τό, det Afrykkede, Udruskede, Plukkede, bes. Charpie; 2) hvad der lader sig afruske, plukke, pille; alm. = τίλος; 3) = τίλσις; 4) h. Lægerne som σπάσμα, Krampe; – *dim.* τιλμάτιον, τό; o. — τιλμός, ὁ, = τίλσις; (af τίλλω). — τῖλος, ὁ, = τίλημα. — τίλος, ὁ, som τίλαι, Fnug, Støvgran, o. dl.; οἱ τίλοι, ogs. τὰ τίλα, de fine Haar paa Øienbrynene; (besl. m. πτίλον, πτίλος); — τίλσις, εως, ἡ, Handlingen τίλλειν, at udrykke, at plukke; at drille; o. — τιλτός, 3, *adject verb.*, afreven, afrusket; pillet, plukket; τιλτὸς μοτός, ogs. τιλτόν, τό, Charpie; (af τίλλω). — τίλφη, ἡ, = σίλφη. — τίλων, ωνος, ὁ, = τίλλων.

τῑμάζω, *f.* άξω, *dor.* = τιμάω. — Τιμαιογράφειν, (γράφω), at skrive en Timæus, (om Plato). — τιμαλφέω, ærer, hædrer, forherliger, νίκην λόγοις, *Pind.*, μολόντα, høitideligholder nogens Ankomst, *Æsch.*; af — τῑμαλφής, 2, (τιμή, ἀλφῶ), som er i Priis, som let kan sælges; df. afgiort, kostbar. — τιμᾶντα, *dor.* f. τιμῆντα, *acc.* af τιμήεις, — τιμάορος, 2, *dor.* f. τιμωρός, *Pind.*; — τιμάοχος, 2, (ἔχω), som har Ære, æret, dyrket, *Hom. Hymn.*; o. — τιμαρχία, ἡ, (ἄρχω), = τιμοκρατία, *Plat.*; 2) den romerske Censors Embede el. Værdighed; (af τιμή).

τῑμάω, (τιμή), vurderer, ansætter til vis Priis, taxerer, ligel. *in med.*; df. – *a)* værdiger, holder i Ære, beviser Ærefrygt, ærer, bes. Guderne, Forældre, o. dl.; dog ogs. omvendt, udmærker, belønner, beviser en Gunst el. Naade; ogs. *in aor. med.*, *ex. Od.* 19, 280; *pass.*, τιμῆς – τετιμῆσθαι, at værdiges en Ære, *Il.* 23, 649; ogs. om Ting, agter, sætter høi Priis derpaa, *Pind.*; – *b)* om Dommeren, τιμᾶν τινί τινος (*sc.* τὴν δίκην), ogs. τιμᾶν τινά τινος, at bestemme no-

gens Straf el. Boder; *pass.* m. dobbelt *gen.*, ἀργυρίου τιμηθῆναι τῆς ὕβρεως, at straffes med Pengeboder for en Voldsomhed, *Dem.*; τιμᾶν περί τινος, at fælde en Kiendelse over nogen; τὴν μακρὰν τιμᾶν τινι, at domfælde ved den lange Streg (paa Stemmetavlen), *Ar.*; – *c)* om Klageren *in med.*, τιμᾶσθαί τινι (m. o. u. τὴν δίκην) θανάτου, ἀργυρίου, θανάτου, o. dl., at paastaae Fængselsstraf o. s. v. over nogen; οὐκ ἠθέλησε τιμήσασθαι τῷ πατρὶ μετρίου τινός, ndiedes ikke med at paastaae en liden Mulkt, *Dem.*; jf. ὑποτιμάω.

τῑμή, ἡ, (τίω), Vurdering, Bestemmelse af en Tings Værdi el. Priis; df. – *a)* Ære, Æresbeviisning; ogs. Ærespost, Forrang, Fortrin; τιμὴ θεῶν, τιμὴ βασιλῆϊς, *Hom.*; ogs. alm. Forretning, Syssel, Kald; ogs. Æresgave, Æresbeviisning, Belønning, som γέρας, *Dem.*; – *b)* Vurdering af den tilføiede Skade el. af de skyldige Boder; df. den ifølge slig Vurdering idømte Straf; τιμὴν ἄρνυσθαί τινι, at skaffe nogen Erstatning, *Il*; τίμην τίνειν s. ἀποτίνειν τινί, at yde nogen Erstatning el. Boder, *Hom.*; Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος, *Od.* 22, 57; df. — τῑμήεις, εσσα, εν, ogs. *ctr.* τιμῆς, *acc.* τιμῆντα, *Il.* 18, 475, *fem.* τιμῆσσα; som er el. holdes i Værdi, kostbar, prægtig, δῶρον, χρυσός; *b)* om Mennesker, agtet, æret, *Il.*; *compar.* o. *superl.*, τιμηέστερος, -έστατος, *ib.*

τίμημα, τό, (τῑμάω), det Vurderede el. ved Vurdering Bestemte; df. *a)* en Tings Værdi el. Priis; *b)* den ved Vurdering bestemte Pengestraf; *c)* en Borgers vurderede Formue og hans derefter bestemte Klasse, *census*. — τιμῆντα, *ctr.* f. τιμήεντα, see u. τιμήεις. — τιμήορος, 2, *jon.* f. τιμάορος, τιμωρός. — τιμηουλκέω, ogs. τιμιουλκέω, (ἕλκω), forhøier Prisen, fordyrer, LXX.; o. — τιμηρύω, (ἐρύω), = frgd.; (af τιμή). — τιμῆς, τιμῆσσα, *ctr.* f. τιμήεις, τιμήεσσα, *Il.* — τιμήσιος; 2, = τιμητός, *Æl.*; (formet som ὑμνήσιος). — τίμησις, ἡ, (τιμάω), Vurdering el. Bestemmelse af en Tings Værdi; bes. Formuevurdering, *census*; 2) at holde i Ære, Høiagtelse, Ærefrygt. — τιμῆσσα, see u. τιμῆς, τιμήεις.

τῑμητεία, ogs. τιμητία, ἡ, en Censors Embede el. Værdighed; af — τιμητεύω, er en τιμητής, Censor. — τιμητήρ, ῆρος, ὁ, = τιμητής; df. — τιμητήριος, 3, som agter el. ærer. — *τῑμητής, οῦ, ὁ; som bestemmer en Tings Værdi el. Priis; bes. som bestemmer Boderne i Anledning af en Retssag; 2) den romerske Censor, der vurderer Borgernes Formue; df. - τιμητικός, 3, ærende, ærefuld; som beviser Ære, høflig; 2) ὁ τιμητικός, 3, *vir censorius*, som har været Censor, τιμητής; ἡ τιμητικὴ ἀρχή, = τιμητεία; o. — τιμητός, 3, *adject. verb.*, meget værd, kostelig, kostbar; agtet, afgiort, æret; 2) ἀγὼν τιμητός, δίκη τιμητή, Retssag el. Proces, hvori Straffens el. Bodernes Bestemmelse er overladt til Dommerne; – (af τιμάω).

τῑμιοπωλέω, er - τιμιοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger dyrt; af — τίμιος, 3, *att.* ogs. 2, (τιμή), som har Værdi el. Værd; df. *a)* om Ting, dyr, kostbar, kostelig; *b)* om Personer, agtet, æret, afgiort; πᾶσι φίλος καὶ τίμιος, elsket og agtet af alle, *Od.* 10, 38; *c)* τὸ τίμιον, = τιμή, sild.; – 2) *act.*, som agter, som ærer; df. — τιμιότης, ητος, ἡ, Værd, Agtelse, Ære. — τιμιουλκέω, see u. τιμηουλκέω. — *τῑμογραφέω, (γράφω), opskriver en Tings Værdi; alm. vurderer, taxerer; — τιμόθεος, 2, (θεός), som ærer Gud; — τιμοκρᾰτία, ἡ, (κρατέω), en Stat, hvis Grundsætning el. Princip er Æren, *Plat.*; ogs. en Stat, hvori Embeder tildeles efter Formuevurdering el. Census; df. - τιμοκρατικός, 3, hørende til en slig Statsforfatning; o. — τιμόπτολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις), æret af Byen el. Staten; 2) som ærer Byen el. Staten; — τῖμος, τό, *poët.* f. τιμή, *Æsch.*; o. — τιμοῦχος, 2, (ἔχω), som har Ære el. Anseelse, anseet, æret; 2) h. Massilierne, Øvrigheden; - (af τιμή).

τιμώνιον, τό, Krog el. Hiørne, hvori nogen sidder og muler, (saaledes kaldet efter Menneskehaderen Timon). — τιμωρέω, (τιμωρός), τινί, yder nogen Hielp el. Bistand; bes. hielper nogen til at tage Hævn for en lidt Uret, hævner nogen, τινί; nyerdv. er, τετιμώρησαι ἐς πάτρων, du har hævnet ham, *Herod.* 9, 78; – 2) *in med.*, egentl. beskytter mig imod nogen; df. hævner mig paa nogen, τινά; ogs. alm. straffer; οὓς γνῶσιν ἀδικοῦντας, τιμωροῦνται, *Xen.*; ὁ ἑαυτὸν τιμωρούμενος, Selvplageren; undert. ogs. *in act.*, τιμωρεῖν τινά, *ex. Soph. Oed. Tyr.* 140.

*τῑμώρημα, τό, Hielp, Bistand, τινός, som nogen har faaet, *Herod.*; – 2) Hævn, Straf; — τιμώρησις, ἡ, Hielpen el. at hielpe; 2) Hævnen, Hævn, Straf; o. — τιμωρητήρ, ῆρος, *Herod.*, o. τιμωρητής, οῦ, ὁ, en Hielper; 2) en Hævner; df. - τιμωρητικός, 3, hørende, beredt, tilbøielig til at hielpe, hævne, straffe; - (af τιμωρέω). — τιμωρία, ἡ, Hielp, Bistand, *Herod.*, *Thuc.*; 2) Hævn, Straf, Tugtelse;

3) Qval, Piinsel, Marter; af — τιμωρός, 2, (τιμή, ἀείρω), ctr. f. τιμήορος, τιμάορος, egentl. som agter, som ærer; sædv. 1) som hielper, beskytter, beskiermer; 2) som hævner, straffer, tugter; τιμωρός τινος, nogens Hævner, Herod.; λόγος τιμωρός, som opfordrer til Hævn, id.

τίν, som τεΐν, dor. f. τοί, σοί, dat. af σύ, enclit. alene Theocr. 21, 28; 2) dor. f. σέ, acc. af σύ, Theocr. — τίναγμα, το, det Svungne el. Rystede; 2) Rystelse; — τῐναγμός, ὁ, at svinge el. ryste; — τινάκτειρα, ἡ, fem. af — τινακτήρ, ῆρος, ὁ, o. τινάκτης, ου, ὁ, som svinger el. ryster; τινάκτης γῆς, Jordrysteren; — τῐνακτοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, (πήληξ), som svinger, ryster Hielmen el. Hielmbusken; — τινάκτρια, ἡ, = τινάκτειρα; o. — τινάκτωρ, ορος, ὁ, = τινάκτης; af — τῐνάσσω, f. ξω, svinger, ryster, sætter i heftig Bevægelse, δοῦρα, ἔγχος, αἰγίδα, γαῖαν, Hom.; adsplitter, om Stormen, Od. 5, 363; ogs. in med., τιναξάσθην πτερά, ib. 2, 151; (besl. m. τείνω, τανύω).

τίνη, dorisk Biform f. τίν. — τινθαλέος, 3, kogende, brændende, hed, varm; af — τινθός, 2, = frad.; 2) som subst., Røg el. Damp af Kiedelen; (besl. m. θερμός, o. m. d. lat. titio). — τίνυμι, poët. f. τίνω; h. Hom. o. Hes. alene in med., straffer, tugter, c. acc.; Ὅρκον τινυμένας, som hævne Mened, Hes. Op. 806; [ep. τῑ, att. τῐ]. — τίνω, f. τίσω, pf. pass. τέτισμαι, aor. ἐτίσθην, boder, betaler, τιμήν, θωήν, ζωάγρια, Hom., ogs. ὕβριν, for en Forbrydelse, Od.; 2) in med., τίνυμαι, lader bøde, τινά τινος, nogen for noget, Theogn.; alm. straffer, τινά, hævner, τὶ; [ep. τῑν, att. τῐν, dog ogs. undert. att. τῑν; derimod altid τῑσ]. — τίποτε; (τί, πότε), ep. syncop. τίπτε, o. foran en Aspirat τίφθ᾽, adverb. interrog., hvad da? hvorfor dog? — Τιρύνθιος, 3, fra Τίρυνς, υνθος, ἡ, ogs. Τίρυνθος, ἡ, Tiryns, By i Argolis.

τὶς, ὁ, ἡ, neutr. τὶ, gen. τινός, ep. τευ, att. του, dat. τινί, ep. τῳ o. τεῳ, pronom. indefin., enklitisk igiennem alle Casus; - en, en vis, nogen; τὶ, noget; ogs. hvor vi bruge d. ubest. Artikel; εἴ τις, εἴ τι, si quis, si quid, om nogen, o. s. v.; εἴ τῳ τι ἔδωκα, hvad jeg har givet nogen; — om τὶς anmærkes flgd.; — a) som enclit. kan τὶς ikke begynde en Sætning; τὶ φημί, Soph. Tr. 867, maa hede, noget, noget sandt, vid. Matth. p. 913; τῶν τις ἱερέων, o. Dl., har Herod. f. τὶς τ. ἱ.; - b) τὶς bruges collective f. mangen, mangen en, ligel. τὶς ἄλλος, ex. καί πού τιν᾽ ἄλλον ἤδ᾽ ἄτη κιχήσατο, Anal.; jf. Il. 21, 126, - c) τὶς alm. ligesom vort man, ex. Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, Il. 2, 382; Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, ib. 17, 254; df. ogs. f. ἐγώ, ex. ποῦ τις τρέψεται; Ar.; o. f. σύ, ex. κακὸν ἥκει τινί, δώσει τις δίκην, id.; - d) τὶς sættes som en Bibestemmelse til adject., ex. ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής, paa en Maade langsom, Plat.; σεμνός τις ἐγένου, ret fornem; - e) h. Talord, omtrent, ex. ἐς διακοσίους τινὰς αὐτῶν ἀπέκτειναν, Thuc. 3, 111; - f) neutr. τὶ sættes formildende til adverb., ex. σχεδόν τι, πάνυ τι, ligel. πολύ τι, οὐδέν τι, o. s. v.; - g) τὶς uden tilføiet adject., fortrinlig, ex. κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμες, en Mand af Anseelse, Theocr. 11, 79; ἔδοξε τὶ εἰπεῖν, at sige noget af Vigtighed; - h) ἤ τις ἢ οὐδείς, næsten ingen, Herod. 3, 140; - i) ἄλλοτι, egentl. ἄλλο τι, m. flgd. ἤ, nonne, ikke sandt? hvad andet? foran et bekræftende Svar, ex. Herod. 1, 109; ogs. m. udeladt ἤ, ex. ἄλλοτι οὖν οἵγε φιλοκερδεῖς φιλοῦσι κέρδος; ikke sandt? de Vindesyge elske Vinding; - k) att., bes. h. Trag. udelades undert. τὶς, ex. Soph. Oed. T. 315, ogs. undert. foran gen., ex. ἢ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς; Soph. Aj. 190; omvendt findes τὶς undert. fordoblet, ex. Soph. Tr. 945; [ῐ, dog undert. in arsi ῑ, ex. Il. 24, 149].

τίς, ὁ, ἡ, neutr. τί, gen. τίνος, ep. τέο, τεῦ, att. τοῦ, dat. τίνι, att. τῷ, — pronom. interrog., hvo? hvilken? τί, hvad? ogs. hvorfor? ἐς τί, hvor længe? — om τίς anmærkes flgd.; - a) τίς bruges saavel i directe som indirecte Spørgsmaal, ὅστις alene i de indirecte, o. ligel. naar Spørgsmaalet gientages, ex. οὗτος, τί ποιεῖς; ὅ τι ποιῶ; hvad jeg gior? Ar.; - b) Spørgsmaalsordet sættes undert. bag efter, ex. δράσεις δὲ τί, hvad vil du giøre? Eur.; - c) τί som Prædicat gaaer paa noget Almindeligt el. paa en heel Klasse af Begreber, ex. τί γένωμαι; hvad skal der blive af mig? ligel. φθόνον σκοπῶν, ὅ τι εἴη, quid sit invidia, - τίς derim. paa en Underafdeling, ex. τίς τέχνη ὀψοποιΐα; - d) for d. tilbagevisende τί sættes ogs. bes. komisk τὸ τί; ex. Ar. Nub. 773, o. ligel. efter plur., τὰ τί; id; - e) τί m. ἐστί sættes ogs. til neutr. pl., ex. τί ποτ᾽ ἐστίν, ἃ διανοούμεθα; Plat.; τί ποτ᾽ ἐστὶ ταῦτα; id.; - f) τί sættes ofte absol. f. διὰ τί; hvorfor? ex. Il. 3, 399; bes. ogs. τί δῆτα, τί οὖν med en Nægtelse i Opmuntringer, ex. τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην, hvi kalde vi ikke, lad os dog kalde, Ar. Lys. 1105; - g) τί forbindes ofte med andre Partikler, for at oplive Talen, ex. τί γάρ; quid enim? hvad saa? (intet Under!); ogs.

τί γὰρ οὖ; τί δέ; *quid vero?* men hvorledes? τί μήν; *quid aliud?* hvad ellers? hvorfor ikke? d. e. visseligen; τί δή; τί οὖν δή; τί δῆτα; hvorledes det? hvad mener du dermed? (forundrende); – *h)* τίς staaer undert. togange i forskiellige Casus i den samme Sætning, *ex.* ἐκ τίνος τίς ἐγένετο; hvo er han, og fra hvem nedstammer han? ἐξετάζεσθαι, τίς τίνος αἴτιός ἐστι, hvo der er den skyldige, og hvori han er skyldig? *Dem.*; – *i)* i Forbindelse med *particip.* o. *verb. finit.* danner τί een Sætning, som vi opløse til tvende, *ex.* τί ἂν ποιοῦντες εὐτυχοῖεν; hvad skulde de giøre, for at blive lykkelige? καταμεμάθηκας οὖν, τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσι; har du da bemærket, hvad de Mennesker giøre, som man tillægger dette Navn? *Xen. Mem. S.* 2, 2, 1; – ligel. i Forbindelse m. Conjunctioner, *ex.* ἀλλ' ὅταν τί ποιήσωσι, νομιεῖς ἐπιμελεῖσθαι σοῦ; hvad skulle de da giøre, for at du kan troe, at de bære Omsorg for dig? *ib.* 1, 4, 14; – [ĭ].

τισιγίτης, ου, ὁ, etslags Kar el. Redskab, (persisk Ord). — τίσις, ἡ, (τίω), Vurdering, Erstatning; df. *a)* Bod, Straf, Hævn; τίσιν δοῦναι, at lide Straf, *Herod.*; *b)* sield. Belønning; τίσις φίλων, *Theogn.* — Τῑσιφόνη, ἡ, (τίω, φόνος), Tisiphone, en af Furierne, egentl. som hævner Mord, *Orph.* — τιταίνω, *aor.* ἐτίτηνα; som τείνω, τανύω, spænder, τόξα, *Il.*; ogs. *in med.*, *ib.*; *b)* udspænder, udstrækker, χεῖρε, *ib.*; *in med.*, at udspænde el. udstrække sig; τιταινομένω πτερύγεσσι, som udbrede deres Vinger, *Od.* 2, 149; *c)* strækker el. trækker i Længden; τιταίνειν ἅρμα, ἄροτρον, *Il.*; ogs. τιτ. δρόμον, *tendere cursum*; o. *absol.*, τιταίνετον, anstrænger Eder, iler, løber, *Il.* 23, 403; *in med.* ἵππος – πεδίοιο τιταινόμενος, som strækker sig, løber ilende over Sletten; *d) transl.*, anstrænger; *in med.*, anstrænger mig; — 2) τῑταίνω, alene *Hes. Theog.* 209, efter nogle, hævner, altsaa af τίω, bedre efter andre, udstrækker (neml. Hænderne til Voldsomheder, og med Henspillen paa Navnet Τιτᾶνες).

Τῑτάν, ᾶνος, ὁ, sædv. *in pl.* Τιτᾶνες, *jon.* Τιτῆνες, Titanerne, Sønner af Uranus og Gæa, *Hes. Theog.* 133, oprindel. Himmelbeboere, Οὐρανίωνες, *Il.* 5, 898, men de bleve af Zeus nedstyrtede til Tartaros, jf. *Hes. Theog.* 617–730, hvor de altid hede Τιτῆνες θεοί; – (efter *Hes. Theog.* 209, af τιταίνω, ligesom οἱ τείνοντες τὰς χεῖρας; jf. frgd., Bem. 2; efter nogle skal Τιτάν være = βασιλεύς, jf. τίταξ, efter andre, besl. m. τίτανος, som opstaaen af Kalkjord el. Jord, altſ. paa en Maade det første Menneske).

τῑτανιάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* af — Τιτάνιος, *jon.* Τιτήνιος, (Τιτάν), titanisk, nedstammende fra Titanerne. — Τῑτᾶνίς, ίδος, ἡ, *jon.* Τιτηνίς, Titanerinde, bes. *fem.* til Τιτάν. — τίτανις, εως, ἡ, = τίτανος. — Τῑτανογρᾰφία, ἡ, (γράφω), Titanernes Historie; — Τιτανοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω), som seirer over Titanerne; — Τιτανοκτόνος, 2, (κτείνω), som myrder Titaner; — Τιτανολέτης, ου, ὁ, (ὄλλυμι), Titanmorder; o. — Τιτανομαχία, ἡ, (μάχη), Titanerslag. — τίτανος [ĭ], ἡ, Kalk, Gips; alm. hvid Jord, Kride, udbrændt Kalk; 2) som *nom. pr. Il.* 2, 735, rimel. besl. m. Bem. 1.; df. — τῐτανόω, kalker, gipser. — Τῑτανώδης, 2, (Τιτάν, εἶδος), som ligner en Titan, titanmæssig. — τῐτανωτός, 3, (τιτανόω), bestrøgen, overtrukken med Kalk el. Gips.

τίταξ, ὁ, = βασιλεύς, *fem.* τιτήνη, *Hesych.*, jf. Τιτάν *in fin.*; o. — τίτας, ου, ὁ, (τίνω), *dor.* f. τίτης, = τιμωρός, Hævner, *Æsch.* — Τιτηγενής, 2, (γένος), nedstammende fra Titanerne; (formet som Ἀτλαγενής; af — Τιτῆνες, οἱ, *ep.* o. *jon.* f. Τιτᾶνες, *Hom.*, *Hes.*; df. — Τιτήνιος, 3, *fem.* Τιτηνίς, ίδος, ἡ, *jon.* f. Τιτάνιος, Τιτανίς. — τιτθεία, ἡ, at give Die, Ammetieneste, *Dem.*; af — τιτθεύω, er Amme, giør Ammetieneste; giver Die, nærer, *id.*; af — τίτθη, ogs. τιτθή, ἡ, Brystvorte, Patte; alm. Bryst, bes. Moderbrystet; 2) Amme; 3) Bedstemoder, *inc.*; (besl. m. τιθή, τιθηνός, o. fl.); df. — τιτθίζω, ligger ved Brystet, patter; 2) giver Die, lader patte. — τιτθίον, τό, *Ar.*, o. τιτθίς, ἡ, *dim.* af τίτθη. — τιτθολαβέω, (λαμβάνω), tager Brystet; af — τιτθός, ὁ, som τίτθη, Brystvorte, Patte; alm. det qvindelige Bryst; 2) en Ernærer, Opdrager, som τροφός.

τῑτίζω, som πιπίζω, piber, skriger ti ti, om unge Fugle; (skal være besl. m. τέττιξ); df. — τῑτίς, ίδος, ἡ, som πιπώ, liden pibende Fugl. — τιτλάρια, τά, etslags Skrivertavle, *Ar.*; (skrives af nogle τιλλάρια, o. forklares v. en Skriverpen). — τιτράω, *f.* τρήσω, *aor.* ἔτρησα, *pf.* τέτρηκα, *pass.* τέτρημαι, borer, giennemborer, giennemgraver; (jf. τετραίνω; Formerne τιτραίνω, τίτρημι, synes ikke at forekomme; besl. m. flgd.). — τιτρώσκω, *f.* τρώσω, saarer, beskadiger, skader, *Hom.*, som ogs. bruger Stamformen τρώω, s. m. s.; (df. τρῶμα; besl. m. frgd., ogs. m. τείρω, τορεῖν); df. — τιτρωσμός, ὁ, Saaren el. at saare; 2) Abort, *Hipp.*

τῑτῠβίζειν, ogs. τιττυβίζειν, at skrige el. kagle, om Agerhønen; ogs. som τρίζειν, τιτίζειν, at pibe, skrige, om smaa Fugle, *Ar.* — Τιτυοκτόνος, 2, (κτείνω), som ombringer Tityos; af — Τιτυός, ὁ, Tityos, Søn af Gæa, *vid. Od.* 11, 576, o. 7, 324. — τῑτῡρῑνος, ὁ, αὐλός, en Skalmei, en Hyrdefløite; (rimel. af Hyrdenavnet Τίτυρος); df. — τιτυριστής, οῦ, ὁ, (som af τιτυρίζω), som blæser paa Skalmei. — Τίτυρος [?], ὁ, *dor.* f. Σάτυρος, Satyr, Ledsager af Bacchus; (dog ere efter *Strab.* Τίτυροι forskiellige fra Σάτυροι o. Σειληνοί); 2) en Abeart med Hale; 3) ofte som *nom. pr.*, Tityrus, bes. som Hyrdenavn.

τιτύσκομαι, h. *Alex.* ogs. τιτίσκω, 1) som τεύχω, giør til rette, bereder; πῦρ τιτύσκετο, giorde Ild, *Il.* 21, 342; ὑπ' ὀχεσφι τιτύσκετο ἵππω, satte el. spændte dem for Vognen, *ib.* 8, 41; – 2) som *inchoat.* til τυχεῖν af τυγχάνω, sigter, meder, ἄντα, lige for mig, *Od.*, τινός, efter noget, ogs. καθ' ὅμιλον, *Il.*; αἰτοῖο τιτύσκετο δουρί, sigtede efter ham med Landsen, *Il.* 13, 159; men *transl.*, τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν m. flgd. ἤ — ἤ – *c. inf.*, overveiede hos sig selv, *ib.* 559; τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες, som selv rette el. styre deres Fart, *Od.* 8, 556; *b)* naaer, træffer, rammer; – (efter *Buttm.* under τεύχω, forholder τιτύσκεσθαί τινος sig til τυχεῖν τινος, ligesom ἀποδιδράσκει, undløber, til ἀπέδρα, er undkommen, derim. forkaster han Ordets Forbindelse m. τείνω).

τιτώ, οῦς, ἡ, (Τιτάν), *poët.* f. ἡμέρα, Dagen, *Call.* — τίφη, ἡ, en Kornart, som sammenlignes med ὄλυρα; 2) etslags Insect, *Ar.* — τίφθ' foran en Aspirat, f. τίπτε, τίποτε, *Hom.* — τίφιος, 3, sumpig, af el. i en Sump el. et Kiær; af — τῖφος, τό, staaende Vand, Sump, Kiær, Dam; 2) τὰ τίφη, Skovegne, *Lyc.* — τίφυον, τό, etslags Plante af Narcissesægten, brugtes til Krandse. — τῖφυς, υος, ὁ, *incubus*, Maren; 2) Τῖφυς, ὁ, som *nom. pr.*, Tiphys, Styrmanden paa Skibet Argo. — τιφώδης, 2, (τῖφος, εἶδος), som τίφιος, sumpig, som ligner en Sump el. et Kiær.

τίω, *inf. ep.* τιέμεν, *impf. ep.* τίεσκον, τιέσκετο, *f.* τίσω, *pf. pass.* τέτιμαι; 1) vurderer, bestemmer Prisen, anslaaer til en vis Priis, τρίποδα – δυωδεκάβοιον, *Il.*; – *b)* oftere *transl.*, som τιμάω, agter, ærer, holder i Ære, τινὰ φιλότητι, *Il.*; θεοὶ δίκην τίουσι, ære Ret, *Od.*; ogs. *in med.*, *Hes. Theog.* 428; *pass.* τίεσθαι δήμῳ; at være æret iblandt Folket, *Od.*; τετιμένος, æret, agtet, τινί, af nogen; — 2) *in fut.* o. *aor. act.* o. *med.*, (f. *præs.* o. *impf.* bruges τίνω, τίνυμι), boder, ὕβριν, λώβην τινός, for en Fornærmelse imod nogen, ποινήν, δίκην, betaler Boder, ἀμοιβὴν βοῶν, Erstatning for Øxnene, *Hom.*; ogs. τίσεις γνωτόν, τὸν ἔπεφνες, du skal bøde for hans Mord, *Il.* 17, 34; σῷ κράατι τίσεις, med dit Hovede, *Od.*; ogs. alm. betaler, belønner, εὐαγγέλιον, *Od.*; – *b)* *in med.*, lader bøde el. betale, afstraffer, hævner mig, τινά paa nogen, τι, ogs. τινός, for noget, *ex. Od.* 15, 236, o. *Il.* 3, 366; ogs. *absol.*, hævner mig, straffer; sield. lader mig betale, giør mig betalt, *Od.* 13, 15; – [*ep.* ῑ *in arsi*, ῐ *in thesi*, dog ogs. her undert. ῑ foran en lang Stav., *att.* sædv. ῐ, men altid ῑ foran σ o. *in pf.*].

τλάω, τλῆμι, *præs.* o. *impf. inus.* erstattes ved ἀνέχομαι, ὑπομένω, samt ved de syncop. Former af *pf.*; *fut.* τλήσομαι; *aor.* ἔτλην, τλαίην, (τλαῖεν, *ep.* f. τλαίησαν, 3 *pl.*, *Il.* 17, 490), τλῆθι, τλῆναι, τλάς; *pf.* τέτληκα, *Ar. Plut.* 280; df. *poët. syncop.* m. *præs.* Bem., 1 *pl.* τέτλαμεν, *etc.*, *opt.* τετλαίην, *imperat.* τέτλαθι, τετλάτω, *inf.* τετλάναι, ogs. τετλάμεν, τετλάμεναι, o. *part.* τετληώς, ότος, *fem.* τετληυῖα; ogs. hører hertil efter Bem., *aor. ep.* ἐτάλασσα, *ep.* τάλασσα, *conj.* ταλάσσω, *etc.*; — egentl. paatager mig, overtager, bærer; df. – taaler, lider, udholder Møie og Besværlighed, sædv. *c. acc.*, ogs. *absol.*, bes. *in imperat.* o. *part.*; τετληότι θυμῷ, κραδίη τετληυῖα, lidende, udholdende, *Hom.*; – *b)* bærer el. udholder standhaftigen, holder Stand; Ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι, *Il.* 11, 317; – sædv. *c. inf.*, foretager mig, fordrister mig, fatter Mod, vover, ogs. er dumdristig el. uforskammet nok til at giøre noget, *Hom.*; *poët.* ogs. *c. part.*, *ex.* πραθέντα τλῆναι, *Æsch. Ag.* 1040; – (efter *Buttm.* forholder τλῆναι sig til τέλλω i dettes oprindel. men tabte Bem. bærer, jf. *tollo*, *tuli*, ligesom σκλῆναι til σκέλλω).

τλήθῡμος, 2, (τλάω *inus.*, θυμός), med udholdende, standhaftigt Mod; df. *a)* taalmodig, udholdende; *b)* dristig, modig. — τλῆμι, *inus.*, see u. τλάω. — τλημοσύνη, ἡ, hvad man har at lide; Trængsel, Møie; 2) Taalmodighed, Udholdenhed i at lide; af — τλήμων, ονος, 2, (τλάω *inus.*), som taaler el. lider; df. *a)* taalmodig, standhaftig, udholdende, *epith.* til Odysseus, hvem ogs. τλήμων θυμός tillægges, *Il.*; ogs. foretagende, dierv, *Soph.*; *b)* fuld af Lidelse, elendig, ulykkelig. — τληπάθεια, ἡ, = τλημοσύνη; af — τληπαθέω, er – τληπαθής, 2, *aor.* -θῶς, (τλάω *inus.*, παθεῖν, πάσχω), som udholder Lidelser, ulykkelig, elendig.

τλησικάρδιος, 2, (καρδία), = ταλακάρδιος; o. — τλησίμοχθος, 2, (μόχθος), o. τλησίπονος, 2, (πόνος), som lider, udholder Arbeide el. Møie; udholdende, standhaftig; foretagende, modig; af — τλῆσις, εως, ἡ, (τλάω inus.), Liden, Udholden, Lidelse; b) Voven el. at vove, Dygtighed, Dierrvhed. — τλητικός, 3, adv. -κῶς, hørende el. skikket til at udholde, taale, lide, øvet deri; af — τλητός, 3, adject. verb. af inus. τλάω, som taaler, el. lider; taalig, taalmodig, standhaftig, Il. 24, 49; 2) pass., lidt, taalt, baaren; til at lide, bære, taale.

τμάγεν, see u. τμήγω. — τμάγον, ep. f. ἔτμαγον, ep. aor. 2 til τέμνω. — τμάω, inus., anføres som Stamform til τμήγω, τέμνω. — τμήγης, ου, ὁ, egentl. = ὁ τμήγων, dor. f. ἀροτήρ, Plovjernet; o. — τμῆγος, εος, τό, det med Plovjernet giennemskaarne el. pløiede Land; ogs. en Fure; af — τμήγω, aor. 1 ἔτμηξα, med. ἐτμηξάμην, aor. 2 ἔτμαγον, pass. ἐτμάγην, (3 pl. ep. τμάγεν f. ἐτμάγησαν, Il. 16, 374), episk Biform af τέμνω, skærer, hugger. — τμήδην, adv., (τέμνω), egentl. efter Snit el. Skaar; ds. skærende, rivende, Il. — τμηθείς, part. aor. pass. af τέμνω, Hes. — τμῆμα, τό, (τέμνω), det Skaarne, Afskaarne, afskaaret Stykke, Afsnit; ds. — τμηματώδης, 2, (εἶδος), som ligner et τμῆμα; 2) skærende, afsondrende.

τμήξας, part. aor. 1 af τμήγω, Il. — *τμῆσις, ἡ, Skæren, Afskæren, Afhuggen; τμῆσις τῆς γῆς, Landets Hærjen el. Ødelæggelse; — τμητέος, 3, adject. verb., til at skære, hugge, sønderlemme, dele; — τμητήρ, ῆρος, ὁ, o. τμητής, οῦ, ὁ, som skærer, hugger, sønderlemmer, deler; — τμητικός, 3, skærende, sønderlemmende, delende; o. — τμητός, 3, skaaren, sønderlemmet, deelt; forstyrret, ødelagt; ds. — τμητοσίδηρος, 2, (σίδηρος), skaaren, afskaaren, afhuggen, forstyrret med Jernet; — (af τέμνω).

τό, see u. ὁ. — τοαρχαῖον, f. τὸ ἀρχαῖον, som adverb., fordum, for længe siden, Herod. — τόδε, neutr. af ὅδε; ogs. som adverb., hid, her. — τοδεύτερον, f. τὸ δεύτερον, som adverb., andengang, atter, Herod. — τοεπίπαν, f. τὸ ἐπίπαν, som adverb., i det Hele, overhovedet, almindeligen. — τόθεν, adverb., derfra, fra det Sted; poët. ogs. f. ὅθεν; 2) derfor, deraf, af den Grund; (τόθεν er demonstr. til relat. ὅθεν o. interrog. πόθεν). — τόθι, adverb. poët., der, hist, Od.; b) h. Alex. ogs. f. relat. ὅθι, hvor; (τόθι er demonstr. til relat. ὅθι o. interrog. πόθι).

τοί, partic. enclit., egentl. gl. dat. f. τῷ, derfor, af den Grund, ifølge deraf, derefter; visseligen altsaa, vel, jo, vistnok, dog; ἤνπερ γάρ –, αἰεί τοι –, om end –, dog (skal) altid –, Il. 22, 488; – oftest med andre Partikler, jf. γάρ, γέ, μέν, o. fl.; γάρ τοι, thi vistnok; nemlig; οὔ τοι, jo ikke, dog ikke; jf. ogs. τοιγάρ, o. f. v. — τοί, altid enclit., dor. jon. o. ep. f. σοί, dat. af σύ. — τοί, ep. o. jon. f. οἱ o. οἵ, nom. pl. af ὁ o. ὅς. — τοιγάρ, d. forstærk. τοί, derfor altsaa, følgeligen; τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, derfor vil jeg da tale, Il. 1, 76. — τοιγαροῦν, o. τοιγάρτοι, d. forstærk. τοιγάρ; ogs. adskilt, τοιγὰρ ἐγώ τοι, oftere h. Hom. — τοΐιν, ep. f. τοῖν, gen. o. dat. dual. af ὁ, Hom. — τοίνυν, (νύν), d. forstærk. τοί, derfor, derefter, altsaa; (sædv. ikke i Sætningens Begyndelse). — τοῖο, jon. o. ep. gen. f. τοῦ af ὁ, Hom.

τοῖος, 3, pronom. dem. til relat. οἷος, interrog. ποῖος, o. indefin. ποιός, saadan, slig, saaledes beskaffen, af saadan Art, Slags, Tænkemaade, talis; – naar τοῖος staaer uden tilsvarende Relativum, viser det h. Hom. altid paa det frgd., omtr. vort, som sagt er; derim. sild. viser det paa d. flgd., ex. τοῖα ἔλεξε, han talte følgende; – b) τοῖος tilføies ét andet adject. som forstærkende el. modificerende Bestemmelse, ex. ἐπιεικὴς τοῖος, ret til pas, κερδαλέος τοῖος, meget snu, Hom., ogs. forstærket, μάλα τοῖος, ex. Od. 20, 302; – c) c. inf., som kan, dygtig, ex. Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν, Od. 2, 60; – d) som adv. bruger Hom. neutr. τοῖον, saaledes, paa slig Maade, saa høiligen; sild. adv. τοίως.

τοιόσδε, 3, d. forstærk. τοῖος, bes. saa ypperlig, saa fortræffelig, o. dl., med Hensyn paa noget, τί, ex. τοιόσδε δέμας καὶ ἔργα, Hom.; τοιόσδε τοσόσδε λαός, id.; – att. ogs. τοιοσδί, τοιόσδε τις, omtrent saadan. — τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο o. τοιοῦτον, (τοῖος, οὗτος), = frgd.; τοιοῦτός ἐστι, τοι. γίγνεταί τινι s. περί τινα, slig er han, saaledes opfører han sig imod den og den; ἐν τοῖς τοιούτοις, under saadanne Omstændigheder; τοιαῦτ' ἄττα, noget sligt, noget lignende; τοιοῦτός τις, som τοιόσδε τις, omtrent slig; τοιαῦτα (i Svar), saaledes er det; τοιοῦτός τινι, som ligner nogen, af samme Slags, Eur. Or. 905; – att. ogs. τοιουτοσί; adv. τοιούτως.

τοιουτόσχημος, 2, o. -σχήμων, ονος, 2, (σχῆμα), af en saadan Gestalt; — τοιουτότροπος, 2, adv. -τρόπως, (τρόπος), af el. paa en saadan Maade, saadan, saaledes; — τοιουτόχροος, 2, (χρόα), af saadan Farve; o. — τοιουτώδης, 2, (εἶδος), = τοιουτό-

τροπος; (af τοιοῦτος). — τοῖσδεσι o. τοῖσδεσσι(ν), ep. f. τοῖσδε, τοῖοι δέ; (anomalisk formet liges. af οἵδες). — *τοίχαρχος, 2, (ἄρχω), Opsynsmand over Rorskarlene paa den ene Side af Skibet; — τοιχίζειν, at ligge paa den ene Side, om Skibe i Storm; o. — τοιχογραφία, ἡ, at skrive el. male paa en Væg; df. 2) Annaler, som pontifex maximus opskrev paa Tempelvæggene; af — τοιχογράφος, 2, (γράφω), som skriver el. maler paa en Væg; - (af τοῖχος).

*τοιχοδιφήτωρ, ορος, ὁ, (διφάω), egentl. som søger et Hul i Væggen; df. = τοιχωρύχος; — τοιχόκρᾱνον, τό, (κρᾶνον), Muurhovede; — τοιχορύκτης, ου, ὁ, = τοιχωρύχος; — τοιχοῦσθαι, at vise sig som en Væg el. Muur, appon. at være til i Virkeligheden, Plut.; jf. ἱπποῦσθαι; af — †τοῖχος, ὁ, Væg, Muur, ogs. m. tilføiet δωμάτων, μεγάρου, Hom.; 2) Side el. Bord af et Skib; df. — τοιχωρυχέω, er — τοιχωρύχος, ὁ, (ὀρύσσω), som giennembryder Væggen el. Muren, som gior Indbrud; alm. som giør et Skielmsstykke; - οἷα ἐτοιχωρύχησαν περὶ τὸ δάνειον, hvilke Skielmsstykker de have drevet med Laanet; df. — τοιχωρύχημα, τό, et i Væggen gravet Hul; transl., et Skielmsstykke; — τοιχωρυχία, ἡ, at giennembore Væggen; ogs. transl. som frgd., et Skielmsstykke; o. — τοιχωρυχική, ἡ, sc. τέχνη, det Haandværk, som drives af en τοιχωρύχος. — τοιχωρύχος, see u. τοιχωρυχέω. — τοίως, τοιῶσδε, adverb. af τοῖος, τοιόσδε, paa saadan Maade, altsaa.

τόκα, dor. f. τότε, Pind. — τοκαρίδιον, o. τοκάριον, τό, dim. af τόκος, liden Rente el. Aager, usurula. — *τοκάς, άδος, ἡ, den Fødende, som har født el. vil til at føde, Od.; alm. frugtbar; — τοκάω, vil til at føde, er nær ved at komme ned; — τοκετός, οῦ, ὁ, Nedkomst, Fødsel; 2) det Fødte; — τοκεύς, έως, ὁ, nom. pl. h. Hom. sædv. jon. τοκῆες, den Avlende, Faderen; in pl., Forældre; o. — τοκήεσσα, ἡ, = τοκάς, Hipp.; - (af τίκτω, τεκεῖν, τόκος). — *τοκίζω, laaner paa Renter, aagrer; df. — τοκισμός, ὁ, Aagren, Aager; o. — τοκιστής, οῦ, ὁ, Aagrer, Aagerkarl; — τοκογλυφέω, er — τοκογλύφος, 2, (γλύφω), som klover Renterne, som beregner dem paa det Nøieste, d. e. Aagerkarl; — τοκοληψία, ἡ, (λαμβάνω), at tage Renter; o. — τοκοπράκτωρ, ορος, ὁ, (πράσσω), som indkræver el. afpresser Renter; - (af flgd., Bem. 2). — τόκος, ὁ, (τίκτω, τεκεῖν), Føden, Fødsel, Il.; b) det Fødte, Barn, Unge; alm. Slægt, Afkom; - 2) transl., Vinding af udlaante Penge, Rente, Aager; — τοκοφορέω, (τόκος Bem. 2, φέρω), bringer Renter, forrenter.

τόλμᾰ, att. sædv. τόλμη, ἡ, Mod til at foretage el. vove; alm. Diervhed, Dygtighed, Mod; (besl. m. inus. ταλάω, τλῆμι, τλάω); df. — τολμάω, overtager, paatager mig, beslutter el. fordrister mig til noget, vover, sædv. c. inf., Hom.; ogs. πόλεμον τολμᾶν, Od. 8, 519; ogs. absol., er modig, ex. Il. 17, 68; b) udholder, lider, taaler, βαλλόμενος, at kastes paa, at mishandles, Od. 24, 162; df. — τολμήεις, εσσα, εν, foretagende, dristig, modig, forvoven; udholdende, standhaftig, Hom.; i Prosa sædv. τολμηρός; af ep. ctr. τολμῆς formes superl. τολμήστατος, Soph. Phil. 984.

*τόλμημα, τό, dristig Handling, Vovestykke; — τολμηρία, ἡ, Dristighed, Forvovenhed; af — τολμηρός, 3, = τολμήεις, s. m. s.; — τόλμησις, ἡ, at vove, Dristighed, Mod, inc.; — τολμητής, οῦ, ὁ, Thuc., o. τολμητίας, ου, ὁ, dristigt, forvovent Menneske, Vovehals; o. — τολμητός, 3, vovet, hvortil man vover sig; til at vove; - (af τολμάω). — τολοιπόν, f. τὸ λοιπόν, (λοιπός), som adverb., iøvrigt; 2) fremdeles, i Fremtiden; fra nu af; 3) altsaa, derefter. — τολύπευμα, τό, = τολύπη; o. — τολυπευτικός, 3, hørende, skikket til at fuldende el. fuldbringe; af — τολυπεύω, egentl. sammenvikler i et Nøgle, bes. den kardede Uld; sædv. transl., a) opspinder, anstifter, udtænker, δόλους, Od.; b) bringer i Stand, fuldender med Møie og Anstrængelse, πόλεμον, Hom.; c) udholder standhaftigen, πόνον, ἄλγεα; af — τολύπη, ἡ, et Nøgle el. en Klump kardet Uld; df. alm. en Klump; ogs. etslags Kage; b) Garn, Traad.

τομαῖος, 3, ogs. 2, (τομή), skærende; 2) pass., skaaren, afskaaren. — τομάριον, τό, dim. af τόμος. — Τόμᾱρος, ὁ, see u. Τόμουρος. — τομάω, behøver at skæres; πῆμα τομῶν, Soph.; — τομεῖον, τό, = flgd., Bem. 2; o. — τομεύς, έως, ὁ, som skærer; οἱ τομεῖς, Skæretænderne; 2) etslags Skomagerkniv; 3) i Mathematiken, Snit, Keglesnit, o. s. v.; af — τομή, ἡ, (τέμνω), Snit, Skaar; df. 1) Skæren, Afskæren, Afhuggen; 2) Sted, som skæres, Saar, Vunde; ogs. Keglesnit, o. dl.; 3) afskaaren el. afhuggen Deel, ex. af et Træ, Il. 1, 235; 4) Adskillelse, Forskiel. — *τομίας, ου, ὁ, skaaren, castreret, Gilding; — τομικός, 3, hørende el. skikket til at skære; — τόμιος, 3, skaaren; sædv. τὰ τόμια, sc. ἱερά, som ἐν-

τομα, Offere ved høitidelig Edsaflæggelse, *Dem.*; — τομίς, ίδος, ἡ, Knibtang; — τομός, 3, *adv.* τομῶς, skærende, sønderlemmende; alm. giennemtrængende, skarp; o. — τόμος, ὁ, Snit el. Afsnit; afskaaren Deel, et Stykke; Deel, Bind, Tome (af Bøger); - (af τέμνω). — Τόμουρος, ὁ, Præst i Dodona; (*Od.* 16, 403, vilde nogle læse τόμουροι *s.* τόμαροι f. θέμιστες, *vid. Eust.*).

τοναῖος, 3, anspændt, anstrængt, *ex.* δρόμος; ἡ τοναία, *sc.* φωνή, anstrængt, høi Stemme; — τονάριον, τό, Stemmepibe, hvormed Tonen angaves Talere og Sangere; o. — τονέω, = τονόω, *Eust.*; (af τόνος). — τονθολυγέω, -ρυγέω, Biformer af - τονθορίζω, τονθορύζω, *syncop.* τονθρίζω, -θρύζω, taler utydeligen, mumler, brummer; ogs. om Dyrene; - saadan Tale el. Mumlen, τονθρύς, ἡ; - som taler el. mumler saaledes, τονθρυστής, οῦ, ὁ. — — τονιαῖος, 3, af en Tones Længde; — τονίζω, betoner, betegner med en Tone el. Accent; — τονικός, 3, bevirket ved en Spænding; tonende, bestaaende i en Tone; o. — τονοειδής, 2, (εἶδος), der ligner en Tone; (af flgd.).

τόνος, ὁ, (τείνω), alm. Spænden o. d. Spændte; df. - 1) hvormed man spænder el. strammer, Toug, Line; ἵνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων, *Herod.* 7, 36; Sene; alm. Baand; ogs. de enkelte Traade, hvoraf Liner snoes; ἐκ τριῶν τόνων, tretraadig; alm. det Spændte, det Strammede; - 2) Spænden, Spænding, Anstrængelse; bes. Stemmens Hæven; df. bes. *a)* Tone, saavel Stemmens, som af et Instrument; *b)* et Ords Betoning; Accent, Tontegn; *c)* τόνος ἑξάμετρος, Hexametret; ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ, i hexametriske Vers, *Herod.*; *d)* alm. Eftertryk, Styrke i Stemmen el. Talen; df. — τονόω, spænder, giver Spænding el. Styrke; bes. forstærker Tonen; df. 2) betoner, accentuerer; - denne Handling, τόνωσις, ἡ. — τονώδης, 2, *ctr.* f. τονοειδής. — τόνωσις, ἡ, see u. τονόω. — τονωτικός, 3, hørende, skikket til at spænde, anspænde, forstærke, svet deri.

*τοξάζομαι, skyder med Bue, τινός, efter noget, *Od.*; i Prosa sædv. τοξεύω; — τοξαλκέτης, ου, ὁ, o. τοξαλκής, 2, (ἀλκή), vældig Bueskytte; — τοξάριον, τό, *dim.* af τόξον; — τοξάρχης, ου, ὁ, o. τόξαρχος, ὁ, (ἄρχω), Buens Behersker; *poët.* alm. Hersker, *Æsch. Pers.* 556; 2) sædv. Anfører for Bueskytterne; — τοξασμός, ὁ, (τοξάζομαι), = flgd., Bem. 1; — τοξεία, ἡ, (τοξεύω), at skyde med Bue; 2) *collective* f. οἱ τοξόται; o. — τοξελκής, 2, (ἕλκω), som spænder Buen; ὁ τοξ., Bueskytte; - (af τόξον). — τόξευμα, τό, (τοξεύω), Skud, Bueskud; Skudvaaben, den afskudte Piil; ὅσον τόξευμα ἐξικνέεται, saa langt Pilen naaer, *Herod.*; ἐντός, ἔξω τοξευμάτων, inden, udenfor Skudvidde; 2) = τόξον; 3) *collect.* f. τοξόται.

*τοξεύς, έως, ὁ, = τοξότης, *inc.*; — τόξευσις, ἡ, at skyde med Bue; — τοξευτειρα, ἡ, *fem.* af - τοξευτήρ, ῆρος, som τοξευτής, οῦ, ὁ, Bueskytte; — τοξευτικός, 3, hørende, skikket til at skyde med Bue; o. — τοξευτός, 3, *adject. verb.*, skudt, nedlagt, fældet med Buen el. Pilen; af — τοξεύω, (τόξον), skyder med Bue, τινός, efter noget, ogs. εἴς τι, o. ἐπί τι; skyder, fælder med Buen, θηρία, *Plut.*; udskyder, afskyder, τί; *transl.*, τοξεύειν ὕμνους, *Pind. Isthm.* 2, 5; - 2) *transl.*, eftertragter, attraaer; ταῦτα νοῦς ἐτόξευσε μάτην, *Eur.* — *τοξήρης, 2, (ἄρω), forsynet med Bue og Pile, ὁ τοξ., Bueskytte; — τοξίκλυτος, 2, (κλυτός), berømt ved el. af sin Bue, *Pind.*; — τοξικός, 3, hørende til Bue og Pile; alm. = τοξευτικός; df. *a)* ἡ τοξική, *sc.* τέχνη, Bueskyttekunsten; *b)* τὸ τοξικόν, *α)* *sc.* φάρμακον, Gift, hvormed Pilen bestryges; *β)* *sc.* πλῆθος, Bueskytterne, som οἱ τοξόται; - (af τόξον).

τοξοβέλεμνος, 2, (βέλεμνον), o. τοξοβόλος, 2, (βάλλω), som skyder med Bue og Pile; — τοξοδάμας, αντος, ὁ, o. τοξόδαμνος, 2, (δαμάω), som behersker Buen, Bueskytte; som betvinger el. fælder med Buen; — τοξοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Bue, bueformet; o. — τοξοθήκη, ἡ, Buehylster, Pilekogger; af — τόξον, τό, *poët.* ogs. τόξα, τά, (*pl.* f. *sing.*), Bue, hvoraf Pilene, ὀϊστοί, ἰοί, udskydes, *h. Hom.* καμπυλόν, κυκλοτερές; begge de yderste Ender, κορῶναι, forbandtes med Buesenen, νευρά, νεῦρα βόεια; Stokken, πῆχυς; ogs. τόξον πῆχυν ἀνεῖλκε, f. τόξον ἀν., spændte Buen, *Il.* 11, 375; ligel. τόξα τιταίνειν, τόξον ἕλκειν, *Hom.*; i Prosa sædv. τόξον τείνειν, o. dl.; 2) Skudvaaben, Piil; 3) den Kunst at skyde med Bue; 4) alm. det Boiede, Hvælvede, Bue, Hvælving, *arcus*, ogs. Regnbuen.

*τοξοποιέω, 1) er - τοξοποιός, 2, (ποιέω), som gior Buer el. Pile; 2) alm. krummer, bøier; τοξοποιέω τὰς ὀφρῦς, trækker Øienbrynene sammen, *ex.* i Vrede; df. — τοξοποιΐα, ἡ, at forfærdige Buer el. Pile; — τοξοσύνη, ἡ, som τοξική, den Kunst at skyde med Bue, *Il.*; — τοξοτευχής, 2, (τεύχω), udrustet med Bue og Pile; — τοξότης, ου, ὁ, Bueskytte; 2) Skytten i Dyrekred-

sen, *arcitenens*; 3) i Athenen, etslags Politi- el. Retsbetient, ogs. *Σκύθης*; — τοξότις, ιδος, ἡ, Bueskytterinde, bes. som *epith.* til Artemis; ogs. *adject.*, τοξότις χείρ; 2) Skydehul i Muren; — τοξοῦλκος, s. τοξουλκός, 2, (ἕλκω), som spænder Buen; ὁ τοξ., Bueskytte; λῆμα τοξουλκόν, Færdighed i at skyde med Bue; αἰχμὴ τοξ., den Buen spændende Piil, *Æsch.*; — τοξοφορέω, bærer Buen; af - τοξοφόρος, 3, (φέρω), som fører en Bue, *epith.* til Artemis og til Apollo; ὁ τοξοφ., Bueskytte; o. — τοξόω, = τοξεύω; 2) bøier krum som en Bue; - (af τόξον).

τοπάζιον, τό, τοπάζιος, λίθος, ὁ, o. τόπαζος, ὁ, Topas, giennemsigtig, guldglindsende Ædelsteen. — τοπάζω, *f.* άσω, (τόπος), stiller hen paa et Sted; 2) sigter til el. hen paa et Sted; *transl.*, gietter, formoder. — τοπάλαι, *adv.*, f. τὸ πάλαι, allerede for længe siden. — τοπαλαιόν, f. τὸ παλαιόν, som *adverb.*, i gammel Tid; fordum. — τοπάν, *Pind.*, o. τοπαράπαν, *Herod.*, f. τὸ πᾶν, o. τὸ παράπαν, som *adv.*, ganske og aldeles. — τοπαραυτίκα, *adv.*, = παραυτίκα, *Herod.* — τοπάροιθε(ν), *Od.*, o. τοπάρος, *Hom.*, *adv.*, = πάροιθε, πάρος. — τοπάρχης, ου, ὁ, o. τόπαρχος, ὁ, ogs. ἡ, (τόπος, ἄρχω), Gouverneur, Statholder i en Egn el. Provinds; - hans Land el. Værdighed, τοπαρχία, ἡ. — τοπεῖον, τό, see u. τοπήϊον. — τοπηγορία, ἡ, (τόπος Bem. 2, ἀγορεύω), Afhandling over et Almeensted, rhetorisk Behandling deraf. — τοπήϊον, τό, *jon.* f. τοπεῖον, Line, Toug; 2) udskaaret Buskværk, *topiorium*.

τοπικός, 3, *adv.* -κῶς, (τόπος), vedkommende et Sted el. en Beliggenhed; 2) *transl.*, hørende til et Almeensted, topisk; ἡ τοπική, *sc.* τέχνη, i Rhetoriken, den Kunst at udfinde og anvende Almeensteder, τόποι. — τοπίον, τό, *dim.* af τόπος. — τοπίτης, ου, ὁ, af Stedet, hørende til Stedet. — τοπλέον, f. τὸ πλέον, som *adv.*, = πλέον, mere, oftere. — *τοπογραφέω, er - τοπογράφος, 2, (γράφω), som beskriver et Sted el. en Egn; som betegner el. bestemmer et Steds Grændser el. Beliggenhed; df. - τοπογραφία, ἡ, Beskrivelse over et Sted el. en Egn; — τοποθεσία, ἡ, (θέσις), et Steds Beliggenhed el. Stilling; o. - τοποθετέω, = τοπογραφέω; (af τίθημι); o. — τοποκρατέω, er - τοποκράτωρ, ορος, ὁ, = τόπαρχος; - (af τόπος).

τοπολλάκις, *adv.*, f. τὸ πολλάκις, ofte. — τοπομαχέω, (μάχομαι), fører Krigen ved at benytte Egnens Fordele imod Fienden; 2) περὶ τῆς στάσεως τοπομαχεῖν, at kæmpe om et Sted el. en Stilling; af — τόπος, ὁ, Sted, Plads, Rum; Egn, Land; Stad, By, Plads; ogs. Sted hos en Forfatter, *Xen.*; - 2) *transl.*, *a)* Sted, Leilighed; Tingenes Forhold el. Stilling til hverandre; παρὰ τόπον, paa urette Sted; *b)* i Rhetoriken, Almeensted. — τοπρίν, *adv.*, f. τὸ πρίν, fordum. — τοπρόσθεν, *adv.*, f. τὸ πρόσθεν, fordum, forhen. — τοπρότερον, *adv.*, f. τὸ πρότερον, forhen, tidligere. — τοπρῶτον, *adv.*, f. τὸ πρῶτον, (πρῶτος), først, for det første, *Hom.*

τόργος, ὁ, Grib, *Call.*; τόργος ὑγρόφοιτος, Svane, *Lyc.* — τορδύλιον, o. τόρδῦλον, τό, etslags Skjermplante, *Nic.* — *τορεία, ἡ, Forfærdigelse af ophøiet Arbeide, Udskæren, Graveren, o. dl.; — τόρευμα, τό, ophøiet el. drevet Arbeide, alm. Kunstværk, bes. Kar med saadant Arbeide; jf. τορεύω, Bem. 2; — τορεύς, έως, ὁ, = τορευτής; 2) Gravstikke; ogs. etslags Bor; — τόρευσις, ἡ, = τορεία; — τορευτής, οῦ, ὁ, som giør ophøiet el. drevet Arbeide, Billedhugger, Graveur; — τορευτικός, 3, hørende el. skikket til at forfærdige et ophøiet Arbeide; ἡ τορευτική, den Kunst at forfærdige ophøiet Arbeide; jf. τορεύω, Bem. 2; o. — τορευτός, 3, *adject. verb.*, med el. af ophøiet Arbeide; udskaaren; - (af flgd.).

τορεύω, 1) = τορέω, s. m. s.; 2) sædv. udarbeider, indgraver ophøiede Figurer, udskærer, graverer ophøiet el. drevet Arbeide; sild. ogs. alm. former, støber, udhugger, polerer, fuldender et Billedhuggerarbeide; (Afledn. see u. flgd.). — τορέω, *f.* ήσω, *aor.* 2 ἔτορον, giennemborer, giennemstikker, ζωστῆρα, *Il.*; ogs. saarer, *Hom. Merc.*; 2) lader tone giennemtrængende, forkynder høit og lydeligen; i denne Bem. har *Ar. Pax*, 380, *fut. att.* τετορήσω; ligel. ᾠδὴν τορεύειν, at istemme en høi Sang, *id. Thesmophor.*; - (τορέω o. τορεύω, af τείρω, τόρος, ere besl. m. τετραίνω, τιτράω, ogs. m. τόρνος, τορνεύω, etc.); df. — τορητός, 3, giennemboret, giennemstukken, saaret; til at giennembore, o. s. v.

τόρμἄ, o. τόρμη, ἡ, = flgd., Bem. 2. — τόρμος, ὁ, 1) Hul, hvori noget stikkes, *Herod.* 4, 72; bes. Bøsningen i et Hiul; ogs. en Dørangel; 2) som τέρμα o. καμπή, det Maal, hvorom Hestene dreie paa Veddeløbsbanen, *Lyc.*; (besl. m. τείρω, τορεῖν, ogs. m. τέρμα). — τορνεία, ἡ, Dreien, Afrunden; 2) h. *Theophr.*, afrundet Træ til Skibsbyggeri; — τόρνευμα, τό, det Dreiede el. ved Dreining Afrundede; 2) Dreierspaane; — τορνευτήριον, τό, Dreierjern;

Dreierens Meisel; — *τορνευτής*, *οῦ*, *ὁ*, en Dreier; — *τορνευτικός*, 3, dreiende, skikket til at dreie; — *τορνευτολυρασπιδοπηγός*, *ὁ*, (*λύρα*, *ἀσπίς*, *πήγνυμι*), som dreier Lyrer og forfærdiger Skiolde; o. — *τορνευτός*, 3, *adject. verb.*, dreiet; af — *τορνεύω*, dreier, afrunder med Dreierjernet, *torno*; 2) alm. gior cirkelrund, afcirkler.

τορνίσκος, *ὁ*, *dim.* af *τόρνος*. — *τορνοειδής*, 2, (*εἶδος*), som ligner en Cirkel, rundlig; af — *τόρνος*, *ὁ*, et Slags Cirkel, hvormed Tømmermændene drage en Cirkellinie, *tornus*, *Herod.*; df. *b)* en Kreds, Runding, Boining, Krumning, Huling; - 2) Dreierjern, *tornus*; ogs. Formskærerkniv, Meisel, Gravstikke, *scalprum*, *cœlum*; (besl. m. *τείρω*, *τορεῖν*, *τόρος*, *etc.*); df. — *τορνόω*, gior rund, afrunder, afcirkler; h. *Hom. in Merc.*, *Τορνώσαντο δὲ σῆμα*, de hvælvede en Gravhöi, jf. *Od.* 5, 249, el. efter d. sædv. Forkl., omgave den med en Grav, *Il.* 23, 255.

τορός, 3, *adv.* *τορῶς*, giennemtrængende; bes. *a)* om Stemmen og Talen, lydelig, tydelig; *λόγος τορός*, tydelig og uden Omsvøb, *Trag.*; *b)* om Øiet, giennemtrængende, skarp; ogs. stiv, vild, bister, d. lat. *torvus*; om Øret, fiin, med fiint Gehör, d. lat. *teres* o. *tritus*; *c)* alm. stærk, rask, heftig: *τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν*, *Plut.*; o. — *τόρος*, *ὁ*, Formskærerkniv, Meisel, Gravstikke, o. dl.; alene h. *gramm.*; (af *τείρω*, *τορεῖν*). — *τορυνάω*, o. *τορυνέω*, = *τορύνω*; af — *τορύνη* [ῡ], *ἡ*, Kokkeskee, Værktøi til at røre om med, *tudicula*, *Ar.* — *τορυνητός*, 3, *adject. verb.* af *τορυνάω*, omrørt, hvori der er rørt. — *τορύνω*, (*τορύνη*), rører, omrører, *Ar.*

τός, *τή*, *τό*, den gamle Grundform for de fleste *pronom. subst.*, hvoraf disse bes. i det ældre Sprog laane nogle Casus, neml. *τοί*, *ταί*, - som *nom. pl. demonstr.* o. *relat.*; *τέο*, *τεῦ*, *τοῦ*, o. *τεο*, *τευ*, *του*, f. *τίνος*, *τινός*; - *τέῳ*, *τῷ*, o. *τεῳ*, *τῳ*, f. *τίνι*, *τινί*, som *gen.* o. *dat.* af *pron. interr.* o. *indef.*; o. - *τεοῖο*, *τοί*, f. *σοῦ*, *σοί*, som *gen.* o. *dat.* af *pron. pers. 2 person.* *σύ*. — *τοσάκις*, *ep.* *τοσσάκι(ς)*, *adv.*, saa mangegange, saa ofte; jf. *ὁσάκις*; — *τοσαπλάσιος*, 3, = *τοσανταπλάσιος*; o. — *τοσάριθμος*, 2, (*ἀριθμός*), saa stor i Antal; (af *τόσος*). — *τοσάτιος*, 3, *ep.* *τοσσ.*, som *dim.* af *τόσος*, ikkun saa stor, d. e. saa liden; jf. *relat.* *ὁσάτιος*. — *τοσαυτάκις*, *adv.*, = *τοσάκις*. — *τοσανταπλάσιος*, 3, o. *-πλασίων*, *ονος*, 2, saa mangefold, saa mangegange flere; jf. *relat.* *ὁσαπλ.*; o. — *τοσανταχῶς*, *adv.*, paa saa mange Maader; (af *τοσοῦτος*). — *τοσήμερον*, *adv.*, = *σήμερον*, i Dag.

τόσος, 3, *ep.* o. *jon.* *τόσσος*, saa stor, saa megen, sædv. svarende til *relat.* *ὅσος*, vort, som, dog ogs. undert. tilsyneł. *absol.*, saa stor, (som sagt, o. dl., el. svarende til nogen bestemt Mængde, jf. *τοσόσδε*), ogs. efter Sammenhængen, saa liden; *τρὶς τόσσοι*, tregange saa mange, *Hom.*; 2) som *adv.* bruges *neutr.* *τόσον*, saa meget, saa hoiligen, i slig Grad, m. tilsvarende *ὅσον*, *ὡς*, *ὡς ὅτε*, *Hom.*; ogs. *λίην τόσον*, saa aldeles el. for meget, *ex.* *Od.* 4, 371; jf. *τοσόσδε* o. *τοιοῦτος*. — *τοσόσδε*, *τοσήδε*, *τοσόνδε*, *ep.* o. *jon.* *τοσσόσδε*, *etc.*, d. forstærk. *τόσος*; *τοιόσδε τοσόσδε τε λαός*, saa tapper og saa talrig en Skare, *Il.* 2, 120; oftere *att.*, *ex.* *ἡμεῖς τοσοίδε ὄντες*, vi i saa ringe Antal, vi Faa, *Xen. Anab.* 2, 4, 2; 2) *τοσόνδε*, som *adv.*, = frgd., Bem. 2; - *att.* ogs. *τοσοσδί*, *τοσηδί*, *τοσονδί*.

τοσουτάριθμος, 2, = *τοσάριθμος*; af — *τοσοῦτος*, *τοσαύτη*, *τοσοῦτο* o. *τοσοῦτον*, *ep.* *τοσσοῦτος*, (*τόσος*, *οὗτος*), som frgd., d. forstærk. *τόσος*; *neutr.* c. *gen.*, *τοσσοῦτον ὀνήσιος*, *Od.* 21, 402; ogs. c. *acc.*, *τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν*, saa gammel, saa ung; *τοσοῦτος τὸ βάθος*, saa dyb; *τοσοῦτον*, saa meget (og ikke mere); 2) *τοσοῦτον*, *τοσοῦτο*, som *adverb.*, saa meget, saa hoiligen, ogs. *ἐς τοσοῦτον*, *πρὸς τοσοῦτον*; *τοσούτῳ*, saa meget mere; - *att.* ogs. *τοσουτοσί*, *τοσαυτηΐ*, *τοσουτονί*. — *τοσσάκι(ς)*, *ep.* f. *τοσάκις*. — *τόσσαι*, *aor. defect.*, = *τυχεῖν*, at træffe paa, at finde; df. *part.* *τόσσους*, *dor.* *τόσσαις*, *Pind.*, o. *compos.* *ἐπέτοσσε*, *ἐπιτόσσαις*, *id.* — *τοσσάτιος*, 3, *ep.* f. *τοσάτιος*. — *τοσσῆνος*, *dor.* f. *τοσοῦτος*, *Theocr.* — *τόσσος*, *τοσσόσδε*, o. *τοσσοῦτος*, *ep.* o. *jon.* f. *τόσος*, *etc.*

τότε, *adv.*, da, dengang, paa den Tid, (om en af Sammenhængen bekiendt Tid); ogs. derefter, i det Tilfælde; ofte m. andre Partikler, *ex.* *τότε καί*, *τότε γε*, da i det mindste; *δὴ τότε γε*, *τότε δή ῥα*, o. dl., *Hom.*; *τότε δὴ τότε*, da först, da omsider; *ἐκ τότε*, *ἐς τότε*, fra, til den Tid; *οἱ τότε*, de daværende, dalevende, *Il.* 9, 555; - *b)* da saa, (i Eftersætningen), ligel. ofte h. *Hom.*, efter *ὅτε*, *εἰ*, *ἐπεί*, o. dl.; ogs. m. andre Partikler, *ex.* *δὴ τότε*, *καὶ τότε δή*, o. fl.; - *c)* bes. *att.*, forhen, fordum; - jf. *relat.* *ὅτε*, o. *interr.* *πότε*. — *τοτέ*, *adv.*, engang, undertiden, nu og da; sædv. *τοτὲ μέν* -, *τοτὲ δέ* -, snart -, snart -, en Gang -, en anden -.

τοτελευταῖον, f. *τὸ τελ.*, som *adv.*, tilsidst, endeligen. — *τοτέταρτον*, f. *τὸ τέτ.*, som *adv.*, for fierde Gang,

Il. — τοτηνίκα, τοτηνικάδε, o. τοτηνικαῦτα, adv., f. τὸ τηνίκα, o. s. v., med Eftertryk, el. m. Bibegreb af Varighed f. τηνίκα, o. s. v. — τοτρίτον, f. τὸ τρίτον, som adv., for tredie Gang, Hom. — τoυ, enclit. f. τινός, o. τοῦ f. τίνος, gen. sing. af τὶς o. τίς; — τοῦ, ogs. gen. sing. af Artiklen ὁ. — τού, τούν, τούγα, boeot. f. σύ, σύγε. — τοὔλασσον, τοὐλάχιστον, ved Krasis f. τὸ ἔλασσον, τὸ ἐλάχιστον; ligel. τοὔμπαλιν, τοὔμπροσθεν, τοὐναντίον, τοὔνομα, f. τὸ ἔμπαλιν, τὸ ἔμπροσθεν, τὸ ἐναντίον, τὸ ὄνομα.

τοὔνεκα, Hom., ogs. τοὔνεκεν, ved Krasis f. τοῦ (τούτου) ἕνεκα, derfor, af den Grund; 2) sild. poët. ogs. f. τίνος ἕνεκα, hvorfor? — τουτάκι(ς), adv. poët. f. τότε, Pind.; 2) = τοσάκις. — τουτεί, adv. dor. f. ταύτῃ, Theocr., see u. οὗτος. — τοὔτερον, ved Krasis f. τὸ ἕτερον, Herod. — τουτί o. τουτόγι, see u. οὗτος. — τουτόθε, Theocr., ogs. τούτω, adv. dor., didhen; o. — τουτῶθεν, adv. dor., derfra, histfra, Theocr.; (af οὗτος). — τοφιών, ῶνος, ὁ, Steenbrud; af — τόφος, ὁ, tophus, etslags poros Steen, Tufsteen. — τόφρα, 1) adv., saalænge, indtil den Tid, sædv. m. tilsvarende ὄφρα, da el. at, ogs. m. ἕως, ὅτε, o. fl., Hom.; b) τόφρα uden tilsvarende Partikel, imidlertid, imedens, id.; — 2) τόφρα som conjunct. f. ὄφρα, for at, paa det at, alene sild. poët.

τράγαινα, ἡ, gold el. ufrugtbar Ged; jf. ταίρη; o. — τραγ-ἄκανθα, ἡ, Bukketorn el. Bukkehorn, etslags Plante; (af τράγος). — τραγαλίζω, (τραγεῖν), = λαγαρίζομαι, inc. — τραγανόν, τό, Brusk. — τράγανος, ὁ, = τράγος, inc. — τραγασαῖος, 3, egentl. fra Byen Τραγασαί, h. Ar. m. Henspillen paa τραγεῖν, om et Sviin. — τραγάω, (τράγος), 1) om Mennesker, = τραγίζω; 2) om Planter, at være ufrugtbar, ikke at bære Frugt, (naar de neml. skyde for meget Løv, el. Frugtknoppen er beskadiget). — τραγεῖν, inf. aor. til τρώγω. — τραγεῖον, see u. τράγιον. — *τράγειος, o. τράγεος, 3, af en Buk, hørende til en Buk; ἡ τραγείη, o. ἡ τραγῆ, sc. δορά, Bukkeskind; o. — τραγ-ἔλαφος, ὁ, ligesom Bukkehiort, fabelagtigt Dyr, som fandtes afbildet paa orientalske Kunstværker, ogs. et Drikkekar, hvorpaa Fordelen, προτομή, af dette Dyr var afbildet; 2) sild. kaldes en Antilope- el. Gazelleart saaledes, ogs. den pæoniske Oxe, rimel. ogs. Uroxen; - (af τράγος). — τράγεος, τραγῆ, see u. τράγειος.

τράγημα, τό, (τραγεῖν), som τρωγάλιον, Desert, Frugter, Bagværk, o. dl.; df. — τραγηματίζω, sædv. in med., spiser τραγήματα; - denne Handling, τραγηματισμός, ὁ. — *τραγ-ΐαμβος, ὁ, den tragiske Jambe; — τραγίζω, er som en Buk, τράγος; df. a) at lugte el. stinke som en Buk, ogs. τραγίζειν ἐν ὀσμῇ, b) at være vellystig el. geil som en Buk; c) at have en ureen el. hæs Stemme, (om en Yngling, hos hvem Kionsdriften begynder at udvikles), lat. hirquitallire; — τραγικεύομαι, taler el. gebærder mig tragisk; af - τρᾰγικός, 3, adv. -κῶς, 1) = τράγειος, τράγεος, Plut.; 2) sædv. tragisk, hørende til, passende for Tragedien; b) transl., poetisk udsmykket med høie og prægtige Udtryk; ogs. overdreven, heftig, lidenskabelig; df. -τραγικώδης, 2, (εἶδος), ligesom tragisk; — τράγινος, 3, = τράγειος; o. — τράγιον, τό, etslags Plante (af dens Bukkelugt); - (af τράγος). — τραγίσκος, ὁ, dim. af τράγος, liden el. ung Buk; 2) etslags Sofisk.

*τρᾰγοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, (βῆμα, βαίνω), som gaaer paa Bukkefødder; — τραγοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Buk; — τραγόκερως, 2, (κέρας), med Bukkehorn; — τραγοκουρικός, 3, (κουρά), hørende til Bukkenes Klipning; — τραγοκτόνος, 2, (κτείνω), som dræber Bukke; — τραγομάσχαλος, 2, (μασχάλη), der lugter under Armene som en Buk, γράσος, Ar.; — τραγόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med Bukkefødder; — τραγο-πτισάνη, ἡ, en Drik af τράγος Bem. 3; — τραγο-πώγων, ωνος, ὁ, Bukkeskæg, etslags Plante; o. — τραγ-ὀρίγανον, τό, etslags Buskvæxt; af — τράγος, ὁ, Buk, Gedebuk, Od.; (skal være af τραγεῖν, τρώγω); df. a) Bukkelugt under Axlerne, hircus alarum; b) den Tid, da Kionsdriften begynder at yttre sig; jf. τραγίζω Bem. c; df. Vellyst, Geilhed; - 2) af noget Slags Liighed, a) etslags Søfisk, Opp.; b) etslags Gryn, tragus; c) Navnet paa flere Planter; df. — τραγοσκελής, 2, (σκέλος), med Bukkefødder; o. — τραγοφᾰγέω, (φαγεῖν), æder Bukke.

τράγω [ᾰ], dor. f. τρώγω; (formet som πρᾶτος f. πρῶτος). — τραγῳδάριον, τό, dim. af τραγῳδία. — *τραγῳδέω, forestiller en Tragedie el. et Sørgespil; b) alm. fremstiller noget tragisk, prægtigen, el. med Overdrivelse; βίος τραγῳδούμενος, pragtfuld Levemaade; c) sild. ogs. synger, reciterer, declamerer; df. - τραγῴδημα, τό, tragisk, pragtfuld, overdreven Fremstillelse; 2) = τραγῳδία; o. - τραγῳδητής, οῦ, ὁ, = τραγῳδός; o. — τραγῳδία, ἡ, Tragedie, Sørgespil, oprindel. h. Dorerne, lyrisk, derefter i Athenen, dramatisk; b) enhver alvorlig og høi Digtning, ex. de homeri-

ske Sange, *Plat.*; *c)* enhver tragisk, prægtig, ogs. overdreven Fremstillelse el. Fortælling; – (oprindel. Bukkesang, enten fordi den ældste Tragedie blev opført ved et Offer af Bukke, el. fordi Sangerens Belønning var en Buk, el. fordi Acteurerne vare iforte Bukkeskind); – (af τραγῳδός).

τρᾰγῳδιδάσκαλος, ὁ, forkort. f. τραγῳδοδιδάσκαλος. — τρᾰγῳδικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til den tragiske Digter el. til Tragedien; alm. = τραγικός, Bem. 2; — τραγῳδιογράφος, 2, (γράφω), som skriver Tragedier; — τραγῳδιοδιδάσκαλος, o. τραγῳδοδιδάσκαλος, ὁ, (διδάσκω), Tragediedigter, som selv indøvede Skuespillerne, ogs. i de ældste Tider selv udførte Hovedrollen; o. — τραγῳδιοποιός, o. τραγῳδοποιός, 2, (ποιέω), som gior, skriver, digter Tragedier; df. -τραγῳδοποιΐα, ἡ, tragisk Digtning; af — τραγῳδός, ὁ, (τράγος, ᾠδή), egentl. Bukkesanger, (Navnets Anledn. see u. τραγῳδία), d. e. tragisk Digter og Sanger, der oprindel. vare forenede i een Person; sild. bes. den tragiske Skuespiller, i Modsætn. af den tragiske Digter, τραγῳδοποιός.

τρακτᾰΐζω, gior hvid el. bleger som Vox; af — τρακτόν, τό, o. τρακτός, ὁ, κηρός, hvidt el. bleget Vox; df. — τράκτωμα, τό, Klæbeplaster af hvidt Vox. — Τράλλεις, οἱ, kaldtes de Thraciere, som toges i Tieneste af Kongerne; df. rimel. den lydiske By αἱ Τράλλεις, Tralles, m. *adject.* Τραλλιᾱνός, 3, *Strab.* — τράμη, ἡ, o. τράμις, ἡ, det snævre Rum imellem Benene bagved τὰ αἰδοῖα; ogs. ὄῤῥος o. περίναιον; (af *inus.* τράω; df. d. lat. *trames*). — τράμπις, ιδος, ἡ, Skib, sild. *poët.*; (besl. m. τράπηξ, τράφηξ, o. d. lat. *trabs*).

τρανέω, = τρανόω, *inc.*; af — τρᾱνής, 2, *adv.* τρανῶς, (τράω *inus.*, τετραίνω), giennemtrængende, skarp, tydelig, (om Synet, Hørelsen, Stemmen, o. dl.); *b) transl.* klar, vis, sikker, bestemt, (om et Udsagn, ogs. om Tanken). — τρᾱνός, 3, sield. Biform f. τρανής; df. — τρανότης, ητος, ἡ, Tydelighed; o. — τρᾱνόω, gior tydelig; opklarer, oplyser; df. — τράνωμα, τό, det Tydeliggiorte el. Oplyste; — τράνωσις, ἡ, Tydeliggioren; o. — τρανωτικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at opklare el. tydeliggiøre.

τράπε, *ep.* f. ἔτραπε, 3 *sing. aor.* 2 til τρέπω. — τράπεζα, ἡ, Bord, bes. Spisebordet; ξενίη τράπεζα, hvorved en Giest bevertedes, ansaaes som helligt, jf. *Od.* 14, 158; df. *att.*, ποῦ τραπέζαι; *Dem.* 400; *b)* hvad der sættes paa Bordet, Mad, Spise, Beværtning; Σικελιώτις γαστρὸς ἀμέτρου τράπεζα, *Xen.*; ogs. Underholdning, Udkomme, *id.*; – 2) en Vexelerers Bord el. Comptoir; τράπεζαν κατασκευάζεσθαι, at oprette et saadant Comptoir; τράπεζαν ἀνατρέπειν, at giøre Bankerot; – 3) enhver Plade el. Flade, hvorpaa noget hviler el. anbringes, *ex.* den Stol, hvori Masten befæstes, den Flade, hvorpaa en Indskrift anbringes, ogs. en Ligsteen, jf. *Cic. de Legib.* 2, 26; – 4) en Deel af Leveren; – (Afledingen vakler imellem τρίπεζα o. τετράπεζα, med 3 el. 4 Been).

τραπεζεύς, έως, ὁ, ved Bordet, hørende til Bordet; h. *Hom.* τραπεζῆες κύνες, som taales i Spiseværelset, *Il.*; 2) en Snyltegiest, *Plut.*; o. — τραπεζήεις εσσα, εν, = frgd., Bem. 1; (af τράπεζα). — τραπέζιον, τό, *dim.* af τράπεζα, lidet Bord; 2) uligesidet Fiirkant; o. — τραπεζιτεύω, er - τραπεζίτης, ου, ὁ, (τράπεζα, Bem. 2), Vexelerer, *numularius*, *argentarius*, (oftest en Frigiven); df. -τραπεζιτικός, 3, hørende til en Vexelerer el. til hans Haandtering. — τραπεζοειδής, 2, (εἶδος), af Gestalt som et τραπέζιον.

*τραπεζοκόμος, 2, (κομέω), som dækker Bordet el. opvarter derved; — τραπεζόκορος, enten som mætter sig ved et fremmed Bord, af κόρος; el. som feier, aftørrer Bordet, af κορέω; alm. = flgd.; — τραπεζόλοιχος, 2, (λείχω), Tallerkenslikker, Snyltegiest; — τραπεζοποιέω, er -τραπεζοποιός, 2, (ποιέω), 1) som gior el. forfærdiger et Bord; 2) som besørger Bordet; bes. som opvarter ved Bordet, som τραπεζοκόμος; – denne Handling, τραπεζοποιΐα, ἡ; — τραπεζο-ῥήτωρ, ορος, ὁ, en Bordtaler; — τραπεζότης, ητος, ἡ, den Beskaffenhed, at ligne et Bord; (formet som ἀνθρωπότης); — τραπεζοφόρος, 2, (φέρω), som bærer el. holder et Bord; τὸ τραπεζοφόρον, Credentsbords; ἡ τραπεζοφόρος, en Athenes Præstinde; o. — τραπεζόω, bringer el. sætter paa Bordet; – (af τράπεζα). — τραπεζώδης, 2, *ctr.* f. τραπεζοειδής. — τραπέζωμα, τό, hvad der sættes el. bringes paa Bordet; o. — τραπέζωσις, ἡ, at sætte paa Bordet, Servering.

τραπείομεν, *conj. aor.* 2 *pass.* f. τραπέωμεν, τραπῶμεν, *a)* ved Bogstavoms. f. ταρπῶμεν, af τέρπω, *Hom.*; *b)* af τρέπω, *Od.* 8, 292. — τραπελίζω, = τροπαλίζω, af — τραπελός, 3, let at vende el. dreie; oftere *in compos.*, *ex.* εὐτράπελος; o. — τραπέμπαλιν, *adv.*, omvendt, tilbagevendt; (af τρέπω). — πράπεσδα, ἡ, *dor.* f. τράπεζα. — τραπέσθαι, *inf. aor.* 2 *med.*

til τρέπω, *Hom.* — τρᾰπέω, træder el. presser Druer, *Od.* — τραπῆναι, *inf. aor.* 2 *med.* af τρέπω. — τράπηξ, ηκος, ὁ, ogs. τράφηξ, Biælke, hvormed noget dreies om; ogs. alm. Biælke, Pæl, o. dl.; jf. τρόπις; df. d. lat. *trabs, trabes.* — τραπητέος, 3, til at vende el. dreie om, *adject. verb.* af τρέπω. — τρᾰπητής, οῦ, ὁ, som presser Druer el. Viin; o. — τραπητός, 3, presset, οἶνος; (af τραπέω). — τράπω, *jon.* f. τρέπω.

τρασιά, ἡ, (τέρσω, τερσαίνω), som ταῤῥός, ταρσός, Fletning el. Stillads til at torre paa. — τραυλίζω, o. τραυλίζομαι, *balbutio*, lesper, stammer; taler utydeligen, bes. udtaler et Bogstav for et andet, *ex. L* f. *R*, *Ar. Vesp.* 44; — denne Feil i Udtalen, τραυλισμός, ὁ, *balbuties*; af — τραυλός, 3, lespende, stammende, med ureen el. utydelig Udtale, *balbus*; 2) *transl.*, qviddrende, om Svalen; (besl. m. θραύω, θραυλός); df. — τραυλότης, ητος, ἡ, Lespen, Stammen, som τραυλισμός. — †τραῦμα, τό, Saar, Vunde; Beskadigelse; om en Hær, Nederlag; jf. τρῶμα; (af τρώω, τιτρώσκω, besl. m. θραύω); df. — τραυματίας, ου, ὁ, saaret; den Saarede; — τραυματίζω, saarer; — τραυματικός, 3, horende til, lægende et Saar; o. — τραυματοποιός, 2 (ποιέω), saarende. — τραύξανον, o. τραύσανον, τό, = τρώξανον.

τραφαλίς, o. τράφαλλίς, ίδος, ἡ, o. τραφαλός, ὁ, = τροφαλίς. — τραφέμεν, *ep.* f. τραφεῖν, o. τραφήμεναι, *ep.* f. τραφῆναι, *inf. aor.* 2 *act.* o. *pass.*, o. τράφεν *ep.* f. ἐτράφησαν, 3 *pl. aor.* 2 *pass.*, af τρέφω. — τρᾰφερός, 3, (τρέφω), velnæret, fed; 2) fast, compact; df. ἡ τραφερή, *sc.* γῆ, som χέῤῥος, χέρσος, det faste Land; h. *Hom.* altid i Forbindelsen, ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρήν; 3) *act.*, nærende, ernærende, νομός, *Ar.* — τράφηξ, ηκος, ὁ, = τράπηξ, τρόπηξ. — τράφος, ἡ, *dor.* f. τάφρος. — τράφω, *æol.* o. *dor.* f. τρέφω.

τρᾰχᾱλᾶς, ᾶντος, ὁ, *dor.* f. τραχηλᾶς, (τράχηλος), med tyk Hals; efter nogle, *irrisor*, Spotter. — τρᾱχέως, *adv.* af τραχύς. — *τρᾰχηλάγχη, ἡ, (ἄγχω), Strikke om Halsen; — τραχήλια, τά, Halsstiodet, som agtedes for slet og kastedes bort, *Ar.*; — τραχηλιαῖος, 3, af el. paa Halsen, horende dertil; — τραχηλιάω, hæver Halsen el. Nakken, egentl. om Hesten; *transl.*, er stolt, overmodig, gienstridig; o. — τρᾰχηλίζω, dreier Halsen tilbage og blotter den fortil; df. alm. blotter, lader see, viser; 2) griber voldsomt i el. ved Halsen og slæber afsted; 3) om Hesten, at kaste Rytteren af; alm. kaster, styrter hovedkulds ned el. fremad; — (af τράχηλος). — τραχηλισμός, ὁ, (τραχηλίζω), at bøie Halsen tilbage, *ex.* ved Boldspil.

*τρᾰχηλοδεσμότης, ου, ὁ, (δεσμός), som binder Halsen, κλοιός, *Anal.*; — τραχηλοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Hals el. Nakke; — τραχηλοκάκη, ἡ, (κακός), Halsjern; jf. ποδοκάκη; o. — τραχηλοκοπέω, (κόπτω), afskærer Halsen, halshugger; df. — τραχηλοκοπία, ἡ, Halshuggelse; af — †τράχηλος [ᾰ], ὁ, Hals, Nakke; *pl. heterog.*, τὰ τράχηλα, *Call.*; 2) den forreste el. overste Deel af Purpursneglen; 3) den mellemste Deel af Seilet; df. — τραχηλόσιμος, 2, (σιμός), med en kort og krum Hals; o. — τραχηλώδης, 2, *ctr.* f. τραχηλοειδής. — Τρᾱχίν, ogs. Ττᾱχίς, ῖνος, ἡ, *jon.* Τρηχίν, Trachin, By og Egn i Thessalien; (af τραχύς, formedelst Egnens biergige Beskaffenhed); df. *adject.* Τρᾱχίνιος, 3, *jon.* Τρηχίν. — τράχουρος, s. τραχοῦρος, ὁ, (τραχύς, οὐρά), etslags Sofisk. — τραχόω, = τραχύνω, *Joseph.*

τρᾱχυβατέω, (βαίνω), gaaer paa en haard, ujevn, stenet Grund; — τραχύδερμος, 2, o. -δέρμων, ονος, 2, (δέρμα), med haardt Skind; o. — τραχύλογος, 2, (λέγω), = τραχύστομος, Bem. 2; (af τραχύς). — τραχυντικός, 3, som gior ru, hvas, haard, ujevn; 2) *transl.*, som gior vred, harmfuld, hidsig; opbringende, forbittrende; af — τρᾱχύνω, *jon.* τρηχ., *pf. pass.* τετράχυσμαι, (τραχύς), gior ru, hvas, ujevn; 2) *transl.*, gior vred, opbringer, forbittrer. — τραχυόστρακος, 2, (ὄστρακον), med ru el. haard Skal; o. — τραχύπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med skarpe el. haarde Fodder; af — τρᾱχύς, εῖα, ύ, *jon.* τρηχύς, *Hom.*, *adv.* τραχέως, ru, ujevn, haard, hvas, stenet, ἀκτή, ἀτραπός, *Hom.*; τὰ τραχέα, *sc.* χωρία, *Xen.*; 2) *transl.*, haard, ubøielig, heftig, harmfuld, forbittret, ὑσμίνη, *Hes.*; *neutr.* τραχύ ogs. som *adv.*, *ex.* τραχὺ βλέπειν, at see vredladent el. bistert; (besl. m. ῥάσσω, ῥάχος, *etc.*).

*τράχυσμα, τό, Ruhed, Haardhed, Skarphed; o. — τραχυσμός, ὁ, at giøre ru, haard, skarp; (af τραχύνω). — τραχυστομέω, er — τρᾱχύστομος, 2, (στόμα), med haard Mund, haardmundet; 2) som har en haard Udtale; df. — τραχυστομία, ἡ, Haardmundethed; 2) haard Udtale; — τραχύτης, ητος, ἡ, Ruhed, Ujevnhed, Haardhed; — τραχύφλοιος, 2, (φλοιός), med ru, hvas, ujevn Bark; — τραχυφωνία, ἡ, at være — τραχύφωνος, 2. (φωνή), med ru, haard, skarp, hæs Stemme; med

haard Udtale; o. — *τραχώδης*, 2, (*εἶδος*), af en haard el. ujevn Beskaffenhed; – (af *τραχύς*). — *τράχωμα*, *τό*, (*τραχόω*), hvad der er giort skarpt el. ujevnt; Skarphed, Ruhed; df. — *τρᾱχωματικός*, 3, horende til, virkende imod Skarphed. — *τρᾱχών*, *ῶνος*, *ὁ*, (*τραχύς*), skarp, ujevn, stenet Egn; ogs. *τρηχών*; df. — *τραχωνίτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* *τραχωνῖτις*, *ιδος*, *ἡ*, = *τραχύς*, *τραχεῖα*. — *τράω*, *inus.*, anføres som Stamform til *τιτράω*, *τετραίνω*.

τρεῖς, *οἱ*, *αἱ*, *τρία*, *τά*, *gen.* *τριῶν*, *dat.* *τρισί*, (*jon.* ogs. *τριοῖσι*, som *δυοῖσι* f. *δυσί*), *tres*, *tria*, tre; *τρία ἔπη*, tre Ord, som Ordsprog, *Pind.*; *διὰ τριῶν*, tregange, d. e. ganske, aldeles, *Eur.*, jf. *τριάζω* Bem, 2. — *τρείω*, *poët.* f. *τρέω*. — *τρέμιθος* *s.* *τρίμιθος*, *poët.* f. *τερμίνθος*, *Nic.* — *τρέμω*, (alene *in præs.* o. *impf.*, *Buttm.*), zittrer, bæver, ryster, bes. af Frygt, *Il.*; df. *transl.*, frygter, er bange; *ἱανὸς τρέμε*, flagrede, *Il.* 21, 507; (af *τρέω*, df. d. lat. *tremo*). — *τρεπτικός*, 3, horende til at vende, dreie, forandre; foranderlig; o. — *τρεπτός*, 3, *adject. verb.*, vendt, dreiet; til at vende el. dreie; (af flgd.).

τρέπω, *f.* *ψω*, *aor.* 2 *ἔτρᾰπον*, (*aor.* 2 findes i alle 3 Former), *aor.* 1 *pass.* *ἐτρέφθην*, *jon.* ogs. *ἐτράφθην*, *pf.* *τέτροφα*, sild. ogs. *τέτραφα*, *pf. pass.* *τέτραμμαι*, 3 *pl. ep.* *τετράφαται*; – *præs. jon.* *τράπω*, *Herod.*; — 1) *act.*, dreier, vender, styrer, alm. giver en Retning, *εἴς τι*, *πρός τι*, o. dl., imod noget, *Hom.*; *τρέπειν ἵππους*, m. tilføiet *πάλιν*, *ὀπίσσω*, *id.*; bes. *a)* vender el. slaaer paa Flugt, h. *Hom.* *absol.*, el. m. tilføiet *φύγαδε*, men *intr.* *φύγαδ' ἔτραπε*, vendte sig paa Flugt, tog Flugten, *Il.* 16, 657; sild. *τρέπειν* m. o. u. *εἰς φυγήν*; *b)* afvender, afholder, *ἀπό τινος*, ogs. *absol.*, *Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε*, afvendte, hindrede, *Il.* 4, 581; *c)* alm. vender anderledes, forandrer; *transl.*, omstemmer, *τὰς γνώμας*, *Xen.*; alm. bevæger, formaaer, *τινὰ*, *ὥστε* –, nogen til noget, *id.*; — 2) *in med.*, vender mig, tager en Retning, *ἐπί τι*, *εἴς τι*, o. dl., dertil, giver mig i Færd dermed, begynder derpaa, *Hom.*; *πάλιν τράπεθ' υἱος ἑοῖο*, vendte sig fra ham, forlod ham, *Il.* 18, 138; ligel. *ξείνοιο ἕκας τράπετο*, *Od.* 17, 73; *τρέπεσθαι ὁδόν*, at tage en Vei; df. *a)* bes. *in aor. med.* o. *pass.* *τραπέσθαι*, *τραπῆναι*, m. o. u. *εἰς φυγήν*, flygter, tager Flugten; jf. Bem. 1, *a*; derim. bes. *in aor.* 1 *med.*, vender fra mig, d. e. driver paa Flugt; *τοὺς πολεμίους ἐτρέψαντο*, *Xen.*; *b)* *transl.*, forandrer mig, bliver anderledes til Sinds; bes. ofte h. *Hom.*, *τρέπεται νόος*, *φρήν*, *θυμός*; *κραδίη τέτραπτο νέεσθαι*, min Hu, min Attraa var vendt dertil, *Od.* 4, 260; ogs. alm. henvender min Opmærksomhed paa noget, mærker derpaa, er sysselsat dermed; – (*τρέπω* er oprindel. eet m. *στρέφω*, besl. m. *τρέω*, *τρέμω*, o. fl.; df. *trepidus* af d. forældede *trepo* f. *verto*).

τρεσᾶς, *ᾶντος*, *ὁ*, den Flygtende, *lacon.* f. *τρέσας*, see u. *τρέω*. — *τρέσσε*, *τρέσσαν*, *τρέσσαι*, *ep.* f. *ἔτρεσε*, *ἔτρεσαν*, *τρέσαι*, *aor.* 1 *act.* af *τρέω*. — *τρέστης*, *ου*, *ὁ*, (*τρέω*), frygtsom, flygtende. — *τρέφος*, *εος*, *τό*, (*τρέφω*), = *θρέμμα*, *Soph.*, *inc.*

τρέφω, *f.* *θρέψω*, *aor.* 1 *ἔθρεψα*, *pass.* *ἐθρέφθην*, *aor.* 2 *ἔτραφον*, (h. *Hom.* m. *pass.* Bem., *vid. Buttm.*), *pass.* *ἐτράφην*, *pf.* *τέτροφα*, *intr.*, *Od.* 23, 237, o. *τέτραφα*, *pass.* *τέθραμμαι*, *inf.* *τεθράφθαι*, ogs. *τέθρεμμαι*; – *præs.* *æol.* o. *dor.* *τράφω*; — 1) egentl. som *πήγνυμι*, gior fast, tyk, tæt, lader løbe sammen, lader fryse; *γάλα θρέψαι*, *Od.*; o. *τυρὸν τρέφειν*, *Theocr.*; *in med.*, bliver fast el. compact, fryser; — 2) sædv. gior fed, føder, fører, nærer, lader voxe, optrækker, opdrager, underholder, bes. om Børn, ogs. om Slaver, Huusdyr, o. dl., *Hom.*; ogs. *ὕλη τρέφει ἄγρια*, nærer Vildtet, *Il.*; om Planter, opelsker, *id.*; ogs. *χθὼν φάρμακα τρέφει*, frembringer, lader voxe, *Il.*; *χαίτην τρέφειν*, at lade Haaret voxe, *ib.*; alm. holder, underholder, *τὸ ναυτικόν*, Sømagten, *ἀπὸ κοινοῦ*, paa offentlig Bekostning, *Xen.*; – *b)* *intr.* h. *Hom.* *in aor.* 2 *ἔτραφον*, o. *pf.* *τέτροφα*, o. *in med.*, voxer, opvoxer, tiltager; *περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη*, sætter sig fast om Legemet, *Od.* 23, 237; – (efter den sædv. Forestilling ere Formerne *ἔτραφε*, *Il.* 21, 279, *ἐτραφέτην*, *ib.* 5, 555, o. *τραφέμεν* (f. *τραφεῖν*), *ib.* 7, 199, *etc.*, *epice* forkortede af *aor.* *pass.* *ἐτράφη*, *etc.*; derimod forsvarer *Buttm.* *aor.* *ἔτραφον* m. *pass.* Bem. for d. sild. *ἐτράφην*, ligesom han *Il.* 23, 84, tilbagekalder den gl. Læsem. *Ὡς δ' ὁμοῦ ἐτράφομέν περ*); – alm. *in med.*, faaer el. har min Underholdning, ernærer mig, lever; *θρεψόμεθα ἐκ τῆς πολεμίας*, *Xen.*; – (*τρέφω* er besl. m. *τρέπω*).

τρεχεδειπνέω, er – *τρεχέδειπνος*, 2, (*τρέχω*, *δεῖπνον*), som løber til et Giestebud el. efter et Maaltid Mad. — *τρέχνος*, *εος*, *τό*, *dor.* f. *τέρχνος*, Green, Skud. — *τρέχω*, *f.* *θρέξομαι* sild., sædv. *δραμοῦμαι*, *aor.* *ἔθρεξα*, (df. h. *Hom.* *θρέξασκον*), sædv. *aor.* 2 *ἔδραμον*, *pf.* *δεδράμηκα*, *poët.* ogs. *δέδρομα*; – *præs. dor.* *τράχω*; – løber, iler, render, h. *Hom.* ogs. m. tilføiet *ποσί*, *πόδεσσι*; alm. om enhver hurtig Bevægelse,

ex. Od. 9, 386; περὶ νίκης δραμεῖν, at løbe om Kaps; τρέχειν περὶ ψυχῆς, Herod.; ogs. τρεχ. τὸν περὶ ψυχῆς, σωτηρίας, o. dl., sc. δρόμον s. ἀγῶνα, at løbe om Livet, for at redde det; παρ' ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν ὀλυμπιάδα, paa een Kampøvelse nær vandt han Prisen, Herod. 9, 33.

τρεψίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (τρέπω, χρώς.), som forandrer Hud el. Farve. — τρέω, f. τρέσω, 3 aor. ep. τρέσσε, τρέσσαν, Hom.; præs. poët., τρείω; zittrer, bæver, bes. af Frygt; df. frygter, tager Flugten af Frygt, Hom.; ἐπισπέσθαι ἀνδρῶν τρεσσάντων, at sætte efter de Flygtende, Il. 14, 522; b) c. acc., frygter for noget, τὶ, ex. Il. 11, 553; (df. τρέμω, etc., besl. m. τρέπω). — τρῆμα, τό, (τιτράω), det Giennemborede; Hul, Aabning; τρῆμα ῥαφίδος, Naaleøie; 2) Huller, Punkter, Øine paa Tærningen; df. — τρηματίζω, f. ίσω, dor. ίξω, er — τρηματιστής, οῦ, ὁ; dor. τρηματίκτης, som spiller med Tærninger; ogs. som kaster de fleste Øine; o. — τρηματόεις, εσσα, εν, o. τρηματώδης, 2, (εἶδος), giennemboret, hullet, med mange Huller. — τρήμη, ἡ, = τρῆμα, inc.

τρηρός, 3, = flgd.; o. — τρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, frygtsom, sky, flygtende; h. Hom. altid, πέλειαι s. πελειάδες τρήρωνες; df. sild. subst. ἡ τρήρων = πέλεια, vild Due; (af τρέω). — τρῆσις, ἡ, Giennemboren; 2) et Hul; o. — τρητός, 3, adject. verb., giennemboret, med Huller, λίθος, Od.; oftest h. Hom. ἐν s. παρὰ τρητοῖς λεχέεσσι, rimel. kunstigen udskaarne, dog efter nogle alene, med Huller (neml. til Strikker el. Giorde); (af τιτράω). — τρηχαλέος, 3, jon. f. inus. τραχ.; poët. f. τρηχύς. — τρηχυβατέω, τρηχύνω, τρηχύς, o. s. v., jon. f. τραχυβατέω, o. s. v. — τρήχω, sild. ep., er ru, skarp, ujevn, Nic.; (formet af τέτρηχα, see u. ταράσσω). — τρηχώ, οῦς, ἡ, (τρηχύς), som τραχών, ujevn el. klippefuld Egn, Nic. — τρηχώδης, 2, jon. f. τραχώδης.

τρι- f. τρίς i Sammens., a) tre, tregange, trefold; b) alene forstærkende, ex. τρίδουλος. — τρία, neutr. af τρεῖς. — τριαγμός, ὁ, (τριάζω), Seier. — τριάδελφαι, αἱ, (ἀδελφή), de tre Søstre, om Parcerne. — τριάζω, f. άσω, (τρία), trefordobler, multiplicerer med tre; 2) beseirer, overvinder, (egentl. i Pentathlon, ved at fælde Modstanderen tregange); i denne Bem. ogs. τριάσσω, f. άξω; df. τριακτός, o. fl. — τρίαινα, (τρία), Trefork, h. Hom. Poseidons sædvanlige Vaaben; b) Spyd med tre Spidser; c) tregrenet Hakke til Agerbrug; df. — τριαινοειδής, 2, adv. -δῶς, (εἶδος), af Gestalt som en Trefork; — τριαινάω, fører en Trefork; bevæger el. ryster med en Trefork; 2) τριαινοῦν τὴν γῆν δικέλλῃ, at omhakke Jorden, Ar.

τριακαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, indecl., (τρία, δέκα), tretten; df. — τριακαιδεκέτης, ου, ὁ, fem. -έτις, ιδος, ἡ, (ἔτος), trettenaarig. — τριᾱκάς, άδος, ἡ, ep. o. jon. τριηκάς, (ctr. f. inus. τριακοντάς), Tallet Tredive; 2) den tredivte i Maaneden, Hes.; 3) en Underafdeling af φυλή; jf. ogs. Herod. 1, 65; df. — τριακάτιοι, οἱ, de til en τριακάς Bem. 3 hørende ἔφηβοι. — τριάκις, adv., (τρίς), tregange. — τριακονθάμματος, 2, (ἅμμα), med el. af 30 Knuder; o. — τριακονθήμερος, 2, (ἡμέρα), paa, af, i 30 Dage; af — τριάκοντα, jon. τριήκοντα, οἱ, αἱ, τά, indecl., (dog findes gen. τριηκόντων, Hes. Op. 696, o. sild. poët. dat. τριηκόντεσσι), Tredive; οἱ τριάκοντα, a) i Sparta, de 30 Mænd, der vare medgivne Kongerne som Raadgivere; b) i Athenen, de 30 Tyranner.

*τριακονταετηρίς, ίδος, ἡ, ἑορτή, som holdes hvert 30te Aar; af — τριακονταέτης, ου, ὁ, fem. -έτις, ιδος, ἡ, (ἔτος), 30aarig; df. — τριακονταετία, ἡ, Tidsrum af 30 Aar; — τριακοντάζυγος, 2, (ζυγόν), med 30 Rorbænke; — τριακοντάκις, adv., 30gange; — τριακοντάκλινος, 2, (κλίνη), med 30 Senge el. Bordbænke; — τριακοντάκωπος, 2, (κώπη), med 30 Aarer; — τριακοντάμηνος, 2, (μήν), af, i, paa 30 Maaneder; — τριακονταμναῖος, 3, (μνᾶ), 30 Miner i Værdi el. Vægt, af 30 Miner; — τριακοντα-μόριον, τό, en 30te Deel; — τριακοντάπηχυς, 2, (πῆχυς), 30 Alen lang; — τριακονταπλάσιος, 2, o. -πλασίων, ονος, 2, 30fold, 30gange saa stor; — τριακοντάπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), 30 Fod i Udstrækning; o. — τριακονταρχία, ἡ, (ἄρχω), de 30 Tyranners Regiering i Athenen; — (af τριάκοντα).

τριακοντήρης, 2, (ἐρέσσω), med 30 Aarer; ἡ τριακ., et saadant Krigsskib, jf. τριήρης; — τριακοντόργυιος, 2, (ὄργυια), 30 Favn i Udstrækning; — τριακόντορος, 2, jon. τριηκ., Herod., = τριακοντήρης; o. — τριακοντούτης, 2, fem. τριακοντοῦτις, ιδος, ἡ, (ἔτος); 30aarig; (af τριάκοντα). — τριακόσιοι, 3, jon. τριηκ., 300; df. — τριακοσιομέδιμνος, 2, (μέδιμνος), af 300 Medimner; ὁ τριακ., att. ogs. f. ἱππεύς, (da en saadan maatte indhøste el. have i Indtægt 300 Medimner); o. — τριακοσιόχοος, 2, ctr. -χους, (χέω), som giver 300fold

Frugt. — τριακοσταῖος, 3, paa 30te Dag, 30 Dage gammel; — τριακοστημόριον, τό, $\frac{1}{30}$; v. — τριακοστόδυος, 2, (δύω), den 32te; af — τριακοστός, 3, (τριάκοντα), den 30te. — τριακτήρ, ῆρος, ὁ, Seierherre; v. — τριακτός, 3, beseiret, overvunden; (af τριάζω).

* τριάνωρ, ορος, ἡ, (ἀνήρ), κορή, som har 3 Mænd; ogs. alm. som πολύανδρος, med flere Mænd, *Lyc.*; — τριάρμενος, 2, (ἄρμενον), med 3 Seil el. Master; — τριαρχία, ἡ, (ἄρχω), Trendes Herredomme, Triumvirat; — τριάς, άδος, ἡ, en Treer, Tretallet; Treenighed; — τριᾶς, ᾶντος, ὁ, Mynt, som gielder 3 χαλκοῖς, *triens*; — τριάσσω, f. άξω, see u. τριάζω; — τριαῦλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (αὖλαξ), med 3 Furer; med 3 Grene el. Tænder; v. — τριαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν), med 3 Halse; (af τρεῖς, τρία, τρίς).

τρῐβᾰκός, 3, (τρίβω), gneden, afgneden, slidt; df. τριβακός, m. v. u. χλαμύς, v. τριβακόν, sc. ἱμάτιον, afnyttet, udslidt Klædning, ogs. en fiin el. tynd Dragt; 2) indøvet, forslagen, gammel Skielm, *veterator*, som τρίβων, v. τρίμμα; 3) ἀσέλγεια τριβακή, Tribadernes Væsen. — τριβαλλοί, s. τρίβαλλοι, οἱ, etslags barbariske Guddomme, *Ar. Av.*; 2) liderlige Svirebrødre el. Døgenigter, *Dem.* — τριβάμων, ονος, 2, = τριτοβάμων. — τριβάρβαρος, 2, d. forstærkede βάρβαρος. — τριβάς, άδος, ἡ, (τρίβω), Fruentimmer, som er hengiven til unaturlig Utugt, Tribade. — τριβελής, 2, (βέλος), med tre Spidser. — * τρῐβεύς, έως, ὁ, som gnider; i Mechaniken, etslags Overtræk af Læder; v. — τρῐβή, ἡ, Gniden, Gnidning; 2) *transl.*, *a)* Øvelse; den ved Øvelse opnaaede Færdighed; *b)* idelig Beskæftigelse med noget, Omsorg derfor; df. Underholdning, Tidsfordriv; *c)* Dvælen, Nølen, Opsættelse; df. — τριβικός, 3, som grunder sig paa Øvelse og Erfaring; — (af τρίβω).

τρῐβολ-εκτράπελος, 2, df. τριβολεκτράπελα στωμύλλειν; at slaae om sig med forslidte Stiklerier el. Tvetydigheder; af — τρίβολος, 2, (τρίς, τρία, βάλλω, βέλος), som τριβελής, med 3 Spidser el. Grene; — 2) som *subst.*, *a)* Jernspids, Fodangel; *b)* etslags pigget Vandplante, *tribulus*; *c)* *transl.*, Stikleri; ogs. sindrigt Udtryk, træffende Vittighed; *d)* = σπύραθος, *Ar.*; — 3) τὰ τρίβολα, etslags Tærskemaskine, (et med spidse Stene besat Bret, hvorover Kornet paa Loen blev slæbt), *tribula*. — τρίβος, ἡ, ogs. ὁ; *Eur.*, (τρίβω), alm. = τριβή i alle Bem.; bes. ogs. *a)* en ved stærk Færsel banet Vei el. Fodsti; ἐν τρίβῳ, paa den alfare Vei, *Herod.*; *b)* stærk Legemsøvelse. — τρίβραχυς, ὁ, (βραχύς), Versfod af 3 korte Stavelser, (∪∪∪); v. — τρίβροχος, 2, (βρέχω), tregange vædet; stærkt vædet; (af τρίς).

τρίβω [ῑ], f. ψω, aor. pass. ἐτρίφθην; sædv. ἐτρίβην [ῐ], gnider, slider; df. om Korn, tærsker, jf. *Il.* 20, 496; om Meel el. Dei, ælter; μοχλὸν — τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ, at bore, *Od.* 9, 333; χρυσὸν βασάνῳ τρίβειν, at gnide, stryge, prøve, jf. παρατρίβειν; *b)* slider ved at bruge, opslider, jf. τρίβων; ὁδὸς s. ἀτραπὸς τετριμμένη, en ved megen Færsel banet og jevnet Vei; om Formue, forbruger, sætter til, *Herod.* 2, 37; — 2) *transl.*, *a)* afkræfter, svækker; τρίβεσθαι κακοῖσι, *Il.*; ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι Ἀλλήλους τρίβουσι, fordærve, forarme, *Hes. Op.* 250; *b)* giør noget ofte, øver mig deri, er sysselsat dermed, *c. acc.*; τρίβειν βίον, at føre en Levemaade; *in med.*, ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, øv dig i Dyden, *Theogn.*; — (τρίβω er besl. m. τείρω, τρύω, τρώω, etc., ogs. m. *tero*, *tener*).

τρίβωμος, 2, (τρίς, βωμός), tredobbelt el. trekantet Altar. — τρίβων, ωνος, ὁ, (τρίβω), opslidt Klædning, luslidt el. gammel Kappe, bes. som den brugtes af Philosopherne; df. *transl.*, Philosophernes Levemaade og Studier; 2) listigt el. forslaget Menneske, *Ar.*; 3) som *adject.*, ὁ, ἡ τρίβ., indøvet, erfaren; ὅστις μὴ κάρτα τρίβων εἴη αὐτῆς, som ikke kiendte den nøie, *Herod.* 4, 74; — *dim.* τριβωνάριον, τό. — τριβωνεύομαι, er en τρίβων Bem. 2; 2) nøler, udsætter. — τριβωνικῶς, *adv.*, ligesom en Kappe, τρίβων. — τριβώνιον, τό, *dim.* af τρίβων; 2) etslags Fredsdragt, *oppon.* χλαμύς; df. — τριβωνιώδης, 2, = τριβωνώδης. — τριβωνοφορέω, er — τριβωνοφόρος, 2, (φέρω), som bærer en slidt Kappe; — *subst.*, τριβωνοφορία, ἡ; v. — τριβωνώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Kappe; (af τρίβων).

* τριγαμία, ἡ, tredobbelt Giftermaal; tredie Giftermaal; af — τρίγᾰμος, 2, (γαμέω), tregange el. tediegang gift; — τριγένεια, ἡ, men τριγενία, ἡ, *inc.*, tredie Avling, Generation, Slægt; 2) h. Philos., τριγένεια ἀγαθῶν, trende Arter af Goder; af — τριγενής, 2, (γένος), af trefold Avling el. Slægt; — τριγέννητος, 2, (γεννάω), tregange fødr; — τριγερήνιος, 2, egentl. tregange saa gammel, som Gerenieren Nestor; alm. = flgd.; — τρι-γέρων, οντος, ὁ, tregange Olding, d. e. meget gammel; v. — τρι-γίγας, αντος, ὁ, trefold Kæmpe el. Rise; — (af τρίς). — τρίγλᾰ, ἡ, ogs.

τρίγλη, ἡ. Søkarpe, *trigla*, *mullus*. — τρίγληνος, 2, (τρίς, γλήνη), med tre Øine; ἕρματα τρίγληνα, Ørenringe med tre Øine el. Aabninger, el. af γλῆνος, med tre Zirater el. Stierner, *Hom.* — τριγλίζω, som κιχλίζω, fniser, leer. — τριγλίον, τό, o. τριγλίς, ίδος, ἡ, *dim.* af τρίγλα. — τριγλοβόλος, 2, (βάλλω), som træffer el. fanger Søkarper; o. — τριγλοφόρος, 2, (φέρω), som bærer el. bringer Søkarper, χιτών, Net, hvori de fanges.

τρίγλυφος, 2, (γλύφω), tregange kløvet el. spaltet; αἰχμὴ τρίγλ., Treſork; ἡ τρίγλυφος, ogſ. τὸ τρίγλυφον, Tresnit el. Triglyph over Architraven (paa den doriske Søile); o. — τριγλώχιν, ῖνος, ὁ, ἡ, (γλωχίν), med tre Spidser el. Grene, ὀϊστός, ἰός, *Il.*; (af τρίς). — τριγμός, ὁ, (τρίζω), Qviddren, Piben, *ex.* Musenes; alm. Knarken, Bragen, *stridor*. — *τρίγνἄθος, 2, (γνάθος), med tre Kiæver el. Gab; — τρίγομφος, 2, (γόμφος), med tre Nagler; — τριγονέω, er avlet el. født trediegang el. i tredie Led; df. - τριγονία, ἡ, tredie Avling el. Generation; af - τρίγονος, 2, (γίγνω, γόνος), som avler el. føder tregange el. trediegang; 2) τρίγονα τέκνα, tre Børn; τρίγοναι κόραι, tre Døttre, *Eur.*; o. — τριγράμματος, 2, (γράμμα), med tre Bogstaver; (af τρίς). — τριγχός, τριγχόω, τρίγχωσις, = θριγκός, *etc.*, *inc.*

τριγωνίζω, giør trekantet; *b) intr.*, staaer i en Triangel, danner en Triangel; 2) spiller Instrumentet τρίγωνον; o. — τριγωνικός, 3, med tre Vinkler el. Kanter; (af τρίγωνος). — τριγωνιστί, *adv.*, ligesom en Triangel; o. — τριγωνίστρια, ἡ, som spiller Instrumentet τρίγωνον; (af τριγωνίζω). — τριγωνοειδής, 2, (εἶδος), i Form af en Trekant; af — τρίγωνον, τό, Trekant, Triangel; 2) etslags musikalsk Instrument i Form af en Trekant, omtr. vor Harpe; ogſ. ὁ τρίγωνος; af — τρίγωνος, 2; (τρίς, γωνος), med tre Kanter, Vinkler el. Spidser. — * τριδακτυλαῖος, 3, o. τριδάκτυλος, 2, (δάκτυλος), med el. af tre Fingre; 2) tre Fingre i Udstrækning; — τρίδειρος, 2, (δειρή), med tre Halse el. Hoveder, *Lyc.*; — τριδέσποτος, 2, (δεσπότης), som har tre Herrer; — τρίδουλος, 2, (δοῦλος), trefold Slave, Erkeslave; — τρίδραχμος, 2, (δραχμή), tre Drachmer i Værdi el. Vægt; τὸ τρίδραχμον, Tredrachmestykke; — τρίδῠμος, 2, trefold, tredobbelt; τρίδυμοι, m. o. u. παῖδες, Trillinger; (formet som δίδυμος); o. — τρι-δύστηνος, 2, trefold el. meget ulykkelig; - (af τρίς).

*τριέλικτος, 3, (ἑλίσσω), tregange snoet el. vunden; — τρι-έμβολος, 2, med tre Skibsſnabler; τριέμβολον, som *adv.*, stærkt som tre Skibsſnabler, el. som en tredobbelt Skibsſnabel, komisk h. *Ar.*; — τρίενος, 2, (ἔνος), treaarig; — τριέσπερος, 2, (ἑσπέρα), i el. af tre Aftener el. Nætter, h. *Lyc. epith.* til Herakles; — τριετήρ, ῆρος, ὁ, = τριετής; — τριετηρικός, 3, hørende til — τριετηρίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til — τριέτηρος, 2, = τριετής; sædv. *subst.* ἡ τριετηρίς, *a) sc.* ἑορτή, treaarig Fest, el. Fest, som holdes hvert tredie Aar, bes. for Bacchus, ogſ. for Poseidon og Hera; *b) sc.* περίοδος, Tidsrum af tre Aar; — τριετής, έος, 2, ogſ. τριέτης, ου, ὁ, (ἔτος), treaarig, tre Aar gammel; som varer i tre Aar; τρίετες som *adv.*, i tre Aar, *Od.*; df. - τριετία, ἡ, Tidsrum af tre Aar; o. - τριετίζω, tilbringer tre Aar; er el. bliver tre Aar gammel; o. — τριζυγής, 2, τρίζῠγος, 2, o. τρίζυξ, υγος, ὁ, ἡ, (ζυγόν, ζεύγνυμι), trespændt; alm. trefold; τρίζυγες θεαί, de tre Chariter i Forening; - (af τρίς).

τρίζω, *f.* ίσω, o. ίξω, *pf. m. præs.* Bem. τέτριγα, qviddrer, piber, om Fugle; surrer, hvisler, o. dl., om enhver pibende el. skærende nartikuleret Lyd; h. *Hom.* bes. om Flagermusene, o. df. om de Afdødes Siele, jf. *Od.* 24, 5, flgd., ogſ. *Herod.* 4, 183; sild. ogſ. om Elephanten; *b)* om livløse Ting, at knage, knirke, brage; alm. d. lat. *stridere*; jf. τρύζω o. κρίζω. — τριζῳδία, ἡ, (τρίς), Forbindelsen af tre ζῴδια el. Stiernebilleder i Dyrekredsen. — τριηκάς, άδος, ἡ, *jon.* f. τριακάς. — τριηκον-, de saaledes begyndende Ord see u. τριακον-, hvoraf de ere joniske Former. — τριηκοστη-μόριον, τό, *jon.* f. τριακοστ-, den 30te Deel. — τριηκόσιοι, 3, *ep.* o. *jon.* f. τριακ-, *Hom.* — τριημερία, ἡ, Tidsrum af tre Dage; — τριημερίζω, giør noget i tre Dage; o. — τριημερονύκτος, 3, (νύξ), som varer i 3 Dage og Nætter; af — τριήμερος, 2, (τρίς, ἡμέρα), tre Dage lang, som varer i 3 Dage.

*τριημίεκτον, τό, tre halve, d. e. $1\frac{1}{2}$ ἑκτεύς; — τριημιολία, ἡ, = τριηρημιολία; — τριημιποδιαῖος, 3, som er $1\frac{1}{2}$ Fod; — τριημιτόνιον, τό, (τόνος), $1\frac{1}{2}$ Tone; i Musiken, den lille Tertia; — τριημιχοῖνιξ, ὁ, ἡ, (χοῖνιξ), $1\frac{1}{2}$ χοῖνιξ; men skal rimel. i Analogie af de to frgd. hede τριημιχοινίκιον; o. — τριημιωβολιαῖος, 3, som er $1\frac{1}{2}$ Obol værd; af - τριημιωβόλιον, τό, (ὀβολός), $1\frac{1}{2}$ Obol; - (af τρίς, o. ἡμι-).

τριηραρχέω, fører, commanderer et treradaaret Skib el. en Triere; 2) i Athe-

nen, udruster en Triere; df. -τριηράρχημα, τό, den paa en Trieres Udrustning giorte Bekostning; af — τριηράρχης, ου, ὁ, (τριήρης, ἄρχω), Befalingsmand over en Triere el. et Krigsskib; 2) i Athenen, en Borger, som (alene el. med andre) udruster til Statens Tieneste et Krigsskib, som han selv fører el. lader føre. — τριηραρχία, ἡ, (τριηραρχέω), Commando over en Triere el. et Krigsskib; alm. den Post, som en τριηράρχης beklæder; bes. Udrustningen af et Krigsskib til Statens Tieneste, jf. frgd. — τριηραρχικός, 3, hørende, skikket til en τριηράρχης el. til en τριηραρχία. — τριήραρχος, ὁ, = τριηράρχης.

*τριηραύλης, 2, (αὐλέω), Floitespiller paa en Triere; — τριηρετεύω, er -τριηρέτης, ου, ὁ, Rorskarl paa en Triere; — τριηρετικός, 3, = τριηρικός; v. — τριηρ-ημιολία, ἡ, sc. ναῦς, etslags let Krigsskib; af — † τριήρης, 2, (τρίς, ἄρω), egentl. trefold udrustet el. forsynet; sædv. ἡ τριήρης, sc. ναῦς, let Krigsskib el. Galei med 3 Rader over hverandre anbragte Rorbænke, treradaaret Skib, Triere; 2) med 3 Stokværk el. Etager, som τριώροφος; df. — τριηρικός, 3, hørende til en Triere; — τριηρίτης [ī], ου, ὁ, men τριηρείτης, ὁ, inc., Soldat el. Rorskarl paa en Triere, Herod.; — τριηροειδής, 2, (εἶδος), af Art el. Gestalt som en Triere; — τριηρονόμος, ὁ, (νέμω), = τριηράρχης; v. — τριηροποιός, 2, (ποιέω), som bygger Trierer.

τριθάλασσος, 2, att. -ττος, (θάλασσα), med tre Have, som ligger imellem tre Have; jf. d. lat. bimaris; — τριθαλής, 2, (θάλλω), trefold, stærkt el. herligt grønnende; v. — τριθεΐα, (θεός), Guddommens Treenighed; df. — τριθεΐτης, ου, ὁ, som troer derpaa, eccl.; (af τρίς). — τριθημερινός, 3, (τρίτος, ἡμέρα), tre Dage gammel; som er skeet for tre Dage siden. — *τρίθρονος, (θρόνος), med tre Sæder el. Throner; — τριΐππος, 2, (ἵππος), med tre Heste; τὸ τριΐππον, Trespand, triga; — τρικαλίνδητος, 2, (καλινδέω), = τρικυλίνδητος; — τρικάρηνος, 2, (κάρηνον), = τρικέφαλος, Hes.; — τρίκαρπος, 2, (καρπός), som bringer Frugt tregange om Aaret; ogs. = τριέτης; — τρίκερως, ων, (κέρας), med tre Horn; — τρικέφαλος, 2, (κεφαλή), med tre Hoveder; — τρίκλῑνος, 2, (κλίνη), med tre Senge el. Bordbænke; df. triclinium; — τρίκλυστος, 2, (κλύζω), tregange skyllet el. renset; — τρίκλωνος, 2, (κλών), med tre Skud el. Grene; v. — τρίκλωστος, 2, (κλώθω), tregange spunden, tvunden, snoet; - (af τρίς).

*τρίκοκκος, 2, (κόκκος), med tre Korn el. Bær; — τρικόλλυβον, τό, en Mont, som gielder tre κολλύβους; — τρι-κόλουρος, 2, tregange afstudset; — τρικόλωνος, 2, (κολωνός), med tre Høie; — τρίκορος, 2, (κόρη), = τρίγληνος; — τρικόρυθος, 2, v. τρίκορυς, υθος, ὁ, (κόρυς), hvis Hielm har tre Buske el. Fiædre, Eur.; — τρικόρυφος, 2, (κορυφή), med tre Spidser el. Forhøininger; — τρικόρωνος, 2, (κορώνη), med tre Kragers Alder; — τρικότυλος, 2, som holder tre κοτύλας, Ar.; — τρίκουρος, 2, (κουρά), som klippes tregange om Aaret el. hvert tredie Aar; — τρικρᾱνής, 2, (κρᾶνον), med tre Hoveder el. Spidser; — τρικτύς, ύος, ἡ, = τριττύς; — τρικύαθος, 2, som holder tre κυάθους; — τρικυλίνδητος, v. τρικύλιστος, 2, (κυλινδέω, κυλίω), tregange el. ofte væltet, valset, rullet; — τρικῡμία, ἡ, (κῦμα), trefold el. uhyre Bølge, el. den tredie Bølge (som den største); transl., τρικυμία κακῶν, Æsch.; τρικυμία λόγων, en Ordstrøm, Plut.; v. — τρίκωλος, 2, (κῶλον), med tre Led; τὸ τρίκωλον, treledet Sætning; - (af τρίς).

* τριλάγηνος, v. -λάγυνος, 2, som holder tre λαγήνους el. Flasker; — τριλαμπής, 2, (λάμπω), trefold el. stærkt lysende; — τρίλιθος, 2, (λίθος), af el. med tre Stene, bes. Ædelstene: — τρίλινος, 2, (λίνον), med tre Liner el. Snorer; τὸ τρίλινον, Halsbaand med tre Perlesnorer; — τρίλιτρος, 2, (λίτρα), trepundig; τὸ τρίλιτρον, tre Pund; — τρίλλιστος, 2, adv. -στως, poët. f. τρίλιστος, (λίσσομαι), tregange el. ofte og inderligen anraabt; — τρίλοβος, 2, (λοβός), med tre Lapper el. Blade; 2) med tre Bælge; — τριλογία, ἡ, (λόγος), de tre Tragedier, hvormed de dramatiske Digtere i Athenen optraadte i den poetiske Veddestrid; jf. τετραλογία; — τρίλογχος, 2, (λόγχη), med tre Spidser; v. — τριλοφία, ἡ, trefold Hielmbusk; af -τρίλοφος, 2, (λόφος), med tre Hielmbuske; alm. med tre Spidser; - (af τρίς).

*τριμάκαιρα, ἡ, fem. af -τρίμᾰκαρ, ᾰρος, ὁ, ἡ, (μάκαρ), trefold lykkelig el. salig; — τρίμαμμα, ἡ, (μάμμα), Bedstemoder i fierde Led, tritavia; — τριμελής, (μέλος), med tre Led; 2) med tre Melodier el. Sange; — τριμέρεια, ἡ, Inddeling i tre Dele; af — τριμερής, 2, adv. -ρῶς, (μέρος), bestaaende af tre Dele, trefold; df. -τριμερίζω, deler i tre Dele; — τριμετρία, ἡ, at bestaae af tre Maal el. Me-

tra; af -τρίμετρος, 2, (μέτρον), som bestaaer af tre Maal el. Maader; bes. i Versekunsten: som bestaaer af tre *μέτρα* el. Fødder; - i jambiske, trochæiske og anapæstiske Vers: som bestaaer af tre Dobbelfødder el. Dipodier, df. τρίμετρος ἰαμβικός, (jf. *Hor. pede ter percusso*, ellers lat. sædv. *senarius*), jf. τετράμετρος. — τριμηνιαῖος, 3, v. τρίμηνος, 2, (μήν), af el. i tre Maaneder, tre Maaneder gammel; πυρὸς τριμηνιαῖος, Sommerhvede; - (af τρίς).

τρίμιθος, ἡ, see u. τρέμιθος. — τριμίτινος, 3, v. τρίμιτος, 2, (τρίς, μίτος), egentl. med tre Rendingstraader; alm. tretraadig; ὁ τρίμιτος, v. τὸ τρίμιτον, tretraadet Tøi, *trilicium*, ogs. en Klædning deraf, ligel. *in dim.* τριμίτιον, τό; jf. δίμιτος. — *τρίμμα, τό, det Gnedne, Revne, Glattede; *transl.* som τρίβων Bem. 2, giennemdreven Skielm; 2) en af revne Krydderier tillavet Drik; alm. en af allehaande Ingredientser tillavet Saus; ogs. etslags Bagværk; - *dim.* τριμμάτιον, τό; v. — τρίμμος, ὁ, Gniden, Afgniden; 2) det Afgnedne, Slidte; bes. en ved stærk Færsel banet Vei el. Fedsti, som τρίβος; - (af τρίβω). — *τριμναῖος, 3, tre Miner i Vægt el. Værdi; v. - τρίμνως, ὁ, Stykke, som gielder tre Miner; (af μνᾶ); — τριμοιρία, ἡ, trefold, tredobbelt Deel, Portion, Sold; v. - τριμοιρίτης, ου, ὁ, som har el. erholder tre Dele; af - τρίμοιρος, 2, ogs. τριμοιριαῖος, 3, (μοῖρα), med el. af tre Dele, trefold, tredobbelt; — τρίμορος, 2, (μόρος), = frgd.; — τρίμορφος, 2, (μορφή), med trefold Gestalt; v. — τρίμυξος, 2, (μύξα), med tredobbelt Væge; - (af τρίς).

Τρῖνακρία, ἡ, kaldes Sicilien, af dens trende Forbierge, (τρεῖς ἄκραι); df. - *adject.* Τρινάκριος, 3. — τρίναξ, ακος, ἡ, (ἀκή), som θρῖναξ, Trefork; v. — τρινύκτιον, τό, (νύξ), tre Nætter; (af τρίς). — τριξᾶς, ἄντος, ὁ, sicilisk Mont, som gielder tre χαλκοῦς, *triens*; af — τριξός, 3, *jon.* f. τρισσός, *Herod.*; (som διξός f. δισσός). — τριάβολον, *etc.*, urigtig Læsem. f. τριώβολον. — * τριοδέω, gaaer Veien tregange; alm. gientager noget tregange; v. — τριοδία, ἡ, Korsvei, *trivium*; df. - τριοδίτης, ου, ὁ, *fem.* τριοδῖτις, ιδος, ἡ, paa en Korsvei, alm. paa Gaden; df. som driver om paa Gaden, Dagdriver; σοβὰς τριοδῖτις, offentligt Fruentimmer; *b)* τριοδῖτις, *epith.* til Hekate, der dyrkedes paa Korsveiene; - (af τρίοδος). — τριοδοντία, ἡ, v. τριοδοντική, ἡ, *sc.* τέχνη, at fiske med en Trefork, τριόδους; — τριοδόντιον, τό, *dim.* af τριοδούς; — τρίοδος, ἡ, (ὁδός), som τριοδία, Korsvei, *trivium*; ἐκ τριόδου, paa Mængdens Viis; *pl.* ofte f. *sing.*; v. — τριόδους, δοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς), med tre Tænder el. Spidser; 2) *subst.*, ὁ τριοδούς, som τρίαινα, Trefork, *Pind.*; - (af τρίς).

τρίοζος, 2, (τρίς, ὄζος), tregrenet. — τριοῖσι, see u. τρεῖς. — *τριόπης, ου, ὁ, m. bes. *fem.* τριοπίς, ιδος, ἡ, v. τριόπιος, 3, (ὄψομαι), som τριόφθαλμος, med tre Øine; — τριοπίς, ἡ, see u. frgd.; 2) = τριοττίς; — τριόργυιος, 2, (ὄργυια), tre Favne lang; — τριορία, ἡ, (ὅρος), tre Grændser; — τριόροφος, 2, f. τριώροφος, *Herod.*, *inc.*; — τριόρχης, ου, ὁ, v. τρίορχος, 2, (ὄρχις), egentl. med tre Testikler, df. vellystig; 2) som *subst.*, *a)* ὁ τρίορχος, en Falkeart; *b)* ἡ τρ., etslags Plante, sædv. κενταυρίς; — τριόττιον, τό, *dim.* af -τριοττίς, ίδος, ἡ, Ørensmykke med tre nedhængende Zirater, jf. τρίγληνος; (rimel. eet m. τριοπίς, ligesom man fordum ὄττε af ὄσσε, ὄττις af ὄψις); v. — τριόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), med tre Øine; - (af τρίς).

*τρίπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), med el. af tre Børn; som har tre Børn; — τρίπαλαι, *adv.*, (πάλαι), for meget længe siden; — τριπάλαιος, 3, (παλαιός), meget gammel; — τριπαλαισταῖος, 3, v. τριπάλαιστος, *jon.* ogs. τριπάλαστος, 2, (παλαιστή), med el. af tre Haandbreder; — τρίπαλτος, 2, (πάλλω), tregange d. e. vældigen svungen el. rammende, πῆμα, *Æsch.*; — τριπάνουργος, ὁ, (πανοῦργος), trefold Skielm, Erkeskielm; — τρίπαππος, ὁ, (πάππος), Bedstefader i fierde Led, *tritavus*; — τριπάρθενος, 2, (παρθένος), bestaaende af tre Jomfruer; — τριπάροδος, 2, (πάροδος), med tredobbelt Indgang; — τρίπατρος, 2, (πατήρ), avlet af tre Fædre; — τριπάχυιος, 2, *dor.* f. τριπήχυιος; — τρίπεδος, 2, (πούς), tre Fod lang; — τριπέδων, ωνος, ὁ, (πέδη), Slave, som tregange el. ofte har baaret Lænker; — τρι-πέμπελος, 2, meget gammel el. gnaven; — τρι-πέρυσι, *adv.*, længe før; — τριπέτηλος, 2, (πέτηλον), med tre Blade; τὸ τριπέτηλον, som τρίφυλλον, Treblad, Kløver; — τριπετής, 2, (πετάννυμι), tredobbelt udbredt; alm. trefold; — τρίπηδος, ὁ, δρόμος, Hestens Galop, sædv. ὁ διὰ κάλπης; (besl. m. τριποδίζειν); — τριπήχυιος, 2, v. τρίπηχυς, εος, 2, (πῆχυς), tre Alen lang; alm. meget lang el. stor; v. — τριπιθήκινος, 3, (πίθηκος), trefold el. meget abeagtig; - (af τρίς).

τρίπλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (τρίς), trefold, tredobbelt. — **τριπλᾰνής*, 2, (πλανάω), trefold giennemflakket; — *τριπλασιάζω*, trefordobler, tager tregange; af – *τριπλάσιος*, 2, ogs. *τριπλασίων*, ονος, ὁ, ἡ, trefold; *c. gen.*, tregange saa mange, *Ar.*; — *τρίπλεθρος*, 2, tre πλέθρα lang; — *τριπλεκής*, 2, o. *τρίπλοκος*, 2, (πλέκω), trefold flettet el. knyttet; alm. trefold, *triplex*; — *τρίπλευρος*, 2, (πλευρά), af el. med tre Sider; — *τρίπλοος*, όη, οον, *ctr.* *τριπλοῦς*, ῆ, οῦν, trefold, tredobbelt, *Pind.*; *dat.* *τριπλῇ* som *adv.*, *Il.* 1, 128, jf. τετραπλῇ; o. — *τριπόδειος*, *jon.* -*δήϊος*, 2, bes. *fem.* *τριποδηΐς*, ΐδος, ἡ, (πούς), med tre Been el. Fødder; – (af τρίς). — *τριποδηλάλος*, 2, (τρίπους, λαλέω), som taler el. spaaer paa el. fra den prophetiske Trefod, *poët.* — *τριπόδης*, ου, ὁ, (τρίς, πούς), tre Fod lang, *Hes.*; 2) med tre Been el. Fødder. — *τριποδηφορέω*, o. -*δοφορέω*, (τρίπους, φέρω), bærer, bringer en Trefod som Seierstegn (bes. i den dramatiske Veddestrid), for at opstille den som Offergave i et Tempel. — *τριποδίζειν*, at galoppere, om Hesten.

τριπόδιον, o. *τριποδίσκιον*, τό, o. *τριποδίσκος*, ὁ, *dim.* af τρίπους. — *τριποδοφορέω*, see u. τριποδηφορέω. — **τριπόθητος*, 2, (ποθέω), trefold d. e. hoiligen, inderligen ønsket el. attraaet; — *τρίποκος*, 2, (πόκος), med meget lang og tyk Uld; — *τριπόλιον*, τό, etslags Blomst, rimel. etslags Aster; — *τρίπολις*, εως, *jon.* ιος, ὁ, ἡ, (πόλις), med tre Byer, *Pind.*; 2) Forening af tre Byer til een, ligesom Treby; — *τριπόλιστος*, 2, (πολίζω), tregange bygget; tregange el. fast begrundet, οἶκος, *Soph.*; — *τρίπολος*, 2, (πολέω), tregange vendt el. pløiet; til at pløie tregange, *Hom.*; — *τριπόνητος*, 2, (πονέω), tregange forarbeidet; ἔρις *τριπόν.*, trende Arbeiderskers Veddestrid, *poët.*; — *τριπόρθητος*, o. *τρίπορθος*, 2, (πορθέω), tregange forstyrret el. hærjet; o. — *τριπορνεία*, ἡ, trefold Utugt; af – *τρίπορνος*, 2, (πόρνη), tregange el. hoist utugtig; – (af τρίς). — *τρίπος*, ου, ὁ, *poët.* f. τρίπους, *ex.* *Il.* 22, 164.

τρίπους, -ποδος, ὁ, ἡ, *neutr.* *τρίπουν*, med tre Fødder el. Been, trebenet; sædv. som *subst.*, ὁ *τρίπους*, Trefod, Kobberkiedel med tre Been, til at sætte paa Ilden, df. ἐμπυριβήτης, *Il.* 23, 702; *oppon.* *τρίποδες* ἄπυροι, der rimel. alene tiente til Prydelse, Seiersbelonninger, Æresskienk, *Il.* 9, 122, o. dl., bes. til Offer- el. Tempelgave, df. *τρίποδες* ἀναθηματικοί, Δελφικοί, o. dl.; disse vare ogs. af ædle Metaller, kunstigen forarbeidede, og med Indskrifter; jf. *Herod.* 8, 82; – fra en saadan Trefod spaaede ogsaa den delphiske Præstinde; df. som Ordsprog: ὡς ἐκ *τρίποδος*, saa vist som om Pythia havde sagt det, d. e. ufeilbarligen.

τρίπρᾱτος, 2, (πιπράσκω), tregange solgt; o. — *τριπρόσωπος*, 2, (πρόσωπον), med el. af tre Ansigter; 2) med el. af tre Personer; (af τρίς). — **τριπτήρ*, ῆρος, ὁ, Værktoi til at gnide, rive el. støde med, Morterstøder; 2) Presse, bes. den nedre Deel af en Viin- el. Oliepresse; 3) Kar, *lacus*, hvori den pressede Olie flyder; df. – *τριπτήριον*, τό, Værktoi til at gnide el. rive med, *inc.*; — *τρίπτης*, ου, ὁ, den Gnidende, bes. som gnider el. frotterer i Badet; o. — *τριπτός*, 3, *adject verb.*, gneden, slidt, stødt, æltet; til at gnide, slide, o. s. v.; (af τρίβω). — *τρίπτυχος*, 2, (πτύσσω), trefold; med trende Lag over hinanden, τρυφάλεια, *Il.*; — *τρίπωλος*, 2, (πῶλος), af el. med tre Heste; — *τρίῤῥυθμος*, 2, ῥυθμός), med, af tre Takter el. Fødder; o. — *τρίῤῥῡμος*, 2, (ῥυμός), med tre Vognstænger, sexspændt, *Æsch.*; (af flgd.).

†*τρίς*, *adv.* af τρεῖς; tregange; *τρὶς* τόσσος, *τρὶς* τόσσον, *Hom.*; ogs. bes. i Sammens. alene forstærkende, *ex.* τρισάσμενος, jf. τρι–, ligesom d. lat. *ter opt. max.*; som Ordsprog, *τρὶς* ἓξ βάλλειν, at kaste de hoieste Øine, at have Lykke, *Æsch.*; [ῐ; dog *in arsi* ῑ *Hes. Op.* 173]; df. — *τρισάγιος*, 2, ogs. 3, (ἅγιος), tregange hellig, hoihellig; — *τρισᾱένᾰος*, 2, med tre Kilder, el. d. forstærk. ἀέναος; — *τρισ-ἄθλιος*, 3, tregange el. hoist ulykkelig, *Soph.*; — *τρισάλαστος*, 2, d. forstærk. ἄλαστος; — *τρισαλιτήριος*, 2, tregange el. hoist forbrydersk; — *τρισ-ἄλῠπος*, 2, saare lidet ubehagelig; aldeles uskadelig; — *τρισ-ἄνθρωπος*, ὁ, trefold Menneske; — *τρισ-ἄποτμος*, 2, = τρισάθλιος; — *τρισ-ἀρεοπαγίτης*, ου, ὁ, trefold Areopagit, d. e. meget streng el. alvorlig; — *τρισάριθμος*, 2, (ἀριθμός), tregange talt; — *τρισ-ἀριστεύς*, έως, ὁ, som tregange vinder Prisen for Tapperhed; — *τρισ-ασμενος*, 3, meget villig; — *τρισαύγουστος*, ὁ, tregange Augustus; — *τρισ-ἄωρος*, 2, meget utidig, meget umoden; — *τρισδείλαιος*, 2, (δείλαιος), tregange el. hoist ulykkelig; o. — *τρισ-δύστηνος*, 2, = frgd.

τρισ-εινάς, άδος, ἡ, *sc.* ἡμέρα, den tredie niende Dag (Dagen for den tredie Dekade) i Maaneden, alts. den 29, *He. Op.* 816; ogs. δευτέρα φθίνοντος; *vid. Passow.* — **τρισέληνος*, 2, (σελήνη), af tre Maaner el. Nætter, som τριέσπε-

ρος, *epith.* til Herakles; — τρισέλικτος, 2, = τριέλικτος; — τρισεξώλης, ου, ὁ, d. forstærk. ἐξώλης; — τρισέπαρχος, ὁ, tregange ἔπαρχος; — τρις-εὐδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, tregange el. overmaade lykkelig; — τρισευτυχής, 2, = frgd.; — τρίσεφθος, 2, (ἑφθός, ἕψω), tregange kogt; — τρισέχθιστος, 2, d. forstærk. ἔχθιστος; — τρισέωλος, 2, d. forstærk. ἕωλος; — τρίσημος, 2, (σῆμα), af el. med tre Tegn; sædv. i Musik og Metrik, som τρίχρονος, med tre σήματα el. tre korte, el. m. een lang o. een kort, (υυυ, el. – υ); o. — τρισθανής, 2, (θνήσκω, θανεῖν), tregange død el. værdig til Døden; – (af τρίς).

† τρισκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, som τρεισκαίδεκα, tretten, *Hom.*; df. — τρισκαιδεκαέτης, ου, ὁ, (ἔτος), 13aarig; — τρισκαιδεκάκλῖνος, 2, (κλίνη), med 13 Senge el. Bordbænke; — τρισκαιδεκάμηνος, 2, (μήν), af el. i 13 Maaneder; — τρισκαιδεκάπηχυς, εος, 2, (πῆχυς), 13 Alen i Udstrækning; — τρισκαιδεκαπλᾶσίων, ονος, 2, 13fold.; — τρισκαιδεκαστάσιος, 2, (στάσις, ἵστημι), som veier el. gielder 13gange saa meget, *Herod.*; — τρισκαιδεκαταῖος, 3, paa 13de Dag; — τρισκαιδέκατος, 3, den 13de; — τρισκαιδεκαφόρος, 2, (φέρω), som bærer Frugt trettengange; — τρισκαιδεκέτης, ου, ὁ, *fem.* -έτις, ιδος, ἡ, (ἔτος), 13aarig; o. — τρισκαιδεκήρης, 2, (ἄρω), forsynet med 13 Rorbænke.

* τρις-κακοδαίμων, ονος, 2, tregange el. høist ulykkelig; — τρίσκαλμος, 2, (σκαλμός), med tre Rorbænke, *Æsch.*; — τρισκατάπτυστος, 2, (καταπτύω), tregange bespyttet el. til at spytte paa, høist foragtelig; — τρισκατάρᾶτος, 2, tregange forbandet el. til at forbande; — τρισκελής, 2, (σκέλος), med tre Been el. Fødder; — τρισκοπάνιστος, 2, (κοπανίζω), tregange stødt el. stampet, ἄρτος, tregange æltet el. fiint Brød, *Batr.*; — τρίσλοπος, 2, (λοπός), df. δένδρον τρίσλοπον, som tregange om Aaret skyder og slipper Barken; — τρισμάκαρ, ἄρος, ὁ, ἡ, d. forstærk. μάκαρ, tregange el. høist lyksalig; τρισμάκαρες καὶ τετράκις, *Od.* 5, 306, *terque quaterque beati*; sild. *fem.* τρισμάκαιρα; — τρισμακάριος, 2, τρισμακάριστος, 3, o. – τρισμακαρίτης, ου, ὁ, = τρίσμακαρ; o. — τρις-μέγιστος, 3, allerstørst, allerhøiest; – (af τρίς). — τρισμός, ὁ, (τρίζω), som τριγμός, Qviddren, Piben, Knarken, Bragen, o. dl., *stridor*.

* τρις-μύριοι, 3, tregange 10000, d. e. 30000; h. *collect.* ogs. *in sing.*, *ex.* τρισμυρία ἵππος, 30000 Ryttere, *Æsch.*; df. – τρισμυριοπάλαι, *adv.*, (πάλαι), for meget længe siden, komisk h. *Ar.*; o. – τρισμυριοπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, 30000fold.; — τρισμύριος, 3, see u. τρισμύριοι; — τρις-ὀϊζυρός, 3, trefold el. høist ulykkelig; — τρισόλβιος, 2, (ὄλβιος), trefold el. høist lykkelig; — τρις-ολυμπιονίκης, ου, ὁ, (νικάω), tregange Seiervinder i de olympiske Lege, *Pind.*; — τρίσπαστος, 2, (σπάω), tregange trukken, see u. τροχαλία; — τρισπίθᾰμος, 2, (σπιθαμή), tre Spand lang, *Hes.*; — τρίσπονδος, 2, (σπονδή), tregange udgydet el. liberet; τρίσπονδοι χοαί, Dødeoffer, som bestaaer af Honning, Melk og Viin, *Soph.*; *b)* τρίσπονδος αἰών, Liv, hvori mange Drikoffere bringes, som tilbringes i idelige Giestebude, *Æsch.*; o. — τρίσπορος, 2, (σπορά, σπείρω), trediegang saaet; τρίσπ. γονή, den tredie Slægt el. Menneskealder, *Æsch.*; – (af τρίς).

* τρισσάκις, *adv.*, som τρίς, tregange; — τρισσάτιος, 2, *poët.* f. τρισσός; (formet som μεσσάτιος f. μέσσος); — τρισσαχῇ, *adv.*, paa tre Steder; — τρισσεύω, gior noget tregange el. trediegang; — τρισσόζωος, 2, (ζωή), med tre Liv; — τρισσόθεν, *adv.*, fra tre Sider; o. — τρισσοκάρηνος, 2, (κάρηνον), o. τρισσοκέφαλος, 2, (κεφαλή), med tre Hoveder; af — † τρισσός, 3, *att.* τριττός, *adv.* τρισσῶς, (τρίς), trefold., *Pind.*; tre og tre, tre ad Gangen, *terni*; ogs. alm. f. τρεῖς, *Soph.*; df. — τρισσοφαής, 2, o. τρισσόφωτος, 2, (φάος, φῶς), i el. med trefold Lys; o. — τρισσόω, trefordobler, tager el. lægger trefold.

* τριστάδιος, 2, (στάδιον), tre Stadier lang; — τριστάσιος, 2, (στάσις), tregange saa meget værd efter Vægten; — τριστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι), = τριτοστάτης; 2) en af Rigets Store, som staaer Fyrsten nærmest, LXX; — τρίστεγος, 2, (στέγη), af el. med tre Stokværk el. Etager; τὸ τρίστεγον, *sc.* οἴκημα, ogs. ἡ τριστέγη, det tredie Stokværk; — τρίστιχος, 2, (στίχος), med el. af tre Rader, Linier, Vers; — τριστοιχεί, *Hes.*, o. τριστοιχί, *Il.*, *adv.* af – τρίστοιχος, 2, (στοῖχος), i tre Rader, Rækker, Afdelinger; — τρίστομος, 2, (στόμα), med tre Munde el. Aabninger; 2) med trefold Eg el. Spids; δόρυ τρίστομον, Trefork; — τρισυλλαβεῖν, at være – τρισύλλᾰβος, 2, (συλλαβή), trestavelset; – denne Beskaffenhed, τρισυλλαβία, ἡ; — τρισύνθετος, 2, (συντίθημι), tre=

fold sammensat; — τρις-ὕπατος, ὁ, tregange Consul; — τρίςφυλλον, τό, o. τρίςφυλλος, 2, poët. f. τρίφυλλον, etc.; — τρις-χίλιοι, 3, 3000; h. collect. ogs. in sing., jf. τρισμύριοι; df. — τρισχιλιοφόρος, 2, (φέρω), som bærer el. rummer 3000; — τρίσχιστος, 2, (σχίζω), trekløvet; — τρίσχοινος, 2, som har tre σχοίνους i Udstrækning; o. — τρισώματος, 2, o. τρίσωμος, 2, (σῶμα), som har tre Legemer; - (af τρίς).

τριταγωνιστέω, er - τριταγωνιστής, οῦ, ὁ, i. e. τρίτος ἀγωνιστής, den tredie Kæmper; bes. som paa Scenen spiller den tredie Rolle. — τριταΐζω, har Trediedagsfeber; — τριταϊκός, 3, hørende til Trediedagsfeber; o. — τριταιογενής, 2, (γένος), som opstaaer af el. i Trediedagsfeber; af — τριταῖος, 3, (τρίτος), paa tredie Dag, hver tredie Dag, Pind.; ogs. alm. f. τρίτος; b) tre Dage gammel; 2) ὁ τριταῖος, m. o. u. πυρετός, Trediedagsfeber; df. — τριταιοφυής, 2, (φυή), der ligner en Trediedagsfeber. — τριταλαντιαῖος, 3, o. τριτάλαντος, 2, (τάλαντον), af el. med tre Talenter; tre Talenter i Værdi el. Vægt; — τριτάλας, αινα, αν, d. forstærk. τάλας; o. — τριτάννυστος, 2, (τανύω), trefold udspændt el. udstrakt; alm. meget lang; (af τρίς).

τρίτατος, 3, d. poët. forlængede τρίτος, Hom. — *τριτάω, df. τριτόωσα σελήνη, Maanen paa tredie Dag efter Nymaane, Arat.; — τριτ-έγγονος, ὁ, o. τριτεγγόνη, ἡ, Barnebarn i tredie Led, trinepos, trineptis; — τριτεῖος, 3, df. τὰ τριτεῖα, den tredie Rang, Priis, Belønning; jf. πρωτεῖα, δευτερεῖα; — τριτεύς, έως, ὁ, den tredie Deel af en μέδιμνος; (formet som ἑκτεύς); af — τριτεύω, er den tredie; er — τριτευτής, οῦ, ὁ, som beklæder en Post trediegang; — τριτημοίριος, 3, (μοῖρα), = τριτημόριος, inc.; — τριτημορίζω, deler i 3 Dele; af — τριτημόριος, 3, (μόρος), som holder el. udgiør den tredie Deel, Herod.; 2) τὸ τριτημόριον f. τὸ τρίτον μόριον, en Trediedeel, id.; b) en Mønt, som gielder 6 χαλκοῦς; df. — τριτημορίς, ίδος, ἡ, en Trediedeel, Herod.; o. — τριτήμορον, τό, = τριτημόριον; — (af τρίτος).

τριτοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, (τρίτος, βαίνω), som danner den tredie Fod, βάκτρον, Eur. — Τριτογένεια, ἡ, (γένος), den Tritofødte, epith. til Athene, ogs. f. Athene selv; af Søen Τριτωνίς i Libyen, ved hvilke Gudinden skulde være født; - Afledningen af et forældet τριτώ f. κεφαλή, tilligemed Sagnet om hendes Fødsel af Zeus's Hovede, er langt sildigere og uvist; efter nogle er τριτογένεια, født paa den tredie Dag; - 2) Pythagoras kaldte saaledes Tallet Tre, ogs. den ligesidede Triangel. — Τριτογενής, έος, ἡ, Biform af Τριτογένεια. — τριτοκέω, (τρίς, τίκτω, τεκεῖν), føder tregange; føder tre Børn el. Unger. — τριτόμηνις, ιδος, ἡ, (τρίτος, μήν), den tredie Dag i Maaneden, ἡ τρίτη τοῦ μηνός; i Athenen var den helliget Pallas.

τρίτομος, 2, (τέμνω), tregange skaaren; τὸ τρίτομον, indsaltet Stykke af Fisken πηλαμύς; 2) trekantet; τὸ τρίτομον, Trekant; o. — τρίτονος, 2, (τόνος), med el. af tre Toner; ὁ τρίτονος i Musiken, den Dissonants, som falder imellem Qvarten og Qvinten; (af τρίς). — τριτοπάτωρ, ορος, ὁ, (πατήρ), Fader i tredie Led, Oldefader; i Athenen dyrkedes ogs. Τριτοπάτορες s. Τριτοπάτρεις; af — †τρίτος, 3, den tredie; τρίτος αὐτὸς ἦλθε, selv tredie, med to andre; τῇ τρίτῃ, sc. ἡμέρᾳ, paa den tredie Dag, men τὴν τρίτην, i Forgaars; b) τρίτον, ogs. τὸ τρίτον s. τότριτον, som adv. f. τρίτως, trediegang; for det tredie; c) τὰ τρίτα λέγειν τινί, som τριταγωνιστεῖν, at spille den tredie Rolle under nogen; τὰ τρίτα, sc. ἆθλα, den tredie Kamppriis; df. — τριτόσπονδος, 2, = τρίσπονδος; — τριτόσπορος, 2, = τρίσπορος; — τριτοστάτης, (ἵστημι), der staaer som den tredie i Rækken (fra Choryphæus); o. — τριτόω, giør noget trediegang; deler i tre Dele.

τρίττος, 3, att. f. τρίσσος. — τριττύα, ἡ, = τριττύς. — τριττυαρχέω, er - τριττυάρχης, ου, ὁ, o. τριττύαρχος, ὁ, (ἄρχω), Forstander for en τριττύς Bem. 3; af — τριττύς, ύος, ἡ, (τρίτος), ogs. τριτύς o. τριτύα, Tallet Tre, ternio; 2) Offer af tre Dyr, neml. af en Tyr, en Buk, o. en Orne, smovetaurilia, ogs. af tre andre Dyr; 3) i Athenen sædv. en Trediedeel el. en Afdeling af en φυλή; (af d. æoliske τριππύς er d. lat. tribus). — τριτώ, ἡ, f. κεφαλή, see u. Τριτογένεια. — Τριτώ, οῦς, ἡ, Trito, epith. til Athene, see u. Τριτογένεια. — Τρίτων, ωνος, ὁ, Triton, en Havgud, Søn af Poseidon o. Amphitrite, Hes.; sild. in pl., Τρίτωνες, Tritoner, etslags Underguder i Havet; b) en Gud, hvem den libyske Indsø Τριτωνίς er helliget; ogs. en Flod, som forbinder denne Sø med Havet; c) en Skovbæk i Boeotien. — Τριτωνιάς, άδος, o. Τριτωνίς, ίδος, ἡ, epith. til Athene; 2) Søen Tritonis i Libyen, ogs. λίμνη Τριτωνιάς, Eur. — Τριτώνιος, 3, (Τρίτων), tritonisk. — τρίτως, adv. af

τρίτος, for det tredie. — τρίτωσις, ἡ, (τριτόω), Formindskelse indtil en Trediedeel.

*τριφάης, 2, (φάος), af el. med tredobbelt Lys; — τριφανής, 2, (φαίνομαι), som viser sig trefold; — τριφαλαγγία, ἡ, (φάλαγξ), trefold Phalanx; — τριφάσιος, 3, o. τρίφατος, 2, (τρεῖς), trefold, *trifarius*; — τριφίλητος, 2, (φιλέω), trefold el. hoiligen elsket, *Theocr.*; — τριφορέω, er - τριφόρος, 2, (φέρω), som tregange (om Aaret) bærer Frugt; — τριφυής, 2, (φυή), ogs. τρίφυιος, 2, af en trefold Art el. Natur; alm. trefold, treslags; — τριφύλλιον, τό, *dim.* af - τρίφυλλον, τό, Treblad, Kløver; *neutr.* af - τρίφυλλος, 2, (φύλλον), med tre Blade; — τρίφυλος, 2, af el. med 3 φυλαῖς el. Stammer; o. — τριφωνός, 2, (φωνή), trestemmig; - (af τρεῖς).

τρίχα, *adv.*, (τρεῖς), trefold, i tre Dele, *Od.*; ogs. διὰ τρίχα, *Hom.*; τρίχα νυκτός, en Trediedeel af Natten, *id.*; sild. ogs. τριχᾶ. — τριχάϊκες [ᾱϊ], οἱ, (ἀΐσσω), Δωριέες, enten af τρίχα, de trefold deelte, el. af θρίξ, med tredobbelt Hjelmbusk, τρίλοφοι. — τριχάλεπτος, 2, (χαλέπτω), meget tung; meget harmfuld; — τρίχαλκος, ὁ, Mont, som holder el. gjelder tre χαλκοῦς; o. — τρίχαλος, 2, dor. f. τρίχηλος, (χηλή), trefold kløvet el. gabende, κῦμα, *Æsch.*; jf. τρίχηνος; (af τρεῖς). — τρίχαπτος, 2, (θρίξ, ἅπτω), flettet el. vævet af Haar; τὸ τρίχαπτον, *sc.* ἱμάτιον, en af Haar vævet Klædning. — τριχάς, άδος, ἡ, etslags Drossel el. Kramsfugl. — τρίχες, αἱ, *nom. pl.* af θρίξ.

τριχῆ, *adv.*, (τρίχα), paa en trefold Maade. — τριχήλαβον, τό, *poët.* f. τριχολάβιον. — τρίχηνος, 2, (τρεῖς, χαίνω), med trefold Gab el. Svælg. — τριχθά, *adv.*, *poët.* f. τρίχα, trefold, i tre Dele, *Hom.*; df. — τριχθάδιος, 3, trefold, tredeelt. — τριχιάζω, = τριχιάω; o. — τριχίας, ου, ὁ, behaaret, med Haar; (af θρίξ). — τριχίας, ου, ὁ, o. τριχιάς, άδος, ἡ, = τριχάς; 2) = τριχίς. — τριχίασις, ἡ, den Diensvaghed, som følger af, at Dienhaarene voxe indad; 2) etslags Sygdom i Urinrøret; 3) den Sygdom i Brystet, at Melken løber sammen; af — τριχιάω, (θρίξ), har Haar, er behaaret. — τριχίδιον, τό, *dim.* af τριχίς. — τρίχινος, 3, (θρίξ), af Haar, giort af Haar. — τρίχιον, τό, *dim.* af θρίξ, lidet Haar. — τριχίς, ίδος, ἡ, etslags Sardelle med Finner som Haar, *Ar.*; o. — τριχισμός, ὁ, haarfiin Ridse i Jssebener; (af θρίξ).

τριχοβάπτης, ου, ὁ, (βάπτω), Haarfarver; — τριχοβόρος, ὁ, (βορά), som gnaver el. æder Haar; — τριχόβοστρυχος, 2, (βόστρυχος), med Haarlokker; — τριχοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω), = τριχοβόρος; o. — τριχοειδής, 2, (εἶδος), haaragtig, haarig, haaret; (af θρίξ). — τριχόθεν, *adv.*, (τρίχα), fra tre Sider el. Steder. — τριχοίνικος, 2, (τρεῖς), som holder tre χοίνικας. —*τριχοκόμος, 2, (κομέω), som pleier el. pynter Haaret; — τριχοκοσμητής, οῦ, ὁ, (κοσμέω), som smykker Haaret; — τριχοκουρία, ἡ, (κουρά), Haarklipning; — τριχολάβιον, τό, o. τριχολαβίς, ίδος, ἡ, (λαμβάνω), liden Haartang; o. — τριχολογέω, (λέγω), afplukker el. udtrækker Haarene; - (af θρίξ). — τριχόλωτος, 2, (τρεῖς, χολόω), tregange el. meget forbadt.

τριχόμαλλος, 2, (μαλλός), med haaret Uld, οἶς, *poët.*; — τριχομανές, τό, (μαίνομαι), vor Frues Haar, Navnet paa en Plante; — τριχομαχία, ἡ, (μάχη), Haarkamp, Skægkamp; — τριχοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω), som former el. smykker Haaret; o. — τριχοποιέω, faaer Haar; (af θρίξ). — τρίχορδος, 2, (χορδή), af el. med tre Strænge; τὸ τρίχορδον, Instrument med tre Strænge; o. — τριχορία, ἡ, (χορός), trefold Chor; (af τρεῖς). — τριχοῤῥοέω, o. τριχοῤῥυέω, er - τριχοῤῥυής, (θρίξ, ῥέω), som taber Haaret, hvem Haaret gaaer af. — τριχοτομέω, (τέμνω), 1) (θρίξ), afskærer Haaret; 2) (τρίχα), sønderskærer tregange. — τριχοτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω), = τριχοβόρος. — τριχοῦ, *adv.*, (τρίχα), paa tre Steder, *Herod.* — τριχουλος, 2, = οὐλότριχος.

τριχουνιαῖος, 3, *inc.*, o. τρίχους, ουν, (τρεῖς), som holder tre χοῦς. — *τριχόφοιτος, 2, (φοιτάω), ἴουλος, rimel. den første Duun paa Hagen, *poët.*; — τριχοφυέω, er - τριχοφυής, 2, (φύω), som frembringer el. faaer det første Haar; df. - τριχοφυΐα, ἡ, Haarets Voxen el. Vært; — τριχόφυλλος, 2, (φύλλον), med haarfine Blade; o. — τριχόω, giør haaret, forsyner med Haar; - (af θρίξ). — τρίχρονος, 2, (χρόνος), med el. af tre Tider; alm. = τρίσημος; o. — τριχρώματος, o. τρίχρωμος, 2, o. τρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρῶμα, χρώς), trefarvet; (af τρεῖς). — τριχυφής, 2, (ὑφαίνω), vævet af Haar, som τρίχαπτος; o. — τριχώδης, 2, (εἶδος), haaragtig, ligesom Haar; haarfiin; φωνία τριχώδη, fine Stemmer el. Toner, *Aristot.*; (af θρίξ). — τρίχωμα, τό, (τριχόω), Haarbedækning, Haarvært, *Herod.*; - *dim.* τριχωμάτιον, τό. — τρίχωρος, 2, (τρεῖς, χῶρος), med tre Rum el. Afdelinger. —

τριχῶς, *adv.*, (τρίχα), paa trefold Maade. — *τρίχωσις*, ἡ, at behaare; ogs. = *τρίχωμα*; o. — **τριχωτός**, 3, behaaret, haarig, med Haar; (af τριχόω).

τριψεργία, ἡ, (ἔργον), Arbeidets Forsinkelse; — **τριψημερέω**, (ἡμέρα), tilbringer Dagen el. Tiden unyttigen; o. — **τρίψις**, εως, ἡ, Gniden, Frotteren; Gnidning, Friction; ἐς - **τρίψιν**, *Herod.* 4, 183, til at føle paa, d. e. i Haardhed; (af τρίβω). — ***τρίψυχος**, 2, (ψυχή), med tre Siæle el. Liv; — **τριωβολαῖος**, -**βολιαῖος**, o. -**βολιμαῖος**, 3, som er tre Oboler i Værdi el. Vægt; o. - **τριωβολοκρεΐοκον**, τό, (κρέας), et Stykke Kiød til tre Oboler; af - **τριώβολον**, τό, o. **τριώβολος**, ὁ, (ὀβολός), tre Oboler, Treobolstykke; — **τριωνυμία**, at være - **τριώνυμος**, 2, (ὄνομα), som har tre Navne; — **τριώνυχος**, 2, (ὄνυξ), med tre Negle el. Spidser; — **τριώπης**, ου, ὁ, *fem.* **τριωπίς**, ιδος, ἡ, (ὤψ), med tre Øine el. Ansigter; o. — **τριώροφος**, 2, (ὀροφή), med tre Stokværk; den rigtigere Form f. τριόροφος; - (af τρεῖς).

Τροία, ἡ, *jon.* **Τροίη**, h. *Pind.* ogs. **Τροΐα**, Byen og Landskabet Troja; df. som *adv.*, **Τροίᾱθεν**, *jon.* Τροίηθε(ν), fra Troja, o. **Τρίανδε**, *jon.* Τροίηνδε, til Troja, *Hom.* — **τρόμεοίατο**, see u. τρομέω. — **τρομερός**, 3, zittrende, frygtsom, forskrækket; af — **τρομέω**, o. **τρομέομαι**, som τρέμω, zittrer, bæver; df. alm. frygter; ogs. *c. acc.*, zittrer, τινά o. τὶ, for nogen el. noget; ogs. *c. part.*, μηδὲ **τρομεοίατο** θυμῷ (f. τρομέοιντο) - **ἀμβαίνοντες**, ved at træde derpaa, *Il.* 10, 492; *part. jon.* **τρομεύμενος**, *Sol. fr.*; df. - **τρομητός**, ogs. **τρομικός**, 3, sild. Former f. τρομερός; o. — **τρομο-ποιέω**, bringer til at zittre; af — **τρόμος**, ὁ, (τρέμω), Zittren, Bæven; Frygt, Angest, *Hom.*; df. — **τρομώδης**, 2, (εἶδος), = **τρομερός**.

τροπαία, ἡ, 1) *poët.* f. τροπή, Vending, Afvendelse, κακῶν, *Æsch.*; 2) **τροπαία**, *sc.* πνοή, Vexelvind, bes. Paalandsvind, *oppon.* ἀπογαία; egentl. *fem.* af τρόπαιος. — **τρόπαιον**, τό, *att.* **τροπαῖον**, lat. *tropæum*, Trophæe, (rigtigere Tropæe), Seirstegn, som af de Fienden fratagne Vaaben opfortes paa det Sted, hvor han havde vendt sig paa Flugt; **τροπαῖα** ἐγεῖραι, στῆσαι, ἵστασθαι, at opreise, opføre saadanne Trophæer, κατά s. ἀπὸ πολεμίων, imod el. over Fienden, ἱππομαχίας, o. dl., i Anledning af en Ryttertræfning; jf. flgd.; egentl. *neutr.* af — **τρόπαιος**, 3, (τροπή), hørende til en Vending, Omvexling, Forandring; *b)* hørende til Flugt, bevirkende den; sædv. θεοὶ **τρόπαιοι**, som drive Fienden paa Flugt, som forlene Seier, bes. Ζεὺς **τρόπαιος**, hvem derfor **τροπαῖα** var helligede; *c)* som ἀποτρόπαιος, *Soph.*; *pass.*, ὄμμασι **τροπαῖός** τινος, som vender sit Blik fra nogen, *Eur.*

τροπαιουχία, ἡ, Modtagelsen af et Seirstegn; df. Seier; af - **τροπαιοῦχος**, 2, (ἔχω), som har el. modtager Seirstegn; **τροπ.** θεοί, til hvilke man indvier Seirstegn; jf. d. lat. *Feretrius*; o. — **τροπαιοφορία**, ἡ, at bære el. bringe Seirstegn; af - **τροπαιοφόρος**, 2, (φέρω), som bærer el. bringer Seirstegn; som bringer Seier; (af τρόπαιον). — **τροπαλίζω**, *poët.* f. τρέπω; df. — **τροπαλισμός**, ὁ, *poët.* f. τροπή. — **τροπαλλίς**, ίδος, ἡ, som δεσμή, et Bundt, σκοράδων, af Løg, *Ar.* — **τροπάω**, urigtig Læsem. f. τρωπάω. — τρόπειον, τό, see u. τροπήϊον. — **τροπέω**, *poët.* f. τρέπω, *Il.* 18, 224.

τροπή, ἡ, (τρέπω), Venden, Omvenden Tilbagevenden; **τροπαὶ** ἠελίοιο, Solhverv, *solstitia*, *Od.*; sild. **τροπαὶ** θεριναί s. βόρειοι, **τροπ.** χειμεριναί s. νότιοι, Sommer- Vintersolhverv; - *b)* **τροπήν** τινος ποιεῖν s. ποιεῖσθαι, at slaae Fienden paa Flugt, *Herod.*; ogs. *pass.*, Flugt, *ex.* ἰδὼν δὲ **τροπὴν** τῶν ἑαυτοῦ γινομένην, *id.* 7, 167; *c)* alm. Vexling, Afvexling, Forandring; μάχης **τροπή**, Slagets Vending el. Udfald, *Æsch.*; **τροπὴ** λέξεως, = τρόποι λ.; *pl.* **τροπαί** ogs. f. τροπαῖαι, Vexelvinde.

τροπήϊον, τό, *jon.* f. τροπεῖον, Viinpresse, *poët.* — **τροπηλίς**, ίδος, ἡ, f. τροπαλλίς, *inc.* — **τρόπηξ**, ηκος, ὁ, Aaregreb, Aare; jf τράπηξ. — **τροπίας**, ου, ὁ, (τρέπω), οἶνος, Viin, som har slaaet sig el. som er fordærvet, *Ar.*; ogs. οἶνος τετραμμένος. — **τροπίδιος**, 2, hørende til en Skibskiøl, *ex.* ξύλον; o. — **τροπίζω**, forsyner med en Skibskiøl; (af τρόπις). — **τροπικός**, 3, *adv.* -**κῶς**, 1) (τροπή), hørende til Venden el. Vending; bes. κύκλος **τροπικός**, Vendekredsen; σημεῖα τρ., Solstitialpunkterne; 2) (τρόπος), i Rhetoriken, figurlig, uegentlig, λέξις. — **τρόπις**, ἡ, *gen. ep.* ιος, sild. ιδος, εως, (τρέπω), Skibskiøl, *Od.*, ogs. **τρόπις** νεός, *ib.*; **τρόπιν** θέσθαι, at lægge Kiølen til et Skib, *Plut.*; ogs. *transl.*, Grundlag, Begyndelse.

τροπολογέω, (λέγω), taler figurligen, udlægger allegorisk; df. - **τροπολογία**, ἡ, figurlig el. uegentlig Tale; o. — **τροπο-μάσθλης**, ητος, ὁ, egentlig en snildig, forslagen Karl, el. hvis Opførsel fortiener Pidsken; slet Ord h. *Luc.*; af — **τρόπος**, ὁ, (τρέπω), egentl. Vending, Retning; sædv. Art el. Viis og Maade; Indretning, Forfatning; Sæder, Charakteer, Sindelav, Adfærd, Op-

forsel; Skik og Brug; ogs. *in pl.*, *ex.* Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ τρόποις ἐπὶ σφετέροισι, *Pyth.* 10, 58; τοῦτον τὸν τρόπον, paa denne Maade, saaledes; οὐκ οἶδα ὄντινα -τρόπον, jeg veed ikke hvorledes, *Dem.*; ἐκ παντὸς τρόπου, paa alle Maader; κατὰ τρόπον, πρὸς τρόπον, efter Sagens Medfør, passende, hensigtsmæssigen, *oppon.* ἀπὸ τρόπου, bes. m. λέγειν; ὁ τρόπος τῆς συμφορᾶς, Sagens sande Stilling el. Beskaffenhed, *Soph. Oed. T.* 99; – 2) som ἁρμονία, Toneart; τρόπος Λυδικός, *Pind.*; – 3) figurligt el. uegentligt Udtryk, *immutata oratio*, *Cic.*

τροπός, ὁ, (τρέπω), Læderrem, hvormed Aaren befæstedes til Rorbænken; τροποὶ δερμάτινοι, *Od.*; ogs. στρόφος; 2) sild. en Biælke, som τράπηξ, τράφηξ. — τροποφορέω, (τρόπος, φέρω), fordrager nogens Adfærd, lemper mig efter nogen. — τροπόω, som τρέπω, vender el. jager paa Flugt; 2) binder Aaren fast med Remmen τροπός; ogs. *in med.*, *Æsch.*; df. — τροπωτήρ, ῆρος, ὁ, = τροπός, *Thuc.*; 2) som nærer el. styrker, ligesom f. τροφωτήρ af τρέφω. — τρουλλίον, τό, d. lat. *trulla*, Muurskee, o. dl. — τροφάλιον, τό, *dim.* af -τροφαλίς, ίδος, ἡ, frisk Ost, ogs. τροφαλὶς τυροῦ, *Ar.*; af τρέφειν γάλα, see u. τρέφω.

τροφεῖον, τό, Ammeløn, Opdragerløn, Kostpenge; 2) βίου τροφεῖα, som τροφή, Livets Underholdning, *Soph.*; o. -τροφεύς, έως, ὁ, Ernærer, Opdrager; af -τροφεύω, sild. Biform af τρέφω, ernærer, opdrager. — τροφέω, = τρέφω; df. τροφέοντα som *lect. var.* f. τροφόεντα, *Od.* 3, 290. — τροφή, ἡ, (τρέφω), Næring, Føde; Kost, Underholdning; βίου τροφή, Livets Ophold; 2) Pleie, Opdragelse, *Herod.*; 3) hvad der ernæres el. opdrages, Ungdommen, *Soph. Oed. T.* 1. — τρόφημα, τό, (τρέφω), Næring, Spise.

τρόφι, see u. τρόφις. — τροφίας, ου, ὁ, (τρέφω), som holdes paa Stald, ἵππος; βοῦς, *oppon.* φορβάς o. ἀγελαῖος. — τροφιμαῖος, 3, o. τρόφιμος, 3, ogs. 2, (τροφή), som giver Næring, nærende; τὰ τρόφιμα, hvad der nærer; γῆ τρόφιμος τέκνων, *Eur.*; ὁ τρόφιμος, Husbond, ἡ τροφίμη, Madmoder; 2) *pass.*, Opdragling, Kostgænger, *Xen.*; df. — τροφιμότης, ητος, ἡ, Næring, nærende Beskaffenhed. — τρόφιος, 3, *poët.* f. τρόφιμος; — τρόφις, ὁ, ἡ, τρόφι, τό, velnæret, fast, tæt, tyk, stor; df. τρόφι κῦμα, stor el. uhyre Bølge, *Il.*; τρόφιες παῖδες, voxne Børn, *Herod.*; 2) f. τρόφιμος Bem. 2, *Opp.*, *inc.*; — τροφιώδης, 2, (εἶδος), ligesom tyk el. sammenløben, uklar; o. — τροφόεις, εσσα, εν, velnæret, fast, tæt, tyk, stor; κύματα τροφόεντα, *Hom.*, jf. τρόφις; — τροφοποιός, 2, (ποιέω), ernærende, ὀρνίθων, som opelsker Fugle, *poët.*; — τροφός, ὁ o. ἡ, som ernærer, pleier, opdrager; ἡ τροφός, Pleiemoder, Opdragerinde, Amme, *Od.*; f. *masc.* sædv. τροφεύς; τὸ τροφόν, det Nærende, *Plut.*; 2) *pass.*, Pleiebarn, Opdragling; — τροφοφορέω, er -τροφοφόρης, ου, ὁ, (φέρω), som bringer el. giver Næring; o. — τροφώδης, 2, (εἶδος), af en nærende Beskaffenhed; 2) = τροφιώδης, *inc.*; – (af τρέφω).

τροχάδην, *adv.*, (τρέχω), løbende; (formet som σποράδην). — τροχάζω, som τρέχω, løber, render, *Herod.*; — τροχαϊκός, 3, *adv.* -κῶς, trochæisk, bestaaende af Trochæer; af -τροχαῖος, 3, løbende, hurtig; sædv. i Metriken, ὁ τροχαῖος, *sc.* πούς, Trochæus, Versfod af en lang og en kort, (-υ), ogs. χορεῖος; (af τρέχω). — τροχαλεῖον, τό, Kreds, Kugle; o. — τροχαλία, ἡ, *trochlea*, rundt Legeme, som dreier sig om sin Axel, Cylinder, Valse, Rulle, Haspe, Vinde; τροχαλ. τρίσπαστος, πολύσπαστος, Tallie med tre el. flere Ruller; df. -τροχαλίζω, ruller, valser; *pass.*, ruller el. bliver rullet; (af τροχαλός). — τροχαλιώδης, 2, (τροχαλία, εἶδος), der ligner en Rulle, Vinde, Haspe. — τροχαλός, 3, *adv.* -λῶς, (τρέχω), løbende, ilende, γέρων, *Hes.*; alm. hurtig, rask, flink; 2) rund; jf. τρόχμαλος.

τροχαντήρ, ῆρος, ὁ, (τροχάζω), en Løber; 2) den øverste Runding af Hofteknokkelen, der løber i Panden. — τροχάς, άδος, ἡ, = ἐνδρομίς. — τρόχασμα, τό, (τροχάζω), let Vogn, Jilvogn. — τροχάω, løber, bes. løber el. dreier mig i en Kreds; df. er rund; o. — τροχεός, *inc.*, o. τροχερός, 3, hurtig, rund og rullende som et Hiul; (af τρόχος). — τροχηλασία, ἡ, Kiøren el. at kiøre; alm. Bevægelse; af -τροχηλατέω, styrer Vognen, kiører; 2) martrer paa Hiulet; af -τροχηλάτης, ου, ὁ, som styrer Vognen, Kudsk; o. — τροχήλατος, 2, trukken el. dreven af Vognhiulet, *Eur.*; 2) dreiet paa Pottemagerskiven; (af τρόχος, ἐλαύνω).

τροχηλία, ἡ, = τροχαλία. — τροχιά, ἡ, 1) (τροχός), Hiulspor, Vognspor; 2) (τρόχος), Hiulets Runding. — τροχίζω, (τροχός), omdreier el. martrer paa Hiulet; ogs. alm. overkiører; 2) forsyner med Hiul; 3) *intr.*, løber el. dreier mig i en Kreds. — τροχιλία, ἡ, = τροχαλία; ogs. τροχίλια, τά, *Plat.* — τρόχιλος, τροχῖλος, o. τροχίλος, ὁ, (τρέχω), Strandløber; jf. *Herod.* 2,

68; 2) Gierdekonge. — τρόχιον, τό, *dim.* af τροχός. — τροχιός, 3, = τροχερός, bes. rund; o. — τρόχις, ιος, o. εως, ὁ, Løber, Bud, Tiener, *Æsch.*; (af τρέχω). — τροχίσκιον, τό, o. τροχίσκος, ὁ, *dim.* af τροχός, lidet Hiul; liden Kugle, Sæbekugle, Pille, o. dl.

τρόχμᾰλος, ὁ, (τροχός), rund, af Vandet glattet Steen; *in pl.*, τὰ τρόχμαλα, en Hob saadanne Stene, ogs. et deraf opført Gierde. — * τροχο-δῑνέω, dreier, ruller i en Kreds, ὄμματα ἑλίγδην, *Æsch.*; — τροχοειδής, 2, (εἶδος), hiul- el. kredsformet, rund, λίμνη, *Theogn.*; — τροχόεις, εσσα, εν, der dreier sig som et Hiul, alm. rund, κύλιξ, *poët.*; — τροχοκουράς, άδος, ὁ, ἡ, o. τροχοκουρίς, ίδος, ἡ, (κείρω), klippet rundtom; — τροχοπαικτέω, (παίκτης), leger med et Hiul el. et Spilleværk; — τροχο-πέδη, ἡ, Sko paa Hiulet, sædv. ἐποχεύς; o. — τροχοποιέω, er - τροχοποιός, 2, (ποιέω), som gior Hiul; ὁ τροχοπ., Hiulmager; - (af flgd.).

* τροχός, ὁ, egentl. som løber, en Løber; sædv. Hiul, Vognhiul, *Il.*; ogs. af Liigheden: *a)* Pottemagerskive, *ib.*; *b)* Hiul el. Ring, hvormed Børn lege, sædv. κρίκος, der drives om med en ἐλατήρ; *c)* et Hiul som Torturredskab; ἐπὶ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, ἕλκεσθαι, *Ar.*; - 2) enhver rund Skive el. Masse; τροχὸς κηροῦ, στέατος, *Od.*; men τροχοὶ γῆς, τρ. θαλάσσης, runde el. rundtom indsluttede Flader; - 3) = τρόχωμα; o. — τρόχος, ὁ, Løb, Løben; bes. Kredsløb, *ex.* Solens; 2) Løbeplads, bes. kredsformet Løbebane; 3) en Løber; 4) som Dyr, en Grævling; - (af τρέχω). — τροχώδης, 2, (τροχός, εἶδος), hiul- el. kredsformet, rund. — τρόχωμα, τό, (τροχόω), Indfatning rundtom, Rand, Gesims, Ringmuur, o. dl.

τρυβλίον, τό, Skaal, Drikkeskaal, Bæger; (efter Formationen *dim.* af *inus.* τρύψ). — τρῠγάω, (τρύγη), indsamler de modne Mark- og Træfrugter; ogs. *in med.*, τρυγᾶσθαι μέλι, *Mosch.*; ὅτε τρυγόωεν (τρυγῷεν) ἀλωήν, afhøstede, *Il.* 18, 566; 2) *transl.* som καρποῦμαι, benytter mig af nogen, τινά. — τρυγερός, 3, (τρύξ), = τρυγώδης. — τρυγετός, 3, = τρυγητός, *inc.* — τρύγη [ῡ] ἡ, egentl. Tørhed; df. sædv. de modne (tørrede) Træ- og Markfrugter, som indhøstes; jf. ὀπώρα; 2) Høst, Høsten, Indsamling; ἀμπέλων τρύγη, Viinhøst; (af τρύγω f. φρύγω, φρύσσω). — * τρῠγήσιμος, 2, moden til at høste; af - τρύγησις, ἡ, Høst, Viinhøst, *gramm.*; — τρυγητήρ, ῆρος, ὁ, som indhøster Viin; som holder Viinhøst, *Hes.*; df. - τρυγητήριον, τό, Viinpresse; — τρυγητής, οῦ, ὁ, = τρυγητήρ; — τρυγητικός, 3, hørende, skikket til Høst el. Viinhøst; o. — τρυγητός, ὁ, Indhøsten el. Indsamling af Mark- og Træfrugter; Indhøstning, Høst; ogs. som τρύγη, den modne Høstfrugt; 2) Tiden til at høste, i denne Bem. ogs. τρύγητος; - (af τρυγάω). — τρυγήτρια, ἡ, *fem.* af τρυγητήρ.

τρῠγηφάγος, 2, (τρύγη, φαγεῖν), som æder Markfrugter, bes. Korn. — τρυγηφάνιος, ὁ, (τρύξ, φαίνομαι), οἶνος, den af Drueskaller pressede Viin, *lora*; ogs. τρυγηφάνιον, τό. — τρυγηφόρος, 2, (τρύγη, φέρω), som bærer Mark- el. Træfrugter, bes. Viin. — τρυγία, ἡ, = τρύξ, *inc.* — τρυγίας, ου, ὁ, med Bærme, οἶνος, tyk el. uklar Viin; — τρυγίζειν, at sætte Bærme; — τρυγικός, 3, giort af Bærme; τρυγικὸς χορός, = τρυγῳδικὸς χορός, *Ar.*; — τρύγῐνος, 3, med el. af Bærme; — τρυγο-δαίμων, ονος, ὁ, komisk, f. τρυγῳδός, *Ar.*; — τρυγοδίφησις, ἡ, (διφάω), som (med Læberne) opsøger noget i Bærme, (etslags Leg); o. — τρυγοιπέω, giennemsier, bes. sier Viin igiennem et Klæde for at klare den; af - τρύγοιπος, ὁ, (ἶπος), et saadant Klæde; - (af τρύξ). — τρῡγώνιος, 3, kommende fra, hørende til en τρυγών. — τρύγος, ὁ, sild. Form f. τρύγη. — τρυγόωεν, see u. τρυγάω. — τρύγω, tørrer, sild. Form f. τρυγάω, jf. τρύγη.

τρῠγῳδέω, see u. τρυγῳδός. — τρυγώδης, 2, (τρύξ, εἶδος), som ligner Bærme, fuld af Bærme. — τρυγῳδία, ἡ, o. τρυγῳδικός, 3, see u. flgd. — τρυγῳδός, ὁ, (τρύξ, ᾠδή), egentl. Mostsanger, Bærmesanger, ældre Benævnelse f. κωμῳδός, enten fordi Sangerne overstrøge deres Ansigt med Viinbærme, hvf. *peruncti faecibus ora* h. *Hor.*, el. fordi den seirende Sanger belønnedes med Most, el. efter nogle, Viinhøstsanger (altf. af τρύγη); - df. τρυγῳδέω, τρυγῳδία, τρυγῳδικός, f. κωμῳδέω, κωμῳδία, κωμῳδικός.

τρῡγών, όνος, ἡ, Turteldue, (af dens kurrende Stemme); df. som Ordsprog τρυγόνος λαλίστερος, Sladderhank; jf. *Theocr.* 15, 88; 2) etslags Rokke med en Pig paa Halen; af — τρύζω, kurrer, bes. om Turtelduer; ogs. qviddrer, piber, om Svalen, o. dl.; om Mennesker knurrer, fordrer knurrende, *Il.* 9, 311; ogs. om Rumlen i Maven; (rimel. alene *in præs.* o. *impf.*, besl. m. τρίζω o. τρύω). — τρῠήλα, ἡ, τρυήλης, ου, ὁ, o. τρύηλις, ἡ, (τρύω), *trua*, *trulla*, Skee el. Slev til at røre i noget. — τρυλλίζω, o. τρυλίζω, = θρυλλίζω, bes. om Vag-

telen; (best. m. τρύζω). — τρῦμα, τος, τό, - dim. τρυμάτιον, τό, - τρυμαλιά, ἡ, o. τρύμη, ἡ, (τρύω), Hul, bes. som er slidt; 2) τρύμη, transl. som τρίμμα, en inddreven, forslagen, listig Karl, Ar. Nub. 448.

τρύξ, ἡ, gen. τρυγός, (τρύγω), ung og ugjæret Viin, Most; 2) Bærme af Viin, Olie, o. dl.; τρύγες στεμφυλίτιδες, lora, see u. τρυγοφάνιος; om Metaller, Sinner, Hammerskæl, scoria; 3) τρὺξ οἴνου ὀπτή, s. πεφρυγμένη, brændt Viinsteen, Viinsteensalt; 4) τροχίλοι τρυγός, Pletfugler, Theophr.; df. — τρυγώδης, 2, sild. Form f. τρυγώδης. — τρῦπα, ἡ, = τρύπη; df. — τρυπ-αλώπηξ, εκος, ὁ, Ræv, som lister sig igjennem enhver Aabning; transl., listigt Menneske. — τρυπάνη, ἡ, som τρύπανον, et Bor; df. — τρυπανία, ἡ, en igjennem Borets Greb trukken Rem; o. — τρυπανίζω, borer, gjennemborer.

τρυπάνιον, τό, dim. af - τρύπανον, τό, et Bor, jf. Od. 9, 385; 2) h. Chirurgerne, en Trepan; 3) Træ, som guides for at giøre Ild, jf. πυρεῖον; df. — τρυπανοῦχος, ὁ, (ἔχω), Greb el. Hefte paa et Bor; af — τρυπάω, borer, gjennemborer, Od.; af — τρύπη, o. τρῦπα, ἡ, (τρύω), et Hul. — τρύπημα, τό, det borede Hul; ogs. alm. som frgd., et Hul; ogs. Borspaaner; — τρυπητήρ, ῆρος, ὁ, gjennemboret Kar, χαλκοῦς ἢ κεραμοῦς, af Kobber el. Leer; o. — τρυπητής, οῦ, ὁ, den Borende; (af τρυπάω).

*τρυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ), som qvæler, plager, besværer Menneskene, αὐδά, Soph. Phil. 208; — τρυσίβιος, 2, (βίος), som giør Livet surt el. møisommeligt; 2) som fører et usselt Liv; — τρυσίππιον, τό, (ἵππος), Tegn, som paabrændes en i Statens Tieneste udnyttet Hest; o. — τρῦσις, ἡ, egentl. Afgniden; df. Udmattelse, Qval, Plage; - (af τρύω). — τρύσκω, f. τρύξω, f. τρύω, ogs. f. ξηραίνω, tørrer, alene h. gramm. — τρυσμός, ὁ, (τρύζω), Murren, Mumlen. — τρυσσός, 3, (τρύω), svagelig, gramm. — τρυτανεύω, veier, afveier; af — τρυτάνη [ᾰ], ἡ, Tungen i Vægten; alm. Vægt, Vægtskaal, lat. trutina, Ar. — τρυφάλεια, ἡ, Hielm, Hom.; (rimel. f. τριφάλεια, m. tre φάλοι). — τρυφαλίς, ίδος, ἡ, Stykke, Stump, τυροῦ, Luc. — τρύφαξ, ακος, ὁ, en Fraadser; af — τρυφάω, (τρυφή), fraadser, εἴς τι, i noget; alm. fører en vellystig, forkiælet, yppig Levemaade; er stolt og overmodig, som ὑβρίζω, Eur.

*τρυφεραίνομαι, ogs. τρυφερεύομαι, = τρυφάω, Ar.; — τρυφεραμπέχονος, 2, (ἀμπεχόνη), i el. med blode, overdaadige Klæder; — τρυφερία, ἡ, = τρυφερότης; o. — τρυφερόβιος, 2, (βίος), som fører et blødt el. forkiælet Levemaade; af — †τρυφερός, 3, (τρυφή), forkiælet, vellystig, delicat, som ἁβρός; 2) svagelig, brøstfældig, skiør; df. — τρυφερόσαρκος, 2, (σάρξ), med fiint, blødt Kiød el. Legeme; — τρυφεροστήμων, ονος, 2, (στήμων), med fiin, blød Rending el. Væv; — τρυφερότης, ητος, ἡ, Blødhed, Vellyst, Fraadseri, o. dl.; Svaghed, bes. svagelig Helbredstilstand; — τρυφερόχρως, ων, -χρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, o. -χρωτος, 2, (χρώς), med fiin, blød Hud el. Farve; o. — τρυφερώδης, 2, (εἶδος), af en forkiælet Beskaffenhed; tilbøielig til Vellyst, Luxus, o. dl.

τρυφή, ἡ, (θρύπτω), Blødhed, Vellyst, Luxus; Hoffærdighed, Stolthed; b) overmodig Behandling, Mishandling; 2) Svaghed, Skiørhed; df. — τρυφηλός, 3, sield. Biform f. τρυφερός. — *τρύφημα, τό, hvori man søger Nydelse el. Vellyst, hvoraf man er stolt, Eur.; — τρυφητής, οῦ, ὁ, o. τρυφητίας, ου, ὁ, Fraadser, Vellystling; — τρυφητιάω, har Hang til Vellyst el. Fraadseri; o. — τρυφητικός, 3, som gierne fraadser; - (af τρυφάω). — τρυφο-καλάσιρις, ἡ, (τρυφή), en blod og kostbar Fruentimmerklædning. — τρύφος, εος, τό, (θρύπτω), afbrækket Stykke, Brudstykke, Od.; ogs. in pl., Herod. — τρύφω, inus., anføres som Stamform til θρύπτω.

*τρυχηλός, o. τρυχηρός, 3, slidt, pialtet, forreven, laset; alm. udnyttet; udmattet; — τρύχινος, 3, giort af Pialter, pialtet; o. — τρύχιον, τό, liden Lap, dim. af flgd.; af — τρῦχος, τό, det Udslidte; sædv. udslidt el. pialtet Klædning, Pialter, Laser; ogs. en Sørgedragt; alm. afbrudt Stykke, Brudstykke; af — τρύχω [ῡ], f. ξω, ogs. τρυχόω, Mimn., (τρύω), egentl. opslider; df. fordærver, foroder, οἶκον, Huset, Formuen, Od.; forarmer nogen, τινά, Od. 17, 387; alm. udmatter, svækker, plager; ogs. τρύχειν βίον ἐν κακότητι, at føre et elendigt Liv, Theogn.; pass., λιμῷ τρύχεσθαι, Od.; - af τρυχόω er sild. aor. pass. ἐτρυχώθην, o. part. pf. pass. τετρυχωμένος. — τρύχωσις, ἡ, (τρυχόω), Udmattelse, Plage, Qval. — τρύω [ῡ], bes. in pf. pass. τέτρυμαι, part. τετρυμένος; slider, opslider; udnytter, forbruger; afkræfter, plager, ængster, qvæler; τετρῦσθαι ἐς τὸ ἔσχατον, Herod.; 2) bes. borer, gjennemborer; - (τρύω er ved Omlyd besl. m. inus. τράω, m. τρέω, o. m. deres Derivater).

Τρωαί, αἱ, (*Τρώς*), Trojanerinderne, *Hom.* — *Τρωάς, άδος, ἡ, fem.* til *Τρώς*, *in pl., Il.*; 2) sild. Landskabet Troas el. Troja. — *τρωγάλιος*, 2, (*τρώγω*), til at gnave el. knække, bes. til at spise raa; *τὰ τρωγάλια*, som *τὰ τρωκτά*, Frugter, som man spiser raae til Desert. — †*τρώγλη, ἡ,* (*τρώγω*), Hul, Hule; df. — *τρωγλήτης*, o. *τρωγλίτης, ου, ὁ*, den i Sandhuler boende Strandsvale; — *τρωγλῖτις, ιδος, ἡ*, etslags Myrrhe; — *τρωγλοδύνω* [ῡ], = *τρωγλοδύω*; — *τρωγλοδῠτεω*, er - *τρωγλοδύτης, ου, ὁ,* (*δύω*), som kryber el. giemmer sig i Huler, som boer i Huler; *in pl.* ogs. Navnet paa et i Jordhuler boende æthiopisk Folk, Troglodyter, *Herod.* 4, 183; 2) *τρωγλοδύτης*, som *τροχίλος*, Gierdekonge, Sneekonge, Navnet paa en liden Fugl; df. - *τρωγλοδυτικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, horende til Ophold el. Bolig i Huler, *βίος*, at leve i Huler; 2) troglodytisk; — *τρωγλοδῠτις, ιδος, ἡ*, = *τρωγλῖτις*; — *τρωγλόδυτος*, 2, = *τρωγλοδίτης*; o. — *τρωγλοδύω*, kryber i Huler, boer deri, alene *in partic., Batr.*

τρώγω, f. *τρώξομαι*, *aor.* *ἔτραγον*, *pass.* *ἐτράγην*, gnaver, bider, knuser med Tænderne, *ex.* *Τρώγειν ἄγρωστιν*, om Munlesler, *Od.* 6, 90; bes. spiser raae Frugter, *ex.* (*κυάμους*) *οὔτε τρώγουσι, οὔτε ἕψοντες πατέονται*, *Herod.* 2, 37; sild. bes. spiser de til Desert fremsatte raae Frugter, *τρωγάλια, τρωκτά*; - (*τρώγω* er egentl. udvidet Form af *τρώω*, besl. m. *τρύω*, *etc.*). — *Τρωϊάς, άδος, ἡ*, bes. *fem. poët.* til - *Τρώϊος, ΐη, ϊον*, *ep.* f. *Τρῳός*, ogs. *Τρωϊκός*, 3, trojansk, *Hom.* — *τρώκτης, ου, ὁ*, som gnaver, nasker, bider, knækker; *b)* bes. hede i *Od.*, *ex.* 14, 289, de phoniciske Kiobmænd, *τρῶκται*, som knibe el. snyde paa Vægt og Maal; 2) etslags Thunfisk, *Opp.*; o. — *τρωκτός*, 3, *adject. verb.*, gnavet, bes. spiist el. til at spise raa; df. *τὰ τρωκτά*, = *τρωγάλια*; (af *τρώγω*).

τρῶμα, τό, (*τρώω*), *jon.* f. *τραῦμα*, Saar; Tab, Skade, Nederlag, *Herod.*; df. — *τρωματίζω*, *jon.* f. *τραυματίζω*, saarer, *id.*; o. — *τρωματίης, ου, ὁ*, *jon.* f. *τραυματίας*, *id.* — *τρώμη, ἡ*, *dor.*, = *τρῶμα*, *Pind.* — *τρώννυμι* o. *τρωννύω*, = *τιτρώσκω*, *inc.* — **τρώξ*, -*γός, ὁ*, en Gnaver, en Æder; bes. Orm, som spiser Bælgfrugter; — *τρωξαλλίς, ιδος, ἡ*, Orm el. Utoi, som gnaver; — *τρώξανον, τό*, Affald af Krybben; *τὰ τρώξανα*, torre Grene el. Qviste; — *τρωξάρτης, ου, ὁ,* (*ἄρτος*), Brodgnaver, *Batr.*; — *τρώξιμος*, 2, til at gnave el. æde raa; alm. spiselig; o. — *τρῶξις, ἡ*, at gnave el. spise torre Frugter; - (af *τρώγω*).

Τρῳός, 3, *ctr.* f. *Τρώϊος*, *Il.*; o. — *Τρωοφθόρος*, 2, (*φθείρω*), fordærvende Trojanerne el. Troja; (af *Τρώς*). — *τρωπάω*, *poët.* f. *τρέπω*; *τρωπάσκετο* (*ctr.* f. *τρωπαέσκετο*, forlæng. *impf. med.*) *φεύγειν*, vendte sig paa Flugt, *Il.* 11, 568; (formet som *στρωφάω*, o. fl.). — *Τρώς, ὁ*, *gen.* *Τρωός*, Tros, Stifteren af Troja, *Il.*; df. — *Τρῶες, οἱ*, *gen.* *Τρώων*, Trojanerne, *Hom.* — *τρῶσις, ἡ,* (*τρώω*), Saaren. — *τρώσκω* f. *τιτρώσκω*, *inc.* — *τρωσμός, ὁ*, Saar, Saarelse; 2) som *ἐκτρωσμός*, Abort, *Hippocr.*; o. — *τρωτός*, 3, *adject. verb.*, saaret; som kan saares; (af *τρώσκω*, *τιτρώσκω*). — *τρώϋμα* f. *τρῶμα* findes undert. h. *Herod.*, *inc.* — *τρωχάω*, *ep.* f. *τρέχω*, løber, *Hom*; jf. *τρωπάω*. — *τρώω*, Stamform til *τιτρώσκω*, saarer; h. *Hom.* sædv. *transl.*, skader, bringer i Ulykke; *οἶνός σε τρώει*, bedaarer dig, *Od.* 21, 293. — *τύ*, *dor.* f. *σύ*, *enclit.* ogs. f. *οἱ*. — *τύβιον, τό*, rimel. = *ἡμιτύβιον*.

τυγχάνω, *f.* *τεύξομαι*, *aor.* *ἔτυχον*, *conj. ep.* *τύχωμι*, *ep.* ogs. *ἐτύχησα*, *pf.* *τετύχηκα*, sild. ogs. *τέτευχα*, *Herod.*, *pass.* *τέτυγμαι*; — 1) *transit.*, dog ogs. ofte *absol.*, - *a)* træffer, rammer, bes. med Skudvaaben, *ex.* *αἴ κε τύχωμι*, *Il.* 7, 243; oftest *in part.*, *ex.* *περόνησε τυχών*, *ib.* 13, 397; *c. acc.*, *ex.* *ἀγκῶνα τυχών*; men *c. gen.*, *Il.* 5, 587, berørte, naaede; - *b)* træffer, finder, stoder paa, *Od.* 21, 13; *τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς*, traf at komme, var tilfældigen kommen, *ib.* 14, 334; *ὁ τυχών*, den første den bedste; *οἱ τυχόντες*, menig Mand, Mængden; *τὰ τυχόντα*, der Simple, Almindelige; *τοῦ τυχόντος*, for enhver Priis; - *c)* træffer, naaer, *σκοποῦ*, Maalet; alm. opnaaer, erholder, bliver deelagtig i noget, *τινός*, *ex.* *Od.* 6, 290; *τυγχ.* *συγγνώμης*, faaer Tilgivelse; *att.* ogs. *c. acc.* (af *neutr.* o. *inf.*, *Matth.*), *ex.* *Soph. Oed. T.* 598; ogs. om Stedet, *ex.* *μὴ οὔ γε κεῖθι τύχοις*, maatte du dog aldrig naae did! *Od.* 12, 106; ogs. *absol.*, *ὅς κε τύχῃ*, hvo der træffer (*τὸ θανεῖν*, ligesom træffer det Lod), *Il.* 8, 430; — 2) *intr.*, - *a)* at træffe, indtræffe, tildrage sig, tilfældigen at være el. finde Sted; *εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν*, om den end tilfældigen er ganske nær, *Il.* 11, 116; ogs. *c. dat. pers.*, at vederfares, lykkes, *ex.* *Od.* 14, 231; at blive til Deel, at tilfalde, *ex.* *Il.* 11, 683; - *b)* bes. ofte *att.*, *ex.* i Udtrykkene, *ὡς ἔτυχεν*, som det traf, d. e. som det pleier at gaae; *ᾗ ἔτυχε* s. *ὅπου ἔτυχε*, hvor det traf, d. e. paa ethvert Sted; *ὅταν τύχωσι*, naar det falder dem

ind; τυχόν som *acc. absol.*, da det traf, tilfældigen; ogs. kan man hidføre Udtrykkene, ὁ τυχών, *etc.*, under Bem. 1, *b*; – *c*) τυγχάνω *c. partic.* udtrykker Vibegrebet tilfældigen, *ex.* ἔτυχε θύων, han var just (tilfældigen) i Færd med at offre; ὅπου ἕκαστος ἔτυχεν ἑστηκώς, hvor enhver netop stod; τυγχάνω παρών, er tilfældigen tilstede; ogs. m. Udeladelse af *part.*, *ex.* τάχ' ἂν, εἰ τύχοιεν (*sc.* γενόμενοι), σωφρονέστεροι γένοιντο, om de muligen kunde blive det, *Dem.*; – (τυγχάνω Bem. 2, er at ansee som *pass.* til τεύχω, saaledes er ἔτυχέ μοι τοῦτο, omtr. hvad ἐτύχθη μοι; jf. ogs. *Il.* 11, 683, m. 17, 704, o. *Od.* 1, 244; jf. τεύχω).

Τυδείδης, ου, ὁ, *patronym.* af – Τῡδεύς, έως, *ep.* έος, Tydeus, ætolisk Fyrste, Fader til Diomedes, *Hom.* — τυῖ o. τυῖδε, *dor.* f. τῇ, τῇδε; τυῖδ' ἐλθὲ f. δεῦρο, kom hid, *Sapph.* — τυκάνη, ἡ, Værktøi til at tærske med, *inc.* — τῠκίζω, λίθους, tilhugger el. bearbeider Stene, *Ar.*; df. – τύκισμα, τό, at tilhugge Stene; ogs. det af tilhugne Stene Byggede, en Steenmuur; af — τύκος, ὁ, ogs. τύχος, (τεύχω, τέτυγμαι), Værktøi, Hammer, Meisel, o. dl., hvormed Steen tilhugges; ogs. en Stridsøxe, *Herod.* 7, 89. — τυκτά, persisk Ord f. τέλειον, δεῖπνον, *Herod.* 9, 110. — τυκτός, 3, *adject. verb.* af τεύχω, τέτυγμαι, som τευκτός, egentl. forfærdiget; df. Ἄρης, τυκτὸν κακόν, selvgiort, selvvoldt Onde, *oppon.* det naturlige, *Il.* 5, 831; især. som εὔτυκτος, kunstigen el. vel forarbeidet, stærk, fast, dygtig, *Hom.* — τύχω, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af τεύχω o. τυγχάνω.

τύλαρος, ὁ, *dim.* af τύλος. — τυλάς, άδος, ἡ, etslags Kramsfugl, sædv. ἰλλάς. — τυλεία o. τυλία, ἡ, sield. Biform af τύλη. — τυλεῖον, τό, *dim.* af τύλη. — τύλη, ἡ, som τύλος, enhver svulstagtig Hævelse el. Forhøining; bes. *a*) hærdet Hud el. Træl; *b*) den fremstaaende Deel af Skulderne paa Lastdragere; ogs. Pukkel, *ex.* Kameleus; *c*) bolsteragtig Pude o. dl., hvorpaa noget bæres; Underdyne, *culcita*; [sædv. ῡ]. — τυλίσσω, *att.* -ττω, vikler, sammenvikler, *Lyc.*; 2) boier, *Theocr.*; (rimel. af τύλος, efter nogle af εἱλέω). — τῠλοειδής, 2, (εἶδος), o. τυλόεις, εσσα, εν, som ligner haard Hud el. Trælle, svulstig; fuld af Svulst el. Trælle, haard, forhærdet; (af flgd.).

τύλος, ὁ, = τύλη, s. m. s.; ogs. alm. ethvert fremstaaende fast Legeme, *ex.* en Trænagle, en Teen, o. dl.; [sædv. ῡ]; df. — τυλόω, gior til en haard Hævelse, forhærder til en Træl; *in pass.*, faaer haard Hud; χεῖρες τετυλωμέναι, *Theocr.*; men ῥόπαλα σιδήρῳ τετυλωμένα, beslagne med Jernbuler, *Herod.*; *transl.*, τετυλῶσθαι πρός τι, at hærdes imod, at tabe Følelse for noget. — τῡλυφάντης, ου, ὁ, (τύλη, ὑφαίνω), som væver Overtræk til Puder. — τυλώδης, 2, *ctr.* f. τυλοειδής. — τύλωμα, τό, Forhærdelse, Træl; 2) den flade Haand el. Fodsaale; — τύλωσις, ἡ, Forhærdelse til en Træl; o. — τυλωτός, 3, med haard Hud el. Trælle; ῥόπαλα τυλωτά, som ῥόπ. τετυλωμένα, *Herod.*; (af τυλόω).

τυμβάς, άδος, ἡ, Hex, som driver sit Væsen omkring Gravene, *bustuaria*; o. — τυμβαυλής, 2, (αὐλέω), som blæser paa Fløite ved en Begravelse; (af τύμβος). — τυμβεία, ἡ, (τυμβεύω), Begravelse. — τυμβεῖος, 3, (τύμβος), hørende til en Grav eller Begravelse. — τύμβευμα, τό, Begravelse, Grav; 2) Lig, som begraves el. forbrændes, *Eur.*; o. — τύμβευσις, ἡ, Begraven, Begravelse; af — τυμβεύω, (τύμβος), begraver el. forbrænder et Lig, σῶμα – τάφῳ, *Soph.*; *b*) χοὰς τυμβεῦσαί τινι, at bringe Dødeoffer paa nogens Grav, *id.*; 2) *intr.*, er begraven el. indspærret i en Grav, *id. Antig.* 888. — τυμβήρης, 2; (ἄρω), forsynet med en Grav, begraven; — τυμβιάς, άδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til τύμβιος; — τυμβίδιος, 3, *poët.* f. τυμβεῖος; — τυμβίον, τό, *dim.* af τύμβος; — τύμβιος, 3, = τυμβεῖος; o. — τυμβίτης, ου, ὁ, *fem.* τυμβῖτις, ιδος, ἡ, i el. ved Graven, hørende dertil; (af τύμβος).

*τυμβο-γέρων, οντος, ὁ, Olding, som nærmer sig Graven; — τυμβολέτης, ου, ὁ, *fem.* -λέτις, ιδος, ἡ, (ὄλλυμι), = τυμβωρύχος; o. — τυμβονόμος, 2, (νέμω), som opholder sig paa Gravene; af — †τύμβος, ὁ, (τύφω), egentl. Sted, hvor et Lig forbrændes, *bustum*; sædv. den over den Døde opkastede Høi, Gravhøi; df. τύμβον χεῖν, ποιεῖν, at opkaste en saadan, *Hom.*; alm. Gravminde, Gravsteen; *transl.*, γέρων τύμβος, = τυμβογέρων, *Eur.*; df. — τυμβοῦχος, 2, (ἔχω), som befinder sig i el. paa en Grav; — τυμβοχοεύω, som τύμβον χέω, opkaster en Gravhøi; o. – τυμβοχοή s. τυμβοχόη, ἡ, at opkaste en Gravhøi; alm. Begravelse; af – τυμβοχόος, 2, (χέω), som opkaster en Gravhøi; *b*) som udryster el. udgyder paa Graven; 2) *pass.*, τυμβόχοος, 2, udrystet el. udgydet paa Graven; — τυμβόχωστος, 2, (χώννυμι), opkastet til en Gravhøi, *Soph.*; o. — τυμβωρυχέω, er – τυμβωρύχος, 2, (ὀρύσσω), som bryder ind i Gravene for at plyndre de Døde; alm. grov Forbryder, *Ar.*;

df. — τυμβωρυχία, ἡ, Indbrud i Gravene for at plyndre.

τύμμα, τό, ogs. τυμμή, ἡ, (τύπτω), Slag, Hug, Stik, Saar. — τυμπανίας, ου, ὁ, = τυμπανοειδής; bes. ὕδρωψ s. ὕδερος τυμπ., etslags Vattersot; o. — τυμπανίζω, slaaer paa en Pauke; in med., τυμπανίζεσθαι, at lade slaae paa Pauker for sig; 2) alm. slaaer el. prygler med en Stok; (af τύμπανον). — τυμπάνιον, τό, dim. af τύμπανον. — τυμπανισμός, ὁ, at slaae paa Pauke el. Tromme, bes. ved Cybeles Gudstieneste, μητρῷα ἱερά; df. ogs. denne Gudstieneste selv; 2) at slaae el. prygle med en Stok, Ar.; o. — τυμπανιστής, οῦ, ὁ, fem. τυμπανίστρια, ἡ, som slaaer paa Pauke el. Tromme; (af τυμπανίζω). — τυμπανίτης, ου, ὁ, = τυμπανίας.

*τυμπανόδουπος, 2, (δουπέω), larmende med el. omlarmet af Pauker; — τυμπανοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Pauke; o. — τυμπανόεις, εσσα, εν, = τυμπανίας; af — †τύμπᾰνον, τό, f. τύπανον, (τύπτω), Pauke, Haandpauke, Haandtromme, bes. til at bruge ved Cybeles Gudstieneste; 2) Stok el. Prygl til at slaae med; 3) Værktøi til Halshugning; df. — τυμπανοτερπής, 2, (τέρπομαι), som fryder sig ved Slag paa Pauken, poët.; — τυμπανοτρίβης, 2, (τρίβω), Paukeslager, sædv. m. Foragt f. μαλακός, κίναιδος; — τυμπανοφορέομαι, (φέρω), bærer Pauker.; o. — τυμπανώδης, 2, = τυμπανοειδής.

Τυνδαρεῖος, 3, ogs. 2, af el. fra — Τυνδάρεος, att. Τυνδάρεως, ω, ὁ, Tyndareus, ved Leda Fader til Pollux, Kastor, o. s. v.; df. — Τυνδαρεώνη, ἡ, o. Τυνδαρίς, ίδος, ἡ, Datter af Tyndareos; o. — Τυνδαρίδης, ου, ὁ, Søn af Tyndareus. — τύνη, ep. o. dor. f. τύ, σύ, du. — τυννός, 3, dor. f. μικρός, liden, ringe, Theocr.; (eet m. τυτθός); df. — τυννοῦτος, 2, att. τυννουτοσί, saa liden, saa ringe, tantillus, Ar.; (formet som τοιοῦτος af τοῖος). — τυντλάζω, gaaer i Skarn; b) transit., overkaster med Skarn; forhaaner; 2) ophakker Jorden omkring Viinstokken; af — τύντλος, ὁ, Dynd, Skarn; 2) = τάραχος; df. — τυντλώδης, 2, (εἶδος), ureen, fuld af Skarn.

τῠπάζω, = τυπόω o. τύπτω. — τύπανον, τό, sield. poët. f. τύμπανον. — τῠπάς, άδος, ἡ, Knippel, Hammer; — τῠπετός, ὁ, Slaaen el. at slaae; 2) som κοπετός, at slaae sig for Brystet i Sorg; df. alm. Sorg, Klage; — τυπή, ἡ, Slag, Stik, Hug, Saar; ogs. in pl. Il.; o. — τυπίας, ου, ὁ, χαλκός, hamret Kobber; — (af τύπτω). — τυπικός, 3, adv. -κῶς, giort efter en τύπος; figurlig, billedlig, eccl. — τυπίς, ίδος, ἡ, = τυπάς. — τυποπλαστία, ἡ, (τύπος, πλάσσω), at danne en Form. — τύπος εος, τό, = τύμμα.

τύπος [ῠ] ὁ, (τύπτω), et Slag og det derved Frembragte; df. a) Indtryk af el. Mærke efter et Slag, bes. Præget paa en Mønt, jf. κόμμα; τύπος χαρακτήρων, udhugget el. indgravet Træk el. Skrifttegn; ἐγγεγλυμμένοι τύποισι, prydet med ophøiet Arbeide i Steen; o. τύποισι ἐσκευάσθαι, at være prydet med saadant, Herod. 2, 138; b) Fodspor, Spor; c) Lyden af et Slag, poët. κτύπος; — 2) Form, Gestalt, Billede, Udkast, Omrids; τύπῳ, ὡς τύπῳ, ἐν τύπῳ λέγειν, at tale i Almindelighed el. overhovedet; ogs. Forbillede, Mønster, Model; τύπον som adverb., ligesom; — 3) en vis Regel eller Orden, som en Sygdom antager; df. om en Sygdom, τυποῦσθαι, at gaae over til en vis Orden; — 4) Anklage imod en slet Betaler; — 5) τύπος ἀντίτυπος, poët. f. Hammer og Ambolt, Herod. 1, 67; df. — τυπόω, trykker ind, præger, betegner, σφραγῖδι, forsegler; alm. former, danner, afbilder, o. dl.; pass., modtager et Indtryk, antager et Præg; jf. ogs. frgd., Bem. 3.

τυπτητέος, 3, slaaen; til at slaae el. saare; adject. verb. af — τύπτω, f. τύψω, att. sædv. τυπτήσω, aor. ἔτυψα, aor. 2 ἔτυπον, pf. pass. τέτυμμαι; — slaaer, ῥοπάλῳ, Il.; hugger, støder, stikker, saarer, δουρί, ξίφει, o. dl., Hom.; transl., ἄχος — κατὰ φρένα τύψε, Il. 19, 125; pass., ἀνίαις τυπείς, Pind.; jf. ogs. Herod. 3, 64; alm. slaaer, ἅλα — ἐρετμοῖς, Havet med Aarerne, d. e. roer, Od.; ogs. absol., Ζέφυρος — λαίλαπι τύπτων, den med Storm pidskende Z., Il. 11, 306; — 2) in med., τύπτομαι, slaaer mig, bes. for Brystet i Sorg; df. τύπτεσθαί τινα, at sørge for nogen; — 3) pass., bliver saaret, modtager Saar, c. acc., Il. 24, 421; ligel. τύπτομαι πολλάς, sc. πληγάς, faaer mange Hug; — af fut. att. τυπτήσω formes sild. aor. ἐτύπτησα, pf. τετύπτηκα, etc.; — (df. τύπος, κτύπος, etc.).

τυπώδης, 2, adv. -ώδως, (τύπος, εἶδος), som ligner et Aftryk el. Omrids; ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν, hvad der hører til almindelig el. overfladisk Kundskab, Arist. — *τύπωμα, τό, det Formede, Afbildede; τύπ. χαλκόπλευρον, Askekrukke af Kobber, Soph.; — τύπωσις, ἡ, Formen, Bilden, Afbildning; — τυπωτής, οῦ, ὁ, fem. τυπῶτις, ιδος, ἡ, som former, som udtrykker en Form; — τυπωτικός, 3, formende, bildende;

ο. — τυπωτός, 3, *adject. verb.*, formet, afbildet, aftrykt; – (af τυπόω).

τῠραννεῖον, τό, Tyrannens, Herskerens Huus; af — τυραννεύω, o. τυραννέω, er τύραννος, uindskrænket Herre, behersker med uindskrænket Magt, τινός, nogen, *Herod.*, *Thuc.*, ogs. τινά, *Dem.*; *in pass.*, lever under en vilkaarlig el. uindskrænket Regiering. — τυραννησείω, *desid.* til τυραννέω, vilde gierne have Overherredommet. — τυραννία, ἡ, = τυραννίς; df. — τυραννιᾷν, at smage af el. at ligne Tyranni. —*τυραννικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Selvhersker; alm. kongelig; ogs. despotisk, tyrannisk; — τυραννίς, ίδος, ἡ, Selvherskerens uindskrænkede Magt el. Regiering; alm. Overherredømme; ogs. den Mægtiges Overmod og Uretfærdighed; — τυραννο-διδάσκαλος, ὁ, som underviser Tyranner; — τυραννοκτονέω, er – τυραννοκτόνος, 2, (κτείνω), som myrder Tyranner; – denne Handling, τυραννοκτονία, ἡ; – hørende dertil, τυραννοκτονικός; o. — τυραννοποιός, 2, (ποιέω), som former, danner Tyranner el. Despoter; – (af flgd.).

τύραννος [ῠ], ὁ, (oprindel. *dor.* f. κοίρανος, besl. m. κάρανος), egentl. Høvding, Hersker, Herre, uindskrænket Magthaver, Selvhersker, Monarch; h. Grækerne, bes. den, som tilriver sig Enevældet i en constitutionel Stat, *ex.* Pisistratus; df. Usurpator; ogs. Despot, Tyran; *poët.* ogs. de enkelte Lemmer af Regentens Familie, *Soph.*; – 2) *adject.* som τυραννικός, stræng, tyrannisk, *ex.* τύραννα δρᾷν, *Soph. Oed. T.* 588; df. — τυραννοφόνος, 2, (φονεύω), = τυραννοκτόνος; o. — τυραννόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), med tyrannisk Tænkemaade.

*τύρβᾰ, *adv.*, forvirret, imellem hverandre, op og ned; ogs. σύρβα; df. – τυρβάζω, *f.* άσω, rører el. forvirrer imellem hverandre, τὸν πηλὸν – βαδίζων, *Ar.*; τυφλὸς Ἄρης – πάντα τυρβάζει κακά, *Soph.*; *in med.*, τυρβάζεσθαι, at trænge el. forvirre sig imellem hverandre, *Ar.*; df. – τυρβασία, ἡ, = τύρβη, Bem. 2; o. – τύρβασμα, τό, hvad der sætter i Forvirring; af — τύρβη, ἡ, *att.* f. σύρβη, Forvirring, Uorden, Opror, Larm, Tummel, *turba*; 2) etslags bacchisk Fest tilligem. de derved brugelige Dandse; (besl. m. θόρυβος).

τῡρεία, ἡ, o. τύρευσις, ἡ, at giøre el. lave Ost; 2) som κίνησις, Uro, Forvirring; — τύρευμα, τό, det Ostede, Ost; o. — τυρευτήρ, ῆρος, ὁ, o. τυρευτής, οῦ, ὁ, som giør Ost; Ἑρμῆς τυρευτής, som beskytter Gedevogterne og giver Gedeost; af — τῡρεύω, o. τῡρέω, (τυρός), som τυρόω, giør Ost, giør til Ost, γάλα; *poët.* ogs. τυρὸν τυρῆσαι; 2) *transl.*, *a)* rører, blander, forvirrer imellem hverandre, som τυρβάζω o. κυκάω; *b)* indrører el. blander deri paa en listig Maade, anstifter listigen, ἐπιβουλάς, κακόν τινι, o. dl., *Ar.* — τῡρίδιον, τό, *dim.* af τυρός. — Τύριος [ῡ], 3, tyrisk, fra Byen Τύρος, Tyrus. — τῡρίσδω, *dor.* f. συρίζω, *Theocr.* — τυρίσκος, ὁ, *dim.* af τυρός.

*τῡροβόλιον, τό, (βάλλω), Ostekurv; — τυρογλύφος, 2, (γλύφω), som udhuler Osten, *Batr.*; — τῡρόεις, εσσα, εν, ostet, ligesom Ost; ὁ τυρόεις, *sc.* ἄρτος *s.* πλακοῦς, Ostebrød, Ostekage; [*Theocr.* 1, 58, τυρόεντα, maa læses som *trisyll.* τυρῶντα, *dor.* f. τυροῦντα]; — τυρόκλεψ, ὁ, (κλέπτω), Ostetyv; — τυρόκνηστις, *s.* τυροκνῆστις, ἡ, (κνάω), Ostekniv, Værktøi, hvormed Ost rives; — τυροκομεῖον, τό, Rist el. Stillads, hvorpaa Ost tørres; af – τυροκομέω, besørger eller giør Ost; — τυροκοπέω, (κόπτω), skærer Ost; — τυρο-κόσκινον, τό, Ostesi; 2) etslags Ostekage; — τυρόμαντις, ὁ o. ἡ, (μάντις), som spaaer af Ost; — τυρόνωτος, 2, (νῶτος), πλακοῦς, Kage, hvis Overdeel (Ryg) er af Ost, *Ar.*; – τυροποιέω, laver Ost; df. – τυροποιΐα, ἡ, at lave Ost; o. – τυροποιϊκός, 3, hørende til Ostelavning; — τυροπωλέω, sælger Ost; sælger ligesom Ost, τέχνην ποιητῶν, *Ar.*; af – τεχνοπώλης ου, ὁ, (πωλέω); Ostehandler; af — τῡρός, οῦ, ὁ, Ost, *Hom.*; οἱ τυροί, Ostetorv. — Τύρος [ῠ], ἡ, Tyrus, Ø og By i Phoenicien.

*τῡροτόμος, 2, (τέμνω), som skærer Ost; — τυροφάγος, 2, (φαγεῖν), Osteæder, *Batr.*; — τυροφορεῖον, τό, Træ, hvorpaa τυροκομεῖον sættes; af – τυροφόρος, 2, (φέρω), som bærer el. indeholder Ost, — τυροψύκτης, ου, ὁ, (ψύχω), Sted, hvor Ost tørres; o. — τυρόω, = τυρεύω, τυρέω, i alle Bem.; *pass.*, at oste sig, at løbe sammen; – (af τυρός). — Τυῤῥηνία, ἡ, Tyrrhenien el. Etrurien; df. — Τυῤῥηνιακός o. Τυῤῥηνικός, 3, = Τυῤῥηνός. — Τυῤῥηνίς, ίδος, ἡ, bes. *fem. poët.* af – Τυῤῥηνός, 3, *poët.* Τυρσ., tyrrhenisk, etrurisk; df. — Τυῤῥηνολέτης, ου, ὁ, (ὄλλυμι), som fordærver el. dræber Tyrrhener; o. — Τυῤῥηνουργής, 2, (ἔργον), af tyrrhenisk el. etrurisk Arbeide.

τυῤῥίδιον, τό, *dim.* af – τύῤῥις, ιος, ἡ, *poët.* ogs. τύρσις, ogs. τύρσος, ὁ, Taarn, *turris*, *Pind.*; ogs. alm. Befæstning, befæstet Sted el. By; (besl. m. θύρσος). — τύρω, *inus.*, anføres som Stam-

form til τύῤῥις, θύρσος, o. d. lat. *turgeo*. — τῡρώδης, 2, (τυρός, εἶδος), ligesom Ost. — τυρωτός, 3, *adject. verb.* af τυρόω, ostet, indrørt el. tillavet med Ost. — τυτάνη, ἡ, = τυκάνη. — τυτθός, 2, *Hom.*, sild. ogs. 3, liden, ung; τυτθὸς ἐών, ἐοῦσα, da han el. hun endnu var ung el. liden, *Il.*; *b)* τυτθόν som *adv.*, noget lidet, netop, neppe, med Møie, *ex.* ἠλεύατο τυτθὸν ἔγχος, *Il.*; τυτθὸν φθεγξαμένη, sagte, umærkeligen, *ib.*; ogs. *in pl.*, τυτθὰ διατμῆξαι, κεάσσαι, i smaa Stykker, *Od.*; (rimel. besl. m. τιτθός).

Τῠφᾱόνιος, 3, m. bes. *fem.* Τυφᾱονίς, ίδος, ἡ, *adject.* til – Τυφάων, ονος, ὁ, *poët.* f. Τυφῶν. — τῡφεδᾰνός, ὁ, gammel og barnagtig, *Ar.*; jf. τυφογέρων; o. — τῡφεδών, όνος, ἡ, Antændelse, Betændelse; 2) Fakkel; (af τύφω). — τύφη, ἡ, etslags Plante, hvormed man udstopper Puder, o. dl. — τῡφήρης, 2, (τύφω, ἄρω), sat i Brand, brændende, λύχνος, *poët.* — * τυφλ-ἄγκιστρον, τό, chirurgisk Instrument til at omfatte de skiulte Kar; — τυφλίνη, ἡ, o. τύφλῑνος, s. τυφλῖνος, ὁ, en Slangeart, hvis Øine man ikke kan see, *cæcilia*, ogs. τυφλώψ; — τυφλογενής, 2, (γένος), som er født blind; — τυφλοπλαστεῖσθαι, (πλάσσω), at fødes blind, om Biørnen, *Suid.*; — τυφλοποιός, 2, (ποιέω), som gior blind; o. — τυφλόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med blinde d. e. vaklende Fødder, *Eur.*; – (af flgd.).

τυφλός, 3, blind, *Il.* 6, 139; – 2) ofte *transl.*, – *a)* blind, d. e. svag, sløv paa Sandserne, ogs. paa Forstanden, *ex.* τυφλὸς τά τε ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματα, *Soph. Oed. T.* 371; τυφλὸν ἦτορ, *Pind.*; ogs. τυφλός τινος, blind for noget; – *b)* dunkel, ubemærket; ubekiendt; uden Følge el. Virkning, forgæves; – *c)* som befinder sig paa Rygsiden; τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, Bagsiden el. Ryggen, *Xen.*; ogs. om en Væg, uden Vinduer, *Plut.*; – *d)* = flgd.; χωρία δύσορμα καὶ τυφλά, tilstoppede, fulde af Dynd, *Plut.*; – (rimel. af τύφω, egentl. fuld af Røg og Dunster, omtaaget, formørket; besl. m. σιφλός).

*τυφλόστομος, 2, (στόμα), med blind d. e. tilstoppet Munding, jf. frgd., Bem. 2, *d*; — τυφλότης, ητος, ἡ, Blindhed; — τυφλοφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Blind; 2) *pass.*, τυφλόφορος, baaren af en Blind; — τυφλόω, gior blind, blinder; *transl.*, fordunkler; gior sløv el. kraftløs; *in med.*, er blind el. sløv; τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί, *Pind. Ol.* 12, 13; alm. at være kraftløs, uden Virkning; τετύφλωται μόχθος, *id.*; γάλα τυφλοῦται, gaaer bort af Brystet, *Nic.*; — τυφλώδης, 2, (εἶδος), ligesom blind el. sløv; — τύφλωσις, ἡ, Blinden, Sløven, Sløvgioren; 2) Blindhed; — τυφλώττω, er blind; alm. = τυφλόω *in med.*; (formet som λιμώττω); o. — τυφλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (ὤψ), blind; 2) = τύφλινος; – (af τυφλός).

τῡφο-γέρων, οντος, ὁ, (τύφω), som gaaer i Barndom, hvis Forstand er ligesom omtaaget af Ælde, jf. τυφεδανός; efter nogle, som ikke er langt fra Ligbaalet, *bustuarius*. — τῡφομᾰνής, 2, (μαίνομαι), rasende af Stolthed el. Overmod; df. – τυφομανία, ἡ, Stolthed el. Overmod, som grændser til Raseri; 2) Raseri blandet med Sovesyge; (rigtigere τυφωμανία); af — τῦφος, ὁ, (τύφω), Røg, Damp, Dunst, Taage; 2) *transl.*, Hoffærdighed, Stolthed, Forfængelighed; *b)* den af Overmod udspringende Daarlighed, Forkeerthed, Forblindelse; ogs. alm. Sandsesløshed, Sløvhed, Dumhed, Ligegyldighed, jf. τυφόω *in fine*. — τῡφός, ὁ, = τυφώς, *inc.*

τῡφόω, (τῦφος), gior Røg el. Damp, omrøger, omtaager; 2) *transl.*, forblinder el. beruser med Overmod, forleder dertil, gior forfængelig, naragtig, dum, sandsesløs, stupid; *pass.*, er el. geraader i denne Tilstand; bes. *in part.* τετυφωμένος, en Nar, en Daare; (efter *Harpocr.* oprindel. om den bedøvende Indvirkning af Vinden τυφώς). — τύφω [ῡ], *f.* θύψω, *aor. pass.* ἐτύφην [ῐ], røger; καπνὸν τύφειν, at giøre Røg, *Herod.*; καπνῷ τύφειν μελίσσας, at fordrive med Røg, o. *transl.* κ. τ. τὴν πόλιν, at opfylde med Røg el. Dunster, *Ar.*; *b)* lader gaae op i Røg, antænder, svier, forbrænder ved langsom Ild; 2) *in med.*, ryger, damper, ulmer, fortæres af en langsom Ild; *transl.*, τυφόμενος πόλεμος, den ligesom under Asken ulmende Krig, *Plut.*; – (besl. m. θύω, θυμός, *æol.* φυμός, hvf. *fumus*).

τυφώδης, 2, (τῦφος, εἶδος), fuld af Røg el. Dunster; 2) *transl.*, bedøvet, dum. — Τῠφωεύς, έως, *ep.* έος, ὁ, *ctr.* Τῡφῶς, ῶ, Typhoeus, Typhos, Navnet paa en Kæmpe el. Rise, *vid. Il.* 2, 782, o. *Hes. Theog.* 821, flgd., bes. som Symbol paa al underjordisk Ild og paa dens Virkninger, *vid. Pind. Pyth.* 1, 29, flgd. — Τῡφῶν, ὁ, *gen.* Τῡφῶνος, *ep.* ogs. Τῡφάων, Typhon, Typhaon, = frgd.; 2) τυφῶν som *appell.*, = τυφώς, Bem. 2. — Τυφωνικός, o. Τυφώνιος, 3, typhonisk, hørende til Typhon, el. *appell.* hørende til τυφῶν Bem. 2. — τυφωνοειδής, 2, (τυφῶν Bem. 2, εἶδος), som ligner en Hvirvelvind. — Τυφώς, ῶ, ὁ, *ctr.* f. Τυφωεύς, s. m. s.; 2)

en af Jorden voldsomt frembrydende Hvirvelvind, som reiser Stovskyer, omstyrter Huse, o. dl., *vid. Soph. Antig.* 418; paa Vandet: Vandhvirvel, Vandhose; sild. Lyn med Torden og Storm.

τύχαιος, 3, *adv. τυχαίως*, (*τύχη*), som hidrører fra Lykken el. Tilfældet, tilfældig; 2) *τὸ τύχαιον*, *sc. ἱερόν*, Tempel for Lykkens Gudinde, *Τύχη*. — *τυχεῖν*, *inf. aor.* 2 til *τυγχάνω*. — *τυχέω*, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af *τυγχάνω*. — *τύχη* [*ῠ*], *ἡ*, (*τυγχάνω, τυχεῖν*), hvad der træffer Menneskene, Skiebne, Tilfælde, saavel Lykke som Ulykke; dog h. *Trag.*, *σὺν τύχῃ τινί*, ved et lykkeligt Tilfælde; sædv. Formular og Overskrift, *σὺν τύχῃ ἀγαθῇ*, lat. *quod felix faustumque sit! ἀπὸ τύχης*, *κατὰ τύχην*, tilfældigen; – 2) *Τύχη* som *nom. pr.*, Skiebnens Gudinde, *Fortuna*; df. — *τῠχηρός*, 3, *adv.* -*ρῶς*, hidrørende fra Lykken el. Tilfældet, saavel lykkelig som ulykkelig; alm. tilfældig.

τυχθείς, *part. aor.* 1 *pass.* til *τεύχω*: — *τυχίζω*, (*τύχος*), = *τυκίζω*. — *τυχικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, = *τυχηρός*. — *τῠχόν*, egentl. *acc. neutr. part. aor.* 2 til *τυγχάνω*, som *adv.*, tilfældigen, muligen. — *τυχόντως*, *adv. part. aor.* 2 til *τυγχάνω*, som det træffer, paa en Slump. — *τύχος*, *ὁ*, = *τύκος*. — *τύχω*, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af *τυγχάνω* o. *τεύχω*. — *Τύχων*, *ωνος*, *ὁ*, (*τύχη*), Tilfældets Guddom. — *τύψις*, *εως*, *ἡ*, (*τύπτω*), Slaaen, Huggen, Støden; 2) = *τύμμα*.

τῷ, *dat. sing.* af *τό*, h. *Hom.* som *adverb.*, derved, paa denne Maade; derfor; 2) f. *τινί*, *dat. sing.* af *τὶς*. — †*τωθάζω*, *dor. τωθάσδω*, *f. άσω*, o. *άσομαι*, spotter, haaner, driller; *transit.*, udspotter, udleer; df. — *τωθασμός*, *ὁ*, Spot, Forhaanelse, Drilleri; — *τωθαστής*, *οῦ*, *ὁ*, en Spotter; — *τωθαστί*, *adv.*, spottende, drillende; — *τωθαστικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, hørende el. tilbøielig til at spotte, spodsk; o. — *τωθεία*, *ἡ*, = *τωθασμός*. — *τᾦρα*, *poët. ctr.* f. *τῷ ἄρα*, = *τοίνυν*, *Call.* — *τώς*, s. *τῶς*, *adv. demonstr.* til *interrog. πῶς*; o. *reflex. ὡς*, = *ὥς*, *οὕτως*, saaledes; 2) = *οὗ*, hvor, *Theocr.* — *τὠυτό*, *gen. τὠυτέο*, *jon.* f. *τὸ αὐτό*, *τοῦ αὐτοῦ*, *Herod.*

Υ.

Υ, *υ*, *ὖ ψιλόν*, *τό*, d. 20de Bogstav i d. græske Alphabet; som Tal er *υ΄* = 400, men *͵υ* = 400000; Benævnelsen *ὖ ψιλόν*, (*lene*, ikke aspireret), synes at betegne Forskiellen imellem *υ* som Vocal, (for hvilket oprindel. brugtes *οι*), og *υ* som det gamle Tegn for Digamma; – som Vocal udtales *ὖ ψιλόν* omtr. som d. franske *u*; men h. sild. o. ligel. h. Nygrækerne gaaer *υ* i Diphthongerne *αυ* o. *ευ* igien over til en Consonant, *ex.* i *ἄβρα* f. *αὔρα*; — af Dialectforandringerne anmærkes her følgende; – *a*) *υ* bruges undert. *æol.* f. *α*, *ex.* i *σύρξ* f. *σάρξ*, *πέσσυρες*, o. *πίσυρες* f. *τέσσαρες*, ogs. alm. som Omlyd, *ex.* i *γλύφω* f. *γλάφω*, o. fl.; – *b*) ofte bruges *υ æol.* f. *ὂ μικρόν*, (men efter *Buttm. Lexil.* 1, *p.* 32, i dette Fald f. d. korte æoliske *ου*, o. med Udtalen *u*), *ex.* i *ὄνυμα*, (rimel. *onŭma*), f. *ὄνομα*, df. alm. *in composs.*, *ἐπώνυμος*, *etc.*; ligel. er *ἄγυρις* h. *Hom.* f. *ἀγορά*, *ὕμοιως* h. *Theocr.* f. *ὁμοίως*, o. fl.; – *c*) *υ* indskydes, *α*) *æol.* efter *α*, *ex.* i *ἀυήρ*, (ikke *αὐήρ*), *ἀυώς*, f. *ἀήρ*, *ἀώς*; *β*) *jon. poët.* efter *ε*, *ex.* i *εὔκηλος*, *δεύομαι*, f. *ἕκηλος*; *δέομαι*, (rimel. af d. oprindelige Digamma); *γ*) *jon.* o. *dor.* efter *ὂ μικρόν* i nogle Nomer, *ex.* i *μοῦνος*, *οὔνομα*, *πουλύς*, *νοῦσος*, *οὖρος*, f. *μόνος*, *etc.*, (aldrig i Verbaler, *ex.* i *πόνος*, *στύλος*, *φόνος*, *etc.*); – omvendt bortkastes *dor. υ* efter *ὂ μικρόν*, *ex.* i *βολλά* f. *βουλή*, *τὰς ἀμπέλος* f. *ἀμπέλους*, *Theocr.*; df. *poët. βόλομαι*, *Od.*, *πολίπος*, o. dl., f. *βούλομαι*, *πολύπους*; – *d*) *æol.*, *dor.*, *lac.* o. *boeot.* forlænges *ὖ ψιλόν* til *ου*, *ex.* i *μουσίσδεν* f. *μυθίζειν*, *κοῦνες*, *κοῦμα*, f. *κύνες*, *κῦμα*, o. fl.; df. *lac. ἀπεσσούα* f. *ἀπεσσύη*; – *e*) *æol.* antager undert. *ὖ ψιλόν* i Ordets Begyndelse Spiritus lenis f. d. sædv. Spiritus asper, ogs. *ep.* i *ὔμες*, *etc.*, see u. *ὑμεῖς*.

ὖ ὖ, h. *Ar.* komisk Lyd fra en snusende Snyltegiest. — *ὑάγχη*, *ἡ*, (*ὗς*, *ἄγχω*), Halssyge hos Sviin. — *ὑαγών*, *όνος*, *ἡ*, = *σιαγών*. — *Ὑάδες*, *ων*, *αἱ*, (*ὕω*), Hyaderne, egentl. de Regnende, *pluviæ*, Syvstiernen, *Il.*; d. lat. *suculæ* er feilagtigen dannet af *ὗς*. — *ὕαινα*, *ἡ*, (*ὗς*), egentl. en So; sædv. etslags Rovdyr, rimel. Hyæne; 2) etslags Søfisk; 3) en Mithras's

Præstinde el. Tienerinde. — *ὑαινίς, ἴδος, ἡ,* = frgd., Bem. 2.

**Ὑακίνθια, τά, sc. ἱερά,* Fest i Lacedæmon til Ære for Hyacinthus; — *ὑακινθίζω,* ligner Hyacinthblomsten; — *ὑακινθινοβαφής, 2, (βάπτω),* hyacinthfarvet; o. — *ὑακίνθινος, 3,* = frgd.; *ὑακίνθινον ἄνθος,* Hyacinthblomst, *Od.*; af — *Ὑάκινθος, ὁ,* Hyacinthus, en lacedæmonisk Yngling, som Apollo dræbte ved et uforsigtigt Diskuskast; df. – 2) *ὑάκινθος, ὁ,* ogs. *ἡ,* Hyacinthblomsten, der opvorte af den dræbte Hyacinths el. efter nogle af Telamonideren Ajar's Blod, h. *Theocr. ὑάκ. γραπτά,* af Bladenes Tegning; sædv. mørk, jf. *Od.* 6, 231, el. mørkerød, dog ogs. blaa el. hvid; af *ὑάκινθος* er d. lat. *vaccinia*; – 3) *ἡ ὑάκινθος,* Hyacinth, etslags Ædelsteen, rimel. vor Sapphir; (Navnet af Farvens Liighed med Hyacinthblomsten); df. — *ὑακινθώδης, 2, (εἶδος),* der ligner en Hyacinth.

**ὑάλεος, 3, ctr. ὑάλοῦς,* af Glas, som Glas, giennemsigtig; [ῡ alene *in arsi*]; — *ὑαλίζω,* ligner Glas; — *ὑάλινος, 3,* af Glas, giort af Glas; — *ὑαλίτης, ου, ὁ, fem. ὑαλῖτις, ιδος, ἡ,* hørende til Glas; *γῆ, ἄμμος s. ψάμμος ὑαλῖτις,* Glasjord; — *ὑαλοειδής, 2, (εἶδος),* glasagtig, giennemsigtig som Glas; *ὁ ὑαλ.,* etslags Ædelsteen, som Topas el. Hyacinth, *Theophr.*; o. — *ὑαλόεις, εσσα, εν,* = *ὑάλινος*; af — *ὕαλος, ἡ,* sædv. Glas; oprindel. enhver glasagtig og giennemsigtig Masse, som Harpix, Gummi, Steensalt, Bernsteen, ogs. Krystal og hvad deraf er giort, bes. Brændspeil el. Hullspeil af Krystal; – det egentlige Glas heder h. *Herod. χυτὴ λίθος*; df. *ἀρτήματα λίθινα χυτά, id.* 2, 69; (rimel. af *ὕω,* o. besl. m. *ὕδωρ,* formedelst begges Giennemsigtighed, dog efter nogle af *χύω, χέω,* fordi det smelter el. bliver flydende i Ilden); [*ῠ, in compos.* ogs. ῡ *in arsi*].

**ὑαλοτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη),* Kunstner i Glas, Glasarbeider; — *ὑαλουργεῖον, τό,* Glasarbeiderens Værksted, Glashytte; o. – *ὑαλουργική, ἡ, sc. τέχνη,* Glasmagerkunsten; af – *ὑαλουργός, ὁ, (ἔργον),* Glasarbeider; — *ὑαλοῦς, ᾶ, οῦν, ctr.* f. *ὑαλόεις*; — *ὑαλόχροος, ctr. -χρους, 2, (χρόα),* glasfarvet; — *ὑαλόω,* gior el. forvandler til Glas, glasserer; — *ὑαλώδης, 2, ctr.* f. *ὑαλοειδής*; — *ὑάλωμα, τό, (ὑαλόω),* Glasøie, (Sygdom h. Heste); o. — *ὑαλῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ),* der seer ud som Glas, glasagtig, *ἴασπις, poët.*; – (af *ὕαλος*). — *ὑββάλλω, ep. syncop.* f. *ὑποβάλλω, Il.* 19, 80. — *ὑβός, 3,* bøiet el. krummet udad; df. med Pukkel; *oppon. λορδός*; (besl. m. *κυφός,* o. m. *gibbus*); df. — *ὕβος, ὁ,* Bøining el. Krumning udad; Pukkel, *ex.* Kameleus; alm. en udstaaende Deel; o. — *ὑβόω,* krummer udad, giør puklet.

ὑβρίγελως, ωτος, ὁ, (ὕβρις, γέλως), Haanlatter. — *ὑβρίζω, f. ίσω,* o. *ἴσομαι,* er fræk, kaad, overmodig, bes. overlader mig til vilde Lyster og Lidenskaber, *oppon. σωφρονέω*; mishandler frækt el. overmodigen; overtræder al guddommelig og menneskelig Ret; *ὑβρίζειν εἰς τοὺς θεούς, Ar.*; *ὑβρίζειν εἴς τινα,* ogs. *ἀδικήματα* – *ὑβρίζειν εἴς τινα, Herod.* 6., 87, ogs. *c. acc. pers.*, *ὑβρίζειν τινά, Hom.*, at mishandle voldsomt el. overmodigen; alm. at beskæmme, vanære; *pass.*, *ὕβριν ὑβρίζεσθαι,* at lide en forbrydersk el. haanlig Mishandling; – *b)* om Dyr, *ex.* om Hesten, at være kaad, vælig, vild, uregierlig af for megen el. utæmmet Kraft, *lascivire*; om Planter, at skyde for stærkt; ogs. om Viin, at giære, bruse; om Floder, at strømme over o. alm. om enhver Overskriden af den rette el. naturlige Grandse; *στολὴ οὐδέν τι ὑβρισμένη,* uden al overdreven Pragt, *Xen.* — *ὑβριοπαθέω, (ὕβρις, πάσχω),* lider under en overmodig, fræk, forbrydersk Behandling.

ὕβρις, εως, ep. ιος, ἡ, (ὑπέρ), oprindel. enhver Overdrivelse; sædv. overmodig Voldsomhed, Krænkelse af al Ret og Billighed, Frækhed, Forbrydelse, (bes. som Følge af lovløs Overmagt el. af grov Sandselighed); df. – *a)* som indre Stemning: Kaadhed, Tøileløshed; Sandselighed, Vellyst; Overmod, Hoffærdighed; Ryggesløshed, Ugudelighed; – *b)* som Handling: Utugt; Overdaadighed, Fraadseri; overmodig el. voldsom Behandling, Mishandling, Beskæmmelse; bes. i den attiske Ret: Fornærmelse, Injurie; *νόμος ὕβρεως,* Loven derimod; *ὕβρεως δίκη s. γραφή,* Injurieproces; – 2) om Dyrene, utæmmet Vildhed; – 3) som *adject. masc.*, *ὕβρις ἀνήρ,* f. *ὑβριστής,* en voldsom el. uretfærdig Mand, *Hes. Op.* 191. — *ὑβρίς, ίδος, ἡ,* etslags natlig Rovfugl.

ὑβρίσδω, dor. f. *ὑβρίζω.* — **ὕβρισμα, τό,* kaad el. overmodig Handling, Fornærmelse, Mishandling, Beskæmmelse; — *ὑβρισμός, ὁ,* = frgd.; *ὑβρισμοὺς ὑβρίζειν, Æsch.*; 2) at udøve en Forbrydelse; — *ὑβριστήρ, ῆρος,* sædv. *ὑβριστής, οῦ, ὁ,* Voldsmand, overmodig el. fræk Forbryder; ogs. *ἄνδρες ὑβρισταί, Hom.*; alm. tøileløs, utæmmet, vild, *ἵππος, Xen.*; ogs. *ὑβριστης ἄνεμος, Hes.*; bes. kaad, vellystig, udsvævende, *oppon. σώφρων*: df. – *ὑβριστιάω,* er tilbøielig til Voldsomhed el.

Overmod; — ὑβριστικός, 3, adv. -κῶς, tilbøielig til Overmod el. Voldsomhed, hørende dertil; alm. voldsom, overmodig, tøilelos, kaad; διήγησις ὑβριστική, Fortællingen om en Mishandling; τὸ ὑβριστικόν, Tilbøielighed til Overmod el. alm. til ὕβρις; — ὑβριστις, ιδος, ἡ, fem. til ὑβριστής; — ὑβριστοδίκαι, οἱ, (δίκη), som giøre Vold paa Retten; bes. som lade Forbrydere slippe igiennem; — ὑβριστός, 3, adject. verb., som er behandlet med Voldsomhed, o. s. v.; alm. mishandlet, fornærmet, beskæmmet, vanæret; 2) bes. in compar. o. superl. = ὑβριστικός; o. — ὑβρίστρια, ἡ, fem. af ὑβριστήρ; - (af ὑβρίζω). — ὕβωμα, τό, Pukkel; o. — ὕβωσις, ἡ, at krumme el. bøie udad, at giøre puklet; (af ὑβόω).

ὑγεία, ἡ, uattisk Form f. ὑγίεια. — *ὑγιάζω [ῠ], giør sund, helbreder; in pass., bliver sund el. frisk; — ὑγιαίνω, f. ἄνῶ, aor. ὑγίᾱνα, er frisk og sund; transl., er ved sund Sands; ὑγίαινε, farvel, levvel, vale; df. - ὑγίανσις, ἡ, Helbredelse; o. - ὑγιαντός, 3, adject. verb., helbredet; til at læge el. helbrede; - (af ὑγιής). — ὑγίασις, ἡ, = ὑγίανσις; — ὑγίασμα, τό, Lægemiddel; — ὑγιαστικός, 3, helbredende; o. — ὑγιαστός, 3, helbredet; (af ὑγιάζω). — ὑγίειᾰ, ogs. ὑγιειᾱ, ἡ, Sundhed, Pind.; ὑγ. φρενῶν, Æsch.; 2) Hygieia, Gudinden for Sundhed el. Helbredelse; o. — ὑγιεινός, 3, adv. -νῶς, som befordrer Sundheden, sund, χωρίον, Xen.; 2) sund, stærk, kraftfuld. — ὑγίεις, εσσα, εν, boeot. f. ὑγιής; df. ὑγίεντα ὄλβον, Pind. Ol. 5, 53.

ὑγιηρής, 2, inc., o. ὑγιηρός, 3, adv. -ρῶς, sund, d. e. a) tienlig for Sundheden; b) som befinder sig vel, som nyder god Sundhed; af — ὑγιής [ῠ], 2, adv. ὑγιῶς, sund, frisk, munter, ved fulde Siels og Legemskræfter; ukrænket, uskadt, heel og holden; tienlig, nyttig; rigtig, sand, ægte, klog, forstandig; μῦθος - ὑγιής, et forstandigt Ord, et Ord i rette Tid, Il. 8, 524, att. λόγος ὑγιής, o. absol. οὐδὲν ὑγιὲς προφέρειν, intet forstandigt Ord; df. — ὑγιοποιέω, giør sund, helbreder. — ὑγιόω, = ὑγιάζω. — ὑγιῶς, adv. til ὑγιής. — ὑγιώτερος, 3, compar. irr. til ὑγιής, f. ὑγιέστερος.

ὑγρά, ἡ, see u. ὑγρός. — ὑγράζω, er vaad el. fugtig; o. — ὑγραίνω, f. ἄνῶ, giør vaad, væder, vander, ogs. om en Flod, Eur.; df. - ὕγρανσις, ἡ, Væden el. at væde; o. - ὑγραντικός, 3, hørende, skikket til at væde; (af ὑγρός). — ὑγρασία, ἡ, Væde, Fugtighed; o. — ὕγρασμα, τό, det Vædede; ogs. = frgd. — ὑγρηδών, όνος, ἡ, jon. f. ὑγρασία. — *ὑγροβᾰτέω, er - ὑγροβάτης, ου, ὁ, (βαίνω), o. ὑγροβατικός, 3, som gaaer i det Vaade; som gaaer el. lever i Vandet; — ὑγροβαφής, 2, (βάπτω), dyppet i el. vædet af Vand; — ὑγρόβιος, 2, (βίος), som lever i Vandet; som ernærer sig af el. paa Vandet; — ὑγροβόλος, 2, (βάλλω, βολή), som udkaster Væde, vædende, σταγόνες, Eur.; — ὑγρόγονος, 2, (γονή), avlet i det Vaade el. i Vandet; o. — ὑγροθηρική, ἡ, (θήρα), sc. τέχνη, Jagen i Vandet, d. e. at fiske; - (af ὑγρός).

*ὑγροκέλευθος, 2, (κέλευθος), som gaaer, vandrer, lever i det Vaade el. i Vandet; — ὑγροκέφᾰλος, 2, (κεφᾰλή), vaad i Hovedet; 2) med Vand i Hovedet; — ὑγροκοίλιος, 2, (κοιλία), med blødt el. smidigt Underliv; — ὑγρολάξευτος, 2, (λαξεύω), udhulet af Vandet; — ὑγρο-μέδων, οντος, ὁ, Vandets Behersker; — ὑγρομέλεια, ἡ, Lemmernes Bøielighed el. Smidighed; af - ὑγρομελής, 2, (μέλος), med bløde el. smidige Lemmer; — ὑγρόμορφος, 2, (μορφή), med flydende Gestalt; — ὑγρόμῦρον, τό, f. ὑγρὸν μύρον, flydende Salve; — ὑγρονόμος, 2, (νέμομαι), som vandrer paa Vandet; — ὑγρόνοος, 2, ctr. -νους, (νόος, νοῦς), med blødt el. bøieligt Gemyt; — ὑγροπᾰγής, 2, (πήγνυμι), med frosset Vand; 2) af vandig el. svag Beskaffenhed; — ὑγρόπισσον, τό, f. ὑγρὰ πίσσα, flydende Beeg; — ὑγροποιός, 2, (ποιέω), som giør vaad el. fugtig; — ὑγροπόρευτος, 2, (πορεύω), = ὑγροκέλευθος; — ὑγροπορέω, er - ὑγροπόρος, 2, (πόρος), som gaaer i el. igiennem Vandet; o. — ὑγρορῤῥοέω, (ῥέω), flyder af Væde el. Fugtighed; - (af flgd.).

ὑγρός, 3, adv. ὑγρῶς, (ὕω, ὕδωρ), vaad, fugtig; ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες, som medbringe Væde el. Regn; Od.; ἡ ὑγρά, jon. ὑγρή, egentl. Væde, ligesom τὸ ὑγρόν, o. τὰ ὑγρά; df. Havet, oppon. τραφερή, Hom.; ὑγρὰ κέλευθα, den vaade Sti, d. e. Havfladen, id.; — 2) blød, fiin, bøielig, smidig, ex. om Ørnen, ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, Pind. Pyth. 1, 17; ὑγρὸν ὄμμα, vaadt el. smægtende Øie; df. ὑγρὸν ὁρᾶν, δέρκεσθαι, at have et smægtende Blik; b) transl., med blødt og bøieligt Gemyt; eftergivende, føielig; umandig, forkiælet; ὑγρὸς βίος, yppig Levemaade; vægelsindet, foranderlig; ὑγρὸς πρός τι, tilbøielig el. med Hang til noget.

ὑγρόσαρκος, 2, (σάρξ), med blødt el. svampet Kiød; — ὑγρότης, ητος, ἡ, Væde, Fugtighed; 2) Blodhed, Bøielighed, Smidighed; ὑγρότης ὀμμάτων, det Smægtende i Blikket; b) transl.

Blødhed i Gemyttet, Eftergivenhed; Vægelsindighed; ὑγρότης τοῦ ἤθους, Feighed; ὑγρ. τοῦ βίου, Yppighed; — ὑγροτόκος, 2, (τίκτω), som frembringer Væde el. Vand; — ὑγροτράχηλος, 2, (τράχηλος), med blød, bøielig Hals el. Nakke; — ὑγροτροφικός, 3, hørende til ὑγρότροφος, 2, (τρέφω), som nærer sig i Vandet; — ὑγρόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), med vaadt, smægtende, vellystigt Blik el. Øie; — ὑγρόφθογγος, 2, (φθόγγος), λάγυνος, klukkende; — ὑγρόφλοιος, 2, (φλοιός), med vaad el. blød Bark; — ὑγροφοβία, ἡ, = ὑδροφοβία; — ὑγρόφοιτος, 2, (φοιτάω) = ὑγροπόρος; — υγροφόρος, 2, = ὑδροφόρος. — ὑγροφυής, 2, adv. -φυῶς, (φυή), af en vaad el. fugtig Natur; alm. = ὑγρός; — ὑγροχίτων, ονος, 2, (χιτών), i en vaad Dragt; — ὑγρόχυτος, 2, (χέω), som udgyder sig med Væde; som udgydes vaad; o. — ὑγρώσσω, poët. f. ὑγραίνω, væder; 2) f. ὑγράζω, er vaad, Æsch.; - (af ὑγρός).

ὑδαλέος, 3, vandig; 2) vattersotig; — ὑδαρής, 2, vandig; fortyndet, ex. Viin; transl., svag, svækket, falsk, forstilt, φιλότης, Æsch.; o. — ὑδαρός, 3, = frgd.; df. - ὑδαρότης, ητος, ἡ, vandig Beskaffenhed; o. - ὑδαρώδης, 2, (εἶδος), der seer ud som Vand, alm. vandig; (af ὕδωρ). — ὕδας, inus., anføres som Stamform til cass. obliqq. af ὕδωρ. — * ὑδασιστεγής, 2, (στέγω), vandtæt, πῖλος; — ὑδαταίνω o. -ταίνομαι, har Vattersot; — ὑδατηγός, 2, (ἄγω), som fører el. leder Vandet; — ὑδατηρός, 3, som har Vand i sig, κρωσσός, Vandspand, Æsch.; o. — ὑδάτινος, 3, ogs. 2, vandig, af Vand, alm. fugtig; 2) om Klæder: tynd, fiin, giennemsigtig (som Vand), Theocr.; 3) bøielig, smidig; - (af ὕδωρ). — ὑδάτιον, τό, dim. af ὕδωρ, lidt Vand; en liden Regn; ogs. in pl.

ὑδατίς, ίδος, ἡ, Vand- el. Fedtblære under det øvre Øienlaag; — ὑδατοειδής, 2, = ὑδατώδης; — ὑδατόεις, εσσα, εν, vandig, vandagtig; bes. tynd og giennemsigtig som Vand; — ὑδατοθρέμμων, ονος, 2, (θρέμμα; τρέφω), næret af el. i Vandet; som voxer el. lever i Vandet; — ὑδατόκλυστος, 2, (κλύζω), afskyllet, afvasket i el. med Vand; — ὑδατοπλήξ, -πλῆγος, ὁ; ἡ, (πλήσσω), hvorpaa Vandet slaaer; men ὑδατοπληγής, 2, inc.; — ὑδατοποσία, ἡ, Vanddrikken; af - ὑδατοποτέω, poët. ogs. ὑδατοπωτέω, er - ὑδατοπότης, ου, ὁ, (πίνω), en Vanddrikker; — ὑδατοστεφής, 2, (στέφω), omkrandset, omgiven af Vand; — ὑδατοτρεφής, 2, (τρέφω), = ὑδατοθρέμμων, αἴγειροι, Od.; — ὑδατόχλοος, 2, (χλόη), o. ὑδατόχλωρος, 2, (χλωρός), vandgrøn; — ὑδατόχολος, 2, (χολή), med vandagtig Galde; — ὑδατόχροος, 2, (χρόα), vandfarvet; — ὑδατόω, giør til Vand, giør vandagtig; pass., er fuld af Vand el. vattersotig; o. — ὑδατώδης, 2, (εἶδος), vandagtig, ligesom Vand, der seer ud som Vand; 2) vattersotig; - (af ὕδωρ).

ὑδείω, poët. f. ὑδέω, ὕδω, Call. — *ὑδεραίνω, ὑδεράω, o. ὑδεριάω, har Vattersot; df. - ὑδερίασις, ἡ, som ὕδερος, Vattersot; — ὑδεριακός, 3, vattersotig; ὑδεριακὸν ἀῤῥώστημα, Vattersot; o. — ὑδεροειδής, 2, (εἶδος), af en vattersotig Beskaffenhed; af — † ὕδερος, ὁ, ogs. ὑδεροῦς, ὁ, (ὕδωρ), som ὕδρωψ, Vattersot; df. — ὑδερόω, ogs. in med., = ὑδεραίνω; o. — ὑδερώδης, 2, ctr. f. ὑδεροειδής. — ὑδέω, som ὕδω [ῡ], synger, besynger, berømmer; alm. nævner; in pass., nævnes, heder; sild. ep. — Ὕδη, ἡ, Hyde, By i Lydien, sild. Σάρδεις, Il. 20, 385. — ὕδνης, ου, ὁ, (ὕω), egentl. vandig, vaad; df. nærende; ogs. pass., alene h. gramm., som deraf udlede Ἀλοσύδνη, o. dl. — ὕδνης, ogs. ὕδης, ου, ὁ, (ὕδω), = συνετός, εἰδώς, gramm. — ὕδνον, τό, ogs. οἶδνον, (οἰδάω), etslags spiselig Svamp, rimel. Trøffel, tuber; df. — ὑδνόφυλλον, τό, (φύλλον), etslags Plante, som voxer over Trøffelen. — ὑδογενής, 2, (γένος), avlet el. opstaaen i Vandet; af — ὕδος, εος, τό, poët. f. ὕδωρ, Vand, men forekommer alene in dat. ep. ὕδει.

ὕδρα, ἡ, (ὕδωρ), som ὕδρος, hydra, Vandslange; ὕδραν τέμνειν, som Ordsprog, at kæmpe med uovervindelige Vanskeligheder, Plat. — ὑδραγωγεῖον, o. -γώγιον, τό, Vandledning; af — ὑδραγωγέω, er - ὑδραγωγός, 2, (ὕδωρ, ἄγω), som fører el. leder Vandet; ὁ ὑδραγωγός, som har Opsyn over Vandledningerne el. som beskriver dem; τὸ ὑδραγωγόν, en Vandledning; df. — ὑδραγωγία, ἡ, at føre el. lede Vandet; Vandledning. — ὑδραίνω, vander, væder; ὑδραίνειν χοάς τινι, Eur.; bader, vasker; in med., bader el. vasker mig; ὑδρηναμένη, Od.; — ὑδραῖος, 3, til Vands, paa Vandet, oppon. χερσαῖος; — ὑδραλεσία, ogs. -λετία, ἡ, o. ὑδραλέτης, ου, ὁ, (ἀλέω), Vandmølle; — ὑδρ-άλμη, ἡ, Saltvand; — ὑδράργυρος, ὁ, Qvægsølv af Zinnober; det naturlige el. gedigne, ἄργυρος χυτός; — ὑδράρπαξ, αγος, ὁ, (ἁρπάζω), Vanduhr, som κλεψύδρα; o. — ὑδραύλης, ου, ὁ, (αὐλέω), som spiller paa - ὕδραυλις, εως, ἡ, ogs. ὕδραυλος, ὁ, o. ὑδραύλησις, ἡ, et Vandorgel; df. - ὑδραυλι-

κός, 3, hørende til et Vandorgel; - (af ὕδωρ).

ὑδρεία, ἡ, at øse el. hente Vand; Vanden el. at vande; 2) Vandet selv, Vandsamling; v. — ὑδρεῖον, τό, jon. ὑδρήϊον, Vandspand; 2) Sted, hvor man øser Vand, Vandsted, Brønd; (af ὑδρεύω). — ὑδρ-έλαιον, τό, (ὕδωρ), Vand, blandet med Olie. — ὕδρευμα, τό, = ὑδρεῖον Bem. 2; — ὑδρεύς, έως, ὁ, poët. f. ὑδρευτής, οῦ, ὁ, som øser Vand, som begyder el. vander; v. — ὕδρευσις, ἡ, Vandøsen, Vandbæren, Vanden; af — ὑδρεύω, (ὕδωρ), øser el. henter Vand, *Od.*; oftere *in med.*, øser el. henter mig Vand, *ib.* — ὑδρήϊον, τό, *jon.* f. ὑδρεῖον, *Herod.* — * ὑδρηλός, 3, *Od.*, v. ὑδρηρός, 3, *Æsch.*, vandrig, fugtig, λειμών; — ὑδρηχόος, 2, *poët.* f. ὑδροχόος; — ὑδρία, ἡ, Vandspand, Vandkrukke, *Ar.*; 2) Askekrukke; v. — ὑδριάς, άδος, ἡ, νύμφη, Vandnymphe; - (af ὕδωρ). — ὑδριαφόρος, 2, (ὑδρία, φέρω), som bærer et Vandkar, *Ar.* — ὑδρίον, τό, *dim.* af ὕδωρ, et lidet Vand; noget lidt Vand; 2) Vanduhr; 3) f. ὑδρεῖον, Bem. 2. — ὑδρίσκη, ἡ, *dim.* af ὑδρία.

*ὑδροβαπτικός, 3, v. ὑδροβαφής, 2, (βάπτω), dyppet i Vand, vædet; — ὑδροβατικός, 3, = ὑγροβατικός; — ὑδρόγαρον, τό, γάρον fortyndet med Vand; — ὑδρογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ), med Vattersot i Maven; — ὑδρογνώμων, ονος, 2, (γνώμη, γνῶναι), som udfinder Vand og graver Brønde; — ὑδρογονικός, 3, (γονή), hørende til at frembringe Vand; — ὑδροδόκος, 2, (δέχομαι), som modtager el. indeholder Vand; — ὑδρόδομος, 2, (δόμος), som boer i Vandet; — ὑδροειδής, 2, (εἶδος), vandagtig, der seer ud som Vand; alm. vandig, vaad; — ὑδρόεις, εσσα, εν, som befinder sig i Vandet; — ὑδρο-θήκη, ἡ, Vandbeholdning; — ὑδροθήρας, ου, ὁ, (θηράω), Vandjæger, d. e. Fisker; df. - ὑδροθηρία, ἡ, Vandjagt, Fiskeri; df. - ὑδροθηρικός, 3, hørende til Fiskeri; — ὑδροκέφαλον, τό, v. -κέφαλος, ὁ, (κεφαλή), Vand i Hovedet; - som lider deraf, ὑδροκέφαλος, 2; — ὑδρο-κήλη, ἡ, Vandtestikelbrok; - som lider deraf, ὑδροκηλικός; — ὑδρο-κιρνάω, blander Vand; v. — ὑδρολόγιον, τό, (λόγος), Vanduhr; (formet som ὡρολόγιον); - (af ὕδωρ).

*ὑδρόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις), som spaaer af Vand; — ὑδρομαστευτής, οῦ, ὁ, (μαστεύω), som opsøger Vand; df. - ὑδρομαστευτική, ἡ, sc. τέχνη, den Kunst at opsøge Vand; — ὑδρο-μέδουσα, ἡ, Vandenes Dronning, *Batr.*; — ὑδρομέλαθρος, 2, (μέλαθρον), boende i Vandet; — ὑδρόμελι, ιτος, τό, (μέλι), etslags Miød; — ὑδρομέτριον, τό, (μέτρον), Kar til at maale Vand med; — ὑδρόμηλον, τό, Drik af Vand og μηλόμελι; — ὑδρομιγής, 2, (μίγνυμι), blandet med Vand; — ὑδρομύλη, ἡ, v. ὑδρόμυλος, ὁ, (μύλη), Vandmølle; — ὑδρονομέομαι, (νέμω), lader mig tildele Vand; — ὑδροπέπερι, εος, τό, Vandpeber, etslags Plante; — ὑδροπόρος, 2, = ὑγροπόρος; — ὑδροποσία, ἡ, Vanddrikken; af - ὑδροποτέω, *poët.* ogs. -πωτέω, er - ὑδροπότης, ου, ὁ, (πίνω), Vanddrikker; *transl.*, et koldt og aandløst Menneske, lat. *aquæ potor*; — ὑδρο-ῥόδινον, τό, Rosenolie blandet med Vand; — ὑδρορόσατον, τό, (ῥόδον), Rosenvand; — ὑδρορόα, v. -ρόη, v. ὑδροῤῥύα v. -ῤῥόη, ἡ, ogs. ὑδρόῤῥοια, ἡ, (ῥοή), Vandrende, Afløb, Canal, Sluse; Tagrende, Tagdryp, *Ar.*; 2) = ὕδρωψ; 3) en skiult Klippe i Havet; v. — ὑδροῤῥόος, ὁ, (ῥέω), Vandcanal; alm. = frgd.; v. — ὑδροῤῥύα, -ῤῥύη, ἡ, = ὑδροῤῥόα; - (af ὕδωρ).

ὕδρος, ὁ, som ὕδρα, Vandslange, *Il.*; 2) etslags lidet Vanddyr. — * ὑδροσεληνίτης, ου, ὁ (σελήνη), Vandselenit, en Steennart; — ὑδροσκοπέω, er - ὑδροσκόπος, 2, (σκοπέω), som opsøger el. eftergraver Vand; df. - ὑδροσκοπικός, 3, hørende til Vandsøgning el. Brøndgravning; ἡ ὑδροσκοπική, sc. τέχνη, denne Kunst; v. - ὑδροσκόπιον, τό, Kiendemærke paa Vand; 2) den Kunst at udfinde Vand; 3) et Vanduhr; — ὑδρόσπονδα, τά, (σπένδω), sc. ἱερά, Drikoffer el. Libation med Vand; ogs. νηφάλια; — ὑδρο-στάσιμος, 2, af el. med - ὑδροστάσιον, τό, staaende Vand, Dam, Sø; af - ὑδροστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι), en Vandveier; 2) en Vandvægt; — ὑδροσφράντης, ου, ὁ, (ὀσφραίνομαι), Vandlugter; — ὑδροτόκος, 2, (τίκτω), som frembringer el. giver Vand, *ex.* en Kilde; — ὑδροφάντης, ου, ὁ, (φαίνω), som opdager skiult Vand; df. - ὑδροφαντική, ἡ, sc. τέχνη, den Kunst at opdage skiult Vand; - (af ὕδωρ).

ὑδροφόβας, ου, ὁ, = ὑδροφόβος. — ὑδροφοβία, ἡ, Vandskræk (efter en gal Hunds Bid); df. - ὑδροφοβιάω, har Vandskræk; v. — ὑδροφοβικός, 3, hørende til Vandskræk; τὸ ὑδροφοβικὸν πάθος, = ὑδροφοβία; af — ὑδροφόβος, 2, (ὕδωρ, φοβέω), som har Vandskræk; 2) ὁ v. ἡ ὑδροφόβος, = ὑδροφοβία. — ὑδροφορέω, er - ὑδροφόρος, 2, (φέρω), som bærer Vand; df. - ὑδροφόρησις, v. ὑδροφορία, ἡ, Vandbæren; v. - ὑδροφόρια, τά,

en Fest paa Ægina; o. — ὑδροχαρής, 2, *fem.* ogs. ὑδρόχαρις, ἡ, *Batr.*, (χαίρω), som glæder sig ved Vand, som gierne boer deri; (af ὕδωρ). — ὑδροχοεῖον, τό, Brønd, Cisterne; — ὑδροχοεύς, έως, ὁ, som udgyder Vand; 2) Stiernebilledet Vandmanden; — * ὑδροχόη, ἡ, Vandstyrtning; Vandrende, Vandledning; — ὑδροχόος, 2, = ὑδροχοεύς i begge Bem.; o. — ὑδρόχυτος, 2, begydet med Vand; 2) som udgyder el. sprøder Vand; - (af ὕδωρ, χέω). — ὑδρώδης, 2, *ctr.* f. ὑδροειδής.

ὑδρωπιάω, *f.* άσω, er - ὑδρωπικός, 3, vattersotig; o. — ὑδρωπιώδης, 2, o. ὑδρωποειδής, 2, (εἶδος), der ligner en Vattersotig; alm. = frgd.; af — ὕδρωψ, ωπος, ogs. οπος, ὁ, (ὕδωρ), Vattersot; *b)* alm. som ἰχώρ, enhver flydende Ureenhed; - 2) en Vattersotig; (betones ogs. i Bem. 2 ὑδρώψ, ὀπος; - af ὕδωρ uden Sammens., formet som αἱμάλωψ, o. fl.), — ὕδω [ῡ], synger, besynger, ogs. siger, nævner; df. *pass.*, heder; (først h. *Alex.*, o. efter *gramm.* Stamform til ὕμνος, ὑμνέω). — ὕδωρ, τό, *gen.* ὕδατος, *etc.*, (af *inus.* ὕδαρ s. ὕδας, formet som σκώρ, σκατός), *dat. pl.* ὕδασι, (ὕω), alm. Vand, Søvand, Flodvand, o. s. v., bes. Regnvand, *Il.*, sild. ogs. m. tilføiet ἐξ οὐρανοῦ; ὁ θεὸς ποιεῖ ὕδωρ, *Ar.*, ogs. ὕδατα ποιεῖ, det regner; τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ, Vaskevand, h. *Hom.* χέρνιψ; - 2) i den attiske Rettergang, Vandet i κλέψυδρα, hvorefter Tiden var Taleren tilmaalt; πρὸς ὕδωρ σμικρὸν s. ὀλίγον λέγειν, at have kort Tid til at tale i; - [alm. ῠ, dog *in arsi* h. *Hom.* ῡ, o. ligel. *in composs.*].

ὑεικός, 3, o. ὕειος, 3, ogs. 2, = ὑϊκός, ὕϊνος. — ὑελέψης, ου, ὁ, o. ὑέλοψος, ὁ; (ἕψω), som koger d. e. smelter Glas, Glasmager; af — ὕελος, ἡ, ogs. ὁ, Glas; ὕελος m. *derivv.* o. *composs.*, *ex.* ὑέλεος, ὑελουργός, ere sildigere og slettere Former f. ὕαλος, ὑάλεος, *etc.* — *ὑετίζω, lader regne, udgyder; — ὑέτιος, 3, regnfuld, regnbringende, ἄνεμος; bes. Ζεὺς ὑέτιος, *Jupiter pluvius*; — Ὑετίς, ίδος, ἡ, Navnet paa en Kilde ved Miletus, *Theophr.*; — ὑετόεις, εσσα, εν, hørende til Regn, regnfuld; o. — ὑετόμαντις, εως, ὁ, (μάντις), Regnprophet; af — ὑετός [ῡ], ὁ, (ὕω), Regn, Skylregn, *nimbus*, 2) *adject. superl.* ἄνεμοι ὑετώτατοι, *Herod.* 2, 25, vil *Buttm.* have forandret til ὑετιώτατοι; df. — ὑετώδης, 2, (εἶδος), regnagtig, regnfuld.

Ὕη, ἡ, see u. Ὕης. — ὑηνεύς, έως, ὁ, et sviinsk, dumt og grovt Menneske; o. — ὑηνέω, er et Sviin; handler som en ὑηνεύς; df. - ὑηνία, ἡ, Opførsel af en ὑηνεύς, Sviinskhed, Nederdrægtighed, bes. dum Grovhed; af — ὑηνός, 3, (ὗς), af et Sviin, hørende til et Sviin; θρέμματα ὑηνά, Grise, *Plat.* — Ὕης, ου, ὁ, (ὕω), *epith.* til Zeus, som ὑέτιος; ogs. *epith.* til Sabazius el. Bacchus, ligesom hans Moder Semele ogs. kaldes Ὕη, og hans Opdragerinder Ὑάδες. — ὑθλέω, sladdrer, giør Narrestreger, *nugor*; df. - ὕθλημα, τό, = flgd.; af — ὕθλος, ὁ, tom Sladder, Narrestræger; (rimel. af ὕδω).

υἷα, *acc. ep.* af *inus.* υἷς f. υἱός. — υἱαρχία, ἡ, f. υἱοῦ ἀρχή, Sønnens Herredømme. — υἱάσι, *dat. ep.* f. υἱέσι, see u. υἱός. — υἱάφιον, τό, *dim.* af υἱός. — υἱδεύς, έως, ὁ, (υἱός), Sønnesøn. — υἱδῆ, ἡ, see u. υἱδοῦς. — υἱίδιον, τό, 1) *dim.* af υἱός; 2) *dim.* af ὗς. — υἱδοῦς, οῦ, ὁ, (υἱός), som υἱδεύς, Sønnesøn; *fem.* υἱδῆ, ἡ, Sønnedatter. — υἱεύς, *inus.*, danner nogle *cass. obliquos* 3 *decl.* til *nom.* υἱός, s. m. s. — ὑΐζω, (ὗς), skriger el. grynter som et Sviin. — υἷι, *dat. ep.* af *inus.* υἷς f. υἱός. — υἱϊκός, 3, (υἱός), sønlig. — ὑϊκός, o. ὕϊνος [ῐ], 3, (ὗς), af et Sviin, hørende til et Sviin; 2) *transl.*, ligesom et Sviin, sviinsk; ὑϊκόν τι πάσχει, det gaaer ham som Svinene. — υἱοθεσία, ἡ, Antagelse i Søns Sted; af - υἱοθετέω, antager i Søns Sted; af - υἱόθετος, 2, (τίθημι), antagen i Søns Sted; o. — υἱοποιέομαι, (ποιέω), = υἱοθετέω; df. - υἱοποίησις, ἡ, = υἱοθεσία; o. - υἱοποιητός, 3, = υἱόθετος; (af υἱός). — υἷος, *gen. ep.* af *inus.* υἷς f. υἱός.

† υἱός, ὁ, *gen.* υἱοῦ, *etc.*, desuden bruges - *a)* af *nom. inus.* υἱεύς bes. *att. gen.* υἱέος, *jon.* υἱῆος, *dat.* υἱεῖ, *ep.* ogs. υἱέϊ, (*acc.* υἱέα, *Il.* 13, 350)), *in pl.*, *nom.* υἱεῖς *ep.* ogs. υἱέες, *gen.* υἱέων, *dat.* υἱέσι, *ep.* υἱάσι, *acc. ep.* υἱέας; - *b)* af *inus.* υἷς alene *ep. gen.* υἷος, *dat.* υἷι, *acc.* υἷα, *dual.* υἷε, (men υἱέ *voc. sing.* af υἱός), o. *in pl.* υἷες, υἷας; — en Søn; *pl.* ligesom παῖδες, undert. omskrivende, *ex.* ἰατρῶν υἱεῖς, Lægerne; ligel. h. *Hom.* υἷες Ἀχαιῶν f. Ἀχαιοί; (rimel. af ὕω, m. Digamma, φύω, ligesom *filius* af d. gl. *fuo*); [υι bruges undert. kort *in thesi*, *ex. Il.* 6, 130]; df. — υἱότης, ητος, ἡ, at være Søn; Prædicatet Søn; (formet som ἀνθρωπότης); o. — υἱόω, giør til Søn; *in med.*, antager i Søns Sted. — υἷς, *nom. inus.*, see u. υἱός, *b.* — ὑϊσμός, ὁ, (ὑΐζω), Svinets Skrig el. Grynten. — υἱωνεύς, έως, ὁ, o. υἱωνός, οῦ, ὁ, *fem.* υἱωνή, ἡ, Barnebarn, *Hom.*; jf. υἱδοῦς.

ὕκης, s. ὕκκης, ου, ὁ, etslags Sofist, *dor.* f. ἐρυθρῖνος. — ὕλαγμα, τό, Gioen,

Lyden af en gioende Hund; *in pl., transl.*, uforskammet Tale, *Æsch.*; o. — ὑλαγμός, ὁ, Gioen, at gioe, *Il.*; (af ὑλάω, ὑλάσσω). — ὑλαγωγέω, er — ὑλαγωγός [ῡ], 2, (ὕλη, ἄγω), som fører el. kiører Træ, Ved, Brænde; — denne Handling, ὑλαγωγία, ἡ. — ὑλαῖος [ῡ], 3, (ὕλη), med Skov, Ved, Brænde, hørende dertil; *b)* som befinder sig el. lever i Skoven; 2) materiel, legemlig; 3) ὁ Ὕλ., Navnet paa en Centaur. — ὑλακάω, f. ὑλακτέω, alene *in part. ep.* ὑλακόωντες, *Opp.* — ὑλακή, ἡ, (ὑλάω), Gioen; df. — ὑλακόεις, εσσα, εν, gioende; — ὑλακόμωρος, 2, som altid el. sædvanligen gioer, κύνες, *Od.*; (rimel. af ὑλακή uden Sammens., jf. ἐγχεσίμωρος, o. fl.); [*ep.* ogs. ῡ f. ῠ].

ὑλακτέω, (ὑλάω, ὑλακή), gioer, *Il.*; *transl.*, κραδίη — ὑλάκτει, harmedes, *Od.* 20, 13; sild. νηδὺς ὑλακτοῦσα, hungrig, *stomachus latrans*, *Hor.*; ogs. skænder, skielder, larmer, *Soph.*; 2) *transit.*, gioer ad nogen, τινά, udskielder, o. dl.; df. — ὑλακτητής, οῦ, ὁ, som gioer; en Skiendegiest; — ὑλακτιάω, = ὑλακτέω, sild. *poët.*; o. — ὑλακτικός, 3, gioende. — ὕλαξ, ἄκος, ὁ, = ὑλακτητής; af — ὑλάσσω, *f.* ξω, *Æsch.*, men ὑλάσκω, *inc.*, = ὑλακτέω. — ὑλάω [ῠ], = ὑλακτέω, gioer, *Od.*, ogs. *in med.*, *ib.*; ogs. *c. acc.*, gioer ad nogen, τινά, *inc.*; (alene *poët.* o. *in præs.* o. *impf.*).

† ὕλη [ῡ], ἡ, Skov; ogs. det, hvoraf en Skov bestaaer, Træer, Buske, Grene, o. dl., *Hom.*; *b)* fældet Træ, Tommer, Brænde, *id.*; 2) alm. Stof, Masse, Materie, hvoraf noget giøres; (rimel. af ὕω, φύω, egentl. Stedet, hvor noget voxer; df. *silva*, rimel. ogs. besl. m. ξύλον); df. — ὑληβάτης, ου, ὁ, (βαίνω), som giennemvandrer Skoven, *epith.* til Pan; — ὑληγενής, 2, (γένος), avlet i Skoven; giort af Træ; 2) bestaaende af Materie, legemlig, materiel; 3) som frembringer Træ, rig paa Træ; — ὑλήεις, εσσα, εν, skovrig, bevoxen med Skov, *Hom.*; — ὑληκοίτης, ου, ὁ, (κοίτη), Skovbeboer, *Hes.*; o. — ὕλημα, τό, Underskov, Krat, Busk; 2) Stof, Masse, Materie. — ὑλημανέω, o. de øvrige m. ὑλη- begyndende Sammens., see u. ὑλο-. — ὑληωρης, ου, ὁ, o. ὑληωρός, ὁ, (ὕλη, ὥρα, ὠρέω), Opsynsmand over Skovene; 2) = ὑλώδης, *Nic.*

ὑλίζω, *f.* ίσω, borttager el. afsondrer det Urene, afklarer, giennemsier; ὑλίζειν τὰς ῥῖνας, at snyde Næsen; (efter *gramm.* ved Bogstavoms. af ἰλύς). — ὑλικός, 3, (ὕλη), materiel, legemlig; verdslig, *eccl.* — ὑλισμός, ὁ, Giennemsien; o. — ὑλιστήρ, ῆρος, ὁ, ogs. ὑλιστήριον o. ὑλίστριον, τό, Kar el. Klæde, hvorigiennem man sier for at rense; *att.* τρύγοιπος; (af ὑλίζω). — * ὑλοβάτης, ου, ὁ, = ὑληβάτης; — ὑλόβιος, 2, (βίος), som lever i Skoven; som lever af Skov- el. Træfrugter; — ὑλογενής, 2, = ὑληγενής; — ὑλογράφος, 2, (γράφω), som maler el. skriver paa Træ; — ὑλοδίαιτος, 2, (δίαιτα), = ὑλόβιος; — ὑλοδρόμος, 2, (δραμεῖν), som løber i Skoven; — ὑλοκάτοικος, 2, (κατοικέω), som beboer Skoven; — ὑλόκομος, 2, (κόμη), skovhaaret, d. e. bevoxen med Skov, *Eur.*; — ὑλοκόμος, 2, (κομέω), som passer el. elsker Skoven; — ὑλοκοπέω, (κόπτω), hugger Træ; — ὑλόκουρος, 2, (κείρω), som afskærer, afhugger Træ; — ὑλομανεῖν, at vore el. skyde for stærkt i Træet, bes. om Viinstokken; af — ὑλομανής, 2, (μαίνομαι), som gierne lever i Skove; 2) om Træer, som skyder for stærkt; — ὑλομαχέω, (μάχομαι), strider el. kæmper i Skove; forsvarer mig i en Skov; — (af ὕλη, alts. m. ῡ).

* ὑλονόμος, 2, (νέμω), som græsser el. lever i Skoven; — ὑλοσκόπος, 2, (σκοπέω), som har Opsyn over Skovene; — ὑλοτομέω, hugger el. fælder Træer; df. — ὑλοτομία, ἡ, at hugge el. fælde Træer; — ὑλοτομικός, 3, hørende til Træfældning el. Skovhugst; ἡ ὑλοτομική, *sc.* τέχνη, denne Kunst; o. — ὑλοτόμιον, τό, Sted, hvor Træer fældes; 2) Brændetørv; af — ὑλοτόμος, 2, (τέμνω), som hugger el. fælder Træ, Brændehugger, *Hom.*; 2) *pass.*, ὑλότομος, 2, huggen el. afskaaren i Skoven; τὸ ὑλότομον, et i Skoven afskaaret Læge- el. Tryllemiddel; — ὑλοτραγέω, (τρώγω), gnaver el. æder vilde Rødder og Frugter; — ὑλοτραφής, 2, (τρέφω), næret af Materien, materiel; — ὑλουργία, ἡ, Tømmermandskunst el. Arbeide; af — ὑλουργός, ὁ, (ἔργον), Tømmermand; — ὑλοφάγος, 2, (φαγεῖν), som græsser i Skovene, βοῦς, *Hes.*; 2) som gnaver Træ; — ὑλοφορβός, 2, (φέρβω), som græsser i Skoven, *Eur.*; — ὑλοφορέω, er — ὑλοφόρος, 2, (φέρω), som bærer el. samler Brænde; o. — ὑλώδης, 2, (εἶδος), ligesom Skov, med Skov, busket; — (af ὕλη, alts. m. ῡ). — ὑλώδης, 2, = ἰλώδης, ureen, fuld af Dynd. — ὑλωρός, ὁ, = ὑληωρός; 2) = ἀγρονόμος, *Aristot.*

ὗμα, τό, (ὕω), det Vædede, jf. ὕσμα; men ὁ ὗμος s. ὑμός, alene i d. lat. *humor*, *etc.* — ὑμεδαπός, 3, Eders, *vestras*; 2) = ὑμέτερος; (om Formationen jf. ἡμεδαπός); af — ὑμεῖς [ῡ], *ctr.* af *jon.* ὑμέες, *dor.* o. *æol.* ὔμες o. ὔμμες, (*Il.* 1, 276); *gen.* ὑμῶν, *jon.* ὑμέων,

ep. ὑμείων; dat. ὑμῖν, v. enclit. ὕμιν, (ex. Od. 20, 272), æol. v. dor. ogs. ὔμιν, ὔμμι(ν), (jf. u. ἡμεῖς), v. ὔμμι; acc. ὑμᾶς, jon. ὑμέας, dor. v. æol. ὑμέ v. ὔμμε; - pronom. 2 pers., I, Eders, v. s. v. pl. til σύ. — ὑμείων, see u. ὑμεῖς.

ὑμέναιος [ῠ], ὁ, Brudesang, Bryllupssang, (bes. ved Brudens Ledsagelse til Brudgommens Huus), Il. 18, 493; 2) Ægteforeningens Genius, der i Brudesangen anraabtes med, Ὑμὴν ὦ Ὑμηέναιε, Ar.; jf. Ὑμήν; df. — ὑμεναιόω, gifter mig (om Manden); b) alm. forbinder, Plut., inc.; 2) synger Brudesangen. — *Ὑμενήϊος, ὁ, epith. til Bacchus, (rimel. som Ledsager af Ὑμήν). — *ὑμένινος, 3, med Hinde el. Skind, bestaaende deraf; — ὑμένιον, τό, dim. af ὑμήν; — ὑμενοειδής, 2, (εἶδος), ligesom Hinde el. Skind, blød som en Hinde; — ὑμενόπτερος, 2, (πτερόν), med Hinde paa Vingerne; — ὑμενόστρακος, 2, (ὄστρακον), med Skal som en Hinde; — ὑμενόω, giør til Hinde el. Skind, indslutter deri; pass., at blive til Hinde el. Skind; v. — ὑμενώδης, 2, ctr. f. ὑμενοειδής; - (af ὑμήν).

ὑμές, see u. ὑμεῖς. — ὑμέτερος [ῡ], 3, (ὑμεῖς), Eders, tilhørende Eder, vester; ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμόν, Modet hos enhver af Eder, Il. 17, 226; ὑμετερόνδε, til Eders Hiem, ib. 23, 86; sild. poët. ogs. f. σός, jf. ὑμός. — ὑμήν [ῠ], ένος, ὁ, Hud, Skind, Hinde; ὑμ. περικάρδιος, Hiertepungen; ὑμ. περιτόναιος, Tarmehinden; b) alm. Omgivelse, Dække, Klædning, v. dl.; (skal være af ὕω, el. af ὑφαίνω; besl. m. ἀμνίον). — Ὑμήν, ένος, ὁ, Bryllupsguden el. Ægteforbindelsens Genius; ogs. som ὑμέναιος, Bryllups- el. Brudesangen; (rimel. af ὕω, φύω); [f. ῡ har Ovid. ogs. ῠ]. — ὕμμε, ὔμμες, v. ὔμμι(ν), see u. ὑμεῖς. — ὔμμος, 3, æol. f. ὑμός, ὑμέτερος.

*ὑμναγόρας, ου, ὁ, (ἀγορεύω), som synger Lovsange; — ὑμνείω, poët. f. ὑμνέω, besynger, lovsynger, berømmer, priser; χρὴ ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν, Pind.; ogs. intr., synger; b) alm. fortæller, bekiendtgiør, udbreder; ogs. bringer i ondt Rygte; bes. siger ofte, fører altid i Munden; ogs. skielder, skænder; v. — ὑμνηπολέω, er - ὑμνηπόλος, 2, (πολέω), som beskæftiger sig med Hymner el. Lovsange, Hymnedigter; - (af ὕμνος). — *ὑμνήοιος, 2, = ὑμνητός; af - ὕμνησις, ἡ, Besyngen, Lovsyngen, Berømmen; — ὑμνητήρ, ῆρος, v. ὑμνητής, οῦ, ὁ, Hymnesanger, alm. som lovsynger; df. - ὑμνητήριος, 2, v. ὑμνητικός, 3, hørende, skikket til at prise el. lovsynge; v. ὕμνητός, 3, adject. verb., besiungen, lovpriist, berømt; til at besynge el. lovprise, berømmelig; ἀνὴρ εὐδαίμων τε καὶ ὑμνητός, Pind.; - (af ὑμνέω). — ὑμνήτρια, ἡ, v. ὑμνητίς, ίδος, ἡ, fem. til ὑμνητήρ. — ὑμνιάω, dor. f. ὑμνέω, Ar. — ὕμνιον, τό, ctr. f. ὑμένιον, dim. af ὑμήν, = ἀμνίον.

*ὑμνογράφος, 2, (γράφω), som skriver Hymner el. Lovsange; — ὑμνοδότειρα, ἡ, fem. af - ὑμνοδοτήρ, ῆρος, ὁ, (δίδωμι), som giver Lovsange; — ὑμνοθέτης, ου, ὁ, som sammensætter el. digter Hymner; v. - ὑμνόθετος, 2, sammensat af Hymner el. Sange; (af τίθημι); — ὑμνολογέω, v. -λογίζω, er - ὑμνολόγος, 2, (λέγω), som lovsynger, som digter Hymner el. Sange; df. - ὑμνολογία, ἡ, Lovsang, Berømmelse; — ὑμνοποιός, ὁ, (ποιέω), Hymne- el. Sangdigter; v. — ὑμνοπολεύω, er - ὑμνοπόλος, 2, = ὑμνηπόλος; af — ὕμνος, ὁ, Sang, ogs. ἀοιδῆς ὕμνος, Od. 8, 429; bes. Festsang, Lovsang, Hymne til Gudernes el. Heroernes Priis; snart i episk Form, ex. de homeriske Hymner, snart i lyrisk, ex. Pindars; ὕμνοι θεοῖς, Plat.; ogs. alm. Lovsang, Æresdigt; undert. ogs. Klagesang; (skal være af ὕω; ὕδω).

ὑμνῳδέω, er - ὑμνῳδός, 2, (ᾠδή), som synger en Lovsang el. Hymne; ogs. = χρησμῳδός; df. - ὑμνῳδία, ἡ, at synge en Lovsang el. Hymne; ogs. = ὑμνολογία; v. — ὑμνώδης, 2, (εἶδος), ligesom el. lignende en Hymne; (af ὕμνος). — ὑμός, 3; dor. v. ep. f. ὑμέτερος, Hom. — ὑννιμάχος, 2, (μάχομαι), som kæmper med - ὕννις, ogs. ὕνις, εως, ἡ, Plovstiert, Plovjern; (skal være af ὗς, altf. egentl. Svinetryne). — *ὑοβοσκός, ὁ, v. ὑοβότης, ου, ὁ, (βόσκω), Svinehyrde; — ὑοειδής, 2, (εἶδος), som ligner et Sviin el. en Svinetryne, ὀστοῦν; transl., sviinsk, smudsig, usædelig; — ὑομουσία, ἡ, (Μοῦσα), Svinemusik, Ar.; — ὑοπόλος, ὁ, (πολέω), Svinehyrde; — ὑόπρωρος, 2, (πρῷρα), ναῦς, med en Skibssnabel i Form af en Svinetryne, jf. Σάμαινα; — ὑός, gen. af ὗς; — ὑοσκυαμάω, raser; af - ὑοσ-κύαμος, ὁ, egentl. Sobønne, sædv. Bulmeurt, hvis Nydelse skal volde Raseri; v. — ὑοφορβεῖον, τό, Svinestald; v. - ὑοφόρβιον, τό, Svinehiord; af - ὑοφορβός, 2, (φέρβω), Svinehyrde; - (af ὗς).

ὑπ-ἀγανακτέω, bliver noget vred el. misfornøiet; bliver vred derover. — ὑπ-ἀγαπάω, elsker paa en Maade el. hemmeligen. — ὑπ-ἀγγέλλω, f. ελῶ, forkynder hemmeligen; forraader. — ὑπάγγελος, 2, (ἄγγελος), kaldet el. hentet af et Bud. — ὑπάγγελτος, 2, adj. verb. af ὑπαγγέλλω, hemmeligen forkyndet; forraadt. — ὑπαγκαλίζω, (ἀγκα-

λίζομαι), giver i Armen; sædv. tager i Armen, omarmer, *Eur.*; df. — ὑπαγκάλισμα, τό, hvad man tager i Armen el. omarmer, Hustru, o. dl., *Soph.* — ὑπαγκάλιος, o. ὑπάγκαλος, 2, (ἀγκάλη), som tages i el. under Armen, omarmet. — ὑπαγκώνιον, τό, (ἀγκών), Pude under Albuen. — ὑπ-άγνυμι, *irr.*, *f.* ἄξω, bryder, brækker nedentil el. lidt. — ὑπαγόρευσις, ἡ, Foresigen, Tilraaden; Indgivelse, Raad; o. — ὑπαγορευτικός, 3, skikket til at anvise; af — ὑπαγορεύω, foresiger, dicterer; 2) siger dertil, svarer; ogs. siger derefter el. bagefter; 3) siger hemmeligen, angiver; 4) tilraader, indgiver, ἐλπίδα τινί. — ὑπᾱγορία, ἡ, *dor.* f. ὑπηγορία, Raad. — ὑπ-άγροικος, 2, noget bondeagtig. — ὑπ-άγρυπνος, 2, noget søvnløs.

ὑπ-άγω, *irr.*, *f.* ἄξω, 1) *transit.*, – *a)* fører el. bringer derunder, ἵππους ζυγόν, *Il.*, ogs. m. udeladt ζυγόν, *Od.* 6, 73; bes. α) bringer for Retten, εἰς s. ὑπὸ τὸ δικαστήριον, ogs. ὑπὸ τὸν δῆμον, indrager for Folkets Domstol, *Herod.*; ὑπάγειν τινὰ θανάτου, at anklage paa Livet; *pass.*: ὑπάγεσθαί τινος s. τινι, at anklages for noget; β) bringer med List til noget, lokker, forfører, *Herod.* 9, 94; ogs. *in med.* m. Bibegreb af egen Fordeel, *Xen.*; – *b)* fører derunder og bort, τινὰ ἐκ βελέων, *Il.*; fører ned el. nedad, κοιλίαν, γαστέρα, afforer, renser; ogs. *intr.*, κοιλία ὑπάγουσα, aabent Liv, *Hipp.*; – 2) *intr.*, *a)* bortfierner mig hemmeligen, trækker mig ubemærkt tilbage; – *b)* rykker efter, rykker frem, forfølger langsomt el. lidt efter lidt; ὕπαγε, som ἄγε, velan! nu videre! nu rask! ὑπάγεθ᾽ ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, *Ar.*

*ὑπαγωγεύς, έως, Værktøi, hvormed man stryger el. glatter, Muurskee; 2) etslags Torturredskab; 3) bevægelig Stol paa et Instrument; — ὑπαγωγή, ἡ, Handlingen ὑπάγειν, Føren, Bringen derunder, derind; *transl.*, Lokken, Forføren, Skuffelse; *b)* ὑπαγ. τῆς κοιλίας, Afføren, Renselse; *c)* Tilbageføren; 2) *intr.*, Tilbagetog, Bortrykken, Afmarsch, Flugt; — ὑπαγωγίδιον o. ὑπαγώγιον, τό, *dim.* af ὑπαγωγεύς; o. — ὑπαγωγός, 2, τῆς κοιλίας, afforende; – (af ὑπάγω). — ὑπ-ᾴδω, *poët.* ogs. ὑπαείδω, synger dertil; 2) synger sagte. — ὑπαέριος, 2, (ἀήρ), som befinder sig el. lever i Luften.

ὑπαί, *poët.* o. *ep.* f. ὑπό, *Hom.* — ὑπ-αιάζω, sukker dertil; sukker sagte. — ὑπαιδείδοικα, *pf. ep.* f. ὑποδέδοικα, af ὑποδείδω, *Hom. Merc.* — ὑπ-αιδέομαι, *f.* έσομαι, skammer mig noget; har etslags Ærefrygt for nogen, τινά. — ὕπαιθᾰ, *adv.*, (ὑπό, ὑπαί), derunder og bort el. forbi, derforbi og paa Siden, *ex.* ὕπαιθα λιάσθη, *Il.* 15, 520; ogs. som *præpos. c. gen.*, *ex.* ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθείς, *ib.* 21, 255. — ὑπ-αιθριάζω, er - ὑπαίθριος, 2, ogs. 3, *Eur.*, o. ὕπαιθρος, 2, (αἰθήρ), under aaben Himmel, i fri Luft; ἔργα ὕπαιθρα, som foretages udenfor Huset el. i Marken; τὸ ὕπαιθρον, enhver Plads under aaben Himmel; bes. i Krigssproget, τὰ ὕπαιθρα, aaben Mark, *Polyb.* — ὑπ-αίθω, *poët.* f. ὑποκαίω, *Soph.*

ὑπ-αικάλλω, *dor.* f. ὑποσαίνω. — ὑπ-αινίσσομαι, *att.* ττομαι, *f.* ξομαι, antyder dunkelt, giver at forstaae, giver et fiernt Vink. — ὑπαιρέω, *jon.* f. ὑφαιρέω. — ὑπ-αίρω, *irr.*, hæver, løfter sagte el. lidt efter lidt i Veiret. — ὑπ-αισθάνομαι, *irr.*, *f.* σθήσομαι, mærker noget dertil. — ὑπ-αΐσσω, *f.* ξω, springer frem derunder, βωμοῦ, fra Alteret, *Il.*; ogs. *c. acc.*, springer derunder, φοῖν᾽ ὑπαΐξει, *ib.* 21, 126, hvor man ogs. læser ὑπαλύξει; [*ep.* oftest ῑ, h. *Trag.* ῐ]. — ὑπαίσχρος, 2, (αἰσχρός), noget el. temmelig hæslig. — ὑπαισχύνομαι, (αἰσχύνω), skammer mig noget. — ὑπαίτιος, 3, (αἰτία), som er skyldig og drages til Ansvar; ὑπαίτιός τινι, ansvarlig for el. til nogen; ὑπαίτιόν ἐστί μοι τι πρός τινος, noget lægges mig til Last af nogen, *Xen.* — ὑπαιφοινίσσω, *ep.* f. ὑποφοινίσσω, *Nic.* — ὑπ-αιωρέω, hænger, lader svæve derunder.

ὑπ-ακμάζω, er derhos i fuld Kraft. — ὑπακοή, ἡ, Horighed, Lydighed, *N. T.*; o. — ὑπακουός, 2, der har hørt noget af nogen; af — ὑπ-ακούω, *f.* ούσομαι, hører el. lytter; ogs. giver Svar paa det Hørte, *ex. Od.* 4, 283; ligel. ὑπακούειν τοῖς λόγοις, at forstaae og svare, *Plat.*: – *b)* *transl.*, adlyder, *c. gen.*, *Herod.* 3, 101; oftere *c. dat.*, giver efter, føier mig, indvilliger; ὑπακούειν δείπνῳ, at indfinde sig til Maaltid; ὑπακούειν αὐγαῖς ἡλίου, at være udsat derfor, beherset deraf, *Pind.* — ὕπακρος, 2, (ἄκρος), omtrent, næsten den høieste el. fuldkomneste. — ὑπακτικός, 3, (ὑπάγω), afforende, reusende.

ὑπ-αλεάζω, opvarmer langsomt el. lidt efter lidt. — ὑπάλειμμα, τό, den paastrøgne Salve; Salve til at paastryge; — ὑπάλειπτος, 2, indsmurt; til at indsmore; o. — ὑπαλειπτρίς, ίδος, ἡ, o. ὑπάλειπτρον, τό, Instrument, hvormed man paastryger en Salve; af — ὑπ-αλείφω, *f.* ψω, indsalver el. smorer nedenfra, bes. under Klæderne; *in med.*, ὑπαλείφεσθαι εἰς ἱμάτιον, at salve sig under Klæderne el. uden at tage dem af; ὑπαλείφεσθαι ὀφθαλμούς,

at sminke el. bemale sig under Øinene; df. — *ὑπάλειψις*, ἡ, Indsalven, bes. under Klæderne.

ὑπαλεύομαι, (ἀλεύω), undgaaer, undflyer, bes. *in aor.*, *ex.* *ὑπαλευάμενος θάνατον*, *Od.* — **ὑπαλλαγή*, ἡ, Forverling, Ombytning; 2) som rhetorisk Figur: Taledelenes tilsyneladende Ombytning; — *ὑπάλλαγμα*, τό, det Omverlede, Ombyttede, hvad der tiener el. bruges til Ombytning, *ex.* νόμισμα, *ὑπάλλαγμα τῆς χρείας*, hvorfor man tilbytter sig det Nødvendige, *Aristot.*; o. — *ὑπαλλακτικός*, 3, hørende, skikket til Ombytning; af — *ὑπ-αλλάσσω*, *f.* ξω, omverler, ombytter, omsætter, forandrer. — *ὑπάλληλος*, 2, (ἀλλήλων), underordnet hinanden. — *ὑπάλυξις*, ἡ, Undgaaen, Undflyen, κακῶν, *Od.*; af — *ὑπ-αλύσκω*, *irr.*, *f.* -λύξω, skyer, undgaaer, undflyer, Κῆρας, ἀέλλας, o. dl., *Hom.*; χρεῖος *ὑπαλύξας*, der unddrager sig for at betale, *Od.* 8, 355.

ὑπ-αμάω [ᾱμ], afmeier nedenfra, *Nic.* — *ὑπ-αμβλύνω*, sløver lidt efter lidt. — *ὑπ-αμβλύς*, εῖα, ύ, noget slov. — *ὑπ-αμείβω*, *f.* ψω, omverler; *in med.*, *ὑπαμείβεσθαι πόντον*, at gaae i Vandet (fra Landjorden); *Opp.* — *ὕπαμμος*, 2, = ὕφαμμος. — *ὑπαμπέχω*, *f.* -αμφέξω, (ἔχω, *irr.*), har el. skiuler under Klæderne. — *ὑπαμφι-έννυμι*, *irr.*, iforer derunder. — *ὑπανα-βάλλομαι*, *irr.*, (βάλλω, *irr.*), noler noget. — *ὑπανα-βλέπω*, *f.* ψω, seer lidt i Veiret. — *ὑπανα-γιγνώσκω*, o. -γινώσκω, *irr.*, forelæser; df. — *ὑπαναγνώστης*, ου, ὁ, en Forelæser. — *ὑπαν-άγω*, *irr.*, fører bort el. lader seile bort uformærkt. — *ὑπανα-δύω*, *irr.*, kommer, slipper, dukker nedenfra og op; *in med.*, unddrager mig hemmeligen en Sag.

ὑπανα-θλίβω [ῑ], *f.* ψω, trænger, trykker nedenfra og op. — *ὑπανα-κῑνέω*, *intr.*, staaer op og gaaer bort, *Ar.* — *ὑπανα-κλίνω* [ῑ], boier mig derunder, ligger under. — *ὑπ-αναλίσκω*, *irr.*, forøder, tilsætter, fortærer lidt efter lidt. — *ὑπανα-μέλπω*, istemmer en Sang dertil. — *ὑπανα-πίμπλημι*, *irr.*, *poët.* ogs. *ὑπαναπλήθω*, ifylder, opfylder lidt efter lidt. — *ὑπαν-άπτω*, *f.* ψω, antænder derunder. — *ὑπαν-αρόω*, opridser lidt med Ploven. — *ὑπανάστᾰσις*, ἡ, (ὑπανίσταμαι), at staae op for at giore Plads for nogen. — *ὑπαναστᾰτέος*, 3, *adject. verb.* af ὑπανίστημι. — *ὑπανα-στρέφω*, *f.* ψω, vender tilbage. — *ὑπανα-τέλλω*, gaaer frem derunder, πηγή. — *ὑπανα-φλέγω*, *f.* ξω, antænder, opheder lidt efter lidt. — *ὑπαναφύομαι*, (φύω, *irr.*), voxer op el. opstaaer derunder. — *ὑπ-αναχωρέω*, gaaer tilbage, trakker mig tilbage lidt efter lidt el. hemmeligen; df. — *ὑπαναχώρησις*, ἡ, langsomt Tilbagetog; hemmelig Undvigelse.

ὕπανδρος, 2, (ἀνήρ), som er Manden undergiven; gift; *transl.*, *ὕπανδρος ἀγωγή*, qvindagtig Levemaade. — *ὑπ-ανεμόω*, hevifter sagte. — *ὑπανερπύζω*, kryber langsomt el. hemmeligen derop. — *ὑπαν-έχω*, *irr.*, staaer derunder og holder i Veiret. — *ὑπ-ανθέω*, *irr.*, opblomstrer; begynder at blomstre; — *ὑπανθηρός*, 2, (ἀνθηρός), noget spraglet. — *ὑπ-ανιάω*, *f.* άσω, *jon.* ήσω, bedrover el. krænker umærkeligen. — *ὑπαν-ίημι*, giver efter, aflader umærkeligen. — *ὑπανίσταμαι*, (ἵστημι), τῆς ἕδρας τινί, reiser mig for at indrømme nogen min Plads, *Xen.* — *ὑπαν-ίσχω*, = ὑπανέχω; 2) *intr.* = ὑπανατέλλω. — *ὑπαν-οίγω*, o. -οίγνυμι, *irr.*, aabner nedentil, lidt efter lidt, hemmeligen. — *ὑπαντάξ*, *adv.*, (ἄντα), = ἀντικρύ. — *ὑπ-αντάω*, *jon.* -έω, *f.* ήσω, = ὑπαντιάζω, *c. dat.*, *Pind.*; 2) *transl.*, svarer, indvender; df. — *ὑπάντησις*, ἡ, Møden, at komme imøde. — *ὑπ-αντιάζω*, o. -αντιάω, *f.* άσω, kommer, gaaer, træder imøde, møder, sædv. *c. dat.*, ogs. *c. acc.*, *Pind.*, *Herod.*

ὑπ-αντλέω, øser, pomper opad el. op; denne Handling, *ὑπάντλησις*, ἡ. — *ὑπ-άντομαι*, *poët.* f. ὑπαντάω. — *ὕπαντρος*, 2, (ἄντρον), under el. i en Grotte; med Huler el. Grotter. — *ὑπανύομαι*, (ἀνύω), fuldender lidt el. lidt. — *ὑπαξόνιος*, 2, (ἄξων), som befinder sig under Axelen. — *ὑπ-απαίδευτος*, 2, noget ulærd. — *ὑπ-απειλέω*, truer hemmeligen el. sagte. — *ὕπειμι*, (εἶμι), o. *ὑπ-έρχομαι*, *irr.*, gaaer langsomt el. hemmeligen bort. — *ὑπαποκῑνέω*, lister mig hemmeligen derfra; df. *verbal.* *ὑπαποκινητέον*, man maa liste sig hemmeligen derfra. — *ὑπαποκρύπτω*, giemmer el. skiuler under noget, τινί. — *ὑπαπο-τρέχω*, *irr.*, løber tilbage og derfra. — *ὑπαπο-ψήχω*, *f.* ξω, afskraber lidt efter lidt. — *ὑπ-άπτω*, *jon.* f. ὑφάπτω.

ὕπαρ, *indecl.*, virkeligt Syn, el. Syn i vaagen Tilstand; *Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν*, *Od.* 19, 547; *ὕπαρ ἐξ ὀνείρου*, *Pind.*; *b)* som *adv.* f. καθ' ὕπαρ, i vaagen Tilstand; *ὕπαρ τε καὶ ὄναρ*, vaagen og drømmende, d. e. altid. — *ὑπ-αράσσω*, *att.* -ττω, *f.* ξω, slaaer derunder. — *ὑπ-αργήεις*, εσσα, εν, = ὑπόλευκος. — *ὑπάργῑλος*, 2, (ἄργιλος), noget leret, blandet med Leer. — *ὕπαργμα*, τό, (ὑπάρχω), hvad der er for

Haanden; df. *a)* Formue, sædv. *in pl.*; *b)* Substants; *c)* = ὕπαρξις. — ὑπαργυρεύω, sædv. *in med.*, er forgieldet; 2) giør hemmeligen Gield! – denne Tilstand og Handling, ὑπαργύρευσις, ἡ; af — ὑπάργυρος, 2, (ἄργυρος), sølvholdig; hvis Substants er Sølv; 2) solgt el. borttinget for Sølv, φωνά, *Pind.*; 3) som er Sølv værd.

ὑπαρίθμησις, ἡ, (ἀριθμέω), Tællen el. at tælle derimellem. — ὑπαρκτικός, 3, (ὑπάρχω), selvstændig; ὑπαρκτ. ῥῆμα, et Substantiv. — ὑπάρκτιος, 2, (ἄρκτος), liggende imod Nord. — ὑπαρκτός, 3, *adject. verb.* af ὑπάρχω, som er til, som existerer; som er tilstede ved Haanden; 2) som ligger til Grund; som er at lægge til Grund. — ὕπαρνος, 2, (ἀρήν, ἀρνός), med Lam under sig, som dier et Lam, *Eur.* — ὕπαρξις, εως, ἡ, Tilværen, Tilstedeværen, Existents; 2) Substants; 3) hvad man har, Formue; Forraad. — ὑπ-ἀρόω, underpløier. — ὑπαρπάζω, *jon.* f. ὑφαρπάζω. — ὑπ-ἀρτάω, *f.* ήσω, hænger derunder, lader hænge derunder. — ὑπ-ἀρχή, ἡ, Begyndelse; ἐξ ὑπαρχῆς, paa ny, igien, forfra; *a priori.* — ὑπαρχία, ἡ, det Embede, som beklædes af en ὕπαρχος; af — ὕπαρχος, ὁ, (ἀρχός, ἄρχω), Underbefalingsmand; Gouverneur, Statholder; Romernes *legatus* o. *procurator*; 2) som *adject.*, undergiven, underkastet, *c. gen.*

ὑπ-ἄρχω, *f.* ξω, 1) begynder; bes. *c. gen.*, o. oftere *c. part.*, giør noget først, el. er den første til at giøre noget, *ex.* ὑπάρχειν ἀδίκων ἔργων; ἐμὲ ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες, *Herod.*; og omvendt, ὑπάρχων ἀδικεῖς αὐτούς; *b)* sild. ogs. *in med.*, *ex.* ὑπαρχομένου τοῦ ἦρος, da Foraaret begyndte; — 2) at være der, at være ved Haanden, tilstede; i Beredskab, til Tjeneste, o. dl.; df. *a)* at ligge derunder el. til Grund; μέγα ὑπάρχειν πρός τι, at danne en god Grundvold, at bidrage meget dertil; *b)* at være tilladt el. mulig; *absol.*, ὑπάρχον, da Muligheden el. Leiligheden er der; *c)* ὑπάρχει μοι, jeg har, jeg besidder; τὰ ὑπάρχοντα, Gods, Formue, Forraad; hvad der staaer nogen til Tieneste el. er i hans Magt; ogs. Menneskets Anlæg og Evner, *Plat.*; men *pass.*, τὰ παρὰ τῶν θεῶν ὑπηργμένα, Gudernes Gaver, *Dem.*; *d)* om Personer, at yde, at understøtte, *Xen.*; om Ting, at komme tilgode; — 3) behersker, bestyrer som ὕπαρχος, sædv. *c. gen.*, ogs. *c. dat.* h. *Thuc.*

ὑπ-ἀρωματίζω, har etslags Lugt el. Smag af Krydderi. — ὑπ-ἀσθενέω, er noget sygelig, skranter. — ὑπασπίδιος, 2, under Skioldet, bedækket dermed; df. som *adv.*, ὑπασπίδια προποδίζειν, προβιβᾶν, *Il.*; — ὑπασπίζω, bærer el. holder Skioldet for nogen, τινί, *Pind. Nem.* 9, 80; df. - ὑπασπιστήρ, ῆρος, o. ὑπασπιστής, οῦ, ὁ, Skioldholder, Vaabendrager; 2) Soldat af Livvagten; 3) som *adject.*, førende Skiold, bedækket med Skiold, *Æsch.*; (af ἀσπίς). — ὕπαστρος, 2, (ἄστρον), under Stiernerne, df. jordisk, paa Jorden; 2) under Stiernernes Indflydelse. — ὑπασώδης, 2, noget ἀσώδης.

ὑπάτεια, ἡ, Consulat; — ὑπατεύω, er Consul; o. — ὑπατικός o. ὑπάτιος, 3, hørende til en Consul; ὁ ὑπ., som har været Consul, *consularis*; (af ὕπατος). — ὑπ-ἀτμίζω, holder under og røger; - denne Handling, ὑπατμισμός, ὁ. — ὑπ-ἀτμός, ὁ, Røg el. Røgen nedenfra. — ὑπ-ἄτοπος, 2, noget urimelig el. absurd. — ὕπἄτος [ῠ], 3, f. ὑπέρτατος, som *summus* f. *supremus*, den høieste, ypperste, øverste, første; df. som *epith.* til Zeus, ὕπατος κρειόντων, θεῶν, o. dl., *Hom.*; *att.* ogs. ὕπατος Ζεύς, ὑπάτη Ἀθηνᾶ, *Dem.*; ὁ ὕπατος, den rom. Consul; ἡ ὑπάτη, den yderste Stræng med den dybeste Tone. — ὑπ-ἀττικίζω, taler noget Attisk, brækker derpaa. — ὑπ-ἀττικός, 3, halv attisk. — ὑπ-ἄτῡφος, 2, nogenledes uden Opblæsthed.

ὑπ-αυγάζω, belyser nedenfra, *c. dat.*; 2) begynder at lyse el. skinne, om Morgensolen, o. dl.; 3) lyser svagt. — ὑπαυγής, 2, o. ὕπαυγος, 2, (αὐγή), under Lyset, som holdes imod Lyset. — ὑπ-αἰθᾱδίζομαι, er noget egensindig. — ὑπαυλέω, blæser paa Fløite dertil, *c. dat.* — ὕπαυλος, 2, (αὐλή), under el. i Gaarden; σκηνῆς ὕπαυλος, i el. under Teltet, *Soph.* — ὑπ-αυστηρός, 3, noget skarp el. bitter. — ὑπαυχένιον, τό, Pude til at lægge under Nakken; o. — ὑπαύχενον, τό, den nedre Deel af Halsen el. Nakken; (af αὐχήν). — ὑπαυχμήεις, εσσα, εν, noget tør. — ὑπαφίστημι, *f.* ὑπαποστήσω, bortfierner underhaanden el. hemmeligen; 2) *in pf.*, *plqupf.*, o. *aor.* 2 *act.*, o. *in med.*, gaaer bort, bortfierner mig noget el. hemmeligen. — ὑπ-ἀφρίζω, skummer noget, begynder at skumme. — ὕπαφρος, 2, (ἀφρός), noget skummende; ὕπαφρον ὄμμα, hvori Taarer perle, *Eur.* — ὑπ-ἄφωνος, 2, noget stum el. forstummet. — ὑπαχλύνω [ῡ], o. -αχλύω, formørker noget el. lidt efter lidt.

ὕπεας, τό, see u. ὄπεας. — ὑπέασι, *jon.*, f. ὕπεισι, 3 *pl. præs.* af ὕπειμι. — ὑπέγγυος, 2, (ἔγγυος), *a)* hvorfor der er stillet Sikkerhed; *b)* pantsat; forfalden; *c) transl.*, ansvarlig, strafskyldig, δίκα

καὶ θεοῖς, *Eur.* — ὑπεγ-κλίνω [ῑ], neier, bøier lidet el. umærkeligen. — ὑπεγ-χέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, iskienker, igyder dertil. — ὑπέδδεισαν, *ep.* f. ὑπέδεισαν, 3 *pl. aor.* af ὑποδείδω. — ὑπέδεκτο, o. ὑπέδεξο, 3 o. 2 *sing. plqupf.* af ὑποδέχομαι, *Hom.* — ὑπ-είδομαι, beseer, betragter nedenfra, *suspicio*; *transl.*, mistænker, *suspicor.* — ὑπεικάθω, ogs. -εικαθέω; *att.* f. ὑπείκω. — ὑπεικτικός, 3, eftergivende; af — ὑπ-είκω, *f.* ξω o. ξομαι, *ep.* sædv. ὑποείκω, viger, bortfierner mig, νεῶν, fra Skibene, ogs. *c. acc.*; ὑπόειξε χεῖρας ἐμάς, *Il.* 15, 227; oftest *c. dat.*, *ex.* ὑπείκειν τινὶ ἕδρης, at give Plads; ὑπεικ. τινί, at give Ordet, at lade tale først, *Xen.*; men *absol.* *Herod.* 7, 160, ὑπεικ. λόγου, at afvige fra det Sagte; 2) *transl.*, giver efter, føier mig, τινί, efter nogen, ogs. λόγοις τινός; ogs. ὑπεικ. τινί τι, *i. e.* κατά τι, i noget, *Il.* 1, 294; ὑπείκειν πολεμίζειν, at ophøre med, at aflade fra Krigen.

ὑπ-ειλέω, o. ὑπ-είλω, vikler, bøier derunder, οὐράν, om den logrende Hund, *transl.* στόμα, om en Hykler; jf. ὑπίλλω. — ὑπ-ειλίσσω, *att.* -ττω, dreier el. vender opad. — ὕπειμι, (εἰμί), er derunder, *Il.* 9, 204; ogs. om et diende Føl, *ib.* 11, 680; 2) er derhos, er ved Haanden; er forbunden dermed, følger deraf; ogs. er ovrig, *Thuc.*; 3) er underkastet, underdanig. — ὕπειμι, (εἶμι), gaaer derunder, derind; ὑπιέναι τινά, at snige sig ind hos nogen, *Ar.*; alm. = ὑπέρχομαι. — ὕπειξις, ἡ, (ὑπείκω), Vigen el. at vige; Eftergivenhed, Føielighed; ogs. *in pl.* — ὑπ-ειπεῖν, *irr.*, at sige dertil, derved, derefter; 2) at foresige, tilhviske; 3) at foregive, bruge som Paaskud; 4) at sige sagte el. hemmeligen.

ὑπείρ, *poët.* f. ὑπέρ, (for Versets Skyld); ὑπεὶρ ἅλα, *Hom.*; - de m. ὑπειρ- begyndende Sammensætninger see u. ὑπερ-. — ὑπ-ειρεσία, ἡ, Roen, *inc.* — ὑπ-είρω, knytter el. befæster derunder. — ὑπεισ-δύνω, o. -δύω, *irr.*, *in med.* o. *in aor.* 2 *act.*, gaaer, kommer, lister mig hemmeligen derind el. derindunder. — ὑπείσειμι (εἶμι), o. ὑπεισ-έρχομαι, *irr.*, = frgd., bes. om en Gemytstilstand, *ex.* ὑπεισέρχεταί με δέος, ἔλεος, o. dl. — ὑπεισ-ῥέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσομαι, flyder nedenfra el. hemmeligen deri, dertil.

ὑπέκ, foran en Vocal ὑπέξ, (ὑπό, ἐκ), *præpos.* *c. gen.*, ud, frem, bort derunder el. nedenfra, *Hom.*, skrives ogs. ὑπ' ἐκ. — ὑπεκ-βαίνω, *irr.*, gaaer ud nedenfra. — ὑπεκ-δέχομαι, *irr.*, har under mig, πόρτιν μαστῷ, *poët.* om Koen; 2) venter. — ὑπεκ-διδράσκω, *irr.*, løber hemmeligen ud el. bort — ὑπεκ-δύνω, o. -δύω, *irr.*, afforer hemmeligen; 2) *in aor.* 2 *act.*, o. *in med.*, unddrager mig, undflyer hemmeligen, πόνους, *Eur.*; df. — ὑπέκδυσις, ἡ, Udvei, Udflugt. — ὑπ-έκθεσις, ἡ, hemmelig Udsætten el. Bortsætten. — ὑπεκ-καθαίρω, afforer el. renser nedenfra. — ὑπεκ-καίω, *irr.*, *f.* -καύσω, antænder nedenfra el. lidt efter lidt. — ὑπεκ-καλύπτω, afdækker nedenfra el. lidt efter lidt. — ὑπέκκαυμα, τό, hvormed man antænder, Tonder; o. — ὑπεκκαυστής, οῦ, ὁ, *fem.* -καύστρια, ἡ, som antænder nedenfra, bes. en Offerild; (af ὑπεκκαίω).

ὑπέκκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*), er hemmeligen bragt bort og i Sikkerhed, *Herod.* — ὑπεκ-κενόω, udtømmer, udhuler nedenfra. — ὑπεκ-κλέπτω, bortstiæler, bortvender hemmeligen el. lidt efter lidt. — ὑπεκ-κλίνω, bøier af, undviger lidet, *Ar.* — ὑπεκ-κομίζω, bringer ud, udfører, bortfører hemmeligen el. lidt efter lidt; ogs. *in med.*, *Herod.* — ὑπεκ-κρίνω, afsondrer og afforer nedad. — ὑπεκ-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, bortvender og optager hemmeligen. — ὑπεκ-λύω, *irr.*; udløser, løslader nedenfra el. hemmeligen; 2) svækker el. afkræfter paa en Maade. — ὑπεκ-πέμπω, bortsender el. løslader hemmeligen. — ὑπεκ-περάω, *irr.*, gaaer ud derunder. — ὑπεκ-πηδάω, springer hemmeligen bort. — ὑπεκ-πλέω, *irr.*, *f.* -πλεύσομαι, afseiler hemmeligen. — ὑπεκ-πνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσω, udaander sagte, uddunster el. bortdunster lidt efter lidt; døer. — ὑπεκ-πονέω, udarbeider el. tilendebringer under nogen.

ὑπεκπρό, *adv.*, derudaf og frem, *Ap. Rh.* — ὑπεκπρο-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber ud og frem derunder, *Hom.*; *c. acc.*, kommer foran el. indhenter i Løbet, *Il.* — ὑπεκπρο-θρώσκω, *irr.*, *inf. aor.* ὑπεκπροθορεῖν, springer frem derunder. — ὑπεκπρο-λύω, *irr.*, løser el. spænder - ἡμιόνους ἀπήνης, Mulerne fra Vognen og lader dem gaae, *Od.* 6, 88. — ὑπεκπρο-ῥέω, *irr.*, flyder nedenfra ud og frem, *Od.* 6, 87. — ὑπεκπρο-φεύγω, *irr.*, undflyer en Fare og løber derfra, *Hom.* — ὑπεκπροχέομαι, (χέω, *irr.*), udgyder el. udbreder mig videre derunder. — ὑπέκπυρος, 2, (πῦρ), noget antændt. — ὑπεκ-ῥέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσομαι, flyder ud el. bort derunder; flyder el. svinder hen lidt efter lidt. — ὑπεκ-ῥήγνυμι, *irr.*, *f.* -ῥήξω, bryder, brækker ud hemmeligen el. lidt efter lidt. — ὑπεκ-ῥίπτω, *irr.*, kaster uformærket ud

deraf. — *ὑπεκ-ῥύομαι*, drager frem derunder og redder, *φόνοιο*, *Ap. Rh.*

ὑπεκσαόω, *in aor.* *ὑπεξεσάωσε*, *Il.* 23, 292, *ep.* f. *ὑπεκσώζω*, redder el. befrier deraf. — *ὑπεκ-τανύω*, udspænder derunder. — *ὑπεκ-τελέω*, fuldender hemmeligen. — *ὑπεκ-τήκω*, bortsmelter el. fortærer lidt efter lidt. — *ὑπεκ-τίθημι*, udsætter hemmeligen; *in med.*, bringer hemmeligen bort el. i Sikkerhed, *Herod.* — *ὑπεκ-τρέπω*, *irr.*, afvender uformærkt el. hemmeligen fra noget, *τινός*, *Soph.*; *in med. c. acc.*, gaaer af Veien, undgaaer, skyer. — *ὑπεκ-τρέχω*, *irr.*, *inf. aor.* *ὑπεκδραμεῖν*, løber ud derover; undløber, undgaaer, skyer, *Soph.* — *ὑπεκ-τροφή*, *ἡ*, Opdragelse el. Opfostring fra liden af.

ὑπεκφαίνομαι, (*φαίνω*, *irr.*), skinner frem derunder el. skinner svagt, *inc.* — *ὑπεκ-φέρω*, *irr.*, bringer, bærer hemmeligen ud el. bort, ogs. *τινὰ πολέμοιο*, *Hom.*; *ὑπεξέφερε σάκος*, rykkede el. bevægede det lidt til Siden, *Il.* 8, 268; *b)* udsætter, opsætter, henskyder; 2) *intr.*, er forud, har Forspring, *ἡμέρης ὁδῷ*, af en Dagreise, *Herod.* — *ὑπεκ-φεύγω*, *irr.*, undflyer, undkommer hemmeligen derfra, ofte *c. acc.*, *ex.* *Κῆρα*, *ὄλεθρον*, o. dl., *Hom.* — *ὑπεκφυγγάνω*, = frgd., *Hipp.* — *ὑπεκ-χέω*, *irr.*, *f.* *-χεύσω*, udgyder nedenfra el. sagte. — *ὑπεκ-χωρέω*, gaaer bort, viger lidt efter lidt el. uformærkt, *Herod.*; 2) at gaae nedad el. fra nogen (ved Stolegang); df. — *ὑπεκχώρησις*, *ἡ*, Affondring ved Stolegang; o. — *ὑπεκχωρητικός*, 3, gaaende nedad el. afførende, *Hipp.*

ὑπ-έλαιον, *τό*, Oliebærme. — *ὑπ-ελαύνω*, *irr.*, *f.* *-ελάσω*, *att.* *-ελῶ*, drager, rider, kiører derunder, derhen, dertil, egentl. driver – m. underforst. *ἅρμα*, *ἵππον*, o. dl. — *ὑπ-ελαφρός*, 3, noget let. — *ὑπ-ελαφρύνω*, letter noget el. paa en Maade. — *ὑπεμ-βάλλω*, *irr.*, kaster, stiller, skyder ind derunder. — *ὑπεμβρυόω*, (*ἔμβρυος*), besvangrer. — *ὑπεμνήμυκε* – *πάντα*, slaaer Øinene altid ned, *Il.* 22, 491, f. *ὑπεμήμυκε*, *pf.* af *ὑπημύω*, (m. indskudt *ν* for Verſets Skyld, ligesom i *νώνυμνος*, o. fl.), dog har *Heyn.* *ὑπεμμήμυκε*. — *ὑπεμ-πίπρημι*, *irr.*, = *ὑποκαίω*. — *ὑπεμ-φαίνω*, *irr.*, antyder med et Vink, giver at forstaae.

ὑπεναντιόομαι, er noget derimod, giør nogen Indvending; af — *ὑπ-εναντίος*, 3, *adv.* *-τίως*, sat, staaende imod el. ligeoverfor noget, *τινί*; ogs. modstaaende, fiendsk; *ὁ ὑπεν.*, Modstander, Fiende; *τὸ ὑπεναντίον τούτου*, i Modsætning heraf, tvertimod, *Herod.*; df. — *ὑπεναντιότης*, *ητος*, *ἡ*, at være el. handle derimod; nogen Modsigelse, Hindring el. Uenighed. — *ὑπεναντίωμα*, *τό*, *inc.*, o. *ὑπαναντίωσις*, *ἡ*, = frgd. — *ὑπεν-δίδωμι*, giver noget efter; aflader el. viger lidt efter lidt. — *ὑπ-ένδοθεν*, *adv.*, indenfra og ud. — *ὑπ-ένδυμα*, *τό*, o. *ὑπενδύτης*, *ου*, *ὁ*, (*ἐνδύω*), Underklædning. — *ὑπενέγκω*, o. *-ενείκω*, forældede Stamformer til nogle Tempora af *ὑποφέρω*. — *ὑπ-ένερθε(ν)*, *adv.*, derunder, underneden, bes. i Underverdenen, *Hom.*; ogs. som *præpos. c. gen.*, *id.* — *ὑπεν-νοέω*, har hemmeligen i Sinde, har et skiult Forsæt.

ὑπεξ-άγω, *irr.*, fører hemmeligen ud el. bort, bes. af en Fare, *Od.*; 2) *intr.*, begiver mig hemmeligen bort; df. — *ὑπεξαγωγή*, *ἡ*, hemmelig Bortføren. — *ὑπεξαίρεσις*, *ἡ*, hemmelig Borttagen; at borttage lidt efter lidt; Undtagelse; *μεθ' ὑπεξαιρέσεως*, lidt efter lidt, Tid efter anden; af — *ὑπεξ-αιρέω*, *irr.*, borttager nedenfra el. hemmeligen; *in med.*, tager el. stiæler deraf (til mig selv); trækker derfra, fradrager, fraregner. — *ὑπεξ-αίρω*, *irr.*, hæver, løfter nedenfra el. lidt efter lidt. — *ὑπεξ-ακρίζω*, fører ud og op paa et Bierg el. en Høi. — *ὑπεξαλέασθαι*, *Il.* 15, 180, *inf. aor.* 1 af *ὑπεξαλέομαι*, ogs. *ὑπεξ-αλύσκω*, *irr.*, *Hes.*, flyer derudaf, skyer, undgaaer hemmeligen, *c. acc.*

ὑπεξανα-βαίνω, *irr.*, stiger hemmeligen el. dernuder og ud, *ποδί*, *Theocr.* — *ὑπεξανάγομαι*, (*ἄγω*, *irr.*), drager, seiler hemmeligen ud el. derfra, *Thuc.* — *ὑπεξανα-δύω*, *irr.*, *in aor.* 2 *act.* o. *in med.*, dukker, kommer hemmeligen el. lidt efter lidt frem deraf el. i Veiret, *πολιῆς ἁλός*, af Havet, *Il.* 13, 352. — *ὑπεξανίσταμαι*, = *ὑπανίσταμαι*. — *ὑπεξ-αντλέω*, udøser nedenfra. — *ὑπεξ-άπτω*, antænder nedenfra; 2) betænder el. inflammerer lidt efter lidt. — *ὑπεξ-αφύω*, udøser, udtømmer lidt efter lidt; *in med.* om en liden Bæk, at tabe sig i Sanden, *Ap. Rh.*

ὑπέξειμι, (*εἶμι*), gaaer hemmeligen bort, *Herod.*; 2) gaaer imode, *id.* 1, 176; 3) forgaaer lidt efter lidt. — *ὑπεξειρύω*, *jon.* f. *ὑπεξερύω*, *Herod.* — *ὑπεξ-ελαύνω*, *irr.*, *f.* *-ελάσω*, *att.* *-ελῶ*, uddriver; sædv. *intr.* el. m. underforst. *ἅρμα*, *ἵππον*, o. dl., drager, kiører, marſcherer ud; rider frem. — *ὑπεξενέγκω*, forældet Stamform til nogle Tempora af *ὑπεκφέρω*. — *ὑπεξ-ερεύγω*, udspyer hemmeligen el. lidt efter lidt. — *ὑπεξ-ερύω*, drager el. trækker bort derunder; unddrager, frariver hemmeligen, *Herod.* — *ὑπεξ-έρχομαι*, *irr.*, gaaer hemmeligen ud el. bort. — *ὑπεξ-έχω*, *irr.*, *sc.* *ἐμαυτόν*,

begiver mig hemmeligen derfra el. bort, *Herod.*

ὑπεξ-ΐστημι, bringer bort el. bortfierner lidt efter lidt; 2) oftere *intr.*, *in aor.* 2 o. *pf. act.*, o. *in med.*, *a)* reiser mig, kommer frem pludseligen el. uformærkt, bes. af et Baghold; *b)* undviger, gaaer af Veien, *τινά*, ogs. *τινί*, for nogen. — *ὑπ-ἔξοδος*, *ἡ*, = *ὑπεκχώρησις*. — *ὑπεξούσιος*, 2, (*ἐξουσία*), som er underkastet el. undergiven nogens Magt, underdanig; ds. — *ὑπεξουσιότης*, *ητος*, *ἡ*, Underdanighed. — *ὑπεπιμερής*, 2, o. *-μόριος*, 2, (*μέρος*), som indeholder en anden Størrelse med Undtagelse af en bestemt Deel, saaledes er i Talforholde Tallet 2 *ὑπεπιμερής* til Tallet 3.

ὑπέρ [ῠ], *ep.* ogs. *ὑπείρ*, *præpos. c. gen.* o. *c. acc.*, m. Grundbem. over; — 1) *c. gen.*, - *a)* om Stedet, over, ovenfor, *ex. ὑπὲρ κεφαλῆς στῆναί τινι*, over nogens Hovede el. ved Hovedgierdet, *Hom.*; *Ἰωνίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων*, *Pind. Nem.* 7, 95; *ἔστι - πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ*, *Thuc.* 1, 46; ogs. ligesom *ὑπέρ c. acc.*, henover, *ex. ὁ ἥλιος - ὑπὲρ ἡμῶν - πορευόμενος*, *Xen. M. S.* 6, 8, 9; - *b)* for nogen, til nogens Bedste, *ex. Il.* 1, 444; ligel. *θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως*, *Xen.*; *ὑπέρ τινος εἶναι*, at være til nogens Fordeel; ds. *δεδιέναι ὑπέρ τινος*, *timere alicui*; *τιμωρεῖν ὑπέρ τινος*, at forsvare; ds. ogs. i nogens Sted el. istedetfor nogen, *ex. ἑαυτὸν ἀνερωτᾷν ὑπὲρ τοῦ χρησμοῦ*, *Pl. Ap. S.*; alm. paa nogens Vegne el. i nogens Navn, *ex. Soph. Phil.* 1293; - *c)* formedelst, bes. om en Hensigt o. *c. inf.* omtr. vort, for at, *ex. ὑπὲρ τοῦ σώζεσθαι*; *ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀποθνήσκειν*; h. *Hom.* bes. *λίσσεσθαι ὑπὲρ τοκέων*, o. dl.; jf. *Il.* 24, 466, ogs. *πρός c. gen.*; ellers bes. h. *Trag.*, *ex. ἔριδος ὕπερ*, *ἀλγέων ὕπερ*, formedelst Trætte, af Smerte, o. dl.; - *d)* over, om, angaaende, med Hensyn til, omtr. som *περί* o. d. lat. *de*, *ex. τὰ συμφέροντα προνοεῖσθαι ὑπὲρ τῶν μελλόντων*, *Xen.*; jf. *Il.* 6, 524; — 2) *c. acc.*, - *a)* om Stedet, over, henover, *ex. Il.* 5, 16; *Herod.* 4, 188; ogs. ovenfor, *ex. τοῖς ὑπὲρ Ἑλλήσποντον οἰκοῦσι*, *Xen. Anab.* 1, 1, 9; - *b)* om Tid, Maal, o. dl. Forholde, over, d. e. mere end, *ex. ὑπὲρ τὰ τεσσεράκοντα ἔτη*; jf. *Herod.* 5, 64; *ὑπὲρ ἥμισυ*, over det Halve; *ὑπὲρ δύναμιν*, over Evne; ds. udenfor, d. e. imod, *oppon. κατά*, *ex. ὑπὲρ Διὸς αἶσαν*, o. *ὑπὲρ θεόν*, *Il.* 17, 321, o. 327; ligel. *ὑπὲρ μόρον*, udenfor el. imod Skiebnen, *Od.*; - *c)* sield. formedelst, *ex. Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν*, *Pind. Isthm.* 6, 42; — 3) i Sammensætn. bemærker *ὑπέρ*, *a)* om Stedet, over, derover, hinsides; *b)* om en Beskyttelse, Omgivelse, o. dl., derover, derfor; *c)* om den Grad, hvori noget finder Sted, overmaade, særdeles meget; - (sat efter sin Casus bliver *ὑπέρ* ved Anastrophe til *ὕπερ*, *vid.* Bem. 1, *c. in fin.*; - *ὑπέρ* er d. lat. *super* o. vort over; ds. *ὑπέρτερος*, *etc.*).

ὑπέρα, *ἡ*, (*ὑπέρ*), Toug el. Line, hvormed Raaen befæstes til Masten, *Od.* 5, 260. — *ὕπερα*, *τά*, etslags Kaalorm, *geometra Linn.* — *ὑπερ-αβέλτερος*, 2, ogs. 3, overmaade eenfoldig. — *ὑπερ-αγάζομαι*, = *ὑπεράγαμαι*, *inc.* — *ὑπεράγαθος*, 2, (*ἀγαθός*), overmaade god; ds. — *ὑπεραγαθότης*, *ητος*, *ἡ*, overordentlig Godhed. — *ὑπερ-αγάλλομαι*, glæder mig overmaade. — *ὑπερ-άγαμαι*, beundrer el. ærer overmaade. — *ὑπερ-ἄγαν*, *adv.*, over al Maade, alt for meget. — *ὑπερ-αγανακτέω*, vredes el. harmes overmaade. — *ὑπερ-αγαπάω*, elsker overmaade. — *ὑπεραγόντως*, *adv. part.* af *ὑπεράγω*, overmaade, overordentligen. — *ὑπερ-αγορεύω*, taler for nogen, *τινός*. — *ὑπερ-αγρυπνέω*, vaager for nogen, *τινός*. — *ὑπερ-άγω*, *irr.*, *f.* ξω, overgaaer, overtræffer, *c. gen.*; *part. ὑπεράγων*, *ουσα*, *ον*, overordentlig, fortræffelig. — *ὑπερ-αγωνιάω*, er bekymret el. bedrøvet for nogen, *τινός*, sild. ogs. *c. acc.* — *ὑπερ-αγωνίζομαι*, kæmper for el. forsvarer nogen.

ὑπερ-αείρω, = *ὑπεραίρω*. — *ὑπερᾱής*, 2, (*ἄημι*), som blæser ovenfra el. meget stærkt. — *ὑπερ-αιδέομαι*, *f. έσομαι*, viser stor Ærefrygt el. Agtelse for nogen, *τινά*. — *ὑπεραιμόω*, (*αἷμα*), er fuldblodig; ds. — *ὑπεραιμότης*, *ητος*, *ἡ*, Fuldblodighed. — *ὑπερ-αΐρω*, *irr.*, hæver, ophøier derover, sætter (nogen) derover; 2) *intr.*, hæver el. svinger mig derover, sætter derover, ogs. *c. acc. ὄρος*, *πέλαγος*, over et Bierg, o. s. v.; *transl.*, overstiger, overgaaer. — *ὑπεραίσιος*, 2, (*αἶσα*), utilbørlig, overdreven. — *ὑπεραισχρος*, 2, (*αἰσχρός*), overmaade hæslig el. skændig. — *ὑπερ-αισχύνομαι*, skammer mig overmaade for nogen, *τινά*. — *ὑπερ-αιωρέω*, holder i Veiret, hænger el. lader svæve derover; *in med.*, hænger el. svæver derover, *Herod.*; - denne Handling og Tilstand, *ὑπεραιώρησις*, *ἡ*.

ὑπερ-ακμάζω, overgaaer el. hæver mig derover, *c. acc.* — *ὑπέρακμος*, 2, (*ἀκμή*), som er over Ungdomsaarene, *N. T.* — *ὑπερ-ακοντίζω*, kaster derudover med Spydet; *transl.*, overtræffer, som *ὑπερβάλλω*, *Ar.* — *ὑπερ-ακούω*, hører tydeligen. — *ὑπερακράτως*, *adv.* (*ἄκρατος*), meget umaadeligen. — *ὑπερακριβής*, 2, overmaade nøiagtig el. omhyggelig, — *ὑπερ-ακρίζω*, oversti=

ger, bestiger, τείχεα, *Xen.*; 2) rager frem derover, *c. gen.*, *Eur.* — ὑπεράκριος, 2, (ἄκρα), som er, boer over el. ovenfor Hoie el. Bierge; τὰ ὑπεράκρια, de derover liggende Hoie el. Bierge; οἱ ὑπεράκριοι, det attiske Hoilands Indvaanere, *opp.* πεδάσιοι v. παράλιοι, *Herod.* — ὑπέρακρος, 2, (ἄκρος), udover Spidsen el. Toppen; *adv.* ὑπεράκρως ζῆν, at overdrive alt til det Yderste.

ὑπερ-αλγέω, *c. gen.*, *Soph.*, sild. ogs. *c. acc.*, er -ὑπεραλγής, 2, (ἄλγος), som foler umaadelig Smerte; overmaade bedrovet. — ὑπεράλιος, 2, (ἅλς), som ligger over, paa, ved Havet. — ὑπεραλκής, 2, (ἀλκή), meget stærk el. fast. — ὑπερ-άλλομαι, *irr.*, springer bort derover, αὐλῆς, *Il.*; springer henover, πολλὰς στίχας, *ib.* — ὑπέραλλος, 2, (ἄλλος), over andre, som overgaaer andre, *Pind.* — ὑπέραλμα, τό, (ἄλλομαι), Spring derover. — ὑπεράλπειος, 2, (Ἄλπεις), over Alperne; hinsides Alperne. — ὑπερ-αμφισβητέω, strider uden Maade el. til ingen Nytte. — ὑπερανα-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, stiger, skrider op derover; *transl.*, overgaaer. — ὑπερανα-βλύζω, spruder op derover, *c. gen.* — ὑπερ-αναιδέομαι, v. -αναιδεύομαι, *Ar.*, overtræffer, overgaaer i Uforskammethed. — ὑπερ-αίσχυντος, 2, over al Maade uforskammet. — ὑπερ-ανάκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι), har den hoiere Plads ved Bordet. — ὑπερανα-τείνω, strækker, spænder, holder op derover. — ὑπερανα-τέλλω, *poët.* ogs. ὑπεραντέλλω, gaaer op el. hæver mig derover.

ὑπεραν-έχω, *irr.*, *intr.*, hæver mig el. rager frem derover. — ὑπερ-ανθέω, blomstrer derover; blomstrer stærkt. — ὑπεράνθρωπος, 2, (ἄνθρωπος), overmenneskelig. — ὑπερανίσταμαι, (ἵστημι), staaer el. rager frem derover. — ὑπεραν-ίσχω, *irr.*, = ὑπερανέχω. — ὑπεραντλεῖσθαι, (ἀντλέω), at blive aldeles læk, τῇ ἅλμῃ, at fyldes med Sovand, *Luc.* — ὑπέραντλος, 2, (αντλος), ναῦς, aldeles læk el. overfyldt af det indtrængende Vand; 2) *transl.*, overvældet og nedtrykt af Lidelser og Sorger. — ὑπεράνω, *adv.*, ovenover, ovenpaa; ὑπεράνω γίγνεσθαι; at vinde Overhaand, at komme i Veiret. — ὑπερ-απατάω, bedrager grovt. — ὑπεραπο-θνήσκω, *irr.*, doer for nogen, τινός, *Pl.* — ὑπερ-αποκρίνομαι, (κρίνω), svarer for nogen, τινός. — ὑπεραπόλλυμαι, (ὄλλυμι), omkommer el. doer for nogen, τινός. — ὑπεραπολογέομαι, taler for el. forsvarer nogen, τινός. — ὑπεραποφαντικός, 3, (ἀποφαίνω), som siger ja dertil el. endnu engang. — ὑπεραποφατικός, 3, (ἀπόφημι), som siger nei dertil el. endnu engang. — ὑπεραποχρᾶν, (χράω, *irr.*), at være mere end nok; df. - *adv. part.*, ὑπεραποχρώντως, mere end nok, til Overflod.

ὑπερ-αρέσκω, *irr.*, *f.* -αρέσω, behager hoiligen. — ὑπεράριθμος, 2, (ἀριθμός), overtallig. — ὑπεραῤῥωδέω, *jon.* f. ὑπεροῤῥωδέω, frygter overmaade, τῇ Ἑλλάδι, *Herod.* — ὑπέραρσις, ἡ, (ὑπεραίρω), Ophoielse derover; 2) sild. Fortrin, Forrang. — ὑπεράρχιος, 2, (ἀρχή), over al Begyndelse, *eccl.* — ὑπερ-άρχω, hersker derover; har Overherredommet, LXX. — ὑπερ-ασθενής, 2, overmaade svag. — ὑπερ-ασθμαίνω, er -ὑπέρασθμος, 2, (ἆσθμα), som puster meget tungt. — ὑπερ-ασμενίζω, finder umaadelig Fornoielse i noget, τινί. — ὑπερ-ασπάζομαι, elsker el. attraaer over al Maade. — ὑπερ-ασπίζω, *f.* ίσω, holder Skioldet for nogen, beskytter nogen, τινά, sild. ogs. τινός; df. — ὑπερασπισμός, ὁ, Bedækning med Skioldet; alm. Beskiermelse, Forsvar; o. — ὑπερασπιστήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* ὑπερασπίστρια, ἡ, v. ὑπερ-ασπιστής, οῦ, ὁ, Beskiermer, Beskytter, Forsvarer. — ὑπεράστειος, 2, (ἀστεῖος), overmaade fiin, artig, vittig. — ὑπερ-αστράπτω, lyner el. skinner meget stærkt. — ὑπερ-ασχημονέω, opforer mig hoist uanstændigen.

ὑπερ-άτοπος, 2, overmaade urimelig el. absurd, *Dem.* — ὑπερ-αττικίζω, er -ὑπεραττικός, 3, *adv.* -κῶς, som paa en overdreven Maade efterligner den attiske Mundart i Skrift el. Tale; -en saadan Overdrivelse, ὑπεραττικισμός, ὁ. — ὑπερ-αυγάζω, lyser el. skinner over noget, τινός; 2) er -ὑπεραυγής, 2, (αὐγή), som lyser el. skinner overmaade stærkt. — ὑπερ-αυξάνω, v. -αύξω, formerer, forstærker overmaade; df. — ὑπεραύξησις, ἡ, meget stærk Formerelse el. Væxt. — ὑπερ-αυχέω, er -ὑπεραυχής, 2, v. ὑπέραυχος, 2, (αὐχή), meget pralende, stolt el. overmodig. — ὑπερ-αφρίζω, skummer over. — ὑπεραχθής, 2, (ἄχθος), overvældet, saare betynget. — ὑπερ-άχθομαι, *irr.*, *f.* -χθέσομαι, bliver meget harmfuld el. bedrovet over noget, τινί, *Herod.*

ὑπερβάθμιος, 2, (βαθμός), som skrider over Dortærskelen; *transl.*, som overskrider den rette Grændse. — ὑπερ-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, *aor.* ὑπερέβην, *ep.* ogs. m. udeladt Augm. ὑπέρβην, skrider, stiger, drager, sætter derover, τεῖχος, οὐδόν, *Hom.*, ὄρη, *Xen.*; sild. ogs. *c. gen.*; - 2) *transl.*, *a)* overtræder, krænker, νόμους, συνθήκας, o. dl.; ogs.

absol., feiler, synder, ex. ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ (ep. f. ὑπερβῇ) καὶ ἁμάρτῃ, Il. 9, 497; b) overgaaer, forbigaaer, fortier, τί; c) overgaaer, overvinder nogen, τινός; d) gaaer omkring, beskiermer, beskytter nogen, τινί; – 3) transit., sætter, fører, bringer derover, τὴν κνήμην ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευρὰς (τοῦ ἵππου), Xen. — ὑπερβακχεύω, fordærver ved Overdrivelse, τὰς ἐννοίας.

ὑπερβαλλόντως, adv. part., i en umaadelig el. overordentlig Grad, fortrinligen; af — ὑπερ-βάλλω, irr., ep. ogs. ὑπειρβ., f. -βᾰλῶ, aor. -έβαλον, kaster derover, σήματα πάντων, udover alles Mærker, længere end nogen, Il. 23, 843; ogs. ὑπερβαλεῖν τινα, ib. 637; ogs. c. gen., ex. παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε, ib. 847; – 2) kaster mig deropover, jf. Herod. 1, 59, o. Hes. Op. 489; df. a) sætter el. kommer over et Sted, τὰ ὄρη, τὸ ἄκρον, ogs. omgaaer, flankerer, Xen., overfalder, Plat.; b) transl., overgaaer, πάντας ἀνθρώπους - τόλμῃ, Xen.; oftere absol., er noget i en høi Grad, udmærker mig, bes. in part., ex. ἀδικία ὑπερβάλλουσα, stor, skrigende Uretfærdighed; πρόσωπον - ὑπερβάλλον - αἴσχει, yderst hæsligt; – 3) ὑπερβάλλειν τὸν χρόνον, at opholde sig længere Tid el. over Tiden; Xen.; – 4) in med., a) overgaaer, overvinder, τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς, Xen.; alm. udmærker mig; ὑπερβεβλημένη γυνή, en Skionhed, Eur.; b) opsætter, udsætter, c. acc.; ogs. absol., nøler, dvæler.

ὑπερβᾰρής, 2, o. ὑπέρβᾰρυς, υ, (βαρύς), overmaade tung, svær, stor, Æsch. — ὑπερβᾰσία, ἡ, Overtrædelse, Forseelse, Feil, Synd; bes. som ὕβρις, overmodig Fornærmelse, in pl., Il. 23, 589; o. — ὑπέρβᾰσις, ἡ, at gaae el. skride derover; 2) = ὑπερβασία; 3) act. = ὑπερβίβασις; (af ὑπερβαίνω). — ὑπερβατέος, 3, adject. verb. til ὑπερβαίνω. — ὑπερβατήρ, ῆρος, o. ὑπερβατής, οῦ, ὁ, som gaaer el skrider derover; df. — ὑπερβατήριος, 3, hørende til en Overgang, brugelig derved; ὑπερβατήρια θύειν, sc. ἱερά, Polyb.; o. — ὑπερβατός, 3, overskreden, overstegen; til at skride el. stige over; b) omstillet, omsat, (om Ordene), λέξις ὑπερβατή; ὑπερβατῶς δηλοῦν, δέξασθαί τι, at forklare el. forstaae af en forandret Ordfølge; df. h. gramm., τὸ ὑπερβατόν, Ordenes Omsætning; – 2) act., overskridende, d. e. fortrinlig, fortræffelig; ogs. udsvævende, extravagant, Æsch.

ὑπερβεβλημένως, adv. part. pf. pass. af ὑπερβάλλω, med Overdrivelse, umaadeligen. — ὑπερβήῃ, ep. conj. aor. 2 f. ὑπερβέῃ, ὑπερβῇ, see u. ὑπερβαίνω. — ὑπερβιάζομαι, (βιάζω), overvælder, Thuc. — ὑπερ-βιβάζω, f. άσω, fører, bringer, sætter derover; 2) omsætter (Bogstaver el. Ord); – denne Handling, ὑπερβίβασις, ἡ, o. ὑπερβιβασμός, ὁ. — ὑπέρβιος, 2, (βία), overvældig, overmaade stor; df. overmodig, voldsom, Hom.; neutr. ὑπέρβιον ogs. som adverb.; (df. d. lat. superbus). — ὑπερ-βλαστάνω, irr., f. -βλαστήσω, er - ὑπερβλαστής, 2, som spirer el. skyder overmaade stærkt. — ὑπερβλήδην, adv., (ὑπερβάλλω), over al Maade, overordentligen. — ὑπερ-βλύζω, f. ύσω, flyder, vælder, strømmer over; transl., overskrider; df. — ὑπέρβλυσις, ἡ, Overstrømmen. — ὑπερ-βοάω, irr., overskriger.

ὑπερβολάδην, adv., umaadeligen; o. — ὑπερβολαῖοι, οἱ, de øverste Toner i Scalaen; af — †ὑπερβολή, ἡ, (ὑπερβάλλω), egentl. Kasten, Skyden, Sætten derover; oftere intr., Sætten el. at sætte derover, Overgang, ex. over et Bierg; ogs. det Sted, hvor man sætter el. gaaer over; ὑπερβολαὶ τοῦ ὄρους, det Øverste af et Bierg, Xen.; – 2) transl., Overdrivelse, bes. i Udtrykket; ogs. det Overdrevne, Overordentlige, Usædvanlige; ὑπερβολὴν ποιεῖσθαι, at antage det Yderste, Dem.; ὑπερβολῇ, ogs. εἰς o. καθ' ὑπερβολήν, med Overdrivelse, altfor meget el. stærkt; – 3) af med., Udsættelse, Opsættelse, Ophold, Herod.; – 4) Hyperbol, (Keglesnit); df. — ὑπερβολικός, 3, adv. -κῶς, overdreven, umaadelig; o. — ὑπερβόλιμος, 2, udsat, opsat, til at udsætte el. opsætte, δίκη. — ὑπερβόρειος, o. ὑπερβόρεος, 2, (Βορέας), i el. fra det yderste Norden; οἱ Ὑπερβόρειοι, s. -βόρεοι, fabelagtigt Folk i Norden, jf. Pind. Pyth. 10, 47, o. Herod. 4, 32, fldg.; τύχη ὑπερβόρεος, overordentlig Lykke, Æsch. — ὑπερβορίς, ίδος, ἡ, bes. fem. til ὑπερβόρεος. — ὑπερ-βράζω, in pass., koger el. skummer over. — ὑπερβριθής, 2, (βρῖθος), poët. f. ὑπέρβαρυς, Soph. — ὑπερ-βρῡχάομαι, brøler meget stærkt. — ὑπερ-βρύω, er overfyldt, strømmer over.

ὑπ-εργάζομαι, giør noget hemmeligen el. under Haanden; 2) giør underdanig, underkaster; 3) ὑπεργάζεσθαι ἄρουραν εἰς σπόρον, ogs. νέον σπόρῳ, at forarbeide, omploie; 4) = ὑπηρετέω, Eur. — ὑπέργειος, 2, (γῆ, γέα), over Jorden, overjordisk. — ὑπερ-γέλοιος, 2, meget latterlig. — ὑπερ-γεμίζω, overfylder, overlader. — ὑπερ-γέμω, er overfyldt el. overladet med noget, τινός. — ὑπερ-γηράσκω, irr., f. άσω, er — ὑπέργηρος, o. ὑπέργηρως, 2, (γῆ-

ρας), overmaade gammel. — ὑπέργομος, 2, (γέμω), overfyldt. — ὑπεργράφω, f. ψω, skriver el. maler derover. — ὑπέργυιος, 2, (γυία, γύα), = ὑπερμήκης.

ὑπέρδἄσυς, υ, (δασύς), meget laaden el. haaret; stærkt el. tæt bevoxen med Træer; alm. meget tæt el. tyk. — ὑπερδεής, 2, (δέος), hævet over al Frygt, uforfærdet; ὑπερδέᾰ ep. forkort. f. ὑπερδεᾶ, δεῆ, -δεέα, Il. 17, 330. — ὑπερδείδω, irr., er bange, er bekymret for nogen, τινός, Herod. — ὑπερδειμαίνω, frygter meget for nogen, τινά, Herod. — ὑπέρδεινος, 2, d. forstærk. δεινός i alle Bem., overmaade stærk el. heftig; hoist forfærdelig, o. s. v. — ὑπερδέξιος, 2, adv. -ξίως, som ligger hoiere (egentlig paa hoire Haand); ὑπερδέξια m. o. u. χωρία, hoiere Steder, Xen.; – 2) transl., overlegen, som overgaaer el. overvinder nogen, τινός, i el. ved noget, τινί. — ὑπερ-δέω, irr., binder derover. — ὑπερδιατείνομαι, (τείνω), anstrænger mig overmaade meget. — ὑπερ-δίδωμι, τί τινος, giver noget derfor.

ὑπερ-δικάζω, = flgd.; ogs. hævner, LXX. — ὑπερδῐκέω, forsvarer for Retten, τινός, nogen, ogs. τοῦ λόγου, en Sag; af — ὑπέρδῐκος, 2, adv. -δίκως, (δίκη), overmaade retfærdig el. billig; 2) forsvarende, hævnende, Νέμεσις, Pind.; ὁ ὑπέρδικος, en Sagfører. — ὑπερδίπηχυς, υ, over to Alen. — ὑπερδισκεύω, overvinder i Diskuskast; alm. overvinder, τινά τινι. — ὑπερ-δισσύλλαβος, 2, som har over to Stavelser. — ὑπερδοκεῖ μοι ταῦτα, (δοκέω, irr.), dette er aldeles min Mening. — ὑπερδοξάζω, berømmer hoiligen. — ὑπερδύναμος, 2, (δύναμις), overmægtig; df. — ὑπερδυναμόω, overvælder. — ὑπερδώριος, 2, (Δώριος), overdorisk, om en Toneart.

ὑπερ-ἕζομαι, irr., sidder derover. — ὑπ-ερεθίζω, pirrer el. opbringer noget. — ὑπερεῖδον, irr., inf. ὑπεριδεῖν, aor. til ὑπεροράω, seer derover; overseer, foragter. — ὑπ-ερείδω, støtter derunder, holder i Veiret, Pind. — ὑπέρεικον, τό, = ὑπέρικον. — ὑπέρειμι, -ιέναι, (εἶμι), gaaer derover. — ὑπερειπεῖν, irr., at tale for el. at forsvare nogen, τινός. — ὑπ-ερείπω, nedriver, omstyrter (egentl. ved at borttage Støtterne); 2) intr. in aor. 2 ὑπερήριπον, falder el. styrter sammen, Il. 23, 691. — ὑπέρεισις, ἡ, Støtten, Understøtten; — ὑπέρεισμα, τό, en derunder sat Støtte, Underlag; o. — ὑπερειστικός, 3, som understøtter el. holder med nogen, hørende el. skikket dertil; (af ὑπερείδω).

ὑπερεκ-βάλλω, irr., f. -βᾰλῶ, kaster derudover, Thuc. — ὑπερέκεινα, adv., (ἐκεῖνος), derudover, hinsides. — ὑπερεκ-θεραπεύω, søger at vinde nogen ved Tienester og Opmærksomhed. — ὑπερέκκειμαι, inf. -κεῖσθαι, (κεῖμαι), ligger, rager frem el. ud derover. — ὑπερεκ-κρεμάννυμι, irr., hænger ud el. op derover. — ὑπερέκκρῐσις, ἡ, (κρίσις), altfor stærk el. umaadelig Udtømmelse. — ὑπερεκ-παίω, irr., f. -παιήσω, egentl. slaaer derudover; sædv. transl., overgaaer hoiligen. — ὑπερεκπέμπω, sender el. kaster derudover. — ὑπερεκ-πίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, egentl. falder derudover; sædv. transl., overskrider Maal og Maade, overdriver. — ὑπερέκ-πλήσσω, att. -ττω, f. ξω, sætter i største Skræk el. Forundring; ὑπερεκπλήττεσθαι ἐπί τινι, at see paa nogen med største Forundring, Xen.; ὑπερεκπλήττεσθαί τινα, at beundre nogen, Dem. — ὑπερέκπτωσις, ἡ, (ὑπερεκπίπτω), Overdrivelse, Hyperbol. — ὑπερέκτᾰσις, Spænden el. Strækken derudover; af — ὑπερεκ-τείνω, spænder el. strækker derudover; udstrækker el. anstrænger umaadeligen. — ὑπερεκ-τίνω, irr., betaler el. bøder for nogen, τινός; df. — ὑπερέκτῐσις, ἡ, Betaling el. Bøder for nogen. — ὑπερεκτρέπομαι, (τρέπω, irr.), undviger nogen paa enhver Maade, c. acc. — ὑπερεκφεύγω, irr., undflyer el. flygter langt bort, c. acc. — ὑπερεκ-χέω, irr., f. -χεύσω, udgyder derover; df. — ὑπερέκχῠσις, ἡ, Udgyden derover; 2) Udstrømmen derover, Oversvømmelse.

ὑπερέλαφρος, 2, (ἐλαφρός), overmaade let el. hurtig. — ὑπερεμ-βάλλω, irr., f. -βαλῶ, kaster over deri, kommer deri el. dertil; ὑπερεμβάλλεσθαι, Xen. Cyn. 6, 8, skal rimel. hede ὑπερβάλλεσθαι, at nøle. — ὑπερ-εμέω, f. έσω, brækker mig meget stærkt. — ὑπερεμπίπλημι, (πίμπλημι, irr.), overfylder med noget, τινός; in med., ὑπερεμπίπλασθαι, at overvælde sig med Mad og Drikke, Xen. — ὑπερπλήθω, er overfyldt med noget, τινός. — ὑπερεμφορέομαι, (φορέω), overvælder mig. — ὑπερ-ἔνδοξος, 2, meget berømt. — ὑπερ-ἐνιαυτίζω, varer over et Aar. — ὑπερ-εντελής, 2, mere end fuldstændig el. tilstrækkelig. — ὑπερ-ἔντευξις, ἡ, (ὑπερεντυγχάνω), Forbøn. — ὑπερεν-τρῠφάω, agerer meget fornem, er meget overmodig. — ὑπερεν-τυγχάνω, irr., beder el. indlægger en Forbøn for nogen, τινός.

ὑπερεξ-αἴρω, irr., ophøier overmaade meget. — ὑπερεξ-ανθέω, opblomstrer derover. — ὑπερεξ-απατάω, be-

drager over al Maade. — ὑπερεξ-έχω, irr., rager frem derover. — ὑπερεξηκοντέτης, 2, Ar., o. ὑπερεξηκοντούτης, 2, (ἑξήκοντα, ἔτος), over 60 Aar gammel. — ὑπέρεξις, ἡ, (ὑπερέχω), Overmaal af en Egenskab. — ὑπερεπαινέω, f. έσω o. ήσω, roser saare meget. — ὑπερεπ-αίρω, irr., ophøier saare meget. — ὑπερ-επείγω, fremskynder meget; in med., iler meget. — ὑπερ-επιθυμέω, attraaer, begierer meget heftigen. — ὑπερεπι-τείνω, udspænder endnu mere. — ὑπ-ερέπτω, egentl. bortæder, d. e. borttager nedenfra el. umærkeligen; κονίην ὑπέρεπτε ποδοῖιν, Il. 21, 271; 2) transl., gnaver el. tærer i det Indre, bes. om Sindslidelser. — ὑπερ-εράω, irr., sædv. in med., elsker overmaade høit. — ὑπερ-έρχομαι, irr., f. -ελεύσομαι, kommer el. gaaer derover; kommer udover, τὰς πηγάς, Xen. — ὑπερ-εσθίω, irr., f. ὑπερέδομαι, spiser umaadeligen, Xen. — ὑπερεσσῦμαι, pf. pass. til ὑπερσεύω. — ὑπερέσχεθον, aor. poët. til ὑπερέχω.

ὑπερεύ, adv., (εὖ), overmaade vel el. godt, Xen. — ὑπέρευγε, adv., d. forstærk. εὖγε. — ὑπ-ερεύγομαι, brækker op. — ὑπερ-ευδαιμονέω, er overmaade lykkelig. — ὑπερ-ευδοκέω, o. ὑπερ-ευδοκιμέω, høster umaadeligt Bifald. — ὑπερευθής, 2, = ὑπέρυθρος. — ὑπερ-ευκαιρέω, har en meget god el. beqvem Leilighed, har stor Fordeel; om Ting: at være høist fordeelagtig el. beqvem. — ὑπερ-ευπρεπῶς, adv., (εὐπρεπής), meget anstændigen. — ὑπερ-ευτυχία, ἡ, overordentlig Lykke. — ὑπερ-ευφραίνω, glæder meget; in med., fryder mig høiligen. — ὑπερ-εύχομαι, ønsker heftigen; 2) ὑπερεύχομαί τινος, beder for nogen, eccl. — ὑπερ-εύωνος, 2, som sælges for meget let el. lav Priis.

ὑπερ-εχθαίρω, hader bittert, c. acc., Soph. — ὑπερεχόντως, adv. part. præs. af ὑπερέχω, fortrinligen, fremfor alle andre. — ὑπερ-έχω, irr., ep. ὑπειρέχω, aor. ὑπέρεσχον, ep. ogs. ὑπερέσχεθον, holder op el. i Veiret, holder derover, σπλάγχνα Ἡφαίστοιο, over Ilden, Il. 2, 426, bes. χεῖρα s. χεῖράς τινι, ogs. χεῖράς τινος, holder Haand over nogen, beskytter, beskiermer, Hom.; 2) intr., staaer el. rager frem derover, ὤμους, med Skuldrene, Il.; ἠέλιος ὑπερέσχεθε γαίης, var over Jorden, var gaaen op, ib. 11, 734; b) transl., er overlegen, overgaaer, overtræffer, τινός, ogs. τινά. — ὑπερ-έψω, irr., f. -ψήσω, koger meget stærkt. — ὑπ-ερέω, fut. jon. til ὑπειπεῖν. — ὑπέρζεσις, ἡ, altfor stærk Kogning; o. — ὑπέρζεστος, som koger altfor stærkt; som koger over; af — ὑπερ-ζέω, f. -ζέσω, koger meget stærkt; koger over. — ὑπέρζωος, 2, ctr. ὑπέρζως, (ζωός), overlevende.

ὑπερηγορέω, = ὑπεραγορεύω; df. — ὑπερηγορία, ἡ, Forsvar. — ὑπερηδέως, adv. af — ὑπερηδύς, υ, overmaade behagelig el. forønsket; superl., ὑπερήδιστος; o. — ὑπερ-ήδω, glæder høiligen; sædv. in med., glæder el. fryder mig høiligen; (af ἡδύς). — ὑπερῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ), over en vis Alder. — ὑπέρημαι, (ἧμαι, irr.), sidder derover, c. gen. — ὑπερημερία, ἡ, Forsømmelse af den bestemte Dag el. Tid, bes. af en Betalingstermin; df. den paa en slig Forsømmelse følgende Udpantning; ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπερημερίαν, at forlænge Betalingsterminen, Dem.; af — ὑπερήμερος, 2, (ἡμέρα), som udebliver med Betalingen over den bestemte Tid; df. som bliver udpantet; ὑπερήμερον εἰσπράττειν, Dem. — ὑπερήμιους, υ, (ἥμιους), mere end halv, over det Halve. — ὑπ-έρημος, 2, noget eensom, næsten øde. — ὑπερήνεμος, 2, (ἄνεμος), som ligger over Vinden.

ὑπερηνορέα, ἡ, meget stort Mod; Overmod; o. — ὑπερηνορέω, har stort og høit Mod; bes. er overmodig, handler overmodigen, h. Hom. altid in part. præs.; ogs. κακῶς ὑπερηνορέοντες, Od.; 2) komisk: overmander, Ar. Pax, 53; af — ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ), meget modig, stærk, tapper, mægtig; 2) overmodig, stolt, voldsom, Hes. — ὑπερήσει, 3 fut. til ὑπερίημι, Od. — ὑπερηφανεία, ἡ, Overmod, Stolthed; af — ὑπερηφανεύω, sædv. in med., o. ὑπερηφανέω, hæver mig over andre, sædv. er stolt, bryster mig, Il. 11, 693; 2) transit., behandler overmodigen, τινά, ogs. τινός, Polyb.; af — ὑπερηφανής, 2, = ὑπερήφανος; δόρατα ὑπερηφανῆ, Xen. — ὑπερηφανία, ἡ, = ὑπερηφανεία. — ὑπερήφανος, 2, adv. -φάνως, (φαίνω), fremragende og synlig over andre; jf. ὑπερηφανής; b) transl., glimrende, prægtig; overmodig, stolt. — ὑπερηφερής, 2, = ὑπερφερής. — ὑπερ-ηχέω, overtoner; toner meget stærkt.

ὕπερθα, æol. f. ὕπερθε. — ὑπερθαλασσίδιος, o. ὑπερθαλάσσιος, 2, (θάλασσα), som ligger paa hin Side af Havet. — ὑπερ-θαῤῥέω, er meget dristig el. modig. — ὑπερ-θαυμάζω, forundrer mig høiligen; transit., beundrer høiligen. — ὕπερθε(ν), adv., (ὑπέρ), ovenfra; h. Hom. bes. fra Himmelen, fra Guderne; b) derover el. ovenover; ogs. c. gen., Pind.; ὕπερθεν εἶναι ἤ, at overgaae, at være

større, *Eur.* — ὑπέρθεμα, τό, (ὑπερτίθημι), Overbud; df. — ὑπερθεματίζω, overbyder; df. — ὑπερθεματισμός, Overbyden; o. — ὑπερθεματιστής, οῦ, ὁ, den Overbydende. — ὑπερ-θεραπεύω, søger at vinde ved omhyggelig Opvartning el. Tieneste. — ὑπερ-θερμαίνω, varmer el. heder meget stærkt; df. - ὑπέρθερμάσια, ἡ, stærk Hede el. Varme; o. — ὑπέρθερμος, 2, meget hed el. varm; (af θερμός).

ὑπερθέσιμος, ἡ, sc. ἡμέρα, Fastedag; af — ὑπέρθεσις, ἡ, (ὑπερτίθημι), Sætten el. Gaaen derover, Overgang; ogs. Sted el. Pas, hvor man sætter over, *ex.* over et Bierg; 2) Omsætning, bes. Bogstavernes, Ordenes, o. dl.; ogs. Forviisning, Landflygtighed; ogs. at forvise; 3) at gaae el. bringe fremad, videre el. forvidt, df. ogs. Overdrivelse; h. *gramm.*, Superlativus; 4) Nolen, Dvælen, Opsættelse; jf. ὑπερβολή; df. ὑπερθετικός, 3, *adv.* -κῶς, i Superlativus; ὁ ὑπερθ., Superlativus. — ὑπερ-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber derover el. derudover; alm. overgaaer, overtræffer. — ὑπερ-θνήσκω, *irr.*, døer derfor el. derover, *c. gen.*, *Eur.* — ὑπερθορεῖν, *inf. aor.* 2 til ὑπερθρώσκω, sild. ogs. ὑπερθορέω, ogs. *in med.*, springer derover, *c. acc.*; men *ep.* er ὑπερθορέομαι *fut.* til ὑπερθρώσκω, s. m. s. — ὑπέρ-θορυβέω, gior stærk Larm.

ὑπερθρασύνομαι, (θρασύνω), er meget driftig el. forvoven. — ὑπερ-θρώσκω, *irr.*, *f.* ὑπερθοροῦμαι, *ep.* u. *jon.* -θορέομαι, *aor.* ὑπερέθορον, *ep.* ὑπέρθορον, springer derover el. derudover, *c. acc.*, τάφρον, ἑρκίον, *Il.*; jf. ogs. ὑπερθορεῖν. — ὑπερθυμέομαι, viser overordentligt Mod; af — ὑπέρθυμος, 2, *adv.* -θύμως, (θυμός), meget modig, med stort og høit Mod, *Hom.*; 2) altfor modig; overmodig, forvoven, fræk; om Hesten: vild, utæmmet, *Xen.*; 3) meget harmfuld el. forbittret. — ὑπερθύριον, τό, Tværtræet el. Krandsen over Dørkarmen, *oppon.* οὐδός, *Od.* 7, 90; o. — ὑπερθυρίς, ίδος, ἡ, o. ὑπέρθυρον, τό, *Herod.*, = frgd.; af — ὑπέρθυρος, 2, som befinder sig over Døren; (af θύρα).

ὑπερ-ιάχω, overskriger, overtoner, *c. gen.* — ὑπεριδεῖν, *inf. aor.* til ὑπεροράω, — ὑπεριδον, see u. ὑπεροράω. — ὑπερ-ιζάνω, sidder derover. — ὑπερ-ίημι, *irr.*, *f.* ὑπερήσω, kaster, slynger, skyder derudover el. over Maalet, *Od.* — ὑπέρεικον, τό, bedre ὑπέρεικον, Johannisurt, Perikon. — ὑπερικταίνομαι, bf. πόδες δ' ὑπερικταίνοντο, bevægede sig hurtigt el. zittrende, *Od.* 23, 3; (efter *Eust.* af ἴκταρ f. ἐγγύς). — ὑπερινέω, udtømmer meget stærkt; df. - ὑπερίνησις, ἡ, meget stærk Udtømmelse; af — ὑπέρινος, 2, (ἰνέω), meget stærkt udtømt, aldeles afkræftet. — Ὑπεριονίδης, ου, ὁ, *patronym.*, Søn af Hyperion, d. e. Helios, Solen, *Od.* 12, 176; — Ὑπεριονίς, ίδος, ἡ, Hyperions Datter; h. Pythagoreerne, Maanen. — ὑπερ-ίπταμαι, *irr.*, *att.* f. ὑπερπέτομαι, flyver derover, flyver bort derover. — ὑπερισθμέω, o. -ισθμίζω, (ἰσθμός), bringer el. trækker over en Landtunge; jf. διειρύω.

ὑπερίσταμαι, (ἵστημι), staaer over nogen, τινός, df. forsvarer, beskiermer; ligel. *in aor.* 2 *act.*, *ex.* ὑπεροτὰν δὲ τοῦ Ἀρταβάνου, staaende over ham el. ved hans Hovede, *Herod.* 7. 17. — ὑπερ-ΐστωρ, ορος, ὁ, der veed kun altfor meget, *c. gen.*, *Soph.* — ὑπέρισχνος, 2, (ἰσχνός), overmaade maver, tynd, fiin. — ὑπερίσχυρος, 2, (ἰσχυρός), meget stærk el. mægtig; meget fast. — ὑπερ-ισχύω [ῡ], er overmaade stærk, mægtig el. fast. — ὑπερ-ΐσχω, *irr.*, = ὑπερέχω. — Ὑπερίων [ῑ], ονος, ὁ, Hyperion, Solguden, Solen, dog oftest h. *Hom.* Ὑπερίων Ἠέλιος s. Ἠέλιος Ὑπερίων, altſ. egentl. *patronym.*, o. forkortet af Ὑπεριονίων, Søn af Hyperion, (men ikke f. ὑπὲρ ἰών el. ὑπεριέμενος); efter *Hes. Theog.* 134, 374, er Hyperion en af Titanerne, Søn af Uranos og Gæa, og Fader til Helios, Selene og Eos; jf. ogs. Ὑπεριονίδης.

ὑπερ-καγχάζω, leer meget høit, skoggerleer. — ὑπερ-καθαίρω, renser el. afører meget stærkt; df. — ὑπερκάθαρσις, ἡ, meget stærk Renselse. — ὑπερκαθεύδω, *irr.*, τινός, sørger for nogen i Søvne, sild. — ὑπερκάθημαι, (ἧμαι, *irr.*), sidder derover, *c. gen.* — ὑπέρκαιρος, 2, (καιρός), overtidig, utidig. — ὑπερ-καίω, *irr.*, *f.* -καύσω, forbrænder meget stærkt. — ὑπερκακέω, er meget ulykkelig; o. — ὑπερ-κακόω, gior meget ulykkelig; (af κακός). — ὑπερκαλλής, 2, (κάλλος), o. — ὑπέρκαλος, 2, (καλός), overmaade skion el. ædel. — ὑπερ-κάμνω, *irr.*, *f.* -καμοῦμαι, lider el. udholder overmaade meget; 2) lider el. arbeider for nogen, τινός. — ὑπερκατα-βαίνω, *irr.*, *f.*-βήσομαι, stiger derover og ned, stiger over, τεῖχος, *Il.* — ὑπερ-καταγέλαστος, 2, meget latterlig. — ὑπερκατάκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*), ligger derover, *c. gen.*, bes. til Bords. — ὑπερκατάληκτος, 2. (καταλήγω), med en overflødig Stavelse i Enden. — ὑπερ-κατηφής, 2, overmaade nedslaaen el. bedrøvet. — ὑπερ-

καχλάζω, ſpruder, koger, bruſer derudover.

ὑπέρκειμαι, inf. -κεῖσθαι, (κεῖμαι, irr.), ligger derover, c. gen.; 2) er el. bliver udſat. — ὑπερκέρᾰσις, ἡ, Overfloien; af — ὑπερκεράω, overfloier, Polyb.; o. — ὑπέρκερως, ων, med umaadelige Horn, Hom.; (af κέρας). — ὑπερκηλέω, fortryller, henriver overordentligen. — ὑπερ-κῑνδυνεύω, vover mig i Fare for nogen, τινός. — ὑπερ-κλονέω, overſpruder. — ὑπερ-κολᾰκεύω, ſmigrer meget; overgaaer i at ſmigre. — ὑπερ-κομίζω, bærer el. bringer derover. — ὑπέρκομπος, 2, adv. -κόμπως, (κομπέω), egentl. meget larmende; transl., meget pralende el. overmodig; df. alm. overordentlig, umaadelig; νῆες ὑπέρκομποι τάχει, hurtigſeilende, Æsch. — ὑπέρκοπος, 2, (κόπος), aldeles udmattet el. affræftet; 2) (ὑπερκόπτω), ſom overſkrider Maal og Maade, overmodig, toileløs, Trag. — ὑπερκόπτω, f. ψω, overſkrider, overtræffer. — ὑπερ-κορέω, o. -κορέννυμι, irr., overmætter, overfylder, τινά τινος, Theogn.; df. — ὑπερκορής, 2, = flgd. — ὑπέρκορος, 2, adv. -κόρως, (κόρος), overmættet, overmæt. — ὑπερκορύφωσις, ἡ, (κορυφόω), fremſtaaende Spids el. Ende. — ὑπερκόσμιος, 2, adv. -σμίως, (κόσμος), overjordiſk, eccl. — ὑπέρκοτος, 2, adv. -κότως, (κοτέω, κότος), overmaade vred el. forbittret; 2) alm. umaadelig, overdreven, Æsch.

ὑπερ-κρᾰτέω, overvinder, betvinger, c. acc., LXX. — ὑπερκρεμάω, o. -κρεμάννυμι, irr., f. -κρεμάσω, att. -κρεμῶ, hænger op derover; transl., paalægger, paafører, ἄτην τινί, Pind. — ὑπερ-κρίνω, overgaaer, overtræffer. — ὑπερ-κτάομαι, beſidder, erhverver derover el. endnu dertil; transl., πολύ τι κακῶν ὑπερεκτήσω, har du paadraget dig, Soph. El. 217. — ὑπερ-κυβιστάω, ſtyrter mig hovedkulds i Fare. — ὑπερκύδας, αντος, ὁ, (κῦδος), meget berømt el. berømmelig, oftere in acc. sing. o. pl., ὑπερκύδαντα, -κύδαντας; (efter nogle af ὑπερκυδήεις, -κυδῆς, dor. -κυδᾶς, men ſkulde da betones ὑπερκυδᾶντα, v. ſ. v.). — ὑπερκύκνιος, 2, (κύκνος), ſom overgaaer en Svaneſang. — ὑπερ-κύπτω, f. ψω, bukker mig, ſeer, kiger derudover; rager frem derover, c. acc.

ὑπερ-λᾰλέω, taler derfor, c. gen. — ὑπέρλαμπρος, 2, (λαμπρός), meget lys el. tydelig; meget glimrende, pragtfuld el. berømt. — ὑπερλαμπρύνομαι, (λαμπρύνω), bryſter mig, giør mig til, fryder mig over al Maade; 2) c. acc., overſtraaler. — ὑπερ-λάμπω, f. ψω, glimrer meget ſtærkt; overſkinner. — ὑπέρλεπτος, 2, (λεπτός), meget tynd el. fiin. — ὑπέρλευκος, 2, (λευκός), meget hvid. — ὑπερ-λίᾱν [ι anc.], adv., over al Maade. — ὑπερλύδιος [ῠ], overlydiſk, om en Toneart. — ὑπερ-λῡπέω, krænker, bedrøver overmaade meget.

ὑπερμαζάω, 1) (μάζα), befinder mig vel, er vel ved Magt af nærende Spiſer; 2) (μαζός), har ſtærke el. fulde Bryſter. — ὑπερ-μαίνομαι, raſer umaadeligen. — ὑπερ-μαντεύομαι, raadſpørger Orakket for nogen, τινός, Eur., inc. — ὑπερμᾰχέω, (μάχη), ſtrider el. kæmper til Forſvar for nogen, τινός, Soph.; ſild. ogſ. c. acc.; df. — ὑπερμάχησις, ἡ, Forſvar; o. — ὑπερμαχητικός, 3, hørende, ſkikket, tilbøielig til at forfægte el. forſvare. — ὑπερ-μάχομαι, irr., kæmper for nogen, forſvarer nogen, τινός, ex. σὺ ταῦτα — τοῦδ' ὑπερμαχεῖ ἐμοί; heri vil du forſvare ham imod mig? Soph. Aj. 1346. — ὑπέρμᾰχος, 2, (μάχη), ſom forfægter, forſvarer, beſkytter. — ὑπέρμεγας, -μεγάλη, -μεγα, (μέγας), overmaade ſtor, Ar. — ὑπερμεγεθέω, inc., er — ὑπερμεγέθης, jon. -μεγάθης, 2, (μέγεθος), = ὑπέρμεγας, Herod. — ὑπερμεθύσκομαι, (μεθύσκω), beruſer mig umaadeligen. — ὑπερμενέτης, ου, ὁ, poët. ſ. ὑπερμενής. — ὑπερμενέω, er overmægtig el. overmodig; ἄνδρες ὑπερμενέοντες ſ. ὑπερμενέες, Od. 19, 62; af — ὑπερμενής, 2, (μένος), overmægtig, overvældig, h. Hom. beſ. ſom epith. til Zeus; ogſ. βασιλῆες ὑπερμ., Od.; ſild. ogſ. overmodig, voldſom. — ὑπέρμετρος, 2, (μέτρον), ſom overſkrider Maalet. — ὑπερμήκης, 3, (μῆκος), overmaade lang, Herod.; ὑπερμάκης βοά, ſom høres langt, Pind. — ὑπερμιξωλύδιος, 2, over el. høiere end den mixolydiſke Toneart. — ὑπέρμορον, ogſ. ὑπὲρ μόρον, o. ὑπέρμορα, egentl. neutr. sing. o. pl. af inus. ὑπέρμορος, (μόρος), ſædv. ſom adverb., udenfor Skiebnen el. Skiebnens Beſtemmelſe, beſ. om en ſelvvoldt Ulykke, jf. Od. 1, 34, 35.

ὑπερνεολκέω, bedre ὑπερνεωλκέω, ſ. m. ſ. — ὑπερνέφελος, 2, (νεφέλη), = ὑπερνεφής, Luc. — ὑπερνεφέω, er — ὑπερνεφής, 2, (νέφος), hævet over Skyerne. — ὑπερ-νέω, irr., f. -νεύσομαι, ſvømmer derover. — ὑπερ-νεωλκέω, trækker Skibet over Land. — ὑπερνήχομαι, ſvømmer derover, derpaa; ſvømmer ovenpaa. — ὑπερ-νῑκάω, overgaaer langt. — ὑπερ-νοέω, irr., eftertænker noget, τὶ, Soph. — ὑπερνότιος, 2, poët. ogſ. 3, (νότος), ſom ligger udenfor el. paa hiin Side af Sondenvinden el. Syden, Herod.; oppon. ὑπερ-

βόρεος: — ὑπερ-ξανθίζω, er meget blond el. guldguul. ὑπερ-ξηραίνω, tørrer el. udtørrer meget stærkt; df. — ὑπερξηρασία, ἡ, umaadelig Tørhed. — ὑπέρξηρος, 2, (ξηρός), stærkt fortørret, meget tør.

ὑπέρογκος, 2, (ὄγκος), af overmaade stort Omfang, af umaadelig Størrelse el. Masse; alm. overdreven, uhyre i Masse el. Udstrækning, bes. altfor kiodfuld; ogs. stærkt ophovnet, *Xen.*; df. — ὑπερ-ογκόω, giør overmaade stor. — ὑπεροδυνέω, (ὀδύνη), føler umaadelig Smerte. — ὑπεροειδής, 2, (ὕπερος, εἶδος), som ligner en Morterstøder. — ὑπερ-οιδαίνω, lader opsvulme meget stærkt. — ὑπερ-οιδάω, *jon.* -δέω, svulmer meget stærkt. — ὑπερ-οικέω, boer derover el. hinsides, *c. gen.*, ogs. *c. acc.*, *Herod.* — ὑπερ-οικοδομέω, bygger derover, overbygger. — ὑπέροικος, 2, (οἰκέω, οἶκος), som boer derover el. hinsides. — ὑπέροινος, 2, (οἶνος), som holder for meget af Viin. — ὑπερ-οΐομαι, *irr.*, *f.* -οιήσομαι, har altfor store Tanker om mig selv. — ὑπερ-οϊστεύω, = ὑπερτοξεύω. — ὑπέρολβος, 2, (ὄλβος), overmaade rig el. lykkelig. — ὑπερομβρία, ἡ, (ὄμβρος), overmaade stærk Regn. — ὕπερον, τό, sild. Form f. ὕπερος, *Luc.* — ὑπερόξυς, υ, d. forstærk. ὀξύς.

ὑπεροπλήεις, εσσα, εν, *poët.* f. ὑπέροπλος, *Ap. Rh.* — ὑπεροπλία [*ep.* ῑ], ἡ, sædv. *in pl.*, overmodig Voldsomhed, *Il.* 1, 205; alm. Overmod, Stolthed, Praleri; sild. ogs. Mod, *Theocr.*; v. — ὑπεροπλίζομαι, (ὁπλίζω), 1) *transit.*, fornærmer el. mishandler af Overmod, *ex.* οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο, *Od.* 17, 268, (hvor efter *Eust.* μιν gaaer paa θύραι, dog efter *Aristarch.* f. νικήσειεν, skulde betvinge ham med Vaaben); 2) *intr.*, er overmodig, stolt, trodsig, handler som en saadan; af — ὑπέροπλος, 2, egentl. overmodig af sin Vaabenmagt; df. alm. overmodig, trodsig, stolt, pralende, *Il.*; *b)* altfor stor, uhyre, ἄτη, *Pind.*; (ὑπέροπλος er formet af ὅπλον, ligesom ὑπέρβιος af βία).

ὑπερ-οπτάω, steger for stærkt, forsteger; tørrer for stærkt; - denne Handling, ὑπερόπτησις, ἡ. — *ὑπερόπτης, ου, ὁ, som overseer andre, hoffærdigt Menneske; — ὑπεροπτία, ἡ, = ὑπεροπλία, *inc.*; — ὑπεροπτικός, 3, *adv.* -κῶς, vant el. tilbøielig til at oversee el. foragte andre; v. — ὑπέροπτος, 2, 1) *pass.*, overseet, forsømt, ringeagtet; 2) *act.*, som overseer el. foragter andre; df. overmodig, *Soph.*; - (af ὑπερόψομαι). — ὑπερόρᾱσις, ἡ, Overseen, Foragt; v. — ὑπερορᾱτικός, 3, = ὑπεροπτικός; af — ὑπερ-οράω, *irr.*, *f.* ὑπερόψομαι, *aor.* ὑπερεῖδον, *inf.* -ιδεῖν, seer derudover, seer ovenfra, *Herod.* 7, 36; 2) *transl.*, overseer; df. *a)* agter ikke derpaa, lader skee; *b)* ringeagter, foragter, τινά, *att.* ogs. τινός; ὑπερορᾶν - τῶν καθεστώτων νόμων, *Xen.*; *aor. pass.* ὑπερώφθη, blev foragtet, *Thuc.* 5, 28.

ὑπεροργίζομαι, (ὀργίζω), bliver overmaade vred. — ὑπερ-ορέγομαι, attraaer yderst heftigen, *c. gen.* — ὑπερορία, ἡ, see u. ὑπερόριος. — ὑπερ-ορίζω, bringer, fører, driver, jager over Grændsen. — ὑπερόριος, 2, ogs. 3, (ὅρος), som ligger udenfor el. paa hin Side af Grændsen; df. udenlandsk, fremmed; ἡ ὑπερορία, *sc.* γῆ, fremmed Land, Udlandet. = ὑπερορισμός, ὁ, (-ορίζω), Bringen over Grændsen, Landsforviisning. — ὑπερ-ορμαίνω, = ὑπερέρχομαι. — ὑπερορόφιος, 2, urigtig Læsem. f. ὑπερωρόφιος. — ὑπερορρωδέω, = d. joniske ὑπεραρρωδέω. — ὕπερος, ὁ, sild. ὕπερον, τό, Morterstøder; som Ordsprog: ὑπέρου περιστροφή s. περιτροπή, om den, som altid tærsker paa den samme Halm, som aldrig kommer videre; 2) en Dørhammer. — ὑπερουράνιος, 2, (οὐρανός), overhimmelsk. — ὑπερούριος, 2, *jon.* o. *poët.* f. ὑπερόριος. — ὑπερούσιος, 2, *adv.* -ίως, (οὐσία), oversubstantiel; - denne Beskaffenhed, ὑπερουσιότης, ητος, ἡ.

ὑπερόφρυον, τό, Stedet over Øienbrynene; v. — ὑπεροφρυόομαι, er — ὑπέροφρυς, υ, *gen.* υος, som stolt trækker Øienbrynene i Veiret, som giør sig til, som bryster sig; (af ὀφρύς). — *ὑπεροχέω, rager frem el. svæver derover, *inc.*; — ὑπεροχή, ἡ, Fremragen, Fremstaaen; fremragende el. fremstaaende Deel, Udvært, o. dl.; 2) *transl.*, Overtræffen; Fortræffelighed, Fortrin, Forrang, Ypperlighed; v. — ὑπεροχικός, 3, hørende til el. lignende en — ὑπέροχος, 2, *ep.* o. *jon.* ὑπείροχος, egentl. fremragende, fremstaaende; sædv. fortrinlig, ypperlig, udmærket fremfor andre, *c. gen.*, *ex.* Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, *Il.* 6, 208; - (af ὑπερέχω). — ὑπερ-οχυρόω, befæster overmaade stærkt. — ὑπεροψία, ἡ, Overmod, Stolthed, Foragt for andre; v. — ὑπέροψις, ἡ, at oversee el. foragte andre; af — ὑπερόψομαι, *fut.* til ὑπεροράω, s. m. s. — ὑπερ-οψωνέω, overbyder ved Indkiøb af Madvarer.

ὑπερπᾰγής, 2, (πάγος, πήγνυμι), overmaade kold; τὸ ὑπερπαγές, meget stærk Frost. — ὑπερπαθέω, *Eur.*, er - ὑπερπᾰθής, 2, (παθεῖν, πάσχω),

som lider meget; overmaade bedrøvet; alm. som er sat i heftig Lidenskab. — ὑπερ-παίω, irr., f. -παιήσω, overtræffer, overgaaer, τινός, Ar., sild. ogs. τινά. — ὑπερ-πᾰλαίω, overvinder i Brydning; alm. = frgd. — ὑπερ-πᾰλύνω, overstroer. — ὑπέρ-παφλάζω, bruser, spruder, koger over. — ὑπερ-παχύνω, gior til — ὑπέρπᾰχυς, υ, gen. εος, (παχύς), meget tyk, stærk, fast. — ὑπερ-πείθω, overbeviser mere end tilstrækkeligen. — ὑπερ-πέλομαι, er el. ligger derover, c. gen. — ὑπερ-πενθέω, τινά, sørger meget over nogen; b) intr., sørger bitterligen. — ὑπερ-πεπαίνω, gior overmoden. — ὑπερ-πέπτω, sild. Form f. ὑπερπέσσω. — ὑπερπερισσεύομαι, har Overflødighed paa noget, τινί; af — ὑπερπερισσός, adv. -σσῶς, 3, mere end overflødig. — ὑπερ-περκάζω, er overmoden. — ὑπερ-πέσσω, att. -πέττω, f. -πέψω, har altfor stærk Fordøielse. — ὑπερπέταμαι, sild. ogs. -πετάομαι, = ὑπερπέτομαι. — ὑπερπετής, 2, 1) (πέτομαι), som flyver bort derover; som flyver el. blæser hoit, om Vinden; 2) (πίπτω), som ligger hoit, som strækker sig derudover. — ὑπερ-πέτομαι, irr., flyver hen el. bort derover; ὁ δ' ὑπέρπτᾰτο (ep. 3 aor.) σήματα πάντων, Od. 8, 192; sild. ogs. c. gen. — ὑπερ-πέττω, att. f. ὑπερπέσσω.

ὑπερ-πήγνῡμι, irr., f. -πήξω, befæster derover. — ὑπερ-πηδάω, springer derover; transl., overgaaer, τινά τινι, Ar. — ὑπερ-πῑαίνω, gior overmaade fed. — ὑπέρπικρος, 2, (πικρός), overmaade skarp el. bitter; transl., overmaade stræng. — ὑπερ-πίμπλημι, irr., overfylder med noget, τινός. — ὑπερ-πίνω, irr., f. -πιοῦμαι, o. -πίομαι, drikker umaadeligen el. for meget, Xen. — ὑπερ-πίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, falder derover, derpaa; 2) falder el. gaaer derudover (som Skudvaaben over Maalet); 3) om Tiden: at være over el. forbi, ex. ἢν ὑπερπέσῃ ἡ νῦν ἡμέρη, Herod. 3, 71. — ὑπερ-πλεονάζω, er saare overflødig. — ὑπερ-πλέω, irr., f. -πλεύσομαι, seiler derudover. — ὑπερ-πλήθω, er overfyldt med noget, τινός. — ὑπερ-πληρόω, overfylder. — ὑπερπλούσιος, 2, (πλούσιος), overmaade rig. — ὑπερπλουτέω, er - ὑπέρπλουτος, 2, poët. f. ὑπερπλούσιος. — ὑπερ-πνέω, irr., f. -πνεύσω, egentl. overgaaer i at blæse; df. hæver mig overmodigen over nogen, τινά. — ὑπερπνῐγής, 2, (πνίγω), = ὑπέρασθμος.

ὑπερ-ποθέω, irr., f. έσω o. ήσω, attraaer umaadeligen. — ὑπερ-πολάζω, overstrømmer, løber derover. — ὑπέρπολλος, -πόλλη, -πολλον, jon. f.

ὑπέρπολυς, -πόλλη, -πολυ, (πολύς), overmaade megen. — ὑπερ-πονέω, arbeider, lider, udholder over al Maade, c. acc., Soph.; 2) arbeider el. anstrænger mig for nogen, c. gen., ogs. in med., id. — ὑπέρπονος, 2, (πόνος), som anstrænger sig overmaade meget; udmattet af umaadelig Anstrængelse. — ὑπερπόντιος, 2, poët. ogs. 3, (πόντος), som er, ligger, boer paa hin Side af Havet, ogs. sendt derhen, hentet derfra, o. dl.; df. alm. udenlandsk, fremmed, γλῶσσα, Pind. — ὑπερποτάομαι, ep. f. ὑπερπέτομαι.

ὑπερ-προθῡμέομαι, har meget stor Lyst, er meget beredvillig dertil. — ὑπέρπτᾰτο, ep. 3 aor. til ὑπερπέτομαι, Hom. — ὑπέρπτωχος, 2, (πτωχός), overmaade fattig. — ὑπέρπυκνος, 2, (πυκνός), overmaade tæt. — ὑπερ-πυππάζω, tilraaber nogen πύππαξ som Udtryk af den høieste Beundring, Ar. — ὑπέρπῡρος, 2, (πῦρ), antændt over Ilden. — ὑπερ-πυῤῥιάω, f. άσω [ᾱ], τινός, rødmer for nogen el. mere end nogen, Ar. — ὑπέρπωλος, 2, (πῶλος), rig paa Heste; alene som lect. var. f. ὑπέρκομπος, Æsch. Pers. 794. — ὑπερ-πώρωσις, ἡ, et Beenbruds Omgivelse med en Callus. — ὑπερπωτάομαι, poët. f. ὑπερπέτομαι.

ὑπεῤῥάγη, 3 sing. aor. 2 pass. af ὑποῤῥήγνυμι. — ὑπέῤῥοος, 2, (ῥέω), flydende derover. — ὑπερσαρκέω, (σάρξ), bliver overmaade kiødfuld, overvoxer med Kiød. — ὑπερ-σαρκόω, gior meget kiødfuld, lader overvoxe med Kiød; df. — ὑπερσάρκωμα, τό, det derover voxede Kiød; o. — ὑπερσάρκωσις, ἡ, at overvoxe med Kiød. — ὑπέρσεμνος, 2, (σεμνός), overmaade gravitætisk, fornem, alvorlig, stolt. — ὑπερσεμνύνομαι, (σεμνύνω), bryster mig umaadeligen, er overmaade stolt. — ὑπερ-σεύω, irr., driver bort derover; pf. pass., ὑπερέσσυμαι, iler bort derover, c. gen. — ὑπερσκελής, 2, (σκέλος), med umaadelige el. ulige Been el. Fødder. — ὑπέρ-σκληρος, 2, (σκληρός), overmaade haard el. tør.

ὑπερ-σοφιστεύω, overgaaer i Sophisteri. — ὑπερ-σοφιστής, οῦ, ὁ, Erkesophist; alm. = flgd. — ὑπέρσοφος, 2, (σοφός), overviis, overklog, Ar. — ὑπερ-σπουδάζω, gior mig overmaade megen Umage, er meget beskæftiget med noget, περί τι, Luc. — ὑπέρσπουδος, 2, (σπουδή), overmaade el. altfor alvorlig. — ὑπερσταθμίζομαι, (σταθμίζω), har større Vægt, veier mere. — ὑπερστᾰτέω, = ὑπερίσταμαι, staaer derover og beskytter, c. gen., Æsch.

ὑπερ-σταχυόω, frembringer Ax i Overflødighed. — ὑπερ-στένω, sukker

el. ſtønner over noget, τινός, *Æsch.* — ὑπερ-στέργω, elſker meget høit. — ὑπερ-στίλβω, glindſer meget ſtærkt. — ὑπερ-στρώννυμι, o. -στρωννύω, *irr.*, *f.* -στρώσω, ſtrøer, breder, lægger, dækker derover. — ὑπερ-συντελικός, 3, χρόνος, *tempus plusquamperfectum*. — ὑπερ-σχέθω, = ὑπερέχω; jf. σχέθω. — ὑπέρσχῃ, ὑπέρσχοι, 3 *sing. conj.* o. *opt. aor.* 2 til ὑπερέχω, *Hom.*

ὑπέρτατος, 3, *superl.* af ὑπέρ, øverſt, høieſt; ypperligſt; ældſt; h. *Pind.* ogſ. ὑπερώτατος; jf. ὕπατος o. ὑπέρτερος. — ὑπερ-τείνω, 1) *transit.*, *a)* ſpænder derover; *b)* ſpænder el. retter derimod, τί τινος, *Eur*; — 2) *intr.*, *a)* ſtrækker mig, rækker, rager derudover; *b)* *transl.*, overgaaer nogen, τινός, ogſ. τινά. — ὑπερ-τέλειος, o. -τέλεος, 2, ſom er over det beſtemte Tal el. Maal, overtallig, overmaade ſtor; — ὑπερ-τελέω, gaaer el. ſpringer derover, *c. acc.*, *Æsch.*; o. — ὑπερτελής, 2, ſom gaaer over Maalet, ſom gaaer derudover; ἄθλων ὑπερτελής, ſom har fuldendt ſine Kampe, *Soph.*; alm. = ὑπερτέλειος; 2) = ὑπερτέλλων, *Eur.*; (af τέλος). — ὑπερ-τέλλω, *f.* -τελῶ, er el. viſer mig derover, gaaer op derover, *c. gen.*, *Eur.*, ſild. ogſ. *c. dat.* — ὑπερτενής, 2, (ὑπερτείνω), ſpændt, udſtrakt, ſtrækkende ſig derover; bf. fremragende el. hævet derover.

ὑπερτερέω, er derover, er høiere el. bedre; overgaaer; beherſker, *c. gen.*; o. — ὑπερτερία, ἡ, det Øvre, Overdelen, *ex.* Fadingen af en Vogn, *Od.* 6, 70; 2) Fortrin, Forrang, Ypperlighed; ogſ. ſom ὑπερηφανία, Overmod, *Theogn.*; af — ὑπέρτερος, 3, *compar.* af ὑπέρ, ſom befinder ſig derover, øvre, høiere; bf. bedre, ypperligere; γενεῇ ὑπέρτερος, *Il.* 11, 785, høiere af Fødſel, fornemmere, (dog efter nogle yngre); h. *Trag.* undert. ældre; ſtærkere, mægtigere, vældigere, ſeirende, δαΐων, *Pind.*; ὑπέρτερον γίγνεσθαι, at have Fordelen, at gaae af med Seieren. — ὑπέρτεχνος, 2, (τέχνη), overmaade kunſtig. — ὑπερ-τήκω, ſmelter meget ſtærkt.

ὑπερ-τίθημι, *f.* ὑπερθήσω, ſætter, ſtiller derover, derpaa, høiere; *b)* bringer el. hæver i Veiret, fører el. ſætter derover; bf. *c) intr.*, ſætter, drager, ſtiger derover, ſædv. *in med.*, dog ogſ. *in act. c. acc.*, ὑπερθεῖναι ὄρος, ἄκραν, o. dl., *Polyb.*; — 2) *transl.*, *a)* ſætter derover, *præficio*, τινά τινι; παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν, *deum omnium auctorem habere*, *Pind. Pyth.* 5, 33; *b)* ὑπερτιθέναι, oftere ὑπερτίθεσθαί τινί τι, at meddele, at betroe en noget, at tage nogen paa Raad, *Herod.*; *c)* ſætter el. agter høiere, foretrækker, τί τινος, ogſ. τί τινι; *in med.*, overgaaer, har Fortrinet; *d)* varer længere; overlever, τινά; *in med.*, opſætter, udſætter, ἡμέραν, λόγον, o. dl.

ὑπερ-τιμάω, ægter el. ærer overmaade høit, *c. acc.*, *Soph.* — ὑπερτίμιος, 2, (τίμιος), altfor dyr, over Priſen. — ὑπέρτολμος, 2, (τόλμα), overmaade driſtig el. forvoven, *Æsch.* — ὑπέρτονος, 2, (τείνω), overſpændt; overmaade anſtrængt el. heftig, βοά, *Ar.* — ὑπερτοξεύσιμος, 2, (τοξεύω), hvorover man kan ſkyde, ſom man kan overtræffe el. overvinde, *Æsch.* — ὑπερτραγίζω, ſugter ſtærkt af el. efter en Buk; — ὑπερτραφής, 2, (τρέφω), ſtærkt næret. — ὑπερ-τρέχω, *irr.*, *f.* -θρέξω, *aor.* ὑπερέδραμον, løber derudover, kommer foran i Løbet; bf. overgaaer; overvinder, πενίην, *Theogn.*; κάλλει εἰ θεὰς ὑπέρδραμοι, *Eur.* — ὑπερ-τρισύλλαβος, 3, ſom har flere end tre Stavelſer. — ὑπερ-τρυφάω, fraadſer umaadeligen.

ὑπερ-υβρίζω, mishandler, forhaaner umaadeligen. — ὑπερ-υγραίνω, væder el. befugtiger ſtærkt. — ὑπέρυδρος, 2, (ὕδωρ), overfyldt med Vand. — ὑπ-ερυθριάω, bliver noget rød, rødmer noget, *Ar.* — ὑπέρυθρος, 2, (ἐρυθρός), noget rød el. rødlig. — ὑπερύμνητος, 2, *inc.*, (ὑμνέω, ὕμνος), meget beſiungen el. berømt. — ὑπερύψηλος, 2, (ὑψηλός), overmaade høi el. ophøiet. — ὑπερ-υψόω, ophøier derover; ophøier meget.

ὑπερφάης, 2, (φάος), overmaade lys el. klar, meget ſynlig. — ὑπερφαίνομαι, (φαίνω), er ſynlig el. viſer mig derover, *c. gen.*; ogſ. *in act.*, *Nic.* — ὑπερφαλαγγέω, (φάλαγξ), overfløier ved Hielp af den forlængede Slaglinie; — denne Handling, ὑπερφαλαγγίασις, o. ὑπερφαλαγγίωσις, ἡ. — ὑπερφανής, 2, (φαίνομαι), ſynlig el. viſende ſig derover; 2) = ὑπερφαής. — ὑπέρφατος, 2, (φατός, φημί), uudtalelig, ubeſkrivelig, d. e. overordentlig, herlig, μορφᾷ τε καὶ ἔργοις, *Pind. Ol.* 9, 98. — ὑπερφέγγεια, ἡ, (φέγγος), meget ſtærk Lysning. — ὑπερφέρεια, ἡ, Overmod, Stolthed, LXX.; o. — ὑπερφερέτης, ου, ὁ, Alherſkeren, *epith.* til Zeus, h. *Dion. Hal.* Romernes *Jupiter Feretrius*: af — ὑπερφερής, 2, fortrinlig, fortræffelig; 2) h. *gramm.*, ſtolt, overmodig; (af flgd.).

ὑπερ-φέρω, *irr.*, bærer derover; 2) ſædv. *intr.*, hæver mig, rager frem derover; har Fortrin for, overgaaer, τινός, noget el. noget, τινί, ved el. i noget, *ex.*

ῥόδα ὀδμῇ ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων, *Herod.*; ſild. *c. acc.* f. *gen.*, *ex.* τόλμαν τόλμῃ ὑπερφέρειν, *Eur.* — ὑπέρφευ, *adv.*, efter *gramm.* f. ὑπὲρ τὸ φεῦ, umaadeligen, altfor meget, *Trag.* — ὑπερφεύγω, *irr.*, kommer el. flygter derudover. — ὑπερ-φθέγγομαι, overtoner, overſkriger. — ὑπερ-φθίνω, o. -φθίω, ombringer for nogen; *in med.*, omkommer for nogen, τινός, *Pind.*

ὑπερφίαλος, 2, *adv.*, -άλως, egentl. ſom ὑπερφυής, umaadelig, uhyre; ſædv. overmodig og voldſom, hoffærdig og fornærmende, ſom nedtræder al Ret og Skiel, *ex.* Penelopes Beilere, *Od.*; ogſ. θυμὸς ὑπερφίαλος, Overmod, *Il.*; ogſ. μῦθος ὑπερφ., ἔπος ὑπερφ., overmodig og fræk Tale; *adv.* ὑπερφιάλως, over al Maade, overmodigen, voldſomt; — (ſkal være *poët.* formet af ὑπέρβιος, el. af ὑπερφυής; men kunde vel forklares af ὑπὲρ τῇ φιάλῃ, altſ. egentl. Svirebroder).

ὑπερ-φιλέω, *Ar.*, er — ὑπέρφιλος, 2, (φίλος), ſom elſker umaadeligen. — ὑπερ-φιλοσοφέω, philoſopherer meget ſtrængt el. altfor ſtrængt. — ὑπερ-φιλότιμος, 2, overmaade ærekiær el. ærgierrig. — ὑπερ-φλεγμαίνω, er meget hed el. inflammeret. — ὑπέρφλοιος, 2, (φλοιός), med meget tyk Skal, μῆλον, *poët.* — ὑπερ-φλυᾱρέω, taler meget tosſet. — ὑπερ-φοβέομαι, er i den ſtørſte Frygt, er meget bekymret, *Æsch.* — ὑπέρφοβος, 2, (φόβος), overmaade forſkrækket el. frygtelig. — ὑπερ-φορέω, ſom ὑπερφέρω, bærer derover. — ὑπερφρίσσω, *irr.*, *att.* -ττω, *f.* ξω, gyſer el. frygter umaadeligen, τινά, for nogen.

ὑπερφρονέω, er ὑπέρφρων, tænker høiere, er ſtolt, πλούτῳ, *Herod.*; df. *b)* ringeagter af Overmod, τινός, ogſ. τινά, nogen; *c)* ὑπερφρονεῖν τινά τινι, at overgaae nogen i en Indſigt; df. — ὑπερφρόνησις, ἡ, Overmod, Stolthed, Foragt. — ὑπερ-φροντίζω, er overmaade bekymret. — ὑπερφρόνως, *adv.* af ὑπέρφρων. — ὑπερφροσύνη, ἡ, = ὑπερφρόνησις. — ὑπερφρύγιος, 2, (Φρύγιος), overphrygiſk, om en Toneart. — ὑπέρφρων, ονος, 2, *adv.* -φρόνως, (φρήν), hovmodig, ſtolt; 2) høimodig. — ὑπερφυής, 2, *adv.* -φυῶς, ſom er voxen el. ſom rager deropover; df. overordentlig, uſædvanlig, udmærket; πῶς οὐχ ὑπερφυές; er det ikke høiſt forunderligt? *Dem.*; o. — ὑπερφύομαι tilligem. *pf.* o. *aor.* 2 *act.*, voxer el. opſtaaer derover; alm. overgaaer; (af φύω). — ὑπερφῡσάω, blæſer meget ſtærkt op. — ὑπερφωνέω, taler meget høit, overſkriger.

ὑπερ-χαίρω, *irr.*, glæder mig overmaade, μανθάνων, ved at lære, *Xen.*, τινί, ved noget, *Eur.* — ὑπερ-χᾰλάω, nedlader derover. — ὑπερχαρής, 2, (χαρά), overmaade glad. — ὑπερχειλής, 2, o. — ὑπέρχειλος, 2, (χεῖλος), opfyldt over Læberne el. Randen. — ὑπερ-χέω, *irr.*, overgyder; *pass.*, flyder el. løber over. — ὑπερχθόνιος, 2, (χθών), over Jorden, overjordiſk. — ὑπερ-χλῐδάω, fører overdreven Pragt; er overmodig, handler overmodigen, *Soph.* — ὑπερχολάω, er — ὑπέρχολος, 2, (χολή), overmaade gallefuld; 2) *transl.*, overmaade vred el. harmfuld.

ὑπ-έρχομαι, *irr.*, *f.* ὑπελεύσομαι, *aor.* ὑπήλυθον o. ὑπῆλθον, gaaer, kommer, liſter mig derindunder el. derind, θάμνους, δῶμα, *Od.*; — 2) *transl.*, *a)* om en Stemning: at paakomme, *ex. Il.* 7, 215; ligel. h. *Trag.*, ὑπέρχεταί με φόβος, δέος, οἶκτος, o. dl.; *b)* ὑπέρχεσθαί τινα, at ydmyge ſig el. at bukke for nogen; at ſøge at vinde nogen ved Tieneſter, ſom θεραπεύειν; ogſ. at bedrage el. overliſte nogen; *c)* ὑπέρχεσθαί τι, hemmeligen at attraae el. eftertragte noget, *ex.* τυραννίδα, *Plut.* — ὑπέρχρεως, 2, (χρέος), ſom ſkylder mere end han eier, forgieldet. — ὑπερχρήματος, 2, (χρήματα), overmaade rig. — ὑπερχρόνιος, o. ὑπέρχρονος, 2, (χρόνος), over Tiden, evig. — ὑπέρχῠσις, ἡ, (ὑπερχέω), Overgyden; Overſtrømmen. — ὑπερ-χωρέω, gaaer derudover, *Thuc.* — ὑπέρψυχρος, 2, (ψυχρός), overmaade kold; *transl.*, meget aandløs, uvittig, flau. — ὑπερ-ψύχω, *irr.*, afkøler, forkøler meget ſtærkt.

ὑπερῴα, *jon.* ὑπερῴη, ἡ, Gummen, *Il.* 22, 495; egentl. *fem.* af ὑπερῷος, hvorved man supplerer ὑπήνη. — ὑπερωδῠνία, ἡ, (ὀδύνη), umaadelig Smerte. — ὑπ-ερωέω, gaaer el. viger tilbage, *Il.* — ὑπερωϊόθεν, *adv.*, fra det øvre Stokværk, fra et Loft el. Loftkammer, *Od.*; af — ὑπερώϊον, τό, *neutr.* af — ὑπερώϊος, 3, ſee u. ὑπερῷος. — ὑπερωκεάνιος, 2, (ὠκεανός), paa hin Side af Oceanet. — ὑπερωμία, (ὦμος), den Deel af Legemet, ſom er ovenfor Skulderen, LXX. — ὑπερ-ωνέομαι, kiøber altfor dyrt. — ὑπερώνυμος, 2, (ὄνομα), over alle Navne, unævnelig, undtalelig. — ὑπερῷον, *ep.* o. *jon.* ὑπερώϊον, det øvre Stokværk, ogſ. Værelſe i det øvre Stokværk, beſ. for Fruentimrene, *Hom.*; egentl. *neutr.* af — ὑπερῷος, 3, *ep.* o. *jon.* ὑπερώϊος, ſom er el. befinder ſig derover, beſ. i det øvre Stokværk; (formet af ὑπέρ, ligeſom πατρῷος, -ώϊος, af πατήρ).

ὑπέρωρος, 2, (ὥρα), overtidig, overmoden. — ὑπερωρόφιος, 2, (ὄροφος), over Taget el. Loftet. — ὑπερώτατος, 3, *superl. poët.* f. ὑπέρτατος, *Pind. Nem.*

8, 73. — ὑπ-ερωτάω, spørger ubemærkt, indskyder i et Spørgsmaal, *Plat.* — ὑπ-εσθίω, *irr.*, *f.* ὑπέδομαι, bortæder nedenfra; 2) fortærer lidt efter lidt el. hemmeligen. — ὑπεσσεῖται, *dor.* f. ὑπέσεται, ὕπεσται, af ὕπειμι. — ὑπεσταλμένως, *adv. part. pf. pass.* af ὑποστέλλω, tilbageholdent, ydmygt. — ὑπέσταν, *ep.* f. ὑπέστησαν, 3 *pl. aor.* 2 *act.* af ὑφίστημι. — ὑπέσχεθον, *poët. aor.* til ὑπέχω, sædv. ὑπέσχον, *Il.* — ὑπέσχημαι, *pf.* til ὑπέχομαι o. ὑπισχνέομαι.

ὑπ-εύδιος, 2, noget el. nogenledes stille, mild, rolig, bes. om Vind og Veir; nogenledes el. temmelig sikker. — ὑπεύθυνος, 2, (εὐθύνη), som kan fordres til Regnskab, regnskabspligtig; ὑπεύθυνος ἀρχή, *Herod.*; ὑπεύθυνον γράφεσθαι, at drages til Ansvar for Retten; *b)* alm. som er under andres Dom, ansvarlig, afhængig, indskrænket; ὑπεύθυνον ἑαυτὸν δίδωσι ὁ σύμβουλος τοῖς πεισθεῖσιν, - τῷ βουλομένῳ, *Dem.*; *c)* skyldig, τινός, i noget. — ὑπευνάομαι, (εὐνάω), df. *fem. part. aor.* ὑπευνηθεῖσα, som *lect. inc.* f. ὑποδμηθεῖσα, *Hes. Theog.* 374; ὑπευνᾶσθαί τινι, at have under sig, (*ex.* Sengklæder), *Nic.*

ὑπ-έχω, *irr.*, *f.* ὑφέξω, *aor.* ὑπέσχον, ogs. ὑπέσχεθον, *Il.* 7. 188; - holder derunder, χεῖρα, *Il.*, ogs. m. udeladt χεῖρα, *Dem.* 421; ὑποσχὼν θηλέας ἵππους, neml. under Hingsten, *Il.* 5, 269; *transl.*, giver til Paaskud, τὴν ἐχεχειρίαν, *Ar.*; - 2) holder, rækker, giver hen; εἴ τις τούτοις ἑαυτὸν ὑφέξει, overgiver el. betroer sig til dem, *Xen.*; ὑπόσχες (σαυτὸν) Σωκράτει ἐξελέγξαι, lad ham sporge el. prøve dig, *Plat.*; - 2) udholder, *sustineo*, αἰτίαν, paatager mig Skylden, λόγον, aflægger Regnskab, δίκην, indstiller mig for Retten, lader mig domme; ὑπέχειν δίκην τινί, at fyldestgiøre nogen; - 4) *in med.*, overtager, forpligter mig, lover, som ὑπισχνέομαι.

ὑπ-ήβολος, 2, *poët.* f. ὑπόβολος. — ὑπ-ηέριος, 2, (ἀήρ, ἠήρ), i Luften, udsat for Luften. — ὑπήκοον, τό, etslags Plante. — ὑπήκοος, 2, (ἀκοή), τινός, o. τινί, som hører paa nogen; df. *a)* Tilhører, Discipel; *b)* som er nogen hørig og lydig; df. undergiven, afhængig; τοὺς ὑπηκόους εὐμενεῖς ποιεῖσθαι, *Xen.* — ὑπήλατος, 2, (ἐλαύνω), drivende el. forende nedad, φάρμακον, *Hipp.* — ὑπηλιφής, 2, (ὑπαλείφω), bestrøgen. — ὑπημάτιος, 3, (ἦμαρ), imod Dag, som ὑπηῷος. — ὑπημύω, see u. ὑπεμνήμυκε. — ὑπήνεικα, *aor. jon.* til ὑποφέρω, *Il.* 5, 885. — ὑπηνέμιος, 2, egentl. hvori der er Vind; ᾠὸν ὑπην., Vindæg; sædv. *transl.*, vindig, luftig, tom, λόγοι, ὀνείρατα, o. dl.; 2) = flgd., Bem. 2; o. — ὑπήνεμος, 2, under Vinden, d. e. ikke udsat for Vinden, i Læ, *oppon.* προσήνεμος; 2) vindsnar, ilende og flygtig, δόξα; (af ἄνεμος).

ὑπήνη, ἡ, Overlæben og det derpaa voxende Skæg; ogs. alm. Skægget; ὑπήνας ἕλκειν, at lade Skægget voxe, *Ar.*; (af *inus.* ὕνη, muligen det islandske enni, Pande, *frons*); df. — ὑπηνήτης, ου, ὁ, som har Skæg; πρῶτον ὑπηνήτης, *Hom.* — ὑπηοῖος, o. ὑπηῷος, 3, (ἠώς), imod Morgenrøden el. Morgenen, *Hom.*; στίβη ὑπηοίη, Morgenriim, Morgenfrost, *Od.* 17, 25. — ὑπήρεμα, s. ὑπηρέμα, *adv.*, (ἠρέμα), temmelig sagte el. stille. — * ὑπηρεσία, ἡ, *poët.* ogs. ὑπειρεσία, egentl. Rorsfolkenes el. Matrosernes Tieneste; df. *b)* enhver tung og moisommelig Tieneste, grovt og haardt Arbeide; ogs. alm. Haandrækning, Hielp, Bistand; - 2) *in pl.*, den hele Stand el. Klasse, bes. af Matroser el. Søfolk, alm. af Arbeidere, Haandlangere, Daglønnere, o. dl.; - 3) Tieneste, som ydes Staten for Løn, *oppon.* ἀρχή; o. — ὑπηρέσιον, τό, Hynde el. Pude paa Rorbænken; ogs. Hynde el. Pude i Ryttersadelen; 2) Skib med Aarer, Roefartøi; 3) Løn el. Sold, som en ὑπηρέτης faaer; - (af flgd.).

ὑπηρετέω, egentl. roer, giør Tieneste som Matros; alm. giør Tieneste, er til Tieneste, adlyder nogen, τινί; τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν τὸ σῶμα ἐθιστέον, *Xen.*; er nogen til Villie; ogs. *in med.*, df. τὸ ὑπηρετούμενον, den tienende Klasse; df. - ὑπηρέτημα, τό, den ydede Tieneste, Hielp, Bistand; af — ὑπηρέτης, ου, ὁ, (ἐρέτης, ἐρέσσω), Rorskarl, Matros; 2) Haandlanger, Opvarter, Tiener, Underordnet; 3) ved Armeen sædv. ὑπηρέται, et Antal Soldater til Feltherrens umiddelbare Tieneste, *Xen.* — ὑπηρέτησις, ἡ, (ὑπηρετέω), Betiening, Opvartning; Tieneste. — ὑπηρετικός, 3, hørende el. skikket til en ὑπηρέτης Bem. 1 o. 2; ὅπλα ὑπηρετικά, Massen af de simple Soldater; πλοῖον ὑπηρετικόν, Skibsjolle. — ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, *fem.* af ὑπηρέτης. — ὑπήριπε, 3 *aor.* af ὑπερείπω, *Il.* — ὑπήσω, *jon.* f. ὑφήσω, *fut.* til ὑφίημι. — ὑπήτριον, τό, Underlivet nedenfor ἦτρον. — ὑπ-ηχέω, toner derunder, derved, dertil. — ὑπηῷος, 3, (ἠώς), = ὑπηοῖος.

ὑπ-ίλλω, trækker derindunder, bes. om Hunden, οὐρὰν ὑπίλλειν; men *transl.*, ὑπίλλειν στόμα, at tale nogen efter Munden, *Soph.*; jf. ὑπειλέω. —

ὑπ-ιλλωπέω, blinker lidt med Øinene. — ὕπισθα, æol. f. ὄπισθε. — ὑπισχνέομαι, aor. ὑπεσχόμην, imperat. ὑπόσχου, oftere ὑποσχέθητι, pf. ὑπέσχημαι, (ἔχω, ἴσχω), som ὑπέχομαι, paatager mig, overtager, d. e. lover, tilsiger, τινί τι, ogs. c. inf., ogs. m. acc. c. inf., ex. Od. 8, 347; alm. forsikrer, lader formode, foregiver; - (ὑπισχνοῦμαι er alene en forstærket Form af ὑπέχομαι, hvormed det ogsaa har flere Tempora tilfælles). — ὕπισχνος, 2, (ἰσχνός), noget tynd el. maver. — ὑπίσχομαι, jon. f. ὑπέχομαι, Hom. — ὑπιωγή, ἡ, lect. var. f. ἐπιωγή, Od. 5, 404.

*ὑπνάλέος, 3, søvnig; søvnbringende; — ὑπναπάτης, ου, ὁ, (ἀπατάω), skuffende; fornøiende i Søvne; — ὑπνάω, jon. ὑπνέω, sover, inc.; df. - ὑπνητός, 3, poët. f. ὑπναλέος; o. - ὑπνητικός, 3, hørende el. tilbøielig til Søvn; — ὑπνίζω, bringer el. dysser i Søvn; — ὑπνικός, 3, hørende til Søvn; forskaffende Søvn; — ὕπνιον, τό, dim. af ὕπνος, Ar.; — ὑπνοδότειρα, ἡ, fem. af - ὑπνοδοτήρ, ῆρος, ogs. ὑπνοδότης, o. -δώτης, ου, ὁ, fem. -δότις o. -δῶτις, ιδος, ἡ, (δίδωμι), som giver el. forlener Søvn; o. — ὑπνομαχέω, (μάχομαι), kæmper med Søvnen; søger at modstaae den, Xen.; - (af ὕπνος). — ὕπνον, τό, etslags Mos paa Træer. — ὑπνοποιέω, er - ὑπνοποιός, 2, (ὕπνος, ποιέω), som forskaffer Søvn, som bringer i Søvn.

†ὕπνος, ὁ, Søvn; ὕπνου τυγχάνειν, at faae Søvn, Xen.; περὶ πρῶτον ὕπνον s. πρώτους ὕπνους, strax efter Sengetid; poët. χαλκέος ὕπνος, Døden, Hom.; 2) som nom. pr. er Ὕπνος, Søvnguden, Dødens Tvillingbroder, Il. 14, 231; jf. ogs. Hes. Theog. 212; - (rimel. af ὕπτιος, ligesom d. besl. somnus, Søvn, af supinus); df. — ὑπνοφανής, 2, (φαίνομαι), som viser sig i Søvne el. i Drømme; — ὑπνοφόβης, ου, ὁ, (φοβέω), som forskrækkes i Søvne el. Drømme; — ὑπνοφόρος, 2, (φέρω), søvnbringende; — ὑπνόω, bringer el. dysser i Søvn; 2) intr., sover ind, falder i Søvn; jf. ὑπνώω; o. — ὑπνώδης, 2, (εἶδος), søvnig, sovende; df. - ὑπνωδία, ἡ, Søvnighed, Dorskhed. — ὑπνῶν, lacon. f. ὑπνοῦν, inf. af ὑπνόω, Ar.; — ὑπνώσσω, att. -ττω, = ὑπνόω, Bem. 2. — ὑπνωτικός, 3, adv. -κῶς, (ὑπνόω), dyssende i Søvn; 2) søvnig, sovende. — ὑπνώω, ep. f. ὑπνόω Bem. 2, sover, Hom.

ὑπό, præpos. c. gen., dat. o. acc., m. Grundbem. under, lat. sub; — 1) c. gen., - a) om Stedet, α) frem derunder, ud derunder, ud derfra, som ὑπέκ, ex. ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε, fra Underverdenen, Hes. Theog. 669; jf. Il. 8, 543; ligel. οἱ δ' ὑπ' ἀπήνης - ἔλυον, Od. 7, 5; ἐπεὶ σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος - μόλεν, Pind. Nem. 1, 53; β) som ὑπὸ c. dat., derunder; ὑπὸ γῆς, under Jorden; βοῦς ὑφ' ἁμάξης, forspændt, Xen.; jf. Eur. Hipp. 1209; hertil hører ogs. Od. 9, 375, o. Il. 4, 106; - b) transl. h. verb. pass. o. intr., a, ab, af, ved, ex. ἔπαινον ἔχειν (ἐπαινεῖσθαι) ὑπό τινος, at roses af nogen, Herod.; φεύγειν, ἀποθανεῖν ὑπό τινος, at flygte for, at ombringes af nogen; Καμβύσης - μαινόμενος ὑπὸ μέθης τε καὶ ἀπαιδευσίας, τὴν ἀρχὴν ἀπώλεσεν ὑπὸ Μήδων, Plat.; εὖ πράσσειν ὑπό τινος; at have Gavn el. Nytte af nogen, Soph. Oed. Col. 391; - ligel. h. verb. act. udtrykker ὑπὸ c. gen. det, hvorved Handlingen bevirkes, ex. ὑπ' ἐλπίδων ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν, ved, formedelst, Soph. Oed. Antig. 221; ὑπὸ χρημάτων καταπροδόντες, - som, bestukne med Penge, havde forraadt, - Thuc. 7, 48; ὑπὸ κήρυκος εὐχὰς ποιεῖσθαι, voce præconis, id.; ὑπὸ ἀγγέλων φράζειν, per nuntios, Plat.; β) ligel. udtrykker ὑπὸ c. gen. enhver indre el. ydre Omstændighed, der indeholder Grunden til noget, omtr. d. lat. præ, formedelst, ex. ὑφ' ἡδονῆς (φρένας ἐκβαλεῖν), Soph.; ligel. ὑπὸ δέους, ὑπ' ὀργῆς, ὑπὸ σπουδῆς (ποιεῖν τι), o. dl.; ὑπὸ κάλλους καὶ μεγέθεος ἀδιήγητον, af en ubeskrivelig Skiønhed, Xen.; - c) om en Ledsagelse o. dl., under, med, ved, ex. ὑπὸ πομπῆς (ἐξάγειν τινά), i festligt Optog, Herod.; ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαι, Soph.; ὑπὸ φωτός, ved Lys; ligel. ὑπὸ λαμπάδων, ὑπὸ σάλπιγγος, o. dl.; - (for ὑπὸ c. gen. sættes ofte dat., ex. ἃ - ἀποτετέλεσταί σοι ἤδη, f. ὑπό σου, Xen.; jf. Il. 16, 326, Pind. Ol. 12, 4, o. fl.); — 2) c. dat., - a) om Stedet: derunder, ex. ὑπὸ δρυΐ, ὑπὸ Τμώλῳ, ved Foden deraf, Hom.; (ὄρος), ὑφ' ᾧ ἦν κώμη, Xen.; - b) ligesom ὑπὸ c. gen., α) om en Indvirkning, ex. Il. 16, 420, 708; ὑπὸ παιδοτρίβῃ ἀγαθῷ πεπαιδευμένος, f. ὑπὸ παιδοτρίβου, Plat.; β) oftere om en Ledsagelse, ex. Hes. Sc. 283; ὑπ' εὐχαῖς λίσσεσθαι, Pind. Isthm. 6, 64; ὑπὸ κήρυκι, paa el. under Heroldens Udraab; ὑπὸ λαμπάδι, ved Fakkelskin; - c) bes. under, om en Underkastelse el. Afhængighed; ὑπό τινι εἶναι; οἱ ὑπό τινι, nogens Undergivne; ποιεῖν τι ὑπό τινι, at underlægge nogen noget; ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι, at lægge, bringe under sig selv; ἔχειν ὑφ' ἑαυτῷ, at commandere; jf. ogs. Od. 7, 68; — 3) c. acc., - a)

om Stedet: indunder, nedunder, *ex.* (*ἰέναι*) *ὑπὸ γαῖαν*, *Il.* 18, 333; *ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον*; *ὑπ' αὐγὰς ὁρᾶν τι*, imod Lyset, (ved at holde derimod); *ὑπό τι*, paa en Maade, paa lidet nær; – dog ogſ. ligeſom *ὑπὸ c. dat.*, derunder (ſ. didhen), *ex.* *οὔτε ὕπεστι οἰκήματα ὑπὸ γῆν*, *Herod.* 2, 127; *ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε*, *Il.* 5, 267; – *b)* om Tiden: henimod; *ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους*, *sub idem tempus*; *ὑπὸ τὴν νύκτα*, ved Nattens Begyndelſe; *ὑπὸ τὴν ἕω*, imod Morgen; ligel. *ὑπὸ τὴν εἰρήνην*, ved den Tid, da Freden ſluttedes, *Isocr.*; – *c)* ligeſom *ὑπὸ c. dat. c*, om en Afhængighed, *ex.* *διαπέμπεται πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν πάντας*, til alle ſine Undergivne, *Xen. Cyr.* 1, 5, 3; *τῶν ὑπὸ βασιλέα βαρβάρων*, *id.*; ſielden om en Ledſagelſe, ligeſom *ὑπὸ c. gen.* o. *c. dat.*, *ex.* *ὑπὸ τὸν αὐλόν*, til Fløiten; *αὐλήσει χρῆσθαι – ὑπὸ ὄρχησίν τε καὶ ᾠδήν*, *Plat.*; – (ſat efter ſin Caſus bliver *ὑπό* anaſtropheret til *ὕπο*); — 4) ſom *adverb.*, derunder, *ex.* *Od.* 4, 636; men ofte er h. *Hom.* *ὑπό* alene ved Tmeſis adſkilt fra ſit Verbum, *ex.* *Il.* 23, 153; – *ὑπ' ἐκ*, ſee u. *ὑπέκ*; — 5) i Sammenſætninger bemærker *ὑπό*, *a)* om Stedet: derunder; dernedunder; dernedefra; *b)* om Handlinger og Beſkaffenheder: lidt efter lidt, noget, temmeligen; h. *adject.* ogſ. ſom vort -lig, -agtig, *ex.* *ὑπόλευκος*, hvidlig; *ὑπόγλυκυς*, ſødagtig, o. fl.; – (af *ὑπό* er d. lat. *sub*, ogſ. vort op (nedenfra), *isl.* up; jf. ogſ. *ὕψι*, *ὕψος*).

ὑπο-άμουσος, 2, noget udannet. — *ὑπο-βάθρα*, *ἡ*, o. *ὑπόβαθρον*, *τό*, (*βάθρον*), Støtte, Grundlag, Fundament, Baſis; *b)* Fodbænk el. Skammel; *c)* etſlags Fodtæppe, *Xen.* — *ὑπο-βαίνω*, *irr.*, *f.* -*βήσομαι*, gaaer, træder, ſtiller mig derunder; ſtaaer derunder, tiener til Grund el. Fundament; *b)* ſtiger nedad; *transl.*, nedlader mig, aflader, *τοῦ αὐχήματος*, fra at prale; om Tal: at aftage, at blive mindre, *Plat.*; ogſ. om Perſoner: at være ringere, mindre anſeet. — *ὑποβάκχειος*, *ὁ*, i Metriken: Verſefoden ⏑– –. — *ὑπόβακχος*, 2, (*Βάκχος*), noget begeiſtret; noget bacchantiſk.

ὑπο-βάλλω, *irr.*, *f.* -*βαλῶ*, kaſter, lægger derunder, *subjicio*; *ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραν κύνα* (neml. den ſpæde Hvalp), *Xen.*; *in med.*, lægger under mig; *transl.*, underlægger mig, tilegner mig, *ἀλλότρια*, fremmed Eiendom; *ἡ ὑποβαλομένη τοῦτον*, ſom har udgivet denne for ſin Søn, *Dem.*; — 2) underſkyder i Talen, d. e. indvender, ſvarer; *οὐδὲ ἔοικεν Ὑββάλλειν* (*ep.* f. *ὑποβάλλειν*), at falde en ind i Talen, *Il.* 19, 80; df. *b)* paaminder, bibringer, (beſ. om Læreren); *ὑπέβαλον τῷ παιδὶ τὸν λόγον*, har dicteret, *Isocr.*; *c)* paalægger, befaler, *πόνους τινί*, *Xen.*

ὑπο-βαρβαρίζω, er – *ὑπο-βάρβαρος*, 2, ſom taler noget barbariſk el. urigtigen. — *ὑπόβασις*, *ἡ*, (*ὑποβαίνω*), Nedadgaaen, Tilbagegaaen; *transl.*, Tilbagegang, Forværrelſe, Forringelſe; 2) nedbøiet el. neddukket Stilling, beſ. Heſtens for at optage Rytteren, *subsessio*, jf. *ὑποβιβάζομαι*, *Xen.*; 3) *ὑπὸβ. ἀγαλμάτων*, Fodſtykke, Baſis. — *ὑπο-βάσκανος*, 2, noget misundelig el. dadleſyg. — *ὑπόβασμος*, *ὁ*, *jon.* f. *ὑπόβαθρον* — *ὑπο-βαστάζω*, *irr.*, holder derunder, underſtøtter. — *ὑποβάτης*, ου, *ὁ*, = *ὑπόβαθρον*. — *ὑποβδύλλω*, *i. e.* *βδύλλω*, *visio*, m. Bibegr. af *ὑπό*, ſagte, umærkeligen. — *ὑποβένθιος*, 2, (*βένθος*), = *ὑποβύθιος*. — *ὑποβήσσω*, *att.* -*ττω*, *f.* *ξω*, har nogen Hoſte, ſmaahoſter.

ὑπο-βιβάζω, *f.* *άσω*, fører el. bringer nedad; h. Lægerne, afſører; *in med.*, at bukke ſig, at dukke ned, *subsidere*, beſ. om Heſten, for at tage Rytteren op, jf. *ὑπόβασις*, *Xen.*; df. — *ὑποβιβασμός*, *ὁ*, *τῆς κοιλίας*, Afførelſe. — *ὑποβιβρώσκω*, *irr.*, gnaver nedenfra, gnaver deri. — *ὑποβινητιάω*, d. formildede *βινητιάω*.

ὑπόβλαισος, 2, noget *βλαισός*. — *ὑπο-βλαστάνω*, *irr.*, *f.* -*στήσω*, ſpirer, voxer derunder, nedenfra, lidt efter lidt, derefter. — *ὑπόβλεμμα*, *τό*, hemmeligt el. ſtiaalet Blik, *ex.* de Elſkendes; ogſ. ſkelende; vredt, harmfuldt, misundeligt Øiekaſt; o. — *ὑποβλεπτικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, der kaſter et ſkelende el. vredt Blik; af — *ὑπο-βλέπω*, *f.* *ψω*, ſeer nedenfra el. fra Siden; ſeer ſkelende, frygtſomt, vredladent, foragteligen dertil, jf. *ὑπόβλεμμα*; ogſ. *transit.*, kaſter et ſaadant Blik paa nogen; – denne Handling, *ὑπόβλεψις*, *ἡ*. — **ὑποβλήδην*, ogſ. *ὑποβληδόν*, faldende i Talen, m. *ἠμείβετο*, *Il*, 1, 292; jf. *ὑποβάλλω*, Bem. 2; 2) ſkydende derunder; — *ὑπόβλημα*, *τό*, det Underlagte, Underſkudte; — *ὑποβλητέος*, 3, til at lægge el. ſkyde derunder; — *ὑποβλητικῶς*, *adv.*, = *ὑποβλήδην*; o. — *ὑποβλητός*, 3, underlagt, underſkudt; anlagt, anſtiftet; forſtilt, uægte; – (af *ὑποβάλλω*). — *ὑπο-βλίττω*, udſuer hemmeligen el. uformærkt.

**ὑποβολή*, *ἡ*, 1) Handlingen *ὑποβάλλειν*; – *a)* Læggen, Stillen, Indſkyden derunder; *ὑποβολὴ ἐνεδρευόντων*, Opſtilling af et Baghold, *Polyb.*; *ὑποβολὴ τέκνων*, Underſkyden af fremmede el. uægte Børn; df. *ὑποβολῆς γράφεσθαί τινα*, at anklage nogen for at

være underskudt el. uægte Barn, jf. ὑποβολιμαῖος; ὑποβολὴ κλειδῶν, Forfalskning af Nøgler; – b) Bibringen; Paamindelse, Erindring, Raad; – εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο – ἀγαθοὶ εἶναι, ved Paamindelse, *Xen.*; – c) at falde ind i el. at afbryde nogens Tale; Besvarelse; ῥαψῳδεῖσθαι ἐξ ὑποβολῆς, ogs. ἐξ ὑπολήψεως, saaledes, at den ene afløser den anden; — 2) som Ting: a) Grundlag, Underlag; *transl.*, Gienstand el. Stof, λόγου, til en Tale; ogs. naturligt Anlæg; – b) Baghold. — ὑποβολιμαῖος, 3; underskudt, uægte, bes. et saadant Barn, *Herod.*; alm. forfalsket, eftergiort; o. — ὑπόβολος, 2, pantsat; – (af ὑποβάλλω).

ὑποβορβόριος, o. -βόρβορος, 2, med dyndet Grund. — ὑπο-βορβορύζειν, at knurre noget (i Maven). — ὑπόβραγχος, 2, noget βράγχος, hæs af Snue. — ὑποβραχεῖν, *inf. aor.* 2 af ὑπο-βράζω, s. -βράσσω, at brage derunder. — ὑπόβραχυς, υ, noget βραχύς el. kort. — ὑπο-βρέμω, bruser, larmer derunder, *c. gen.*, *Æsch.* — ὑπο-βρέχω, giør noget vaad el. fugtig; ogs. *intr.*, tager mig en Taar; ὑποβεβρεγμένος, noget beruset. — ὑποβρομέω, = ὑποβρέμω. — ὑπόβρυχα, som *adv.*, under Vand, oversvømmet, *Od.* — ὑπο-βρυχάομαι, brøler sagte. — ὑποβρόχιος, 2 o. 3, under Vand, under Vandets Overflade; alm. i Dybet; ogs. under Jorden; 2) -βρύχιος, 3, (βρύχω), *Hom. Merc.* 116, *lect. var.* f. ἐρίβρυχος. — ὑπόβρυχος, 2, = frgd., Bem. 1; jf. ogs. ὑπόβρυχα. — ὑπόβρωμος, 2, (βρῶμος), noget stinkende. — ὑποβύθιος, (βυθός), = ὑποβρύχιος.

ὑπόγαιος, 2, = ὑπόγειος. — ὑπο-γαμέω, *irr.*, ægter derpaa el. derefter. — ὑπογαστρίζομαι, (γαστρίζω), fylder Bugen el. æder saa temmeligen. — ὑπογάστριον, τό, Underlivet fra Navlen; 2) som Ret: Nederdelen af en stor Sofisk; egentl. *neutr.* af — ὑπογάστριος, 2, (γαστήρ), hørende til Bugen el. Underlivet; ὑπογ. πάθη, Bugens Lyster. — ὑπόγειος, 2, (γέα, γῆ), under Jorden, underjordisk. — ὑπογείσσος, 2, (γεῖσον), med et Veirtag el. Tagskæg. — ὑπο-γελάω, *f.* άσω [ᾰ], leer dertil, derved; smaaleer. — ὑπο-γέμω, er temmelig fuld el. opfyldt. — ὑπο-γενειάζω, τινά, bønfalder nogen ved at berøre hans Hage, *Æschin.*; o. — ὑπογενειάσκω, faaer det første Skæg; (af γένειον). — ὑπόγεως, 2, = ὑπόγειος. — ὑπο-γηράσκω, o. -γηράω, *irr.*, ældes noget el. lidt efter lidt. — ὑπο-γίγνομαι, o. -γίνομαι, *irr.*, bliver til el. opstaaer lidt efter lidt; 2) kommer imode; kommer dertil. — ὑπ-ογκόω, forstørrer noget i Omfang.

ὑπόγλαυκος, 2, (γλαυκός), noget blaalig. — ὑπο-γλαύσσω, lyser, skinner, ogs. seer nedenfra og op. — ὑπόγλισχρος, 2, (γλίσχρος), noget klæbende el. sei. — ὑπογλουτίς, ίδος, ἡ, Stedet imellem Hofterne og γλουτοί. — ὑπο-γλυκαίνω, giør noget sød; *transl.*, smigrer el. vinder med søde Ord, *Ar.* — ὑπόγλυκυς, υ, *gen.* εος, (γλυκύς), noget sød. — ὑπογλώσσιος, *att.* -ττιος, sild. ogs. ὑπόγλωσσος, 2, som befinder sig under Tungen, βάτραχος, en saadan Hævelse; – denne Sygdom, ὑπογλωσσίς, *att.* -ττίς, ίδος, ἡ; o. — ὑπόγλωσσον, τό, en liden Buskvæxt, hvis Frugt sidder under de tungeformede Blade; (af γλῶσσα). — ὑπο-γνάμπτω, *f.* ψω, bøier derunder el. derom. — ὑπογογγύζω, er – ὑπογογγυστής, οῦ, ὁ, som murrer el. brummer i Skægget. — ὑπογονάτιος, 2, (γόνυ), som er under Knæet. — ὑπογουνίς, ίδος, ἡ, *lect. inc.* f. ἐπιγουνίς.

*ὑπόγραμμα, τό, det Underskrevne; Underskrift; 2) Sminken el. at sminke, bes. under Øiet, ogs. den dertil brugte Sminke; — ὑπογραμματεία, ἡ, Forretningen – ὑπογραμματεύω, er – ὑπογραμματεύς, έως, ὁ, Underskriver el. anden Skriver; — ὑπογραμμός, ὁ, Forskrift, Mønsterskrift; — ὑπογραφεύς, έως, ὁ, som underskriver; 2) som efterskriver det Dicterede, en Skriver; bes. Protocolfører i den ath. Folkeforsamling, ligesom ἀντιγραφεύς i Raadet; o. — ὑπογραφή, ἡ, Underskrift; 2) Forskrift; 3) Grundtegning, Udkast, Omrids, ogs. *transl.* som *adumbratio*; 4) at undermale, bes. at sminke under Øinene; ὑπογρ. ὀφθαλμῶν, *Xen.*; – (af flgd.).

ὑπο-γράφω, *f.* ψω, underskriver, forsyner med Underskrift; forsyner med en Titel, (som tilføiedes Enden af et Skrift); *in med.*, underskriver mig, bes. som Klager; df. indgiver en Klage imod nogen, τινί; – 2) efterskriver el. indfører det Dicterede, jf. ὑπογραφεύς Bem. 2; – 3) foreskriver el. giver Forskrivt (som Skrivemester); b) giør en Fortegning, et Udkast, o. dl.; ogs. *transl.* som *adumbro*, antyder, betegner el. beskriver korteligen; 4) forskriver, pantsætter; *transl.*, ὑπογράφειν τινὶ τὰς ἐλπίδας, at trøste nogen med Haabet; – 5) undermaler, anlægger Skyggen; b) ὑπογρ. ὀφθαλμοὺς s. βλέφαρα, at undermale, sminke Øienlaagene, *Plut.* — ὑπόγρυπος, 2, (γρυπός), noget krummet el. bøiet, bes. med noget krum Næse. — ὑπόγυιος, ogs. ὑπόγυος, 2, (γυῖον), under Haanden,

ved Haanden; færdig, beredt; *b)* nyligen skeet, ny, frisk; ἐξ ὑπογυίου, strax, pludseligen; *adv.* ὑπογυίως d. ὑπογύως, ogs. ὑπόγυιον, d. ὑπόγυον, nyligen; ὑπογυιότατα, ganske nyligen. — ὑπο-γυμνόω, blotter lidet. — ὑπόγυρος, 2, (γυρός), noget krum el. bøiet. — ὑπο-γυρόω, krummer derunder, indbøier.

ὑπο-δακρύω, græder lidet el. hemmeligen; 2) begynder at græde. — ὑπο-δαμάω, *irr.*, *f.* άσω, betvinger og underkaster; alm. overvælder; *fem. part. aor.* 1 *pass.*, ὑποδμηθεῖσά τινι, hemmeligen besvangret af nogen, *Hes.* — ὑπο-δάμνημι, = frgd.; *in med.*, bliver undertvungen, underkaster mig, føier mig. — ὑπόδασυς, υ, *gen.* εος, (δασύς), noget haaret el. laaden. — ὑποδδείσας, *ep.* f. ὑποδείσας, *part. aor.* 1 *act.* af ὑποδείδω. — ὑποδέδρομε, *poët.* 3 *sing. pf.* til ὑποτρέχω, *Hom. Ap.* — ὑποδεής, 2, *adv.* -δεῶς, 1) (δέομαι), mangelfuld; ringere, som staaer tilbage for en anden, sædv. *in compar.* ὑποδεέστερος; 2) (δέος), noget frygtsom.

ὑπόδειγμα, τό, (ὑποδείκνυμι), Anviisning, Kiendemærke; 2) Erindring, Forskrift; Exempel; ds. — ὑποδειγματικός, 3, *adv.* -κῶς, exempelviis. — ὑπο-δειδίσσομαι, giør lidt bange. — ὑπο-δείδω, *irr.*, er noget bange el. bekymret; frygter paa en Maade, τινά; ds. h. *Hom. aor. ep.* ὑπέδδεισαν, ὑποδδείσας, d. *pf.* 2 *ep.* ὑποδείδια; *pf.* 1 *ep.* ὑπαιδείδοικα, *Hom. Merc.* 156. — ὑποδείελος, 2, (δείλη), imod Aften, *poët.* — ὑπο-δείκνυμι d. -δεικνύω, *irr.*, *f.* -δείξω, viser under Haanden, antyder el. giver at forstaae paa en skiult Maade; - foreviser, fremstiller (til Efterligning); foregaaer med Exempel, ἀμελεῖν, paa Skiødesløshed, *Xen.*; foreskriver, befaler; αὐτοὶ οἱ θεοὶ οὕτως ὑποδεικνύουσι, *id.*; - 3) *intr.*, viser mig; ds. — ὑποδείκτης, ου, ὁ, som foreviser el. fremstiller. — ὑπο-δειλιάω, gior noget bange. — ὑπο-δειμαίνω, = ὑποδείδω, *c. acc.*, *Herod.* — ὑπο-δειπνέω, nyder et Maaltid istedetfor en anden.

ὑποδέκομαι, *jon.* f. ὑποδέχομαι. — ὑποδεκτήριον, τό, Giemmested; Tilflugtssted; d. — ὑποδέκτης, ου, ὁ, som optager, antager, indtager; ds. — ὑποδεκτικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at optage, antage, indtage. — ὑπο-δέμω, *irr.*, bygger derunder, lægger som Grundvold derunder, *Herod.* — ὑπο-δενδρόομαι, bliver el. voxer lidt efter lidt til et Træ, *inc.*; d. — ὑπο-δενδρυάζω, lurer el. kryber ængstelig bag Træerne, *gramm.*; (af δένδρον). —

ὑποδέξαι, *jon.* f. ὑποδεῖξαι, *inf. aor.* af ὑποδείκνυμι, *Herod.* — ὑποδεξίη, ἡ, som ὑποδοχή, giestfri Modtagelse og Bevertning, bes. det hertil hørende Forraad, *Il.* 9, 73; — ὑποδέξιος, 3, optagende, rummende, λιμήν, *Herod.* 7, 49, 1; d. — ὑπόδεξις, ἡ, = ὑποδεξίη, ὑποδοχή; (af ὑποδέχομαι). — ὑποδέομαι, (δέω, *irr.*), beder ydmygst.

ὑποδέραιον, τό, Halssmykke, Halsbaand; *neutr.* af - ὑποδέραιος, (δέρη), 3, under el. om Halsen. — ὑποδερίς, ίδος, ἡ, (δέρις, δέρη), Underhals; 2) Halsklud; 3) = ὑποδέραιον. — ὑπο-δέρκομαι, som ὑποβλέπω, seer nedenfra el. skelende derpaa. — ὑπο-δέρω, løsner Huden lidt el. nedenfra. — ὑπόδεσις, ἡ, *att.* = ὑπόδησις. — ὑπόδεσμα, τό, = ὑπόδεσμος. — ὑπο-δεσμεύω ogs. -δεσμέω, = ὑποδέω. — ὑποδέσμιος, 2, (-δεσμός), pantsat. — ὑποδεσμίς, ίδος, ἡ, Underbind. — ὑποδεσμός, ὁ, Pant, Underpant, (hvorved nogen binder sig).

ὑποδέχνυμι, *poët.* f. flgd. — ὑποδέχομαι, *irr.*, *jon.* -δέκομαι, *Herod.*, *f.* ξομαι, optager, modtager, ξένον, en Fremmed, φεύγοντα, en Landflygtig, εὐχάς, bønhører, *Hes.*; indlader, *ex.* en Hær i en By; lader komme for mig, antager, *ex.* en Gesandt; *b)* νάπος αὐτοὺς ὑπεδέχετο, *excipiebat*; *transl.*, ἔτι γάρ νύ με πῆμ᾽ ὑπέδεκτο, modtog mig, forestod mig, *Od.* 14, 275, jf. 22, 470; - 2) modtager, oppebier, holder Stand derimod, τὰ ἀνιστάμενα (θηρία), *Xen.*; alm. udholder, βίας ἀνδρῶν, *Il.*; 3) *transl.*, overtager, paatager mig; δεῖσαν δ᾽ ὑποδέχθαι, at modtage Udfordringen, *Il.* 7, 93; *b)* vedgaaer, tilstaaer; ὁ δὲ οὐκ ὑπεδέκετο, benægtede (at vide det), *Herod.* 3, 130; - 4) om et Fruentimmer: at undfange.

ὑπο-δέω, *irr.*, binder derunder; *in med.*, binder Saalerne el. Skoene under el. om Foden, tager Skoe paa, *oppon.* ὑπολύομαι; ὑποδεδεμένος, *calceatus*, *Xen.* — ὑποδεῶς, *adv.* af ὑποδεής. — ὑπόδηλος, 2, (δῆλος), noget el. temmelig tydelig; ds. — ὑπο-δηλόω, antyder, gior bekiendt, viser; ds. — ὑπο-δήλωσις, ἡ, Antydning; Bekiendtgiørelse, Erklæring; — ὑπόδημα, τό, (ὑποδέω), som bindes derunder; sædv. Saale, Sandal, som bindes fast under Foden, etslags Tøffel, *solea*; derim. ὑπόδημα κοῖλον, den romerske Sko; - *dim.* ὑποδημάτιον, τό; ds. — ὑποδηματοῤῥάφος, 2, (ῥάπτω), som syer el. flikker Skoe. — ὑπο-δηόω, d. formild. δηόω. — ὑπόδησις, ἡ, (ὑποδέω), som ὑπόδεσις, Binden el. at binde derunder; 2) = ὑπόδημα; 3) = ὑποδεσμίς.

ὑποδια-βάλλω, *irr.*, beforer hemmeligen. — ὑποδια-βιβρώσκω, *irr.*, giennemgnaver lidt efter lidt. — ὑποδιαζευκτικός, 3, (διαζεύγνυμι), som gior en liden Adskillelse. — ὑποδιαίρεσις, ἡ, Underafdeling; af — ὑποδι-αιρέω, *irr.*, gior en Underafdeling. — ὑποδιακονέομαι, τινί, er — ὑπο-διάκονος, ὁ, Underbetient, Medhielper. — ὑποδια-σπάω, trækker sagte fra hinanden, adskiller lidt efter lidt. — ὑποδιαστολή, ἡ, (διαστέλλω), liden Adskillelse, bes. *a)* imellem Ordene, *ex.* ved Komma, jf. ὑποστιγμή; *b)* inde i Ordet, for at adskille det fra et ligelydende, *ex.* ὅ, τι, *quidquid*, fra ὅτι, *quod*. — ὑποδιαφέρω, *irr.*, bringer under Haanden paa en forskiellig Mening. — ὑποδια-φθείρω, fordærver hemmeligen el. lidt efter lidt.

ὑπο-διδάσκαλος, ὁ, anden Lærer el. Underlærer, bes. for Choret. — ὑπο-διδάσκω, *irr.*, underviser, LXX. — ὑπο-διδράσκω, *irr.*, løber hemmeligen bort. — ὑπο-δίδωμι, *f.* -δώσω, aftager, kommer i Forfald; *oppon.* ἐπιδίδωμι. — ὑποδιήγησις, ἡ, (διηγέομαι), Efterfortælling. — ὑπο-δικάζω, domfælder. — ὑπόδικος, 2, (δίκη), anklaget; skyldig, *c. gen.*, *Æsch.* — ὑπο-δινέω, dreier nedentil el. lidt. — ὑπο-διπλόω, fordobler; df. — ὑποδίπλωσις, ἡ, Fordobling; 2) det Fordoblede el. dobbelt Sammenlagte. — ὑποδίφθερος, 2, (διφθέρα), iført Skind; overtrukken med Skind. — ὑποδίψιος, 2, o. ὑπόδιψος, 2, (δίψα), noget torstig; 2) *act.*, som opvækker nogen Torst. — ὑποδμηθείς, *ep. part. aor. pass.* af ὑποδαμάω. — ὑποδμώς, ῶτος, ὁ, ἡ, Undertvungen, Slave, Undergiven, τινός, *Od.*

ὑποδορά, ἡ, (ὑποδέρω), Hudens lette Borttagelse. — ὑπόδοσις, ἡ, (ὑποδίδωμι), Afladen, Ophøren, μόχθων, *Æsch. Eum.* 505, hvor man foreslaaer ὑπόδυσιν. — *ὑποδοχεῖον, τό, Sted til Optagelse, Herberge; — ὑποδοχεύς, έως, ὁ, som optager el. modtager, en Vert; 2) som foretager; o. — ὑποδοχή, ἡ, Modtagelse, Antagelse; bes. *a)* giestfri Optagelse og Bevertning; *b)* Antagelse, Billigelse; εἰς ὑποδοχήν τινος, nogen til Villie; ogs. alm. som ὑπόληψις, Mening, Formodning, *Dem.*; – 2) Sted til Optagelse, Tilflugtssted; *transl.*, Understøttelse, Hielp, Bistand; – (af ὑποδέχομαι). — ὑπόδρᾰ, sild. ogs. ὑποδράξ, *adv.*, (ὑποδέρκομαι), h. *Hom.* altid ὑπόδρα ἰδών, med skelende, mørkt, vredt Blik. — ὑπο-δρᾱματουργέω, = ὑποτραγῳδέω.

ὑποδράσσομαι, *att.* -ττομαι, *f.* ξομαι, (δράσσω), søger uformærkt at bemægtige mig noget, τινός, *Plut.* — ὑποδράω, *poët.* -δρώω, *f.* -δράσω, tiener, er behielpelig, *c. dat.*; οἵ σφιν ὑποδρώωσιν, *Od.* 15, 333. — ὑποδρήσσω, = frgd., *Ap. Rh.* — ὑποδρήστειρα, ἡ, *fem.* af – ὑποδρηστήρ, ῆρος, ὁ, (ὑποδράω), Tiener, Undergiven, τινός, *Od.* — ὑπόδριμυς, υ, *gen.* εος, (δριμύς), noget bidende, bidsk, skarp, heftig. — ὑποδρομή, ἡ, Løben el. at løbe derindunder, derind; 2) Tilflugtssted, Tilflugt, Redning; 3) Kryberi; af — ὑποδρόμος, 2, (-δραμεῖν, -τρέχω), som løber derindunder el. derind; bes. som kommer el. løber under Fødderne. — ὑπόδρομος, ὁ, = ὑποδρομή; bes. Sted, hvor man løber ind, Havn; 2) etslags Edderkop. — ὑπόδροσος, 2, (δρόσος), noget bedugget. — ὑποδρώω, *poët.* f. ὑποδράω.

ὑπο-δύνω, = ὑποδύω, *Herod.* — ὑπόδυσις, ἡ, (ὑποδύω), Dukken, Kryben, el. at dukke, krybe derunder, derind; 2) Sted el. Hul til at krybe i; Tilflugt, Redning. — ὑπο-δύσκολος, 2, noget brydsom el. gnaven. — ὑποδυσφορέω, er – ὑπο-δύσφορος, 2, noget misfornøiet el. utaalmodig. — ὑπο-δυσχεραίνω, = ὑποδυσφορέω. — ὑπο-δυσώδης, 2, som lugter noget ilde. — ὑπο-δυσωπέω, gior noget skamfuld. — ὑποδύτης, ου, ὁ, Underklædning under Pantseret; af — ὑπο-δύω, *inc.*, *f.* -δύσω, *aor.* 2 ὑπέδῡν, iforer derunder, *c. acc.*, *Ar.*; – 2) oftere *intr.*, bes. *in aor.* 2, o. *pf. act.*, o. *in med.*, dukker ned, θαλάσσης κόλπον, i Havet, *Od.*, ὑπὸ κλίνην, kryber under Bordet, *Dem.*; lister el. sniger mig, kommer hemmeligen derindunder; *transl.*, Πᾶσιν δὲ – ὑπέδυ γόος, paakom alle, *Od.* 10, 398; ἀῤῥωστία ὑποδύεται (τὸν ἵππον), *Xen.*; ὑποδύεσθαί τινα, at indsmigre sig hos nogen, ogs. at søge at overliste nogen; – *b)* paatager mig (en Maske), iforer mig; *transl.*, overtager, paatager mig, πόνους, Arbeider, διδάσκειν, at undervise, *Xen.*; – *c)* *c. gen.*, dukker, kryber, kommer frem derunder el. nedenfra og op; ὑπεδύσετο, (*ep. aor. med.*), *Od.* 6, 127; κακῶν δ' ὑποδύσεαι ἤδε, *ib.* 20, 53; ogs. *absol.*, pakker mig, lister mig derfra, tager feig Flugten. — ὑπο-δωρίζω, taler noget Dorisk. — ὑποδώριος, 2, underdorisk, om en Toneart.

ὑποείκω o. ὑποεικάθω, *poët.* f. ὑπείκω. — ὑποεργός, 2, *poët.* f. ὑπουργός. — ὑποζακορεύω, er – ὑποζάκορος, ὁ, ogs. ἡ, Underpræst, Tempeltiener, *Herod.* — ὑπο-ζεύγνυμι, o. -ζευγνύω, *irr.*, *f.* -ζεύξω, spænder derunder, spænder i Aaget, *Od.*; *b)* knytter dertil, forbinder dermed, lader følge

deraf; *pass.*, ὑποζυγῆναι πόνῳ, at overtage et Arbeide, *Soph.*; c) undertvinger, bringer under Aaget; df. — ὑπόζευξις, ἡ, Forspænding; Forbindelse med noget; Undertvingelse. — ὑπο-ζέω, *f.* -ζέσω, koger el. giærer sagte; 2) begynder at koge el. giære. — ὑπο-ζοφόω, er noget mørk el. dunkel.

ὑποζύγιος, 2, men ὑπόζυγος, 2, *inc.*, som gaaer i el. trækker ved Aaget; τὸ ὑποζύγιον, et saadant Lastdyr; df. — ὑποζυγιώδης, 2, (εἶδος), hørende til el. lignende et Lastdyr; o. — ὑπο-ζυγόω, = ὑποζεύγνυμι, *inc.*; (af ζυγόν). — ὑπ-όζω, lugter noget el. lidt. — ὑπο-ζωγραφέω, undermaler. — ὑπόζωμα, τό, Mellemgulvet, ogs. διάζωμα; 2) Rorbænk, (der forbinder begge Skibets Bord el. Sider), ogs. σύνδεσμος; 3) den mellemste Deel af Roret; o. — ὑποζώνιον, τό, et Bælte; af — ὑπο-ζώννυμι, o. -ζωννύω, *irr.*, *f.* -ζώσω, omgiorder; giorder el. binder sammen; 2) forsyner med Rorbænke, jf. ὑπόζωμα, Bem. 2; alm. udruster, *Polyb.*; df. — ὑπόζωσμα, τό, = ὑπόζωμα.

ὑπο-θάλπω, varmer lidt el. sagte. — ὑποθειάζω, d. formildede θειάζω. — ὑπόθεμα, τό, (ὑποτίθημι), det Underlagte, Underlag, Fod, Basis. — ὑπόθεναρ, αρος, τό, (θέναρ), det Flade under Haandballen. — ὑπο-θερμαίνω, = ὑποθάλπω; *in aor. pass.*, ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, *Il.* — ὑπόθερμος, 2, (θερμός), noget varm; *transl.*, noget heftig el. lidenskabelig.

ὑπόθεσις, ἡ, (ὑποτίθημι), Sætten, Stillen, Læggen derunder; df. *transl.*, — *a)* at raade el. indgive, Raad, Underviisning; — *b)* Forsæt, Forehavende, Foretagende; — 2) det derunder Satte, Stillede, Lagte; Underlag, Grundlag, Basis; df. *transl.*, — *a)* Grundsætning, Regel; opstillet Betingelse, antagen Mening, Hypothese; — *b)* hvad der lægges til Grund for en Tale, Digtning, Samtale, o. dl., Indhold, Stof, Gienstand, *argumentum*; ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανῆγε τὸν λόγον, førte Talen tilbage til den omhandlede Gienstand, *Xen.*; h. *rhet.*, en Opgave, *quæstio ficta*.

*ὑποθετέος, 3, *adject. verb.*, til at lægge til Grund; — ὑποθέτης, ου, ὁ, som sætter, stiller, lægger derunder; 2) som bibringer, erindrer, indgiver, foranlediger; — ὑποθετικός, 3, antagen, betinget, hypothetisk; 2) tilraadende; o. — ὑπόθετος, 2, lagt el. stillet derunder, underskudt; — (af ὑποτίθημι). — ὑπο-θέω, *irr.*, løber derindunder, ποτὶ ἔχθρον, løber listigen ind paa Fienden, *Pind. Pyth.* 2, 155; løber foran, *Ar.* — ὑπο-θεωρέω, betragter nedenfra. — ὑπο-θήγω, hvæsser, skærper lidt; *transl.*, pirrer el. ophidser noget. — *ὑποθήκη, ἡ, Underlag; sædv. *transl.*, *a)* Raad, Formaning, Advarsel, *Herod.*; *b)* Underpant, Pant; df. — ὑποθηκιμαῖος, 3, betroet imod Underpant, *fiduciarius*; — ὑπόθημα, τό, = ὑπόθεμα; o. — ὑποθημοσύνη, ἡ, *poët.* f. ὑποθήκη, παραίνεσις, et underhaanden givet Raad, en Formaning, Advarsel, Lære, *in pl.*, *Hom.*; af — ὑποθήμων, ονος, ὁ, ἡ, som ὑποθέτης, Raadgiver; — (af ὑποτίθημι).

ὑπο-θλίβω, trykker nedenfra el. sagte. — ὑπο-θολόω, gior lidt smudsig el. uklar. — ὑπο-θορυβέω, gior nogen Larm, begynder at larme. — ὑπο-θράσσω, *att.* -ττω, *irr.*, *ctr.* f. ὑποταράσσω, s. m. s. — ὑπο-θραύω, støder el. brækker lidt. — ὑποθρηνέω, d. formildede θρηνέω. — ὑποθρόνιον, τό, (θρόνος), Fodskammel. — ὑπο-θρύπτω, sædv. *in med.*, er noget forkiælet, handler noget svagt el. umandigen. — ὑπο-θρώσκω, *irr.*, springer, løber derunder, derind. — ὑποθυμίαμα, τό, antændt Røgelse tilligemed den deraf udbredte Vellugt; — ὑποθυμιάς, άδος, ἡ, vellugtende Blomsterkrands, som bæres om Halsen; o. — ὑποθυμίασις, ἡ, Røgen el. at røge med vellugtende Sager; af — ὑπο-θυμιάω, røger med vellugtende Sager el. Specerier. — ὑποθυμίς, ίδος, ἡ, = ὑποθυμιάς; 2) et Slags Fugl, *Ar.* — ὑπόθυρις, ιδος, ἡ, o. ὑπόθυρον, τό, (θύρα), Dørtærskel, *inc.* — ὑπο-θωπεύω, smigrer, kiæler hemmeligen el. uformærkt, τινά, *Herod.* — ὑπο-θωρήσσω, væbner hemmeligen; *in med.*, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο, i. e. εἰς λόχον, *Il.* 18, 513; 2) gior lidt beruset. — ὑποθωΰσσω, d. formildede θωΰσσω.

ὑποϊάχω, (ἰάχω), toner svagt el. nedenfra. — ὑπ-οίγνυμι, o. -οίγω, *irr.*, *f.* -οίξω, aabner hemmeligen el. sagte, τὴν θύραν, *Ar.* — ὑπ-οιδαίνω, lader hovne lidt el. nedenfra. — ὑπ-οιδαλέος, 3, noget el. lidt hoven, *subtumidus*. — ὑπ-οιδάω, *jon.* -δέω, svulmer lidt el. nedenfra. — ὑπ-οικέω, boer derunder; er skiult derunder. — ὑποικίζομαι, (οἰκίζω), tager min Bopæl derunder. — ὑπ-οικοδομέω, bygger derunder. — ὑπ-οικουρέω, passer Huset, holder mig hiemme, lever stille el. ubemærket; alm. at være skiult derunder, ogs. *in med.*, *Polyb.*; — 2) *c. acc.*, at liste sig ind hos nogen; at bringe i Opror. — ὑπ-οιμώζω, jamrer mig lidt el. sagte derved. — ὕποινος, 2, (οἶνος), fuld af Viin; 2) noget beruset. — ὑπ-οίομαι, *irr.*, = ὑπονοέω. — ὑποι-

στός, 3, (ὑποφέρω), til at bære, taalelig. — ὑποϊσχάνω, poët. f. — ὑπόϊσχω, sædv. in med. ὑποΐσχομαι, (ἴσχω), holder derunder, opfanger; 2) in med. ogs. = ὑπισχνέομαι.

ὑπο-καθαίρω, renser el. afforer nedad; — denne Handling, ὑποκάθαρσις, ἡ. — ὑποκαθ-έζομαι, irr., f. -καθεδοῦμαι, = ὑποκάθημαι. — ὑποκαθεύδω, irr., faaer en liden Søvn. — ὑπο-κάθημαι, inf. -καθῆσθαι, (ἧμαι, irr.), sætter mig ned derunder el. derved; tager en fast Stilling og oppebier nogen, τινά, Herod. 8, 40; b) lægger mig i Baghold; c) sidder hen, er uvirksom. — — ὑποκαθ-ίζω, sætter derunder el. hemmeligen; lægger i Baghold; in med., ligger i Baghold. — ὑποκαθ-ίημι, irr., nedlader sagte el. hemmeligen, τὰς ὀφρῦς, glatter Øienbrynene, bliver venlig. — ὑποκαθ-ίστημι, f. -καταστήσω, sætter i en andens Sted, substituerer.

ὑπο-καίω, irr., f. -καύσω, tænder Ild derunder, Herod. — ὑπο-κακοήθης, 2, noget lumsk el. ond. — ὑπο-κακχέω, poët. f. ὑποκαταχέω. — ὑπο-καλύπτω, f. ψω, tildækker og skiuler derunder. — ὑπο-κάμνω, er noget syg el. sygelig. — ὑπο-κάμπτω, f. ψω, omboier, γλωχῖνα, Il. 24, 274; 2) intr., boier af fra Veien, vender om, Xen.; 3) undviger, gior for lidet af, καιρὸν χάριτος, Æsch. Ag. 780. — ὑπο-κάπηλος, ὁ, Underhoker. — ὑπο-καπνίζω, gior Røg derunder, røger; df. — ὑποκάπνισμα, τό, Middel, hvormed man røger; — ὑποκαπνισμός, ὁ, Røgen el. at røge derunder; o. — ὑποκαπνιστός, 3, tienlig til at røge med. — ὑπο-κάπτω, bortsnapper, opæder forud. — ὑποκάρδιος, 2, (καρδία), under Hiertet, i Hiertet, Theocr. — ὑπο-καρόω, bedøver noget. — ὑποκάρπιος, 2, (καρπός), under Haandledet, ἀρτηρία. — ὑπο-κάρφω, = ὑποξηραίνω. — ὑπο-καρώδης, 2, (εἶδος), noget søvnig el. bedøvet.

ὑποκατα-βαίνω, irr., gaaer, stiger lidt efter lidt el. uformærkt derned; — denne Handling, ὑποκατάβασις, ἡ; ogs. at aftage lidt efter lidt. — ὑποκατα-κλίνω [ῑ], lægger, boier derunder; in med., boier mig ned; transl., føier mig, giver efter for nogen i noget, τινί τινος; df. — ὑποκατάκλισις, ἡ, at lægge el. leire derunder; b) at ligge derunder; transl., Føielighed, Eftergivenhed, Smiger. — ὑποκατα-λείπω, aflader lidt efter lidt. — ὑποκατα-μένω, irr., bliver tilbage og venter. — ὑποκατα-πίπτω, irr., falder, synker ned derunder. — ὑποκατα-σκευάζω, bereder, forbereder, foranstalter derunder el. hemmeligen; df. — ὑποκατασκευή, ἡ, hemmelig Tilberedelse el. Foranstaltning. — ὑποκατάστασις, ἡ, Substitution; o. — ὑποκατάστατος, 2, adject. verb., substitueret; (af ὑποκαθίστημι). — ὑποκατα-φρονέω, ringeagter el. forsømmer paa en Maade. — ὑποκατα-χέω, irr., udgyder derunder. — ὑποκατ-εσθίω, irr., fortærer hemmeligen. — ὑπο-κατηφής, 2, noget nedslaaen el. bedrøvet. — ὑποκατ-ορύσσω, att. -ττω, f. ξω, nedgraver derunder. — ὑπο-κάτω, adv., derunder; df. — ὑποκάτωθεν, adv., dernedenfra. — ὑποκατώρυχος, 2, (ὑποκατορύσσω), nedgraven, nedsænkt i Jorden.

* ὑπόκαυμα, τό, Middel til at tænde med; — ὑπόκαυσις, ἡ, at tænde Ild derunder; Opheden nedenfra; 2) det nedenfra Ophedede; en Ovn; alm. = flgd.; o. — ὑπόκαυστον, τό, o. ὑποκαύστρα, ἡ, Sted el. Værelse, hvorunder der tændes Ild el. som varmes nedenfra, bes. i Badet; 2) den Ovn, hvormed et saadant Værelse opvarmes; — (af ὑποκαίω). — ὑπόκειμαι, inf. -κεῖσθαι, (κεῖμαι), ligger derunder el. til Grund derfor, danner en Grundvold; μὴ ὑποκειμένων οἵων δεῖ θεμελίων, naar den vedbørlige Grundvold ikke er der; Xen.; — b) transl., at være opstillet som Grundsætning el. Betingelse; jf. ὑπόθεσις, Bem. 2, a; — 2) er ved Haanden el. nærværende; τὸ ὑποκείμενον, den Gienstand, som er at behandle, som ὑπόθεσις, Bem. 2, b; ὁ ὑποκείμενος χρόνος, den forliggende el. nærværende Tid; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτοσὶ ἄθλός γ' ὑποκείσεται, forestaaer, paaligger mig, Pind. Ol. 1, 135; — ὑποκείσονται δεόμενοι, ville bede med Knæfald, Plat.; — 3) ὑποκεῖσθαι, at være pantsat, τινί, til nogen, τινός, for noget, Dem. — ὑπο-κείρω, afskærer nedenfra; 2) sønderslider, sønderganver lidt efter lidt.

ὑπο-κελεύω, gior Tieneste for en κελευστής. — ὑπ-οκέλλω, støder an derimod, geraader el. falder deri lidt efter lidt el. umærkeligen. — ὑπόκενος, 2, (κενός), noget tom el. ubetydelig. — ὑπο-κενόω, udtømmer nedenfra, Hipp. — ὑπο-κεντέω, irr., stikker lidt; stikker el. borer nedenfra. — ὑποκέραμος, 2, (κέραμος), blandet med Leer. — ὑπόκερας, ατος, ὁ, ἡ, τό, (κέρας), underlagt med Horn. — ὑπο-κερχαλέος o. -κερχναλέος, 3, noget hæs el. ru. — ὑποκευθής, 2, skiult derunder el. deri; af — ὑπο-κεύθω, skiuler, giemmer derunder el. deri. — ὑποκεφάλαιον, τό, (κεφαλή), Hovedpude. — ὑπόκηρος, 2,

(κηρός), egentl. blandet med Vor, om Honning; df. alm. blandet, ureen, oppon. ἁγνός, inc. — ὑπο-κηρύσσω, att. -ττω, f. ξω, sædv. in med., lader bekiendtgiøre el. udraabe ved en Herold, ex. til Salg, Plat.

ὑπο-κιθαρίζω, spiller Citharen dertil; spiller paa Cithar for nogen, τινί. — ὑπο-κινδυνεύω, geraader i etslags Fare; begiver mig deri. — ὑποκίνδυνος, 2, noget farlig; 2) som er i etslags Fare. — ὑπο-κινέω, sætter i en let Bevægelse, Il. 4, 423; transl., rører el. bevæger let; 2) intr., bevæger mig let el. lidet; b) transl., er noget forstyrret. — ὑπο-κίνυμαι, ogs. -κινύω, ep., = frgd., Bem. 2. — ὑποκινύρομαι [νῡ], nynner dertil, nynner sagte. — ὑπόκιῤῥος, 2, (κιῤῥός), temmelig lyseguul. — ὑπόκιστις, ιδος, ἡ, etslags Snylteplante, som voxer paa Roden af κίστος.

ὑπ-οκλαδόν, adv., med noget bøiede Knæer; af — ὑπ-οκλάζω, bøier mig derunder; dukker ned, synker i Knæ lidt efter lidt; ogs. transl., at tage af lidt efter lidt, ex. om Modet. — ὑπο-κλαίω, irr., f. -κλαύσομαι, græder dertil el. derved; græder noget, Æsch., inc. — ὑπο-κλάω, irr., f. -άσω, brækker nedenfra; brækker hemmeligen el. lidt efter lidt. — ὑπο-κλείω, irr., beder, anraaber, θεόν, Æsch., inc. — ὑπο-κλέπτω, f. ψω, bortstiæler derunder, bortvender hemmeligen; ogs. in med., Soph. El. 115; men pass., αἰδὼς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται, corrumpitur, Pind. Nem. 9, 79; giemmer bort, holder hemmelig, fordølger. — ὑπο-κλῄζω, jon. -κληΐζω, forkynder hemmeligen; pass. c. gen., at blive omtalt af, udbredt iblandt, Δαναῶν, Soph. Aj. 225. — ὑποκλινής, 2, bøiet derunder, undergiven; af — ὑπο-κλίνω, bøier el. lægger derunder; transl., undertvinger; in med., bøier, lægger, skiuler mig derunder, c. dat., Od. 5, 463; transl., underkaster mig, giver efter.

ὑπο-κλονέω, in pass. ὑποκλονεῖσθαί τινι, at trænges, trykkes, tumles paa Flugten af nogen, Il. 21, 556. — ὑποκλοπέω, = ὑποκλέπτω; in med., holder mig skiult derunder, Od. 22, 382; af — ὑπόκλοπος, 2, (κλέπτω), som er skiult, som stikker derunder. — ὑπο-κλύζω, skyller el. renser nedenfra, τὸ σῶμα, renser ved at sætte Klysteer; - denne Handling, ὑπόκλυσις, ἡ, o. ὑποκλυσμός, ὁ. — ὑπο-κλύω, irr., hører hemmeligen el. underhaanden; 2) hører af nogen, τινός. — ὑπο-κνάω, irr., skraber, kradser lidt derpaa, inc. — ὑπο-κνίζω, f. ίσω, ridser, kradser lidt derpaa; transl., pirrer, ængster, bringer i nogen Lidenskab; ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ὑπέκνιξε - φρένας, Pind. Pyth. 10, 94.

ὑπο-κοιλαίνω, udhuler nedentil el. lidt efter lidt. — ὑποκοίλιον, τό, (κοιλία), Underlivet. — ὑποκοιλίς, ίδος, ἡ, det nedre Øienlaag; o. — ὑπόκοιλον, τό, = frgd.; egentl. neutr. af - ὑπόκοιλος, 2, noget huul; huul nedentil; (af κοῖλος). — ὑπο-κολακεύω, smigrer noget el. lidt. — ὑπο-κόλοβος, 2, (κολοβός), noget el. lidt lemlæstet. — ὑποκολπίδιος, -κόλπιος, o. -κολπος, 2, (κόλπος), som ligger i Skiødet, i el. ved Barmen; transl., afholdt, elsket; b) som er skiult i Moderskiødet; df. alm. skiult, forborgen. — ὑπο-κολυμβάω, svømmer derunder.

ὑπόκομμα, τό, (-κόπτω), Indsnit (h. Insecter), inc. — ὑπο-κομπέω, larmer, toner, rasler derunder. — ὑποκομψίας, ου, ὁ; o. ὑπόκομψος, 2, (κομψός), noget pyntet el. smykket; temmelig pæn, net, artig, o. dl. — ὑπο-κονιάω -κονίζω, o. -κονίω, f. ίσω, bestøver; bes. a) som ὑποσκάπτω, ophakker Jorden om Viinstokken; b) in med. om Brydekæmperne, at bestrøe sig med Støv el. Sand, df. alm. at ruste sig til Kamp; df. — ὑποκόνισις, ἡ, Jordens Ophakning om Viinstokken, pulveratio. — ὑπόκοπος, 2, (κόπος), noget træt. — ὑπόκοπρος, 2, (κόπρος), blandet med Skarn. — ὑπο-κόπτω, hugger derunder el. nedentil, succido.

ὑπο-κορίζομαι, efterligner et Barn, gebærder mig som et Barn, neml. for at more det; bes. efterligner Barnets Sprog, ex. ved at bruge Diminutivformer, o. dl.; alm. kiæler for, giør af, leger med nogen som et lille Barn; df. transl., - a) tillægger et Kiælenavn, ex. νηττάριον (ἐμὲ) - ὑπεκορίζετο, Ar. Plut. 1012; - b) bruger en formildende Benævnelse; jf. ὑποκόρισμα; men ogs. omvendt, ex. οἱ μισοῦντες ὑποκοριζόμενοι (af Hadesyge) ὀνομάζουσί με κακίαν, Xen. M. S. 2, 1, 26; - c) efteraber, efterligner; jf. ὑποκουρίζομαι.

*ὑποκόρισμα, τό, Kiælеord; bes. formildende Benævnelse af det Hæslige el. Stødende, saaledes ere Solons σεισάχθεια, o. Romernes tabulæ novæ - ὑποκόρισμα χρεῶν ἀποκοπῆς; ὑποκόρισμα τῇ ἁμαρτίᾳ προβαλλόμενος, besmykkende Feilen med et smukt Navn, Dem.; - denne Brug af Ordene, ὑποκορισμός, ὁ; o. — ὑποκοριστικός, 3; adv. -κῶς, kiælende, smigrende; formildende, besmykkende; 2) ὑποκορ. ὄνομα, et Diminutiv; - (af ὑποκορίζομαι). — ὑποκουρίζομαι, jon. f. ὑπο-

κορίζομαι; ἰαχὰν ὑμεναίων - ἑσπερίαις (ὑποκουρίζεσθαι) ἀοιδαῖς, at istemme paa Bryllupsaftenen en spøgende Brudesang, *Pind. Pyth.* 3, 32. — ὑποκουφίζω, letter lidt el. noget. — ὑπόκουφος, 2, (κοῦφος), noget let el. flygtig.

ὑπο-κρέκω, berører Strængen let el. sagte; om et Instrument: at tone dertil; at tone sagte; *transl.*, τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν, μανίαισιν ὑποκρέκει, svarer el. passer dertil, *Pind. Ol.* 9, 59. — ὑποκρέμαμαι, som *pass.* af ὑποκρεμάω, hænger op, *inc.* — ὑπόκρημνος, 2, (κρημνός), noget steil el. brat. — ὑπο-κρήνη, ἡ, Bikilde. — ὑπόκρηνος, 2, (κάρηνον), under Hovedet. — ὑποκρητηρίδιον, τό, *Herod.* 2, 25, *jon.* f. *inus.* ὑποκρατ., ogs. ὑποκρητήριον, τό, (κρητήρ), Fod el. Opsats under Krateren el. Bollen. — ὑποκρίζω, smaaknurrer, d. formild. κρίζω.

ὑποκρίνομαι [ῑ], (κρίνω), giver Besked, svarer, τινί, *Hom.*, τινί τι, *Herod.*; *b)* forklarer, udtyder, τὸν ὄνειρον, *Od.*; - 2) spiller en Rolle (σχῆμα, πρόσωπον) paa Scenen, (egentl. giver Svar, holder en Samtale); ὑποκρίνεσθαι Αἴαντα, o. dl., at spille Ajax el. hans Rolle; ogs. ὑποκρίνεσθαι τραγῳδίαν, κωμῳδίαν, at spille, at opføre; df. sild., *a)* declamerer, foredrager ligesom paa et Theater; *b)* hykler, forstiller mig; μετὰ παῤῥησίας διαλεχθῆναι, μηδὲν ὑποκρινόμενον, uden al Forstillelse, *Dem.*; - (oprindel. er ὑποκρίνεσθαι, alm. at stride, df. at stride med Ord, df. at svare, o. s. v.)

*ὑποκρῖσία, ἡ, sædv. ὑπόκρῖσις, ἡ, Besked, Svar, bes. Orakelsvar, *Herod.*; 2) Skuespillerens Kunst, theatralsk Foredrag, el. Action og Declamation paa Scenen; ogs. Talerens Foredrag, o. s. v.; 3) Hykleri, Forstillelse; o. — ὑποκρῖτήρ, ῆρος, sædv. ὑποκριτής, οῦ, ὁ, som giver Besked, som svarer; *b)* som forklarer el. udlægger; ὑποκρ. ὀνείρων, en Drømmetyder; - 2) sædv. en Skuespiller; df. *b)* som bruger Forstillelse, en Hykler; df. - ὑποκριτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Skuespiller el. til hans Kunst, beqvem el. skikket dertil, theatralsk; 2) forstilt, hykkelsk, øvet i, tilbøielig til Forstillelse el. Hykleri; - (af ὑποκρίνομαι).

ὑπο-κρούω, slaaer, banker, pikker nedenfra el. sagte; df. ogs. som ὑποκρέκω, berører Strængen sagte; - 2) kommer imøde, forekommer; df. bes. *transl.*, falder nogen i Talen, modsiger, τινί, *Ar.*, afbryder, λόγον, *Polyb.* — ὑπο-κρύπτω, *irr.*, *f.* ψω, skiuler derunder; *in med.*, skiuler mig selv el. mine Ting for nogen, τινά; alm. holder hemmeligt, forbølger; ὑποκρυπτόμενος, som skiuler sin Formue, *Xen.*; df. — ὑπόκρυψις, ἡ, at skiule, at holde hemmeligt, *inc.* — ὑπο-κρώζω, skriger derimod. — ὑπο-κτείνω, *irr.*, dræber hemmeligen.

ὑποκῡάνεος, 2, noget κυάνεος el. mørkeblaa. — ὑπο-κῠβερνάω, τῆς νεώς, fører Skibet som Understyrmand. — ὑπόκυκλον, τό, *lect. var. Il.* 18, 575, forklares ved ὑπόστημα, ὑπόστατον, βάσις, den nedre Deel af en Stol; men man skriver bedre, ὑπὸ κύκλον, o. forbinder ὑπὸ m. θῆκεν. — ὑπόκυκλος, 2, (κύκλος), τάλαρος, *Od.* 4, 131, enten med Hiul under, ὑπότροχος, el. rundagtig, κυκλοτερής. — ὑπο-κῡμαίνω, bølger derunder, bølger sagte, *ex.* om Haaret. — ὑποκῡμᾰτίζω, sætter i en bølgende el. sagte Bevægelse, bevæger sagte. — ὑπο-κύομαι, om et Fruentimer: at blive frugtsommelig; om et Dyr: at blive drægtig, *Hom.*; f. *part. aor. ep.* ὑποκυσσᾰμένη, skriver *Hermann.* ὑποκῡσᾰμένη.

ὑπο-κύπτω, *f.* ψω, bukker el. bøier mig derunder; ὑποκύπτοντες ἱκετεύουσι, med ydmygt Buk, *Ar.*, ogs. m. *acc.* τὴν τύλαν, bøier Pukkelen el. Ryggen derunder, *id.*; *transl.*, underkaster mig nogen, τινί, *ex.* Μῆδοι - ὑπέκυψαν Πέρσῃσι, *Herod.* 1, 130. — ὑπόκυρτος, 2, (κυρτός), noget krummet el. bøiet udad. — ὑπο-κυρτόω, krummer el. bøier lidt udad. — ὑπόκῡφος, 2, (κυφός), = ὑπόκυρτος. — ὑποκῡφώνιον, τό, (κύφων), en Deel af Vognfadingen el. Overvognen. — ὑποκώλιον, τό, (κῶλον), Hoftebenet; Hoften. — ὑπο-κωμῳδέω, spotter el. latterliggiør paa en stiklende el. skiult Maade, *Luc.* — ὑπόκωφος, 2, (κωφός), noget døv, halvdøv; noget sløv.

ὑπολᾱΐς, ΐδος, ἡ, ogs. ὑπολωΐς, *curruca*, Giøgemoder. — ὑπο-λᾰλέω, sladdrer hemmeligen, hvisker. — ὑπολαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, egentl. optager derunder el. deri, saaledes ogs. δυσπορία ὑπελάμβανεν αὐτούς, de kom paa uveisomme Steder, *Xen.*; df. - *a)* modtager, antager mig, beskytter; - *b)* optager, borttager; bes. med og uden τὸν λόγον, optager nogens Tale, falder nogen i Talen, svarer, indvender, modsiger; πρὸς τὸ μὴ δοκοῦν ἐπιτηδείως λέγεσθαι εὐθὺς ὑπολαμβάνοντες κρίνετε, *Thuc.* 5, 85; - *c)* anholder, holder tilbage, ἵππον, holder i kort Trav, *Xen.*; ogs. borttager, tilvender el. underkaster mig hemmeligen; ὑπολαβόντες Κέρκυραν, *Thuc.* 1, 68; - *d)* antager, troer, mener; optager, udtyder vel el. ilde; mistænker, betvivler; ὅτι ὑπολαμβάνουσί τινες ταῦτα, οὐκ ἀγνοέω, *Xen. Ag.*

5, 6; ogſ. formener, venter, haaber, *c. fut.*, *ex.* τίνα δ' ἂν τις εὐεργητήσας ὑπολάβοι χάριν κομιεῖσθαι, ſkulde han haabe at faae, *id. S. M.* 4, 4, 17.

ὑπολαμπής, 2, noget lyſende el. ſkinnende; lyſende el. glimrende derunder, *ex.* σάκος ἠλέκτρῳ ὑπολαμπές, *Hes.*; af — ὑπο-λάμπω, *f.* ψω, lyſer, ſkinner derunder el. fra Siden, *ex.* om Vinterſolen, *Xen.*; begynder at lyſe el. ſkinne; τοῦ ἔαρος ὑπολάμψαντος, i det førſte Foraar, *Herod.*; df. — ὑπόλαμψις, ἡ, ſvag Glands el. Lysning. — ὑπο-λάνθανω, *irr.*, er ſkiult derunder. — ὑπο-λᾰπάζω, o. -λαπάσσω, *att.* -ττω, udtømmer nedad. — ὑπο-λάπᾰρος, 2, (λαπαρός), noget ſlap, blød, hullet. — ὑπο-λεαίνω, glatter, gnider, polerer lidt el, noget. — ὑπο-λέγω, *irr.*, ſiger el. nævner dertil; 2) forelæſer. — ὑπ-ολέθριος, 2, noget fordærvelig.

ὑπο-λείβω, *f.* ψω, udgyder Drikofſer el. liberer derved, *Æsch.*; *in med.*, at dryppe, flyde derunder el. lidt efter lidt. — ὑπόλειμμα, τό, det Overblevne, Reſten; af — ὑπο-λείπω, *f.* ψω, lader tilbage, levner, *Od.* 16, 50; *in pass.*, lades tilbage, bliver tilbage, *Hom.*; τὸ ὑπολειπόμενον, Bagtropperne, *Xen.*; *transl.*, ſtaaer tilbage, er ringere, ſvagere, τινός, ogſ. ὑπό τινος, end nogen; *in med.*, lader mig tilbage, forbeholder mig, τὶ, noget, *Herod.*; df. — ὑπόλειψις, ἡ, Tilbagebliven; 2) = ἔκλειψις ἡλίου, Solformørkelſe, ſild. — ὑπόλεπρος, 2, (λεπρός), noget ſkællet el. ſkabbet. — ὑπο-λεπτολόγος, 2, noget ſpidsfindig. — ὑπόλεπτος, 2, (λεπτός), noget tynd, fiin, ſpæd. — ὑπο-λευκαίνω, gior hvid nedentil el. lidt hvid; *in pass.*, bliver hvidlig. — ὑπόλευκος, 2, (λευκός), hvid derunder, med hvid Grund; 2) noget hvid, hvidlig. — ὑπο-λευκόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, med hvidlig Farve el. Hud.

ὑπο-λήγω, aflader, ophører lidt efter lidt, τινός, med noget, aftager lidt efter lidt. — ὑπόλημμα, τό, (ὑπολαμβάνω), det Optagne, Modtagne; 2) Undfangelſe. — ὑπολήνιον, τό, Kar under Viin- el. Olieprešſen, *lacus*; *neutr.* af — ὑπολήνιος, 2, (ληνός), ſtaaende under Viin- el. Olieprešſen; df. — ὑποληνίς, ίδος, ἡ, = ὑπολήνιον. — ὑπόληξις, ἡ, (ὑπολήγω), Aftagen, den begyndende Ende. — *ὑποληπτέος, 3, *adject. verb.*, til at mene el. formode; — ὑποληπτικός, 3, hørende til at mene el. ſlutte; ὑποληπτικὴ δύναμις, Evne el. Formue til at ſlutte; o. — ὑποληπτός, 3, formodet, formeentlig; (af ὑπολαμβάνω). — ὑπο-ληρέω, er noget toßſet el. naragtig. — ὑπόληψις, ἡ, (-λαμβάνω), Optagen, Opfangen; beſ. at optage en andens Tale; ἐξ ὑπολήψεως διεξιέναι, at afhandle ſaaledes, at den ene taler efter den anden, *Plat.*; df. *b)* Svar, Indvending, Giendrivelſe; – 2) Antagelſe, Mening; Formodning; *b)* Omdømme, Rygte, den offentlige Mening, *existimatio.*

ὑπο-λῐγαίνω, toner derunder el. ſagte. — ὑπ-ολίζων, ονος, 2, noget ringere el. mindre, *Il.* — ὑπόλῐθος, 2, (λίθος), med ſtenig Grund; noget ſtenig. — ὑπο-λιμπάνω, Biform af ὑπολείπω. — ὑπο-λῑμώδης, 2, noget hungrig. — ὑπολίπαρος, 2, (λιπαρός), noget fed. — ὑπολῐπάω, er noget fed. — ὑπολῐπής, 2, (ὑπολείπω), tilbagebleven, øvrig. — ὑπ-ολισθαίνω, o. -σθάνω, *irr.*, *f.* -σθήσω, glider, ſynker, falder ſagte el. lidt efter lidt, geraader umærkeligen i noget, εἴς τι. — ὑπόλισπος, o. -λισφος, 2, (λίσπος), noget glat el. ſlibrig, *Ar.* — ὑπόλῑτος, 2, (λιτός), noget ringe el. ſlet. — ὑπόλιχνος, 2, (λίχνος), noget ſlikken.

ὑπολογέω, o. -λογίζω, ſædv. *in med.* ὑπο-λογίζομαι, bringer med i en Regning el. Afregning, beregner med el. tillige; *transl.*, bringer med i Overſlag, tager tillige Henſyn til noget, agter med derpaa, *c. acc.*, *Plat.*; 2) foregiver, bruger ſom Paaſkud; df. — ὑπολογισμός, ὁ, = ſigd. — ὑπόλογος, ὁ, (λόγος), Beregning, Afregning, Regnſkab; ἐν ὑπολόγῳ ποιεῖσθαι, at føre til Regning, *Lys.*; *b) transl.*, Henſyn, Betragtning, Overveielſe; μηδένα τούτων ποιεῖται ὑπόλογον, hertil tager han intet Henſyn, *Dem.*; – 2) Talforholdet i en aftagende Proportion; – 3) ſom *adject.* 3, regnſkabspligtig, anſvarlig. — ὑπόλοιπος, 2, (λοιπός), levnet, tilbageladt, tilbagebleven. — ὑπόλοξος, 2, (λοξός), noget ſkiev; *transl.*, noget dunkel el. uforſtaaelig. — ὑπολοπάω, ſlipper Barken lidt efter lidt, *Theophr.*, *inc.* — ὑπο-λοχᾱγός, ὁ, Underanfører for en λόχος, *Xen.*

ὑπολύδιος [ῡ], 2, underlydiſk, om en Toneart. — ὑπο-λύζω, *f.* ξω, har nogen Hikke, hikker noget. — ὑπολύριος, 2, (λύρα), under Lyren, ſom tiener Lyren til Grundlag; δόναξ ὑπολύριος, rimel. Rør, ſom anbragtes under Strængene for at give Reſonants, *Ar.*; jf. *Hom. Merc.* 47; τὸ ὑπολύριον, den nederſte Stol el. Side af Lyren. — ὑπόλῠσις, ἡ, Opløſen af det derunder Bundne; af — ὑπο-λύω, *irr.*, løſer nedenfra, opløſer; df. – *a) transl.*, opløſer, afkræfter (ved at ſaare el. fælde); h. *Hom* ſædv. ὑπέλυσε γυῖα, ὑπέλ. μένος κα

γυῖα; *pass.*, ὑπέλυντο δὲ γυῖα, *Il.* 16, 341; – *b)* løser derfra, ἵππους – ζυγοῦ, spænder fra Aaget, *Il.* 8, 543; men *in med.*, Ἀλλὰ οὐ τόν γε – ὑπελύσαο δεσμῶν, har løst ham af Lænkerne, *ib.* 1, 401; – *c)* afløser, *in med.*, afløser mig Saalerne el. Skoene, jf. ὑποδέω; – *d)* ὑπολύεσθαι πρόσκοπον, at afløse en Forpost, *Xen.*, *inc.* — ὑπολωΐς, see u. ὑπολαΐς. — ὑπο-λωφάω, aflader, ophører langsomt el. lidt efter lidt.

ὑπομάζιος, o. ὑπόμαζος, 2, (μαζός), under Brystet; ved Brystet, diende, *subrumus.* — ὑπο-μαίνομαι, *irr.*, har et Anstød af Raseri, *Hipp.* — ὑπόμακρος, 2, (μακρός), noget lang, langagtig, *Ar.* — ὑπομαλακίζομαι, (μαλακίζω), bliver noget modløs. — ὑπο-μαλάσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, blødgiør noget el. lidt efter lidt. — ὑπο-μαραίνομαι, aftager, svinder hen, fortæres lidt efter lidt. — ὑπόμαργος, 2, (μάργος), noget tosset el. naragtig, *Herod.* — ὑπομασθίδιος, o. ὑπομάσθιος, 2, (μασθός), = ὑπομάζιος. — ὑπο-μάσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, ælter el. rører lidt; 2) stryger derpaa, *Theocr.* — ὑπομάσχαλος, 2, (μασχάλη), under Axlerne. — ὑπόμαυρος, 2, (μαυρός), noget mørk el. dunkel. — ὕπομβρος, 2, (ὄμβρος), blandet med Regn; giennemregnet; ὕπομβρον θέρος, vaad Sommer; ὕπομβρος νεφέλη, Regnsky.

ὑπο-μειδιάω, leer lidt, smiler; begynder at lee. — ὑπο-μείων, ονος, 2, noget ringere; i Lacedæmon ere ὑπομείονες, den ringere Klasse af Folket, *Xen.*; ved Armeen: de Subalterne. — ὑπο-μελαίνω, o. -μελανίζω, er sortladen. — ὑπομελανδρυώδης, 2, (εἶδος), som har nogen Liighed med μελάνδρυον. — ὑπο-μέλας, -μέλαινα, -μέλαν, noget sort, sortladen. — ὑπο-μέμφομαι, dadler lidt el. paa en skiult Maade. — ὑπομεμψίμοιρος, 2, noget utilfreds med sin Skiebne. — ὑπομενετέος, ogs. -μενητέος, 2, *adject. verb.*, til at vente paa; til at udholde; — ὑπομενετικός, ogs. -μενητικός, 3, udholdende; o. — ὑπομενητός, 3, som udholdes; til at udholde, taalelig; (af flgd.).

ὑπο-μένω, *irr.*, bliver tilbage, bliver staaende, *ex. Od.* 10, 232; bes. holder Stand imod Fienden, saavel *absol.*, *ex. Il.* 5, 498, som *c. acc.*, *ex. ib.* 16, 814; – *b)* venter, oppebier; οὐδ᾽ ὑπέμεινεν Γνώμεναι, kunde ikke bie, havde ikke Tid til at dvæle, at man kunde kiende ham, *Od.* 1, 410; – *c)* vover, fordrister mig, undert. *c. part.*, *ex.* εἰ – ὑπομενέουσι χεῖρας ἐμοὶ ἀνταειρόμενοι, om de ville vove at oploſte deres Hænder imod mig, *Herod.* 7, 101; – *d)* udholder, lader mig behage, finder mig i, τὰς δωρεὰς οὐχ ὑπέμειναν, antoge ikke, d. e. forsmaaede, *Isocr.*; – *e)* taaler, lider, udstaaer, τοὺς πόνους, τὰ λυπηρά, δουλείαν, o. dl., *Xen.* — ὑπο-μερίζω, giør en Underafdeling; ds. — ὑπομερισμός, ὁ, en Underafdeling.

ὑπο-μηκάομαι, *irr.*, brøler dertil, brøler sagte. — ὑπομήκης, 2, (μῆκος), = ὑπόμακρος. — ὑπο-μηλίζω, er — ὑπο-μήλινος, 3, noget guul, lysegul. — ὑπομήτρυος, 2, (μήτρα), i Moderslív. — ὑπο-μίγνυμι, *irr.*, *f.* -μίξω, blander deri, dermed, dertil; *c)* *intr.*, ὑπο-μίξαντες τῇ χερσονήσῳ, seilende langs dermed, *legentes oram*, *Thuc.* 8, 12. — ὑπο-μιμνήσκω, *irr.*, *f.* ὑπομνήσω, paaminder, vækker en Erindring, minder om, τινά τινος; ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρός, *Od.* 1, 321; *b)* minder om, omtaler, anfører, τὶ, *Herod.* 7, 171; *c)* *in med.*, erindrer mig, husker paa, *c. acc.*, *Xen. Cyr.* 6, 1, 14. — ὑπο-μισέω, hader lidt el. noget. — ὑπόμισθος, 2, (μισθός), leiet, for Løn el. Sold. — ὑπο-μνάομαι, vil hemmeligen forføre, ζώοντος – γυναῖκα, *Od.* 22, 38; *ctr.* ὑπομνῶμαι; – 2) *jon.* som *med.* til ὑπομιμνήσκω.

† ὑπόμνημα, τό, (ὑπομιμνήσκω), Erindring, Minde; Mindesmærke; Mindeskrift; – *b)* Hukommelsesbog, (Dagbog), *commentarius*, hvori Notitser optegnes til Erindring; – *c)* en Vexelerers Contobog; ὑπομνήματα γράφεσθαι εἰώθασι οἱ τραπεζῖται – χρημάτων –, pleie at lade føre Bøger derover, *Dem.*; – *d)* sild., skreven Forklaring el. Commentar; ogs. et Udkast, en Concept, o. dl.; – *dim.*, ὑπομνημάτιον, τό; – ds. — ὑπομνηματίζω, ogs. *in med.*, opskriver til Erindring, τὰς πράξεις, *Strab.*; – *b)* ὑπομνηματίζεσθαί τινα, at skrive en Forklaring el. Commentar over nogen; o. — ὑπομνηματικός, 3, forklarende, som indeholder en Udlægning. — ὑπομνηματισμός, ὁ, at opskrive el. afhandle i et Skrift; *in pl.*, Forklaring over et Skrift, *commentarius*; o. — ὑπομνηματιστής, οῦ, ὁ, som skriver et Mindeskrift el. en Forklaring; (af ὑπομνηματίζω). — ὑπομνηματογραφέω, optegner i et ὑπόμνημα; af — ὑπομνηματογράφος, ὁ, (γράφω), som skriver ὑπομνήματα; 2) en Magistratsperson i Alexandrien.

ὑπο-μνημονεύω, anmærker, antegner en noget i et Mindeskrift, τινί τι. — ὑπομνημύω, see u. ὑπεμνήμυκε. — ὑπόμνησις, ἡ, (ὑπομιμνήσκω), Erindring, Omtale, Fortælling; ὁ τὴν τούτων ὑπόμνησιν ἔχων, som kan paaminde

el. erindre en om noget. — ὑπομνήσκω, sild. *poët.* f. ὑπομιμνήσκω. — ὑπομνηστεύομαι, (μνηστεύω), τὴν θυγατέρα, forlover Datteren forud el. tidligere; ὁ ὑπομνηστευθείς, den forud Forlovede, (rimel. medens endnu den første Ægtefælle levede, jf. ὑπομνάομαι, *Schn.*). — ὑπομνηστικός, 3, *adv.* -κῶς, (ὑπομιμνήσκω), som vækker en Erindring; τὸ ὑπομνηστικόν, = ὑπόμνημα. — ὑπ-όμνυμι, *irr.*, sædv. *in med.*, *f.* -ομοῦμαι, søger en Udsættelse i den lovbefalede Termin, paa Grund af edelig Forsikkring om en vigtig Hindring; ὑπωμόσατό τις τὸν Δημοσθένη ὡς νοσοῦντα, bevidnede med Ed, at D. var syg.

ὑπομονή, ἡ, (ὑπομένω), at blive tilbage el. hiemme; 2) Udholden, Udholdenhed, Standhaftighed, Taalighed; 3) at finde sig i alt, at lade sig forlede til slette Handlinger; ogs. selv at tillade sig saadanne. — ὑπομονητέος, 3, ὑπομονητικός, 3, *adv.* -κῶς, v. ὑπομονητός, 2, = ὑπομενετέος, -μενητικός, -μενητός. — ὑπομορφάζω, = ἐπιμορφάζω. — ὑπομοσία, ἡ, Handlingen ὑπομόσασθαι, see u. ὑπόμνυμι; ogs. alm. Undskyldning. — ὑπο-μοσχεύω, forplanter ved Skud el. Aflæggere. — ὑπομόχθηρος, 2, (μοχθηρός), noget slet el. uduelig. — ὑπομόχλιον, τό, (μοχλός), Løftestangens Støttepunkt. — ὑπο-μύζω, smaastønner, *inc.* — ὑπο-μυθέομαι, siger forud. — ὑπο-μυκάομαι, *irr.*, brøler dertil el. brøler lidt, *Æsch.* — ὑπόμυξος, 2; fuld af μύξα, Sliim. — ὑπομύσαρος, 2, (μυσαρός), noget smudsig el. stinkende. — ὑπο-μύω; df. ὑπομεμυκόσιν ὄμμασι, med halvtillukkede Øine. — ὑπόμωρος, 2, (μωρός), meget dum el. tosset.

ὑπο-νεάζω, forynges noget el. lidt efter lidt, *inc.* — ὑπο-νεάω, opriver Brakland med Ploven. — ὑπο-νείομαι, *poët.* f. ὑπονέομαι. — ὑπο-νέμομαι, (νέμω, *irr.*), afgræsser, afæder, fortærer aldeles el. fra Grunden af, *depascor*, ogs. om Ilden; – 2) gaaer bort el. ind derunder, underminerer, jf. ὑπόνομος; – 3) skuffer, bedrager. — ὑπο-νέομαι, *irr.*, gaaer ind derunder. — ὑπο-νεύω, tilnikker, tilvinker hemmeligen. — ὑπονέφελος, 2, (νεφέλη), bedækket med Skyer, skyet. — ὑπο-νέω, *irr.*, *f.* -νεύσομαι, dukker under; svømmer derunder. — ὑπονήϊος, 2, som ligger ved Foden af Forbierget Νήϊον paa Ithaka. — ὑπο-νήφω, er temmelig ædru. — ὑπο-νήχομαι, = ὑπονέω; 2) staaer tilbage i Svømning, τινί, for nogen. — ὑπο-νίπτω, *f.* ψω, vasker nedentil el. lidt. — ὑπονιτρώδης, 2, (εἶδος), noget ludsaltagtig. — ὑπο-νίφω [7], df. ὑπένιφεν, det sneede lidt, der faldt nogen Snee, *Thuc.* 4, 103; sædv. *in med.*, νὺξ ὑπονιφομένη, hvori der er falden Snee; *in pass.*, at blive tilsneet.

ὑπο-νοέω, *irr.*, nærer Mistanke, har nogen mistænkt, τινά, ogs. m. *acc. c. inf.*, *Herod.* 9, 99; ogs. *c. gen.*, ἀλλὰ τῶν λεγόντων μᾶλλον ὑπενοεῖτε, *Thuc.* 1, 68; *b)* alm. formoder, udtyder efter Formodninger; ὑπονοεῖν τι εἴς τινα, *Ar.*; – 2) bemærker, kommer efter lidt efter lidt; df. — ὑπονόημα, τό, Formodning, Mening, Tanke; o. — ὑπονοητής, οῦ, ὁ; som mistænker, mistænkelig. — ὑπονόθευσις, ἡ, Forførelse; af — ὑπονοθεύω, er – ὑπονοθευτής, οῦ, ὁ, en Forfører; sild. — ὑπόνοια, ἡ, (ὑπονοέω), skiult Mening, indre Tanke, som ligger til Grund for noget; df. Talens Indhold el. Mening; df. bes. – *a)* Mistanke; alm. Formodning, Indbildning; – *b)* allegorisk Tanke og Udtryk; Allegorie, Sindbillede; ἐν ὑπονοίᾳ, καθ᾽ ὑπόνοιαν, allegorisk, forblommet.

ὑπονομεύω, undergraver, anlægger Miner; *transl.*, anstifter ved hemmelige Rænker, πόλεμόν τινι; o. — ὑπονομή, ἡ, underjordisk Gang el. Mine; *transl.*, hemmelig List; df. – ὑπονομηδόν, *adv.*, ved underjordiske Gange el. Canaler; (af ὑπόνομος). — ὑπονόμιος, 2, (νόμος), underkastet Lovene. — ὑπόνομος, ὁ, (ὑπονέμω), underjordisk Gang el. Canal; Mine; Afløbsrende; alm. Hule under Jorden; — 2) som *adject.* 2, som gaaer under Jorden, underjordisk, undermineret; alm. som er huul nedentil. — ὑπονίσκος, ὁ, *dim.* af – ὕπονος, ὁ, (ὄνος), etslags Dørstabel, *inc.*

ὑπο-νοσέω, skranter noget; sporer en Sygdom. — ὑπόνοσος, 2, (νόσος), udsat for Sygdom; usund. — ὑπο-νοστέω, gaaer el. vender tilbage; 2) gaaer derunder; synker ned, falder ind; df. — ὑπονόστησις, ἡ, Tilbagevenden, Tilbagegang; 2) at synke el. falde ind. — ὑπο-νοτίζω, væder nedentil, gior lidt el. noget fugtig. — ὑπονυμφίς, ίδος, ἡ, (νύμφη); Brudens Forerinde, Brudepige. — ὑπο-νύσσω, *f.* ξω, stikker, ridser, saarer nedenfra el. lidt; *transl.*, pirrer, foruroliger. — ὑπο-νυστάζω, nikker og indslumrer sagte el. lidt efter lidt. — ὑπόνωθρος, 2, (νωθρός), noget dorsk el. dum.

ὑπόξανθος, 2, (ξανθός), noget guldguul el. blond. — ὑπο-ξενίζω, har noget Fremmed i Sæder, Sprog, o. dl. — ὑπο-ξέω, *f.* -ξέσω, skraber, glatter, polerer nedenfra el. lidt. — ὑπο-ξηραίνω, tørrer lidt el. noget; df. — ὑποξηρασία, ἡ, nogen Tørhed el. Tørke.

— ὑπόξηρος, 2, (ξηρός), noget tør el. fortørret. — ὑπ-οξίζω, er noget suur el. syrlig. — ὑπόξυλος, 2, (ξύλον), indvendig af Træ, (skiøndt udenpaa forgyldt); *transl.*, uægte, forfalsket, med skuffende Udvortes, (ogs. om visse Lærde). — ὑπο-ξυρέω, afklipper lidt el. noget. — ὑποξύριος, 2, under Ragekniven, ξυρόν. — ὕποξυς, υ, *gen.* εος, (ὀξύς), noget spids, skarp, suur, bitter. — ὑπο-ξύω, skraber, ridser, kradser lidt el. let; streifer let derindpaa, berører let.

ὑπο-παίζω, *irr.*, *f.* ξομαι, leger el. spøger lidt. — ὑπο-παλαίω, ligger frivilligen under i en Brydekamp. — ὑπο-παράβοῤῥος, 2, noget nordlig. — ὑποπαρα-ληρέω, er noget afsindig. — ὑποπαρενθυμέομαι, er el. bliver noget mindre opmærksom. — ὑποπάρθενος, ἡ, (παρθένος), Halvjomfru, *Ar.* — ὑποπαρ-ωθέω, *irr.*, *f.* -ωθήσω o. -ώσω, fortrænger hemmeligen. — ὑπο-πάσσω, *f.* -πάσω, strøer derunder, derpaa; df. — ὑπόπαστον, τό, det Udstrøede, Underlagte, Matras. — ὑπο-παταγέω, larmer noget, el. larmer dertil. — ὑπόπαχυς, υ, *gen.* εος, (παχύς), noget tyk. — ὑπο-πείθω, overtaler lidt efter lidt. — ὑπο-πεινάω, *irr.*, er noget sulten, begynder at blive sulten. — ὑπόπειρα, = ἀπόπειρα. — ὑπο-πειράω, søger at forføre hemmeligen el. under Haanden.

ὑπο-πελιάζω, er ὑποπελίδνος, o. ὑποπέλιος, 2, (πελιδνός, πελιός), noget mørk, blegfarvet, underløben (af Slag el. Stød). — ὑποπεμπτός, ὁ, hemmelig Afsending, Spion, o. dl.; af — ὑπο-πέμπω, *f.* ψω, sender derunder, derhen, dertil; 2) sender hemmeligen, giver hemmeligen i Ærinde, *submitto, suborno*; 3) sender derefter. — ὑποπεπτηῶτες, *ep. part. pf.* til ὑποπτήσσω. — ὑποπεπτωκότως, *adv. part. pf.* til ὑποπίπτω, ydmygt. — ὑποπέρδεσθαι, (πέρδω, *irr.*), *suppedere*, *Ar.* — ὑποπερι-κλάω, bøier el. brækker rundtom lidt el. sagte, *inc.* — ὑποπεριπλύνομαι [πλῡ], (πλύνω), har let Durkløb. — ὑποπερι-ψύχω, har en let Kulde i Kroppen. — ὑπο-περκάζω, bliver lidt efter lidt mørk el. dunkel, bes. om Druer, som begynde at modnes, *Od.*

ὑπο-πετάννῡμι, *irr.*, *f.* -πετάσω, udbreder el. lægger derunder; df. — ὑποπέτασμα, τό, Tæppe til at brede el. lægge derunder. — ὑπο-πέτομαι, *irr.*, flyver derunder el. dertil. — ὑπόπετρος, 2, (πέτρα), med stenig Grund, *Herod.*; 2) noget stenig el. klippefuld. — ὑπο-πήγνῡμι, *irr.*, det formildede πήγνυμι. — ὑπο-πηδάω, springer frem el. op. — ὑπόπηλος, 2, (πηλός), noget dyndet el. leeret. — ὑποπιάζω, *f.* άξω, *dor.* f. ὑπο-πιέζω, *f.* έσω, trykker nedentil el. lidt. — ὑπο-πιθηκίζω, gebærder mig noget abeagtigen, *Ar.* — ὑπόπικρος, 2, (πικρός), noget bitter. — ὑποπίμελος, 2, (πιμελή), noget fed. — ὑπο-πίμπλημι, *irr.*, *f.* -πλήσω, = ὑποπληρόω. — ὑπο-πίμπρημι, *irr.*, *f.* -πρήσω, antænder nedenfra el. lidt efter lidt. — ὑπο-πίνω, *irr.*, *f.* -πίουμαι, drikker lidt efter lidt, vedbliver at drikke; df. beruser mig; ὑποπεπωκώς, noget beruset, *Xen.*

ὑπο-πιπίσκω, *irr.*, *f.* ὑποπιόω, væder el. vander lidt. — ὑπο-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder ned, kaster mig ned; gior Knæfald, ydmyger mig; holder mig tilbage, spiller en underordnet Rolle for at smigre nogen, τινί, *Dem.*; — *b)* ligger under for nogen; bes. om en Fægter: at erklære sig for overvunden; — *c)* støder paa el. mødes med nogen; — *d)* om et Sted: at ligge derunder el. ligeoverfor, *Strab.* — ὑπο-πισσόω, *att.* -ττόω, beger lidt, tilbeger. — ὑπο-πλάγιος, 3, noget skraa. — ὑποπλάκιος, 3, o. ὑπόπλακος, 2, ent. ved Foden af det trojanske Bierg Πλάκος, el. af πλάξ, paa det flade Land, *vid. Il.* 6, 397, jf. ogs. *ib.* 396. — ὑπο-πλάσσω, *f.* -πλάσω, klæber derunder, *Ar.* — ὑπο-πλαταγέω, pladsker el. larmer derunder. — ὑπόπλατυς, υ, (πλατύς), sild. ogs. ὑπόπλατος, 2, noget bred, flad el. jevn; 2) noget salt el. saltagtig.

ὑπο-πλέκω, fletter, knytter, befæster derunder, dertil, derved. — ὑπόπλεος, 2, (πλέος), *att.* ὑπόπλεως, 2, temmelig fuld el. opfyldt. — ὑπο-πληρόω, fylder lidt efter lidt; udfylder; besvangrer. — ὑπο-πλήσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, slaaer derunder el. sagte. — ὑπόπλους, ὁ, (ὑποπλέω), Seilen el. at seile derhenunder. — ὑπόπλουτος, 2, (πλοῦτος), rig derunder, d. e. under Jorden (paa Metaller). — ὑπο-πλώω, *poët.* f. ὑποπλέω. — ὑπο-πνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσομαι, blæser el. lufter derunder, dertil, sagte.

ὑποπύδιον, τό, Fodskammel; *neutr.* af — ὑποπύδιος, 2, ogs. ὑπόποδος, 2, (πούς), som er under Fødderne. — ὑπο-ποιέω, gior el. bevirker noget hemmeligen el. lidt efter lidt; indbringer, indskyder derimellem, τί τινι, *Plut.*; *in med.*, — *a)* gior til mit, tilegner el. anmasser mig paa en skiult el. listig Maade; ὑποποιεῖσθαί τινα, at vinde nogen for sig, *Dem.*; — *b)* antager el. efterligner ved Hielp af Forstillelse, *simulo*, τὴν Κάτωνος παῤῥησίαν, *Plut.*; df. — ὑποποίητος, 2, antagen, efterlignet, forstilt. — ὑποποίκιλος, 2, (ποικίλος), noget spraglet. — ὑπόποκος, 2, (πόκος), med Uld, uldet. — ὑποπόλιος, 2,

(πολιός), noget graa, graalig, bes. om Haaret. — ὑπο-πολιτεύομαι, τινί, behandler de offentlige Anliggender efter nogens Indflydelse el. nogen til Villie.

ὑπο-πομπή, ἡ, Befaling, Opbud, *Æsch. Pers.* 62, hvor man ogs. læser ὑπὸ πομπαῖς. — ὑποπόνηρος, 2, (πονηρός), noget ond el. ondskabsfuld. — ὑπο-πορεύομαι, gaaer hemmeligen derind; o. — ὑποπόρευσις, ἡ, Indgang; (af πορεύω). — ὑπόπορτις, ιος, ἡ, (πόρτις), egentl. Ko med Kalv under sig; *transl.*, Moder med Barn ved Brystet, *Hes.* — ὑπο-πορφυρίζω, er - ὑποπόρφυρος, 2, (πορφύρα), noget purpurfarvet. — ὑπόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, *neutr.* -πουν, (πούς), forsynet med Fødder.

ὑπο-πραΰνω, *jon.* -πρηΰνω, formilder noget el. lidt efter lidt. — ὑπόπρεμνος, 2, (πρέμνον), under Stammen; 2) med en Stamme, Bul, Klods under sig. — ὑποπρεσβύτερος, 2, noget πρεσβύτερος el. ældre, *Ar.* — ὑπο-πρήθω, *irr.*, = ὑποπίμπρημι, *aor. pass.* ὑποπρησθῆναι, at svulme af Vinden, om Seilene, *Æl.* — ὑποπρηΰνω, see u. -πραΰνω. — ὑπο-πρίαμαι, *irr.*, kiøber under Prisen el. for godt Kiøb. — ὑπο-πρίω [ῑ], τοὺς ὀδόντας, skærer hemmeligen Tænder. — ὑποπρο-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber derunder og frem el. ud. — ὑποπροῤ-ῥέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσομαι, flyder derunder og frem el. ud. — ὑποπρο-χέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, gyder frem derunder. — ὑπόπρωρος, 2, (πρῷρα), rimel. urigtig Læsem. f. ὑόπρωρος, ναῦς, hvis Forstavn el. Snabel er formet som en Svinetryne; jf. σάμαινα.

ὑπ-οπτάω, steger el. rister let. — ὑποπτερνίς, ίδος, ἡ, (πτέρνα), det Hul, hvori Mastens Fod el. Ende befæstes. — ὑπόπτερος, 2, (πτερόν), med Fiædre el. Vinger, bevinget, ὄφιες, *Herod.*; *transl.*, vingesnar. — ὑποπτεύω, er mistænkelig; *transit.*, har nogen mistænkt, τινά; ogs. befrygter noget, τὶ, *ex.* ὑπώπτευε τὴν τελευτὴν τοῦ βίου, *Xen.*; *pass.*, er mistænkt; ogs. *absol.*, ὡς ὑπωπτεύετο, som man formodede, *id.*; af — ὑπόπτης, ου, ὁ, (ὑπόψομαι), mistænkelig; som nærer en Mistanke; ὑπόπτης ἔς τινα, *Thuc.*; om Hesten: sky. — ὑπο-πτήσσω, *irr.*, *f.* ξω, dukker ned, kryber i Skiul af Frygt; πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, *part. pf. ep.* f. -πεπτηκότες, *Il.* 2, 312; ὑποπτήσσειν τινί, at bukke sig, *transl.* at ydmyge sig for nogen; ὑποπτ. τινά, at have Ærefrygt for nogen.

ὑπ-όπτομαι, egentl. seer nedenfra; df. mistænker, har mistænkt, τινά, sield. τινί; ὑπόπτεσθαι τὸ πρᾶγμα, at holde Sagen for mistænkelig, at formode allehaande derom, *Dem.*; af — ὕποπτος, 2, *adv.* -όπτως, egentl. beseet nedenfra; df. mistænkt, mistænkelig; til at befrygte el. formode; γνοὺς ὑπόπτους ὄντας ἀλλήλοις, at de vare hinanden mistænkte, ikke troede hinanden, *Xen.*; 2) *act.*, mistænkelig, som befrygter el. formoder noget, *c. gen.*, *Eur.*; ὑπόπτως ἔχειν τινί, *Xen.*, πρός τινα, *Dem.*, at nære Mistanke imod, ikke ret at troe nogen. — ὑπο-πτύσσω, folder, rynker nedentil el. lidt. — ὑποπτυχίς, ίδος, ἡ, (πτυχή), Fold, Indfældning. — ὑπόπτωσις, εως, ἡ, (ὑποπίπτω), Nedfalden el. at falde ned derunder, at falde ind, at synke sammen; 2) *transl.*, Modløshed, Mismod. — ὑποπτώσσω, *f.* ξω, = ὑποπτήσσω.

ὑποπυθμένιος, 3, ὑποπυθμήν, ένος, ὁ, ἡ, o. ὑποπυθμενίδιος, 3, (πυθμήν), under Bunden. — ὑποπυΐσκω, oftere *in pass.*, (πῦον), raadner nedenfra. — ὑποπυκνάζω, bliver - ὑπόπυκνος, 2, d. formildede πυκνός, temmelig tyk; temmelig hyppig. — ὑπόπυος, 2, (πῦον), bollen derunder; noget bollen. — ὑποπυριάω, bringer i nogen Sved. — ὑπο-πυῤῥίζω, er - ὑπόπυῤῥος, 2, (πυῤῥός), noget rød, rødlig. — ὑπόπωλος, 2, (πῶλος), med et Føl under sig; jf. ὑπόπορτις.

ὑπο-ῥᾳΐζω, bliver bedre, begynder at komme mig. — ὑπορράπτω, o. ὑπορραφή, ἡ, = ὑποῤῥάπτω, ὑποῤῥαφή. — ὑπ-οργίζομαι, bliver noget vred el. arrig. — ὑπο-ῥέγχω, snorker lidt el. sagte. — ὑπόρειος, 2, (ὄρος), = ὑπώρειος, s. m. s. — ὑπ-ορθόω, opreiser nedenfra; df. — ὑπόρθωμα, τό, Støtte, Stive. — ὑπόρθριος, 2, ogs. 3, (ὄρθρος), imod Morgen; om Morgenen. — ὑπο-ῥῑπίζω, = ὑποῤῥιπίζω. — ὑπ-όρνυμι, *irr.*, *f.* ὑπόρσω, *aor.* ὑπῶρσα, opvækker derunder el. lidt efter lidt, sætter i nogen Bevægelse; m. Tmesis, πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, *Hom.*, *ex. Il.* 23, 108; 2) *in med.*, o. *in pf.* 2 ὑπώρορα, opstaaer derunder el. lidt efter lidt. — ὑπόροφος, 2, = ὑπώροφος; b) ὑπόῤῥοφος βοά, Tonen af en Rørpibe, *Eur.* — ὑποῤ-ῥαΐζω, = ὑποραΐζω. — ὑποῤ-ῥαπίζω, slaaer, bevæger nedenfra el. sagte. — ὑποῤ-ῥάπτω, *f.* ψω, syer derunder, forer; syer, flikker, sætter dertil; alm. tilføier, tilsætter. — ὑπόῤῥαχις, εως, s. -ῥαχίς, ίδος, ἡ, (ῥάχις), Hulingen foran Hoften.

ὑποῤ-ῥέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσομαι, flyder ud el. hen derunder; 2) slipper, kommer uformærkt el. lidt efter lidt derind; 3) falder af, svinder hen lidt efter lidt; 4) *transit.*, undergraver, underminerer, bringer til at falde; τοὺς ἐν ἁπάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονίᾳ ταῦτα ἀμελοῦ-

μενα ὑπέῤῥει κατὰ μικρόν, *Dem.* 472. — ὑποῤ-ῥήγνυμι, o. -ῥηγνύω, *irr.*, *f.* -ῥήξω, sønderriver nedad el. nedentil; οὐρανόθεν ὑπεῤῥάγη αἰθήρ, aabnede sig, *Il.* 8, 558. — ὑπόῤῥηνος, 2, (ῥήν, ἀρήν), *poët.* f. ὕπαρνος, med Lam under sig, diende et Lam. — ὑπόῤῥιζος, 2, (ῥίζα), under Roden; 2) forsynet med en Rod; df. — ὑποῤ-ῥιζόω, forsyner med en Rod; *transl.*, begrunder, *Plut.* — ὑποῤῥίνιον, τό, Stedet under Næsen; o. — ὑπόῤῥῖνος, 2, under Næsen; τὰ ὑπόῤῥινα, Knebelsbart; (af ῥίς). — ὑποῤ-ῥῑπίζω, vifter el. puster nedenfra, blæser dertil, *transl.* ἐπιστάσεις, oppuster til Opror, *App.* — ὑποῤ-ῥιπτέω, o. -ῥίπτω, *irr.*, *f.* ψω, kaster derunder, derfor.

ὑποῤ-ῥοιζέω, bruser derunden, dertil, sagte. — ὑποῤ-ῥυέω, Biform af ὑποῤῥέω, *inc.* — ὑπόῤῥυσις, ἡ, (ῥέω), Flyden el. at flyde derunder; Aflob, Afløbsrende; 2) at falde ned el. af, at synke sammen. — ὑπ-οῤῥωδέω, frygter noget, er noget bange. — ὑπόρυγμα, τό, det Undergravne, Mine; af — ὑπ-ορύσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, undergraver. — †ὑπ-ορχέομαι, dandser til el. efter Musik; ogs. synger under Dandsen; 2) fremstiller pantomimisk el. ved Gebærdespil; df. — ὑπόρχημα, τό, en Apollo helliget Chorsang, som blev sunget under Musik og Dands, og ledsagedes af pantomimisk Fremstilling el. Gebærdespil, *vid.* *Passow.*; df. et til pantomimisk Fremstilling forfærdiget Stykke; df. - ὑπορχηματικός, 3, som hører til et ὑπόρχημα; ὑπορχημ. ποίησις, som beskæftiger sig med ὑπορχήματα; o. — ὑπόρχησις, ἡ, at synge en Sang, medens man dandser efter Musik.

ὑποσαγής, 2, (σαγή), som gaaer under Pakfadelen, ὄνος. — ὑπόσαθρος, 2, (σαθρός), noget skiør el. raadden. — ὑπο-σαίνω, logrer el. smigrer lidt. — ὑπο-σαίρω, aabner Munden lidt; ὑποσ. ὀδόντας, at vise Tænder; *p.f.* 2 m. *præs.* Bem., at være sprukken, om Frugt. — ὑπο-σακκίζω, giennemsier; *transl.*, ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ, som προκόπτειν, at trave el. komme videre; *in med.*, stikker i Sækken, stikker til mig. — ὑπο-σαλεύω, sætter i en svag Bevægelse el. Rystelse; *intr.*, er i nogen Uro el. Bevægelse. — ὑπόσαλος, 2, (σάλος), under Bølgerne, i Havet; 2) paa det bølgende Hav; *transl.*, vaklende, usikker; ὀδόντες ὑπόσαλοι, som ikke sidde fast. — ὑπο-σαλπίζω, *irr.*, blæser i Trompet dertil. — ὑπόσαπρος, 2, (σαπρός), noget skiør el. raadden. — ὑποσαρκίδιος, o. -σάρκιος, 2, (σάρξ), som er under Kiødet.

ὑποσείραιος, 2, (σειραῖος), som er el. gaaer under Linen, *Eur.* — ὑπόσεισμα, τό, hvad der ved at sigtes falder igiennem, det smaa Korn; o. — ὑπόσεισμος, 2, let Rystelse nedenfra; bes. at sigte el. sælde; af — ὑπο-σείω, ryster nedenfra el. sagte; sigter, sælder; *ep.* ὑποσσείω, *Od.* — ὑποσέληνος, 2, (σελήνη), under Maanen. — ὑπόσεμνος, 2, (σεμνός), noget ærværdig el. alvorlig. — ὑπο-σεύομαι, (σεύω, *irr.*), gaaer hastigen derind el. derindunder. — ὑπο-σημαίνω, sætter et Tegn derunder, underskriver; 2) giver et Tegn derved; tilklapper Bifald; 3) giver et skiult Tegn el. Vink, giver at forstaae; 4) giver Tegn til at begynde, begynder; df. — ὑποσημασία, ἡ, = ὑποσημείωσις. — ὑποσημειόω, ogs. *in med.*, optegner, nedskriver lidt efter lidt; - denne Handling, ὑποσημείωσις, ἡ; ogs. en derunder sat el. tilføiet Bemærkning. — ὑπο-σήπω, lader raadne lidt el. nedentil.

ὑπο-σῑγάω, *f.* ήσω, tier dertil el. derved, *Æschin.* — ὑποσίδηρος, 2, (σίδηρος), som indvendigen er af Jern; jf. ὑπόξυλος. — ὑπόσῑμος, 2, (σιμός), noget bøiet el. krummet opad; bes. stumpnæset; df. — ὑπο-σιμόω, krummer el. bøier lidt opad. — ὑπο-σιωπάω, fortier, overgaaer med Taushed; df. — ὑποσιώπησις, ἡ, Fortien, Overgaaen. — ὑπο-σκάζω, hinker lidt. — ὑπο-σκαίρω, springer op, springer i Veiret. — ὑπο-σκαλεύω, rører el. frisker op, πῦρ, *Ar.* — ὑποσκαλμίς, ίδος, ἡ, den nedre Deel af en σκαλμός. — ὑπόσκαμβος, 2, (σκαμβός), noget krummet el. bøiet. — ὑπο-σκάπτω, undergraver, opgraver; omgraver, behakker, som ὑποκονίω; df. — ὑποσκαφή, ἡ, Undergraven; et undergravet Sted. — ὑποσκαφιόκαρτος, 2, (κείρω), der er klippet næsten i Form af et σκαφίον. — ὑποσκαφισμός, ὁ, (σκαφίς), Kornets Svingning og Rensning med Kasteskovlen.

ὑπο-σκελίζω, (σκέλος), slaaer Benet fra nogen, kaster over Ende, *supplanto*; *transl.*, bedrager, overlister; df. — ὑποσκέλισμα, τό, det ved ὑποσκελισμός foraarsagede Fald; *transl.*, Bedrageri; o. — ὑποσκελισμός, ὁ, Handlingen ὑποσκελίζειν. — ὑπο-σκέπτομαι, mistænker, formoder. — ὑπο-σκευή, ἡ, Grundlag, *substructio*. — ὑποσκήνιον, τό, sædv. *in pl.*, (σκηνή), Pladsen umiddelbart foran Scenen, (ligesom hos os Orchestret). — ὑπο-σκιάζω, ogs. -σκιάω, beskygger lidt, giør noget dunkel; τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης, da det begyndte at mørkne; df. — ὑποσκίασις, ἡ, Beskyggen, Skygge. — ὑπόσκιος, 2, (σκιά), under Skyggen, beskygget, skyg-

fuld. — ὑπο-σκιρτάω, ſpringer op. — ὑπόσκληρὸς, 2, (σκληρός), noget haard. — ὑποσκόλιος, 2, (σκολιός), noget krum el. ſkiev. — ὑποσκότεινος, 2, (σκοτεινός), noget mørk el. dunkel.

ὑπο-σμᾰρᾰγέω, toner, brager derunder, derved; gientoner. — ὑπο-σμήχω, afgnider, aftørrer lidt. — ὕποσμος, 2, (ὀσμή), ſom kan lugte; ſom har en god Næſe, ſom let mærker noget. — ὑπο-σμύχω [ῡ], fortærer ved langſom Ild. — ὑπο-σοβέω, ſkræmmer lidt. — ὑπο-σόλοικος, 2, ikke ganſke fri for Feil imod Sproget el. Udtalen; noget ſmagløs el. abſurd. — ὑπόσομφος, 2, (σομφός), noget ſvampet el. hullet. — ὑπόσοφος, 2, (σοφός), temmelig dygtig, klog, viis; ſom grændſer til Viisdommen. — ὑποσπαθισμός, ὁ, (σπαθίζω), etſlags chirurgiſk Operation paa Hierneſkallen. — ὑπο-σπαίρω, zittrer noget, har nogen Krampe. — ὑπο-σπανίζω, lider etſlags Mangel paa noget, begynder at mangle noget, τινός; ligel. in pf. pass., ὑπεσπάνισμαι, Trag. — ὑπο-σπάω, f. άσω, trækker, drager bort derunder, θρόνιματα, Dem.; in med., trækker ned el. bort under mig, Xen.

ὑπόσπειρος, 2, (σπεῖρα), ſnoet, viklet, flettet. — ὑπο-σπείρω, ſaaer derunder el. derefter; ſaaer el. udſtrøer hemmeligen. — ὑποσπληνίζομαι, (σπλήνιον), lægger mig et Plaſter paa et Saar. — ὑπόσπληνος, 2, (σπλήν), ſom lider af Miltſyge. — ὑπο-σπογγίζω, aftørrer lidt med en Svamp. — ὑπο-σποδίζω, er el. bliver noget aſkegraa. — ὑπόσπονδος, 2, (σπονδή, σπένδω), ſom indbefattes under en Vaabenſtilſtand el. en Capitulation; ὅτε μετὰ τῶν ὑποσπόνδων ξυνεξῆεσαν οἱ ἄσπονδοι, Thuc. 1, 65; beſ. ſiges efter en Træfning og ifølge Overeenskomſt, de Overvundne –, τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους αἰτεῖν s. αἰτεῖσθαι, ἀναιρεῖσθαι, ἀπολαμβάνειν, o. dl., ligel. Seiervinderne –, τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀποδιδόναι. — ὑπο-σπουδάζω, τινά, er nogen temmelig hengiven el. gunſtig.

ὑπο-στάζω, f. ξω, drypper lidt el. ſagte, transit. o. intr.; – subst., ὑπόσταξις, ἡ. — ὑπο-στάθμη, ἡ, ogſ. ὑποσταθμίς, ίδος, ἡ, Grundlag, Grundvold; 2) Bundfald, Bærme. — ὑπόστᾰσις, ἡ, (ὑφίστημι), 1) ſield. ſom Handling: Stillen, Sætten, Læggen derunder; — 2) ſom Ting: – a) Underlag, Grundvold, Underbygning, substructio; transl., α) hvad man lægger til Grund, Stof el. Gienſtand for en Fortælling el. Digtning, o. dl.; alm. hvorfra man gaaer ud, Begyndelſe; β) hvad der ligger til Grund; Virkelighed, Subſtants, Exiſtents, Væſen, ſom ὕπαρξις; – b) hvad der falder til Bunds el. ſætter ſig paa Bunden, Bundfald, Bærme, Dynd, Mudder, o. dl.; ὑπόστ. τῆς κοιλίας, = ὑποχώρησις τῆς κοιλ.; — 3) ſom Egenſkab og Tilſtand, (hvorunder man ligeſom ſtiller ſig): – a) Standhaftighed, Mod, Driftighed; – b) Foretagende, Forehavende, Forſæt.

*ὑποστάτης, ου, ὁ, ſom er ſtillet el. ſom ſtaaer derunder, beſ. en Stive el. Støtte; df. — ὑποστατικός, 3, adv. -κῶς, ſom ſtiller ſig derunder; ſom overtager el. udſætter ſig for, κινδύνων, Farer, o. dl.; df. b) udholdende, ſtandhaftig, modig; ὑποστατικῶς, modigen; 2) hørende til Subſtantſen, ſubſtantiel; o. — ὑπόστᾰτος, 2, ſtillet el. ſat derunder; τὸ ὑπόστατον, Underlag; 2) til at udholde, taalelig; – (af ὑφίστημι). — ὑποσταχύομαι, (στάχυς), vorer til, egentl. om Arene; df. transl., at formere ſig, om Hiorden, Od. 20, 212; ſild. ogſ. in act. — ὑπο-στέγασμα, τό, Dække til at lægge derunder. — ὑπόστεγος, 2, (στέγη), under et Tag el. Dække; i Huſet, Soph. — ὑπο-στέγω, f. ξω, tildækker el. ſkiuler derunder.

ὑπο-στέλλω, f. -στελῶ, aor. -έστειλα, trækker ned, ind, ſammen, beſ. ἱστία, Seilene, ogſ. in med.; transl., indſkrænker, formindſker, tager derfra; in med. o. pass., trækker mig ſammen, indſkrænker mig, bliver mindre; df. transl., trækker mig tilbage, bliver forſigtig el. frygtſom; ὑποστέλλεσθαί τινα, at frygte nogen; ὑποστέλλεσθαί τι, at fortie el. ſkiule noget af Frygt; πανθ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαῤῥησίασμαι, Dem. — ὑπο-στενάζω, f. άξω, = ὑποστένω. — ὑποστεναχίζω, ſtønner, drøner derunder, γαῖα, Il, 2, 781. — ὑπόστενος, 2, (στενός), temmelig trang el. ſnæver. — ὑπο-στένω, ſukker dertil; ſukker lidt el. ſagte.

ὑπο-στερέω, o. -στερίσκω, berøver hemmeligen, τινά τινος, ogſ. τινά τι. — ὑπο-στερνίζω, lægger under Bryſtet; in med., tager el. lægger til Bryſtet; o. — ὑπόστερνος, 2, under Bryſtet; (af στέρνον). — ὑποστήλωμα, τό, (στηλόω), en underſat Stive, Støtte el. Pille. — ὑπόστημα, τό, (ὑφίστημι), Bundfald, tyk Maſſe; 2) Subſtants; 3) Mod; jf. ὑπόστασις. — ὑποστήριγμα, τό, en underſat Støtte; af — ὑπο-στηρίζω, f. ξω, ſætter en Støtte derunder. — ὑποστιγμή, ἡ, et Komma, gramm.; jf. στιγμή. — ὑπο-στίζω, f. ξω, giør noget ſpraglet el. plettet; 2) ſætter et Komma, gramm. — ὑπο-στίλβω, har en ſvag el. mild Glands.

ὑποστολή, ἡ, (ὑποστέλλω), Nedtrækken, Nedladen; *b) transl.*, at formindske; at formilde, berolige; at nedslaae; – 2) *intr.*, Beroligelse, Ro; *b)* Nedslagenhed, Modløshed, Frygt. — ὑπο-στολίζω, som ὑποστέλλω, nedlader. — ὑποστόμια, τά, Mundbidet paa et Bidsel; 2) Rummet under Spundshullet; *neutr.* af — ὑποστόμιος, 2, (στόμα), som er under Munden el. Aabningen. — ὑπο-στοναχίζω, = ὑποστεναχίζω. — ὑπο-στορέννῡμι, o. -στόρνυμι, *irr.*, *f.* -στορέσω, o. -στρώσω, breder el. reder derunder; δέμνια - ὑποστορέσαι, *Od.* 20, 139; λέκτρα ὑποστορέσαι τινί, at være nogens Kone, *Eur.*

ὑποστρατεύομαι, (στρατεύω), giør Krigstieneste under nogen, τινί, *Appian.* — ὑποστρατηγέω, er - ὑποστράτηγος, ὁ, (στρατηγός), Underfeltherre; h. Romerne, *legatus.* — ὑποστρατοφύλαξ, ακος, ὁ, Næstcommanderende i Leiren, Underfeltherre. — ὑπο-στρέφω, vender, dreier, styrer tilbage, ἵππους, *Il.*; – 2) *intr.* o. *in med.*, vender mig om, vender el. gaaer tilbage, ogs. αὖτις ὑποστρέφειν, *ex.* φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει, *Il.* 11, 446; Μηδὲ — ὑποτρέψειας Ὄλυμπον, til Olympen, *ib.* 3, 407; ligel. *in med.* o. *pass.*, *ex. Il.* 11, 566, o. *Herod.* 4, 129; – *b)* bes. *att.*, vender om fra Flugten el. imod Fienden, *ex.* καὶ οἵ, ὑποστρέφοντες, ἠμύνοντο, *Thuc.* 4, 33; ogs. *transl.*, bruger listige Vendinger, *ex. Xen. Anab.* 1, 2, 13.

ὑποστρόγγυλος, 2, (στρογγύλος), noget rund, rundagtig. — *ὑποστροφή, ἡ, Tilbagevenden; Tilbagekomst; νῦν ἐξ ὑποστροφῆς, omvendt, tvertimod, *Dem.*; — ὑπόστροφος, 2, tilbagedreiet; sædv. som vender el. kommer tilbage; o. — ὑποστροφώδης, 2, (εἶδος), egentl. som ligner, sædv. som foraarsager Tilbagefald; – (af ὑποστρέφω). — ὑπόστρυφνος, 2, (στρυφνός), noget sammentrækkende, snærpende, bitter; *transl.*, noget gnaven. — ὑπόστρωμα, τό, det Underbredede, Underlagte, Dyne, Hynde, Tæppe, o. dl.; τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου, Strøelse, *Xen.*; af — ὑποστρώννῡμι, o. -στρωννύω, *irr.*, *f.* -στρώσω, = ὑποστορέννυμι, s. m. s.

ὑπόστῡλος, 2, (στῦλος), som hviler paa Søiler; τὸ ὑπόστυλον, bedækket Buegang; ds. — ὑποστυλόω, støtter ved at sætte Søiler el. Piller derunder; ds. — ὑποστύλωμα, τό, en derunder sat Pille, Søile, Stive, o. dl. — ὑπόστῠφος, 2, (στυφός), = ὑπόστρυφνος. — ὑπο-στύφω [ῡ], *f.* ψω, er noget skarp el. bitter; giver en skarp, bitter, syrlig Smag. — ὑποσυγ-χέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, ryster, blander, mænger lidt sammen; 2) *transl.*, giør noget forvirret, forskrækket, skamfuld. — ὑποσυγχύνω, Biform af frgd. — ὑποσύγχῠτος, 2, *adv.* -χύτως, *adject. verb.* af ὑποσυγχέω, noget forvirret.

ὑπο-σῡλάω, borttager uformærkt. — ὑπο-σύνθημα, τό, Biparole. — ὑπο-σῡρίζω, ogs. -συρίττω, piber, suser dertil el. sagte. — ὑπο-σύρω [ῡ], afforer nedad, νηδύν; 2) bortdrager uformærkt el. hemmeligen. — ὑπόσυχνος, 2, (συχνός), noget hyppig el. megen. — ὑπο-σφάγιον, τό, det Sted, hvor Offerdyret stikkes nedenfra; o. — ὑπόσφαγμα, τό, en af det slagtede Dyrs Blod tillavet Ret; 2) et med Blod underløbet Sted, bes. ved Øiet; 3) den Saft, som Blækfisken udspröiter; af — ὑπο-σφάζω, o. -σφάττω, *f.* ξω, slagter ved at stikke nedenfra, stikker nedenfra; ds. — ὑποσφάξ, άγος, ἡ, Aabning, Spalte, Kløft, som διασφάξ, *Opp.* — ὑπο-σφίγγω, *f.* γξω, snører, trækker, binder sammen nedenfra el. lidt. — ὑποσφρᾱγίζομαι, (σφραγίζω), sætter mit Seigl derunder. — ὑπ-οσφραίνομαι, *irr.*, *f.* -οσφρήσομαι, lugter, sporer, mærker lidt dertil.

ὑπο-σχάζω, *f.* άσω, = ὑποσκελίζω. — ὑπο-σχέθω, = ὑπέχω, *inc.* — ὑπο-σχέσθαι, *inf. aor.* til ὑπισχνέομαι. — ὑποσχεσίη, ἡ, *ep.* f. ὑπόσχεσις, ἡ, ogs. ὑποσχέσιον, τό, Løfte, Tilsagn, *Hom.*; ὑπόσχεσιν ἐκπληρῶσαι, *Herod.*; o. — ὑποσχετικός, 3, hørende el. tilbøielig til at love; (af ὑπισχνέομαι). — ὑποσχηματίζομαι, = σχηματίζομαι, προσποιέομαι, *inc.* — ὑπο-σχίζω, giør et Indsnit; 2) spalter nedenfra; ds. — ὑπόσχισμα, τό, Indsnit el. Spalte nedenfra; 2) etslags Mandssko. — ὑποσχών, *part. aor.* 2 *act.* til ὑπέχω. — ὑπο-σώζω, redder el. opholder paa en Maade. — ὑπο-σωματόω, giør til et nyt Legeme. — ὑπο-σωρεύω, ophober derunder. — ὑπο-σωφρονιστής, οῦ, ὁ, Underopsynsmand ved Gymnasierne.

ὑποτᾰγή, ἡ, = ὑπόταξις; 2) h. *gramm.*, Subjunctivus. — ὑποταίνιος, 2, (ταινία), χώρα, Land med fremløbende Jordtunge, Næs, o. dl. — ὑποτακτικός, 3, (ὑποτάσσω), underordnende; ὁ ὑποτακτικός, Subjunctivus, *gramm.* — ὑποταμνόν, τό, rimel. afskaaren Urt som Trylleniddel, *Hom. Cer.*; af — ὑποτάμνω, *jon.* f. ὑποτέμνω, *Herod.* — ὑπο-τᾰνύω, *poët.* f. ὑποτείνω. — ὑπόταξις, ἡ, (ὑποτάσσω), Underkastelse; Underdanighed.

ὑπο-τᾰράσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, forstyrrer el. forskrækker lidt el. noget, brin-

ger i nogen Uorden. — *ὑπο-ταρβέω*, bliver noget forskrækket; alm. frygter for nogen, *τινά*, *Il.* 17, 533. — *ὑποταρτάριος*, 2, (*Τάρταρος*), under el. i Tartarus, *Hom.* — *ὑπότασις*, *ἡ*, (*ὑποτείνω*), at spænde el. udstrække derunder; *πεδίων ὑποτάσεις*, de sig nedad strækkende Marker, *Eur.* — *ὑπο-τάσσω*, *att.* -*ττω*, *f.* *ξω*, stiller el. ordner derunder; underkaster, betvinger; *in med.*, underkaster el. overgiver mig. — *ὑπο-ταφρεύω*, undergraver, underminerer.

ὑπο-τείνω, *f.* -*τενῶ*, 1) *transit.* o. ligel. *in med.*, spænder el. strækker derunder; holder el. rækker hen for nogen, *τινί τι*; forelægger nogen (et Spørgsmaal); df. *transl.*, - *a)* tilsiger, lover, *μισθοὺς τινι*, ogs. c. *inf.*, *ex.* *ὑποτείνοντος αὐτοῦ - βασιλέα φίλον ποιήσειν*, *Thuc.* 8, 48; - *b)* sætter i en spændt Tilstand, opvækker, *ἐλπίδα*, et Haab; alm. foranlediger, *ὀδύνας*, Smerter; — 2) *intr.*, at strække sig derunder, at ligge derfor, *ex.* om Hypotenusen. — *ὑπο-τειχίζω*, bygger en Forskandsning el. Muur derunder; df. — *ὑποτείχισις*, *ἡ*, o. *ὑποτειχισμός*, *ὁ*, at anlægge Forskandsninger under el. foran et Sted; ogs. = flgd.; o. — *ὑποτείχισμα*, *τό*, en derunder opført Muur el. Forskandsning. — *ὑπο-τεκμαίρομαι*, (*τεκμαίρω*), formoder el. slutter paa en Maade.

ὑπο-τελέω, *f.* *έσω*, afbetaler, yder, bes. en Skat el. Afgift til Staten, m. o. u. *φόρον*, *Herod.* — *ὑποτελής*, 2, (*τέλος*), *φόρου*, skattepligtig, *vectigalis*, *tributarius*; alm. underkastet, Undersaat; 2) *ὑποτελὴς μισθοῦ*, som erholder Løn el. Sold, *Luc.*; 3) *τὸ ὑποτελές*, = flgd. — *ὑποτελίς*, *ίδος*, *ἡ*, h. Philosopherne: Menneskets Evne og Anlæg til at opnaae det høieste Gode, *τέλος*. — *ὑπο-τέλλομαι*, (*τέλλω*), kommer frem derunder, opstaaer deraf.

ὑπο-τέμνω, *irr.*, *jon.* -*τάμνω*; *f.* -*τεμῶ*, skærer bort el. afskærer nedenfra; bortskærer listigen el. paa en bedragersk Maade, *Ar.*; - 2) ogs. *in med.*, afskærer el. spærrer Veien, *τὴν ὁδόν* o. *τὰς ὁδούς*; alm. optager, opfanger, *intercipio*; *transl.*, forhindrer, tilintetgiør, *τὴν ἐλπίδα*; ogs. *in med.*, *ὑποταμομένους τὸ ἀπὸ τῶν νεῶν*, efterat have afskaaret dem fra Skibene, *Herod.* 5, 86. — *ὑποτέταρτος*, 2, (*τέταρτος*), om Talforholde: som er en Fierdedeel mindre end et andet, *ex.* 3 imod 4; jf. *ἐπιτέταρτος*. — *ὑπο-τετράγωνος*, 2, næsten firkantet. — *ὑποτετραίνω*, = *ὑποτιτράω*. — *ὑπότεφρος*, 2, (*τέφρα*), noget askegraa. — *ὑπο-τηρέω*, iagttager uformærkt, oppasser hemmeligen.

ὑπο-τίθημι, *f.* *ὑποθήσω*, sætter el. lægger derunder, *θεμελιώσεις*, Grundvold, *Xen.*, *transl.* *τὰς ἐλπίδας τινί*, bibringer et Haab, *id.*; df. *transl.*, - *a)* lægger til Grund, ogs. *in med.*, *ex.* *πρὶν τὴν ἀρχὴν ὑποθέσθαι*; antager som en Grundsætning el. som afgiort, forudsætter; *in med.*, foretager mig til Behandling, *ex.* *οἶμαι, ἅπερ ὑπεθέμην, ἀπειργάσθαι μοι*, *Xen.*; - *b)* *in med.*, indskyder, indgiver, bibringer, tilraader, *ἔπος*, *ἔργον*, *βουλήν τινι*, *Hom.*; ogs. *πυκινῶς ὑποθέσθαι τινί*, at raade med Klogskab, *id.*; *Ἀλλά μοι εὖ θ' ὑπόθεν*, giv mig et godt Raad, *Od.* 15, 310; alm. paaminder, underviser, *Herod.*; sild. ogs. *in act.*; — 2) henstiller, opstiller, forelægger; *ὑποθέμενος - τοῖσι ὀνειροπόλοισι τὸ ἐνύπνιον*, neml. til Forklaring, *Herod.* 1, 107; *ὑποθεὶς τὸν ἴδιον κίνδυνον*, som har udsat sig selv for Fare, *Dem.*; - *b)* nedlægger, opbevarer; ogs. *transl.*, *ὑποθέντες τοῦτο τῇ γνώμῃ*, *Dem.*; — 3) pantsætter, *τὴν οὐσίαν*, min Eiendom, ogs. *τινί τι*; *in med.*, udlaaner paa Pant; *ὁ ὑποθέμενος*, Udlaaneren.

ὑπο-τίλλω, udriver, udrusker. — *ὑπο-τῑμάω*, vurderer derefter el. derimod; *in med.*, aftinger paa den af Klageren paastaaede Straf; ogs. vurderer selv min Formue; - 2) foregiver, bruger som Paaskud, ogs. *in med.*; df. — *ὑποτίμησις*, *ἡ*, Undervurdering, mildere Vurdering; bes. den Anklagedes Paastand om Bødernes Nedsættelse; jf. frgd.; 2) Paaskud; o. — *ὑποτῑμητής*, *οῦ*, *ὁ*, som undervurderer, som vurderer derimod; 2) h. Romerne: *subcensor*. — *ὑποτίτθιος*, o. *ὑπότιτθος*, 2, (*τίτθη*), som ligger el. dier ved Brystet. — *ὑπο-τιτράω*, *f.* *ὑποτρήσω*, giennemborer nedentil el. lidt. — *ὑποτλάω*, *inus.*, *f.* -*τλήσομαι*, *aor.* *ὑπέτλην*, bærer, taaler, lider. — *ὑποτμήγω*, o. -*τμήσσω*, *ep.* f. *ὑποτέμνω*.

ὑποτομεύς, *έως*, *ὁ*, som afskærer, Instrument til Afskæring; o. — *ὑποτομή*, *ἡ*, Afskærelse nedenfra el. lidt efter lidt; *transl.*, Bortskæren, Borttagen, Bortvenden. — *ὑπο-τονθορίζω*, o. -*τονθορύζω*, murrer el. brummer sagte. — *ὑπότονος*, *ὁ*, (*ὑποτείνω*), som understøtter; bes. Søile, som støtter Taget. — *ὑπο-τοξεύω*, skyder med Pile nedenfra. — *ὑπο-τοπάζω*, = *ὑποτοπέω*; df. — *ὑποτοπασμός*, *ὁ*, Formodning, Mistanke. — *ὑπο-τοπεύω*, -*τοπέω*, *Thuc.*, o. *ὑποτοπέομαι*, = *ὑποπτεύω*, mistænker, formoder, troer; *ὑποτοπηθέντες Δημάρητον δρησμῷ ἐπιχειρέειν*, *Herod.* 6, 70. — *ὑπότοπος*, 2, (*τόπος*), = *ὕπ*-

οπτος, mistænkelig, *inc.* — ὑπο-τορεύω, udskærer, udhugger derunder. — ὑπο-τραγῳδέω, spiller en Rolle i Tragedien under el. efter nogen, *τινί*; 2) svarer i en noget tragisk Tone. — ὑποτραυλίζω, er — ὑπότραυλος, 2, (τραυλός), som stammer lidt. — ὑποτραχήλιος, 2, (τράχηλος), under Halsen; τὸ ὑποτραχήλιον, Underhalsen; *b)* Halsen paa Søilecapitlet. — ὑπο-τρᾱχύνω, giør noget haard el. ru; foraarsager (Hørelsen) en ubehagelig Fornemmelse ved haarde og skurrende Toner; o. — ὑπότρᾱχυς, υ, *gen.* εος, (af τραχύς), noget haard el. ubehagelig; noget vred.

ὑποτρείω, *ep.* f. ὑποτρέω. — ὑποτρέμω, zittrer el. bæver lidt. — ὑποτρέπομαι, (τρέπω, *irr.*), vender tilbage, viger. — ὑπο-τρέφω, *irr.*, *f.* -θρέψω, opnærer, opelsker hemmeligen el. lidt efter lidt. — ὑπο-τρέχω, *irr.*, *aor.* ὑπέδραμον, løber derned el. derunder; løber derindunder el. dertil; ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων, *Il.* 21, 68; ogs. at løbe el. strække sig derunder; ὑποδέδρομε βῆσσα, *Hom. Ap.*; — 2) løber foran, indhenter i Løbet, λῃστάς, *Xen.*; — 3) kommer umærkeligen derind; df. *a)* sniger mig ind hos nogen; ogs. smigrer nogen, *τινί*; *b)* noget paakommer mig; ἔλεος ὑποτρέχει με, *subit me*, *Polyb.*; οὐχ ὑπέδραμε, det faldt mig ikke ind. — ὑπο-τρέω, *f.* -τρέσω, zittrer el. ængstes lidt, *Il.*; ogs. *c. acc.*, ængstes for nogen, *Il.* 17, 587. — ὑπότρητος, 2, (τρητός), giennemboret nedentil. — ὑποτρηχύνω, o. ὑπότρηχυς, *jon.* f. ὑποτραχύνω, *etc.*

ὑποτρῐβή, ἡ, Afsliden, Afgniden nedentil, bes. Hovenes; af — ὑπο-τρίβω [ῑ], *f.* ψω, afgnider, afslider nedentil el. sagte; ὑποτρίβεσθαι τὰς ὁπλάς, at løbe Hovene af sig, om Hesten. — ὑποτρίζω, qviddrer, toner, piber svagt el. sagte. — ὑπότριμμα, τό, en skarp, af allehaande sammenrevne Urter og Kryderier sammensat Sauce; ὑπότριμμα βλέπειν, at see ud efter Sennep, at see barsk; — *dim.* ὑποτριμμάτιον, τό. — ὑποτριόρχαι, ῶν, οἱ, en Høgeart. — ὑπότριτος, 2, (τρίτος), om Talforholde: en Trediedeel mindre end et andet, *ex.* 2 imod 3; jf. ἐπίτριτος. — ὑπότριψις, ἡ, (ὑποτρίβω), Gniden el. Gnidning derunder, deri, derpaa; 2) ὑποτρίψεις, Tværtræer under Bordfødderne, hvorpaa man sætter el. gnider Benene.

ὑπο-τρομέω, = ὑποτρέμω, *Il.* — ὑπότρομος, 2, (τρέμω), zittrende, frygtsom. — *ὑποτροπάδην, *adv.*, vendende tilbage; — ὑποτροπάζω f. ὑποτροπιάζω, *inc.*; — ὑποτροπή, ἡ, *poët.* ogs. ὑποτροπία, ἡ, Tilbagevenden, Tilbagevigen; — ὑποτροπιάζω, vender el. kommer tilbage, bes. om Sygdomme, *Hipp.*; df. — ὑποτροπιασμός, ὁ, Tilbagevenden, Tilbagekomst, bes. en Sygdoms; — (af ὑποτρέπομαι). — ὑποτροπικός, 3, (ὑπότροπος), tilbagevendende, som altid kommer igien. — ὑποτρόπιος, 2, (τρόπις), som befinder sig under Skibskiølen.

ὑπότροπος, 2, (τρέπω), som vender, kommer, er vendt el. kommen tilbage, *Hom.*, som ogs. har ὑπότροπος αὖτις, ὑπότρ. οἴκαδε; 2) = ὑποτροπικός. — ὑποτροφέω, opnærer, opelsker lidt efter lidt; o. — ὑποτροφή, ἡ, det Tilvoxne, en Vært; (af τρέφω). — ὑποτρόχαλος, 2, (τροχαλός), noget rund el. rundagtig. — ὑποτροχάω, *poët.* f. ὑποτρέχω. — ὑπο-τροχίζω, bringer paa el. under Hiulet. — ὑπότροχος, (τροχός), hvorunder der ere Hiul; som er paa Hiul, bevægelig. — ὑπότρῠγος, 2, (τρύξ), fuld af Bærme. — ὑπο-τρύζω, mumler el. nynner sagte, ogs. om Lyden af Høns. — ὑποτρύω, d. formildede τρύω. — ὑπο-τρώγω, *irr.*, *f.* -τρώξομαι, spiser derimellem el. dertil; spiser hemmeligen el. forud; 2) begnaver nedenfra, som ὑποξύω, *ex.* om en Flod. — ὑπ-ὀτοβέω, larmer, bruser derunder, dertil.

ὑπο-τυγχάνω, *irr.*, *f.* -τεύξομαι, kommer imode; 2) som ὑπολαμβάνω, falder nogen i Talen, besvarer, indvender. — ὑπο-τῠπόω, afformer, afbilder, fremstiller i et Billede; *in med.*, udkaster mig et Billede deraf, forestiller mig. — ὑπο-τύπτω, *irr.*, *f.* -τύψω, slaaer ned deri, κοντῷ — λίμνην, *Herod.*; ὑποτύπτουσα — φιάλῃ, slaaende dybt ned med Skaalen (for at fylde den), *id.* 3, 130; 2) *intr.*, trænger el. borer mig derind, *Nic.* — ὑποτύπωσις, ἡ, (ὑποτυπόω), Afbilden, Fremstilling i et Billede; 2) Fortegning, Forbillede, Udkast, Afrids. — ὑποτῡρίς, ίδος, ἡ, (τυρός), etslags Kage af Melk og Honning. — ὑπότυφλος, 2, (τυφλός), noget blind, halvblind. — ὑπότῡφος, 2, (τῦφος), noget stolt el. hoffærdig. — ὑπο-τύφω, *irr.*, *f.* -θύψω, opheder, antænder nedenfra, lidt efter lidt el. ved langsom Ild; *transl.*, oppuster en Lidenskab el. Affect hemmeligen el. lidt efter lidt; *in med.* o. *pass.*, at ulme under Asken; df. — ὑπότυψις, ἡ, Tænder, Tilskyndelse, *Polyb.*, (skulde vel hede ὑπόθυψις).

ὑπουάτιος, 2, (οὖας), under Ørene. — ὑπουδαῖος, 3, (οὖδας), underjordisk. — ὑπουθατίας, ου, ὁ, o. ὑπουθάτιος, 3, (οὖθαρ), under el. ved Yveret. — ὕπουλος, 2, *adv.* -ούς

λως, (οὐλή), indvendigen bollen el. usund, om et slet lægt Saar; 2) *transl.* om Personer og Ting: indvendigen el. indvortes fordærvet og slet; alm. som har en skiult Feil el. Skade, bes. falsk, lumsk; *κάλλος κακῶν ὕπουλον, Soph.*; *ὕπουλον εἶναί τινος*, at ruge over noget, at have hemmelige Planer; *ὕπουλον εἶναί τινι*, at være nogen hemmeligen fiendsk; *οὐδεὶ ἡ πόλις καὶ ὕπουλός ἐστι δι' ἐκείνους*, lider i det Indre, *Plat.*; df. — *ὑπουλότης, ητος, ἡ*, hemmelig List, Falskhed.

ὑπουραῖος, 2, (*οὐρά*), under el. paa Halen. — *ὑπουράνιος*, 2, ogs. 3, (*οὐρανός*), under Himmelen; himmelhoi, *κλέος, Hom.* — *ὑπουργέω, τινί*, som *ὑπηρετέω*, yder nogen Tieneste el. Hielp, *Herod.*; *χρηστὰ ὑπουργέειν, id.*, *χάριν τινί, Æsch.*; *pass.*, *ἀντὶ τῶν αὐτῷ ὑπουργημένων*, for de ham beviste Tienester, *Herod.* 9, 109; alm. beviser Velvillie, Opmærksomhed, Foielighed, o. dl.; df. - *ὑπούργημα, τό*, beviist Tieneste, ydet Hielp; o. - *ὑπούργησις, ἡ*, o. *ὑπουργία, ἡ*, Tieneste, Hielp, Bistand; Velvillie, Tienstfærdighed, Foielighed; o. — *ὑπουργικός*, 3, *adv.* *-κῶς*, tienstfærdig, venlig, villig; af — *ὑπουργός*, 2, *ctr.* f. *ὑπόεργος*, (*ἔργον*), som yder Tieneste el. Hielp; behielpelig, medvirkende, *τινί*, til noget; tienstfærdig, foielig; *ὁ ὑπουργός τινος*, nogens Tiener. — *ὑπουρίς, ίδος, ἡ*, (*οὐρά*), Rumperem.

ὑπόφαιδρος, 2, (*φαιδρός*), noget munter el. opromt. — *ὑπο-φαίνω, irr., f.* *-φᾰνῶ*, gior synlig el. viser derunder; *θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης*, tog frem derunder, *Od.* 17, 409; viser, lader see halvt el. hemmeligen, *μικρὰν ἐλπίδα - τινί*, lader skimte et svagt Haab, *Dem.*; – 2) *intr.* o. *in med.*, viser mig, bliver synlig derunder; begynder at vise mig, bes. om Lyset, o. dl., *ex.* *ἡμέρα, ἔαρ ὑπέφαινε* o. *ὑπεφαίνετο, Xen.*; ogs. *impers.*, *ἕως ὑπέφαινεν*, til det lysnede, *id.* — *ὑπόφαιος*, 2, (*φαιός*), noget graa. — *ὑπο-φακώδης*, 2, (*εἶδος*), noget lindsefarvet. — *ὑπο-φαρμάσσω*, *att.* *-ττω, f.* *ξω*, blander, tilsætter med *φάρμακα*, forfalsker.

ὑπόφᾰσις, ἡ, (*ὑποφαίνομαι*), *ὀφθαλμῶν*, den Feil, at Oiet viser sig under den Sovendes halvaabne Oienlaag, *Hipp.* — *ὑποφᾶτις, ιος, ἡ, dor.* f. *ὑποφῆτις, fem.* til *ὑποφήτης*; men *Pind. Pyth.* 2, 140, bor efter *Boeckh.* læses *ὑποφαύτιες*. — *ὑπόφαυλος*, 2, (*φαυλός*), noget slet el. ringe. — *ὑπόφαυσις, ἡ*, (*φαῦσις*), smal Aabning, hvorigiennem Lyset falder; alm. liden Aabning, et Mellemrum, *Herod.* 7, 36. — *ὑποφαύσκω*, begynder at lyse el. skinne. — *ὑπόφαυτις, ιος, ἡ, æol.* f. *ὑπόφασις*; df. *διαβολιᾶν ὑποφαύτιες*, Bebagvelsens hemmelige Indskydelse, *Pind. Pyth.* 2, 140, (efter *Boeckh.* 76).

ὑπο-φείδομαι, skaaner noget, er temmelig skaansom el. tilbageholden. — *ὑπο-φέρω, irr., f.* *ὑποίσω, aor.* *ὑπήνεγκα, ep.* *ὑπήνεικα*, o. *ὑπήνεικον*; – *a)* bringer bort derfra, bes. af en Fare, *Il.* 5, 885; – *b)* bærer, (gaaer under en Last), *ὅπλα, Xen.*; *transl.*, udholder, *μοχθούς, εἰσφοράς, ἀναλώματα*; – *c)* bringer derind, bes. ved List; tilbyder, foreslaaer; (*μὴ δέχεσθαι*) *σπονδὰς ἀδίκως ὑποφερομένας, Xen.*; ogs. foregiver, indvender, bruger til Paaskud; – *d)* bringer, drager, trækker derned; bringer til at falde, glide, synke; *ὁ ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιπορoῦντας*, kastede omkuld; *transl.*, formindsker, svækker; — 2) *intrans.* o. *in pass.*, falder, glider; *χωρία ὑποφέροντα*, slibrige, glatte Steder; forfalder, aftager; – *b)* lader Modet synke, bliver modlos, *Plut.*

ὑπο-φεύγω, irr., f. *ξομαι*, undflyer hemmeligen; undflyer nogen, *τινά, Il.* 22, 200. — *ὑποφητεύω*, er – *ὑποφήτης, ου, ὁ*, (*φημί*), som forkynder, forklarer, udlægger; en Tolk; bes. som forkynder el. tolker Gudernes Villie, den Præst, som udtaler Oraklets Svar, *Il.* 16, 235; sild. ogs. en Digter, *vates, Theocr.*; df. — *ὑποφητικός*, 3, *adv.* *-κῶς*, horende til, passende for en *ὑποφήτης*, paa hans Maade. — *ὑποφῆτις, ιδος, ἡ, fem.* til *ὑποφήτης*. — *ὑποφήτωρ, ορος, ὁ*, = *ὑποφήτης*; 2) *κιθάρης ὑποφήτορες*, Citharspillere, *poët.*

ὑποφθᾰδόν, adv., (*ὑποφθάνω*), forekommende. — *ὑποφθάλμιος*, 2, (*ὀφθαλμός*), under Oinene; *τὰ ὑποφθάλμια*, = *ὑποκοιλίς*. — *ὑπο-φθάνω, irr., f.* *-φθάσω*, o. *-φθήσομαι, aor.* *ὑπέφθᾰσα* o. *ὑπέφθην, inf.* *ὑποφθῆναι, part.* *-φθάς, pf.* *ὑπέφθακα*; – er forud, forekommer, gior noget forst; *ὑποφθὰς - περόνησεν*, giennemborede ham forst, *Il.* 7, 144; ligel. *in med.* o. *c. acc.*, *Od.* 15, 171; [Qvantitæten see u. *φθάνω*]. — *ὑπο-φθέγγομαι, f.* *-γξομαι*, toner, taler dertil, derefter el. sagte.

ὑπο-φθείρω, fordærver, fortærer, opslider lidt efter lidt; *transl.*, forforer; *in pass.*, forsvinder, gaaer til Grunde lidt efter lidt. — *ὑπο-φθονέω*, misunder lidt el. hemmeligen; af — *ὑπόφθονος*, 2, *adv.* *-φθόνως*, (*φθόνος*), noget misundelig; *ὑποφθόνως ἔχειν πρός τινα*, at bære hemmeligt Nag til nogen, *Xen.*; ogs. udsat for Misundelse. — *ὑποφθορεύς, έως, ὁ*, (*ὑποφθείρω*), en Fordær-

ver, Forfører. — ὑπο-φλεγέθω, poët. f. ὑποφλέγω. — ὑπο-φλεγμαίνω, har nogen Betændelse el. Bollenhed. — ὑπο-φλέγω, f. ξω, antænder el. opheder ved underlagt Ild. — ὑπόφλοισβος, 2, (φλοῖσβος), brusende derunder el. sagte, θάλασσα, poët.

ὑπο-φοινίζω, er noget purpurrod, inc. — ὑπο-φοινίσσω, poët. ὑπαιφοιν., gjør noget el. lidt purpurrød. — ὑποφόνια, τά, (φόνος), de Bøder, som Morderen betalte til den Dræbtes Slægtninger, for at undgaae Blodhævn; h. Solon hede disse Bøder ἄποινα, h. Hom. ποινή. — ὑποφορά, ή, (ὑποφέρω), Frembringen el. Fremholden o. d. Fremholdte; df. transl., Indvending, Bebreidelse; — 2) Nedadføren o. d. Nedadførte; df. a) Afførelse; b) Synken, Gliden; transl., Forfald, Aftagende; c) steilt Sted, en Brink; d) huul Gang nedad, en Fistel. — ὑπόφορος, 2, 1) (φόρος), skatskyldig, afgiftspligtig, tributarius; — 2) (ὑποφορά, Bem. 2), a) om Jordbunden: heldende, slibrig, hvor man ikke kan fæste Fod; b) med huul Gang nedad, fistelagtig.

ὑποφραδμοσύνη, ή, Tiltalen, Tiltale; Tilraaden, Raad, Hes. — ὑπο-φράζομαι, (φράζω, irr.), = ὑπονοέω. — ὑπο-φράσσω, att. -ττω, f. ξω, tilstopper, tilspærrer. — ὑπο-φρίσσω, att. -ττω, f. ξω, har en liden Gysen; har etslags hemmelig Frygt for nogen, τινά. — ὑποφρύγιος, 2, underphrygisk, om en Toneart. — ὑποφυγή, ή, (φεύγω), Tilflugt, Tilflugtssted, τινός, imod noget. — ὑποφύομαι, (φύω, irr.), voxer op derunder, nedenfra el. derefter. — ὑπο-φυσάω, blæser derunder el. sagte. — ὑπόφυσις, ή, (ὑποφύομαι), Eftervæxt, Tilvæxt, Stud. — ὑπο-φυτεύω, planter derunder. — ὑπο-φωλεύω, o. -φωλέω, ligger skjult derunder. — ὑπο-φωνέω, tilraaber, raaber derimod; df. — ὑποφώνησις, ή, Tilraaben, Tilraab. — ὑπο-φώσκω, bliver noget el. lidt efter lidt lys el. klar.

ὑπο-χάζομαι, gaaer tilbage, viger noget el. lidt efter lidt; (i Prosa ὑποχωρέω). — ὑπο-χαίνω, irr., har Munden halv aaben; alm. at staae lidt ud fra hinanden. — ὑπο-χαίρω, irr., glæder mig lidt el. hemmeligen. — ὑπο-χαλάω, giver efter, aflader lidt efter lidt el. hemmeligen, τινός, fra noget. — ὑπο-χαλεπαίνω, bliver noget vred. — ὑποχαλινίδιος, 3, (χαλινός), under Bidselet; ή ὑποχαλινιδία, riml. en Grime, Xen. Equ. 7, 1; efter nogle: en Trendse. — ὑπόχαλκος, 2, (χαλκός), hvis Indre el. Masse er af Kobber, bes. om forgyldte Mønter; df. uægte, forfalsket, Plut.; jf. ὑπόξυλος; df. — ὑποχαλκόω, blander med Kobber, forfalsker ved Tilsætning af Kobber. — ὑπο-χαράσσω, att. -ττω, f. ξω, indgraver el. skriver derunder. — ὑποχαροπός, 2, noget χαροπός. — ὑπο-χάσκω, = ὑποχαίνω, Ar. — ὑπόχαυνος, 2, (χαῦνος), noget opsvulmet; noget opblæst el. indbildsk; df. — ὑποχαυνόω, gjør noget bollen el. hoven; gjør noget opblæst el. indbildsk.

ὑποχείριος, 2, ogs. 3, (χείρ), som er ved Haanden el. til at faae fat paa, χερσός, Od. 15, 448; sædv. som er i nogens Magt, underkastet, afhængig af nogen, τινί, Herod.; ὑποχείριον λαβεῖν, ποιεῖσθαί τινα, at bringe under sig, at betvinge. — ὑπ-οχετεύω, afleder derunder. — ὑπόχευμα, τό, det derunder el. dertil Gydede, Pind. Pyth. 5, 134, men skrives af Boeckh. adskilt ὑπὸ χεύματι; af — ὑπο-χέω, irr., f. -χεύσω, aor. ὑπέχεα, ep. -χευα, gyder derunder, deri, dertil; strøer, breder derunder, φύλλα, βοείας, Hom.; transl., ἀπιστίη-ὑπεκέχυτο αὐτῷ, ham paakom en Tvivl, Herod. 2, 152. — ὑποχή, ή, (ὑπέχω), rundt Fiskergarn. — ὑπόχηλα, τά, (χηλή), de fremragende Ledeknokler bag paa Haanden, hvor Fingrene begynde.

ὑποχθόνιος, 2, o. ὑπόχθων, ονος, 2, (χθών), under Jorden, underjordisk. — ὑποχίτων, ονος, 2, (χιτών), under Underklædningen; 2) ὁ ὑπόχ., Underklædningen selv. — ὑπο-χλιαίνω [ι anc.], opvarmer noget el. lidt efter lidt. — ὑπ-οχλίζω, bortthæver, bortskyder derunder, bes. Dørslaaen. — ὑπόχλοος, 2, (χλόος), = ὑπόχλωρος. — ὑποχλωρο-μέλας, ᾶνος, ὁ, noget blegsort; af — ὑπόχλωρος, 2, (χλωρός), noget grøn el. bleg. — ὑποχοιρίς, ίδος, ή, etslags Plante af Cichorieslægten. — ὑπόχολος, 2, (χολή), under Galden; som ikke kan styre sin Galde el. Vrede; 2) med nogen Galde. — ὑποχονδριακός, 3, syg i Underlivet; af — ὑποχόνδριος, 2, (χόνδρος), under Brystbrusket el. Hjertegruben; τὸ ὑποχόνδριον, o. τὰ ὑποχόνδρια, Underlivet og de bløde Dele, som befinde sig deri. — ὑπο-χορηγέω, giver Omkostningerne dertil; alm. understøtter ved et Forehavende; — denne Handling, ὑποχορηγία, ή. — ὑποχος, 2, (ὑπέχω), underkastet, underdanig, τινί; πάντη γὰρ πάντα θεοῖς ὑποχα, i el. under Gudernes Magt; 2) som ἔνοχος, skyldig, forfalden, τινός, ex. μηδεμιᾶς ἐξωλείας ὑπόχους ἑαυτοὺς ποιεῖν, ikke at paadrage sig Forbandelse ved Mened, Dem.

ὑπο-χραίνω, tilsmudser, tilpletter lidt. — ὑπο-χρεμετίζω, vrinsker dertil, derved. — ὑπο-χρέμπτομαι, ophoster lidt el. sagte, *Hipp.* — ὑπόχρεως, ων, *gen.* ω, (χρέος), forgieldet, *Ar.*; ὑπόχρεως ἦν ἅπασα ἡ οὐσία, *Dem.*; 2) forbunden, forpligtet, φιλίας καὶ χάριτος, ved Beviser paa Venskab og Velvillie, *Plut.*, ogs. χάριτι, *Polyb.* — ὑπο-χρίω, stryger derunder, *sublino*; ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, at undermale sine Øine, *Xen.* — ὑπόχρυσος, 2, (χρυσός), blandet med Guld, guldholdig; jf. ὑπάργυρος; 2) som sidder under el. i Guld, meget rig, ἔμπορος. — ὑπο-χρωματίζω, maler derunder el. deri.

* ὑπόχυμα, τό, = flgd., Bem. 2; — ὑπόχυσις, ἡ, Gyden derunder el. dertil; 2) Øiets Fordunkling ved den standsede Fugtighed, Stær; — ὑποχυτήρ, ῆρος, ὁ, Kar, hvormed man gyder Olie i Lampen; o. — ὑπόχυτος, 2, gydt el. blandet deri, dertil; df. *transl.*, uægte, forfalsket; οἶνος ὑπόχυτος, etslags sød Viin; - (af ὑποχέω). — ὑπο-χωλεύω, er noget lam, halter noget. — ὑπο-χωρέω, gaaer, viger, trækker mig tilbage, *Il.*; ὑποχωρεῖν τινι τοῦ θρόνου, at vige sit Sæde for nogen, *Ar.*; 2) gaaer nedad; df. ἡ γαστὴρ ὑποχωρεῖ, har Aabning; df. — ὑποχώρημα, τό, hvad der gaaer bort ved Aabning, Excrementer; o. — ὑποχώρησις, ἡ, Tilbagegaaen, Tilbagetog; 2) ὑποχώρησις τῆς γαστρός, Aabning.

ὑποψαθυρός, 2, (ψαθυρός), noget hullet, noget mor el. skiør. — ὑπο-ψαλάσσω, beføler nedenfra el. sagte. — ὑπο-ψάλλω, berører sagte, bes. Strængene, lader dem tone sagte; ogs. om Sangen, o. alm. om Sproget, *ex.* ὑποψάλλει τὴν Ἀτθίδα ἡ γλῶσσα, toner efter el. ligesom den attiske Mundart. — ὑπόψαμμος, 2, (ψάμμος), med Sand under; blandet med Sand, sandet, *Herod.*

ὑπόψαρος, 2, (ψαρός), noget spraglet el. plettet. — ὑπο-ψαύω, berører let el. sagte. — ὑποψάφαρος, 2, (ψαφαρός), noget hullet, noget sprød el. skiør. — ὑπο-ψάω, *irr.*, *f.* -ψήσω, sædv. *in med.*, aftørrer, afstryger nedentil el. sagte, τοῖς ποσί, kradser Jord derpaa, *Æl.* — ὑπο-ψεκάζω, drypper ned deri; 2) = ὑποπίνω, *Xen.*, *inc.* — ὑπο-ψελλίζω, læsper el. stammer noget. — ὑπο-ψεύδομαι, lyver lidt. — ὑπο-ψηλαφάω; *ion.* -φέω, = ὑποψαλάσσω. — ὑποψήφιος, 2, (ψῆφος), hemmeligen el. stiltiende valgt. — ὑποψήφισις, ἡ, Beregning; o. — ὑποψηφιστής, οῦ, ὁ, som beregner; (af ψηφίζω). — ὑπόψηφος, 2, (ψῆφος), τινί, som kan vælges dertil, Candidat til et Embede.

ὑποψία, ἡ, (ὑπόψομαι), Mistanke, Formodning; ὑποψίην ἔχειν, at være mistænkt, *Herod.* 9, 99; 2) mistænkelig el. dadlesyg Iagttagelse, *Thuc.*; df. — ὑποψιαστικός, 3, *adv.* -κῶς, mistænkelig; mistroisk. — ὑπο-ψιθυρίζω, hvisker, indgiver, bibringer derhos, derimod, hemmeligen. — ὑπόψιος, 2, (ὑπόψομαι), som sees nedenfra el. med skelende Blik; df. hadet, foragtet, ἄλλων, fremfor el. iblandt andre, *Il.* 3, 42, (hvor man ogs. læste ἐπόψιον); 2) sild., som falder i Øinene, synlig. — ὑπο-ψοφέω, larmer derunder el. derved; giver en svag Lyd fra mig. — ὑπόψυχρος, 2, (ψυχρός), noget kold el. kolig. — ὑπο-ψύχω, *irr.*, gior noget kold, afkøler noget el. lidt efter lidt. — ὑπ-οψωνέω, bedrager ved Indkiøbet af Levnetsmidler, *Ar.* — ὑπο-ψωρώδης, 2, (εἶδος), noget skabbet.

ὑπτιάζω, *f.* άσω, (ὕπτιος), lægger, lener, bøier mig tilbage; df. *transl.*, *a)* er sorgløs, skiødesløs, efterladen; *b)* kaster mig tilbage, bryster mig; - 2) *transit.*, bøier el. lægger tilbage; ἑαυτὸν ὑπτιαστέον, man maa bøie sig tilbage, *Xen.*; df. — ὑπτίασις, ἡ, = ὑπτιασμός; — ὑπτίασμα, τό, det Tilbagebøiede; ὑπτιάσματα χερῶν, at bede med udstrakte Hænder, *Æsch.*; 2) det Forsømte; o. — ὑπτιασμός, ὁ, Tilbagebøien, Tilbagebøining; 2) *transl.*, Utilbøielighed, Ulyst, πρὸς τροφήν. — ὑπτιάω, *poët.* f. ὑπτιάζω.

ὕπτιος, 3, tilbagebøiet, som ligger tilbage, baglends; πέσεν ὕπτιος, faldt baglends, *Il.*, *oppon.* πρηνής; bes. - *a)* om Legemet: som er bagved el. ovenfor, *ex.* Ryggen i Sammenl. m. Maven; ὑπτία χείρ, *manus supina*, Bagen paa Haanden, *oppon.* πρηνὴς χείρ; df. om en opreist Stilling: bagpaa, om en liggende: ovenpaa; - *b)* om en Beliggenhed: skraalig, steil; om et Land: flad, jevn; — 2) *transl.*, - *a)* sorgløs, skiødesløs, efterladen, magelig, som *supinus*; - *b)* som kaster sig stolt tilbage, som bryster sig; - (af ὑπό, ligesom *supinus* af *sub*; besl. m. ὕψος); df. — ὑπτιότης, ητος, ἡ, Bøining bagover; at ligge baglends; at vende Ryggen; om et Sted: Skraaning, Steilhed; - 2) *transl.*, Sorgløshed, Efterladenhed, Slaphed.

ὑπωάδιος, 2, (ᾠόν), som endnu er i Ægget, som endnu ikke er krøben derudaf. — ὑπώβολος, 2, = ὑπόβολος, pantsat. — ὑπωλένιος, 2, ogs. 3, (ὠλένη), som ligger el. er under Albuen. — ὑπώμαιος, 2, under Skulderen el. Boven; πούς ὑπώμ., Forbenet; o. — ὑπωμία, ἡ, Stedet under Skulderen; (af ὦμος). — ὑπωμοσία, ἡ, = ὑπομοσία. — ὑπ-

ωπιάζω, slaaer i Ansigtet, bes. slaaer nogen et blaat Øie el. en Bule, *Ar.*; df. - ὑπωπιασμός, ὁ, Slag i Ansigtet og den deraf opstaaende Bule; af — ὑπώπιον, τό, (ὤψ), Stedet under Øinene; alm. Ansigtet; 2) = ὑπωπιασμός, lat. *sugillatio, sugillatum*; 3) som τύλος, Træl, Forhærdelse; 4) en Bært, hvis Rod lægges paa Buler, o. dl. — ὑπωπίς, ίδος, ἡ, = frgd., Bem. 4.

ὑπώρεια, ἡ, *jon.* ὑπωρέη, *Herod.*, Foden af et Bierg; Egn under et Bierg, *Hom.*, m. underforst. χώρα; *fem.* af - ὑπώρειος, 2, ogs. ὑπόρειος, (ὄρος), under et Bierg. — ὑπώρορα, *pf.* 2 til ὑπόρνυμι, *Hom.* — ὑπωρόφιος, 2, ogs. 3, *Pind.*, ogs. ὑπώροφος, 2, (ὄροφος), som er under Taget, el. i Huset; ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμέν, vi ere dine Giester, *Il.* 9, 636; ἡ ὑπωροφία, *sc.* χώρα, Kaminen; 2) som er nærmest Taget; ἡ ὑπωρόφιος, = ὑπερῷον; 3) ὑπωρ. βοά, Tone som af en Rorpibe, (af ὄροφος f. κάλαμος). — ὑπωρυχία, ἡ, (ὑπορύσσω), at grave dernnder; den undergravede Deel. — ὕπωχρος, 2, (ὠχρός), noget guul el. bleg, *subpallidus*.

ὕραξ, ᾶκος, ὁ, Muus, Spidsmuus, *sorex*. — ὑῤῥίς, ἡ, rimel. *inus.*; df. *dim.* ὑῤῥισκός, *s.* ὑῤῥίσχος, flettet Kurv, bresl. m. ἄῤῥιχος. — ὑρτάνη, ἡ, Pottelaag. — ὕρχη, ἡ, *æol.* ὕρχη, Leerkar, hvori man nedsalter Fisk, *Ar.* — ὗς, ὁ, ἡ, *gen.* ὑός [ῠ], *acc.* ὗν, som σῦς, et Sviin; ὁ ὗς Orne, ἡ ὗς, So; ὗς ἄγριος, Vildsvinet, *Xen.*; som Ordsprog, ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν, *sus Minervam* (*increpuit*, rettede paa hende), el. ὗς ποτ᾽ Ἀθηναίαν ἔριν ἤρισε; ὗς ἐκώμασε, om et frækt Menneske; ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται, Dumheden vil selv løbe i sin Fordærvelse.

ὑσγινοβαφής, 2, (βάπτω), o. ὑσγινόεις, εσσα, εν, skarlagenfarvet, skarlagenrød; af — ὕσγινον, τό, etslags Plantefarve, rimel. Kermes; (ὕσγη *inus.* skal være galatisk f. πρῖνος). — ὕσδος, ὁ, *æol.* f. ὄσδος, ὄζος. — ὑσθῆναι, *inf. aor. pass.* af ὕω. — ὕσθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, = ὕστριξ. — Ὕσιρις, ὁ, *æol.* f. Ὄσιρις. — ὗσις, εως, ἡ, (ὕω), Regnen, Regn. — ὕσκλοι, οἱ, Kanter og Stropper, hvorigiennem man drog de Remmer, hvormed Saudalerne befæstedes under Foden. — ὗσμα, τό, (ὕω), Regn, *Hipp.*, ogs. *in pl.* — ὑσμίνη [ῑ], ἡ, *dat. metaplast.* ὑσμῖνι, *Il.* 2, 863, Træfning, Slag, Feltslag, κρατερή, *Il.*; Πρώτη ἐν ὑσμίνῃ, *i. e.* ἐν προμάχοις, *ex. ib.* 15, 340; - *c*) ὑσμίνηνδε, som *adverb.*, i el. til Slaget, *ib.* 2, 477.

ὑσ-πέλεθος, ὁ, Svinemog. — ὑσπλαγίς, ίδος, ἡ, *Ar.*, *dor.* f. ὑσπληγίς, = flgd. — ὕσπλαγξ, αγγος, o. ὕσπλαξ, αγος, ἡ, *dor.* f. ὕσπληγξ, ηγγος, ἡ, sield. ὁ, ogs. ὕσπληξ, ηγος, ἡ, Line, som var trukken for Enden af Veddeløbsbanen, og som nedlodes, naar Kampen begyndte; df. στῆναι ἐφ᾽ ὕσπληγγος, ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ, o. dl., *Luc.*; - 2) Fuglefængerens Line el. Slynge, *Theocr.*; ogs. Stillepinden i en Fælde; - 3) den af Ordets Formation af ὗς o. πλήσσω afledede Bem. Pigstav, o. dl., hvormed Sviin drives, er meget uvis. — ὑσπολέω, er - ὑσπόλος, 2, (πολέω), som vogter Sviin, Svinehyrde; jf. αἰπόλος, o. fl.; o. — ὕσπορος, ὁ, (πόρος), lavt Vand el. Vadsted for Sviin, *Nonn.*; formet som βόσπορος; (af ὗς). — ὕσσακος, ὁ, o. ὕσσαξ, ἄκος, ὁ, *Ar.*, = χοῖρος, Bem. 2. — ὑσσός, ὁ, Kastespyd, Romernes *pilum*, *Polyb.* — ὑσσωπίτης, ου, ὁ, οἶνος, Viin, som er tilsat med - ὕσσωπος, ἡ, *hyssopus*, Isop. — ὑσσωτός, 3, (ὑσσός), giort el. formet som et Kastespyd.

ὑστάτιος, 3, egentl. hørende til den sidste, ὕστατος; men sædv. *poët.* f. ὕστατος, *ex. Il.* 15, 634; *neutr.* ὑστάτιον som *adv.*, tilsidst, *Hom.*; (formet som μεσσάτιος, τοσσάτιος, o. fl.); af — ὕστατος, 3, den sidste (i Tiden el. Nummet); den yderste, bagerste, underste; *neutr.* ὕστατον o. ὕστατα, tilsidst (om Tiden), *Hom.*, som ogs. forbinder πύματόν τε καὶ ὕστατον, o. ὕστατα καὶ πύματα; *oppon.* πρῶτος; (*superl.* til *compar.* ὕστερος). — ὑστέρα, ἡ, Moderen, Moderslív, Fosterleie, *uterus*; (*fem.* af frgd.). — ὑστεραῖος, 3, (ὕστερος), den derpaa følgende; sædv. ἡ ὑστεραία, *sc.* ἡμέρα, den følgende el. næste Dag; τῇ ὑστεραίᾳ, *postridie*. — ὑστεραίω, = ὑστερέω, *inc.* — ὑστεραλγής, 2, (ὑστέρα, ἄλγος), som har el. foraarsager Smerte i Moderen.

†ὑστερεύω, o. ὑστερέω, (ὕστερος), er sildigere el. bagefter; df. 1) kommer sildigere end nogen, τινός; kommer for sildigen til noget; ὑστέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε, *Xen.*; - 2) følger efter, er bagved; er ringere el. svagere; ὑστερεῖν τινι, at staae tilbage i noget; - 3) naaer ikke, forfeiler, undværer; mangler; lader gaae forbi, forsømmer; - 4) ikke at være ved Haanden, at feile, at mangle; sild. ogs. *in med.*; df. — ὑστέρημα, τό, at staae tilbage, at komme til kort; Mangel; — ὑστέρησις, ἡ, at komme for sildigen; alm. = frgd.; o. — ὑστερητικός, 3, som bliver tilbage, som kommer bagefter; ὑστερητ. τύπος, den Beskaffenhed, at Feberen indtræffer sildigere.

ὑστερίζω, (ὕστερος), som ὑστερέω, kommer sildig el. for sildig, ἡμέρῃ μιῇ τῆς συγκειμένης, een Dag sildigere end det

var bestemt; df. - *a)* bliver tilbage el. ligger under for nogen, *τινός*; - *b)* forfeiler, forsømmer noget; har Mangel paa noget, *τινός*. — *ὑστερικός*, 3, (*ὑστέρα*), hørende til el. vedkommende Moderen; som lider af hysteriske Onder; *ὑστερικὰ πάθη*, Modersyge. — **ὑστεροβουλέω*, er - *ὑστερόβουλος*, 2, (*βουλή*), som veed at raade bagefter, efterklog; df. - *ὑστεροβουλία*, *ἡ*, Overlæg efter Handlingen; — *ὑστερογενής*, 2, (*γένος*), sildigere voxen el. opstaaen; o. — *ὑστερογονία*, *ἡ*, (*γόνος*), Efterkommere, Efterslægt; — (af *ὕστερος*).

**ὑστερολογέω*, er - *ὑστερολόγος*, 2, (*λέγω*), som taler sidst el. tilsidst; 2) *ὁ ὑστερολ.*, den Skuespiller, som spiller den sidste Rolle; df. - *ὑστερολογία*, *ἡ*, den sidste el. den Sidstes Tale; bes. den sidste Skuespillers Rolle; 2) h. *rhet.*, = *πρωθύστερον*; — *ὑστερόμητις*, *ὁ*, (*μῆτις*), = *ὑστερόβουλος*; — *ὕστερον* som *adv.*, see u. *ὕστερος*; — *ὑστεροπᾰθέω*, (*πάσχω*, *παθεῖν*), lider sildigere; — *ὑστερόποινος*, 2, (*ποινή*), som hævner, straffer bagefter el. længe derefter, *Æsch.*; — *ὑστερόποτμος*, 2, (*πότμος*), som holdtes for død, men dog kommer tilbage; — *ὑστερόπους*, *ὁ*, *ἡ*, -*πουν*, *τό*, *gen.* -*ποδος*, (*πούς*), som gaaer el. kommer bagefter, sildigt, langsomt; o. — *ὑστερόπρωτον*, *τό*, (*πρῶτος*), omvendt, op og ned, *præposterum*; jf. *πρωθύστερον*; - (af flgd.).

ὕστερος, 3, *adv.* *ὑστέρως*, sædv. *ὕστερον*, som er sildigere el. bagefter; df. - *a)* om Tiden: sildigere, følgende, kommende; *ὑστέρῳ χρόνῳ*, som *ὕστερον*, derefter, *Herod.*; *τῷ ὑστέρῳ ἔτει*, *Xen.*; *ἐξ ὑστέρου*, ogs. *ἐξ ὑστέρης*, bagefter, sildigere; ogs. *c. gen.*, *ex.* *σεῦ ὕστερος*, efter dig, *Il.* 18, 333, - *b)* om Stedet: som kommer derefter, den anden, den næste; *τὸν ὕστερον καὶ τὸν τρίτον*, *Xen.*; jf. *Il.* 16, 479; - *c)* *transl.*, som staaer tilbage, ringere, svagere; *γυναικὸς ὕστερος*, som ligger under for en Qvinde, *Soph.*; - *d)* s. *adv.* bruges ofte *neutr.* *ὕστερον*, o. *ὕστερα*; ogs. *ἐς ὕστερον*, derefter, derpaa, i Fremtiden; *ὕστερον τουτέων*, efter dette, *Herod.* 9, 105; jf. ogs. *ὕστατος*; - (rimel. af *ὑπό*, o. besl. m. *ὕψος*).

**ὑστεροφημία*, *ἡ*, (*φήμη*), Eftermæle; — *ὑστεροφθόρος*, 2, (*φθείρω*), som fordærver el. skader bagefter; — *ὑστερόφωνος*, 2, (*φωνή*), som toner el. lyder bagefter; o. — *ὑστεροχρονέω*, er sildigere i Tiden; df. - *ὑστεροχρονία*, *ἡ*, en sildigere Tid; - (af *ὕστερος*). — *ὑστέρῳ*, *adv.* til *ὕστερος*, bagefter, for sildigt. — *ὑστήρια*, *τά*, (*ὗς*), Fest, paa hvilken man offrede Sviin. — *ὑστιακός*, *ὁ*, etslags Drikkekar, *Ath.* — *ὕστριξ*, *ιχος*, o. *ὕστριγξ*, *ιγγος*, *ὁ*, *ἡ*, (*ὗς*, *θρίξ*), Svinehaar, Svineborster; 2) Pindsviin; 3) Pidsk af Haar, hvormed Slaver straffedes; - i denne Bem. ogs. *ὑστριχίς*, *ίδος*, *ἡ*, o. *ὕστριχος*, *ὁ*.

ὑφᾱγεῦ, *dor.* f. *ὑφηγοῦ*. — *ὑφάδιον*, *τό*, *dim.* af *ὑφή*. — *ὕφαδρος*, 2, (*ἁδρός*), noget fast, stærk, tyk. — *ὕφαιμος*, 2, (*αἷμα*), underløben med Blod, blodig. — *ὑφαίνω*, *f.* *ὑφᾰνῶ*, *aor.* *ὕφηνα*, *att.* ogs. *ὕφᾱνα*, *pf.* *ὕφαγκα*, (*ὑφάω*), væver, *ἱστόν*, *Hom.*, ogs. *φάρεα*, *Od.* 13, 108; indvæver, ogs. *in med.*, *ex.* *ὑφήνασθαί τι θήρατρον*, *Xen.*; — 2) ofte *transl.*, - *a)* opspinder, anstifter, udtænker sindrigt el. listigen, *μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν*, *Il.* 3, 212, ligel. *δόλους καὶ μῆτιν*, ogs. undert. m. tilføiet *ἐνὶ φρεσί*; - *b)* forfærdiger, bringer i Stand; *ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον*, at forberede, begrunde Fremtidens Lykke, *Pind. Pyth.* 4, 251; ogs. *in med.*; [*ῡ* alene sild.].

ὑφαίρεσις, *ἡ*, Borttagen derunder; hemmelig Borttagen el. Fravenden; af — *ὑφ-αιρέω*, *irr.*, *f.* *έσω*, *aor.* *ὑφεῖλον*, trækker el. tager bort derunder; tager, bringer frem el. op deraf, *τί τινος*, *Pind. Nem.* 7, 116; *b)* trækker el. regner derfra, *τί τινος*; - 2) *in med.*, borttager hemmeligen, tilvender mig, stiæler, *τί τινος*, noget fra nogen, *Herod.* 5, 83; ogs. rydder hemmeligen af Veien; df. *pf. part. pass.* *ὑπαραιρημένος*, (*jon.* f. *ὑφαιρημένος*), hemmeligen ombragt, *id.*, 3, 65; *b)* alm. tilegner mig; bes. fører mig til Nytte, *τοὺς καιρούς*, passer den rette Tid. — *ὑφαλικός*, 3, (*ἅλς*), noget salt, *Hipp.*; 2) i Nærheden af Havet, *inc.* — *ὑφ-άλλομαι*, *irr.*, springer frem nedenfra el. ned under. — *ὑφ-ἀλμυρίζω*, er - *ὑφάλμῠρος*, 2, (*ἁλμυρός*), som smager af Salt, noget salt. — *ὕφαλος*, 2, (*ἅλς*), under Havet. — *ὑφαλυκός*, 3, = *ὑφαλικός*. — *ὕφαμμος*, 2, (*ἄμμος*), med Sand under; sandet.

ὑφανάω, *poët.* f. *ὑφαίνω*. — **ὕφανσις*, *ἡ*, Væven el. at væve; — *ὑφάντης*, *ου*, *ὁ*, en Væver; — *ὑφαντικός*, 3, hørende til en Væver el. til hans Kunst; *ἡ ὑφαντική*, *sc.* *τέχνη*, Væverkunsten; — *ὑφαντοδίνητος*, o. -*δόνητος*, 2, (*δινέω*, *δονέω*), egentl. svungen i Væven, alm. = flgd.; — *ὑφαντός*, 3, *adject. verb.*, *ἐσθής*, *εἵματα*, *Od.*; *τὰ ὑφαντά*, Tøier med indvævede Figurer; df. - *ὑφαντουργός*, 2, (*ἔργον*), som gjør vævet Arbeide; o. — *ὑφάντρια*, *ἡ*, *fem.* af *ὑφάντης*, en Væverske; - (af *ὑφαίνω*).

ὑφ-άπτω, *f.* *ψω*, antænder nedenfra; *transl.*, opflammer uformærkt el. inden=

til; – 2) knytter derunder. — ὑφ-αρπάζω, *irr.*, *f.* άσω, o. άξω, bortriver nedenfra; borttager forud el. hemmeligen; ὑφαρπάζειν τὸν λόγον, at gribe Ordet, ikke at lade komme til Orde, *Herod.*; df. — ὑφάρπασις, ἡ, Bortriven, Fraríven. — ὑφάρπω, sild. *poët.*, = ὑφαρπάζω. — ὑφασία, ἡ, o. ὕφασις, ἡ, som ὕφανσις, Væven el. at væve; o. — ὕφασμα, τό, det Vævede, Væv, *Od.*; (af ὑφαίνω). — ὑφάω, *poët.* f. ὑφαίνω; df. *ep.* ἱστοὺς ὑφόωσι, *Od.* 7, 105.

ὕφεαρ, ατος, τό, Mistel, (saftigt Skud paa Gran og Fyr). — ὑφεδρεύω, (ἕδρα), sidder derunder; ligger i Baghold; df. — ὑφεδρία, ἡ, at sidde nedenfor, lavere Sæde. — ὑφ-έζομαι, *irr.*, *f.* -εδοῦμαι, = ὑφεδρεύω. — ὑφειμένως, *adv.* *part. pf. pass.* af ὑφίημι, nedspændt, slappet; mindre heftigt, taaligen, ydmygt, *submisse*. — ὑφεκτέος, 3, *adject. verb.* af ὑπέχω, til at udholde. — ὑφελκυσμός, ὁ, Handlingen – ὑφ-ελκύω, ogs. ὑφ-έλκω, trækker, drager, tager bort derunder el. hemmeligen; ὁ δ᾽ ὕφελκε ποδοῖιν, trak ved begge Been, *Il.* 14, 477. — ὑφελοίατο, *jon.* f. ὑφέλοιντο, 3 *pl. opt. aor. med.* til ὑφαιρέω. — ὑφέν f. ὑφ᾽ ἕν, som *adv.*, tilsammen, i eet; 2) h. *gramm.*, ἡ ὑφέν, *sc.* γραμμή, Bindestregen. — ὑφ-ερπύζω, o. ὑφέρπω, kryber derunder; lister mig hemmeligen derind, τινά, hos nogen; *transl.*, ὑφέρπει νοῦν, θυμόν, *subit animum*, det rinder mig i Hu, falder mig ind. — ὕφεσις, ἡ, (ὑφίημι), Nedladen, Afladen, Eftergiven; 2) h. *gramm.*, Udeladelse. — ὑφέσπερα, som *adv.*, imod Aften; egentl. *neutr. pl.* af *adject.* -ὑφέσπερος, ogs. ὑφεσπέριος, 2, (ἑσπέρα), som er el. skeer imod Aften. — ὑφέω, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af ὑφίημι.

ὑφή, ἡ, (ὑφαίνω), Væven, Væv. — ὑφ-ηγεμών, όνος, ὁ, Underanfører; ogs. alm. en Anfører. — ὑφ-ηγέομαι, gaaer foran; anfører, raader, underviser, τινί τινος, nogen i noget; ogs. ὑφηγεῖσθαί τι, at anføre el. anvise til noget, *Eur.*; df. — ὑφήγησις, ἡ, Anførsel, Veiledning; Lærdom, Underviisning, Raad; o. — ὑφηγητήρ, ῆρος, o. ὑφηγητής, οῦ, ὁ, Veiviser, Fører, Anfører; Lærer, Raadgiver; df. — ὑφηγητικός, 3, hørende, skikket til at veilede el. undervise. — ὑφ-ημιόλιος, 2, om Talforholde: som indeholder et andet Tal een og en halv Gang, *ex.* 3 imod 2. — ὑφ-ηνιοχέω, er Tiener hos en ἡνίοχος; ogs. alm. f. ἡνιοχέω; *in pass.*, ζυγῶν ὑφηνιοχουμένων, som kiøre bagefter, *Dem.*; af. — ὑφηνίοχος, ὁ, Tiener hos en ἡνίοχος, *Il.* 6, 19; ogs. alm. f. ἡνίοχος. — ὑφ-ήσσων, ονος, 2, noget ringere, noget yngre, *Hes.*

ὑφ-ιζάνω, o. ὑφ-ίζω, *irr.*, sædv. ὑφίζομαι, *f.* ὑφιζήσω, sætter mig ned, sætter mig; alm. at falde el. synke sammen, *ex.* om løs Jord; df. — ὑφίζησις, ἡ, at sætte sig; alm. Indfalden, Sammensynken. — ὑφ-ίημι, *irr.*, *f.* ὑφήσω, nedlader, nedtager, ἱστόν, *Hom.*; ὑφιέναι, sædv. ὑφίεσθαι τὰ ἱστία, at tage Seilene ind, *submittere*; – *b)* sætter, lægger derunder, θρῆνυν ποσίν, *Il.* 14, 240; ὑφίητι τὰ μοσχία, sætter under Mødrene, lader die, *Theocr.*; νυκτὸς ὑπεισαντες (*jon.* f. ὑφεισ.) ἄνδρας, efterat have sendt hemmeligen, *Herod.* 6, 103; – *c)* *transl.*, formindsker, indskrænker; tillader, indrømmer, finder mig i, *Xen.*; — 2) *intr.*, aflader fra noget, τινός; ἐλπίζων σφέας ὑπήσειν (*jon.* f. ὑφ.) τῆς ἀγνωμοσύνης, vilde aflade fra deres Overmod, *Herod.* 9, 4; oftere *in med.*, *ex.* τὸ ὕδωρ ὑφίεται τοῦ ψυχροῦ, taber sin Kolighed, *id.*; οὐ πόνων ὑφίετο, unddrog sig ikke fra Arbeider, *Xen.*; τοῦ μέγα φρονεῖν – ὑφίενται, blive mindre overmodige, *id.*; – *b)* ligel. *in med.*, viger, trækker mig bort, τῆς γῆς, fra aaben Mark; *Xen.*; *transl.*, føier mig, giver efter, τινί τινος, for nogen i noget; indrømmer, tillader; – *c)* *absol.*, bliver ringere, svagere; ydmyger mig; df. *pass. part. pf.*, ὑφειμένος, svækket, svag; forringet, ringe; ydmyg.

ὑφ-ίστημι, *f.* ὑποστήσω, stiller el. sætter derunder; ὑποστάσαντες κίονας, *Pind. Ol.* 6, 1; stiller derhos el. derved; — 2) *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf. act.*, o. *in med.*, *intr.*, *a)* *c. acc.*, stiller mig derunder, overtager, paatager mig; foretager, τὸν πλοῦν, *Thuc.*; udholder, bestaaer, *ex.* ὁ φυγὼν τὸν κίνδυνον τοῦ ὑποστάντος μεμπτότερος, *id.*; ὑποστῆναι τὴν ἀρχήν, at paatage sig et Embede, *Xen.*; tilsiger, lover, forpligter mig, h. *Hom. in aor.* 2; ogs. ὑπόσχεσιν ὑποστῆναι, *Od.* 10, 483; – *b)* *c. dat.*, α) underkaster mig nogen, bøier mig for nogen; Καί μοι ὑποστήτω, *Il.* 9, 160; β) stiller mig derimod, modsætter mig, holder Stand derimod; ὑποστῆναι αὐτοῖς τολμήσαντες ἐνίκησαν, *Xen.*; jf. *Thuc.* 2, 61; – *c)* *absol.*, at sætte sig, at synke til Bunds, *ex.* τὸ μὲν τοῦ γάλακτος – ὑπιστάμενον (*jon.* f. ὑφ.) καλεῖται, *oppon.* ἐφιστάμενον, *Herod.* 4, 2; ἡ κοιλία ὑφίσταται, er forstoppet.

ὑφόλμιον, τό, (ὅλμος), Fod under Morteren. — ὑφόρασις, ἡ, at see nedenfra; Mistanke; af — ὑφ-οράω, *irr.*, ogs. *in med.*, seer nedenfra; seer med sammentrukne Øienbryn; seer skievt el. mis-

tænkeligen dertil; har mistænkt, iagttager som saadan; jf. ὕποπτος. — ὑφορβός, ὁ, (ὗς, φέρβω), som οὐφορβός, Svinehyrde; *Od.* — ὑφ-ορμέω, løber ind i en Bugt el. Havn, ligger der, bes. for at lure paa Fienden, *Thuc.* — ὑφορμίζω, bringer ind i en Bugt el. Havn; *in med.*, løber ind i en Bugt el. Havn; lander hemmeligen, *Thuc.* 3, 85. — ὑφόρμιον, τό, (ὅρμος), Halsbaand. — ὑφόρμισις, ἡ, at løbe ind i en Havn el. Bugt; 2) Landingssted, Havn, Bugt; o. — ὑφορμιστήρ, ῆρος, ὁ, som holder fast el. betynger nedentil; (af ὑφορμίζω). — ὕφορμος, ὁ, (ὅρμος), Ankerplads. — ὕφος, εος, τό, (ὑφαίνω), som ὑφή, Væv, vævet Tøi. — ὑφόω, see u. ὑφάω. — ὕφυγρος, 2, (ὑγρός), noget vaad el. fugtig; 2) opfyldt med Fugtighed. — ὕφυδρος, 2, (ὕδωρ), under Vandet; 2) fuld af Vand; 3) vattersotig.

*ὑψᾱγορέω, er - ὑψαγόρας, ου, ὁ, *jon.* ogs. -ρης, (ἀγορεύω), stortalende, en Praler; — ὑψάντυξ, ῦγος, ὁ, ἡ, (ἄντυξ), med høi Bue el. Hvælving, *Nonn.*; — ὑψαυχενέω, ogs. -αυχενίζω, o. -αυχέω, er - ὑψαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν), med høi Hals el Nakke; sædv. *transl.*, som bryster sig, kneisende, stolt, overmodig; — ὑψερεφής, 2, (ἐρέφω), med høit Tag, med høi Hvælving, alm. høi, δῶμα, *Hom.*, ναός, *Ar.* — ὑψηγόρας, o. ὑψηγορέω, *jon.* f. ὑψαγόρας, *etc.*; df. - ὑψηγορία, ἡ, Praleri; — ὑψήγορος, 2, (ἀγορεύω), høitalende, pralende, *Æsch.*; o. — ὑψήεις, εσσα, εν, *poët.* f. ὑψηλός, *Nic.*; - (af ὕψι).

*ὑψηλαυχενεία, o. -νία, *Xen.*, ἡ, at være - ὑψηλαύχην, ενος, 2, (αὐχήν), med høi Hals el. Nakke, som bærer Halsen høit; — ὑψηλοβᾰτέω, (βαίνω), gaaer el. vandrer paa Høiene; — ὑψηλογνώμων, 2, (γνώμη), med høie Tanker; — ὑψηλοκάρδιος, 2, (καρδία), høihiertet, stolt; — ὑψηλόκρημνος, 2, (κρημνός), med høie Bredder el. Bakker; noget steil, *Æsch.*; — ὑψηλολογέω, er - ὑψηλολόγος, 2, (λέγω), stortalende, pralende; df. - ὑψηλολογία, ἡ, Stortalenhed; — ὑψηλόνοος, 2, *ctr.* -νους, (νόος), med høi Aand el. Tænkemaade, høimodig; stolt; — ὑψηλόνωτος, 2, (νῶτον), med høi Ryg; — ὑψηλόπους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, *gen.* -ποδος, (πούς), med høie Fødder el. Been; — ὑψηλοπετής, 2, (πέτομαι), som flyver høit; o. — ὑψηλοποιός, 2, (ποιέω), som gior høi, som frembringer det Høie; - (af flgd.).

ὑψηλός, 3, *adv.* -λῶς, (ὕψι, ὕψος), høi, som ligger høit, *Hom.*; *transl.*, ophøiet, herlig, κλέος, ἀρεταί, ἄεθλα, o. dl., *Pind.*; df. — ὑψηλότης, ητος, ἡ, Høide, Høihed. — ὑψήλοφος, 2, skal rimel. hede ὑψίλοφος, s. m. s. — ὑψηλοφρονέω, er - ὑψηλόφρων, ονος, 2, (φρήν), = ὑψηλόνοος; df. - ὑψηλοφροσύνη, høi Tænkemaade, Høimodighed; Stolthed; — ὑψηλοφυής, 2, (φυή), af høi Vært; o. — ὑψηλόφωνος, 2, (φωνή), med høi el. lydende Stemme; - (af ὑψηλός). — *ὑψήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ), som hæver el. ophøier Manden, som giver ham Storhed, Høihed, Værdighed, o. dl.; — ὑψηρεφής, 2, = ὑψερεφής; o. — ὑψηχέω, er - ὑψηχής, 2, (ἦχος), som toner høit el. lydeligen, ἵπποι, som vrinske og larme, *Il.*; *transl.*, høi, høitravende, λόγος; - (af flgd.).

†ὕψι, *adv.*, høit, i det Høie; opad, i Veiret; (af ὑπό, op, opad); df. — ὑψιαίετος, ὁ, (αἰετός), en Ørneart; — ὑψιβάμων, ονος, 2, o. ὑψίβατος, 2, (βαίνω), som gaaer, staaer, ligger høit, πόλις, *Pind.*, τρίπους, *Soph.*; — ὑψιβίας, *jon.* -βίης, ου, ὁ, (βία), høivældig, høimodig; — ὑψιβόας, ου, ὁ, (βοή), som skriger høit, *Batr.*; — ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ, *Hom.*, o. ὑψίβρομος, 2, (βρέμω), som bruser, larmer, tordner høit el. stærkt; — ὑψιγένεθλος, 2, (γενέθλη), af høi Oprindelse; — ὑψιγέννητος, 2, (γεννάω), af høi Fødsel; med høi Vært; — ὑψίγυιος, 2, (γυῖον), med høie Lemmer, høi af Vært, høistammet, ἄλσος, *Pind.*; ὑψίδομος, 2, (δέμω), høibygget; o. — ὑψιδρόμος, 2, (δραμεῖν), som løber, flyver, bevæger sig høit el. i det Høie.

*ὑψίζῠγος, 2, (ζυγόν), = ὑψίθρονος, *epith.* til Zeus, *Il.*; — ὑψίζωνος, 2, (ζώνη), høit omgiordet; — ὑψιθέμεθλος, 2, (θέμεθλον), med dyb Grundvold; — ὑψιθέων, ονος, 2, (θέω), = ὑψιδρόμος; — ὑψίθρονος, 2, (θρόνος), med høi Throne, med høit Sæde; alm. ophøiet, høi, *Pind.*; — ὑψίθωκος, 2, (θῶκος), = frgd.; — ὑψικάρηνος, 2, (κάρηνον), med høit Hovede; med høi Spids el. Top, δρύες, *Hom. Ven.*; — ὑψικέλευθος, 2, (κέλευθος), som vandrer høit; — ὑψίκερας, ατος, ὁ, ἡ, o. ὑψικέρατος, 2, (κέρας), med høie Horn, med høi Spids, πέτρα, *Ar.*; — ὑψικέραυνος, 2, (κεραυνός), lynende høit el. i Høiden; — ὑψίκερως, 2, *gen.* ω, (κέρας), med høie Horn, ἔλαφος, *Od.*; — ὑψικόλωνος, 2, (κολώνη), med el. paa høie Bakker; — ὑψίκομος, 2, (κόμη), med høit Haar el. Løv: om Egen, *Hom.*; — ὑψικόμπως, *adv.*, (κόμπος), høipralende, *Soph.*; — ὑψικρατέω, er - ὑψικράτης,

2, (κρατέω), hoiherskende, hoimægtig; — ὑψικρεμής, 2, (κρεμάννυμι), som hænger el. svæver hoit; v. — ὑψίκρημνος, 2, (κρημνός), med hoie Brender el. Bakker, meget steil; - (af ὕψι).

*ὑψῑλοειδής, 2, (εἶδος), som ligner et Ypsilon, Υ; jf. ὑοειδής. — *ὑψίλοφος, 2, (λόφος), med hoi Spids el. Top, Αἴτνα, *Pind.*; med hoi Hielmbusk; *transl.*, ὑψίλοφοι λόγοι, hoitravende Taler, *Ar.*; — ὑψίλυχνος, 2, (λύχνος), αὐγή, Belysning fra en hoi Lygte; — ὑψι-μέδων, οντος, ὁ; hoiherskende, el. herskende i det Hoie, Ζεύς, *Hes.*; — ὑψιμέλαθρος, 2, (μέλαθρον), som er bygget hoit, som ligger el. boer hoit; — ὑψινεφής, 2, (νέφος), som boer hoit el. i Skyerne, Ζεύς, *Pind.*; — ὑψίνομος, 2, (νέμομαι), som græsser el. boer paa Hoiene; — ὑψίνοος, 2, ctr. -νους, (νόος), med hoi Aand el. Forstand; — ὑψιπᾰγής, 2, (πήγνυμι), hoit optaarnet; — ὑψίπεδος, 2, (πέδον), med hoi Grund, som ligger hoit, ἕδος, *Pind.*; — ὑψιπέτᾰλος, *jon.* ogs. -πέτηλος, 2, (πέταλον), med hoit Lov, δένδρεον, *Il.*; — ὑψιπετήεις, εσσα, εν, *poët.* f. - ὑψιπέτης, ου, ὁ, (πέτομαι), flyvende hoit, αἰετός, *Hom.*, ἄνεμος, *Pind.*; v. — ὑψιπετής, 2, (πίπτω), som falder fra det Hoie el. fra Himmelen; - (af ὕψι).

*ὑψιπόδης, ου, ὁ, *poët.* f. ὑψίπους; — ὑψίπολις, ὁ, ἡ, (πόλις), som er den ypperste i Staten el. Byen, *Soph.*; — ὑψίπολος, 2, (πολέω), som gaaer el. flyver hoit; — ὑψίπορος, 2, (πορεύω), som vandrer hoit el. i det Hoie; — ὑψιπότητος, 2, (ποτάομαι), = ὑψιπέτης, flyvende hoit; — ὑψίπους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, *gen.* -ποδος, (πούς), med hoie Been el. Fødder; som gaaer hoit, *Soph.*; — ὑψίπρυμνος, 2, (πρύμνα), med hoi Bagstavn el. Bagdeel; — ὑψίπρωρος, 2, (πρῶρα), med hoi Forstavn el. Fordeel; — ὑψίπῠλος, 2, (πύλη), med hoie Porte, *Il.*; — ὑψίπυργος, 2, (πύργος), med hoie Taarne el. Borge; v. — ὑψίστολος, 2, (στολή), med hoit opgiordede Klæder; - (af ὕψι).

ὕψιστος, 3, *superl.* af *adv.* ὕψι, den hoieste, den ypperste, meest ophoiede, Ζεύς, *Pind.*; jf. ὑψίων. — ὑψιτενής, 2, (τείνω), som strækker sig i Hoiden, ophoiet, hoi; v. — ὑψι-τένων, οντος, ὁ, ταῦρος, med spændte d. e. stærke Sener; (af ὕψι). — ὑψίτερος, 3, *compar.* af *adverb.* ὕψι, hoiere. — ὑψίτῠχος, 2, (τύχη), som naaer hoi Lykke; — ὑψιφάεννος, 2, v. -φαής, 2, (φάος), som lyser el. skinner hoit; — ὑψιφᾰνής, 2, (φαίνομαι), som viser sig el. er synlig i det Hoie; — ὑψιφερής, 2, v. -φόρητος, 2, (φέρω, φορέω), som bæres, bærer sig, svæver i det Hoie; — ὑψιφοίτης, 2, (φοιτάω), som vandrer el. skrider i det Hoie; — ὑψίφρων, ονος, 2, = ὑψηλόφρων, *Pind.*; v. — ὑψιχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη), med hoi Man, med langt Hovedhaar, *Pind.*; - (af ὕψι). — ὑψίων, ονος, 2, *poët. compar.* af ὕψι.

ὑψόθεν, *adv.*, sild. ogs. ὑψόθε, ovenfra, fra det Hoie, *Hom.*; v. — ὑψόθι, *adv.*, hoit, i det Hoie; *Il.*; *c. gen.*, over, ovenfor; (af ὕψος). — ὑψόπρυμνος, v. -πρώρος, 2, = ὑψίπρυμνος, *etc.* — ὑψόροφος, 2, (ὀροφή), med hoit Tag, med hoi Hvælving, θάλαμος, οἶκος, *Hom.*; af — ὕψος, εος, τό, (ὕψι, ὑπό), Hoide, Spids, Top, Isse; κρηπὶς - τὸ ὕψος εἴκοσι ποδῶν, af 20 Fods Hoide, *Xen.*; 2) sild. *transl.*, Hoihed; df. — ὑψόσε, *adv.*, i Veiret, opad, *Hom.* — ὑψοτάτω, *adv.*, hoiest; *superl.* af — ὑψοῦ, *adv.*, (ὕψος), hoit, i det Hoie; op i Veiret, opad, *Hom.* — *ὑψόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), med hoitliggende el. fremstaaende Øine; — ὑψόφωνος, 2, (φωνή), med hoi Stemme; v. — ὑψόω, hæver, ophoier; df. - ὕψωμα, τό, det Ophoiede; hoit Standpunkt, *ex.* Stiernernes; alm. Ophoielse, Hoihed; v. - ὕψωσις, ἡ, Ophoielse; - (af ὕψος).

ὕω, *f.* ὕσω, *aor. pass.* ὕσθην, egentl. gior vaad, begynder; df. bes. Ζεὺς ὗε, lod regne, *Hom.*; ligel. ὁ θεὸς ὕει; df. *impers.*, ὕει, *pluit*, det regner, *Hes.*; εἰ ὕε, om det skulde regne, *Herod.*; ὕοντος πολλοῦ, da det regnede stærkt, *Xen.*; ogs. *c. acc.*, πολὺν ὗσε χρυσόν, *Pind. Ol.* 7, 91; - *b) pass.*, bliver beregnet el. vaad af Regn, *ex. Od.* 6, 131; ὕσθησαν - αἱ Θῆβαι; der faldt Regn i Th., *Herod.* 3, 10; ἡ γῆ ὕεται ὀλίγῳ, *id.*; ὕεται χρυσός, σῖτος, v. dl., det regner med Guld, Korn; - (af ὕω ere ὕδωρ v. ὑγρός, *c. derivv.*, v. d. lat. *humor*, *udus*, *etc.*, ligel. ἶδος, ἱδρώς, *sudor*; ogs. anføres ὕω som Stamform til χύω, χέω, v. ῥύω, ῥέω, ogs. til φύω); - [ῡ]. — ὑώδης, 2, (ὗς, εἶδος), som ὑοειδής, sviinsk; ureenlig, smudsig; usædelig; df. — ὑωδία, ἡ, Sviinskhed; Ureenlighed, Smudsighed; usædelig og hæslig Opførsel.

Φ.

Φ, φ, φῖ, τό, *indecl.*, d. 21de Bogstav i det græske Alphabet; som Tal er φʹ = 500, men ͵φ = 500000; – for φ brugtes i den ældste Skrift *ΠΗ*; df. d. lat. *ph*, som altid bruges for φ; dog bliver omvendt d. lat. *F* udtrykt ved φ, *ex.* i *Fabius*, Φάβιος; — af Dialectforandringerne anmærkes her følgende: – *a) æol.*, *dor.* o. *jon.* forandres φ ofte til π, *ex.* i ἀσπάραγος, λίσπος, σπόγγος, f. d. attiske ἀσφάραγος, λίσφος, σφόγγος; df. ogs. i de øvrige Dialecter ἀμπέχειν, ἀμπίσχειν, *etc.*; hertil hører d. lat. *ambidexter*, *Poenus* f. Φοῖνιξ, o. fl.; – *b)* bes. *maced.* forandres φ undert. til β, *ex.* i Βρύγες f. Φρύγες, *Herod.* 7, 73; ligel. er d. lat. *balaena* af φάλαινα; – *c)* f. σφὲ sættes *dor.* ψὲ, *Theocr.* 4, 3; – *d)* bes. *æol.*, ogs. *dor.* sættes φ f. ϑ, *ex.* φήρ, *æol.* f. ϑήρ, ligel. οὖφαρ, (*uber*), f. οὖϑαρ, *Theocr.*, φλᾶν f. ϑλᾶν, *Pind. Nem.* 10, 128, ligel. er φλίψεται, *Od.* 17, 221, *lect. var.* f. ϑλίψεται; – *e)* φ danner undert. Position el. udtales dobbelt, *ex.* i ὄφιν (som ὄπφιν), *Il.* 12, 208.

φᾶ, *dor.* f. ἔφα, ἔφη, af φημί, s. m. st. — φάανθεν, *ep.* udvidet af φάνθεν, *æol.* f. ἐφάνθησαν, 3 *pl. aor.* 1 *pass.* af φαίνω, *Il.* 1, 200. — φαάντατος, o. φαάντερος, 3, *superl.* o. *compar. irr.* til φαεινός, *Hom.* — φαβάτινος, 3, tillavet af Bønner; (af d. lat. *faba*). — φαβοκτόνος, o. φαβοτύπος, 2, (φάψ, κτείνω, τύπτω), som dræber, slaaer Duer. — *φάγαινα, ἡ, = φαγέδαινα; — φαγάς s. φαγᾶς, ὁ, en Æder; o. — φαγέδαινα, ἡ, Slugenhed, Ulvehunger; 2) Krebsskade, krebsagtigt Saar; df. – φαγεδαινόομαι, er – φαγεδαινικός, 3, som lider af Krebsskade; – (af φαγεῖν).

φαγέειν, o. φαγέμεν, *ep.* o. *jon.* f. – †φαγεῖν, *inf. aor.* 2 til ἐσθίω, ἔδω, *ind.* ἔφαγον, æder, spiser, fortærer; πιεῖν φαγέμεν τε, *Hom.*; ligel. *att.* φαγεῖν καὶ πιεῖν, at spise og drikke; *c. acc.*, ogs. *c. gen.*, *ex.* τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον, *Xen.*; ogs. alm. forbruger, foroder; (af *inus.* φάγω); df. – φάγες, *ep.* f. ἔφαγες; — φαγέσωρος, ὁ, (σωρός), en Æder, en Slughals, (komisk); — φάγησι, *ep.* f. φάγῃ, 3 *conj. aor.* 2 til φαγεῖν; — φάγησις, ἡ, Æde, Spise, Mad; o. — φαγήσια, τά, o. φαγησιπόσια, τά, (πίνω), *sc.* ἱερά, Ædefest, Æde- og Drikkefest; o. — φάγιλος, ὁ, ungt Lam el. ung Ged, (egentl. som er bleven til at spise). — φάγομαι, sild. *præs.* f. ἐσθίω, ogs. som *fut.* til φαγεῖν, LXX, o. *N. T.* — φάγος, s. φαγός, ὁ, (φαγεῖν), en Æder, en Spiser, *N. T.* — φάγρος, ὁ, kretisk: en Slibesteen; 2) etslags Fisk; (rimel. af φαγεῖν). — φάγω, *inus.*, see u. φαγεῖν; — φαγών, ὁ, = φάγος, sild.

φάε, *aor. ep.* til φάω, f. ἐφάνη, viste sig, *Od.* 14, 502. — φαεθοντιάς, άδος, o. φαεθοντίς, ίδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til φαέθων; φαεθοντιὰς αἴγλη, Solens Glands, *Opp.*; af — φαέθω, (φάω, φάος), lyser, skinner, men rimel. alene *in part.* φαέθων, lysende, skinnende, h. *Hom.* o. *Hes.* altid som *epith.* til Solguden; df. ogs. Dagen; — 2) som *nom. pr.* er Phaeton, *a)* en Søn af Helios o. Klymene; *b)* en Søn af Eos o. Kephalos, *Hes. Theog.* 987; *c)* en af Eos's Heste, *Od.* 23, 246. — φαεινός, h. *Pind.* (ogs. undert. h. *Trag.*) φαεννός, 3, lysende, skinnende, straalende; ὄσσε φαεινώ, *Hom.*, ogs. om Maanen, Ilden, Metaller, o. dl., *id.*; om Stemmen: lydende, tydelig, *Pind.*; *transl.*, herlig, glimrende, berømmelig, ἀρεταί, *id.*; af — φαείνω, *poët.* f. φαίνω, lyser, skinner, glindser, *Od.* — φαεννός, 3, see u. φαεινός. — φαεσίμβροτος, 2, (φάω, βροτός), som lyser for de Dødelige, som bringer dem Lyset, ἠώς, *Il.*, ἠέλιος, *Od.* — φαεσφορία, ἡ, at bringe Lyset, at lyse; Belysning; af — φαεσφόρος, 2, (φάος, φέρω), som bringer Lyset el. Dagen, lysende, skinnende; *ctr.* φωσφόρος. — φάθι [ᾰ], *imperat.* til φημί, *Ar.*

Φαίαξ, ᾱκος, ὁ, *jon.* Φαίηξ, Phæaeier, Indvaaner paa Øen Scheria, sild. Kerkyra, *Od.* — φαιδιμόεις, εσσα, εν, *Il.* 13, 686, *poët.* f. – φαίδιμος, 2, h. *Pind.* ogs. 3, (φάω, φαίνω), lysende, straalende; h. *Hom.* altid *transl.*, berømmelig, herlig, *illustris*; df. h. *Pind.*, φαίδιμος ὦμος, o. dl., ogs. φαίδιμαι ἵπποι, hvoraf det lyser, skiønne, prægtige. — *φαίδρανδρος, 2, (ἀνήρ), rensende Mennesker; — φαιδροείμων, ονος, 2, (εἷμα), i rene el. skiønne Klæder; o. — φαιδρόνους, 2, (νόος, νοῦς), med opromt el. fornøiet Sind; af — †φαιδρός, 3, *adv.* φαιδρῶς, (φάω, φαίνω), egentl. skinnende, φάος, *Pind.*; blank, klar, reen; *b) transl.*, opromt, fornøiet, munter; μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, *Xen.*; – 2) som *nom. pr.*, Φαῖδρος, ὁ, Φαίδρα, ἡ; df. — φαιδρότης, ητος, ἡ, Glands, Klarhed; *b)*

transl., Oprømthed, Munterhed; o. — φαιδρόω, = φαιδρύνω.

*φαιδρυντής, οῦ, ὁ, *fem.* φαιδρύντρια, ἡ, *Æsch.*, som renser, vasker, blanker; af - φαιδρύνω, renser, gjør blank el. glindsende; *transl.*, opmuntrer, gjør glad, *Æsch.*; *b) in med.*, λυτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι, at bade sig, *Hes.*; *in pass.*, *transl.*, bliver munter, fornøiet, oprømt, *Xen.*; df. - φαίδρυσμα, ogs. φαίδρυμα, τό, som gjør blank el. glindsende; bes. Smykke, Pynt, Prydelse; o. — φαιδρωπός, 2, (ὤψ), med oprømt, muntert Blik, med fornøiet Mine; — (af φαιδρός). — φαικάς, άδος, ἡ, *dim.* φαικάσιον, τό, etslags hvide Skoe, som bares af Gymnasiarcher og Præster; af — φαικός, 3, (φάω, φαίνω), h. *gramm.* f. φαιδρός, λαμπρός.

φαῖμεν f. φαίημεν, 1 *pl. opt.* af φημί, *Il.* — φαινέμεν, *ep.* f. φαίνειν, *inf. præs. act.*; o. - φαινέσκετο, *ep.* f. ἐφαίνετο, 3 *sing. impf. pass.*, - af φαίνω. — φαινίνδα, *adv.*, (φαίνω), sædv. m. παίζειν, at spille Bold, ogs. ἐφετίνδα o. ἁρπαστὸν παίζειν. — φαινίς, ίδος, ἡ, *lacon.* f. ἀνεμώνη. — φαινόλης, ου, ὁ, d. lat. *pænula*, tyk Kappe. — φαινολίς, ἡ, (φαίνω), den lysbringende, lysende, som *epith.* til ἠώς, *Hom. Cer.* — φαινολο-θήκη, ἡ, Giemmested til φαινόλαι. — φαινομένηφι, *ep*, f. φαινομένη, see u. φαίνω. — φαινομηρίς, ίδος, ἡ, (μηρός), som viser el. blotter Hofterne; o. — φαινοπροσωπέω, (πρόσωπον), viser mit Ansigt, viser mig offentligen; (af φαίνω). — φαίνοψ, οπος, ὁ, ἡ, = φαίνωψ.

φαίνω, *f.* φᾰνῶ (*att.* ogs. φᾱνῶ, *vid. Buttm.*), *in med.* φανοῦμαι, *aor. transit.* ἔφηνα, *pf. intr.* πέφηνα, *pass.* πέφασμαι; *aor. pass.* ἐφάνθην, (jf. φάανθεν ovenf.), o. ἐφάνην, hvf. *ep.* φάνεσκε f. ἐφάνη, (formet som ἔσκε af ἦν, στάσκε af ἔστην, o. fl.), φάνεν f. ἐφάνησαν, *Od.* 18, 68, o. *inf.* φανήμεναι f. φανῆναι, *Il.* 9, 240; *f. pass.* φανήσομαι - *aor.* 2 *act.* ἔφανον synes ikke at forekomme; - (φάος, φαεῖν); ≈ bringer frem for Lyset, lader vise sig; τὰ ὑπὸ θεοῦ φαινόμενα, Varsler, *auspicia*; lader see, fremviser, μηρούς, ἐπιγουνίδα, blotter, *Od.*; *transl.* νοήματα, ἀρετήν, εὔνοιαν φαίνειν, at aabenbare, vise, bevise; ἀοιδὴν φαίνειν, at lade tone, *Od.*; - *b)* angiver for Retten; anklager; - *c)* φαίνειν φρουράν, at udruste el. stille en Krigsmagt, ἐπί τινα, imod nogen, *Xen.*; - 2) ogs. undert. *in præs.* o. *impf.*, men altid *in pf.*, *intr.*, lyser, skinner, τινί, for nogen, *ex. Od.* 7, 102; ogs. *absol.*, at lyse, at skinne: om Himmellegemerne, o. dl.; ogs. alm. som φαίνεσθαι, at vise sig; — 3) *in med.* o. *pass.*, kommer for Lyset, bliver synlig, viser mig; ὅτε - μετὰ πρώτοισι φάνεσκε (f. ἐφάνη), *Il.* 11, 64; ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι (f. φαινομένῃ), med den første Morgenrøde, *Il.* 9, 614; df. sild. τὰ φαινόμενα, hvad der viser sig paa Himmelen; - πόθεν φαίνῃ; hvorfra kommer du? *Xen.*; οἰωνὸς τοῦ Διὸς ἐφάνη, viste sig, *id.*; - *b)* *att.* udtrykker φαίνεσθαι *c. part.*, det Indlysende, Aabenbare, Visse, derim. *c. inf.*, alene det Tilsyneladende, *ex.* θεοῦ φωνὴ φαίνεται σημαίνουσα, tilkiendegiver aabenbarligen, *Xen.*; men σύνεσιν φαίνῃ μοι ἔχειν, du synes mig at have Forstand, *id.*; θαυμαστὸν ἐφαίνετο ἡμῖν εἶναι, det forekom os underligt; - *c)* φαινόμενος, 3, synlig, tydelig, indlysende; τὰ ἐκ τοῦ λόγου φαινόμενα, hvad man seer el. indseer af Talen, *Dem.*; dog heder τὸ φαινόμενον ogs., det Tilsyneladende.

φαινῶπις, ιδος, ἡ, bes. *fem.* til - φαίνωψ, ωπός, ὁ, ἡ, (φαίνω, ὤψ), med lyst el. klart Blik; synlig. — φαιός, 3, (φαεῖν, φάος), dunkel, skummel; bes. *a)* om Farven: graa, graalig, *pullus*; ogs. bruungraa, *fuscus*; *b)* *transl.* om Stemmen: dyb, huul; df. — φαιουρός, 2, (οὐρά), med graa Hale; o. — φαιοχίτων, ονος, ὁ, ἡ, (χιτών), i graae el. sorte Klæder, *Æsch.*

φάκελος, ogs. φάκελλος, ὁ, Bundt, *fasciculus*, *Herod.*; df. — φακελόω, binder el. bringer sammen i et Bundt. — φακεύς, ὁ, Biform af - φακῆ, ἡ, (φακός), Lindse; en Ret Lindser; df. — φάκινος, 3, giort af Lindser; df. som spiser Lindser. — φακίολος, ὁ, = φάκελος, *inc*, — φάκιον, τό, (φακῆ), Lindsesuppe. — φακοειδής, 2, (εἶδος), lindseformet; af — †φᾰκός, ὁ, Lindse (som Plante og Frugt), ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, Vandlindse; 2) lindseformet Kar, Varmeflaske; 3) lindseformet Plet paa Legemet; Solplet, Sommerfregne; df. — φάκοψις, εως, ὁ, ἡ, (ὄψις), fuld af Pletter el. Fregner i Ansigtet; — φακώδης, 2, = φακοειδής; 2) fuld af lindseformede Pletter; o. — φακωτός, 3, lindseformet.

φάλαγγαι, αἱ, som φάλαγξ, Bem. 2, rundt Tømmer, Tømmerstokke, Planker, lat. *palancæ*, *plancæ*. — φαλαγγάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Anfører for en Phalanx; - hans Post, φαλαγγαρχία, ἡ; o. — φαλαγγηδόν, *adv.*, phalanxviis el. i Phalanger, *Il.*; (af φάλαγξ). — φαλαγγιάω, men φαλαγγάω, *inc.*, bliver gifrig som en Edderkop; o. — φαλαγγιόδηκτος, 2, (δάκνω), bidt af en giftig Edderkop; af — φαλάγγιον,

τό, (φάλαγξ, Bem. 2, b), Edderkop, bes. den giftige; 2) etslags Plante; df. — φαλαγγιόπληκτος, 2, (πλήσσω), stukken el. bidt af den giftige Edderkop. — φαλαγγίτης, ου, ὁ, Soldat af en Phalanx el. af en Legion; 2) = φαλάγγιον, Bem. 2; df. — φαλαγγιτικός, 3, hørende til en φαλαγγίτης, Bem. 1; o. — φαλαγγομᾰχέω, er — φαλαγγομάχης, ου, ὁ, (μάχομαι), som strider i en Phalanx el. imod en Phalanx; (af φάλαγξ, Bem. 1). — φαλαγγόω, (φάλαγξ, Bem. 2, b), lægger paa Valser el. Ruller; df. — φαλάγγωμα, τό, sædv. *in pl.*, Valser, Ruller; o. — φαλάγγωσις, ἡ, Øiensvaghed som Følge af de indad voxende Øienhaar.

φάλαγξ, αγγος, ἡ, 1) Slagorden, Slaglinie, h. *Hom.* oftest *in pl.*; ogs. φάλαγγες ἀνδρῶν, *Il.*; – bes. var den macedoniske Phalanx meget dyb, indtil 16 Geleder; den optoges af Romerne, og heder h. *Liv. cuneus*; *b)* det i Slagorden opstillede Fodfolk, o: alm. Fodfolket; ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν, at lade marschere op i en Phalanx, *Xen.*; – (ligesom πλίνθος, πύργος, o. fl., af den Figur, som Slagordenen dannede, neml. aflang Fiirkant, jf. Bem. 2; df. ogs. *Xen. Hell.* 6, 2, 18, om en Flode, τοτὲ μὲν ἐπὶ κέρως, τοτὲ δὲ ἐπὶ φάλαγγος ἦγεν; ogs. om en Leir, o. om Rytteriet, *id.*); – 2) oprindl. rundt el. cylinderformet Stykke Træ, rund Blok el. Stamme, ἐβένου, *Herod.* 3, 97; df. bes. Valse, Rulle; ogs. Vægtbiælken; jf. φάλαγγαι; df. af Ligheden: *a)* Led, bes. paa Hænder og Fødder, *internodium, phalanx*; *b)* Edderkop, (af de lange Led paa dens Been); df. φαλάγγιον.

φάλαινᾰ [φᾱ]; ἡ, 1) (φάλη), Hval, Hvalfisk, *balaena*; *transl.*, et alt opslugende Uhyre, *Ar.*; 2) (φαλός), Lysmyg. — φαλάκρα, ἡ, = φαλακρότης; df. — φαλακράω, o. φαλακριάω, er skaldet; o. — φαλακροειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Skaldepande; af — *φᾰλακρός, 3, skaldet, med skaldet Hovede, *Herod.*; *b)* alm. glat, blank; (af φαλός, φάλαρος, o. uden Sammens. m. ἄκρος); df. — φαλακρότης, ητος, ἡ, at være skaldet, *calvities*; skaldet Hovede, Skaldepande; o. — φαλακρόω, giør skaldet; *in med.*, bliver skaldet; df. — φαλάκρωμα, τό, skaldet Sted, Skaldepande; o. — φαλάκρωσις, ἡ, at giøre skaldet; at blive skaldet. — φαλανθίας s. φαλαντίας, ου, ὁ, o. φάλανθος s. φάλαντος, 2, = φαλακρός.

φάλᾰρα, τά, blankt el. skinnende Smykke, bes. Hielmsmykke, εὐποίητα, *Il.* 16, 106; τὸ φάλαρον, har *Æsch.* f. φάλος; *b)* sædv. blankt Hovedsmykke til Heste og Muuldyr, *phaleræ*; jf. φαλαρός. — φᾰλᾱρίς, ίδος, ἡ, (φαλαρός), Vandhønen, *fulica*, (Navnet af en hvid, skaldet Plet), *Ar.*; 2) Kanarigræs. — Φαλαρισμός, ὁ, phalarisk Grusomhed; – af Φάλαρις, ιδος, ὁ, Phalaris, Tyran af Agrigent. — φάλαρον, τό, see u. φάλαρα. — φᾰλᾱρός, 3, ogs. φάλαρος, (φάος, φαλός), lys, blank, skinnende; ὁ κύων ὁ φάλαρος, Hunden den hvide, *Theocr.*; (df. med forandret Qvantitæt φάλᾰρα).

φάλη, ἡ, Hval, Hvalfisk, *Lyc.*; df. φάλαινα. — φαληριάω, er hvid, φαληρός, skinner, glindser; Κύματα – φαληριόωντα, skummende, *Il.* 13, 799. — φαληρίς, ίδος, ἡ, *jon.* f. φαλαρίς. — φαληρός, 3, *jon.* f. φαλαρός, *Nic.* — φάλης, ητος, *att.* φαλῆς, ῆτος, ὁ, = φαλλός. — φαλιόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med hvide Fødder; af — φάλιος, 2, (φαλός), hvid, glindsende, *Call.* — φάλκης, ου, ὁ, ogs. φάλκις, ὁ, etslags Planke ved Skibskiølen; (rimel. besl. m. φάλαγξ).

*φαλλαγώγια, τά, (ἀγωγή), Optog, hvori Phallus bæres foran; df. at holde Priaposfesten; — φαλληφόρια, τά, *sc.* ἱερά, = frgd.; af — φαλληφόρος, 2, = φαλλοφόρος; — φαλλικός, 3, hørende til Phallus; brugelig ved Bacchus- el. Phallusfesten; o. — φαλλοβᾰτέω, er — φαλλοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω), Præst, som bestiger Phallus el. en i Form af Phallus opreist Søile; af — †φαλλός, ὁ, det mandlige Lem, bes. et derefter formet Træbillede, der paa Bacchusfesten blev baaret om i Procession, som Symbol paa de frembringende Naturkræfter; – (φαλλός, ligesom φάλης s. φαλῆς, o. d. lat. *palus*, er oprindel. en Trænagle el. Træpløg, en Pæl, o. rimel. besl. m. φαλός); df. — φαλλοφορέω, er — φαλλοφόρος, 2) (φέρω), som bærer Phallus paa Bacchusfesten.

φᾰλός, 3, (φάος), skinnende, lysende, glimrende; blank, hvid; df. — φάλος, ὁ, oprindel. blankt og fremstaaende Legeme; sædv. blank og fremstaaende Knap el. Bule paa den homeriske Hielm, som deraf har snart een, snart flere, hvf. ἀμφίφαλος, τετράφαλος, o. dl.; – (m. Grundbem. lysende forbandtes neml. Bem. fremstaaende, og saal. er φάλος, ligesom φαλλός, d. lat. *palus*, Pæl). — φάμα, ἡ, *dor.* f. φήμη. — φάμεν, *ep.* f. ἔφαμεν, 1 *pl. impf.* af φημί, *Hom.* — φάν, *æol.* f. ἔφασαν, 3 *pl. impf.* af φημί, *Hom.* — φάναι, *inf.* af φημί. — φᾰναῖος, 3, (φανή), lysbringende, *epith.* til Zeus o. Apollo. — φᾱνάριον, τό, *dim.* af φανός. — φᾰνείμην, *att.* f. φανείημεν, 1 *pl. opt. aor.* 2 *pass.* af φαίνω, *Æsch.* — φάνεν, *æol.* f. ἐφάνησαν, 3 *pl. aor.* 2 *pass.* af φαίνω, men φανέν, *part. neutr.* deraf.

*φανερολογία, ἡ, (λέγω), aaben Tale; — φανερόμισος, 2, (μισέω), som hader aabenbarligen; o. — φανερο-ποιέω, aabenbarer; oplyser, forklarer; df. - φανεροποίησις o. φανεροποιΐα, ἡ, at aabenbare; Aabenbaring; Forklaring; af — φανερός, 3, adv. -ρῶς, (φαίνω), synlig, til at see; tydelig, aabenbar, indlysende; ὅσῳ τὸ φανερῶς (ποιεῖν τι) τοῦ λάθρα κρεῖττον, Dem.; φανερῶς πλουτεῖν, ikke at skiule sin Rigdom, Xen.; att. bes. c. part., ex. θύων φανερὸς ἦν, han offrede for alles Øine, Xen.; 2) berømt, navnkundig, id.; df. — φανερόφιλος, 2, (φιλέω), som elsker aabenbare; o. — φανερόω, gior synlig, aabenbar, tydelig; aabenbarer; forklarer, viser; gior bekiendt el. berømt; df. - φανέρωσις, ἡ, = φανεροποίησις. — φάνεσκε, ep. f. ἐφάνη, 3 aor. 2 pass. til φαίνω, (formet som ἔσκε f. ἦν, o. fl.), Hom.

φᾰνή, ἡ, (φαίνω), Fakkel, sædv. in pl. αἱ φαναί; φαναὶ Βακχίου, de bacchiske Orgier med Fakkeloptog, Eur. — φᾰνήῃ, ep. f. φανῇ, 3 conj. aor. pass. af φαίνω. — φανήμεναι, ep. f. φανῆναι, inf. aor. 2 pass. af φαίνω. — Φάνης, ητος, ὁ, (i de orpheiske Mysterier) en Guddom, som forestiller Verdens Grundstof. — φανητιάω, desid. til φαίνομαι, vil gierne synes el. vise mig. — φανηφόρος, ὁ, (φανή, φέρω), Fakkelbærer (ved de bacchiske Orgier). — φᾱνίον, τό, dim. af ὁ φανός. — φανόπτης, ου, ὁ, (φαίνω, ὄψις), Lysaabning, Vindue; 2) lidet Huus; sild. — φᾱνός, 3, lys, klar, skinnende; hvid, reen; b) synlig, tydelig, indlysende; compar. φανότερος, etc.; o. — φᾱνός, ὁ, Lys, Lygte, Fakkel, Ar.; h. Æsch. ogs. πανός; (af φαίνω). — φᾱνότης, ητος, ἡ, Lysning, Klarhed; o. — φᾱνόω, gior lys el. tydelig, aabenbarer; (af φανός 3).

φαντάζω, (egentl. frequent. til φαίνω), gior synlig el. aabenbar, opviser, angiver; sild. fremstiller, forestiller, Alex.; - 2) in med., a) viser mig, kommer til Syne; bes. gior mig til, bryster mig, gior Opsigt, jf. Herod. 7, 10, 5; df. f. συκοφαντοῦμαι, Ar. Ach. 823; b) forestiller mig, bilder mig ind, c. inf.; c) ligner; φανταζόμενος γυναικί, Æsch. Ag. 1500; df. — φαντασία, ἡ, 1) saavel Handlingen φαντάζειν, som Tilstanden φαντάζεσθαι; φαντασίας ἕνεκα, for at giore sig til, Diod. Sic.; - 2) Sielens Evne, saavel til at modtage Indtryk udenfra, som til at danne sig Forestillinger; df. a) en Forestilling, ogs. den forestillede Gienstand; Indbildningskraft, Phantasie; ogs. Phantasiebillede, Syn, Spøgelse, o. dl.

φαντασιαστικός, 3, = φανταστικός, inc. — *φαντασιοκοπέω, er — φαντασιοκόπος, 2, (κόπτω), som skuffer sig med tomme Forestillinger; — φαντασιόπληκτος, 2, (πλήσσω), som blendes el. bedøves af en Forestilling; — φαντασιόομαι, har Syner, τι, af noget, Plut.; alm. har Evne til at danne mig Forestillinger, id.; o. — φαντασιώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Forestilling el. Phantasie; rig paa Phantasier; - (af φαντασία). — *φάντασμα, τό, - dim. φαντασμάτιον, τό, - Syn, Billede, Forestilling; Phantom, Spøgelse, o. dl.; — φαντασμός, ὁ, = frgd.; — φανταστής, οῦ, ὁ, som stiller sig til Skue, en Praler; — φανταστικός, 3, adv. -κῶς, som kan danne sig Forestillinger ved Hielp af Indbildningskraften, τοῦ μέλλοντος, om det Tilkommende, Plut.; o. — φανταστός, 3, som virker paa Forestillingen el. Phantasien, som falder i Sandserne; indbildt; - (af φαντάζω). — φαντί, dor. f. φασί, 3 pl. præs. til φημί.

φάο, f. φάου, imperat. af φημί. — φαόβιος, 2, (βιός), med funklende, glimrende Bue; af — φάος, εος, τό, ctr. o. att. φῶς, s. m. s., df. ep. φόως, Lyset, Dagslyset, Dagen; ogs. Dagning, Daggry; ἐν φάει, ved Lyset, om Dagen, Od.; φάος ἠελίοιο ὁρᾶν, λείπειν, f. ζῆν, θνήσκειν, Hom.; — 2) transl., a) Øiets Lys, Øiet; h. Hom. altid in pl., φάεα; b) Lykke, Glæde, Frelse, Redning, ex. Il. 21, 538; ogs. i Tiltaler, ex. γλυκύτατον φάος, Od.; ligel. ὦ φίλτατον φῶς, Soph.; jf. ogs. φῶς; - [f. ᾰ har Hom. ᾱ i Formerne φάεα o. φάεσι].

φάρ, τό, φαρός, d. lat. far, en Hvedeart. — φαράγγιον, τό, dim. af φάραγξ. — φαραγγώδης, 2, (εἶδος), ligesom en Kløft, fuld af Kløfter, Fordybninger, Indsnit; af — φάραγξ, αγγος, ἡ, Bierg el. Klippe med Kløfter; Kløft, Fordybning, Dal imellem to Bierge el. Klipper; (besl. m. φάρυγξ). — φαράω, (φάρω), pløier, Call. — φαρέτρα, ἡ, jon. φαρέτρη, h. Herod. ogs. φαρετρεών, ῶνος, ὁ, dim. φαρέτριον, τό, (φέρω); Pilekogger, pharetra; df. — φαρετροφόρος, 2, (φέρω), som bærer et Pilekogger. — φαρικόν, τό, en Giftart, Nic. — φάριον, τό, dim. af φᾶρος. — φαρκῑδόω, rynker; φαρκιδούμενος, rynket, med Rynker i Panden; o. — φαρκῑδώδης, 2, (εἶδος), rynket, fuld af Rynker; af — φαρκίς, ῖδος, ἡ, (φάρω), Rynke, Fold.

φαρμᾰκάω, (φάρμακον), lider af Gift, Dem.; 2) har Lyst til Medicamenter, Luc. — *φαρμακεία, ἡ, Anvendelse

af φάρμακα, Medicamenter, Gifter, Tryllemidler; — φαρμάκεια, ἡ, = φαρμακίς; — φαρμακεῖον, τό, f. φαρμάκιον, inc.; — φαρμάκευμα, τό, = φάρμακον; — φαρμακεύς, έως, ὁ, som tilbereder og anvender Læge- el. Tryllemidler, Gift, o. dl.; en Giftblander; — φαρμάκευσις, ἡ, = φαρμακεία; o. — φαρμακευτής, οῦ, ὁ, fem. φαρμακεύτρια, ἡ, = φαρμακεύς; df. — φαρμακευτικός, 3, hørende til en φαρμακεύς el. til hans Kunst; ἡ φαρμακευτική, sc. τέχνη, Kundskab el. Lære om Medicamenter; – (af flgd.).

φαρμακεύω, anvender paa andre Medicamenter, Gifter, Tryllerier, o. dl.; φαρμακεύσαντες ταῦτα ἐς τὸν ποταμόν, Herod. 7, 114, om Magernes Offringer; in med., gior (selv) Brug af saadanne Midler, tager Lægemidler el. Gift. — φαρμακία, ἡ, poët. f. φαρμακεία. — φαρμακικός, 3, hørende til et φάρμακον. — φαρμάκιον, τό, dim. af φάρμακον. — φαρμακίς, ίδος, ἡ, bes. fem. til φαρμακεύς, bes. Giftblanderske, Hex, Ap. Rh.; 2) som adject. fem., giftig. — φαρμακίστρια, ἡ, = φαρμακίς. — φαρμακίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, en med φάρμακα tilsat Viin, Sundhedsviin. — φαρμακόεις, εσσα, εν, = φαρμακώδης, bes. giftig; o. — φαρμακόμαντις, εως, ὁ, som er tillige φαρμακός og μάντις, el. som spaaer af φάρμακα.

φάρμἄκον, τό, Middel, Medicament; bes. – a) Lægemiddel til ind- og udvortes Brug; φάρμακα ἤπια, ὀδυνήφατα, Hom., προσανέα, Pind., φάρ. πραΰ, id.; fremdeles af Brugen: φάρμ. χριστά, παστά, πότιμα, o. dl.; – b) Gift, h. Hom. φάρμακα κακά, λυγρά, o. dl.; ἁλίσκεται (οὖν) φαρμάκῳ ἀκονιτικῷ, Xen.; ogs. de Midler, som anvendes af Hexer og Troldmænd, ex. Trylledrik, o. dl.; bes. giftige Planter, Il. 11, 740; jf. ogs. Od. 4, 229, flgd.; df. ogs. transl., Hexeformular, Besværgelse; – c) Farvemiddel, Sminke, ogs. Malerfarve; – d) Krydderi; — 2) transl., Hielpemiddel, Modmiddel, αὐρᾶν ψυχρᾶν, imod den kolde Luft, Pind.; men φάρμακον ἀφροσύνης, som frembringer Afsindighed: om Vinen; φάρμακον – ἀρετᾶς, Tapperhedens Middel el. Befordringsmiddel, d. e. Æren, Boeck. ad Pind. Pyth. 4, 332; – (rimel. af φάρω, skærer, jf. τέμνω; altſ. egentl. afskaaren Urt el. Plante til Lægebrug, o. s. v.); [f. μἄ findes undert. jon. μᾱ].

*φαρμἄκοποιέω, er – φαρμακοποιός, 2, (ποιέω), som tilbereder φάρμακα, Lægemidler, Gifter, Farver; – denne Handling, φαρμακοποιΐα, ἡ; — φαρμακοποοία, ἡ, Handlingen – φαρμακοποτέω, (πίνω), som tager en Lægedrik el. Gift; — φαρμακοπωλέω, er – φαρμακοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger φάρμακα, Lægemidler, Gifter, Farver, Sminke, Kryderier, o. dl.; Apotheker, Materialist; o. — φαρμακός, ὁ, ἡ, superl. φαρμακίστατος, Giftblander, Hexemester; 2) et Menneske, ved hvis Offring el. Henrettelse man troede at afsone Folkets Synder, en Syndebuk, Ar.; sædv. en Forbryder, df. ogs. f. κάθαρμα, Skarn, Afskum, (som Skieldsord), id.; – (af φάρμακον).

*φαρμακοτρίβης[ῐ], o. –τρίπτης, ου, ὁ, ogs. φαρμακότριψ, ιβος, ὁ, (τρίβω), som river og tilbereder φάρμακα; — φαρμακουργός, 2, (ἔργον), = φαρμακοποιός; — φαρμακοφόρος, 2, (φέρω), som bringer, frembringer Lægemidler el. Gifter; o. — φαρμακόω, forgifter; ogs. alm. blander, Pind. Pyth. 4, 393; – (af φάρμακον). — φαρμακτήρ, ῆρος, o. φαρμάκτης, ου, ὁ, = φαρμακεύς; df. – φαρμακτήριος, 3, = φαρμακευτικός; o. — φαρμακτός, 3, adject. verb., forgiftet; (af φαρμάσσω). — φαρμακώδης, 2, (εἶδος), som ligner et φάρμακον. — φάρμαξις, ἡ, (φαρμάσσω), Behandling ved Lægemidler; φάρμαξις περὶ τὸν χαλκόν, rimel. Hærdning, Plut.

φαρμάσσω, att. -ττω, f. ξω, alm. anvender φάρμακα; df. – a) anvender Lægemidler, tilbereder el. lindrer derved; – b) vibringer Gift, forgifter; bedøver el. gior syg ved Gift; – c) anvender Tryllemidler, forhexer; transl., smigrer, skuffer el. blender ved Smiger, Plat.; – d) anvender Farver, farver, sminker; alm. forfalsker; ogs. blander (fordærver el. forædler) ved en Tilsætning; om Metaller: hærder, Od. 9, 393; – (skal være af φύρω el. af μάσσω; men rimeligere er Stammen til denne Ordslægt – φάρω f. σχίζω, afskærer Læge- el. Giftplanter, jf. τέμνω, see u. φάρμακον).

φᾶρος, εος, τό, h. Trag. ogs. φάρος, stort Stykke Tøi til Bedækning el. Indhylling, ex. Il. 18, 353; ogs. Seildug, Od. 5, 258; – 2) bes. viid Kappe el. Kaabe, πορφύρεος, o. til at trække over Hovedet som et Slør, Od. 8, 84, jf. ib. 5, 230; (df. skal være palla o. pallium). — Φάρος, ὁ, = φάρυγξ, Call.; men – φάρος, ἡ, Ø med Fyrtaarn ved Alexandrien; df. alm. ethvert Fyrtaarn. — φαρόω, rigtigere φαράω, opskærer Jorden, pløier, Call.; o. — φάρσος, τό, afrevet Stykke, Afdeling, Deel; φάρσεα πόλεως, Qvarterer af Byen, Herod.; (af φάρω; df. b. lat. pars, etc.).

φἄρυγγίζω, = λαρυγγίζω; o. — φαρύγγεθρον, o. φαρύγεθρον, τό,

= flgd.; af — φάρυγξ, υγγος, poët. ogs. υγος, ἡ, sield. o. sild. ὁ, Svælget, gula, Od. 9, 373; ogs. som λάγυγξ, Luftrøret; o. alm. Struben, Halsen, ib. 19, 480; – 2) som φάραγξ, Kløft, Fordybning, Indsnit; af — φάρω, f. φάρσω, pf. πέφαρκα, forældet Verbum m. Bem. kløver, spalter, deler, som σχίζω; – (bf. ὁ φάρος, φάραγξ, φάρυγξ, φάρσος, d. lat. pars, o. fl.; rimel. ogs. φάρμακον, φαρμάσσω; besl. m. πείρω, πέπαρμαι).

φάς, part. af φημί, Hom. — φασγανίς, ίδος, ἡ, dim. af – φάσγᾰνον, τό, skærende Værktøi, Kniv, Sværd, Dolk; h. Hom., det store Slagsværd; 2) etslags Plante med sværdformede Blade, gladiolus; (af φάω, φάζω, σφάζω, alts. f. σφάγανον); bf. — φασγανουργός, 2, (ἔργον), som gjør φάσγανα. — φάσηλος, φασήολος, φασίολος, ὁ, etslags Plante med Bælgfrugt; 2) af Liigheden; liden Baad. — φάσθαι, inf. præs. med. af φημί, Hom. — Φασιανικός, 3, = flgd. — Φᾱσιᾱνός, 3, (Φάσις), fra Floden Phasis i Kolchis; ὁ φασιανός, sc. ὄρνις, en Fasan; men φασιανὸς ἀνήρ, (med Henspillen paa φαίνω, φάσις), en Sykophant, en Angiver, Ar. — φασίολος, ὁ, = φάσηλος.

φάσις, ἡ, (φάω, φαίνω), Angivelse, Anklage, bes. imod Snighandlere, Dem.; 2) af med., et Syn, en Drøm. — φάσις, ἡ, (φημί), Sprog; Sagn; Sætning, Tale; 2) Bejaelse, Bekræftelse, oppon. ἀπόφασις. — φασκάς, άδος, ἡ, etslags And. — φάσκον, τό, etslags haaret og langagtig Træmos. — φάσκω, som φημί, siger; bes. siger ja, paastaaer, foregiver. — φασκώλιον, τό, dim. af – φάσκωλον, τό, o. φάσκωλος, ὁ, Lædersæk, Badsæk, Randsel. — φάσμα, τό, (φάω, φαίνω), Syn, Vision, Drømmebillede; b) Forvarsel el. Varsel fra Guderne, Pind.; c) en usædvanlig el. overordentlig Skabning, et Uhyre, ex. φάσμα ταύρου, φάσμα ὕδρας; – 2) Tingens Billede, oppon. Tingen selv; bf. — φασματώδης, 2, (εἶδος), som ligner et φάσμα el. et Spøgelse.

φάσσα, att. φάττα, ἡ, den vilde Due, palumbus; bf. — φασσοφόνος, ὁ, ἴρηξ, Il., o. φασσοφόντης, ου, ὁ, (φονεύω), som dræber Duer: en Falkeart. — φᾰτειός, 3, poët. f. φατέος, φατός, alene i Forbindelsen, οὔτι φατειός, udtalelig, forskrækkelig, Hes. — φάτης, ου, ὁ, (φημί), talende, sigende, d. lat. vates. — φᾰτί, dor. f. φησί, 3 sing. af φημί. — φᾰτίζω, f. ίσω, (φάτις), snakker, taler derom, Herod. 5, 58; siger, nævner, tilsiger, lover, τὴν παῖδά τινι, Eur.; af — φάτις, εως, jon. ιος, ἡ, (φημί), som φήμη, Sagn, Tale, Rygte, μνηστήρων, om Frierne, Od.; φάτις ἐσθλή, herligt Eftermæle, ib. 6, 29; ogs. den omtalte Ting el. Sag, ex. δέρκομαι φάτιν ἄφραστον, rem infandam, Soph. Tr. 695; 2) en Guddoms Udsagn, Orakelsvar. — φάτισις, ἡ, dor. φάτιξις, (φατίζω), = frgd.

φατνεύω, mætter ved Krybben; af — † φάτνη, ἡ, Krybbe; 2) af Liigheden: Fordybning, Rude el. Felt i et tavlet Loft, lacunar; (rimel. af πατέομαι, πάσασθαι); bf. — φατνίζω, holder paa Stald; pass., ἵππος φατνιζόμενος, som holdes paa Stald; o. — φατνόω, udhuler som et Trug el. som en Krybbe; forsyner med Fordybninger, Ruder el. Tavl; bf. – φατνώματα, τά, et tavlet el. med Fordybninger forsynet Loft; 2) de Fordybninger, hvori Tænderne sidde; 3) Skydehullerne paa Skibe; bf. – φατνωματικός, 3, = flgd. — φατνωτός, 3, (φατνόω), tavlet, inddeelt i Tavl, Ruder, Felt. — φατός, 3, adject. verb. af φημί, sagt, talt; til at sige el. tale; sædv. οὐ φατός, undtalelig; transl., navnkundig, berømt, Hes. Op. 3. — φατός, 3, af inus. φάω, φένω, dræbt, ombragt; – forekommer alene i Sammens., ex. Ἀρείφατος, ὀδυνήφατος, etc. — φατρία, ἡ, φατριάζω, o. φατριάρχης, ὁ, h. gramm. f. φρατρία, etc. — φάττα, ἡ, att. f. φάσσα. — φαττάγης, ου, ὁ, Skældyr; manis Linn. — φάττιον, τό, dim. af φάττα; ogs. som Kiæleord h. Ar. — φαύζω, s. φαῦζω, (φαίω), som φώζω, φώγω, rister, torrer, gramm.

φαυλεπίφαυλος, 2, overmaade slet el. ringe; o. — φαυλίζω, holder for slet el. ringe, foragter; (af φαῦλος). — φαύλιος, 3, = φαῦλος; men φαυλία ἐλαία, etslags stor og kiodfuld Olive. — φαύλισμα, τό, LXX, o. φαυλισμός, ὁ; Ringeagt, Foragt; o. — φαυλίστρια, ἡ, som ringeagter el. spotter, LXX; (af φαυλίζω). — φαυλόβιος, 2, (βίος), som lever slet; — φαυλο-κόλαξ, ακος, ὁ, som smigrer slette Mennesker; o. — φαυλοῤῥημόνως, adv., (ῥῆμα), med slet el. ond Tale; (af flgd.).

† φαῦλος, 3, sield. 2, adv. -λως, slet, ringe; παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαι, at ringeagte; bes. – a) unyttig, uduelig, ἵππος; ἔργον φαῦλον, Ubetydelighed; om en Kriger: feig; om Skabningen: hæslig; – b) slem, ond, δαίμων, Theogn.; ogs. moralsk ond; usædelig, fordærvet; – c) bes. att., som ikke er forbunden med Vanskeligheder, let; φαύλως φέρειν, at tage sig noget let; φαύλως παιδεύειν, at give en simpel, almindelig Opdragelse; ogs. som let kan haves, ikke kostbar; ἰσφαῦρος; – (besl. m. παῦρος, φλαῦρος, paulus, paucus); bf. — φαυλότης,

ητος, ἡ, Ringhed, Ubetydelighed, slet el. ringe Beskaffenhed; ἡ ἐμὴ φαυλότης, min Mangel paa Indsigt, *Xen.*; o. — φαυλουργός, 2, (ἔργον), som gior slet el. ringe Arbeide. — φαῦρος, 3, sield. Biform af φαῦλος.

φαυσιβολέω, (βάλλω, βολή), kaster Lys, lyser; o. — φαυσίμβροτος, 2, (βροτός), som bringer Menneskene Lys, δαίμων, *Pind.*; (af φαῦσις). — φαῦσιγξ, ιγγος, ἡ, (φαίω, φαύζω), Blære paa Huden: bes. Brandblære. — φαῦσις, εως, ἡ, (φαύω, φαύσκω), Lys, Glands; 2) φαῦσις σελήνης, Figuren af den skinnende Maane. — φαύσκω, = φαύω, forekommer alene *in composs.*, o. i d. græske Bibel. — φαυστήριος, ὁ, *epith.* til Bacchus, (af Fakkellyset ved hans Orgier), *Lyc.* — φάψ, ἡ, *gen.* φαβός, etslags vild Due; jf. φάττα. — φάω, Stamform til φαίνω o. til φάσκω; 1) *intr.* skinner, lyser, *præs.* først h. *Arat.*, thi φάε, *Od.* 14, 502, er *aor.*; df. *fut.* 3 πεφήσεται, *Il.* 17, 155; — 2) *transit.*, oplyser; gior tydelig, bekiendt; berømt; — (φάω er Stamord saavel til φάος, φαίνω, *etc.*, som til φημί, φάτις, *fari*, *etc.*; jf. lyser, oplyser, tydeliggior, neml. ved Talen; paa samme Maade er φθέγγομαι af φέγγω). — φάω, Stamform til σφάζω, σφάττω; df. h. *Hom. pf. pass.* 3 *sing.* o. *pl.*, πέφαται, πέφανται, *inf.* πεφάσθαι, o. 2 *fut.* 3 πεφήσεαι, (m. *pass.* Bem.); jf. φένω, o. πέφνον.

φέβομαι, som φοβέομαι, frygter, er bange; df. flyer, flygter, ὑπό τινι, for nogen, *Il.*; skyer, undgaaer nogen, τινά, *ib.*; (af φέβομαι er φοβέομαι, φόβος, ligesom af φέρω, φορέω, φόρος). — * φεγγαῖος, 3, lysende, *inc.*; — φεγγίτης, ου, ὁ, Lyssteen; Marieglas; o. — φεγγοβολέω, (βάλλω), kaster Lys, lyser; af — † φέγγος, εος, τό, (φάος), Lys, Glands, Skin; *Pind.*; Dags- el. Sollyset; *att.* bes. Maaneskin; 2) *transl.*, Lykke, Frelse, *ex. Ar. Equ.* 1316; df. — φέγγω, lyser, skinner, glindser; 2) *transit.*, oplyser, beskinner; (df. φθέγγομαι, see u. φάω); o. — φεγγώδης, 2, (εἶδος), lys, lysende, skinnende, klar.

φειδαλφιστέω, o. -αλφιτέω, er φειδάλφιτος, 2, (ἄλφιτον), egentl. som sparer paa Byggrynene, Melet, Maden; df. alm. sparsom, knap, gnidsk; o. — φειδαομός, ὁ, Sparen, Sparsomhed, *Lib.*; (af φείδομαι). — φειδίτης, ου, ὁ, Medlem af Spisefelskabet φειδίτιον. — φειδίτιον, τό, særdv. φειδίτια, τά, offentlige og efter visse Sparsomhedsregler indrettede Maaltider, hvori de spartanske Borgere toge Deel; ogs. det Sted, hvor disse Maaltider holdtes; — sild. Biformer ere, φειδίτειον, φιδίτιον, φιλίτιον.

φείδομαι, *f.* φείσομαι, *aor. ep.* πεφιδόμην, *etc.*, *Hom.*, df. sild. *fut. ep.* πεφιδήσομαι, 3 *aor. ep.* φείσατο, *Il.* 25, 236; — skaaner nogen, τινός, *Hom.*; om Ting: sparer, behandler el. yder sparsomt, σίτου, Maden; οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων, *Xen.*; — *b)* unddrager mig, τοῦ κινδύνου, fra Faren, *id.*; μὴ φείδου, εἴ τι ἔχεις, διδάσκειν, unddrag dig ikke derfra, nægt dog ikke, *id.*; undlader; aflader fra, τοῦ ἀκολουθεῖν, *id.*; df. — φειδός, 3, m. komisk *dim.* φειδύλος, sparsom, knap. — φειδώ, όος, *ctr.* οῦς, ἡ, (φείδομαι), Skaansel el. at skaane, νεκύων, *Il.*; om Ting: Sparsomhed, Besparelse, Knaphed, *Od.*; df. — φειδωλή, ἡ, *Il.*, o. φειδωλία, ἡ, *Ar.*, = φειδώ; o. — φειδωλός, 3, *att.* ogs. 2, skaanende, sparsom, knap, γλῶσσα, ordknap el. maadeholden Tunge, *Hes.*; sild. særdv. c. *gen.*, *ex.* χρημάτων. — φείδων, ωνος, ὁ, = φειδωλός; 2) etslags Oliekrukke med snæver Hals; o. — φεισμονή, ἡ, = φειδώ; (af φείδομαι). — φέκλη, ἡ, brændt Viinsteen, Viinsteensalt, *faecula*, *fœx usta vini*.

φέλλα, o. φέλα, ἡ, = φελλός, Bem. 2. — φελλάτας, ου, ὁ, λίθος, en Steenart, som forarbeides til Billedstøtter; o. — φελλεύς, έως, ὁ, stenig Jordbund; 2) Navnet paa en saadan Egn i Attika; (af φελλός, Bem. 2). — φελλεών, ῶνος, ὁ, = φελλεύς. — φελλίνας, ου, ὁ, let som Kork; 2) etslags Vandfugl; o. — φέλλινος, 3, giort af Kork; (af φελλός). — φέλλιον, τό, særdv. *in pl.*, = φελλεύς. — φελλίς, ίδος, ἡ, o. φελλῖτις, ιδος, ἡ, *sc.* γῆ, = φελλός Bem. 2. — φελλόδρυς, υος, ἡ, (δρῦς), Korkegen, en Art af πρῖνος; o. — φελλόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med Fødder af Kork; af — φελλός, ὁ, Korkegen; bes. Barken deraf, Kork, *cortex*, *suber*; 2) *maced.* f. λίθος, Steen, ogs. uden Aspiration, πέλα, πέλλα; df. — φελλώδης, 2, (εἶδος), korkagtig, som ligner Kork. — φελόνης, ου, ὁ, *dim.* φελόνιον, = φαινόλης, *ib.* — φελός, ὁ, = φελλός, Bem. 2.

φενάκη, ἡ, falsk Haar, Parykt; (ent. eet Ord m. πενίκη, el. af φέναξ). — φενακίζω, bedrager, skuffer, forfører, τινά, *Ar.*; opdigter, foregiver, forfalsker, τί, *id.*; o. — φενακικός, 3, bedragersk, skuffende: (af φέναξ). — φενάκισμα, τό, Bedrageri; — φενακισμός, ὁ, at bedrage, Bedrageri, Skuffelse, Vindmageri; o. — φενακιστής, οῦ, ὁ, = φέναξ; df. — φενακιστικός, 3, *adv.* -κῶς, = φενακικός; (af φενακίζω). — φενακόμαντις, εως, ὁ, (μάντις), bedragersk Spaamand; af —

φέναξ, ᾶκος, ὁ, Bedrager, Vindmager, Løgner, *Ar.*; (rimel. af φαίνω). — φενάκης, ου, ὁ, = φαινόλης, *inc.* — φένω, *inus.*, Stamform til πέφονα, φόνος, φονεύω, o. til *aor. ep.* ἔπεφνον, πέφνον, *part.* πέφνων (m. uregelm. Betoning f. πεφνών), hvf. sild. *præs.* πέφνων h. *Opp.*, myrder, dræber; jf. ogs. d. andet φάω.

φερανθής, 2, (ἄνθος), bærende, bringende Blomster; — φέρασπις, ιδος, ὁ, ἡ, (ἀσπίς), skioldbærende; o. — φεραυγής, 2, (αὐγή), lysbringende, lysende; (af φέρω). — φερβά, τά, f. φορβά, *inc.*; af — φέρβω, *pf.* πέφορβα, græsser, fører, vogter, nærer, τινά τινος, nogen med noget; *in med.*, nærer sig, τινός, med noget; spiser, fortærer; alm. lever; *transl.*, φέρβεσθαι νόον, *Pind.*; (af φέρβω er d. lat. *herba*). — φέρε, see u. φέρω. — φερεαυγής, 2, *poët.* f. φεραυγής. — φερέβοτρυς, υ, *gen.* υος, (φέρω, βότρυς), bærende Druer.

*φερέγγυος, 2, (ἐγγύη), som bringer el. yder Borgen, som kan betale, formuende; *transl.*, sikker, paalidelig; alm. dygtig, tilstrækkelig, διασῶσαι τὰς νέας, til at skaffe dem Sikkerhed el. Tilflugt: om en Havn, *Herod.* 7, 491; ogs. *c. gen.*, *ex.* τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος, som jeg er i Stand til at udrette, *Soph. El.* 942; — φερεγλαγής, 2, (γλάγος), som giver el. har Melk; — φερέδειπνος, 2, (δεῖπνον), som giver et Maaltid; — φερέζυγος, 2, (ζυγόν), som gaaer i Aaget, som bærer Aaget; — φερέζωος, 2, (ζωή), som bringer Livet; — φερέκακος, 2, (κακόν), som bringer Uheld el. Ulykke; 2) som udholder, bærer Ulykke el. Uheld; — φερέκαρπος, 2, (καρπός), bærende el. bringende Frugt; frugtbar; o. — φερεμμελίης, ου, ὁ, f. φερεμελίας, (μελία), Spydfører, el. *poët.*; — (af φέρω).

φερέμεν, *ep.* f. φέρειν, *inf.* til φέρω. — *φερένῑκος, 2, (νίκη), som bringer Seier, som gaaer af med Seieren; seierrig; — φερέοικος, 2, (οἶκος), som fører sit Huus med sig; df. en Snegl; ogs. en Skildpadde; 2) som bringer Medgift; — φερέπολις, ιος, ὁ, ἡ, (πόλις), som bærer el. opholder Staten; — φερεπονία, ἡ, Udholdenhed i Arbeide el. Lidelser; af — φερέπονος, 2, (πόνος), som udholder el. bringer Arbeide, Ulykke, Trængsler, *Pind.*; — φερέπτερος, o. φερεπτέρυγος, 2, o. φερεπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, (πτερόν, πτέρυξ), bærende Vinger, bevinget; — φερέπτολις, ιος, ὁ, ἡ, *poët.* f. φερέπολις; o. — φερέσβιος, 2, (βίος), som bringer Underholdning, som giver Næring, γαῖα, ἄρουρα, *Hom. Hymn.*, στάχυς, *Æsch.*; — (af φέρω). — φέρεσκε, φέρεσκον, *jon.* o. *ep.* f. ἔφερε; ἔφερον, *impf.* af φέρω.

φερεσσάκης, 2, (σάκος), som φέρασπις, Skiolddrager, Tungtbevæbnet, *Hes.*; — φερεστάφυλος, 2, (σταφυλή), bærende, bringende Viindruer; o. — φερέσταχυς, υ, *gen.* υος, (στάχυς), bærende Ax; (af φέρω). — φερέστερος, 3, *poët.* f. φερτέρος, men rimel. alene *in compos.* προφερέστερος. — φερετρεύω, bærer omkring til Skue el. paa φέρετρον. — φερέτριος, ὁ, d. lat. *feretrius*, *epith.* til Zeus. — φέρετρον, τό, (φέρω), Bor, Bærestol, *feretrum*; *ctr.* φέρτρον, *Il.* 18, 236. — φέρην, *æol.* f. φέρειν. — φέρῃσι(ν), *ep.* f. φέρῃ, 3 *sing. conj. præs. act.* af φέρω. — φεριστός, 3, som φέρτατος, den tappreste, ypperste, bedste, h. *Hom.* bes. i Tiltaler.

*φέρμα, τό, hvad man bærer, Byrde, Dragt; bes. Fosteret; ogs. alm. Frugt; — φερνή, ἡ, det af Konen Medbragte, Medgift, Udstyr, *Herod.*; θεραποντὶς φερνή, medgiven Slavinde, *Æsch.*; φερνὴ πολέμου, Krigsbytte, *Eur.*; df. — φερνίζω, udstyrer; — φέρνιον, s. φερνίον, τό, = φέρμιον, bes. Fiskekurv; o. — φερνοφόρος, 2, (φερνή), som bringer Medgift, udstyret; — (af φέρω). — φέροικος, 2, = φερέοικος. — φερόλβιος, 2, (ὄλβος), bringende Lykke; o. — φέροπλος, 2, (ὅπλον), bærende Vaaben; (af φέρω). — Φεῤῥέφασσα, o. Φερσέφασσα, *att.* -φαττα, ogs. Φερσεφόνεια, *poët.* f. Φερσεφόνη, ἡ, Persephone, Perserpina; — hendes Helligdom el. Tempel, Φεῤῥεφάττιον s. Φερσεφάττιον, τό. — φέρτατος, 3, den stærkeste, tappreste, ypperste, bedste, ἔγχει, χερσίν, *Hom.*; jf. flgd.; (man afleder df. d. lat. *fortis*); o. — φέρτερος, 3, stærkere, fortrinligere, mægtigere, τινί, ved noget, *Hom.*; ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν, *c. inf.*, da det er meget bedre, *Od.* 12, 109; (af φέρω). — φερτός, 3, *poët. adject. verb.* af φέρω, baaren, taalt; til at bære el. taale, *Eur.* — φέρτρον, τό, see u. φέρετρον.

φέρω, alene *in præs.* o. *impf.*; df. *ep. imperat.* φέρτε, 3 *sing. præs. ind. act.* φέρησι (som af φέρημι), *Od.* 19, 111, o. 3 *impf. jon.* φέρεσκε, φέρεσκον, *Hom.*; *adject. verb. poët.* φερτός; Biform φορέω; — hertil høre efter Bem. — a) af *inus.* οἴω, *fut.* οἴσω, o. οἴσομαι, *imperat. aor.* οἶσε (ogs. m. *præs.* Bem.), *inf. ep.* οἰσέμεν, -μεναι, (*inf. aor.* ἀνῷσαι, *Herod.* 1, 157), *adject. verb.* οἰστός, οἰστέος, (ἀνώϊστος, *Herod.* 6, 66); sild. *fut. pass.* οἰσθήσομαι; — b) af *inus.* ἔγκω, (ἐνέκω), *aor.* 1 ἤνεγκα,

ἠνεγκάμην, *etc.*, *jon.* ἤνεικα, *ep.* ἔνεικα, *inf.* ἐνεῖκαι; (d. Aor. bruges beſ. i Verbalendelſer m. α, *ex. imper. med.* ἔνεγκαι); o. – *aor.* 2 ἤνεγκον, ἐνεγκεῖν, ἐνεγκών, ἔνεγκε; o. – efterhomeriſk, *pf. pass.* ἐνήνοχα, *pass.* ἐνήνεγμαι, *jon.* ἐνήνειγμαι, (df. *præs.* συνενείκεται, *Hes. Sc.* 440), *aor. pass.* ἠνέχθην, *jon.* ἠνείχθην, o. *fut. pass.* ἐνεχθήσομαι; — Grundbem. fører, bærer, lat. *fero.*; df. — 1) bærer, tager paa mig og bærer, fører, flytter, bevæger, φορτίον, en Byrde; ὅπλα φέροντες, med Vaaben, rustede, *Xen.*; ἅρμα φέρειν, at trække Vognen, *Il.*; μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν, gik lige løs paa dem, *ib.* 16, 602; ogſ. fører, driver, (ſom Vinden Skibene), *Hom.*; ſild. ogſ. *transl.*, fører, leder, ſtyrer, *Plut.*; – *b) in pass.* o. *med.*, α) føres, drives, θυέλλῃ, ἀνέμοις; bevæges af Stedet, falder, ſtyrter; jf. *Il.* 1, 592; ἧκε φέρεσθαι, kaſtede, ſaa at han faldt el. fløi hen, *Hom.*; ὑπὸ τῶν φερομένων λίθων, *Xen.*; β) iler, løber, farer ind paa nogen, πρός τινα, *Xen.*; ogſ. φέρεσθαι ὁμόσε τινί, *id.*; γ) *transl.*, εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, naar den har god Fremgang, *id.*; ἐᾶν τι φέρεσθαι, at lade noget have ſin Gang; – *c) transl.*, bærer; taaler, lider, udholder, λυγρά, *Hom.*, πόνους, λιμόν, δίψος, *Xen.*; φέρειν τὸν ἀδελφόν, at fordrage, at enes dermed, *id.*; om Spiſer: taaler, fordøier; ofteſt m. *adverb.*, *ex.* χαλεπώτερον εὑρεῖν ἄνδρα τἀγαθὰ καλῶς φέροντα, ἢ τὰ κακά, ſom ſikker ſig deri, *id.*; οὐδένα πω κάλλιον θάνατον ἐνεγκεῖν, *id.*; βαρέως *s.* χαλεπῶς φέρειν, at være utilfreds, at harmes, τί, ogſ. ἐπί τινι, o. τινί, over noget, *oppon.* πρᾴως, ῥᾳδίως φέρειν τι; χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι, *sc.* πράγμασι, er kied deraf; — 2) fører, bringer, ſkaffer, yder, δῶρα, bringer Gaver; ogſ. betaler, erlægger, μισθόν, φόρον, τίμην, o. dl.; μῦθον *s.* ἀγγελίην φέρειν τινί, at overbringe nogen et Budſkab, *Hom.*; *att.* ogſ. *absol.*, φέρειν ſ. ἀγγέλλειν, at melde; χάριν φέρειν τινί, at beviſe nogen en Gunſt, at handle nogen til Villie, ligel. ἦρα o. ἐπίηρα φέρειν, *Hom.*; ſild. ogſ. χάριν φέρειν τινί, *gratiam referre*, at yde nogen ſin Tak, at giengielde en Tieneſte; τὴν ψῆφον φέρειν, at give ſin Stemme, at afſtemme; df. *absol.*, φέρειν τινά, at vælge el. udnævne nogen til et Embede, *Dem.*; – *b) transl.*, tilveiebringer, foranlediger, bevirker, κλέος τινί, ſkaffer nogen Ære, *Hom.*; (τοῦτό) σοι τίμην οἴσει, *Xen.*; ligel. κακόν, ἄλγεα, φόνον φέρειν τινί, at bringe, at paaføre, *Hom.*; beſ. *att.*, τὰ ἱερεῖα νίκην φέρει, bringe, forkynde Seier; ὥσπερ τὸ δίκαιον ἔφερε, bragte det med ſig, *Herod.*; — 3) fører, bringer, ſkaffer derfra el. bort; df. – *a)* borttager ſom Bytte, røver, plyndrer, ſædv. φέρειν καὶ ἄγειν χρήματα, o. dl., ogſ. φέρειν καὶ ἄγειν τινά, at udplyndre nogen; ogſ. ἔφερε καὶ ἦγε τὰς Θήβας, *Xen.*; dog findes φέρειν καὶ ἄγειν ogſ. brugt egentl. el. m. Bem. at bringe; – *b)* gaaer af med, erholder, modtager, μισθόν τινος, Løn for noget; men Δαρεικὸν ἕκαστος οἴσει τοῦ μηνός, om Maaneden, *Xen.*; beſ. tilkæmper mig, κράτος, Seier, *Il.*, ligel. τεύχεα, ἔναρα φέρειν o. φέρεσθαι, at vinde, erobre, *ib.*; ofteſt *in med.*, *ex.* ἄθλον φέρεσθαι, at vinde Priſen, *Il.*, ligel. τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρεσθαι, *sc.* ἄεθλα; πλέον *s.* πλεῖον φέρεσθαι, at erholde mere, at have Fordeel el. Fortrin for nogen, τινός; – *c)* modtager en Efterretning, erfarer, ſom *accipio*, *sc. nuntium*; — 4) frembringer, bærer Frugt: om Jorden, Træer, o. dl., *ex.* φέρει ἡ γῆ κριθάς, ἀμπέλους, o. dl., *Xen.*; ogſ. *absol.*, αἱ ἄμπελοι φέρουσι, bære, *id.*; *transl.*, indbringer, giver Fordeel; — 5) fører, bringer, leder til et Maal, beſ. om en Vei, *ex.* ἔδοξεν αὐτῷ ἡ ὁδὸς παρ' αὐτὸ τὸ τεῖχος φέρειν, at føre el. gaae ved Siden deraf, *Xen.*; ligel. φέρειν ἐπὶ *s.* εἰς θάλασσαν; χωρία πρὸς νότον φέροντα, ſom ligge, have Retning imod Øſt, *Herod*; – *b) transl.*, at gaae ud paa, at ſigte til noget, εἰς *s.* πρός τι; ogſ. τῶν πλειόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, gik ud paa det ſamme, *Thuc.*; ogſ. at føre til et Maal, *ex.* τὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα, *Xen.*; — *b)* fører i Munden, omtaler meget el. ofte; ofteſt *pass.*, εὖ, καλῶς, μέγα φέρεσθαι, at blive meget roſt, *oppon.* κακῶς, χαλεπῶς φέρεσθαι, at blive ilde omtalt, at være i ondt Rygte; ogſ. *absol.*, φέρεται, ſom *fertur*, man ſiger, det heder; — 7) *imperat.* φέρε, bruges ogſ. efterhomeriſk ſom *adverb.*, *ex.* τοῖσι φέρε δῶ; lad ſee, hvem ſkal jeg give det? *Ar.*; df. velan! nu friſk! o. dl., ſom ἄγε; ogſ. forſtærk. φέρε δή, φέρε γάρ, φέρε δὴ τοίνυν, *agedum igitur!* – *b)* φέρε m. *inf.*, ſæt, *finge*, *pone*; — 8) *part.* φέρων hos et andet Verbum udtrykker: – *a)* en Biomſtændighed, *ex.* σῖτον παρέθηκε φέρουσα, bragte Maden og ſatte den for ham, *Od.*; ogſ. kan det ofte gives ved *præpos.* med, *ex.* ἠλαύνοντο φέροντες τὰ ὅπλα, de droge videre med deres Vaaben; – *b)* den Haſtighed, hvormed Handlingen er udført, *ex.* ἐς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, dertil har han uden Ophold bragt Sagen; paa ſamme Maade bruges *part.*

φερόμενος; – neutr. τὸ φέρον, det Forende; Ledende, df. Styrelse, Skiebne, som fors o. fortuna af fero, bes. h. Trag.

φερωνυμέομαι, cr – φερώνυμος, 2, adv. -νύμως, (ὄνομα), som har sit Navn af el. efter noget; 2) som med Sandhed el. god Grund forer et Navn; – denne Beskaffenhed, φερωνυμία, ἡ. — φεῦ, Udraab i Smerte: ach! vee! b) Udraab i Forundring: ah! ei! φεῦ τοῦ ἀνδρός, hvilken Mand! jf. Soph. Philoct. 234; df. φεύζω; jf. φῦ. — φεύγυδρος, 2, (ὕδωρ), vandsky, som ὑδροφόβος.

φεύγω, f. φεύξομαι, dor. φευξοῦμαι, aor. ἔφυγον, pf. πέφευγα; pf. pass. m. act. Bem. πέφυγμαι, oftest in part. πεφυγμένος; adject. verb. φευκτέος, o. φευκτός, ep. φυκτός; – hertil horer ogs. efter Bem. part. pf. ep. πεφυζότες, vid. Buttm.; – 1) flyer, flygter, lober bort, oppon. διώκω; ogs. vil, onsker, stræber at flygte, ex. Βέλτερον, ὃς (ὃς Heyn.) φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ, Il. 14, 81; – φεύγειν ὑπό τινος, ogs. φεύγειν τινά, at flygte for nogen, Hom.; φεύγειν θάνατον, ὄλεθρον, o. dl., at undflye, undgaae, id.; ogs. m. dobbelt acc., bes. i Udtrykket, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, oftere h. Hom.; c. inf., skyer, vogter mig for, undgaaer, Herod. 4, 76; ogs. c. gen., ex. οὐδ' ἔνθα πεφευγμένος ἦεν ἀέθλων, havde ikke overstaaet, Od. 1, 18; jf. Soph. Phil. 1044; — 2) er el. bliver landflygtig, fordrives, ὑπὸ τοῦ δήμου, Herod.; φεύγειν πατρίδα s. ἐκ πατρίδος, at leve i Landflygtighed; ἀειφυγίαν φεύγειν, at være forviist paa Livstid, Plut.: — 3) i den attiske Ret: er anklaget, forsvarer mig imod en Anklage, (fordi den Sagsogte, ὁ φεύγων, kunde ved frivillig Landflygtighed undgaae den endelige Domfældelse); φεύγει ὑπ' ἐμοῦ ταύτην τὴν δίκην, for denne Sag er han anklaget af mig, Dem.; φεύγειν φόνου, sc. δίκην, at være anklaget for Mord; ligel. φεύγειν ἐφ' αἵματι, Eur.; – (af aor. ἔφυγον er φυγή, fuga, etc.; – φεύγω er besl. m. φέβομαι, φοβέω).

φεύζω, f. ξω, raaber φεῦ; (formet som οἰμώζω af οἴμοι, οἰζω af οἴ, o. fl.). — φευκταῖος, 3, (φεύγω), = ἀποτρόπαιος. — φευκτέος, 3, adject. verb. af φεύγω, som man bor flye el. undgaae. — φευκτιάω, desid. af φεύγω, vilde gierne flye. — φευκτός, 3, adject. verb. af φεύγω, for hvem man flygter, som man soger at undgaae; som man kan el. bor flye el. undgaae. — φευξείω, o. φευξιάω, = φευκτιάω. — φεύξιμος, 2, o. φεῦξις, εως, ἡ, = φύξιμος, φύξις. — φέψαλος, ὁ, jon. φέψελος, ogs. φεψάλυξ, υγος, ὁ, Rog med gloende Aske; οὐδὲ – φεψάλυξ καταλέλειπται, end ikke en Gnist, Ar.; df. — φεψαλόω, forvandler til Rog og Aske, forbrænder, Æsch. — φέως, ω, ὁ, pheum, etslags pigget Plante, ogs. στοίβη.

φῆ, jon. f. ἔφη, 3 sing. impf. af φημί. — φή, enclit. f. φησί, 3 sing. præs. af φημί, gramm. — φή s. φῆ, h. gramm. = ὡς, som, ligesom; (en af Hermann. optagen Læsem. Hom. Merc. 241; efter Buttm. besl. m. ἦ, πῆ, τῇ). — φηγινέος, ctr. φηγινοῦς, 3, o. φήγινος, 3, af Træet φηγός; af — φηγός, ἡ, etslags Træ, som ligner Bogen, fagus, men bærer spiselig Frugt, efter nogle quercus esculus; ogs. den spiselige Frugt af dette Træ; df. — φηγότευκτος, 2, (τεύχω), giort af φηγός; o. — φηγών, ῶνος, ὁ, et med Træarten φηγός bevoxet Sted, esculetum. — φήῃ, ep. f. φῇ, 3 sing. conj. præs. af φημί, Od.

φῆληξ, ηκος, ὁ, den vilde Figen, der synes moden, uden at være det, Ar.; (rimel. af φηλός, formedelst dens skuffende Udseende). — φηλητεύω, bedrager, bestiæler, Hom. Merc.; af — φηλητής, οῦ, ὁ, Bedrager, Skielm, Tyv, Rover; φῶτες φηληταί, Hom. Merc.; (betones ogs. φηλήτης, Hes. Op. 375, hvor Spohn. foretrækker φιλήτης); af — φηλός, 3, ogs. φῆλος, 2, bedragersk, skielmsk, skuffende, Men.; (rimel. besl. m. σφῆλαι, σφάλλω, fallo); df. — φηλόω, bedrager, skuffer, φρένας, Æsch. Ag. 497; df. — φήλωμα, τό, Bedrageri; o. — φήλωσις, ἡ, at bedrage, Skuffen, Skuffelse.

φήμη, ἡ, dor. φάμα, (φημί), varslende Rost el. Stemme, der bebuder, hvad der skal skee; Φήμην τίς μοι φάσθω – ἀνθρώπων, Od. 20, 100, jf. ib. 105; df. alm. ethvert Forvarsel, ὄνειρον, af en Drom, Herod.; bes. Forudsigelse, Spaadom, id. 5, 72; – 2) sædv. Tale, Sagn, Rygte, den offentlige Mening om nogens Værd; ὁ δ' ὄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί, som har et godt Navn, Pind. Ol. 7, 18; jf. Hes. Op. 760, flgd.

φημί, φῄς, φησί, etc., inf. φάναι, part. φάς, imper. φάθι s. φαθί; dertil ep., 1 pl. opt. φαῖμεν f. φαίημεν, o. 3 sing. conj. φήῃ f. φῇ; – impf. ἔφην, etc., ep. φῆν, φῆς, φῆ, 3 pl. ἔφαν o. φάν f. ἔφασαν; – f. φήσω, aor. ἔφησα; – af med., inf. o. part. præs. φάσθαι, φάμενος, imper. φάο, f. φάσο, Od., o. impf. ἐφάμην; ogs. af pass., pf. part. πεφασμένος, o. imper. πεφάσθω, (det være sagt); – impf. adject. verb. φατός, φατέος; – impf. ἔφην, etc., har aor. Bem. som εἶπον, o. ligel. staaer φάναι i afhængige Sætninger, f. præterit., ex. φάναι τὸν Περι-

κλία, at P. har sagt; f. *inf. præs.* bruges λέγειν o. φάσκειν; – til φημί høre efter Bem., c) af *inus.* ἔπω, *aor.* εἶπον, εἶπα; *etc.*; b) af *inus.* ῥέω, *pf.* εἴρηκα, *etc.*; jf. ogs. det ved Aphæresis deraf opstaaede ἦμι, o. Biformen φάσκω; — Grundbem. bringer for Lyset ved el. igiennem Sproget; df. — 1) siger, taler; mælder, forkynder; φάτο μῦθον, ἀγγελίην, *Hom.*; – b) mener, troer, tænker, forestiller mig, *ex.* τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, at troe sig min Ligemand, *Il.* 15, 167; τί φῄς; πῶς φῄς; hvad – hvorledes mener du? – (dog kunne begge disse Bem. ikke altid nøie adskilles; – c) egne Udtryksmaader: α) φησί o. φασί indskydes ofte i Talen med Eftertryk, ligesom vort: siger man, heder det, o. dl., o. d: lat. *inquit*, *ait*; β) φησί o. ἔφη sættes ofte pleonastisk efter εἶπε o. λέγει, for at erindre om, at det er en Tredie, som taler; γ) φημί sættes undert. til et andet samtydigt Verbum, *ex.* ἔφη λέγων, ἔλεγε φάς, o. dl.; — 2) siger ja, bejaer, paastaaer, forsikkrer, foregiver; οὔ φημι *s.* φημι οὐχί, siger nei, benægter; f. *imperf.* o. *inf. act.* bruges i denne Bem. for Tydelighedens Skyld φάσκειν el. *med.*, *ex.* ἔφη σπουδάζειν, han sagde, at han ilede, men ἔφασκε σπουδάζειν, han foregav; df. φάσκων, paastaaende, foregivende, οὐ φάμενος, nægtende; – (φημί hører til Stammen φάω, φάος, φαίνω, med hvilket sidste det ogs. *in pass.* har nogle Tempora tilfælles); – [ᾱ alene i φᾶσί(ν), o. *in part.* φάς, φᾶσα].

φημίζω, *f.* ίσω, *dor.* ίξω, (φήμη), udtaler, udbreder et Rygte, *Hes. Op.* 764; ogs. *in med.*, udtrykker med Ord; συντόμως ἐφημισω, *Æsch. Ag.* 629; ὄνομα φημίζειν, at benævne, *Opp.* — φῆμις, ἡ, *poët.* f. φήμη, Tale, Samtale; bes. Omtale, Rygte; δήμοιο φῆμις, Folkets Stemme el. Dom, *Od.*; ogs. det i Forsamlingen snakkende Folk, el. Forsamlingen selv, *Od.* 15, 468, jf. *ib.* 2, 150. — φημισμός, ὁ, (φημίζω), = φήμη. — φῆν, f. ἔφην, *jon. impf.* af φημί. — φῆναι, *inf. aor.*, o. φήνειε, 3 *opt. aor.*, af φαίνω, *Od.* — φήνη, ἡ, etslags Ørn, *Od.*

φήρ, ὁ, *gen.* φηρός, *æol.* f. θήρ; df. d. lat. *fera*; Φῆρες, hede Centaurerne som Halvdyr; sild. hede ogs. Satyrerne φῆρες. — φήρεα, τά, (φήρ), langagtig Hævelse i Ørekiertlerne, (af Liigheden med Satyrernes Horn), *Hipp.* — φηρομανής, 2, (φήρ, μαίνομαι), som elsker Vildtet lidenskabeligen, *epith.* til Bacchus. — φῄς, 2 *præs.*, men φῆς, *jon.* f. ἔφης, 2 *impf.*, af φημί, *Hom.* — φῆσθα, *jon.* o. *æol.* f. ἔφησθα, ἔφης, 2 *impf.* af φημί, *Hom.* — φήτρη, ἡ, *jon.* f. φάτρα, φράτρα. — φθαίρω, *dor.* f. φθείρω. — φθάμενος, *ep. part. aor.* 2 *med.* til φθάνω, f. d. sild. φθάς. — φθάν, *æol.* f. ἔφθησαν *s.* ἔφθασαν, 3 *pl. aor.* 2 af φθάνω.

φθάνω [*ep.* ᾱ, *att.* ᾰ], *f.* φθήσομαι, sild. φθάσω [ᾰ], *dor.* φθάξω, *aor.* 2 ἔφθην, 3 *pl. ep.* φθάν f. ἔφθασαν, φθῆναι, φθάς, *ep.* φθάμενος, *conj.* φθῶ, 3 *sing. ep.* φθῄη o. φθῄσι, 1 o. 3 *pl. ep.* φθέωμεν, φθέωσι, *opt.* φθαίην, *aor.* 1 ἔφθασα, *dor.* ἔφθαξα, *pf.* ἔφθακα; – kommer foran el. tidligere, εἰς πόλιν, *Xen.*; forekommer nogen, τινά; er forud, er, bliver, giør noget før el. hurtigere, sædv. m. Handlingens *partic.*, hvor vi gierne omskrive φθάνω ved *adverb.*, *ex.* ἔφθη ἀφικόμενος, kom før el. først; φθάνω εὐεργετῶν, beviser først en Velgierning, el. er den første dertil; undert. ogs. m. *part. pass.*, *ex.* Ἴλ κε πολὺ φθαίη – πόλις – ἁλοῦσά τε, περθομένη τε, længe før skulde den være indtagen og ødelagt, *Il.* 13, 815, el. m. flgd. πρίν *s.* ἤ, *ex. ib.* 23, 444; – omvendt staaer h. *Hom. part. aor. med.* m. *verb. finit.*, *ex.* ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος f. ὅς μ' ἔφθη βαλών, *Il.* 5, 119, o. ligel. efterkom. *part. act.*, *ex.* οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμεῦ κατήγορος ἔσται, ingen anden skal forekomme mig som Anklager, *Herod.* 3, 71; ogs. φθάσας m. flgd. *part.*, *id.* 6, 65; – b) med οὐ o. flgd. καί *s.* καὶ εὐθύς, udtrykker φθάνειν tvende Handlingers nøie Forbindelse, *ex.* οὐκ ἔφθημεν ἐλθόντες, καὶ νόσοις ἐλήφθημεν, ikke før vare vi komne, end –, el. saasnart –, saa –; οὐκ ἔφθη λέγων, καὶ εὐθὺς ἐγέλασαν πάντες; – c) i Spørgsmaal udtrykker οὐκ ἄν m. *opt.* af φθάνειν, en stræng Befaling, ogs. en Opmuntring el. Paastand, *ex.* οὐκ ἂν φθάνοις λέγων; siig paa Stedet! οὐκ ἂν φθάνοιτ' ἀκολουθοῦντες; følger strax! οὐκ ἂν φθάνοι κατακοπτόμενος; vilde han ikke blive dræbt paa Stedet! *Dem.*; *part.* φθάσας ogs. som ἀνύσας h. *imperat.*, *ex.* λέγε φθάσας, skynd dig at sige! siig som snarest! – (rimel. besl. m. πτάσθαι, πέταμαι, πέτομαι).

φθάρμα, τό, det Fordærvede, Snaus, Udskud; — φθαρτικός, 3, fordærvelig; skadelig, dræbende; o. — φθαρτός, 3, *adject. verb.*, fordærvet, ombragt; til at fordærve el. dræbe; dødelig, forgængelig; (af φθείρω). — φθάω, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af φθάνω. — φθέγγομαι, *f.* γξομαι, giver en Lyd, Tone el. Klang fra mig; bes. hæver Stemmen, *Hom.*; ogs. φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί, med en sagte Stemme, *Od.* 14, 492; alm. at tone

stærkt, *ex.* om et Krigsskrig, om Trompetens Skrald, Hestens Brinsken, o. dl.; – *b) transit.*, fortæller derom, udraaber el. priser; σὲ δ' ἀντία πρωτέρων φθέγξομαι, vil fortælle om dig det Modsatte, *Pind. Ol.* 1, 59; (rimel. af φέγγος, o. besl. m. φημί).

φθεγκτός, 3, som har Klang, Tone, Stemme, Sprog; — φθέγμα, τό, Lyd, Stemme, Sprog; Tone, Klang, Skrald, *Pind.*; df. – φθεγματικός, 3, tonende, lydende; (af φθέγγομαι). — φθείομεν, *ep.* f. φθέωμεν, φθῶμεν, 1 *pl. conj. aor.* 2 *act.* til φθάνω. — †φθείρ, ὁ, sield. ἡ, *gen.* φθειρός, Luus, *Ar.*; 2) etslags Sofist, som sner sig fast paa andre; 3) liden Frugt paa etslags Gran; df. — φθειριάω, har Luus el. Lusesyge; – denne Sygdom, φθειρίασις, ἡ; — φθειρίζομαι, er – φθειριστικός, 3, som opsøger Luus; — φθειρικός, 3, hørende til Luus; — φθειροκτονέω, (κτείνω), dræber Luus; — φθειροποιός, 2, (ποιέω), avlende Luus; 2) = φθειροφόρος; — φθειροτραγέω, *Herod.* 4, 109, ogs. -τρωκτέω, (τρώγω), æder, spiser φθεῖρας (ent. i Bem. 1; el. i Bem. 3); o. — φθειροφάγος, 2, (φαγεῖν), som æder Luus. — φθειροφόρος, 2, (φέρω), πίτυς, etslags Gran med Frugten, φθείρ Bem. 3, *pinus pinaster.*

φθείρω, *f.* φθερῶ, *ep.* φθέρσω, *pf.* ἔφθαρκα, o. ἔφθορα, (det sidste *intr.*, dog *att.* ogs. *transit.*), *pf. pass.* ἔφθαρμαι, *aor.* ἐφθάρην; – fordærver, forværrer, bringer i en slet Tilstand, ødelægger aldeles, *ex. Od.* 17, 246; alm. svækker, afkræfter; om Ting: beskadiger; om Mennesker: ombringer; ogs. forfører, skænder, *vitio*; om Farver: river, gnider; – *in pass.* o. *med.*, geraader i en slet Tilstand, εἴς s. πρός τι; gaaer til Grunde, omkommer; φθείρομαι πρὸς τοὺς πλουσίους, kommer i en ulykkelig Forbindelse med de Rige; φθεῖρου, gaa du til –! (rimel. besl. m. τείρω, ogs. m. φθέω, φθίνω).

φθειρώδης, 2, (φθείρ, εἶδος), ligesom Luus; fuld af Luus. — φθερσίβροτος, som φθισίμβρ., 2, (βροτός), fordærvende el. dræbende Mennesker; o. — φθερσιγενής, 2, (γένος), fordærvende Slægten el. Stammen, *Æsch.* — φθέω, f. φθίω, men alene som *lect. var.*, *ex. Od.* 11, 330; (df. φθόη, rimel. ogs. φθόνος). — φθέω, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af φθάνω. — φθέωμεν, *jon.* f. φθῶμεν, 1 *pl.*, o. φθήῃ, *ep.* f. φθέῃ, φθῇ, 3 *sing. conj. aor.* 2, til φθάνω; men φθῆ, *jon.* f. ἔφθη, 3 *sing. ind. aor.* — φθῆμι, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af φθάνω. — φθῆσιν, *ep.* f. φθῇ, 3. *conj. aor.* til φθάνω.

Φθίηνδε, som *adverb.*, hen til – Φθία [ῑ], *jon.* Φθίη, ἡ, Phthia, By i Thessalien, Achills Hiem; Φθίηφι, som *dat. ep.*, i Phthia; df. – Φθιώτης, ου, ὁ, en Indvaaner af Phthia, m. bes. *fem.* Φθιῶτις, ιδος, *sc.* γῆ, Egnen om Phthia; o. – *adject.* Φθῖος, 3, m. bes. *fem.* Φθιάς, άδος, ἡ. — φθίμενος, 3, *ep. syncop. part. aor. med.* til φθίνω. — *φθίνα, ἡ, Meeldug; 2) φθίνης νόσος, = φθινάς, φθόη; — φθινάς, άδος, ἡ, 1) *intr.*, svindende, aftagende, σελήνη, ἡμέρα, ὥρα, som φθίνουσα; 2) *act.*, fortærende, udtærende; νόσος φθ., Svindsot, Tæring; — φθίνασμα, τό, Aftagen, Svinden; φθ. ἡλίου, Solens Nedgaaen el. Nedgang, *Æsch.*; 2) Udtæring; — φθινάω, s. φθινέω, svinder hen; bes. lider el. omkommer af Tæring. — φθινόκαρπος, 2, (καρπός), hvis Frugter falde af; uden Frugt, *Pind.*; o. — φθινόκωλος, 2, (κῶλον), med svindende Lemmer; – (af φθίνω),

φθινοπωρινός, 3, m. bes. *fem.* φθινοπωρίς, ίδος, ἡ, *Pind.*, af el. fra Høsten, hørende dertil, høstlig; af — φθινόπωρον, τό, ogs. φθινοπωρισμός, ὁ, (φθίνω, ὀπώρα), den sidste Deel af Høsten, ὀπώρα; ogs. alm. Høsten, (egentl. fra Opgangen af Arkturus til Pleiadernes Opgang); ogs. μετόπωρον; lat. *bruma*, *tempus brumale.* — φθινύθεσκε, *ep.* forlænget *impf.* af – φθινύθω, *poët.* f. φθίνω; φθινύθει πόνον, spilder sin Umage, *Opp.* — φθινύλλα, ἡ, svindsotig Kiærling: som Skieldsord h. *Ar.*; af — φθίνω [*ep.* ῑ, *att.* ῐ], Biform af φθίω, svinder, fortæres; 2) *transit.*, fortærer, *Soph. El.* 1414; jf. *Theocr.* 25, 122.

φθινώδης, 2, (φθινάς, εἶδος), som ligner Svindsot; svindsotig. — Φθῖος, 3, see u. Φθία. — φθισήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (φθίω, ἀνήρ), fordærvende, dræbende Mænd, πόλεμος, *Il.*; sild. alm. fordærvelig, skadelig for Menneskene. — φθίσθαι, *ep. syncop. inf. aor. med.* til φθίω. — φθισιάω, lider af Tæring, har Svindsot; o. — φθισικεύομαι, har Anlæg til Svindsot, er af en svindsotig Beskaffenhed; af – φθισικός, 3, svindsotig; 2) *act.*, udtærende; (af φθίσις). — φθισίμβροτος, 2, (φθίω, βροτός), f. *inus.* φθισίβροτος, som fordærver el. dræber Mennesker, *Hom.* — φθίσις [ῐ], εως, ἡ, (φθίνω), Udtærelse, Tæring, Svindsot; alm. Aftagen, Svinden. — φθισίφρων, ονος, 2, (φθίω, φρήν), som fordærver, forvirrer Forstanden. — φθῖτ' f. φθῖτο, *ep.* 3 *sing. opt.* [*præs.*

pass. af φθίω. — Φθιώτης, ου, ὁ, fem. Φθιῶτις, see u. Φθία. — φθῖτός, adject. verb. af φθίω, svunden, fortæret; udtæret; dødelig, forgængelig.

φθίω [ep. ῑ, att. ῐ], in præs. o. impf. altid intr., fut. φθίσω [ep. ῑ, att. ogs. ῐ], o. aor. ἔφθῑσα, altid transit.; fremdeles af med., fut. φθίσομαι, pf. ἔφθιμαι; m. plqupf. ἐφθίμην er ligelydende aor. syncop., hvf. inf. φθίσθαι, part. φθίμενος, conj. φθίωμαι, ep. φθίομαι, opt. φθίμην, φθῖτο; — 1) intr., in præs. o. impf. act., o. in med., svinder, aftager, fortæres, forgaaer, doer; ὁ φθίμενος, den Afdøde, Hom.; ogs. Udtrykket φθίειν φρένας, o. dl., er at forklare intr., at hentæres i sit Indre; b) om Tiden: at forløbe, ex. Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθῖτο, før skulde Natten gaae til Ende, Od. 11, 330; ligel. heder μηνὸς φθινομένου h. Hom., i den sidste Halvdeel af Maaneden, sild. i Maanedens sidste el. tredie Dekade; c) om Planter: at visne, at uddøe; — 2) transit., in fut. o. aor. act., lader svinde el. ophøre, fortærer, fordærver, dræber; ligel. undert. i Biformen φθινύθω, ex. φθινύθειν οἶκον, οἶνον, at fortære Formuen etc., Od.; — (φθίνω, φθίω, ere rimel. besl. m. φθείρω, τείρω, ogs. m. φθέω).

φθογγάζομαι, = φθέγγομαι. — φθογγάριον, τό, dim. af φθόγγη, liden Stemme; 2) Talerør. — φθογγή, ἡ, o. φθόγγος, ὁ, (φθέγγομαι), Stemme; Raab; Lyd, Skrald, Tone. — φθόη, ἡ, (φθέω), som φθίσις, Tæring, Svindsot. — φθοῖς, o. φθόϊς, ὁ, gen. φθοῖδος, o. φθόϊος, nom. pl. φθοῖδες, o. φθόεις, ctr. φθοῖς, (φθέω); etslags Kage; h. Lægerne; en Pille; 2) etslags Skaal; (begge Bem. rimel. af den runde Gestalt); df. — φθοΐσκος, ὁ, liden Kugle, bes. en Pille, som τροχίσκος. — φθονερία, ἡ, misundelig Tænkemaade, Misundelse; af — φθονερός, 3, adv. -ρῶς, (φθόνος), misundelig, τινί, paa noget; som forholder en noget af Misundelse; ugunstig, sær, vranten.

φθονέω, misunder, under ikke, forhindrer, Il. 4, 55; unddrager el. forholder af Misundelse, τινί τινος, nogen noget; οὐ φθονήσω σοι λόγου, vil ikke forholde dig Ordet, hindre dig fra at tale; ogs. c. inf., ex. οὐκ ἂν φθονέοιμι ἀγορεῦσαι, Od. 11, 381; m. acc. c. inf., vil ikke, lider ikke, seer ugierne, har derimod, forhindrer, ex. Od. 1, 346; pass., er Gienstand for Misundelse, ex. θησαύρους - συλλέγοντα φθονεῖσθαι δι' αὐτοὺς καὶ μισεῖσθαι, Xen.; df. — φθόνησις, ἡ, Handlingen φθονεῖν, at misunde; alm. = flgd.; af — φθόνος, ὁ, Misundelse; φθόνον λύπην τινὰ - ὄντα - ἐπὶ τῶν φίλων εὐπραξίαις, Xen. Mem. S. 3, 9, 8; κρέσσων - οἰκτιρμῶν φθόνος, bedre at misundes, end at ynkes, Pind. Pyth. 1, 164; φθόνος ἀθανάτων, Pind., φθ. θεῶν, Herod., Gudernes Fortørnelse over Menneskenes Misbrug af deres gode Gaver; οὐδεὶς φθόνος, der er er intet imod, meget gierne; — b) misundelig Dadlesyge; Hadskhed, Nedsættelse; (rimel. af φθέω, som φθίω, φθίνω, formindsker, forringer).

*φθορά, ἡ, Fordærven, Fordærvelse, Forstyrrelse; Fortabelse, Undergang; Død; bes. Smitsot, Pest; 2) Forførelse; 3) Farvernes Rivning og Blanding; — φθορεύς, έως, ὁ, en Fordærver el. Forstyrrer; som forfører el. skænder, bes. Fruentimre; — φθοριμαῖος, 3, som i sin Egenskab el. Virkning er — φθόριμος, 3, fordærvende, fordærvelig; 2) intr., forgængelig; — φθόριος, 2, skikket til at fordærve el. forstyrre; φθόριον φάρμακον, Middel til at befordre Abort; — φθοροεργός, 2, (ἔργον), = φθοροποιός; — φθορόοικος, 2, = οἰκοφθόρος; — φθοροποιέω, er — φθοροποιός, 2, (ποιέω), som anstifter Skade, fordærvelig, dræbende; o. — φθόρος, ὁ, ogs. ἡ, = φθορά; ἐς φθόρον, o. οὐκ ἐς φθόρον; gaa du til —! Ar.; 2) som ὄλεθρος, fordærveligt Menneske; df. — φθορώδης, 2, (εἶδος), af en fordærvet Art el. Beskaffenhed; — (af φθείρω).

-φι, -φιν, episk Endestavelse, som undert. vedhænges bes. dat., ogs. gen., i alle Declinationer; efter Buttm., oprindel. Adverbialendelse o. om et Sted, ex. ὄρεσφιν, i el. paa Biergene, θύρηφι, for Døren, udenfor; saaledes er Hes. Op. 216., ἑτέρηφι παρελθεῖν, adv., paa den anden Side; df. m. præpos., ex. κατ' ὄρεσφι, ned ad Biergene, o. dl. — φιαλεῖν, see u. φιάλλω. — φιάλη, ἡ, att. ogs. φιέλη, Skaal, bes. Drikkeskaal, phiala, Il.; ogs. Askekrukke el. Urne, ib.; sild. poët. af Liigheden: Ἄρεος φιάλη, som ἀσπίς, et Skiold; 2) fordybet og indlagt Arbeide under et Loft, lacunar; (skal være af πίνω); df. — φιαληφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Skaal. — φιάλιον, τό, o. φιαλίς, ίδος, ἡ, dim. af φιάλη, liden Skaal. — φιαλίτης, ου, ὁ, (φιάλη), ἀριθμός, arithmetisk Opgave om et Antal Skaaler. — φιάλλω, f. φιαλῶ, tager fat el. lægger Haand derpaa; alene in fut., οὐδὲ φιαλεῖς, Ar. Vesp. 1339, o. ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν, Ar. Pax, 431; (rimel. af ἐφιάλλω, alts. f. 'φιαλεῖς, 'φιαλοῦμεν).

φιαλοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Skaal; o. — φιαλόω, fordyber, ud-

huler som en Skaal; φιαλοῦν τὰ δένδρα; at drage en Grøft omkring Træer, *ablaqueare*; (af φιάλη). — φιαλώδης, 2, = φιαλοειδής. — φιαλωτός, 3, (φιαλόω); df. θρίδακες φιαλωταί, Hovedsalat, (der voxer som en flad Skaal el. i Breden). — φἴᾰρός, 3, lysende, glindsende, bes. om friske og sunde Lemmer, ogs. om en Mø, φιαρώτερα ὄμφακος ὠμᾶς, *Theocr.*; φιαρὴ γρηῦς, Skind paa Melken, *Nic.*; 2) *transl.*, reen, kydsk; (efter nogle af πῖαρ, πιαρός; efter *Buttm.* deels af φῶς, deels af φύω); df. — φιαρόω, o. φιαρύνω, gior glindsende; renser.

— φιβαλέος, 3; df. φιβαλέα συκῆ, ἡ, o. φιβαλέον σῦκον, τό, en tidligmoden Figenart; o. — φιβάλεως, ω, ἡ; Træ, som bærer Figenen φιβαλέα; (af Φίβαλις s. Φιβάλεις, Navnet paa en Egn i Attika el. Megara). — φιδάκνη, ἡ, *att.* f. πιθάκνη, et Viinfad. — φιδέομαι, *inus.*, anføres som Stamform til πεφιδήσομαι, *fut.* af φείδομαι. — φιδίτιον, τό, Biform af φειδίτιον, *inc.* — φιδός, 3, = φειδός, *Callim.* — φιέλη, ἡ, Biform af φιάλη. — φιερός, 3, *jon.* f. φιαρός.

*φἴλ-ἄβουλος, 2, som gierne el. med Villie er ubesindig; — φίλαβρος, 2, (ἀβρός), som elsker det Bløde el. Fine; — φιλαγαθής, 2, urigtig Læsem. f. φιλογαθής; — φἴλαγαθία, ἡ, Kiærlighed til det Gode; af — φἴλάγαθος, 2, *adv.* -γάθως, (ἀγαθός), som elsker det Gode el. de Gode; — φιλ-αγέννητος, 2, som elsker det Ufødte el. Evige, *eccl.*; — φιλάγλαος, 2, (ἀγλαός), = φιλόκαλος, *Pind.*; — φιλ-ἄγραυλος, 2, som elsker Landlivet; — φιλαγρέω; er — φιλαγρέτης, ου, ὁ, *fem.* φιλαγρέτις, o. -αγρότις, ιδος, ἡ, (ἄγρα), som elsker Jagten; — φίλαγρος, 2, (ἀγρός), som elsker Landet el. Landlivet; — φιλ-ἄγρυπνος, 2, som elsker at vaage; o. — φιλάγων, ωνος, ὁ, ἡ, (ἀγών), som elsker Veddestrid el. Kamplege; — (af φίλος).

*φἴλαδελφία, ἡ, Kiærlighed imellem Søskende; af — φἴλάδελφος, 2, *adv.* -δέλφως, (ἀδελφός), som elsker Broder, Søster, Søskende; 2) som *subst.*, etslags Busk el. Træ med vellugtende Blomster; — φιλ-ἀδύναμος, 2, som gierne afkræfter el. svækker; — φιλάεθλος, 2, (ἄεθλος), *jon.* f. φίλαθλος; — φιλαθηναιός, ὁ, (Ἀθηναῖος), Ven af Athenienserne, *Ar.*; df. — φιλαθηναιότης, ητος, ἡ, Forkiærlighed for Athenienserne; — φιλ-αθλητής, οῦ, ὁ, lidenskabelig Athlet; 2) = flgd.; o. — φίλαθλος, 2, (ἆθλος), som elsker Veddestrid; — (af φίλος). — φῖλαι, *ep. imperat. aor. med.* til φιλέω, *Il.* — φιλαίακτος, 2, (αἰάζω), som elsker Klager, som gierne klager; — φιλ-αιδήμων, ονος, 2, som elsker Undseelse; o. — φιλαίματος, o. φίλαιμος, 2, o. φιλαίμων, ονος, 2, (αἷμα), som elsker Blod, blodtørstig; (af φίλος). — φιλαίτερος, 3, o. φιλαίτατος, 3, *compar.* o. *superl. irr.* til φίλος. — φιλαίτιος, 2, *adv.* -τίως, (φίλος, αἰτία), som gierne beskylder el. bebreider, *Æsch.*; alm. dadlesyg, klagende, utilfreds, *Xen.*

*φἴλ-ἀκόλαστος, 2, som elsker Umaadelighed, udsvævende; — φιλ-ἀκόλουθος, 2, som gierne følger el. ledsager; — φιλ-ἄκρᾶτος, 2, *jon.* -κρητος, som elsker ublandet el. stærk Viin; df. hengiven til Drik; — φιλακριβέω, (ἀκριβής), elsker Nøiagtighed; — φιλακροάμων, ονος, 2, (ἀκρόαμα), som elsker Ørets Nydelser, Musik, Digtekunst, Veltalenhed; — φιλαλέξανδρος, 2, som elsker Alexander, som er ham hengiven; — φιλαλήθης, 2, *adv.* -λήθως, (ἀληθής), sandhedskiærlig; — φιλάλληλοι, 2, (ἀλλήλων), som elske hinanden; — φιλ-ἀλλογενής, 2, som elsker Fremmede; — φιλ-ἄλῡπος, 2, som gierne undgaaer Smerte; — φιλαλυστής, οῦ, ὁ, (ἀλύω), som gierne el. let ængster sig; — φιλαμαρτήμων, ονος, 2, (ἁμάρτημα), som gierne synder el. feiler, *inc.*; o. — φιλάμπελος, 2, ἄμπελος), som elsker Viinstokken; rig paa Viinbierge el. Viinavl, *Ar.*; — (af φίλος).

*φἴλαναγνωστέω, er — φιλ-ἀναγνώστης, ου, ὁ, Ven af Læsning; — φιλᾰνᾱλώτης, ου, ὁ, o. φιλᾰνάλωτος, 2, (ἀναλίσκω), som elsker store Udgifter, ødsel; — φιλανδρία, ἡ, Kiærlighed til Manden el. Husbonden; af — φίλανδρος, 2, (ἀνήρ), som elsker sin Mand el. Husbond; 2) som løber efter Mandfolk; — φιλανθής, 2, (ἄνθος), som elsker Blomster; — φιλ-ἀνθρακεύς, έως, ὁ, som elsker Kulbrændere, *Ar.*; o. — φιλανθρώπευμα, τό, menneskekiærlig Handling el. Behandling; af — φιλανθρωπεύω, ogs. *in med.*, er Menneskeven el. menneskekiærlig; behandler menneskekiærligen, *c. acc.*; — φιλανθρωπέω, er Menneskeven, handler som en saadan; df. — φἴλανθρωπία, ἡ, Menneskekiærlighed, Mildhed, Sagtmodighed, Godhed, Overbærelse; o. — φιλανθρωπικός, 3, o. φιλανθρώπινος, 3, hørende til, passende for en φιλάνθρωπος, af — φιλάνθρωπος, 2, *adv.* -θρώπως, (ἄνθρωπος), menneskekiærlig, venlig, sagtmodig, mild, overbærende; — (af φίλος).

φιλάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, *dor.* f. φιλήνωρ, *Æsch.*; — φιλαοιδός, 2, (ἀοιδή, ἀοιδός), som elsker Sang el. Sangere: — φιλ-άπεπτος, 2, som sædvanligen fordøier slet; — φιλαπεχθημόνως, *adv.* af – φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ, ἡ, = φιλαπεχθής; df. – φιλαπεχθημοσύνη, ἡ, Trættekiærhed, Tilboielighed til at fornærme andre og til at giore sig dem til Fiender; — φιλ-απεχθής, 2, (ἔχθος), som elsker Strid og Trætte, tilboielig til at fornærme og til at giore sig Fiender; — φιλαπλοϊκός, 3, o. φιλάπλοος, 2, *ctr.* φιλάπλους, ουν, (ἁπλόος), som elsker Aabenhiertighed, aabenhiertig, ligefrem; — φιλαπόδημος, 2, som gierne er fraværende el. forreist, reiselysten; — φιλαργυρέω, er – φιλάργυρος, 2, (ἄργυρος), som elsker Penge, gierrig; df. – φιλαργυρία, ἡ, Kiærlighed til Penge, Gierrighed; — φιλάρετος, 2, (ἀρετή), som elsker Dyden; — φιλαριστείδης, 2, som elsker Aristides; o. — φιλάρματος, 2, (ἅρμα), som yuder Vogne el. Veddekiorsel, πόλις, *Pind.*; – (af φίλος).

*φιλάρχαιος s. -αρχαῖος, 2, (ἀρχαῖος), som elsker det Gamle el. Oldtiden; — φιλαρχέω, er – φίλαρχος, 2, (ἀρχή), som stræber efter Herredømmet, herskesyg; df. – φιλαρχία, ἡ, Herskesyge; o. – φιλαρχικός, 3, horende til, passende for en φίλαρχος; — φιλαστράγαλος, 2, (ἀστράγαλος), som elsker Tærningspil; o. — φιλ-άσωτος, 2, som elsker Udsvævelser, liderlig; – (af φίλος). — φίλατο, *ep.* 3 *sing. aor. med.* til φιλέω. — φιλ-αυθόμαιμος, 2, = φιλάδελφος; — φίλαυλος, 2, (αὐλός), som elsker Floite el. Floitespil; o. — φιλαυτέω, er – φίλαυτος, 2, *adv.* -αύτως, (αὑτοῦ), som elsker sig selv, egenkiærlig, selvgod; df. – φιλαυτία, ἡ, Egenkiærlighed, Selvgodhed; (af φίλος). — φιλᾷν, v. lat. *pilare*, rimel. *inus.*; df. φιλήτης.

φιλέγγυος, 2, (ἐγγύη), som gierne gaaer i Borgen el. siger god for noget; o. – φιλεγκλήμων, ονος, 2, *adv.* -όνως, (ἔγκλημα), som φιλαίτιος, dadlesyg; (af φίλος). — φιλέεσκε(ν), *jon.* o. *ep.* f. ἐφίλεε, ἐφίλει, *impf.* af φιλέω. — *φιλέθειρος, 2, (ἔθειρα), som elsker Haaret, som gierne bæres i Haaret; — φιλειδήμων, ονος, 2, videbegiærlig, lærelysten; — φιλ-έκδημος, 2, reiselysten; — φιλέλαιος, 2, (ἐλαία), som elsker Olietræet; — φιλελεήμων, ονος, 2, o. φιλέλεος, 2, (ἔλεος), som gierne er barmhiertig el. medlidende; — φιλελευθέριος, 2, som elsker el. over Ædelmodighed; — φιλ-ελεύθερος, 2, som elsker Friheden; — φιλέλλην, ηνος, ὁ, ἡ; (Ἕλλην), Ven af Grækerne el. af græsk Sprog og Litteratur; — φίλελπις, ιδος, ὁ, ἡ, (ἐλπίς), som altid el. gierne haaber; o. — φιλ-έμπορος, 2, som elsker Reiser og Handel; – (af φίλος).

*φιλενδεικτέω, er – φιλενδείκτης, ου, ὁ, som gierne anviser el. angiver; som gierne praler; — φιλ-ένδοξος, 2, ærgierrig; — φιλένδοτος, 2, (ἐνδίδωμι), som gierne giver efter, barmhiertig; *oppon.* ἀνένδοτος; — φιλ-ένθεος, 2, gierne el. sædvanligen begeistret; — φιλ-έννυχος, 2, som elsker Natten; — φιλ-έξοδος, 2, (ἔξοδος), som gierne gaaer ud; — φιλεορταστής, οῦ, ὁ, o. φιλέορτος, 2, (ἑορτή), som elsker Fester el. Festdage; — φιλεπιστήμων, ονος, 2, (ἐπιστήμη), som elsker Kunster og Videnskaber; — φιλεπιτιμητής, οῦ, ὁ, (ἐπιτιμάω); som gierne dadler, dadlesyg; — φιλεραστέω, er – φιλ-εραστής, οῦ, ὁ, som ofte el. gierne er forelsket; o. — φιλεραστία, ἡ, Forlibelse; af – φιλέραστος, 2, m. bes. *fem.* φιλεράστρια, ἡ, (ἐράω), forelsket, Ven af Elskovshandeler; 2) som er de Elskende behagelig el. huld; – (af φίλος).

*φιλεργέω, er – φιλεργός, 2, *adv.* -εργῶς, (ἔργον), som elsker Arbeide, som arbeider gierne, flittig; df. – φιλεργία, ἡ, Lyst til Arbeide, Flid, Travlhed; — φιλ-έρημος, 2, som elsker Eensomhed; — φιλέριθος, 2, (ἔριθος), som elsker Haandarbeide; — φίλερις, ιδος, ὁ, ἡ, (ἔρις), som elsker Kiv og Trætte; — φιλεριστέω, er – φιλεριστής, οῦ, ὁ, o. φιλέριστος, 2, (ἐρίζω), = φίλερις, df. – φιλεριστικός, 3, horende til en φιλεριστής; — φίλερως, ωτος, ὁ, ἡ, (ἔρως), hengiven til Elskov; elskovsfuld; φιλέσπερος, 2, (ἑσπέρα), som elsker Aftenen; — φιλεταιρεία, o. -εταιρία, ἡ, Kiærlighed til Staldbrødrene, Venskab; af – φιλέταιρος, 2, m. bes. *fem.* φιλέταιρις, ιδος, ἡ, (ἑταῖρος), som elsker sine Staldbrødre el. Venner; o. — φίλετνος, 2, (ἔτνος), som elsker Grød el. Velling af Bælgfrugter; – (af φίλος).

*φιλ-εύδιος, 2, som elsker fri Luft; — φιλεύϊος, 2, som elsker Udraabet εὐοῖ, *epith.* til Bacchus; — φιλ-ευλαβής, 2, som elsker Forsigtighed, som pleier at tage sig i Agt; — φιλεύλειχος, 2, (λείχω), som elsker Slikkerier, slikken; — φίλευνος, 2, (εὐνή), som elsker Sengen el. Omgang med Kionnet; — φιλευπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), som elsker smukke Ansigter, el. som har et smukt Ansigt; — φιλ-εύτακτος, 2, som

elsker Orden og Anstand; — φιλ-ευτράπελος, 2, som elsker Vid og Skiemt; — φιλεύχειλος, 2, (χεῖλος), = φιλεύλειχος, inc.; — φιλέφηβος, 2, (ἔφηβος), som elsker Ynglinger; — φιλεχθής, 2, (ἔχθος), = φίλεχθρος, — φιλεχθρέω, er — φίλεχθρος, 2, adv. -έχθρως, (ἐχθρός), som elsker el. over Fiendskaber, tilbøielig til Fiendskab; φιλέχθρως ἔχειν τινί, at være nogen fiendsk; o. — φιλέψιος, 2, (ἑψία), som elsker Spil el. Leg; — (af φίλος).

φῐλέω, f. ήσω, ep. ogs. 3 aor. med. φίλατο [ῑ], o. imperat. med. φῖλαι, Il., 3 conj. φίλωνται, ex. Hes. Theog. 97, impf. jon. φιλέεσκε; (φίλος); — elsker, (i alle Ordets Bem.); φιλέοντα φιλέων, Pind.; usædv. er φιλεῖν τινα φιλότητα, Od. 15, 245; om Handlinger: billiger, lader mig behage, σχέτλια ἔργα, ib. 14, 83; om Ting: attraaer, vil gierne have, ex. φιλεῖν τὸν σῖτον, Xen.; οὐ φιλεῖν, næsten som μισεῖν, at hade; τὸ φιλεῖσθαι, at have Venner; bes. — a) modtager og behandler venligen el. giestfrit; df. παρ᾽ ἄμμι φιλήσεαι, (fut. med. m. pass. Bem.), du skal være os velkommen, Od. 1, 123; κεῖθι φιλήσεαι, οἷά κ᾽ ἔχωμεν, der skal du blive hiulpen med hvad vi formaae, ib. 15, 281; — b) φιλεῖν m. o. u. στόματι, at kysse, h. Hom. κύσσαι; df. φίλημα; ogs. alm. omarmer; — 2] efterhomerisk c. inf., at giøre noget ofte el. gierne, at pleie, ex. Pind. Nem. 1, 15; df. at skee ofte, at pleie at skee, ex. οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ, som det pleier at gaae til i Krig, Herod. 8, 128; ogs. absol., οἷα s. ὡς φιλεῖ; ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι, pleie de at opnaae, opnaae de gierne alt, Herod. 7, 9.

φίλη, ἡ, fem. af φίλος, Veninde; Kiæreste; Frille, som ἑταίρα. — *φίληβος, 2, (ἥβη), som elsker Ungdommen; — φιληδέω, er — φιληδής, 2, (ἦδος, ἥδομαι), som elsker og søger Fornøielser; φιληδεῖν τινι, at finde Fornøielse i noget, μάχαις, Ar.; df. — φιληδία, ἡ, = φιληδονία; ogs. Fornøielse over noget; — φιληδονέω, er — φιλήδονος, 2, (ἡδονή), hengiven til Forlystelser; df. — φιληδονία, ἡ, Hang til Forlystelser el. Fornøielser. — φιληκοέω, er — φιλήκοος, 2, adv. -κόως, (ἀκοή), som gierne hører el. læser, som er opmærksom; df. — φιληκοΐα, ἡ, Lyst til at høre el. lære, Opmærksomhed; — φιληλάκατος, 2, (ἠλακάτη), som elsker Tenen; o. — φιλ-ηλιαστής, οῦ, ὁ, som gierne vil være Dommer, bes. i Ἡλιαία, Ar.; — (af φίλος). — φίλημα, τό, dim. φιλημάτιον, τό, (φιλέω), et Kys. — φιλήμεναι, ep. f. φιλέειν, inf. præs. act. af φιλέω, Il. 22, 265.

φῐλημοσύνη, ἡ, (φιλέω), Venlighed, Venskab. — φιλήνεμος, 2, (ἄνεμος), som elsker Vinden; udsat for Vinden; — φιλήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, dor. φιλάνωρ, (ἀνήρ), = φίλανδρος; o. — φιλήρετμος, 2, (ἐρετμός), som gierne fører Aaren, som elsker Skibsfart, epith. til Phæakerne, Od.; (af φίλος). — φίληρις, ιδος, ὁ, ἡ, = φίλερις. — φιλησίμολπος, 2, = φιλόμολπος, Pind.; af — φίλησις, εως, ἡ, Handlingen φιλεῖν, at elske; at kysse; df. — φιλησιστέφανος, 2, = φιλοστέφανος. — φιλ-ησύχος, 2, (φίλος), som elsker Rolighed, rolig, stille. — φῑλητεύω, er — φῑλήτης, ου, ὁ, (φιλᾶν), Skielm, Tyv, Bedrager; lect. inc. f. φηλήτης. — *φῐλητής, οῦ, ὁ, som elsker; som kysser; df. — φιλητικός, 3, hørende el. tilbøielig til at elske el. kysse; — φῐλητός, 3, adject. verb., elsket; til at elske, elskværdig; — φίλητρον, τό, Elskovshandel; o. — φιλήτωρ, ορος, ὁ, ogs. ἡ, Æsch., = φιλητής, en Elsker; — (af φιλέω).

φῐλία, ἡ, (φιλέω); Tilbøielighed, Kiærlighed, Venskab, Velvillie; φιλίαν τινὸς κτήσασθαι, προσάγεσθαι, λαμβάνειν, at vinde nogens Venskab; 2) som fem. af φίλιος, ἡ φιλία, sc. γῆ, venskabeligt Land; df. — φιλιάζω, er el. bliver Ven med nogen, τινί. — *φιλιατρέω, er — φιλίατρος, 2, (ἰατρός), Ven el. Yndér af Lægekunsten; — φιλικός, 3, adv. -κῶς, hørende til, passende for Venner; som befordrer Venskaber; venskabelig, venlig; — φιλικῶς, venligen; godmodigen, høfligen; φιλικῶς ἔχειν τινί s. πρός τινα, at være nogen hengiven; τὰ φιλικά, Beviser paa Venskab, Yttringer deraf; o. — φίλιος, 3, att. ofte 2, adv. φιλίως, venskabelig, venskabeligen sindet, τινί, imod nogen; bes. i Krig: forbunden, bundsforvandt, oppon. πολέμιος; df. φίλιον φρούριον, χωρίον, φιλία πόλις, o. dl., som tilhører de Allierede; διὰ φιλίας πορεύεσθαι, sc. χώρας, igiennem deres Land; τὰ φίλια, deres Eiendom, Xen.; b) som hører til, kommer fra, passer for en Ven; Ζεὺς φίλιος, som Venskabets Beskytter; — 2) pass., elsket, afgiort, dyrebar: om Personer og Ting; df. — φιλιόω, slettere Form f. φιλόω, giør til Ven; — (af φίλος).

φῐλίππειος, ὁ, sc. χρυσοῦς, s. στατήρ, en af K. Philippus præget Guldmont. — φιλιππία, ἡ, (φίλιππος), Lidenskab for Heste. — φιλιππιδόομαι, er maver el. tynd som en vis Philippides. — Φιλιππίζω, holder med Philippus,

tager hans Parti; - denne Handling el. Stemning, Φιλιππισμός, ὁ. — φίλιππος, 2, (ἵππος), som elsker Heste; som ofte rider, bereden; — φιλιπποτροφέω, er -φιλ-ιπποτρόφος, 2, (τρέφω), som gierne holder Veddelobsheste; v. — φιλιστορέω, er -φιλίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἵστωρ), lærelysten, videbegierlig; som nysgierrigen udsporger el. udforsker; - (af φίλος). — φιλίτιον, τό, = φειδίτιον, inc. — φίλιχθυς, υος, ὁ, ἡ, (φίλος, ἰχθύς), som gior af Fisk. — φιλίων, ονος, 2, compar. irr. til φίλος. — φιλίωσις, ἡ, at stifte Venskaber; v. — φιλιωτής, οῦ, ὁ, som stifter Venskaber, som udsoner; (af φιλιόω). — φιλλυρέα, ἡ, en Træart, rimel. som φιλύρα, Lind.

φιλόβακχος, 2, (Βάκχος), som elsker Bacchus el. Vinen; — φιλοβάρβαρος, 2, (βάρβαρος), som elsker Udlændinger el. det Udenlandske; — φιλοβάρβιτος, 2, som elsker Instrumentet βάρβιτον; — φιλοβασίλειος, 2, v. φιλοβασιλεύς, έως, ὁ, (βασιλεύς), som elsker Kongen; — φιλοβάσκανος, 2, (βάσκανος), avindsyg; — φιλόβιβλος, 2, (βίβλος), som elsker Boger; — φιλόβορος, 2, (βορά), graadig, slugen; — φιλόβοτρυς, υος, 2, (βότρυς), som elsker Druer; — φιλοβούπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (βούπαις), som elsker voxne Drenge; v. — φιλόβρως, ωτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω), = φιλόβορος; - (af φίλος).

*φιλογαθής, 2, dor. f. φιλογηθής; — φιλόγαιος, 2, (γαῖα, γῆ), som elsker Jorden; — φιλόγαμος, 2, (γαμέω), giftelysten; — φιλογαστορίδης, v. -γαστριδίας, ου, ὁ, (γαστήρ), som elsker el. pleier Bugen; — φιλο-γελοιαστής, οῦ, ὁ, Ven af Gioglere; — φιλογέλοιος, 2, som elsker det Latterlige; — φιλόγελως, ωτος, ὁ, ἡ, (γέλως), som leer gierne, Ven af Latter; — φιλογενναῖος, 2, gravitætisk; τὸ φιλογενναῖον, Kiærlighed til det Ædle og Anstændige; — φιλογεωμέτρης, ου, ὁ, (γεωμετρέω), som elsker Geometrien; — φιλογεωργέω, er - φιλογέωργος, 2, (γεωργέω), som elsker Agerdyrkning el. Landlivet; - Tilboielighed dertil, φιλογεωργία, ἡ; v. — φιλογηθής, 2, dor. φιλογαθής, (γῆθος), som elsker Munterhed; - (af φίλος).

*φιλόγλυκος, 2, v. φιλόγλυκυς, εος, 2, (γλυκύς), som elsker det Sode, bes. sod Viin; — φιλογονία, ἡ, Kiærlighed til Fosteret; af — φιλόγονος, 2, (γόνος), som elsker sine Born el. Unger; — φιλόγοργος, 2, (γοργός), som sædv. er mork el. frygtelig; — φιλογραμματέω, er - φιλογράμματος, 2, (γράμματα), som elsker Boger el. Litteratur; - denne Kiærlighed, φιλογραμματία, ἡ; — φιλογραφέω, (γραφή), er en Ven af Malerier; — φιλογρήγορος, 2, (γρηγορέω), = φιλάγρυπνος; — φιλογυμνασία, inc., v. φιλογυμναστία, ἡ, Kiærlighed til Legemsovelser; af - φιλογυμναστέω, er - φιλο-γυμναστής, οῦ, ὁ, v. φιλογύμναστος, 2, (γυμνάζω), som elsker Legemsovelser; df. — φιλογυμναστικός, 3, horende til, passende for en φιλογυμναστής; 2) = φιλογυμναστής; v. — φιλογύναιξ, ὁ, ἡ, nom. inus., gen. -γύναικος, etc., ogs. φιλογύναικος, v. φιλογύναιος, 2, φιλογύνης, ου, ὁ, v. φιλόγυνος, 2, (γυνή), som elsker Fruentimre; df. - φιλογυνία, ἡ, Kiærlighed til Fruentimre; - (af φίλος).

*φιλοδαίμων, ονος, 2, (δαίμων), som elsker el. dyrker Dæmoner, eccl.; — φιλοδάκρυος, 2, v. φιλόδακρυς, υος, 2, (δάκρυ), som elsker Taarer, som græder ofte el. gierne; — φιλόδαφνος, 2, (δάφνη), som elsker Laurbær; — φιλοδειπνιστής, οῦ, ὁ, (δειπνίζω), som gierne beverter; — φιλόδειπνος, 2, (δεῖπνον), Ven af Giestebude; — φιλοδέμνιος, 2, (δέμνιον), som elsker Sengen, bes. Ægtesengen el. Ægtefællen; — φιλόδενδρος, 2, (δένδρον), som elsker Træerne el. Skoven; — φιλοδεπαστής, οῦ, ὁ, (δέπας), Ven af Bægeret, som gierne drikker el. svirer; — φιλοδέσποινος, 2, (δέσποινα), som elsker sin Frue el. Herskerinde; — φιλοδεσποτεύομαι, (δεσποτεύω), elsker Herskerens Regiering; — φιλο-δέσποτος, 2, (δεσπότης), som elsker sin Herre, ogs. om Dyr, Herod.; — φιλοδημία, ἡ, Kiærlighed hos Folket, Popularitæt; af - φιλόδημος, 2, adv. -δήμως, (δῆμος), som elsker Folket, Folkeven; 2) pass., elsket af Folket, populær; df. - φιλοδημότης, ου, ὁ, Folkeven; df. - φιλοδημοτικός, 3, horende til, passende for en Folkeven; v. — φιλοδημώδης, 2, (φιλόδημος, εἶδος), = frgd.; - (af φίλος).

*φιλοδίκαιος, 2, (δίκαιος), som elsker Retfærdighed; — φιλοδικαστής, οῦ, ὁ, (δικάζω), som gierne er Dommer; — φιλοδικέω, er - φιλόδικος, 2, (δίκη), som elsker Strid og Processer; df. - φιλοδικία, ἡ, Kiærlighed til Strid og Processer; — φιλ-οδίτης, ου, ὁ, Ven af de Vandrende el. Reisende, epith. til Pan; — φιλοδοξέω, er φιλόδοξος, ærekiær, elsker Ære el. Berommelse; df. - φιλοδοξία, ἡ, Ærekiærhed, Lyst til Ros; af - φιλόδοξος, 2, adv. -δόξως, (δόξα), ærekiær, som attraaer el. soger Berommelse; 2) som er indtagen af

Meninger; — φιλοδοσία, ἡ, (δόσις), Gavmildhed; — φιλόδουλος, 2, (δοῦλος), som elsker Slaver; — φιλόδουπος, 2, (δοῦπος), som elsker Larm el. Støi; — φιλόδρομος, 2, (δρόμος), som elsker at løbe; — φιλόδροσος, 2, (δρόσος), som elsker Duggen; — φιλόδυρμος, 2, (ὀδυρμός), o. - φιλόδυρτος, 2, (ὀδύρομαι), som gierne el. ofte jamrer sig; o. — φιλοδωρέω, er - φιλόδωρος, 2, adv. -δώρως, (δῶρον), som gierne giør Fordringer, gavmild; ogs. πρᾶγμα φιλάνθρωπον καὶ φιλόδωρον (ποιήσας), Dem.; df. - φιλοδώρημα, τό, Fordring af Gavmildhed; o. - φιλοδωρία, ἡ, Gavmildhed; - (af φίλος).

*φῐλουργός, s. φιλόεργος, 2, (ἔργον), som elsker Arbeide, arbeidsom; — φιλοζέφυρος, 2, (Ζέφυρος), som elsker Vestenvinden; — φιλοζητητής, οῦ, ὁ, (ζητέω), som gierne søger el. undersøger; — φιλοζωέω, er - φιλόζωος, 2, (ζωή), som elsker el. skaaner sit Liv; df. frygtsom, feig; df. - φιλοζωΐα, ἡ, Kiærlighed til Livet; df. Frygtsomhed, Feighed; — φιλόζωος, 2, see u. [φι]λοζωέω; 2) (ζῶον); δημιουργὸς φιλόζωος, som elsker Skabningerne, Xen.; — φιλοθεāμοσύνη, ἡ, Lyst til at see el. besee; af - φιλοθεάμων [ᾱ], ονος, 2, (θέαμα), som er lysten efter at see, Ven af Skuespil; o. — φιλοθεέω, elsker Gud, eccl.; af - φιλόθεος, 2, adv. -θέως, som elsker Gud, from, gudfrygtig; 2) pass., elsket af Gud, eccl.; df. - φιλοθεότης, ητος, ἡ, Kiærlighed til Gud; - (af φίλος).

*φῐλόθερμος, 2, (θερμός), som elsker Varme; — φιλοθεωρέω, er - φιλοθεώρος, 2, (θεωρέω), som elsker Betragtning el. Speculation; ogs. = φιλοθεάμων; — φιλόθηλος, 2, (θῆλυς), som elsker Qvindekionnet el. Hunnen; — φιλοθηρεία, o. -θηρία, ἡ, Lyst til Jagten; af — φιλοθηρέω, er - φιλόθηρος, 2, (θήρα), som elsker Jagten; = φιλοθόρυβος, 2, (θόρυβος), som elsker Larm el. Oprør; — φιλοθουκυδίδης, ου, ὁ, som elsker Thucydides; — φιλοθρηνής, 2, o. φιλόθρηνος, 2, (θρῆνος), som elsker Klager, som klager ofte el. gierne; — φιλόθρησκος, 2, (θρῆσκος), som elsker Religionsskikke, overtroisk; — φιλόθυρσος, 2, (θύρσος), som elsker Thyrsusstaven; o. — φιλοθύτης, ου, ὁ, o. φιλόθυτος, 2, (θύω), som offrer ofte el. gierne; - (af φίλος).

*φῐλοΐατρος, 2, = φιλίατρος; — φιλοικεῖος, 2, (οἰκεῖος), som elsker sine Slægtninger el. Huusfolk; — φιλοικοδόμος, 2, (οἰκοδομέω), byggelysten, som bygger gierne; — φίλοικος, 2, (οἶκος), som elsker Huset; — φιλ-οικτίρμων, ονος, 2, adv. -μόνως, tilbøielig til Medlidenhed, medlidende, barmhiertig; — φιλοίκτιστος, 2, (οἰκτίζω), o. φίλοικτος, 2, (οἶκτος), som elsker Klager, som ved sine Klager vækker Medlidenhed; — φιλοινία, ἡ, at være - φίλοινος, 2, (οἶνος), som elsker Viin el. Drik; — φιλ-οιστρομανής, 2, (μαίνομαι), o. - φιλοίστρος, 2, som elsker Raseri, bes. den vilde Begeistring paa Bacchusfesterne; (af οἶστρος); — φιλοΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ, = φιλίστωρ; o. — φιλοίφης, ου, ὁ, o. φίλοιφος, 2, (οἰφάω), ukydsk, utugtig, Horkarl; - (af φίλος).

*φῐλοκαθάριος, 2, o. φιλοκάθαρος, 2, (καθαρός), som elsker Reenhed el. Reenlighed; — φιλόκαινος, 2, (καινός), som elsker det Nye; — φιλόκᾰκος, 2, (κακός), som elsker det Onde el. de Onde; — φιλο-κακοῦργος, 2, adv. -ούργως, som gierne giør det Onde; — φιλοκᾰλέω, (φιλόκαλος), elsker, agter, søger det Gode, Skionne og Ædle; 2) som φιλοτιμέομαι, giør mig Ære af noget, stræber efter noget for Ærens Skyld; df. - φιλοκαλία, ἡ, Kiærlighed til det Gode, Ædle og Skionne; Ærekiærhed; — φιλοκαλλωπιστής, οῦ, ὁ, (καλλωπίζω), som elsker Pynt el. at pynte sig; — φιλόκᾰλος, 2, adv. -κάλως, (καλός), som elsker det Gode, Ædle og Skionne; ogs. som elsker den ydre Anstand, Pragt og Glands; ærekiær, dydig, tapper, ex. φιλοκαλώτεροι ἐν τοῖς κινδύνοις, Xen.; — φιλοκάματος, 2, (κάματος), = φιλόπονος; — φιλοκαμπής, 2, (κάμπτω), som oftest er bøiet; o. — φιλο-καρποφόρος, 2, rig paa Frugt; - (af φίλος).

*φῐλόκενος, 2, (κενός), som elsker det Tomme el. det blotte Skin; — φιλοκέρδεια, o. -κερδία, ἡ, Vindesyge; af - φιλοκερδέω, er - φιλοκερδής, 2, adv. -δῶς, (κέρδος), som elsker Vinding, vindesyg; — φιλο-κέρτομος, 2, dadlesyg, spottende, Od.; — φιλοκηδημών, όνος, ὁ, ἡ, o. φιλοκηδής, 2, (κῆδος), som elsker sine Slægtninger; — φιλόκηπος, 2, (κῆπος), som elsker Haver; — φιλο-κιθαριστής, οῦ, ὁ, som elsker Cithar el. Citharspil; — φιλοκίνδῡνος, 2, (κίνδυνος), som elsker Fare, som vover sig i Fare; — φιλοκισσοφόρος, 2, som gierne bærer Vedbende; — φιλόκλαυτος, 2, (κλαίω), som sædvanligen græder el. klager; — φιλοκνήμῑς, ῖδος, ὁ, ἡ, (κνημίς), som sædv. bærer Beenskinner; alm. = φίλοπλος; — φιλόκνῐσος, 2, (κνίζω), som gierne [r]iber, Ven af forelskede Dril-

lerier; o. — φιλόκοινος, 2, (κοινός), som elsker det Offentlige; - (af φίλος).

*φῐλοκόλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (κόλαξ), som elsker Smigrere el. Snyltegiester; — φιλόκομος, 2, (κόμη), som elsker el. pynter Haaret; — φιλοκομπέω, er - φιλόκομπος, 2, (κομπέω), som elsker Praleri, pralende, stortalende; df. - φιλοκομπία, ἡ, Lyst til at prale; — φιλόκοπρος, 2, (κόπρος), som elsker el. forlanger Giødsel; — φιλοκοσμέω, er - φιλόκοσμος, 2, (κοσμέω), som elsker Pynt; df. - φιλοκοσμία, ἡ, Lyst til at pynte sig; — φιλόκρημνος, 2, (κρημνός), som elsker steile Klipper; — φιλοκρῐνέω, (κρίνω), prøver, undersøger, adskiller gierne el. nøiagtigen; — φιλοκρόταλος, 2, (κρόταλον), som elsker Klappren; — φιλόκροτος, 2, (κροτέω), som elsker Larm og Støi; som elsker Bifaldsklap; — φιλακτέανος, 2, *Il.*, o. φιλοκτήματος. 2, (κτέανον, κτῆμα), som elsker Besiddelse el. Erhverv; df. havesyg, gierrig; — φιλοκτήμων, ονος, 2, = frgd.; df. - φιλοκτημοσύνη, ἡ, Lyst til Besiddelse el. Erhverv; df. Havesyge; — φιλοκτησία, ἡ, (κτῆσις), = frgd.; — φιλοκτίστης, ου, ὁ, o. φιλόκτιστος, 2, (κτίζω), byggelysten; - (af φίλος).

*φῐλόκῠβος, 2, (κύβος), som elsker Tærningspil; — φιλοκῡδής, 2, (κῦδος), som elsker Opsigt, Herlighed og Glæde, ἥβη, κῶμος, *Hom. Merc.*; — φιλοκυνηγετής, οῦ, ὁ, o. φιλο-κυνηγός, 2, som elsker Jagten; df. - φιλοκυνηγία, ἡ, Kiærlighed til Jagten; — φιλόκῠνος, 2, o. φιλοκύων gen. -κῠνος, ὁ, ἡ, (κύων), som elsker Hunde; — φιλοκωθωνιστής, οῦ, ὁ, (κωθωνίζω), som elsker Drik el. Sviir: — φιλόκωμος, 2, (κῶμος), som elsker Giestebud, Optog, Jubel, o. dl.; o. — φιλόκωπος, 2, (κώπη), = φιλήρετμος; - (af φίλος).

*φῐλόλαγνος, 2, (λάγνος), meget geil; — φιλολάκων, ωνος, ὁ, ἡ, (Λάκων), som elsker Lacedæmonierne, som er dem hengiven; — φιλολάλος, 2, (λαλέω), meget snaksom; — φιλοληΐος, 2, *jon.* f. φιλόλειος, (ληΐη, λεία), som elsker Bytte, rovgierrig; — φιλόληπτος, 2, (λαμβάνω), som gierne tager; — φιλόλιθος, 2, (λίθος), som elsker Stene, bes. Edelstene; — φιλόλιχνος, 2, (λίχνος), som elsker Slikkerier, slikken; o. — φιλολογέω, er - φιλόλογος, 2, (λόγος, λέγω), egentl. som taler meget og gierne; - 2) særdv. ὁ φιλόλ. som elsker Lærdom, som beskæftiger mig dermed, som taler el. skriver derover; som behandler noget med Lærdom og Grundighed; som besidder lærde Kundskaber, alm. Lærd; ogs. lærelysten, videbegierlig, som φιλομαθής, *Plut.*; jf. ogs. flgd.; df. - φιλολογία, ἡ, egentl. Lyst til at tale, Snaksomhed; 2) særdv. Kiærlighed til Lærdom og Litteratur; Beskæftigelse med lærde Kundskaber, bes. med saadanne, som henhøre til de gamle Sprog og til den gamle Historie; - (af φίλος).

*φῐλολοιδορία, ἡ, Dadlesyge; af - φιλολοίδορος, 2, *adv.* -δόρως, (λοίδορος), dadlesyg; — φιλολουτρέω, er - φιλόλουτρος, 2, (λοῦτρον), som elsker Bad el. Badning, som bader sig gierne; — φιλόλυρος, 2, (λύρα), som elsker Lyren; o. — φιλομάθεια, o. -μαθία, ἡ, Lærelyst, Videbegierlighed; af - φιλομαθέω, er - φιλομαθής, 2, *adv.* -θῶς, (μανθάνω), som gierne vil lære, videbegierlig; - (af φίλος). — φίλομαι, *inus.*, anføres som Stamform til *aor. ep.* φίλατο, see u. φιλέω.

*φῐλομάλακος, 2, (μαλακός), som elsker Blødhed, forkiælet; — φιλομαντευτής, οῦ, ὁ, o. φιλόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μαντεύομαι, μάντις), som elsker Forvarsler, Spaamænd, Spaadomskunst, o. dl.; — φιλόμαστος, 2, (μαστός), som elsker Modersbrystet, som dier derved, *Æsch.*; — φιλομαχέω, er - φιλόμαχος, 2, (μάχη), som elsker Kamp og Krig el. Strid og Trætte, *Æsch.*; — φιλόμβριος, 2, o. φίλομβρος, 2, (ὄμβρος), som elsker Regn el. Væde; o. — φιλόμβροτος, 2, (βροτός), som elsker Mennesker; - (af φίλος).

*φῐλομειδής, 2, (μειδάω), særdv. *poët.* φιλομμειδής; som elsker Latter og Munterhed, som gierne leer el. smiler, venlig, opromt, glad, *epith.* til Aphrodite; — φιλομειράκιος, 2, o. φιλομεῖραξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, (μεῖραξ), som elsker Drenge; — φιλομεμφής, 2, (μέμφομαι), dadlesyg, misfornøiet; df. *superl. irr.*, φιλομεμφότατος, *Plut.*; — φιλομέριμνος, 2, (μέριμνα), som gierne giør sig Sorger; — φιλομετάβολος, 2, (μεταβολή), som elsker Forandringer, foranderlig; — φιλομήλα, ἡ, *jon.* -μήλη, Nattergalen, (hvortil Philomela skulde være forvandlet); df. - φιλομήλειος, 3, af en Nattergal, hørende dertil; — φιλόμηλος, 2, (μῆλον), som elsker Æbler el. Træfrugt; — φιλόμηρος, 2, som elsker, læser, efterligner Homer; — φιλομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ), som elsker Moderen; o. — φιλομῑσέω, er - φιλόμῑσος, 2, *adv.* -μίσως, (μισέω), som hader gierne el. lidenskabeligen; - (af φίλος).

*φῐλομμειδής, 2, *poët.* f. φιλομειδής, *Hom.*; — φιλομμηδής, 2, *poët.* f. φιλομηδής, som elsker τὰ μήδεα, om Aphrodite, *Hes. Theog.* 200; (men

Verset ansees for nægte); — φιλόμολπος, 2, (μολπή), som elsker Sang, Spil, Dands, o. dl., *Pind.*; — φιλομουσέω, er - φιλόμουσος, 2, (Μοῦσα), som elsker Muserne og de af dem beskyttede skionne Kunster, bes. Musik og Digtekunst; df. — φιλομουσία, ἡ, Kiærlighed til Muserne el. til de skionne Kunster, jf. frgd.; — φιλομόχθηρος, 2, (μοχθηρός), som elsker slette Mennesker; 2) som elsker Moie; — φιλόμοχθος, 2, (μόχθος), = φιλόπονος; — φιλομυθέω, er - φιλόμυθος, 2, (μῦθος), som gierne fortæller Sagn, Fabler, Eventyr, som er en Ven deraf; alm. snaksom; df. - φιλομυθία, Kiærlighed til Sagn el. Fabler; — φιλόμυρος, 2, (μύρον), som elsker Salver; o. — φιλόμωμος, 2, (μῶμος), dadlesyg, som φιλόψογος; - (af φίλος).

* φῐλανάμᾰτος [νᾱ], 2, (νᾶμα), som elsker Flydenhed el. Vand; — φιλοναύτης, ου, ὁ, som elsker Sofolk el. Sofart; — φιλονεικέω, τινί, er - φιλόνεικος, 2, *adv.* -νείκως, (νεῖκος), som elsker Strid og Trætte, *Pind.*; *b)* som kappes med nogen; διὰ τὸ φιλονείκως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, af Kappelyst, *Xen.*: df. - φιλονεικία, ἡ, Trættekiærhed, Rethaveri; Kappelyst; φιλονεικίαν ἐμβάλλειν s. ἐμποιεῖν τινι, at indgive nogen Kappelyst el. Ærekiærhed; — φιλόνεος, 2, (νέος), som elsker Yndlinger el. Ungdommen; — φιλονικέω, er - φιλόνικος, 2, (νίκη), som attraaer, stræber at naae Seieren; alm. som stræber efter Fortrin el. Forrang; — φιλονοσέω, (νόσος), er ofte syg el. skranten; o. — φιλονύμφιος, 2, (νύμφιος), som elsker Brudgommen el. Bruden; - (af φίλος).

* φῐλοξενέω, 1) er - φῐλόξενος, 2, ogs. 3 h. *Eur.*, *poët.* φιλόξεινος, *Od.*, (ξένος), som elsker og over Giestfrihed el. Giestevenskab, giestfri; - 2) elsker Fremmede; df. - φιλοξενία, ἡ, Giestfrihed; o. - φιλοξενίζω, = φιλοξενέω, *inc.*; — φιλ-οξύτονος, 2, som sædv. har Tonen paa den sidste Stavelse; — φιλόοινος, 2, *poët.* f. φίλοινος; — φιλοπᾰθής, 2, (πάθος), som gierne beherskes af Lidenskaber el. af Sandselighed; — φιλοπαιγμοσύνη, ἡ, Lyst til Leg, Spog, Skiemt, o. dl.; af - φιλοπαίγμων, ονος, 2, *Od.*, *adv.* -μόνως, o. φιλοπαίκτης, ου, ὁ, (παίζω), som elsker Spog og Skiemt; — φιλόπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), som elsker sine Born; 2) = παιδεραστής; — φιλοπαίσμων, ονος, 2, o. φιλοπαίστης, ου, ὁ, = φιλοπαίγμων, -παίκτης; — φιλοπάννυχος, 2, som elsker Nattevaagen el. natlige Fester; — φιλο-παράβολος, 2, som gierne styrter sig i Fare; — φιλοπάρθενος, 2, (παρθένος), som elsker Jomfruer el. Jomfrustanden; — φιλοπατορία, ἡ, Kiærlighed til Faderen; af - φιλοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ), som elsker Faderen; o. — φιλοπατρία, ἡ, Kiærlighed til Fædrenelandet; af - φιλόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, (πατρίς), som elsker Fædrenelandet; - (af φίλος).

* φῐλοπενθής, 2, (πένθος), tilboielig til at sorge el. klage; — φιλοπένταθλος, 2, som elsker Ovelserne i πένταθλον; — φιλοπευθής, 2, som ideligen sporger, nysgierrig; o. - φιλοπευστέω, er - φιλοπεύστης, ου, ὁ, o. φιλόπευστος, 2, = φιλοπευθής; df. - φιλοπευστία, ἡ, Videbegierlighed, Nysgierrighed; (af πεύθομαι); — φιλοπλᾰκοῦντος, 2, (πλακοῦς), som elsker Kage; — φιλοπλάτων, ονος, ὁ, ἡ, som elsker Plato; — φιλόπλεκτος, 2, (πλέκω), som sædvanligen er flettet; — φιλόπλοος, 2, *ctr.* -πλους, (πλέω), som gierne seiler, el. svømmer; — φιλόπλος, 2, (ὅπλον), som elsker Vaaben el. Krig; — φιλο-πλούσιος, 2, = φιλόπλουτος; — φιλοπλουτέω, er - φιλόπλουτος, 2, (πλοῦτος), som elsker Rigdom, som stræber derefter; df. - φιλοπλουτία, ἡ, Kiærlighed til Rigdom, Stræben derefter; — φιλοποιέω, (φιλοποιός), gior til Ven; *in med.*, gior til min Ven, behandler som Ven; - denne Handling, φιλοποίησις, o. φιλοποιΐα, ἡ; — φιλο-ποιητής, ου, ὁ, Ven af Digtere; — φιλποίμνιος, 2, (ποίμνη), som elsker Hiorden; - men φιλοποίμην, ενος, 2, som elsker Hyrder el. Hyrdelivet, *inc.*; o. — φιλοποιός, 2, (ποιέω), som stifter Venskaber; - (af φίλος).

φῐλοπόλεμος, 2, *poët.* φιλοπτόλεμος, (πόλεμος), som elsker Krigen; krigersk; τὸ φιλοπόλεμον, Krigerskhed; — φιλόπολις, εως, ὁ, ἡ, *poët.* ogs. φιλόπτολις, (πόλις), som elsker Byen el. Staten; — φιλο-πολίτης, ου, ὁ, som elsker Borgerne el. sine Medborgere; — φιλο-πολύγελως, ωτος, ὁ, ἡ, som elsker megen Latter, som gierne leer meget; — φιλοπονέω, er - φιλόπονος, 2, (πόνος), som arbeider meget, arbeidsom, flittig; φιλοπονεῖν τι, at giore noget med Flid; — φιλοπονηρία, ἡ, Kiærlighed til slette Mennesker el. Handlinger; af - φιλοπόνηρος, 2, (πονηρός), som elsker slette Mennesker el. Handlinger; — φιλοπονία, ἡ, Lyst til Arbeide, Arbeidsomhed, moisom Flid; af - φιλόπονος, 2, *adv.* -πόνως, 1) see u. φιλοπονέω; 2) forbunden med Arbeide, moisommelig; — φιλόπορνος,

2, (πόϱνη), som elsker Skiøger el. Skiørlevnet, *eccl.*; — *φιλοπόϱφυϱος*, 2, (πορφύρα), som elsker Purpur el. Purpurklæder; — *φιλοποσία*, ἡ, (πόσις, πίνω), Drikfældighed; — *φιλοποτέω*, er -*φιλοπότης*, ου, ὁ, *fem.* *φιλοπότις*, ιδος, ἡ, (πότης, πίνω), som elsker stærk Drik, som drikker meget el. gierne; df. -*φιλοποτία*, ἡ, = φιλοποσία; v. — *φιλοπουλύγελως*, ωτος, ὁ, ἡ, *poët.* f. φιλοπολύγελως; – (af φίλος).

* *φιλοπϱαγματίας*, ου, ὁ, = φιλοπράγμων; — *φιλοπϱαγμονέω*, elsker Forretninger; har meget at giore; 2) *c. acc.*, søger el. eftertragter noget ivrigen; v. – *φιλοπϱαγμοσύνη*, ἡ, Dristighed, Virksomhed, Travlhed; 2) unyttig el. utidig Travlhed, Indblandelse i uvedkommende Ting; Lyst til Trætte og Processer; af – *φιλοπϱάγμων*, ονος, 2, *adv.* -*μόνως*, (πρᾶγμα), som elsker Virksomhed, som gierne er sysselsat; virksom, travl, flittig; – 2) som blander sig i andres el. uvedkommende Sager, som søger Strid, Trætte, Processer; ufredelig, urolig; jf. πολυπράγμων; — *φιλόπϱακτος*, 2, (πράσσω), rimel. = πολυπράγμων; — *φιλοπϱεπής*, 2, (πρέπω), som iagttager den ydre Anstand, *inc.*; — *φιλοπϱοσηγοϱία*, ἡ, Snaksomhed, Venlighed; af — *φιλοπϱοσήγοϱος*, 2, *adv.* -*γόϱως*, som gierne taler med Folk, snaksom, venlig; — *φιλοπϱοσηνής*, 2, som gierne el. sædv. er venlig og blid; — *φιλοπϱωτείη*, v. -*πϱωτία*, ἡ, Stræben efter den første Rang; 2) den første Rang; af -*φιλοπϱωτεύω*, er -*φιλόπϱωτος*, 2, (πρῶτος), som stræber efter at være den første, el. efter den første Rang, efter Overherredømmet; — *φιλοπτόλεμος*, 2, v. *φιλόπτολις*, ὁ, ἡ, *poët.* f. φιλοπόλεμος, φιλόπολις; — *φιλόπτοϱθος*, 2, (πτόρθος), som elsker Grene el. Skud; — *φιλοπτωχία*, ἡ, at være -*φιλόπτωχος*, 2, (πτωχός), som kiærligen understøtter de Fattige, *eccl.*; — *φιλόπυϱος*, 2, (πυρός), som elsker Hvede; — *φιλοπυστέω*, v. *φιλόπυστος*, 2, = φιλοπευστέω, φιλόπευστος; — *φιλοπωϱιστής*, οῦ, ὁ, (ὀπώρα), som elsker Høstfrugter; v. — *φιλοπωτέω*, *φιλοπώτης*, ου, ὁ, = φιλοποτέω, φιλοπότης; – (af φίλος).

* *φιλοϱγής*, 2, v. *φιλοϱγός*, 2, (ὀργή), som vredes let el. gierne; — *φιλόϱγιος*, 2, (ὄργια), som elsker Orgier el. mystiske Fester; — *φιλοϱήτωϱ*, οϱος, ὁ, ἡ, = φιλοῤῥήτωρ; — *φιλόϱθιος*, 2, (ὄρθιος), som elsker el. bevirker det Lige el. Rette; — *φιλοϱιστία*, ἡ, (ὁρίζω), Stræben efter at definere el. adskille; — *φιλοϱμιστήϱ*, ῆϱος, ὁ, *fem.* *φιλοϱμίστειϱα*, ἡ, (ὁρμίζω), som gierne el. sædv. fører i Havn; — *φιλοϱνιθία*, ἡ, Kiærlighed til Fugle; af – *φίλοϱνις*, ιδος, ὁ, ἡ, (ὄρνις), som elsker Fugle; πέτρα *φίλ.*, som ofte besøges af Fugle, *Æsch.*; — *φιλοῤῥήτωϱ*, οϱος, ὁ, ἡ, (ῥήτωρ), som elsker Talere el. Veltalenheden; — *φιλόῤῥυθμος*, 2, (ῥυθμός), som elsker Rhythmus el. Takt; — *φιλοῤῥώθων*, ωνος, ὁ, ἡ, (ῥώθων), som sædv. ligger paa el. om Næsen, κημός, *poët.*; — *φιλοῤῥώξ*, ῶγος, ὁ, ἡ, (ῥώξ, ῥάξ), som elsker Viinbær; med mange Viinbær; — *φιλοϱτυγοτϱοφέω*, (τρέφω), holder gierne Vagtler; v. – *φιλόϱτυξ*, υγος, ὁ, ἡ, som elsker Vagtler; (af ὄρτυξ); — *φιλοϱχήμων*, ονος, 2, *inc.*, *φιλοϱχηστής*, οῦ, ὁ, v. *φιλόϱχηστος*, 2, *inc.*, (ὀρχέομαι), som elsker Dands; v. — *φιλοϱωμαῖος*, 3, (Ῥωμαῖος), som er Ven el. Tilhænger af Romerne; – (af φίλος).

φίλος, ὁ, *φίλη*, ἡ, som *subst.*, Ven, Veninde; ogs. Kiæreste, Ægtefælle, *Hom.*; *in pl.*, Paarørende el. Slægtninger; — 2) som *adject.*, *φίλος*, 3, *adv.* *φίλως*; – *a)* oftest *pass.*, elsket, kiær, behagelig: om Personer og Ting; sædv. *φίλος τινί*, *Hom.*, dog ogs. ὁ ἐμὸς *φίλος*, f. ὁ ἐμοὶ *φίλος*, v. dl., *Theogn.*; h. *Hom.* ofte i Tiltaler m. v. u. *subst.*, Kiære! ogs. forbinder han *φίλε* τέκνον, *ex.* *Od.* 5, 184; undert. *c. gen.*, *ex.* *φίλ᾽* ἀνδρῶν, *Theocr.*; *β)* *φίλον* ἐστί μοι, det behager mig, er mig kiært el. behageligt; ὅ τι ἂν τῷ θεῷ *φίλον* ᾖ, *Xen.*: ogs. σοὶ *φίλον* ἔπλετο θυμῷ, det var efter dit Sind, *Od.*; ogs. *in pl.* *c. inf.*, Ἔνθα *φίλ᾽*, ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, da behager det Eder, *Il.* 4, 545; *γ)* *poët.*, bes. h. *Hom.* bruges *φίλος* f. *pronom. possess.* min, din, *etc.*, bes. i Forbindelserne, *φίλον* ἦτορ, *φίλον* κῆρ, *φίλαι* χεῖρες, v. dl., ogs. *φίλος* θυμός, v. om Slægtninger, *ex.* *φίλος* υἱός, *φίλα* τέκνα, v. dl.; jf. bes. *Il.* 9, 551; – *b)* sield. *act.* som φίλιος, kiærlig, venskabelig, huld, gunstig, τινί, ogs. τινός, *Pind.* *Nem.* 5. 16; *φίλα* ποιεῖσθαί τινι, at indgaae Venskab med nogen, *Herod.*; *φίλα* φρονεῖν, at mene det vel, *Herod.*; – *c)* *compar.* v. *superl.*, *φιλίων*, *Od.*, *φίλιστος*, *Soph.*; *φίλτεϱος*, *φίλτατος*, *Hom.*; *φιλαίτεϱος*, *φιλαίτατος*, *Theocr.*, *Call.*; sild. ogs. regelm. φιλώτερος, φιλώτατος; – [sædv. ῐ, dog h. *Hom.* *voc.* φίλε, i den første Arsis m. ῑ, *ex.* *Il.* 4, 155].

φιλοσαϱκέω, er -*φιλόσαϱκος*, 2, (σάρξ), som elsker Kiødet el. dets Lyster; – disse Lyster, *φιλοσαϱκία*, ἡ, *eccl.*; — *φιλοσιγματός*, 2, (σίγμα), som ofte

bruger Sigma; — φιλόσῖτος, 2, (σῖτος), som gierne vil have Korn, ἔμπορος, *Xen.*; 2) som elsker Maden; — φιλόσκαρθμος, 2, (σκαρθμός), som elsker Spring el. Dands; — φιλόσκεπος, 2, (σκέπη), som elsker Dække el. Tag over Hovedet; — φιλόσκηπτρος, 2, o. φιλοσκήπων, ωνος, ὁ, ἡ, (σκῆπτρον, σκήπων), som elsker el. fører Scepteret, Stokken, Staven; — φιλόσκιος, 2, (σκιά), som elsker el. søger Skygge; — φιλοσκόπελος, 2, (σκόπελος), som elsker Klipper; — φιλόσκοπος, 2, (σκοπός), som sædv. træffer Maalet; — φιλοσκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (σκύλαξ), som elsker Hunde; — φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, Tilbøielighed til at spotte; af — φιλοσκώμμων, ονος, 2, (σκῶμμα), som elsker Spot, som gierne spotter; — φιλοσκωπτέω, er — φιλοσκώπτης, ου, ὁ, (σκώπτω), = φιλοσκώμμων; — φιλοσμάραγος, 2, (σμαραγέω), som elsker Larm el. Støi; o. — φιλόσμηνος, 2, (σμῆνος), som elsker Bisværme; — (af φίλος).

φῐλοσοφέω, (φιλόσοφος), egentl. elsker og øver nogen Færdighed el. Kunst, jf. σοφία; df. elsker og søger Kundskab og Videnskab, beskæftiger mig dermed, bes. med Veltalenhed og Dialektik; πῶς οὐ χρὴ — φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον, undersøge, drøfte, *Isocr.*; dog ogs. περὶ τοὺς ποιητὰς φιλοσοφεῖν, at forklare Digterne, *id.*; alm. studerer, ex. φιλοκαλεῖν μετ' εὐτελείας, καὶ φιλοσοφεῖν ἀνεὺ μαλακίας, *Thuc.* 2, 40; — 2) behandler, udforsker, undersøger videnskabeligen el. efter en Methode, ex. σκεπτέον, — πῶς ποτε φιλοσοφήσας Σόλων νόμους — κατέθηκεν, efter hvilke videnskabelige Studier og Forberedelser, *Xen.*; πάνυ ᾤμην φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, δι' ἧς ἂν μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα, at have lagt mig efter de Videnskaber, *id. Mem. S.* 4, 2, 23; τὰ φιλοσοφούμενα, = φιλοσοφία.

φῐλοσόφημα, τό, Frugten el. Resultatet af lærd Undersøgelse; ogs. denne Undersøgelse selv, lærd Forskning el. Stræben; o. — φιλοσοφία, ἡ, egentl. Kiærlighed til nogen Færdighed el. Kunst, Stræben derefter, Øvelse deri; df. Kiærlighed til Lærdom og Videnskab, Sysselsættelse dermed, bes. med Veltalenhed og Dialektik; 2) videnskabelig el. methodisk Behandling af en Gienstand; sild. lærd Videnskab, Philosophie; jf. φιλόσοφος *in fine*; (af φιλοσοφέω). — φιλοσοφοκλῆς, -κλέους, ὁ, Ven el. Ynder af Sophokles; — φιλοσοφομειρακίσκος, ὁ, komisk f. φιλομεῖραξ; o. — φιλόσοφος, 2, *adv.* -σόφως, (σοφός, σοφία), oftest ὁ φιλόσοφος, egentl. som elsker og øver nogen Færdighed el. Kunst; df. som elsker og søger Kundskaber, som veed meget, bes. en Digter, Sanger, Spaamand; jf. σοφός o. σοφιστής; som søger el. har lærde Kundskaber, en Lærd, bes. en Lærer i Rhetorik og Dialektik; og endeligen, (neml. efterat de philosophiske Systemer el. Skoler vare opstaaede), som elsker og søger Viisdom, som udforsker Tingenes og Menneskenes Natur, en Viis, en Philosoph; — (af φίλος).

*φῐλοσπήλυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, (σπήλυγξ), som elsker Grotter, som boer deri; — φιλόσπονδος, 2, (σπονδή), som elsker Drikoffere, tienende dertil, brugelig derved; — φιλόσπουδος, 2, (σπουδή), som elsker Iverighed, som gierne skynder sig; — φιλοστασιώτης, ου, ὁ, (στάσις), som elsker Oprør; — φιλοστάφυλος, 2, (σταφυλή), som elsker Druer; — φιλοστεφανέω, er — φιλοστέφανος, 2, (στέφανος), som elsker Krandse, som arbeider paa at vinde el. erhverve sig Krandse; ogs. som smykker sig med Krandse, Ἀφροδίτη, *Hom. Cer.*; — φιλόστονος, 2, *adv.* -στόνως, (στένω), som elsker Sukke, som ofte sukker el. stønner, *Æsch.*; — φιλοστοργέω, er — φιλόστοργος, 2, *adv.* -στόργως, (στοργή, στέργω), som elsker med Ømhed; df. — φιλοστοργία, ἡ, øm og inderlig Kiærlighed, bes. medfødt Kiærlighed imellem Forældre, Børn, Søskende; — φιλο-στρατιώτης, ου, ὁ, Ven af Soldater el. af Soldaterväsenet; o. — φιλόστροφος, 2, (στροφή, στρέφω), som elsker Forandringer; foranderlig; — (af φίλος).

*φῐλο-συγγενής, 2, som elsker sine Slægtninger; — φιλόσῡκος, 2, (σῦκον), som holder af Figener, som gierne spiser Figener; — φιλο-συνήθης, 2, som elsker Omgang el. Selskab; — φιλοσυνθεσία, ἡ, Tilbøielighed til Forlig; — φιλο-συνουσιάζω, er — φιλοσυνουσιαστής, οῦ, ὁ, som elsker Selskab og Omgang, bes. med Kiønnet; — φιλο-σύντομος, 2, som elsker Korthed; — φιλοσωματέω, er — φιλοσώματος, 2, *adv.* -τως, (σῶμα), som elsker el. pleier Legemet; df. — φιλοσωματία, ἡ, Kiærlighed til Legemet, Legemets Pleie; o. — φιλο-σώφρων, ονος, 2, som elsker og øver Maadehold, Tugtighed, Beskedenhed; — (af φίλος).

φῐλοτάριον, h. *Ar.* φιλοττάριον, τό, som *dim.* af φιλότης, lille Ven, kiæreste Ven. — *φιλοτάρῑχος, 2, (τάριχος), Ven af saltet Fisk; — φιλοτεκνία, ἡ, Kiærlighed til Børn; af — φιλότεκνος, 2, (τέκνον), som elsker Børn; — φιλοτεχνέω, (φιλότεχνος), elsker og øver en Kunst, udarbeider kunstigen; *b)* anvender Kunst el. List, fremvirker ved Kunst, *c. inf.*; *c)* φιλοτε-

χνεῖν ὑπέρ τινος, at afhandle noget kunstmæssigen; df. – φιλοτέχνημα, τό, kunstigt Arbeide, Kunstværk; – φιλοτεχνήμων, ονος, 2, v. φιλοτέχνης, ου, ὁ, = φιλότεχνος; v. – φιλοτέχνησις, ἡ, v. φιλοτεχνία, ἡ, Kiærlighed til Kunster, Øvelse i kunstige Arbeider, Kunstfærdighed, Kunstlen; 2) Kunstarbeide, Kunststykke, Kunstværk; 3) transl., Kunst, List, Puds, Snedighed; v. — φιλότεχνος, 2, adv. -τέχνως, (τέχνη), kunstelskende; kunstig, kunstrig; – (af φίλος).

φιλότης, ητος, ἡ, (φίλος), Venskab, Kiærlighed, Tilboielighed; ogs. Giestevenskab, ex. ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, Od. 15, 55; bes. ogs. h. Hom., Omarmelse, sædv. i Forbindelsen, φιλότης καὶ εὐνή, o. dl.; 2) ὦ φιλότης, i Tiltale f. ὦ φίλε, kiære Ven! — φιλοτησία, ἡ; sc. πόσις, Vennedrik, Skaal, Sundhed; φιλοτησίας (gen. m. underforst. ἕνεκα) προπίνειν, at drikke en til el. paa ens Sundhed, Dem.; egentl. fem. af – φιλοτήσιος, 3, att. ogs. 2, (φιλότης), hørende til, befordrende Venskab el. Kiærlighed; φιλοτήσια ἔργα, Omarmelse; 2) ἡ φιλοτήσιος, sc. κύλιξ s. κοτύλη, = φιλοτησία.

φιλοτῑμέομαι, (φιλότιμος), elsker og søger Æren, viser mig som ærekiær el. ærgierrig, ἐπὶ τῇ ἀρετῇ, søger min Ære i Dyden, Xen.; ogs. φιλοτ. ἐπί τινι, søger at glimre ved noget, Isocr.; ogs. c. inf., ex. τὸ φιλοτιμεῖσθαι ὀφθῆναι καλόν τι ποιοῦντας, at giøre sig Umage for at sees, Xen.; φιλοτιμεῖσθαί τι, ogs. περί τι, at ansee noget for Æressag, at beskæftige sig dermed, men περὶ νίκης, at kappes om Seiren; φιλοτιμεῖσθαι εἴς τινα, at vise sig høimodig el. liberal imod nogen, ogs. at prale imod nogen, Ar.; df. — φιλοτίμημα, τό, Beviis paa Ærekiærhed el. Ærgierrighed; alm. Handling af en φιλότιμος, ligesom φιλοτιμία, hans Charakteer; v. — φιλοτιμία, ἡ, τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔρως, Xen., Ærekiærhed; ogs. Ærgierrighed; b) Anstrængelse, Kappelyst; πολλὴν πᾶσι φιλοτιμίαν ἐνέβαλλεν, ὅπως ἕκαστος ἄριστος φανήσοιτο, Xen.; c) Høimodighed, Gavmildhed; ogs. Pragtsyge, Praleri, Stolthed; df. φιλοτιμίη, κτῆμα σκαιόν, Herod. 3, 53.

φιλότῑμος, 2; adv. -τίμως, (τιμή), ærekiær, som handler af Ærekiærhed; ogs. ærgierrig, pralende, stolt, pragtsyg; b) som ivrigen stræber efter noget; φιλοτίμως ἔχειν πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι, at kappes derom, Xen.; c) høimodig, ædel, gavmild; – 2) pass., som foretages af Ærekiærhed el. Ærgierrighed; — φιλότμητος, 2, (τέμνω); ἡμέρα, da der pleier at skæres, Omskærelsesdag, Nonn.; — φιλοτοιούτος, ὁ, (τοιοῦτος), Elsker af saadanne Ting, (som Sammenhængen angiver); — φιλοτραγήμων, ονος, 2, som elsker τραγήματα, Desserten, Slikkeri, o. dl.; — φιλοτράπεζος, 2, (τράπεζα), som elsker et godt Bord; — φιλοτραφής, v. -τρεφής, 2, = φιλοτρόφος; — φιλοτροφέω, er – φιλοτρόφος, 2, (τρέφω), som gierne underholder el. nærer; 2) φιλότροφος, 2, (τροφή), som elsker Næring; v. — φιλότρωξ, ωγος, ὁ, ἡ, (τρώγω), som gierne gnaver el. slikker; – (af φίλος).

φιλοττάριον, τό, see u. φιλοτάριον. — φιλοτύραννος, 2, (τύραννος), Ven el. Tilhænger af Tyranner el. af Tyranniet; — φιλότῡφος, 2, (τῦφος), som elsker Opblæsthed el. Stolthed; — φιλοτωθάζω, er – φιλοτώθαστος, 2, som gierne spotter el. dadler; — φιλόϋπνος, 2, = φίλυπνος; — φιλοφαίαξ, ᾱκος, ὁ, ἡ, Ven af Phæakerne; — φιλόφθογγος, 2, (φθογγή), som gierne larmer el. skriger; κύων, σκύλαξ, som ideligen gioer; — φιλόφθονος, 2, (φθόνος), avindsyg; — φιλόφιλος, 2, (φίλος), som elsker sine Venner; v. — φιλοφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (φόρμιγξ), som elsker Lyren; ledsaget af Lyren; – (af φίλος).

φῐλοφρονέομαι, (φιλόφρων), behandler, modtager venligen el. opmærksomt; ἐπεὶ ἀλλήλους ἐφιλοφρονήσαντο, havde venligen hilset hinanden, Xen.; ogs. c. dat., ex. οὐδὲν ἄλλο ἐφιλοφρονήσατο αὐτῷ, viste ham ingen anden Opmærksomhed, id.; 2) er glad el. fornøiet; ψυχὴ δυναμένη φιλοφρονεῖσθαι, id. — φιλοφρονέστερος, 3, compar. til φιλόφρων. — φιλοφρόνημα, τό, kiærlig Behandling el. Omgængelse; — φιλοφρόνησις, ἡ, at omgaaes el. behandle nogen venligen; v. — φιλοφρονητικός, 3, kiærlig, venlig; (af φιλοφρονέω). — φιλοφροσύνη, ἡ, Venlighed, Velvillie, Kiærlighed; venlig Behandling, Bevertning, Hilsen, o. dl.; 2) Munterhed, Oprømthed, Xen.; v. – φιλοφρόσυνος, 2, = flgd.; af – φιλόφρων, ονος, 2, adv. -φρόνως, (φρήν), kiærlig, venlig, velvillig; φιλόφρον ἀσυχία, Pind.; v. — φιλόφωνος, 2, (φωνή), som gierne snakker el. taler, snaksom, svadsig; (af φίλος).

φῐλόχλαινος, 2, (χλαῖνα), som gierne bærer Overklæder; — φιλόχλος, 2, (ὄχλος), som elsker Mængden; τὸ φιλόχλον, Kiærlighed til Pøbelen; — φιλοχορευτής, οῦ, ὁ, Ven af Chordandse; — φιλόχορος, 2, (χορός), som elsker Choret el. Dandsen; — φιλοχρηματέω, er – φιλοχρήματος, 2, adv.

-τως, (χρήματα), som elsker Penge, som stræber efter Formue; gierrig; ds. - φιλοχρηματία, ἡ, Kiærlighed til Penge, Gierrighed; — φιλοχρηματιστής, οῦ, ὁ, (χρηματίζω), som søger at erhverve Penge, bes. ved Handel; ds. - φιλοχρηματιστικός, 3, hørende til, passende for en φιλοχρηματιστής; — φιλοχρήματος, 2, see u. φιλοχρηματέω; — φιλοχρημονέω, φιλοχρημοσύνη, ἡ, o. φιλοχρήμων, ονος, 2, = φιλοχρηματέω, -χρηματία, -χρήματος; o. — φιλόχρηστος, 2, (χρηστός), som elsker det Ædle og Gode, ærlig, retskaffen; oppon. ὁ ἀπὸ παντὸς κερδαίνων, Xen.; - (af φίλος).

*φιλόχριστος, 2, som elsker Christus, eccl.; — φιλόχρονος, 2, (χρόνος), som elsker el. søger Tiden; — φιλοχρυσία, ἡ, Kiærlighed til Guld; af - φιλόχρυσος, 2, (χρυσός), som elsker el. begierer Guld; — φιλοχωρέω, c. dat., er - φιλόχωρος, 2, (χώρα), som opholder sig gierne paa et Sted; ds. - φιλοχωρία, ἡ, Kiærlighed til et Sted; — φιλοψευδεία, o. -ψευδία, ἡ, Hang til Løgn; af - φιλοψευδής, 2, (ψεῦδος), o. φιλο-ψεύστης, ου, ὁ, som elsker Løgn el. at lyve; — φιλοψία, ἡ, (φίλοψος), Lyst til lækkre Spiser, bes. af Fisk; — φιλοψογέω, er - φιλόψογος, 2, (ψόγος), som dadler gierne, dadlesyg; — φίλοψος, 2, (ὄψον), som elsker lækker Mad, bes. lækkre Fiskespiser; — φιλόψοφος, (ψόφος), som elsker Larm, som gior Larm; — φιλοψυχέω, er - φιλόψυχος, 2, (ψυχή), som elsker el. skaaner Livet; ds. feig, frygtsom, Eur.; ds. - φιλοψυχία, ἡ, Kiærlighed til Livet; Feighed, Frygtsomhed; — φιλόψυχρος, 2, (ψυχρός), som elsker Kulde el. det Kolde; o. — φιλόω, gior til Ven; in med., bliver til Ven; - (af φίλος).

φιλτάτιον, τό, dim. af flgd., allerkiæreste lille Ven. — φίλτατος, ὁ, superl. irr. til φίλος, Hom.; τὰ φίλτατα; bes. att. poët., vore Kiære, vore Elskelige, Forældre, Born, Søskende, Ægtefælle, o. dl.; compar. φίλτερος. — φίλτρον, τό, (φιλέω), Elskovsdrik; alm. Middel til at fremtrylle el. vække Kiærlighed; ds. Elskværdighed; transl., Tillokkelse, Tilskyndelse, τόλμης, til Dristighed, Æsch., εἰρήνης, til Fred; ogs. alm. Kiærlighed; ds. — φιλτροποιός, 2, (ποιέω), som tilbereder Elskovsdrik; alm. som opvækker Kiærlighed; o. — φιλτρόποτον, τό, (πίνω), Elskovsdrik, inc.

*φίλυβρις, ὁ, ἡ, o. φιλυβριστής, οῦ, ὁ, (ὕβρις), tilboielig til Overmod; — φιλ-υγιής, 2, som elsker Sundheden; — φιλύδρηλος, 2, (ὑδρηλός), som elsker Fugtighed; som altid er vaad; o. — φιλυδριάω, er - φιλυδρίας, ου, ὁ, o. φίλυδρος, 2, (ὕδωρ), som elsker Vand el. det Vaade; - (af φίλος). — φιλύκη, ἡ, etslags altid grønnende Træ, Theophr. — *φίλυμνος, 2, (ὕμνος), som elsker Sang; — φιλ-υπήκοος, 2, som gierne adlyder el. følger; 2) som elsker sine Undersaatter; — φίλυπνος, 2, (ὕπνος), som elsker Søvnen el. at sove; — φιλυπόδοχος, 2, (ὑποδοχή), som gierne modtager el. beverter; — φιλυποστρόφος, 2, o. φιλυποστροφώδης, 2, (ὑποστροφή, εἶδος), som gierne el. sædvanligen vender el. kommer tilbage; o. — φιλ-υποψία, ἡ, Tilboielighed el. Hang til Mistanke; - (af φίλος).

φιλύρα, jon. φιλύρη, ἡ, Lind, Lindetræ, tilia, Herod.; - 2) Bast under Barken, hvoraf giordes Papiir, Matter, o. dl.; - 3) Φιλύρα, ἡ, Philyra, nom. pr. fem., bes. Chirons Moder; ds. adject. Φιλύρειος, -ρήϊος, 3, m. bes. fem. Φιλυρηΐς, ΐδος, ἡ. — φυλυρέα, ἡ, etslags Træ med Bær. — φιλύρινος, 2, o. φιλύριος, 2, (φιλύρα), af Lindetræ; let som Lindetræ, Ar. — φιλύριον, τό, dim. af φιλύρα; bes. liden Tavle af Lindetræ. — φίλω, see u. φίλομαι. — φιλῳδός, 2, (ᾠδή), som elsker Sang; o. — φιλωρείτης, ου, ὁ, (ορος), som elsker Bierge. — φίλως, adv. af φίλος; Νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόῳτε, skulde I gierne see, Il. 4, 347.

†φῑμός, ὁ, pl. heterog. τὰ φιμά, Mundkurv, capistrum, jf. κημός o. πίσαχος; 2) Rem over Hestens Næse, som πτιγεύς; 3) Bæger, hvoraf Tærningerne kastes i Brettet; (besl. m. πιέζω; egentl. hvad der trykker el. binder); ds. — φῑμόω, sammenpresser, binder, snorer, tvinger, knevler, τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, Ar.; transl., stopper Munden paa nogen, bringer til Taushed; — φιμώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Mundkurv; 2) sammentrækkende, Nic.; — φίμωσις, ἡ, Sammentrækning af en Aabning, bes. i Lemet; o. — φίμωτρον, τό, Redskab til Sammentrækning, o. dl.

φίν, dor. f. σφίν, σφίσιν, Call. o. sild. — φίνις, ὁ, = φήνη. — φίντερος, φίντατος, dor. f. φίλτερος, φίλτατος, Epicharm. — Φίντις, ὁ, Pind. Ol. 6, 37, efter Boeckh. nom. pr., sicil. f. Φίλτις; men efter nogle, nom. apell., dor. f. φίλος, φιλητής. — Φίξ, ἡ, gen. Φικός, boeot. f. Σφίγξ. — φιτρός, ὁ, ogs. φιτρά, τά, Bul, Stamme, Klods, alm. et Stykke Træ, Hom., sædv. κορμός; 2) Brand, torris, Lyc.; (efter Damm. f. φιτυρός, af φιτύω). — φίττα, æol. f. ψίττα, σίττα. — φιττάκια, τά, æol. f. ψιττάκια. — φῖτυ, τό, Ar., sædv. φι-

τυμα, τό, Spire, Skud, Green; *transl.*, Afkom, Søn, Efterkommer, *Æsch.*; jf. φίτευμα. — φιτυ-ποιμήν, ένος, ὁ, *poët.* f. φυτοκόμος, som vogter Planterne, Gartner, *Æsch.*; o. — φῖτυς, υῦς, ὁ, den Avlende; Faderen, *Lyc.*; af — φιτύω, *poët.* f. φυτεύω, saaer, planter, avler, *Hes.* o. *Trag.*; (af φῖτυ).

φλάζω, sønderriver; df. *aor.* 2 *intr.* ἔφλαδον, (formet som πέφραδον af φράζω); λακίδες ἔφλαδον, revnede, *Æsch.*; (af φλάω, θλάω). — φλάζω, sædv. παφλάζω, taler uforstaaeligen, plaprer. — φλαμέντας, ου, ὁ, d. lat. *flamen*. — φλάσις, ἡ, Trykken, Stoden, Saaren; *jon.* f. θλάσις; o. — φλάσμα, τό, Stød, Saaren; *jon.* f. θλάσμα; (af φλάω, θλάω). — φλασμός, ὁ, (φλάζω), *jon.* f. παφλασμός, Skummen, Brusen; *transl.*, Praleri, tom Snak. — φλαστός, 3, *adject. verb.* af φλάω, *jon.* θλαστός, trykket, knuset, stødt, saaret. — φλαττόθρατ-, h. *Ar.* komisk Efterligning af en meningsløs og høitravende Snak. — φλαυρίζω, φλαυρός, 3, o. φλαυρότης, ητος, ἡ, *att.* f. φαυλίζω, φαυλός, φαυλότης. — φλαυρουργός, 2, (φλαυρός, ἔργον); som gior slet el. ringe Arbeide, *Soph.* — φλάω, *f.* φλάσω [α *anc.*], *jon.* f. θλάω, trykker, støder, knuser, *Pind.*; alm. beskadiger, saarer, *Theocr.* — φλάω, sluger graadigen: komisk Ord h. *Ar.*, o. alene *in præs.* o. *impf.*; (rimel. Biform af φλέω).

*φλεβικός, 3, (φλέψ), af en Aare, hørende til en Aare; φλεβικὸς πόρος, Aarens Gang el. Rør. — φλέβιον, τό, *dim.* af φλέψ. — *φλεβονευρώδης, 2, (νεῦρον, εἶδος), bestaaende af Aarer og Sener; — φλεβοπαλία, ἡ, (πάλλω), Pulsslaget; — φλεβοῤῥαγία, ἡ, (ῥήγνυμι), Blodaarebrok; — φλεβοτομέω, er — φλεβοτόμος, 2, (τέμνω), som aarelader; τὸ φλεβοτόμον, *sc.* ὀμιλίον, Aareladejern, Lancet; df. — φλεβοτομία, ἡ, Aareladen; — φλεβοτονέομαι, (τείνω), har svulne Aarer af Anstrængelse; *transl.*, anstrænger mig; o. — φλεβώδης, 2, (εἶδος), som ligner Aarer; fuld af Aarer; — (af φλέψ).

φλεγέθω, *poët.* Biform af φλέγω, brænder, *transit.* o. *intr.*, *Hom.*; f. φλεγεθοίατο νεκροί, *Il.* 23, 197, har *Heyn.* φλεγεθοίατο νεκρόν, (altſ. *med.* m. *transit.* Bem.). — φλέγμα, τό, (φλέγω), Brand, Lue; Hede, Antændelse; df. d. lat. *flamma*, *flagro*; 2) h. Lægerne: Sliim i Legemet, *pituita*; λευκὸν φλέγμα, Blegsot; (rimel. af etslags Liighed med den seie Sliim, som tilveiebringes ved Indkogning); df. — φλεγμαίνω, *aor.*

ἐφλέγμᾱνα o. ἐφλέγμηνα, foraarsager Betændelse el. Bollenhed; opblæser; ogſ. gior fyldig, nærer; *oppon.* ἰσχναίνω; — 2) *intr.*, bliver hed, svulmer; om Havet: at bruse op, at oprøres, *transl.* ogſ. om Lidenskaberne; o. — φλεγμαγωγός, 2, (ἄγω), som afforer Sliim.

φλέγμανσις, ἡ, o. φλεγμασία, ἡ, (φλεγμαίνω), = φλεγμονή. — φλεγματιαῖος, 3, o. φλεματίας, ου, ὁ, som lider af φλέγμα, Bem. 2; fuld af Sliim el. Fugtighed. — φλεγματικός, 3, o. φλεγματόεις, εσσα, εν, som hører til Sliim, som kommer deraf; fuld af Sliim, som lider deraf; o. — φλεγματοειδής, *ctr.* φλεγματώδης, 2, (εἶδος), inflammeret, hoven; opblæsende; ogſ. nærende; 2) der ligner Sliim; sliimet, fuld af Sliim, frembringende Sliim; o. — φλεγμονή, ἡ, Betændelse, Hævelse; 2) *transl.*, Lidenskab, Heftighed; brændende Vellyst, Geilhed; df. — φλεγμονώδης, 2, (εἶδος), der ligner Betændelse el. Hævelse, der frembringer en saadan, som er forbunden dermed; (af φλέγμα, φλέγω).

*φλεγύας, ου, ὁ, ildfarvet, *epith.* til Ørnen; o. — φλεγυρός, 3, som φλογερός, brændende, hidsig, begeistret, *Ar.*; 2) lys, skinnende; *transl.*, offentlig, bekiendt; berømt, berygtet; af — φλέγω, *f.* ξω, 1) *transit.*, antænder, sætter i Brand; *pass.*, πυρὶ φλέγετο, brændte, var i Brand, *Il.* 21, 365; df. *transl.*, *a)* sætter i heftig Lidenskab, opflammer; df. alm. lader opstaae el. frembryde, bes. voldsomt; *ex.* *Soph.* *Aj.* 196; men πάνθ' ὁ χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει, lader forgaae og opstaae, *ib.* 704; *b)* lader skinne el. lyse; df. gior navnkundig, berømt, berygtet; *pass.*, φλέγεται δ' ἀρεταῖς μυρίαις, glimrer, er berømt, *Pind.* *Nem.* 10, 4; — 2) *intr.*, brænder, staaer i lys Lue; φλέγειν χρυσοῦ, at skinne af Guld el. som Guld, *Pind.*; *transl.*, glimrer, er el. bliver berømt, *id.* *Nem.* 6, 66; *b)* bryder pludseligen frem, hæver mig voldsomt; (besl. m. φλέω, φλεύω).

φλεδονεία, ἡ, unyttig Sladder; af — φλεδονεύω, ogſ. *in med.*, o. φλεδονέω, er — φλέδων, ονος, s. φλεδών, ῶνος, ὁ, som sladdrer hen i Veiret, unyttig Sladderhank; df. — φλεδονώδης, 2, (εἶδος), sladderagtig, sladdrende; o. — φλεδών, όνος, ἡ, Svadsighed; Sladder; (af φλέω). — φλέϊνος, 3, giort af Planten φλέως. — φλέξις, εως, ἡ, Forbrænden; Brand, *inc.*; 2) h. *Ar.*, en ubestemt Fugl. — φλεύω, (φλέω), svier, brænder; df. περιπεφλεῦσθαι πυρί, *Herod.* — φλέψ, ἡ, *gen.* φλεβός, (φλέω), Blodaare, *Il.*; alm. Aare, *ex.* Vandaare, Metalaare, o. dl.

φλέω, alene *in præs.* o. *impf.*, 1) *intr.*, qvælder, vælder, flyder, strømmer over, struder af Fylde, er overfyldt med noget, *τινί*, *Æsch. Ag.* 1416; ogs. alm. om Overflod, Rigdom, o. dl., *ex. ib.* 377; bes. snakker, sladdrer uoverlagt el. hen i Veiret; 2) *transit.*, lader flyde el. udvælde; – (*φλέω* m. Grundbem. vælder, flyder, er besl. m. *φλύω*, *βλύω*, *fluo*, *pluo*, *fleo*, ligel. m. *φλίω*, *φλιδάω*, *etc.*; – fremdeles høre til denne Stamme, *φλόος*, *etc.*, hvf. *flos*, *floreo*, ligel. *φλέγω*, *flagro*, – formedelst Ildens flydende Beskaffenhed –; ligel. *φλεδών*, *φλήνω*, *etc.*, – ligel. af Talens el. Stemmens flydende Beskaffenhed; – af d. besl. *φλάω* er d. lat. *flare*; ogs. høre hid m. Bortkastelse af Aspirationen, *πλέω*, *πλέως*, *πλήθω*, *etc.*).

φλέως, ω, ὁ, etslags Sump= el. Vandplante. — *φληναφάω*, *Ar.*, *φληναφεύω*, o. *-φέω*, sladdrer, snakker, pludrer; df. – *φληνάφημα*, τό, som *φλῆνος*; Sladder; o. – *φληναφία*, ἡ, Sladdren, Sladder; af — *φλήναφος*, ὁ, som *φλῆνος*, Sladder; – 2) som *adject.*, *φλήναφος*, 2, sladdrende, snaksom; df. – *φληναφώδης*, 2, (*εἶδος*), sladdrende, sladderagtig; af — *φληνάω*, ogs. *φληνεύω*, *-νέω*, sladdrer, plapprer, pludrer, snakker hen i Veiret; af — *φλῆνος*, τό, som *φλήναφος*, Sladder; af — *φλήνω*, (*φλέω*), som *φληνάω*, sladdrer, *nugor*.

φλιά, ἡ, Dørstolpe, *Od.* 17, 221, sædv. *σταθμός*. — *φλίβω*, *æol* o. *jon.* f. *θλίβω*, *lect. var. Od.* 17, 221. — *φλιδάω*, ogs. *φλιδάνω*, o. *φλίδω*, (*φλίω*), som *φλυδάω*, flyder over; df. at flyde fra hinanden, at svulme og opløses el. forraadne af formegen Fugtighed, *Nic.* — *φλιμέλια*, τά, d. lat. *flemina*. — *φλίψις*, ἡ, (*φλίβω*), *æol.* f. *θλίψις*. — *φλίω*, *inus.*, anføres som Stamform til *φλιδάω*, *φλίδω*, see u. *φλέω*.

φλόα, *acc. metapl.* til *φλόος*, *Nic.* — **φλογάνα*, ἡ, = *φλόξ*, *inc.*; — *φλόγεος*, 3, brændende, luende, skinnende, glindsende, *ὄχεα*, *Il.*; — *φλογέουσα*, *in Orac. Sibyll.*, bør rimel. hede *φλογόεσσα*; — *φλογερός*, brændende, luende, ildrød, *Eur.*; — *φλογετός*, ὁ, Brand, Hede, som *πυρετός*; — *φλογιά*, ἡ, *poët.* f. *φλόξ*, *Nic.*; df. – *φλογιάω*, brænder, geraader i Brand, bliver ildrød; — *φλογίδιον*, τό, *dim.* af *φλογίς*; — *φλογίζω*, (*φλογίς*), som *φλέγω*, brænder, bes. rister el. steger ved Ilden; *ἥλιος φλογιζόμενος*, den skinnende Sol, *Soph.*; o. — *φλόγινος*, 3, som *φλογερός*, *φλόγεος*, bes. ildrød, ildfarvet; *τὰ φλόγινα*, *ἱμάτια*, ildfarvede Klæder; 2) *τὸ φλόγινον*, = flgd., Bem. 2; – (af *φλόξ*).

φλόγιον, τό, *dim.* af *φλόξ*, liden Lue; 2) etslags Blomst, rimel. Gyldenlak. — *φλογίς*, ίδος, ἡ, (*φλέγω*), ristet el. stegt Kiød. — *φλόγισις*, ἡ, o. *φλογισμός*, ὁ, Risten, Stegen; ogs. = *φλογμός*; o. — *φλογιστός*, 3, *adject. verb.*, brændt, antændt, *Soph.*; ristet, stegt; (af *φλογίζω*). — *φλογμός*, ὁ, (*φλέγω*), Brænden, Antændelse, Hede; df. — *φλογμο-τύραννος*, ὁ, Luernes Hersker, *poët.* — **φλογογενής*, 2, (*γένος*), født el. avlet af Luerne; — *φλογοειδής*, 2, (*εἶδος*), ildlig, luende; ildrød; *transl.*, hidsig; — *φλογόεις*, εσσα, εν, *poët.* f. *φλογερός*, *φλόγεος*; — *φλογόλευκος*, 2, (*λευκός*), ildfarvet og hvid; — *φλογόφαιος*, 2, (*φαιός*), ildfarvet og sort el. graa; — *φλογόω*, = *φλέγω*; o. — *φλογώδης*, 2, *ctr.* f. *φλογοειδής*; – (af *φλόξ*). — *φλόγωμα*, τό, (*φλογόω*), det Brændte, Antændte, Ristede. — *φλογωπός*, 2, (*φλόξ*, *ὤψ*), af ildligt Udseende, ildfarvet; ildlig, lysende, *Æsch.* — *φλόγωσις*, ἡ, (*φλογόω*), Brand, Hede, Antændelse, *Thuc.*; 2) den antændte el. brændende Deel, *ex.* af en Fakkel. — *φλογώψ*, ῶπος, ὁ, ἡ, = *φλογωπός*, *Æsch.*

φλοίαξ, ακος, ὁ, (*φλοίω*), = *φλύαξ*. — *φλοιάριον*, τό, *dim.* af *φλοιός*. — *φλοιδιάω*, *φλοιδάω*, o. *φλοιδόω*, (*φλοίω*), opblæser, bringer i Giæring el. Uro; antænder, forbrænder, forstyrrer. — *φλοΐζω*, afbarker, aftager Skallen, skræller; o. — *φλοΐινος*, 3, af Bark el. Bast, *ἐσθῆτες*, Klæder deraf; af Planten *φλέως*; (af *φλοιός*). — *φλοιοβαρής*, 2, (*βαρύς*), tung af Bark; o. — *φλοιοῤῥαγέω*, er – *φλοιοῤῥαγής*, 2, (*ῥήγνυμι*), med sprukken Bark; – denne Beskaffenhed, *φλοιοῤῥαγία*, ἡ; — *φλοιόῤῥιζος*, 2, (*ῥίζα*), med barkagtig, d. e. svibelagtig Rod; af — *φλοιός*, ὁ, (*φλοίω*, *φλέω*), Bark, Bast, *Il.*; bes. Kork; alm. Skal; jf. *φλόος*, *φλοῦς*. — *φλοῖσβος*, ὁ, (*φλοίω*, *φλέω*), Brusen, brusende Larm, bes. Slagets Tummel, *Il.*; ogs. Vandets Brusen el. Fraaden, Brænding, o. dl. — *φλοισμός*, οῦ, ὁ, Afbarken, Afskallen; o. — *φλοϊστικός*, 3, hørende, skikket til at aftage Barken; *ἡ φλοϊστική*, *sc.* *τέχνη*, den Kunst at giøre flettet Arbeide af Bark el. Bast. — *φλοίω*, struder af Fylde, er i den høieste Kraft el. Blomst; (besl. m. *φλέω*). — *φλοιώδης*, 2, (*φλοιός*, *εἶδος*), ligesom Bark el. Bast; bes. let som Kork; df. *transl.*, *τὸ φλοιῶδες*, Letsindighed, *Plut.*

φλομίς, ίδος, ἡ, o. *φλόμος*, ὁ, Lysenurt, *verbascum*; (rimel. af *φλέγω*, *φλογμός*, formedelst dens Anvendelse til Væger). — *φλογῖτις*, ιδος, ἡ, = *ὄνοσμα*,

etslags Plante. — *φλόξ, ἡ, gen. φλογός*, (*φλέγω*), Lue, klar el. brændende Ild; ogs. *transl.*, ildlig Fyrighed, Heftighed, Hastighed. — *φλόος, ctr. φλοῦς, ὁ*; *acc. metapl. φλόα, Nic.*, (*φλέω*), sield. Form af *φλοιός*, Bark, Bast, Kork; alm. Skal; *transl.*, Hud, Skind; 2) Blomstren, blomstrende el. kraftfuld Tilstand; df. d. lat. *flos*; 3) *φλοῦς, ὁ, jon.* f. *φλέως*, en Sivart, *Herod.* 3, 98.

φλυάκιον, τό, = *φλυζάκιον*. — *φλυακογραφέω*, er - *φλυακογράφος*, 2, (*γράφω*), som skriver Farcer, Komedier, o. dl.; - at skrive saadanne, *φλυακογραφία, ἡ*; af — *φλύαξ, ακος, ὁ*, (*φλύω*), tom Snak, Sladder, Giogleri, Narrestreger, *nugæ*, sædv. *φλύαρος*; df. etslags Farce el. Komedie; *φλύακες τραγικοί*, rimel. etslags travesteret Tragedie; - 2) en Giøgler, en Virtuos. — *φλυαρέω, jon. φλυηρέω*, er - *φλύαρος*, 2, *jon. φλύηρος*, (*φλύω*), som snakker hen i Veiret el. daarligen; ogs. som handler daarligen; alm. daarlig, tosset; df. — *φλυάρημα, τό*, daarlig Snak, Narrestreger; o. — *φλυαρία, ἡ*, Svadsighed, Sladder; Narrestreger, Giøgleri; naragtig el. letsindig Handlemaade, *Plat.* — **φλυαρογραφέω*, = *φλυακογραφέω*; — *φλυαροκοπέω*, (*κόπτω*), driver Narrestreger; — *φλυαρολογέω, -λογία, ἡ*, o. *-λόγος*, 2, (*λέγω*), = *φλυαρέω, -ρία, -ρος, inc.*; af — *φλύαρος*, 2, see u. *φλυαρέω*; 2) *φλύαρος, ὁ*, unyttig Sladder, Narrestreger; df. — *φλυαρώδης*, 2, (*εἶδος*), naragtig, daarlig. — *φλυάσσω*, = *φλυαρέω*.

φλυδάω, (*φλύω*), er - *φλυδαρός*, 3, som *πλαδαρός*, som har for megen Fugtighed, som flyder ud el. oploses af for megen Væde. — *φλυζάκιον, τό, dim.* af *φλύκταινα*. — *φλυζογράφος*, 2, = *φλυακογράφος*. — *φλύζω, f. ξω, poët.* f. *φλύω, Nic.* — *φλυηρέω, etc.*, = *φλυαρέω, etc.* — †*φλύκταινα, ἡ*, (*φλύω, φλύζω*), Blære paa Huden, *pustula*; - *dim.* *φλυκταινίδιον, τό*; df. — *φλυκταινοειδής, ctr. φλυκταινώδης*, 2, (*εἶδος*), som ligner en Blære, blæreagtig; o. — *φλυκταινόομαι*, faaer en Blære; bliver til Blære; df. - *φλυκταίνωσις, ἡ*, en Blæres Opstaaen, at blive til Blære. — *φλυκτίς, ίδος, ἡ*, = *φλύκταινα*. — *φλύος, τό, poët.* f. *φλύαρος*, Bem. 2. — *φλύσιξ, εως, ἡ*, hvad der slaaer ud formedelst for megen Fugtighed; af — *φλύω*, vælder, flyder, strømmer el. spruder over, jf. *Il.* 21, 361; - 2) *transl.*, snakker el. sladdrer meget og hen i Veiret; ogs. praler, branter, *Æsch.*; sild. ogs. *c. acc.*, *αἰσχρά, ὄνειδος φλῦσαι*, o. dl.; (uden Aspir. *βλύω, βλύζω*, det videre see u. d. besl. *φλέω*); [*ῡ* rimel. alene foran en kort Stavelse, eller *ῠ*]. — *φνεί*, Næselyden phn!

φοβέεσκε, ep. o. *jon.* f. *ἐφόβεε, impf.* af *φοβέω*. — *φοβερίζω*, forskrækker, LXX; df. - *φοβερισμός, ὁ*, Forskrækkelse, *ib.*; af — *φοβερός*, 3, *adv.* *-ρῶς*, (*φοβέω*), forbunden med Frygt; df. 1) som opvækker el. indjager Frygt, som er at frygte, frygtelig, forskrækkelig; *φοβερόν ἐστι, μή* -, det er at befrygte, at -; 2) som frygter, forskrækket; *φοβερῶς ἔχειν*, at være bange; df. — *φοβερότης, ητος, ἡ*, Frygtelighed; 2) Frygtsomhed, Frygt, Skræk; o. — *φοβερωπός*, 2, o. *φοβερώψ, ῶπος, ὁ, ἡ*, (*ὤψ*), med frygteligt Blik el. Udseende. — *φοβεσιστράτη, ἡ, epith.* til Athene, *Ar.*, *fem.* af - *φοβεσίστρατος*, 2, (*φοβέω, στρατός*), som forfærder Krigshæren, *Hes.*

φοβέω, forskrækker; *διὰ τὸ πολλοὺς φοβεῖν, πολλοὺς ἐχθροὺς ποιεῖσθαι, Xen.*; h. *Hom.* bes., jager paa Flugt, *τινά*; *in pass.* o. *med.*, forskrækkes, bliver bange, bes. tager Flugten, flygter, *ὑπό τινος*, o. *ὑπό τινι*, ogs. *τινά*, for nogen, *Il.*; *φοβούμενος, μή τι πάθη*, som befrygter et Uheld, *Xen.*; *φοβεῖσθαι πρός τι*, at gyse ved, at afskye noget, *Soph.*; *φοβεῖσθαι ποιεῖν τι*, at vogte sig for, ikke at vove at giøre noget, *Xen.*; (af *φύβος, φέβομαι*, besl. m. *σοβέω*). — *φόβη, ἡ*, langt og flagrende Haar; bes. Man; *transl.*, *a)* som *κόμη*, Løv paa Træer; *b)* Blomsterbusken paa Planter; (*φόβη* er af *φοβέω*, ligesom d. besl. *σόβη* af *σοβέω*). — *φόβηθεν, dor.* o. *æol.* f. *ἐφοβήθησαν*, 3 *pl. aor.* 1 *pass.* af *φοβέω*. — **φόβημα, τό*, Skræk, Forskrækkelse; — *φοβητής, οῦ, ὁ*, som sætter i Skræk; — *φοβητικός*, 3, forfærdende, forfærdelig; 2) forskrækket, bange; o. — *φόβητρον, τό*, Skrækkemiddel, Skrækkebillede; (af *φοβέω*).

φοβόδιψος, 2, (*δίψα*), som *ὑδροφόβος*, vandsky; af — *φόβος, ὁ*, (*φέβομαι*), Frygt, Skræk, Forskrækkelse; df. Flugt, *ἀνδρῶν*, Mændenes, *Il.*; dog ogs. *φόβος τινός, ἀπό τινος, ἔκ τινος*, Frygt for nogen; bes. *ep.* *φόβονδε*, ligesom *φύγαδε*, m. *τρωπᾶσθαι, ἀΐσσειν*, o. dl., at tage Flugten; *φόβονδ᾽ ἔχε - ἵππους*, vend Hestene paa Flugt, *Il.* 8, 139; *φόβον παρέχειν τινί, φ. ἐμβάλλειν τινί*, at foraarsage, at indjage nogen Frygt; *φόβον ἀπελαύνειν*, at fordrive Frygten; - 2) *Φόβος, ὁ*, Phobus, personificeret som Frygtens Dæmon, ligesom *Δεῖμος*, Søn og Ledsager af Ares, *Il.*

φοιβάζω, ogs. *φοιβαίνω*, (*φοῖβος*), renser, feier; 2) (*Φοῖβος*), er begeistret;

spaaer, udtaler, udsiger i Begeistring, *μύθους, ὄπα*, o. dl.; *b) transit.*, begeistrer, *Long.* — *φοιβάς, άδος, ἡ*, (*Φοῖβος*), Phoebus's Præstinde; alm. Prophetinde, Spaaqvinde; ogs. som *adject. fem.*, begeistret, spaaende, fortryllende. — *φοιβαστήρ, ῆρος, ὁ, fem. φοιβάστρια, ἡ*, o. *φοιβαστής, οῦ, ὁ*, (*φοιβάζω*), Spaamand, Prophet, Begeistret; df. — *φοιβαστικός*, 3, begeistret, spaaende. — *φοιβάω*, som *φοιβάζω*, renser, *Theocr.* — *Φοίβειος*, *jon. Φοιβήϊος*, 3, ogs. 2, *fem. poët. Φοιβηΐς, ΐδος, ἡ*, (*Φοῖβος*), af el. fra Phoebus, ham tilhørende el. indviet; df. prophetisk, begeistret.

Φοίβη, ἡ, Phoebe, efter *Hes. Theog.* 136, o. 404, flgd., Datter af Uranos og Gæa, df. *Τιτανίς*, o. Moder til Leto o. Asterie, efter *Æsch. Eumen.* 8, ogs. til Phoebus; sild. ogs. ofte som *epith.* til Artemis; (af *φοῖβος*, egentl. den Rene, Lyse, Skinnende). — *Φοιβήϊος*, o. *Φοιβηΐς*, see u. *Φοίβειος*. — *φοιβητεύω*, er *φοιβητής, οῦ, ὁ*, ogs. *φοιβήτωρ, ορος*, men *φοιβίτης, ου, ὁ, inc.*, *fem. φοιβήτρια, ἡ*, Spaamand, Prophet; o. — *φοιβητός*, spaaet, forudsagt; 2) sædv. begeistret, prophetisk; (af *φοιβάω*). — *Φοιβόλαμπτος*, 2, *Herod.* 4, 13, *jon.* f. *Φοιβόληπτος*, 2, (*λαμβάνω*), greben el. begeistret af Phoebus; o. — *Φοιβονομέομαι*, (*νέμω*), beherskes af Phoebus; (af *Φοῖβος*). — *φοῖβος*, 3, reen, klar, skinnende; *σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί*, *Æsch. Prom.* 22; (rimel. af *φάος, φῶς*); df. — *Φοῖβος, ὁ*, Phoebus, den Rene, Klare, Lysende, Skinnende, jf. *Φοίβη*; h. *Hom.* sædv. *Φοῖβος Ἀπόλλων*, dog ogs. *Φοῖβος* f. *Ἀπόλλων*; (skal oprindel. betegne Gudens ungdommelige Skiønhed; dog ogs. efter nogle: den Spaaende, men først sildigere Solguden).

φοίνη, ἡ, *æol.* o. *lacon.* f. *θοίνη*. — *φοινήεις, εσσα, εν*, (*φοινός*), blodrød, høirød, *δράκων*, *Il.*; 2) sild. *poët.*, blodig; frygtelig, skrækkelig. — *φοίνιγμα, τό*, det Rødgiorte; o. — *φοινιγμός, ὁ*, = *φοίνιξις*, Bem. 1; (af *φοινίσσω*). — *φοινίζω*, = *φοινίσσω*. — *φοινικανθεμος*, 2, (*ἄνθεμον*), med purpurrød Blomst, purpurrød, *ἔαρ*, *Pind.*; — *φοινίκειος*, 2, *φοινίκεος*, 3, *ctr.* -*κοῦς*, *jon. φοινικήϊος*, 3, m. bes. *fem.*, *poët. φοινικηΐς, ΐδος, ἡ*, 1) rød, purpurrød, *puniceus*, *ῥόδα*, *Pind.*; 2) af Palmetræets Frugt; men *ἐσθὴς φοινικηΐη*, af Palmetræets Blade el. Busk, *Herod.*; *φοινικηΐη νοῦσος*, = *ἐλεφαντίασις*, *Hipp.*; 3) = *Φοινικικός*; — *Φοινίκη, ἡ*, Landet Phoenicien, *Od.*; — *Φοινικίας, ου, ὁ, sc. ἄνεμος*, en fra Phoenicien blæsende Vind, Sydvestvind; — *Φοινικίζω*, efterligner Phoenicierne i Sprog el. Sæder; holder med Phoenicierne; 2) er purpurrød; o. — *Φοινικικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, phoenicisk, punisk, carthagisk; — (af *φοίνιξ*, *Φοίνιξ*).

*φοινίκινος, 3, af Palmetræet el. af dets Frugt; *φοιν. οἶνος*, Palmeviin; 2) = *φοινίκεος*; — *Φοινίκιον, τό*, et af Phoenicierne opfundet Instrument; — *φοινίκιος*, 3, = *φοινίκεος*; — *φοινικιοῦς, οῦν*, = *φοινίκεος*, *Ar. Av.* 272; 2) *τὸ φοινικιοῦν*, en Domstol i Athenen, (af dens Farve), *Paus.*; — *φοινικίς, ίδος, ἡ*, purpurrødt el. rødfarvet Stykke Tøi el. hvad deraf er giort; bes. rødt Flag el. rød Fane, hvormed Anføreren giver Tegn til Slag; — *φοινικιστής, οῦ, ὁ*, en Purpurfarver el. som farver rød; 2) h. Perserne: som bærer Purpurklæder, *purpuratus*, en Statholder; efter *Larcher.*, som lader bære en rød Fane, *φοινικίς*, foran sig; o. — *Φοινικιστί*, *adv.*, paa phoenicisk el. punisk Viis og Maade; i det phoeniciske el. puniske Sprog; — (af *φοίνιξ*, *Φοίνιξ*).

φοινικίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, Palmeviin; — *φοινικο-βάλανος, ἡ*, Palmefrugt, Daddel; — *φοινικόβαπτος*, 2, o. -*βαφής*, 2, (*βάπτω, βαφή*), purpurfarvet, rødfarvet; — *φοινικοβατέω*, (*βαίνω*), bestiger Palmer; — *Φοινικογενής*, 2, (*γένος*), født i Phoenicien, som nedstammer derfra, *Eur.*; — *φοινικοδάκτυλος*, 2, (*δάκτυλος*), med Purpurfingre, med røde Fingre; — *φοινικοείμων, ονος*, 2, (*εἷμα*), som bærer Purpur- el. røde Klæder; — *φοινικόεις, εσσα, εν*, *poët.* f. *φοινίκεος*, purpurrød, mørkerød, *Hom.*; *αἵματι φοινικόεις*, rød af Blod, *id.*; [læses rimel. *φοινικοῦς*, el. *τ* bliver til *ξ* for Versets Skyld]; — *φοινικόκροκος*, 2, (*κρόκη*), med rød Islæt, vævet af rød Uld el. af Purpur, *Pind.*; — *φοινικόλεγνος*, 2, (*λέγνη*), med Purpurrand, purpurstribet; o. — *φοινικόλοφος*, 2, (*λόφος*), med purpurrød Fiæderbusk, Kam el. Top; — (af *φοίνιξ*, *Φοίνιξ*).

φοινικοπάρειος, *jon.* -*πάρηος*, 2, (*παρειά*), med Purpurkinder; om et Skib, som *μιλτοπάρηος*, med rødmalede Bord el. Sider, *Od.*; — *φοινικοπάρυφος*, 2, (*παρυφή*), med Kant el. Rand af Purpur. — *φοινικόπεδος*, 2, (*πέδον*), med rød Bund el. Grund, *Æsch.*; — *φοινικόπεζα*, 2, (*πέζα*), med Purpurfødder, *epith.* til Demeter, *Pind.*; — *φοινικόπτερος*, 2, (*πτερόν*), med røde Vinger; *ὁ φοινικόπτ.*, etslags rød Vandfugl, *phoenicopteros*; — *φοινικορόδιος*, 2, o. *φοινικόροδος*, 2,

Pind., (ῥόδον), med røde Roser, rød af Roser; — **φοινικόρυγχος**, 2, (ῥύγχος), med rød Snabel, med rødt Tryne el. Næb; — **φοινικός**, 3, = φοινίκεος, *inc.*; — **φοινικοσκελής**, 2, (σκέλος), med røde Been el. Fødder; o. — **φοινικοστερόπης**, *dor.* -πας, ου, ὁ, (στεροπή), udslyngende røde Lyn, *Pind.*; – (af φοῖνιξ).

Φοινικόστολος, 2, (Φοίνιξ, στέλλω), kastet, afskudt af Phoeniciere el. Karthagere, ἔγχεα, *Pind.* — ***φοινικοτρόφος**, 2, (τρέφω), nærende el. bærende Palmer; — **φοινικόουρος**, 2, (οὐρά), Rødstiert, etslags Fugl; — **φοινικοῦς**, ᾶ, οῦν, *ctr.* f. φοινίκεος, *Xen.*; — **φοινικοῦς**, οῦσσα, οῦν, *ctr.* f. φοινικόεις, *etc.*; — **φοινικοφαής**, 2, (φάος), skinnende af Purpur; — **φοινικόφυτος**, 2, (φύω), bevoxen el. beplantet med Palmer; — **φοινικτικός**, 3, *adv.* -κῶς, (φοινίσσω), som frembringer rød Farve el. Purpurfarve; o. — **φοινικών**, ῶνος, ὁ, et med Palmer bevoxet Sted, Palmeskov; – (af φοῖνιξ).

Φοίνιξ, ῖκος, ὁ, Phoenicier, h. *Hom.* ogs. Φοίνιξ ἀνήρ; *b)* Punier el. Karthager, (som nedstammende fra Phoenicierne); — 2) **φοίνιξ**, ῖκος, ὁ, som *appell.*, Purpur, Purpurfarve, (der først skal være funden af Phoenicierne), *Hom.*; *b)* Palmetræet, *Od.*; ogs. Palmetræets Frugt, Daddelen; *c)* et af Phoenicierne opfundet musikalsk Instrument, *Herod.* 4, 192, ogs. φοινίκιον; *d)* den ægyptiske Underfugl Phönix, *id.* 2, 73; — 3) **φοίνιξ**, ῖκος, ὁ, ἡ, som *adject.*, purpurrød, mørkerød; ogs. rødbruun, *Il.* 23, 454; ogs. ildfarvet; df. φοίνιξ πυρὸς πνοά, *Eur.*; jf. φοίνισσα; – [*gramm.* betone ogs. φοῖνιξ, ligesom man i Afledn. undert. finder ἴκ f. ῖκ for Versets Skyld].

φοίνιξις, ἡ, (φοινίσσω), at giøre el. farve rød; h. Lægerne, at giøre Huden rød med et Trækplaster; 2) Rødhed, Rødme. — **φοίνιος**, 3, ogs. 2, (φοινός), blodrød, mørkerød, αἷμα, *Od.*; df. besudlet med Mord og Blod; morderisk; blodtørstig. — **Φοίνισσα**, ἡ, *fem.* af Φοῖνιξ, *Od.*; ἡ Φοίνισσα, *sc.* ναῦς, *Xen.*; 2) **φοίνισσα**, ἡ, bes. *fem.* af φοῖνιξ, Bem. 3, purpurrød, mørkerød, *Pind.* — **φοινίσσω**, *f.* ξω, giør, farver, sminker, beidser rød; h. Lægerne, giør rød med et Trækplaster; 2) *intr.* o. *in med.*, bliver rød, rødmer; af — **φοινός**, 3, (φόνος), blodig, blodrød, αἵματι, *Il.*; alm. = **φοίνιος**, morderisk, o. s. v.; 2) **φοινός**, ὁ, = φόνος, *Nic.*; df. — **φοινώδης**, 2, (εἶδος), blodrød af Udseende. — **φοῖς**, ίδος, ἡ, = φωΐς, φῴς, *inc.*

***φοιτᾰλέος**, 3, ogs. 2, som flakker, vanker, svæver, vandrer omkring el. hid og did; *b)* *poët.* ogs. *transl.*, forvildet, afsindig, rasende; – 2) *act.*, som driver el. bringer til at gaae, κέντρα, *Æsch.*; [ᾱ undert. h. *Trag.*, *inc.*]; — **φοιταλιεύς**, έως, ὁ, o. **φοιτᾰλιώτης**, ου, ὁ, den Omflakkende, *epith.* til Bacchus; o. — **φοιτάς**, άδος, ἡ, som bes. *fem.* til φοιταλέος, omflakkende, o. s. v.; bes. *a)* offentligt Fruentimmer; *b)* sværmende Bacchantinde; ogs. alm. sværmende, afsindig; — 2) **φοιτάς**, ὁ, ἡ, τό, = φοιταλέος, *ex.* **φοιτάσι** πτεροῖς, *Eur.*; (formet som ἡβάς, φορβάς, o. fl.); – (af flgd.).

φοιτάω, *jon.* φοιτέω, f. ήσω, (φοῖτος), gaaer, vanker, flakker, svæver hid og did, ud og ind, frem og tilbage, o. dl., (sædv. m. Bibegreb enten af hyppig Gientagelse el. af de Gaaendes Mængde); bes. oftere h. *Hom.*, **ἐφοίτων** ἄλλοθεν ἄλλος, o. **φοίτα** μακρὰ βιβάς, gik omkring med lange Skridt; – *b)* **φοιτᾶν** εἴς τινα *s.* ὥς τινα, at besøge nogen ofte; bes. **φοιτᾶν** εἰς διδάσκαλον, *s.* εἰς διδασκάλου, *sc.* οἶκον, at gaae i Skole hos nogen, at besøge nogens Underviisning, *Xen.*; ogs. *absol.* **φοιτᾶν**, at gaae i Skole, *Ar.*; – *c)* om Handelsvarer: at komme el. føres hid og did, *ex.* ὁ σῖτος **φοιτᾷ**, har god Afsætning; ὅθεν αὐτοῖς ὁ σῖτος **ἐφοίτα**, hvorfra deres Korn el. Proviant indførtes; – *d)* at løbe el. sværme afsindig omkring, *Soph.*; bes. ogs. om Bacchanterne i deres afsindige Begeistring, jf. φοιταλέος.

φοίτησις, ἡ, Handlingen φοιτᾶν, ideligen at gaae el. komme, o. s. v.; ταῖς ἐπὶ τὰς θύρας **φοιτήσεσιν** ὀργισθείς, over den Løben paa Døren, *Xen.*; bes. Skolegang, jf. φοιτάω, Bem. *b.* — **φοιτήτην**, *ep.* f. ἐφοιτάτην, 3. *dual. impf. act.* af φοιτάω. — **φοιτητήρ**, ῆρος, ὁ, sædv. **φοιτητής**, οῦ, ὁ, (φοιτάω), som ideligen gaaer el. kommer; bes. som gaaer i Skole, Discipel, o. dl.; 2) som *adject. masc.* = φοιταλέος. — **φοιτίζω**, *poët.* f. φοιτάω. — **φοῖτος**, ὁ, idelig Gaaen og Kommen, Omflakken, Omsværmen, o. dl.; *transl.*, Vildelse, Afsindighed; ogs. bacchantisk Begeistring el. Raseri; (rimel. af οἶτος m. Forslag el. Aspir. af φ, alts. af Stammen οἴω, οἴσω; jf. φολκός, φοξός, φορμός, o. fl.).

φολιδώδης, 2, (εἶδος), skælagtig, med skælagtig el. haard Bark; o. — **φολιδωτός**, 3, (som af φολιδόω), skællet, bedækket med Skæl el. Skal, om Slanger, Skildpadder, o. dl.; (derim. om Fiske, λεπιδωτός); θώρηξ **φολιδ.**, med skælagtige Metalplader, *in plumam squamis consertus*, *Virg.*; 2) plettet, tigret;

af — φολίς, ίδος, ἡ, skællagtig Bedækning el. Skal, ex. Slangens, Skildpaddens, o. dl.; 2) Plet paa et Dyreskind; 3) φολὶς λιθοκόλλητος, Loft med Felt af forskiellige Farver; (skal være af φλόος, ligesom λεπίς af λοπός). — φολκός, ὁ, alene Il. 2, 217, om Tersites, rimel. skievbenet, krumbenet, valgus; (efter Buttm. af ἕλκειν m. Forslag af φ, jf. φοῖτος, φοξός, o. fl.; den ældre Forklaring af φάεα ἕλκειν, skeløiet, forkaster han). — φόλλιξ, ικος, ἡ, d. lat. follis. — φόλλις, εως, ἡ, ogs. ὁ, om Tal og Mynter: en Ener, enkelt Pengestykke.

φονάω, er mord- el. blodgierrig, Soph.; o. — φονεργάτης, ου, ὁ, f. ἐργάτης φόνου, en Morder; (af φόνος). — φόνευμα, τό, den Myrdedes Lig; o. — φονεύς, έως, ep. o. jon. ῆος, ὁ, Hom., sild. ogs. φονευτής, οῦ, ὁ, fem. φονεύτρια, ἡ, Morder, Morderske; [f. acc. φονῆα har Eur. ogs. φονέα]; af — φονεύω, (φόνος), myrder, dræber, slaaer ihiel. — *φονή, ἡ, Mord, Myrderi, Blodbad, sædv. in pl., ex. (ἀσπαίρειν) ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι, Il. 10, 521; θῆκε — ἐν φοναῖς, ombragte, Pind. Pyth. 11, 57; φοναὶ θηροκτόνοι, Jagten, Soph.; 2) det saarede Sted, Blod og Saar, Eur.; 3) Sted hvor der myrdes, Valplads, o. dl.; — φονικός, 3, adv. -κῶς, hørende til et Mord; mordersk; tilbøielig til at myrde; τὸ φονικόν, Mordlyst; o. — φόνιος, 3, ogs. 2, mordersk, myrdende; forbunden med Mord, blodig; — (af φόνος).

*φονοκτονέω, er — φονοκτόνος, 2, (κτείνω), som myrder, som slaaer ihiel; df. — φονοκτονία, ἡ, Mord, LXX; — φονολειβής, 2, inc., o. φονολιβής, 2, Æsch., (λείβω), dryppende af Mord el. Blod; o. — φονόρρυτος, 2, (ῥέω), flydende af Mord, svømmende i Mordblod, Æsch.; af — †φόνος, ὁ, Mord, Myrden, Blodsudgydelse, Blodbad, ogs. in pl., Il.; b) det ved Mord udgydede Blod, ex. κεῖσθαι ἐν φόνῳ, ib. 24, 610; c) transl., Mordredskab, Il. 16, 144; — 2) efterhom., en Forbryder, som har fortient Døden; (af inus. φένω, hvf. πέφνον; df. d. lat. funus); df. — φονόω, besudler med Mord el. Blod; — φόντης, ὁ, f. φονεύς, alene in composs.; ex. Ἀργειφόντης, o. fl.; o. — φονώδης, 2, (εἶδος), ligesom Mord el. Blod; ὀσμὴ φονώδης, Lugt af Blod.

φόξινος, ὁ, etslags Flodfisk. — φοξίχειλος, 2, = φοξόχειλος; af — φοξός, 3, spids, tilspidset; df. om Tersites, Il. 2, 219, Φοξὸς ἔην κεφαλήν, han var spidshovedet; (rimel. af ὀξύς m. Forslag af φ, jf. φολκός, φοῖτος, o. fl.); df. — φοξότης, ητος, ἡ, at løbe sammen el. ud i en Spids; — o. φοξόχειλος, 2, (χεῖλος), med spidse Læber, med spids Rand.

φορά, ἡ, (φέρω), 1) som Handling: a) Bæren, Føren, Bringen, Henbringen; df. bes. α) at bringe en Afgift, ogs. δασμῶν φορά, Xen.; at betale en Gield; ἔλιπες τὴν φοράν, du har ikke betalt, id.; ψήφου φορά, at afgive sin Stemme; β) Frembringen, Frembringelse, ex. af Frugter; — b) (φέρομαι), rask Bevægelse, Hurtighed, Heftighed, Voldsomhed, impetus; — 2) som Ting: a) det Baarne, Dragt, Byrde, ogs. Ladning; alm. det Bragte, Henbragte; — b) det Frembragte, det Avlede, Indkomst, Vinding, proventus; φορὰ προδοτῶν, rig Høst, d. e. Mængde af Forrædere, Dem.; — c) hvad der føres el. bevæges fremad: Flod, Vindtræk, gunstig Vind. — φοράδην, adv., ved at bæres, paa el. i en Bærestol; φοράδην ἦλθον οἴκαδε, blev baaren syg hiem, Dem.; o. — φοράς, άδος, ἡ, bærende, frugtbar; frugtsommelig; (af φέρω).

φορβαῖος, 3, (φορβή), hørende til Græsning; gaaende paa Græs, græssende. — φορβάς, άδος, ὁ, ἡ, (φέρβω), som giver Græs, Foder, Næring; γῆ φορβάς, den nærende Jord, Soph.; 2) som gaaer paa Græs, ἵππος, βοῦς, o. dl.; ogs. absol. ἡ φορβάς, sc. ἵππος, oppon. τροφίας, som holdes paa Stald; γυνὴ φορβάς, = τροφός, Soph. — φορβεία, ἡ, ogs. φορβεά o. φορβειά, (φορβή), Græsning, Foder, Næring; 2) Grime, hvormed Hesten bindes til Krybben, naar den skal æde; 3) etslags Lædermundbind, hvormed Fløitespilleren formilder Tonen; df. ἄτερ φορβειᾶς φυσᾶν, at blæse i Fløiten af al Magt. — φορβή, ἡ, (φέρβω), Græsning, Foder, Næring; h. Herod. ogs. alm. Levnetsmidler, Proviant. — φορβιά, ἡ, = φορβεία. — φορβόν, τό, = φορβή, men alene poët. o. in pl.

φορειαφόρος, Biform af φορειοφόρος. — φορέεσκε, ep. o. jon. f. ἐφόρεε, 3 sing. impf. act. til φορέω. — φορέῃσι(ν), ep. f. φορέῃ, φορῇ, 3 sing. conj. præs. act. af φορέω. — φορεῖον, τό, (φορά, φέρω), Bærestol; 2) Bærelon; df. — φορειοφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Bærestol; alm. en Drager. — φορεσία, ἡ, Dragt, Klædning, Kappe; — φόρετρον, τό, Dragerløn, Bærelon; o. — φορεύς, έως, ὁ, en Bærer, en Drager; bes. som bærer en Bærestol; ἵππος φορεύς, en Pakhest; (af flgd.).

φορέω, Biform af φέρω, ofte m. Bibegreb af Handlingens Varighed el. Gien-

tagelse, *ex.* ἀγγελίας φορέειν, ſædvanligen at overbringe Budſkaber el. Efterretninger, *Herod.*, men ἀγγελίην φέρειν, at overbringe et enkelt Budſkab; beſ. om Klæder, *ex.* παχέα ἱμάτια φορεῖν, *Xen.*, om Byrder, *ex.* ξύλα φορεῖν, *id.*, men ogſ. om blivende indre Egenſkaber, *ex.* ἦθος, λῆμα, νόον φορεῖν, *Soph.*; dog bruges φορεῖν ogſ. beſ. *poët.* f. φέρειν; – *b) in med.* undert. f. προσφέρομαι, trænger til mig; ſpiſer; df. — φορηδόν, *adv.*, ſom φοράδην, ved at bære el. bæres; o. — φόρημα, τό, hvad man bærer; beſ. *a)* Dragt, Byrde; *b)* Dragt, Klædning, Smykke; 2) ſom φέρετρον, Bor, Bæreſtol.

φορήμεναι, o. φορῆναι, *ep.* f. φορέειν, φορεῖν, *Hom.* — φόρησις, ἡ, Bæren, at bære; o. — φορητός, 3, *adject. verb.*, baaren, udholdt; til at bære el. udholde, taalelig; (af φορέω). — φόριμος, 2, (φέρω, φορά), ſom bærer, frugtbar; alm. indbringende, nyttig. — φορίνη, ἡ, Fleſkeſvær; 2) alm. tyk, ſtærk, faſt Hud; df. *transl.*, tyk Hud, Ufølſomhed, Dumhed; df. — φορινόω, overtrækker med en tyk Hud; *in med.*, har tykt Skind. — Φορκίδες, αἱ, de tre Gorgoner, Steno, Euryale, Meduſa, Døttre af — Φόρκος, ogſ. Φόρκυν, ῦνος, o. Φόρκυς, υος, ὁ, Phorcus, Phorcys, en gammel Havgud, *vid. Hes. Theog.* 270, flgd. — φορκός, 3, hvidlig, hvidgraa, *Lyc.*

φορμηδόν, *adv.*, (φορμός), i Bundter, bundtviis, *Thuc.*; 2) ligeſom en Fletning, paa tværs. — φορμιγκτής, οῦ, ὁ, = φορμικτής. — φόρμιγξ, ιγγος, ἡ, et ſlags Cithar el. Lyre, (der dog mere lignede vor Harpe, end Lyren), ἑπτάκτυπος, ἑπτάγλωσσος, med 7 Toner el. Strænge, *Pind.*, ἀδιέπης, ποικιλόγαρυς, o. dl., ſom ledſagende Sangen, *id.*, δαιδαλέα, περικαλλής, o. dl., af deus Zirlighed; beſ. var den Apollo's Inſtrument; (ſkal være af φέρειν, φόρμος, fordi den bares i et Baand over Skulderen). — φορμίδιον, τό, *dim.* af φορμός. — φορμίζω, *f.* ίσω, *dor.* ίξω, (φόρμιγξ), ſpiller paa Cithar el. Harpe, *Od.*; df. — φορμικτής, οῦ, ὁ, *dor.* φορμικτάς, Citthar- el. Harpeſpiller. — φορμικτός, 3, *adject. verb.*, ſpillet paa Cithar; μέλος φορμικτόν, Sang, ſom ledſages af φόρμιγξ.

φόρμιον, τό, φορμίς, ίδος, ἡ, *Ar.*, ogſ. φορμίσκιον, τό, o. φορμίσκος, ὁ, *dim.* af φορμός. — *φορμοκοιτέω, (κοίτη), ſover paa en Maatte; — φορμοράφέω, *s.* φορμοῤῥαφέω, (ῥάπτω), fletter et Tæppe, en Maatte, o. dl.; o. — φορμο-ῤῥαφίς, ίδος, ἡ, Naal, hvormed man fletter Maatter, o. dl.; af

— †φορμός, ὁ, 1) Fletning af Siv el. Rør; df. beſ. *a)* flettet Kurv, *Hes.*; *b)* flettet Tæppe el. Maatte; *c)* et ſlags Somandsdragt af grovt flettet Tøi; – 2) et Knippe Brænde; – 3) ſom Kornmaal: omtr. en Medimnus; (enten af ὅρμος, εἴρω, med Forſlag el. Aspiration af φ, el. af φέρω); df. — φορμοφορέω, er — φορμοφόρος, 2, (φέρω), ſom bærer Kurver, Maatter, Brændeknipper, o. dl.

*φοροθετέω, (τίθημι), paalægger Told el. Afgift; beſkatter, τί; o. — φορολογέω, 1) *c. acc.*, = frgd.; 2) ſædv. er — φορολόγος, 2, (λέγω), ſom indſamler Skatter, Afgifter, Told, o. dl.; df. — φορολόγητος, 2, hvorpaa der hviler Afgift, beſkattet; o. — φορολογία, ἡ, Indſamling, Inddrivelſe af Afgifter el. Skatter; df. — φόρος, ὁ, (φέρω), egentl. det Henbragte; df. Skat, Afgift, Told, o. dl., ſom bringes el. ydes; φόρον φέρειν, at bringe el. yde Skat, *Xen.*; φόρον παραδεικνύναι, at anviſe ſom Indtægt, *id.*; jf. σύνταξις. — φορός, 2, (φέρω), 1) *act.*, bærende; df. *a)* bringende fremad el. videre, *ex.* om en gunſtig Vind, ligeſom *secundus*; *b)* indbringende, frugtbar; fordeelagtig, nyttig, πρός τι, til noget, *Strab.*; om en Kone, frugtſommelig; *c)* heftig, voldſom; – 2) *pass.*, ſom bringes frem ad; ſom kommer videre, lykkelig; *b)* ſom fores el. rives voldſomt afſted.

*φορταγωγέω, er — φορτᾶγωγός, 2, (ἄγω), ſom bærer el. fører en Laſt; φορταγ. ναῦς, ſom φορτίς, Laſtſkib, Handelsſkib; ὁ φορταγ., ſom fører et Laſtſkib, Handelsmand; — φόρταξ, ακος, ὁ, Drager, Laſtdrager; 2) ſom φορτικός, beſværligt Menneſke, en Styngel; — φορτηγέω, o. φορτηγός, 2, = φορταγωγέω; φορταγωγός; df. — φορτηγία, ἡ, at bære Byrder; 2) at føre Handel paa Laſtſkibe; o. — φορτηγικός, 3, hørende til en Laſtdrager el. til hans Forretning; πλοῖον φορτηγικόν, Laſtſkib, Handelsſkib, *Thuc.*; o. — φορτίζω, tillader, laſter, befragter; *in med.*, τὰ μείονα φορτίζεσθαι, at lade paa et Skib den mindre Deel af ſin Formue, *Hes. Op.* 692; – (af φόρτος).

φορτικεύομαι, opfører mig nanſtændigen, plumpt, overmodigen; af — φορτικός, 3, *adv.* -κῶς, (φόρτος), førende en Laſt, πλοῖον φορτ., Laſtſkib; hørende til en Laſtdrager el. til hans Haandtering; df. ſædv. — *a)* om Perſoner: grov, plump, uanſtændig; paatrængende, uforſkammet; beſværlig, brydſom, modbydelig; nederdrægtig, foragtelig; – *b)* om Ting: nedrig, lav, gemeen, ſom er en Fribaaren el. Friſindet uanſtændig, *ex.* φορτικαὶ τέχναι *s.* σοφίαι, *Plat.*, jf.

βάναυσοι; φορτικὸν καὶ ναυτικὸν ὄρχημα, plump Matrosdands; φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διαλέγεσθαι, mere som et raat og udannet Menneske, end som en Mand af Dannelse; df. — φορτικότης, ητος, ἡ, Raahed, grov el. plump Adfærd.

φορτίον, τό, Last, Fragt, Ladning, Skibsladning; τὰ φορτία, Handelsvarer, *Herod.*; (alene efter Formen *dim.* af φόρτος). — φορτίς, ίδος, ἡ, *sc.* ναῦς; Lastskib, Handelsskib, *Od.*; o. — φορτοβαστάκτης, ου, ὁ, (βαστάζω). Lastdrager; af — φόρτος, ὁ, (φέρω), Last, Fragt, Ladning, Dragt; 2) *att.*, Raahed, Plumphed; dumt og taabeligt Tøi; 3) silv. = ὕλη, det raae Stof, Materien; df. — φορτοστόλος, 2, (στέλλω), som fragter og afsender et Handelsskib; — φορτοφορέω, er — φορτοφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Last el. Byrde, Lastdrager; 2) φορτοφορεῖν, om Konen, at være frugtsommelig; o. — φορτόω, ogs. *in med.*, = φορτίζω.

φορυκτός, 3, *adject. verb.* af φορύσσω, rørt, æltet, blandet imellem hinandre; farvet, plettet. — φορύνω [ῡ], som φύρω, ælter og rører imellem hinanden, *ex.* en Dei; blander el. mænger sammen, farver, tilpletter, besudler; Σῖτός τε κρέα τ᾽ ὀπτὰ φορύνετο, *Od.* 22, 21. — φορύσσω, *f.* ξω, = frgd.; φορύξας αἵματι, efter at have besudlet dig med Blod, *Od.* 18, 336. — φορυτός, ὁ, *quisquiliæ*, Snaus, Feieskarn, o. dl.; Straa, Halm, Hakkelse, o. dl., hvori man indpakker Pottemagervarer for at forsendes; af — φορύω, rimel. *inus.*, anføres som Staniform til φορύνω, φορύσσω. — φοῦ, τό, rimel. Baldrian, (pontisk Ord). — φόλλικλος, ὁ, det lat. *folliculus*, Ballon. — φουρνοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω), som former el. opsætter Ovne; af — φοῦρνος, ὁ, d. lat. *furnus*, en Ovn. — φοῦσκα, ἡ, d. lat. *posca*, suur Viin. — φόως, τό, *ep.* udvidet af φῶς, φάος, Lyset, Dagslyset, men alene *in nom.* o. *acc.*; *Hom.*; *b)* φόωσδε, som *adv.*, frem for Dagens Lys, *Il.*

φράγδην, *adv.*, (φράσσω), i Harnisk, væbnet, *Batr.* — φραγέλλη, ἡ, o. φραγέλλιον, τό, d. lat. *flagellum*; df. — φραγελλόω, d. lat. *flagello*. — *φράγμα, τό, det Indsluttede, Indhegnede; bes. det Beskiermede; *b)* Indhegning, Hegn, Hæk, Gierde; Befæstning, Skandse, *Herod.* 8, 52; *c)* Forsvarsvaaben, Pantser; df. — φραγμίτης, ου, ὁ, hørende til Hegn el. Gierde, tienlig dertil; som voxer i el. ved Gierder; — φραγμός, ὁ, Indslutten, Indhegnen; Beskiermen, Bofæsten; *b)* som φράγμα, *b*, Hegn, Gierde; φραγμὸν παρείρυσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, havde opført et Hegn paa begge Sider, *Herod.* 7, 36; alm. befæstet Sted; o. — φραγμών, ῶνος, ὁ, Tornehæk; — (af φράσσω). — φράγνῡμι, *poët.* f. φράσσω.

*φρᾰδάζω, o. φρᾰδάω, *f.* άσω, (*poët.* άσσω); *poët.* f. φράζω, siger, nævner, bekiendtgiør; γᾶν φράδασσε, *Pind. Nem.* 5, 45; af — φραδή, *dor.* φραδά, ἡ, Forstand, Klogskab, Indsigt, τῶν μελλόντων, *Pind.*; 2) Raad, Anviisning, *Æsch.*; — φραδής, 2, *adv.* -δῶς, forstandig, klog, νόος, *Il.*; *oppon.* ἀφραδής; o. — φραδμοσύνη, ἡ, h. *Hes.* ogs. *in pl.*, Forstand, Klogskab, Indsigt; Snildhed, Snuhed, List; af — φράδμων, ονος, 2, forstandig, klog, indsigtsfuld, snild, sindrig, listig; τότε δεῖ φράδμονος ἀνδρός, *Herod.*; — (af flgd).

φράζω, *f.* φράσω, *aor.* 1 ἔφρασα, *aor.* 2 ἔφρᾰδον, *ep.* πέφραδον, ogs. ἐπέφραδον, *inf. ep.* πεφραδέειν, o. πεφραδέμεν, *Od.*, *pf.* πέφραδα, efterhom. πέφρακα; — siger, taler, tilkiendegiver, μῦθόν τινι, *Od.*; σήματα — πέφραδε, angav Mærkerne, *ib.* 19, 250; ogs. τῇ χειρὶ ἔφραζε, gav Tegn med Haanden, *Herod.* 4, 113; bes. røber, angiver; aabenbarer, *ex.* (θεοὶ) ὅταν πυνθανομένοις τι διὰ μαντικῆς φράζουσι, *Xen.*; μαθεῖν τὰ φραζόμενα, det Foredragne; *c. inf.*, raader, indgiver; byder, befaler; — 2) *in med.* tilligem. *aor pass.* ἐφράσθην, o. *pf.* πέφρασμαι, o. πέφρασμαι, egentl. siger ved el. til mig selv; df. overveier, betænker, udfinder; har i Sinde, tænker paa at udføre noget; ogs. m. tilføiet θυμῷ, *Hom.*, μετὰ φρεσίν, *Hes.*; οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἀμφὶς — φράζονται, ere ikke længere af forskiellige Meninger, *Il.* 2, 14; — *b)* φράζεσθαι κακά τινι, ὄλεθρόν τινι, o. dl., at pønse paa nogens Fordærvelse, *Hom.*; ogs. φρ. ἦρίον τινί, at ville, have i Sinde at opreise nogen en Gravhøi, *Il.* 23, 126; — *c)* bemærker, bliver vaer, *ex.* φρασθεὶς Ξέρξεα δακρύσαντα, *Herod.* 7, 46; alm. indseer, lærer at kiende, ogs. m. tilføiet ὀφθαλμοῖσιν, *Od.* 24, 217; — *d)* passer paa, tager iagt, *Od.* 22, 129; df. vogter mig, tager mig iagt for nogen, τινά, *Herod.* 3, 57; — *e)* *c. gen.*, forudseer, aner, *Arat.*; — *f)* *med.* m. *act.* Bem. har *Theocr.*; — (i den attiske Prosa forekommer *med.* sielden).

φρακτήρ, ῆρος, o. φράκτης, ου, ὁ, = φράγμα; 2) sild. f. ἀρίς, Sluse med Døre; o. — φρακτικός, 3, = κατάφρακτος, i Harnisk; af — φρακτός, 3, indsluttet, omhegnet; beskyttet, befæstet, sikkret; bepantsret, væbnet; (af φράσσω). — φράν, ἡ, *dor.* f. φρήν; df. — φρᾱνίζω, *dor.* f. φρενόω. — φρα-

σδω, *dor.* f. φράζω. — **φρᾰσεολογία**, ἡ, (λέγω), Samling af Talemaader, *inc.*; af — **φράσις**, εως, ἡ, (φράζω), Talen el. at tale, Tale, Sprog; *b)* Udtryk igiennem Sproget, *elocutio*; *c)* Talemaade.

φράσσω, *att.* φράττω, *f.* φράξω, indslutter, indhegner, spærrer, freder; bes. omgiver, beskytter, beskiermer, ῥινοῖσι βοῶν ἐπάλξεις, med Skioldene, *Il.* 12, 263; Φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ, trængende el. sluttende tæt sammen, *ib.* 13, 130; *in med.*, φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ, stillede sig tæt derom med deres Vaaben, *ib.* 15, 566; alm. giør tæt, sammenhober; ἔρνεσι φράξαι χεῖρα, at fylde Haanden med Seiersgrene, *Pind. Isthm.*, 94; *in med.*, sikkrer mig, tager mig iagt; — (ved Bogstavomsætning findes sild. φάρξασθαι, πέφαργμαι, φαρκτός, o. s. v., f. φράξασθαι, *etc.*).

***φραστήρ**, ῆρος, ὁ, som siger, forklarer, tydeliggiør, ὧν ἐρωτῶμεν, hvad vi sporge om, *Xen.*; φραστῆρες ὁδῶν, Veivisere, *id.*; *b)* φραστῆρες ὀδόντες, som γνώμονες, Viisdomstænderne, *Ar.*; — **φράστης**, ου, ὁ, = frgd.; df. — **φραστικός**, 3, hørende el. skikket til at tale; τὸ φραστικόν, Taleevnen; o. — **φράστωρ**, ορος, ὁ, = φραστήρ, *Æsch.*; — (af φράζω). — **φρᾱτήρ**, ῆρος, ὁ, = φράτωρ. — **φρατορία**, ἡ, = φρατρία, φράτρα. — **φρατορικός**, 3, o. **φρατόριος**, 2, = φρατρικός, φράτριος.

φρᾱτρα, s. **φράτρη**, *jon.* φρήτρη, ἡ, ogs. φρατρία, *dor.* πάτρα, oprindel. en paa Landsmandsskab el. Slægtskab grundet Folkeafdeling; df. Folkestamme, Slægt, *vid. Il.* 2, 362; — 2) i Athenen: en Underafdeling af φυλή, ligesom h. Romerne *curia* af *tribus*; i hver φυλή vare 3 φρᾶτραι s. φρατρίαι, hvis Medlemmer, φράτορες, ligesom *curiales* h. R., vare indbyrdes forbundne ved visse religiøse Skikke, Fester og Maaltider; jf. ogs. φυλή, o. γένος; — (rimel. af πατήρ, πάτρα, πατρία; dog efter nogle, af φράσσω, jf. πνύξ af πυκνόω; df. d. lat. *frater*; h. *Herod.* 1, 125, læstes ogs. φήτρη f. φρήτρη; sild. findes ogs. Formen φατρία f. φρατρία).

φρατρία, ἡ, see u. frgd.; df. — **φρατριάζω**, μετά τινος, er tilligemed nogen Medlem af en φρατρία, *Dem.*; — **φρατριακός**, 3, hørende til en φρατρία; o. — **φρατριάρχης**, ου, ὁ, o. **φρατρίαρχος**, ὁ, (ἄρχω), Forstander for en φρατρία, h. Rom. *magister curiæ*. — **φρατριαστής**, οῦ, ὁ, = φράτωρ; o. — **φρατριαστικός**, 3, = φρατριακός; (af φρατριάζω). — ***φρατριατικός**, 3, νόμος, Romernes *lex curiata*; — **φρατριεύς**, έως, ὁ, = φράτωρ; 2) h. *Dion. Hal.*, d. rom. *curia*; — **φρατρίζω**, = φρατριάζω; — **φρατρικός**, 3, = φρατριακός; df. ἐκκλησία φρατρική, d. rom. *comitia curiata*; o. — **φράτριος**, 3, = frgd.; bes. som *epith.* til Zeus o. Athene, som Skytsguddomme for Phratrierne; — (af φρατρία, φράτρα). — **φράττω**, *att.* f. φράσσω. — **φράτωρ**, ορος, ὁ, som φρατήρ, Medlem af en φράτρα; εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας, *Dem.*

φρεάντλης, ου, ὁ, (ἀντλέω), øst af en Brond; af — †**φρέᾰρ**, τό, ogs. φρεῖαρ, *Nic.*, *gen.* φρέατος, *ep.* φρείατος, ogs. *ctr.* φρητός, en Brond; φρείατα μακρά, *Il.* 21, 197; ogs. Vandkar, bes. Oliekar, Olietonde, *Ar.*; [*in trisyll. ep.* ᾰ, *att.* oftest ᾱ, o. ligel. *in derivv.*]; df. — **φρεάτειος**, 3, o. **φρεᾱτιαῖος**, 3, hørende til en Brond; φρεατιαῖον ὕδωρ, Brondvand; — **φρεατία**, ἡ, Indfatningen om en Brond; Vandledning; — **φρεᾱτίας**, ου, ὁ, ὑπόνομος, Brondcanal, Brondrende til Vandets Afledning, *Xen.*; — **φρεατίδιος**, 3, *inc.*, o. **φρεάτιος**, 3, hørende til en Brond; — **φρεάτιον**, τό, *dim.* af φρέαρ; — **φρεατορύκτης**, ου, ὁ, = φρεωρύχος; — **φρεατο-τύπανον**, τό, etslags Brondredskab, rimel. Vandhiul; — **φρεατώδης**, 2, (εἶδος), som ligner en Brond; o. — **φρεατωρῠχέω**, o. **φρεατωρύχος**, 2, = φρεωρυχέω, φρεωρύχος. — **φρεῖαρ**, ατος, τό, *jon.* o. *poët.* f. φρέαρ.

φρεν-ᾱπᾰτάω, er — **φρεναπάτης**, ου, ὁ, som skuffer Sielen, som bedaarer, forfører, *N. T.* — **φρενετιάζω**, o. **φρενετίασις**, ἡ, o. — **φρενετίζω**, o. **φρενετισμός**, ὁ, = φρενιτίζω, φρενῖτις. — **φρενήρης**, 2, (φρήν, ἄρω), som har sin Fatning, forstandig, klog, besindig, *Herod.* — **φρενῑτιάω**, o. **φρενῑτίζω**, er — **φρενῑτιαῖος**, 3, o. **φρενῑτικός**, 3, som lider af — **φρενῖτις**, ιδος, ἡ, (φρήν), Afsindighed i en hidsig Feber; alm. Afsindighed, Hiernens Betændelse; (egentl. *adject. fem.* f. νόσος φρενῖτις, Sindssvaghed).

***φρενοβλάβεια**, *poët.* -βλαβίᾱ, ἡ, Skade paa Forstanden, Afsindighed; af — **φρενοβλαβής**, 2, *poët.* ogs. **φρενόβλαβος**, 2, *adv.* -βλαβῶς, (βλάπτω), som har Skade paa Forstanden, afsindig, *Herod.*; — **φρενογηθής**, 2, (γῆθος, γηθέω), hvis Hierte glæder sig; 2) glædende Hiertet; — **φρενοδᾱλίς**, ίδος, ἡ, (δηλέομαι), som φρενοβλάβεια, Aandsforvirring, *Æsch.*; — **φρενοδινής**, 2, (δινέω), som hvirvler, tumler, forvirrer Aanden; — **φρενοθελγής**, 2, (θέλγω), som tryller el. vedergræger Hiertet; — **φρενόθεν**, *adv.*,

som ἐκ φρενός, af Hiertet, af ens Inderste, *Soph.*; — φρενοκηδής, 2, (κῆδος, κηδέω), bedrøvende Hiertet; — φρενοκλόπος, 2, (κλέπτω), berøvende, bedaarende, skuffende Forstanden, ἔρως, *poët.*; — φρενόληπτος, 2, (λαμβάνω), affindig, *mente captus*; — φρενολῃστης, ου, ὁ, (λῃστής), som røver Sielen el. Forstanden; o. — φρενολύπη, ἡ, Hiertets Sorg el. Kummer, efter *Hermann. Æsch. Ag.* 103, hvor man læste φρενὶ λύπην; – (af φρήν).

* φρενομᾰνής, 2, (μαίνομαι), affindig, rasende, *Æsch.*; — φρενομόρως, *adv.*, (μόρος), m. νοσεῖν, at være sindssvag el. affindig, *Soph. Aj.* 626; *vid. Passow.*; — φρενοπληγής, 2, som slaaer Sielen med Affindighed, som gior affindig; o. – φρενόπληκτος, 2, *Æsch.*, ogs. φρενοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, slaaen med Affindighed, affindig; (af πλήσσω); — φρενοτέκτων, ονος, ὁ, ἡ, (τέκτων), der bygger el. ordner noget med Forstand, kunstforstandig, *Ar.*; — φρενοτερπής, 2, (τέρπω), frydende Hiertet; — φρενόω, bringer til Forstand el. til bedre Indsigt, viser til rette, underviser, belærer, *Æsch.*; o. — φρενώλης, 2, (ὄλλυμι), affindig, *Æsch.*; – (af φρήν). — φρένωσις, ἡ, (φρενόω), Rettelse, Advarsel, Formaning. — φρεορυκτέω, o. φρεορύκτης, ου, ὁ, = φρεωρυχέω, φρεωρύχος. — φρέω, *f.* φρήσω, (rimel. af og f. φορέω, φέρω), forekommer alene *in composs.* εἰςφρέω, ἐκφρέω, διαφρέω, lader, slipper ind, ud, igiennem; *EM.* har *imperat.* φρές, som af φρῆμι. — φρεωρυχέω, er – φρεωρύχος, 2, (φρέαρ, ὀρύσσω), som graver en Brønd; ὁ φρεωρύχος, en Brøndgraver; df. — φρεωρυχία, ἡ, Brøndgravning.

φρήν, ἡ, *gen.* φρενός, oprindel. Mellemgulvet, *præcordia*, sild. διάφραγμα; h. *Hom.* sædv. *in pl.*, *ex.* τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός, *Il.* 10, 10; og fordi denne Deel af Legemet ansaaes som Sædet for al aandig Fornemmelse og Virksomhed: – 2) Sind, Gemyt, (jf. vort: Hierte, Barm, Bryst); Siel, Aand; alm. Evnen til at tænke og til at ville; df. Tanke, Forstand; Villie, Beslutning; ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν, da han er bleven anderledes til Sinds, *Il.* 10, 45; i Prosa bes. Besindelses- og Dømmekraften; – *Hom.* forbinder φρενὶ νοεῖν, φράζεσθαι, o. dl.; μετὰ φρένα εἰδέναι, ἐν φρεσὶ γνῶναι, o. dl.; ἐν φρεσὶ o. ἐπὶ φρεσὶ θεῖναι s. θέσθαι τινί τι, at lægge en noget paa Hierte; ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, φρεσὶ σῇσιν ἔχε, indpræut dig det, hav det i Minde; φρένας βλάπτειν τινά, ogs. φρένας ἑλεῖν τινα, at berøve Forstanden; men egentligen, κραδίη ἐνὶ φρεσίν, ἐν φρεσὶ θυμός, Mod i Barmen, ligesom h. *Æsch.* om Hiertets Banken, καρδία φόβῳ φρένα λακτίζει; i hvilken Bem. φρένες ogs. tillægges Dyrene, *ex. Il.* 4, 245; – h. *Hom.* betegne φρένες desuden Livsprincipet, Livet, *ex. Il.* 23, 104; – (φρένες, Mellemgulv, er rimel. besl. m. φράσσω; df. ogs. rimel. d. lat. *renes*; af φρήν, Siel, Aand, ere φρενόω, φρονέω, φράζω, *etc.*; *in composs.* bliver φρήν til -φρων, *ex.* i εὔφρων, o. fl.).

φρητία, ἡ, *jon. ctr.* f. φρεατία. — φρήτραρχος, ὁ, *jon.* f. φράτραρχος, = φρατρίαρχος. — φρήτρη, ἡ, *jon.* f. φράτρα, *Il.* 2, 362; df. *dat. ep.* φρήτρηφι. — φρήτριος, 3, *jon.* f. φράτριος. — φρῖγος, τό, *poët.* f. σφρῖγος, strudende Fylde. — φρῑκάζω, har Feberkulde; alm. gyser; o. — φρῑκαλέος, 3, egentl. ru el. ujevn paa Overfladen; sædv. gyselig, skrækkelig; (af φρίκη). — φρικασμός, ὁ, (φρικάζω), Gysen. — φρίκη [ῐ], ἡ, som φρίξ, Ruhed, Ujevnhed; 2) Gysen, Feberkulde; *b)* hellig Gysen af Ærefrygt, *ex.* – ὥστε πᾶσιν φρίκην πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, *Xen.*; ogs. alm. Frygt, *Eur.* — φρικία, τά, o. φρῑκίαι, αἱ, (φρίκη, φρίξ), Febergysen. — φρῑκίασις, ἡ, o. φρῑκιασμός, ὁ, (φρίκη, φρικάζω), = frgd. — φρῑκιάω, = φρικιάζω.

φρῑκοποιός, 2, (ποιέω), som foraarsager Gysen; af — φρῖκος, τό, som φρίκη, Gysen, *Nic.*; df. — φρῑκόω, foraarsager Gysen; *in med.*, som φρικάζω, gyser. — φρικτός, 3, *adv.* -κτῶς, (φρίσσω), gyselig, skrækkelig. — φρῑκώδης, 2, (φρίξ, εἶδος), af en ru og ujevn Beskaffenhed; τὸ φρικῶδες, det Ujevne, det Fremstaaende; 2) forbunden med Gysen, gyselig; πυρετὸς φρικώδης, Feberkulde med indre Hede, *oppon.* ἠπίαλος; — φρικωδία, ἡ, Ruhed, Ujevnhed; 2) Gyselighed.

φρῑμαγμός, ὁ, egentl. Snoften; alm. kaad og vild Bevægelse, Bukkespring, o. dl., om Dyrene, jf. flgd.; af — φρῑμάσσομαι, *att.* -ττομαι, *f.* ξομαι, snøfter og springer; alm. om Dyrene: at tumle sig vildt og overgivent i Følelsen af sin Kraft, bes. om Bukke og Geder, *Theocr.*; ogs. om en Hest, φριμάξασθαι καὶ χρεμετίσαι, *Herod.* 3, 87; 2) *transl.* om Mennesker: at opføre sig, tale, handle stolt, overmodigen, overgivent; *act.* φριμάσσω først h. *Nicetas*; (besl. m. βρύω, βριμάω, βρέμω, *fremo*). — φρῑμάω, = φριμάσσομαι, *Opp.*

φρίξ, ἡ, *gen.* φρῑκός, at blive ru el. ujevn paa Overfladen, bes. om Havfladen, som bevæges af en let Vind, *ex.* Οἵη δὲ

Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ, ligesom en let Krusning el. Bølgen for Vestenvinden pleier at udgyde sig over Havet, *Il.* 7, 163; df. sild. Havets Bølgen og Skummen; ogs. alm. at stritte, staae el. reise sig i Veiret, *ex.* om Haaret, om Sæden paa Marken, om fremstaaende Klipper, o. dl.; bes. om Huden: at overfares med Gysen og deraf at blive hvas el. ujevn; df. Gysen; – (df. φρίσσω, φρίκη, o. fl.). — *φριξαύχην, ενος, ὁ, ἡ,* (αὐχήν), med kneisende Hals el. Nakke, med strittende Man el. Halsborster; — *φριξόθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ,* (θρίξ), hvis Haar reiser sig paa Hovedet; ogs. krølhaaret; — *φριξοκόμης, ου, ὁ,* (κόμη), = frgd.; — *φριξός,* 3, staaende i Veiret, strittende, bes. om Haaret; o. — *φρίξος, ὁ,* som φρίξ o. φρίκη, Gysen; – (af flgd.).

φρίσσω, att. φρίττω, *f.* φρίξω, *pf.* πέφρικα, (φρίξ), er ru, ujevn, staaer el. stritter i Veiret; φρίσσουσι ἄρουραι, o. ἄρουρα *s.* λήϊον φρίσσει ἀσταχύεσσι, *Hom.*, hvf. h. *Virg. horret ager aristis,* Sæden staaer høi, kneiser el. bølger paa Marken; o. ligel. φάλαγγες *s.* στίχες – ἔγχεσι πεφρικυῖαι, *Hom.*, hvf. h. *Hor. agmina horrentia pilis,* med udstrakte Spyd; ligel. om Haaret, φρίσσουσι τρίχες, ἔθειραι, o. dl., staae i Veiret, reise sig, ogs. νῶτον, αὐχένας φρίσσειν, at reise Børster paa Ryggen, o. s. v., sild. ogs. φρίσσω ταῖς θριξί, o. dl.; ogs. ὁ πόντος πέφρικε, var bevæget el. rørt af Vinden; jf. φρίξ; — 2) *transl.*, *a)* gyser el. ryster af Kulde, bes. af Feberkulde; *b)* farer sammen af Skræk, df. frygter nogen, τινά, *ex. Il.* 11, 383, ogs. τινός, *Æsch. Sept.* 490; sild. ogs. *c. inf.*, *ex.* ἔφριξε ποιῆσαι, frygtede for at giøre det; *c)* bæver af Ærefrygt; ogs. alm. rystes af en Lidenskab, *ex.* ἔφριξ' ἔρωτι, *Soph. Aj.* 693; – (besl. m. ῥῖγος, ῥιγέω, *frigeo, etc.*). — *φροιμιάζομαι, ctr.* f. προοιμιάζομαι, τοὺς θεούς, begynder med at paakalde Guderne, *Æsch. Eumen.* 20; af — *φροίμιον, τό, ctr.* f. προοίμιον; (formet som φροῖδος f. πρὸ ὁδοῦ).

φρονέω, f. ήσω, (φρήν), udtrykker alm. enhver Fornemmelse og Virksomhed af φρήν og φρένες Bem. 2, omtr. som vort: tænker; df. bes. — 1) tænker, er begavet med Eftertanke, Indsigt, Klogskab, Forstand, *ex.* ἄριστοι μάχεσθαί τε φρονέειν τε, de ypperste i Kamp og i Raad, *Il.* 6, 97; oftere i Prosa: er ved min fulde Forstand el. Bevisthed, *ex.* τὰ φαλάγγια – ἐξίστησι τοῦ φρονεῖν, berøve Sands og Samling (ved deres Stik), *Xen.*; men ἐξίστασθαι τοῦ φρονεῖν, at gaae fra Forstanden, at tabe sin Bevidsthed; οἱ φρονοῦντες, ogs. οἱ εὖ φρονοῦντες, kloge, forstandige, sindige Mennesker; – *b) c. acc.*, indseer, forstaaer, begriber, *ex.* μόνος ἐφρόνει οἷα δεῖ τὸν ἄρχοντα, *Xen.*; o. *absol.*, Γιγνώσκω, φρονέω, *Od.*, *ex.* 16, 136; — 2) tænker, mener, har en Mening; ὁ μὴ λέγων ἃ φρονεῖ, som ikke siger sin Mening, *Dem.*; har i Sinde, er til Sinds, vil, agter, ønsker, h. *Hom.* ogs. m. tilføiet ἐνὶ θυμῷ, ἀνὰ θυμόν, ἐνὶ φρεσί; oftest *c. inf.*, ogs. m. *acc. c. inf.*, *ex. Il.* 3, 98; men οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσίν, uden at tænke el. agte derpaa, uden alt Hensyn dertil, *Od.* 14, 82; – *b)* m. *acc. neutr.*, el. m. *adv.*, er af en vis Tænkemaade el. Stemning, er saa el. saa til Sinds, *ex.* ἀγαθὰ φρονέων; veltænkende, god og ædel, *Il.* 6, 162; πυκνὰ o. πυκινὰ φρονέειν, at have kloge el. listige Planer, *Od.*; ἐφημέρια φρ., at tænke alene paa den Dag i Dag, *ib.*; πιστά, μαλθακὰ φρονεῖν, at have en trofast, en mild Tænkemaade, *Pind.*; νεώτερα φρ., at pønse paa Oprør; – *c)* φίλα *s.* ἀγαθὰ φρονεῖν τινι, ogs. εὖ φρ. τινι, at være nogen gunstig, at mene det vel med nogen, *oppon.* κακὰ *s.* κακῶς φρονεῖν τινι, *Hom.*; τά τινος *s.* τὰ πρός τινος φρονεῖν, at holde med nogen, *Xen.*; τὰ αὐτά *s.* τὸ αὐτὸ φρονεῖν, at være af samme Mening, at være enige, *Herod.*, *oppon.* ἀμφὶς φρονεῖν; ἄλλη φρονεῖν, *Hom.*; – *d)* bes. *att.*, μέγα *s.* μεῖζον φρονεῖν, at være modig, sædv. at være overmodig; ἐπὶ τῷ γελωτοποιεῖν μέγα φρονεῖς, du er stolt af din Scurrilitæt, *Xen.*; ligel. ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐφρόνησα, troede mig mere end et Menneske, *id.*, *oppon.* μεῖον φρονεῖν, at være modløs el. forknyt; – μέτριον *s.* μέτρια φρονεῖν, at være beskeden el. fordringsløs, πρός τινα, i Omgang med nogen, *id.*; – μέγα φρονεῖν, ogs. om Dyrene, at være vild, kaad, grum, *Hom.*, *ex. Il.* 11, 325; — 3) er i Live, lever, *Il.* 22, 59; jf. φρήν *in fine.*

†*φρόνημα, τό,* (φρονέω), Sind, Forstand, Eftertanke; ogs. Tænkemaade, *Herod.*; 2) stort og høit Mod, Uforfærdethed; παντὶ τρόπῳ τῶν ἀνδρῶν φρόνημα θήγειν, *Xen.*: *b)* sædv. Overmod, overdreven Mening om sig selv, Indbildskhed, Stolthed, Praleri; df. — *φρονηματίας, ου, ὁ,* fuld af Selvfølelse og Selvtillid; df. *a)* modig; høimodig; *b)* sædv. overmodig, indbildsk; — *φρονηματίζω,* gjør modig, overmodig, stolt; *in pass.*, bliver modig el. overmodig; handler modigen el. overmodigen; df. – *φρονηματισμός, ὁ,* at giøre til en φρονηματίας; o. — *φρονηματώδης,* 2, (εἶδος), forstandig; høimodig; alm.

= φρονηματίας. — φρόνησις, ἡ, (φρονέω), Tænken, Eftertanke, Forstand, Indsigt, Sindighed; ἀνὴρ φρονήσει διαφέρων, *Xen.*; ἡ τοῦ θεοῦ φρόνησις, Guds Viisdom, *id.* — φρονητέον, *verbal.* til φρονέω; τίνι ὑμῖν μέγα φρονητέον ἐστί; hvoraf kunne I giøre Eder til? *Xen.*

φρονίμευμα, τό, Handling af en φρόνιμος; af — φρονιμεύομαι, (φρόνιμος), som φρονέω, handler forstandigen; df. — φρονιμευοις, ἡ, at handle forstandigen; (sildige Former f. φρόνημα, φρονέω, φρόνησις). — φρονίμημα, τό, urigtig Læsem. f. φρονίμευμα. — φρόνιμος, 2, *adv.* -ίμως, (φρήν), som er ved sin Forstand; forstandig, fornuftig, klog, sindig, indsigtsfuld, περί τι, i noget; τὸ φρόνιμον, Indsigt; Sindighed, Aandsnærværelse, *Xen.*; df. — φρονιμώδης, 2, (εἶδος), der ligner en φρόνιμος, alm. = φρόνιμος. — φρόνις, εως, ἡ, (φρήν, φρονέω), Forstand, Klogskab, Sindighed; Indsigt, *Od*, 5, 244; κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν, *i. e.* κατήγαγε, bragte tilbage mange Efterretninger, (neml. om Troja, hvorind man havde sneget sig), *Od.* 4, 258. — φρονούντως, *adv. part. præs. act.* af φρονέω, med Forstand, med Klogskab, *Æsch.*

*φροντιδοκοπέομαι, (κόπτω), qvæles, plages af Sorger; o. — φροντίζω, *f.* ίσω [ῐ], *att.* ιῶ, 1) *absol.*, eftertænker; er bekymret; ἀλλὰ μὴ φρόντιζε, vær ubekymret, *Xen.*; tvivler; 2) *c. acc.*, betænker, overveier; τά τις ἡμέρης φροντίζει, hvad nogen tænker paa om Dagen, *Herod.* 7., 6; alm. udfinder, tilveiebringer ved Eftertanke; ogs. φροντίζειν περί τινος, *Xen.*, ogs. ὑπέρ τινος, at overveie noget med Omhu; 3) *c. gen.*, sørger el. bærer Omsorg for noget, giør meget deraf; θεοὺς ἀνθρώπων τι φροντίζειν, *Xen.*; 4) *pass.*, at være Gienstand for nogens Sorg el. Omsorg; πεφροντισμένος, udstuderet, udtænkt, udarbeidet, omhyggelig; af — φροντίς, ίδος, ἡ, (φρονέω, φρήν), Sorg, Omsorg, Forsorg, Opmærksomhed, som vises nogen; Eftertanke, Studium; 2) Sorg, Bekymring, Kummer, Forlegenhed; ἦσαν ἐν φροντίδι ἀμφότεροι ἀλλήλων πέρι, vare bekymrede for hverandre, *Herod.* 1, 111; men ὡς δέ μοι ἐν φροντίδι ἐγίνετο, da jeg bekymrede mig el. spurgte derom, *id.* 2, 104; ἐν φροντίδι ἦσαν, ὅ τι χρὴ ποιεῖν, *Xen.*

* φρόντισμα, τό, det Udtænkte, Udstuderede, *Ar.*; ogs. alm. Gienstand for Eftertanke og Forskning; 2) = φροντίς; 3) Beskæftigelse, Forretning, Pligt; — φροντιστήριον, τό, Sted el. ligesom Værksted og Bod for Tænkning og Forskning: komisk h. *Ar.*; 2) sild. Studerekammer, Høresal, Skole; o. — φροντιστής, οῦ, ὁ, som forsker, som grubler, τῶν μετεώρων, *Xen.*, τὰ μετέωρα, *Plat.*, efter el. over overjordiske Ting; alm. speculativ Philosoph, *Ar.*; 2) Forsørger, Curator, som fuldbyrder et Testamente, o. dl.; df. - φροντιστικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende el. skikket til at bære Omsorg for noget; omhyggelig, nøigtig, betænksom; ἀῤῥωστήσαντος φίλου φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι, *Xen.*; - (af φροντίζω).

φροῦδος, 3, ogs. 2, *adv.* φρούδως, længere frem paa Veien, fremad, bort, op og derfra; φροῦδός ἐστι, borte er han, han er løben sin Vei; jf. πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, *Il.* 4, 382; φρούδη μὲν αὐδή, borte er Stemmen, den er tabt; φροῦδα δ' ἄρθρα, Benene due ikke mere, *Eur.*; (ctr. af πρὸ ὁδοῦ, ligesom φρουρός af πρόορος). — φροῦνος, ὁ, sild. Form f. φρῦνος. — † φρουρά, ἡ, (φρουρός), Vagt, Bevogtning; Fængsel, Arrest; 2) Vagt, Post; φρουρᾶς (ἕνεκα) ᾄδειν, at synge paa sin Post for at holde sig vaagen, *Ar.*; Besætning, Garnison; 3) h. Lacedæm., en til et Felttog færdig Hær; ogs. Felttoget selv; φρουρὰν φαίνειν, at beslutte et Felttog, el. at rykke ud med en Hær; df. — φρουράρχης, ον, ὁ, o. φρούραρχος, 2, (ἄρχω), Befalingsmand over en Vagt el. Besætning, Fæstningscommandant; ὁ φρούραρχος τὰς φυλακὰς ἐξετάζει, *Xen.*; - hans Post, φρουραρχία, ἡ.

† φρουρέω, (φρουρά), 1) *intr.*, holder Vagt, staaer paa Post, ligger i Garnison; 2) *transit.*, bevogter; 3) *in med.*, tager mig iagt for nogen, τινά, som φυλάττομαι; — φρούρημα, τό, det Bevogtede; 2) βουκόλων φρούρημα, de Qvæget vogtende Hyrder, *Soph. Aj.* 54; — φρουρητήρ, ῆρος, ὁ, som bevogter el. beskytter; — φρουρητικός, 3, hørende, skikket til Vagt el. Bevogtning; — φρουρητός, 3, *adject. verb.*, bevogtet, beskyttet; til at bevogte; o. — φρουρήτωρ, ορος, ὁ, = φρουρητήρ. — φρουρικός, 3, (φρουρά), hørende, skikket til Vagt el. Bevogtning.

φρούριον, τό, fast Plads, Borg, Slot, Fæstning tilligemed Besætningen; 2) som har et Sted inde, el. hvorfor man maa tage sig iagt; τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω, om Gorgonerne, *Æsch. Prom.* 800; (alene efter Formen *dim.* af φρουρός). — φρουρίς, ίδος, ἡ, Skib til Bevogtning el. Bedækning, Vagtskib, *Xen.*; o. — φρουρόδομος, 2, (δόμος), som bevogter Huset; af — φρουρός, ὁ, som holder Udkig, Vagt, Vægter; οἱ φρουροί, Besætning, Garnison i en

By el. Fæstning; (*ctr.* af πρόσρος, af προοράω, ligesom φρουδος af πρὸ ὁδοῦ).

*φρύαγμα, τό, heftig Snøften, Hvæsen, Vrinsken og Springen, heftig og vild Bevægelse af et modigt Dyr, besl. Hestens; *transl.*, et Menneskes Overmod i Tale og Adfærd; df. – φρυαγματίας, ου, ὁ, modig el. vild Hest; *transl.*, overmodigt Menneske; alm. som *adject.*, vild, stolt, overmodig; — φρυαγμός, ὁ, = φρύαγμα; df. – φρυαγμοσέμνακος, 2, (σεμνός), med vild Stolthed; komisk h. *Ar.*; o. — φρυακτής, οῦ, ὁ, = φρυαγματίας; af — φρυάσσομαι, *att.* -ττομαι, *f.* -ξομαι, 1) egentl. om vilde og modige Dyr, besl. om Hesten: at vrinske og tumle el. ryste sig; 2) *transl.* om Mennesker: at bære sig el. gebærde sig overmodigen; φρυάσσ. ἐπί τινι, at være stolt af noget; *act.* φρυάσσω alene LXX; (besl. m. βρυάω, o. m. φριμάσσομαι).

φρυγανίζομαι, samler, henter mig tort Træ el. Brænde, Riis, Grene, o. dl., til at giøre Ild med; o. — φρυγανικός, 3, af tort Brænde el. Riis, hørende dertil; ogs. = φρυγανώδης; (af φρύγανον). — φρυγάνιον, τό, *dim.* af φρύγανον. — φρυγανισμός, ὁ, Handlingen φρυγανίζεσθαι; ἐπὶ φρυγανισμὸν ἐξέρχεσθαι, *lignatum*; – som foretager den, φρυγανιστήρ, ῆρος, o. φρυγανιστής, οῦ, ὁ, *fem.* φρυγανίστρια, ἡ. — φρυγανίτης, ου, ὁ, *fem.* φρυγανῖτις, ιδος, ἡ, = φρυγανικός; af — †φρύγανον, τό, (φρύγω), tort Brænde, Qvas, Riis, torre Grene o. dl., besl. til at giøre Ild med; φρύγανα συλλέγειν ὡς ἐπὶ πῦρ, *Xen.*; df. — φρυγανοφόρος, 2, (φέρω), som bærer, bringer tort Brænde, Qvas, Riis, o. dl.; o. — φρυγανώδης, 2, (εἶδος), ligesom Riis, Qvas, Vidier, Grene, o. dl., *ferulaceus*.

φρύγετρον, τό, (φρύγω), Kar el. Indretning, hvori man rister (Byg), (contr. som vor Kaffebrænder); τὰς νύμφας, ἰούσας ἐπὶ τὸν γάμον, φρύγετρον φέρειν, σημεῖον αὐτουργίας, *Solon*; ligesom efter *Plin.* Romernes *novæ nuptæ* – *farreum præferebant*; ogs. Træ, hvorm. man rører om i det, som ristes; o. — φρυγεύς, έως, ὁ, som rister; alm. = frgd.; (af φρύγω). — Φρυγία, ἡ, see u. Φρύγιος. — φρύγιλος, ὁ, Navnet paa en Fugl h. *Ar.*; (man sammenligner dervn. d. lat. *fringilla*). — φρύγιον, τό, (φρύγω), tort Træ, Brænde. — Φρύγιος, 3, phrygisk, fra Phrygien, Φρυγία, ἡ, Landskab i Lilleasien; μέλος, αὔλημα Φρύγιον, ἁρμονία Φρυγὶη, den phrygiske Floitemelodie (af Marsyas), ogs. μητρῷον αὔλημα, af dens Brug ved Cybeles Tieneste; df. — Φρυγιστί, *adv.*, paa phrygisk Viis; i det phrygiske Sprog, i d. phryg. Toneart. — φρυγμός, ὁ, Torren, Risten, Stegen; af — φρύγω [ῡ], *f.* ξω, ogs. φρίσσω, φρύττω, torrer, rister, steger; πεφρυγμέναι κριθαί, *Thuc.*; (ds. φρυκτός, o. d. lat. *frigo*, *fructus*, *etc.*).

φρυκτεύω, antænder, stikker i Brand; af — φρυκτός, 3, *adject. verb.* af φρύγω, torret, ristet, stegt; — 2) som *subst.*, a) ὁ φρυκτός, en Brand, en Fakkel; besl. Signalild, (i Norge, Baune); φρυκτοὶ ᾔροντο πολέμιοι, *Thuc.* 2, 91, man tilkiendegav ved Ildsignaler Fiendens Indfald; ἀνίσχειν φρυκτούς, at antænde en Signalild; – b) φρυκτός, *sc.* κύαμος, Stemmebønne, Stemme; jf. ψῆφος; o. κλῆρος; – d) οἱ φρυκτοί, *sc.* ἰχθύς, Stegefisk, Smaafisk. — φρυκτωρέω, giver Tegn ved Ildsignaler, πολεμίους, νέας, om Fienden, om Skibene, *Thuc.*; – denne Handling, φρυκτωρία, ἡ; o. — φρυκτώριον, τό, det ophøiede Sted, hvorfra φρυκτωροί give el. giøre Ildsignaler; sild. ogs. Fyrtaarn; af — φρυκτωρός, ὁ, (φρυκτός, ὤρα), udstillet Vagt, som fra et høit Sted ved Ildsignaler meddeler en Efterretning, besl. om Fiendens Indfald; jf. ogs. *Æsch. Ag.* 291, flgd.

φρύνη [ῡ], ἡ, Padde, Tudse; df. — φρύνιον, τό, et slags Plante; ogs. βατράχιον. — φρυνοειδής, 2, (εἶδος), paddeagtig, som ligner en Padde el. Tudse i Skabning el. Farve; o. — φρυνολόχος, 2, (λόχος), som lurer paa Padder el. Tudser, *epith.* til en Rovfugl; af — φρῦνος, ὁ, sild. poët. ogs. ἡ, som φρύνη, Padde, Tudse. — Φρύξ, ὁ, *gen.* Φρυγός, en Phrygier, *Il.* — φρύσσω, *att.* φρύττω, = φρύγω. — φῦ, Udraab i Smerte, Uvillie, Harme; jf. φεῦ. — φῦ f. ἔφυ, *ep.* 3 *sing. aor.* 2 til φύω.

φυγαγωγός, ὁ, (φυγάς, ἄγω), som indhenter og fængsler Flygtninger, *inc.* — φύγαδε, *adv.*, (φυγή), som φόβονδε, paa Flugten; df. tilbage, *Il.* — *φυγάδεία, ἡ, o. φυγάδευσις, ἡ, Fordrivelse, Forviisning; 2) Flugt, Landflygtighed; — φυγαδεῖον, o. φυγαδευτήριον, τό, Tilflugtsted, Fristed; o. — φυγαδευτικός, 3, som fordriver el. forviser; af — φυγαδεύω, (φυγάς), fordriver, jager i Landflygtighed; 2) *intr.*, er Landflygtig; lever i Landflygtighed. — φυγαδικός, 3. *adv.* -κῶς, hørende til, passende for en Landflygtig; τὸ φυγαδικόν, = οἱ φυγάδες; o. — φυγαδοθήρας, ου, ὁ, (θηράω), som gior Jagt paa el. sætter efter de Flygtende; (af φυγάς).

φῠγαιχμής, 2, (αἰχμή), som flyer Spydet el. Krigen, d. e. feig; — φυγανθρωπεύω, er — φυγάνθρωπος, 2, (ἄνθρωπος), folkesky; – denne Charakteer, φυγανθρωπία, ἡ; o. — φυγαρσενία, ἡ, (ἄρσην), som skyer Mandfolk; (af φεύγω); — φῠγάς, άδος, ὁ, ἡ, (φεύγω, φυγή), flygtig, flygtende; Overløber; sædv. Fordreven, Landflygtig. — φυγγάνω, Biform af φεύγω. — φύγδα, ctr. f. φύγαδε, o. φύγδην, adv., (φυγή), paa Flugten, flygtende. — φύγεθλον, τό, Betændelse i visse Kiertler; (skulde rimel. hede φούγεθρον af φούγω). — φύγεργος, 2, (φεύγω, ἔργον), arbeidssky. — φύγεσκε, ep. f. ἔφυγε, 3 sing. aor. 2 act. til φεύγω. — φῠγή, ἡ, (φεύγω), Flugt; b) Fordrivelse, Forviisning, Landflygtighed; φυγὴν φεύγειν, at gaae i Landflygtighed; at være landflygtig; 2) att. ogs. de Forviiste; κατάγειν – τὴν φυγήν, Xen.; (i Udtrykket φυγῇ ποδὶ ἴχνος ἔφερον, o. dl., h. Eur., staaer ποδί pleonastisk, o. begge Dativer ere at forbinde umiddelbart med Verbet). — φύγησι(ν), ep. f. φύγῃ, 3 sing. conj. aor. 2 til φεύγω.

*φῠγοδέμνιος, 2, (δέμνιον), o. φυγόδεμνος, 2, som skyer Sengen, bes. Ægteseng el. Ægteskab; — φῠγοδικέω, (δίκη), skyer Processer, søger at undgaae Processer, Dem.; df. – φυγοδικία, ἡ, at skye Processer; Udeblivelse fra Retten; — φυγόλεκτρος, 2, (λέκτρον), = φυγοδέμνιος; — φῠγομαχέω, er – φυγόμᾰχος, 2, (μάχη), som undgaaer Slag el. Krig, som unddrager sig derfra; — φῠγοξένος, 2, (ξένος), som skyer fremmede el. Giestevenner, som er dem ugunstig; — φυγόπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις), som flyer el. undgaaer Byen; — φῠγοπονία, ἡ, at være – φυγόπονος, 2, (πόνος), som skyer, undgaaer Arbeide og Møie; — φῠγοπτόλεμος, 2, poët. f. φυγοπόλεμος, (πτόλεμος), som skyer Krigen, feig; o. — φυγόπτολις, ὁ, ἡ, poët. f. φυγόπολις; – (af φεύγω). — φύγω, inus., anføres som Stamform til nogle Tempora af φεύγω.

*φύζα, ἡ, poët. f. φυγή, Hom.; df. – φυζακινός, 3, flygtende, frygtsom, sky, ἔλαφος, Il.; o. – φυζᾰλέος, 3, = frgd.; — φύζημι, Biform af φεύγω; df. part. aor. pass., φυζηθέντες, Nic.; o. — φυζίπολις, ὁ, ἡ, = φυγόπολις, Opp.; af — φύζω, inus., df. part. pf. πεφυζότες, Il., ogs. πεφυζηότες, Nic., f. πεφευγότες. — φυή, ἡ, (φύω), Vært, Skabning; bes. smuk Skabning, som εὐφυΐα, Hom.; ogs. alm. Skionhed, Ynde; 2) poët. f. φύσις, naturlig Beskaffenhed; ogs. Aandens Anlæg, ex. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ, Pind. Ol. 2, 155; 3) den mandbare Alder, εὐάνθεμος φυά, Pind. Ol. 1, 109; 4) som φῦλον o. γένος, Slægt, Stamme. — φύῃ, poët. 3 sing. opt. aor. 2 act. til φύω, ctr. af φυίη, Theocr. 15, 94, inc.

φύκη, ἡ, Hunnen til – φῡκήν, ῆνος, o. φύκης, ου, ὁ, etslags i Tang el. Sogræs levende Fisk. — φυκία, ἡ, = φῦκος, inc. — φυκίδιον, τό, dim. af φυκίς. — φῡκιόεις, εσσα, εν, fuld af Tang el. Søgræs, Il.; 2) farvet, sminket; af — φῡκίον s. φύκιον, τό, = φῦκος, Theocr.; (dim. alene efter Formen); df. — φυκιοφάγος, 2, (φαγεῖν), som æder Tang el. Søgræs; — φυκιοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Søgræs; — φυκιοχαίτης, 2, (χαίτη), med Haar ligesom Tang; o. — φυκιόω, = φυκόω. — φῦκις, ιδος, ἡ, = φύκη. — φυκο-γείτων, ονος, ὁ, ἡ, som boer ved Tanget el. Stranden; o. — φυκόθριξ, -τριχος, ὁ; ἡ, (θρίξ), bevoxen med Søgræs ligesom med Haar; (af flgd.).

φῦκος, εος, τό, Tang, Søgræs, fucus, alga, Il.; bes. etslags Tang, hvoraf man fik rød Sminke; df. alm. Sminke, bes. som giver Kinderne Farven ξανθός; df. — φυκοφάγος, 2, = φυκιοφάγος; o. — φῡκόω, sminker, bes. farver rød; 2) udstopper med Tang el. Søgræs. — φυκτός, 3. adject. verb. til φεύγω, som man undflyer el. undgaaer; 2) som man kan undflye el. undgaae; οὐκέτι φυκτὰ πέλονται, Hom. — φῡκώδης, 2, (φῦκος, εἶδος), som ligner Tang el. Søgræs, som er fuld deraf.

φύλαγμα, τό, = φυλακή, LXX. — φῡλάζω, f. ξω, (φυλή), inddeler i Stammer; φυλὰς φυλάξας, Plat. — φῠλάκειον, ogs. φυλακεῖον, τό, (φύλαξ), Sted, hvor der holdes Vagt, Sted med Besætning; et Vagttaarn. — φυλάκεσσι(ν), ep. f. φύλαξιν, dat. pl. af φύλαξ. — φυλακεύς, έως, ὁ, ep. f. φύλαξ, men alene in pl. φυλακῆες, Opp. — φῠλᾰκή, ἡ, (φυλάσσω), 1) Bevogten, Bevogtning; df. bes. a) som Handling: Vagthold, Vagt, bes. Nattevagt; φυλακὰς ἔχειν, Il., φυλακὰς φυλάττειν, Xen.; b) som Person: Vagt, Skildvagt; ogs. Besætning, Garnison; ogs. Livvagt; φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα δεῖσθαι, Xen.; c) et med Vagt besat Sted, Vagtpost, Il.; ogs. Vagttaarn; d) som Tid: den tredie og sidste Nattevagt; dog ogs. ἀμφὶ τὴν τελευταίαν φυλακήν, Xen.; e) Forvaring, Fængsling; ogs. Fængsel; ἔχειν τινὰ ἐν φυλακῇ, at holde i Fængsel; — 2) Forsigtighed, at tage sig iagt; φυλακὴν ἔχειν, at være forsigtig, Herod.

φῠλᾰκίζω, kaster i Fængsel; o. — φυλακικός, 3, hørende, skikket til at

bevogte; (af φυλακή). — φυλάκιον, τό, = φυλάκειον. — φυλακίς, ίδος, ἡ, fem. til φύλαξ, en Vogterske; ναῦς φυλακίς, Vagtskib, som φρουρίς. — φυλάκισσα, ἡ, = frgd. — φύλακος, ὁ, poët. o. jon. f. φύλαξ, Il. o. Herod. — φυλακτήρ, ῆρος, ὁ, = φύλαξ; df. — φυλακτήριος, 3, bevogtende, bevarende, beskyttende; df. neutr. φυλακτήριον, τό, som subst., fast Sted el. Plads med Besætning; befæstet Vagthuus; 2) Sikkerheds- el. Forebyggelsesmiddel, Amulet. — φυλάκτης, ου, ὁ, = φυλακτήρ.

φυλακτικός, 3, adv. -κῶς, (φυλάσσω), som bevogter el. beskytter; hørende, skikket til at bevogte el. beskytte; aarvaagen; 2) af med. φυλάττομαι, som gierne tager sig iagt, forsigtig, Xen. — φυλάκτωρ, ορος, ὁ, poët. f. φυλακτήρ, φύλαξ. — φύλαξ [ῠ], ἄκος, ὁ o. ἡ, (φυλάσσω), Vægter, Vagt, Skildvagt, enkelt Mand af en Besætning; οἱ φύλακες, Besætningen, Vagten, Il.; 2) som bevarer, bevogter, beskytter, Hes. Op. 123; alm. som iagttager. — φυλάξιμος, 2, til at bevogte el. bevare, som man kan bevare; 2) for hvem man kan tage sig iagt; jf. φύξιμος; o. — φύλαξις, ἡ, Bevogtning, Beskyttelse, Iagttagelse; (af φυλάσσω). — φῡλαρχέω, Ar., er - φυλάρχης, ου, ὁ, o. φύλαρχος, ὁ, Formand el. Anfører for en φυλή, bes. i Krigen for en Ryttertrop.

φῠλάσσω, att. -ττω; f. ξω, 1) intr., vogter, holder Vagt, νύκτα, om Natten, Od.; alm. φυλάττειν, at udgiore et Steds Besætning; - 2) transit., bevogter, holder besat, τὰ ακρα, τὰ τείχη, o. dl., Xen.; b) bevarer, beskytter, κτήματα, δῶμα, Od.; sild. ogs. φυλάττειν τινὰ ἀπό τινος, for el. imod noget; c) iagttager, belurer, c. acc., Hom., ogs. absol., bes. ogs. passer den rette Tid; d) bevarer, overholder, iagttager, αἰδῶ καὶ φιλότητα, Il., ὅρκια, holder en Ed, ἔπος, efterkommer en Befaling, ib., τοὺς νόμους, lyder Lovene, Xen.; - 3) in med., tager mig iagt, τινά, τι, for nogen el. noget; πεφυλαγμένος, forsigtig, Il. 23, 343; φυλαττομένους πορεύεσθαι, at marschere forsigtigen, Xen.; οὐδὲν φυλάττεσθαι, μή - c. conj., ingenlunde at befrygte, at -; ogs. φυλάττεσθαι ἀπό τινος, o. φυλ. τινος, at søge at undgaae; alene sild. findes ogs. act. f. med.; - b) φυλάττεσθαί τι m. o. u. ἐν θυμῷ, at bevare i Hukommelsen, Hes.

φῡλετεύω, indlemmer i en φυλή, gior til - φῡλέτης, ου, ὁ, fem. φυλέτις, ιδος, ἡ, af samme φυλή el. Tribus, tribulis, Ar.; jf. flgd.; o. — φῡλετικός, 3, adv. -κῶς, hørende til, vedkommende en φυλέτης; ἐκκλησία φυλετική, ogs. ἐκκλησία φυλέτις; comitia tributa, el. hvori man stemmer efter Tribus; af — φυλή, ἡ, oprindel. de Enkeltes Forening el. Forbindelse i eet Selskab, i een Stad, o. dl.; df. sædv. a) Folke- el. Borgerafdeling, Stamme el. Classe af Folket, som Romernes tribus; (i Athenen bleve de ældste 4 φυλαί, 509 f. Chr., udvidede til 10); b) det af en φυλή conscriberede Antal Krigere, Batallion, Regiment, o. dl.; ogs. et bestemt Antal Krigere, bes. af Rytteriet; - 2) alm. Slægt, Art, Orden, Klasse; (besl. m. φῦλον). — φῠλία, ἡ, det vilde Olietræ, Od. — φῠλίκη, ἡ, = frgd., el. en Art af Rhamnus. — φῡλίον, τό, dim. af φυλή.

* φυλλάζω, har el. faaer Blade; — φυλλάκανθος, 2, (ακανθα), med piggede Blade; — φυλλάμπελον, τό, (ἄμπελος), Viinlov, pampinus; — φυλλάριον, τό, dim. af φύλλον, lidet Blad el. Løv; — φυλλάς, άδος, ἡ, en Hob Løv el. Blade, et deraf beredet Leie, Herod.; 2) en Green med Blade; — φυλλεῖον, τό, Løv, Blade, Grønt; ῥαφανίδων φυλλεῖα, Ar.; bes. Tilgift af Grønt; — φυλλιάω, har Blade, skyder Blade, (uden at bære Frugt); — φυλλίζω, afblader; — φυλλικός, 3, ligesom Blade el. Løv, hørende dertil; — φύλλινος, 3, giort af Blade el. Løv; — φύλλιον, τό, = φυλλεῖον, egentl. dim. af φύλλον; — φυλλίς, ίδος, ἡ, = φυλλάς; 2) etslags Ret af visse Urter; o. — φυλλίτης, ου, ὁ, fem. φυλλῖτις, ιδος, ἡ, = φύλλινος; ἀγὼν φυλλίτης, hvori Prisen er en Løvkrands; jf. στεφανίτης, o. fl.; 2) ἡ φυλλῖτις, etslags Plante, som bestaaer af lutter Blade; Hiortetunge; - (af φύλλον).

* φυλλοβολέω, er - φυλλοβόλος, 2, (βάλλω), som fælder, mister Løvet el. Bladene; 2) som udkaster Løv el. Blade, som bestrøer dermed; df. - φυλλοβολία, ἡ, at miste Løvet, Løvfald; 2) at udkaste Blade og Blomster som Tegn paa Bifald el. til Ære for en Seiervinder; — φυλλόκομος, 2, (κόμη), behaaret med Løv, med tæt Løv, Ar.; — φυλλοκοπέω, (κόπτω), afskærer Blade el. Løv; — φυλλοκρῐνέω, (κρίνω), = ἐκφυλλοφορέω, udstøder ved Ballotering; — φυλλολογέω, (λέγω), afplukker, afstryger Løvet; o. — φυλλομᾰνέω, er - φυλλομανής, 2, (μαίνομαι), som skyder yppige Blade, (uden at sætte Frugt); jf. ὑλομανής; af — † φύλλον, τό, (φύω), Blad, Løv, h. Hom. altid in pl.; ogs. Blomst, Theocr.; 2) Sæden af Planten σίλφιον, Theocr.; 3) alm. Plante; df. — φυλλοῤῥᾰγέω, (ῥήγνυμι), lader et Blad springe ud; df. - φυλλοῤῥαγία, ἡ,

Bladets Opspringen; v. — φυλλοῤῥοέω, er - φυλλοῤῥόος, (ῥέω), = φυλλοβόλος, Bem. 1; subst. φυλλοῤῥοια, ἡ, Løvfald.

φυλλοσινής, 2, (σίνομαι), som beskadiger Bladene, Nic.; — φυλλοστρώς, ῶτος, alene in dat. φυλλοστρῶτι, Theocr. ep. 3; v. φυλλόστρωτος, 2, (στρώννυμι), bestrøet, bedækket med Blade el. Løv; — φυλλοτόκος, 2, (τίκτω), frembringende Blade; — φυλλοτόμος, 2, (τέμνω), som afskærer Blade el. Løv; — φυλλοτρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (τρώγω), som gnaver og æder Blade el. Løv; — φυλλοφορέω, er - φυλλοφόρος, 2, (φέρω), som bringer Blade el. Løv; ἀγὼν φυλλοφ., = ἀγ. φυλλίτης, Pind.; — φυλλοφυέω, (φύω), skyder Blade el. Løv; — φυλλοχοέω, er - φυλλοχόος, 2, (χέω), som lader Bladene el. Løvet falde af; φυλλοχ. μήν, den Maaned, da Bladene falde af; — φυλλόω, beløver, Hipp.; 2) giør til Blade el. Løv; v. — φυλλώδης, 2, (εἶδος), som ligner et Blad; fuld af Blade, løvrig; - (af φύλλον). — φύλλωμα, τό, (φυλλόω), Løv, (collect.).

*φυλοβασιλεύς, έως, ὁ, den af hver φυλή til Offringernes Besørgelse udnævnte βασιλεύς; jf. d. rom. rex sacrificulus; — φυλοκρινέω, (κρίνω), adskiller Slægterne el. Stammerne; - denne Handling, φυλοκρίνησις, ἡ; - hørende el. skikket dertil, φυλοκρινητικός, 3; af — φῦλον, τό, (φύω), Stamme, Slægt, Slags, Art; φῦλον θεῶν, ἀνθρώπων, Hom.; οὐδὲν ἧττον τὸ θῆλυ τοῦ ἄῤῥενος φῦλον, Xen.; in pl., en Mængde af den samme Slægt el. Art, ex. φῦλα ἀνθρώπων, γυναικῶν, ἐπικούρων, o. dl., Hom.; - 2) Folkestamme, Folk, Nation, ex. φῦλα Πελασγῶν, Il.; Σύρους, φῦλον οὐ μικρὸν - ἰσχυρότατον τῶν ἐγγὺς φύλων, Xen. Cyr. 4, 1, 3; - 3) Stamme, Slægt, Familie, Slægtskab, ex. φῦλον Ἑλένης, Ἀργειοίου, o. dl., Hom. — φύλοπις [ῡ], ιδος, ἡ, acc. φύλοπιν, ogs. φυλόπιδα, Slagets Skrig og Larm, Hom.; ogs. den til Slag rustede Hær; (efter gramm. af φῦλον, o. ὄψ m. Bem. βοή).

φῦμα, τό, (φύω), som φυτόν, Vært, Frembringelse; 2) sædv. Udvært el. Gevært, Hævelse, Byld, o. dl.; (efter gramm. att. ogs. φῦμα); df. — φυματίας, ου, ὁ, som lider af Geværter, Hævelse, Bylder, o. dl., Hipp. — φυμάτιον, τό, dim. af φῦμα. — φυματόομαι, faaer en Gevært el. Hævelse; v. — φυματώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Gevært el. Byld, fuld deraf; (af φῦμα). — φῦμι, inus., anføres som Stamform til aor. ἔφυν, see u. φύω. — φυξάνωρ [ᾱ], ορος, ὁ, ἡ, (φύξις, ἀνήρ), som flyer el. skyer Mænd. — φυξείω, desid. af φεύγω, vilde gierne flygte. — *φυξήλιος, 2, (ἥλιος), som flyer Solen, som søger Skygge, Nic.; — φύξηλις, ιος, v. ιδος, ὁ, ἡ, frygtsom, feig, Il.; v. — φυξίμηλα, τά, δένδρα, Træer, hvis Vært sikkrer dem for at beskadiges af Faarene, μῆλα, o. lignende Dyr, Æsch.; - (af φύξις, φεύγω).

φύξιμος, 2, ældre o. bes. poët. f. φεύξιμος, hvortil man tager el. kan tage sin Tilflugt; τὸ φύξιμον, Tilflugtssted, Od.; 2) som man kan undflye el. undgaae; ogs. som man ønsker at undgaae; df. skrækkelig, afskyelig; 3) c. acc., φύξιμός τινα, som er i Stand til at undflye nogen, Soph. Antig. 788. — φύξιον, τό, som φύξιμον, Tilflugtssted; egentl. neutr. af - φύξιος, 2, (φύξις), hørende til Flugt, befordrende Flugten. — φυξίπολις, εως, ὁ, ἡ, (φύξις, φεύγω, πόλις), som flygter af Byen, fordreven el. forviist af Byen. — φύξις, εως, ἡ, (φεύγω), ældre, bes. poët. f. φεῦξις, Flugt; Tilflugt.

*φυράδην, adv., = φύρδην; — φύραμα, τό, det Blandede, Æltede, Meeldei; 2) etslags Bagværk; — φύρασις, ἡ, Blanden, Ælten, Røren imellem hinanden; v. — φυρατής, οῦ, ὁ, ogs. φυράτης, som blander, ælter, rører, forvirrer imellem hinanden; af — φυράω, f. άσω, jon. ήσω, (φύρω), blander, ælter, rører, forvirrer imellem hinanden; transl., μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστὰς φυράσασθαι, at antage en kiælen Stemme imod Elskerne, Ar. — *φύρδην, adv., sammenblandet, forvirret, uordentligen; — φύρμα, τό, Blanding, Snavs, Skarn; — φυρμός, ὁ, Sammenblanding, Forvirring, Uorden, LXX; — φύρσιμος, 2, blandet; reven; til at rive; v. — φυρτός, 3, sammenblandet, æltet; besudlet, tilsmudset; slet; - (af flgd.).

φύρω [ῡ], f. φύρσω, blander, rører sammen el. imellem hinanden, γαῖαν ὕδει, Hes.; væder, tilsmudser, δάκρυσι εἵματα, Il., ogs. στῆθος καὶ χεῖλεα - αἵματος, Od. 18, 21; ὁ φύρων, sc. τὰ ἄλφιτα, som ælter Brøddei, Xen.; — 2) transl., forvirrer, bringer i Uorden; ἔφυρον εἰκῇ πάντα, Æsch. Prom. 450; ligel. πάντα φύρειν καὶ ταράσσειν, Plut.; — 3) in med. v. pass., a) φυρᾶσθαι πρός τινα, at blande sig med, d. e. at give sig af med, at omgaaes nogen, Plat.; b) at være i Uorden; at geraade i Forvirring, Forfærdelse, o. dl., id.; c) at være blandet el. opfyldt med noget.

φῦσα, ης, ἡ, (φύω), Blæsebælg, Il.; 2) alm. Aande, Luft, Vind, Pust; bes. Luens Flagren og Lufttræk; φλὸξ τηλόσε φῦσαν ἱεῖσα πυρός, Hom. Merc.; jf.

αὔτμή; 3) en Vulkans Krater; alm. enhver vulkanisk Aabning, *Strab.* — φῡσαλίς, o. φυσαλλίς, ἴδος, ἡ, Blære, Vandblære, *pustula;* 2) etslags Fløite, *Ar.;* 3) etslags Plante med blæreagtigt Frugthylster; o. — φύσαλος, ὁ, etslags Padde el. Tudse, som puster sig op; 2) etslags giftig Fisk, som puster sig op; 3) etslags Blærefisk el. Hvalfisk, som φυσητήρ; (af φυσάω). — φυσάριον, τό, *dim.* af φῦσα. — φύσας, αντος, ὁ, *part. aor.* 1 af φύω, den Avlende, Faderen. — φυσατήριον, τό, *dor.* f. φυσητήριον, Blæseinstrument, *Ar.*

φυσάω, (φῦσα), puster, blæser: om en Blæsebælg, *Il.*, ogs. om Vinden, *ib.;* b) aander, puster, fnyser, hvæser, δεινά, forfærdeligen (i Harme), μέγα, stærkt (af Stolthed); ogs. φυσᾶν τὰς γνάθους; — 2) frembringer ved at blæse; bes. a) blæser et Instrument, *Herod.;* b) udpuster, udsprøiter, lader udstrømme, *Soph.;* c) opblæser; *transl.*, φυσᾶν τινα, at giøre opblæst el. stolt; *in med.*, at være opblæst. — φυσέω, φυσεώμενος, *jon.* f. φυσάω, φυσώμενος. — φύση, ἡ, *jon.* f. φῦσα. — φύσημα, τό, (φυσάω), det Udblæste el. ved Blæsen Fremkaldte; Aande, Pust, hvæsende Lyd el. Tone; bes. Slangernes Hvislen; 2) det Opblæste, opblæst Legeme, Blære; men μέλανος αἵματος φυσήματα, det af Offerdyret fremsprudende Blod, *Eur.;* 3) Blæsen, Aanden, Luften, Hvæsen; *transl.*, Stolthed; — *dim.* φυσημάτιον, τό, liden Blære.

φύσησις, ἡ, Blæsen, Luften, Aanden, Pusten, Hvæsen; — φυσητήρ, ῆρος, ὁ, den Blæsende, en Blæser; 2) Værktøi til at blæse med; bes. a) Blæsebælg, Ildpuster, o. dl.; b) Fiskenes, bes. Hvalfiskens Blæserør; ogs. Hvalfisken selv; — φυσητήριον, τό, Blæsebælg, Ildpuster, Sifte, o. dl.; 2) Blæseinstrument; 3) Lufthul; egentl. *neutr.* af — φυσητήριος, 3, hørende til at blæse; — φυσητής, οῦ, ὁ, = φυσητήρ, Bem. 1; — φυσητικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til at blæse; som pleier at blæse; o. — φυσητός, 3, *adject. verb.*, blæst, opblæst; τὸ φυσητόν, = τὸ φυσητήριον, Sifte; — (af φυσάω). — φυσίαμα, τό, Blæsen, Pusten, Hvæsen, *Æsch.;* o. — φυσιασμός, ὁ, Blæsen, Pusten, Hvæsen, Snorken; af — φυσιάω, *part. ep.* φυσιόων, ligesom φυσάω, blæser, hvæser, puster af Anstrængelse; bes. ἵπποι φυσιόωντες, *Il.;* b) *transl.*, blæser mig op, er opblæst, praler; 2) *transit.*, opblæser, oppuster, LXX.

φυσίγγη, ἡ, som φύσιγξ, den hule Stængel paa Hvidløg. — φυσιγγόομαι, (φύσιγξ), er el. bliver yderst opbragt el. hidsig; bes. hede de forbittrede Megarere komisk h. *Ar.* πεφυσιγγωμένοι, med Henspillen paa deres stærke Avling og Brug af Hvidløg. — φυσίγναθος, 2, (φυσάω, γνάθος), som oppuster Kiæverne, pludskindet; ὁ φυσίγν., komisk Frøonavn, *Batr.* — φυσιγνώμων, ονος, 2, = φυσιογνώμων, *Theocr.* — φύσιγξ [ῐ], ιγγος, ἡ, (φυσάω), egentl. Blære; ds. a) den yderste Hud el. Hinde om Hvidløgen; b) den hule Stilk el. Stængel paa Hvidløg og andre Svibelvæxter; b) etslags Hvidløg. — φυσίζοος, 2, sild. ogs. φυσίζωος, (φύω, ζωή), som avler el. fremstringer Livet, oplivende, skabende, αἶα, γῆ, *Hom.*

φυσικεύομαι, (φυσικός), taler som en Naturkyndig el. Physiker. — φυσικιλλος, s. φυσίκιλλος, ὁ, *lac.*, etslags Brød, *Athen.* — φυσικός, 3, *adv.* -κῶς, (φύσις), naturlig, avlet el. frembragt af Naturen, medfødt, (*oppon.* kunstig, kunstlet, lært); ἡ ἀνδρεία πότερον εἴη διδακτὸν ἢ φυσικόν, *Xen.;* — b) naturmæssig, begrundet i Naturens Love og Orden, physisk, (*oppon.* overnaturlig, vidunderlig); αἴτια φυσικά, physiske Aarsager, (*oppon.* ἠθικά, de moralske); θεωρία φυσική, ogs. *absol.* φυσική, den Videnskab, som undersøger Tingenes Natur og Væsen; οἱ φυσικοί, de Philosopher, som beskæftige sig med dette Slags Undersøgelser, (bes. om de eleatiske o. joniske Philosopher); τὸ φυσικόν, den Deel af Philosophien, som beskæftiger sig med at udfinde Tingenes Væsen og Grunde; — 2) sild. sympathetisk, fortryllende, forhexende, φάρμακα; ds. οἱ φυσικοί Hexemestere, Troldmænd.

φύσιμος, 2, (φύω), skikket til at avle, vore, spire, σπέρμα, — φυσιογνωμία, ἡ, sield. Form f. φυσιογνωμονία. — φυσιογνωμονέω, ετ — φυσιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (φύσις, γνώμων), egentl. som bedømmer Mennesker efter Naturen el. efter den naturlige Dannelse; sædv. som bedømmer et Menneskes Charakteer efter hans Udvortes, bes. efter Ansigtstrækkene; — denne Evne el. Færdighed, φυσιογνωμονία, ogs. φυσιογνωμοσύνη, ἡ; — hørende el. skikket til at anvende den, φυσιογνωμονικός, 3, *adv.* -κῶς.

φυσιλογέω, ετ — φυσιολόγος, 2, (φύσις, λέγω), som undersøger Naturen i dens Væsen og Grunde og forklarer den for Andre; 2) som forklarer noget af naturlige Grunde; ds. — φυσιολόγημα, τό, Naturens Udforskning; o. — φυσιολογία, ἡ, Undersøgelse af Naturen efter dens Væsen og Grunde; 2) Forklaring af naturlige Grunde. — φυσιολόγος, 2, see u. φυσιολογέω; ὁ φυσιολόγος, Naturforsker, Naturkyndig, Naturphilosoph.

— *φυσιο-ποιέω*, giør til Natur; o. — *φυσιόω, τινά, c. inf.*, giør nogen noget til Natur; (af *φύσις*). — *φυσιόων, φυσιόωσι*, episke Former af *φυσιάω*, s. m. s.

φύσις [ῠ], *εως, ἡ*, alm. Naturen; ds. bes. 1) den avlende el. skabende Kraft; 2) Avling, Skabelse, Tilblivelse, Fødsel; 3) det Avlede, Skabte, Fødte; Væsen, Skabning; bes. Barn, Afkom, Slægt, *Soph.*; 4) naturlig el. medfødt Beskaffenhed og Indretning, medfødt Natur el. Væsen, de naturlige (ydre og indre) Anlæg og Evner hos Mennesket, bes. Aandsevner, Genie; *φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι*, at have gode Anlæg, *Xen.*; *φύσει*, af Naturen, efter de naturlige Anlæg el. Tilbøieligheder; *οἱ μὴ θέλοντες - διδάσκεσθαι, φύσει οὗτοι κάκιστοι, id.*; ligel. *ἀμβλύτερος τὴν φύσιν*, af Naturen; *κατὰ φύσιν*, overeensstemmende med Naturen, efter Naturens Love, *oppon.* *παρὰ φύσιν*; *ὁ κατὰ φύσιν πατήρ, ἀδελφός*, o. dl., naturlig, kiødelig Fader, Broder; *ὁ κατὰ φύσιν θανατός*, naturlig Død; *φύσιν ἔχει γενέσθαι*, det ligger i Naturen, det er Tingenes naturlige Gang el. Løb, *Polyb.*; *πῶς φύσιν ἔχει*; hvorledes er det muligt? *Herod.*; — (*φύσις* er af *φύω*, ligesom *natura* af *nascor*, o. *ingenium* af *gigno*).

φυσίωμα, τό, medfødt Tilbøielighed, Naturdrift; o. — *φυσίωσις, ἡ*, Indlemmelse i Arten el. liges. Naturalisation, *N. T.*; (af *φυσιόω*). — *φυσίωσις, ἡ*, (*φυσιάω*), Opblæsthed, Stolthed, *N. T.* — *φύσκη, ἡ*, (*φυσάω*), Maven og den tykke Tarm; *b)* den deri fyldte Pølsemad, *Ar.*; ogs. *φύσκος, ὁ*; 2) Blære el. Træl i Haanden; — *dim.* *φύσκιον, τό*; ds. — *φύσκων, ωνος*, s. *φυσκών, ῶνος, ὁ*, Tykmave: Ogenavn, man gav Ptolomæus *V.* — *φυσόβαθρον, τό*, (*βάθρον*), Stol el. Fod til Blæsebælgen; o. — *φυσοειδής, 2*, (*εἶδος*), ligesom en Blære, blæreagtig; (af *φῦσα*). — *φύσσα, φυσσαλίς, φυσσητήρ, etc.*, urigtig Skrivemaade f. *φῦσα, φυσαλίς, etc.* — *φυστή*, s. *φύστη, ἡ*, ogs. *φυστίς, ίδος, ἡ, sc. μᾶζα, att.* f. *φύραμα*, etslags Bygbrød el. Bygkage, hvortil Deien alm. var let sammenrørt, ikke æltet. — *φύσις, εως, ἡ, poët.* f. *φύσις* Bem. 3, Slægt, Stamme; *φύσις μυριὰς ἀνδρῶν, Æsch. Pers.* 926. — *φυσώδης, 2*, (*φῦσα, εἶδος*), fuld af Vind; foraarsagende Vinde, opblæsende, *τροφή*.

φυταγωγέω, (*ἄγω*), opelsker en Plante, giver dens Væxt en Retning; o. — *φυταλιά, ἡ*, alm. Plantning; ds. *a)* Træ- el. Viingaard, *oppon.* Sædeland, *ἄρουρα, Hom.*; *b)* det Plantede, Plante, Væxt; *φυταλιὰ Παλλάδος*, Olietræet, *Call.*; 2) den sidste Deel af Vinteren, da Træer plantes; (af *φυτόν*); [ῡ *ep.* f. Versets Skyld]. — *φυτάλιμος, 2*, see u. *φυτάλμιος*. — *φυτάλιος, 2*, = flgd.; [ῡ *ep.* f. ῠ]. — *φυτάλμιος, 2*, ogs. 3, (*φυτός*); avlende, nærende, som befordrer Frugtbarheden; som *almus, epith.* til Guderne; *φυτάλμιοι γέροντες*, de bedagede Fædre, *Æsch.*; *λέκτρα φυτάλμια*, Ægtesengen, *Eur.*: 2) naturlig, medfødt; *ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος*; er du da kommen blind til Verden? *Soph. Oed. Col.* 151; (ved Bogstavomsætn. f. *inus.* *φυτάλιμος*). — *φυτάριον, τό, dim.* af *φυτόν*. — *φυτάς, άδος, ἡ*, (*φυτόν*), Plante; Podeqvist, Aflægger, bes. af Olietræet.

φυτεία, ἡ, (*φυτεύω*), Planten, Plantning; *transl.*, Avling; 2) Plante; 3) Plantens Væxt. — *φύτευθεν, æol.* o. *ep.* f. *ἐφυτεύθησαν, 3 pl. aor. 1 pass.* af *φυτεύω*. — **φύτευμα, τό*, det Plantede, en Plante, *Pind.*; — *φυτεύσιμος*, 3, tienlig til Plantning el. til Træopelskning; — *φύτευσις, ἡ*, Planten, Plantning; *transl.*, Avling; — *φυτευτήριον, τό*, Plante, som tages af Rodskud el. af Træskolen, *Xen.*; — *φυτευτής, οῦ, ὁ*, en Planter; — *φυτευτικός*, 3, hørende til Planten el. Plantning; o. — *φυτευτός*, 3, *adject. verb.*, plantet; *transl.*, avlet; af — *φυτεύω*, (*φυτόν*), planter, *φυτόν, δένδρεα, Od.*, *oppon.* *ἀρόω*; *b) transl.*, avler, *Hes.*; *c)* frembringer, tilveiebringer, foranstalter, paafører, *κακόν* s. *κακά τινι, Hom.*, ogs. *δόξαν, τιμάς*, o. dl., *Pind.*; ss. *φιτύω*.

φυτηκομέω, er — *φυτηκόμος*, 2, (*κομέω*), som passer el. dyrker Planter, Væxter, Træer; *ὁ φυτηκόμος*, Gartner, Viingaardsmand; ds. — *φυτηκομία, ἡ*, Væxternes Pleie og Dyrkning, Træopelskning, Gartnerkunst; o. — *φυτικός*, 3, af Planter; planteagtig; (af *φυτόν*). — *φύτιος, 2*, avlende, frembringende, bes. som *φυτάλμιος, epith.* til Guderne; o. — *φύτλη, ἡ*, som *φύσις, poët.* f. *φύσις*, Natur, Avling, Slægt, Art, *Pind.*; (af *φύω*). — *φυτοεργός, 2*, = *φυτουργός*. — *φυτοκομέω, -κομία, ἡ*, o. *-κόμος, 2*, sild. Former f. *φυτηκομέω, etc.* — *φυτόν, τό*, det Vorne, Væxt, Plante; Træ, bes. som opelskes, *Hom.*; 2) alm. Skabning; ds. Barn, *Χαρίτων, Theocr.*; egentl. *neutr.* af — *φυτός*, 3, *adject. verb.* af *φύω*, voren; som kan voxe; 2) avlende, frugtbar.

**φυτοσκαφία, ἡ*, at grave el. hakke omkring en Plante; af — *φυτοσκάφος*, 2, (*σκάπτω*), som graver el. hakker omkring Planterne; alm. som driver Havekunst; 2) *pass.*, *ἡ φυτόσκαφος, sc. γῆ*, om-

gravet Land; — *φυτοσπορία*, ἡ, Plantaen el. at plante, bes. Træer og Viinstokke; af — *φυτοσπόρος*, 2, (σπείρω), som saaer el. planter; bes. som planter Træer el. Viinstokke; 2) *transl.*, den Avlende, Faderen, *Soph.*; o. — *φυτοτροφέω*, er — *φυτοτρόφος*, 2, (τρέφω), som opelsker, pleier, passer Værter, Planter, Træer; — denne Handling, *φυτοτροφία*, ἡ; alm. Havekunst; — (af *φυτόν*).

φυτουργέω, er — *φυτουργός*, 2, (ἔργον), som bearbeider, opelsker, pleier Værterne; df. — *φυτούργημα*, τό, Planternes Pleie, Plantning; — *φυτουργία*, ἡ, Værternes Bearbeidelse og Pleie, Havekunst; — *φυτουργικός*, 3, hørende til φυτουργία el. til en φυτουργός, skikket til Havekunsten: ἡ *φυτουργική*, sc. τέχνη, = φυτουργία; o. — *φυτούργιον*, τό, Urtegaard, Træskole; — *φυτουργός*, 2, see u. φυτουργέω; ὁ *φυτουργός*, Gartner, Viingaardsmand; 2) den første el. naturlige Ophavsmand, *Plat.*; — *φυτοφόρος*, 2, (φέρω), som bærer Værter el. Planter; — *φυτόω*, former til Plante; *pass.*, bliver til Plante; — *φυτών*, ῶνος, ὁ, et med Værter, Træer, Viinstokke beplantet Sted; — *φυτώνυμος*, 2, (ὄνομα), som har sit Navn efter en Plante el. et Træ; o. — *φυτώρειον*, o. *φυτώριον*, τό, (ὤρα), Planteskole, Træskole; — (af *φυτόν*).

φύω, *f.* *φύσω*, *aor.* 1 ἔφυσα, *aor.* 2 *ἔφυν*, (3 *pl. ep.* ἔφῦν f. ἔφυσαν, *ex. Od.* 5, 481), *φῦναι*, *φύς*, o. sild. nat. tilſt *pass.* ἐφύην, φυῆναι, φυείς, men *opt. aor.* *φύην* f. φυίην, *Theocr.* 15, 94, *inc.*; af *pf.* πέφῡκα har *Hom.* 3 *pl. ep.* *πεφύασι*, o. *part. ep.* *πεφυώς*, ῶτος, *fem.* πεφυυῖα; af *præs. inus.* πεφύκω har *Hes.* 3 *pl. impf.* *ἐπέφυκον*; *med.* *φύομαι*; — 1) *transit. in præs. fut.* o. *aor.* 1 *act.*, avler, frembringer, skaber, lader opstaae; ὁ *φύσας*, den Avlende, Faderen; bes. om Jorden: at frembringe, at lade vore el. spire, *Hom.*; ligel. οὐ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι, *καρπόν τε θωυμαστὸν φύειν*, *καὶ ἄνδρας ἀγαθοὺς τὰ πολέμια*, *Herod.* 9, 122; — *b)* at frembringe, at faae, τρίχας, ὀδόντας; γλῶσσαν — *οὐκ ἔφυσε*, den har ikke faaet, d. e. den har ikke Tunge, *Herod.* 2, 68; ogſ. *transl.*, *φρένας φύειν*, at faae Forstand, *Soph.*; *δόξαν φύειν*, at blive stolt, *Herod.*; — *c)* at tildele af el. efter Naturen, *ex.* ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις (ὁ θεός), *Xen. M. S.* 2, 3, 19; — 2) *in med.* *φύομαι*, tilligem. *aor.* 2, *pf.* o. *plqupf. act.*, bliver til; vorer, opstaaer; avles, fødes; *πεφυκέναι τινός*, at nedstamme fra nogen; *φύσει φύεσθαι*, at være frembragt af Naturen, h. *Hom.* bes. om Planter, Blade, o. dl.; ligel. *κέρα* — *πέφυκε*, *Il.* δ, 109; — *b)* bes. bruger *Hom. aor.* 2 i Udtrykkene: ἐν δέ οἱ φῦ χειρί, egentl. vorede-sammen med ham ved Haanden, d. e. tog ham fast i Haanden; ligel. *ἔφυν* (*ep.* f. ἔφυσαν) τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος, *Od.* 10, 397, ogſ. ἐν χείρεσσι *φύοντο*, *ib.* 24, 410; ligel. ὀδὰξ ἐν χείλεσι *φύντες*, bidende sig i Læberne, *Od.*; — *c)* *att.* bes. *in pf.* *πέφυκα*, at være af Naturen el. ved sin Natur saa el. saa beskaffen, *ex.* τὸ πῦρ — καίει, *πέφυκε γὰρ τοιοῦτον*, *Xen.*; φιλοτιμότατος *πεφυκώς*, da han af Naturen var meget ærekiær, *id.*; ἀνθρώπῳ *πεφυκότι*, for Mennesker, som det er af Naturen, el. som det nu engang er; ogſ. *absol.*, οὕτως οὖν *πεφυκότων*, *sc.* τῶν πραγμάτων, da nu dette (af Naturen) forholder sig saaledes, *id.*; — (af φύω er d. gl. *fuo*, hvf. *fui*, *etc.*; fremd. *fio*, *foetus*, *foenus*, *etc.*; ogſ. φέρω, *fero*, o. *gero* henfører man til denne Stamme); — [sædv. ῠ foran en Vocal, ῡ foran en Consonant, dog sild. ogſ. ῡ foran Vocalen].

φῶ, *conj. aor.* 2 til φημί. — *φώγανον*, τό, (φώγω), Kar til at riste el. stege i, Stegepande. — *φώγνυμι*, *φωγνύω*, *φώγω*, o. *φώζω*, *f.* φώξω, o. φώσω, *pf. pass.* πέφωγμαι, o. πέφωσμαι, rister, steger, giør gloende; (besl. m. φαίω, φαύσκω, *focus*, *foveo*, *etc.*). — *φωΐς*, ΐδος, ἡ, *ctr.* φῷς, φῳδός, sædv. *in pl.* *φωΐδες*, φῷδες, (φώζω), Brandblære; brændt sort Plet, *Ar.* — *φωκάδιον*, τό, *dim.* af φώκη, liden Sælhund. — *Φώκαια*, *jon.* Φωκαίη, ἡ, Phocæa, By i Jonien; df. — *Φωκαιεύς*, ogſ. Φωκᾶεύς, έως, ὁ, ogſ. *Φωκαιΐτης*, o. -κᾱΐτης, ου, ὁ, *fem.* *Φωκαιΐς*, ogſ. *Φωκαΐς*, ΐδος, ἡ, Indvaaner af Phocæa; — *φώκαινα*, ἡ, ogſ. φῶκος, ὁ, Brunfisk, etslags Hval. — *Φωκᾱΐτης*, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, ιδος, ἡ, fra Phocis; στατῆρες *Φωκαΐται*, phocisk Guldmont, (af slet Gehalt). — *Φωκεύς*, έως, ὁ, Indvaaner af — *Φωκίς*, ίδος, ἡ, Landskabet Phocis; df. — *adject.* *Φωκικός*, 3. — *φώκη*, ἡ, *phoca*, Sælhund, *Od.* — *φωκίς*, ίδος, ἡ, etslags Pære. — *φῶκται*, etslags ubestemt Ret h. *Luc.*; rimel. af — *φωκτός*, 3, *adject. verb.* af φώγω, ristet, stegt.

φωλάζω, = φωλεύω. — *φωλάς*, άδος, ἡ, (φωλεός), som ligger el. skiuler sig i Leiet; som ligger el. lurer i Baghold; alm. skiult, forborgen; *b)* med Huler el. Smuthuller, hvori man kan skiule sig; 2) etslags Snegl el. Musling. — *φωλεά*, ἡ, = φωλεός. — *φωλεία*, o. φωλία, ἡ, (φωλεύω), Ophold i el. at leve i en Hule; bes. om visse vilde Dyrs Vintersøvn i Huler. — *φωλεός*, ὁ, *plur. heterog.* *φωλεά*, τά, Leie; Smuthul,

Hule, hvori visse vilde Dyr sove deres Vintersøvn; alm. Hul, Smuthul; 2) h. Jonierne: Skolehuus; alm. Forsamlingssted; (besl. m. γωλεός, rimel. ogs. m. ὅλος, o. m. vort huul, Hule, o. m. d. isl. Ból, Bæli).

φώλευσις, ἡ, = φωλεία; af — *φωλεύω*, o. *φωλέω*, ligger el. skiuler mig i en Hule, o. dl.; bes. om visse vilde Dyr, *ex.* om Biørnen: at holde Vintersøvn i et Hie; *b) transl.*, skiuler mig, lurer i et Smuthul el. i Baghold; o. — *φωλεώδης*, 2, (εἶδος), huleagtig; (af φωλεός). — *φωλητήρ*, ῆρος, ὁ, (φωλέω), som er skiult i en Hule; som altid er el. boer paa eet Sted; df. — *φωλητήριον*, τό, = φωλεός, Bem. 2. — *φωλία*, ἡ, = φωλεία. — *φωλίον*, τό, *dim.* af φωλεός, liden Hule, Rævehule. — *φωλίς*, ίδος, ἡ, eenslags Sofist, som skiuler sig i sit eget Sliim.

φωνάεις, *dor.* f. φωνήεις, *Pind.* — *φωνάριον*, τό, *dim.* af φωνή, liden Stemme. — **φωνασκέω*, øver Stemmen, lærer at synge el. declamere; lever efter Lærerens diæteriske Forskrifter; alm. lever regelmæssigen el. ædrueligen, *Plat.*; df. - *φωνασκητής*, οῦ, ὁ, = φωνασκός; — *φωνασκία*, ἡ, Øvelse i Sang; alm. Syngekunsten; o. — *φωνασκικός*, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Syngekunsten; af — *φωνασκός*, ὁ, (φωνή, ἀσκέω), som øver sin egen el. andres Stemme; Læremester i Declamation og Sang, Syngemester.

φωνέω, frembringer en Lyd el. Tone; lyder, toner; θεᾶς ὄπα φωνησάσης, da hun lod Stemmen tone, *Od.* 24, 535; alm. taler høit el. lydeligen; h. *Hom.* sædv. med et andet Verbum, *ex.* ἔπος φάτο φώνησέν τε, o. dl.; alm. hæver Stemmen, raaber, kalder, synger; *b) transit.*, tiltaler; kalder ved Navn; *pass.* kaldes, heder; af — *φωνή*, ἡ, Lyd, Tone; τὴν ἀκοὴν δέχεσθαι πάσας φωνάς, *Xen.*; Sprog, Tale, Stemme; εἶναι τὴν φωνὴν Ἕλληνα, en Græker efter Sproget, *id.*; bes. høi Røst, Raab, Skrig, Krigsskrig, *Hom.*; φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι, *Xen.*; h. *Hom.* ogs om Dyrenes Stemme: Brøl, Giøen, Grynten, o. dl.; (besl. m. φαίνω, φημί, φάος, *etc.*).

φωνήεις, ήεσσα, ῆεν, *ctr.* φωνῆς, *dor.* φωνάεις [ᾱ], *ctr.* φωνᾶς, (φωνή), lydende, tonende; φωνᾶντα βέλη, *Pind.*; *b)* talende, begavet med Sprog el. Mæle; ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῷα, *Xen.*; *c)* τὰ φωνήεντα, *sc.* γράμματα, Vocalerne, *oppon.* ἄφωνα. — *φώνημα*, τό, Lyd, Tone, Tale, Sprog, *Soph.*; o. — *φώνησις*, εως, ἡ, at lyde, tone, tale, raabe; (af φωνέω). — *φωνητήριος*, 3, o. *φωνητικός*, 3, hørende el. skikket til at tone, lyde, tale; alm. = φωνήεις; — *φωνίον*, τό, *dim.* af φωνή, liden Stemme; — *φωνομαχέω*, (μάχη), strider om Ord; df. - *φωνομαχία*, ἡ, Ordstrid; o. — *φωνόμιμος*, 2, (μιμέομαι), som efterligner Stemmen; (af φωνή).

φώρ, ὁ, *gen.* φωρός, en Tyv, *Herod.*; *superl. poët.*, *φωρότατος*, meget tyvagtig; *b)* φώρων λιμήν, en Smuglerhavn ved Athenen, *Dem.*; (df. d. lat. *fur*); df. — *φωρά*, ᾶς, ἡ, Tyveri. — *φώρᾱσις*, ἡ, Opsporen, Opdagelse af en Tyv el. af et Tyveri, ogs. alm. af en Sag; alm. at gribe i Gierningen; af — *φωράω*, *f.* άσω [ᾱ], (φώρ), er - *φωράτης*, οῦ, ὁ, som griber Tyven i Gierningen; som nøiagtigen udforsker og opdager en Sag, bes. et Tyveri. — *φώρης*, ου, ὁ, *poët.* f. φώρ, *Hom. Merc.* — *φωριᾰμός*, ὁ, Kiste, hvori man opbevarer Klædningsstykker, o. dl., *Hom.*; (enten af φώριος, hvori man skiuler, el. af φορέω, hvori man bærer). — *φωρίδιος*, 3, *poët.* f. φώριος, stiaalen. — *φώριον*, τό, Tyveri; *neutr.* af — *φώριος*, 2, (φώρ), stiaalen; *transl.*, som foretages el. nydes i Smug el. hemmeligen, βλέμμα, λέκτρον, o. dl. — *φωρότατος*, 3, see u. φώρ.

φῴς, ἡ, Brandblære, *ctr.* af φωΐς, s. m. s., *pl.* φῷδες, *ctr.* f. φωΐδες. — *φῶς*, ὁ, *gen.* φωτός, *pl.* φῶτες, φωτῶν, *poët.* f. ἀνήρ, Manden, bes. den tappre og dygtige Mand, *Hom.*; dog har *Pind. Ol.* 1, 130, ἄναλκιν - φῶτα; sild. alm. Mennesket; (ent. af φάω, φημί, den Talende, som μέροψ, el. af φύω, den Avlende, el. af φυτόν, *pass.*, Skabning, Menneske). — *φῶς*, τό, *ctr.* af φάος, *gen.* φωτός, Lyset; bes. Dagslyset; Livslyset; εἰς φῶς ἔρχεσθαι, at komme til Verden; εἰς φῶς ἄγειν, at bringe for Lyset; κατὰ φῶς, ved Dagen, *oppon.* νύκτωρ, *Xen.*; *b)* hvad der lyser el. giver Lys, *ex.* brændende Lys, Fakkel, Ild, o. dl., ogs. Vindue; μετατιθέναι φῶτα, at forandre Lysningen el. Vinduerne, *Plut.*; *c) transl.*, Lys, Glæde, Frelse; - *pl.* τὰ φῶτα har *Strab.*; df. — *φώσκω*, som φαύσκω, φαίνω, lyser, skinner i Lys.

φώσσων, ωνος, ὁ, ogs. φώσων, grovt Lerred, Klædning deraf; bes. Seildug, Seil; - *dim.* *φωσσώνιον*, τό, ogs. φωσώνιον, et Stykke grovt Lerred el. Seildug. — *φωστήρ*, ῆρος, ὁ, (φῶς, φώσκω), egentl. den Lysende el. Belysende; df. οἱ φωστῆρες, Himmellysene, Stiernerne; 2) sædv. *transl.*, Aabning, Dør, Vindue, hvorigiennem Lyset kommer; (ogs. d. lat. *fenestra* er rimel. besl. m. φάος, φαίνω). — *φωσφόρεια*, o. *φωσφόρια*, τά, *sc.* ἱερά, Fest med Fak-

kelsptog til Ære for en Guddom med Tilnavnet Φωσφόρος; af — φωσφορέω, er - φωσφόρος, 2, (φῶς, φέρω), som bærer, bringer, giver Lys; fakkelbærende; 2) som subst., ὁ φωσφόρος, sc. ἀστήρ, som bringer Dagslyset, Lucifer, Morgenstiernen. — φώσων, ό, o. φωσώνιον, τό, see u. φώσσων, etc.

φωταγωγέω, er - φωταγωγός, 2, (φῶς, ἄγω), som bærer Lyset foran, som lyser for nogen; som bringer el. giver Lys; - denne Handling, φωταγωγία, ἡ; - hørende el. skikket dertil, φωταγωγικός, 3. — φωταγωγός, 2, see u. φωταγωγέω; 2) ἡ φωταγωγός, sc. θύρα, Lyshul, Vindue. — *φωταύγεια, ἡ, Lysglands; af - φωταυγής, 2, (αὐγή), lysstraalende, skinnende, klar; — φωταψία (f. φωθαψία), ἡ, (ἅπτω), Lysetænden; Fest h. Nygrækerne; — φωτειvοειδής, 2, (εἶδος), lysagtig; af - φωτεινός, 3, lys, lysende, skinnende; ἥλιος, Xen.; men φωτεινὰ σώματα, synlige, tydelige (i Maleriet), oppon. σκοτεινά, id.; o. — φωτεμβολέω, (ἐμβολή, ἐμβάλλω), kaster el. bringer Lys derind; - (af φῶς).

φωτίγγιον, τό, dim. af — φῶτιγξ, ιγγος, ἡ, etslags Tværfløite. —

†φωτίζω, f. ίσω, (φῶς), 1) intr., lyser, glimrer, straaler, skinner; ὁ ἄνθραξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλόξ, Theophr.; 2) belyser, beskinner; transl., bringer for Lyset, beliendtgiør; df. — φώτισμα, τό, Belysning; Daaben, eccl.; — φωτισμός, ό, Belysen; 2) det Belysende, Lyset, LXX; — φωτιστήριον, τό, Belysningssted; 2) Daaben, eccl.; o. — φωτιστικός, 3, belysende, oplysende.

*φωτοβολέω, (βάλλω), udkaster Lys el. Straaler; - denne Handling, φωτοβολία, ἡ; ogs. Lys, Straale; — φωτογονία, ἡ, (γονή), Lysets Frembringelse; — φωτοδοσία, ἡ, (δόσις), at give Lys, Lysen, Belysen; o. - φωτοδότης, ου, ό, Lysets Giver; (af δίδωμι); — φωτοειδής, 2, (εἶδος), ligesom Lys; fuld af Lys; — φωτοποιός, 2, (ποιέω), frembringende Lys, belysende; — φωτοφάνεια, ἡ, (φαίνομαι), Lysets Skin el. Skinnen, Belysning; — φωτοφορέω, er - φωτοφόρος, 2, (φέρω), lysbringende, som φωσφόρος; — φωτοχυσία, ἡ, (χέω), Lysets Udgydelse, rig Belysning; o. — φωτωνυμία, ἡ, (ὄνομα), Benævnelse efter Lyset, eccl.; - (af φῶς). — φωχθείς, part. aor. pass. af φώγω, rister, o. s. v.

X.

X, χ, χῖ, τό, indecl., d. 22de Bogstav i d. græske Alphabet; - som Tal er χ' = 600, men ͵χ = 600000; ogs. findes χ paa Indskrifter f. χίλιοι, 1000; jf. ogs. χιάζω; - foran μ bliver χ sædv. til γ, ex. λέλεγμαι f. λέλεχμαι, dog skrives αὐχμός, etc.; - af Dialectforandringerne anmærkes her flgd.; - a) dor. sættes χ f. θ, ex. ἴχμα f. ἴθμα; (men ὄρνιχος, er gen. af ὄρνιξ); b) att. χ f. κ, ex. σχινδαλμός f. σκινδαλμός; c) omvendt sættes jon. κ f. χ, ex. δέκομαι h. Herod. f. δέχομαι, bf. d. attiske ξενοδοκεῖον, etc.; see ogs. u. χάζομαι; ligel. κιθών f. χιτών, o. fl.; d) ligel. sættes dor. κ f. χ, ex. μουχος f. μυχός, dog ogs. omvendt, ἀτρεχές f. ἀτρεκές; e) fremdeles ombyttes χ undert. m. φ, ex. i τρύχω o. τρύφος, i ὄφις o. ἔχις, o. fl.; f) endel. bliver χ undert. i Lat. til g, ex. i galbanum af χαλβάνη; - [χ m. frgd. kort Vocal danner undert. en lang Stavelse, ex. i ἰαχή, Soph. Oed. T. 1219].

χάδε f. ἔχαδε, o. χαδέειν f. χαδεῖν, ep. ind. o. inf. aor. 2 til χανδάνω, s. m. s.

— χάζομαι, f. χάσομαι, ep. ogs. χάσσομαι, aor. 1 ἐχασάμην, o. ep. af aor. 2 redupl., 3 pl. κεκάδοντο (f. κεχάδ.); - Grundbem. viger, træder el. trækker mig tilbage, flygter, Il.; ogs. ἂψ s. ὀπίσω χάζεσθαι, ib.; oftest c. gen., συλάων, μάχης, o. dl., ogs. ἐκ βελέων, ὑπ' ἔγχεος; ogs. χάζεσθαι ἑτάρων εἰς ἔθνος, at trække sig tilbage til sine Folk, ib.; df. alm. aflader el. afstaaer fra noget, giver efter; - b) att. poët. c. inf., vægrer mig, skyer, frygter, ex. δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι, Eur.; df. nøler, søger Udflugt; — 2) af act. χάζω, bringer til at vige, hår Xen. part. ἀναχάζοντες, ogs. henfører Buttm. hertil aor. 2 κεκαδεῖν, c. gen, at berøve, Il. 11, 334, jf. Od. 21, 153, o. ligel. Læsem. ἔχασσαν, trængte tilbage, Pind. Nem. 10, 129; men fut. κεκαδήσομαι, see u. κήδω; - (af inus. χάω, hvf. ogs. χάος, χανδάνω, χαλάω, etc.).

χαίνω, f. χανοῦμαι, aor. ἔχανον, Hom., pf. κέχηνα; Grundbem. gaber, lukker mig op, springer op; in pf., er el.

staaer aaben; τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, da aabne Jorden sig under mig! oftere h. *Hom.*; — 2) bes. aabner el. opspærrer Munden, πρός τι, for at sluge noget, ogs. af Aftraa efter noget, εἴς τι, *Ar.*; κεχηνέναι πρός τινα, at begabe nogen stindsende el. af Forundring; – *b*) gaber af Dumhed; οἱ κεχηνότες, tosſede el. eenfoldige Mennesker; jf. κεχηναῖοι; – *c*) aabner Munden for at tale, taler, *Hom. Cer.*; ogs. *c. acc.*, δεινὰ ῥήματα χανεῖν, at udstøde Skieldsord, κατά τινος, imod nogen, *Soph. Aj.* 1227; – (*præs.* χαίνω findes først h. *Luc.*, derfor sædv. χάσκω, s. m. s., o. *pf.* κέχηνα; χαίνω er af *inus.* χάω, besl. m. χάος, χανδάνω, *etc.*).

χάϊος, 3, ægte, god, ædel; (laconisk Ordh. *Ar.*, rimel. nærmest besl. m. χάζομαι, o. oprindel. som giver efter, føielig; Biformerne χαιός, χάσιος, glene h. *gramm.*; jf. ogs. χαός). — χάϊος, ὁ, Hyrdestav, *Ap. Rh.*; (Biformerne χαβός, χαμός, h. *Hesych.*). — χαιρεκακέω, er - χαιρέκακος, 2, (χαίρω, κακός), som ἐπιχαιρέκακος, som glæder sig over andres Ulykke, skadefro; ds. — χαιρεκακία, ἡ, Skadefrohed. — χαίρεσκε(ν), *ep.* o. *jon.* f. ἔχαιρε, 3 *sing. impf. act.* til χαίρω.

χαιρετίζω, egentl. siger χαῖρε; ds. alm. hilser, besøger, opvarter nogen, τινά; ds. — χαιρετισμός, ὁ, Hilsen el. at hilse, Besøg, Opvartning, Romernes *salutatio*. — χαιρέφυλλον, τό; ds. h. *Plin. cærefolium*, o. vort Kørvel. — χαιρέω, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af χαίρω. — *χαιρεδών, όνος, ἡ, Glæde, *Ar.*; (formet som ἀλγηδών); — χαιρησιφονέω, (φόνος), glæder mig ved at myrde; — χαιρομυσής, 2, (μύσος), som glæder sig ved det Hæslige, men skal rimel. hede χειρομυσής, *Æsch. Choëph.* 71; o. — χαιροσύνη, ἡ, Glæde, Fornøielse; - (af flgd.).

χαίρω, *f.* χαιρήσω, *aor. (pass.)* ἐχάρην, ds. *pf.* m. *præs.* Betn. κεχάρηκα o. κεχάρημαι, *Ar.*, *part.* κεχαρηκώς, *ep.* κεχαρηώς, ότος; ligel. *ep.* af *aor.* 1 *med.* (ἐχηράμην) 3 *sing.* χήρατο, *Il.* 14, 269, og af *aor.* 2 *redupl. med.* (κεχαρόμην), 3 *pers.* κεχάροντο, κεχάροιτο, *etc.*; ligel. *ep. fut. redupl.* κεχαρησέμεν, *Il.* 15, 98, o. κεχαρήσεται, *Od.* 23, 266; - *part. pf.* κεχαρμένος har *Eur.*; fra *Plut.* findes *aor.* ἐχαίρησα, men *f.* χαρήσομαι er slet og sildigt; — glæder mig, er glad, fornøiet, munter, τινί, *Hom.*, ogs. ἐπί τινι, *Xen.*, over noget, h. *Hom.* ogs. m. tilføiet θυμῷ, ἐν θυμῷ, φρένα, o. dl.; alm. lader mig nøie, er tilfreds, befinder mig vel ved noget, τινί; ogs. om en Plante: χαίρει ὑφάμμοις χωρίοις, er, vorer, findes der gierne el. ofte; - f. *dat.* findes ogs. *att. poët. acc.*; jf. ogs. *Il.* 21, 347, (hvor *Heyn.* urigtigen interpunkterer efter δέ); – *b*) *c. part.*, χαίρω ἀκούσας, glæder mig ved at høre, hører gierne, jf. *Od.* 14, 377; men bes. *att.* udtrykker χαίρειν *c. part.*, at man finder Behag i den Handling, som *part.* udtrykker, el. at man giør noget gierne, *ex.* χαίρω πράττων καὶ ὁρῶν, giør og seer gierne; ὁ θεὸς χαίρει τοὺς μικροὺς μεγάλους ποιῶν, pleier at giøre de Smaa store, *Xen.*; – *c*) οὐ χαιρήσεις, o. omskrivende, οὐ χαίρων ἀπαλλάξεις, du vil komme slet derfra; οὐδέ τιν' οἴω Τρώων χαιρήσειν, at nogen af dem vil kunne glæde sig el. giøre sig til, (med Lune), *Il.* 20, 363; χαίροντα ἀπαλλάττειν, at komme vel derfra; – *d*) *imperat.* χαῖρε, (χαίρετον, χαίρετε), som Hilsen og Ønske for nogens Vel: vær hilset el. velsignet! det gaae dig vel! lev vel! o. dl., d. lat. *salve* o. *vale*; ogs. forstærket: οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, *Od.* 24, 402; ogs. *c. dat.*, χαῖρε, γύναι, φιλότητι, velsignet være dit Favntag el. din Kiærlighed! *ib.* 11, 248; – men ogs. omvendt udtrykker χαῖρε, χαιρέτω (ved Euphemisme), Uvillie, Afsky, o. dl., ligesom d. lat. *valeat* s. *pereat! abeat in malam rem!* faae han en Skam! gaae han til -! o. dl.; – *e*) *inf.* χαίρειν, at hilse; ἀλλήλοις χαίρειν προεῖπον, de hilsede hverandre, *Xen.*; bes. i et Brevs Overskrift, *ex.* Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν, *sc.* λέγει, *salutem (dicit)*, *salvere (jubet)*; – men ogs. omvendt (ved Euphemisme el. ironisk) χαίρειν ἐᾶν s. κελεύειν τινά o. τι, at give en god Dag, at lade fare, at foragte; ogs. χαίρειν λέγειν, εἰπεῖν, φράσαι τινί s. τινά, forstærk. πολλὰ s. μακρὰν χαίρειν φρ. τ., o. dl.; - (ds. er χαρά, χάρις, χάρμα, o. d. lat. *carus*).

χαίτη, ἡ, langt, flagrende Haar; h. Dyrene, Man; paa Træerne, Løv; (skal være af χέω, el. besl. m. χαλάω); ds. — χαιτήεις, εσσα, εν, *dor.* χαιτάεις, men χαιτόεις, *inc.*, med langt, flagrende Haar, h. *Pind. epith.* til Apollo; o. — χαίτωμα, τό, (som af χαιτόω), = χαῖται, *Æsch.* — † χάλαζα, ἡ, (χαλάω), Hagl, *grando*, *Il.*; *transl.*, hvad der falder som Hagl, om Pile, o. dl.; ἐπῶν χάλαζαι, Hagl af Skieldsord, *Ar.*; – 2) af Liigheden; *a*) Finner i Flesk; *b*) Bygkorn paa Øielaaget; *c*) den haarde Kierne i Elfenbeen; ds. — χαλαζαῖος, 3, χαλαζαία φηγός, som modstaaer Hagl og Storm, *Orph.*; — χαλαζάω, hagler, behagler; — χαλαζεπής, 2, (ἔπος), der udslynger Skieldsord som Hagl, *poët.*; — χαλαζήεις, εσσα, εν,

dor. χαλαζάεις, som ligner Hagl; tyk el. tæt som Hagl, φόνος, *Pind.*, σκορπίος, hvis Bid foraarsager Feberkulde, *Nic.*; — χαλάζιον, τό, *dim.* af χάλαζα; o. — χαλαζίτης, ου, ὁ, *fem.* -ζῖτις, ιδος, ἡ, haglagtig, ligesom Hagl.

χαλαζοβολέω, kaster med Hagl; af — χαλαζοβόλος, 2, (βάλλω), som kaster med Hagl, som behagler; 2) *pass.*, χαλαζόβολος, truffen af Hagl, behaglet; — χαλαζοκοπέω, (κόπτω), nedhagler, knuser, nedslaaer med Hagl; df. — χαλαζοκοπία, ἡ, Haglslag, *calamitas*; — χαλαζο-φύλαξ, ακος, ὁ, som iagttager Haglen (for at undgaae den); — χαλαζόω, behagler; *in pass.*, *a)* udsættes for Hagl; *b)* har Tinter i Kiødet; o. — χαλαζώδης, 2, (εἶδος), haglagtig; 2) tintet. — χαλαίνω, *poët.* f. χαλάω; ῥυτὰ χαλαίνοντες, *Hes. Sc.* 308. — χαλαίπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (χαλάω, πούς), med slappe el. slæbende Fødder, haltende, *Nic.*, dog m. *lect. var.* χυλοίπους o. χυλοίπους. — χᾱλαργός, 2, *dor.* f. χηλαργός, (χηλή, ἀργός), med hurtige el. med hvide Fødder, *Soph.*

χᾰλᾰρός, 3, *adv.* -ρῶς, (χαλάω), slappet, slap, løs, lam; ἄρθρα χαλαρά, forvredne Lemmer; *transl.*, ἁρμονίαι χαλαραί, bløde, kraftløse Melodier, *Plat.*; df. — χαλαρότης, ητος, ἡ, Slaphed, Slappelse, løs Beskaffenhed. — *χάλασις, ἡ, Slappen, Løsnen, Nedspænden; ogs. at være slap el. løs, Slappelse; χάλασις ἄρθρων, Forvridning; *b)* Udvidelse (af det Sammentrukne); — χάλασμα, τό, Nedspændelse, Slappelse, Forvridning; — χαλασμός, ὁ, = χάλασις; — χαλαστήρια, τά, *sc.* σχοινία, Line, hvormed man nedlader en Falddør, *oppon.* ἀνασπαστήρια; — χαλαστικός, 3, nedspændende, slappende; o. — χαλαστός, 3, nedspændt, løsnet, løs; 2) som kan nedspændes el. løsnes; τὸ χαλαστόν, en Kiæde, LXX. — χαλαστραῖον, τό, *sc.* νίτρον s. ῥύμμα, etslags Jordsalt, der brugtes som Sæbe, og som bes. fandtes ved — Χαλάστρα, ἡ, et Sted i Macedonien. — χαλατονέω, (χαλάω, τόνος), aftager i Spænding.

χαλάω, *f.* άσω [ᾰ], *dor.* άξω, løsner, slapper, nedspænder, βιόν, τόξα, *Hom. Ap.*, πτέρυγα, lader Vingen synke, *Pind.*, τινὰ ἐκ δεσμῶν, løslader, *Æsch.*; χαλινὸν χαλᾶν, at slappe el. give Tøilen; *b)* om det Sammentrukne o. hvad der slutter tæt sammen: udvider, aabner; χαλᾶν μέτωπον, at glatte Panden; *c) transl.*, χαλᾶν τὴν ὀργήν, at lade Vreden fare; *d) pass.*, σῶμα κεχαλασμένον, afkræftet Legeme; λίθος κεχαλασμένος, som har tabt sin Haardhed; — 2) *intr.*, bliver slap el. løs, gaaer løs, nedspændes, taber Kraft og Spænding; *b)* at gaae fra hinanden, at gabe, at staae aaben; *c) transl.*, at aflade fra noget, τινός, *ex.* χαλᾶν ὀργῆς; χαλᾶν τινι, at give efter for nogen; at tilgive nogen; χάλα τοῖς τοκεῦσι, bær over med el. tilgiv min Moder, *Eur. Hec.* 407.

χαλβάνη, ἡ, *galbanum*, en harpixagtig Saft af en Skiermplante; — χαλβανὶς ῥίζα, Roden af denne Plante; — χαλβανόεις, εσσα, εν, tagen af el. tilavet med Saften deraf. — Χαλδαῖος, ὁ, Chaldæer; *transl.*, Stiernetyder, Astrolog, see *Cic. de Divin.*, 1, 1. — χαλεπαίνω, *f.* ἀνῶ, egentl. er tung, falder besværlig, bryder løs, *ex.* om Stormen, *Il.* 14, 399; sædv. om Mennesker: er besværlig, hadsk, fiendsk, τινί, ogs. πρός τινα, imod nogen, ἐπί τινι, vredes over noget; behandler haardt el. krænkende, *ex.* ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, har fornærmet først, *Il.* 19, 183; alm. er vred el. arrig; οὐ χαλεπαίνοντα δεῖ, ἀλλὰ πραΰνοντα διδάσκειν, *Xen.*; ligel. *in med.*, *id.*; — 2) sield. *transit.*, *a)* giør vred, opbringer; behandler fiendtligen, trykker; *b)* giør en Sag besværlig, hindrer den; jf. χαλέπτω; o. — χαλεπήρης, s. -ηρής, 2, (ἄρω), *poët.* f. χαλεπός, egentl. forbunden med Egenskaben χαλεπός; (af flgd.).

χαλεπός, 3, *adv.* -πῶς, tung, besværlig; df. *a)* forbunden med Anstrængelse og Møie, *ex.* χαλεπὰ κτήματα, χρήσιμα δέ, *Xen.*; møisommelig, farlig, *c. inf.*, ogs. m. *acc. c. inf.*, *ex. Il.* 16, 620; — *b)* trykkende, ubehagelig, skadelig, ond, θύελλα, γῆρας, δεσμός, o. dl., *Hom.*; χαλεπὸς μῦθος, χαλεπὰ ἔπεα, haard Tale, Trusler, Skieldsord, *id.*; χαλεπὴ φημίς, ond Omtale, *Od.*; om Saar, ondartet; τὰ χαλεπά, Besværligheder; Trængsler, Farer, Lidelser; — *c)* om Personer: vanskelig at omgaaes, gnaven, fortrædelig, *difficilis*; ogs. vredagtig, heftig, opbragt, fiendsk, τινί, imod nogen, *Od.*; χαλεπῶς ἔχειν τινί s. πρός τινα, at være vred paa el. opbragt imod nogen, ἐπί τινι, over noget; χαλεπῶς φέρειν τι, at optage noget ilde, at harmes over noget; *adv. compar.* χαλεπωτέρως, *Thuc.*; (muligen af χάω, χαλάω, at staae ud fra hinanden, jf. χαλάω, Bem. 2, *b)*.

χαλεπότης, ητος, ἡ, (χαλεπός), Besværlighed, Møisommelighed; *b)* sædv. om Mennesker: Uomgængelighed, Vrantenhed, stødende el. ubehageligt Væsen, Arrighed, Haardhed, Strænghed; Vildhed, Heftighed, Grovhed. — χαλέπτω, *poët.*, bes. *ep.* f. χαλεπαίνω, 1) sædv. *transit.*, *a)* trænger, trykker, bringer i Ulykke,

τινά, ex. θεῶν ὅστις σε χαλέπτει, forfølger dig, *Od.* 4, 423; fornedrer, ydmyger, *Hes. Op.* 5; *b)* gior vred, opbringer; 2) *in med.*, sild. ogs. *in act.*; *intr.*, vredes, er el. bliver vred, opbragt, utilfreds, τινί, over noget.

χαλίκραιος, 3, o. χαλίκρᾶτος, *jon.* -κρητος, 2, (χάλις, κεράννυμι), om Viin, som ἄκρατος, ublandet, *merus*; *compar irr.*, χαλικρότερος, *Nic.* — χαλικώδης, 2, (εἶδος), i smaa Stykker, Brokker, Masser; o. — χαλίκωμα, τό, (som af χαλικόω), sædv. *in pl.*, χαλικώματα, smaa Stene til Fylding, naar man bygger, Bygningsgruus, *cæmenta*; (af χάλιξ). — χαλιμάς, άδος, ἡ, o. χαλίμη, ἡ, (χάλις), beruset Qvinde; bes. Bacchantinde; ogs. alm. rasende el. udsvævende Fruentimmer; ds. - χαλιμάζειν, at opføre sig saaledes.

*χᾰλῑνᾰγωγέω, (ἄγω), fører, leder, styrer ved en Tomme; — χαλῑνίτης, ου, ὁ, *fem.* -νῖτις, ιδος, ἡ, af el. paa en Tomme, horende til, lignende en Tomme; o. — χαλινοποιητική, ἡ; *sc.* τέχνη, den Kunst, som drives af en - χαλῑνοποιός, 2, (ποιέω), som gior Tommer el. Bidsler; af — χᾰλῑνός, ὁ, Tomme, Bidsel, bes. Mundbidet; ogs. *in pl.*; χαλινοὺς s. χαλινὸν χαλᾶν, διδόναι, ἐπιδιδόναι, at slappe el. give Toilen; ogs. om Hesten: τοῖς χαλινοῖς πείθεσθαι, at lystre Tommen, *Xen.*; ogs. *transl.*, hvad der indskrænker, fører, styrer, *ex.* παρθενίας χαλινός, *Pind.*; ψυχῆς χαλινὸς ὁ νοῦς; 2) Mundvigen; 3) Slangernes Gifttænder, som sidde ved Mundvigen; - *poët.* findes ogs. *pl. metapl.*, τὰ χαλινά; - (af χαλάω, egentl. hvad man løsner, slapper, loslader).

*χαλῑνοφάγος, 2, (φαγεῖν), tyggende Tommen, Bidslet, Mundbidet, στόμα, *Call.*; — χαλινοφόρος, 2, (φέρω), bærende Tomme el. Bidsel; o. - χαλινόω, lægger Tomme el. Bidsel (paa Hesten); 2) styrer med Tomme el. Bidsel; - denne Handling, χαλίνωσις, ἡ; (af χαλινόω). — χαλινωτήρια, τά, (χαλινόω), *sc.* σχοινία, νεῶν, de Touge el. Liner, hvormed man bandt Skibe til Strandbreden, *Eur.*; ogs. alm. = χαλινοί. — χάλιξ [ᾰ], ικος, ὁ, o. ἡ, liden Steen; Kiselsteen; Marksteen; Muursteen; Kalksteen, ulæsket Kalk; (besl. m. κάχληξ, *etc.*; ds. *calx, calculus*). — χάλις [ᾰ], ιος, ὁ, reen el. ublandet Viin; *merum*; 2) *epith.* til Bacchus; (rimel. af χαλάω, ligesom Λυαῖος af λύω).

χᾰλιφρονέω, er letsindig, daarlig, uklog; *part.* χαλιφρονέων, *Od.* 23, 13; ds. - χαλιφροσύνη, ἡ, Letsindighed, Daarlighed, bes ungdommelig Uforstandighed og Overilelse, *Od.*; af — χαλίφρων, ονος, ὁ, ἡ, (χαλάω, φρήν) egentl. med slap el. toileløs Aand; ds. letsindig, daarlig, ubetænksom, m. νήπιος. barnagtig, *Od.*; *oppon.* σώφρων; 2) sild. *poët.*, eftergivende; jf. χαλάω, Bem. 2, *b, c.* — χαλκανθές, έος, τό, sædv. χαλκάνθη, ἡ, ogs. χάλκανθον, τό, o. χάλανθος, ὁ, o. ἡ, (χαλκός, ἄνθος), Kobbervitriolvand, (hvoraf man tilbereder Blæk og Skomagersværte); derim. er χαλκοῦ ἄνθος, de Korn, som danne sig paa Overfladen af det smeltede og afkølede Kobber; ds. — χαλκανθώδης, 2, (εἶδος), som ligner χάλκανθον.

χαλκάρματος, 2, (ἅρμα), med Kobbervogn, som kiorer paa en Kobbervogn, *Pind.*; — χάλκασπις, ιδος, ὁ, ἡ, (ἀσπίς), med Kobberskiold, *id.*; o. — χαλκέγχης, 2, (ἔγχος), med Kobberlandse, *Eur.*; (af χαλκός). — χαλκεία, ἡ, (χαλκεύω), at smede, Smedehaandværket, *Plat.* — χαλκεῖον, τὸ, *jon.* χαλκήϊον, Smedeværksted, Smede, *Herod.*; 2) Kar, Kiedel, Potte af Kobber, o. dl., *id.*; *b)* Kobbertavle, bes. Metalspeil; 3) τὰ χαλκεῖα, *sc.* ἱερά, en Fest i Athenen, ligesom Romernes *Vulcanalia*; egentl. *neutr.* af — χάλκειος, 3, *poët.* f. χάλκεος, *jon.* χαλκήϊος, (χαλκός), giort af Kobber el. Malm, *ex.* χαλκήϊα ὅπλα, *Od.*; χαλκήϊος δόμος, = χαλκεῖον, Smede, *ib.* 18, 328; 2) som *subst.*, et slags tidselagtig Plante.

χαλκέλατος, 2, *poët.* f. χαλκήλατος, *Pind.* — *χαλκεμβολάς, άδος, ἡ, bes. *fem. poët.* af - χαλκέμβολος, 2, (ἔμβολος), med en Kobberskibssnabel; — χαλκέντερος, 2, (ἔντερον), med Indvolde af Jern; *transl.*, med ubetvingelig Flid og Taalmodighed; o. — χαλκεντεύς, έως, ὁ, *inc.*, sædv. χαλκεντής, οῦ, ὁ, (ἔντεα), med Vaaben el. Rustning af Kobber, *Pind.*; (af χαλκός). — *χαλκεόγομφος, 2, (γόμφος), fastgiort med Kobbernagler, *poët.*; — χαλκεοθέμεθλος, 2, (θέμεθλον), med Grundlag af Kobber; — χαλκεόθυμος, 2, (θυμός), med malmfast el. urokkeligt Mod; — χαλκεοθώραξ, ᾱκος, ὁ, ἡ, *ep.* o. *jon.* -θώρηξ, (θώραξ), med Brystharnisk af Kobber, *Il.*; — χαλκεοκάρδιος, 2, (καρδία), med uforfærdet Hierte, *Theocr.*; — χαλκεομίτρας, ου, ὁ, *Pind.*, *jon.* -μίτρης, ogs. -μίτωρ, ορος, ὁ, (μίτρα), med Giord, Hovedbind, Hielm af Kobber; — χαλκεόνωτος, 2, (νῶτος), med Kobberryg; — χαλκεόπεζος, 2, (πέζα), med Kobberfødder; o. — χαλκεόπλος, 2, (ὅπλον), med Vaaben el. Rustning af Kobber, *Eur.*; - (af flgd).

χάλκεος, 3, ogs 2, *att. ctr.* χαλκοῦς, ῆ, οῦν, (χαλκός), af Kobber, giort deraf;

χάλκεον ἱστάναι τινά, at reise nogen en Kobberstøtte; b) transl., malmstærk, d. e. meget stærk, fast, haard; ἦτορ χάλκ., udholdende, Il., ὄψ χαλκ., giennemtrængende, ib., ὕπνος χάλκ., Dødssøvnen, ib.; men χάλκεος Ἄρης h. Hom., ligesom χάλκειοι ἄνδρες h. Herod., kan ogs. hede, i Kobberrustning; df. — χαλκεοτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη), Kunstner i Metal el. Erts, epith. til Hephaistos; o. — χαλκεόφωνος, 2, (φωνή), med Kobberstemme, d. e. med klar og stærk Stemme, Il.

χάλκευμα, τό, (χαλκεύω), Huusgeraad, Kar, Værktøi af Kobber, Æsch.; — χαλκεύς, έως, ὁ, (χαλκός), Kobbersmed, ogs. ἀνὴρ χαλκεύς, ἄνδρες χαλκῆες, Hom.; alm. Metalarbeider, df. ogs. Guldsmed, Od. 3, 432; sild. bes. Jernsmed; b) transl., som forfærdiger noget; 2) Navnet paa etslags Sofist, Opp. — *χαλκευτήρ, ῆρος, ὁ, = χαλκευτής; df. — χαλκευτήριον, τό, = χαλκεῖον, Smede; — χαλκευτής, οῦ, ὁ, som χαλκεύς, Smed; ogs. transl., χαλκ. ὕμνων, poët.; — χαλκευτικός, 3, hørende til en Smed el. til hans Kunst, øvet deri, dygtig dertil; ἡ χαλκευτική, sc. τέχνη, Smedekunsten, Smedehaandværket; o. — χαλκευτός, 3, adject. verb., forarbeidet el. smedet af Metal el. Jern; alm. forarbeidet; af — χαλκεύω, (χαλκεύς, χαλκός), arbeider i Metal el. Kobber, forarbeider el. smeder deraf, δαίδαλα πολλά, Il. 18, 400; 2) intr., er Smed, øver Smedehaandværket. — χαλκεών, ῶνος, ὁ, ep. f. χαλκεῖον, Smede, Od.

χάλκη, ἡ, som κάλχη, Purpursnegl; 2) etslags Blomst, Nic. — χαλκήϊον, τό, o. χαλκήϊος, 3, jon. f. χαλκεῖον, χάλκειος. — χαλκήλατος, 2, (ἐλαύνω), dreven, smedet af Erts el. Kobber, Ar.; o. — χαλκήρης, 2, (ἄρω), forsynet, sammenføiet, befæstet med Erts el. Kobber, h. Hom. om forskiellige Vaaben; sild. ogs. med Vaaben af Malm el. Kobber; (af χαλκός). — Χαλκιδεύς, ὁ, Indvaaner af Chalcis; df. — Χαλκιδίζω, efterligner Indvaanerne i Ch., holder med dem. — Χαλκιδικός, 3, adject. af Χαλκίς, som er fra Chalcis. — χαλκίζω, f. ίσω, glindser el. lyder som Kobber; φωνὴ χαλκίζουσα, stærk og klar Stemme; b) spiller med en Kobbermont, sf. χαλκισμός; — χαλκιναῖος, 2, (ναός), = χαλκίοικος; — χαλκίνδα, adv., sædv. m. παίζειν, at spille Spillet χαλκισμός, s. m. s.; o. — χαλκίοικος, 2, (οἶκος), som boer i et Huus el. Tempel af Kobber, i Laced. epith. til Athene; (af χαλκός).

*χαλκίον, τό, 1) som χαλκεῖον o. χάλκευμα, forarbeidet Kobber, Kobber= el. Metalarbeide, Kobberkar, o. dl.; 2) Kobbermønt, Kobberpenge; πονηρὰ χαλκία, Ar.; o. — χαλκίς, ίδος, ἡ, Navnet paa en ubestemt Fugl, Il. 14, 291; (rimel. af dens Kobberfarve, el. af dens giennemtrængende Stemme); 3) etslags Fisk, rimel. af Sildeslægten; 4) etslags Fiirbeen; 5) i Laced., en Slavinde; 6) Χαλκίς, ίδος, ἡ, Byen Chalcis paa Euboea; (rimel. af de derved liggende Kobberværker); - (af χαλκός). — χαλκισμός, ὁ, (χαλκίζω), Spil el. Leg med en Kobbermont, som man dreier om og griber i Faldet paa den udstrakte Finger. — χαλκίτης, ου, ὁ, fem. χαλκῖτις, ιδος, ἡ, (χαλκός), kobberholdig; λίθος χαλκίτης, Kobbersteen, Kobbererts; 2) χαλκῖτις στυπτηρία, etslags Vitriolerts.

χαλκοάρης [ἄρ], 2, poët. forlæng. af χαλκήρης, Pind.; — χαλκοβάρεια, ἡ, (som af χαλκόβαρυς), h. Hom. bes. fem. til — χαλκοβαρής, (βαρύς), tung af Kobber, alm. af Kobber, ἰός, Hom.; — χαλκοβατής, 2, (βαίνω), staaende el. begrundet paa Malm, malmfast, grundfast; h. Hom. epith. til Zeus's Bolig; ogs. om Alcinous's Slot, Od. 13, 4; men kunde ogs. forklares som χαλκόπεδος; — χαλκοβόας, ου, ὁ, (βοή), som χαλκόφωνος, med Kobberstemme, med stærk Stemme, Soph. — χαλκογένειος, 2, o. χαλκόγενυς, υ, gen. υος, (γένειον, γένυς), med Kiæver el. Tænder af Kobber, ἄγκυρα, Pind.; — χαλκογλώχιν, ῖνος, ὁ, ἡ, (γλωχίν), med Kobber= el. Malmspids, μελίη, Il.; o. — χαλκογράφος, 2, (γράφω), nygiort Ord, hvorm. man urigtigen betegner en Bogtrykker, rigtigere en Kobberstikker; - (af χαλκός).

χαλκοδαίδαλος, 2, (δαίδαλος), som forarbeider kunstigen i Erts, τέχνη, poët.; — χαλκοδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω), som betvinger, d. e. angriber, skærper, hvæsser Erts el. Kobber; Pind. Isthm. 6, 108, forbindes χαλκοδάμας ἀκόνα, el. masc. adject. m. fem. subst.; — χαλκόδεσμος, 2, (δεσμός), o. χαλκόδετος, 2, (δέω), bunden, forbunden, befæstet med Erts el. Kobber, indfattet deri, Trag.; — χαλκόδους, o. χαλκόδων, οντος, ὁ, ἡ, = χαλκώδων, s. m. s., inc.; — χαλκοειδής, 2, (εἶδος), kobberagtig, ligesom Erts el. Kobber; — χαλκοθήκη, ἡ, Giemmested for Kobber el. Kobberkar; — χαλκόθροος, 2, (θρόος), der toner el. lyder som Kobber; — χαλκοθώραξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, som χαλκεοθώραξ, med Kobberharnisk, Soph.; — χαλκοκέραυνος, 2, (κεραυνός), med vældigt Tordenslag, vældigt larmende,

Æsch.; v. — χαλκοκνήμῖδες, οἱ, (κνημίς), med Kobberbeenskinner; - (af χαλκός).

*χαλκοκόλλητος, 2, (κολλάω), sammenloddet med Kobber; — χαλκοκορυστής, οῦ, ὁ, (κορύσσω), med el. i Kobberrustning, *Il.*; — χαλκόκρᾱς, ατος, ὁ, ἡ, v. χαλκόκρᾱτος, 2, (κεράννυμι), blandet med Erts el. Kobber; — χαλκόκροτος, 2, (κροτέω), tonende, larmende med el. af Erts, omtonet deraf, *Pind.*; men χαλκόκροτοι ἵπποι h. *Ar.*, rimel. med lydende Hovslag; 2) slaaen, smedet af Erts el. Kobber; — χαλκόκτῠπος, 2, (κτυπέω), = χαλκόκροτος; — χαλκολογέω, er - χαλκολόγος, 2, (λέγω), som indsamler, inddriver Kobber, Kobberpenge, Penge; en Vexelerer; — χαλκόλοφος, 2, (λόφος), med Hielmkam af Kobber; — χαλκομίτρας, ου, ὁ, v. -μιτρος, 2, = χαλκεομίτρας, *etc.*; — χαλκόμυια, ἡ, (μυῖα), en Flueart med grønglindsende Metalfarve; v. — χαλκόνωτος, 2, = χαλκεόνωτος, ἀσπίς, *Eur.*; (af χαλκός).

*χαλκοπᾰγής, 2, (πήγνυμι), sammenføiet, alm. giort af Erts el. Kobber; — χαλκοπάρειος [πᾰ], 2, *jon.* -πάρηος, *dor.* -πάραος, (παρειά), med Kinder, Sider, Sidestykker af Erts el. Kobber, κυνέη, κόρυς, *Hom.*; — χαλκόπεδος, 2, (πέδον), med Gulv af Erts el. Kobber, ἕδρα θεῶν, *Pind.*; — χαλκοπέτᾰλος, 2; (πέταλον), med Blade el. Plader af Erts el. Kobber; — χαλκοπλάστης, ου, ὁ; (πλάσσω), Kunstner i Erts el. Kobber, LXX; — χαλκόπλευρος, 2, (πλευρά), med Sider af Erts el. Kobber; — χαλκοπληθής, 2, (πλῆθος), opfyldt el. beladt med Kobber; i fuld Kobberrustning, *Eur.*; — χαλκόπληκτος, 2, *dor.* -πλακτος, (πλήσσω), slaaen, truffen, saaret af Erts el. Kobber; 2) som χαλκήλατος, smedet af Erts el. Kobber, *Soph.*; — χαλκόπους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, *gen.* -ποδος, (πούς), med Fødder el. Hove af Kobber, om Hesten, *Il.*; 2) med malmfast, ubevægeligt Skridt, Ἐριννύς, *Soph.*; — χαλκοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), med Kobberpande, d. e. uforskammet, jf. *Catull. ferreum os*; — χαλκόπρωρος, 2, (πρώρα), med Fordeel el. Snabel af Kobber, bes. om Skibe; — χαλκόπῡγος, 2, (πυγή), som sidder utrætteligen ved sit Arbeide; jf. χαλκέντερος; — χαλκόπῠλος, 2, (πύλη), med Porte el. Døre af Kobber, *Herod.*; χαλκόπυλος θεά, som χαλκίοικος, *epith.* til Athene, *Eur.*; — χαλκοπώγων, ωνος, ὁ, Kobberskæg, Rødskæg, *ahenobarbus*; v. — χαλκοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), Kobberhandler; - (af flgd.).

χαλκός, οῦ, ὁ, Erts, Metal, Malm, bes. Kobber, ἐρυθρός, αἴθοψ, af dets Farve, *Hom.*; *poët.* bruges ogs. χαλκός, χάλκεος, *etc.*, f. σίδηρος, σιδήρεος, Jern, af Jern, o. s. v.; - sild. adskilte man χαλκὸς μέλας, almindeligt el. simpelt Kobber, som ogs. hed χαλκὸς Κύπριος, (fordi man fik det første Kobber fra Cypern, df. ogs. d. lat. *cuprum* o. vort Kobber); χαλκὸς λευκός, etslags Prindsmetal; χαλκ. ἐρυθρός, Messing; v. χαλκ. κεκραμένος, blandet Kobber, korinthisk Erts, Bronze; — 2) hvad der er giort af Erts, Metal el. Kobber, bes. Kobberkar o. Kobbervaaben, *Hom.*; — b) Kobbermont, = $\frac{1}{8}$ Obol; ogs. alm. Kobberpenge; - (rimel. af χαλάω, formedelst Kobberets Ductilitæt).

*χαλκοσκελής, 2, (σκέλος), med Kobberbeen, *Soph.*; — χαλκοστέφανος, 2, (στέφανος), omkrandset, omgiven, bedækket med Kobber el. Erts; — χαλκόστομος, 2, (στόμα), med Mund, Munding, Aabning af Kobber, κώδων, *Soph.*; — χαλκότευκτος, 2, (τεύχω), giort af Erts el. Kobber, *Soph.*; — χαλκοτευχής, 2, (τεῦχος), med el. i en Kobberrustning; — χαλκότονον, τό, (τείνω), etslags Maskine, som sættes i Bevægelse ved elastiske Kobberplader, *fibulæ*; — χαλκότοξος, 2, (τόξον), med Bue af Erts; *Pind.*; — χαλκοτόρευτος, 2, (τορεύω), dreven, formet af Erts el. Kobber; v. — χαλκοτορέω, driver, former af Erts el. Kobber; af — χαλκότορος, 2, (τείρω), forarbeidet af Erts el. Kobber, ξίφος, *Pind.*; 2) giennemboret, foraarsaget af et Kobbervaaben, ὠτειλαί, *Opp.*; - (af χαλκός).

χαλκοτῠπεῖον, τό, Smedeværksted, Smede; af - χαλκοτῠπέω; 1) er - χαλκότῠπος, 2, (χαλκός, τύπτω), som slaaer, hamrer, smeder Erts el. Kobber; - 2) *transl.*, bevirker, τιμάς, *Plut.* — χαλκοτυπία, ἡ, (χαλκότυπος), at saare el. saares med Sværd. — χαλκοτυπική, ἡ, *sc.* τέχνη, Smedehaandværket; v. — χαλκοτύπιον, τό, = χαλκοτυπεῖον; af - χαλκοτύπος, 2, see u. χαλκοτυπέω; ὁ χαλκοτύπος, Kobbersmed, ogs. alm. Smed, jf. χαλκεύς; — 2) *pass.*, χαλκότυπος, 2, *a)* slaaen med Kobbervaaben, ὠτειλαί, *Il.*; χαλκότ. μανία, Afsindighed ifølge Larmen af (Korybanternes) sammenslaaede κύμβαλα; *b)* slaaen, hamret, dreven af Erts el. Kobber. — χαλκουργεῖον, τό, Kobbermine; Kobberbiergværk; af — χαλκουργέω, er - χαλκουργός, 2, (χαλκός, ἔργον), som forarbeider Erts el. Kobber, som arbeider deri; ὁ χαλκουρ-

γός, Kobbersmed; df. — χαλκούργημα, τό, Kobberarbeide, Kobberkar, o. dl.; — χαλκουργία, ἡ, Arbeide el. at arbeide i Kobber; o. — χαλκουργικός, 3, hørende, skikket til en Kobbersmed el. til hans Kunst; ἡ χαλκουργική, sc. τέχνη, Kobbersmedens Haandværk el. Kunst. — χαλκουργός, 2, see u. χαλκουργέω.

χαλκοῦς, ῆ, οῦν, att. ctr. af χάλκεος, s. m. s.; 2) som subst. ὁ χαλκοῦς, en Kobbermont. — χαλκοφάλαρος, 2, (φαλαρός), glindsende af Erts el. Kobber, smykket dermed, δώματα, Ar.; o. — χαλκοφανής, 2, (φαίνομαι), af Udseende som Erts el. Kobber; (af χαλκός). — χαλκόφι, ep. f. χαλκοῦ, gen. af χαλκός, af, fra Kobberet, Il. 11, 351. — * χαλκοφόρος, 2, (φέρω), frembringende Kobber, rig paa Kobber; — χαλκόφωνος, 2, = χαλκεόφωνος; — χαλκοχάρμης, ου, ὁ, dor. -χάρμας, ent. af χάρμη, som kæmper med Kobbervaaben, el. af χάρμα, som glæder sig derved, πόλεμος, ξένοι, Pind.; — χαλκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών), med el. i en Kobberharnisk, Il.; alm. overtrukken med Kobber; — χαλκόχυτος, 2, (χέω), gydet, støbt af Erts el. Kobber; — χαλκόω, forfærdiger af Erts el. Kobber, πόρτιν, Anal.; befæster med Erts el. Kobber; pass., at blive til Kobber; χαλκωθείς, bedækket med Kobber, i Kobberharnisk, Pind.; — χαλκώδης, 2, (εἶδος), ctr. f. χαλκοειδής; o. — χαλκώδων, οντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς), med Tænder el. Tagger af Kobber; - (af χαλκός).

χάλκωμα, τό, (χαλκόω), hvad der er giort af Erts el. Kobber; Kar, Værktøi, Plade, bes. Badekiedel af Kobber; - dim. χαλκωμάτιον, τό. — χαλκώνητος, 2, (ὠνέομαι), kiøbt for Kobber el. Penge; — χαλκῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ), med Negler, Kløer, Hove af Kobber; o. — χαλκωρυχεῖον, o. -ωρύχιον, τό, Kobbergrube, Kobberbiergværk; af - χαλκωρυχέω, er - χαλκωρύχος, 2, (ὀρύσσω), som opgraver Kobber; - denne Handling, χαλκωρυχία, ἡ; - (af χαλκός). — χαλυβδικός, 3, poët. f. - χαλυβικός, 3, m. bes. fem. poët. χαλυβηΐς, ΐδος, ἡ, (χάλυψ), af hærdet Jern el. Staal. — χάλυβος, ὁ, poët. f. - χάλυψ [ᾰ], υβος, ὁ, hærdet Jern, Staal, (hvis Tilberedelse οἱ Χάλυβες, Chalyberne, et Folk i Pontus, siges at have opfundet).

* χᾰμάδις, adv., = χαμᾶζε, ned paa el. til Jorden, Hom.; (formet som οἴκαδις f. οἴκαδε); — χᾰμᾶζε, ogs. χαμάζε, adv., ned paa el. til Jorden, Hom.; (formet som θύραζε, Ἀθήναζε, o. fl., dog m. forandr. Accent); o. — χᾰμάθεν, adv., jon. o. att. f. χαμόθεν, op fra Jorden; τῆς χαμάθεν σποδοῦ λαβόντες, efter at have taget Aske el. Støv op fra Jorden, Herod. 4, 172; af — χαμαί, adv., paa Jorden, ved Jorden; ogs. som χαμᾶζε, ned til el. paa Jorden; (df. χαμαλός, χθαμαλός, etc., d. lat. humus, etc., rimel. ogs. homo, humanus, jf. χαμαιγενής, o. Hor. Sat. 1, 3, 99).

χᾰμαιάκτη, ἡ, etslags lav Markhyld, ἀκτῆ; — χαμαι-βάλανος, ἡ, Jordnød, etslags Ulvemelk; — χαμαιβάμων, ονος, 2, (βαίνω), gaaende paa Jorden, lav; — χαμαίβᾰτος, ἡ, (βάτος), etslags lav Tornebusk, som Brombærbusken; — χαμαιγενής, 2, (γένος), avlet paa el. af Jorden, epith. til Menneskene, ex. Pind. Pyth. 4, 175; — χαμαι-δάφνη, ἡ, lavstammet Laurbærtræ; — χαμαι-διδάσκαλος, ὁ, Underlærer, Skolemester; — χαμαι-δικαστής, οῦ, ὁ, Underdommer; — χαμαιδρυΐτης, ου, ὁ, οἶνος, som er tilsat med - χαμαίδρυς, υος, ἡ, (δρῦς), etslags Plante, lat. trixago, ogs. χαμαίδρωψ; o. — χαμαιευνάς, άδος, ἡ, Od., bes. fem. til - χαμαιεύνης, ου, ὁ, (εὐνή), som ligger el. sover paa Jorden, Il.; 2) alm. = χαμηλός; [αι ep. som kort Stavelse]; - (af χαμαί).

χαμαίζηλος, 2, adv. -ζήλως, (ζῆλος), som søger Jorden, som holder sig el. vorer ved Jorden; τὸ χαμαίζηλον, etslags Plante, lat. viburnum; b) alm. lav, δίφρος, θρόνος, o. dl.; — 2) transl., med lav Tænkemaade, som stræber el. hænger efter Usselheder; b) af ringe Stand, ringe, ubetydelig; — χαμαῖθεν, adv., = χαμόθεν; — χαμαίκαυλος, 2, (καυλός), med lav, ved Jorden liggende Stængel; — χαμαικέρασος, ὁ, lavstammet Kirsebærtræ; 2) etslags ubestemt Plante, hvis Bær ligne Kirsebær; — χαμαικισσος, ὁ, (κισσός), Jordvedbende; — χαμαικλῖνής, 2, (κλίνω), liggende paa Jorden, lav; — χαμαικοιτέω, er - χαμαικοίτης, ου, ὁ, ogs. χαμαΐκοιτος, 2, (κοίτη), som ligger el. sover paa Jorden, Soph.; - denne Handling, χαμαικοιτία, ἡ; — χαμαι-κυπάρισσος, ἡ, Jordcypres; — χαμαίλεος, ὁ, poët. f. χαμαιλέων, Nic.; — χαμαιλεύκη, ἡ, etslags Plante, sædv. βήχιον; — χαμαιλεχής, 2, (λέχος), = χαμαικοίτης; o. — χαμαιλέων, οντος, ὁ, etslags Fiirbeen med mange spillende Farver; 2) etslags Plante, (af Bladenes spillende Farver); - (af χαμαί).

* χαμαιμηλ-ἔλαιον, τό, Blanding af Olie og - χαμαίμηλον, τό, (μῆλον), egentl. Jordæble; sædv. Kamille, ogs. ἀνθεμίς; — χαμαι-μυρσίνη, ἡ,

men χαμαιμύρτη, ἡ, inc., den lavstammede Myrte; — χαμαιπᾰγής, 2, (πήγνυμι), heftet el. fast ved Jorden; — χαμαιπέτεια, ἡ, den Tilstand at være χαμαιπετής; af – χαμαιπετέω, er – χαμαιπετής, 2, adv. -πετῶς, (πίπτω), egentl. som falder paa Jorden; df. som ligger el. kryber i Støvet, lav, nedrig, nederdrægtig; γνώμα χαμαιπετοῖσα, lav, nedrig Forestilling, Pind. Nem. 4, 66; 2) som falder bort, som gaaer tabt, forgæves, Pind.; — χαμαιπεύκη, ἡ, = χαμαιλεύκη; — χαμαιπιτύϊνος, 3, af el. tilberedet med – χαμαίπἴτυς, υος, ἡ, (πίτυς), en Planteslægt, lat. abiga; — χαμαίπους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, gen. -ποδος, (πούς), som gaaer til Fods; — χαμαι-ῥάφανος, ὁ, = χαμαιβάλανος, egentl. Jordkaal; — χαμαιρεπής, 2, adv. -ρεπῶς, (ῥέπω), krybende ved el. paa Jorden, lav; v. — χαμαιριφής, 2, (ῥίπτω), kastet paa Jorden; bortkastet; 2) φοίνιξ χαμαιρ., lavstammet Palme; - (af χαμαί).

* χαμαιστρωσία, ἡ, (στρῶσις), Leie paa Jorden; v. - χαμαίστρωτος, 2, leiret, strøet, udbredt paa Jorden; - (af στρώννυμι); — χαμαισύκη, ἡ, (συκῆ), Jordfigen, etslags Ulvemelk; — χαμαισχἴδής, 2, (σχίζω), kløvet lige fra Jorden; — χαμαΐτης, ου, ὁ, fem. χαμαΐτις, ιδος, ἡ, = χαμίτης, χαμῖτις; — χαμαιτῠπεῖον, τό, Bordel, offentligt Huus; af - χαμαιτυπέω, er - χαμαιτύπος, 2, (τύπτω), som slaaer imod el. falder til Jorden; — χαμαιτύπη, ἡ, fem. af χαμαιτύπος, offentligt Fruentimmer, som πόρνη; — χαμαιτυπής, 2, = χαμαιτύπος; b) transl., som χαμαίζηλος, lav; — χαμαιτυπία, ἡ, den Levemaade, som en χαμαιτύπη fører; v. - χαμαιτυπικός, 3, hørende dertil; af — χαμαιτύπος, 2, see u. χαμαιτυπέω; ὁ χαμαιτ., en Falkeart, som slaaer ned paa sit Bytte; 2) χαμαιτύπος, ὁ, v. ἡ, = πόρνος, πόρνη; v. — χαμαιφερής, 2, (φέρομαι), som falder til el. paa Jorden; - (af χαμαί).

* χᾰμᾰλός, 3, = χαμηλός; — χαμελαία, ἡ, etslags lav, altid grønnende Buskvært; df. - χαμελαΐτης, ου, ὁ, οἶνος, en dermed tilsat el. krydret Viin; — χαμερπής, 2, (ἕρπω), som kryber el. gaaer paa Jorden; — χαμεταιρίς, ίδος, ἡ, (ἑταίρα), = χαμαιτύπη; — χαμευνάς, άδος, ἡ, = χαμαιευνάς; 2) = χαμαιτύπη; - χαμευνέω, ligger paa Jorden; v. - χαμεύνη, ἡ, Leie paa Jorden, lav Seng, Strøelse, Theocr.; (af εὐνή); — χαμευνία, ἡ, (χαμευνέω), at ligge el. sove paa Jorden; v. — χαμεύνιον, τό, v. χαμευνίς, ίδος, ἡ, dim. af χαμεύνη; - (af χαμαί).

* χᾰμηλός, 3, paa el. ved Jorden, lav; transl., ringe, ubetydelig; χαμηλὰ πνεῖν, at have lave Forestillinger og Bestræbelser, Pind.; — χαμίτης, ου, ὁ, fem. χαμῖτις, ιδος, ἡ, ἄμπελος, som opelskes ved Jorden; v. — χαμόθεν, adv., = χαμάθεν, s. m. s.; - (af χαμαί). — χᾰμοκοιτέω, v. χαμόκοιτος, 2, sild. Former f. χαμαικοιτέω, etc. — χᾰμός, ὁ, = καμπύλος, den krummede Anglekrog; df. d. lat. hamus; Hesych. — χαμουλκός, ὁ, (χαμαί, ὁλκός, ἕλκω), Maskine, hvormed Skibe trækkes paa Land. — χάμψαι, οἱ, ægyptisk Benævnelse paa Krokodilerne, Herod. 2, 69.

χάν, ἡ, dor. f. χήν, Gaas. — χανδάνω, pf. m. præs. Bem. κέχανδα, aor. 2. ἔχαδον, f. χείσομαι, fatter, omfatter, indeholder i mig, ex. Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, vil have Plads til os begge, Od. 18, 17; Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, rummede ikke hendes Harme, Il. 4, 24; jf. 14, 34, v. 23, 742; - (af inus. χάω, besl. m. χαίνω, χάσκω; fut. χείσομαι forholder sig til aor. ἔχαδον, ligesom πείσομαι til ἔπαθον).

* χανδόθεν, inc., v. χανδόν, adv., med opspærret Mund, gabende; transl., graadigen, begierligen; οἶνον χανδὸν ἑλεῖν, Od. 21, 294; df. - χανδοπότης, ου, ὁ, (πίνω), som drikker begierligen, poët.; — χανδός, 3, gabende, d. e. vid, rummelig, κύλιξ, ib.; — χάνη, s. χάννη, ἡ, ogs. χάννος, ὁ, etslags Søfisk (af dens vide Gab), lat. hiatula; — χάνος, τό, = χάσμα, Poll.; v. — χανύσσω, χαννυστέω, v. χανύω, gaber, spærrer Munden op, bes. taler, raaber med gaben Mund; - (af χαίνω).

χάος, εος, τό, (χάω inus., χαίνω), egentl. som χάσμα, Kløft, Aabning, Mellemrum, men med Bibegr. af det Uendelige, Umaalelige; df. a) det tomme, umaalelige Rum, hvori alt det Skabte fremstod; som Person er Chaos Fader til Erebos og Natten, Hes. Theog. 116, 123; df. ogs. den raae og forvirrede Masse el. Materie, hvoraf Verden skabtes; b) Luftrummet; c) Mørket; d) Underverdenen. — χᾱός, 2, 1) som χρῖος, s. m. s., ægte, ædel, god; χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, fra Fortidens Ædle, Theocr. 7, 5; - 2) (af χάω, χαίνω), gabende, aaben, Ar. — χαόω, (χάος), = ἀπόλλυμι, sild.

χᾰρά, ἡ, (χαίρω), Glæde; ὑπὸ χαρᾶς, præ gaudio, Xen. — * χᾰραγή, ἡ, indgravet Træk; — χάραγμα, τό, a) det Indgravede, indgravet Træk, Skrifttræk, χειρός, af nogens Haand; b) det Indprægede, det Prægede, præget Mønt; c) det Indskaarne, Indsnit, Skaar, Rift, Bid, ἐχίδνης, Soph.; — χαραγμή, ἡ, = χαραγή, inc.; — χαραγμός, ὁ, Ind-

graven, Indskæren: 2) Indsnit; o. — χαραδεύς, ὁ, dor. f. - χαράδρα, ἡ, Revne el. Sprække i Jorden, Jordkloft, bes. efter en Vand- el. Biergstrøm, Il. 4, 454; df. ogs. en saadan Vand- el. Biergstrøm, ib. 16, 390; ogs. Sted, hvor Vandet samler sig; ogs. Afløbsrende, Vandgrav; — 2) alm. Kloft, Svælg, Hule, Hunlvei, snævert Pas, Biergpas, (isl. Skard); ogs. Jordfald efter Jordskielv; - (af χαράσσω).

* χαραδραῖος, 3, af el. udaf en χαράδρα, som hører dertil, som er deri, ῥέεθρον, ἰλύς, νιφετός, o. dl.; — χαράδρειον, τό, poët. f. χαράδρα, Nic.; — χαραδρεών, ῶνος, ὁ, Sted, hvor der findes mange χαράδραι; — χαραδρήεις, εσσα, εν, poët. f. χαραδραῖος; — χαράδριον, τό, dim. af χαράδρα, en med Vand opfyldt Fordybning; o. — χαραδριός, ὁ, en gunlfarvet Fugl, der boer i Jordkløfter; - (af χαράδρα). — χάραδρος, ὁ, = χαράδρα, Plut.; df. — χαραδρόω, gior til en χαράδρα; ὡς ἂν χαραδρωθείη ὁ χῶρος, skulde sættes under Vand og blive ufremkommelig, Herod. 7, 176. — χαραδρώδης, 2, (εἶδος), ligesom en χαράδρα, fuld af Klofter, Hunlveie, Biergstrømme, o. dl.

χαρακίας, ου, ὁ, hørende el. skikket til Pæl, Hegn, Gierde; o. — χαρακίζω, befæster ved krydsviis nedrammede Spidspæle; df. alm. lægger krydsviis over hinanden; χαρακίζειν τοῖς προσθίοις σκέλεσι, at pudse sig med de krydsviis over hinanden gaaende Forbeen, om Insecter, Aristot. — χαράκιον, τό, dim. af χάραξ. — χαρακισμός, ὁ, Handlingen χαρακίζειν, at befæste med Palisader. — χαρακίτης, ου, ὁ, (χαράσσω), βιβλιακός, som graver og roder i Bøger. —

* χαρακοβολία, ἡ, (βάλλω), = χαρακοποιΐα; — χαρακοποιέομαι, (ποιέω), opfører et Pæleværk og befæster dermed; - denne Handling, χαρακοποιΐα, ἡ; o. — χαρακόω, fastgiør, støtter med el. ved en Pæl, ex. ἄμπελον, en Ranke; 2) forsyner, befæster med Krydspæle el. Palisader; - (af χάραξ).

† χαρακτήρ, ῆρος, ὁ, (χαράσσω), 1) egentl. som indkradser, indgraver, indpræger, bes. Værktøi dertil; men sædv. b) det Indgravede, Indskaarne, Indprægede; indgravet, indhugget, indridset Præg, Mærke, Skrifttegn; - 2) transl., Kiendetegn, Eiendommelighed el. Væsen, hvorved en Ting el. Person adskiller sig el. kiendes fra andre, ex. χαρακτὴρ γλώσσης, προσώπου, Herod.; alm. Characteer; bes. en Forfatters eiendommelige Stiil og Maneer; b) Charakterisering, Stildring; df. — χαρακτηρίζω, betegner med et Mærke, Præg, Stempel; 2) transl., charakteriserer, skildrer; o. — χαρακτηρικός, 3, som tiener til at kradse el. indgrave.

* χαρακτήρισμα, τό, som χαρακτήρ, Eiendommelighed, Charakteer; — χαρακτηρισμός, ὁ, Betegnelse med et Præg el. Mærke; 2) transl., Charakterisering; o. — χαρακτηριστικός, 3, adv. -κῶς, betegnende, udmærkende, adskillende, charakteristisk; - (af χαρακτηρίζω). — χαράκτης, ου, ὁ, som betegner med indgravede Tegn; Montmester; o. — χαρακτός, 3, adject. verb., indgraven, indpræget, indskaaren, indhuggen; 2) forsynet med Indsnit, Takker, Tænder, ex. en Sav, en Fiil; (af χαράσσω). — χαράκωμα, τό, et ompælet, med Pæle el. Palisader befæstet Sted; bes. befæstet Leir; 2) som χάραξ, Pæl, Palisade; o. — χαράκωσις, ἡ, Omgiven, Befæsten med Pæle el. Palisader; bes. at befæste en Leir; 2) at befæste el. støtte (Viinranken) med en Pæl, at opbinde dertil; (af χαρακόω).

χάραξ [χᾶ], ἄκος, ὁ, ogs. ἡ, Viinpæl, (hvorved Ranken befæstes; i denne Bem. efter gramm. ἡ χάραξ); 2) Palisade, Stormpæl; b) en med Stormpæle forskandset Leir; 3) Podeqvist, bes. af Olietræet; 4) etslags Fisk, Opp.; o. — χάραξις, ἡ, Indkradsen, Indskæren; 2) Skarpen, at giøre skarp el. ujevn; (af χαράσσω). — χαραποιέω, f. χαρὰν ποιέω, giør Glæde, glæder, (sildigt Ord). — χαράσσω, att. -ττω, f. ξω, giør skarp, hvas, spids, skærper, hvæsser, ὀδόντας, Hes.; χαρασσόμενος σίδηρος, id.; b) forsyner med Indsnit, Skaar, Hakker, Tænder; c) transl., opbringer, forbittrer; pass., κεχαραγμένος τινί, forbittret paa nogen, Herod.; - 2) indkradser, indgraver, gior Indsnit el. Mærke; graverer, præger, stempler; - 3) sønderskærer, ploier, furer; transl., giennemskærer Havet, ἅλα, νῶτα θαλάσσης, o. dl.; - (rimel. onomatopoetisk, og besl. m. γράφω, kradser, graver, o. s. v.).

χαρέω, inus., anføres som Stamform til nogle Tempora af χαίρω. — χαριδότης, o. -δώτης, (χάρις, δίδωμι), Glædens Giver, epith. til Hermes, ogs. til Bacchus og Zeus; - fem. χαριδῶτις, ιδος, ἡ. — χαρίεις, εσσα, neutr. χαρίεν; att. ogs. χάριεν, adv. -έντως, (χάρις), yndig, indtagende, skion, elskelig, behagelig, kiær, ønsket, velkommen, τινί, m. δῶρον, ἔργον, ἀοιδή, o. dl., ogs. m. μέτωπον, πρόσωπον, κάρη, Hom.; χαριεστάτη ἥβη, id.; - 2) bes. att. om Personer, o. transl., artig, vittig, dannet, aandfuld, fiin; ogs. om Ting: artig, sindrig, træffende, paa rette Tid og Sted; ἐνθύμημα χαρίεν, artigt,

vittigt Indfald, *Xen.*; ogs. ironisk: *ex.* χαρίεν γάρ, εἰ–, det skulde være smukt, om–, *id. Cyr.* 1, 4, 13; (χαρίεις er egentl. *æol.* o. *boeot.* f. χαριής, ligesom man finder ὑγίεις *poët.* f. ὑγιής).

χαριεντίζομαι, (χαρίεις), handler el. taler med Ynde, Anstand, Fiinhed; bes. skiemter el. spotter vittigen; σπουδῇ χαριεντίζεσθαι, at skiemte el. spotte med Alvor, *Plat.*; df. — χαριέντισμα, τό, artigt el. vittigt Indfald, vittig Skiemt el. Spot; o. — χαριεντισμός, ὁ, fiin el. artig Opførsel; at skiemte el. spotte paa en vittig og aandfuld Maade. — χαριεντότης, ητος, ἡ, Artighed, Fiinhed, Levemaade; o. — χαριέντως, *adv.*, paa en fiin, artig, aandfuld Maade; *att.* ogs. ironisk: allerkiæreste; 2) godmodigen, af el. med et godt Hierte, *Isocr.*; (af χαρίεις). — χαριεργός, 2, (χάρις, ἔργον), *epith.* til Athene, egentl. som glæder sig ved, d. e. som beskytter Kunster og Haandværker, sædv. ἐργάνη.

χαρίζομαι, *f.* ίσομαι [ῐ], *att.* ιοῦμαι, (χάρις), er el. handler nogen til Villie, beviser nogen en Gunst el. Tieneste, føier mig efter el. søger at behage nogen, τινί; ogs. *absol.*, *ex.* χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων, behagede (Guderne) ved sine Offringer, *Od.* 1, 61; undert. ogs. m Middelets Dativus, *ex.* χαρίζεσθαι ψεύδεσι, φιλότητι, o. dl., *Hom.*; – 2) *att.*, χαρίζεσθαι σώματι, γαστρί, o. dl., *indulgere*, at føie, tilfredsstille, give efter for sine Lyster, o. s. v.; ἡδοναῖ πείθουσι – ἑαυταῖς τε καὶ σώματι χαρίζεσθαι, *Xen.*; ligel. θυμῷ, ὀργῇ χαρ., at føie sin Harme, *id.*; – 2) *c. acc.*, bringer, yder, giver, skienker villigen, δῶρα, ἄποινα, *Hom.*; ligel. *c. gen.*, giver el. yder villigen deraf, *ex.* ταμίη χαριζομένη παρεόντων, af Forraadet, *Od.*: men *att.*, τοῦτο χάρισαί μοι, und mig dette, føi mig heri, *Xen.*; – 4) *pass.*, bes. *in pf.*, behager, er velbehagelig el. kiærkommen; κεχαρισμένος ἦλθεν, han kom som kaldet, *Od.*; ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, min Elskelige! *Hom.*; Ὧδέ κέ μοι ῥέζων – κεχαρισμένα θείης, saaledes skulde du handle mig til Villie el. efter mit Ønske, *Il.* 24, 661.

χάρις, ἡ, *gen.* χάριτος, *acc.* χάριν, sild. ogs. χάριτα, *nom. pl.* χάριτες (χαίρω), Ynde, Elskværdighed, Behagelighed, Skionhed; – τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη, udbredte Ynde over ham, *Od.* 2, 12, jf. *ib.* 6, 235; Κάλλει καὶ χάρισι στίλβων, *Od.*; χάρις – ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς, *Pind. Ol.* 1, 48; ogs. om Ting: Skionhed, Glands, Pragt, *ex. Od.* 15, 320; Πίσας χάρις, *Pind.*; – 2) Gunst, Velvillie, Godhed, Hengivenhed; οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται; man vil ikke ynde, ikke ære ham, *Hes. Op.* 190; χάριν ἔχειν, at være yndet: – *b)* bes. Erkiendtlighed for modtagen Tieneste, Taknemmelighed, Tak, τινός, o. ἀντί τινος, for noget; χάριν δοῦναι, *Il.*; χάριν, *s.* χάριτας ἀποδιδόναι, *Xen.*, at takke; at vise sig taknemmelig, τινί τινος, imod nogen for noget, *id.*; χάριν εἰδέναι τινί, at vide nogen Tak; ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω (εἰδείην, εἴσομαι) χάριν, *Il.* 14, 235; ὑμῖν χάριν εἴσεται καὶ ἀποδώσει, *Xen.*; ligel. χάριν ἔχειν τινί τινος, at skylde Tak, at være nogen forbunden, *id.*; τὴν χάριν ὑμῖν προσθήσουσι, de ville tillægge Eder Takken derfor, *Thuc.*; χάριν τίθεσθαί τινι, at indlægge sig Tak hos nogen, *Dem.*; χάριν ἀπολαμβάνειν, at faae el. høste Tak; χάριν ὀφείλειν, at skylde Tak; ἐὰν μὴ λάβωμεν, οὐδεμίαν αὐτῷ χάριν ὀφείλομεν, *Xen.*; – *c)* velvillig Handling, Velgierning, Tieneste, Gave; χάριν φέρειν τινί, at tiene, at begunstige nogen, *ex. Il.* 5, 211; οὔτε δώρων, οὔτε χαρίτων φειδόμενος, Gunstbeviisninger, *Xen.*; τὰς ὁμοίας χάριτας μὴ ἀντιδιδόναι, αἰσχρόν, *Thuc.*; – *d)* Elskovsglæder, *Il.* 11, 243; διὰ χαρίτων τῇ ὥρᾳ χρῆσθαι, at tilbringe sin Ungdom dermed, *Xen.*; df. om Fruentimret: χάριν ἔχειν τινί, som χαρίζεσθαί τινι, at være nogen til Villie; – *e)* alm. Nydelse; Fryd, Glæde, *ex.* over en Seier, *Pind.*; — 3) egne Udtryksmaader: – *a) acc. absol.* χάριν *c. gen.*, nogen til Villie, *ex. Il.* 15, 744, alm. ligesom ἕνεκα, o. d. lat. *gratia*, for nogens Skyld; τούτου χάριν, af denne Grund, *Xen.*; ogs. ἐμὴν χάριν, σὴν χάριν, *mea, tua gratia*, for min, din Skyld; ogs. pleonastisk: τίνος χάριν ἕνεκα, *Plat.*; – *b)* ἐν χάριτι, ogs. διὰ χάριτος εἶναι *s.* γίγνεσθαί τινι, at leve i Venskab med nogen, at være venskabeligen stemt el. sindet imod nogen; ἐν χάριτι κρίνειν τινά, at dømme partisk til nogens Fordeel, *Theocr.* 5, 69; — *c)* πρὸς χάριν τινός *s.* τινί, nogen til Villie, for at vinde nogen; οὐ πρὸς χάριν ὑμῖν ῥηθήσεται, for at vinde el. smigre Eder, *Xen.*; ligel. πρὸς χάριν δημηγορεῖν, at smigre Folket ved sin Tale, *Dem.*; – (χάρις er besl. m. χαίρω, χαρά; til denne Stamme hører ogs. d. lat. *carus*, *gratus*, *gratia*, *etc.*).

Χάρις, ιτος, ἡ, sædv. *in pl.* αἱ Χάριτες, Chariterne el. Gratierne, Gudinder for Ynde, Elskværdighed og Skionhed, h. *Hom.* alm. *in pl.*, *ex. Il.* 14, 267, 275; Κυθέρεια – εἶτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα, *Od.* 18, 194; jf. *Od.* 8, 364; σὺν Χάρισιν, οὐ Χαρίτων ἄτερ, *Pind.*; – efter *Hes. Theog.* 907, ere

Chariterne, Aglaia, Euphrosyne o. Thalia, Døttre af Zeus o. Eurynome; jf. *Pind. Ol.* 14, 19, flgd.; efter *Pausan.* dyrkedes som Chariter i Lacedæmon, *Φάεννα* o. *Κλήτα*, i Athenen, *Ἡγεμόνη* o. *Αὐξώ*; – 2) *Χάρις*, ἡ, Charis, Hephaistos's Gemalinde, *Il.* 18, 382.

χαρίσιος, 3, (*χάρις*), = *χαριστήριος*; b) *τὰ Χαρίσια*, = *τὰ Χαριτήσια*, Chariternes Fest; 2) *ὁ χαρίσιος*, etslags Kage, *Athen.* — * *χάρισμα*, *τό*, Gunstbeviisning, Velvillighed, Gave, som *χάρις*; — *χαριστήριος*, 3, hørende, skikket, tilbøielig til Gunstbeviisning el. Velvillie; som udtrykker Taknemmelighed, taknemmelig; *τὸ χαριστήριον*, Gunstbeviisning, Gave; *τὰ χαριστήρια*, *sc. ἱερά*, Takoffer, Takkefest; *τούτων* (herfor) *χρὴ χαριστήρια* – *τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν*, *Xen.*; o. — *χαριστικός*, 3, = frgd.; bes. gavmild, liberal; – (af *χαρίζομαι*). — *χαριστίων*, *ωνος*, *ὁ*, *σταθμικὸν ὄργανον*, etslags Instrument til at veie med. — *Χαριτήσια*, *τά*, (*Χάριτες*), *sc. ἱερά*, ogs. *τὰ Χαρίσια*, Chariternes Fest.

**χαριτία*, ἡ, Skiemt, Spog, *Xen.*; — *χαριτοβλέφαρος*, 2, (*βλέφαρον*), med yndige Øine, med yndigt Blik; — *χαριτογλωσσέω*, *att.* -*γλωττέω*, (*γλῶσσα*), som *γλωσσοχαριτέω*, taler nogen til Behag el. efter Munden, *Æsch. Prom.* 294; ogs. *χαριτογλωττίζω*; — *χαριτοδότης*, *ου*, *ὁ*, = *χαριδότης*, — *χαριτόφωνος*, 2, (*φωνή*), med yndig, henrivende Stemme; — *χαριτόω*, gior velbehagelig, LXX, o. *N. T.*; o. — *χαριτώπης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* -*ῶπις*, *ιδος*, ἡ, (*ὤψ*), med yndigt, indtagende Blik, *poët.*; – (af *χάρις*).

χάρμα, *τό*, (*χαίρω*), Glæde, Fornøielse; hvad der foraarsager el. forskaffer nogen Glæde, *Hom.*; ogs. *in pl.*, *χάρματα* – *εὐμενέτῃσι*, *Od.* 6, 185; *ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες*, *Pind. Ol.* 10, 26; (af *χάρμα* er d. franske *charme*, *etc.*). — *χάρμη*, ἡ, Kamp, Strid, Krig, *Hom.*; ofte i Sammensætn., *ex. ἱπποχάρμης*, *μενεχάρμης*, o. fl.; 2) som *χάρμα*, Fryd, Glæde, *Pind. Ol.* 9, 129; (rimel. ogs. i Bem. 1 af *χαίρω*, o. oprindel. det Jubelskrig el. Krigsskrig, hvormed Kampen begynder). — *χαρμόνη*, ἡ, som *χαρμοσύνη*, Fryd, Lyst, Glæde, *Soph.*; df. – *χαρμονικός*, 3, glad, munter; — *χαρμοσύνη*, ἡ, Glæde, Fornøielse, Munterhed; af – *χαρμόσυνος*, 2, glad; glædelig; *χαρμόσυνα ταῦτα ποιέειν*, at de glædede sig herover, *Herod.* 3, 27; *τὰ χαρμόσυνα*, *sc. ἱερά*, en Glædesfest; — *χαρμόφρων*, *ονος*, 2, (*φρήν*), glædende Hiertet, el. hvis Hierte glæder sig, *epith.* til Hermes, *Hom. Merc.*; o. — *χαρμοδότης*, o. -*δώτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* -*δῶτις*, *ιδος*, ἡ, (*δίδωμι*), Glædens Giver el. Giverinde; – (af *χάρμα*).

χαροποιέω, er – *χαροποιός*, 2, (*χαρά*, *ποιέω*), som forskaffer Glæde. — *χᾰροπός*, 3, ogs. 2, (*χαρά*, *ὄψ*), egentl. med muntert el. modigt Blik; df. lysøiet, med klare, straalende Øine; *χαροποὶ λέοντες*, *Hom.*, *Hes.*, ogs. *κύνες*, *Hom. Merc.*, ogs. som *γλαυκωπός*, -*ῶπις*, om Athene, *Theocr.*, om Germanerne, *Plat.*; sild. *poët.*, alm. lys, lysende, *ἠώς*, *σελήνη*, *Ap. Rh.*, bes. blaalig, blaagraa, *πέλαγος*, *κῦμα*, *θάλασσα*, *Opp.*, omtr. som *γλαυκός*, dog rimel. uden at betegne en bestemt Farve; b) sild. *poët.* af den oprindel. Bem., glad, fornøiet, munter; df. — *χαροπότης*, *ητος*, ἡ, at have lyse el. lyseblaae Øine; alm. lys el. lyseblaa Farve. — *χάροψ*, *οπος*, *ὁ*, ἡ, *poët.* f. *χαροπός*, *Opp.*

χαρτάριον, *τό*, *dim.* af – † *χάρτης*, *ου*, *ὁ*, (*χαράσσω*), Papirsblad, (løsrevet Lap af Papirbusken), *charta*; *χάρται βασιλικαί*, h. *Catull. chartæ regiæ*, etslags tyndt og fiint Papir; b) Samling af Blade, Skriverbog; alm. Skrift, Værk; *in pl.*, Bogvæsen, Litteratur; c) *transl.*, tyndt Blad, en Skive; *χάρται μολύβδινοι*, Blyplader; – *dim.* *χαρτίδιον* o. *χαρτίον*, *τό*; df. — *χαρτογράφος*, 2, (*γράφω*), som skriver paa Papir; o. — *χαρτοπράτης*, o. *χαρτοπώλης*, *ου*, *ὁ*, (*πιπράσκω*, *πωλέω*), Papirhandler. — *χαρτός*, 3, *adject. verb.* af *χαίρω*, glad, glædelig, behagelig; *τὸ χαρτόν*, Glæde; (df. ved Bogstavomsætn. d. lat. *gratus*). — *χαρτοφυλάκιον*, *τό*, Sted, hvor man opbevarer Papirer, Documenter, o. dl., Archiv; af — *χαρτο-φύλαξ*, *ακος*, *ὁ*, ἡ, (*χάρτης*), som opbevarer Papirer el. Documenter, Archivarius.

χαρυβδίζω, opsluger, som en Charybdis; af — *Χάρυβδις*, *εως*, *jon.* *ιος*, ἡ, Charybdis, Havhvirvel imellem Sicilien og Italien, *vid. Od.* 12, 104, 260, flgde; df. alm. Hvirvel, Svælg, Afgrund, ogs. *transl.* et graadigt Menneske; (skal være besl. m. *ῥοιβδέω*). — *χάρω*, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af *χαίρω*. — *χάρων*, *ωνος*, *ὁ*, ἡ, *poët.* f. *χαροπός*, om Løven, *Lyc.* — *Χάρων*, *ωνος*, *ὁ*, Charon, Skipper i Underverdenen; df. — *Χαρώνειος*, 2, hørende til Charon el. til Underverdenen; *Χαρώνειος θύρα*, hvorigiennem Forbrydere fortes til Døden; *Χαρ. κλῖμαξ*, paa Theatret: hvoraf Skyggerne opstege; *τὸ Χαρώνειον*, Hule, hvoraf giftige Dunster opstige; df. — *Χᾰρωνίς*, *ιδος*, ἡ, *fem. poët.* til frgd.;

v. — Χαρωνίτης, ου, ὁ, hørende til, kommende fra Charon eller Underverdenen. — χαρωπός, 2, Arr., v. χάρωψ, ωπος, ὁ, ἡ, sieldne v. sildige Former f. χαροπός, χάροψ.

χάσις, ἡ, (χαίνω), Spaltning, Klovning, Adskillelse. — χασκάζω, frequent. til χάσκω, χαίνω; χασκάζειν τι, at begabe noget med aaben Mund, Ar. — χάσκανον, τό, Maske med gabende Mund; 2) etslags Plante, som ξάνθιον; v. — χάσκαξ, ᾱκος, ὁ, som altid spærrer Munden op, en Gabmund; af — χάσκω, = χαίνω, gaber, staaer aaben; bes. har Munden aaben; χάσκειν πρός τινα, at begabe nogen med aaben Mund, Anacr.; (jf. hio, hisco); df. — χάσμα, τό, vidt Gab, vid Aabning, Kloft, Jordkloft; ogs. Svælget i Munden; alm. vidt Rum; df. poët. om Himmelen v. om Havet; df. — χασμάομαι, = χάσκω; bes. aabner Munden el. Gabet, Ar.; v. — χασματίας, ου, ὁ, v. χασματικός, ὁ, σεισμός s. πρηστήρ, Jordrystelse, som frembringer Revner el. Afgrunde.

χασμέομαι, jon. f. χασμάομαι, εἴς τι, Theocr. — χάσμη, ἡ, (χάσκω), Gaben, Begaben; transl., Søvnighed, Dorskhed; 2) den Gienstand, man begaber. — χάσμημα, τό, vidt Gab el. Svælg; bes. den vidt opsværrede Mund, Ar.; v. — χάσμησις, ἡ, = χάσμη; (af χασμάομαι). = χασμός, ὁ, = χάσμη, inc. — χασμωδέω, gaber altid; 2) giør Vers med Hiatus; af — χασμώδης, 2, (χάσμη, εἶδος), som altid gaber; df. søvnig, dorsk; df. — χασμωδία, ἡ, bestandig Gaben, ogs. den dermed forbundne Søvnighed el. Dorskhed; 2) h. gramm., Hiatus, el. Vocalernes Sammenstød (i Enden af et frgd. og Begyndelsen af et flgd. Ord); ogs. et Vers med Hiatus. — χαοτάω, = χωρέω; af — χαοτός, 3, (χαίνω), rimel. det lat. vastus, Hesych.

χᾰτεύω, v. χᾰτέω, (χάω inus., χαίνω) egentl. gaber el. higer efter noget; df. a) begierer, attraaer, ønsker heftigen, Hom.; c. inf., Od. 15, 376; b) behøver, har nødig, c. gen., ex. πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι, Od. 3, 48; v. — χατίζω, h. Hom. = frgd., v. ligel. c. gen.; h. Hes. ogs. mangler, undværer; ἔργοιο χατίζων, som er uden Arbeide, uvirksom, id. Op. 21; df. absol. χατίζων, trængende, fattig, ib. 394. — χᾰτίς, ἡ, v. χάτος, τό, sieldnere Former f. χητίς, χῆτος, s. m. s. — χαυλιόδους, v. χαυλιόδων, -όδοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς), med fremstaaende Tænder el. Huggetænder, κάπρος, Hes.; ogs. ὀδόντες χαυλιόδοντες, Herod. 2, 68; 2) ὁ χαυλιόδων, Huggetand, Hundetand; af — χαύλιος, 2, v. χαῦλος, 3, = χαῦνος, gramm.

*χαύναξ, ᾱκος, ὁ, et vindigt el. opblæst Menneske, Løgner, Praler; — χαυνιάζω, bedrager, skuffer; in med., lader mig bedrage, gramm.; — χαυνοπολίτης, ου, ὁ, Borger, som lader sig forlede til Opblæsthed el. Indbildskhed, Ar.; v. — χαυνόπρωκτος, 2, (πρωκτός), med blød Bag, udmarvet Vellystling, Ar.; af — †χαῦνος, 3, ogs. 2, adv. χαύνως, (χαίνω), egentl. gabende el. faldende ud fra hinanden; df. slap, løs, hullet, svampet, skiør, raadden; transl., blød, forkiælet, daarlig, taabelig; χαύνᾳ πραπίδι, Pind. Pyth. 2, 112; χαῦνον τέλος, daarligt Maal el. Forehavende, id. Nem. 8, 78; bes. opblæst, dumstolt; df. — χαυνότης, ητος, ἡ, løs, hullet, svampet Beskaffenhed; χαυν. γῆς, Xen.; b) transl., Slaphed, Kraftløshed, Daarlighed; Opblæsthed, Stolthed; v. — χαυνόω, giør løs, slap, skiør, usammenhængende, svampet, opblæst; transl., giør stolt el. opblæst; in med., bliver stolt el. opblæst; df. — χαύνωμα, τό, Jord, som er giort løs, Plut. — χαυνῶνες, s. χαυνῶες, χαυῶνες, Brød el. Kage af Byg, LXX. — χαύνωσις, ἡ, (χαυνόω), Blødgiøren, Udviden; transl., at giøre opblæst el. overmodig; χαύνωσις ἀναπειστηρία, rimel. tom Ordstrøm, som skal giendrive Modstanderens Grunde, Ar. Nub. 877; df. — χαυνωτικός, 3, hørende, skikket til at blødgiøre, udvide, slappe, σαρκός, Kiødet, Plut. — χάω, er tom, er aaben, inus.; df. χάος, χαίνω, χανδάνω, χάζομαι, etc.

χέδροπα, τά, ogs. χέδροποι, οἱ, Aristot., ogs. χέδροψ, οπος, v. χέδρωψ, ωπος, ὁ, Bælgfrugter; (den sædv. Afledn. af χείρ v. δρέπω forkaster Passow.; muligen besl. m. χίδρος, σχίζω); df. — χεδροπώδης, 2, (εἶδος), som ligner Bælgfrugter. — χέε, f. ἔχεε, ἔχει, jon. v. ep. impf. af χέω. — χέεια, ἡ, ep. f. χειά, Nic. — χεζ-ανάγκη, ἡ, (χέζω), en Salve, som befordrer Aabning. — χεζικηνικόν, τό, βάμμα, ligesom Skarntinctur, h. Ar. komisk f. Κυζικηνικόν, Guldtinctur. — χέζω, f. χέσω v. χεσοῦμαι, pf. κέχοδα, (χέω), caco, forretter min Nødtørft, Ar. — χεά, ἡ, jon. v. ep. χειή, (χέω), Hul, Hule, Smuthul, bes. Slangernes, Il.

χειλάριον, τό, dim. af χεῖλος, liden Læbe. — χειλοποτέω, (πίνω), drikker med Læberne, søber; af — χεῖλος, τό, Læbe; παχέα ἔχειν τὰ χείλη, Xen.; som Ordsprog: χείλεσι γελᾶν, at vrænge Munden til Latter, at lee tvungent, Il. 15, 102; h. Dyrene, Tryne, Snude; h. Fuglene, Næb; — 2) transl., Rand el. Kant om en Aabning paa et Kar, v. dl., bes. om en Grav el. et Vand; χείλεα —

ποταμῶν, *Herod.* 2, 94; – (ſkal være ved Bogſtavomſ. af λεῖχος, λείχω, ligeſom *labium* af *lambo*; efter *Passow.* af χάω, χανδάνω, hvad der aabner ſig el. ſtaaer aabent); df. — χειλοστρόφιον, τό, (στρέφω), Læbeſkrue, (ſom Torturinſtrument); df. — χειλόω, forſyner med Læbe, Rand, Indfatning; df. – χείλωμα, τό, = χεῖλος, *inc.*; o. — χειλών, ῶνος, ὁ, en Art af Slægten κέφαλος, Læbefiſk, *labeo.*

χεῖμα, ατος, τό, (χέω), egentl. ſom χεῦμα, Udgydelſe, beſ. Regnſkyl, df. Regntiden, Vinter, Vinterveir, Storm, Kulde; ogſ. Vinter ſom Aarstid, *oppon.* θέρος, *Od.* 7, 118; χείματος ὥρη, *Hes. Op.* 452; 2) *transl.*, heftig Sindsbevægelſe el. Lidenſkab; jf. χείμων; (df. d. lat. *hiems*). — χειμαδεύω, = χειμάζω, *Strab.*; (af χειμάς, ligeſom φυγαδεύω af φυγάς). — χειμαδίζω, = frgd.; o. — χειμάδιον, τό, Vinterbolig; χειμάδια διαπήγνυσθαι, at opſlaae Vinterqvarterer; egentl. *neutr.* af – χειμάδιος, 2, vinterlig, om Vinteren; hørende dertil; (af χεῖμα).

*χειμάζω, άσω, 1) *transit.*, *a)* udſætter for Froſt eller Vinter; χειμασθέντα δένδρα, ſom holdes ude Vinteren over, *Theophr.*; *b)* bringer i Vinterboliger el. Vinterqvarterer; *c)* opvækker Storm el. Uveir; *transl.*, paafører Trængſler, Lidelſer, Sygdomme; beſtormer el. ængſter Sindet, ſætter i ſtormende Uro el. Lidenſkab; – 2) *intr.*, *a)* er el. ligger i Vinterqvarteer, *Xen.*; *b)* ſtormer; ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ, *id.*; χειμάζειν ἐπί τινα, at ſtorme løs imod nogen, *Plut.*; o. — χειμαίνω, *f.* ανῶ, 1) *transit.* ſom frgd., beſ. beſtormer, plager med Storm; *pass.*, μᾶλλόν τι χειμαίνεσθαι γεμούσης τῆς νηός, at lide mere af Stormen, *Herod.* 8; 118; *transl.*, φόβῳ κεχείμανται φρένες, er beſtormet, ryſtet af Frygt, *Pind. Pyth.* 9, 57; – 2) *intr.*, er ſtormende el. bevæget af Stormen; – (af χεῖμα).

χειμ-άμῖνα, ἡ, Værn imod Vinter og Uveir; beſ. tyk Vinterkiole. — χείμᾰρος, ὁ, Tap el. Tol i Skibsbunden, (til at tage ud for at ſkaffe Vandet Afløb, naar Skibet er trukket paa Land), *Hes. Op.* 628; men χείμαρος f. χείμαῤῥος, *inc.* — χειμάῤῥοος, 2, *att. ctr.* χειμάῤῥους, 2, (χεῖμα, ῥόος, ῥέω), ſom er opſvulmet af Vinterregnen el. af optøet Snee, ποταμός, *Il.* 13, 138; ogſ. *subst*, ὁ χειμάῤῥος, *Il.* 11, 493; alm. en rindende Strøm, Biergſtrøm, Skovſtrøm, Overſvømmelſe; ὥσπερ ἂν χειμάῤῥους τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν πόλιν εἰσέπεσε, *Dem.* — χείμαῤῥος, 2, *poët.* f. χειμάῤῥοος, ποταμός, *Il.*; df. — χειμαῤῥώδης, 2, (εἶδος), der ligner en rivende Strøm el. Biergſtrøm.

χειμάς, άδος, ἡ, (χεῖμα), egentl. beſ. *fem.* til χειμέριος, men ſædv. ſom *subst.* m. underforſt. ὥρα, Vintertiden, Vinteren, m. underſ. ἐσθής, Vinterklædning. — χειμασία, ἡ, (χειμάζω), Overvintren, Vinterqvarteer, *Herod.* — χειμ-ασκέω, (χεῖμα), over mig (i Vaaben) om Vinteren, *Polyb.* — χείμαστρον, τό, (χειμάζω), Vinterklædning. — χειματίζω, = χειμάζω, *inc.* — χειμεθλάω, χείμεθλον, = χειμετλιάω, χείμετλον. — χειμερεία, ἡ, *sc.* ὥρα, Vintertid, *oppon.* θερεία; af — χειμερεύω, = flgd. — χειμερίζω, overvintrer, tilbringer Vinteren; o. — χειμερινός, 3, ſom er el. finder Sted om Vinteren; ὁ χειμερινὸς ἥλιος, Vinterſolen, *Xen.*; af — χειμέριος, 3, *att.* ogſ. 2, (χεῖμα), hørende til Vinteren, vinterlig, νιφάδες, ἄελλαι, Vinterſneefog, Vinterſtorme, o. dl., *Hom.*; ogſ. m. ὥρη, ἦμαρ, νύξ, o. dl. — χείμερος, 2, *poët.* f. χειμέριος.

χειμέτλη, ἡ, o. χείμετλον, τό, (χεῖμα), Froſt el. Froſtbyld, beſ. i Fødderne. — χειμιέω, fryſer, lider af Froſt; af — χειμίη, ἡ, *jon.* f. χεῖμα, Vintertid, Vinterkulde, Froſt, *Hipp.*; (egentl. *fem.* af *inus.* χείμιος m. underſ. ὥρα). — χειμοθνής, ῆτος, ὁ, ἡ, (θνήσκω), død af Kulde, froſſen ihiel; — χειμοσπορέω, er – χειμοσπόρος, 2, (σπείρω), ſom ſaaer om Vinteren; men – 2) *pass.*, χειμόσπορος, 2, ſaaet om Vinteren; o. — χειμοφυγέω, (φυγή), undflyer, undgaaer Vinter, Storm, Regn, Kulde, *Strab.*; (af χεῖμα). — χειμών, ῶνος, ὁ, ſom χεῖμα, Stormveir, Uveir, Kulde, Vinter; ogſ. Vinteren ſom Aarstid, *Hom.*; 2) *transl.*, hvad der beſtormer el. trænger Menneſkene, Nød, Fare, beſ. heftig Sindsbevægelſe el. Lidenſkab; df. — χειμωνόθεν, *adv.*, ud af, ud fra Vinteren el. Stormen; o. — χειμωνοτύπος, 2, (τύπτω), piſkende med Storm el. Uveir, λαῖλαψ, *Æsch.*

χείρ, ἡ, *gen.* χειρός, *jon.* o. *ep.* ogſ. χερός, *etc.*, *dat. pl.* χερσί, *poët.* ogſ. χείρεσι o. χείρεσσι, ogſ. χέρεσσι, *ex. Hes. Theog.* 519, *gen.* o. *dat. dual.* χεροῖν, *poët.* ogſ. χειροῖν; – Haand, Næve, ogſ. ἄκρα χείρ, *Xen.*; ogſ. Arm; undert. ogſ. h. Dyrene: Forbeen; ogſ. Elefantens Snabel; ἐπ' ἀριστερὰ χειρός, til venſtre Haand el. Side, *Od.* 5, 277; ſild. ofte m. udel. χείρ, ἐπ' ἀριστερᾷ, ἐπὶ δεξιᾷ, o. dl.; – omvendt ſættes *dat.* af χείρ ofte pleonaſtiſk hos Verber, *ex.* χειρὶ λαβεῖν, at gribe med Haanden; χεροῖν ἑλέσθαι, o. dl., *Hom.*; – ἐκ χειρός, fra Haanden, paa fri Haand,

friskvæk, paa Stedet; ἐκ χειρὸς μάχεσθαι, at slaaes paa Stedet, *Xen.*; ἡ ἐκ χειρὸς μάχη, Haandgemænge, *id.*; διὰ χειρῶν ἔχειν, at behandle, at styre el. lede; πρὸ χειρῶν, ved Haanden, i Beredskab; δημηγορεῖν, εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα, uden at lade sig bestikke, *Dem.*; χειρὸς ἔχειν, ἑλεῖν, λαβεῖν τινα, at holde, at tage nogen ved Haanden, *Hom.*; χεῖρας ἐπιφέρειν, ἐφιέναι τινί, at lægge (voldsom) Haand paa nogen, *id.*, *oppon.* χεῖρας ἀπέχειν τινός, ogs. χεῖρας παίειν τινός, *Il.* 21, 294; — 2) Haandens Kraft el. Virkning, *ex.* ἔπεσιν καὶ χεροὶν ἀρήξειν, med Raad og Daad, *Il.* 1, 77; df. Styrke, Kraft; Vold, Kamp, Haandgemænge, sædv. *in pl.*; ἄδικοι χεῖρες, Voldsomhed, voldsom Krænkelse; εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, ἰέναι, συνιέναι τινί, at komme i Haandgemænge, at slaaes med nogen, ogs. ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι, *Herod.*; ἐν χειρῶν νόμῳ s. δίκῃ, i aaben Kamp, *id.*; sædv. χεῖρας συμμιγνύναι, *conserere manus*; — bes. ogs. Magt, Overmagt; *ex.* ἐλθεῖν εἰς χεῖράς τινι, at komme i nogens Vold, *Xen.*; ὑπὸ χεῖρα ποιεῖσθαί τι, at underkaste sig noget, *id.*; — 3) den Haand, nogen skriver, d. e. Haandskrift; ogs. Kunstnerhaanden, Kunstnerens eiendommelige Maneer, ogs. alm. hans Kunstfærdighed; df. γλαφυρὰ χείρ, χεὶρ σοφή, *Theocr.*; sild. ogs. *in pl.*, et Kunstværk; — 4) ligesom d. lat. *manus*, en Hob Mennesker, (Haandfuld Mennesker); bes. en Hob Krigere, en Krigshær; μεγάλη χείρ, en stor Krigsmagt; ogs. pleonastisk, χειρὶ μεγάλῃ πλήθεος, *Herod.* 7, 20; - μεγάλῃ χειρὶ εἰκότως οὗτος λέγοιτο πορεύεσθαι, οὗ ἂν τῇ γνώμῃ πολλαὶ χεῖρες ὑπηρετεῖν ἐθέλωσι, *Xen. Oec.* 21, 8; - (χείρ hører til Stammen χάω, χέω, fatter, o. ligel. er vort Hand, Haand rimel. af χανδάνω; af χείρ er d. gl. lat. *hir*, f. *vola*, *manus*, *Lucil.* h. *Cic.*).

*χειρ-άγρα, ἡ, Haandgigt, Chiragra; — χειραγωγέω, *Anacr.*, er - χειραγωγός, 2, (ἄγω, ἀγωγή), som fører el. leder ved Haanden; som anviser, anfører; df. - χειραγώγημα, τό, Ledelse, Veiledning, Anførsel; o. — χειραγώγησις, o. χειραγωγία, ἡ, Handlingen χειραγωγεῖν; — χείρακρα, τά, (ἄκρος), Hændernes Spidser; — χειραλειπτέω, (ἀλείφω), salver Hænder og Arme; over mig i Brydekunsten; — χειρ-ἄμαξα, ἡ, Haandvogn; — χειραπάζω, *inc.*, o. χειραπτάζω, *f.* άσω, (ἅπτω), berører med Haanden; har imellem Hænderne, behandler, haandterer, *Herod.* 2, 90; o. — χειράς, άδος, ἡ, Sprække el. Revne, egentl. paa el. i Hænderne, dog ogs. paa Benene; df. χειράδες χειρῶν, ποδῶν, sprukne Hænder el. Fødder; - (af χείρ).

χειραψία, ἡ, (χείρ, ἅπτω), Stærmydsel, Fægtning; 2) i Brydekunsten: Armenes Slyngninger om Modstanderen for at fælde ham, som ἅμμα o. λαβή; 3) at berøre el. kløe med Hænderne; h. Lægerne: etslags Strygning el. Friction, (Manipulation). — χειράω, h. *Poll.* f. χειριάω, *inc.* — χειρ-ἐκμἄγεῖον, τό, Haandklæde, Serviet; — χειρεπίθεσία, ἡ, f. χειρῶν ἐπίθεσις, Haandspaalæggelse, *eccl.*; o. — χείρεργον, τό, (ἔργον), Haandarbeide, Haandgierning; (af χείρ). — χειριάω, (χειράς), har sprukne Hænder el. Fødder. — χειρίδιον, τό, *dim.* af χειρίς, lidet Ærme. — χειρῖδόω, (χειρίς), forsyner med Ærmer; df. — χειρῖδωτός, 2, forsynet med Ærmer, κιθών, *Herod.*, ogs. χιτὼν καρπωτός, *oppon.* χ. ἐξωμίς.

*χειρίζω, *f.* ίσω, behandler, haandterer; styrer, regierer, *Polyb.*; om en Saarlæge: opererer; df. - χείριξις, ἡ, chirurgisk Operation, *Hipp.*; — χείριος, 3, som ὑποχείριος, under nogens Hænder, d. e. i nogens Vold, *Soph.*; χείριον λαβεῖν τινά, at faae nogen i sin Magt, *Eur.*; o. — χειρίς, ῖδος, ἡ, Handske, *Od.* 24, 230; alm. Armbedækning, Ærme; τὰς χεῖρας ἔξω τῶν χειρίδων ἔχειν, *Xen.*; - (af χείρ). — χείρισις, ἡ, o. χειρισμός, ὁ, Behandling med Haanden; alm. Behandling, Forvaltning, Ledelse, Regiering; bes. som χείριξις, chirurgisk Operation; o. — χείρισμα, τό, den behandlede el. opererede Deel, *Hipp.*; (af χειρίζω). — χειρίσοφος, 2, = χειρόσοφος. — χειριστής, οῦ, ὁ, (χειρίζω), som haandterer, behandler, forvalter, forestaaer. — χείριστος, 3, sædv. *superl. irr.* til κακός, værst, slettest; men χειριστότερος, 3, h. *Hipp.* f. χειρότερος, χείρων, *inc.*

*χειροβἄλίστρα, (βάλλω), Haandslynge, *falarica*; — χειροβάναυσος, 2, = βάναυσος, *Poll.*; — χειροβἄρής, 2, (βάρος), haandtung, d. e. saa tung, som man kan holde i Haanden; — χειρόβιος, 2, (βίος), ogs. χειροβίωτος, 2, som lever af sine Hænders Gierning; — χειρόβλημα, o. χειρόβλητον, τό, (βάλλω), = χειρόβολον; — χειροβολέω, (βολή), kaster el. slynger med Haanden; — χειροβολία, ἡ, = χειρόβολον; df. - χειροβολιάζω, gior Knipper; — χειρόβολον, τό, (βάλλω), Haandfuld, Knippe; — χειρόβοσκος, 2, (βόσκω), = χειρόβιος; — χειροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω), som gnaver Hænderne, δεσμός; — χειρογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ,

(γαστήρ), som fylder Maven el. ernærer sig med sine Hænders Gierning; — χειρογραφέω, (χειρόγραφος), skriver med Haanden, udstæder min Haandskrift el. haandskrevne Forsikkring; df. - χειρογράφημα, τό, Haandskrift, haandskreven Forsikkring, Gieldsbeviis; o. — χειρόγράφος, 2, (γράφω), haandskreven, haandskriftlig; τὸ χειρόγραφον, = χειρογράφημα; - (af χείρ).

*χειροδάϊκτος, 2, (δαΐζω), kløvet, dræbt, myrdet med Haanden, *Soph.*; — χειροδεικτέω, viser med Haanden, *inc.*; af - χειρόδεικτος, 2, (δείκνυμι), viist med Haanden, *Soph.*; — χειρόδεσμος, ὁ, (δεσμός), Haandlænke; — χειρόδετος, 2, (δέω), med bundne el. lænkede Arme; 2) omgivende Armen, forsynet med Ærmer, som χειριδωτός; — χειροδίκης [ῑ], ου, ὁ, (δίκη), som gior sin Ret gieldende med Haanden, som over Næveretten, *Hes. Op.* 191; *b)* som haandhæver Retten; — χειροδόσιον, τό, (δόσις), Arbeidsløn; — χειροδοτέω, giver med Haanden; af - χειρόδοτος, 2, (δίδωμι), given med Haanden; χειρόδ. δάνεισμα, Penge, som udlaanes uden Beviis; — χειρο-δράκων, οντος, ὁ, med Dragehænder, med Slangearme, *Eur.*; — χειροδρόπος, 2, (δρέπω), plukkende med Hænderne; bes. som afbælger Bælgfrugter; - (af χείρ).

*χειροήθεια, ἡ, Tamhed; af - χειροήθης, 2, (ἦθος), vant til Haanden, let at behandle, bes. tam, *mansuetus*; χειροήθης θεός, egentl. haandvant el. tam Gud: om Apis, *Herod.* 3, 28; — χειροθεσία, ἡ, Handlingen - χειροθετέω, (τίθημι), lægger Haand derpaa, behandler, haandterer; — χειρόκμητος, 2, (κάμνω), forarbeidet el. indrettet af Menneskehænder; — χειροκοπέω, (κόπτω), afhugger Haanden; — χειροκρᾶσία, ἡ, (κεράννυμι), Haandgemænge; — χειροκρᾰσία, ἡ, att. f. χειροκρᾰτία, ἡ, den Stærkeres Ret, Næveretten; alm. voldsom Regiering; af - χειροκρᾰτέω, øver den Stærkeres Ret el. Næveretten; df. - χειροκρατικός, 3, hørende til Næveretten; som udøver Næveretten; som bruger voldsom Fremgangsmaade; — χειρόκτῠπος, 2, (κτυπέω), slaaen med Haanden; 2) *act.*, χειροκτύπος, som slaaer med Haanden; — χειρολάβη, ἡ, o. χειρολαβίς, ίδος, ἡ, (λαμβάνω), Haandgreb, bes. Plovstierten; o. — χειρολογέω, (λέγω), samler med Haanden; - (af χείρ).

χειρόμακτρον, τό, (μάσσω), Haandklæde, Serviet; 2) etslags Klæde til at have om Hovedet; — χειρομάντεια, ἡ, at være - χειρόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις), som spaaer af Haanden el. af Linierne deri; — χειρομᾰχέω, er - χειρομάχος, 2, (μάχομαι), som strider med Haanden; 2) som forretter et Haandarbeide; df. - χειρομαχία, ἡ, Haandarbeide; — χειρο-μύλη, ἡ, ogs. χειρόμῠλον, τό, o. -μῠλος, ὁ, o. χειρομύλων, ωνος, ὁ, Haandmølle; — χειρομῠσής, 2, (μύσος), som besmitter Hænderne med Brøde, bes. med Blodskyld, φόνος, *Æsch. Choëph.* 70, *inc.*; — χειρόνιβον, o. -νιπτρον, τό, (νίπτω), Vaskevandsfad el. Vaskevand til Hænderne; jf. χέρνιβον, χέρνιψ; — χειρονομέω, 1) er - χειρονόμος, 2, (νέμω), som bevæger Hænderne efter visse Regler, bes. under Dands, el. for, derved at udtrykke noget, ogs. om en Fægter; alm. som giver at forstaae ved Vink el. Gebærder, som gesticulerer; ogs. τοῖσι σκέλεσι χειρονομῆσαι, *Herod.* 6, 129; - ὁ χειρονόμος, mimisk Kunstner, Romernes Pantomimer; - 2) = σκιαμαχέω, *Plat.*; - *desid.* χειρονομησείω, vilde gierne gesticulere; - df. - χειρονομία, ἡ, Handlingen χειρονομεῖν, Hændernes Bevægelse efter visse Regler, o. s. v.; df. alm. Gesticulation, Pantomime; 2) = σκιαμαχία; o. — χειρονόμος, 2, see u. χειρονομέω; - (af χείρ). — χειρόνως, *adv.* af χείρων, værre, slettere.

*χειρο-πέδη, ἡ, ogs. χειρόπεδον, τό, LXX, Haandlænke; — χειρόπλαστος, 2, (πλάσσω), dannet el. formet med Hænderne; — χειροπληθής, 2, *Theocr.*, o. χειροπληθιαῖος, 3, (πλῆθος), som fylder Haanden, saa stor, som man kan holde i Haanden; — χειροπόδης, ου, ὁ, (πούς), *poët.* f. χειρόπους; — χειρο-ποιέω, gior med Haanden; ogs. *in med.*, *Soph.*; df. - χειροποίητος, 2, *adv.* -ήτως, giort med Menneskehænder; df. giort med Kunst, kunstig, *Herod.*; — χειροπόνητος, 2, forarbeidet med Hænderne; o. - χειροπονία, ἡ, Haandarbeide; men - χειροπόνια, τά, *sc.* ἱερά, Festdag for Haandværkere og Kunstnere; (af πονέω); - (af χείρ). — χειρόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (χειράς, πούς), med sprukne el. brustne Fødder.

*χειροσιδήριον, τό, *dim.* af - χειροσίδηρον, τό, f. σιδηρᾶ χείρ, Jernhaand, Jernhage; — χειροσίφωνον, τό, (σίφων), Haandsprøite; — χειροσκοπικός, 3, hørende til en χειροσκόπος el. til hans Kunst, dygtig dertil; af - χειροσκόπος, ὁ, (σκοπέω), som beskuer Haanden, for deraf at spaae, som χειρόμαντις; 2) som tæller de ved en Afstemning el. Votering hævede Hænder, *Suid.*; — χειρόσοφος, 2, (σοφός), som bruger Hænderne rigtigen

el. kunstfærdigen, besl. til Gesticulation, df. god Skuespiller; o. — χειροστρόφιον, τό, (στρέφω), Armskrue, (Torturredskab); o. — χειροτένων, οντος, ὁ, ἡ, (τείνω), som udstrækker Hænderne, med lange Hænder, Arme, Kloer, *Batr.*; — (af χείρ). — χειρότερος, 3, *compar. poët.* f. χείρων, *Il.*, *Hes.*

* χειρότευκτος, 2, (τεύχω), forarbeidet med Hænderne; — χειροτεχνέω, er en Haandværksmand; forretter Haandarbeide; df. — χειροτέχνημα, τό, en Haandværksmands el. Kunstners Arbeide; af — χειροτέχνης, ου, ὁ, ogs. χειρότεχνος, ὁ, (τέχνη), Haandarbeider, Haandværker, Kunstner, *Herod.*; χειροτέχνης ἰατορίας, Saarlæge, Chirurg, *Soph.*; df. — χειροτεχνία, ἡ, Haandværk, Kunst; o. — χειροτεχνικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til et Haandværk el. til en Haandværker; — χειρότμητος, 2, (τέμνω), med afskaarne Hænder; — χειροτονέω, *c. acc.*, er — χειροτόνος, 2, (τείνω), som udstrækker Haanden, besl. som i Folkeforsamlingen stemmer, vælger, beslutter ved at holde Haanden i Veiret; — *pass.*, κεχειροτόνηται τὸ πρᾶγμα ὕβρις εἶναι, *Dem.*; df. — χειροτονητής, οῦ, ὁ, som afgiver sin Stemme, en Valgmand; — χειροτονητός, 3, som er valgt ved Stemmeflerhed; o. — χειροτονία, ἡ, Handlingen χειροτονεῖν, at stemme med udstrakt Haand; alm. Afstemning el. Stemmegivning, Vælgen, Valg; ogs. Stemmerne selv; — χειροτόνος, 2, 1) see u. χειροτονία; ogs. som beder med udstrakte Hænder, *Æsch.*; 2) *pass.*, χειρότονος, med udstrakte Hænder; — χειροτριβέω, (τρίβω), gnider med Hænderne, behandler ofte; df. — χειροτριβίη, ἡ, Haandøvelse, (Lægernes) Praxis, *Hipp.*; o. — χειροτύπής, 2, (τύπτω), slaaende el. slaaen med Haanden; — (af χείρ).

† χειρουργέω, (χειρουργός), forretter el. behandler noget med Haanden, behandler el. udøver noget praktisk; ogs. behandler noget paa egen Haand el. uden Andres Hjelp; 2) opererer (som Saarlæge); 3) = χειρονομέω; df. — χειρούργημα, τό, det med Haanden forrettede Arbeide, Haandarbeide; o. — χειρουργία, ἡ, Handlingen χειρουργεῖν, besl. praktisk Udøvelse af et Haandværk el. af en Kunst; 2) Saarlægens Kunst, Chirurgie. — χειρουργικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket, dygtig til Haandarbeide; udøvende, praktisk; τὸ χειρουργικὸν μέρος τῆς μουσικῆς, den praktiske Deel af Musiken; 2) chirurgisk; ἡ χειρουργική, *sc.* τέχνη, Saarlægens Kunst, Chirurgie; af — χειρουργός, 2, (χείρ, ἔργον), som arbeider med Haanden; som praktisk øver et Haandværk el. en Kunst, *c. gen.*, *ex.* χειρουργὸς τῆς μουσικῆς, τῆς γραφικῆς; 2) ὁ χειρουργός, den med Haanden virkende Læge, Saarlæge, Chirurg. — χειρόχρηστος, 2, (χρηστός), dygtig med Haanden, haandfærdig, øvet; o. — χειρόχωλος, 2, (χωλός), lam paa Haanden; — (af χείρ).

† χειρόω, (χείρ), behandler, haandterer; χειροῦν πρὸς βίαν, at behandle voldsomt, *Ar.*; 2) *in med. c. acc.*, bringer i mine Hænder el. under min Magt, betvinger, overvælder, fanger; ὅπως ἐχθροὺς χειρώσωνται, *Xen.*; *pass.*, νῆσον — εὐπετέα χειρωθῆναι, let at indtage, *Herod.* 3, 120; df. — χείρωμα, τό, det med Haanden Gjorte el. Forrettede; τυμβοχόα χειρώματα, det med egen Haand bragte Drikoffer, *Æsch. Sept.* 1022; 2) det Overvældede, Betvungne, *id. Ag.* 1326; alm. Overvældelse; θανάσιμον χείρωμα, voldsom Død, *Soph.* — χείρων, ονος, 2, sædv. *compar. irr.* til κακός, værre, slettere, ringere; alm. som staaer tilbage for nogen, τινός, *ex.* πρόγονοι οὐδὲν χείρους ἡμῶν ἐγένοντο, *Xen.*; *superl.* χείριστος; (skal være af *inus.* χέρης, s. m. s.). — Χείρων, ωνος, ὁ, Chiron, en Centaur, Søn af Kronos o. Philyra, berømt som Spaamand, Læge og Opdrager; (rimel. af χείρ, som χειρουργός).

χειρωνάκτης, ου, ὁ, sild. Form f. χειρῶναξ. — χειρωνακτικός, 3, hørende til, passende for en Haandværker; af — † χειρῶναξ, ακτος, ὁ, (χείρ, ἄναξ), Haandarbeider, Haandværksmand, som δημιουργός, *Herod.* 1, 93; ogs. *adject.*, πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς, *Soph.*; 2) alm. som forretter el. over noget; λόγων χειρώνακτες, Præster og Spaamænd, *Eur.*; df. — χειρωναξία, ἡ, Haandarbeide, Haandværk, Syssel; alm. Tienneste, *Æsch.*; o. — χειρωνάξιον, τό, Skat el. Afgift af et Haandværk. — Χειρώνειος, 2, opfundet af Chiron, benævnt efter ham; m. besl. *fem. poët.* χειρωνίς, ίδος, ἡ, βίβλος, en medicinsk Bog. — χείρωσις, εως, ἡ, Overvælden, Betvingen; — χειρωτικός, 3, hørende, skikket til at overvælde el. betvinge; o. — χειρωτός, 3, *adject. verb.*, overvældet; til at overvælde; (af χειρόω).

χέσομαι, *fut.* til χανδάνω, formet af *inus.* χείω f. χάω. — χείω, *ep.* f. χέω, gyder, *Hes. Theog.* 83. — χέλειον, τό, som χέλυον, Skallen af Skildpadde el. Krebs. — χελιδοῖ, *voc. irr.* til χελιδών, som af *nom.* χελιδώ. — * χελιδόνειος, 2, hørende til, lignende en Svale; — χελιδονιάς, άδος, ἡ, et Slags

Tunfisk el. Stor: 2) Vestenvinden, *Favonius*, (med hvilken Svalerne komme); — χελιδονιδεύς, έως, ὁ, ung Svale; — χελιδονίζω, qvidrer som en Svale; *transl.*, taler uforstaaeligen; 2) tigger i Svalens Navn, jf. χελιδόνισμα; v. — χελιδόνιον, τό, Svaleurt, κυάνεον, *Theocr.* 13, 41, χλωρόν, *Anal.*; egentl. *neutr.* af – χελιδόνιος, 3, ogs. 2, af en Svale, hørende til, lignende en Svale; df. af Farvens Liighed: *a)* om en Figenart, rødbruun, mørkerød; ogs. om en Slangeart; *b)* om Haren, mørkebruun ovenpaa og hvid under Bugen; ogs. om en Steenart; – (af χελιδών). — χελιδονίς, ίδος, ἡ, *poët.* f. χελιδών. — χελιδόνισμα, τό, Svalesangen, som Drengene (paa Rhodus) pleiede at synge for Dørene ved Svalens Tilbagekomst; jf. χελιδονίζω; – som synger denne Sang, χελιδονιστής, οῦ, ὁ. — χελῑδών, όνος, ἡ, en Svale, *Od.*; *voc. irr.* χελιδοῖ, *Simon.*; 2) af Farvens Liighed: etslags flyvende Søfisk; 3) af Figurens Liighed: Fordybningen under Hestens Hov, lat. *rana*, *Xen.*; ogs. andre Fordybninger i det dyriske Legeme, *ex.* ved Albuen.

χελλάρης, ου, ὁ, etslags Søfisk, sædv. μύλλος. — χελλών, v. χελμών, ῶνος, ὁ, Biformer af χειλών, en Fiskeart. — χελούω, *lac.* f. χελύω, χελύσσω. — χέλυδρος, ὁ, (ὕδωρ), Vandskildpadde; 2) en Slangeart; v. — χελύκλονος, 2, (κλόνος), φόρμιγξ, den fra Skildpaddeskallen tonende Lyre, *Orph.*; (af χέλυς). — χελλύσσω, = χελύσσω, *Lyc.* — χελύνειον, v. χελύνιον, τό, *dim.* af – χελύνη, ἡ, som d. besl. χεῖλος, Læben; 2) = χέλυς., Bem. 2; 3) *æol.* f. χελώνη; df. — χελυνοίδης, ου, ὁ, (οἰδάω), med svulne el. tykke Læber. — χέλῠον, τό, Skildpaddeskal; af — χέλῠς, ῠος, ἡ, som χελώνη, Skildpadde, af hvis med Strænge overtrukne Skal Mercurius forfærdigede den første Lyre, *Hom. Merc.*; df. *b)* Lyren selv, *ib.*, bes. den hvælvede Deel deraf; 2) af Liigheden: det hvælvede Bryst, *Hipp.* — χελύνιον, τό, (χελύσσω), en liden Hoste. — χέλυσμα, τό, etslags Bedækning el. Forhudning paa Skibets Underdeel; (af Liigheden med en Skildpaddeskal, χέλυς). — χελύσσω, -ύσσομαι, *att.* -ύττομαι, *f.* -ύσομαι [ῡ], (χέλυς, Bem. 2), ophoster fra Brystet, alm. kaster op. — χελύω, *jon.* f. χελύσσω.

* χελωνάριον, τό, *dim.* af χελώνη, liden Skildpadde. — χελώνειον, v. χελώνιον, τό, Skildpaddeskal; ogs. Krebsens Skal; – 2) den hvælvede Deel af et Legeme, *ex.* Ryggen af et Huulspeil; ogs. den over Tallier, Muurbrækkere o. andre Maskiner anbragte Hvælving, (*germ.* Schildkrampe); alm. Hvælving, Converitæt; – 3) etslags Mont, hvis Præg var en Skildpadde; af — χελώνη, ἡ, som χέλυς, Skildpadde, *Hom. Merc.*; ogs. Skildpaddens Skal; *b)* den deraf forfærdigede Lyre, bes. Lyrens hvælvede Sangbund; – 2) Skioldtag, Skiermtag af sammenholdte Skiolde; alm. Stormtag til Beskyttelse for Beleirerne og deres Maskiner; χελώνη ξυλίνη, *Xen.*; – 3) Skammel, Fodskammel; – 4) = χελώνειον, Bem. 3; df. — χελώνιον, τό, see u. χελώνειον; — χελωνίς, ίδος, ἡ, etslags musikalsk Instrument; 2) en Skammel; 3) en Dørtærskel, LXX; — χελωνίτης, ου, ὁ, *fem.* -νῖτις, ιδος, ἡ, af en Skildpadde, som ligner en Skildpadde; v. — χελωνοφάγος, 2, (φαγεῖν), som spiser Skildpadder, som lever deraf. — χέννιον, τό, en Vagtelart.

χέραδος, τό, som d. besl. χεράς Bem. 2, v. χερμάς, Gruus, Sand, Smaastene, som den oversvømmende Flod opskyller; dog *Il.* 21, 319, betonede man ogs. χεράδος som *gen.* til ἄλις af χεράς. — χεράς, άδος, ἡ, (χείρ), Haandfuld af Stene, el. Steen, som man kan holde i Haanden; 2) = χέραδος, *Pind. Pyth.* 6, 13, hvor dog *Heyn.* læser χεράδει. — χέρεια f. χέρηα, see u. χέρης. — χερειότερος, 3, *Il.*, v. χερείων, ονος, 2, *compar. ep. irr.* til κακός, f. χείρων, værre, slettere, ringere; alm. som staaer tilbage for et andet; ogs. uden Modsætning o. m. *inf.*, *ex.* i Udtrykket, Οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι, *Od.* 17, 176; (rimel. af *inus.* κέρης, s. m. s.). — χέρεσσι, *poët.* f. χερσί, *dat. pl.* af χείρ. — χερήρης, 2, (χείρ, ἄρω), sammenføiende el. sammenpassende med Hænderne.

χέρης, *inus.*, df. *ep.*, *dat.* χέρηϊ, *acc.* χέρηα, *nom. pl.* χέρηες, *neutr.* χέρηα, ogs. χέρεια, h. *Hom.* altid som *comparat.* til κακός, værre, slettere, ringere, *ex.* χέρεια δὲ χείρονι δῶκεν, *Il.* 14, 382; (χέρης, *gen.* χέρεος, *jon.* χέρηος, *etc.*, er rimel. af χείρ, alts. f. χείριος, underkastet, underdanig, d. e. ringere, slettere; df. χερείων, formet som ἀρείων af Ἄρης, χείρων, *etc.*). — χερήων, ονος, 2, *dor.* f. χερείων. — χεριάρης, ου, ὁ, *dor.* f. χερήρης, τέκτων, *Pind.* — χεριφυρής, 2, (φύρω), irørt el. æltet med Hænderne.

χέρμα, τό, (χείρ), = χερμάδιον, χερμάς. — χερμάδιον, τό, Steen, som man kan tage i Haanden, brugtes ofte som Skudvaaben, df. χερμάδια μεγάλα, *Il.* 11, 265; jf. ogs. *ib.* 5, 302, flgd., o. fl.; egentl. *neutr.* af – χερμάδιος, 2, haandstor, som man kan tage i el. omfatte

med Haanden; μολύβδαιναι χερμάδιοι, saadanne Blykugler; o. — χερμάζω, kaster el. slynger haandstore Stene; af — χερμάς, άδος, ἡ, Steen til at omfatte el. kaste med Haanden, Kasteſteen, Slyngeſteen, τηλέβολος, *Pind.*; ogſ. Kiſelſteen, ſom ofte brugtes dertil; (χερμάς er m. indſkudt μ af χεράς, altſ. af χείρ). — χερμαστήρ, ῆρος, ὁ; (χερμάζω), Slynge, Steenſlynge; χερμαστὴρ ῥινός, Læderet paa en Steenſlynge.

χερνάς, ᾶτος, ὁ, *dor.* f. — χερνής, ῆτος, ὁ, den Fattige, den Trængende, egentl. ſom lever af ſine Hænders Gierning, en Daglønner; ogſ. *adject.*, fattig, *Eur.*; (beſl. m. χῆρος, χηρεύω, *careo*; efter *Hesych.* af χέρνα, Armod); df. — χερνήτης, ου, ὁ, *Æsch.*, *fem.* χερνῆτις, ιδος, ἡ, = χερνής; γυνὴ χερνῆτις, ſom ſpinder for Dagløn, *Il.*; df. — χερνητικός, 3, hørende til, paſſende for den Fattige el. Daglønneren; τὸ χερνητικόν, den fattige, for Dagløn arbeidende Deel af Folket. — χερνήτωρ, ορος, ὁ, ſild. *poët.* f. χερνήτης.

* χερνίβιον, τό, *dim.* af — χέρνιβον, τό, ogſ. χέρνιβος, ὁ, *Æl.*, Haandbækken, *Il.* 24, 304; ogſ. Bækken el. Kar med Vievand; — χέρνιμμα, τό, Hændernes Vaſkning med Vievand; ogſ. = frgd.; o. — χέρνιπτρον, τό, = χέρνιβον; af — χερνίπτω, *Lyc.*, ſædv. χερνίπτομαι, vaſker Hænderne med Vievand, beſ. før Offringen, *Il.* 1, 449; alm. beſprænger el. renſer med Vievand, χαίτην, *Eur.*; — (af χείρ, νίζω, νίπτω). — χερνίτης, ου, ὁ, λίθος, Steenart, ſom har Liighed med Elfenbeen. — χέρνιψ, ιβος, ἡ, (χείρ, νίζω, νίπτω), Haandvand el. Vievand, hvormed man vaſkede Hænderne før Maaltidet el. før man offrede; χέρνιβα κατάρχεσθαι, at begynde paa Haandvaſkningen, *Od.* 3, 445; *b) in pl.*, χέρνιβες, Vievand og den dermed bevirkede Renſelſe; χέρνιβας νέμειν, at tillade nogen Brugen af Vievandet, *Soph.*, *oppon.* χερνίβων εἴργειν, *Dem.*; χερνίβων κοινωνός, ſom lever i ſamme Huus, ſom ſpiſer ved ſamme Bord, *Æsch.*

χεροκένως, *adv.*, (χείρ, κενός), med tomme Hænder, LXX. — χερόνησος, ἡ, *poët.* f. χερσόνησος, *Ap. Rh.* — χερόνιπτρον, τό, *poët.* f. χειρόνιπτρον. — χεροπληθής, 2, *poët.* f. χειροπληθής. — χερόπληκτος, 2, (χείρ, πλήσσω), ſlaaen af el. med Haanden. — χερός, χερί, χέρα, *poët.* f. χειρός, *etc.*, *gen.*, *dat.* o. *acc.* af χείρ. — χεῤῥόνησος, ἡ, *att.* f. χερσόνησος, tilligem. Afledn. o. Sammenſ., ſee u. χερσόνησος, *etc.* — χέῤῥος, *att.* f. χέρσος, ſ. m. ſ.

χερσαῖος, 3, ogſ. 2, ſom beſtaaer af Faſtland; ſom opholder ſig el. lever paa Faſtlandet; o. — χερσεία, ἡ, at ligge øde el. ubebygget; af — χερσεύω, 1) *intr.*, *a)* om Jorden: at ligge ubebygget el. øde, ogſ. *in med.*, *Plut.*; *b)* opholder mig el. lever paa det faſte Land; 2) *transit.*, gior øde; *transl.*, gior faderløs, *Eur.*; (af χέρσος). — χερσιμαχία, ἡ, (χείρ, μάχη), Haandgemænge, *inc.* — χέρσινος, 3, = χερσαῖος. — * χερσόβιος, 2, (βίος), ſom lever paa Faſtlandet, *appon.* λιμνόβιος; — χερσοειδής, 2, (εἶδος), der ſeer ud ſom Faſtland; 2) der ligner et øde el. ubebygget Land; alm. øde, ubebygget; — χερσόθεν, *adv.*, fra Faſtlandet, fra Kyſten; — χερσόθι, *adv.*, fra Faſtlandet; — χερσομανεῖν, (μαίνομαι), at overvoxe med Ukrud ſom et øde Land, at blive øde el. vild; o. — χέρσονδε, *adv.*, op paa el. til det faſte Land, *Il.*; — (af χέρσος).

* χερσονησιάζειν, o. χερσονησίζειν, at have Geſtalt af en Halvø, at danne en Halvø; — χερσονήσιος, 3, fra el. af en Halvø, hørende dertil, lignende en ſaadan, beſ. om d. thraciſke Cherſones; — χερσονησίτης, o. χερσονησιώτης, ου, ὁ, Indvaaner af Cherſones, Cherſoneſiter; o. — χερσονησώδης, *inc.*, o. χερσονησοειδής, *Herod.*, *ctr.* χερσονησώδης, 2, (εἶδος), der har Liighed med en Halvø; af — χερσόνησος, ἡ, *att.* χεῤῥόνησος, (χέρσος, νῆσος), Landø, d. e. Halvø; beſ. den thraciſke Halvø imellem Helleſponten og det ſorte Hav; d. tauriſke Cherſones er d. nuværende Krim.

† χέρσος, ἡ, ogſ. ὁ, det faſte Land el. Faſtlandet; χέρσον ἱκέσθαι f. χέρσονδε ἱκ., *Od.* 9, 486; χέρσος Εὐρώπα, Europas Faſtland, *Pind.*; *b)* et øde el. ufrugtbart Land; — 2) ſom *adject.*, ubebygget, øde; om et Fruentimmer, ugift, barnløs, *Soph. Oed. T.* 1502; χέρσος τινός, tom derfor, *Eur.*; df. — χερσόω, gior til Faſtland; 2) gior øde; γῆ κεχερσωμένη, ubebygget Land; — χέρσυδρος, ὁ, (ὕδρος), en paa Faſtlandet og i Vandet levende Slange; o. — χερσώδης, 2, = χερσοειδής. — χερύδριον, τό, *dim.* af χείρ, liden Haand, liden Arm.

χεσᾶς, ogſ. χέσας, ὁ, = ὁ χέζων; — χεσείω, *desid.*, *cacaturio*; o. — χεσιφωνέω, (φωνή), fører ſmudſige Taler; (af χέζω). — χεῦαι, *ep. inf. aor.* 1 *act.*, o. χεῦαν, χεῦε(ν), *ep.* 3 *pl.* o. 3 *sing. ind. aor.* 1, af χέω. — χεῦμα, τό, (χέω), det Udgydede; df. *a)* Gydning, Støbning, *Il.* 23, 561; alm. Flod, Strøm, Hav; *b)* hvad der udgydes til

Ære for Guderne, Drikoffer, *libatiō*; *c)* som χοεύς, Kar, hvoraf man liberer, *Herod.* — χεύω, *a) ep. præs.* f. χέω, men rimel. alene i περιχεύομαι; *b) ep. conj. aor.* til χέω.

χέω, *ep.* ogs. χείω, *Hes. Theog.* 83, rimel. ogs. *Od.* 2, 222, sild. ogs. χεῶ, *N. T.*; *f.* χεύσω; *aor.* 1 ἔχεα, *inf.* χέαι, *etc.*, *ep.* ἔχευα, *conj.* χεύω, hvf. χεύομεν *ep.* f. χεύωμεν, *Il.* 7, 336, men ἔχευσα, *inc.*; *pf.* κέχυκα, *pass.* κέχυμαι, *aor.* 1 *pass.* ἐχύθην, sild. ogs. ἐχέθην, *aor. syncop. pass.* (ἐχύμην), *ep.* 3 *sing.* o. *pl.* χύτο, χύντο, *part.* χυμένη, *adject. verb.* χυτός; — gyder, udgyder, lader flyde, ὕδωρ, δάκρυα, o. dl., *Hom.*; Ζεὺς — χέει ὕδωρ, χιόνα, lader regne, snee, *id.*; bes. *in med. c. acc.*, udgyder Drikoffer, jf. χοή; χοὴν χεῖσθαι — νεκύεσσι, at bringe de Døde et Drikoffer, *Od.* 10, 518, flgd.; — *b)* gior flydende, smelter, *ex.* Metaller; *in med.* o. *pass.*, at blive flydende, at opløses; χεῖσθαι τὴν γῆν, at den bliver skiør, *Xen.*; — 2) udstyrter, udryster, φύλλα, καρπόν, o. dl., *Hom.*; udkaster, udslynger, δοῦρα, Spydene, *Il.*; ogs. *in med. c. acc.*, *ex. Il.* 8, 159; nedstrækker, καλάμην χθονί, Straaet til Jorden, *Il.*; lader falde, ἡνία ἔραζε, *ib.*; — *b)* opkaster, σῆμα, τύμβον, en Gravhøi, *Hom.*; ogs. χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, *ex. Il.* 23, 256; *in med.* o. *pass.*, at være opdynget, ophobet, *ex. Od.* 22, 387, flgd.; om Mennesker, o. dl., at strømme sammen, at forsamles hobeviis, *ex. Od.* 10, 415; — 3) *transl.*, udgyder el. udbreder derover, ἀχλὺν κατ' ὀφθαλμῶν, ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις, κάλλος κὰκ (κατὰ) κεφαλῆς, δόλον περὶ δέμνια, *Hom.*; χέει πολυηχέα φωνήν, lader den fulde Stemme tone, *Od.* 19, 521; ogs. *in med. c. acc.*, *Il.* 5, 314; men *absol.*, Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, omarmende ham, *ib.* 19, 284; *in med.* o. *pass.*, *a)* at udgyde, udbrede, udstrække sig derover, *ex. Il.* 13, 544; *b)* κεχυμένος ἐς τἀφροδίσια, *effusus in Venerem*, *Luc.*; — (χέω hører til Stammen χάω).

χηλαργός, 2, *dor.* χαλ-, (χηλή, ἀργός), med hurtige Hove el. Fødder; χαλαργοὶ ἅμιλλαι, Væddeløb med Heste, *Soph.*; 2) med hvide Fødder. — *χήλευμα, τό, det Strikkede, Flettede; 2) Naal til Netstrikning, som χηλή; — χήλευσις, ἡ, Strikken, Fletten; — χηλευτής, οῦ, ὁ, som strikker el. fletter; o. — χηλευτός, 3, strikket, flettet, *Herod.*; af — χηλεύω, (χηλή, Bem. 2, *a*), strikker, fletter. — χηλή, ἡ, (χάω, *inus.*), den spaltede Klov paa de firføddede Dyr, *poët.* ogs. Hestens Hov, *Hes.*; h. Fuglene, Klo; ogs. Krebsens Sax; — 2) af Ligheden: *a)* tospaltet Naal til Netstrikning, Netnaal; *b)* Skaar el. Spalte i Pilen, som γλυφίς; *c)* etslags chirurgisk Instrument, Sonde, Tang; *d)* den Spalte, som Øienhaarene danne, naar man sover; — 3) hvad der rager frem som Arme, *ex.* Dæmning ved en Havn; χηλὴ τείχους, fremragende Rand el. Arm af en Muur, *Thuc.*, *Xen.*; χηλὴ ὄρους, fremspringende Arm af et Bierg.

χηλινός, 3, = χηλευτός. — χηλίον, τό, *dim.* af χηλή. — χηλός, οῦ, ὁ, (χάω), Kiste, hvori man giemmer Klæder o. dl., h. *Hom.* καλή, δαιδαλέη, πυκινή, o. dl. — χηλόω, strikker, fletter; 2) indskærer, gior et Skaar el. en Split; (af χηλή, Bem. 2, *a* o. *b*); df. — χήλωμα, τό, Skaar, Split, som χηλή. — χηλώτιον, τό, som χηλή, Netnaal; af — χηλωτός, 3, *adject. verb.* af χηλόω, strikket, flettet. — χημεία, ἡ, o. χημευτική, ἡ, Chemie, see u. χυμικός. — χήμη, ἡ, (χάω), Gaben; 2) etslags Musling med gabende Skal, *chama*; 3) et Maal af 3, ogs. af 2 Drachmer; — *dim.* χήμιον s. χημίον, τό; df. — χήμωσις, ἡ, den Øiensygdom, at Hornhinden bliver rød og tyk.

χήν, ὁ, ogs. ἡ, (χάω, χαίνω), *gen.* χηνός, sild. *acc. pl. poët. irr.* χένας, en Gaas; (d. tydske Gans o. d. lat. *anser* af d. dor. χάν); df. — χην-αλώπηξ, εκος, ὁ, etslags ægyptisk Gaas el. And, som lever i Huler, *Herod.*; — χήνειος, o. χήνεος, 2, af en Gaas, hørende dertil, *anserinus*. — χηνέω, = χαίνω, rimel. *inus.*; df. — χήνημα, τό, Mundens Opspærren, Vrængen, Spot. — *χηνιδεύς, έως, ὁ, men χηνιδής, έως, ὁ, *inc.*, en ung Gaas; — χηνίζω, frembringer en skurrende Tone paa Fløiten; — χηνίον, τό, *dim.* af χήν, liden Gaas; — χήνιος, 3, = χήνειος; o. — χηνίσκος, ὁ, Zirat paa Bagstavnen, der ligner en Gaasehals; — (af χήν).

χηνοβοσία, o. -βοσκία, ἡ, at føde el. holde Giæs; 2) en Flok Giæs; o. — χηνοβοσκεῖον o. -βόσκιον, τό, Sted, hvor Giæs fødes, Gaasesti; af — χηνοβοσκός, 2, (βόσκω), som føder el. holder Giæs; — χηνοβοτία, o. -βωτία, ἡ, = χηνοβοσκία; = χηνομεγέθης, (μέγεθος), af Størrelse som en Gaas; o. — χηνοτροφεῖον, τό, af — χηνοτρόφος, 2, (τρέφω), = χηνοβοσκεῖον, -βοσκός; — (af χήν). — χηνύστρα, ἡ, (χαίνω), Gaben; df. — χηνυστράω, ogs. χηνύω, spærrer Munden op, gaber; *transl.*, nøler. — χηνώδης, 2, (χήν, εἶδος), ligesom el. lignende en Gaas.

χήρ, ὁ, *gen.* χηρός, Igel, *herinaceus*; (rimel. besl. m. χοῖρος, ogs. m. *hirtus*, *hirsutus*). — χήρα, ἡ, *jon.* χήρη, Enke; egentl. *fem.* af χῆρος; ogs. *adject.*, χῆραι γυναῖκες, o. μήτηρ χήρη, *Il.*; df. — χηράζω, = χηρόω, *inc.* — χηράμβη, ἡ, etslags Musling. — χηράμενος, χήραντο, χήρατο, *poët.* som *aor.* 1 *med.* til χαίρω. — χηραμίς, ίδος, ἡ, 1) = χηραμός; 2) etslags bred Musling, rimel. som χήμη, med hvis Skal man ofte og maalte. — χηραμοδύτης, ου, ὁ, (δύω), som kryber i Huller el. Huler; o. — χηραμόθεν, *adv.*, ud af Huller el. Huler; af — χηραμός, ὁ, (χάω *inus.*, χαίνω), Hul el. Hule i Jorden, Kløft, Sprække, Smuthul, som χειά, *Il.*; sild. ogs. ἡ χηραμός. — χηραμύς, ἡ, = χηραμός. — χηραμών, ῶνος, ὁ, = χηραμός. — χήραντο, χήρατο, see u. χηράμενος. — χηράσκω, = χηρόω. — χηραφίς, ίδος, ἡ, o. χήραψ, ᾶβος, ὁ; en Sokrabbe.

*χηρεία, ἡ, *Thuc.*, o. χηρία, ἡ, Enkestand; — χήρειος, 3, *jon.* χηρήϊος, som har mistet Ægtefælle el. Forældre; o. — χήρευσις, ἡ, = χηρεία; af — χηρεύω, = χηρόω, *transit.* o. *intr.*, (νῆσος) Ἀνδρῶν χηρεύει, er øde for Mennesker, ubeboet, *Od.* 9, 124; μίαν ἡμέραν οὐκ ἐχήρευσε, blev ikke i Enkestand, *Dem.*; af — χῆρος, 3, ogs. 2, berøvet, blottet for, som undværer, som mangler noget, τινός; bes. som har mistet sin Ægtefælle, Enkemand, Enke, jf. χήρα; (af *inus.* χάω, besl. m. χῆτος, χερνής, *careo*); df. — χηροσύνη, ἡ, at være forladt el. berøvet; bes. Enke- el. Enkemandsstand; at være forældre- el. faderløs.

χηρόω, (χῆρος), 1) *transit.*, *a)* gior øde, affolker, ἀγυιάς, *Il.*; alm. berøver, τινά τινος; *b)* gior til Enke, γυναῖκα, *Il.* 17, 36; gior forældreløs; – 2) *intr.* som χηρεύω, lever i Enke- el. Enkemandsstand el. som forældreløs, alm. undværer, mangler, τινός, *Theogn.*; df. — χήρωσις, ἡ, Berøvelse, bes. af Ægtefælle el. Forældre; o. — χηρωσταί, ῶν, οἱ, Sidebeslægtede, som tage Arv i Mangel af nærmere Paarørende, *Il.* 5, 158, *Hes. Theog.* 607. — χησεῖτε, *dor.* f. καὶ ἥσετε. — χητεία, ἡ, Mangel, Trang, Nødtørft; af — χητεύω, (χῆτος), lider Mangel, er trængende. — χήτη, ἡ, (χάω *inus.*, χαίνω), = κενεών. — χῆτις, ιος, *att.* εως, ἡ, = flgd. — χῆτος, εος, τό, Mangel, Nødtørft, Undværelse, Savn, sædv. *in dat.*, *ex.* χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, υἱος, i Mangel deraf, af Længsel derefter, *Il.*; ligel. χήτεϊ συμμάχων, *Herod.* 9, 11; (ligesom χάτος, χατέω, χατίζω, af *inus.* χάω); df. — χητοσύνη, ἡ, Mangel, Armod, Berøvelse, Savn, forladt el. øde Tilstand, Ensomhed.

χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ, (πέτομαι), flyvende ved Jorden el. lavt; af — χθαμαλός, 3, lav, flad, ved Jorden, *Hom.*; (af χαμαί, χαμηλός, med indskudt θ, jf. χθές); df. — χθαμαλότης, ητος, ἡ, Lavhed; — χθαμαλοφροσύνη, ἡ, (φρήν), lav el. nedrig Tænkemaade; o. — χθαμαλόω, gior jevn, flad, slet; jevner, sletter, *Joseph.* — χθές, *adv.*, ligesom d. df. forlæng. ἐχθές, igaar; bes. *att.*, χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν, hvf. d. lat. *heri et nudius tertius*, ogs. χθὲς καὶ πρώην, egentl. igaar og i Forgaars, d. e. nyligen, nu forst; (df. d. gl. *hesi*, sædv. *heri*, *hesternus*); df. — χθεσινός, 3, som var igaar, fra igaar.

χθιζά som *adv.*, see u. χθιζός. — χθιζινός, 3, = χθεσινός; af — χθιζός, 3, o. *poët.* f. χθεσινός, sædv. h. Verber, *ex.* χθιζὸς ἔβη, ἔλυθες, ἐμυθεόμην, o. dl., han gik igaar, o. s. v., *Hom.*; *neutr.* χθιζόν, ogs. τὸ χθιζόν, o. χθιζά, som *adverb.*; df. χθιζά τε καὶ πρώϊζα, *Il.* 2, 303, ligesom d. attiske χθὲς καὶ πρώην, nyligen, see u. χθές. — χθονιάφορος, 2, *lect. inc.* *Æsch. Eumen.* 784, hvor *Well.* læser χθονὶ ἄφορον. — χθόνιος, 3, ogs. 2, (χθών), i el. under Jorden, underjordisk, som καταχθόνιος, *Hes.*; Ζεὺς χθόνιος, Hades, *id. Op.* 467; jf. *Herod.* 6, 134; *b)* *transl.*, frygtelig, skrækkelig, *Trag.*; 2) paa Jorden, levende paa Jorden; *transl.*, af Jord, jordisk; *b)* som ἐπιχώριος, i Landet, hørende dertil, brugelig deri; indenlandsk, indfødt.

*χθονοβριθής, 2, (βρῖθος), trykkende ned til Jorden; — χθονογηθής, 2, (γηθέω), som glæder sig ved jordiske Ting; — χθονόπλαστος, 2, (πλάσσω), dannet af Jord; — χθονοστιβής, 2, (στείβω), trædende el. gaaende paa Jorden, *Soph.*; o. — χθονοτρεφής, 2, (τρέφω), næret, avlet af Landet el. af Jorden, *Æsch.*; – (af χθών). — χθύπτης, ου, ὁ, ogs. θύπτης, = τυρός, Ost. — χθών, ἡ, *gen.* χθονός, Jorden, Jordbund el. Grund, Land; χθόνα δῦναι, at gaae under Jorden, d. e. at døe, *Hom.*; *b)* som πόλις, Land, Fædreneland, *Trag.*; *c)* det Indre af Jorden, Underverdenen, *Eur.*; (χθών bruges alene *poët.*).

χῖά, ἡ, som χειά, Smuthul. — χιάζω, 1) (Χῖος), handler el. bærer mig ad som en Chier, *Ar.*; – 2) (χῖ), *a)* betegner (et nægte el. tvivlsomt Sted hos en Forfatter) med χ; *b)* giennemkrydser, sætter, stiller, skriver paa tværs el. krydsviis; alm. danner som et Kors; h. La-

gerne: gior Krydsſnit; df. — *χίασμα, τό*, det diakritiſke Tegn, *χ*, jf. frgd., Bem. 2, *a*; 2) *τὰ χιάσματα*, Tværtræer; — *χῑασμός, ὁ*, at betegne med *χ*; 2) at ſætte el. ſtille krydsviis; o. — *χιαστός*, 3, betegnet med *χ*; 2) lagt, ſtillet el. til at ſtille paa tværs el. krydsviis. — *χίδρον, τό*, ſædv. *τὰ χίδρα*, en Ret af riſtet Hvede, (ligeſom *ἄλφιτα*, af riſtet Byg), *Ar.*; *πυρὸς χιδρίας*, den hertil brugte Hvede; (rimel. af *σχίζω*). — *χιέζω*, o. *χιεσμός, ὁ*, *jon.* f. *χιάζω, χιασμός*.

χῑλεύω, forer, *στρατόν*, forſyner Hæren med Fourage el. Proviant; 2) *intr.*, at græsſe, at gaae paa Græs, *Nic.*; — *χιλή, ἡ*, = *χιλός*, *inc.*; o. — *χιλήγονος*, 2, (*γόνος*), ſkabt til Foder for Qvæget; (af *χιλός*). — **χῑλιάγωνος*, 2, (*γῶνος*), med tuſinde Vinkler el. Hiørner; — *χῑλιάκις*, *adv.*, tuſindgange; — *χῑλίανδρος*, 2, (*ἀνήρ*), ſom har 1000 Mand, *πόλις*, *Plat.*; — *χιλιαρχέω*, er - *χιλιάρχης, ου, ὁ*, ogſ. *χιλίαρχος, ὁ*, (*ἄρχω*), 1) Anfører for, Befalingsmand over 1000 Mand; - 2) h. Perſerne, ſild. ogſ. h. Macedonierne: den førſte Embedsmand i Riget el. næſt Kongen; - hans Embede og Værdighed, *χιλιαρχία, ἡ*; — *χῑλιάς, άδος, ἡ*, Tallet Tuſinde; et Antal af Tuſinde; *gen. pl. att.* *χιλιαδῶν*; — *χιλιασταί, οἱ*, Tilhængere af - *χιλιασμός, ὁ*, Læren om Chriſti tuſindaarige Rige, *eccl.*; — *χιλιέτηρος*, 2, o. *χιλιετής*, 2, ogſ. *χιλιέτης, ου, ὁ*, tuſindaarig; o. - *χιλιοετηρίς, ίδος, ἡ*, Tidsrum af 1000 Aar; (af *ἔτος*); - (af flgd.)

†*χίλιοι*, 3, Tuſinde; h. *collect.* ogſ. *in sing.*, beſ. *χιλία ἵππος*, 1000 Mand Rytteri, *Herod.*, *Xen.*; *χίλιαι*, *sc.* *δραχμαί*, 1000 Drachmer; df. — *χιλιόκωμος*, 2, (*κώμη*), med 1000 Byer el. Landsbyer; — *χιλιόμβη, ἡ*, Offer af Tuſinde, (formet efter *ἑκατόμβη*, Offer af 100); — *χιλιόναυς, -νεως, ὁ, ἡ*, (*ναῦς*), beſtaaende af 1000 Skibe, *Eur.*; — *χιλιονταετηρίς, ίδος, ἡ*, ſild. Form f. *χιλιοετηρίς*; — *χιλιοντάς, άδος, ἡ*, ſild. Form f. *χιλιάς*; — *χιλιο-πάλαι*, *adv.*, for meget længe ſiden: komiſk h. *Ar.*; — *χιλιοπλάσιος*, 3, o. *-πλασίων, ονος*, 2, tuſindfold; o. — *χιλιόπους, ὁ, ἡ, -πουν, τό*, *gen.* *-ποδος*, (*πούς*), tuſindfoddet, Tuſindbeen; - (af *χίλιοι*).

χίλιος, 3, ſee u. *χίλιοι*. — **χιλιοστός*, 3, den tuſindeſte; — *χιλιοστύς, ύος, ἡ*, den tuſindeſte Deel; 2) et Antal af 1000; — *χιλιοτάλαντος*, 2, (*τάλαντον*), 1000 Talenter i Vægt el. Værd; — *χιλιοφόρος*, 2, (*φέρω*), ſom fører el. bærer 1000; *χιλιοφ. πλοῖον*, Fartøi, ſom tager eller rummer 1000 *ἀμφορεῖς*; — *χιλιόω*, ſtraffer med en Mulkt af 1000 Drachmer; o. — *χιλίωρος*, 2, (*ὥρα*), af el. i 1000 Aar, *Lyc.*; - (af *χίλιοι*). — *χῑλός, οῦ, ὁ*, grønt Foder, beſ. til Heſte, alm. Græs, Græsgang; df. — *χιλόω*, driver paa Græs, lader græsſe; df. — *χῑλωτήρ, ῆρος, ὁ*, Foderſæk el. Kurv, ſom hænges om Qvægets Hovede.

†*χίμαιρα* [ĭ], *ἡ*, Ged, *Il.* 6, 181; 2) *Χίμαιρα, ἡ*, Chimæra, fabelagtigt Uhyre, ſom Bellerophon fældte, *ib.* 179, flgd.; efter *Hes. Theog.* 319, Datter af Typhaon o. Echidna; df. — *χιμαιροβάτης, ου, ὁ*, (*βαίνω*), ſom beſpringer Gederne; 2) ſom gaaer paa Gedefødder; — *χιμαιροθύτης, ου, ὁ*, (*θύω*), ſom offrer Geder; o. — *χιμαιροφόνος*, 2, (*φονεύω*), ſom dræber Geder; 2) ſom dræber Chimæra. — *χῐμάραρχος*, 2, (*ἄρχω*), ſom fører, gaaer foran Gederne, *τράγος*; o. — *χιμαροκτόνος*, 3, (*κτείνω*), = *χιμαιροφόνος*; af — *χίμᾰρος* [ĭ], *ὁ*, ſom *τράγος*, Gedebuk; *ἡ χίμαρος*, ſom *χίμαιρα*, Ged; h. *Theocr.* 1, 6, den unge Ged, men *αἴξ*, den ældre. — *χίμαρος* [ῑ], *ὁ*, = *χείμαρος*, *χείμαῤῥος*, Skovſtrøm, Biergſtrøm. — *χιμαροσφάκτης, ου, ὁ*, (*χίμαρος*, *σφάζω*), ſom ſlagter el. myrder Geder. — *χῑμετλάω*, ſom *χειμετλιάω*, lider af Froſt el. Froſtbylder; af — *χίμετλον, τό*, ſom *χείμετλον*, Froſtbyld.

Χιογενής, 2, nedſtammende fra Chios; o. — *χῖον, τό*, Viinfad, ſom holder omtr. 1 el. 1½ *χοῦς*; (af *Χῖος*). — *χιον-*, de ſaaledes begyndende Afledn. o. Sammenſ. af *χιών*, Snee, have ordentligen ĭ, dog *ep. in arsi* ῑ. — **χῑόνεος*, 3, af Snee, ſneekold, ſneehvid; — *χιονίζω*, beſneer, bedækker med Snee, giør ſneehvid; ogſ. *imperson.*, *εἰ τοίνυν ἐχιόνιζε - ταύτην τὴν χώραν*, derſom det ſneede i dette Land, *Herod.* 2, 22; — *χιονικός*, *χιόνινος*, o. *χιόνιος*, 3, = *χιόνεος*; - *τὸ χιόνιον*, Navnet paa en Øienſalve; — *χιονόβᾱς, ὁ*, *gen.* *αντος*, gaaende i Snee; o. - *χιονόβᾰτος*, 2, hvor man gaaer i Snee, *inc.*; (af *βαίνω*); — *χιονοβλέφᾰρος*, 2, (*βλέφαρον*), med ſneehvide Øienlaag; — *χιονόβλητος*, 2, tilkaſtet med Snee, tilſneet; o. - *χιονοβόλος*, 2, ſom kaſter Snee; ſom beſneer; - 2) *pass.*, *χιονόβολος*, 2, = *χιονόβλητος*; (af *βάλλω*); o. — *χιονόβοσκος*, 2, (*βόσκω*), nærende Snee el. næret af Snee, *Æsch.*; - (af *χιών*).

**χιονοειδής*, 2, (*εἶδος*), ſom ligner Snee, ſneehviid; med Snee, fuld af Snee; — *χιονόεις, εσσα, εν*, *poët.* f. *χιόνεος*, med Snee; — *χιονοθρέμμων*, 2, (*θρέμμα*, *τρέφω*), = *χιονο-*

τρύφος o. - τροφος; — χιονόκτυπος, 2, (κτυπέω), ompidsket, omfogen af Snee, *Soph.*; — χιονόμελι, ιτος, τό, (μέλι), Sneehonning; — χιονο-πέζα, ἡ, med sneehvide Fodder; — χιονοτρόφος, 2, (τρέφω), nærende el. vedligeholdende Sneen; 2) *pass.*, χιονότροφος, 2, næret af Sneen; — χιονόχροος, 2, *ctr.* -χρους, ουν, (χρόα), sneefarvet, sneehvid; — χιονόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς), med sneehvid Hud; — χιονόω, = χιονίζω; — χιονώδης, 2, *ctr.* f. χιονοειδής; o. — χιονωτός, 3, *adject. verb.* af χιονόω, besneet; sneehvid; - (af χιών).

Χίος, ἡ, Øen Chios, nu Scio, i d. ægeiske Hav; df. — Χῖος, 3, chiisk, af el. fra Chios; — χῖος, *sc.* βόλος, Sexer (paa Terningen), ogs. χιάς, άδος, ἡ, o. χῖος ἀστράγαλος, ἑξίτης, derimod χῷος, den modstaaende Ener; (dog efter nogle, omvendt); o. — Χιουργής, 2, (ἔργον), af chiisk Arbeide. — χῑραλέος, 3, brusten, sprukken, bes. med sprukne Hænder el. Fodder; af — χῑράς, άδος, ἡ, = χειράς; df. — χῑροπόδης, ου, ὁ, o. χιρόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med sprukne Fodder.

χἴτών, ῶνος, ὁ, *jon.* i Prosa κιθών, Livkiortel, Underklædning, lat. *tunica*; χιτῶνα περὶ χροΐ - δῦνεν, iforte sig, *Od.* 15, 60; sædv. kort, dog ogsaa τερμιόεις, gaaende til Fodderne, *ib.* 19, 242; ogs. χειριδωτός, med Ærmer; jf. *Herod.* 5, 87; - *b)* alm. Klædning, Bedækning, ogs. Harnisk, *Il.*; h. *Plut.* ogs. f. χλαμύς, Feltherrekappen; - *c)* Fodbedækning; bes. paa Skoe, Over- og Underlæderet; - *d) transl.*, enhver Bedækning el. Indhylling; λάϊνος χιτών, Steendække (over den Stenede), *Il.*; τειχέων κιθῶνες, Bedækning med Mure, *Herod.* 7, 139; ogs. de concentriske Hinder om Svibelen; (rimel. af *inus.* χάω, χέω, χίω); - *dim.* χιτωνάριον, τό.

**Χιτώνη*, *epith.* til Artemis som Jægerinde, af hendes korte Underklædning; — χῑτωνίζω, bedækker med en Underklædning; — χιτώνιον, τό, o. χιτωνίσκος, ὁ, *dim.* af χιτών; o. — χιτωνοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger Underklæder, som handler dermed; - (af χιτών). — χιών, όνος, ὁ, Snee, bes. den faldne el. liggende Snee; derimod den faldende Snee sædv. νιφάς, νιφετός; νιφάδες χιόνος, Sneeflokker, *Il.* 12, 278; *b)* Sneevand, iiskoldt Vand, *Eur.*; (rimel. af χέω, jf. *Il.* 12, 281).

χλάζω, *dor.* f. χλήζω, forekommer alene i det reduplicerede καχλάζω, bruser, *ex. Pind. Ol.* 7, 3; derim. er *pf.* κέχλᾱδα, *dor.* f. κέχληδα, strider el. svulmer af Fylde, efter *Buttm.* af *inus.* χλήδω, (som πέπληθα af πλήθω), o. besl. m. χλιδή; df. *part.*, καλλίνικος κεχλαδώς, svulmende, fuldtonende Seierssang, *Pind. Ol.* 9, 3; ogs. forstærket κεχλάδων, οντος, *ex.* υἱοὺς - κεχλάδοντας ἥβᾳ, svulmende af Ungdomskraft, *id. Pyth.* 4, 319; ogs. har han *pf.* κεχλάδειν f. κεχλαδέναι.

†χλαῖνα, ἡ, mandlig Overkiole, Frakke, Kappe, o. dl., som bæres over χιτών, *Hom.*; ἀνεμοσκεπής o. ἀλεξάνεμος, som beskyttende imod Vinden, ogs. οὔλη, af Uld, o. φοινικόεσσα, af Purpur, διπλῆ, dobbelt, ἁπλοΐς, enkelt, *id.*; jf. χλανίς o. χλαμύς; (rimel. tilligem. disse at aflede af *inus.* λάνα s. λᾶνος, hvf. λάχνη, λάχνος, λαχμός, *laena*, *lana*); - *dim.* χλαίνιον, τό; df. — χλαινοθήρας, ου, ὁ, (θηράω), som gior Jagt paa Kapper, som stiæler Kapper, som λωποδύτης; — χλαινουργική, ἡ, *sc.* τέχνη, den Kunst at giore Kapper; af - χλαινουργός, 2, (ἔργον), som gior Kapper; o. — χλαινόω, beklæder med en Kappe; alm. beklæder; df. - χλαίνωμα, τό, Beklædning, Bedækning.

*χλαμῠδηφόρος, 2, (φέρω), som bærer en χλαμύς, en Rytter, *Theocr.*; — χλαμύδιον, τό, *dim.* af χλαμύς; — χλαμυδοειδής, 2, (εἶδος), lignende en χλαμύς el. Ridekappe, af Gestalt som en χλαμύς; — χλαμυδοποιΐα, ἡ, o. χλαμυδουργία, ἡ, at forfærdige χλαμύδας el. Ridekapper; af - χλαμυδοποιός, 2, (ποιέω), o. χλαμυδουργός, 2, (ἔργον), som forfærdiger χλαμύδας el. Ridekapper; df. - χλαμυδουργικός, 3, horende til en χλαμυδουργός, skikket til hans Konst el. Haandværk; — χλαμυδοφορέω, (φέρω), bærer en Ridekappe; o. — χλαμυδόω, beklæder med en χλαμύς; df. - χλαμυδωτός, 3, beklædt med en χλαμύς; af — χλᾰμύς, ύδος, ἡ, en vid og tyk Mandskappe, bes. Ride- el. Rytterkappe, som ogs. de ἔφηβοι bare, der giorde Ryttertieneste som περίπολοι, og som de aflagde ved Indtrædelsen i Mændenes Klasse; alm. Soldaterkappe; ogs. Feltherrekappe, *paludamentum*; (Afledn. see u. χλαῖνα).

*χλᾰνίδιον, τό, *Ar.*, o. χλανιδίσκιον, τό, *dim.* af χλανίς; — χλᾰνιδοποιΐα, ἡ, Kunst el. Haandværk, som drives af en - χλανιδοποιός, 2, (ποιέω), som forfærdiger fine Overklæder; — χλανιδουργία, ἡ, af - χλαινιδουργός, 2, (ἔργον), = χλανιδοποιΐα, *etc.*; — χλανιδόω, beklæder med en χλανίς; df. - χλανιδωτός, 3, beklædt med en χλανίς; af — χλανίς, ίδος, ἡ, eislags fiin ulden Overklædning for begge Kiøn, men mere til

Pynt end imod Kulden; χλανὶς γαμική, Bryllupsdragt; χλ. λευκή, hvid Høitidsdragt, Romernes *toga candida*; 2) sild. ogs. et Sengetæppe; (Afledn. see u. χλαῖνα). — χλανισκίδιον, o. χλανίσκιον, τό, *Ar.*, ogs. χλανίσκος, ὁ, *dim.* af χλανίς. — χλᾱρύν, *adv.*, m. γελᾶν, *Pind. Pyth.* 9, 66, ent. *dor.* f. χλωρόν, ungdommeligen, muntert, el. f. λαρόν, mildt, blidt, indtagende.

† χλευάζω, (χλεύη), spøger, spotter, *Ar.*; 2) *transit.*, bespotter, forhaaner, mishandler frækt el. overmodigen; ds. — χλεύαξ, ᾱκος, ὁ, komisk f. χλευαστής; — χλευασία, ἡ, ogs. χλευασμός, ὁ, *Dem.*, Bespottelse, Forhaanelse, fræk el. overmodig Behandling; — χλεύασμα, τό, Spot; alm. = frgd.; o. — χλευαστής, οῦ, ὁ, som behandler nogen frækt eller overmodigen, en Spotter; ds. — χλευαστῐκός, 3, *adv.* -κῶς, tilbøielig til at spotte; alm. fræk, haanlig, spottende. — χλεύη, ἡ, Spøg, Skiemt; sædv. Spot, Haan; haanlig, fræk, overmodig Behandling; χλεύην ποιεῖσθαί τινα, at have nogen til Bedste; (skal være af χέλυς f. χεῖλος, altsaa egentl. Vrængen med Munden; js. μυλλαίνω, -μοιμύλλω). — χλῆδος, ogs. χληδός, ὁ, Dynd, Mudder, Snavs, Skarn, (som Strømmen fører med sig, el. som feies ud), *quisquiliæ*; af - χλήζω, *jon.* f. χλάζω, s. m. s.

χλιαίνω, *f.* ᾰνῶ, *pf.* κεχλίαγκα, varmer, opvarmer; 2) blødgiør el. opløser ved Varme, smelter; [ι *anc.*, o. ligel. i Afledn.]; ds. - χλίανσις, ἡ, Opvarmen; Blødgioren; o. — χλιαρός [ι *anc.*], 3, *jon.* χλιερός, varm, opvarmet, blødgiort; - denne Tilstand, χλιαρότης, ητος, ἡ; (af χλίω). — χλίασμα, τό, (χλιαίνω), det Opvarmede, Blødgiorte; 2) varmende, blødgiørende Middel el. Omslag, *fomentum*. — χλῐάω, *ep.* χλιόω, (χλίω), er varm, *Nic.*

*χλῐδαίνω, giør blød; sædv. *transl.*, giør umandig, forkiæler; *in med.*, ἁβρότητι χλιδαινόμενος, som fører en yppig Levemaade, *Xen.* — χλῐδανός, 3, *adv.* -νῶς, blødagtig, forkiælet, hengiven til Vellevnet, *Trag.*; ds. - χλιδανόσφῠρος, 2, (σφυρόν), med bløde, fine, kiælne Knökler el. Fødder, *Anacr.*; af - χλιδάω, fører en blødagtig, forkiælet, vellystig Levemaade; χλιδ. τοῖς παροῦσι, er overmodig af Øieblikkets Lykke, *Æsch.*; men χλιδῶσα μολπή, blød el. kiælen Sang, *Pind.*; o. — χλίδειος, 3, = χλιδανός, *inc.*; af - χλῐδή, ἡ, (χλίω), Blødagtighed, Yppighed, Vellyst, Fraadseri; 2) hvad der hører til en blød el. yppig Levemaade, kostbare Klæder, Smykker, o. dl., *deliciæ*; [oftest ῐ].

χλίδημα, τό, (χλιδάω), = χλιδή, *Eur.* — χλίδος, s. χλῖδος, τό, = χλιδή. — χλίδος, s. χλιδός, ὁ, = χληδός, *Dem.*, *inc.* — χλιδών, ῶνος, ὁ, = χλιδή, Bem. 2, bes. Halsbaand, Armbaand, o. dl.; ἡμιόνων χλιδῶνες, kostbart Seletøi el. Bidsel paa et Muulesel, *Plut.*; ds. — χλιδωνόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), som bærer kostbare Smykker om Fødderne. — χλιεροθαλπής, 2, (θάλπω), noget varm, afkiølet; af - χλιερός, 3, *jon.* f. χλιαρός. — χλίζω, = χλίω, *ino.* — χλιόω, *ep.* f. χλιάω, χλίω. — χλίω[ῑ], bliver varm el. blød, opløses, smelter; *transl.*, bliver forkiælet, vellystig, overmodig, *Æsch.*

χλόα, ἡ, see u. χλόη. — χλοάζω, *f.* άσω, skyder unge Spirer, grønnes; — χλοανθέω, er - χλοανθής, 2, (ἄνθος), som spirer frem og grønnes; o. — χλοανός, 3, grønlig, grønguul; (af χλόη). — χλόασμα, τό, (χλοάζω), hvad der spirer frem og grønnes. — χλοαυγής, 2, (αὐγή), med grønlig Glands. — χλοάω, *poët* f. χλοάζω. — χλοερός, 3, *poët.* udvidet f. χλωρός; χλ. ὄζος, *Hes.*; ds. — χλοεροτρόφος, 2, (τρέφω), nærende, frembringende ungt Grønt el. grønne Urter, *Eur.*; o. — χλοερῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ), med grønligt Udseende.

χλόη, ogs. χλόα, ἡ, *jon.* ogs. χλοίη, den første guulgrønne el. lysegrønne Spire, bes. den unge Sæd, det unge Græs; χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος, da Sæden var kommen op, *Xen.*, js. d. lat. *seges in herba*; *b) poët.*, det unge Grønne paa Træer (Løvet), ogs. paa Planter; 2) som *epith.* til Demeter, der lader Sæden spire, d. lat. *flava Ceres*; (rimel. besl. m. χλίω); ds. — χλοήβᾰφος, 2, (βάπτω), grønfarvet, grønlig; — χλοηκομέω, (κόμη), har grønt Løv, grønnes; — χλοηρύς, 3, *poët.* f. χλοερός, χλωρός, *Eur.*; — χλοητύκος, 2, (τίκτω), som skyder grønne Spirer; — χλοηφορέω, 1) er - χλοηφόρος, 2, (φέρω), som bærer unge Spirer, ung Sæd, grønt Løv, o. dl.; - 2) alm. spirer, grønnes.

χλοιάω, χλοιδάω, o. χλοιύω, *jon.* f. χλοάω, χλοάζω; af — χλοίη, ἡ, *jon.* f. χλόη; ds. — χλοιώδης, 2, (εἶδος), *jon.* f. χλοώδης. — *χλοόκαρπος, 2, (καρπός), frembringende grønne Frugter, *epith.* til Demeter; — χλοόμορφος, 2, (μορφή), der seer ud som Græs, grønguul; o. — χλοοποιέω, frembringer Græs el. Urter; af — χλόος, ὁ, *ctr.* χλοῦς, grønguul el. bleggul Farve; - (besl. m. χλόη).

χλούνειος, 3, hørende til et Vildsviin, χλούνης; af — χλούνης, ου, ὁ, *epith.* til Vildsvinet, σῦς ἄγριος, *Il.* 9, 535, o. *Hes. Sc.* 168, 177, forklares af *Apollon.* o. *Heyn.* ved χλοεύνης, εὐναζόμενος ἐν χλόῃ, som har sit Leie i det Grønne; sjld. ogs. Vildsvinet selv, *Opp.*, *Nic.*; andre Forklaringer af χλούνης ere, μονιός, eensom, ἀφριστής, skummende, ἐκτομίας s. μόνορχις, berøvet Avlekraften, (fordi Dyret i denne Tilstand skulde blive vildere, jf. χλοῦνις); men mueligen er χλούνης igiennem χλουνός h. *Hesych.* at sammenligne m. χλωρός, bleggul, bruunlig. — χλούνιος, 2, = χλούνειος. — χλοῦνις, ἡ, at berøve Manddommen, at castrere, *Æsch.* — χλουνός, ὁ, h. *Hesych. epith.* til Guldet, rimel. = χλωρός; jf. χλούνης *in fine.* — χλοῦς, ὁ, *ctr.* f. χλόος. — χλοώδης, 2, (χλόη, εἶδος), græsfarvet, grøngul, bleggul.

*χλωράζω, = χλωροφαγέω; — χλωραίνω, gjør grøngul, bleggul, bleg; df. — χλώραομα, τό, = χλωρότης; — χλωραύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν), med guulagtig el. bleg Hals el. Strube, om Nattergalen, *Simon.*; jf. χλωρηΐς; — — χλωράω, o. χλωρέω, = χλωριάω; o. — χλωρεύς, έως, ὁ, rimel. = χλωρίων; — (af χλωρός). — χλωρηΐς, ΐδος ἡ, bes. *fem. poët.* til χλωρός, f. χλωρά; df. χλωρηΐς ἀηδών, *Od.* 19, 518, enten af Farven, guulagtig, bleg, dunkel, jf. χλωραύχην, el. ἡ ἐν χλωροῖς διατρίβουσα, som opholder sig imellem de grønne Blade, el. ἡ ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη, som indfinder sig om Foraaret.

*χλωριάζω, o. χλωριάω, har en grønlig, guulagtig el. bleg Farve; — denne Farve, χλωρίασις, ἡ; — χλωρίζω, = χλωριάζω; — χλωρίς, ΐδος, ἡ, Hunnen til Fuglen χλωρίων; men Χλῶρις, ἡ, *nom. pr. fem.*, *Od.*; — χλωρίτης, ου, ὁ, λίθος, etslags græsgrøn Steen; — χλωρίων, ωνος, ὁ, etslags guul el. guulgrøn Fugl; jf. χλωρίς; — χλωρόκομος, 2, (κόμη), med grønt Løv, *Eur.*; — χλωρο-μέλᾱς, αινα, ᾰν, blegsort; — χλωροποιός, 2, (ποιέω), som gjør grøn; o. — χλωρόπτιλος, 2, (πτίλον), med grønlige el. gule Fjædre; — (af flgd.).

†χλωρός, 3, ogs. χλοερός, χλοηρός, (χλόη, χλόος), lysegrøn, grønlig, guulgrøn, bes. om den unge Sæd og om den første Foraarsspire, ex. χλωραὶ ῥῶπες, *Od.*, χλωρὸς ὄζος, *Hes.*; ogs. χλωρὸν μέλι, *Hom.*; — *b)* alm. blak, bleg, farveløs, ex. χλωρὸς ἀδάμας, o. ἀχλὺς χλωρή, *Hes.*, sjld. χλωρὸν ὕδωρ; *transl.* χλωρὸν δέος, den blege Frygt, *Hom.*; ogs. Χλωρὸς ὑπαὶ δείους, ex. *Il.* 10, 376; — 2) grøn, d. e. frisk, ung, ex. μοχλὸς, ῥόπαλον, *Od.*; *oppon.* αὖος; τυρὸς χλ., frisk el. ny Ost; — *b) transl.* frisk, ung, munter, kraftfuld, ungdommelig, μέλεα, γόνυ, *Theocr.*; fiin, blød, øm; χλωραῖς ἐέρσαις, *Pind.*; df. — χλωρότης, ητος, ἡ, at grønnes el. at være grøn; den grønne el. grøngule Farve, bes. Planternes; ogs. Bleghed, bleg Farve; — 2) frisk og muntert Udseende el. Væsen, Kraftfuldhed, Ungdommelighed; o. — χλωροφαγέω, (φαγεῖν), æder grønt Foder, ogs. χλωράζω.

χναῦμα, τό, afskaaret Stykke; bes. Lækkerhed, (Lækkerbidsken), som fremsættes til Desert; — *dim.* χναυμάτιον, τό; — χναυρός, 3, h. *Poll.* ogs. χναυούς, lækker, slikken, slikvorn; o. — χναυοτικός, ὁ, en Lækkermund; af — χναύω, egentl. som χνάω, gnaver, skraber, kradser, ex. Kiødet af Benene, *Eur.*; bes. som τρώγω, gnaver el. spiser Lækkerier, som fremsættes til Desert. — χνοάζω, *poët.* ogs. χνοάω, (χνόος), har el. faaer den første Duun, bes. de første Melkehaar, som Tegn paa den indtrædende Mandbarhed; men χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα, som faaer de første graae Haar, *Soph. Oed. T.* 742; alm. at være ligesom Uld el. Duun; χνοάοντες ἴουλοι, de første Melkehaar, *Ap. Rh.*

χνόη, ἡ, *jon.* χνοίη, (χνάω), Bøsning paa Hiulet, hvori Axelen løber; ogs. Axelen selv; men ἄξονος - χνόαι, *Soph. El.* 745, rimel. de tynde Ender af Axelen, som løbe i Bøsningen; 2) Axelens Knarken el. Knagen; ogs. alm. Knarken, Larm; χνόαι ποδῶν, *Æsch.* — χνόϊος, 3, παρειά, *Anacr.*, o. χνοόεις, εσσα, εν, *poët.* som χνοώδης, bedækket med fiin Duun el. med Melkehaar; af — χνόος, ὁ, *att. ctr.* χνοῦς, (χνάω), hvad der sidder paa Overfladen og lader sig afskrabe; ex. ἁλὸς χνόος, som ἁλὸς ἄχνη, Havskum, *Od.*; bes. de fine Haar el. Duun paa Frugter, (Qvæder, Fersken, o. dl.); Duun paa Hagen, Melkehaarene, *lanugo*; oppillet Uld, hvormed man udstopper Puder, o. dl.; — 2) Vognhjulenes Knagen el. Raslen; df. — χνοώδης, 2, (εἶδος), ligesom Duun, bedækket med Duun, Haar, Melkehaar, Støv, o. dl., *lanuginosus.*

χοαῖος, 3, som tager el. holder en χοεύς. — χοανεύω, *ctr.* χωνεύω, smelter og støber Metaller; af — χοάνη, ἡ, *ctr.* χώνη, o. χόανον, τό, *ctr.* χῶνον, *dim.* χοάνιον, τό, *ctr.* χώνιον, = χόανος. — χόᾰνος, ὁ, sjld. *ctr.* χῶνος, (χέω), Fordybning (foran Blæsebælgens Rør), hvori Metallet lægges for at smeltes, Smeltegrube; φῦσαι δ' ἐν χοάνοισι - ἐφύσων, *Il.* 18, 470; sjld. ogs. en Smeltedigel; — 2)

Leerform, hvori det smeltede Metal stobes og formes, ogs. λίγδος; – 3) en Tragt; bes. h. Lægerne, en tragtformet Hunlhed i Hiernen, dog i denne Bem. oftere χοάνη, ogs. ληνός o. πύελος.

χόες, οἱ, *pl.* af χοῦς, s. m. s. — χοεύς, έως, ὁ, (χέω), et Maal for flydende Sager, lat. *congius*, holder 12 κοτύλας, 6 *sextarios*, = ⅛ ἀμφορεύς; *b)* som Kornmaal, = χοῖνιξ; 2) som χεῦμα, en Offerskaal. — † χοή, ἡ, (χέω), Udgyden, Udgydelse, bes. af et Drikoffer; ds. Drikoffer, Libation; Γῆν ἱλάσκετο χοαῖς καὶ θεοὺς θυσίαις, *Xen. Cyr.* 3, 3, 11; men oftest Drikoffer, som bringes de Afdøde; χοὴν χεῖσθαι-νεκύεσσιν, *Od.* 10, 518, flgd.; sild. ogs. χοὴν φέρειν, ἐπιφέρειν, κομίζειν, at bringe de Døde et Drikoffer; *in pl.* χοαί, alm. et Dødeoffer, *inferiæ*; ds. — χοήρης, 2, (ἄρω), forsynet med, indeholdende Drikoffer, ἄγγος, *Eur.*; o. — χοηφόρος, 2, (φέρω), som bærer el. bringer et Drikoffer; — χοΐδιον, τό, *att.* χοίδιον, *dim.* af χοῦς. — χοϊκός, 3, (χοῦς), af Gruus, Leer, Jord, som γήϊνος, πήλινος, *N. T.*

χοινίκη, ἡ, (χοῖνιξ), Jernbøsning el. Navring paa Hiulet, hvori Axelen dreies, som χνόη, ogs. χοῖνιξ; ogs. Bøsning el. Ring paa andre Instrumenter; 2) etslags chirurgisk Instrument el. Huulbor, hvormed en Knokkel opereres; 3) som χοῖνιξ, Fodlænke, Fodjern; 4) Hule i en Klippe ved Kysten, *Strab.* — χοινικαῖος, 3, af en χοῖνιξ, som tager el. holder en χοῖνιξ. — χοινίκιον, τό, *dim.* af χοινίκη. — χοινικίς, ίδος, ἡ, = χοινίκη; ὑπὸ ταῖς τῶν στεφάνων χοινικίσιν, *Dem.* — χοινικομέτρης, ου, ὁ, (μετρέω), som maaler med en χοῖνιξ. — χοῖνιξ, ικος, ἡ, et Kornmaal, som holder 4 κοτύλας el. 2 *sextarios*, omtr. saa meget et Menneske spiser om Dagen; ds. den daglige Kost, Kosten; ὅς κεν ἐμῆς γε Χοίνικος ἅπτηται, hvo der spiser min Mad, er i mit Brød, *Od.* 19, 28; ἐπὶ χοίνικος καθῆσθαι, at fortære sit Brød i Lediggang; – 2) af Liigheden med et Kornmaal: *a)* Bøsningen i et Hiul, som χοινίκη, χνόη; *b)* Fodlænke, Fodjern, *Ar.*; (rimel. besl. m. χέω, gyder, hælder, neml. i el. med Maalet).

χοιρ-άγχη, ἡ, s. χοιράγχης, ὁ, (χοῖρος), = ὑάγχη. — χοιραδώδης, 2, (εἶδος), som ligner χοιράδες, Klipper, Skiær, fuld deraf; af — χοιράς, άδος, ἡ, 1) m. o. u. πέτρα, en af Havet fremragende Klippe, et Skiær; men χοιρὰς Δηλία, *Æsch. Eum.* 9, ent. Klippen Cynthos paa Øen Delos, el. denne klippefulde Ø selv; – 2) de opsvulmede og forhærdede Halskiertler, *scrophulæ*; alm. Krop og enhver kropagtig Forhærdelse; (rimel besl. m. χεράς, χέῤῥος, χέρσος, ligesom *schrophula* m. *scrupus*, *rupes*).

χοίρειος, 3, *Ar.*, poët. χοιρέος, 3, af et Sviin; χοιρέα, *sc.* κρέατα, Svinekiød, *Od.*; o. — χοιρ-έλαφος, ὁ, Svinehiort, etslags indisk Dyr; (af χοῖρος). — χοιρίδιον, τό, o. χοιρίλος, ὁ, *dim.* af χοῖρος, lidet Sviin, liden Griis; dog det sidste oftest som *nom. pr. vir.* — χοιρίνη, ἡ, etslags liden Sømusling, hvormed Dommerne i Athenen voterede, *Ar.* — χοίρινος, 3, = χοίρειος. — χοιρίον, τό, *Ar.*, o. χοιρίσκος, ὁ, *Luc.*, *dim.* af χοῖρος, lidet Sviin, liden Griis. — * χοιροβοσκός, ὁ, (βόσκω), som feder Sviin; Svinehyrde; — χοιρόγρυλλος, s. -γρύλλιος, ὁ, (γρύλλος), rimel. Pindsviin; — χοιρόθλιψ, ιβος, ὁ, ἡ, (θλίβω), som trykker el. beføler en χοῖρος, Bem. 2, *Ar.*; — χοιροκομεῖον, τό, (κομέω), Svinestald; 2) et Bind om χοῖρος, Bem. 2; o. — χοιροκτόνος, 2, (κτείνω), dræbende Sviin; 2) αἷμα χοιρόκτονον, Blodet af det dræbte Sviin, *Æsch.*

χοιρο-πίθηκος, ὁ, etslags Abe med Svinetryne; o. — χοιροπωλέω, 1) er – χοιροπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), Svinehandler, *Ar.*; – 2) om offentlige Fruentimre: at byde sig el. at være tilfals; af — † χοῖρος, ὁ, ogs. ἡ, ungt Sviin, en Griis, *porcus*, *Od.*, som δέλφαξ; ogs. alm. som ὗς o. σῦς, et Sviin; 2) det qvindelige Lem, ligel. *porcus*; ds. — χοιρο-σπέλεθος, ὁ, Svinemøg; — χοιροσφαγεῖον, τό, Sted, hvor Sviin slagtes; o. — χοιροσφάγος, 2, som slagter Sviin; (af σφάζω); — χοιροτροφεῖον, τό, (τρέφω), = χοιροκομεῖον; — χοιροψάλας, *dor.* f. -ψάλης, ου, ὁ, (ψάλλω), = χοιρόθλιψ; o. — χοιρωδεία, ἡ, Svineri; af — χοιρώδης, 2, (εἶδος), ligesom et Sviin, sviinsk.

χολαγωγός, 2, (χόλος, ἄγω), afførende Galde. — χολαίνω, = χολάω. — χολαῖος, 3, (χολή), af Galde, hørende til Galde. — χολάς, άδος, ἡ, 1) sædv. *in pl.*, αἱ χολάδες, Indvoldene, Tarmene, *Il.*; sædv. ἔντερα; 2) *in sing.*, en Fordybning imellem Brystbrusket og Siderne. — χολάω, (χολή), 1) som μελαγχολάω, lider el. er affindig af sort Galde, *Ar.*; 2) sild. som χολόομαι, harmes, vredes, *Nic.*, *Mosch.* — χολεμεσία, ἡ, o. χολεμετέω, slettere Former f. χολημεσία, *etc.*

† χολέρα, ἡ, Tagrende, hvorigiennem Regnvandet løber af; ds. – 2) Cholera, en Sygdom, hvorved alle Vædsker voldsomt udstromme af Legemet ved Brækning el. Stolegang, heder ogs. den sorte Syge; χολέρα ξηρά, den modsatte Syg-

dom el. haardnakket Forstoppelse; (dog fører Sygdommens latinske Navn *bilis* til Afledn. af χολή, Galde); df. — χολεριάω, lider af Sygdommen χολέρα; — χολερικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til, lidende af Sygdommen χολέρα, cholerisk; χολερικῶς ληφθῆναι, at være angreben deraf; v. — χολερώδης, 2, (εἶδος), beslægtet med el. lignende Sygdommen χολέρα.

†χολή, ἡ, som χόλος, Galde; *transl.*, Vrede, Harme, Uvillie; χολὴν κινεῖν τινι, at pirre nogens Galde el. Vrede, *Ar.*; χολὴ ἐπιζεῖ, koger el. løber over, *id.*; df. — χοληβάφος, 2, (βάπτω), galdefarvet, *inc.*; — χοληγαγικός, 3, hørende til Galdens Afførelse, *inc.*; af — χοληγός, 2, (ἄγω), afførende Galden; — χοληδόχος, 2, (δέχομαι), optagende el. indeholdende Galden; v. — χοληµεσία, ἡ, Handlingen — χοληµετέω, (ἔμετος), brækker el. opbrækker Galde. — χολίκιον, τό, *dim.* af χόλιξ. — χολικός, 3, (χόλος), med Galde; galdesyg. — χόλιξ, ἶκος, ἡ, sild. ogs. ὁ, sædv. *in pl.* αἱ χόλικες, som χολάδες, Indvolde, Tarme, bes. de tykke Tarme, Kallun, *Ar.* — χολίον, τό, *dim.* af χολή. — χόλιος, 3, ogs. 2, (χόλος), som vredes, arrig, *poët.* — χολλάδες, αἱ, sild. f. χολάδες, see u. χολάς.

*χολοβᾰφής, 2, v. χολοβάφινός, 3, v. χολόβᾰφος, 2, (βάπτω), dyppet i Galde, farvet med Galde; df. ogs. grønguul, guldguul; — χολοδόχος, 2, = χοληδόχος; — χολοειδής, 2, (εἶδος), ligesom Galde, galdeagtig; *transl.*, harmfuld, arrig; — χολόεις, εσσα, εν, af el. med Galde; fuld af Galde; alm. = frgd., *poët.*; — χολοίβαφος, 2, *poët.* f. χολόβαφος, *Nic.*; — χολοιβόρος, 2, (βορά), der æder el. ædser som Galde, *id.*; v. — χολοποιός, 2, (ποιέω), som foraarsager el. avler Galde; af — χόλος, ὁ, som χολή, Galde, *Hom.*; 2) *transl.*, Harme, Had, Bitterhed, τινός, imod nogen, ogs. τινί, *Hom. Cer.*; χόλος μόχθων, Lidelsernes Bitterhed, *Æsch.*; (besl. m. χώομαι v. m. κότος).

χολόω, *f.* ώσω, *inf. ep.* χολωσέμεν, *fut. med. ep.* κεχολώσομαι; pirrer Galden, d. e. giør vred el. arrig, opbringer, τινά, *Hom.*; *in med.*, er el. bliver vred el. opbragt, τινί, paa nogen, men τινός, paa nogens Vegne el. over noget, *Hom.*, ogs. ἕνεκά τινος, v. ἀμφί τινι, *id.*, ogs. Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, over hendes Forbandelser, *Il.* 9, 562; ogs. ofte m. tilføiet κηρόθι, θυμῷ, φρένα, v. dl., i Sindet, *id.*; jf. χώομαι. — χολώδης, 2, = χολοειδής. — χολωσέμεν. see u. χολόω. — χολωτός, 3, *adject. verb.* af χολόω, vred, opbragt, harmfuld; χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, *Hom.*

*χονδράκανθος, 2, (ἄκανθα), med bruskagtig Rygrad: om Bruskfiskene, σελάχη; — χονδρεῖον, τό, = χονδροκοπεῖον; — χονδριάω, antager en bruskagtig Beskaffenhed, bliver haard som Brusk; — χονδρίλη, v. χονδρίλλη, ἡ, etslags Plante, som udsveder en Gummi; — χονδρίλος, ogs. χονδρίβος, *sc.* ἄρτος, Brød af grovt Meel, Commisbrød; — χόνδρινος, 3, v. χονδρίτης, ου, ὁ, *fem.* -δρῖτις, ιδος, som er giort af grovt Meel, *ex.* ἄρτος; 2) som har Liighed med grovt Meel el. med Gryn; — χονδρίον, τό, *dim.* af χόνδρος; — χονδροβολέω, er — χονδροβόλος, 2, (βάλλω), som indlægger et Gulv med Smaastene; df. — χονδροβολία, ἡ, et med Smaastene indlagt Gulv, *opus tessellatum s. spicatum*; — χονδροκοπεῖον, v. -κόπιον, τό, v. -κοπία, ἡ, (κόπτω), Sted, hvor Kornet grubbes, Grubbeværk; — χονδρονευρώδης, 2, (νεῦρον, εἶδος), af en bruskagtig og senet Beskaffenhed; v. — χονδρο-πτισάνη, ἡ, etslags slimet Drik af Grubbemeel for syge Folk; — (af flgd.).

†χόνδρος, ὁ, Korn, Pille, Krumme, enhver liden og rund Masse, *granum, mica, grumus*; ἁλὸς χόνδροι, Saltkorn, λιβάνου χόνδροι, Røgelsekorn; *b)* bes. Grubbemeel el. Grubbegryn af Hvede, ogs. af de beslægtede Kornsorter, Romernes *alica*; ogs. disse Kornsorter selv, Romernes *far*; ogs. en af sligt Meel lavet Drik, hvf. χόνδρον λείχειν h. *Ar.*; — 2) Brusk, *cartilago*, bes. Brystbrusket, hvf. ὑποχόνδριον, Underlivet; ogs. Næsebrusket, v. Halsbrusket; — (disse Bemærkelsers Sammenhæng forklarer man af de udvaskede Gryns bruskagtige Udseende og Haardhed); df. — χονδρός, 3, som har Liighed med χόνδρος, Brusk el. Gryn; — χονδρότῠπος, 2, (τύπτω), som danner Brusk, bruskformet; v. — χονδροφυής, 2, (φυή), v. χονδρώδης, 2, (εἶδος), = χονδρός. — χόνος s. χόννος, ὁ, et Kobberbæger, (h. Kretenserne).

χοοπότης, ου, ὁ, (πίνω), som drikker en heel χοῦν, en heel Maade (Viin); af — χόος, ὁ, sædv. *ctr.* χοῦς, som βοῦς, *gen.* χοός, *dat.* χοΐ, *acc.* χοῦν, *pl.* χόες, χουσί, χόας; men *att.* ogs. af χοεύς, *gen.* χοῶς, *acc.* χοᾶ, *pl.* χοᾶς, (χοῦς efter 2 Declin. gives der ikke, *Buttm.*); — et Maal el. en Maade af flydende Sager, d. lat. *congius*, holder ligesom χοεύς 12 κοτύλας el. 6 *sextarios*; *transl.*, χόες θαλάττης, som μέτρα θαλ. h. *Plut.*, at maale det Umaalelige; *b)* οἱ Χόες, en Drikkefest

i Athenen, paa den anden Dag af Anthesterierne; v. — χόος, ὁ, sædv. χοῦς, regelm. efter βοῦς, gen. χοός, etc., som χῶμα, opgravet el. opkastet Jord, *Herod.* 7, 23, ogs. opskyllet Jord el. Dynd; h. *Strab*, ogs. ἡ χοῦς; (af χέω).

χοράγιον, τό, v. χοραγός, ὁ, *dor.* v. *att.* f. χορήγιον, χορηγός. — χοραυλέω, ledsager Choret med Floiten; af — χοραύλης, ου, ὁ, (χορός, αὐλέω), som blæser Floite til Chordandsen; 2) som lader sig hore med et Chor. — χορδάριον, τό, *dim.* af χορδή. — χόρδαψος, ὁ, etslags Sygdom i Indvoldene, omtr. som εἰλεός; (af χορδή v. ἕψω el. ἅπτω). — χόρδευμα, τό, Polse, Polsetarm, *Ar.*; ogs. Handlingen – χορδεύω, (χορδή), gior Polse; *transl.*, χορδεύειν τὰ πράγματα, at rore og hakke Statsforretningerne imellem hverandre ligesom Polsemad, *Ar.*

†χορδή, ἡ, Tarm, Tarmestræng, *chorda*, *Od.* 21, 407, ogs. som Buestræng, *Botr.*; df. — χορδολογέω, (λέγω), vælger el. prover Strængene (for Spillet), *Plut.*; — χορδο-ποιέω, er – χορδοποιός, 2, (ποιέω), som forfærdiger Tarmestrænge: – denne Forretning, χορδοποιΐα, ἡ; – horende el. skikket dertil, χορδοποιϊκός, 3; — χορδοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som handler med Strænge; — χορδοστροφία, ἡ, at snoe Tarmestrænge; 2) de snoede Tarmestrænge; af – χορδοστρόφος, 2, (στρέφω), som snoer Tarmestrænge; v. — χορδοτονία, ἡ, Strængenes Spænden el. Spænding; af – χορδοτόνος, 2, (τείνω), som spænder Strængene; τὸ χορδοτόνον, Instrument, hvormed Strængene spændes, Stemmenogle; 2) *pass.*, χορδότονος, 2, bespændt med Strænge.

χορεία, ἡ, (χορεύω), Dandsen, Hoppen, Springen; alm. Munterhed, Lystighed; ogs. Dandsen selv. — χορεῖος, 3, (χορός), horende til Choret el. Dandsen; τὸ χορεῖον, Sted, hvor der dandses; – 2) i Metriken: ὁ χορεῖος, *sc.* ποίς, = τροχαῖος; ogs. = τρίβραχυς. — *χόρευμα, τό, Chordands, Dands; — — χόρευσις, ἡ, Dandsen el. at dandse, at hoitideligholde en Fest med Chordandse; v. — χορευτής, οῦ, ὁ, Chordandser, *Pind.*; alm. en af Choret, hvf. χορευτῶν καὶ ὀρχηστῶν ἄρχειν, *Xen. M. S.* 3, 5, 21; df. — χορευτικός, 3, horende, skikket til Dands el. Chor; af — χορεύω, (χορός), dandser i et Chor, opforer en Chordands; οἱ χοροὶ τοῖς θεοῖς χορεύοντες, *Xen.*; ἐχόρευες, ἐγὼ δὲ ἐχορήγουν, *Dem.*; alm. dandser; springer, er lystig, *id.*; 2) *transit.*, ærer med en Chordands, Φοῖβον, *Pind*; ogs. ἀγῶνας χορεύειν, at hoitideligholde Legene med Chordandse, *Polyb.*; sield. *in med.*, *ex. Æsch. Ag.* 31; *b)* lader dandse, opmuntrer til Dands, τινά, *Eur.*; alm. sætter i en rask el. heftig Bevægelse; ogs. *transl.*, bringer i Lidenskab.

χορηγεῖον, τό, = χορήγιον; v. — χορηγέτης, ου, ὁ, = χορηγός; af — χορηγέω, *dor.* χοραγ-, er χορηγός, anforer Choret, *c. dat. s. c. gen. person.*; ogs. χορηγεῖν παισὶ Διονύσια, *Dem.*; *transl.*, anforer til noget, τινός, angiver Tonen; χορηγεῖν τοῦ λόγου, *Plat.*; — 2) *att.* sædv., giver Omkostningerne til Chorets Udrustning og Opforelse; χορηγοῦσι οἱ πλούσιοι, *Xen.*; jf. ogs. χορεύω; men *in med.*, χορηγεῖται ὁ δῆμος, bivaaner, er Tilskuer ved Chorets Opforelse, *id.*; – *b)* alm. giver de fornodne Omkostninger til noget; df. udruster, forsyner, smykker, τινά τινι, nogen med noget, (saavel med ydre Midler, som med indre Egenskaber); df. — χορήγημα, τό, Omkostningerne ved Chorets Udrustning og Opforelse; 2) Udredelsen af disse Omkostninger.

*χορηγία, ἡ, Embede el. Værdighed, som en χορηγός beklæder; df. *b)* Chorets Udrustning og Opforelse; — 2) Udredelsen af de hertil horende Omkostninger; jf. λειτουργία; ogs. disse Omkostninger selv; *b)* Forsyning, Understottelse, Udrustning med de nodvendige Midler, Penge, Levnetsmidler, o. dl.; *in pl.*, αἱ χορηγίαι, Forsyning med Proviant og Krigsfornodenheder, *Polyb.*; v. — χορηγικός, 3, horende til en χορηγός; χορ. ἀγῶνες, Choragernes Veddestrid el. Kappen ved Chorenes Opforelse; χορ. τρίποδες, som det seirende Chor opstiller i et Tempel, jf. τρίπους; — χορήγιον, τό, *dor.* v. *att.* χοράγ-, Sted, hvor Choret instrueres el. indoves til den offentlige Forestilling; 2) τὰ χορήγια, = ἡ χορηγία, Bem. 2; – (af flgd.).

χορηγός, ὁ, *att.* v. *dor.* χοραγός, (χορός, ἡγέομαι), Chorets Forer el. Anforer, Anforer for Chordandsen, som κορυφαῖος; *b)* alm. som anforer et Optog, en Hob el. Skare; – 2) som udreder Omkostningerne til Chorets Udrustning og Opforelse, el. til en Forestilling paa Theatret; *b)* som bestrider Omkostningerne ved noget, som forsyner dermed, bes. en Leverandeur, jf. χορηγία, Bem. 2, *b.* — χορήτης, ου, ὁ, *fem.* χορῆτις, ιδος, ἡ, = χορίτης, *etc.*, *inc.* — χοριαμβικός, 3, choriambisk; af — χορίαμβος, ὁ, i Metriken: en af en χόρειος v. en ἴαμβος bestaaende Versfod, (– ◡◡ –). — χορικός, 3, (χορός), horende til Choret, af Choret; τὸ χορικόν, Chorsangen (i en Tragedie el. Komedie).

χόριον, s. **χορίον**, τό, Hud, Skind, Læder, *corium*; df. som Ordsprog: χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι, det er ilde, at give Hunden Smag paa Huden, *Theocr.* 10, 11; jf. *Hor. Sat.* 2, 5, 83; 2) Hinden om Fosteret, Efterbyrd, *secundae*; 3) **χόρια**, s. **χόρεια**, etslags Ret af Melk og Honning, *Theocr.* 9, 19. — **χόριος**, ὁ, = χορεῖος, Bem. 2.

*__χορίτης__, ου, ὁ, *fem.* **χορῖτις**, ιδος, ἡ, som dandser med i Choret, Medlem af Choret; alm. hørende til Choret; — **χοροβᾰτέω**, (βαίνω), dandser i Choret; o. — **χοροδιδασκαλικός**, 3, hørende til en χοροδιδάσκαλος; ἡ **χοροδιδασκαλική**, sc. τέχνη, hans Kunst; af — **χορο-διδάσκαλος**, ὁ, som underviser og indøver Choret, (sædv. Digteren selv); ogs. som χορηγός o. κορυφαῖος, som anfører Choret; -(af χορός). — **χοροειδής**, 2, (χόριον, εἶδος), χιτών, druedformet Hinde paa Diet, *uvea tunica*.

*__χορoηθής__, 2, (ἦθος), vant til Chore el. Dandse, *poët.*; — **χοροιθᾰλής**, 2, (θάλλω), som glimrer i Chordandse, *poët.*; — **χοροιμᾰνής**, 2, (μαίνομαι), som lidenskabeligen elsker Chore el. Chordandse, *Ar.*; df. — **χοροιμᾰνία**, Dandsesyge; — **χοροιτῠπέω**, er — **χοροιτύπος**, 2, (τύπτω), som slaaer el. stamper Jorden i en Chordands; alm. som dandser, hopper, springer; — denne Handling, **χοροιτυπία**, ἡ, alm. Dands el. at dandse; ogs. *in pl.*, *Il.*; — **χοροιτύπος**, 2, see u. χοροιτυπέω; 3) *pass.*, **χοροίτῠπος**, 2, som slaaes ved el. til en Chordands, λύρα, *Hom. Merc.*; — **χορο-κιθαρίζω**, er — **χοροκιθαριστής**, οῦ, ὁ, som spiller Cithar til Choret; — **χοροκτυπία**, ἡ, (κτυπέω), = χοροιτυπία; — **χορολέκτης**, ου, ὁ, (λέγω), som vælger el. ordner Choret; — **χορομᾰνής**, 2, = d. poetiske χοροιμανής; — **χορόνδε**, *adv.*, til Choret el. Chordandsen, *Il.*; — **χορονῖκος**, 2, (νικάω), som seirer i el. ved Choret; — **χοροπαίγμων**, ονος, 2, o. **χοροπαίκτης**, ου, ὁ, (παίζω), som dandser muntert, som fryder sig ved Dands; — **χοροπλεκής**, 2, (πλέκω), som knytter el. slynger Chordandse; o. — **χοροποιΐα**, ἡ, Chorets Indretning el. Anordning; af — **χοροποιός**, 2, (ποιέω), som indretter el. ordner Choret; ogs. som anfører Choret, som er Fordandser, *Soph.*; — (af flgd.).

χορός, οῦ, ὁ, Chordands, Runddands, Festdands med Sang; χορῷ καλή, skiøn i Dands, el. som dandser smukt, *Il.* 16, 180; *b)* Choret el. de syngende og dandsende Personer; ὥσπερ — οἱ χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις, *Xen.*; Μοισᾶν χορός, *Pind.*; df. *c)* alm. Kreds, Hob, Skare, *ex.* χορὸς ἄστρων, Stiernernes Kreds; ogs. χορὸς σκευῶν, det smukt ordnede Huusgeraad, *Xen.*; χορὸς καλάμων s. δονάκων, Rækken af Rørpiberne i Pansfløiten; χορὸς ὀδόντων, Tandraden; o. dl.; — 2) af de oprindelige reen lyriske Chore udvikledes i Athenen den dramatiske Poesie, hvori adskilles χορὸς τραγικός, χορ. σατυρικός, o. χορ. κωμικός; — derom Udtrykkene: χορὸν διδόναι, at tillade et Stykkes Opførelse, om Archonten; χορὸν αἰτεῖσθαι s. λαμβάνειν, at overtage Omkostningerne derved, om χορηγός, jf. χορηγία.; χορὸν διδάσκειν, at indøve Choret; χοροῦ διδασκαλία, denne Forretning, jf. χοροδιδάσκαλος; χοροῦ ἡγήσασθαι, προεστάναι, πρωτεύειν, at anføre, at forestaae Choret; χορὸν ἱστάναι, at lade Choret træde op; — 3) Dandseplads, *ex.* Λείηναν δὲ χορόν, *Od.* 8, 260; — (χορός skal oprindel. betegne en Kreds el. Krands, ligesom κύκλος, στέφανος; df. bes. Runddandsens Kredsbevægelse; — besl. m. κόραξ, κορώνη, χορώνη, *cornu*, *curvus*, *etc.*, rimel. ogs. m. χόρτος).

*__χοροστάς__, άδος, ἡ, ἑορτή, Fest med Chore og Chordandse, *Call.*; — **χοροστασία**, ἡ, (στάσις), Anstillelse af el. Fest med Chore og Chordandse; o. — **χοροστατέω**, er — **χοροστάτης**, ου, ὁ, som opstiller el. anfører Choret; (af ἵστημι); o. — **χοροτερπής**, 2, (τέρπομαι), som fornøier sig med Chore og Chordandse; — (af χορός). — *__χορτάζω__, føder; mæsker, holder paa Stald, βόας ἔνδον ἐόντας, *Hes.*, τινί, ogs. τινός, med noget; *in med.*, føder el. mætter mig, smauser, *sild.*; o. — **χορταῖος**, 3, af Græs; 2) χιτὼν **χορταῖος**, etslags loden el. langhaaret Underklædning, som Silenerne bare paa Theatret; — (af χόρτος). — **χορτάριον**, τό, *dim.* af χόρτος.

χορτασία, ἡ, o. **χορτασμός**, ὁ, Staldføring; alm. at fede, mæske, nære, mætte; — **χόρτασμα**, τό, som χόρτος, Foder; o. — **χορταστικός**, 3, hørende, skikket til at føre el. mæske; (af χορτάζω). — *__χόρτινος__, 3, af Græs el. Hø; — **χορτοβολών**, ῶνος, ὁ, (βάλλω); ogs. χορτόβολον, τό, (βάλλω), Sted, hvorhen Høet kastes, Holade; — **χορτόβωλος**, ὁ, o. -βωλον, τό, (βῶλος), afstukken Græstørv; — **χορτοκοπεῖον** o. -κόπιον, τό, Græseng el. Græsmark til at slaae; o. — **χορτοκόπος**, 2, som afslaaer, afmeier Græsset; (af κόπτω); — **χορτολογέω**, er — **χορτολόγος**, 2, (λέγω), som samler Græs, Hø, Foder, som fouragerer; — denne Handling, **χορτολογία**, ἡ; — **χορτομᾰνεῖν**, (μαίνομαι), at blive øde og bevoxen med Græs, LXX; o. — **χορτόπλινθος**, ὁ, ogs. -πλινθον,

τό, (πλίνθος), = χορτόβωλος; - (af flgd.).

χόρτος, ὁ, oprindel. indsluttet, med Træer omplantet Plads, Have, Hegn; ogs. Fægaard; αὐλῆς ἐν χόρτῳ, Il. 11, 774; - b) bes. in pl., Græsgang i det Frie el. i Skoven; df. χόρτοις ἐν λεόντος, hvor den holdt til i Skoven, Pind. Ol. 13, 62; χόρτοι εὔδενδροι, Eur.; — 2) af Bem. 1, b, Foder, bes. Græs, Hø, Hes. Op. 608; χόρτος κοῦφος, Hø, Xen.; ogs. alm. Næring, ex. ἵπποισι - παρέχουσι χόρτον ἰχθῦς, Herod. 5, 16; δούλιος χόρτος, Slavekost; - (af χόρτος er d. lat. chors, cors, cohors, ogs. hortus; skal være besl. m. χορός, muligen ogs. m. χῶρος).

*χορτόστρωμα, τό, (στρώννυμι), Strøelse af Græs el. Hø; — χορτοτομία, ἡ, (τομή, τέμνω), at slaae Græs, Høslæt; — χορτοφόρος, 2, (φέρω), bringende, frembringende, tilførende Græs, Hø, Foder, ἅμαξα, sild.; d. — χορτώδης, 2, (εἶδος), som ligner Hø eller Græs, fuld af Græs el. Hø; - (af χόρτος). — χορῳδέω, er - χορῳδός, 2, (χορός, ᾠδή), som synger med, i el. til Choret, oppon. μονῳδός; df. — χορῳδία, ἡ, Chorsang. — χορώνη, ἡ, d. χορωνός, ὁ, f. κορώνη, κορωνός, en Krands, ligesom chorona f. corona. — χορωφελίτης, ου, ὁ, (χορός, ὠφελέω), nyttig for Choret, som fryder Choret, κρότος, Ar. — χοῦς, ὁ, see u. χόος. — χόω, inus., anføres s. 'n Stamform til nogle Tempora af χώννυμι.

χραίνω, f. χρᾰνῶ, som χραύω, ridser paa Overfladen, berører let; b) bestryger, farver, salver; c) tilsmudser, tilpletter; jf. μιαίνω. — †χραισμεῖν, ep. aor. defect., m. ind. ἔχραισμε s. χραῖσμε, fut. χραισμήσει, m. inf. ep. χραισμησέμεν, aor. χραισμῆσαι, conj. ep. χραίσμησι; - som ἀρκέω, afværger, ὄλεθρόν τινι, Il.; df. hielper, nytter, τί, i el. med noget; i Il. altid i nægtende Sætninger el. dog ironisk, ex. εἰ δύναταί τι Χραισμεῖν, Il. 21, 193; (efter Buttm. af χράω, χράομαι, χρηστός); df. — χραίσμη, ἡ, Afværgelse; Beskyttelse, Hielp, Bistand; d. — χραισμήεις, εσσα, εν, afværgende; hielpende; alm. tienlig, nyttig. — χραισμησέμεν, d. χραίσμησι, see u. χραισμεῖν. — χραίσμησις, ἡ, = χραίσμη; d. — χραισμήτωρ, ορος, ὁ, som afværger, en Hielper; (af χραισμεῖν). — χραντός, 3, adject. verb. af χραίνω, berørt el. bestrøgen paa Overfladen; tilplettet.

χράομαι, χρῶμαι, jon. χρέομαι, (imperat. χρέω, Herod. 1, 155), m. Sammentr. til η f. α, χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι, etc., f. χρήσομαι, aor. ἐχρησάμην, pf. κέχρημαι (uden σ) d. sædv. m. præs. Bem.; - alm. bruger, betiener mig af noget, τινί; df. — 1) anvender som Middel, gior mig nyttig, h. Hom. alene Il. 23, 834, ἕξει μιν (σόλον) - Χρεώμενος (trisyll.); att. sædv. c. dat., bruger, benytter, ἀργυρίῳ, Penge, ἱματίῳ, bærer en Klædning; ogs. m. dobbelt dat., ex. ὁπότερα τῷ σίτῳ ὄψῳ, ἢ τῷ ὄψῳ σίτῳ χρήσεται, Brødet som Suul, etc., Xen.; - 2) ofte transl., er i Besiddelse af noget, befinder mig i en Tilstand, ledes ved at handle af en vis Tænkemaade, o. dl., h. Hom alene i Udtrykket, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι, viste i sine Handlinger en god Tænkemaade, var veltænkende, ex. Od. 3, 266; i dette Tilfælde synes χράομαι c. dat. ofte alene at omskrive det til Dativet svarende Verbum, ex. ὀργῇ s. θυμῷ χρῆσθαι, at vredes; ἀμαθίᾳ χρ., at være uvidende; εὐτυχίᾳ χρῆσθαι, at være lykkelig; ὠνῇ καὶ πράσει χρῆσθαι, at kiøbe og sælge, o. dl., Herod.; ligel. χρῆσθαι ἀνομίᾳ, at handle lovstridigen, oppon. νόμοις χρῆσθαι, Xen.; ogs. kan part. χρώμενος ofte udtrykkes ved præpos. med, ex. δολίαις τέχναισι χρησάμενος, med List, listigen, Pind. Nem. 4, 94; βίᾳ χρώμενος εἰσῆλθε, med Vold; - μαντικῇ χρῆσθαι, at tage sin Tilflugt til Spaadomme, næsten som μαντικῇ χρᾶσθαι, see u. d. andet χράω; - ὁ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, som practiserer over Lægekunsten, men ὁ τὴν ἰατρικὴν κεκτημένος, som kiender dens Theorie; - χρῆσθαί τινι πρός τι, εἴς τι, o. dl., at bruge el. benytte til noget; dog ogs. τί χρήσομαι αὐτῷ; hvad skal jeg giøre dermed? quid eo faciam? οὐκ ἔχω ὅ τι χρήσομαι τῷ ἀργυρίῳ, veed ikke, hvad jeg skal giøre med Pengene; men usædv. χρέεσθαι πάντα δι' ἀγγέλων, at behandle el. besørge alt ved Sendebud, Herod. 1, 99; - b) om Personer: χρῆσθαί τινι, at omgaaes nogen, at behandle nogen saa el. saa, ὡς φίλῳ s. φιλικῶς, som Ven, men χρῆσθαί τινι φίλῳ, at have til Ven, at modtage Beviser paa nogens Venskab; οὕτως ὑβριστικῶς ἐχρήσατο ἡμῖν, saa skammeligen behandlede han os, Dem.; ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ τι βούλεσθε, giører ved mig, hvad I ville, behandler mig som Eder synes, id.; men εὐγνωμόνως χρῆσθαι ἑαυτῷ, at bruge sig selv el. sine Kræfter med Forstand; — 3) in pf. κέχρημαι m. præs. Bem., bruger (hvad jeg ikke har), df. behøver, savner, ønsker, h. Hom. alene in part. c. gen., ex. Od. 1, 13; τίνος κέχρησθε, γυναῖκες; hvad søge I? hvad forlange I? Theocr. 26, 18; fut. κεχρήσεται, id. 16, 73; df. κεχρημένος uden Casus, trængende, fattig, ex. Od. 14, 155; ogs. ἀπορίᾳ

κεχρημένος, *Eur.*; – (χράομαι er *med.* til det andet χράω, egentl. lader mig give til Brug og Nytte, df. bruger, o. ſ. v.; df. χρηστός, χρῆμα, χρῄζω, χρή, χρέος, *etc.*).

χραύω, *æol.* f. χράω, kradſer, ridſer, ſtreifer, ſaarer let, *Il.* 5, 138; af — χράω, egentl. ſom frqd., kradſer, ſtreifer, ſaarer let el. paa Overfladen; df. *c. dat.*, angriber el. overfalder voldſomt, *ex.* στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων, (ἐπεβάρησεν, *Eust.*), *Od.* 5, 396; jf. *ib.* 10, 64; ogſ. *c. inf.*; giver mig voldſomt ifærd med noget, *ex.* οἳ τόδε δῶμα Ἐχράετ' ἐσθιέμεν, ſom voldſomt opæde dette Huus, *Od.* 21, 69; jf. *Il.* 21, 369, hvor ligel. *acc.* ῥόον hænger af κήδειν, ikke af ἔχραε; – (dette χράω er oprindel. eet Ord m. d. flgd., men bruges i denne Bem. alene *poët.* og rimel. ikkun *in impf.* og uden Sammenſ.; df. χραύω o. χραίνω).

χράω, *jon.* χρέω, *ep.* χρείω, *Od.* 8, 79; i Sammentr. χρᾷν, χρᾷ, dog h. *Soph.* ogſ. χρῇ, ἐξέχρη; *f.* χρήσω, *pf. pass.* κέχρημαι; (*vid. Buttm.*), *aor.* ἐχρήσθην; *in med.*, χράομαι, *jon.* χρέομαι, *inf.* χρᾶσθαι, *etc.*; – egentl. rækker el. yder det Nodtorftige el. Forlangte, men bruges alene om Guderne og om deres Præſter: at give el. forkynde et Svar, et Orakel, et Raad, o. ſ. v.; ἡ Πυθίη οἱ χρᾷ τάδε, giver ham dette Svar, ofte h. *Herod.*, *ex.* 1, 55; πρόμαντις ἡ χρέουσα, *id.* 7, 111; *pass.*, ἐχρήσθησαν, vare omſpaaede, meente af Oraklet, *id.* 7, 144; τὸ χρησθέν, det meddeelte Orakelſvar, *Pind.*; — 2) *in med.*, lader mig meddele et Orakelſvar; χρᾶσθαι τῷ θεῷ, τῷ μαντείῳ, h. *Herod.* χρέεσθαι μαντηΐῳ, at ſporge Guden, Oraklet til Raads; *part. fut.* χρησόμενος, *Od.*; – (df. χρησμός, χρηστήριον, o. ſ. v.; jf. χράομαι *in fine*). — χράω, *inus.*, hvf. *fut.* χρήσω, vil udlaane, *etc.*, ſee u. κίχρημι).

χρέᾰ, ſee u. χρέος. — χρεάρπαξ, αγος, ὁ, (χρέος, ἁρπάζω), ſom river Penge til ſig. — χρέεσθαι, *jon.* f. χρᾶσθαι, χρῆσθαι, *Herod.* — χρεία, ἡ, (χρέος), Brug, Benyttelſe; Brugbarhed; df. Nytte, Fordeel; χρεῖαι παντοῖαι, *Pind. Nem.* 8, 71; *b)* Omgang med Menneſker, *usus*; ὁποῖός ἐστι πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην χρείαν, hvorledes han veed at omgaaes el. benytte dem, *Xen.*; ogſ. Sammenſtød, df. Træfning, Krig, *Polyb.*; *c)* hvormed man beſkæftiger ſig, Syſſel, Forretning, Sag, χρῆμα, *negotium*; *d)* i Rhetoriken: en Chrie, Almeenſted el. Sentents til videre Behandling og Udførelſe; — 2) at behøve, at trænge; Undværelſe, Mangel; χρεία ἐστί τινος, man behøver, kan ikke undvære noget; *b)* Begiering, Ønſke, Bon, τινός, til nogen, *Æsch.*

χρειακός, 3, (χρεία), ſom afhielper en Nodvendighed, nyttig, tienlig. — χρείη, 3 *sing. opt. præs.* til χρή. — χρεῖος, τό, *ep.* f. χρέος, *Hom.* — χρεῖος, 2, (χρέος), brugbar, nyttig, tienlig, nodvendig; 2) *act.*, ſom behover el. trænger til noget, τινός; ogſ. *absol.*, trængende, fattig, *Trag.* — χρειοφελέτης, ου, ὁ, *jon.* f. χρεωφελέτης, *Hipp.* — χρειόω, (χρεία), nytter. — χρείω, *ep.* f. χρέω, χράω, tildeler Orakelſvar, *Od.* 8, 79. — χρειώ, όος, *ctr.* οῦς, ἡ, *ep.* f. χρεώ, ſ. m. ſ., *Hom.* — χρειώδης, 2, *adv.* -ώδως, (χρεία, εἶδος), af en brugbar el. nyttig Beſkaffenhed; brugbar, nyttig, nodvendig. — χρείως, τό, ſild. *ep.* f. χρέος, χρέως.

χρεμέθω, χρεμετάω, ſædv. χρεμετίζω, vrinſker, om Heſten, *Il.*; alm. larmer; (beſl. m. βρέμω, *fremo*, χρέμπτομαι); df. — χρεμέτισμα, τό, Vrinſken, vrinſkende Lyd; — χρεμετισμός, ὁ, Vrinſken, at vrinſke; o. — χρεμετιστικός, 3, ſom vrinſker ofte; ſom kan vrinſke. — χρέμης, ητος, ὁ, en komiſk Oldingmaſke med Skæg; 2) etſlags Sofiſt. — χρεμίζω, = χρεμετίζω, *Hes. Sc.* 348. — χρέμμα, τό, det Opharkede, Spyt; af — χρέμπτομαι, *f.* ψομαι, rømmer mig, harker, ſpytter, *Ar.*; (beſl. m. χρεμετίζω; df. *screo*); df. — χρεμπτόν, τό, = χρέμμα. — χρέμος, ὁ, etſlags Sofiſt, ogſ. λιθοκέφαλος. — χρέμψις, ἡ, Opharken, Udſpytten. — χρέμω, *inus.*, anføres ſom Stamform til χρεμετίζω o. χρέμπτομαι. — χρεοκοπέω, χρεοκόπος, *etc.*, ſlettere Former f. χρεωκοπέω, *etc.* — χρεολυτέω, ſlettere Form f. χρεωλυτέω. — χρέομαι, *jon.* f. χράομαι, *Herod.*; df. *part.* χρεώμενος, *Il.* 23, 834.

χρέος, τό, *ep.* χρεῖος, *att.* χρέως, *gen.* χρέεος, χρέους, *dat. sing.* o. *pl.* mangler, *nom.* o. *acc. pl. ep.* χρέᾰ, *Hes.*, *att.* χρέᾱ; (χράομαι), Fornødenhed, hvad man behøver el. ſom giøres nødig, Nødtorft; alm. hvad man attraaer el. beſkæftiger ſig med, Sag, Anliggende, ſom χρεία o. χρῆμα; ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, mit eget Anliggende, *Od.*; Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, for at tale med ham, *ib.* 11, 479; alm. Aarſag; ἐφ' ὅ τι χρέος, af hvilken Grund, i hvilken Henſigt; — 2) hvad man er ſkyldig at yde, en Gield; χρεῖος ὀφείλεταί μοι, ſkyldes mig, jeg har tilgode, *Hom.*; χρεῖος ἀποστήσασθαι, at tilbageveie, tilbagebetale en Gield, *id.*; df. beſ. *a)* Skyldighed, Pligt, Forpligtelſe; κατὰ χρέος, ſom det ſømmer ſig, vedbørligen, *Hom. Merc.*; *b)* hvad alle ſkylde Naturen, Nød=

vendighed, Skiebne, bes. Døden; — 3) sield. Nytte, Brug; ds. b) hvad der er at bruge, Ting, Sag; μέγα τι χρέος, et stort Stykke el. Dyr, Call., jf. χρῆμα. — χρεοφειλέτης, ου, ὁ, slettere Form f. χρεωφειλέτης. — χρέω, jon. f. χράω, meddeler Orakelsvar, Herod.

χρεώ, όος, οῦς, ἡ, ep. χρειώ, som d. besl. χρέος, hvad man behøver, trænger til, attraaer; Χρειοῖ ἀναγκαίῃ, af tvingende Nødvendighed, Il. 8, 57; χρειὼ ἐμεῖο, Længsel efter mig, ib. 1, 341; – b) χρειὼ ἱκάνεται, γίγνεται, der opstaaer en Forनødenhed, det bliver nødvendigt, oftere c. acc. pers., ex. ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι, naar jeg geraadede i slig Nød, Od. 5, 189; jf. ib. 2, 28; ligel. οὐδέ τί μιν χρεὼ Ἔσται τυμβοχοῆς, han skal ikke savne Gravhøi eller Begravelse, Il. 21, 322; (i hvilke Forbindelser με, μιν, o. s. v., er Maalets acc., el. det, hvortil noget har Hensyn, hvorved man kan supplere κατά, πρός, o. dl.); – c) men ofte sætter Hom. h. χρεὼ acc. pers. elliptisk el. m. udeladt Verbum, ex. οὔτι με ταύτης Χρεὼ τιμῆς, sc. ἱκάνει, jeg behøver ikke denne Ære, Il. 9, 604; Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, jeg og du trænge til Raad, ib. 10, 43; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο, hvad behøver du mig? ib. 11, 605, [χρεὼ monosyll. o. kort foran Vocalen]; – 2) Nødvendighed, Skiebne; – 3) Sag, Anliggende, Forretning.

χρεωκοπέω, att. f. χρεοκοπ., er – χρεωκόπος, 2, (χρέος, κόπτω), som affærer, d. e. formindsker, nedsætter el. ophæver Gielden; ogs. som bedrager sine Creditorer; – denne Handling, χρεωκοπία, ἡ; ds. — χρεωκοπίδαι, οἱ, som nedsatte Gielden, kaldtes efter Plut. de Mænd, som understøttede Solon ved den af ham bevirkede σεισάχθεια. — χρεωλυτέω, (χρέος, λύω), betaler en Gield, τὸν μισθόν, den skyldige Løn. — χρεώμενος, see u. χρέομαι.

χρεών, τό, indecl., (χρεώ, χρή), Nødvendighed, hvad der nødvendigen maa skee, uundgaaelig Skiebne; Døden; χρεὼν m. o. u. ἐστί, det er nødvendigt, man maa; ὡς χρεὼν εἴη πορεύεσθαι, Xen.; χρεὼν ἐστί σε ἰέναι, du bør gaae, Herod.; b) som gen. absol., ex. χρεὼν μιν μὴ λέγειν τὸ ἐόν, da han ikke burde sige Sandheden; Herod. 5, 50; c) som adverb., οὐ χρεὼν ἄρχειν, imod Ret og Billighed, Thuc. 3, 40; – (efter Buttm. er χρεὼν part. til χρή, betonet som ἰών, ἐών). — χρέωνται, jon. f. χρῶνται, 3. pl. af χρέομαι, Herod. — χρέως, τό, att. f. χρέος, Gield; – (χρέως bruges ogs. f. gen. o. acc.; pl. formes af χρέος; dat. sing. o. pl. mangler). — χρεωστεύω, o.

χρεωστέω, er – χρεώστης, ου, ὁ, (χρέως), Skyldner, Gieldbunden; pass., χρεωστοῦμαι, man er mig skyldig; ds. — χρεωστικός, 3, hørende til el. lignende en Skyldner; adv. χρεωστικῶς, som gieldbunden, for Gield. — χρεωφειλέτης, ου, ὁ, men χρεωφείλης, ου, ὁ, inc., Skyldner, Debitor; o. — χρεωφείλημα, τό, Gield; (af χρέος, ὀφείλω).

χρή, imperson., conj. χρῇ, opt. χρείη, inf. χρῆναι, poët. ogs. χρῆν, impf. ἐχρῆν o. χρῆν, f. χρήσει, (χράω, χράομαι), oportet, det er nødvendigt, nyttigt, billigt; man bør, man skal; sædv. c. inf. el. m. acc. person. o. inf., ex. ὅ τι χρὴ ποιεῖν, hvad der er at giøre; χρή με ποιεῖν, jeg maa, bør handle; οὐδέ τί σε χρὴ Νηλέες ἦτορ ἔχειν, du bør ikke, det sømmer sig ikke, Il. 9, 492; dog maa h. Hom. inf. ofte suppleres fra d. frgd., ex. Il. 16, 721; – b) χρή με τινος, jeg behøver noget; ὅττεό (οὕτινος) σε χρή, hvad du behøver el. vil, Od.; οὐ μέν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς, du behøver ikke mere at være undseelig, ib. 3, 14; – c) sield. c. dat. pers. f. acc., ex. Soph. Antig. 736; – 2) man kan, det er tilladt, det gaaer an; οἴεσθαι δὲ χρή, man kan antage el. forestille sig; – (χρή er efter Buttm. afkortet af χρῆ, 3 pers. af χράω). — χρήεσσι, ep. dat. pl. af χρῆος f. χρέος, Ap. Rh.

χρῄζω, ogs. χρήζω, ep. o. jon. χρηΐζω, fut. χρηΐσω, Herod., (χράομαι, χρή), bruger, behøver, har nødig, c. gen., (dog er denne Bem. efterhomerisk, vid. Buttm.); b) sædv. længes efter noget, τινός, ds. beder, ønsker, attraaer, forlanger, c. gen., ex. Il. 11, 834; σεῦ χρῄζω, jeg beder dig, Herod.; sædv. c. inf. rei, ex. Herod. 9, 55; ogs. m. acc. c. inf., ex. ib. 1, 41; dog ogs. c. gen. rei, ex. χρῄζοντες χρημάτων, ib. 9, 87; c) μὴ – θανεῖν ἔχρῃζες –, ligesom μὴ ὤφελες θανεῖν, du burde ikke være død –, Soph. Oed. Col. 1713; — 2) uden Casus som χράω, meddeler et Orakelsvar, Trag.; – (h. Hom. altid χρηΐζω, som rimel. ogs. h. Herod. er den rigtige Form). — χρηΐα, ἡ, jon. f. χρεία, Brug; Fornødenhed; Trang, Mangel. — χρηΐζω, see u. χρῄζω. — χρηΐσκομαι, jon. f. χράομαι, bruger, betiener mig af noget, ὕδατι, Herod.

χρῆμα, τό, (χράομαι), Ting, Sag, som man bruger, benytter, behøver; ds. in pl., Midler, Formue, Eiendom; Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, Hes. Op. 688; ogs. som Ordsprog, χρήματ' ἀνήρ, Penge giøre Manden; — 2) Sag el. Ting, som skeer el. tildrager sig, Begivenhed, Tilfælde, o. dl., Hes. Op. 344; πρῶτον χρημά-

των πάντων, *Herod.*; bes. Forretning, Foretagende, Handel, ligesom *res* f. *negotium*; καλόν τι χρῆμα, θαυμαστόν τι χρῆμα, en skiøn, en forunderlig Sag, hvor dog χρῆμα for vor Sprogbrug næsten er pleonastisk, ligesom i τί χρῆμα πάσχω; hvad skeer mig? τί χρῆμα; hvorfor? hvortil? – hertil hører rimel. ogs. *Herod.* 4, 150, ἐς ἀφανὲς χρῆμα, paa det Uvisse, (hvor man har villet forklare χρῆμα ved χρησμός, Orakelsvar); — 3) en Ting el. Tingest, et Stykke, (med Eftertryk), *ex.* μέγα συὸς χρῆμα, et uhyre Vildsviin, *Herod.*; jf. ogs. 7, 188; τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον, hvilke uhyre, uendelige Nætter! *Ar. Nub. init.*; ligel. om et stort Antal, χρῆμά πολλῶν νεῶν, o. dl., *Herod.*; σφενδονοτῶν πάμπολύ τι χρῆμα, en stor Mængde Slyngekastere, *Xen.*; df. — χρηματίας, ου, ὁ, som har Formue.

χρημᾰτίζω, *f.* ίσω, (χρῆμα), har Forretninger, er beskæftiget; bes. – *a)* driver Handel; *in med.*, driver en Syssel el. handler til min Fordeel; alm. erhverver, vinder; ἀπὸ τοῦ χρηματίσασθαι καὶ πλείω ἑτέρων κτήσασθαι, *Dem.*; χρηματίζεσθαί τινα, at berøve nogen hans Formue, at udplyndre, *Xen.*; – *b)* behandler el. afgiør bes. offentlige Anliggender el. Statssager, τῷ δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ, med Folket og Raadet, *Xen.*; πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν, *Dem.*; ogs. giver Audients, τινί; giver Svar el. Besked i en Retssag, paa en Klage, o. dl.; dog ogs. i private Forholde: χρεματίζειν τινί, at have med nogen at giøre, at staae i Forbindelse med nogen, πρὸς γένος, ved Slægtskab; — 2) fra *Polyb.* o. *Diod.*, antager og fører et Navn el. en Charakteer, *ex.* χρηματίζει βασιλεύς, han kalder sig Konge; ἀπὸ μητρῶν χρηματίζειν, at tage Navne efter Mødrene, *Plut.*

χρημᾰτικός, 3, *adv.* -κῶς, (χρῆμα), hørende til Formue el. Penge; bes. bestaaende i el. af Penge, δωρεά, ζημία; ἀγὼν χρημ., hvori Prisen bestaaer af Penge. — *χρημάτισις, ἡ, sædv. χρηματισμός, ὁ, Handlingen χρηματίζειν, at besørge saavel private o. Handelsforretninger, som bes. offentlige el. Statsforretninger; df. at overlægge og afgiøre en Sag, give Audients el. Svar, o. s. v.; ogs. at give et Orakelsvar; – οἱ χρηματισμοί, Forhandlinger, Aktstykker, Dokumenter; – *b)* af *med.*, Virksomhed for at erhverve sig Formue; Erhvervsmiddel; Erhvervelse, Vinding; πίστις ἀφορμὴ τῶν πασῶν μεγίστη πρὸς χρηματισμόν, *Dem.*; ogs. Vindesyge; – 2) sild. Titel, Navn, *Diod.*; — χρηματιστήρ, ῆρος, ὁ, = χρηματιστής; df. — χρηματιστήριον, τό, Sted, hvor Forretninger besørges; df. – *a)* Vexelcomptoir, Børs, o. dl.; *b)* Retssal, Audientssal, o. dl.; *c)* et Orakel; o. — χρηματιστής, οῦ, ὁ, en dygtig Forretningsmand, bes. som forstaaer sin Fordeel, som samler Penge, *Xen.*; df. – χρηματιστικός, 3, hørende, skikket til at erhverve Penge; ἡ χρηματιστική, *sc.* τέχνη, denne Kunst; 2) hørende, skikket til offentlige Forretninger; χρημ. πυλών, σκηνή, Sal el. Telt, hvor man beraadslaaer, giver Audients, o. dl.; – (af χρηματίζω).

*χρημᾰτίτης, ου, ὁ, en velhavende, bemidlet Mand; ἀγὼν χρημ., = ἀγὼν χρηματικός; — χρηματοδαίτης, ου, ὁ, (δαίω), som uddeler Formue, *Æsch.*; — χρηματοποιός, 2, (ποιέω), forskaffende Penge, indbringende, *Xen.*; — χρηματοφθορικός, 3, skikket til at ødelægge Penge; af – χρηματοφθόρος, 2, (φθείρω), som fordærver, tilsætter, ødelægger Penge; o. — χρηματοφυλάκιον, τό, Skatkammer; – (af χρήματα). — χρήμη, ἡ, jon. f. χρεία, Begiering, Ønske. — χρῆμι, *inus.*, anføres som Stamform f. *impers.* χρή; jf. χρή *in fin.* — χρημοσύνη, ἡ, som χρεία, Nød, Trængsel, Armod. — χρῆος, τό, sild. *ep.* f. χρέος. — χρήσδω, *dor.* f. χρήζω. — χρῆσθα, *dor.* f. ἐχρῆς, 2 *impf.* af *impers.* χρή, *Ar.*

χρησιμεύω, er brugbar, nyttig, tienlig; af — χρήσιμος, 3, ogs. 2, *adv.* -μως, brugbar, nyttig, tienlig; *b)* om Mennesker, duelig, dygtig, som χρηστός; τοὺς εὐπόρους δεῖ χρησίμους ἑαυτοὺς παρέχειν τῇ πόλει, som nyttige Borgere, *Dem.*; τοῖς σώμασι χρησιμώτεροι, som have Legemet mere i deres Magt, som bedre kunne udholde Anstrængelser, *Xen.*; *c)* brugt, benyttet, besøgt, τίμενος, *Herod.*; *d)* *adv.* χρησίμως, med Nytte, med Fordeel; df. – χρησιμότης, ητος, ἡ, Brugbarhed, Nytte; af — χρῆσις, ἡ, 1) (χράομαι), Brug, Benyttelse; Omgang; *b)* h. *gramm.*, Citat el. Beviissted af en Forfatter, bes. for at bestemme Sprogbrugen; 2) (af d. andet χράω), Orakelsvar, *Pind. Ol.* 13, 108; – 3) (af κίχρημι), Laanen, *Polyb.*

*χρησμηγορέω, er – χρησμηγόρας, s. -γόρης, ου, ὁ, o. χρησμηγόρος, 2, (ἀγορεύω), som taler i Orakler, som propheterer; — χρησμοδοσία, ἡ, f. χρησμῶν δόσις, Handlingen – χρησμοδοτέω, er – χρησμοδότης, ου, ὁ, (δίδωμι), som meddeler Orakelsvar, Prophet, Spaamand; df. – χρησμοδότημα, τό, det givne Orakelsvar; — χρησμολέσχης, ου, ὁ, (λέσχη), = χρησμολόγος; — χρησμολογέω,

er - χρησμολόγος, 2, (λέγω), som udtaler et Orakelsvar, som propheterer el. spaaer, som udtyder Oraklet, *Herod.*; df. - χρησμολογία, ἡ, denne Handling; - χρησμολογική, ἡ, *sc.* τέχνη *s.* ἐπιστήμη, den Kunst at spaae, Spaadomsgave; o. - χρησμολόγιον, τό, Orakelsvar, Spaadom; — χρησμολύτης, ου, ὁ, (λύω), som oploser el. udtyder et Orakel; o. — χρησμοποιός, 2, (ποιέω), som affatter et Orakelsvar i Vers; - (af flgd.).

χρησμός, ὁ, Orakelsvar; ὡς καὶ Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάξασθαι, *Xen.*; men χρησμῷ κιβδήλῳ πίσυνοι, i Tillid til det tvetydige el. misforstaaede Orakelsvar, *Herod.* 1, 66; χρησμὸς - μελίσσας Δελφίδος, *Pind. Pyth.* 4, 106; (af d. andet χράω). — χρησμοσύνη, ἡ, som χρημοσύνη, χρεία, Trang, Nødtørft, Mangel, *Tyrt.*; *b)* Attraa, Ønske; μετίεσαν τῆς χρησμοσύνης, opgave deres Ønske, afstode derfra, *Herod.* 9, 33. — χρησμοφόρος, 2, (φέρω), som bringer Orakelsvar; — χρησμο-φύλαξ, ακος, ὁ, som opbevarer Orakelsvar; o. — χρησμῳδέω, er - χρησμῳδός, 2, (ᾠδή), som synger Orakler, som giver Orakelsvar, bes. i Vers; ὁ χρησμῳδός, Spaamand, Prophet; df. - χρησμῴδημα, τό, Orakelsvar; - χρησμῳδία, ἡ, at give et Orakelsvar; ogs. alm. Orakelsvar; o. - χρησμῳδικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Prophet, prophetisk; - (af χρησμός).

χρηστέον, *verbale* af χράομαι; ἀνθρώποις ὡς χρηστέον, hvorledes man skal omgaaes el. behandle Mennesker, *Xen.* — χρηστεύομαι, opfører mig som χρηστός, er mild, god, venlig, hielpsom, *N. T.* — χρηστήρ, ῆρος, ὁ, = χρηστής; df. χρηστηριάζω, giver el. meddeler Orakelsvar; *in med.*, sporger Oraklet, begierer et Orakelsvar, ἐν Δελφοῖς, τῷ θεῷ, *Herod.*; — χρηστήριον, τό, Orakel, Orakelsvar; πῶς ἀπεσβέσθηκε τὰ ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου, *Xen.*; *b)* Oraklets Sted el. Sæde; - 2) Offer el. Gave til Oraklet, som den Sporgende bringer, *Æsch.*; 3) det slagtede Offerdyr, *id.*; *transl.*, Slagtoffer, *Soph.*; egentl. *neutr.* af - χρηστήριος, 3, ogs. 2, hørende til en Spaamand el. en Spaadom: spaaende, prophetisk, ὄρνιθες, *Æsch.*; — 2) (χράομαι), hørende, skikket til at bruge, brugbar, brugelig; τὰ χρηστήρια, m. o. u. σκεύη, Huusgeraad, *utensilia.*

χρήστης, ου, ὁ, 1) (af d. andet χράω), som giver el. udtyder Orakelsvar, Spaamand; — 2) (af κίχρημι, χρήσω), *a)* af *act.*, som udlaaner, en Creditor; *b)* af *med.*, som laaner, en Debitor; χρήστης πονηρός, slet Betaler, *Dem.* — χρηστικός, 3, *adv.* -κῶς, (χράομαι), til at bruge, brugelig, tienlig, nyttig; 2) *act.*, som forstaaer at bruge el. anvende noget, τινί. — *χρηστογραφία, ἡ, (γράφω), den skiønne Malerkunst, *Plut.*; — χρηστοεπέω, (ἔπος), = χρηστολογέω; — χρηστοήθεια, ἡ, Godmodighed, Godhiertighed; af - χρηστοήθης, 2, (ἦθος), godmodig, godhiertet, med god Tænkemaade; o. — χρηστοοινέω, (οἶνος), har el. frembringer god Viin; - (af χρηστός).

*χρηστοκαρπία, ἡ, at være - χρηστόκαρπος, 2, (καρπός), som har, bærer, frembringer gode Frugter, *Strab.*; — χρηστολογέω, er - χρηστολόγος, 2, (λέγω), der taler vel, godmodigen, el. som et godt Menneske; - denne Maade at tale paa, χρηστολογία, ἡ; o. — χρηστομάθεια, ἡ, Videbegierlighed, Lærelyst; *b)* at lære nyttige, brugbare, til en Videnskab henhørende Ting; - 2) χρηστομάθειαι, Udtog el. Samling af det Brugbareste el. Nyttigste hos andre Forfattere; (af *Proclus* o. *Helladius*); af - χρηστομαθέω, er - χρηστομαθής, 2, (μαθεῖν, μανθάνω), videbegierlig, lærelysten; *b)* som har lært det til en Videnskab Nyttige el. Nodvendige; o. — χρηστομουσέω, (Μοῦσα), er dygtig Tonekunstner, iagttager Tonekunstens Regler; - (af flgd.).

†χρηστός, 3, (χράομαι), brugbar, nyttig, tienlig, dygtig, til at bruge; *c. dat.*, *ex.* *Herod.* 3, 78; sild. ogs. *c. gen.*; *ex.* χρηστὰ τῶν νεύρων, tienlig for Senerne, *Æl.*; h. *gramm.*, brugelig, sædvanlig; - *b)* oftest om Mennesker: god, retskaffen, redelig; godhiertet, godmodig; oprigtig, uskyldig, ligefrem; ogs. ironisk: eenfoldig, dum, som εὐήθης; - bes. om en Borger, som χρήσιμος, fortient; - οἱ χρηστοί, de Fornemme, *optimates*; - alm. *oppon.* πονηρός, *ex.* οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν, *Xen.*; τῶν χρηστῶν ὁμιλίαν ἄσκησιν οὖσαν τῆς ἀρετῆς, *id.*; df. — χρηστότης, ητος, ἡ, Brugbarhed, Dygtighed, Godhed; om Mennesker: Godhed, Redelighed, Ærlighed; Godmodighed, Godhiertighed; Oprigtighed, Uskyldighed; ogs. ironisk: Eenfoldighed, som εὐήθεια; — χρηστοεργία, ἡ, (ἔργον), god Handling, Velgierning; — χρηστοφιλία, ἡ, Kiærlighed til gode Mennesker el. Handlinger; af - χρηστόφιλος, 2, (φίλος), som elsker gode Mennesker el. Handlinger; o. — χρηστοφωνία, ἡ, god Stemme el. godt Sprog.

*χρῖμα, τό, = χρῖσμα, Salve; — χρίμπτω, *f.* ψω, men χρίπτω, *inc.*,

ridser, river, streifer, saarer let paa Overfladen, *μύωπι, κέντρῳ*, med en Pig el. Spore; *pass.*, *χριμφθεὶς πέλας*, streifende ind paa, trædende nær til, *Od.* 10, 516; *χρίμψασθαί τινι*, at nærme sig til noget, *Hom. Ap.*; — *χρισιάζω*, bestryger med Salve el. Sminke, *inc.*; af - *χρῖσις*, *ἡ*, Salven, Bestrygen; 2) det Paastrøgne, Salve; o. — *χρῖσμα*, *ατος*, *τό*, alm. det Paastrøgne; bes. *a)* paastrøgen Salve el. Salveolie, (tykkere end *ἄλειμμα*); *b)* paastrøgen Farve el. Sminke, Kalk, o. dl.; - (af *χρίω*).

Χριστέμπορος, 2, (*ἔμπορος*), som driver Handel med Christi Lære, *eccl.*; o. — *Χριστ-επώνυμος*, 2, (*ὄνομα*), som nævnes efter Christus, *eccl.*; (af *Χριστός*). — *χριστήριον*, *τό*, (*χριστός*), Salve, Salveflaske; o. — *χρίστης*, *ου*, *ὁ*, som bestryger, farver, kalker, sædv. *κονιατής*; (af *χρίω*). — **Χριστιανίζω*, bekiender mig til Christendommen, *eccl.*; - denne Bekiendelse, el. at være Christen, *Χριστιανισμός*, *ὁ*, *eccl.*; o. - *Χριστιανικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, christelig, *eccl.*; af - *Χριστιανός*, *ὁ*, en Christen, en Bekiender af Christendommen, *eccl.*; — *Χριστόγονος*, 2, (*γένος*), nedstammende el. udgaaende fra Christus, *eccl.*; — *Χριστοειδής*, 2, *adv.* -*ειδῶς*, (*εἶδος*), som ligner Christus, *eccl.*; — *Χριστοκάπηλος*, 2, (*κάπηλος*), = *Χριστέμπορος*, *eccl.*; — *Χριστοκίνητος*, 2, (*κινέω*), bevæget el. rørt af Christus, *eccl.*; — *Χριστοκτόνος*, 2, (*κτείνω*), som dræber Christus, *eccl.*; — *Χριστόληπτος*, 2, (*λαμβάνω*), greben el. begeistret af Christus, *eccl.*; — *Χριστομάθεια*, *ἡ*, (*μαθεῖν*, *μανθάνω*), at lære Christendommen, *eccl.*; — *Χριστομάχος*, 2, (*μάχομαι*), som strider imod Christus, *eccl.*; o. — *Χριστο-μύστης*, *ου*, *ὁ*, Indviet i Christendommen, en Christi Præst; - (af *Χριστός*).

χριστός, 3, *adject. verb.* af *χρίω*, bestrøgen, salvet; farvet, sminket, kalket, o. dl.; — 2) *Χριστός*, *ὁ*, h. *eccl.*, Christus, Herrens Salvede; df. — *Χριστο-τελεστής*, *οῦ*, *ὁ*, = *Χριστομύστης*, *eccl.*; — *Χριστοτόκος*, 2, (*τίκτω*), avlende el. fødende Christus, *eccl.*; — *Χριστοφόρος*, 2, (*φέρω*), bærende Christus; o. — *Χριστώνυμος*, 2, = *Χριστεπώνυμος*, *eccl.* — *χρίω*, *f.* *ίσω*, 1) oprindel. som *χρίμπτω*, berører, streifer, saarer let el. paa Overfladen; df. om Insecter, at stikke; - 2) sædv., bestryger, salver, h. *Hom.* m. o. n. *ἐλαίῳ*; *in med.*, salver mig; *ἰοὺς χρίεσθαι*, at forgifte sine Pile, *Od.* 1, 262; *b)* overstryger med en Farve, sminker; dynniker, kalker, *Herod.*; (besl. m. *χρώς*, *χροιά*, *χρόα*); [ῑ, dog efter *Phryn.* i første Bem. ῐ *in fut. etc.*, *vid. Buttm.*].

†*χρόα*, o. *χροιά*, *att.* *χροία*, *ep.* o. *jon.* *χροιή*, *ἡ*, (*χρώς*), et Legemes Overflade, bes. det menneskelige Legemes, Huden, Skindet; df. ogs. Legemet selv, *Il.* 14, 164; *κατὰ χροιὴν ῥέει ἱδρώς*, *Theogn.*; *b)* Hudens el. Legemets Farve; df. alm. Farve; *c)* h. *Pythag.*, ethvert Legemes Flade el. Grændse; 2) i Musiken: en vis Toneart, som *χρῶμα*; df. — *χροιέω*, giver Udseende el. Gestalt; — *χροΐζω*, berører el. bestryger Overfladen; alm. berører; *in med.*, *χροΐζεσθαί τινι*, at lægge sig el. at ligge op til nogen, *Theocr.*; *b)* meddeler Farve ved Berørelse; alm. farver. — *χροιΐζω*, *poët.* f. *χροΐζω*, farver. — *χρόμαδος*, *ὁ*, knarkende el. knagende Lyd, Knarken, Knagen, *γενύων*, *Il.* 23, 688; o. — *χρόμις*, *ὁ*, etslags Sofisk, ligesom Knurhane; (af *inus.* *χρέμω*, besl. m. *χρεμετίζω*).

χρονίζω, *f.* *ίσω*, *att.* *ιῶ*, 1) *intr.*, tilbringer Tiden, varer længe, holder længe ud; dvæler, nøler; bes. bliver gammel; ogs. *in med.*, *Æsch.*; 2) *transit.*, henholder, opholder, sinker; *χρονίζεται ὁ πόλεμος*, gaaer i Langdrag, trækkes længe ud; — *χρονικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, af Tiden, hørende til Tiden; *τὰ χρονικά*, Historiebøger, Annaler; o. — *χρόνιος*, 3, *att.* ogs. 2, *adv.* -*νίως*, egentl. i Tiden; sædv. af lang Varighed, langvarig; langsom, nølende; *χρόνιος ἀπών*, *χρ. ἀποῦσα*, som alt længe er fraværende, *Trag.*; *χρόνιος ἐλθών*, som er kommen efter lang Tid el. sildigen, *Od.* 17, 112; df. - *χρονιότης*, *ητος*, *ἡ*, lang Tid, lang Varighed; - (af *χρόνος*).

χρονισμός, *ὁ*, lang Vedbliven el. Varighed; *b)* Dvælen, Nølen, at komme sildigen; o. — *χρονιστός*, 3, som bliver, dvæler, udebliver, nøler længe; *b)* opholdt, forsinket; (af *χρονίζω*). — **χρονογραφία*, *ἡ*, Optegnelser over Tiden, Aarbøger, Annaler, *Polyb.*; af - *χρονογράφος*, 2, (*γράφω*), som skriver Aarbøger, *Strab.*; — *χρονοκράτωρ*, *ορος*, *ὁ*, Tidens Hersker (i Astrologien); — *χρονόληρος*, 2, f. *κρονόληρος*, *inc.*; o. — *χρονολογία*, *ἡ*, Tidsregning, Chronologie; o. - *χρονολογικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, hørende el. skikket til Tidsberegningen, chronologisk; af - *χρονολόγος*, 2, (*λέγω*), som beregner Tiden; øvet i Tidsberegningen; *ὁ χρονολ.*, en Chronolog; - (af flgd.).

χρόνος, *ὁ*, Tiden; Tidsfrist, Varighed, (kortere el. længere Tid); *χρόνος ὁ πάντων πατήρ*, *Pind.*; *χρόνος*

ἐξελέγχων ἀλάθειαν, *id.*; χρόνος πολύς (*ep.* vgl. πολλός), v. χρ. συχνός, lang Tid, *oppon.* χρ. ὀλίγος *s.* βραχύς; – διὰ χρόνου, efter lang Tid; – χρόνῳ, med Tiden; sildigt, endeligen; χρόνῳ ποτέ, omsider; σὺν χρόνῳ, ogs. τῷ χρόνῳ, med Tiden, Tid efter anden; χρόνῳ παλαιός, gammel, aldrende, *Soph.*; – χρόνον, for en Tid; ἐπὶ χρόνον, paa en Tid; ἕνα χρόνον, paa eengang, *Il.* 15, 511; τὸν ἀεὶ χρόνον, bestandigen, altid; ogs. m. udel. χρόνον, τὸν ἀεί, v. ligel. τὸν ἔμπροσθεν, τὸν ὕστερον, v. dl.; τὸν λοιπὸν χρόνον, for den kommende Tid, *oppon.* τὸν ἄλλον χρόνον, i den forbigangne; – *b)* Ophold, Nølen, Tidsspilde; χρόνον ἔχει *c. inf.*, det fordrer Tid, medtager megen Tid, *Xen.*; – (besl. m. Κρόνος v. κραίνω); df. — χρονοτρἴβέω, (τρίβω), tilbringer Tiden, nøler. — χρόος, ὁ, f. χρώς, *inus.*, *dat.* χρῷ see u. χρώς. — χροτιή, ἡ, sild. *poët.* f. χροιά. — χρόω, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af χρώννυμι.

*χρῡσᾰγωγός, 2, (ἄγω), førende Guld; — χρυσ-αιγίς, ίδος, ἡ, med gyldent Skiold, *poët.*; — χρυσαίετος, ὁ, (αἰετός), Guldørn; — χρυσάκτῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, (ἀκτίν), med gyldne Straaler; — χρυσαλλίς, ίδος, ἡ, Sommerfuglens guldfarvede Puppe; — χρύσαμμος, 2, (ἄμμος), som fører Guldsand med sig; ἡ χρύσαμμος, Guldsand; — χρυσαμοιβός, ὁ, (ἀμείβω), som udløser, udvexler for Guld, σωμάτων, (de Faldnes el. Fangnes) Legemer, *epith.* til Ares, *Æsch.*; — χρυσάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, (ἄμπυξ), med gyldent Pandebind el. Hovedsmykke; — χρυσανθέμιον, τό, *inc.*, v. χρυσ-άνθεμον, τό, etslags guldguul el. ildfarvet Blomst, som Solsikke; v. – χρυσανθής, 2, med en guldguul Blomst; τὸ χρυσανθές, = frgd.; (af ἄνθος); v. — χρυσ-ανταυγής, 2, (αὐγή), modstraalende el. gienstraalende af Guld, *Eur.*; – (af χρυσός).

*χρυσαορεύς, ὁ, Ζεύς, (karisk h. *Strab.*), sædv. χρῡσάορος [ᾱ], ὁ, ἡ, ogs. χρυσάωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἄορ), egentl. med gyldent Sværd el. Guldsværd, bes. som *epith.* til Apollo, *ex. Il.* 5, 509, dog ogs. som *epith.* til andre Guddomme, som Demeter, Artemis, Zeus, hvorfor ἄορ i denne Forbindelse ogs. forklares ved ὅπλον, δόρυ, ἠλακάτη, eller et andet til den nævnte Guddom passende Attribut; — χρυσάργυρον, τό, (ἄργυρος), Erhvervskat, Næringsskat, *Zosim.*; — χρυσάρματος, 2, (ἅρμα), med el. paa en gylden Vogn, *Pind.*; — χρύσασπις, ιδος, ὁ, ἡ, (ἀσπίς), med gyldent Skiold, *Pind.*; — χρυσαστράγαλος, 2, (ἀστράγαλος), med gyldne Knokler el. Fodder, *poët.*; — χρυσάττικος, ὁ, οἶνος, etslags kunstig Viin; v. — χρυσαυγέω, v. χρυσαυγίζω, er – χρυσαυγής, 2, (αὐγή), med Guldglands, glindsende af Guld, *Soph.*; – (af χρυσός). — χρυσάφιον, τό, *dim.* af χρυσός. — χρυσάωρ, ορος, ὁ, ἡ, see u. χρυσάορος; 2) som *nom. pr.*, Chrysaor, Søn af Poseidon og Medusa, *Hes. Theog.* 281, flgd.).

*χρῡσεγχής, 2, (ἔγχος), med en gylden Landse; — χρυσεῖον, τό, 1) sædv. *in pl.*, Guldgrube, Guldbiergværk; 2) Guldsmedværksted; egentl. *neutr.* af – χρύσειος, 3, *ep.* v. *poët.* f. χρύσεος, *Hom.*; — χρυσεκλέκτης, ου, ὁ, (ἐκλέγω), som samler Guldsand af Floder; — χρυσελεφαντήλεκτρος, 2, (ἐλέφας, ἤλεκτρον), som er indlagt med Guld, Elfenbeen og Bernsteen el. Rav, ἀσπίς, *Plut.*; — χρυσελεφάντινος, 2, (ἐλέφας), giort af Guld og Elfenbeen, indlagt dermed; — χρυσέμβᾰφος, 2, (ἐμβάπτω), dyppet i Guld, d. e. forgyldt; — χρυσέμβολος, 2, (ἔμβολον), med gylden el. forgyldt Skibssnabel; v. — χρυσένδετος, 2, (ἐνδέω), indfattet i Guld; – (af χρυσός).

*χρῡσεοβόστρυχος, 2, (βόστρυχος), med gyldne Lokker, *Eur.*; — χρυσεόδμητος, 2, (δέμω), *Æsch. Choëph.* 615, skal rimel. hede – χρυσεόκμητος, 2, (κάμνω), forarbeidet af Guld; — χρυσεόκαρπος, 2, = χρυσόκαρπος; — χρυσεοκόλλητος, 2, = χρυσοκόλλητος; — χρυσεοκόμης, ου, ὁ, (κόμη), med gyldne Hovedhaar; — χρυσεοκρόταλος, 2, (κρόταλον), med en gylden Klapprer; alm. klapprende, raslende, klirrende af Guld; — χρυσεόκυκλος, 2, (κύκλος), med en gylden Kreds el. Skive; — χρυσεολόγχης, ου, ὁ, (λόγχη), med gylden Spids el. Landse; — χρυσεόμαλλος, 2, (μαλλός), med gyldent Skind; — χρυσεομίτρης, ου, ὁ, (μίτρα), med gyldent Bind el. Bælte; alm. med gylden Indfatning; — χρυσεόνωτος, 2, (νῶτος), med en gylden Ryg; — χρυσεοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, (πήληξ), med gylden Hielm; v. — χρυσεοπήνητος, 2, (πήνη), med gyldne Islætstraader, giennemvirket med Guld, φάρεα, *Eur.*; – (af flgd.).

†χρύσεος, 3, *att. ctr.* χρῡσοῦς, ῆ, οῦν, (dog ogs. undert. *att.* χρύσεος), *ep.* χρύσειος, (χρυσός), gylden, giort af Guld, indlagt el. smykket med Guld; χρυσέη Ἀφροδίτη, den guldsmykkede Aphr., *Hom.*; ὁ χρυσοῦς, *sc.* στατήρ, en Guldmønt, *aureus*; 2) guldfarvet, guldguul, høiguul, *Hom.*; τὸ χρυσοῦν τοῦ ᾠοῦ, Blommen i Ægget; 3) *transl.*, kostbar, kostelig, herlig, prægtig; [f. ῡ bruge Lyriker-

ne, ogs. h. Tragikerne i de lyriske Steder, undert. ῠ]; df. — χρῡσεοσάνδαλος, 2, (σάνδαλον), med gyldne Saaler, *Eur.*; — χρυσεοστέφανος, 2, (στέφανος), med en gylden Krands; — χρυσεόστιλβος, 2, (στίλβω), guldglindsende; — χρυσεόστολμος, 2, *poët.* h. *Æsch.* f. — χρυσεόστολος, 2, (στέλλω, στολή), guldsmykket, *Eur.*; — χρυσεόταρσος, 2, (ταρσός), med gyldne Hæle, Fødder, Vinger; — χρυσεότευκτος, 2, (τεύχω), giort af Guld; — χρυσεότῠπος, 2, = χρυσότυπος; — χρυσεοφάλαρος, 2, (φάλαρα), med gyldent Smykke; o. — χρυσεοφεγγής, 2, (φέγγος), med gyldent Skin.

*χρῡσ-επώνυμος, 2, som har sit Tilnavn af Guld; — χρῡσ-εραστής, οῦ, ὁ, en Elsker af Guld; — γρυσεργός, 2, (ἔργον), som forarbeider Guld, *Lyc.*; — χρυσεψητής, οῦ, ὁ, (ἕψω), som koger el. smelter Guld; — χρυσήεις, εσσα, εν, sild. *poët.* f. χρύσεος; — χρυσηλάκατος, 2, (ἠλακάτη), med gylden Teen, med gylden Piil, *epith.* til Artemis o. flere Gudinder; — χρυσήλατος, 2, (ἐλαύνω), dreven el. forarbeidet af Guld; — χρυσ-ήλεκτρον, τό, Guldelektron, Guldrav; — χρυσήνιος, 2, (ἡνία), med gylden Tomme, *epith.* til flere Guddomme, *Hom.*; — χρυσήρης, 2, (ἄρω), forbunden med, forarbeidet af Guld; (formet som χαλκήρης); — χρυσιαῖος, 3, hørende til, bestaaende af Guld, bes. af Guldmønter; — χρυσιδάριον, τό, o. χρυσίδιον, τό, *Ar.*, *dim.* af χρυσίον, lidet Stykke af Guld, lidet Guldstykke; — χρῡσίζω, er gylden el. af Guld; ligner Guld; o. — χρῡσινός, 3, gylden, giort af Guld; — (af χρυσός).

χρῡσίον, τό, *dim.* af χρυσός, lidet Stykke af Guld; bes. Guldstykke, Guldmønt, Penge; 2) Guldtraad; 3) som Kiæleord: mit Guld, min Dyrebare, o. dl., *Ar.*; df. — χρῡσιοπλύσιον, τό, (πλύσις, πλύνω), Sted, hvor Guldet ved Waskning adskilles fra Flodsanden. — *χρῡσίς, ίδος, ἡ, Guldkar; αἱ χρυσίδες, gyldne Klæder, gyldne Skoe; — χρῡσίτης, ου, ὁ, *fem.* χρυσῖτις, ιδος, ἡ, guldartet, guldholdig, ψάμμος, *Herod.*; — χρυσο-βάλανος, ἡ, Gulddaddel; — χρυσοβαφής, 2, (βάπτω), egentl. guldfarvet; sædv. guldbroderet; — χρυσοβέλεμνος, 2, (βέλεμνον), med gyldne Kastespyd el. Pile; — χρυσοβόστρυχος, 2, = χρυσεοβόστρυχος; — χρυσόβωλος, 2, (βῶλος), med gyldne el. guldholdige Jordklumper; — χρυσόγαιος, e. -γειος, 2, o. χρυσόγεως, ων, (γῆ), med gylden Jordbund; som har Guldjord; — χρυσογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμων), som prover Guld; — χρυσόγονος, 2, (γένος), som er født el. avlet af Guld; χρυσόγ. γενεά, hede Perserne, fordi de skulde nedstamme fra Perseus o. Danae, *Æsch. Pers.* 79; 2) τὸ χρυσόγονον, etslags Plante; o. — χρυσόγραμμος, 2, o. χρυσογραφής, 2, (γράφω), guldvirket, guldstribet; 2) skreven med gyldne Bogstaver; df. — χρυσογραφία, ἡ, gylden Skrift el. at skrive med gyldne Bogstaver; — (af χρυσός).

*χρῡσοδαίδαλος, 2, *Ar.*, o. χρυσοδαίδαλτος, 2, (δαίδαλος, δαιδάλλω), kunstigen prydet med el. udarbeidet af Guld; — χρῡσοδακτύλιος, 2, (δακτύλιος), med Guldringe el. gyldne Ringe; — χρυσόδετος, 2, ogs. undert. 3, (δέω), bunden med Guld, indfattet i Guld, *Herod.*; indlagt med Guld; — χρυσοδίνης, ου, ὁ, (δινέω), med gylden Hvirvel, Flod, Strøm; — χρυσοέθειρ, ειρος, ὁ, ἡ, o. χρυσοέθειρος, 2, (ἔθειρα), med Guldhaar; — χρυσοειδής, 2, (εἶδος), guldartet, lignende Guld; — χρυσοέλικτος, 2, (ἑλίσσω), guldslynget, guldvunden; — χρυσοεψητεῖον, τό, (ἕψω); Sted, hvor Guld udkoges el. smeltes; — χρυσόζυγος, 2, (ζυγόν), med gyldent Aag; — χρυσόζωνος, 2, (ζώνη), med gyldent Bælte, *Soph.*; — χρυσόηλος, 2, (ἧλος), med gyldne Nagler, Buler, Knapper; — χρυσοθήρας, ου, ὁ, (θηράω), som jager efter Guld; — χρυσόθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ); guldhaaret; — χρυσόθρονος, 2, (θρόνος), med gyldent Sæde, med el. paa en Guldthrone; o. — χρυσοθώραξ, ᾱκος, ὁ, ἡ, med gyldent Brystharnisk; — (af χρυσός).

*χρῡσο-κάνθαρος, ὁ, en Guldtorbist; — χρῡσοκάρηνος, 2, *dor.* -κάρᾱνος, (κάρηνον), med gyldent Hovede; — χρυσόκαρπος, 2, (καρπός), med gyldne Frugter; — χρυσοκέρειος, 2, χρυσόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, o. χρυσόκερως, ων, *gen.* ω, (κέρας), med gyldne el. forgyldte Horn; guldhornet; — χρυσοκέφαλος, 2, (κεφαλή), med forgyldt Hovede; — χρυσοκλαύστης, ου, ὁ, (κλαίω), som græder Guld; — χρυσόκλειστος, 2, (κλείω), indsluttet, indfattet i el. med Guld; men rimel. urigtig Læsem. f. — χρυσόκλυστος, 2, (κλύζω), skyllet med (smeltet) Guld, d. e. indvendigen forgyldt; alm. forgyldt, overtrukken el. belagt med Guld; jf. *Theocr.* 1, 27; — χρυσόκολλα, ἡ, etslags Kobberokker, hvormed man loddede Guld; 2) etslags Ret af Liinfro og Honning; o. — χρυσοκόλλητος, 2, (κολλάω), o. χρυσόκολλος, 2, med paaloddede Guldzirater; sammensat af Guld; (af κόλλα); — χρυσοκομάω, o. -κομέω, er — χρυσοκόμης, ου, ὁ, o. χρυσόκομος,

2, med gyldne Haar; v. - χρυσοκόμη, ἡ, Guldhaar, Navnet paa en Plante; (af κόμη); — χρυσόκονις, ιος, v. εως, ἡ, (κόνις), Guldstov, Guldsand; v. — χρυσοκρόταλος, 2, = χρυσεοκρόταλος; - (af χρυσός).

*χρῡσολαβής, 2, (λαβή), med gyldent Greb el. Skaft; — χρῡσολαμπίς, ίδος, ἡ, (λάμπω), = πυγολαμπίς, egentl. guldskinnende; — χρυσο-λάχανον, τό, Guldurt, et Plantenavn, sædv. ἀτράφαξυς; — χρυσόλῐθος, 2, (λίθος), Guldsteen, etslags Topas; — χρυσόλῐνον, τό, (λίνον), Guldtraad; — χρυσολογέω, 1) er - χρυσολόγος, 2, (λέγω), a) som taler om el. afhandler Guld; b) som samler Guld; - 2) som ἀργυρολογέω, indsamler, inddriver Penge; — χρυσόλογχος, 2, = χρυσεολόγχης; — χρυσόλοπος, 2, (λοπή), med gyldne Skæl; — χρυσόλοφος, 2, ogs. 3, *Ar.*, (λόφος), med gylden Hielmbusk el. Top; v. — χρυσολύρας, v. -λύρης, ου, ὁ, (λύρα), med gylden Lyre, *epith.* til Orpheus, *Ar.*; - (af χρυσός).

*χρῡσόμαλλος, 2, = χρυσεόμαλλος; — χρῡσομᾰνής, 2, (μαίνομαι), som har en rasende Higen efter Guld; — χρυσο-μηλολόνθη, ἡ, Guldtorbist; *dim.* χρυσομηλολόνθιον, v. -λόντιον, τό, ogs. som Kiælcord h. *Ar.*; — χρυσόμηλον, τό, (μῆλον), Guldæble; 2) etslags Qvæder; — χρυσομίτρης, ου, ὁ, *fem.* -μίτρη, ἡ, = χρυσεομίτρης; — χρυσόμορφος, 2, (μορφή), guldformet; guldartet; — χρυσόμφαλος, 2, (ὀμφαλός), med gylden Navle el. Bule; — χρυσόνημα, τό, Guldtraad; v. - χρυσόνημος, 2, giennemvævet el. broderet med Guldtraad, *inc.*; (af νῆμα); — χρυσόνωτος, 2, = χρυσεόνωτος; v. — χρυσόξῠλον, τό, (ξύλον), Guldtræ: en anden Benævnelse paa Træet θάψος; - (af χρυσός).

*χρῡσοπάρῠφος, 2, (παρυφή), med indvævet Guldtragd; — χρῡσόπαστος, 2, (πάσσω), giennemvirket med Guld, *Æsch.*; forgyldt, *Herod.*; — χρυσόπατρος, 2, (πατήρ), udsprungen el. avlet af Guld, *epith.* til Perseus, *Lyc.*; — χρυσοπέδῑλος, 2, (πέδιλον), med gyldne Saaler el. Skoe; *epith.* til Here, *Od.*; — χρυσόπεπλος, 2, (πέπλον), med gyldent Slør, med gylden Kaabe; — χρυσοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, = χρυσεοπήληξ; — χρυσόπηνος, 2, = χρυσεοπήνητος; — χρυσοπλόκαμος, 2, (πλόκαμος), med gyldne Lokker, guldlokket, *Hom. Ap.*; — χρυσοπλύσιον, τό, = χρυσιοπλύσιον; — χρυσοποίκιλος, v. χρυσοποίκιλτος, 2, (ποικίλος, ποικίλλω), = χρυσοδαίδαλος, -δαίδαλτος; — χρυσοποιός, 2, (ποιέω), som bearbeider Guld; ὁ χρυσοποιός, a) Guldarbeider; b) Guldmager, Alchymist; — χρυσόποκος, 2, (πόκος), med gyldent Skind; — χρυσόπολις, εως, ἡ, (πόλις), Navnet paa en Plante; — χρυσόπορος, 2, (πόρος), μίτος, Guldtraad, som gaaer igiennem; v. — χρυσόπους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, *gen.* -ποδος, (πούς), med gyldne Fødder; - (af χρυσός).

*χρῡσόπρασος, ὁ, (πράσον), Chrysopras, en guldgrøn Ædelsteen; — χρῡσόπρυμνος, 2, (πρύμνα), med gylden Bagstavn; — χρυσόπρωρος, 2, (πρῴρα), med gylden Fordeel el. Forstavn; — χρυσόπτερος, v. χρυσοπτέρυγος, 2, (πτερόν, πτέρυξ), med gyldne Vinger el. Fiædre; d. første oftere som *epith.* til Iris, *Il.*; — χρυσόραπις, ὁ, = χρυσόῤῥαπις, *Pind.*; — χρυσορόης, ου, ὁ, = χρυσοῤῥόης; — χρυσόροφος, 2, (ὀροφή), med gyldent Tag el. Dække; — χρυσόῤῥᾰπις, ιος, ὁ, (ῥαπίς), med gylden Stav, *epith.* til Hermes, *Od.*; — χρυσοῤῥήμων, ονος, 2, (ῥῆμα), med el. af gyldne Ord, *sild.*; — χρυσοῤῥόας, v. -ῤῥόης, ου, ὁ, flydende, strømmende med Guld, som fører Guld med sig; v. - χρυσόῤῥῠτος, 2, flydende af Guld; (af ῥέω); v. — χρυσορύκτης, ου, ὁ, (ὀρύσσω), en Guldgraver; - (af flgd.).

†χρῡσός, οῦ, ὁ, Guld, *Hom.*; πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός, *Pind. Pyth.* 10, 105; χρυσὸς κοῖλος, forarbeidet Guld, Guldkar; χρυσὸς ἄπεφθος, udkogt el. renset Guld, *Herod.*; χρυσὸς λευκός, som er tilsat med Sølv; b) Guldmønt, Guldstykke; [f. ῡ bruges undert. *lyr.* ῠ, jf. χρύσεος]; df. — χρυσο-σάπφειρος, ἡ, etslags Sapphir; — χρυσόσημος, 2, (σῆμα), med gylden Stribe el. Rand; — χρυσοσπόρος, 2, (σπορά, σπείρω), saaende Guld; — χρυσόστεγος, 2, (στεγή), med gyldent Tag; — χρυσοστέπτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (στέφω), kronet el. bekrandset med Guld; — χρυσοστέφανος, 2, = χρυσεοστέφανος, *epith.* til Hebe, *Hes.*; — χρυσόστομος, 2, (στόμα), med gylden Mund, af hvis Mund gyldne Taler flyde; v. — χρυσόστροφος, 2, (στρέφω), dreiet af Guld; omvunden med Guld.

*χρῡσο-τέκτων, ονος, ὁ, Guldarbeider; — χρυσότερος, 3, *compar.* formet af χρυσοῦς, mere gylden, mere værd, kostbarere; — χρυσότευκτος, 2, (τεύχω), giort el. tilberedet af Guld, *Æsch.*; — χρυσοτευχής, 2, v. χρυσότευχος, 2, (τεῦχος), med gyldne Vaaben, i gylden Rustning; — χρυσοτό[illegible]ς, 2, (τίκτω), som avler el. føder Gu[illegible], som lægger gyldne Æg; — χρυσό[illegible]ξος, 2, (τόξον), med gylden Bue, *epith.* til Apollo,

Pind.; — χρυσοτόρευτος, 2, (τορεύω), forarbeidet af el. i Guld; — χρυσοτριαίνης, ου, ὁ, v. -τρίαινος, 2, (τρίαινα), med gylden Trefork, *epith.* til Poseidon; — χρυσοτῠπος, 2, (τύπτω), slaaen, formet, forarbeidet af el. i Guld; — χρυσοούατος, 2, (οὖας), med gyldne Øren el. Hanker; — χρυσουργέω, er — χρυσουργός, 2, (ἔργον), som forarbeider Guld; ὁ χρυσουργός, Guldarbeider, Guldsmed; — χρυσοῦς, ῆ, οῦν, *att. ctr.* af χρύσεος, s. m. s.; v. — χρυσοΰφαντος, 2, v. χρυσοϋφής, 2, (ὑφαίνω, ὑφή), virket, giennemvirket med el. af Guld; – (af χρυσός).

*χρῡσοφάεννος, 2, v. χρῡσοφᾰής, 2, (φαίνομαι, φάος), guldglindsende; — χρῡσοφάλαρος, 2, = χρυσεοφάλαρος; — χρυσοφᾰνής, 2, v. χρυσοφεγγής, 2, (φαίνομαι, φέγγος), skinnende, glimrende af el. som Guld; — χρυσοφορέω, er – χρυσοφῠρος, 2, (φέρω), som bærer gyldne Klæder el. Guldsmykker, *Herod.*; 2) som bringer el. frembringer Guld; som fører Guld med sig: om Floder; 3) som betaler Afgifter i Guld; df. – χρυσοφορία, ἡ, at bære gyldne Klæder el. Smykker; — χρύσοφρυς, υος, ὁ, ἡ, (ὀφρύς), med gyldne Øienbryn; 2) ὁ χρύσοφρυς, etslags Sofisk med en gylden Plet over hvert Øie; v. — χρυσοφυλακέω, er – χρῡσοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (φύλαξ), som bevogter el. forvarer Guld, Guldvogter, *Herod.*; – (af χρυσός).

*χρῡσοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη), med gyldne Haar, *epith.* til Apollo, *Pind.*; — χρῡσοχάλῑνος, 2, (χαλινός), med gylden Tømme, *Ar.*; — χρυσόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ), med gyldne Hænder, bes. med gyldne Ringe om Hænderne, *Luc.*; — χρυσοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών), med el. i en gylden Klædning; med en gylden Skal; — χρυσοχόας, ου, ὁ, = χρυσοχόος; — χρυσοχοεῖον, v. -χόϊον, τό, en Guldarbeiders Værksted; af – χρυσοχοέω, er – χρυσοχόος, 2, (χέω), som smelter el. støber Guld, alm. Guldarbeider, Guldsmed, jf. *Od.* 3, 425; 2) som udsmelter og renser Guld af Minerne; df. som Ordsprog til den, som finder sig skuffet, σὺ δ' ᾤου χρυσοχοήσειν, du troede at have fundet en Guldmine; 3) som prøver Guld el. Guldmønter; df. – χρυσοχοΐα, ἡ, at smelte el. forarbeide Guld; v. – χρυσοχοϊκός, 3, hørende til en Guldarbeider el. til hans Kunst; χρυσοχοϊκὴν (*sc.* τέχνην) ἐργάζεσθαι, at drive Guldsmedhaandværket, *Dem.*; — χρυσόχροος, 2, *ctr.* χρυσόχρους, ουν, (χρόα), guldfarvet, gylden; v. — χρυσόω, giør til Guld el. gylden, forgylder, *Ar.*; – (af χρυσός).

*χρῡσυποδέκτης, ου, ὁ, (ὑποδέχομαι), som indtager, indkræver Guld; — χρύσωμα, τό, (χρυσόω), det af Guld Forarbeidede, Guldarbeide, bes. Guldkar, *Eur.*; df. – χρυσωματο-θήκη, ἡ, Giemmested til Guldkarrene; — χρῡσών, ῶνος, ὁ, Skatten; — χρυσ-ωνέω, kiøber el. indvexler Guld; 2) kiøber for el. med Guld; df. – χρυσώνητος, 2, kiøbt for el. med Guld; — χρυσώπης, ου, ὁ, *fem.* -ῶπις, ιδος, ἡ, v. χρυσωπός, 2, (ὤψ), med gyldne Øine, med gyldent Ansigt; alm. guldfarvet, af Udseende som Guld; 2) etslags Fisk, som χρύσοφρυς; v. — χρυσωρῠχεῖον, v. -ρύχιον, τό, Guldgrube, Guldbiergværk; af – χρυσωρῠχέω, er – χρυσωρύχος, 2, (ὀρύσσω), som opgraver Guld, en Guldgraver; – denne Handling, χρυσωρυχία, ἡ; – (af χρυσός). — χρύσωσις, ἡ, Forgylden; Forgyldning; — χρῡσωτής, οῦ, ὁ, en Forgylder; v. — χρυσωτός, 3, forgyldt; (af χρυσόω).

χρῶ, *ctr.* f. χράου; *imperat. præs.* af χράομαι, *Soph.* — *χρώζω, *f.* χρώσω, (χρώς), som χροΐζω, berører et Legemes Overflade; df. alm. berører, γόνατα, *Eur.*; 2) meddeeler ved Berørelse, bes. farver; affarver, pletter, besmitter; i denne Bem. ogs. *pf.* κέχρωσμαι, *Eur. Med.* 497, *vid. Buttm.*; df. — χρῶμα, ατος, τό, Overflade, bes. det menneskelige Legemes, df. Huden, Skindet; *b)* Overfladens, bes. Hudens el. Legemets Farve; alm. Farve; τὰ σώματα διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες, *Xen.*; χρυσοειδεῖ χρώματι (κεχρῖσθαι), *id.*; ogs. Sminke; *c)* etslags syrisk Farverod, *Theophr.*; – 2) *transl.*, *a)* Talens Prydelser, som *colores s. pigmenta orationis*; *b)* i Musiken: en Toneart, hvorefter, i et System af $2\frac{1}{2}$ Tone, $\frac{1}{2}$ og atter $\frac{1}{2}$ og derpaa $1\frac{1}{2}$ følge paa hverandre; jf. διάτονον v. ἁρμονία; df. — χρωματεύω, v. χρωματίζω, farver; — χρωματικός, 3, ç. χρωμάτινος, 3, farvet; *b)* ἡ χρωματικὴ μουσική, = χρῶμα, Bem. 2, *b*; — χρωμάτιον, τό, Farvemiddel; — χρωματισμός, ὁ, (χρωματίζω), Farven, at farve; — χρωματογρᾰφέω, tegner el. maler med Farver; df. – χρωματογραφία, ἡ, Farvetegning, Maleri; — χρωματοποιΐα, ἡ, (ποιέω), Farvernes Tilberedelse og Paastrygning; v. — χρωματοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), en Farvehandler.

χρώννυμι, v. χρωννύω, *f.* χρώσω, ligesom χρώζω, Bem. 2, farver; tilpletter, besmitter; *pf.* κέχρωσμαι see u. χρώζω; af — χρώς, ὁ, *gen.* χρωτός, *acc.* χρῶτα, *cp.* v. *jon. gen.* χροός, *dat.* χροΐ,

acc. χρόα; *dat. att.* χρῷ alene i Forbindelsen ἐν χρῷ, see neden Bem. 1, *b*; – som χρῶμα v. χροιά, alm. et Legemes Overflade, bes. det menneskelige Legemes, Huden, Skindet; deraf ogs. Legemet selv, bes. for saavidt det viser sig, *ex.* φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφι χρώς, Kiødet om Benene, *Od.* 16, 145; – *b*) ξύρειν s. κείρειν ἐν χρῷ, at afrage, afklippe tæt ved Huden, *Herod.*; df. *transl.*, ξυρεῖ ἐν χρῷ, det brænder paa Huden, gior meget ondt, *Soph. Aj.* 786; alm. ἐν χρῷ τινος, i Nærheden af noget; ἐν χρῷ συνουσία, fortrolig Omgang; — 2) Hudens el. Legemets Farve; χρὼς τρέπεται, forandres, taber sig, bliver bleg, ofte h. *Hom.*; df. alm. Farve; (besl. m. χράω, χραίνω, χρίω, χροιά, *etc.*).

χρῶσις, εως, ἡ, Berøren; *b*) Farven, Affarven; o. — χρωστήρ, ῆρος, ὁ, som farver; χρ. μόλυβος, Blyant; (af χρώζω). — χρωτίδιον, τό, *dim.* af χρώς. — χρωτίζω, (χρώς), som χρώζω, farver, τὸν οἶνον ἀλόαις, tilsætter dermed, *Plut.*; *in med.*, χρωτίζεσθαι τὴν φύσιν πράγμασι νεωτέροις, at antage i Charakteren et Anstrøg deraf, *Ar.* — *χυδαΐζειν, at strømme el. løbe sammen, at forsamle sig i Mængde; *b*) at blive slet el. gemeen; — χυδαϊκῶς, o. χυδαΐστί, *adv.*, paa en gemeen Maade, i et gemeent el. slet Sprog; o. — χυδαιολογία, ἡ, (λόγος), Udtrykkets Gemeenhed el. Slethed; af — †χύδαῖος, 3, (χύδην), udgydet, udstyrtet i Mængde; 2) *transl.*, gemeen, ringe, slet; λαλία χυδαῖος, slet, gemeent Udtryk, *Polyb.*; df. — χυδαιότης, ητος, ἡ, Gemeenhed, bes. Udtrykkets; o. — χυδαιόω, gior slet, ringe, foragtelig, *inc.* — χύδην [ῠ], *adv.*, (χέω), ligesom udgydet el. udrystet; df. *a*) i Mængde, hobeviis, fuldt op, rigeligen; πάντα χύδην ἔστω, *Ar.*; *b*) henslængt, skiødesløst, uordentligen; *c*) i ubunden Tale, i Prosa, *oppon.* ἐν ποιήμασι, *Plat.*

χῡλάριον, τό, *dim.* af χυλός. — *χῡλίζω, udtrækker Saften af en Plante (ved Paagydning af Vand og ved Kogning); 2) som χυλόω, gior til Saft; df. – χύλισμα, τό, den udtrukne Plantesaft; o. – χυλισμός, ὁ, at udtrække Plantesaft; — χῡλοειδής, 2, (εἶδος), saftagtig; o. — χυλοποιέω, = χυλόω; af — †χῡλός, οῦ, ὁ, (χέω), Saft, Fugtighed; bes. den Saft, som udtrækkes ved Paagydning og Kogning el. ved Fordøielse; df. Næringssaft; 2) en Tings Smag (som hidrørende fra dens Saft); df. — χῡλόω, gior Saft el. til Saft, bes. forvandler til Næringssaft; 2) udtrækker el. udtrykker Saften; 3) væder el. befugter med en Saft; o. — χῡλώδης, 2, = χυλοειδής; alm. saftig, fuld af Saft. — χύλωσις, ἡ, (χυλόω), at udtrække el. udtrykke Saften; at forvandle og fortykke til en Saft, *ex.* ved Indkogning.

χύμα, τό, (χέω, κέχῠμαι), som χεῦμα, det Udgydede, Flydende, Strømmende; Flod, Strøm, Hav; alm. Væde, Vand; df. — χῠματίζω, væder, bløder, opløser i Vand. — χῡμεία, ἡ, = χύμευσις. — χυμένη, *ep. fem. part. aor. syncop. pass.* til χέω; Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, kastende sig over ham, *Il.* 19, 284. — *χύμευσις, ἡ, Blanding, Mængen; af – χῡμεύω, sammenblander, mænger sammen; — χῡμίζω, giver Smag, krydrer; o. — χῡμικός, 3, hørende til Safterne; df. ἡ χυμική, *sc.* τέχνη, Chemie, der dog af nogle henføres til Formen χημεία, χημευτική; – (af χυμός). — χῡμίον, τό, *dim.* af χυμός. — †χῡμός, οῦ, ὁ, (χέω, κέχυμαι), egentl. det Flydende, Vædske, bes. Saft; df. Smagen, (baade som Fornemmelse og som Beskaffenhed); χυμὸς πικρός, γλυκύς, bitter, sød Smag; df. — χῡμόω, frembringer el. meddeler en Smag; o. — χυμώδης, 2, (εἶδος), saftagtig, ligesom Saft.

χύντο, 3, *pl.* til χύτο, s. m. s. — χύνω, sild. o. slet Form f. χέω. — *χύσις [ῠ], ἡ, Udgyden; Udstrømmen; at giøre flydende, Smelten; 2) det Udgydede, Udstyrtede, Udhældte; ogs. en sammenkastet Hob, bes. χύσις φύλλων, *Od.*; *transl.*, en udbredt Mængde, en stor Masse; — χυτήρ, ῆρος, ὁ, o. χύτης, ου, ὁ, Kar til at udgyde el. øse med; o. — χῠτικός, 3, skikket til at udgyde; – (af χέω). — χυτλάζω, (χύτλον), egentl. udgyder; *transl.*, udbreder; χύτλαζον σεαυτόν, stræk dig, *Ar.*, jf. d. lat. *fusus in herba*; *b*) sædv. begyder, vasker, bader, salver.

χύτλον, τό, (χέω), hvad der kan udgydes; df. *a*) Vaskevand, Badevand; bes. Blanding af Olie og Vand, hvormed Lemmerne giøres myge; *b*) *in pl.*, τὰ χύτλα, ligesom χοαί, hvad der tiener til Drikoffer, bes. som bringes de Afdøde; ogs. dette Drikoffer selv, *inferiæ*; df. — χυτλόω, vasker, renser, bader, salver; sædv. *in med.*, at bade el. salve sig, *Od.* — χύτο, 3 *sing. aor. syncop. pass.* af χέω; ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο, udgiød, udbredte sig om ham, indhyllede ham, *Il.* 13, 544. — χυτός, 3, *adject. verb.* af χέω, gydet, udgydet; alm. flydende; νέκταρ χυτόν, *Pind.*; *b*) *transl.*, som er udgydet el. udbredt til alle Sider el. i stor Mængde; χυτοὶ ἰχθύες, som ῥυάδες, der drage i en Stiim el. Sværm; *c*) som er giort flydende, smeltet; til at smelte; – 2) opkastet, ophobet; χυτὴ γαῖα, som χῶμα, Jordhøi, bes. Gravhøi, *Hom.*; ogs. op-

skyllet af Vandet; *c) οἱ χυτοί*, som *χῶμα*, Jordvold, Dæmning, *Herod.* 7, 37.

† *χύτρα, ἡ, jon. κύθρα*, o. *κύτρα*, (*χέω*), en Leerpotte; *in pl., τὰ χύτρα*, Pottetorvet; 2) = *χύτρινος, ὁ, inc.*; 3) Kys, i det man tager hinanden ved Ørene; ligesom ved Hanker, Hankekys; jf. *Theocr.* 5, 133; df. — *χυτραῖος*, o. *χύτρειος*, 3, ogs. *χύτρεος*, 3, *ctr. χυτροῦς, ῆ, οῦν*, men *χυτρεοῦς, Ar. Nub.* 1483, *inc.*, af en Potte, ligesom en Potte; df. af Leer; — *χυτρεύς, έως, ὁ*, en Pottemager; som Ordsprog: *χυτρέα χυτρεῖ κοτέειν*; jf. *Hes. Op.* 25; o. — *χυτρεψός*, 2, (*ἕψω*), som koger i en Potte. — *χυτρίδιον, τό, dim.* af *χυτρίς, Ar.* — *χυτρίζω*, sætter i en Potte; bes. udsætter i en Potte, jf. *ἐγχυτρίζω*; — *χυτρίνδα, adv.*, sædv. m. *παίζειν*, at spille Pottespillet; o. — *χύτρινος*, 3, af el. ligesom en Potte; af Leer, *testaceus*; (af *χύτρα*). — *χύτρινος, ὁ*, (*χύτρος*), dybt Hul el. bundløst Sted i en Flod. — *χυτρίον, τό*, o. *χυτρίς, ίδος, ἡ, dim.* af *χύτρα* o. *χύτρος*.

χυτρισμός, ὁ, (*χυτρίζω*), at udsætte et Barn i en Potte. — *χυτρίτης, ου, ὁ, fem. -τρῖτις, ιδος, ἡ*, tillavet i en Potte; — *χυτροειδής*, 2, (*εἶδος*), som ligner en Potte; — *χυτρόπλάθος, ὁ*, (*πλάσσω*), en Pottemager; — *χυτροπόδιον, τό, dim.* af — *χυτρόπους, -ποδος, ὁ*, (*πούς*), egentl. Foden til en Potte; sædv. en Potte el. Kiedel med Fødder, *Hes. Op.* 750; o. — *χυτροπωλεῖον, τό*, Pottetorv; af — *χυτροπώλης, ου, ὁ, fem. -πῶλις, ιδος, ἡ*, (*πωλέω*), en Pottehandler; af — *χύτρος, ὁ, jon. κύθρος*, ogs. *κύτρος*, (*χέω*), en Leerpotte; alm. Kar til at koge i, *Herod.*; — 2) *οἱ χύτροι*, en Festdag i Athenen, den tredie Dag af Anthesterierne; 3) *λουτρά, τὰ Χύτρους καλέουσι, Herod.* 7, 176; df. — *χυτροφόρος*, 3, (*φέρω*), som bærer en Potte el. Potter. — *χύω, inus.*, anføres som Stamform til flere Tempora af *χέω*.

χῶ, ctr. f. *καὶ ὁ*. — *χώεο, imperat. præs.* af *χώομαι*. — *χωλαίνω*, (*χωλός*), gior lam; 2) er lam; df. — *χώλανσις, ἡ*, at giøre el. at være lam; o. — *χώλασμα, τό*, Lamhed. — *χωλεία, ἡ*, Lamhed; o. — *χώλευμα, τό*, at blive lam; af — *χωλεύω*, (*χωλός*), er lam, halter, *Il.*; 2) *transit.*, gior lam. — *χωλίαμβος*, 2, (*χωλός, ἴαμβος*), den lamme el. hinkende Jambus, der i den sidste Fod har en Spondeus for en Jambus. — *χωλοίπους*, o. *χωλόπους, ὁ, ἡ, -πουν, τό*; *gen. -ποδος*, lam i Fødderne, halt; o. — *χωλοποιός*, 2, (*ποιέω*), som gior lam, af — † *χωλός*, 3, lam, krøbbel, bes. hinkende, *Hom.*; sild. ogs. *κωλὸς τὴν χεῖρα*, lam paa Haanden; *b) transl.*, haltende, hinkende, mangelfuld; sløv, svag, tosset; (rimel. af *χαλάω, χαλαρός*, slap); df. — *χωλότης, ητος, ἡ*, at være lam, Lamhed; o. — *χωλόω*, gior lam el. krøbbel; df. — *χώλωμα, τό*, Lamhed, Forvridning; o. — *χώλωσις, ἡ*, at giøre lam, at forvride; ogs. = frgd.

χῶμα, ατος, τό, (*χόω, χώννυμι*), opkastet Jord, Dige, Vold, Dam; ogs. *χῶμα γῆς, Herod.* 1, 93; bes. Gravhøi, *id.* 9, 85; ogs. omgravet Jord til at plante i, *Theophr.*; — *dim. χωμάτιον, τό*; df. — *χωματίας, ου, ὁ, ποταμός*, som fører Dynd el. Jord med sig. — **χωνία, ἡ*, at smelte el. støbe (Metaller); — *χώνειον, τό*, = *χωνευτήριον*; 2) = *χώνη*; — *χώνευμα, τό*, Støbning, et af Metal støbt el. formet Arbeide; — *χώνευσις, ἡ*, = *χωνεία*; — *χωνευτήρ, ῆρος, ὁ*, = *χωνευτής*; df — *χωνευτήριον, τό*, Sted, hvor man smelter el. støber, Smelteovn; — *χωνευτής, οῦ, ὁ*, som smelter el. støber Metaller; df. — *χωνευτικός*, 3, hørende, tienlig, skikket til Metallernes Smeltning el. Støbning; o. — *χωνευτός*, 3, *adject. verb.*, smeltet, støbt el. formet af smeltet Metal; 2) som lader sig smelte; af — *χωνεύω, ctr.* af *χοανεύω*, smelter; støber el. former af smeltet Metal; af — *χώνη, ἡ, ctr.* f. *χοάνη*, (*χέω*), Smeltegrube; Smeltedigel; 2) sædv. en Tragt. — *χωνίον, τό, dim.* af *χώνη* s. *χῶνος*, Smeltedigel.

χώννῡμι, sild. ogs. *χωννύω, f. χώσω, pf. pass. κέχωσμαι*; ogs. hos de Ældre, *ex.* h. *Herod.*, regelm. *præs. χόω, inf. χοῦν, part. χῶν*; (*χέω*); — kaster op el. ophober, bes. opgravet Jord, Gruus, o. dl.; *χώματα χοῦν* s. *χῶσαι*, at opkaste en Jordvold, Dæmning, o. dl., *Herod.*; *χῶμα χοῦσι, id.* 4, 71; bes. opkaster en Gravhøi, hvf. sild. *poët. ἐχωννύμεθα*, man opkastede en Gravhøi over os, man begrov os, *Anal.*; *b)* opfylder, tilstopper med Gruus el. anden Fylding; *πρὸς οὓς αὐτὸς ἔχωσας λιμένας*, — *πρὸς τούτους μὴ προσορμίζου, Dem.*

χῶνον, τό, o. *χῶνος, ὁ, ctr.* f. *χόανον, χόανος*, = *χώνη, χοάνη*. — *χώομαι, f. χώσομαι, aor. ἐχωσάμην*, vredes, harmes, *τινί*, paa nogen, *τινός*, for nogens Skyld el. for noget, ogs. *περί τινος*, o. *περί τινι, Hom.*, som ofte tilføier *κῆρ, κηρόθι, θυμόν*, o. dl., i Sindet; ogs. *μή μοι τόδε χώεο*, bliv ikke vred paa mig herfor, *ex. Od.* 5, 215; *b)* sieldnere, er forfærdet el. bedrøvet; alm. geraader i en heftig Lidenskab; (rimel. af

χόω, χώννυμι, χόομαι, ligesom svulmer, hevner, o. besl. m. χολή).

χώρα, ἡ, jon. χώρη, som χῶρος, det Rum, som noget indtager el. omfatter; df. a) Plads, Sted, Post, som er nogen anviist el. hvor nogen befinder sig, ex. Il. 23, 349; ἕπεσθε ἐν τῇ ῥηθείσῃ χώρᾳ, i den foreskrevne Orden, Xen.; κατὰ χώραν ἔχειν, μένειν, at blive paa sin Plads, at forholde sig rolig; ἐᾶν κατὰ χώραν τὴν πόλιν, at lade den uforstyrret, Xen.; ἕως ἂν χώραν λάβῃ (ἕκαστα), indtil alt er kommet i Orden, id.; b) transl., Sted, Stilling, Vilkaar, Rang, Embede, hvori nogen er sat el. befinder sig, ex. εἰς τὰς τῶν ταξιαρχῶν χώρας ἐπαναβήσεσθαι, καταστήσεσθαι, at skulle stige til, indsættes i deres Værdighed, Xen.; ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ εἶναι, intet at gielde, at være ringeagtet, id.; — 2) Landet; bes. a) Land, Egn, regio; ἐπὶ χώρας εἶναι, at være i Landet el. hiemme; b) Landgods, Landeiendom, Jorder; χώρας ἐνέργους ποιεῖν, Xen.; c) Landet (i Modsætn. af Byen), rus.

χωράρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Landets Hersker; o. — χώραυλος, 2, (αὐλή), som boer paa Landet. — χωράφιον, τό, dim. af χώρα, som χωρίον, Landgaard, Landgods. — χωρ-επίσκοπος, ὁ, (χώρα), Opsynsmand paa Landet el. i en Landsby.

χωρέω, f. χωρήσομαι, (i Sammens. sædv. χωρήσω), (χῶρος), giver Rum el. Plads, gior Plads, viger, giver efter, gaaer bort; νεῶν ogs. ἀπὸ νεῶν ἐχώρησαν, trak dem tilbage, vege derfra, Il.; ogs. forstærk. πάλιν αὖτις - χωρεῖν, ib. 17, 533; c. dat. pers., viger for nogen, ex. Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ - χωρήσειεν, ib. 13, 324; - b) rummer, omfatter, indeholder, bes. om et Maal, ex. κρητὴρ - χωρέων ἀμφορέας ἑξακοσίους, Herod. 1, 51; transl., ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ, rummer ikke hans Overmod, Dem.; — 2) gaaer af Stedet; rykker frem, (om Personer o. Ting); τὸ ὕδωρ κατὰ τοὺς τάφρους ἐχώρει, flod, randt, Xen.; τὰ τοξεύματα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων, id.; transl., at gaae omkring, at være gængs el. udbredt, ex. om et Rygte, Herod. 1, 122; om Penge: at cursere, ogs. at komme ind; - b) transl., at have Fremgang, at lykkes, ex. χωρήσαντός οἱ τούτου, da dette lykkedes ham, Herod. 5, 62; ogs. m. tilføiet adverb., ex. πάντα οἱ ἐχώρεε εὐτυχέως, lykkedes ham vel, id. 3, 49; om et Orakel: at gaae i Opfyldelse, id. 1, 120; alm. at gaae for sig, at begynde, ex. ἀγὼν χωρεῖ πρὸς ἔργον, Kampen gaaer for sig, kommer i Stand, Ar. Ran.

χώρημα, τό, Rum el. Plads, som omfatter noget, Spillerum; o. — χώρησις, ἡ, at rumme, at optage noget i et Rum; (af χωρέω). — χωρήτης, ου, ὁ, = χωρίτης, inc. — χωρητικός, 3, omfattende, indeholdende; o. — χωρητός, 3, adject. verb., omfattet, fattet; til at fatte, begribelig; (af χωρέω). — χῶρι, poët. f. χωρίς, (som μέχρι f. μέχρις). — χωριάζω, f. άσω, (χωρίον), er el. lever paa Landet. — χωρίδιον, τό, dim. af χωρίον. — χωρίζω, f. ίσω, 1) (χωρίς), afsondrer, adskiller, τί τινος o. ἀπό τινος; alm. bortfierner; pass., at være forskiellig; at bortfierne el. adsprede sig, Xen.; κεχώρισται πλεῖστον τό τ' εἶναι καὶ τὸ τοῦτον φάσκειν, der er meget stor Forskiel derimellem, Dem.; — 2) (χῶρος), anviser et Sted, stiller paa en Plads, τάξιν, Xen. — χωρικός, 3, adv. -κῶς, = χωριτικός, inc.

χωρίον, τό, alene efter Formen dim. af χῶρος o. χώρα; sædv. a) Rum, Sted, Plads; ogs. Sted h. en Forfatter; b) Plads, Sted, (By), bes. som er befæstet; c) Egn, Strækning; d) Landgaard, Landgods. — χωρίς, adv., (χῶρος), afsondret, adskilt, for sig selv, enkelt; χωρὶς ὤν, χωρὶς γενόμενος, som er bleven skilt fra de andre, Xen.; χωρὶς μέν -, χωρὶς δέ -, hver for sig, Od. 9, 221; χωρὶς ἢ ὅσοι, med Undtagelse af saa mange som -, Herod.; χωρὶς ἢ ὅτι -, undtagen el. fraregnet at -, id.; - 2) som præpos. c. gen., χωρὶς τούτων, foruden dette; χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν, fiernt fra mine Öine, Eur.; transl., χωρίς τινος, andet end noget, forskielligt derfra, Æsch.

χώρισις, ἡ, Afsondren, Adskillen; Afsondring, Deling; — χωρισμός, ὁ, = frgd.; 2) af med., at afsondre el. bortfierne sig; Bortgang, Afreise, Polyb.; — χωριστής, οῦ, ὁ, som afsondrer; o. — χωριστός, 3, adject. verb., adskilt, afsondret; til at afsondre el. adskille; (af χωρίζω). — χωρίτης, ου, ὁ, fem. -ρῖτις, ιδος, ἡ, (χώρα, χῶρος), Landmand, Bonde; 2) som adject., landlig; df. — χωριτικός, 3, adv. -κῶς, hørende til, passende for en Landmand; alm. landlig; οὐκ ἐν χλιδῇ, - ἀλλὰ χωριτικῶς, haardfort.

*χωροβατέω, vandrer el. vanker om paa et Sted; o. - χωροβάτης, ου, ὁ, Instrument til Nivellering; (af βαίνω); — χωρογραφέω; er - χωρογράφος, 2, (γράφω), som beskriver Lande el. Egne; df. - χωρογραφία, ἡ, Beskrivelse over Lande og Egne; o. - χωρογραφικός, 3, hørende el. skikket til en saadan Beskrivelse; — χωροθεσία, ἡ, (θέσις), et Lands el. en Egns Beliggenhed;

— *χωρο-μετρέω*, opmaaler et Land el. en Egn; – denne Handling, *χωρομετρία, ἡ*; alm. Landmaalerkunsten; o. — *χωρονομέω*, (*νέμω*), fordeler Land el. Jorder; df. – *χωρονομικός*, 3, hørende til Landfordeling; *νόμος χωρονομικός, lex agraria*; – (af flgd.).

χῶρος, ὁ, som *χώρα*, Rum, Plads, Sted, *νεκύων*, imellem Ligene, *Il.* 8, 491; *b)* Land, Landskab, Egn, *ὑλήεις*; *ἐρῆμος*, o. dl., *Hom.*; *c)* Land, Jord, Landgods; *d)* Plads, Sted, Bygning; – (*χῶρος* o. *χώρα* høre til Stammen *χάω, χανδάνω*; jf. ogs. *χορός in fin.*); df. — *χωροφιλέω*, = *φιλοχωρέω*; o. — *χωροφύλαξ, ακος, ὁ*, som bevogter Landet.

χώς, ὁ, argivisk f. *συμβολή*, Sammenskudsmaaltid, Drikkelag; egentl. *dor.* f. *χόος, χοῦς*. — **χῶσις, ἡ*, Opkasten, Ophoben, bes. af Jord el. Gruus; df. Opførelsen af en Jordvold el. Dæmning; ogs. en Jordvold, en Dæmning; — *χῶσμα, τό*, = *χῶμα*; — *χωστός*, 3, *adject. verb.*, opført el. opkastet af Jord el. Gruus, *ἀτραποί*, *Lyc.*; o. — *χωστρίς, ίδος, ἡ*, som *χελώνη*, Stormtag, hvorunder man opkaster Jord; – (af *χώννυμι, χόω*). — *χώω*, ubr. Activform til *χώομαι*, s. m. s.

Ψ.

Ψ, *ψ, ψῖ, τό, indecl.*, d. 23de Bogstav i d. græske Alphabet; som Tal er *ψ'* = 700, men *ψ* = 700000; – *ψ* staaer oftest f. *πσ*, ogs. f. *βσ* o. *φσ*, og blev først *Ol.* 94, 2, tilligem. *η, ω*, o. *ξ*, indført i Athenen; — 2) af Dialektforandringerne anmærkes følgende: – *a) æol.* skrev man bes. i *nom. pr.* opløst *πσ* f. *ψ*, ex. *Πέλοπς, Ἄραπς*, f. *Πέλοψ, Ἄραψ*; – *b)* det af *ψ* opløste *πσ, etc.*, lider undert. en Omstilling, ex. *σπάλιον, σπέλλιον, ἀσπίνθιον, ἄσβολος*, f. *ψάλιον, ψέλλιον, ἀψίνθιον, ψόλος*; omvendt bruges *dor.* *ψὶν* f. *σφὶν*, *ψὲ* f. *σφὲ*, *Theocr.* 4, 3; – *c)* bes. *att.* bruges *ψ* undert. f. *σ* o. *σσ*, ex. *ψίτταχος* f. *σίτταχος*, *κόψιχος* f. *κόσσυφος*; – *d)* *ψ* o. *ξ* ombyttes, ex. i *ψάω* o. *ξάω*, *ὄψ* o. *vox*, *νίψ inus.* o. *nix*; – *e)* *ψ* udelades el. tilsættes i *ἄμμος, ἄμαθος, ψάμμος, ψάμαθος*.

ψάγδας, ὁ, ogs. *ψαγδάς, ἡ*, *dat.* *ψάγδανι*, etslags i Ægypten brugelig Salve. — **ψἄδἄρος*, 2, m. Biformerne *ψαδυρός*, 3, o. *ψαθαρός*, 2, som let slides el. brækkes; skiør, sprød, mør, uden Fasthed, hullet, blød, løs, svag; — *ψαθύλλω*, gnider, berører, beføler, *τὴν κεφαλήν*, kløer i Hovedet; o. — *ψαθύριον, τό*, o. *ψάθυρμα, τό*, en Brokke, et lidet Stykke; – *ψαθὕρόομαι*, er el. bliver sprød el. skiør; o. – *ψαθὕροπώλης, ου, ὁ*, (*πωλέω*), som sælger sprøde Varer, *ex.* Bagværk; af – *ψαθυρός*, 2, = *ψαδαρός*; df. – *ψαθυρότης, ητος, ἡ*, sprød, skiør, hullet, løs, blød Beskaffenhed; – (af *ψάω*). — *ψαίνῡθος*, 2, (*ψαίω*), bedragersk, skuffende, *Lyc.*

ψαίρω, (*ψάω*), egentl. gnider, stryger, skraber; *λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς*, *Æsch. Prom.* 394, efter *Virg. radit iter liquidum*, streifer hen ad Ætherbanen, el. efter nogle, af Bem. 2, flagrer, suser; 2) sædv. *intr.*, som *ψιθυρίζω*, suser, flagrer, zittrer, (ligesom Bladene for Vinden). — **ψαῖομα, τό*, lidet afrevet el. afbrækket Stykke; — *ψαιστίον, τό*, *dim.* af – *ψαιστόν, τό*, sædv. *in pl.* *τὰ ψαιστά*, *sc.* *ἄλφιτα*, Meel, Byggmeel, *sc.* *πέμματα s. πόπανα*, en af Meel med Olie tillavet Offerkage; egentl. *neutr.* af – *ψαιστός*, 3, reven, knuset, malet; o. — *ψαίστωρ, ορος, ὁ*, som aftørrer, *σπόγγος*; af — *ψαίω*, oprindel. eet Ord m. *ψάω*, river, gnider, stryger, aftørrer; 2) bryder, brækker, knuser, maler.

ψακάδιον, τό, *dim.* af *ψακάς*, liden Draabe; *ψακαδίου γενομένου*, da der faldt Støvregn. — *ψακάζω*, (*ψακάς*), som *ψεκάζω*, drypper; *ψακάζει*, der falder Støvregn, det regner fiint; ogs. *in med.*, *λύχνος ψακαζόμενος*, en dryppende Lampe; *b) transit.*, bedrypper, væder. — *ψάκαλον, τό*, ogs. *ψάκαλος, ὁ*, det unge, nyfødte Dyr; (rimel. af *ψακάς*; jf. *δρόσος* o. *ἕρση*); df. — *ψακαλοῦχος*, 2, (*ἔχω*), som har Unger; *μητέρες ψακ.*, Mødrene med deres Unger. — *ψακάς, άδος, ἡ*, (*ψάω*), som *ψεκάς*, lidet afrevet el. afbrækket Stykke; Korn, Krumme, Brokke, Støvgran; *ψάμμου ψακάς*, Sandskorn; *ἀργυρίου μηδὲ ψακάς*, ikke det allermindste, *Ar.*; – *b)* om flydende Ting: en Draabe, bes. fiin Regn, Støvregn, *ex.* *ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι*, *Herod.* 3,

10. — ψακαστός, 3, *adject. verb.* af ψακάζω, dryppet, dryppende, ſom σταϰτός.

ψάλαγμα, τό, det Berørte; Berørelſe; o. — ψαλακτός, 3, *adject. verb.*, berørt; til at berøre; af — ψαλάσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, ſom ψάλλω, berører, rykker, ſætter i Bevægelſe ved at berøre el. rykke, frembringer paa denne Maade, κτύπον νευρᾶς, *Æl.* — ψαλίδιον, τό, *dim.* af ψαλίς. — *ψᾰλιδοειδής, 2, (εἶδος), ſom ligner en Hvælving; — ψαλιδόστομος, ὁ, ἡ, (στόμα), ligeſom ſaxmundet: om Torſkekrabben, *Batr.*; — ψαλιδόω, hvælver; df. - ψαλίδωμα, τό, Hvælving, Bue; o. - ψαλιδωτός, 3, hvælvet, bueformet; o. — ψαλίζω, *f.* ίσω o. ίξω, afklipper el. ſtudſer med en Sax; 2) ſom ψαλιδόω, hvælver; - (af ψαλίς).

ψάλιον, s. ψᾰλίον, τό, Stangkiæde paa Bidſelet, hvorved Grimen befæſtes; τὸν ῥυταγωγέα - ἐκ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον, *Xen.*; *poët.* ogſ. ſom χαλινός, Tømme, Bidſel; beſ. det ſkarpe el, taggede Bidſel, hvormed vilde Heſte tæmmes; ψάλιον ἐμβάλλειν τινί, at lægge Tømme el. Kapſun paa nogen; alm. Lænke, Kiæde, *Æsch. Prom.* 54; (oprindel. eet Ord m. ψέλιον, ψέλλιον). — ψᾰλίς, ίδος, ἡ, (ψάω, ψάλλω), en Sax, (rimel. af Geſtalt ſom vor Faareſax); df. 2) Hvælving, Bue, ſædv. ἀψίς. — ψαλιστός, 3, (ψαλίζω), beklippet; alm. beſkaaren; 2) hvælvet, bueformet.

ψαλληγενής, 2, (γένος), nedſtammende fra Citharſpil og Sang; (komiſk formet efter d. hom. μοιρηγενής); af — †ψάλλω, *f.* ψᾰλῶ, *aor.* ἔψηλα, *pf.* ἔψαλκα, (ψάω), berører, ſætter i Bevægelſe ved at berøre, rykker, ἔθειραν, i Haaret, *Æsch.*; - *b)* trækker til og ſlipper, (*germ.* ſchnelle), τόξον νευράν, Bueſenen, ogſ. βέλος ἐκ κέραος, afſkyder, *Lyc.*; χορδὴν ψάλλειν, at ſlaae Strængen, (i det man med Fingeren trækker til og hurtigen ſlipper den; derim. κρέκειν oftere: at ſlaae Strængen med πλῆκτρον); ogſ. κιθάραν ψάλλειν; ogſ. *absol.* ψᾰλλειν, *psallere*, at ſpille paa en Strængeleg; *in med.*, ψάλλεσθαι, at lade ſpille for ſig paa en Strængeleg, (ligeſom αὐλεῖσθαι, paa en Fløite); df. — ψάλμα, τό, (ψάλλω), det paa Cithar el. Harpe ſpillede Stykke; en Pſalme; df. — ψαλμικός, 3, *adv.* -κῶς, af en Pſalme, hørende til en Pſalme.

ψαλμολογέω, er - ψαλμολόγος, 2, (λέγω), ſom fremſiger el. ſynger en Lovſang; - denne Handling, ψαλμολογία, ἡ; af — †ψαλμός, ὁ, Handlingen ψάλλειν; ψαλμὸς τόξων, at ſpænde og afſkyde Buen; ψαλμὸς νευρᾶς, κιθάρας, at ſlaae Strængen, (ogſ. m. πλῆκτρον), at ſpille Citharen; — 2) det paa et Strængeinſtrument ſpillede Stykke, *Pind.*; ſild. ogſ. det dertil ſiungne Stykke; *b)* Pſalme, Lovſang, *eccl.*; df. — ψαλμοχαρής, 2, (χαίρω), ſom glæder ſig ved Citharſpil; o. — ψαλμῳδέω, er - ψαλμῳδός, 2, (ᾠδή), ſom ſynger Pſalmer el. Lovſange; df. - ψαλμῳδία, ἡ, at ſynge Pſalmer el. Lovſange.

*ψάλσις, ἡ, = ψαλμός, Bem. 1; — ψαλτήρ, ῆρος, ὁ, ſom ſpiller paa et Strængeinſtrument; 2) et Strængeinſtrument; df. - ψαλτήριον, τό, = frgd., Bem. 2; — ψάλτης, ου, ὁ, = ψαλτήρ, Bem. 1; — ψάλτιγξ, ιγγος, ἡ, = φόρμιγξ s. κιθάρα, *gramm.*; — ψαλτικός, 3, hørende, ſkikket til at ſpille paa et Strængeinſtrument; ψαλτικὸν ὄργανον, et Strængeinſtrument; — ψαλτός, 3, *adject. verb.*, ſlaaen, ſpændt og ſluppen, (*germ.* geſchnellt: om en Stræng); *b)* ſpillet el. til at ſpille paa et Strægeinſtrument; o. — ψάλτρια, ἡ, *fem.* til ψαλτήρ, Bem. 1; - (af ψάλλω). — ψαλτῳδέω, ψαλτῴδημα, τό, ψαλτῳδία, ἡ, o. ψαλτῳδός, 2, (ψαλτός, ᾠδή), ſildigere Former f. ψαλμῳδέω, ψαλμῳδός, *etc.*

ψᾰμᾰθηδόν, *adv.*, ligeſom Havets Sand, d. e. i ſtor Mængde; — ψαμαθηΐς, ΐδος, ἡ, ſandig, *Nic.*; o. — ψαμαθία, ἡ, o. ψαμαθίς, ῖδος, ἡ, den ſandige Strandbred el. Kyſt; af — † ψάμαθος, ἡ, *dim.* ψαμαθίδιον, τό, (ψάμμος, ἄμμος, ἄμαθος), Sand, beſ. Strandſand; df. den ſandige Kyſt, ogſ. alm. Kyſt, Strandbred, ogſ. *in pl.*, *Hom.*; ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, om det Utallige, *Il.* 9, 385; df. — ψαμαθώδης, 2, (εἶδος), ſandig, fuld af Sand, χῶρος, *Hom. Merc.*; o. — ψαμαθών, ῶνος, ὁ, ſandigt Sted, Sandgrube.

ψαμμακοσιογάργαροι, 3, (ψάμμος, γάργαρα), ligeſom ſandhundredehobeviis, jf. flgd., komiſk h. *Ar.* om en utallig Mængde. — ψαμμακόσιοι, 3, (komiſk formet af ψάμμος efter διακόσιοι, o. ſ. v.), ligeſom ſandhundrede. — ψάμμη, ἡ, ſield. Form ſ. ψάμμος, *Ar.* — ψάμμινος, 2, *Herod.*, o. ψάμμιος, 3, *Æsch.*, (ψάμμος), af Sand, i Sanden. — ψαμμίον, τό, *dim.* af ψάμμος, lidet Sandskorn. — ψαμμισμός, ὁ, (ligeſom af ψαμμίζω), Nedgraven el. at nedgrave i Sanden. — *ψαμμίτης, ου, ὁ, *fem.* ψαμμῖτις, ίδος, ἡ, af Sand, ſandig; — ψαμμόγεως, ων, (γῆ), med ſandig Grund el. Jordbund; — ψαμμοδύτης, ου, ὁ, (δύω), ſom ἀμμοδύτης, Sandkryber, (etſlags Fiſk, ogſ. etſlags Slange); — ψαμμοειδής,

2, (εἶδος), ligesom Sand, som ligner Sand; - (af flgd.). — ψαμμοχόσιοι, 3, skrive nogle f. ψαμμακόσιοι.

ψάμμος, ἡ, alene h. *Archimed.* ὁ, (ψάω), Sand; sandet og løs Jord, Muldjord; *b)* af Lïigheden: Støv, Pulver, Meel, o. dl.; (ogs. ἄμμος, o. forlænget ψάμαθος, ἄμαθος); df. — ψαμμοχωσία, ἡ, (χώννυμι, χῶσις), at tilkaste med Sand; — ψαμμώδης, 2, *ctr.* f. ψαμμοειδής; ogs. alm. fuld af Sand; o. — ψαμμωτός, 3, blandet med Sand. — ψανός, ὁ, *dor.* f. ψηνός. — ψάρ, ὁ, *gen.* ψαρός, *jon.* ψήρ, ψηρός, Stær, *sturnus*; (af ψαίρω, fradser); df. — ψαρός, 3, egentl. stærgraa; alm. graa, askegraa, ἵππος, *Ar.*; (efter *Arist.* betegner ποικίλος en Blanding af flere Farver, el. spraglet, men ψαρός, Nuancerne af den samme Farve, df h. *Plin. concolor*).

*ψαυκροπόδης, ου, ὁ, o. ψαυκρόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), rapfodet, *poët.* om Hesten; af - ψαυκρός, 3, hurtig, rask, flink, rimel. alene h. *gramm.*; — ψαῦσις, ἡ, o. ψαῦσμα, τό, Beroren; Berorelse; o. — ψαυστός, 3, *adject. verb.*, berørt; til at berøre; af — ψαύω, *f.* ψαύσω, *pf. pass.* ἔψαυσμαι, *aor.* ἐψαύσθην, (ψάω), berører, beføler noget, τινός, dog ogs. τινί, *Hom.*, ogs. *c. acc.*, *ex. Soph. Antig.* 962; berører let, streifer; τὴν γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψαύουσαν τοῦ στόματος, *Xen.*; ogs. berører fiendtligen, angriber, saarer; *b)* bes. *in med.*, naaer, opnaaer, indhenter.

ψαφαρία, ἡ, fortørret Tilstand, Skiørhed, at henfalde i Støv; Støv, Smudsighed; o. — ψαφαρίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, ιδος, ἡ, = flgd.; af — †ψαφαρός, 3, *jon.* ψαφερός, (ψάω), 1) alm. som ψαδαρός o. ψαθυρός, skior, sprod, løs, let at brække, o. s. v; ogs. sønderbrukken, smaastødt, knuset; - 2) fortørret, krumpen, sprukken paa Overfladen; hvad el. ru at føle paa; om Jorden, støvet, sandet; alm. fuld af Støv og Ureenhed, smudsig, sodet, uhumsk, *squalidus*; *b)* *transl.* om Smagen, harsk, bedsk, suur; df. — ψαφαρότριχος, 2, (θρίξ), med børstede el. smudsige Haar, μῆλα, *poët.*; o. — ψαφαρόχροος, 2, *ctr.* -χρους, o. ψαφαρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρόα, χρώς), med indtørret, krumpen Hud. — ψᾶφος, ου, ἡ, *dor.* f. ψῆφος, *Pind.*

ψάω [ᾱ], ψῇς, ψῇ, *inf.* ψῆν, ssld. ψᾷς, ψᾷ, ψᾶν, *f.* ψήσω, *pf. pass.* ἔψημαι, o. ἔψησμαι, egentl. rører, beføler, stryger, gnider paa Overfladen; df. *a)* stryger glat, glatter, jevner; *b)* afkradser, afskraver, pudser, renser; *c)* som ψαίω, knuser, støder; — 2) *intr.*, at falde hen i Støv, *Soph. Trach.* 680; - (af ψάω er ψαίω, ψαύω, ψῆφος, ψάλλω, ψάμμος, ψακάς; *etc.*; beslægtede Viformer ere ψέω, ψόω, ψώω, *etc.*, ogs. ξάω, ξέω).

ψὲ, *dor.* f. σφέ, σφέας, *Theocr.* 4, 3, som ψίν f. σφίν, df. d. lat. *ipse.* — ψέγιος, 2, o. ældre Læsem. f. ψόγιος, *Pind. Nem.* 7, 102. — ψέγμα, τό, det Dadlede; Daddel; af — ψέγω, *f.* ξω, *pf.* ἔψογα, egentl. forringer, formindsker; sædv. *transl.*, nedsætter, nedværdiger ved Beføreise, Bagvaskelse, o. dl.; df. dadler, anklager; εἰ ἐγὼ ψεύδομαι, - ἐκεῖνον μὲν οὐδὲν ἐπαινῶ, ἐμαυτὸν δὲ ψέγω, *Xen.*; (af ψέω, ψήχω; df. ψόγος, *etc.*). — ψεδνοκάρηνηνος, ὁ, ἡ, o. ψεδνοκάρηνος, 2, (κάρηνον), med skaldet Hovede; af — ψεδνός, 3, (ψέω), afgneden, afskrabet, tynd; som staaer tyndt; ψεδνὴ λάχνη, tyndt Haar, *Il.*; df. ssld. skaldet; alm. blottet, nøgen; jf. ψιλός, ψωλός; df. — ψεδνότης, ητος, ἡ, Skaldethed; o. — ψεδνόω, gior skaldet. — ψεδυρός, o. ψεθυρός, 3, f. ψιθυρός, *inc.* — ψειά, ἡ, = ψιά.

ψεκάδιον, τό, *dim.* af ψεκάς. — ψεκάζω, som ψακάζω, drypper; bes. om Regnen, at falde draabeviis; *b)* *transit.*, bedrypper, bedugger; af — ψεκάς, άδος, ἡ, (ψέω, ψάω), liden afreven Deel, Korn, Krumme, Brokke, Støvgran; om flydende Ting, en Draabe. — ψέκτης, ου, ὁ, som forringer el. nedsætter, alm. en Dadler; df. - ψεκτικός, 3, *adv.* -κῶς, tilboielig til at nedsætte el. dadle, dadlesyg; o. — ψεκτός, 3, *adv.* -κτῶς, dadlet, til at dadle, som fortiener at dadles; (af ψέγω).

ψέλιον, τό, see u. ψέλλιον. — ψελιόω, (ψέλιον), omvinder, αὐχένα στεφάνοις, *poët.* — ψελλίζω, (ψελλός), lallerr, stammer, støder an i Talen, ogs. m. tilføiet τὴν φωνήν; ogs. *in med.*, *Plat.*; 2) *transl.*, ψελλίζειν τὴν βάσιν, at støde an med Foden, at snuble. — ψέλλιον, τό, Armbaand, Armspænde; men ψέλιον, τό, *inc.*; (besl. m. ψαλίς, ψάλιον); df. — ψελιοποιός, 2, (ποιέω), som forfærdiger Armbaand; o. — ψελλοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Armbaand, *Herod.* — ψέλλισμα, τό, det Stammede el. Udstammede; o. — ψελλισμός, ὁ, Stammen, el. at stamme; (af ψελλίζω). — ψελλός, 3, som laller, stammer, lesper, som støder an med Tungen, naar han taler, bes. som ikke kan udtale et Bogstav, *ex.* h. *Ar.*, som udtaler ἄρτος f. ἄρκτος; 2) *pass.*, som udtales utydeligen, uforstaaelig, *Æsch. Prom.* 816; (rimel. af ψέω, ψάω, fordi en saadan Udtale ligesom river noget bort fra Ordet el. formindsker det; jf. τραυλός,

θραυλός, af θραύω); df. — ψελλότης, ητος, ἡ, Stammen, den Feil at stamme.

*ψευδαγγελής, 2, *Ar.*, o. ψευδάγγελος, 2, (ἄγγελος), som bringer falske Efterretninger el. urigtigt Budskab; - et saadant Budskab, ψευδαγγελία, ἡ; — ψευδ-ἀγνοέω, anstiller mig, som om jeg ikke veed noget; — ψευδάγχουσα, ἡ, falsk el. uægte ἄγχουσα; — ψευδάδελφος, ὁ, (ἀδελφός), falsk el. uægte Broder; — ψευδ-ἀλαζών, όνος, ὁ, ἡ, løgnagtig Praler; — ψευδαλέος, 3, ψευδάλιμος, 3, o. ψευδάλιος, 3, som ψευδής, falsk, opdigtet, forstilt; — ψευδαμάμαξυς, υος, ὁ, falsk el. uægte ἀμάμαξυς, *Ar.*; — ψευδάνωρ, ορος, ὁ, (ἀνήρ), som urigtigen holdes for en Mand; — ψευδαπάτης, ου, ὁ, (ἀπατάω), løgnagtig Bedrager; — ψευδ-ἀπόστολος, ὁ, falsk Gesandt el. Apostel; — ψευδαποφάσκων, οντος, ὁ, (φάσκω), som taler Løgn; — ψευδ-ἄργυρος, ὁ, forfalsket Sølv; 2) Zink, *Strab.*; — ψευδάριον, τό, *dim.* af ψεῦδος; — ψευδ-ἀτράφαξυς, υος, ἡ, komisk Plantenavn h. *Ar.*, ligesom Løgnekaal; — ψευδ-ἀττικός, 3, uægte attisk, *Luc.*; o. — ψευδαυτομολία, ἡ, forstilt Overgang el. Overløben; af - ψευδ-αὐτόμολος, ὁ, ἡ, forstilt el. foregiven Overløber; - (af ψεῦδος).

*ψευδεγγρᾰφῆς δίκη, en Borgers Klage over, at han falskeligen er indskreven i Listerne over Statens Skyldnere; af - ψευδέγγρᾰφος, 2, (ἐγγράφω), som falskeligen er indskreven i Listerne el. angiven som Statsdebitor; df. alm. om offentlige Befalinger: underskudt, forfalsket; — ψευδ-ἐνέδρα, ἡ, forstilt el. foregivet Baghold; — ψευδεπιγραφέω, forsyner med en falsk Paaskrift; af - ψευδεπίγρᾰφος, 2, (ἐπιγράφω), med falsk Paaskrift; uægte; — ψευδ-ἐπίτροπος, ὁ, falsk Formynder; — ψευδεργία, ἡ, (ἔργον), forstilt, uredelig Handling; — ψευδ-ἔφοδος, ἡ, falsk el. forstilt Angreb; — ψευδηγορέω, er - ψευδηγόρος, 2, (ἀγορεύω), som taler Usandhed, løgnersk, løgnagtig; df. - ψευδηγορία, ἡ, løgnersk Tale, Løgn; — ψευδηλογέω, o. ψευδηλόγος, 2, = ψευδολογέω, etc.; — ψευδήμων, ονος, 2, *poët.* f. ψευδής; — ψευδηρακλῆς, έους, ὁ, den falske el. forstilte Herakles; o. — ψευδήριον, τό, (ἠρίον), = κενήριον; - (af ψεῦδος).

ψευδής, 2, *adv.* ψευδῶς, (ψεῦδος), som lyver, løgnagtig, skuffende; ψευδεῖς λόγοι, *Hes.*; οὐ τρέπεται ἐπὶ ψευδέα ὁδόν, tager ikke sin Tilflugt til Løgn, *Herod.* 1, 117; - 2) *pass.*; *a)* løiet, usand, ugrundet, falsk; αἰτίαν ψευδῆ ἐπιφέρειν, at anklage falskeligen; ἀληθῆ τὰ ψευδῆ ποιεῖσθαι, at udgive el. holde Løgn for Sandhed, *Xen.*; *b)* for hvem man lyver, bedragen, skuffet; - *superl. irr. att.*, ψευδίστατος. — ψευδησιόδειος, 2, som urigtigen tilskrives Hesiodus; o. — ψευδιερεύς, falsk el. uægte Præst, *Joseph.*; (af ψεῦδος). — ψεῦδις, ιος, ὁ, ἡ, *poët.* f. ψευδής, μάρτυς, *Pind.* — ψευδίστατος, 3, see u. ψευδής.

*ψευδο-βοήθεια, ἡ, forstilt Undsætning, skuffende Hielp; — ψευδοβούνιον, τό, uægte βούνιον, etslags Busk; — ψευδογλωττέω, (γλῶττα), = ψευδολογέω; — ψευδογραφέω, er - ψευδογράφος, 2, (γράφω), som skriver, maler, tegner falsk el. urigtigen; bes. som drager en urigtig Linie ved at tegne en mathematisk Figur; df. - ψευδογράφημα, τό, en fortegnet Figur; o. - ψευδογραφία, ἡ, Handlingen ψευδογραφεῖν; ogs. at beskrive el. fortælle Urigtigheder; — ψευδο-δάκτυλος, ὁ, uægte Daktylus; — ψευδόδειπνον, τό, (δεῖπνον), falsk el. skuffende Spise, *Æsch.*; — ψευδο-διδάσκαλος, ὁ, falsk Lærer, *N. T.*; — ψευδοδίκταμνον, τό, uægte δίκταμνον; — ψευδο-δοξάζω, har en falsk Formodning, feiler i min Formodning; — ψευδοδοξέω, er - ψευδόδοξος, 2, (δόξα), som har en falsk Mening, vildfarende; df. - ψευδοδοξία, ἡ, falsk Mening, Vildfarelse; — ψευδοενέδρα, ἡ, = ψευδενέδρα; — ψευδοέπεια, ἡ, falsk Tale, Løgn; af - ψευδοεπέω, er - ψευδοεπής, 2, (ἔπος), som taler Usandhed, som lyver; — ψευδοεργία, ἡ, = ψευδεργία; — ψευδόθυρον, τό, (θύρα), falsk Dør el. Port; — ψευδοϊερεύς, έως, ὁ, = ψευδιερεύς; o. — ψευδοϊστορέω, (ἱστορέω), fortæller falsk el. urigtigen; - (af ψεῦδος).

ψευδοκασία, o. -κασσία, ἡ, falsk el. uægte κασσία; — ψευδοκατηγορία, ἡ, falsk Anklage; — af - ψευδοκατήγορος, ὁ, falsk Anklager; — ψευδοκήρυξ, ῡκος, ὁ, falsk Herold, Løgneherold, *Soph.*; — ψευδοκινάμωμον, τό, falsk el. uægte κινάμωμον; — ψευδοκλείδειον, τό, (κλείς), falsk Nøgle; — ψευδοκλησία, o. ψευδοκλητεία, ogs. -κλητία, ἡ, (κλῆσις, κλητεύω), falsk Indkaldelse for Retten; bes. et Vidnes falske Underskrift paa en Klage; ἐβάδιζον ἐπὶ τὸν κλητῆρα ψευδοκλητείας, jeg anklagede Vidnet for falsk Underskrift, *Dem.*; o. - ψευδο-κλητήρ, ῆρος, ὁ, o. ψευδοκλήτωρ, ορος, ὁ, falsk Vidne ved en Underskrift; (af καλέω); — ψευδο-κόρη, ἡ, falsk el. forstilt Pige; — ψευδοκύπειρος, ὁ, o. ἡ, falsk el. uægte κύπειρος; — ψευδο-κύων, -κυνος, ὁ, falsk

Hund; 2) falsk el. forstilt Cyniker; — ψευδο-λατρεία, ἡ, falsk Gudstieneste, Overtro, eccl.; — ψευδόλιτρος, 2, (λίτρον), att. f. ψευδόνιτρος; ψευδόλ. κονία, Lud af falsk el. uægte Ludsalt, Ar.; o. — ψευδολογέω, er - ψευδολόγος, 2, (λέγω), ogs. ψευδολογιστής, οῦ, ὁ, som taler falsk, som lyver, en Løgner; df. - ψευδολογία, ἡ, falsk Tale, Løgn; - (af ψεῦδος).

ψεύδομαι; see u. ψεύδω. — *ψευδόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις), falsk el. løgnagtig Prophet; — ψευδόμαρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, (μάρτυρ), falsk Vidne; ψευδόμ. τιμή, falsk Æresbeviisning; df. - ψευδομαρτυρέω, o. -μαρτυριάω, vidner falsk, aflægger falsk Vidnesbyrd; df. - ψευδομαρτυρία, ἡ, falsk Vidnesbyrd; ψευδομαρτυριῶν ἀλώσασθαι, at domfældes for falsk Vidnesbyrd, Dem.; o. - ψευδομαρτύριον, τό, = frgd., men alene in gen. ψευδομαρτυρίου δίκη, Anklage for falsk Vidnesbyrd; ogs. in dat. pl., ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις, som er under en saadan Anklage; — ψευδόμαρτυς, ὁ, = ψευδόμαρτυρ; — ψευδομυθέω, ψευδομυθία, ἡ, o. ψευδόμυθος, 2, (μῦθος), = ψευδολογέω, etc.; — ψευδόνειρος, 2, (ὄνειρος), som drømmer falsk, som indeholder falske Drømme; — ψευδόνιτρος, 2, (νίτρον), = ψευδόλιτρος; o. — ψευδονύμφευτος, 2, (νυμφεύω), γάμος, falsk el. forstilt Giftermaal, Eur.; - (af ψεῦδος).

*ψευδο-παιδεία, ἡ, falsk el. forstilt Lærdom; — ψευδοπᾱνικά, τά, (Πανικός), foregiven panisk Skræk, blind Alarm; — ψευδο-παρήχησις, ἡ, falsk Bilyd; — ψευδοπάρθενος, ἡ, (παρθένος), falsk el. foregiven Jomfru, Herod.; — ψευδόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, (πατρίς), med foregivet el. opdigtet Fædreneland; — ψευδοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ), med falsk el. opdigtet Fader; — ψευδοπλάνης, ητος, ὁ, o. ψευδοπλᾰνήτης, ου, ὁ, (πλανάω), som skuffer el. vildleder ved Løgn; — ψευδοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω), en Løgnesmed; — ψευδόπλουτος, 2, (πλοῦτος), med forstilt Rigdom; — ψευδοποιέω, opdigter, lyver; 2) gior til Løgner, straffer for Løgn; df. - ψευδοποιΐα, ἡ, Opdigtelse, Løgn; — ψευδοποίμην, ενος, ὁ, ἡ, (ποιμήν), falsk Hyrde, eccl.; — ψευδο-πολίχνιον, τό, opdigtet el. foregiven liden By; — — ψευδο-πρεσβευτής, οῦ, ὁ, foregiven Gesandt; — ψευδο-προδοσία, ἡ, forstilt Forræderi; — ψευδοπροσποίησις, ἡ, falsk Efterligning; — ψευδοπροφητεύω, er - ψευδοπροφήτης, ου, ὁ, som propheterer el. spaaer falsk; — ψευδόπτωμα, τό, (πτῶμα), forstilt Fald; o. — ψευδόπυρα, τά, (πῦρ), forstilt Vagtild; - (af ψεῦδος).

*ψευδο-ῥαψῳδός, ὁ, en falsk Rhapsode; o. — ψευδορκέω, er - ψεύδορκος, 2, (ὅρκος), ogs. ψευδόρκιος, 2, Herod., som sværger falsk, meenedersk; df. - ψευδορκία, ἡ, at sværge falsk, Meened; o. - ψευδόρκιον, τό, falsk Ed, Meened; af — †ψεῦδος, εος, τό, Løgn, Usandhed; Opdigtelse, Beforelse; Skuffelse, Bedrageri; εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, om Løftet bliver uopfyldt, Il. 2, 349; ψεύδους γε οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται, man spørger, for at faae Sandheden at vide, Xen.; ψεῦδος αἰόλον, ποικίλον, μεταμώνιον, Pind.; ofte ogs. in pl.; ogs. som adject., ex. ψεύδεα μαντήϊα, Herod.; τὸ ψεῦδος ἀληθὲς ποιεῖν, (ved at Usandheden er paa rette Sted), Xen. M. S. 4, 2, 17; (besl. m. ψύθος, ψίθυρος, egentl. Hvisken, Indblæsen, Øretuderi); df. — ψευδοσέλινον, τό, uægte σέλινον, apiastrum; o. — ψευδο-σοφία, ἡ, falsk Viisdom; af - ψευδόσοφος, 2, (σοφός), med uægte Viisdom.

*ψευδοστιγμᾰτίας, ου, ὁ, en forstilt στιγματίας; — ψευδόστομα, τό, falsk el. uægte Munding; o. - ψευδοστομέω, Soph., er - ψευδόστομος, 2, som taler Usandhed, som lyver; (af στόμα); — ψευδόσφηξ, ηκος, ὁ, (σφήξ), uægte Hvæpse, en Hvæpseart; — ψευδοτάφιον, τό, (τάφος), = κενοτάφιον; — ψευδοτεχνία, ἡ, (τέχνη), falsk el. skuffende Kunst; — ψευδουργός, ὁ, (ἔργον), som driver Gioglerier; — ψευδοφᾰής, 2, o. ψευδοφᾰνής, 2, (φάος, φαίνομαι), som skinner i et falsk Lys; — ψευδόφημος, 2, (φήμη), af el. med falske Varsler el. Spaadomme, Soph.; — Ψευδοφίλιππος, ὁ, falsk el. uægte Philippus; — Ψευδόχριστος, ὁ, falsk el. uægte Christus, eccl.; — ψευδο-χρυσόλιθος, ὁ, uægte Chrysolith; — ψευδόχρῡσος, 2, (χρυσός), af uægte Guld, der (alene) seer ud som Guld; o. — ψευδ-ὑποβολιμαῖος, 3, der falskeligen holdes for underskudt el. uægte; - (af ψεῦδος).

ψεύδω, f. ψεύσω, pf. pass. ἔψευσμαι, aor. ἐψεύσθην, (ψεῦδος), belyver, bedrager, skuffer; πιστεύω —, μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας, Xen.; ἔψευσάς με ἐλπίδος, du har skuffet mit Haab, Soph.; pass., ψευσθῆναι γνώμης, ogs. ψευσθ. γνώμῃ, Herod. 7, 9, 3, at være skuffet, at have feilet i sin Forestilling; ἐψεῦσθαι ἑαυτῶν, at have haft altfor store Tanker om sig selv, Xen.; ogs. alm. berøver; ex. ὡς ἄρ᾽ ἔψευσας φρενῶν Πέρσας, Æsch. Prom. 472; - b) viser

det Urigtige el. Usande i noget, gior til Løgn; ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην, *Soph. Antig.* 389; — 2) oftere *in med.*, lyver, siger Usandhed; Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; *Il.* 10, 534; ψεύδεσθαι ὅρκια, *Hes.*, συνθήκας, *Xen.*, at bryde sin Ed, at krænke Forbundet; οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλάς, de skuffede ikke, de opfyldte deres Trudsler, *Herod.*; ψεύδεσθαί τινά τινος, o. περί τινος, at bedrage en for noget; men ψεύδεσθαί τινα, ligesom *in act.*, at belyve, bedrage, skuffe nogen, alene sild. o. *poët.*, *ex.* h. *Ap. Rh.* o. *Theocr.*

*ψευδωμοτέω, er - ψευδωμότης, ου, ὁ, som sværger falsk, meenedersk; o. - ψευδώμοτος, 2, falskeligen svoren, *Lyc.*; (af ὄμνυμι); o. — ψευδώνυμος, 2, *adv.* -νύμως, (ὄνομα), af, med, under et falsk, urigtigt, opdigtet Navn; - (af ψεῦδος). — *ψεῦμα, τό, = ψεῦσμα; 2) = ψυδράκιον, *Theocr.*; — ψεῦσις, ἡ, Lyven el. at lyve, Løgn; df. - ψευσίστυξ, υγος, ὁ, ἡ, (στυγέω), som hader Løgn; — ψεῦσμα, τό, Løgn, Bedrageri; o. — ψεύστειρα, o. ψεύστρια, ἡ, *fem.* af - ψεύστης, ου, ὁ, Løgner, Bedrager, Meeneder, *Il.*; ogs. som *adject.*, løgnagtig, skuffende, *ex.* ψεύστης λόγος, *Pind.*; df. - ψευστέω, er en ψεύστης, alm. som ψεύδομαι, lyver, *Il.* 19, 107; - (af ψεύδω).

ψεφαῖος, 3, o. ψεφαρός, 3, dunkel, mørk; af — ψέφας, αος, τό, som ψέφος, Dunkelhed, Mørke. — *ψεφαυγής, 2, (αὐγή), med dunkel Glands, d. e. uden Glands, dunkel, skummel, mørk, *Eur.*; — ψεφηνός, 3, dunkel, mørk; *transl.*, ubekiendt, ringe, ἀνήρ, *Pind.*; o. — ψεφοειδής, 2, (εἶδος), af en dunkel Beskaffenhed; af — ψέφος, εος, τό, Dunkelhed, Mørke; Dunst, Røg; (rimel. besl. m. νέφος o. κνέφας). — ψέω, sild. Biform af ψάω; (df. ψέγω, ψεκάς, ψελλός, *etc.*; ogs. ψῆφος, ψήχω, *etc.*, kunne henføres hertil).

ψῆ, ψῇς, ψῆν, see u. ψάω; men ψῆ, *poët.* f. ἔψη, 3 *impf.* af ψάω, m. *intr.* Bem., faldt hen i Støv, *Soph. Trach.* 680. — *ψῆγμα, τό, det Afrevne, Afgnedne, Afskrabede, Affald, *ramentum*; alm. liden Deel, Støvgran, lidet Korn; ψῆγμα χρυσοῦ, ogs. *absol.* ψῆγμα, Guldstøv, Guldsand, *Herod.*; o. — ψηκτήρ, ῆρος, ὁ, o. ψήκτρα, ἡ, ogs. ψηκτρία, ἡ, o. ψηκτρίς, ίδος, ἡ, *dim.* ψηκτρίον, τό, Værktøi el. Redskab, hvormed man afstryger, afgnider, afskraber, *ex.* en Hestestrigle; - (af ψήχω, ψάω).

†ψηλᾰφάω, føler mig for, famler (som en Blind el. i Mørke); χερσὶ ψηλαφόων (*ep.* f. -φῶν), *Od.* 9, 416; *b) transl.* c. *acc.*, ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα, behandlede dem ligesom famlende i Mørke, *Ar. Pax*, 690; *c)* stryger, klapper, kiæler, *Xen.*; (rimel. af ψάω, ψάλλω, ψαλάσσω); df. — ψηλάφημα, τό, o. ψηλάφησις, ἡ, ogs. ψηλαφία, ἡ, Beføleu, Famlen; — ψηλαφητός, 3, *adject. verb.*, berørt, beføli; *b)* som kiendes el. bliver kiendelig ved Berørelse; — ψηλαφίζω, = ψηλαφάω; — ψηλαφίνδα, *adv.*, sædv. m. παίζειν, at lege Blindebuk; o. — ψηλαφώδης, 2, (εἶδος), der famler el. gior en Haandbevægelse, som om han vilde føle sig for: om en Syg, *Hipp.* — ψήληξ, ηκος, ὁ, Hane uden Kam; (rimel. af ψιλός).

ψήν, ὁ, *gen.* ψηνός, en Hvæpseart, (*germ.* Gallwespe, *Cynips Linn.*), som lever i den vilde Figen og i Hanpalmens Frugt, jf. flgd.; df. — ψηνίζω, hænger den vilde Figen el. Hanpalmens Frugt paa det tamme Figentræ el. paa Hunpalmen, for at Hvæpsen skal anstikke og modne dets Frugter, ἵνα πεπαίνῃ - ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων, *etc.*, *Herod.* 1, 193 *in fin.*; jf. ἐρινάζω o. ὀλυνθάζω; *b)* komisk: besvangrer; *c)* skriver et Lystspil, ψῆνες, som Komikeren Magnes, *Ar.* — ψηνός, ὁ, *jon.* f. ψεδνός, ψιλός, den Skaldede, *Simon.* — ψῆξις, ἡ, (ψήχω), Afgniden, Afskraben; Striglen. — ψήρ, ὁ, *gen.* ψηρός, *jon.* f. ψάρ, en Stær, *Il.* — ψηρός, 3, til at knuse, sprød, skiør; (af ψάω, som ξηρός af ξάω). — ψῆσσα, *att.* ψῆττα, ἡ, *dim.* ψηττάδιον *s.* ψηττάριον, τό, Botte, etslags Flynder, *rhombus*; ogs. som Skieldsord, h. *Ar.*; df. - ψηττοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Botte el. Flynder. — ψηστός, 3, *adject. verb.* af ψάω, strøgen, gneden, aftørret.

ψηφηφορέω, -φορία, ἡ, -φόρος, 2, *poët.* f. ψηφοφορέω, *etc.* — ψηφιδοφόρος, 2, = ψηφοφόρος, *Herod.*; o. — ψηφιδώδης, 2, (εἶδος), stenig, fuld af Kisel el. Smaastene; (af ψηφίς). — ψηφίζω, (ψῆφος), tæller el. regner med Smaastene, (Regnepenge); 2) sædv. *in med.*, giver min Stemme ved at kaste en liden Steen, ψῆφος, i Stemmeurnen, εἰς ὑδρίαν, *Xen.*; df. alm. afgior, beslutter, vælger, frikiender, domfælder ved Afstemning el. Stemmefleerhed; οὐκ ἐπέτρεψε τῷ δήμῳ ψηφίσασθαι, at stemme, at tage en Beslutning i Sagen, *Xen.*; ψηφίζεσθαι, βοηθεῖν *s.* βοήθειαν, ved de fleste Stemmer at beslutte Afsendelsen af Hielpetropper; ψηφ. δίκην, at afgiore en Proces ved Afstemning; ogs. alm. beslutter, *ex.* Λεωνίδης - αὐτοῦ μένειν ἐψηφίζετο, *Herod.* 7, 207; - *act.* f. *med.* alene *Soph. Aj.* 449, οὐκ ἄν ποτε - δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν, de skulde ikke mere saaledes have dømt imod en anden.

ψηφίον, τό, *dim.* af ψῆφος, liden Steen. — ψηφίς, ῖδος, ἡ, egentl. *dim.* af ψῆφος, sædv. som ψῆφος, liden Steen el. Kisel, *Il.* 21, 260; en liden Steen til at tælle el. stemme med; Stenen i en Ring. — † ψήφισμα, τό, (ψηφίζομαι), en ved Stemmefleerhed fattet Beslutning, bes. i Folkeforsamlingen, ogs. ψήφισμα τοῦ δήμου, Folkebeslutning, *plebiscitum*, der vedblev bestandigen at gielde som Lov, hvorimod en Raadsbeslutning, ψήφισμα τῆς βουλῆς *s.* προβούλευμα, *senatusconsultum*, alene var gieldende for eet Aar, ἐπέτειον, *Dem.*; – ψήφισμα γράφειν, at bringe en Folkebeslutning i Forslag, el. at forelægge Folkeforsamlingen et Forslag til en Folkebeslutning; df. — ψηφισματοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger Folkebeslutninger, som driver Handel dermed; o. — ψηφισματώδης, 2, (εἶδος), som har Liighed med en Folkebeslutning. — ψηφιστής, οῦ, ὁ, (ψηφίζομαι), som beregner, en Regnemester; df. — ψηφιστικός, 3, hørende, skikket til Regnemester el. til at regne.

* ψηφόβολον, τό, (βάλλω), Bæger, hvori Terningerne rystes; — ψηφοειδής, 2, (εἶδος), der ligner Kisel el. Smaastene; — ψηφοθετέω, er – ψηφοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι), som gior indlagt Arbeide el. Mosaikarbeide, bes. som indlægger et Gulv med farvede Smaastene; df. – ψηφοθέτημα, τό, et saaledes indlagt Arbeide, Mosaikarbeide el. Musivarbeide, bes. et indlagt Gulv, *opus tessellatum*; — ψηφοκλέπτης, ου, ὁ, (κλέπτω), = ψηφοπαίκτης; — ψηφολογεῖον, τό, Regnebræt; Spillebræt, Dambræt; af – ψηφολογέω, er – ψηφολόγος, 2, (λέγω), 1) = ψηφοπαίκτης; 2) = ψηφοθέτης, en Mosaikarbeider; df. – ψηφολόγημα, τό, = ψηφοθέτημα; – ψηφολογητός, 3, af el. med indlagt Arbeide; o. – ψηφολογία, ἡ, at forfærdige et indlagt Arbeide; – (af ψῆφος).

* ψηφολογικός, 3, hørende til en Taskenspiller el. til hans Kunst; af — ψηφολόγος, 2, see u. ψηφολογέω; — ψηφοπαικτέω, er – ψηφοπαίκτης, ου, ὁ, (παίζω), en Taskenspiller; *transl.*, ψηφοπαικτεῖν τὸ δίκαιον, at drive Giøgleri el. Bedrageri med Lov og Ret, *Lys.*; df. – ψηφοπαιξία, ἡ, Taskenspillerkunst, Bedrageri; o. — ψηφοποιός, 2, (ποιέω), som gior Brikker el. Terninger til Spil el. til Mosaikarbeide; 2) som gior el. kiøber Stemmer; κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης, du blev befunden hemmeligen at unddrage ham Stemmer, *Soph. Aj.* 1135; – (af ψῆφος).

ψῆφος, ὁ, (ψάω, ψέω), liden Steen, bes. en glattet Flodkisel, (ποντιᾶν ψάφων ἀριθμός, *Pind.*), som Grækerne brugte som Regnepenge, som Stemmetavle, og som Brikke i Brætspil el. i indlagt Arbeide; ogs. alm. en tilhuggen Steen; λιθίνα ψᾶφος, Steenstøtte med Indskrift, *Pind. Ol.* 7, 159, (*vid. Boeckh. ad vers.* 83); df. bes. – *a)* liden Steen til at regne med, Regnepenge; df. ogs. Ziffer, Taltegn, Skrifttegn, *ex.* λογίζονται ψήφοισι –, *Herod.* 2, 36; sild. οἱ περὶ τοὺς ψήφους, Regnemestere, Verelerere; καθαραὶ ψῆφοι, reen Regning el. som gaaer op, *Dem.*; – *b)* Steen el. Brikke i Brættet, *scrupus*; ψήφων παιδιά, Taskenspillerkunst; ogs. etslags Terninger til at spaae af, hvf. ἡ διὰ ψήφων μαντική; – *c)* oftest o. bes. *att.*, liden Steen, som den Stemmegivende ved Afstemningen kaster i en Urne, εἰς ὑδρίαν, Stemmesteen, Stemmetavle; διανέμειν τὰς ψήφους, *Herod.* 8, 123; ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, faldt ud, bleve hældte ud, *Xen.*; df. *transl.*, *α)* Stemme, Votum, *suffragium*, *sententia*; ψῆφον φέρειν, τιθέναι, τίθεσθαι, at give sin Stemme; πᾶς τις αὐτέων ἑωυτῷ ἐτίθετο τὴν ψῆφον, stemmede for sig selv, *Herod.* 8, 123; ogs. Stemmeret; *β)* Afstemning, Stemmegivning; bes. den efter Afstemningen ifolge Stemmefleerhed fattede Beslutning; μιᾷ ψήφῳ ἅπαντας κρίνειν, ἀποκτείνειν, *Xen.*; οὐ γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο – περὶ φυγῆς, endnu var der ikke giort Andrag paa et Landsforviisningsdecret imod ham, *id.*; ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται, der vil gaae en Dodsdom over dem, *Æsch. Sept.* 198.

* ψηφοφαγέω, (φαγεῖν), lever af (at sælge) min Stemme: komisk om bestukne Dommere; — ψηφοφορέω, er – ψηφοφόρος, 2, (φέρω), som giver sin Stemme, som stemmer, som vælger; – ψηφοφορεῖν τινα, at vælge nogen ved sin Stemme; — ψηφώδης, 2, *ctr.* f. ψηφοειδής; — ψήφωσις, ἡ, (som af ψηφόω), = ψηφολογία; — ψηφών, ῶνος, ὁ, stærk Regnemester; o. — ψηφωτός, 3, (som af ψηφόω), indlagt el. besat med Smaastene; ἡ ψηφωτός, *sc.* γῆ, Gulv med indlagt Arbeide; – (af ψῆφος). — ψηχρός, 3, tyndslidt; tynd, fiin; af — ψήχω, *f.* ξω, (ψάω, ψέω), stryger, gnider, aftørrer, strigler, ἵππον, *Xen.*; *b)* formindsker ved Gnidning, opslider; *c)* stryger, klapper, kiæler, *demulceo*.

ψιά, ogs. ψειά, ἡ, (ψίω), egentl. liden afbrækket Deel el. Smule, Brokke, o. dl.; sædv. liden afglattet Steen el. Kisel, bes. som Born lege med; 2) *transl.*, Leg, Spøg, Morskab. — ψιάδδω, *lac.* f. ψιάζω, Bem. 2. — ψιάζω, 1) (ψιάς), drypper; 2) (ψιά, Bem. 2), leger, springer, hopper, er munter el. lystig. — * ψιαθηδόν, *adv.*, som φορμηδόν, ligesom en

Rørmaatte; — ψιαθίδιον, o. ψιάθιον, τό, *dim.* af ψίαθος, liden Maatte el. Matrås; — ψιαθοπλόκος, 2, (πλέκω), som fletter Rørmaatter; o. — ψιαθοποιός, 2, (ποιέω), som giør Rørmaatter; af — ψίαθος, ἡ, sield. ὁ, Tæppe, Maatte, Matras, som er flettet af Rør el. Siv, *Ar.*; df. — ψιαθώδης, 2, (εἶδος), der ligner en Rørmaatte. — ψίαξ, ᾶκος, ἡ, *dor.* f. — ψιάς, άδος, ἡ, (ψίω), som ψακάς, ψεκάς, en Draabe; *in pl.*, *Il.* 16, 459. — ψίεθος, ἡ o. ὁ, *jon.* o. sj'v. f. ψίαθος.

ψίθιος, 3, οἶνος, etslags skarp rød Viin, sædv. πράμνιος; ogs. ψιθία ἄμπελος, o. ψιθ. ἔλινος, *Nic.* — ψίθος, τό, Dretuderi, Beforelse, alene h. *gramm.* o. som Stamord til ψιθυρός. — *ψῐθῠρίζω, *dor.* -ισδω, *f.* ισω, hvisler, hvisker, lesper; om Svalen, at qviddre; om Blade og Træer, at suse, *Theocr.*; 2) sædv. hvisker i Dret, siger el. indgiver hemmeligen, bes. beforer, bagtaler, sætter ondt for nogen; df. — ψιθύρισμα, τό, Hvislen, Susen, *ex.* Træernes, *Theocr.*; alm. = flgd.; — ψιθυρισμός, ὁ, Hvislen, Susen, Fuglenes Qviddren, o. dl.; 2) Hvisken, Lespen; sagte Mumlen el. Sladder, Dretuderi, Beforelse; o. — ψιθυριστής, οῦ, ὁ, som hvisker; Dretuder, Beforer, Loguer; af — ψῐθῠρός, 3, hvislende, susende; hviskende, lespende; beforende, bagtalersk; ψιθυροὶ βροτοί, *Pind.*; — 2) ὁ ψιθυρός, *a)* en Beforer, en Dretuder; *b)* som ψιθύρισμα, Beforelse, Dretuderi; — (af ψίω, ψίθος, ψύθος; besl. m. ψεῦδος).

*ψιλαγία, ἡ, Anførsel af de lette Tropper; af — ψῑλᾱγός, ὁ, (ἄγω), Anfører for de lette Tropper; — ψίλαξ, ᾶκος, ὁ, Skaldethed; — ψιλᾶς, ὁ, rimel. *dor.* f. ψιλός, *epith.* til Bacchus, som λειογένειος, glathaget, uden Skæg; — ψιλεύς, έως, ὁ, som staaer foran i Choret, (ligesom οἱ ψιλοί i Hæren); — ψῑλήτης, ου, ὁ, sædv. *in pl.*, οἱ ψιλῆται, som οἱ ψιλοί, de lette Tropper; — ψιλίζω, = ψιλόω, sild.; — ψῑλικός, 3, hørende til en ψιλός el. Letvæbnet; τὸ ψιλικόν, som οἱ ψιλοί, de lette Tropper; — ψιλισμός, ὁ, o. ψιλιστής, οῦ, ὁ, (ψιλίζω), sild. Former f. ψίλωσις, ψιλωτής; — (af ψιλός).

ψῑλογρᾰφέω, (γράφω), skriver et Ord med *spiritus lenis*; *b)* skriver med enkelt Vocal, (ikke med Diphthong); — ψιλόδαπις, o. -ταπις, ιδος, ἡ, (δάπις, τάπις), Uldtæppe, Ulddækken, som er glat paa den ene Side; — ψιλόδορος, 2, (δορά), med glat Hud; — ψιλοκιθαριστής, οῦ, ὁ, ogs. ψιλὸς κιθαριστής, som spiller Citharen uden at synge dertil; — denne Kunst, ψιλοκιθαριστική, ἡ, *sc.* τέχνη; — ψιλοκοῤῥέω, o. -κορσέω, er — ψιλοκόῤῥης, o. -κόρσης, ου, ὁ, (κόῤῥη), med skaldet Hovede, skaldet; — ψιλόκουρος, 2, (κείρω), som er klippet skaldet, alm. skaldet; o. — ψιλομετρία, ἡ, (μέτρον), ogs. ψιλὴ ποίησις, den heroiske Poesie, som ikke ledsages af Musik (i Modsætning af den lyriske); — (af ψιλός). — ψίλον, τό, *dor.* f. πτίλον, Vinge, Fiæder.

ψῑλός, 3, *adv.* ψιλῶς, (ψίω), egentl. afgneden; alm. blottet, nøgen, skaldet; ψιλὴ ἄροσις, *Il.*, ψιλὴ γῆ, Agerland, Jord uden Træer; ἐν τοῖς ὑλώδεσι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς ψιλοῖς, *sc.* χωρίοις, *Xen.*; ψιλὴ τροπίς, den blotte Kiøl, (hvorfra Bordene ere løsrevne), *Od.* 12, 421; ψιλὴ ναῦς, uden Aarer og Toug; ψιλὴν ἔχων τὴν κεφαλήν, uden Hielm, *Xen.*; ψιλὸς ἵππος, uden Dække el. Sadel, *id.*; ogs. ofte *c. gen.*, *ex.* ψιλοὶ ἱππέων, blottede for, ikke dækkede af Rytteriet, *id.*; bes. — *a)* blottet for Haar, δέρμα, *Od.*; alm. skaldet; ogs. som λεῖος, uden Skæg; ψιλαὶ Περοικαί, = ψιλοδάπιδες; — *b)* i Krigssproget: ὁ ψιλός, *sc.* ὅπλων, som γυμνής, uden tunge Vaaben, uden Skiold og Spyd, Letvæbnet, Bueskytte, Slyngekaster, o. dl.; sædv. οἱ ψιλοί, ogs. ψιλὴ δύναμις, de lette Tropper; — *c)* alm. som er blottet for noget Tilsvarende; *ex.* ψιλὸς λόγος, Prosa, (uden Metrum el. poetisk Indklædning); men ψιλῷ λόγῳ χρησάμενος, *Dem.* 830, med blotte Ord, uden alt Beviis; ψιλὴ ποίησις, den episke Poesie, (som ikke ledsages af Musik, jf. ψιλομετρία); ψιλὴ αὔλησις, κιθάρισις, som ikke ledsages af Sang; — *d)* h. *gramm.*, uden *spiritus asper*, altså med *spiritus lenis*; τὰ ψιλά, *sc.* στοιχεῖα, *literæ tenues*, π, κ, τ; ψιλῶς γράφειν, καλεῖν, at skrive el. udtale med en *litera tenuis*, *ex.* ἀσπάραγος f. ἀσφάραγος, o. dl.; jf. ὖ ψιλόν.

ψιλόταπις, ἡ, see u. ψιλόδαπις. — ψῑλότης, ητος, ἡ, (ψιλός), Nøgenhed, Skaldethed; 2) h. *gramm.*, *spiritus lenis*. — †ψῑλόω, (ψιλός), egentl. afgnider; bes. blotter for Haar, giør skaldet; *in med.*, bliver skaldet; 2) h. *gramm.*, skriver el. udtaler med *spiritus lenis* el. m. *litera tenuis*; df. — ψίλωθρον, τό, Middel til at faae Haarene til at falde af; — ψίλωμα, τό, et for Haar blottet Sted; en fremstaaende, for Kiød blottet Knokkel; — ψίλωσις, ἡ, Blotten, Blottelse, bes. for Haar el. Kiød; 2) at skrive el. udtale m. *spiritus lenis* el. m. *litera tenuis*; o. — ψιλωτής, οῦ, ὁ, som blotter el. berøver, bes. som giør skaldet el. som afvæbner; 2) h. *gramm.*, som

udtaler med *spiritus lenis*; df. — ψιλωτικός, 3, hørende, tilbøielig til at blotte, berøve, giøre skaldet; 2) h. *gramm.*, som gierne el. sædvanligen skriver el. udtaler med *spiritus lenis*, (som Æolierne, og Jonerne).

ψιμίθιον, τό, ψιμιθιοφανής, 2, ψιμιθιόω, ψιμιθιομός, ὁ, o. ψίμιθος, ὁ, sild. Former f. ψιμίθιον, etc. — ψιμμίθιον, o. ψιμμύθιον, τό, *ep.* f. — ψιμύθιον [ῡ], τό, = ψίμυθος, Blyhvidt, *Ar.*; — ψιμῡθίζω, o. ψιμυθιόω, besmører el. sminker med Blyhvidt; — denne Handling, ψιμυθισμός, ὁ; o. — ψιμυθιοφανής, 2, (φαίνομαι), der seer ud som Blyhvidt; af — ψίμυθος, ὁ, Blyhvidt, (h. de Gamle eislags Sminke); df. — ψιμυθόω, = ψιμύθιόω. — ψὶν, *dor.* f. σφὶν, som ψὲ, f. σφὲ. — ψίνομαι, lader Blomsten el. den nysatte Frugt falde af: sædv. om etslags Ranke, ψινάς, άδος, ἡ; (skal være besl. m. φθίνομαι).

ψίξ, ὁ o. ἡ, *gen.* ψῑχός, men ψίς, ἡ, *gen.* ψιδός, *inc.*, lidet Stykke, Smule, bes. Brødkrumme; o. — ψῖσις, ἡ, Opsliden, Sondersliden; Tilintetgiørelse; (af ψίω). — ψίττα, som σίττα, ogs. ψύττα, det Tilraab, hvormed Hyrden driver Hiorden: hei! heida! o. dl.; df. — ψιττάζω, driver Hiorden med Udraabet ψίττα. — ψιττάκη, ἡ, o. ψίττἄκος, ὁ, en Poppegoie. — ψιττάκιον, τό, = φιττάκιον. — ψῑχάρπαξ, ἄγος, ὁ, (ψίξ, ἁρπάζω), som stieler Brødkrummer, *Batr.* — ψιχίον, τό, *dim.* af ψίξ, *N. T.*; df. — ψιχιώδης, 2, = ψιχώδης. — ψῑχολογέω, (λέγω), samler el. opsamler Brødkrummer; o. — ψιχώδης, 2, (εἶδος), af Gestalt el. Størrelse som Brødkrummer; (af ψίξ). — ψίω [ῑ], sield. Biform af ψάω, ψέω, gnider i Stykker, knuser, bes. tygger, *Lyc.*; (df. ψιά, ἐψιά, o. ψίξ, ψιλός, *etc.*, besl. m. ψέω, ψώω, *etc.*).

ψό, Udraab i Afsky, fy! — ψόα, o. ψοία, ἡ, sædv. *in pl.* ψόαι, ψοῖαι, αἱ, som ψύα, Kiødet paa Lenderne; bes. de indre Lendemuskler, *lumbi*, *Hipp.* — *ψογερός, 3, dadlesyg, som gierne dadler el. nedsætter, *Pind.*; 2) som fortiener at dadles; — ψογέω, = ψέγω, dadler, *inc.*; o. — ψόγιος, 3, dadlesyg, som gierne dadler el. nedsætter, *Pind. Nem.* 7, 102, hvor man før læste ψέγιος; af — ψόγος, ὁ, (ψέγω), egentl. Forringelse, df. sædv. Nedsættelse, Dadel, *Pind.* — ψόθος, ὁ, f. ψόφος, (ligesom θήρ af φήρ), o. f. ψόλος, (ligesom *lacryma* af δάκρυον), alene h. *gramm.* — ψοΐτης, ου, ὁ, (ψόα), μυελός, Marven i Lendehvirvlerne. — ψολόεις, εσσα, εν, sodet, df. rygende, brændende, κεραυνός, *Od.*; 2) sodet, smudsig, sort; df. i Sorgeklæder, *Plut*; o. — ψολοκομπεία, o. -κομπία, ἡ, (κομπέω), Storpraleri, at lyne og tordne, (m. Henspillen paa ψολόεις κεραυνός), *Ar.*; af — ψόλος, ὁ, Sod, Røg, Damp, Ild; (jf. ψόθος o. σποδός). — ψόρος, ὁ, en ubestemt Fisk, ogs. ψύφος.

*ψοφέω, (ψόφος), gior Larm el. Støi, toner, rasler, klirrer, knager; ἐπειδὰν ἀσπὶς ψοφῇ, neml. imod Spydet, *Xen.*; ψοφεῖν τὴν θύραν, at knage med Døren; df. — ψόφημα, τό, som ψόφος, Larm; — ψόφησις, ἡ, at giore Larm, Larmen, Raslen, Klirren, Knagen; o. — ψοφητικός, 3, larmende, raslende, klirrende, knagende. — *ψοφοδέεια, ἡ, at blive bange for en Larm; af — ψοφοδεής, 2, *adv.* -δεῶς, (δέος), som bliver forskrækket ved enhver Larm; alm. bange, ræd, sky; — ψοφοειδής, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος), ligesom en Larm; fuld af Larm; — ψοφομήδης, 2, (μήδομαι), egentl. som tænker paa Larm, alm. larmende, *epith.* til Bacchus; o. — ψοφοποιός, 2, (ποιέω), som gior Larm, larmende; af — ψόφος, ὁ, Lyd, Tone, bes. uartikuleret, *oppon.* φωνή, *Luc.*; Knagen, Bragen, Raslen, Larm, *strepitus*, *ex.* af rullende Stene, af Hestens Hovslag, o. dl., *Xen.*; *b)* tom Larm; *transl.*, Mængdens letsindige Bifald, *Eur.*; ψόφοι, svulstig og meningsløs Tale, tomt Snaksnak; df. — ψοφώδης, 2, *ctr.* f. ψοφοειδής, fuld af Larm, larmende.

ψύα s. ψύη, ἡ, *jon.* f. ψόα, ψοία, sædv. *in pl.* — *ψῠγεῖον, τό, Sted el. Kar til Afkøling; jf. ψυχεῖον; — ψῡγεύς, έως, ὁ, en Afkøler; — ψῦγμα, τό, Afkøling; 2) hvad der køler el. afkøler; df. *a)* kølende Omslag; *b)* Vifte; 3) Aanden, Aandedrag; 4) kold Behandling el. Modtagelse; o. — ψυγμός, ὁ, Afkølen; 2) Feberkulde; 3) fortørret Tilstand; — (af ψύχω). — ψύγω, ældre Form f. ψύχω, men bruges alene h. *eccl.* — ψυδνός, 3, = ψυδρός, rimel. Læsem. *Theogn.* 122; (formet som κυδνός f. κυδρός). — ψυδράκιον, τό, *dim.* af — ψύδραξ, ακος, ὁ, hvid Blegne paa Huden, (bes. paa Tungen, naar man har løiet); af — ψυδρός, 3, (ψύθος), som ψευδής, løgnagtig, usand, falsk, jf. ψυδνός. — ψύθης, 2, som skuffer el. bedrager sig selv; ἀπ᾽ ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν, *Æsch. Ag.* 998; af — ψύθος, τό, sield. *poët.* f. ψεῦδος, Løgn, Beførelse, *Æsch.*; 2) som *adject.* ψύθος, 2, = ψυδρός; (besl. m. ψίω, ψιθυρός, ψεῦδος, *etc.*).

*ψυκτήρ, ῆρος, ὁ, et stort Kar, som man ved Giestebude havde paa Bordet, for deri at afkøle Vinen; *b)* etslags Drikkekar; *c)* οἱ ψυκτῆρες, skyggefulde og

kolige Steder; df. – *ψῡκτηρίας, ου, ὁ*, = frgd.; – *ψυκτηρίδιον*, v. *ψυκτηριόν, τό*, *dim.* af *ψυκτήρ*; o. – *ψυκτήριος*, 3, kølende, afkølende, vederqvægende, *poët.*; — *ψυκτικός*, 3, den sædv. prosaiske Form f. *ψυκτήριος*; o. — *ψυκτός*, 3, *adject. verb.*, afkølet; til at afkøle; – (af *ψύχω*).

† *ψύλλα, ης, ἡ*, Loppe, *Ar.*; ogs. Jordloppe; jf. ogs. *ψύλλος*; 2) etslags Edderkop; df. — *ψύλλειον*, ogs. *ψύλλεον s. ψυλλίον, τό*, Loppeurt; — *ψυλλόβρωτος*, 2, (*βιβρώσκω*), ædt af Lopper el. Jordlopper; — *ψύλλος, ὁ*, slet. o. sild. Form f. *ψύλλα*, bes. Soloppe; — *ψυλλο-τοξότης, ου, ὁ*, Loppeskytte, Loppernytter: komisk Ord h. *Luc.*; o. — *ψυλλώδης*, 2, (*εἶδος*), med Lopper; fuld af Lopper. — *ψυμιθιόω*, o. *ψυμιθόω*, = *ψιμιθιόω*. — *ψῦξις, εως, ἡ*, (*ψύχω*), Afkøling. — *ψύρος, ὁ*, see u. *ψόρος*. — *ψύττα, ἡ*, = *ψίττα*, *Eur.* — *ψύττω*, *dor.* f. *πτύω*, *spuo*, spytter.

* *ψῡχᾰγωγέω*, 1) er – *ψυχαγωγός*, 2, (*ψυχή, ἄγω*), – *a)* som leder el. fører de Afdødes Siele ned til Underverdenen, *epith.* til Hermes, jf. *ψυχοπομπός* o. *νεκροπομπός*; – *b)* som ved Offere el. Besværgelser maner Sielene op fra Underverdenen; *ψυχαγωγεῖν τοὺς τεθνεῶτας*, *Plat.*; ogs. som forsoner de Afdødes Siele; – *c)* som drager Sielen til sig; som fornøier, morer, vederqvæger, trøster; men ogs. som vildleder, forfører; *ταῖς κολακείαις οἱ πλεῖστοι ψυχαγωγούμενοι*, forførte ved Smiger, *Dem.*; – *d)* sild. som *ἀνδραποδιστής*, som driver Menneskehandel, som giør frie Mennesker til Slaver; — 2) *ψυχαγωγεῖν*, at drages med Døden, *animam agere s. trahere*; df. — *ψυχαγώγημα, τό*, Opmuntring, Vederqvægelse; o. — *ψυχαγωγία, ἡ*, at føre el. ledsage Sielene ned til Underverdenen, el. at mane dem op derfra; – 2) Middel, hvorved man leder el. lokker Sielen, el. drager den til sig; Fornøielse, Opmuntring, Underholdning; Beroligelse, Trøst; Smiger.

ψῡχαγωγικός, 3, hørende til, passende for en *ψυχαγωγός*; bes. som fryder Sielen el. drager den til sig, behagelig, vederqvægende, trøstende; o. — *ψυχαγώγιον, τό*, 1) Sted, hvor de Afdødes Siele manes og adspørges; 2) Sted, som trækker el. lokker til sig; 3) Lufthul, hvorigiennem man bringer frisk Luft ind i Gruben, *spiraculum*; af — *ψυχαγωγός*, 2, see u. *ψυχαγωγέω*. — *ψυχάζω*, (*ψῦχος*), afkøler mig. — * *ψυχαῖος*, 3, af Sielen, hørende til Sielen; — *ψυχαπάτης, ου, ὁ*, (*ἀπατάω*), som skuffer el. vildleder Sielen; ogs. som fryder Sielen el. Hiertet; — *ψυχάριον, τό*, *dim* af *ψυχή*; o. — *ψυχάρπαξ, αγος, ὁ* (*ἁρπάζω*), som røver Siele; – (af *ψυχή*).

ψῡχάω, afkøler; — *ψυχεινός*, 3 kølende, kolig, kold, frisk; *διαιτητήρια* – *τοῦ μὲν θέρους ἔχειν ψυχεινά, τοῦ δὲ χειμῶνος ἀλεεινά*, *Xen.*; o. — *ψυχεῖον, s. ψυχίον, τό*, Sted til Afkøling; (af *ψῦχος*). — *ψυχεμπορικός*, 3, hørende til en *ψυχέμπορος* el. til hans Handel; *ἡ ψυχεμπορική, sc. τέχνη*, Handel el. at handle med Siele el. Mennesker; *b)* h. *Plat.* ogs. Handel med aandelige Varer; af — *ψυχ-έμπορος, ὁ*, (*ψυχή*); som sælger Siele el. Mennesker.

ψῡχή, ἡ, (*ψύχω*), egentl. Aande, (Pust), Aanden el. at aande, Aandedrag; df. Livet, Sielen, Aanden; h. *Hom.* sædv. Livet, Livskraften; og ofte forbundet m. *μένος, αἰών, θυμός*; *τὸν δ' ἔλιπε ψυχή*, Livet el. Aanden forlod ham; *περὶ ψυχῆς μάχεσθαι, θέειν*, *id.*, *τρέχειν*, *Herod.*, at løbe om Livet el. for at redde det; *ψυχὴν παρθέμενοι*, som vovede deres Liv, *Od.*; *ὁ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγών*, Kamp paa Liv og Død, *Xen.*; *τῆς ψυχῆς ἐξελθούσης* (*ἐκ τοῦ σώματος*), *id.*; *vid. Cyr.* 8, 7, 19, 20; *τῆς ψυχῆς πρίασθαί τι*, at kiøbe med Livet; df. *transl.*, – *a)* Siel, Aand, Aandskraft, Anlæg; *οἱ τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότες*, som af Naturen ere begavede med Anlæg til Dyden, *Xen.*, *vid. M. S.* 1, 4, 13; – *b)* Gemyt, Stemning, Mod, Tænkemaade, Charakteer; *ἐκ τῆς ψυχῆς*, ogs. *ὅλῃ τῇ ψυχῇ*, af ens Inderste, med Liv og Siel; *τίνα οἴεσθε ψυχὴν αὐτὴν ἕξειν*; hvorledes troe I hun vil blive tilmode? *Dem.*; *ἀπ' ὀρθῆς καὶ δικαίας καὶ ἀδιαφθόρου ψυχῆς πάντα μοι πέπρακται*, *id.*; ogs. om Dyrene, *ex. αἰωρεῖσθαι τὰς ψυχάς*, at blive modige: om Hundene, *Xen.*; – *c)* Attraa, Tilbøielighed, Lyst; *μέτρον αὐτῷ οὐχ ἡ ψυχή, ἀλλ' ὁ νόμος*, *Xen.*; bes. Madlyst, Appetit; *ὅσα ἡδέως ἡ ψυχὴ δέχεται*, saa meget man tager til sig med Smag, *id.*; *ἡ ψυχὴ σῖτον μὲν οὐ προσίετο*, Madlyst var der vel ikke, *id. Cyr.* 8, 7, 4; – 2) den Afdødes Aand el. Siel i Underverdenen; *vid. Od.* 11, 205, *Il.* 23, 104, *etc.*; — 3) en Sommerfugl, (i hvis Forvandling man fandt et Sindbillede paa Sielens Udødelighed); — 4) *Ψυχή, ἡ*, Psyche, Amors Elskede; *vide Apulej. Metamorph. libr.* 4, *sequ.*, o. *Ill. B. Thorlacii Fab. de Psyche et Cupid.*, *Proluss. Acadd. I*, *p.* 317 *ad fin.*

ψῡχήϊος, 3, (*ψυχή*), *jon.* f. *ἔμψυχος*, med Siel el. Liv, levende. — *ψυχίδιον, τό*, *dim.* af *ψυχή*. — *ψῡχίζομαι*, (*ψῦχος*), er el. bliver kold, fry:

ser. — ψῡχικός, 3, *adv.* -κῶς, (ψυχή), af Sielen; hørende til Sielen el. Livet; 2) levende, livfuld, modig; 3) aandig, aandelig, *oppon.* σωματικός. — ψυχινός, 3, = ψυχεινός. — ψυχίον, τό, see u. ψυχεῖον. — ψυχιουλκός, 2, = ψυχοῦλκος. — ψυχμός, ὁ, (ψύχω), Kulde, Frost; bes. Feberkulde. — *ψῡχοβλᾰβής, 2, (βλαβή, βλάπτω), fordærvende el. fordærvet paa Sielen; — ψυχοβόρος, 2, (βορά), = ψυχοφθόρος; — ψυχογονία, ἡ, (γόνος), Sielenes Tilblivelse; - hørende dertil, ψυχογονικός, 3; — ψυχοδαΐκτης, ου, ὁ, (δαΐζω), forstyrrende el. myrdende Sielen; — ψυχοδιάβᾰτος, 2, (διαβαίνω), giennemtrængende Sielen, *inc.*; o. — ψυχο-δοτήρ, ῆρος, ὁ, Sielens el. Livets Giver; - (af ψυχή).

*ψῡχοειδής, 2, (εἶδος), ligesom el. lignende Sielen; — ψῡχόθεν, *adv.*, ud af Sielen, af Hiertet; — ψῡχοκτόνος, 2, (κτείνω), myrdende Sielen; — ψυχ-όλεθρος, ὁ, Sielens Fordærvelse; ogs. som *adject.* 2, fordærvende Sielen; — ψῡχολῐπής, 2, (λείπω), forladt af Sielen, afsielet; — ψυχομαντεῖον, τό, Sted, hvorhen man maner de Afdødes Siele, for at sporge dem om Fremtiden; af - ψυχόμαντις, εως, ὁ, (μάντις), som maner el. besværger de Afdødes Aander, for at sporge dem om Fremtiden; o. - ψυχομᾰχέω, kæmper paa Liv og Død; 2) har en tung Død; df. - ψυχομαχία, ἡ, Kamp paa Liv og Død; - (af ψυχή). — ψυχομῐγής, 2, (ψῦχος, μίγνυμι), blandet med Kulde.

*ψῡχοπλᾰνής, 2, (πλανάω), forvirrende el. skuffende Sielen; — ψυχοπομπεῖον, τό, Sted, hvor Sielene stige ned til Underverdenen el. op derfra; af - ψυχοπομπός, 2, (πομπή, πέμπω), som fører Sielene ned til Underverdenen el. op derfra, sædv. *epith.* til Hermes; — ψυχοραγέω, -ραγής, -ραγία, ἡ, = flgd.; o. — ψυχοῤῥᾰγέω, er - ψυχοῤῥᾰγής, 2, (ῥήγνυμι), som drages med Døden; df. - ψυχοῤῥαγία, ἡ, Dødskampen; - (af ψυχή). — ψυχοῤῥοφέω, er - ψυχοῤῥόφος, 2, (ῥοφέω), 1) (ψυχή), som udsuer Sielen el. Livet; 2) (ψῦχος), som sober afkølet Viin. — ψῦχος, εος, τό, (ψύχω), Kulde, Frost; ogs. *in pl.*, *ex.* ὅταν ᾖ ψύχη, naar det fryser, *Xen.*; *b)* Kolighed, Afkøling, *Od.* 10, 555. — *ψῡχοσσόος, 2, (σώζω), som frelser, redder Sielen el. Livet; — ψυχοστᾰσία, ἡ, (στάσις, ἵστημι), Sielenes Afveien, (Navnet paa en Tragedie af *Æschyl.*, jf. *Il.* 22, 210, flgd.); o. — ψυχοστόλος, 2, (στέλλω), som sender el. ledsager Sielene; - (af ψυχή).

*ψῡχοτᾰκής, 2, (τήκω), smeltende Sielen; 2) hvori Sielen smelter el. udgyder sig, δάκρυα, o. dl.; — ψυχοταμίας, ου, ὁ, Sielenes Hersker el. Styrer; o. — ψυχοτροφέω, er - ψυχοτρόφος, 2, (τρέφω), som nærer, bevarer Sielen el. Livet; - (af ψυχή). — ψυχότροφος, 2; (ψῦχος, τρέφω), næret af Kulden; som trives i Kulden. — ψυχουλκεῖσθαι, som ψυχοῤῥαγεῖν, *animam trahere*, LXX; af - ψυχοῦλκος, 2, (ἕλκω), som drages med Døden; 2) som drager Sielen til sig; alm. som drager el. fører Sielen; o. — ψυχοφθόρος, 2, (φθείρω), fordærvende Sielen el. Livet, dødelig; (af ψυχή). — ψυχόω, 1) (ψυχή), besieler, opliver; 2) (ψῦχος), giør kold; afkøler, forfrisker.

*ψυχραίνω, *f.* ᾰνῶ, giør kold, afkøler; df. - ψυχρᾰσία, ἡ, Kølen, Afkølen; at blive kold; — ψύχρευμα, τό, kold, aandløs Tale; af - ψυχρεύομαι, taler el. handler med Kulde, uden Aand; — ψυχρήλᾰτος, 2, (ἐλαύνω), som er smedet kold; 2) hærdet i koldt Vand, ξίφος; — ψυχρία, ἡ, Kulde, frossen Tilstand; — ψυχρίζω, afkøler, giør kold, lader afkøles; df. - ψυχριστός, 3, afkølet; — ψυχροβᾰφής, 2, (βαφή, βάπτω), dyppet i koldt Vand, (om gloende Jern); 2) meddeelt ved kold Tinctur, *ex.* en Farve; — ψυχροδόχος, 2, (δέχομαι), οἶκος, Kammer, hvor man bader sig i koldt Vand; — ψυχροκοίλιος, 2, (κοιλία), som har en kold Mave; — ψυχρολογέω, er - ψυχρολόγος, 2, (λέγω), som taler koldt el. aandløst; som taler el. frembringer kolde, daarlige, overdrevne Ting; som praler el. lyver; - en saadan Tale, ψυχρολογία, ἡ, bes. Praleri, Løgn, *Luc.*; — ψυχρολουσία, ἡ, Handlingen - ψυχρολουτέω, ogs. ψυχρολουτρέω, er - ψυχρολούτης, ου, ὁ, (λούω), som bader sig i koldt Vand; o. — ψυχρομῐγής, 2, (μίγνυμι), blandet med Kulde, bes. med koldt Vand; - (af ψυχρός).

*ψυχροποιέω, er - ψυχροποιός, 2, (ποιέω), som giør kold, som køler el. afkøler; df. - ψυχροποιητικός, 3, hørende, skikket til at giøre kold, afkøle, forfriske; o. — ψυχροποσία, ἡ, (πόσις), Handlingen - ψυχροποτέω, er - ψυχροπότης, ου, ὁ, (πίνω), som drikker koldt, bes. koldt Vand; af — †ψυχρός, 3, *adv.* ψυχρῶς, (ψύχω), kold, kolig; forfriskende; τὸ ψυχρόν, *sc.* ὕδωρ, koldt Vand; ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι, altfor koldt til at bade sig i, *Xen. M. S.* 3, 13, 3; - 2) *transl.*, om Mennesker: kold, uinteressant; kold, uden Varme og Deeltagelse, ligegyldig; smagløs; om en Tilstand: fattig, elendig,

ulykkelig; om et Foretagende: kraftlos, unyttig, ἐπικουρία, *Herod.*; df. — ψυχρότης, ητος, ἡ, Beskaffenheden at være ψυχρός i alle Bem.; — ψυχρόφοβος, 2, (φόβος), som frygter for koldt Vand; — ψυχροφόρος, 2, (φέρω), som bærer el. bringer koldt Vand; τὸ ψυχροφόρον, koldt Bad.

ψύχω [ῡ], *f.* ψύξω, *aor. pass.* ἐψύχην o. ἐψύχην [ῠ], puster, blæser, aander; Ἦκα μάλα ψύξασα, med et sagte Pust, *Il.* 20, 440; – 2) sædv. afkøler, alm. forfrisker; gjør kold; ogs. dræber; (df. ψυχή, ψῦχος, *etc.*). — ψύχωσις, ἡ, (ψυχόω), Besielen, Oplivren; ogs. Sielen selv. — ψυχωφέλεια, ἡ, Nytte for Aanden; af — ψυχωφελής, 2, (ψυχή, ὠφελέω), nyttende el. nærende Aanden. — ψύω, Biform af ψάω, ψέω, ψώω, men alene h. *gramm.*, og som Stamform til ψυδρός, ψιθυρός, ψεῦδος, *etc.*

ψῶα, ogs. ψῶζα, ἡ, (ψό), Raaddenhed, raadden Stank el. Lugt. — ψωθία, ἡ, o. ψωθίον, τό, (ψώω), som ψαθύριον, liden Brokke el. Smule. — ψωΐα, ἡ, = ψῶα; df. — ψώϊζος, 2, raadden, stinkende. — ψωλή, ἡ, den blottede Glans; af — ψωλός, ὁ, ogs. ψώλων, ωνος, ὁ, med blottet Glans; df. *a)* vellystig; *b)* omskaaren. — ψωμίζω, (ψωμός), stikker nogen Bidene i Munden; alm. forer, mætter, nærer; df. — ψώμισμα, τό, en Bid, en Mundfuld. — ψωμίον, o. ψωμίον, τό, *dim.* af ψωμός, liden Bid el. Mundfuld.

*ψωμοκολακεύω, er – ψωμο-κόλαξ, ακος, ὁ, som smigrer for en Mundfuld Mad; en Snyltegiest; — ψωμοκόλαφος, ὁ, som tager Drefigener el. lader sig mishandle for at faae en Mundfuld Mad, nedrig Snyltegiest; — ψωμολεθρος, ὁ, ligesom Madpest, Brodpest: komisk om en flugen Snyltegiest; o. — ψωμοπωλεῖον, τό, (πωλέω), Sted, hvor man sælger Brod; af — ψωμός, οῦ, ὁ, (ψώω), Bid, Mundfuld, bes. af Brod; τὸν ἕνα ψωμὸν ἐνὶ ὄψῳ προπέμπειν, *Xen.*; dog ogs. af Kiod, *ex. Od.* 9, 374.

†ψώρα, ἡ, Udslæt, Fnat, *scabies*, Hudsygdom, jf. ogs. flgd.; ogs. etslags Sygdom hos Træer; (egentl. *fem.* af ψωρός, *sc.* νόσος); df. — ψωραγριάω, lider af ψώρα ἀγρία, etslags ondartet Udslæt, LXX; — ψωραλέος, 3, men ψωραλόεις, 3, *inc.*, som lider af Udslæt: om Mennesker og Dyr, ogs. om Træer; — ψωράω, = ψωριάω; — ψωρίασις, ἡ, at have Udslæt; alm. = ψώρα; af — ψωριάω, faaer el. har Udslæt; o. — ψωρικός, 3, af Udslæt, hørende til Udslæt; τὸ ψωρικόν, *sc.* φάρμακον, Middel imod Udslæt.

ψωροειδής, 2, (εἶδος), som ligner Udslæt; af — ψωρός, 2, (ψάω, ψώω), = ψωραλέος; df. — ψωροφθαλμία, ἡ, (ὀφθαλμός), etslags Dienfvaghed, Tørhed og Kloe i Dinene; o. — ψωρώδης, 2, = ψωροειδής. — ψῶχος, ὁ, det Knusede, Sand, Støv, som ψάμμος; o. — ψώχω, knuser, gjør fiint el. smaat, *Nic.*; derfor *jon.* σώχω, jf. *Herod.* 4, 75; af — ψώω, Biform af ψάω, gnider, river, knuser, men alene h. *gramm.*, og som Stamform til ψωλός, ψωρός, ψῶχος, ψωμός, *etc.*; jf. ogs. ψέω, ψίω o. ψύω, tilligem. deres Afledn.

Ω.

Ω, ω, ὦ μέγα, d. 24de Bogstav af d. græske Alphabet; som Tal er ω' = 800, men ‚ω = 800000; oprindel. *O* (det store el. lange, μέγα, o. modsat ο, det lille, μικρόν), df. med to Tværstreger Ω, *vid. Matth.*, men ω (f. οο) rimel. først paa Hadrians Tid; — af Dialektforandringerne anmærkes flgd.; – *a) jon.* staaer ω undert. f. α, *ex.* ωνθρωπος f. ἄνθρωπος, oftere f. αυ, *ex.* κῶμα, τρῶμα, ὦριον, f. καῦμα, τραῦμα, αὔριον; – *b) æol.* o. *dor.* staaer ω ofte f. ου, *ex.* ὦας, βωλά, Μῶσα, κῶρος, λιπῶσα, f. οὖας, βουλή, Μοῦσα, κοῦρος, λιποῦσα; ligel. *in gen. sing.* o. *acc. pl.* 2 *decl.* bliver οο til ω, ους til ως; – *c)* omvendt forandres *dor.* ω til ᾱ, *ex.* πρῶτος til πρᾶτος, o. ligel. *in gen. pl.* 1 *decl.* ων til ᾱν; – *d) æol.* bliver undert. ω til υ, *ex.* χελώνη til χελύνη.

ὦ, ὤ, O! – som Udraab i Forundring, oftere ὤ, men h. *vocat.* sædv. ὦ; f. ὤ μοι skrive nogle ὤ μοι, el. οἴ μοι. — ὦα, *s.* ᾤα, ἡ, (ὄϊς), Faareskind med Ulden, Faarepels; 2) Rand el. Kant paa en Klædning, (rimel. oprindel. af Faareskind); 3) alm. Rand, Kant, Indfatning; jf. ὄα. — ὠάριον, τό, *dim.* af ᾠόν, et lidet Æg. — Ὠαρίων, ωνος, ὁ, *poët.* f. Ὠρίων; df. — Ὠαριώνειος, 3, orionisk, φύσις, *Pind.* — ὦας, ατος, τό, *dor.* f. οὖας, οὖς, Øret; df. — ὠατο-τίθημι,

dor. f. *οὐατοτίθημι*, sætter i Øret, d. e. hører, *gramm.* — *ὠβάζω*, *f.* *ξω*, *lacon.*, inddeler i *ὠβάς* el. *tribus*; o. — *ὠβάτης*, *ου*, *ὁ*, som er i, hører til den samme *ὠβή* el. *tribus*, *tribulis*; af — *ὠβή*, *ἡ*, *lacon.*, en Folkeinddeling, ligesom d. lat. *tribus*; (skal være besl. m. *ὄϊς* o. oprindel. bemærke en Indhegning; jf. *πνύξ* o. *φράτρα*).

Ὠγενός, *ὁ*, o. *Ὠγήν*, *ένος*, *ὁ*, *Lyc.*, = *ὠκεανός*. — *ὠγμός*, *ὁ*, (*ὤζω*), at raabe O! at udtrykke sin Forundring med dette Udraab. — *Ὠγυγία*, *ἡ*, Ogygia, Kalypso's Ø, *Od.*; 2) det ældste Navn paa Ægypten. — *Ὠγύγιος*, 3, *att.* ogs. 2, egentl. ogygisk el. fra den gamle attiske Konge Ogyges; sædv. ældgammel, ærværdig ved Ælde; df. alm. ærværdig, *Στυγὸς ὕδωρ*, *Hes.*; (rimel. er *Ὠγύγης* besl. m. *Ὠγήν*, *Ὠκεανός*). — *ᾠδάριον*, *τό*, *dim.* af *ᾠδή*, liden Ode el. Sang.

ὧδε, *att.* *ὡδί*, (*ὥς*), *adv. demonstr.*, saa, saaledes, paa en saadan Maade, som *οὕτως*, i fuldstændige Sætninger m. tilsvarende *ὡς*, som, *ex.* *Il.* 3, 300; dog ogs. *absol.*, saaledes, som det er, o. dl., *ex.* *Od.* 1, 182; bes. foran noget, som anføres: saaledes, paa følgende Maade, o. dl., *ex.* *ἤρξατο οὖν ὧδε· εἰπέ μοι*, *etc.*; ogs. *c. gen.*, *ὧδε γένους*, af saadan Herkomst, *Eur.*; — *b)* efterhom. om Stedet, som *δεῦρο*, herhid, her. — *ᾤδεε*, 3 *sing. imf. act.* af *οἰδέω*, *Od.* — *ᾠδεῖον*, *τό*, Odeum, en offentlig Bygning i Athenen, egentlig til musikalske Øvelser, men brugtes ogs. til offentlige Forhandlinger; *ἐν τῷ ᾠδείῳ τὰ ἄλφιτα διεμετροῦντο*, *Dem.*; af — *ᾠδή*, *ἡ*, *ctr.* f. *ἀοιδή*, af *ἀείδω*, *ᾄδω*, Ode, Sang, Digt; 2) Sang, Stemme.

ὡδί, *att.* forstærk. f. *ὧδε*. — *ᾠδικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, (*ᾠδή*), hørende el. skikket til at synge, som synger gierne el. smukt. — *ὠδίν*, *ἡ*, see u. *ὠδίς*. — **ὠδινάω*, = *ὠδίνω*, LXX; df. — *ὠδίνημα*, *τό*, o. *ὠδίνησις*, *ἡ*, = *ὠδίς*; — *ὠδινηρός*, 3, *adv.* -*ρῶς*, forbunden med Veer el. Smerter, *inc.*; o. — *ὠδίνω* [ῑ], *f.* *ἰνῶ*, har Fødselsveer, føder med Smerte; alm. føder; *Il.* 11, 269; 2) alm. føler heftig Smerte; *ὠδίνων ὀδύνῃσι*, *Od.* 9, 415; 3) *transl.* *c. inf.*, gaaer frugtsommelig med noget, har noget for; *ὠδίνειν εἴς τι*, at længes smerteligen efter noget; af — *ὠδίς*, *ῖνος*, *ἡ*, Fødselssmerte, sædv. *in pl.* Veer, *Il.*; alm. Føden, Fødsel; ogs. det Fødte; *b)* *transl.*, hvad der frembringes med megen Møie og Anstrængelse, ogs. om Aandsarbeider; *c)* enhver heftig Smerte; *nomin.* *ὠδίν*, *inus.* el. dog slet; (*ὠδίς* er besl. m. *δύη*, *ὀδύνη*, *ὀδύρομαι*).

ᾠδοποιός, 2, (*ᾠδή*, *ποιέω*), som gior el. digter Sange. — *ᾠδός*, *ὁ*, (*ctr.* f. *ἀοιδός*, af *ἀείδω*, *ᾄδω*), en Sanger; *περὶ τὸν ᾠδὸν ὄρνιθα*, ved Hanegal, *Poll.*; 2) det Bæger, hvortil man sang Skolion, *Athen.* — *ὠδυσσίη*, *ἡ*, o. *ὤδυσις*, *ἡ*, (*ὀδύω*, *ὀδύσσομαι*), Vrede, Harme, Utilfredshed. — *ὠδώδει*, *poët.* f. *ὀδώδει*, 3 *sing. plqupf.* til *ὄζω*. — *ὠέ*, Udraab i Smerte, Vee! lat. *ohe!* — *ᾤεον*, *τό*, *poët.* f. *ὤϊον*, *ᾠόν*, et Æg. — *ὤζω*, raaber O! (i Forundring); df. *ὠγμός*; (af *ὦ*, ligesom *οἰζω* af *οἰ*). — *ὠή*, Udraab, hvormed man kalder paa nogen, Hei! Heida! lat. *ohe! heus!* (formet som *τιή*).

ὤθεσκε, *ep.* o. *jon.* 3 *impf.* af *ὠθέω*, *Od.* — *ὠθέω*, *impf.* *ἐώθουν*, *f.* *ὠθήσω*, o. *ὤσω*, *aor.* *ἔωσα*, 3 *ep.* *ὤσασκε* *Od.* 11, 599, *pf. pass.* *ἔωσμαι*, *aor.* *ἐώσθην*, *etc.*, *att.* altid m. *augm. syllab.*, som *Hom.* har alene *Il.* 16, 410; ogs. bruger han *aor. med.* *ὤσατο*, *ὤσασθαι*, *etc.*, altid m. *act.* Bem.; — støder, driver, trænger afsted el. bort; *ὦσεν ἀφ' ἵππων*, stødte, kastede ned fra Vognen, *Il.*; *in med.*, at trænge sig el. at styrte voldsomt frem; *ὠθεῖσθαι εἴσω*, at trænge sig ind, *Herod.*; ogs. om Flere: at trykke hverandre i Indgangen, *Xen.*; *pass.*, *εἰς τοὺς ἀσεβεῖς ὠσθῆναι διὰ τὴν πονηρίαν τοῦ βίου*, at blive nedstødt i deres Classe, *Dem.*; df. — *ὤθησις*, *ἡ*, = *ὠθισις*.

ὠθίζω, = *ὠθέω*; *in med.* ogs. *transl.*, *ὠθιζομένων δ' αὐτῶν*, medens de vare i Ordstrid, medens de trættedes, *Herod.* 3, 76, jf. *ὠθισμός*; *ὠθίζεσθαι εἴς τινα*, at styrte el. kaste sig over nogen; df. — *ὤθισις*, *ἡ*, o. *ὠθισμός*, *ὁ*, Støden, Trængen, Trængsel; bes. i Slaget: de Kæmpendes voldsomme Sammenstød, *Herod.*; *transl.*, *ὠθισμὸς λόγων*, heftig Ordstrid, *id.* — *ὤθω*, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af *ὠθέω*. — *ὠΐα*, *ἡ*, = *ᾠα*. — *ὠΐγνυντο*, *ep.* f. *ᾠγνυντο*, 3 *pl. impf. pass.* til *οἴγνυμι*, *Il.* — *ὠΐετο*, *ep.* f. *ᾤετο*, 3 *impf.* af *οἴομαι*, *Od.* — *ὤϊξαν*, *ὤϊξε(ν)*, *ep.* f. *ᾦξαν*, *ᾦξε(ν)*, 3 *pl.* o. *sing. aor.* 1 *act.* af *οἴγνυμι*. — *ὤϊον*, *τό*, som *ᾠόν*, et Æg. — *ὠΐσθην*, *aor.* 1 til *οἴομαι*, *Od.*

ὦκα, *adv. poët.* til *ὠκύς*, hurtigen, rask, ilende, *Hom.*; (formet som *τάχα* af *ταχύς*). — *ὠκαλέος*, 3, sild. *ep.* f. *ὠκύς*. — *ὠκέα*, *jon.* o. *ep.* f. *ὠκεῖα*, *fem.* af *ὠκύς*, *Hom.* — **Ὠκεάνειος*, 2, nedstammende fra, hørende til Okeanos; 2) af el. fra Oceanet; — *Ὠκεανηΐάς*, *άδος*, o. *Ὠκεανηΐς*, *ΐδος*, *ἡ*, bes. *fem. ep.* til frgd.; — *Ὠκεανίνη*, *ἡ*, Datter af Okeanos, *Hes.*; df. en Oceannymphe; (formet af *Ὠκεανός*, som *Ny-*

ρηΐνη af Νηρεύς); — Ὠκεανίτης, ου, ὁ, *fem.* Ὠκεανῖτις, ιδος, ἡ, ogs. Ὠκεανίς, ἰδος, ἡ, *Pind.*, Søn, Datter af Okeanos; 2) af, fra, i Oceanet; o. — ὠκεανόνδε, *adv.*, til el. hen paa Oceanet, *Hom. Merc.*; – (af flgd.).

Ὠκεανός, οῦ, ὁ, Okeanos, efter *Hes. Theog.* 133, Søn af Uranos o. Gæa; Vandenes Stamfader, og ved Tethys Fader til Floderne, *ib.* 337, flgd.; ogs. (fordi man tænkte sig Vandet som Urelement), heder han θεῶν γένεσις, *Il.* 14, 201, jf. *ib.* 246; – sædv. er Okeanos h. *Hom.* den Strøm, der omflyder og begrændser Jordskiven, og heder derfor ἀκαλαῤῥείτης, ἀψόῤῥοος, βαθύῤῥοος, ogs. *absol.* ποταμός, jf. *Il.* 20, 7; sild. er ὠκεανός, det store Verdenshav, Oceanet, *oppon.* d. indre el. middellandske Hav, θάλασσα, πόντος; – (rimel. af ὠκύς o. νάω, den Hurtigflydende; jf. ogs. Ὠγήν, Ὠγύγης).

ὠκέως, *adv.* af ὠκύς, *Pind.* — ὠκήεις, εσσα, εν, sild. *poët.* f. ὠκύς. — ὠκίμινος, 3, giort af ὤκιμον; o. — ὠκιμοειδής, 2, *ctr.* ὠκιμώδης, 2, (εἶδος), som ligner Planten ὤκιμον; af — ὤκιμον, τό, etslags Kryderplante, Basilieurt. — ὤκινον, τό, etslags Foderurt, rimel. Kløver. — ὤκιστος, 3, o. ὠκίων, ονος, 2, *superl.* o. *compar. irr.* til ὠκύς, *Il.*; *neutr. pl.* ὤκιστα som *adv.*, paa det hurtigste, meget hurtigen, *Od.* — *ὠκύαλος, 2, (ἅλς), ilende over Havet, om Skibe, *Hom.*; sild. alm. f. ὠκύς, hurtig, heftig; — ὠκυβόλος, 2, (βάλλω), som kaster, skyder, træffer hurtigen, *Soph.*; — ὠκυδήκτωρ, ορος, ὁ, (δάκνω), som bider, gnaver skarpt el. heftigen; — ὠκυδίδακτος, 2, (διδάσκω), som lærer el. læres hurtigen; — ὠκυδίνητος [ῑ], 2, (δινέω), som hvirvler, dreier, vender sig hurtigen, ἅμιλλαι, *Pind.*; — ὠκυδρόμας, ου, ὁ, = ὠκυδρόμος; o. — ὠκυδρομέω, er – ὠκυδρόμος, 2, (δραμεῖν, τρέχω), som løber hurtigt; – (af ὠκύς).

*ὠκυεπής, 2, (ἔπος), som taler hurtigt; — ὠκύθοος, 2, (θέω), som løber el. voxer hurtigt; — ὠκυλόχεια, ἡ, (λοχεύω), som befordrer hurtig el. let Fødsel, *Orph.*; — ὠκυμάχος, 2, (μάχομαι), som kæmper hurtigt; — ὠκύμολος, 2, (μολεῖν), som gaaer hurtigt; — ὠκύμορος, 2, (μόρος), som døer hurtigt el. tidligen; 2) *act.*, som bringer en hurtig Død, ἰοί, *Il.*; — ὠκύνοος, 2, (νόος), som iagttager el. bemærker hurtigen; — ὠκυπέδῑλος, 2, (πέδιλον), med hurtige Sandaler el. Fødder; — ὠκυπέτης, ου, ὁ, *Il.*, sild. ogs. ὠκυπετής, 2, m. bes. *fem. poët.* ὠκυπέτεια, ἡ, (πέτομαι), som flyver el. løber hurtigt; — ὠκύπλᾰνος, 2, (πλάνη), omflakkende hurtigt, *Eur.*; o. — ὠκύπλοος, 2, (πλέω), seilende hurtigt; – (af ὠκύς).

*ὠκυποδέω, er – ὠκυπόδης, ου, ὁ, *poët.* f. ὠκύπους; — ὠκύποινος, 2, (ποινή), som hævner el. straffer hurtigt, *Æsch.*; — ὠκυπομπός, 2, (πέμπω), som sender, fører, bringer hurtigt afsted, ναῦς, *Eur.*; — ὠκυπορέω, er – ὠκύπορος, 2, (πόρος), som gaaer el. reiser hurtigt, h. *Hom.* om Skibe; — ὠκύπος, 2, sild. Biform, f. – ὠκύπους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, med hurtige Fødder, rapfødet, h. *Hom.* om Haren; ὠκύπτερος, 2, (πτερόν), med hurtige Vinger, som flyver hurtigt, ἴρηξ, *Il.*; τὰ ὠκύπτερα, de lange Fiædre i Vingen; o. — ὠκυρόης, ου, ὁ, *Ap. Rh.*, f. – ὠκύροος, 2, ποταμός, *Il.*, *poët.* f. – ὠκύῤῥοος, 2, (ῥόος, ῥέω), flydende hurtigt; – (af flgd.).

†ὠκύς, εῖα, ύ, *fem. ep.* o. *jon.* ὠκέᾰ, *Hom.*, *adv.* ὠκέως, *Pind.*, ὦκα, *Hom.*, hurtig, hastig, ilende, rask; ὠκέα Ἶρις, *Hom.*; ὠκύτεραι φρένες, *Pind.*; ogs. om Skibe, Pile, o. dl.; sild. ogs. om Sandserne, som ὀξύς, skarp, τῇ ἀκοῇ, *Æl.*; *compar.* o. *superl.* ὠκύτερος, -τατος, o. *irr.* ὠκίων, hvf. *ocior*, *ocius*, ὤκιστος; (besl. m. ὀξύς, ἀκή, *acer*); df. — ὠκύσκοπος, 2, (σκοπός, σκοπέω), som seer, sigter, træffer hurtigt el. skarpt; — ὠκύτης, ητος, ἡ, Hurtighed, Raskhed, *Pind.*; o. — ὠκυτόκειος, o. -τόκιος, 2, som befordrer en hurtig Fødsel; τὸ ὠκυτόκειον, *sc.* φάρμακον, Middel dertil; o. – ὠκύτοκος, 2, = frgd., *Soph.*; τὸ ὠκύτοκον, let Fødsel, *Herod.*; 2) *pass.*, ὠκύτοκος, hurtigt el. let født.

ὦλαξ, ακος, ἡ, *dor.* f. αὖλαξ, jf. ogs. ὦλξ. — ὠλεκρανίζω, støder med Albuen; af — ὠλέκρανον, τό, egentl. f. ὠλένης κρᾶνον, den fremragende Knokkel paa den boiede Albue, som ἀγκῶνος κεφαλή, *Od.* 14, 494; *dor.* κύβιτον, hvf. *cubitus*; h. *Ar.* ogs. ὀλέκρανον; af — †ὠλένη, ἡ, som ἀγκών o. πῆχυς, Albue; 2) en Armfuld, som ἀγκαλίς; df. — ὠλένιος, 3, i, paa Albuerne el. Armene; — ὠλενίς, ίδος, ἡ, = ὠλένη, Bem. 2; o. — ὠλενίτης, ου, ὁ, *fem.* -νῖτις, ιδος, ἡ, hørende til Albuerne. — ὤλεσα, *aor.* 1 *act.* til ὄλλυμι.

*ὠλεσίβωλος, 2, (βῶλος), som knuser Jordklumper; — ὠλεσίθῡμος, 2, (θυμός), som fordærver Sielen el. Aanden; — ὠλεσίκαρπος, 2, (καρπός), som fordærver el. taber Frugten, ἰτέα, *Od.*; df. alm. ufrugtbar; — ὠλεσίοικος, 2, (οἶκος), fordærvende Hu-

set, Familien, Formuen, *Æsch.*; o. — ὠλεσίτεκνος, 2, (τέκνον), fordærvende el. dræbende Børnene; – (af ὄλλυμι). — ὤλετο, 3 *sing. aor.* 2 *med.* til ὄλλυμι, *Hom.* — ὠλήν, ένος, ὁ, sield. Biform til ὠλένη. — ὤλισθησα, sild. Form af *aor.* 1 *act.* til ὀλισθαίνω. — ὦλλοι, ved Krasis f. οἱ ἄλλοι, *Herod.* — ὦλξ, ἡ, *poët.* f. ὦλαξ, αὖλαξ, sædv. alene *in acc.* ὦλκα, *Hom.*

ὠμάδιος, 3, 1) (ὦμος), paa Skulderen el. Skuldrene; 2) (ὠμός), som *epith.* til Dionysos, = ὠμοφάγος, fordi man paa nogle Steder offrede ham Mennesker. — ὠμαδίς, o. ὠμαδόν, *adv.*, (ὦμος), paa Skulderen el. Skuldrene. — ὠμαμπέλινος, 2, (ὠμός, ἄμπελος), af Farve som frisk Viinløv. — ὠμαχθής, 2, (ὦμος, ἄχθος), trykkende Skuldrene. — ὦμες, *dor.* f. ὦμεν, 1 *pl. conj. præs.* af εἰμί. — ὠμήλυσις, ἡ, egentl. f. ὠμὴ ἤλυσις, grovt Meel af uristet Sæd, bes. til Omslag. — ὠμηστήρ, ῆρος, ὁ, = flgd. — ὠμηστής, οῦ, ὁ, (ὠμός, ἐσθίω), som spiser raat Kiød, οἰωνοί, κύνες, ἰχθῦς, *Hom.*; alm. vild, grusom, umenneskelig, ἀνήρ, *Il.*

ὠμία, ἡ, = ὦμος, LXX. — ὠμιαῖος, 3, af el. paa Skulderen; — ὠμίας, ου, ὁ, bredskuldret, *gramm.*; o. — ὠμίζω, lægger paa (en andens) Skuldre; *in med.*, tager (selv) paa Skulderen; (af ὦμος). — ὤμιλλα, ἡ, en Leg, hvori man søger at bringe en andens Indsats (Nødder, o. dl.) ud af Kredsen; εἰς ὤμιλλαν παίζειν, at lege denne Leg, *Poll.*; (rimel. af ὁμιλία, el. af ἅμιλλα). — ὤμιον, τό, *dim.* af ὦμος. — ὠμίστης, ου, ὁ, (ὠμίζω), en Lastdrager. — ὠμμένος, *part. pf. pass.* til ὀράω, *Arist.*

*ὠμοβόειος, 3, ogs. 2, -βόεος, o. -βοΐνος, 3, *Herod.*, o. -βόϊος, 2, af raa el. ugarvet Oxehud; ἡ ὠμοβοέη, *sc.* δορά, en raa Oxehud, *Herod.*; τὸ ὠμοβόειον, *sc.* κρέας, Oxekiød, *poët.*; o. – ὠμοβοεύς, έως, ὁ, giort af raa Oxehud; (af βοῦς); — ὠμοβορεύς, έως, ὁ, o. ὠμοβόρος, 2, (βορά), = flgd.; — ὠμοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, som spiser Raat, bes. raat Kiød; o. – ὠμόβρωτος, 2, som er spiist el. opædt raa; 2) *act.* = frgd., *Eur.*; (af βιβρώσκω); — ὠμοβύρσινος, 3, o. ὠμόβυρσος, 2, (βύρσα), giort af raat Skind; o. — ὠμογέρων, οντος, ὁ, ἡ, (γέρων), *a)* i en frisk og kraftig Alderdom, frisk og munter Olding, *Il.* 23, 791; jf. *Virg. Æn.* 6, 304; *b)* som er Olding for Tiden; jf. *Od.* 15, 357; – (af ὠμός).

*ὠμοδακής, 2, (δάκνω), ophidset til Vildhed; ὠμοδ. θυμός, vild Lidenskab, *Æsch.*; — ὠμοδέψητος, 2, (δεψέω), som er garvet raa; — ὠμόδροπος, 2, (δρέπω), som er plukket raa el. umoden; νόμιμα ὠμόδρ., denne Krigens Ret imod Moer, *Æsch.*; — ὠμοθετέω, (τίθημι), lægger raae Kiødstykker af Offerdyret paa de opstablede og med Fedthud (δημός) bedækkede Laarbeen, og indvier saaledes Offeret til Guderne, *Hom.*; ogs. *in med.*, *Od.* 14, 427; sild. alm. bringer et Slagtoffer, offrer, *Ap. Rh.*; — ὠμόθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ), med raae el. vilde Haar; o. — ὠμόθυμος, 2, (θυμός), med raat el. haardt Gemyt, grusom, *Soph.* – (af ὠμός); — ὤμοι, efter nogle ὤμοι, ogs. ᾤμοι, see u. ὤ.

ὠμοίδης, ου, ὁ, (οἰδάω), med hovne el. høie Skuldre; o. — ὠμο-κοτύλη, ἡ, Skulderledet, sædv. ἐντύπωσις; (af ὦμος). — ὠμοκρατής, 2, (κράτος), *Soph. Aj.* 205, enten af ὠμός, med skrækkelige Lidelser, el. af ὦμος, med stærke Skuldre, bredskuldret. — ὠμο-κυδιάω, (ὦμος), bryster mig med Skuldrene. — ὠμόλινον, τό, (ὠμός, λίνον), raa, uristet (o. stærk) Hør, *linum crudum*; det deraf giorte stærke Lerred; df. — ὠμόλινος, 2, giort af uristet Hør el. af stærkt Lerred. — ὡμολογημένως, *adv. part. pf. pass.* af ὁμολογέω, efter Overeenskomst el. Indrømmelse, uden Modsigelse. — ὠμόομαι, (ὠμός), er el. bliver raa, *crudesco*.

ὠμο-πλάτη, ἡ, Skulderblad; af — ὦμος, ὁ, Skulderen, *humerus*, *Hom.*; (skal være af οἴω, *inus.*, f. φέρω, bærer). — ὠμός, 3, *adv.* ὠμῶς, raa, ukogt; κρέα ὠμά, raat Kiød, *Hom.*; ὠμὸν καταφαγεῖν τινά, o. ὠμοῦ ἐσθίειν τινός, at æde nogen levende, at udøve den største Grusomhed imod nogen; 2) umoden, utidig, (om Frugter); ὠμὸν γῆρας, tidlig Alderdom, at ældes før Tiden; ὠμὸς τοκός, for tidlig Nedkomst; 3) *transl.*, raa, vild, udannet, grusom. — ὤμοσα, *aor.* 1 *act.* til ὄμνυμι. — ὠμοσιτία, ἡ, at nyde raae Spiser; af — ὠμόσιτος, 2, (σῖτος), som spiser Raat; df. sild. grusom, ogs. om Dyrene, *Æsch.*; 2) *pass.*, som spises raa; o. — ὠμοσπάρακτος, 3, (σπαράσσω), som sønderrives raa, *Ar.*; (af ὠμός).

*ὠμοτάριχον, τό, o. -τάριχος, ὁ, (τάριχος), det nedsaltede Halsstykke af Fisken πηλαμύς; — ὠμότης, ητος, ἡ, Raahed; bes. *a)* ukogt el. umoden Tilstand; Haardhed, Ufordøielighed; ogs. Mangel paa Fordøielse; *b)* *transl.*, Vildhed, Haardhed, Grusomhed; — ὠμοτοκέω, er – ὠμοτόκος, 2, (τίκτω), som føder utidig el. umoden Livsfrugt, som aborterer; – denne Handling, ὠμοτοκία, ἡ; — ὠμοτόμος, 2, (τέμνω), som skærer, afskærer raa el. umoden; 2)

pass., ὠμότομος, 2, som er skaaren, afskaaren raa el. umoden; — ὠμοτρῐβής, 2, (τρίβω), som rives, males, stødes raa el. umoden; ὠμοτρ. ἔλαιον, Olie af umodne Oliver; o. — ὠμο-τύραννος, ὁ, grusom Tyran, LXX.; - (af ὠμός).

*ὠμοϋπνος, 2, (ὕπνος), halv i Søvne; — ὠμοφᾰγέω, er - ὠμοφάγος, (φαγεῖν), som spiser Raat, bes. raat Kiød, λέοντες, λύκοι, θῶες, *Il.*; - denne Handling, ὠμοφαγία, ἡ; o. — ὠμοφάγος, 2, see u. ὠμοφαγέω; 2) *pass.*, ὠμόφαγος, 2, spiist el. til at spise raa, *Eur.*; - (af ὠμός). — ὠμοφορέω, er - ὠμοφόρος, 2, (ὦμος, φέρω), som bærer paa Skuldrene. — ὠμοφρόνως, *adv.* af ὠμόφρων, ονος, 2, (φρήν), som ὠμόθυμος, med raa, vild, grusom Tænkemaade; *transl.*, ὠμόφρ. σίδηρος, *Trag.*; o. — ὠμο-χάραξ, ᾰκος, ὁ, ogs. ἡ, raa, frisk, uafbarket Viinpæl; - (af ὠμός). — ᾤμωξε, 3 *aor.* 1 af οἰμώζω, *Hom.*

ὦν, *jon.* o. *dor.* f. οὖν, derfor, altsaa; findes h. *Herod.* ofte ved Tmesis indskudt imellem Verbet og dets Præposition, *ex.* ἀπ᾽ ὦν ἔδωκαν, πρὸς ὦν ἔθηκαν, o. dl., i hvilket Fald ὦν staaer uden Eftertryk el. tilkiendegiver alene den ene Handlings Følge paa den anden. — ὦνα, ὦναξ, *poët.* o. *jon. ctr.* f. ὦ ἄνα, ὦ ἄναξ. — ὠνάμην, *aor. med.* til ὀνίνημι, 3 *sing.* ὤνατο, *Il.*; — ὤνεμος, *dor. ctr.* f. ὁ ἄνεμος. — ὠνέομαι, *f.* ήσομαι, sædv. m. *augm. syll.* ἐωνούμην, kiøber; ὠνευμένοισι πωλέειν, at sælge til de Kiøbende, *Herod.*; ogs. tilkiøber mig, forpagter, bes. Oppebørseler af de offentlige Indkomster; τὴν πεντηκόστην τοῦ σίτου ἐωνημένος, *Dem.*; f. *aor.* ἐωνησάμην, *etc.*, bruges hellere *att.* ἐπριάμην, πρίασθαι; 2) sælger, byder til Salg, *inc.*; af — ὠνή, ἡ, Kiøben, Kiøb, Indkiøb; ὠνῇ τε καὶ πρήσει χρέωνται, *Herod.* 1, 153; 2) Løskiøben; 3) det Kiøbtes Priis el. Værdi; 4) den Ting, som kiøbes el. forpagtes; (Afledn. s. u. ὦνος).

ὠνήθην, ὠνήμην, ὤνησα, see u. ὀνίνημι. — *ὤνημα, τό, det Kiøbte; Kiøb; — ὠνησείω, o. ὠνητιάω, *desid.*, har Lyst til at kiøbe, vilde gierne kiøbe; — ὤνησις, ἡ, Kiøben; — ὠνητής, οῦ, ὁ, en Kiøber, en Forpagter, en Entrepreneur; — ὠνητικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at kiøbe; — ὠνητός, 3, ogs. 2, *Eur.*, *adject. verb.*, kiøbt, indkiøbt; til at kiøbe, til fals; o. — ὠνήτωρ, ορος, ὁ, sild. o. sield. f. ὠνητής; - (af ὠνέομαι). — ὤνθρωπε, *ctr.* f. ὦ ἄνθρωπε. — ὤνθρωποι, *ctr.* f. οἱ ἄνθρωποι.

ὤνιος, 3, ogs. 2, (ὦνος), til at kiøbe, til fals, ἵππος, *Xen.*; τὰ ὤνια, Torvevarer, bes. Fødemidler, *annona*, *id.*; ὥσπερ ἐς ὤνιον ἐλθών, som naar man er kommen til Torvs, *Theogn.* — ὤνομα, τό, *æol.* f. ὄνομα. — ὠνομάδαται, *jon.* f. ὠνομασμένοι εἰσίν, 3 *pl. pf. pass.* af ὀνομάζω. — ὠνομασμένως, *adv. part. pf. pass.* af ὀνομάζω, navnligen. — ὦνος, ὁ, Priis, Værdi, Betaling, τινός, for noget; 2) som ὠνή, Kiøb, Kiøben, Indkiøben; ἐπείγετε δ᾽ ὦνον ὁδαίων, *Od.* 15, 445; 3) Varer, Handelsvarer; (af ὄνος, *onus*, Last, Vare, Fragt; besl. m. *venum*, *vendo*). — ὤξ, *s.* ὦξ, *dor. ctr.* f. ὁ ἔξ. — ᾦξε, 3 *aor.* 1 *act.* til οἴγνυμι, *Il.*

*ὠοβρᾰχής, 2, (βρέχω), blodgiort i Æggehvide; — ὠόγαλα, ακτος, τό, (γάλα), Æggemelk; — ὠογενής, 2, (γένος), avlet el. opstaaen af et Æg; — ὠοειδής, 2, (εἶδος), ægformet, ægrund, oval; o. — ὠοθεσία, ἡ, (θέσις, τίθημι), at sætte Æg paa Bordet; af — ὠόν, τό, *poët.* ogs. ὤεον, o. ὤϊον, *ovum*, Æg; ὠὸν ἅπας γέγονεν, aldeles glat, skaldet som et Æg, *Anal.* — ὠόπ, ogs. ὠὸπ ὄπ, h. *Ar.* opmuntrende Tilraab til Rorskarle og Matroser. — *ὠοπώλης, ου, ὁ, *fem.* -πῶλις, ιδος, ἡ, (πωλέω), som sælger Æg; — ὠοσκοπία, ἡ, (σκοπέω), at beskue Æggene for at spaae deraf; df. - ὠοσκοπικά, τά, et (Orpheus tillagt) Skrift over denne Kunst; o. — ὠοσκύφιον, τό, (σκύφος), ægformet el. ovalt Bæger med dobbelt Bund, *Athen.*; (af ὠόν).

*ὠοτοκεύς, έως, ὁ, *poët.* f. ὠοτόκος; — ὠοτοκέω, er - ὠοτόκος, 2, (τίκτω), som lægger Æg; df. - ὠοτοκία, at lægge Æg; — ὠοφαγέω, (φαγεῖν), spiser Æg; — ὠοφόρος, 2, (φέρω), som fører, bringer el. giver Æg; o. — ὠοφυλακέω, o. -φυλακτέω, (φυλάσσω), vogter el. bevogter Æg; - (af ὠόν). — ὠπάζομαι, o. ὠπάομαι, (ὤψ, ὠπή), seer, skuer, *Opp.* — ὦπερ, *adv. dor.* f. οὔπερ, hvor, *Opp.* — ὠπή, ἡ, (ὤψ), Blik, Skue, Udseende, *Ap. Rh.* — ὤπιον, τό, *dim.* af ὤψ. — Ὦπις, ἡ, *dor.* f. Οὖπις, *epith.* til Artemis, *Call.* — ὦπολλον, ved Aphæresis f. ὦ Ἄπολλον. — ὡπόλλων, ved Krasis f. ὁ Ἀπόλλων. — ὦπται, 3 *pf. pass.*, o. ὄπωπα, *pf.* 2 til ὁράω.

ὦρ, ἡ, *ctr.* f. ὄαρ, df. *dat. pl.* ὤρεσσιν f. ὀάρεσσιν, *Il.* 5, 486. — ὥρα, ἡ, *jon.* ὥρη, 1) en bestemt Tid, bes. ethvert ved Naturens Orden bestemt Tidsrum; df. - *a)* Aarstiden; oftest εἴαρος ὥρη, ogs. ὥρη εἰαρινή, *Hom.*, *att.* ἦρος ὥρα, som ἔαρ, Foraaret; θέρεος ὥρη, *Hes.*, Sommeren; ogs. ὥρᾳ ἔτους f. τῷ θέρει, om Sommeren, *Thuc.* 2, 52; χείματος ὥρη, *Hes.*, ὥρη χειμερίη, *Od.*, Vinter; ὧραι ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν, Aarstiderne, *Plat.*; sild. ogs. Aaret; ἐν τῇ πέρυσιν ὥρᾳ, i forrige

Aar, *Dem.*; – b) alm. enhver bestemt Tid, *ex.* i Maaneden, *Xen. M. S.* 4, 7, 4, af Dagen, ogs. af Natten; ἥλιος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας – σαφηνίζει; ἄστρα – ἡμῖν τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς ἐμφανίζει, *ib.* 4, 3, 4; – c) Aarstidens el. Sommerens Frembringelser, *ex.* ἕως θέρος ἦν, ἀπὸ – τῆς ὥρας ἐτρέφοντο, *Xen. Hell.* 2, 1, 1; — 2) som καιρός, den rette, beqvemme, passende Tid, τινός, til noget, ἀρότου, ἀμήτου, *Hes.*, μύθων, ὕπνου, *Od.*, ogs. *c. inf.*, el. m. *acc. c. inf.*, *ib.*; ὥρα ἂν εἴη σοι, *c. inf.*, da var det Tid for dig, da burde du, *Xen.*; df. – a) en vis Tid, bes. den kraftfuldeste, meest blomstrende Deel af Menneskets Levealder; ἐς γάμου ὥρην ἀπικέσθαι, *Herod.*, εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἥκειν, *Plat.*, at være fuldvoxen, giftefærdig: om en Mø, jf. ὡραῖος; – b) alm. Skionhed, Ynde, kraftfuld og blomstrende Tilstand; τῶν τὰ σώματα πρὸς ὥραν εὖ πεφυκότων, *Xen. M. S.* 4, 1, 2; ὥρα δένδρων, Modenhed, *Æsch.*; — 3) Ὧραι, αἱ, Horaerne, Tidens el. Timernes Gudinder, der give Aarstidernes Frembringelser og Menneskenes Arbeider Velsignelse og Modenhed tilligemed Skionhed og Ynde, hvorfor de sædv. ere i Chariternes Selskab; *Pind. Nem.* 8, 1, ogs. Ὧρα ποτνία, *in sing.*; – i *Il.*, *ex.* 5, 749, aabne og lukke de Himmelens Skyporte; ogs. ere de Gudernes, bes. Aphrodites Tienerinder; efter *Hes. Theog.* 903, ere de Døttre af Zeus og Themis, og hede Eunomia, Dike o. Eirene.

ὥρα, ἡ, *jon.* ὥρη, *cura*, Sorg, Omsorg, Forsorg, Hensyn, *Hes.*; ὤρην ἔχειν s. ποιεῖσθαί τινος, at bære Omsorg for noget, *Herod.*; τῆς οὐδεμίη ἔσται ὤρη ἀπολλυμένης, som gierne kan omkomme, hvorved der ikke vil tabes meget, *Herod.* 3, 155; (besl. m. οὖρος, Opsynsmand, df. *cura, etc.*). — ὡραία, ἡ, see u. ὡραῖος, — ὡραΐζω, (ὥρα, Bem. 2, b), smykker, pynter, pudser; *in med.*, a) er smuk, blomstrer; b) smykker el. pynter mig; c) gior mig til, bryster mig. — *ὡραιοδώτης, ου, ὁ, (δίδωμι), som giver Skionhed; — ὡραιοκόμος, 2, (κομέω), som bærer Omsorg for Pynten, som beskæftiger sig dermed; — ὡραιόμορφος, 2, (μορφή), med skion Gestalt el. Skabning; — ὡραιοπολέω, omgaaes med de Skionne; o. — ὡραιοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger modne Sommerfrugter; 2) som sælger el. driver Handel med sin Skionhed; 3) = ταριχοπώλης, jf. ὡραῖος, Bem. 1, c; – (af flgd.).

ὡραῖος, 3, (ὥρα), hvad en bestemt Tid, bes. Aarstiden bringer med sig og modner; ὡραῖοι καρποί, τὰ ὡραῖα, ogs. τρωκτὰ ὡραῖα, Frugter, som Aarstiden modner, Sommerfrugter, *fructus hornotini s. horæi*; βίος s. βίοτος ὡραῖος, Underholdning deraf, *Hes. Op.* 32, 309; – b) ἡ ὡραία, *sc.* ὥρα, egentl. den Aarstid, da Frugterne modnes; ogs. den gode el. sunkte Aarstid; df. τὴν μὲν ὡραίην, *Herod.* 4, 28, om Foraaret, *oppon.* τὸ δὲ θέρος; – c) som skeer el. foretages i den rette Aarstid el. med gunstigt Veir, m. ἄροτος, ἔργον, πλόος, *Hes.*; εἰ ὡραῖον εἴη, om Veiret tillod det; τάριχος ὡραῖον, som er nedsaltet i rette Tid; — 2) *transl.*, ofte om Mennesker: som er i sin Alders høieste Blomstren og Kraft, ungdommelig skion og kraftfuld; ὡραῖος ἐὼν καὶ καλός, *Pind. Ol.* 9, 141; ὡραῖος ἀνδρῷ – ὁμιλεῖ, *Xen.*; – b) som er moden til en vis Bestemmelse; παρθένος ὡραία ἀνδρὸς s. γάμου, giftefærdig, *Herod.*; ὡραῖος ὢν ἀποθνήσκει, i en moden el. høi Alder, *Plut.*; ἐν ὡραίῳ ἵσταμαι βίῳ, er moden til at døe, *Eur.*; – c) ὡραίων τυχεῖν, f. νομίμων τυχεῖν, at nyde den vedbørlige Ære, *Eur.*

ὡραιότης, ητος, ἡ, (ὡραῖος), Aarsfrugternes Modenhed; 2) *transl.*, blomstrende Ungdom, Ungdomskraft og Skionhed; alm. Skionhed; καλάτε κἀγαθὰ – οὐ διὰ τὰς ὡραιότητας, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀρετάς, *Xen.* — ὡραϊσμός, ὁ, at smykke el. pynte sig; 2) Smykke, Pynt; o. — ὡραϊστής, οῦ, ὁ, som smykker el. pynter sig, som giør sig til af sin Skionhed, en Laps; (af ὡραΐζω). — ὡραίω, see u. ὡρεύω. — ὡρακιάω, f. άσω, *Ar.*, ogs. ὡρακίζω, falder i Afmagt; (skrives af nogle ὡρακιάω m. Afledn. af ὠχριάω). — ὡρανός, ὁ, *dor.* f. οὐρανός. — ὥρασι(ν), *adv.*, (ὥρα), til rette Tid; (forbedret Læsemaade, *Ar. Lys.* 391).

ὡρεῖον, τό, (ὥρα), Sted, hvor modne Sommerfrugter forvares, Lade, Magazin, o. dl., lat. *horreum*. — ὡρειτρόφος, 2, ogs. ὡρεσίτροφος, *poët.* f. ὀρειτρόφος, *etc.* — ὥρες, see u. ὤρ. — ὡρεσίδουπος, 2, (ὄρος, δουπέω), *poët.* f. ὀρεσίδ., som larmer paa Biergene. — ὡρεσιδώτης, ου, ὁ, (ὥρα, δίδωμι), som bringer Aarstiderne, el. som giver modne Frugter, *epith.* til Apollo, *Anal.* — ὥρεσιν, see u. ὤρ. — ὤρετο, 3 *sing. aor.* 2 *med.* til ὄρνυμι. — ὡρεύω, ogs. ὡρέω, (ὥρα), besorger, har Opsyn med el. Omsorg for noget, ἔργα, *Hes. Theog.* 903, hvor man for læste ὡραίουσι. — ὤρη, ἡ, o. ὤρη, ἡ, *jon.* f. ὥρα, ὡρᾶ. — ὡρηφόρος, 2, (ὥρα, φέρω), som bringer Aarstiderne el. deres modne Frugter, *epith.* til Demeter, *Hom. Cer.*

ὡριαίνομαι, = ὡραΐζομαι. — ὡριαῖος, 3, (ὥρα), en Time lang. — ὡριάς, άδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til ὥριος. — ὡρίζω, *ctr.* f. ὀαρίζω; Df. ὡρίζεσκον som *imp. jon.*, *Hom. Merc.*

58. — *ὡρικός*, 3, *adv. -κῶς*, (ὥρα), moden; *b)* til rette Tid, paa rette Tid, paa rette Sted; — πυνθάνει γὰρ ὡρικῶς, du sporger rigtigen el. betimeligen, *Ar. Plut.* 963; *c)* i den blomstrende Alder, kraftfuld og skion. — *ὡριμάζω*, modner, sild.; af — *ὥριμος*, 2, (ὥρα), *poët.* f. ὡραῖος, moden, sild.; df. — *ὡριμότης*, ητος, ἡ, Modenhed, sild.

ὡριόκαρπος, 2, (καρπός), med el. af modne Frugter; af — *ὥριος*, 3, *att.* ogs. 2, *adv. -ρίως*, (ὥρα), *poët.* f. ὡραῖος, til en bestemt Tid el. Aarstid; φέροι δέ κεν ὥρια πάντα, hver Frugt til sin Tid, *Od.* 9, 131; 2) *transl.*, *a)* betimelig, moden, γάμῳ, til at giftes; alm. til rette Tid; *b)* blomstrende, kraftfuld; (df. d. lat. *hornus*, som af ὥρινος). — *ὥρισμα*, τό, *ctr.* f. ὀάρισμα. — *ὡρισμένως*, *adv. part. pf. pass.* af ὁρίζω, noiagtigen, bestemt. — *ὥριστος*, *jon.* f. ὁ ἄριστος, *Hom.*, *ex. Il.* 11, 288. — *Ὠρίων*, ωνος, ὁ, Orion, den af Eos elskede skionne Jæger, som Artemis dræbte, *Od.* 5, 121, flgd.; jf. *Od.* 11, 310, 572; – 2) Orion, et Stiernebillede, hvis Opgang efter Sommersolhverv pleiede at medføre Storm og Uveir, *Hom.*, *Hes.*; – 3) etslags indisk Fugl; – [*ep.* ῑ, *att.* ῐ].

ὡρμέαται, *ὡρμέατο*, *jon.* f. ὥρμηνται, ὥρμηντο, 3 *pl. pf.* o. *plqupf.* af ὁρμάω, *Herod.* — *ὤρνυτο*, 3 *impf. med.* af ὄρνυμι, *Hom.* — *ὡρογραφέω*, er – *ὡρογράφος*, 2, (ὥρα, ὧρος, γράφω); som ordner, skriver, fortæller Historien efter Aarene, Annalist; df. — *ὡρογραφία*, ἡ, historisk Fortælling efter Aarene. — *ὡρόδεσμος*, ὁ, (ὥρα, δεσμός), som οὐλόδετον, Straabaand. — *ὡροθετέω*, (τίθημι), iagttager Fodselstimen for at stille Nativitæten; 2) om en Planet: at regiere Fodselstimen, at staae som Tegn paa Himmelen i Fodselstimen; — *ὡρολογέω*, er – *ὡρολογητής*, οῦ, ὁ, der viser Tiden el. Timerne paa Dagen som et Uhr; o. — *ὡρολόγιον*, τό, Timeviser, Uhr; ὡρολ. σκιοθηρικόν, Soluhr, ὑδραυλικόν, Vanduhr; (af λέγω); o. — *ὡρόμαντις*, εως, ὁ, (μάντις), Timeprophet, *poët.* om Hanen; – (af ὥρα).

* *ὡρονομεῖον*, o. *-νόμιον*, τό, = ὡρολόγιον; af — *ὡρονομέω*, ogs. -νομεύω, er – *ὡρονόμος*, 2, (ὥρα, νέμω), som inddeler og ordner Tiden; ὁ ὡρονόμος, Timeviser, Uhr; 2) som regierer Timen: om den i et Tegn indtrædende Planet; df. — *ὡρονομικός*, 3, horende til en ὡρονόμος; ὡρονομικὸν κατασκεύασμα, Instrument til Timernes Afdeling. — *ὤρορε*, 3 *sing. aor. 2 act. redupl.* til ὄρνυμι, *Hom.* — *ὦρος*, ὁ, *ctr.* f. ἄωρος, Sovn, *Call.* — *ὦρος*, εος, τό, *dor.* f. ὄρος, *jon.* οὖρος, Bierg. — *ὧρος*, ὁ, som ὥρα, Tiden, Aarstiden; 2) Aaret; 3) *in pl.*, Aarboger, Annaler; jf. ὡρογράφος.

ὡροσκοπεῖον, o. *-σκόπιον*, τό, Instrument el. Maskine, hvormed man bestemmer Fodselstimen; 2) = ὡρολόγιον; af — *ὡροσκοπέω*, er – *ὡροσκόπος*, (ὥρα, σκοπέω), som iagttager Aarstiderne el. Timerne; bes. som iagttager og udtyder Fodselstimen, som stiller Nativitæten; – denne Handling, *ὡροσκόπησις*, o. *ὡροσκοπία*, ἡ. — *ὡροτρόφος*, 2, (ὥρα, τρέφω), som nærer, giver, medfører Aarstiderne. — *ὥρρειον*, τό, = ὡρεῖον, *horreum.* — *ὦρσε*, 3 *aor. 1 act.* til ὄρνυμι, *Hom.* — *ὦρτο*, *ep.* 3 *sing. aor. 2 syncop. med.* til ὄρνυμι, *Hom.*

ὥρυγγες, οἱ, etslags spettet Hesterace, *Opp.* — *ὠρυγή*, ἡ, *ὤρυγμα*, τό, o. *ὠρυγμός*, ὁ, Hylen, Brolen; Hyl, Brol; — *ὠρυδόν*, *adv.*, med Hyl el. Brol, hylende, brolende; o. — *ὠρυθμός*, ὁ, = ὠρυγμός; af — *ὠρύω* [ῡ], o. *ὠρύομαι*, hyler, broler, *rugio*, bes. om Rovdyr, ogs. *c. acc.*, over nogen, *Theocr.* 1, 71; sild. *poët.* ogs. κῦμα ὠρῦον, o. dl., brolende, dronende; *b)* skriger el. raaber hoit, *Pind. Ol.* 9, 163; (besl. m. ἐρύω, ἐρυγεῖν, βρύχω, *rugio*, *rudo*, o. fl.); df. — *ὠρύωμα*, τό, = ὤρυγμα, LXX. — *ὡρχαῖος*, m. Krasis f. ὁ ἀρχαῖος. — *ὀρώρει* 3 *sing. plqupf.* 2 til ὄρνυμι, *Il.* 18, 498. — *ὀρωρέχατο*, 3 *jon.* f. ὀρωρεγμένοι ἦσαν, 3 *pl. plqupf. med.* af ὀρέγω. — *ὀρώρυκτο*, 3 *sing. plqupf. pass.* af ὀρύσσω, *Herod.*

ὥς, 1) *adv. demonstr.* af d. gl. ὅς f. οὗτος, som οὕτως, ὧδε, saaledes, paa denne Maade; *b)* καὶ ὥς, ogsaa saaledes, endog da, desuagtet, som ὅμως, *oppon.* οὐδ' ὥς, μηδ' ὥς, dog ikke, end ikke saaledes; *c)* i Sammenligninger: ὣς – ὡς, saaledes – som; o. omvendt: ὡς – ὥς, som – saaledes, ogs. om det Samtidige: som el. saa snart som –, saa (strax), *ex.* Ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρος – ἀμφεκάλυψεν, *Il.* 14, 294; jf. *Theocr.* 2, 82; — 2) f. d. ubetonede ὡς i Enden af Sætningen el. naar det kastes bag sit *subst.*, *ex.* θεὸς ὥς, δρυόχους ὥς, o. dl., *Hom.*

ὡς, *adverb. relat.* af *pronom. relat.* ὅς, egentl. paa hvilken Maade, hvorledes, saaledes som, saa vidt som, som, ligesom, svarende til *adv. demonstr.* ὥς, τώς, ὧδε, οὕτως, ogs. undert. til τόσον, ταύτῃ, o. dl., *ex.* ταύτῃ ἰτέον, ὡς τὰ ἴχνη – φέρει, der – hvor, saadan – som Sporet fører; jf. ogs. frgd., Bem. 2; — *poët.* sættes undert. ὡς f. *pronom. relat.*, *ex.* ἔπος –, ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν, *Il.* 14,

45; καὶ σοὶ θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω, *Soph. Oed. Col.* 1124; jf. *Od.* 17, 344; — 2) ὡς som Sammenligningspartikel: som, ligesom, i Forhold til, *ex.* ἱκανὴ ὁδὸς ὡς χωλῷ, et dygtigt Stykke Vei for en halt at være; alm. betegner det sammenlignende ὡς, at Udtrykket er at forstaae paa en Maade uegentligen og ubestemt el. med en vis Modification; df. – *a)* ὡς m. *subst.*, *adject.*, o. *partic.*, betegner en subjectiv Mening el. en Rimelighed (i Modsætning af den objective Vished el. Virkeligheden), *ex.* θαυμάζονται ὡς σοφοί, de beundres som Vise, (enten de saa ere det el. ikke); ὡς πολεμίῳ χρῆσθαί τινι, at behandle nogen, som (om han var) en Fiende; ἥδεσθε τοῦδε εἵνεκα, ὡς περιεσομένους ἡμέας, (i det Haab) at vi skulle seire, *Herod.* 9, 42; ὡς οὐχὶ συνδράσσουσα νουθετεῖς τάδε, (i den Tanke, med det Forsæt), ikke at hielpe mig, *Soph. El.* 1025; οτειπτή γε φυλλάς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ, som (om det kunde være) for nogen, der boede deri, *Soph. Phil.* 33; κατελείπετο ὡς νοσῶν, (under det Paaskud), at han var syg, men κατελ. νοσῶν, paa Grund af Sygdom; bes. udtrykker ὡς m. *part. fut.* et Forehavende, *ex.* ἰδών τινα θέοντα ὡς ῥίψοντα ἑαυτόν, (som om denne agtede, o. s. v.), – ἐπιλαμβάνεται ὡς αὐτὸν κωλύσων, i den Hensigt at hindre ham, *Xen. Anab.* 4, 7, 13; – *b)* ὡς h. Talord og andre Quantitætsbegreber, o. ligel. h. Superlativer, betegner den omtrentlige el. formodede Størrelse (modsat den absolute), *ex.* ἀπέθανον ὡς πεντακόσιοι, omtrent 500, *Xen.*; ὡς τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, for en stor Deel, for det meste, sædvanligen, *ut plurimum*; συνάγει στράτευμα ὡς πλεῖστον, den største Hær (han kunde); – *c)* ὡς m. *præpos.* o. dens Casus betegner en Hensigt, *ex.* παρασκευασάμενος ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν, som til et Soslag, i den Tanke at levere et saadant, el. en Sammenligning, *ex.* τυφλὸς ὡς πρὸς ἐμέ, i Sammenligning med mig, el. man supplerer et *part.*, *ex.* ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη, som frelst el. troende sig frelst derfra, *Herod.* 8, 101; – ὡς m. πρός, εἰς, o. ἐπί, *c. acc.*, betegner en omtrentlig Retning imod noget; *ex.* ὡς πρὸς τὸ ὄρος; ogs. tiener ὡς som *præpos.* c. *acc. pers.* til at betegne en (bes. langsom el. ærefrygtsfuld) Nærmelse til nogen, *ex.* ὡς τὸν βασιλέα; – *d)* i adverbiale Udtryk betegner ὡς ligel. en Indskrænkning, Betingelse, o. dl., *ex.* ὡς ἐμοί, ὥς γ' ἐμοί, ὡς ἐμῇ δόξῃ, i det mindste for mig el. efter min Dom; ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν, for en Rhodopis at være, *Herod.* 2, 135; undert. tager en Bisætning m. ὡς Hovedsætningens Verbum til sig *in infin.*, *ex.* ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν, *Soph. Trach.* 1240; el. den forbindes m. *acc. c. inf.*, *ex. Herod.* 4, 5; – *e)* h. *adverb.* staaer ὡς ogs. forstærkende, *ex.* ὡς ἀληθῶς, ὡς ἑτέρως, egentl. hvor sandt, hvor anderledes, f. aldeles sandt, ganske anderledes; θαυμαστῶς ὡς, ὑπερφυῶς ὡς, *mirum quantum*, *immane quantum*, hoist underligen, over al Maade; ligel. h. *adverb. superl.*, *ex.* ὡς μάλιστα, ὡς τάχιστα, *quam maxime*, *quam celerrime*, ligel. undert. h. *adject. superl.*, *ex.* ὡς ἄριστος, ὡς βέλτιστος, den allerbedste; — 3) ὡς, som Sætningspartikel: – *a)* ὡς staaer, ligesom ὅτι, at, foran forklarende Sætninger, med *indic.* el. *opt.*, hvilke ogs. undert. forbindes, *ex.* ἔλεγε δή, ὡς ἦλθεν – ὁ Σόλων – καὶ – ἀποφλαυρίσειε, *Herod.* 1, 86; (γνώμη), ὡς χρεὼν εἴη – ἰέναι, *id.* 9, 41; μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε, *Xen. Cyr.* 6, 2, 30; ogs. staaer ὡς ligesom ὅτι undert. pleonastisk foran nogens *in oratione recta* anforte Ord, *ex.* σὺ δ' εἶπες –, ὡς ἔγωγε αὐτὸν οὐκ ἄξω, du sagde –, jeg vil ikke fore ham afsted, *id. Anab.* 5, 8, 10; – *b)* ὡς staaer foran Hensigtssætninger ligesom ἵνα o. ὅπως, for at saaledes, alm. for at, paa det at; ligel. staaer ὡς ἄν, *ep.* ὥς κεν, *c. conj.* efter *præs.* o. *fut.*, *ex. Il.* 1, 32, o. *c. opt.* efter *præt.*, *ex. Il.* 2, 281; bes. staaer ὡς *c. inf.*, for at tilfoie Tanken en nærmere Bestemmelse, *ex.* ὡς εἰπεῖν, ogs. ὡς ἔπος εἰπεῖν, *ut ita dicam*, saa at sige; ligel. ὡς συντόμως εἰπεῖν, ὡς συνελόντως εἰπεῖν, for at være kort; ὡς οὕτω γ' ἀκοῦσαι, naar man horer det saaledes; ὡς εἰκάσαι, efter hvad man kan formode; ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι, imellem os sagt; – *c)* ὡς staaer foran Folgesætninger f. det brugeligere ὥστε, saa at, *ex.* εὖρος, ὡς δύο τριήρεας πλέειν ὁμοῦ, *Herod.* 7, 24, oftest *c. inf.*; – *d)* ὡς staaer foran Causalsætninger, som ὅτι o. ἐπεί, eftersom, da dog, da, *quippe*, *quoniam*, *c. ind.*, *ex.* θάρσει, ὡς οὐδένα ἀποπέμψεται, eftersom han ikke vil sende nogen; – *e)* ὡς staaer foran Tidssætninger, som ἐπεί, da, naar, bes. *c. opt.* saa, ofte, *ex.* ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, saa ofte han kom derhen, *Herod.* 1, 17, ligel. *c. conj.*, *ex. id.* 4, 172; — 4) ὡς i tilsyneladende uafhængige Sætninger og lignende Forbindelser: – *a)* ὡς, *quam*, hvor, staaer som Udraab, bes. foran *adverb.* o. *adject.*, *ex.* φεῦ ὡς εὖ λέγεις, hvor vel el. rigtigen taler du! ὡς ἀστεῖος ὁ ἄνθρωπος, hvor fiin el. artig er Manden! *Plat.*; ὡς ὀλίγα δυνάμενοι, πολλὰ ἐπιχειροῦμεν πράττειν, hvor lidet formaae vi af det meget vi foretage! jf. *Od.* 3, 196, 24, 194; ogs. h.

Verber, naar Udraabet gaaer paa den hele Sætning, *ex. Il.* 19, 290, *Od.* 22, 319; (man kan her supplere *θαυμαστόν ἐστιν*, o. dl.); – *b) ὡς* som ønskende Partikel, som *εἴθε*, *utinam*, at dog! altid *c. opt.*, *ex. ὡς ἔρις – ἀπόλοιτο*, maatte dog Striden ophøre! *Il.* 18, 107, jf. *ib.* 22, 286; ogs. m. en Nægtelse, *ex. ὡς μὴ θάνοι*, maatte han dog ikke omkomme! *Od.* 15, 359; ogs. m. en anden Ønskepartikel, *ex. ὡς ὤφελον*, *ep. ὡς ὄφελον*, *Hom.*; (ogs. dette *ὡς* er afhængigt af en i Sielen liggende Tanke); – *c)* elliptisk bruges *ὡς ἕκαστοι*, *sc. τυγχάνουσι*, hver enkelt, *pro se quisque*, *Thuc.*, ligel. *ὡς ἑκάτεροι*, hver (af begge) for sig, *id.*; – *d)* sild. omtr. fra *Plut.* findes pleonastisk, *ὡς οἷον*, *ὡς οἷα*, ogs. *οἷον ὡς*, *ὡς οἱονεί*.

ὥς, *adv. dor.* f. *οὗ*, hvor, *Theocr.* — *ὦς*, *τό*, *gen. ὠτός*, *dor.* f. *οὖς*, Øre. — *ὦσα*, *ep.* o. *jon.* f. *ἔωσα*, *aor.* 1 *act.* til *ὠθέω*, *Hom.* — *ὡςάν*, bedre *ὡς ἄν*, det ved *ἄν* indskrænkede *ὡς*, jf. *ὡς* Bem. 3, *b*; 2) *ὡς ἄν*, saalænge som, indtil, *c. conj.*, *Trag.* — *ὡςανεί*, f. *ὡς ἂν εἰ*, ligesom om, ligesom naar. — *ὤσασκε*, *ep.* f. *ἔωσε*, *ὦσε*, 3 *sing. aor.* 1 *act.* til *ὠθέω*, *Od.* 11, 599. — *ὡςαύτως*, *adv.*, det ved *αὔτως* forstærkede *ὡς*, ligedan som, paa den selvsamme Maade, ogs. forstærket *ὡςαύτως οὕτως*, aldeles paa den selvsamme Maade; h. *Hom.* altid *ὡς δ' αὔτως* f. *ὡςαύτως δέ*, ogs. ofte *att.*

ὦσδε, *dor.* f. *ὦζε*, 3 *sing. impf.* af *ὄζω*. — *ὡςεί* s. *ὡς εἰ*, *adv.*, som naar, som om, *c. opt.*, *Hom.*; *b)* som, ligesom, *id.*, ogs. *ὡςεί περ* o. *ὥςπερ*; 2) h. Talbestemmelser: omtrent. — *ὡςἐπιτοπολύ*, f. *ὡς ἐπὶ τὸ πολύ*, see u. *ὡς*, Bem. 1, *b*. — *ὠσίν*, *dat. pl.* af *οὖς*, *Od.* — *ὦσις*, *εως*, *ἡ*, (*ὠθέω*), Stødem, Stød. — *ὡσιωμένως*, *adv. part. pf. pass.* af *ὁσιόω*, = *ὁσίως*. — *ὥςκε*, *ὥςκεν*, *ep.* f. *ὡς ἄν*, *Hom.* — *ὦσμαι*, *ὠσμένος*, *pf. pass.* af *ὠθέω*. — *ὠσμός*, *ὁ*, (*ὠθέω*), = *ὦσις*. — *ὥςπερ*, *adv.*, (*ὡς*, *περ*), som, ligesom, h. *Hom.* ofte i Begyndelsen af en Lignelse, ogs. adskilt, *ὡς σύ περ*, o. dl.; *b)* m. *part.* i en Mellemsætning: ligesom om, som naar; 2) ligesom, næsten; df. — *ὡςπερανεί*, o. *ὡςπερεί*, *adv.*, ligedan som naar, paa en Maade som, alm. ligesom; *ὡςπερεὶ φάναι*, saa at sige; o. — *ὡςπεροῦν*, *adv.*, som da ogsaa virkeligen, *ex. εἰ δ' ἐστὶν*, *ὡςπεροῦν ἐστιν*, *θεός*, *Plat.*

ὥςτε, 1) *adv.*, *a)* som *ὡς*, i det *τε* udtrykker en strængere Forbindelse med det frgd., som, ligesom, som ogsaa, *Hom.*, ogs. *ὥςτε περ*, ligesom *ὥςπερ*, i Begyndelsen af en Lignelse; (egentl. *poët.*, dog ogs. i d. ældre attiske Prosa); – *b)* som *ἅτε*, *utpote*, i Qvalitæt el. Egenskab af noget, som, *ex. τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη Ῥεῖα μάλ'*, *ὥςτε θεός*, som en Gudinde, *Il.* 3, 381; jf. *Herod.* 5, 35; — 2) *conjunct.*, – *a)* at, saa at, ogs. for at, til at, *c. inf.*, *ex. Il.* 9, 42, bes. efter *οὕτως*, *τοιοῦτος*, o. dl., jf. *Od.* 17, 21; ogs. efter *compar.* (alt for) m. *ἤ*, *ex. μέζω κακὰ ἢ ὥςτε ἀνακλαίειν*, *Herod.* 3, 14; *νεώτεροί εἰσιν ἢ ὥςτε εἰδέναι*, for unge til at vide; men *ψυχρὸν ὥςτε λούσασθαι*, f. *ψυχρότερον ἢ ὥςτε* –, *Xen. Mem.* 3, 13, 3; vil man udtrykke, at noget virkeligen er skeet, følger *indic.*, *ex. οὕτως ἥσθη τῇ τότε θήρᾳ*, *ὥςτε ἀεὶ συνεξῄει*, at han hvergang gik med, (hvor *συνεξιέναι* vilde hede: at han vilde gaae med), *Xen.*; – *b)* i Begyndelsen af en Sætning er *ὥςτε* en Slutningspartikel, derfor, altsaa, følgeligen, *ex. ὥςτε θάῤῥει*, vær derfor ved godt Mod, *Xen.*

**ὤστης*, *ου*, *ὁ*, som støder; *σεισμὸς ὤστης*, Jordskielv med heftige Stød; — *ὠστίζω*, *frequent.*, støder ofte el. hid og did; *in med. c. dat.*, at drive om med noget; df. – *ὠστισμός*, *ὁ*, = *ὠθισμός*; — *ὠστικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, hørende, skikket til at støde; som gierne støder; heftig, uregierlig; o. — *ὠστός*, 3, *adject. verb.*, som er stødt hid og did; 2) til at støde, som lader sig støde; – (af *ὠθέω*). — *ὠσφράμην*, *Herod.*, ogs. *ὠσφρησάμην*, *aor. med.* til *ὀσφραίνω*. — *ὦσχος*, *ὁ*, *ὠσχοφόρος*, 2, *etc.*, see u. *ὄσχος*, *ὀσχοφόρος*, o. s. v. — *ὤσω*, *fut.* til *ὠθέω*.

**ὠτ-άγρα*, *ἡ*, Øreklemme (som Torturredskab); — *ὠτακίς*, *ίδος*, *ἡ*, et Slags Søplante; — *ὠτακουστέω*, er – *ὠτακουστής*, *οῦ*, *ὁ*, (*ἀκούω*), som hører efter el. staaer paa Luur, en Lurer, Speider, Spion, Angiver, o. dl.; — *ὠταλγέω*, o. *ὠταλγιάω*, lider af – *ὠταλγία*, *ἡ*, Ørepine; o. – *ὠταλγικός*, 3, som har el. foraarsager Ørepine, som hører dertil; (af *ἄλγος*); – (af *οὖς*). — *ὦ τᾶν*, s. *ὦ τάν*, see u. *τᾶν*, *τάν*. — *ὠτάριον*, *τό*, *dim.* af *οὖς*. — *ὧτε*, *dor.* f. *ὥςτε*. — *ὠτεγχύτης*, *ου*, *ὁ*, (*οὖς*, *ἐγχέω*), Øresprøite. — *ὠτειλή*, *ἡ*, Saar, aabent Saar, *Il.*; sild. ogs. Ar, Skramme; df. — *ὠτειλῆθεν*, *adv.*, ud af et Saar, *Orph.*

**ὠτικός*, 3, af Øret, hørende dertil; — *ὠτίον*, *τό*, = *ὠτάριον*; — *ὠτίς*, *ίδος*, *ἡ*, en Trappeart (Fugl) med lange Ørefiadre, jf. *ὦτος*; 2) Udbøining til at sætte paa, Consolbord; 3) rimel. ogs. som *ἔπωτις*, Øreklap; — *ὠτογλυφίς*, *ίδος*, *ἡ*, o. *ὠτόγλυφον*, *τό*, (*γλύφω*), Øreskee; — *ὠτοειδής*, 2, *adv.* -*δῶς*, (*εἶδος*), som ligner et Øre, øreformet; — *ὠτόεις*, 3, = *ὠτώεις*, *inc.*; o. — *ὠτοθλαδίας*, *ου*, *ὁ*, (*θλάω*), o. *ὠτοκα*-

ταξίας, ου, ὁ, o. ὠτοκάταξις, ιος, ὁ, (κατάγνυμι), Nævefægter, hvis Øren ere knuste af Næveslag; - (af οὖς).

*ὠτοκοπέω, (κόπτω), trætter el. døver Ørene med Snak; — ὠτοκωφέω, (κωφός), er døv paa Ørene; — ὠτόῤῥυτος, 2, (ῥέω), hvis Øren flyde; — ὦτος, ου, ὁ, ogs. ὠτός, οῦ, ὁ, en Ugleart, jf. ὠτίς; — ὠτότμητος, 2, (τέμνω), med afskaarne Øren; — ὠτ-οχλέω, = ὠτοκοπέω, inc.; o. — ὠτώεις, εσσα, εν, med Øren; 2) sædv. med Greb el. Hanker, *Il.*; - (af οὖς). — ωὐτός, *dor.* o. *jon.* f. ὁ αὐτός, *Il.* 5, 396; (mindre rigtigen ὠυτός, ωὑτός, ὡὐτός).

ὦφα, ὤφειν, *pf.* o. *plqupf.* til ὁράω, af *inus.* ὄπτω, men alene h. *gramm.* — ὠφέλεια, ἡ, *poët.* ogs. ὠφελία, ἡ, *Eur.*, Hielp, Bistand, bes. i Krigen, *Thuc.*; *b)* Nytte, Fordeel, Vinding; *c)* bes. det i Krigen vundne Bytte; df. alm. Bytte; δι' ὠφελείας τίθεσθαί τι, at ansee el. behandle noget som Bytte; af — ὠφελέω, (ὀφέλλω, ὄφελος), hielper, understøtter, staaer bi, nytter, gavner, giør vel, τινά, imod nogen, τὶ, i en Sag; *att. poët.* ogs. ὠφελεῖν τινι, at hielpe el. nytte nogen, *ex.* ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ, *Æsch. Pers.* 842; ogs. sildigere i Prosa; men usædv. *c. gen.*, οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν, *i. e.* ἀπολαῦσαι ποιῶν, som skaffede Nydelse deraf, *Soph. Oed. Col.* 436; - *pass.*, ὠφελοῦμαι, bliver hiulpen el. understøttet, har Hielp, Nytte, Fordeel, ἀπό s. ἔκ τινος, af noget, ogs. ὑπό s. παρά τινος, af nogen; ὠφελεῖσθαι πρός τι, at vinde en Fordeel for en Sag; ὠφελεῖσθαι πανταχόθεν, at drage Fordeel af hvadsomhelst; df. — ὠφελητέος, 3, som bør hielpes, som man bør gavne; ὠφελητέα σοι ἡ πόλις ἐστίν, *Xen.*; ogs. τὴν πόλιν ὠφελητέον, *id.*

*ὠφέλημα, τό, Fordeel, Nytte; 2) hvad der bringer Fordeel el. Nytte; bes. nyttigt Tankesprog; — ὠφελήσιμος, 2, nyttig, fordeelagtig; — ὠφέλησις, ἡ, Nytten el. at nytte; alm. Nytte, Fordeel; — ὠφελία, ἡ, see u. ὠφέλεια; o. — ὠφέλιμος, 2, *adv.* -λίμως, hielpende, nyttig, tienlig, fordeelagtig; - (af ὠφελέω). — ὤφελον, *ep.* ὤφελλον, *aor.* 2 til ὀφείλω, *Hom.* — ὦχ' foran *spir. asp.*, f. ὦκα, s. m. s. — ᾦχα, *pf.* til οἴγνυμι. — ᾤχατο, f. ᾠγμένοι ἦσαν, *jon.* 3 *pl. plqupf. pass.* af οἴγνυμι.

*ὤχρα, ἡ, guulagtig Jordfarve, Okker; — ὠχραίνω, giør bleg el. guulbleg; 2) *intr.*, er el. bliver bleg; df. - ὠχραντικός, 3, *adv.* -κῶς, som giør bleg; — ὠχράω, = ὠχραίνω, Bem. 2; — ὠχρία, ἡ, = ὠχρότης, *inc.*; — ὠχρίας, ου, ὁ, som altid har et blegt Udseende; — ὠχρίασις, ἡ, at være el. blive bleg, Blegked; af - ὠχριάω, blegner; — ὠχροειδής, 2, (εἶδος), bleg el. bleggul af Udseende; — ὠχρόλευκος, 2, (λευκός), bleggul el. guul med Hvidt i; — ὠχρο-μέλας, αινα, αν, blegsort; o. — ὠχρόμματος, 2, (ὄμμα), med blege el. bleggule Øine; af — †ὠχρός, 3, bleg; bes. bleggul, guulagtig; df. — ὦχρος, ὁ, Blegked, *ex.* den Forfærdedes, *Il.* 3, 35; 2) af Farvens Liighed: etslags Bælgfrugt, som Erter; — ὠχρότης, ητος, ἡ, Blegked; o. — ὠχρόω, giør bleg; 2) er el. bliver bleg; df. — ὤχρωμα, τό, bleg Farve. — ᾤχωκα, *jon. pf.* til οἴχομαι.

ὤψ, ἡ, ogs. ὁ, *gen.* ὠπός, *acc.* ὦπα, Øie; Aasyn, Ansigt; εἰς ὦπα ἰδέσθαι τινί, (modigen) at see nogen i Ansigtet, *Il.* 9, 373; men ἐπὴν - Διὸς - εἰς ὦπα ἴδησθε, naar I have seet hans Aasyn, naar I staae for ham, *ib.* 15, 147; θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε, ligner dem af Aasyn el. aldeles, *ib.* 3, 158, jf. *Hes. Op.* 62; (af *inus.* ὄπτω, *f.* ὄψομαι, o. besl. m. ὄψις, ὄμμα, *etc.*). — ὠώδης, 2, (ὠόν, εἶδος), som ὠοειδής, ægformet, oval.

